

Nam Kim Thạch

NỬA CỠI SƠN HÀ

Hồi 1(a)

Gã hành khát khát khùng mặt vàng

Lâm thiều dịch lộ đang nhộn nhịp,

Gia Lăng tửu điểm tiếp quần hào!

Vị trí của hai châu Cam châu Túc là ở nam ngạn sông Hoàng Hà, hình thế rất hùng vĩ, là trọng trấn phía Tây của nước Trung Hoa, bao bọc bằng các tỉnh Thiểm Tây, Thanh Hải, Tân Cương, và cũng là một động mạch lớn của các tỉnh kể trên, giao thông rất nhộn nhịp.

Hôm đó, chừng vào khoảng trước ngày Tết Thanh Minh độ mười bữa, ở cuối con đường Dịch Lộ huyện Lâm Thiều, có một tửu điểm là Gia Lăng Giang, đột nhiên thấy chật ních những khách bốn phương chuyện trò inh ỏi nào là tiếng Lưỡng Hồ, Lưỡng Quảng, Hà Nam, Hà Bắc, thêm vào đó những tiếng khàn khàn với giọng nặng chình chịch ở miền Nam Ngoại thôi thì đủ mặt anh hào Tề, Lỗ, Yên, Triệu bát âm tạp trồn.

Bọn người này trời bẩm sinh ra đều có một bộ mặt rất hung dữ, ngang lưng, trên vai, đều thấy có ẩn tàng một món đồ gì phồng lên

trong lớp quần áo, mà người ta có thể đoán được rằng: nếu không phải là bảo vật quý giá thì cũng là khí giới để phòng thân.

Đột nhiên, có tiếng chân bước ở trên thang lầu. Các người ngồi trên lầu chưa nhìn thấy rõ là ai thì đã nghe thấy một giọng khàn khàn cất tiếng kêu lớn :

- Mẹ kiếp! Hãy đem ngay lên đây cho gia gia mày một tô lớn thịt bò với hai bình rượu! Đem mau lên!

Kế đó, đã thấy một trái cầu thịt xuất hiện ở phía cửa thang lầu.

Đi theo ở phía sau là một gã vừa gầy vừa cao như một cánh phướn.

Khi lên tới trên lầu, thì trái cầu thịt là một tên vừa lùn vừa mập đưa tay lên lau những giọt mồ hôi đang toát ra đầm đìa trên trán. Y vừa lau vừa cau kinh nhắc lại những lời y vừa mới nói :

- Hãy đem rượu thịt lên đây? Gia gia mày ăn uống xong còn phải lên đường gấp. Đã nghe thấy chưa?

Tiếng quát tháo của tên lùn mập vừa khô khan, vừa mạnh mẽ, như đã tụ cả lực đạo thành một luồng gió bay thẳng ra vậy.

Đối diện với cửa thang chừng hai trượng có trồng một cây mai quần trở theo lối rồng cuốn, trên đó có treo một ngọn Cung đăng, bên dưới bày một bộ bàn ghế. Tả hữu hai bên, mỗi bên thấy ngồi một tên đại hán người tỉnh Sơn Tây.

Lúc đó vào khoảng giữa trưa, khí trời rất oi bức. Đại hán ngồi ở bên trái liền cởi áo xoay trần, để lộ một thân hình gân guốc. Y đang uống rượu, không ngờ chiếc đèn Cung đăng chấn động bởi tiếng quát tháo của tên mập lùn liền rớt xuống, khiến cho tô vịt tần đặt trên bàn bị đổ vãi tung tóe. Tên đại hán đó liền nhảy phắt ngay lên, chỉ vào tên lùn mập mà mắng chửi rằng :

- Đồ khốn kiếp? Muốn làm bộ hảo hán loại nào đây?

Chưa nói dứt lời, y đã chạy lại, giơ quả đấm, nhắm ngay huyết Thần Đình của tên lùn mập mà đánh xuống.

Đầu tên lùn mập chỉ đứng tới nách tên đại hán đó, y chỉ có việc đánh ngang ra cũng đủ trúng huyết tên ấy rồi.

Những hành động liên tiếp này lúc rời bỏ chỗ ngồi, chạy xông tới đánh thẳng ra chỉ trong chớp mắt, nhưng dưới con mắt những tay sành điệu thì họ đã biết ngay chiêu thức này chính là Trình gia Tam Bộ Hổ.

Trong võ lâm, môn Sơn Tây Sa Hà bảo Tam Bộ Hổ của Trình gia trang đã có từ ba mươi năm trước đây lừng danh khắp miền Tề, Lỗ. Lúc đó có người đã nhận ra, liền nói rằng :

- Hồng to mắt! Trêu vào hai con hổ Sơn Tây này sẽ có lắm chuyện cho mà coi!

Bỗng nghe thấy những tiếng ầm ầm như long trời lở đất. Tiếp theo đó là ba tiếng “bộp bộp bộp”. Mọi người quay đầu nhìn thì thấy tên lùn mập đã bị đẩy lui xuống cầu thang, nhưng chân bên phải vẫn còn dính chặt ở sàn lầu. Tên đại hán thì lại càng lúng túng hơn, tuy y chỉ lui lại có ba bước, và ba tiếng “bộp bộp bộp” ấy đã làm cho ba miếng gạch xanh lát ở dưới sàn nát vụn ra, bay tứ tung mà cứ coi bề ngoài thì không ai thua kém ai, nhưng đối với tay sành điệu, họ nhận thấy tên đại hán Sơn Tây đã bị thua kém đôi chút.

Lúc đó mọi người chứng kiến liền hò reo ầm ĩ đình tai. Có người nói :

- Trình gia Tam Bộ Hổ quả thật danh bất hư truyền!

Lại có người nói :

- Hôm nay chúng mình được sáng mắt ra!

Cũng có người nói :

- Dám chống chọi thẳng với Tam Bộ Hổ, kẻ cũng là một tay hảo hán

đẩy!

Nhưng câu nói ấy đã được thốt ra rất khẽ, hiển nhiên đương sự cũng hơi có chút e ngại. Lại có người khác khẽ giọng nói :

- Tam Bộ Hồ đã phải lùi lại ba bước!

Tiếp đó, lại có một giọng rất nhỏ như tiếng muỗi kêu trả lời rằng :

- Đó là lấy lùi làm tiến! Ha ha...

Trong đó cũng có người sợ làm méch lòng Trịnh gia trang, nhưng trong bụng lại không sao nhẫn nhịn được muốn chứng tỏ sự hiểu biết của mình, nên chỉ nghĩ thầm rằng :

- “Tên lùn mập ấy là hạng người nào đây? Công lực của hắn hiển nhiên còn cao hơn tên đại hán kia rồi”.

Những chuyện xảy ra vừa rồi, tuy chỉ trong chốc lát nhưng tên đại hán thứ hai cũng đã hiểu biết liền. Trong lòng y đã nhận thấy rằng người bên phe mình rõ ràng đã bị lép vế. Mặc dầu có người đã vỗ tay khen ngợi, nhưng đó chẳng qua chỉ là một sự ngợi khen trái ngược hẳn.

Trong đám đông, có người khẽ nói :

- Ô kìa, đó chẳng phải Trịnh đại trang chủ của Trịnh gia trang là gì? Các người sẽ được coi một trận khoái con mắt!

Một người vội lên tiếng hỏi :

- Thế còn anh chàng lùn mập kia, nhà người có biết là ai không?

Người ấy đáp :

- Tuy không biết rõ hắn là ai, nhưng xem y sử dụng bộ pháp Bàn Căn Thối vừa rồi, có lẽ hắn thuộc về môn phái của Lạc Dương Lưu gia trại.

Một người khác hỏi :

- Tam Bộ Hồ vừa rồi coi như bị thua là tại sao đó?

Người ấy đáp :

- Vừa rồi Tam Bộ Hồ đã dùng điệu “Hồ đỏi xuống vực” còn tên lùn mập thì giờ chường bên phải lên đón đỡ, công phu then chốt toàn ở phía hạ bàn. Vì vậy, ta có thể đoán rằng môn đó tám chín thành là Bàn Căn Thối. Bằng không, y đã bị đẩy té xuống thang lầu rồi còn gì. Đại hán được người nọ xưng hô là Đại trang chủ Trình Đại Hồ lúc đó vẫn đứng nghe những lời xì xào bàn tán từ trong đám đông thốt ra. Khi y nghe nói đến Lạc Dương Lưu gia trại thì hình như có vẻ khích động và nghĩ thầm :

- “Không trách nó lại chả huênh hoang khoác lác đến thế! Thì ra chúng là nhân vật của Lưu gia trại”.

Nghĩ đoạn, y giả bộ như không thèm để ý tới chuyện đó, liền nhảy ngay ra, nhìn vào mặt tái mét của Trình Nhị Hồ, rồi vòng tay, hỏi tên lùn mập rằng :

- Các hạ phải chăng là người của Lạc Dương Lưu gia trại?

Người gầy cao như cánh phước đi theo tên lùn mập, từ nãy đến giờ vẫn đứng ở phía sau lưng tên đó, lúc này nhận thấy bạn mình đã chiếm được phần thắng, y cũng muốn xen vào câu chuyện cho vui, nên vội trả lời thay tên lùn mập rằng :

- Không dám! Không dám! Đúng như vậy đó. Đại ca tôi là người có danh như có bóng.

Trình Đại Hồ “hừ” nhạt một tiếng, nghĩ thầm :

- “Thằng cha này ăn nói chẳng ra sao cả. Được rồi, ta hãy đánh cho người té quy trước, rồi sẽ cho tên lùn mập kia một bài học sau cũng chẳng muộn màng gì.”

Nghĩ đoạn, y quay người hướng vào lán đông, cất tiếng nói :

- Các vị đều đã nghe thấy rõ cả rồi đấy chứ? Tên này ăn nói phách

lối, không có quy củ gì cả. Vậy xin quý vị hãy chứng kiến cho.

Nói rồi, y quay sang nói với tên gầy cao rằng :

- Các hạ đã có danh, lại còn có bóng, như vậy thì còn khách khí gì nữa! Hãy đem Bàn Căn Thối ra đây thử coi nào?

Hán tử gầy cao, một là vì ngựa ngáy chân tay, hai là ở trước mặt quần hào khoe khoang tài nghệ của mình, vừa nghe xong câu đó, y liền cất tiếng cười ha hả, rồi nói với các người có mặt tại đó rằng :

- Nếu mỡ dùng Bàn Căn Thối, dù có thắng được hán cũng không phải là tay hảo hán.

Mọi người nhận thấy mình sắp được chứng kiến một cuộc giao đấu thật gay cấn nên không ai bảo ai, vội lùi cả lại dành một khoảng đất trống. Những bàn ghế nào có thể làm vướng cản cũng được thu dọn cả đi. Có người nói với những tên hầu bàn ở trong tửu điểm rằng :

- Các vị này toàn là những tay khét tiếng trên chốn giang hồ. Nay họ sắp thi thố tài nghệ đây, nếu ai sợ chết thì cứ việc lánh xa xa. Bằng không sợ chết thì cứ việc đứng đó mà coi.

Người đó nhắc đi nhắc lại mấy lần như vậy, đã thấy có năm ba tên phổ ky có tính hiếu kỳ ngẩng cổ lên, đứng sau quần hào.

Tục ngữ thường có câu: “Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị”. Hôm nay ở trong Gia Lăng tửu điểm này toàn là những nhân vật thuộc Tam Sơn Ngũ Nhạc, thường chỉ sinh hoạt trên đầu giáo mũi kiếm, vậy trừ phi có là anh ngốc thì kẻ đó mới nhận mình là người thứ hai.

Trịnh gia trang ở Sa Hà bảo và Lạc Dương Lưu gia trại nếu cứ theo con sông Hồng Hà mà ngược dòng trở lên, thì suốt mấy tỉnh thuộc vùng đó, người nào mà chả biết tiếng?

Lưu, Trịnh hai nhà xưa nay vẫn rất thích phô trương oai phong của

mình với khắp võ lâm thiên hạ. Nay ở trước mặt anh hùng hảo hán đông đảo như vậy chính là một cơ hội hiếm có.

Đại hán lùn mập liền dương dương tự đắc, quay sang nói với quần hào đứng quanh đó rằng :

- Vị đại ca này chính là Quá Sơn Chưởng Lưu Hải của Lưu gia trại đấy.

Vừa nói y vừa giơ tay chỉ vào hán tử cao gầy nọ, rồi nói tiếp :

- Năm nọ, tại Cổ Lỗ Hà, chính vị này đơn thân ác đấu với Ba Yên song sát.

Quần hào quanh đó liền cổ vũ ầm ầm như sấm động. Đại hán cao gầy được gọi là Quá Sơn Chưởng Lưu Hải vội chấp tay vái chào quần hùng một lượt, ra chiều cảm tạ sau đó mới đưa ra vẫy Trịnh Đại Hổ quát lớn :

- Có giỏi hãy chống đỡ chưởng này của mỗ.

Tiếng quát vừa dứt y đã nhanh nhẹn bước tới phía bên trái Đại Hổ sử dụng chưởng thế Trích Tinh Hoán Đầu tấn công. Chưởng phong của y từ trên bổ thẳng xuống đầu đối phương rất dũng mãnh nhưng sắp đánh tới nơi thế chưởng bỗng xoay ngang nhắm vào hai mắt đối phương mà tập kích.

Năm nọ khi giao đấu với Ba Yên song sát chính y đã sử dụng tuyệt chiêu này để chiến thắng. Chiêu thức này lợi hại ở chỗ mau lẹ và dũng mãnh phi thường. Nhưng chưởng phong của y vừa quét tới nơi chỉ nghe một tiếng bùng, Đại Hổ nhanh như điện chớp lách ra phía sau lưng đối phương. Thế chưởng ấy của Lưu Hải liền đánh trúng cái khăn thờ thần kê ở sau lưng Đại Hổ khiến cho bụi bay mù mịt gỗ vụn bắn tung tóe.

Lưu Hải đánh hụt thế chưởng lợi hại đó trong lòng đã thầm biết đối

phương không phải tay vừa. Trong lúc cấp bách y quên mất cả việc dụng môn võ Bàn Căn Thối đã nổi danh bá đạo của Lưu gia trại.

Y vội sà người nằm sát xuống mặt đất chân móc ngược lại phía sau một thế. Thế thức này trong cái né tránh lại còn bao hàm thế công nhưng chỉ để sử dụng trong lúc cấp thời.

Hai người vừa ra tay giao đấu với nhau, tất cả quần hào đứng quanh đó đều im hơi lắng tiếng, chăm chú theo dõi thậm chí đến cả nhịp tim đập của mọi người đều nghe thấy rất rõ.

Lúc đó quần hào đều reo hò cổ vũ kêu như sấm động, rồi dạt ra hai bên chừa ra một khoảng trống rộng rãi ở giữa đấu trường.

Đại hán lùn mập và Nhị Hổ đều đưa mắt nhìn nhau. Cả hai chỉ sợ đối phương đột nhiên ra tay tập kích.

Trong đấu trường đôi bên vẫn thủ thế tìm kiếm sự sơ hở của đối phương chưa bên nào chiếm được thượng phong.

Quá Sơn Chưởng Lưu Hải như không nhẫn nại được nữa hai mắt trợn tròn xoe vận chân khí lên khắp toàn thân rồi bỗng quỳ một gối xuống sát mặt đất, song chưởng từ từ theo hai bên tả hữu mà đẩy ra. Lúc ấy đôi bên đứng cách nhau có đến hơn hai trượng Trịnh Đại Hổ vội uốn lưng thót bụng hai chân từ từ đi động chuẩn bị đối phó thế công sát thủ đối phương.

Giữa lúc trận chiến đang đi vào chỗ sinh tử, bỗng có thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu rót vào tai Lưu Hải rằng :

- Bạn đã quên sử dụng Bàn Căn Thối hay sao?

Lưu Hải được người nọ nhắc nhở tới mới như người nằm mơ vừa chợt tỉnh, mừng rỡ khó tả, vội quay đầu lại nhìn, thì vừa lúc ấy ở phía cầu thang có những tiếng lộp cộp nổi lên.

Một ông già tay chống trúc trượng quần áo lam lũ đầu tóc bù rối,

bước lên lầu. Ông già nọ giương cặp mắt ti hí lên nhìn khắp nơi một lượt, oang oang nói :

- Tiểu nhị đâu? Mau kiếm cho lão nhi một chỗ ngồi nghỉ chân! Ôi chà! Sao chân của lão lại mềm nhũn như thế này?

Gọi liền hai lần mà không thấy ai lên tiếng trả lời, ông già nọ liền chống cây trúc trượng gạt mọi người ra, tiến thẳng vào giữa đấu trường.

Có người hảo tâm, chỉ sợ ông già nọ bị nguy hiểm đến tính mạng, vội quát bảo :

- Nay, ông già kia, không muốn sống nữa hay sao đó?

Ông già nọ làm như không nghe thấy gì lắm bậm nói :

- Lúc này nếu có được một tô cơm nguội và một gáo nước lạnh uống cho mát ruột thì thật là thú vị quá!

Nói dứt lời, ông ta liền xăm xăm bước tới phía trước, chỉ còn cách Lưu Hải chừng hơn hai thước. Hán tử mập lùn chỉ sợ ông già nọ phá hỏng mất trận đấu, liền cất tiếng mắng chửi :

- Tên già này mù hay sao!

Y vừa thóa mạ, vừa vội xông ngay ra ngăn cản, trông hình dạng của y đã giống hệt một trái cầu thịt, trong lúc hấp tấp chạy ra, thật chẳng khác nào một con heo nái khiến những người đứng xung quanh đó không sao nhìn được, đều bung miệng mà cười.

Đại hán lùn mập đang lúc tức giận, thấy mọi người có vẻ muốn chế nhạo mình, liền nghĩ thầm :

- “Lão già chó chết này, nếu không cho người ném chút đau khổ thì gia gia đây không sao hả được cơn tức giận”.

Nghĩ đoạn, y liền cố ý làm ra vẻ trượt chân, trong lúc lão đảo liền đưa ngay chân phải ra móc lấy chân ông già nọ mà hất ngược lên.

Nhưng chỉ nghe đến soạt một tiếng, mọi người bỗng thấy trái cầu thịt lặn quay ra đất, chổng bốn vó lên trời.

Quần hào đều trở mắt lên nhìn cả vào ông già nọ, thấy ông ta vẫn đứng sừng sững tại đó, mặt lộ vẻ ngơ ngác. Tiếng ồn ào bàn tán liền nổi lên không ngớt. Có người nói :

- Ủa! Tại sao lại có chuyện lạ như thế được!

Lại một người khác nói :

- Chẳng lẽ y bị trúng gió chẳng?

Rồi một kẻ khác nữa nói :

- Có lẽ ông già này đã ra tay cũng nên?

Có người làm ra vẻ hiểu biết hơn, lớn tiếng mắng chửi :

- Ông già này tay buông xuôi, chân không cử động gì cả thì làm sao có thể ra tay cho được? Hãy cầm cái mồm thôi đó lại đi, đừng đánh rắm đánh rít ầm ĩ lên như thế nữa!

Lại có kẻ nói :

- Có lẽ vì bụng hán nhiều mỡ quá, ngồi lâu khí huyết không lưu thông được, cho nên vừa mới bước ra đã lão đảo ngã lặn ra đấy thôi.

Quần hào mỗi người nói một câu, khiến nhất thời nơi đó ồn ào như vỡ chợ. Quá Sơn Chưởng Lưu Hải vội ngồi sụp xuống, nâng hán tử mập lùn dậy, đưa mắt xem xét tuyệt nhiên không phát hiện được điều gì lạ lùng cả, vội hỏi :

-Ủa? Tại sao lại có chuyện lạ lùng như vậy?

Đại hán mập lùn mặt cũng lộ vẻ ngơ ngác, đáp :

- Kỳ quái! Kỳ quái thật! Chẳng lẽ gia gia này ngày hôm nay lại gặp phải tà môn ngoại đạo chẳng?

Lưu Hải bèn nghĩ thầm :

- Ủa! Chẳng lẽ lại là thủ đoạn của lão già này hay sao?

Y liền đưa mắt quan sát ông già nọ, thấy ông ta tuổi trạc ngoài bảy mươi, đầu tóc bù rối, khuôn mặt dơ bẩn vàng khè, hai mắt bất thần, mồm như cười mà không phải là cười, trông rất khó coi, mình mặc một cái áo vá năm ba mảnh, hai ống quần rách nát bên cao bên thấp vén lên tới tận đầu gối. Bên ngoài ống quần có thấy cột một miếng vải cũng rách như tổ đĩa, mỗi khi có luồng gió thổi tới, miếng vải rách đó cứ bay tung lên như những cánh bướm.

Lưu Hải tuy là một người tiếng tăm khá lừng lẫy và xưa nay cũng rất ngông cuồng nhưng y vốn là một tay lão luyện giang hồ, có rất nhiều kinh nghiệm lịch duyệt, cho nên y không dám khinh thường, liền nghĩ bụng :

- Lão già này không có vẻ gì là khác thường, con mắt lơ lơ sắc mặt vàng khè, chẳng lộ một điểm nào là tay có võ công kinh người cả.

Vậy ta hãy thử y một phen xem sao?

Nghĩ đoạn y liền cong tay lại thét lớn một tiếng, mười ngón tay như mười cái móc nhằm Thước Kiều huyết của ông già nọ chộp tới.

Sự thể hiện biến chuyển như vậy khiến cho quần hùng có mặt tại đó đều giật mình kinh hoảng dù có ai muốn ra tay giải cứu cũng không còn kịp nữa.

Nhưng chỉ nghe thấy ông già nọ lớn tiếng kêu ối chà, vội run rẩy giơ cây trúc trượng lên chống đỡ, mồm thì la lớn :

- Khiếp thật? Người mạnh tay như thế, lão phu làm sao thọ lãnh nổi?

Mọi người chăm chú nhìn, chỉ thấy Quá Sơn Chưởng Lưu Hải cứ ngằn người ra như tượng gỗ, dường như đã gặp phải chuyện gì rất kinh người vậy.

Ông già nọ lại lớn tiếng kêu la :

- Quái thật! Lão phu đã chạy đến huyệt hơi, tới đây định xin một chút

cơm nguội ăn cho đỡ đói, và một chút nước lạnh uống cho đỡ khát, chứ lão phu có quấy rầy gì ai đâu... Từu điểm này lòi thôi quá! Đến cả một chỗ ngồi cũng không có nốt... Chân của lão phu đã mềm nhũn ra rồi...

Dứt lời, ông ta liền ngồi phịch ngay xuống sàn, quăng cây trúc trượng sang một bên giơ tay lên gãi đầu lia lịa, mồm vẫn cứ lải nhải mãi như thế không ngớt.

Lúc ấy, phía thang lầu lại nổi lên những tiếng lộp cộp, có tiếng của bọn tửu bảo đồng thanh la lớn :

- Đại tổng quản đã tới!

Chỉ thấy một hán tử trung niên, tuổi trên dưới tứ tuần, áo mao chỉnh tề, tay cầm một chiếc roi ngựa, sắc mặt vui vẻ tươi cười, bước lên trên lầu. Đi theo sau y có hơn mười võ sĩ hộ vệ. Bỗng nghe thấy người nọ hỏi lớn phỏ ky rằng :

- Hôm nay khách tới có đông không?

Một tên phỏ ky vội khom lưng đáp :

- Bẩm Đại tổng quản, hôm nay tề điểm thật may mắn, khách đến rất đông đảo, không còn chừa một chỗ trống nào cả.

Người được gọi là Đại tổng quản nọ nói: “Tốt lắm”, rồi quay sang quần hào chấp tay, lớn tiếng nói :

- Chư vị anh hùng chẳng lẽ lại đều có ý muốn tới Kim Phật giáp cả chẳng. Bỉ nhân được lệnh của Giáp chủ đặc biệt tới đây nghênh đón chư vị.

Quần hùng liền reo hô hoan hô ầm ĩ. Vị Đại tổng quản nọ lại nói tiếp :

- Sáng mai đã là ngày vui của tề Giáp chủ. Để đền đáp tấm thịnh tình của quý vị đã không quản ngại đường xá xa xôi mà giá lâm, nên tề Giáp chủ đã ban lệnh, phàm vị nào là khách của Kim Phật giáp thì

việc ăn uống của những vị đó đều do người của bọn giáp lo liệu hết, chứ vị bất tất phải quan tâm đến.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Hiện ở dưới lầu đã có chuẩn bị sẵn ngựa, thỉnh chư vị hãy tới tề trang. Bể nhân còn có chút việc gấp, xin đi trước một bước.

Nói dứt lời, y lại chấp tay, vái khắp quần hào có mặt tại đó một lượt, rồi mới đi xuống dưới lầu. Quần hùng lại reo hò hoan hô ầm ĩ, có người nói :

- Đại tổng quản khí độ quả thật bất phàm, tới lui đều lễ chu đáo.

Một người khác nói :

- Nếu không thế, làm sao có thể đảm đương nổi chức vị Đại tổng quản của Kim Phật giáp?

Lại có người hỏi bọn võ sĩ quản sự của Kim Phật giáp hiện đang đứng cạnh đó vắng lên :

- Đại tổng quản vừa nói như vậy, thì bao giờ chúng ta bắt đầu khởi hành?

Bọn võ sĩ đồng thanh đáp :

- Đi ngay bây giờ. Dưới lầu hiện đã sẵn ngựa, chúng ta đến thẳng về phía Tây, đến Tần Lũng nghỉ tạm một đêm, rồi qua Không Động, tiếp tục tiến thẳng tới Sáng mai, chúng ta đã tới Kim Phật giáp.

Mọi người nghe nói đều hoan hỉ bàn tán ồn ào. Có một người dường như là đứng đầu bọn quản sự đó, đưa mắt nhìn mọi người một lượt, mặt lộ vẻ không vui. Sau đó y mới lớn tiếng nói :

- Vừa rồi, tại hạ có được nghe người của bọn giáp báo tin rằng: “Có hai vị anh hùng đã so tài cao thấp ở nơi đây”. So sánh võ công là chuyện thường tình của giang hồ, nhưng mấy bữa nay là những ngày vui mừng của tề Giáp chủ chúng ta, xin quý vị hãy nể mặt Giáp

chủ một phen.

Quần hùng đều lên tiếng đáp :

- Lễ dĩ nhiên là như vậy.

Sau đó, Lưu, Trịnh hai phe và mọi người cùng theo bọn quản sự đi xuống dưới lầu, lên ngựa, nhằm hướng Tây tiến phát.

Kim Phật giáp là một trọng ải của địa danh Cam Túc, phía Tây dựa Ngọn Đình Quan mé Đông gần Không Động, hướng Bắc giáp Tần Lũng. Trên đỉnh núi mây bao phủ trùng điệp, tiếng thông reo vi vu, nước chảy róc rách quả thật là một nơi phong cảnh hữu tình, hùng vĩ khôn tả. Tương truyền vào đời sơ Đường, trên đỉnh núi, nơi những đám mây bao phủ, thường thấy xuất hiện một pho Kim Phật, cao tới hơn mười trượng, hào quang muôn đạo tỏa ra khắp nơi. Sự hiển linh ấy khiến những dân cư quanh đó đều tấp nập kéo tới triều bái. Sau đó một vị đạo sĩ tới đó ẩn cư, rồi lập một căn nhà tranh ở trên đỉnh núi.

Một đêm nọ, ông ta liền viết lại hai chữ “Kim Phật”, rồi bỏ đi mất dạng. Về sau, có người nhớ tới giai thoại trên, liền thiết lập một ngôi Kim Phật tự trên đỉnh núi để thờ phụng.

Dưới chân giáp, cỏ thụ mọc cao chọc trời. Những khóm tre, những bụi trúc bên những dòng sông uốn khúc quanh co, cảnh sắc thật là tao nhã thoát tục. Cách bờ sông không xa, có dựng một cái cổng tam quan trên có đề ba chữ Kim Phật giáp. Sau cái cổng tam quan đó là một con đường đá, rộng khoảng chừng hai trượng, có thể đi lọt được hai ngựa. Hai bên đường, hoa cỏ tất tươi. Đi hết con đường đó liền tới một vòng tường thành thấp, cửa thành mở rộng, bên trong là một cái sân lớn rộng, bên trên được trải bằng những viên đá to bằng trứng ngỗng.

Ở giữa sân là một con đường thông đạo dẫn thẳng tới trước cửa trang viện.

Bên trong trang viện là sáu gian đại sảnh tiếp nối nhau san sát trông thật hùng vĩ trang nghiêm. Hai chiếc vòng đồng lớn treo trên cửa cái, bên trên có khảm hai chiếc đầu thú, rất linh động.

Trong chính sảnh, hai bên tả hữu có đặt mỗi bên một cái giá, có cắm đủ mười tám loại võ khí, chuyên để cho các tráng đinh hộ trang sử dụng.

Đó chính là trang viên của Kim Phật giáp chủ.

Những dân cư quanh đó quen xưng hô vị chủ nhân trang viên này là Kim Phật giáp chủ. Cũng có người gọi chỉ bằng hai tiếng Giáp chủ.

Nhưng còn tên họ của người này là gì, tuổi tác bao nhiêu, mặt mũi ra sao, cùng nguyên quán ở đâu, thì không một ai hay biết cả.

Thì ra vị Kim Phật giáp chủ này hồi ba chục năm về trước đã hoành hành ngang dọc suốt giải Nam ngạn sông Hoàng Hà, một tay sử dụng Bát Bộ Truy Hồn Kiếm, một tay sử dụng toàn bộ chín mươi bảy thức Toái Bia chưởng, đã đánh bại không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ.

Trong võ lâm Trung Nguyên, từ hạng tiểu tốt cho đến những vị lão thành, hễ nhắc tới Toái Bia Chưởng Trương Tông Khê là không một ai không được nghe danh, và đều khen ngợi ông ta là một tay anh hùng hảo hán. Sau đó, không biết tại sao, Trương Tông Khê bỗng dưng không xuất hiện ở Nam ngạn sông Hoàng Hà nữa mà lại tới Kim Phật giáp này chọn một nơi phong thủy rất tốt để xây cất trang viện.

Trong trang có nuôi võ sư hộ viện, quản sự, tráng đinh. Các nhân vật Nam Bắc thủy lục, những nhân vật Hắc Bạch lưỡng đạo khi hay tin

đều tìm tới kết giao.

Năm nay Trương Tông Khê ăn thọ sáu mươi. Ông ta liền nghe theo kiến nghị của vị Đại tổng quản Tề Như Phong phát thiệp mời khắp Quan ngoại, Đại giang Nam Bắc anh hùng hảo hán Hắc Bạch lưỡng đạo đến tham dự bữa tiệc đại yến ăn thọ sáu mươi này.

Danh hiệu Kim Phật giáp chủ tuy rất lừng lẫy trên chốn giang hồ nhưng từ ngày Trương Tông Khê ẩn cư ở Kim Phật giáp tới giờ, thì cái danh tiếng Kim Phật giáp chủ chỉ là truyền thuyết trên chốn giang hồ mà người trong võ lâm đều chỉ nghe thấy danh tiếng mà chưa ai được gặp mặt bao giờ. Cho nên lần này ông ta vừa gửi thiệp đi mời võ lâm đồng đạo, thì tiếng đồn đã sớm loan truyền trên khắp chốn giang hồ. Có những kẻ không nhận được thiệp mời cũng sửa soạn lễ vật tới tham dự để mong được gặp mặt Giáp chủ xem là nhân vật như thế nào?

Hôm đó, từ trong đến ngoài trang viện không khí rất tấp nập, nhộn nhịp lạ thường. Bọn nô bộc tạp dịch chạy tới chạy lui như mắc cửi. Các quản sự thì đều vội đốc thúc các bọn tạp công quét dọn phòng ốc để chuẩn bị chỗ cho quần hùng nghỉ ngơi.

Từ cửa trang viện cho tới tận bờ sông đều có người đứng đón chờ nghênh tiếp các lộ hảo hán. Thật là cảnh tượng tấp nập cực độ.

Trời vừa hừng sáng, Kim Phật giáp chủ Trương Tông Khê đã áo mão chỉnh tề, sắc mặt rất vui vẻ, cười ha hả không ngớt miệng, đích thân ra tiếp đãi các tân khách tới chúc thọ.

Vì là ngày công khai ăn thọ lần thứ nhất cho nên ông ta không sao tránh được sự cao hứng hiện trên nét mặt. Đại tổng quản Tề Như Phong sớm đã bày sẵn các nghi thức chúc thọ rất long trọng. Lần này mọi sự ông ta đều muốn phô trương cho thật lớn lao mong cho

tên tuổi của Kim Phật giáp lại càng được lấy lòng hơn nữa.

Bỗng nghe thấy từ cửa trang có tiếng truyền báo vọng vào :

- Ý Châu tam kiệt tới! Trường Bạch ngũ hổ tới!

Vì thanh âm này hãy còn cách rất xa, cho nên không nghe được rõ cho lắm. Kế đó, lại có người lớn tiếng nhắc lại :

- Ý Châu tam kiệt... Trường Bạch ngũ hổ...

Tiếng truyền báo đó tới phòng tiếp nhận lễ vật. Quản sự liền thân nhận những tặng vật đó, rồi sai người chạy vào trong đại sảnh thông báo cùng Giáp chủ.

Giáp chủ nghe báo vội vã đi ra bên ngoài đại sảnh nghênh đón Ý Châu tam kiệt cùng Trường Bạch ngũ hổ, hàn huyên và đáp tạ một hồi rồi Giáp chủ dẫn nhóm người đó vào trong đại sảnh, kêu bọn tráng đinh dâng trà.

Đang lúc ấy, lại có thanh âm truyền báo :

- Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc Trần tiêu đầu, Hồ Bắc Dương Hằng An phiêu cuộc Hoàng lão tiêu đầu Giang Lăng Tiền đại trang chủ, Lĩnh Nam Lương Hùng Hoa võ sư.

Một hồi lâu sau, lại có tiếng báo tiếp :

- Lao Sơn tứ sát, Thiên Mục ngũ quỷ.

Nhưng người báo tin này, khi đọc tới chữ “Quỷ” cảm thấy rất khó nghe, nên y hén thuận miệng đổi thành chữ “Tiên”. Y lớn tiếng hô :

- Thiên Mục ngũ tiên tới!

Thanh âm của y rất lớn, Kim Phật giáp chủ nghe đọc tới tên đó cũng phải bật phì cười.

Xưa nay đối với bọn Ngũ Tiên này, ông ta đã có một ấn tượng không tốt, nhưng hôm nay đang là lúc cao hứng, cho nên ông ta cũng cảm thấy chữ Tiên này có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

Không lâu sau, lại có tiếng truyền báo tới :

- Sơn Tây Trịnh gia bảo, Lạc Dương Lưu gia trại.

Kim Phật giáp chủ thấy ngày hôm nay những anh hùng hảo hán có tên tuổi đều tới chúc thọ như vậy, không sao nén nổi sự vui mừng liền cười ha hả hoài, hết chạy Đông lại chạy Tây, tiếp đãi các vị tân khách không lúc nào ngừng.

Lúc ấy bọn quân sự môn đã vội bày ngay tiệc rượu ra, để các tân khách tới trước khai vị. Chỉ trong chớp mắt, đã qua giờ Ngọ. Anh hùng hảo hán của Hắc Bạch hai đạo đã tới gần đông đủ.

Kim Phật giáp chủ liền bắt đầu khai tiệc, cùng quần hùng nâng ly lên, vui vẻ cạn hết chén này qua chén khác. Chủ khách đều hoan hỉ chúc tụng nhau thật là náo nhiệt khôn tả.

Quần hùng tới đây đa số, một là vì có ý muốn giao hảo với vị Kim Phật giáp chủ này, hai là ai nấy đều muốn phô trương nghĩa khí, cho nên ai nấy đều nói :

- Hôm nay chúng tôi đã may mắn được Giáp chủ chiêu cố tới, sau này nếu có việc gì sai bảo, Giáp chủ nói một câu thôi, anh em chúng tôi chẳng khi nào dám từ nan.

Có kẻ nói :

- Trên giang hồ này, với danh vọng lừng lẫy của Giáp chủ, thì còn ai dám tới cửa vuốt râu hùm nữa.

Thiên Mục ngũ quỷ bỗng xen lời nói :

- Chỉ có mặt Thiên Mục ngũ tiên này ở đây cũng gọi là đủ lắm rồi. Bọn Thiên Mục ngũ quỷ này vẫn ghi nhớ năm lòng chữ “Tiên” của người vừa truyền tin đã xưng lên, cho nên lúc này liền cố ý vận dụng nội lực nhắc lại, để cho quần hùng trong sảnh đều nghe thấy rõ.

Lão nhị Hồ Nhân Kiệt trong nhóm Ý Châu tam kiệt xưa nay vốn rất ác cảm với bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ này, vừa nghe dứt liền lạnh lùng lớn tiếng nói :

- Tiên gì! Tiên cái khỉ khô thì có!

Bọn Thiên Mục ngũ quỷ nghe nói liền nhảy bắn ngay lên, quát lớn :

- Tên tặc tử kia, người dám mắng chửi xỏ xiên anh em gia gia phải không?

Hồ Nhân Kiệt không phịu lép, cũng đứng phắt dậy, cười nói :

- Mắng chửi các người thì đã sao! Thiên Mục ngũ quỷ bắt quá chỉ đáng cho người ta tóm cổ quăng xuống dưới gậm cầu là cùng.

Thì ra bọn Thiên Mục ngũ quỷ này, có một lần ở Bá Kiều, giáp phía Tây thành Tây An, đã đánh phá một tiêu xa, giết chết phiêu xa và mười mấy người trong tiêu cuộc đó. Lúc ấy chỉ còn sót lại một già một trẻ nhưng không phải là người của phiêu cuộc. Bọn Thiên Mục ngũ quỷ nay lại còn muốn ra tay sát hại nốt. Đó là phạm vào điều đại kỵ trong giới Hắc đạo. Vừa may...

Lúc đó có một vị lão tăng đi qua, bắt nhãn trước hành động đuổi tận giết tuyệt của bọn Ngũ Quỷ liền nổi giận nắm cổ bọn chúng từng tên một quăng xuống dưới gậm cầu ở cạnh đó. Lúc ấy còn nghe thấy vị lão tăng đó nói :

- Lão này xưa nay không ưa những kẻ nào phá giới luật của Hoàng Giác tự. Các người thật đáng tội lắm! Đáng tội lắm!

Việc đó không bao lâu sau được loan truyền ra khắp chốn giang hồ, khiến không một ai là không hay biết bọn Thiên Mục ngũ quỷ đã bị lão tăng nọ trừng trị, nhưng không ai biết vị tăng nhân nọ là ai, và trụ trì tại chùa nào?

Mấy năm gần đây, bọn Thiên Mục ngũ quỷ đã phải trốn chui trốn

nhũn, không dám lộ mặt ra khỏi Huy Châu, vì chỉ sợ lại gặp phải vị tăng nhân nọ.

Lúc này chúng đã uống khá nhiều rượu, nhất thời nổi cao hứng mới thốt ra những câu khoác lác trên, tưởng rằng sẽ gây được oai phong ở trước mặt mọi người. Ngờ đâu lại bị Hồ Nhân Kiệt moi móc chuyện xấu xa ấy của bọn chúng ra, thật là khôn quá hóa dại.

Lúc ấy Đại Quỷ tức giận quá liền gầm lên một tiếng giương nắm ngón tay ra, nhắm thẳng vào mắt Hồ Nhân Kiệt chớp thẳng tới. Hồ Nhân Kiệt vốn là một người rất nóng nảy, cũng không chậm trễ liền nghiêng đầu né tránh, rồi quai tay ra sau lưng rút luôn trường kiếm ra khỏi vỏ.

Sự thể bỗng dưng biến chuyển đột ngột như vậy, khiến cho những hảo hán có mặt tại đó đều kêu la ầm ĩ. Còn lại Tứ Quỷ trong nhóm Ngũ quỷ và Nhị Kiệt trong bọn Tam kiệt cũng đều xông cả lại, gia nhập trận chiến, khiến cho cuộc diện biến thành một trận hỗn chiến rất náo động.

Kim Phật giáp chủ thấy vậy, mặt lộ vẻ không vui, vội quát lớn :

- Xin các vị hãy ngừng tay lại!

Chỉ nghe thấy tiếng quát này cũng đủ thấy công lực của Kim Phật giáp chủ cao thâm kinh người. Lúc ấy Ngũ quỷ với Tam kiệt đều vội nhảy ra khỏi vòng chiến.

Kim Phật giáp chủ liền trầm giọng nói tiếp :

- Bất cứ mọi chuyện lớn nhỏ gì, hôm nay là ngày vui của Trương mỗ, xin quý vị hãy nể mặt mà tạm thời bỏ qua cho. Thôi, hãy trở về chỗ ngồi uống rượu đi! Ai không uống là đã coi rẻ Trương mỗ vậy.

Ngũ quỷ và Tam kiệt đều cố nén lửa giận trở về chỗ ngồi. Lão Đại của nhóm Ngũ quỷ thấy trận đấu bất thành, muốn lấy lại đôi chút thể

diện, liền nói :

- Không phải là Thiên Mục ngũ tiên chúng ta nói dóc, chứ làm gì có chuyện bị quăng xuống dưới cầu cóc khô gì đó mà chỉ đều do người trên giang hồ đã bịa đặt ra hết. Cũng không có sư già, sư con nào dám trêu ghẹo vào bọn Ngũ Tiên này cả.

Y vừa nói tới đây, bỗng nghe tiếng của người xưng danh ở ngoài trang nói vọng vào :

- Huy Châu Hoàng Giác tự Ngữ Minh Thượng Nhân tới.

Ba chữ Hoàng Giác tự này vừa lọt vào tai bọn Ngũ quỷ, khiến bọn chúng đều giật mình kinh hãi. Thì ra bọn Thiên Mục ngũ quỷ này trong đầu lúc nào cũng ghi sâu ba chữ Hoàng Giác tự, cho nên khi vừa nghe nhắc đến, chúng đều kinh tâm táng đởm, thối lui về phía sau mấy bước, miệng lắp bắp nói vài câu, rồi lủi luôn vào đám quần hùng, lén lút đưa mắt nhìn trộm ra bên ngoài xem sao?

Lúc ấy Kim Phật giáp chủ vừa nghe nói là Huy Châu Hoàng Giác tự Ngữ Minh Thượng Nhân mặt liền lộ vẻ cao hứng vội đứng phắt dậy hỏi :

- Ngữ Minh Thượng Nhân Phật giá giáng lâm đây ư?

Rồi ông ta vội quay lại dặn bảo bọn quản sự rằng :

- Mau vào dọn một mâm tiệc chay đem lên, để ta đích thân ra tiếp rước vị ấy.

Nói xong ông ta liền rảo bước chạy ra ngoài. Không bao lâu sau, y liền dẫn một vị lão hòa thượng vào trong đại sảnh. Các tân khách đều đưa mắt nhìn thấy lão hòa thượng đôi lông mày thọ dài xuống tận má, hai mắt sáng như sao. Kim Phật giáp chủ lớn tiếng giới thiệu cùng mọi người :

- Vị này là người trên giang hồ đã được đức danh là Đại La Kim tiên,

Huy Châu Hoàng Giác tự Ngữ Minh Thượng Nhân.

Trong sảnh liền nổi lên những tiếng “Ngưỡng mộ” ầm ầm. Ngữ Minh Thượng Nhân vội chấp tay, luôn miệng niệm “A Di Đà Phật”.

Có kẻ rành về những điển tích trên chốn giang hồ, trong tiệc liền đem những giai thoại về Ngữ Minh Thượng Nhân ra kể cho mọi người nghe.

Theo lời người nọ, môn Kim Cương chỉ của ông ta có thể đánh nát vụn một khối đá lớn khoảng cách hơn hai thước.

Có kẻ khác nói :

- Có một lần, tại Hàn Vân tự Ngữ Minh Thượng Nhân đã dùng khí công chế ngự năm con mãnh hổ, khiến chúng không sao phản kháng lại được. Rồi chỉ không đầy nửa giờ sau, năm con mãnh hổ nọ đều mềm nhũn, té lăn ra đất.

Trong đó cũng có lắm kẻ muốn phô trương võ công của bản phái, cố ý đề cao nhân mình, người nào người ấy đều khoe khoang, tranh luận đến nổi bắn cả nước bọt tung tóe.

Lúc ấy Thiên Mục ngũ quỷ đưa mắt nhìn trộm Ngữ Minh Thượng Nhân, thấy chính là người mà ngày nọ đã quăng anh em chúng xuống dưới chân cầu, tên nào tên ấy đều hít một hơi khí lạnh, bụng kêu khổ thầm, rồi cùng chuồn thẳng ra ngoài.

Kim Phật giáp chủ dẫn Ngữ Minh Thượng Nhân vào một gian tĩnh thất, rồi quát bảo bọn quần sự pha trà thơm dâng lên.

Kim Phật giáp chủ nói :

- Không ngờ bữa tiệc vui nhỏ mọn này của tại hạ lại làm kinh động tới Phật giá của Thượng nhân, thật là đắc tội! Đắc tội!

Ngữ Minh Thượng Nhân nói :

- Lão nạp được Chung Nam cư sĩ mời cho nên mới thuận đường ghé

qua đây.

Đang lúc ấy, bỗng thấy có một tên quần sự vội vàng chạy vào, tay cầm một tấm giấy dâng lên. Kim Phật giáp chủ mở ra coi mặt liền biến sắc, vội đứng dậy, quay sang Ngũ Minh Thượng Nhân nói :

- Bên ngoài có chút việc cần phải giải quyết, xin Thượng nhân cứ ngồi đây dùng chay, đợi chờ tại hạ giây lát.

Nói dứt lời ông ta liền vội bước ra bên ngoài. Kim Phật giáp chủ vừa ra đến ngoài đại sảnh, thấy quần hùng vẫn đang ăn nhậu vui vẻ người nào người ấy đều có vẻ rất cao hứng. Thấy Giáp chủ ra tới nơi, ai nấy đều vội nâng chén chúc mừng. Giáp chủ vội chấp tay hoàn lễ khắp một lượt, rồi vội vã bước ra ngoài cửa trang.

Lúc ấy, bên ngoài Phó tổng quản Trình Cương cùng bọn quần sự và các võ sư hộ viện mặt đều lộ vẻ lo âu. Chỉ nghe thấy Trình Cương nói :

- Trình mỗ tung hoành trên chốn giang hồ đã lâu năm mà chưa bao giờ nghe nói đến tám bá thiếp này cả.

Một tên quần sự nói :

- Dường như tám bá thiếp này báo hiệu một việc gì rất kinh hồn.

Một tên khác lộ vẻ giận dữ nói :

- Hừ! Cái gì là kinh hồn với không kinh hồn? Chúng ta, người của Kim Phật giáp này thì còn sợ ai nào!

Kim Phật giáp chủ nghe nói trong lòng cũng hơi cảm thấy phiền muộn liền lẳng lặng đi tới hỏi Trình Cương rằng :

- Người đưa tám thiếp này đâu?

Mọi người thấy Giáp chủ ra tới nơi đều im hơi lặng tiếng. Trình Cương liền đưa một cái hộp bằng gỗ tiểu, mở nắp lấy ra một tấm thiếp dài màu đen, trên lá thiếp có in một chiếc đầu lâu trắng hếu đưa

cho Giáp chủ, nói :

- Cái này dường như là Táng môn thiếp, bên trong là tám bái thiếp.

Kim Phật giáp chủ giơ tay ra cầm lấy tám thiếp đó lật đi lật lại mấy lượt rồi thầm nghĩ :

- Tại sao họ lại gọi tới Kim Phật giáp tám thiếp này?

Ông ta nghĩ ngợi hồi lâu, miệng không thốt ra một lời nào cả.

Lúc ấy Trình Cương cảm thấy có sự bất ổn, vội hỏi :

- Giáp chủ có biết rõ tám thiếp này ngụ ý gì không?

Giáp chủ nói :

- Tám thiếp này là của Vu Điền Hỏa Thần giáo, gọi là Tác vật thiếp, đã làm khiếp đảm giang hồ lâu năm.

Vu Điền Hỏa Thần giáo, mấy chữ này vừa lọt vào tai mọi người, khiến ai nấy đều ngẩn người ra như tượng gỗ, chân tay lạnh ngắt.

Giáo chủ lại nói tiếp :

- Các người không hiểu rõ vật này cũng không lấy gì làm đáng trách.

Tám Cô Lâu thiếp này, trên giang hồ cũng rất hiếm người có dịp được trông thấy. Không biết Vu Điền Hỏa Thần giáo gửi đến đây để muốn yêu sách vật gì?

Ngừng giây lát, Giáp chủ lại quay sang hỏi Trình Cương rằng :

- Trừ tám thiếp này ra, còn có vật gì khác nữa không?

Trình Cương đáp :

- Chỉ có tám thiếp này không thôi.

Kim Phật giáp chủ liền giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Hồng mất rồi! Thường nghe nói Vu Điền Hỏa Thần giáo nếu mỗi khi muốn lấy tính mạng của người, hoặc là một vật gì rất trọng yếu, thì chỉ đơn độc trao có tám Cô Lâu thiếp màu đen thôi. Màu đen này là biểu lộ khổ chủ tuyệt đối không được nói năng lời thôi gì cả”.

Nghĩ đoạn ông ta lại hỏi Trình Cương tiếp :

- Tấm thiếp này từ đâu đưa tới?

Trình Cương đưa mắt nhìn lão bộc giữ cửa. Lão bộc vội nói :

- Bẩm Giáp chủ, tiểu nhân đứng ở ngoài cửa trang, bỗng thấy một luồng gió thổi qua rồi không hiểu tấm thiếp này từ đâu bay tới trước mặt. Tiểu nhân vội đưa tay ra đón lấy. Lúc ngừng đầu nhìn lên, thì thấy ngoài xa mấy chục trượng có một bóng đen, trong chớp mắt đã biến mất.

Kim Phật giáp chủ cũng không hỏi han nhiều nữa, liền cầm tấm thiếp đi vào trong đại sảnh, mặt lộ vẻ rầu rĩ không vui. Trong đại sảnh bọn anh hùng hảo hán vẫn vui vẻ ăn uống, chuyện trò rất cao hứng. Họ đang ồn ào kể lại mọi điển tích cùng những giai thoại trên chốn giang hồ. Có những kẻ khoác lác đều tự nhận rằng mình có tham sự vào những việc kinh thiên động địa trong võ lâm, mặt thì dương dương tự đắc, tỏ vẻ rất mãn ý.

Lúc ấy Kim Phật giáp chủ liền giơ cao tấm Cô Lâu thiếp màu đen lên, lớn tiếng nói :

- Chư vị anh hùng có ai nhận ra được tấm thiếp này không?

Mọi người đều trở mắt lên nhìn, rồi lại đùn mắt nhìn nhau không ai biết rõ tấm thiếp đó biểu thị cái gì cả. Bỗng nghe thấy trong sảnh có người thất thanh la lớn :

- Vậy này là Vu Điền Hỏa Thần giáo, Tác vật thiếp có phải thế không?

Mấy chữ “Vu Điền Hỏa Thần giáo” như được bao hàm một uy quyền gì rất mãnh liệt vậy. Mọi người vừa nghe thấy đều hoảng sợ đến mắt tròn tròn mồm há hốc, không sao thốt ra tiếng được, Kim Phật giáp chủ nói :

- Không phải là Trương mỗ có ý muốn đuổi khách mà chỉ vì tấm Cô Lâu thiếp màu đen này bỗng dưng gửi tới cho Trương Tông Khê mỗ. Nếu như chư vị còn lưu lại nơi đây, thì thế nào cũng kết thù với Vu Diên Hỏa Thần giáo. Cũng không phải là Trương mỗ coi thường chư vị không đủ sức tương trợ, nhưng Hỏa Thần giáo này thế lực rất mạnh, khi hành sự lại bá đạo kỳ quái vô cùng. Chắc điều này các vị cũng đều đã biết rõ cả rồi.

Gần một trăm năm nay chẳng một ai dám đứng trước Hỏa Thần giáo mà nói nửa câu “không” cả.

Kim Phật giáp chủ nói tới đây liền đưa mắt nhìn khắp quần hào một lượt, thấy mặt người nào người ấy đều lộ vẻ sợ sệt. Có những kẻ nhát gan vội vã uống vài hớp rượu rồi lên ra cửa chuồn thẳng. Kim Phật giáp chủ thấy tình hình như vậy liền nói tiếp :

- Theo như tại hạ được biết thì khi mặt trời lặn, thế nào Hỏa Thần giáo cũng sẽ tới nơi. Vậy chư vị hãy cứ tiếp tục ăn nhậu đi! Nếu Hỏa Thần giáo không áp bức Trương mỗ quá mức thì cũng không đến nỗi phải động tới đao kiếm.

Tuy ông ta nói như thế, nhưng bọn hảo hán còn lại cũng vội vàng ăn uống qua loa, rồi đều lần lượt ngỏ lời cáo biệt. Có kẻ vừa rời đây lờ lớn tiếng khoác lác trước khi bỏ đi muốn gỡ lại đôi chút sĩ diện liền nói :

- Không phải là tại hạ không dám ở lại mà chỉ vì tới đây là muốn để dự cuộc vui, cho nên đã quên mất đem theo những món khí giới độc hại trong người, vậy khó lòng mà thi thố hết tài ba cho được. Xin đợi tại hạ trở về nhà lấy rồi sẽ quay lại đây ngay.

Người đó nói dứt lời, ai nấy đều xô ghế đứng dậy, ùn ùn rút lui hết.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Trương Dương Hằng An tiêu cuộc Hoàng

lão tiêu đầu, Ý Châu tam kiệt, Trường Bạch ngũ hổ, Giang Lăng Tiên Đại trang chủ, Khai Phong Viện Dương tiêu cuộc Trần tiêu đầu. Các người vốn có giao tình rất thâm hậu với Kim Phật giáp chủ nên mới ở lại thôi. Đồng thời, trên chốn giang hồ họ đều nổi danh là hiệp nghĩa đạo, dù biết rằng mình chưa chắc đã đủ sức để trợ giúp, nhưng họ quyết không tham sanh hủ tử, để khỏi bị người đời cười chê.

Kim Phật giáp chủ rất đổi cảm kích, không dám thốt lên hai tiếng cảm tạ mà chỉ lặng lẽ đi vào trong tĩnh thất hội ý cùng Ngũ Minh Thượng Nhân, Thượng nhân hỏi :

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, tại sao trông Giáp chủ lại có vẻ ưu phiền như thế?

Kim Phật giáp chủ đáp :

- Thượng nhân đoán rất đúng. Vừa rồi xảy ra một việc khiến cho tại hạ cảm thấy rất khó nghĩ.

Dứt lời, ông ta liền đem chuyện tám thiếp Cô Lâu màu đen của Vu Điền Hỏa Thần giáo nói lại cho Thượng nhân nghe. Ngũ Minh Thượng Nhân chấp tay, cau mày nói :

- A Di Đà Phật! Hỏa Thần giáo vốn ở tận Tây Vực với Giáp chủ xưa nay không hề có chuyện hiềm khích gì cả tại sao lại gửi Cô Lâu thiếp tới đây có dụng ý gì?

Kim Phật giáp chủ nói :

- Không biết bên trong dụng ý của họ ra sao, nhưng nếu họ yêu sách không quá đáng, thì tại hạ có thể...

Đang lúc ấy, ngoài cửa trang bỗng có tiếng ồn ào vọng vào. Kim Phật giáp chủ lớn tiếng hỏi :

- Chuyện gì thế?

Bên ngoài cửa có tiếng đáp :

- Bẩm Giáp chủ, có một lão ăn mày tới đây xin ăn đấy.

Kim Phật giáp chủ có vẻ không vui nói :

- Đã tới ăn xin, tại sao lại còn quát tháo om sòm như vậy? Đã phát cho cơm nước tiền bạc rồi, tại sao còn quấy nhiễu như thế?

Bên ngoài trang lại có tiếng đáp :

- Có lẽ lão ăn mày tới đây có ý muốn quấy rối.

Kim Phật giáp chủ nói :

- Coi xem có phải là giang hồ đồng đạo tới để chúc thọ hay không.

Nếu phải, hãy mau thỉnh vào trong nhà tiếp đãi đi!

Lại nghe thấy bên ngoài sảnh có tiếng quát tháo om sòm rồi có tiếng la lối của một ông già vọng vào :

- Thật bọn người chẳng biết quy củ là gì cả? Yến tiệc bày la liệt như thế này, mà lại không mời lão phu vào ăn uống? Hãy mau vào trong nhà đem đồ ăn thức uống ra đây cho lão phu, cơm nguội canh lạnh gì cũng được hết!

Rồi lại nghe thấy tiếng chân của bọn Hằng An phiêu cuộc Hồng tiêu đầu, Giang Lăng Tiên đại trang chủ, Viễn Dương tiêu cuộc Trần tiêu đầu, Ý Châu tam kiệt, Trường Bạch ngũ hổ lục đục kéo nhau ra cả bên ngoài sảnh. Lại nghe thấy tiếng của Phó tổng quản Trình Cương hỏi bọn quản sự rằng :

- Ai đã để cho lão ăn mày vào đây phá rối thế?

Bọn quản sự đồng thanh đáp :

- Thừa lúc mọi người vừa sơ ý, chỉ trong chớp mắt đã thấy lão già này ngồi ở dưới sàn từ bao giờ, đuổi mãi vẫn không chịu ra.

Lại nghe thấy tiếng quát tháo giận dữ của Trình Cương. Tiếp theo đó là tiếng của bọn Trần tiêu đầu khuyên bảo :

- Hôm nay là ngày vui của Giáp chủ, cứ để cho y ngồi đó cũng không

sao.

Ông già ăn mày nọ liền nhảy phắt người lên, nói :

- Lão phu đã đói đến cồn cào ruột gan ra rồi, các người mau vào đem rượu thịt ra đây ngay, để ăn no nê người ta còn đánh một giấc cho khỏe.

Kim Phật giáp chủ vì đang lo buồn về chuyện Hỏa Thần giáo cho nên chỉ quan tâm đến việc bàn bạc cùng Ngũ Minh Thượng Nhân ở trong tĩnh thất, còn đối với việc lão già quái đang gây rối ở ngoài đại sảnh, ông ta không chú ý đến chút nào. Ông ta thuận mồm quát bảo bọn quản sự rằng :

- Hãy mời y ra hành lang nghỉ chân rồi đem rượu thịt ra cho y.

Bọn quản sự môn nghe Giáp chủ ra lệnh đều không dám làm khó dễ nữa vội vào đem một mâm rượu thịt ra rồi mời ông già nọ ra ngoài hành lang ăn nhậu. Sau đó quần hùng lại đều trở vào trong đại sảnh. Một hồi lâu sau Kim Phật giáp chủ cùng Ngũ Minh Thượng Nhân ở trong căn tĩnh thất bước ra. Mọi người đều đứng dậy thủ lễ. Ngũ Minh Thượng Nhân chấp tay cúi đầu nói :

- Giáp chủ nhận được hắc Cô Lâu thiếp các vị đều đã biết rõ. Cô Lâu thiếp này tới đây là biểu hiện sự chẳng lành. Cứ như lão nạp được biết thì Hỏa Thần giáo bành trướng từ ở Tây Vực gần trăm năm nay, Giáo chủ tuy có thay đổi nhưng mặt mũi ra sao không một ai được rõ cả. Ba mươi năm trước các hào kiệt võ lâm Trung Nguyên hội cùng tới Vu Điền, tìm vị Giáo chủ Thần giáo để ấn chứng võ học thượng thừa nhưng họ đều bị ôm hận, thảm bại trở về. Các vị cao thủ Trung Nguyên ấy đều bị đánh bại bởi hộ giáo trưởng lão Hỏa Thần giáo, mà vẫn chưa hề được gặp mặt vị Giáo chủ.

Việc ba chục năm trước võ lâm Trung Nguyên liên tay để ấn chứng

võ học ở Vu Điền, mọi người ai nấy đều đã được nghe qua, và cũng chính việc này đã làm chấn động võ lâm Trung Nguyên một thời gian. Vị tiền Tổng tiêu đầu của Hồ Bắc Tương Dương Hằng An phiêu cuộc cũng có tham dự vào trận đấu hãn thế đó.

Ngũ Minh Thượng Nhân mặt lộ đầy vẻ cảm khái, khẽ thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Không phải lão nạp còn bức bối về chuyện đó, nhưng nếu Hỏa Thần giáo mà có chuyện gì bất lợi với Kim Phật giáp...

Nói tới đây, đôi mắt của Ngũ Minh Thượng Nhân lóe ra những tia sáng như điện nhìn Kim Phật giáp chủ, Kim Phật giáp chủ cảm kích nói :

- Lòng khảng khái tương trợ của Thượng nhân, khiến Trương mỗ không sao quên được. Công lực của Thượng nhân cái thế, có thể địch nổi hai vị trưởng lão của Hỏa Thần giáo. Nếu lúc này Hỏa Thần giáo phái tới bốn vị trưởng lão thì bọn chúng tôi đây có thể tiếp được hai vị, cục diện coi như ngang ngửa được. Nhưng nếu những người tới đây lại là Đông viện Lục Hỏa sứ giả, hoặc Tây viện Ngũ Hành đội trưởng lão thì thật chúng ta khó lòng mà đương cự nổi.

Giang Lăng Tiền đại trang chủ nói :

- Những danh hiệu đó, quả thật mỗ chưa hề được nghe thấy bao giờ. Cái gì gọi là Lục Hỏa sứ giả với Ngũ Hành đội?

Kim Phật giáp chủ nói :

- Trương mỗ đã được Thượng nhân nói cho biết: Lục Hỏa sứ giả cùng Ngũ Hành đội là những hộ giáo trưởng lão trong Đông Tây lưỡng viện của Hỏa Thần giáo. Lục Hỏa sứ giả là sáu vị trưởng lão lấy chữ Hỏa làm tên đệm là Thiên Hỏa, Địa Hỏa, Nhân Hỏa, Nhật Hỏa, Nguyệt Hỏa và Tinh Hỏa. Còn Ngũ Hành đội thì dùng tên đệm

bằng năm chữ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Đông Tây lưỡng viện cộng chung là mười một vị trưởng lão. Theo truyền thuyết, muốn được tiến cử vào Hỏa Thần giáo Đông Tây lưỡng viện với chức hộ giáo trưởng lão thì công lực tối thiểu phải trên Chưởng môn nhân của một môn phái, Thượng nhân vừa rồi đã có nói cho Trương mỗ hay vào hồi ba mươi năm về trước Trung Nguyên võ lâm liên hiệp với Vu Điền đã bị thảm bại dưới tay các vị trưởng lão của hai viện ấy.

Ông ta nói tới đây mọi người đều im lặng nghe. Hồ Nhân Kiệt trong nhóm Ý Châu tam kiệt bình sinh vốn ghét kẻ ác như kẻ thù nghe nói liền nổi giận không sao nhịn được căm phẫn nói :

- Lục sứ Ngũ Hành là cái con khỉ gì! Cứ để bọn chúng tới đây Hồ Nhân Kiệt này sẽ đâm mỗi tên sáu bảy lỗ cho mà coi.

Mọi người nghe y nói đều lại phì cười. Một hồi lâu sau vào lúc trời hoàng hôn, bỗng nghe thấy ngoài cửa trang có tiếng quát hỏi của viên Phó tổng quản Trình Cương :

- Chư vị tới đây tìm ai?

Rồi lại nghe thấy có những giọng nói rất cổ quái, lạ tai, và có tiếng của một người quát hỏi :

- Các người không nhận được thiệp của Hỏa Thần giáo gửi tới đây hay sao?

Kim Phật giáp chủ cùng mọi người vừa nghe đến câu: “Thiệp của Hỏa Thần giáo” do giọng nói quái dị của người đó thốt ra biết ngay là bọn họ đã tới nơi, nên đều chạy ra khỏi đại sảnh, liền trông thấy một hàng ngang mười hai thanh y đồng tử, tay người nào người ấy đều đeo một cái vòng trúc rất lớn đứng ở ngoài cửa trang, trong tay mỗi người thấy bưng một cái hộp bằng ngọc.

Đứng ở phía sau mười hai đồng tử này là một hàng năm người ăn

mặc rất kỳ lạ, lưng quần một cái khăn màu hồng, mặc áo bào rất lớn rộng.

Mọi người nhìn kỹ năm người nọ, thấy người già nhất vào khoảng bảy mươi tuổi, còn người trẻ nhất chỉ vào khoảng ngoài tứ tuần.

Ngũ Minh Thượng Nhân đưa mắt nhìn bốn năm người nọ một lượt, miệng niệm câu A Di Đà Phật. Ông ta sớm đã nhận ra được năm người này chính là Vu Điền Hỏa Thần giáo Tây viện Ngũ Hành đội hộ giáo trưởng lão.

Năm xưa Trung Nguyên võ lâm bị đánh bại ở Vu Điền, các nhân vật thuộc các môn phái ở Trung thổ đều ôm mối kỳ sỉ đại nhục cho đến ngày nay vẫn chưa có dịp nào rửa được sỉ nhục ấy.

Hồi đó, khi các vị anh hùng bị đánh bại trở về đều đã tỏ vẻ rất chán nản không một ai nhắc nhở đến danh tánh cùng dung mạo tuổi tác của những vị Lục sứ Ngũ Hành nọ và võ công của họ ra sao mà chỉ nói: phạm người nào được gia nhập chức hộ giáo trưởng lão của Tây viện Ngũ Hành đội thì lưng đều có thắt một cái dây lưng đại hồng.

Ngày ấy Ngũ Minh Thượng Nhân đã rất chú ý đến điểm đó và cố ghi nhớ kỹ nằm lòng cho nên vừa trông thấy năm người nọ lưng cột chiếc khăn đại hồng ông ta không khỏi giật mình kinh hãi.

Kim Phật giáp chủ liền tiến ra nghiêng mình thi lễ cất tiếng hỏi :

- Chư vị ở Vu Điền tới phải không?

Một trong bốn năm người nọ tuổi trạc độ ngoài bảy mươi cất giọng rất quái dị nói :

- Chúng ta đã phái người đem thiệp tới đây, vậy còn hỏi lời thôi gì nữa.

Người thứ hai nói :

- Người không nhìn thấy chiếc khăn đại hồng này hay sao?

Một người khác nói :

- Chúng ta tới đây để đem lễ vật của bốn Giáo chủ trao cho bạn đấy.

Người thứ tư hỏi :

- Chẳng lẽ người cứ để chúng ta đứng mãi ở ngoài cửa trang này để trao lễ vật hay sao đấy?

Kim Phật giáp chủ thấy năm người này ăn nói rất ngạo mạn, đã tức giận thầm, nhưng thấy lưng bọn họ đều quấn chiếc khăn đại hồng và ông ta đã được Ngũ Minh Thượng Nhân nói qua cho hay biết bọn họ chính là Tây viện Ngũ Hành đội, cho nên mới không dám phát tác cố nén lửa giận xuống, gượng cười, nói :

- Trương mỗ đã nhất thời sơ ý, xin mời quý vị vào trong nhà dùng trà!

Dứt lời, ông ta hèn đưa tay ra nói một câu :

- Xin mời!

Liền đó, mười hai thanh y đồng tử nọ đã nghênh ngang tiến vào bên trong đại sảnh. Năm người nọ cũng nối gót đi theo sau ngay.

Vào tới đại sảnh Kim Phật giáp chủ liền mời bọn họ an tọa, còn mình thì ngồi ở ghế chủ vị, tiếp đến là Ngũ Minh Thượng Nhân, Hằng An phiêu cuộc Hoàng lão tiêu đầu Viễn Dương phiêu cuộc Trần tiêu đầu, Giang Lăng Tiên đại trang chủ, Ý Châu tam kiệt, Trường Bạch ngũ hổ. Sau cùng là Phó tổng quản Trình Cương.

Kim Phật giáp chủ liền mở đầu câu chuyện hỏi :

- Xin quý vị thứ lỗi cho sự đường đột. Chư vị ở trong Hỏa Thần giáp chấp chưởng chức vị gì?

Người tuổi ngoài bốn mươi lớn tiếng nói :

- Còn phải hỏi lời thôi gì nữa! Bọn ta chính là Tây viện Ngũ Hành đội.

Người tuổi ngoài năm mươi nói :

- Chiếc khăn đại hồng này biểu hiện cái gì, người không biết hay sao?

Người tuổi ngoài sáu mươi cũng ngạo nghễ nói :

- Người ta đồn Kim Phật giáp chủ là một tay đại hào kiệt, đại hảo hán, mà sao kiến thức lại non kém đến mức này?

Người tuổi ngoài bảy mươi có vẻ ôn hòa hơn, nói :

- Năm người chúng ta là hộ giáo trưởng lão của Hỏa Thần giáo Ngũ Hành đội, được phân định danh thứ bởi Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, danh hỗn là Ô Lỗ Mộc, Thập Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa, Sư Lạc Thổ. Mỗi lần giới thiệu tên người nào y lại chỉ vào người đó. Sau cùng y mới chỉ vào mình nói tiếp :

- Còn mỗ là Ha Mật Kim.

Ngũ Minh Thượng Nhân nghe nói liền chấp tay cúi đầu miệng niệm A Di Đà Phật, Kim Phật giáp chủ nói :

- Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu!

Người tuổi ngoài bốn mươi gọi là Sư Lạc Thổ liền oang oang nói :

- Đồ khốn kiếp! Ngưỡng mộ đã lâu cái con cóc khô! Người vừa rồi chẳng phải đã không nhận ra được anh em chúng ta là gì?

Câu nói thô kệch của y khiến cho bọn Ý Châu tam kiệt, Trần tiêu đầu, Tiền đại trang chủ đều không sao nhin nổi phải bưng miệng cười.

Ha Mật Kim nói :

- Giáp chủ đã nhận được thiệp của bọn mỗ gửi tới, bây giờ xin hãy tiếp nhận lễ vật của bốn Giáo chủ.

Y vừa nói dứt lời đã thấy một thanh y đồng tử bưng chiếc hộp ngọc tới rồi mở luôn nắp hộp ra. Trong hộp đựng toàn bạch ngọc trong suốt tỏa ra ánh sáng chói lọi. Người ta vẫn thường truyền khẩu thứ ngọc ở Vu Điền này là một vật báu đã được nổi danh từ xưa tới nay.

Những đại phú gia đều rất ưa chuộng mà không tài nào mua nổi. Nay Hỏa Thần Giáp chủ lại chọn lựa đầy một hộp bạch ngọc thượng hảo hạng, có thể nói là vô giá để trao tặng như vậy. Kim Phật giáp chủ tuy cũng rất giàu có nhưng vừa nhìn thấy đã phải ngẩn người ra nói :

- Trương mỗ tài hèn đức bạc đâu dám thọ lãnh những vật báu hậu hĩ của Giáo chủ như thế này?

Sơ Lặc Thổ liền xen lời nói :

- Hậu hĩ cái gì! Người hãy khoan mừng rỡ vội!

Ha Mật Kim nói :

- Giáp chủ đừng nên chấp nhất! Sơ Lặc Thổ trưởng lão xưa nay vốn là một người rất trực tính. Xin Giáp chủ hãy cứ thâu nhận hộp ngọc này đi, rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Kim Phật giáp chủ nói :

- Điều này thật bất tiện. Trương mỗ chưa hề có chút công lao gì với quý giáo, thì làm sao dám nhận vật báu vô giá này?

Ô Lỗ Mộc nói :

- Bất tiện với không bất tiện cái quái gì!

Tháp Lý Thủy nói :

- Người hỡi sợ Hỏa Thần giáo mà không dám nhận thì có?

Lúc ấy Hồ Nhân Kiệt trong nhóm Ý Châu tam kiệt không sao nhịn nổi, giận dữ đưa tay chỉ thẳng vào mặt Tháp Lý Thủy quát mắng :

- Người nói cái gì! Ai sợ bọn Hỏa Thần giáo các người!

Kim Phật giáp thấy Hồ Nhân Kiệt giơ tay ra chỉ vào mặt đối phương như vậy, giật mình kinh hãi, chỉ sợ sẽ gây nên đại họa. Tuy nhiên, ông ta biết rõ phúc không phải là họa, mà là họa cũng không sao tránh thoát được. Hôm nay Hỏa Thần giáo phái Tây viện Ngũ Hành

đội tới đây tất nhiên là hung nhiều cát ít, nhưng ông ta vẫn còn hy vọng đến phút chót sẽ xoay chuyển được tình thế, liền vội chấp tay hướng vào Tháp Lý Thủy nói :

- Trưởng lão đừng nên trách cứ, có điều gì chúng ta cứ bàn với nhau đi đã!

Tháp Lý Thủy vốn đang định phát tác nhưng thấy Kim Phật giáp chủ đã ngỏ lời xin lỗi thầy cho Hồ Nhân Kiệt, y không tiện nổi giận nữa liền lạnh lùng nói :

- Còn cái gì mà phải bàn với bậc! Người có chịu nhận hay không thì hãy nói cho chúng ta biết ngay đi?

Kim Phật giáp chủ vội đáp :

- Dĩ nhiên là miễn nhận rồi, nhưng xin quý vị hãy cho biết nguyên do?

Ha Mật Kim nói :

- Việc đó dễ hiểu. Bồn Giáo chủ phái bọn tôi đem hộp ngọc này tới đây, điểm thứ nhất là dùng lễ vật chúc thọ và điểm thứ hai là để đánh đổi lấy một vật.

Kim Phật giáp chủ vội hỏi :

- Đổi lấy vật gì thế?

Ha Mật Kim thùng thảng đáp :

- Bồn Giáo chủ nghe nói Giáp chủ có món gia bảo là một hòn Thiên Sơn Mặc Ngọc, cho nên mới sai chúng tôi tới đây để trao đổi.

Kim Phật giáp chủ nghe nói giật mình hoảng sợ nghĩ thầm :

- “Hòn Mặc Ngọc này của ta được cất giữ rất kín đáo cần mật tại sao Hỏa Thần giáo lại có thể hay biết được?”

Nghĩ đoạn ông ta cố làm ra vẻ không hiểu liền hỏi lại rằng :

- Mặc Ngọc là cái gì? Cái tên này tôi chưa hề nghe thấy qua bao giờ.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 1(b)

Gã hành khát khát khùng mặt vàng

Ô Lỗ Mộc nói :

- Hòn Mặc Ngọc đỏ hiện ở trong Kim Phật giáp này, người tưởng chúng ta không biết hay sao?

Ha Mặt Kim chậm rãi nói :

- Bồn Giáo chủ lời đã nói ra là phải thi hành cho bằng được. Nếu bạn không biết điều, làm tổn thương đến hòa khí thì sau này đừng có hối hận đấy.

Kim Phật giáp chủ nói :

- Quả thật vật ấy không có trong tể giáp. Nếu có thì mỗi xin trao cho các vị ngay.

Sơ Lặc Thổ đột nhiên đứng dậy quát lớn :

- Thật tên này không biết điều chút nào cả! Rượu mời không uống lại cứ thích uống rượu phạt? Nếu Ngũ Hành đội chúng ta ngày hôm nay không san bằng được Kim Phật giáp của người, ắt sẽ bị các nhân vật trên chốn giang hồ cười chê.

Lúc ấy Hồ Nhân Kiệt không sao nhin nổi cũng đứng phắt dậy quát lớn :

- Câm mồm! Các người có giỏi thì cứ việc ra tay thử xem có thể làm gì được bọn mỗi không nào...

Y chưa nói dứt lời đã nghe thấy đến bốp một tiếng tiếp theo là mấy tiếng huỳnh huých. Mọi người trở mắt lên nhìn đã thấy Hồ Nhân Kiệt bị Sơ Lặc Thổ đánh bắn về sau hơn trượng té lăn ra đất.

Ngũ Minh Thượng Nhân chỉ niệm một câu A Di Đà Phật, vì đứng ở chỗ khá xa nên ông ta đã không ra tay giải cứu kịp. Cũng may võ công sở trường của Hồ Nhân Kiệt là môn Xuất giác công, chuyên dùng nhu kinh để hóa giải, cho nên bị đánh trúng thế đó, y chỉ mượn sức lộn người về phía sau mấy vòng mà không hề hấn gì cả.

Sự biến chuyển đó xảy ra khiến cho Kim Phật giáp chủ cùng mọi người đều giật mình kinh hoàng. Vì Hồ Nhân Kiệt là một trong nhóm Ý Châu tam kiệt, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, võ công rất tinh xảo, tuy không phải là hạng thượng thừa trong võ lâm, nhưng đối với những loại hạng nhì, hạng ba quyết không sao so sánh nổi, mà lúc này vừa mới bị người ta dùng có một thế đã bị đánh té về phía sau

hơn trượng như vậy. Tuy rằng đối phương đã tấn công bất thần, nhưng đôi bên giáp mặt nhau, không thể bảo rằng đối phương đã đánh lén được. Đủ thấy Ngũ Hành đội của Hỏa Thần giáp võ công quả thật cao cường, chẳng trách hơn ba mươi năm trước đây đã làm khiếp đảm hào kiệt Trung Nguyên.

Lúc ấy bọn người của Ngũ Hành đội mặt vẫn thản nhiên như thường, tựa hồ như việc Hồ Nhân Kiệt bị đánh ngã là sự dĩ nhiên vậy, không lấy gì làm lạ cả.

Kim Phật giáp chủ vẻ mặt rất khó coi, vội chấp tay nói với Sơ Lặc Thổ rằng :

- Võ công của trưởng lão quả thật phi phàm, khiến cho Trương mỗ rất lấy làm bội phục.

Sơ Lặc Thổ cười một tràng rất quái dị, nói :

- Chỉ với một trong Ngũ Hành đội chúng ta đã khiến cho bạn phải khâm phục như thế, thử hỏi nếu năm chúng ta cùng liên tay thì Kim Phật giáp này làm sao có thể đương cự nổi!

Nói ra câu đó, mặt y lộ vẻ cuồng ngạo và đắc chí vô cùng. Bỗng nghe thấy Ngũ Minh Thượng Nhân niệm A Di Đà Phật rồi đứng dậy chấp tay cúi đầu nói :

- Trưởng lão tới đây là có ý muốn lấy viên mặc ngọc ấy thật ư?

Ô Lỗ Mộc thấy Hồ Nhân Kiệt chịu không nổi một thế đánh của mình, nghĩ rằng vị hòa thượng này cũng chẳng hơn là bao liền cười ha hả :

- Nếu không đưa ngay Mặc Ngọc ra đây, mỗ sẽ gõ cái đầu trọc của người tan ra ngay cho mà coi!

Ngũ Minh Thượng Nhân nói :

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Đầu trọc này của lão hòa thượng thí chủ có gõ thay mỗ cũng không sao!

Nói dứt lời ông ta liền tiến lên nói :

- Nếu trưởng lão muốn gõ thì cứ việc ra đây mà gõ!

Mọi người đứng bật cả dậy, sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng. Ai nấy cũng đều biết rõ trận chiến này nếu Kim Phật giáp may mắn thắng được thì mới tạm tránh khỏi được vận nguy này. Nhưng nếu bị đánh bại thì ngọc đá đều tan và họ ước lượng tình hình Kim Phật giáp chủ bại nhiều thắng ít.

Lại nghe thấy Ngũ Minh Thượng Nhân nói tiếp :

- Lão nạp có ý muốn đánh cuộc với trưởng lão, vậy trưởng lão nghĩ sao?

Ô Lỗ Mộc cười nhạt một tiếng nói :

- Chưởng của mỗ có thể chặt ngọc phá đá thì đầu trọc của người chịu nổi sao?

Ngũ Minh Thượng Nhân nói :

- Không dám phiền đến trưởng lão phải lo lắng hộ! Lão tăng chỉ cần biết là có dám đánh cuộc hay không thôi!

Ô Lỗ Mộc nói :

- Nếu mỗi chiếm được lợi thế mà đánh bể đầu hòa thượng người thì sẽ bị thiên hạ chê cười.

Ha Mật Kim đứng cạnh đó liền đưa mắt nhìn từ đầu chí chân Ngũ Minh Thượng Nhân một lượt rồi quay sang nói với Ô Lỗ Mộc rằng :

- Mỗi thấy hòa thượng này không phải là tầm thường. Người thử đánh y một chưởng xem sao?

Y lại quay sang Ngũ Minh Thượng Nhân nói :

- Được rồi, nếu đại sư tiếp không nổi thì đừng có oán trách đấy nhé!

Dứt lời y liền ra lệnh :

- Xuất thủ đi!

Không khí ở nơi đó đột nhiên khẩn trương cực độ. Ô Lỗ Mộc liền quát lớn :

- Chuẩn bị!

Tay mặt của y liền từ từ giơ lên. Lúc ấy Ngũ Minh Thượng Nhân hai cánh tay áo rộng không gió bỗng thấy căng phồng lên, trên đỉnh đầu khói trắng tỏa ra, hai mắt sáng như sao nhìn thẳng vào hữu chưởng của Ô Lỗ Mộc.

Kim Phật giáp chủ cùng mọi người đều im lặng chăm chú theo dõi, nhất là Kim Phật giáp chủ. Ông ta biết rõ tâm sự của Thượng nhân lúc này là nếu ta không vào địa ngục thì còn để cho ai vào nữa?

Ngũ Hành đội tới đây là đã quyết chiếm cho bằng được hòn Thiên Sơn Mặc Ngọc. Nhưng hòn ngọc đó điểm thứ nhất ông ta quý nó còn hơn cả tính mạng của mình. Điểm thứ hai nếu lần này trao cho họ để mong được an thân thì thể nào cũng khơi lòng tham của Hỏa Thần giáo rồi Trung Nguyên đồng đạo sau này không còn ngày nào được yên ổn cả. Như vậy đủ thấy dụng ý của Ngũ Minh Thượng Nhân quả thật rất khổ tâm.

Lúc ấy hữu chưởng của Ô Lỗ Mộc đã từ từ đánh xuống mang theo một luồng cuồng phong như bão táp. Nói thì chậm việc xảy ra lại nhanh khôn tả.

Khi chưởng thế của Ô Lỗ Mộc chỉ còn cách đỉnh đầu của Ngũ Minh Thượng Nhân chừng hai tấc đột nhiên thét lớn một tiếng tiếp theo là một tiếng bốp khô khan. Chỉ thấy trên Thiên Đình huyết của Ngũ Minh Thượng Nhân đom đóm lửa bắn ra tung tóe.

Ngũ Minh Thượng Nhân liền bị chưởng phong đẩy lui hai bước.

Nhưng còn Ô Lỗ Mộc cũng không sao đứng vững được, bị kinh lực

của Ngũ Minh Thượng Nhân phản chấn, lão đảo thối lui về phía sau ba bước.

Cuộc so tài này khiến cho ai nấy đều kinh tâm động phách, mắt thấy Thiên Đình huyết của Ngũ Minh Thượng Nhân có thể chịu nổi một chưởng thạch phá thiên kinh của Ô Lỗ Mộc quần hùng liền reo hò khen ngợi như sấm động, nhất là Hồ Nhân Kiệt mắt thấy Ngũ Minh Thượng Nhân đã thay mình rửa mối hận vừa rồi, mặt liền lộ vẻ cao hứng khôn tả. Kim Phật giáp chủ thì khỏi phải nói. Chưởng vừa rồi hiển nhiên Ngũ Minh Thượng Nhân đã lấn át được đối phương cho nên cuộc đánh đố này coi như bên ông ta đã được thắng lợi rồi. Vì vậy vẻ vui mừng liền lộ ra trên nét mặt. Việc này không những Mạc Ngọc được bảo tồn, mà sau này còn không sợ Hỏa Thần giáo quấy nhiễu nữa.

Ông ta liền vượt mọi người tiến lên chấp tay nói với năm vị trưởng lão Ngũ Hành đội rằng :

- Ngũ Minh Thượng Nhân đã tiếp được một chưởng của Ô Lỗ Mộc trưởng lão, xin quý vị hãy cùng mổ uổng cạn ba chén rượu nhạt, rồi cầm lại với quý Giáo chủ được rõ về cuộc đánh đố này.

Tháp Lý Thủy đột nhiên chỉ tay vào mặt Ngũ Minh Thượng Nhân hỏi :

- Hòa thượng này có phải là Huy Châu Hoàng Giác tự Ngũ Minh Thượng Nhân đây không?

Ngũ Minh Thượng Nhân chấp tay cúi đầu, đáp :

- A Di Đà Phật! Lão nạp chính là Ngũ Minh, vừa rồi đã được Ô Lỗ trưởng lão nhường cho một chưởng. Thiện tai! Thiện tai!

Chuẩn Cát Hỏa nói :

- Thiện tai cái gì? Bỏn trưởng lão tuyệt nhiên không đánh cuộc với người.

Tháp Lý Thủy cũng nói :

- Mổ đã nghe danh Huy Châu Hoàng Giác tự Ngũ Minh Thượng Nhân là Đại La Kim Tiên của võ lâm Trung Nguyên đã lâu. Thật thất kính! Thất kính!

Tháp Lý Thủy bỗng nói :

- Để mổ tấn công phía trái, còn người thì bên phải!

Y vừa nói dứt lời, cả hai liền xông ngay lại vây chặt lấy Ngũ Minh Thượng Nhân. Kim Phật giáp chủ vội lớn tiếng nói :

- Khoan đã! Quy lệ của Trung Nguyên võ lâm, khi ấn chứng võ học, chỉ được một đấu với một.

Ha Mật Kim cười ha hả, nói :

- Đó là quy lệ thói tha của các người. Hỏa Thần giáo chúng ta không

cần đếm xỉa tới. Đấu càng nhiều người lại càng thêm náo nhiệt chứ sao!

Lão Ha Mật Kim này thấy Ô Lỗ Mộc đánh một chưởng mà Ngũ Minh Thượng Nhân không hề hấn chút nào và sức phản chấn còn đẩy Ô Lỗ Mộc lui ba bước, y đã thầm biết rằng võ công của lão hòa thượng cao tới mức siêu phàm nhập hóa, nếu một đấu với một thì bọn y hiển nhiên không một ai là đối thủ cả. Huống hồ nếu vừa rồi thi hành đúng cuộc đánh đó ấy thì trở về biết ăn nói làm sao với Giáo chủ? Cho nên y nhất định thừa cơ hội này mong kim chế được lão hòa thượng, kỳ dư những người có mặt tại đây sẽ đối phó được một cách rất dễ dàng.

Ha Mật Kim ở trong Hỏa Thần giáo vốn nổi danh là lão hồ ly, võ công cao siêu, kinh nghiệm già dặn, cơ trí lại hơn người. Y xem xét tình thế trước mắt nhận thấy trừ có cách quần ấu ra thì khó có thể đương cự nổi Ngũ Minh Thượng Nhân, cho nên y mới đưa mắt ra hiệu cho Chuẩn Cát Hỏa và Thập Lý Thủy vây quần chặt lấy Thượng nhân còn mình thì đích thân đối phó với Kim Phật giáp chủ, còn Ô Lỗ Mộc với Sơ Lặc Thủy cũng dư sức thanh toán những địch thủ khác.

Ha Mật Kim đã ngấm suy tính như vậy liền lớn tiếng nói :

- Thập Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa hai người hãy mau mau lãnh giáo võ học thượng thừa của Ngũ Minh Thượng Nhân chứ nên để lỡ mất cơ hội tốt này. Nếu tiếp được năm trăm chiêu coi như đã chiếm công đầu.

Tiếng quát này của lão ta bao hàm đầy vẻ ác độc và xảo quyết. Vì với thời gian giao đấu năm trăm chiêu đó Kim Phật giáp chủ với mọi người đều đã bị giải quyết hết rồi.

Thập Lý Thủy và Chuẩn Cát Hỏa hai người liền hiểu ý ngay vội xông tới vây chặt Ngũ Minh Thượng Nhân mà tấn công tới tấp.

Thập Lý Thủy tấn công Thượng nhân ở phía hữu còn Chuẩn Cát Hỏa thì tấn công ở dưới hạ bàn. Hai người này vừa thi triển chiêu thức tả hữu giáp công thật linh động chặt chẽ vô cùng.

Ngũ Minh Thượng Nhân tuy đã được người đời xưng tụng là Đại La Kim Tiên nhưng cũng không dám sơ suất vội vận cương khí lên toàn thân lấy công làm thủ chân trái hơi di động rồi nhắm chân phải Chuẩn Cát Hỏa quét ngang tới còn đơn chưởng thì nhắm Thước Khiếu huyết của Thập Lý Thủy mà vỗ luôn một thế. Thế công này của ông ta nhanh nhẹn lợi hại cực độ, kinh phong đẩy ra ào ạt khiến Thập Lý Thủy phải hoảng sợ vội nhảy lui về phía sau.

Nhưng Chuẩn Cát Hỏa đã thừa cơ hội đó nhanh nhẹn tiến lên nhằm hông bên trái Thượng nhân tấn công tới.

Tháp Lý Thủy vừa thoái lại tiến mười ngón tay giương ra như mười cái móc sắc chộp thẳng vào hai mắt Thượng nhân. Hai vị trưởng lão trong Ngũ Hành đội này lúc tiến lúc thoái liên miên như hành vân lưu thủy, trông thật đẹp mắt vô cùng.

Ha Mật Kim thấy Thượng nhân đã bị vây chặt rồi liền lớn tiếng cười ha hả quay lại nhìn Kim Phật giáp chủ nói :

- Mỗ thường nghe đồn Bát Bộ truy hồn kiếm và chín mươi bảy thức Toái Bia chưởng của Giáp chủ rất lợi hại, xin Giáp chủ hãy chỉ giáo cho một phen!

Vừa dứt lời, y đã giơ hữu chưởng lên chộp thẳng vào bốn mươi hai đại huyết của Giáp chủ. Kim Phật giáp chủ giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Lão cáo già này quả thật ác độc vô cùng! Kim Phật giáp này ngày hôm nay hung nhiều cát ít”.

Nghĩ rồi, ông ta liền nghiêng rặng vận sức vào hai cánh tay, song chưởng đột nhiên đẩy ra để hóa giải thế công độc địa của đối phương.

Lão Ha Mật Kim võ công và cơ trí đều vượt hẳn các đồng bọn trong Ngũ Hành đội, vừa thấy song chưởng của Kim Phật giáp chủ đẩy ra, y đã ha hả cười lớn, hỏi :

- Người định lấy công làm thủ rồi nhảy lui về phía sau, phải không? Câu nói này của y đã đoán trúng thể thức biến hóa của Kim Phật giáp chủ. Thì ra Giáp chủ vốn biết mình không là tay địch thủ của Ha Mật Kim nên định sau khi đánh xong thế chưởng đó ra ông ta sẽ lui về phía sau để thoát khỏi thế công của Ha Mật Kim, mặt khác sẽ thừa cơ rút kiếm ra để đối phó. Ngờ đâu Ha Mật Kim lại đoán biết trước được như vậy, cho nên ông ta vội thay đổi thể thức khế lách người sang bên, không lùi mà lại tiến thừa cơ vỗ luôn vào hông bên trái của Ha Mật Kim một chưởng.

Lúc ấy Trường Bạch ngũ hổ, Viễn Dương phiêu cuộc Trần tiêu đầu đã đấu với Ô Lỗ Mộc. Ý Châu tam kiệt, Hằng An phiêu cuộc Hoàng lão tiêu đầu, Giang Lăng Tiền đại trang chủ thì đấu với Sơ Lạc Thổ. Còn các võ sư hội viện thì đã bị mười hai thanh y đồng tử quây quần hỗn chiến.

Lúc ấy Trình Cương thấy Giáp chủ cứ bị nguy hiểm luôn luôn vội rào bướt nhảy tới phía vách sảnh chộp một thanh trường kiếm rồi lớn tiếng nói :

- Giáp chủ hãy tiếp lấy!

Vừa nói y vừa tung thanh kiếm đó cho Kim Phật giáp chủ. Giáp chủ vội giơ tay ra bắt lấy. Vừa nắm được thanh kiếm trong tay, dũng khí

liền gia tăng gấp bội. Ông ta giở luôn toàn pho Bát Bộ truy hồn kiếm múa lên như mưa sa bão táp nhất thời đẩy lui được thế công lợi hại của đối phương.

Trình Cương phóng xong thanh kiếm cũng không dám chậm trễ, liền thuận tay rút luôn thanh Quỷ đầu đao ra, rồi vội xông lại tấn công Ha Mật Kim.

Hai người một kiếm một đao, công lực lại thâm hậu nên phối hợp rất thần diệu khiến cho Ha Mật Kim cũng phải chú tâm cẩn thận ứng phó. Tuy nhiên đó chỉ là việc nhất thời, Ha Mật Kim thối lui về phía sau mấy bước để hóa giải thế công của đối phương, rồi cất tiếng cười ha hả nói :

- Lời đồn đại Bát bộ truy hồn kiếm của Kim Phật giáp chủ cùng Bát phong đao pháp của người tên là cái gì Trình Cương đã lừng lẫy Trung Nguyên quả nhiên không phải tầm thường, ngày hôm nay mới được sáng mắt ra.

Lão Ha Mật Kim này chỉ với hai bàn tay thịt mà đã ung dung đối phó với Truy Hồn kiếm của Kim Phật giáp chủ và Quỷ đầu đao của Trình Cương không hề nao núng chút nào, y còn lớn tiếng giễu cợt đối phương như vậy đủ thấy công lực của y tinh thâm chưởng pháp tuyệt diệu biết bao không hổ thẹn là người đứng đầu Ngũ Hành đội. Lúc ấy bọn Trường Bạch ngũ hổ cùng Trần tiêu đầu sáu người thì đã có hai người bị thương. Đệ tam hổ Lý Cát trong nhóm Trường Bạch ngũ hổ đã bị chỉ phong của Ô Lỗ Mộc quét trúng ngang lưng, Trần tiêu đầu thì tay phải bị đánh trúng một chưởng cho nên cả hai đã bị mất đi năng lực chiến đấu rất nhiều, bốn người còn lại gắng sức đương cự.

Ý Châu tam kiệt cùng Hoàng Lão tiêu đầu và Tiền đại trang chủ cũng đang lâm vào tình thế rất nguy ngập bị Sơ Lặc Thổ chỉ Đông đánh Tây chỉ Nam đánh Bắc nên các người cũng ở trong hoàn cảnh sắp bị thảm bại tới nơi.

Kim Phật giáp chủ lúc đầu được Trình Cương tới trợ chiến đã tạm thời qua khỏi được cơn nguy cấp nhưng việc ấy chỉ xảy ra trong nháy mắt. Không đầy hai mươi chiêu sau Ha Mật Kim dần dần đã phát huy tiềm lực tấn công Kim Phật giáp chủ và Trình Cương đến nỗi chỉ còn biết thối lui về phía sau lia lịa, tình thế thật là nguy ngập cực độ.

Chỉ có Ngũ Minh Thượng Nhân một mình đấu với Thập Lý Thủy cùng Chuẩn Cát Hỏa là vẫn ngang ngửa bất phân thắng bại. Còn mười hai thanh y đồng tử thì lại càng thắng thế hơn, đánh cho các võ sư hộ viện người nào người ấy vỡ đầu sút tai, mặt mũi sưng vù. Cứ

xem tình hình thì trận chiến ở Kim Phật giáp này, Ngũ Hành đội của Vu Điền Hỏa Thần giáo sắp thắng thế tới nơi.

Ha Mật Kim rất khoái chí, bật lên một tràng cười ha hả, nói :

- Trương Tông Khê, người rượu mời không uống lại cứ thích rượu phạt. Hôm nay là ngày mật vận của Kim Phật giáp người rồi. Ha ha ha...!

Lão Ha Mật Kim này cố ý làm ra vẻ cuồng ngạo cực độ là có ý muốn chọc tức đối phương, khiến cho tâm thần của đối phương phải hon loạn.

Lúc ấy bỗng nghe Hồ Nhân Kiệt kêu ối da một tiếng, người bay bổng ra khỏi vòng chiến, té lăn xuống đất. Thì ra y không sao nên nổi lửa giận, vừa sơ ý một chút đã bị Sơ Lặc Thổ quét trúng một cước, bắn tung ra ngoài xa, miệng vấp xuống đất, hai hàm răng cửa liền gãy vụn.

Lúc đó Sơ Lặc Thổ và Ha Mật Kim không hện mà cùng cất tiếng cười hô hô, nói :

- Người đã là bại tướng, còn biết ăn nói gì nữa mà phải cần dùng tới răng? Ha ha...

Kim Phật giáp chủ nghe thấy tiếng kêu la của Hồ Nhân Kiệt, kiếm pháp cũng hơi chậm lại. Chỉ nghe thấy tanh một tiếng, mũi Truy Hồn Kiếm của ông ta đã bị Ha Mật Kim búng trúng liền thấy cánh tay tê dại, suýt tí nữa thì thanh kiếm bị văng ra khỏi tay.

Cũng may Trình Cương đã nhanh nhẹn bổ xuống một đao điền vào chỗ trống, không để cho Ha Mật Kim thừa cơ tấn công tiếp. Tuy vậy Kim Phật giáp chủ cũng đã hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra kêu thảm :

- Nguy hiểm thật!

Nhưng lão Ha Mật này vốn là một lão hồ ly, đã được đắc thế thì đời nào y phịu bỏ qua. Y lại lớn tiếng cười ha hả, nói :

- Trương Tông Khê, lúc này người biết mau đem Mặc Ngọc, hai tay dâng lên cho ta thì hãy còn kịp. Bỏn trưởng lão sẽ mở cho người một lối thoát mà đi. Và người phải chuẩn bị năm năm tiến cống để chuộc lại cái tội chết ngày hôm nay. Nếu người còn cố chấp thì...

ha...ha... đợi tới lúc bỏn trưởng lão chế phục được tên đầu trọc kia rồi lúc ấy...người có cầu chết cũng không được cầu sống không xong...

Vừa rồi Kim Phật giáp chủ đã được một bài học, liền biết Ha Mật Kim định giở trò cũ ra để mong lung lạc đối phương nên ông ta liền cố trấn tĩnh tinh thần, vận dụng hết sở trường của môn Truy hồn Kiếm pháp ra nghiêng răng mím môi liềm mạng đương cự, không hề thốt ra

một lời nào. Ha Mật Kim lại nói tiếp :

- Trương Tông Khê, người có nghe thấy bốn trượng lão nói gì không? Người còn chần chờ gì nữa? Hà, hà... hì hì...

Lúc ấy bỗng lại nghe thấy tiếng kêu la của Lý Mục trong nhóm Trường Bạch ngũ hổ rồi lại đến lượt Trình Cương ối da một tiếng. Lý Mục đã bị Ô Lỗ Mộc đánh trúng một chưởng còn Trình Cương thì thanh Quỷ đầu đao đã rời ra khỏi tay phải mềm nhũn buông xuôi xuống, hiển nhiên là y đã bị Ha Mật Kim điểm trúng huyết đạo.

Bên Kim Phật giáp chủ lần này chia ra làm bốn nơi để ứng chiến thì đã có ba nơi bị đánh bại chỉ có Ngữ Minh Thượng Nhân là ung dung chống đỡ như thường.

Ha Mật Kim bỗng lại lớn tiếng nói tiếp :

- Tháp Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa hãy vây quần chặt lão trọc ấy, đợi hai chục chiêu nữa mỗ sẽ sang trợ chiến đấy!

Y chưa dứt lời thì tiếng kêu của Tiền đại trang chủ bị thọ thương lại nổi lên. Tiếp theo đó lại có tiếng kêu la của Hoàng lão tiêu đầu.

Kim Phật giáp chủ thì hai mắt đỏ ngầu như nổi lửa nghiến răng mím môi phản công như điên như khùng trông chẳng còn ra thể pháp gì nữa. Ha Mật Kim thừa cơ xen vào nói khích :

- Trương Tông Khê, thể thức của người đã bị loạn cả rồi, Truy Hồn Kiếm pháp làm gì có chuyện loạn xạ như thế này? Ha ha... ha ha...

Trong lúc Ha Mật Kim đang huênh hoang giễu cợt bỗng thấy một ông già tay cầm trúc trượng chân nam đá chân xiêu lão đảo bước vào giữa đấu trường miệng nồng nặc hơi rượu, không ngớt kêu la om sòm :

- Quái lạ thật! Quái lạ thật! Như thế này thì không xong rồi. Lão nhi đau bụng mót đi cầu muốn chết đi được mà tại sao lại chẳng thấy một chiếc cầu tiêu nào như thế này.

Lúc ấy đúng vào lúc Truy Hồn kiếm của Kim Phật giáp chủ bị chưởng phong của Ha Mật Kim chấn rời khỏi tay bay văng đi, đầu kiếm nhằm thẳng giữa trán ông già nọ bay tới. Điểm thứ nhất là Kim Phật giáp chủ bị chưởng lực của Ha Mật Kim chấn động đến nỗi khí nơi để ứng chiến thì đã có ba nơi bị đánh bại chỉ có Ngữ Minh Thượng Nhân là ung dung chống đỡ như thường.

Ha Mật Kim bỗng lại lớn tiếng nói tiếp :

- Tháp Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa hãy vây quần chặt lão trọc ấy, đợi hai chục chiêu nữa mỗ sẽ sang trợ chiến đấy!

Y chưa dứt lời thì tiếng kêu của Tiền đại trang chủ bị thọ thương lại nổi lên. Tiếp theo đó lại có tiếng kêu la của Hoàng lão tiêu đầu.

Kim Phật giáp chủ thì hai mắt đỏ ngầu như nổi lửa nghiến răng mím

môi phản công như điên như cuồng trông chẳng còn ra thế pháp gì nữa. Ha Mật Kim thừa cơ xen vào nói khích :

- Trương Tông Khê, thế thức của người đã bị loạn cả rồi, Truy Hồn Kiếm pháp làm gì có chuyện loạn xạ như thế này? Ha ha... ha ha... Trong lúc Ha Mật Kim đang huênh hoang giễu cợt bỗng thấy một ông già tay cầm trúc trượng chân nam đá chân xiêu lão đảo bước vào giữa đấu trường miệng nồng nặc hơi rượu, không ngớt kêu la om sòm :

- Quái lạ thật! Quái lạ thật! Như thế này thì không xong rồi. Lão nhi đau bụng mót đi cầu muốn chết đi được mà tại sao lại chẳng thấy một chiếc cầu tiêu nào như thế này.

Lúc ấy đúng vào lúc Truy Hồn kiếm của Kim Phật giáp chủ bị chưởng phong của Ha Mật Kim chấn rời khỏi tay bay văng đi, đầu kiếm nhằm thẳng giữa trán ông già nọ bay tới. Điểm thứ nhất là Kim Phật giáp chủ bị chưởng lực của Ha Mật Kim chấn động đến nỗi khí huyết bị đảo lộn tâm hoảng ý loạn, điểm thứ hai Truy Hồn Kiếm bị sức của luồng chưởng lực ấy hất bắn đi quá mạnh cho nên thanh kiếm bay đi nhanh như điện xẹt chỉ trong nháy mắt đã bay tới ông già nọ, dù ai có muốn ra tay cứu giúp cũng không sao kịp.

Đang lúc ấy chi thấy bạch quang thấp thoáng rồi nghe thấy ông già nọ kêu ối da một câu, rồi dường như bị trượt chân chao sang một bên.

Ông ta vội giơ cây trúc trượng chống về phía trước, không hiểu hữu tình hay vô ý, đuôi cây trúc trượng bỗng tà tà chéo sang bên, chạm ngay vào đầu mũi thanh Truy Hồn Kiếm đang bay tới như vũ bão. Chỉ nghe tiếng keng một tiếng, thanh Truy Hồn Kiếm liền bị hất bắn sang bên. Lúc đó Ha Mật Kim đã bước tới một bước tay trái vỗ ra một chưởng, nhằm Thiên linh cái của Kim Phật giáp chủ bổ mạnh xuống.

Chưởng này của y vừa nhanh, vừa đùng mãnh, lại vừa đúng mức không sao tưởng tượng, chưởng phong trùm một khoảng rộng đến năm thước, là một tuyệt học bình sinh của Ha Mật Kim.

Kim Phật giáp chủ không sao có thể né tránh được nữa, miệng chỉ thốt ra được một câu hồng mắt rồi, và đành nhắm rất chờ chết.

Nhưng bỗng nghe thấy một tiếng kêu quái dị nổi lên, mọi người vội đưa mắt nhìn, thì thấy chuôi kiếm Truy Hồn đã bị ông già nọ hất ngược trở lại, đập trúng vào mu bàn tay của Ha Mật Kim.

Chỉ nghe thấy y kêu ối da một tiếng, rồi vội lui ngay về phía sau mấy bước. Y tròn trĩnh mắt lên nhìn ông già nọ, cười nhạt một tiếng nói :

- Không ngờ Kim Phật giáp chủ lại được một tay cao thủ trợ giúp như

thế này, Ngũ Hành đội hôm nay quả thật lấy làm vinh hạnh.

Lại nghe thấy ông già nọ cất tiếng kêu la :

- Cao thủ với chả thấp thủ cái thá gì? Lão nhi mỗ còn đang đau bụng mót đi tiêu muốn chết đi đây. Hì hì...

Vừa nói ông ta vừa đưa mắt nhìn Ha Mật Kim từ đầu chí chân một lượt, rồi cười hi hí, nói :

- Lão nhi mỗ đang kiếm một cái cầu tiêu, lão ca có biết nó ở đâu không, xin chi giùm một phen với?

Ha Mật Kim hừ một tiếng, lạnh lùng nói :

- Ngài quả thật là chân nhân không lộ tướng, còn định múa may quay cuồng ở trước những nhân vật Ngũ Hành đội này để làm cái trò trống gì?

Ha Mật Kim lúc này đã tức giận đến cực độ, thấy Kim Phật giáp chủ sắp bị giải quyết dưới chưởng lực của mình thì lão già này lại ở đâu tới phá đám. Sức mạnh của Truy Hồn Kiếm bay ra vừa rồi đừng nói là cây trúc trượng, mà dù đó là gang thép cũng bị nó xuyên thủng.

Nhưng cây trúc này không những không bị hề hấn chút nào mà lại còn sức phản chấn làm cho bay ngược trở lại chuôi kiếm đập trúng mu bàn tay của y như vậy, không phải ngẫu nhiên mà là do lão già này đã dùng nội lực truyền qua cây trúc trượng để kịp thời giải nguy cho Kim Phật giáp chủ dưới chưởng lực sát thủ của y. Phần nội lực này sử dụng chính xác khôn lường, không nhanh không chậm và cũng không chệch sang bên một phân nào.

Ha Mật Kim vốn là một trưởng lão đứng đầu Ngũ Hành đội của Hỏa Thần giáo võ công đã luyện tới mức tinh xảo tuyệt độ, cho nên xem tình hình ấy y đã vỡ lẽ được ngay, nghĩ thầm :

- “Hôm nay mình đã gặp phải tay cường địch khó đối phó!

Y liền thò tay vào trong người từ từ rút ra hai mũi truy phát ra nhưng tia sáng đen lấp lánh rồi nói :

- Hai vật này đã lâu mỗ không hề sử dụng tới. Hôm nay gặp ngài là tay biết người biết của, không biết làm sao hơn đành phải đem ra để ngài qua mắt một phen.

Lúc ấy Ô Lỗ Mộc và Sơ Lặc Thổ hai trưởng lão đã đánh cho bọn người của Kim Phật giáp chủ người nào người nấy đều mang thương tích nằm la liệt không còn đủ sức đương cự được nữa. Hai người đang định xuống tay hạ sát thủ thì bỗng phát hiện sự có mặt của ông già này đột nhiên nhảy ra quấy nhiễu khiến cho Ha Mật Kim phải rút đôi thư hùng Ô trủy ra đối phó, liền biết ngay đã gặp phải tay kình địch cho nên vội bỏ quần hùng lại đó, lướt tới phía sau lưng Ha Mật Kim bố trí trận thế thành hình chữ Phẩm.

Kim Phật giáp chủ lúc này mới chợt tỉnh ngộ, biết ông già này chính là lão ăn mày đã quất tháo đòi rượu thịt hồi nãy. Ông ta lại thấy Ha Mật Kim thần sắc rất thận trọng biết ngay ông già ăn mày này thế nào cũng là một dị nhân cho nên ông ta cảm thấy rất yên tâm liền phần chấn tinh thần, vội lớn tiếng quát bảo bọn quân sự mau vào trong nhà lấy thuốc trị thương ra băng bó vết thương cho mọi người, còn mình thì vội chạy tới trợ giúp Ngũ Minh Thượng Nhân.

Ngũ Minh Thượng Nhân trong lúc đang ra sức giao đấu vừa liếc mắt nhìn thấy lão ăn mày nọ xông vào không sao tránh khỏi được mừng rỡ, tay hơi chậm lại, liền bị Chuẩn Cát Hỏa thừa kế hờ đó chiếm luôn được thượng phong, cho nên ông ta vội thu liễm tâm thần, bảo nguyên thủ nhất. Vì vậy chỉ vài chiêu sau ông ta lại thu hồi được cục diện thăng bằng như trước. Vừa lúc ấy lại được Kim Phật giáp chủ tới trợ giúp nên áp lực của đối phương liền bị giảm sút rất nhiều.

Thượng nhân không sao nhịn được, liền cất tiếng gọi lớn :

- Phong lão nhi, bạn đã tới đây à?

Chi nghe thấy ông già ăn mày nọ cười đáp :

- Nếu không phải mỗ, chẳng lẽ lại là người hay sao? Hì hì hì...đầu lão trọc người suýt tí nữa thì đã bị người ta gõ tan ra rồi đấy nhé. Hì hì hì...

Kim Phật giáp chủ cùng mọi người nghe nói tới ba chữ Phong lão nhi, lại thấy ông già ăn mày này có vẻ như điên điên khùng khùng, sắc mặt vàng khè nom hình dáng rất tức cười, không hện mà cùng à lên một tiếng cùng thốt lên mấy tiếng :

- Hoàng Diện Phong Cái! Hoàng Diện Phong Cái?

Ông già nọ cười hì hì, nói :

- Lão nhi mỗ vừa ăn nhậu một bữa thật no say, phải gọi mỗ là Hồng Diện mới đúng chứ! Hì hì...

Mấy tiếng “Hoàng Diện Phong Cái” vừa thốt ra khỏi cửa miệng mọi người khiến cho Ha Mật Kim cũng phải giật mình kinh hãi. Y vốn là một tay da mừu túc kể cũng là người đứng đầu Ngũ Hành đội, tuổi đã ngoài bảy mươi. Ba mươi năm trước đây, khi Trung Nguyên võ lâm liên tay tới Vu Điền, Ha Mật Kim là người duy nhất trong Ngũ Hành đội còn sót lại, mà hồi ấy đã tham gia vào việc ẩn chứng võ học.

Sau khi thắng các nhân vật Trung Thổ, các nhân vật Hỏa Thần giáo thời ấy đều họp nhau lại, cùng bàn luận với Giáo chủ về việc ẩn chứng võ học, đều nói :

- Các nhân vật của Trung Nguyên võ lâm đều chỉ có hư danh, còn sự thật thì chứng một ai có chân tài thực học cả.

Nhưng lúc ấy Giáo chủ chỉ lặng lẽ, không thốt ra lời nào, tựa hồ như đang suy nghĩ về một điều gì rất quan hệ vậy. Một hồi lâu sau, sắc mặt mới lộ đầy vẻ thận trọng, y nói :

- Các vị chớ nên coi thường các nhân vật của võ lâm Trung Nguyên. Lần này họ tới Vu Điền tuy bên trong không thiếu gì các tay hảo thủ, nhưng chỉ là những nhân vật lục lục thường tài, còn những bậc đại nhân thân mang tuyệt kỹ võ học thì đều không thấy xuất hiện, chẳng hạn như Hoàng Diện Phong Cái mà truyền thuyết trên giang hồ vẫn thường nhắc nhở tới cũng không thấy y tham gia trận chiến này. Nếu có y tham dự, trừ phi bản Giáo chủ ra ấn chứng thì không một ai xứng tay đối thủ với y cả.

Lúc ấy Ha Mật Kim là người trẻ tuổi nhất trong Ngũ Hành đội tâm cao khí ngạo trong lòng chỉ phục một người Giáo chủ, nghe nói liền lộ vẻ không phục nói :

- Nếu vậy ngộ như Hoàng Diện Phong Cái ấn chứng võ học với Giáo chủ thì y có thể cầm cự được bao nhiêu chiêu?

Giáo chủ đáp :

- Y có thể cầm cự được tới hơn năm trăm chiêu. Công lực của y đối với ta đại khái cũng không hơn không kém nhau bao nhiêu.

Nói dứt lời Giáo chủ liền thuận tay cầm một miếng thịt gà lên ném thẳng vào một cái chuông đồng to lớn cách đó hơn mười trượng.

Chi nghe thấy kêu choang một tiếng như long ngâm hổ tiểu vang dội mãi không ngớt, dường như cái chuông đó đã được một đại lực sĩ dùng chiếc dùi đồng mà gõ vào vậy.

Ha Mật Kim lại hỏi :

- Tại sao Giáo chủ lại biết rõ được công lực của hần ta như thế?

Giáo chủ đáp :

- Công lực của y cũng là do bản tọa đã ngẫu nhiên thăm dò mà biết được đấy thôi, nếu có sai cũng chẳng sai là mấy. Mười năm trước đây Tây Tạng Biệt Bang tự Lạt Ma Tăng Nha Lỗ Tàng phái đại đệ tử của y đáp lễ, bản tọa liền thiết tiệc khoản đãi nhân đó bàn luận tới võ lâm đại sự...

Ha Mật Kim lại xem lời hỏi :

- Đại đệ tử của Nha Lỗ Tàng ư? Có phải là người tên Nhật Kha Tắc không?

Giáo chủ đáp :

- Đúng vậy, y chính là Nhật Kha Tắc.

Ha Mật Kim lại hỏi tiếp :

- Lúc y tới đây thì vừa lúc thuộc hạ phụng lệnh ra bên ngoài hành sự khi trở về thì không được gặp y nữa nên thuộc hạ cũng lấy làm tiếc.

Y đàm luận với Giáo chủ về những chuyện gì?

Giáo chủ đáp :

- Y kể là ở Trung Nguyên hồi gần đây bỗng xuất hiện một lão ăn mày điên điên khùng khùng ăn mặc rất nhơ bẩn ngồi bên bờ hồ Đặng Các bắt cá.

Ha Mật Kim nghĩ thầm :

- Ngồi bên bờ hồ bắt cá thì có gì là lạ!

Giáo chủ lại nói tiếp :

- Y bắt cá, điểm thứ nhất, không dùng lưới câu, điểm thứ hai, không giăng lưới, mà chỉ dùng tay xoa trên mặt nước vài cái, rồi khẽ vỗ nhẹ lên mặt hồ, nước hồ bỗng rẽ sang hai bên rồi cá ở dưới hồ bỗng tự động nhảy cả vào bàn tay y. Chỉ trong một khắc công phu, y đã bắt được hơn mười con cá.

Giáo chủ Hỏa Thần giáo nói tới đây, cúi đầu ra vẻ trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, rồi mới nói tiếp :

- Ta đoán môn võ công ấy là một môn tuyệt học công phu của cửa Phật. Thường nghe nói giới Phật môn Trung Nguyên đồn đại, bảo cửa Phật có một môn chưởng công tên gọi là Tâm Chưởng, lúc xuất chưởng tùy theo tâm mà ra, muốn cương muốn nhu cũng đều có thể theo ý mình mà xuất phát. Theo như ta nghĩ, nếu không phải là môn chưởng công đó, thì làm sao lại có thể bắt được cá còn sống nguyên ở dưới hồ lên một cách tài tình như vậy? Hồi ấy, Nhật Kha Tắc cùng mỗi đàm luận, y nói ngay chính y cũng không biết rõ là môn công phu gì. Lúc ấy nhất thời bốn tọa cũng không sao nghĩ ra được, sau này khi ta võ lễ thì Nhật Kha Tắc đã trở về Tây Tạng rồi.

Ha Mật Kim lại hỏi :

- Thế còn tên Hoàng Diện Phong Cái nọ sau rồi thế nào?

Giáo chủ đáp :

- Nghe Nhật Kha Tắc nói, thì Phong Cái quanh quần ở Biệt Bang tự gần hai ngày, tựa hồ như muốn tìm kiếm ai vậy. Sau đó, y liền bỏ đi tới chùa Lạp Tát. Cách hai hôm sau, bỗng nghe thấy một người đồng đạo Trung Nguyên kể Hoàng Diện Phong Cái ác đấu với sáu vị Lạt Ma cao thủ thượng thừa của Lạt Bò, đã thương liên tiếp ba người, ba người còn lại thấy tình thế bất ổn, đều phải rút lui hết. Không bao lâu sau, Lạt Bò liền phái người tới Biệt Bang tự yết kiến sư phụ của Nhật Kha Tắc là Nha Lỗ Tàng để dò hỏi về hành tung của Hoàng Diện Phong Cái. Không may, lúc ấy lại đúng vào thời Nha Lỗ Tàng đang bế quan nên ông ta không thể tiếp các nhân vật ở Lạt Bò ấy được. Còn Hoàng Diện Phong Cái sau khi đại thắng sáu vị Lạt Ma cao thủ thượng thừa rồi không còn thấy xuất hiện ở Lạt Bò nữa.

Sự tích về Hoàng Diện Phong Cái ác đấu với sáu vị cao thủ Lạt Ma nọ, Ha Mật Kim rất lấy làm ngờ vực không tin. Y hoài nghi Giáo chủ đã bày đặt chuyện đó ra để ngầm khuyên răn mình là ngoài trời còn có trời, người giỏi còn có người giỏi hơn mà phải đề cao cảnh giác. Hôm nay y bỗng nghe thấy Kim Phật giáp chủ cùng mọi người thốt lên bốn chữ Hoàng Diện Phong Cái mà ông già đứng ở trước mặt đây lại không hề phủ nhận, y mới chợt tỉnh ngộ biết ngay câu chuyện Giáo chủ kể năm xưa không phải là giả.

Ha Mật Kim vốn là một con cáo già cơ trí tuyệt luân vừa đảo lộn đôi người một vòng đã tính ngay ra được cách đối phó. Thừa lúc Hoàng Diện Phong Cái không để ý y liền nháy mắt ra hiệu cho Ô Lỗ Mộc và Sơ Lặc Thổ. Hai người nọ vội rút ngay binh khí ra, rồi ba môn khí giới đều cùng bất thần xé gió đánh tới, ba mặt đều tấn công Hoàng Diện Phong Cái như cuồng phong bạo vũ.

Lúc ấy Hoàng Diện Phong Cái mắt đang lim dim cười nói với quần hùng không hề đề phòng chút nào cả. Thư hùng Ô trủy của Ha Mật Kim nhằm phía bên hông bên tả ông già mà tấn công, tay phải Ô Lỗ Mộc sử dụng một trái lục giác trủy nhắm phía sau lưng ông ta quát ngang một thế. Sơ Lặc Thổ sử dụng một sợi xích giao cân mang theo một luồng kinh phong cuốn thẳng về phía vai trái Hoàng Diện Phong Cái.

Ba tay cao thủ của Tây Vực này chỉ trong nháy mắt ba mặt cùng liên tay tấn công, thế mạnh như bài sơn đảo hải. Ngử Minh Thượng Nhân vừa đưa mắt trông thấy cũng phải giật mình kêu khổ thầm. Chỉ thấy Hoàng Diện Phong Cái tay chân khua loạn xạ, miệng thì ồm tỏi :

- Trời đất! Sao các vị lại cứ thích đùa cợt lão nhi này như vậy!

Trong lúc tay múa loạn xạ, trúc trượng bỗng dựng đưa ngang một cái. Chỉ nghe đến “chát” một tiếng, đã đánh bật ngay Ô trủy của Ha Mật Kim dội ngược lại. Trong lúc chân loạn choạng trông như suýt té lăn ra đất ông ta lại ngẫu nhiên tránh thoát được cây Lục giáp trủy của Ô Lỗ Mộc và sợi xích giao cân của Sơ Lặc Thổ.

Giữa lúc cấp thời ấy, sợi Xích cân của Sơ Lặc Thổ không sao thu lại kịp, liền quất trúng ngay vào cây Lục giáp của Ô Lỗ Mộc. Chỉ nghe đến “chát” một tiếng, hai món binh khí va đụng chạm nhau liền bật dội trở lại, khiến cả hai đều cảm thấy cổ tay tê dại, đau nhức khôn tả. Chỉ trong nháy mắt, ba tay đại cao thủ của xứ Tây Vực hiển nhiên đã bị lép vế. Sơ Lặc Thổ không sao nén nổi lửa giận, liền mắng chửi :

- Lão già chó chết kia, hãy xem mồ thiến ngươi đây!

Xích giao cân lại nhằm gót chân Hoàng Diện Phong Cái mà cuốn tới.

Lão Hoàng Diện Phong Cái này hai chân cứ lảo đảo hoài, làm như đứng không vững vậy, hết ngã sang Đông lại nghiêng sang Tây mồm không ngớt kêu la :

- Ôi dà! Người định làm gì thế này? Quái lạ thật! Thế võ này của người trông sao mà khó coi quá! Truy này của người suýt đánh trúng vào đích bật trở lại thì không khỏi đánh hụt vào chỗ trống không. Lúc này Ý Châu tam kiệt, Trường Bạch ngũ hổ, Tiền đại trang chủ đều ngồi xếp bằng tròn ở dưới sàn, do bọn tráng đinh băng bó vết thương, thấy Hoàng Diện Phong Cái đùa giỡn ba tay đại cao thủ của xứ Tây Vực như vậy không sao giấu được vẻ mừng rỡ, liền lớn tiếng hoan hô vang dội.

Bọn Ha Mật Kim tự biết hôm nay mình đã gặp phải tay kinh địch vội cố nén lửa giận, thâu liễn tâm thần, chú tâm vào từng chiêu thức một của đối phương, để mong thừa dịp giờ sát thủ ra, bất ngờ đột kích... Hoàng Diện Phong Cái bắt chước thái độ cuồng ngạo của bọn Ha Mật Kim, cứ cười hi hí giễu cợt :

- Trông các vị đã có vẻ nóng nảy lắm rồi, chắc không còn thấy hứng thú đùa giỡn với lão nhi này nữa, phải không? Để lão nhi thưởng cho mấy vị vài chiêu để cho người được tỉnh táo nhé?

Chỉ nghe cộc cộc mấy tiếng, đỉnh đầu của Sơ Lặc Thổ với Ô Lỗ Mộc hai người đều bị cây trúc trượng của Phong Cái gõ trúng. Tuy thế đánh ấy của Phong Cái có vẻ như đùa giỡn, nhưng đã gõ đến nỗi hai người cảm thấy đầu óc choáng váng, tối tăm mặt mũi, mắt nổ đom đóm. Còn Ha Mật Kim kinh nghiệm với võ công đều vượt hẳn đồng bọn cho nên vừa thấy đầu cây trúc trượng chuyển động, y đã sớm biết sự lợi hại vội co đầu rút cổ rồi lăn luôn mấy vòng mới tránh thoát được cái nhục bị gõ đầu ấy...

Hoàng Diện Phong Cái lại cười hí hí, nói tiếp :

- Quái lạ thật! Sao lại có thể võ gì mà cứ co đầu rút cổ giống như con rùa thế này!

Ha Mật Kim bị ông ta giễu cợt đến mặt tái mét. Y năm nay tuổi đã ngoài bảy mươi, địa vị lại rất cao trong Hỏa Thần giáo, nay bị Hoàng Diện Phong Cái liên tiếp sỉ nhục như vậy, y chỉ còn biết tự trách mình là võ công không bằng được người, liền nghĩ thầm :

- “Lần này việc lấy Mặc Ngọc không thành. Nếu bọn mình còn ở lại đây lâu, thế nào cũng không sao tránh khỏi bị mang thêm điều nhục nhã, chi bằng hãy nói vài câu để gỡ lại sĩ diện. Sau đó, tam thập lục kế chỉ có tẩu vi là thượng sách”.

Nghĩ đoạn, y vội nhảy ra khỏi vòng chiến, lớn tiếng nói :

- Bạn có cái tên là cái gì Hoàng Diện Phong Cái kia! Hôm nay Hỏa

Thần giáo Ngũ Hành đội chúng ta đã được lãnh giáo bạn rồi.
Món nợ này, chúng ta hãy tạm ghi vào sổ. Đi thôi!
Y vừa thốt ra hai chữ đi thôi, Sơ Lặc Thổ, Ô Lỗ Mộc, Thập Lý Thủy và Chuẩn Cát Hỏa vội nhảy ra khỏi vòng chiến, rồi quát bảo mười hai thanh y đồng tử cùng nhảy ra bên ngoài sảnh tức thì.
Hoàng Diện Phong Cái lại cất tiếng kêu la :
- Ủa! Lạ thật! Các bạn này không biết quy lệ là gì cả! Bỗng dưng nhảy tới đùa cợt lão nhi, rồi lại đột ngột bỏ đi như thế! Tại sao vậy? Mọi người bỗng nghe những tiếng “loong coong, loong coong” một hồi, bóng trúc trượng thấp thoáng, Xích giao cân, Lục giáp trụ và Ô trụ đều bị đánh rớt cả xuống mặt đất.
Thủ pháp này của Hoàng Diện Phong Cái nhanh đến nỗi khiến mọi người đều cảm thấy mắt hoa lên, không ai nhìn thấy ông ta đã ra tay như thế nào?
Lại nghe thấy Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí nói :
- Các bạn đã nói sẽ ghi sổ, thì tạm thời phải để lại mấy món đồng nát sắt vụn này ở đây cho lão nhi. Nếu lúc nào các người muốn lấy lại phải đem tiền bạc tới chuộc mới được. Hì hì...

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 2(a)

Ngao Sơn thủy tổ

Bọn người bịt mắt phá tan Kim Phật giáp

Trên giang hồ tin tức được loan truyền rất mau lẹ. Việc Ngũ Hành đội của Hỏa Thần giáo tới quấy nhiễu Kim Phật giáp chỉ trong chớp mắt đã được đồn đại khắp Trung Nguyên, trong võ lâm người ta loan truyền đi hai nguồn tin trái ngược hẳn nhau. Thoạt đầu là tin tức rất bất lợi cho Trương Tông Khê bảo rằng Kim Phật giáp toàn bộ đã bị phá hủy. Người loan truyền tin này là Lao Sơn tứ sát và Thiên Mục ngũ quỷ trong giới Hắc đạo.

Lao Sơn tứ sát tham gia bữa tiệc chúc thọ của Trương Tông Khê đang lúc no say rượu vào lời ra cao hứng diều võ giương oai thì bỗng thấy Trương Tông Khê sắc mặt nghiêm trọng lớn tiếng tuyên bố trước mặt quần hùng là Vu Điền Hỏa Thần giáo sắp phái người đến nơi khiến chúng hoảng sợ đến chân tay bủn rủn, toát mồ hôi lạnh ra không sao nói được nửa lời mãi sau mới gắng gượng thốt được vài

câu để gỡ chút sĩ diện rồi lèn ra cửa chuồn thẳng.

Trong óc tưởng tượng của Lao Sơn tứ sát và Thiên Mục ngũ quỷ thì Hỏa Thần giáo hơn trăm năm nay danh tiếng đã lừng lẫy khắp võ lâm, được phát xuất từ Tây Vực, thế lực rất lớn, võ công âm độc quỷ dị không lường. Các nhân vật Trung Nguyên võ lâm đều không phải là địch thủ, cho nên lần này Trương Tông Khê không thể nào thoát khỏi được thảm họa. Như vậy thì Kim Phật giáp làm sao mà có thể tồn tại cho được? Tuy có Huy Châu Hoàng Giác tự Ngũ Minh Thượng Nhân ra mặt trợ giúp, nhưng chỉ mới một mình Thượng nhân thì tuyệt nhiên không thể nào nắm được phần thắng.

Hơn nữa, Thiên Mục ngũ quỷ vẫn luôn luôn ghi nhớ mối hận bị Ngũ Minh Thượng Nhân quăng bọn chúng xuống dưới gầm cầu Bá Kiều mà chúng không có cách nào phục hận được. Vì vậy, nhân dịp này, bọn chúng liền phao đồn những tin tức có hại cho Ngũ Minh Thượng Nhân để gián tiếp trả mối tư thù. Bọn chúng liền tung ra cái tin Ngũ Minh Thượng Nhân bị Hỏa Thần giáo giết chết một cách rất thảm khốc, còn Trương Tông Khê, Trình Cương và tất cả những nhân vật hiệp nghĩa có mặt tại đó đều bị chúng một số phận hẩm hiu.

Tin tức đó vừa được loan truyền ra, khiến cho tất cả các nhân vật võ lâm Trung Nguyên đều kinh hoàng, người nào người ấy không sao tránh khỏi nơm nớp lo âu.

Không bao lâu sau, Trung Nguyên võ lâm lại đột nhiên nhận được những tin tức trái ngược hẳn, đảo ngược hẳn, bảo rằng Hỏa Thần Ngũ Hành đội bị đánh tan rã tại Kim Phật giáp. Đang lúc Kim Phật giáp bị nguy cấp, thì bỗng dưng nhân Hoàng Diện Phong Cái xuất hiện, khiến các vị trưởng lão Ngũ Hành đội đều bị đánh bại mà phải bỏ chạy.

Tin tức Hoàng Diện Phong Cái xuất hiện và đánh bại Ngũ Hành đội của Hỏa Thần giáo khiến cho các nhân vật võ lâm Trung Nguyên đều rất tin tưởng, vì người loan truyền tin này lại chính là Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc Trần tiêu đầu, người đã tham dự trận chiến thuật lại. Nếu tin đó không phải là thật thì sao Trần tiêu đầu còn có thể sống sót mà trở về Khai Phong được như vậy?

Nhưng tin tức của Trần tiêu đầu loan truyền không lâu chỉ độ vào khoảng nửa tháng sau, thì trên giang hồ lại nổi lên một cái tin thật kinh thiên động địa, bảo rằng một đêm nọ, toàn bộ Kim Phật giáp đã bị san thành bình địa, Giáp chủ Trương Tông Khê, Phó tổng quản Trình Cương đã bị một bọn người bịt mặt, võ công cao siêu tuyệt đỉnh tàn sát toàn trang trên dưới hơn trăm người cả nam lẫn nữ, không một ai sống sót hết.

Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc ở tại đầu đường Sư Tử phía Nam thành. Thật ra tên con đường này là Phúc Minh, chỉ vì Viễn Dương phiêu cuộc danh tiếng rất lừng lẫy, mỗi khi có khách tới bảo tiêu hỏi địa chỉ của Viễn Dương phiêu cuộc, thì họ đều được trả lời bằng ở trước cửa phiêu cuộc có hai con sư tử đá rất lớn, cho nên về sau người ta quen miệng gọi là đường Sư Tử, còn tên thật của nó thì không một ai nhắc nhở tới.

Phủ Khai Phong vào thời Bắc Tống là thuộc vùng đất đại nội, ở thành chia ra làm hai nơi trọng địa: nội thành là cự địa, ngoại thành là tân địa. Bốn phía Đông, Nam, Tây, Bắc có thiết lập mười hai cái cửa rất lớn.

Viễn Dương phiêu cuộc là ở Vạn Thắng môn thuộc thành ngoại, tọa lạc trên một khoảng đất lớn rộng, trên đó được thiết lập ba gian đại sảnh, khí tượng thật hùng vĩ danh tiếng lừng lẫy khắp xa gần. Cờ của phiêu cuộc đi đến đâu cũng đều được các anh hùng lưỡng đạo nể mặt.

Hiện tại người giữ chức Tổng tiêu đầu là Trần Sư Thần, một tục gia đệ tử của phái Võ Đang, trên võ lâm cũng nổi danh là một hảo hán có nghĩa khí, sử dụng một cây Bát quái côn, khi múa lên như phong ba bão táp.

Tin tức Kim Phật giáp bị san thành bình địa khiến cho tất cả các tiêu sư trong Viễn Dương phiêu cuộc đều thất kinh, và ai nấy đều quyết đoán việc ấy là do kiệt tác của Hỏa Thần giáo đã gây nên.

Hôm đó trời vừa xẩm tối, các tiêu sư đang ngồi ở cạnh hai con sư tử đá bàn tán với nhau bỗng thấy Trần Sư Thần vội vã từ bên ngoài trở về, sắc mặt lộ vẻ lo âu bước vào trong đại sảnh nói với quản sự rằng :

- Hãy mau ra mời toàn thể tiêu sư cùng tất cả những người giúp việc cho phiêu cuộc tới đây, ta có việc muốn nói.

Không bao lâu sau, mọi người đều đã tụ tập đông đủ Trần Sư Liên liền đưa tay ra mời các người an tọa rồi, sắc mặt lộ vẻ rầu rĩ nói :

- Viễn Dương phiêu cuộc từ ngày khai nghiệp cho tới nay đã được sáu mươi năm, không ngờ lại bị đổ vỡ bởi tay Sư Thần này, khiến cho mỗi rất lấy làm đau lòng.

Ngừng lại giây lát, ông ta mới quay sang người thủ quỹ chậm rãi hỏi :

- Ta đã giao cho người phân phối tiền bạc hoa hồng, người đã làm xong chưa?

Viên thủ quỹ vội đáp :

- Thừa tiểu nhân đã làm xong cả rồi.

Sư Thần nói :

- Tốt lắm! Hãy mau đem ra đây để ta phân phối.
Người thủ quỹ vội vào trong nhà khoân từng gói bạc đã bó sẵn ra để ở trên mặt bàn. Tiêu sư Mao Bất Hanh vội lên tiếng hỏi :

- Tổng tiêu đầu làm như vậy có ý định gì thế?

Trần Sư Thần đáp :

- Số ngân lượng này là tiền hoa hồng của tất cả các vị huynh đệ trong bốn phiêu cuộc. Lúc này Viễn Dương phiêu cuộc sắp sửa giải tán cho nên mỗi mới đem ra phân phát để các vị sử dụng.

Mao Bất Hanh ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Giải tán Viễn Dương phiêu cuộc ư? Tại sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy?

Tiêu sư Bạch Bì Xà nói :

- Tại sao bỗng dưng lại đột ngột giải tán như thế?

Trần Sư Thần thở dài một tiếng đáp :

- Tình thế đã rất cấp bách không thể nào chậm được nữa.

Mao Bất Hanh lại hỏi :

- Tổng tiêu đầu có thể giải thích rõ cho anh em chúng tôi nghe được không?

Trần Sư Thần nói :

- Việc Kim Phật giáp bị sang thành bình địa các vị đều đã nghe rõ cả rồi, ngờ đâu việc lại không chỉ giản dị như vậy mà phạm những người nào đã cùng Kim Phật giáp chủ liên tay chống lại Hỏa Thần giáo trong giới hiệp nghĩa đạo đều lần lượt bị giết chết một cách bất minh bất bạch.

Ông ta vừa nói tới đây hai ba chục tiêu sư không bảo mà cùng à lên một tiếng mặt lộ vẻ hãi sợ. Có người cất tiếng hỏi :

- Tại sao Tổng tiêu đầu lại biết được rằng những người đó đều đã bị sát hại và kẻ nào đã ra tay giết họ?

Câu hỏi: “kẻ nào đã ra tay giết họ” thì trong óc tưởng tượng của mọi người, ai ai cũng đều suy đoán: nếu không phải tuyệt tác của Hỏa Thần giáo thì còn ai vào đó nữa?

Trần Sư Thần nói :

- Những vị ấy đã bị ai ra tay giết hại, hiện giờ vẫn chưa được rõ, nhưng cứ theo sự suy đoán của mỗi thì chín phần mười là Hỏa Thần giáo đáng hiềm nghi hơn cả. Nhưng nếu quả thật là Hỏa Thần giáo, thì tại sao chúng lại còn phải bịt mắt?

Mao Bất Hanh xen lời hỏi :

- Tổng tiêu đầu đã thâu lượm được tin này ở đâu thế?

Trần Sư Thần đáp :

- Đó là những người được phái đi nghe ngóng tin tức đã về báo rằng:

Ý Châu tam kiệt, Trường Bạch ngũ hổ, Giang Lăng Tiền Trang chủ, là những người đã bị bọn người bịt mặt sát hại ngay sau khi Kim Phật giáp bị phá tan. Sáng sớm hôm nay Trần mỗ lại nhận được báo cáo, là Tương Dương Hằng An phiêu cuộc tối hôm qua lại bị tiêu diệt.

- Mẹ nó! Bọn bịt mặt là quân ba đầu sáu tay gì?

Bỗng thấy một đại hán trung niên từ phía sau hậu đường tiến ra, đầu đội một chiếc nón rơm rộng vành phủ thấp xuống tới ngang lông mày râu ria xồm xoàm, chân đi giày rơm. Y vừa xuất hiện, khiến cho tất cả các người tiêu sư thấy đều xao động và cùng thốt lên :

- Phó Tổng tiêu đầu về tới!

Tổng tiêu đầu Trần Sư Thần vừa thấy đại hán trung niên xuất hiện, trong lòng cũng hơi yên tâm, vội cất tiếng hỏi :

- Lâm Phú, tiểu thư đâu?

Người nọ vội đáp :

- Tiểu thư đã về tới, còn đang ở phía sau hậu đường nghỉ ngơi.

Thì ra đại hán được gọi là Lâm Phú bình sinh được trời phú cho một sức mạnh kinh người, mình đồng da sắt, và cũng vốn là một người tính rất nóng nảy, mười phần cương trực. Y vừa dẫn tiểu thư đi săn bắn trở về.

Trần Sư Thần nói :

- Phó Tổng tiêu đầu về thật rất đúng lúc. Nơi đây hiện có một gói bạc dành sẵn cho nhà ngươi. Người hãy mau vào trong hậu đường kêu tất cả bọn quản gia ra đây để ta cấp tiền bạc cho họ. Còn ta cùng tiểu thư kể từ hôm nay trở đi sẽ ẩn cư, rút lui ra khỏi giang hồ.

Lâm Phú trợn mắt lớn tiếng hỏi :

- Tại sao lại phải sợ bọn giặc bịt mặt đó quá như thế?

Tiêu sư Mao Bất Hạnh xen lời nói :

- Không phải Viễn Dương phiêu cuộc chúng ta sợ gì bọn chúng, mà chỉ là: “Thương đâm trước mặt dễ tránh, ám tiễn sau lưng khó phòng”. Giang Lăng Tiền đại trang chủ, Tương Dương Hằng An phiêu cuộc đều bị hủy hoại, trong sớm tối đây thế nào cũng sẽ tới lượt Viễn Dương phiêu cuộc chúng ta. Vậy mình cứ tạm thời ẩn nhẫn một phen, như thế mới là người minh trí.

Y vừa dứt lời, liền nghe thấy “bốp” một tiếng, cái bàn bát tiên cạnh đó đã bị Phú Lâm vỗ mạnh xuống một chường, bể tan tành. Rồi Phú Lâm hàm hàm lớn tiếng nói :

- Minh trí cái rắm thôi! Bọn bịt mặt là cái thá gì! Nếu lão tử này nổi giận lên, thì cnỉ một quyền này cũng đủ cho chúng phải thối nát xương tan rồi!

Trần Sư Thần liền quát bảo :

- Lâm Phú, người chớ nên lớn tiếng như thế!

Đang lúc ấy bỗng nghe thấy có tiếng cười nhạt từ trên nóc nhà vọng xuống. Sư Thần đang ngồi trên ghế vội đứng bật dậy, ngừng đầu lên hỏi :

- Vị bằng hữu nào ở trên đó thế? Xin thứ lỗi cho Trần mỗ này đã thất nghinh? Xin mời xuống đây uống với mỗ một chén trà nóng!

Từ trên mái nhà có tiếng người đáp :

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Xin quấy nhiều một phen!

Trong nháy mắt, đã có ba bóng người xuất hiện trong đại sảnh, mặt được che bằng một miếng vải màu xám, quần áo cũng màu xám, thậm chí đến cả tua kiếm phát phơ trên vai cũng màu xám nốt.

Trần Sư Thần vừa trông thấy cách ăn mặc của ba người bịt mặt nọ rất kỳ lạ liền nghĩ thầm :

- “Những người này thuộc nhân vật của môn phái nào thế? Tại sao ta chưa hề nghe thấy ai nói tới bao giờ?”

Nghĩ rồi ông ta liền chấp tay nói :

- Thất kính, thất kính. Xin mời các vị an tọa!

Dứt lời ông ta liền đưa tay ra chỉ vào ba chiếc ghế cạnh đó còn mình thì cũng tự ngồi xuống chiếc ghế đối diện rồi lớn tiếng quát :

- Bay đâu! Dâng trà?

Một giai nhân vội bưng một khay trà tới rót ra hơn mười chén.

Trần Sư Thần vội cầm một chén lên uống một hơi ra chiều là trong trà không có thuốc độc, kể đó các tiêu sư cũng đều nâng chén lên uống, sau đó Trần Sư Thần mới giong cao chén trà lên nói :

- Xin mời!

Ba người nọ vì bịt mặt cho nên tuổi tác cùng mặt mũi ra sao không ai có thể phân biệt được, nhưng cứ xem cặp mắt của chúng tia ra những luồng ánh sáng như điện chớp cũng đủ rõ người nào người nào ấy võ công đều rất tinh thâm.

Ba người bịt mặt nọ chỉ khẽ “hừ” nhạt một tiếng, bỗng phát tay áo lên, ba chén nước trà đã bị hút bỗng lên theo hình chữ “Phẩm” rồi từ từ rơi xuống tay ba người nọ. Hành động của họ rất nhẹ nhàng, không thấy phát ra một tiếng động nhỏ nào. Công phu kinh lực của họ biểu diễn tinh thâm cực độ, khiến mọi người đều há hốc miệng đưa mắt nhìn nhau. Trần Sư Thần nói :

- Dám hỏi cao danh quý tánh của ba vị xưng hô ra sao?

Người bịt mặt dường như đứng đầu bọn trả lời rằng :

- Bọn mỗ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt cho nên danh tánh hãy tạm gác sang một bên. Hôm trước, bạn đã nhận được một phong mật thư,

vậy đã suy nghĩ kỹ chưa?

Trần Sư Thần vừa nghe nhắc đến lá mặt thư, liền giật mình đến thót một cái buột miệng nói :

- Các hạ là Miêu...

- Câm mồm!

Người bịt mặt nọ quát bảo như vậy rồi nói tiếp :

- Người chi cần trả lời một câu là bằng lòng đáp ứng hay cự tuyệt thôi, bắt tất phải nói nhiều.

Trần Sư Thần nói :

- Trần mỗ đã suy nghĩ kỹ rồi. Trần mỗ là Hán nhân, làm sao có thể là người vong bản được, cho nên hôm nay đã quyết định mai danh ẩn tích, rút lui ra khỏi võ lâm. Nỗi khổ tâm này của tại hạ mong các vị hiểu mà thứ lượng cho, nhường cho Trần mỗ một con đường sinh cơ được chăng?

Người bịt mặt cười nhạt một tiếng nói :

- Không ngờ người lại câu nệ như vậy. Chỉ đáng tiếc là bọn chúng ta lại không có quy củ thối tha này. Người đã biết rõ sự bí mật của bọn mỗ, vì vậy chỉ còn có hai con đường để cho nhà người chọn lựa, hoặc đáp ứng hoặc cự tuyệt. Nếu cự tuyệt thì người đã là kẻ địch, phải ra tay giải quyết bằng tài nghệ cao thấp, chứ không thể nào dùng lời lẽ nói suông là xong được.

Người bịt mặt thứ hai quát lớn :

- Sao? Nói mau đi? Cự tuyệt hay là đáp ứng?

Lúc ấy bọn tiêu sư thấy những người bịt mặt nọ thái độ rất cường ngạo, đều lấy làm bất bình, sắc mặt đã lộ đầy vẻ giận dữ.

Lâm Phú đã tức giận đến phùng mồm trợn mắt chỉ muốn nhảy ra động thủ ngay. Trần Sư Thần cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi cương quyết đáp :

- Cự tuyệt!

Người bịt mặt chậm rãi hỏi lại rằng :

- Người đã suy nghĩ kỹ chưa?

Trần Sư Thần hèn đáp :

- Việc này còn phải suy nghĩ kỹ gì nữa. Hãy động thủ đi?

Lúc đó bọn tiêu sư mặt lộ đầy vẻ khấn trương. Bọn họ tuy không biết rõ Tổng tiêu đầu từ chối việc gì nhưng giờ đây thấy ông ta cương quyết cự tuyệt sắc mặt lộ đầy vẻ bi phẫn liền hiểu ngay ông ta đã bị bức bách một chuyện rất khó khăn gì đó.

Bọn tiêu sư này tuy là những người lỗ mãng nhưng ai nấy đều có một bầu nhiệt huyết, mắt thấy Tổng tiêu đầu khẳng khái liều chết để biểu lộ nghĩa khí bọn họ làm sao có thể buông xuôi tay đứng yên

được.

Chỉ trong nháy mắt mọi người đều đứng cả dậy, tiếng khí giới rút ra kêu soạt soạt. Trần Sư Thần thấy vậy vội quát bảo :

- Việc này không dính líu gì đến các người. Các người hãy mau mau thu nhận tiền bạc rồi rời khỏi phiêu cuộc ngay đi. Còn việc ở nơi này đã có Trần mỗ tự giải quyết lấy. Lâm Phú, người vào thông báo cho tiểu thư mau thu nhận y trang tể nhuyển, rồi người bảo vệ tiểu thư rời khỏi nơi này ngay, đừng nên để ý đến ta nữa làm chi.

Lâm Phú ngạc nhiên nói :

- Tổng tiêu đầu không để cho mỗ được ở lại tỷ thí với chúng một phen?

Trần Sư Thần nổi giận quát :

- Tỷ thí cái gì? Hãy mau vào trong nhà thông báo cho tiểu thư ngay đi!

Người bịt mặt bỗng cất lên một tràng cười rất quái dị nói :

- Trần Sư Thần, mỗ nhắc lại lần cuối cùng, nếu người đáp ứng điều kiện trong bức thư mật thì sẽ là bằng hữu của bọn mỗ. Sau này có phúc cùng hưởng, còn như cự tuyệt thì sẽ là kẻ địch. Bọn ta đã phụng thượng lệnh, phạm là những kẻ nào cự tuyệt đều sẽ bị tàn sát diệt khẩu để tránh tiết lộ bí mật. Ta nói cho người biết, lúc này Viễn Dương phiêu cuộc đã bị người của chúng ta mai phục bao vây khắp nơi, ta chỉ cần phát ra một tiếng hiệu lệnh trong khoảng khắc nơi đây sẽ bị san thành bình địa cũng như bọn Tương Dương Hằng An phiêu cuộc, Giang Lăng Tiền đại trang chủ. Hiện giờ người ưng thuận cũng hãy còn kịp đấy.

Trần Sư Thần giận quá cất tiếng cười ha hả rồi lớn tiếng thóa mạ.

- Hán tặc! Các người Miêu...

Ông ta chưa kịp nói Miêu cái gì thì đã thấy người bịt mặt phát tay một cái, một luồng ngân quang đã bay thẳng vào miệng Trần Sư Thần nhanh như điện chớp khiến ông ta không thể nào né tránh kịp, miệng há hốc ra không nói tiếp được.

Sự biến chuyển này khiến mọi người đề kinh tâm động phách đến độ ngẩn người ra trố mắt lên, nhìn vào miệng Trần Sư Thần thì thấy đó là một chiếc phi tiêu nhỏ bằng bạc.

Tiếng ồn ào liền nổi ngay. Người bịt mặt ngẩng mặt lên trời lớn tiếng cười ha hả nói :

- Hãy im lặng hết. Đó là mỗ chỉ mới biểu diễn có một trò nho nhỏ thôi để y không thể thố lộ điều bí mật làm hỏng mất đại sự của bọn ta.

Thôi, hãy phóng ám hiệu động thủ đi.

Người bịt mặt nọ vừa dứt lời, trong đại sảnh liền hỗn loạn ngay, trên mái ngói cũng nổi lên những luồng gió lạ, tiếp theo đó có những

người bịt mặt khác lần lượt nhảy xuống.

Trần Sư Thần một mặt rút khí giới, một mặt quay đầu lại quát bảo

Lâm Phú :

- Lâm Phú, mau bảo vệ tiểu thư đào tẩu đi, bất tất phải để ý đến ta!

- Tổng tiêu đầu!

- Tổng cái gì! Cái chết có lúc nặng như Thái Sơn, có lúc nhẹ tựa lông hồng. Người hãy chạy mau đi!

Nói thì chậm, việc xảy ra nhanh khôn tả. Một thanh trường kiếm đã nhảu hông bên phải Trần Sư Thần đâm tới, Trần Sư Thần vội quát lớn :

- Hay lắm!

Rồi đưa Bát quái côn hất ngang một thế. Chỉ nghe “keng” một tiếng ông ta cảm thấy hồ khẩu tê tái, trong lòng cũng phải giật mình kinh hoàng thầm rằng công lực của người bịt mặt nọ quả thật rất thâm hậu. Hơn nữa, trường kiếm là một thứ khí giới nhẹ mà có thể hất bắn được cây côn ra và chấn động cổ tay mình phải tê tái đủ thấy nội lực của người đó hơn ông ta rất xa.

Mặt như tròn chảo, sử dụng Đại đồng chùy

Trần Sư Thần vội đưa mắt nhìn, thấy người bịt mặt nọ là một tên thấp bé, ông ta tự biết hôm nay mình khó lòng sống sót rời khỏi nơi đây được, liền ngẩng mặt lên trời, cười như điên như khùng quát bảo :

- Lâm Phú, ta giao tiểu thư cho người trông nom đấy. Nếu người còn chậm trễ, dù có chết ta cũng không sao yên tâm nhắm mắt được.

Hãy mau chạy đi!

Nhưng lại nghe thấy tiếng cười khánh khách nổi lên. Đã có năm sáu người bịt mặt quây chặt Trần Sư Thần cùng bọn tiêu sư vào giữa.

Lâm Phú lúc ấy đã rút thanh Quỷ đầu đao ra, đang muốn gia nhập trận chiến, nhưng thấy Tổng tiêu đầu mắt lộ đầy vẻ bi phẫn oán trách, liền cảm thấy động lòng, nghĩ tới Tổng tiêu đầu suốt đời chỉ sinh hạ được một đứa con gái, xưa nay nâng như nâng trứng hứng hoa, nuông chiều rất mực, nay ông ta đã giao phó trọng trách trông nom nàng cho mình, nếu còn chần chừ, e sẽ chẳng còn dịp may để thoát thân.

Y liền nghiêng chặt răng, tung mình nhảy lùi về phía sau. Nhưng bỗng có một thanh trường kiếm đâm tới ánh sáng kim quang lóe mắt, đủ thấy là một thanh bảo kiếm rất sắc bén.

Lâm Phú trừng mắt lên nhìn, liền phát giác người nọ chính là đại hán đứng đầu bọn bịt mặt. Đại hán bịt mặt cười hí hí, nói :

- Bằng hữu còn muốn đào tẩu nữa ư?

Lâm Phú cả giận, liền múa Quỷ đầu đao chém ra. Kế đó là một tiếng “xoảng” như long ngâm hổ tiểu. Người bịt mặt không ngờ kinh lực của Lâm Phú lại mạnh đến thế, nên y cũng thối lui về phía sau một bước, rồi lớn tiếng quát :

- Kinh lực thâm hậu lắm! Hãy coi kiếm!

Y lại tiến lên, đâm ra một kiếm. Thế kiếm này rõ ràng nhằm đâm vào Thái Dương huyết bên trái của Lâm Phú, nhưng Lâm Phú lách sang bên phải thì mũi kiếm đã như hình với bóng đâm chéch ngay xuống hông bên phải tức thì.

Lâm Phú thất kinh, vội nghiêng mình lui về phía sau rồi lăn luôn một vòng, tránh khỏi thế kiếm độc hiểm ấy của đối phương.

Chỉ mới chưa đầy một chiêu, Lâm Phú đã bị lép vế hoảng sợ đến mồ hôi toát ra như tắm. Người bịt mặt cười ha hả, nói :

- Có phải ngươi vừa sử dụng Côn đường đao pháp đấy không?

Trông đẹp mắt lắm! Đẹp mắt lắm!

Đang lúc ấy, bỗng thấy một thằng nhỏ tuổi trạc mười hai mười ba, mặt như tròn chảo, đen bóng như gương tay cầm hai chiếc chùy thật lớn khiến ai trông thấy cũng phải giật mình kinh hãi, đoán ít nhất mỗi trái cũng nặng tới năm, sáu trăm cân. Thằng nhỏ nọ vừa xuất hiện đã nhảy ngay tới trước mặt bọn người bịt mặt, giơ cao chiếc chùy khổng lồ lên, quát lớn :

- Các người chớ có làm tàng? Gia gia là Hắc Toàn Phong Lý Quỷ, sẽ đập cho các người mỗi tên một chùy cho mà coi!

Bọn người bịt mặt nọ vừa trông thấy cặp chùy to lớn ấy liền giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Cặp đồng chùy của thằng nhỏ này to lớn như thế, nếu không có sức mạnh hơn người thì làm sao có thể sử dụng được?”

Bọn chúng lại thấy thằng nhỏ nọ vũ lộng cặp song chùy thật nhẹ nhàng, nên không một tên nào dám dùng kiếm đụng chạm vào, chỉ sợ kiếm của mình bị đập gãy vụn mất.

Lâm Phú vừa thấy thằng nhỏ xông vào, vốn đang định lên tiếng quát mắng, nhưng chợt nghĩ tới tiểu thư còn ở phía sau hậu đường không biết sự an nguy ra sao, nếu không nhân cơ hội này mà nhảy ra khỏi vòng chiến thì khó có được một cơ hội nào khác nữa. Y liền nhảy luôn ra khỏi vòng chiến chạy luôn về phía sau hậu đường.

Nhưng y thấy trong hậu đường, ngoài ba đứa a hoàn và hai lão bộc bị giết chết nằm trên mặt đất ra không còn một người nào khác nữa.

Lâm Phú kinh hãi cùng cực vội lớn tiếng kêu :

- Tiểu thư! Tiểu thư!

Nhưng y vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại. Y vội chạy sang bên thư

phòng của tiểu thư thì thấy cửa phòng mở toang bốn bề vắng lặng như tờ không một bóng người, y liền chạy thẳng xuống nhà bếp thấy lâm phu chuyên lo việc nấu nướng trên người cũng bị trúng đầy vết thương đang nằm dưới đất rên rỉ. Lâm Phú hoảng hốt hỏi :

- Có thấy tiểu thư đâu không?

Lão phu nọ cổ gượng lên tiếng đáp :

- Bị... bị bắt đem đi rồi. Trên kia...

Lão phu đưa tay chỉ lên nóc nhà. Lâm Phú không còn thì giờ hỏi thêm nữa, vội tung mình nhảy luôn lên trên mái ngói. Vừa lên tới nơi bỗng thấy phía sau có tiếng gió lộng rồi một luồng kiếm quang chém tới.

Lâm Phú không kịp quay đầu lại, vội lặn về phía trước hơn trượng rồi quay đầu lại nhìn thấy người vừa đánh lén mình là một người bịt mặt. Lâm Phú vừa thấy người này hoảng hốt đến biến sắc mặt, hai mắt tối sầm như muốn té lăn xuống đất. Không phải là y hãi sợ gì người bịt mặt, mà là y linh cảm rằng thằng nhỏ mặt đen đã bị hại.

Thì ra hắc hài tử vũ lộng cặp đại chùy thật nhẹ nhàng khiến cho người bịt mặt cứ phải né tả tránh hữu không dám dùng kiếm chống đỡ. Đến khi Lâm Phú nhảy ra ngăn cản không ngờ thằng nhỏ nọ cứ múa tít cặp chùy tấn công tới tấp như bão táp, hễ y lách trái thì chùy lại đánh về phía trái, y nhảy sang phải trái chùy lại đập sang bên phải. Tên bịt mặt liền cả giận vội vung kiếm lên đưa ra một thế tiêu nhắm thẳng vào trái chùy mà phóng tới.

Bỗng nghe đến soạt một tiếng, trái chùy nọ liền bị đâm thủng một lỗ lớn. Thì ra cặp chùy đó không phải là chùy đồng thật mà chỉ là một đôi chùy làm bằng nan bên ngoài được phết bằng giấy và sơn đen nên thoáng nhìn chẳng khác chùy thật chút nào.

Người bịt mặt nọ bị thằng nhỏ làm quần chân như vậy vừa buồn cười vừa tức giận, liền cất tiếng mắng chửi :

- Thằng nhỏ ngang ngược này ở đâu tới phá đám bọn lão, dám dùng chùy giả để dọa gạt ta, thiếu chút nữa làm hỏng cả việc lớn của ta. Khốn nạn thật!

Nói dứt lời, y liền vung chân phóng lên một đá. Hắc hài tử như con diều đứt dây, bị bắn tung ra khỏi đại sảnh.

Người bịt mặt không cần biết hắc hài tử sống chết ra sao, vội tiến về phía sau hậu trường, thì vừa đúng lúc Lâm Phú lên trên mái ngói, y vội nhảy luôn lên theo rồi phóng kiếm tấp kích.

Lâm Phú vừa tránh khỏi thế công đó, phát giác người bịt mặt này chính là người vừa bị hắc hài tử cản lại cho nên trong lòng mới kinh hoảng, vội quát bảo :

- Tên kia, thằng nhỏ làm sao rồi?

Người bịt mặt cười khảnh khách, đáp :

- Đến nhà người còn chưa chắc bảo toàn được tính mạng, thì còn hỏi thằng nhỏ ngang ngược đó làm chi nữa! Hãy nạp mạng cho ta! Dứt lời, y liền vung trường kiếm lên, nhằm mắt trái Lâm Phú đâm tới. Lâm Phú cả giận, vội ngồi sụp xuống né tránh, rồi vận toàn lực lên cánh tay, nghiêng rặng mím môi liều mạng đưa ngay cây Quỷ đầu đao phạt ngang vào người đối phương.

Người bịt mặt thấy cách đấu thí mạng của Lâm Phú, nhất thời không sao chế ngự ổi, vội thối lui về phía sau mấy bước. Chiêu thức Quỷ Môn đao này khi sử dụng thì hỏa hầu và công lực đều phải vận lên rất đúng mức. Lúc này Lâm Phú lại liều mạng đánh ra, tuy có thể đẩy lui được đối phương nhưng không lâu sau, sức dũng mãnh của Lâm Phú đã thấy kém sút dần, công lực đã bị hao tổn đến quá nửa.

Người bịt mặt thấy vậy liền cười ha hả, nói :

- Bằng hữu, tuyệt học của bạn chỉ có thể thôi ư? Hãy coi mỗ ra tay đây!

Tiếng nói của y vừa dứt thì kiếm đâm tới nơi, chiêu thức tựa như một con linh xà, kiếm phong phát ra những tiếng kêu xì xì. Lâm Phú lúc này bỗng cảm thấy trước sau, tả hữu đều có bóng người bịt mặt hết liền giật mình hoảng sợ, vội gắng sức bỏ ra một đao, nhưng đã chậm mất rồi.

Trường kiếm của người bịt mặt đã đâm trúng hông bên trái của Lâm Phú, máu tươi liền vọt ra tung tóe. Lâm Phú cố nhịn đau, vội nhảy lùi về phía sau, thân hình lão đảo suýt té ngã, tay trái bịt chặt lấy miệng vết thương, miệng thở hổn hển, tay cầm thanh Quỷ đầu đao phải cố chống vào mái ngói mới có thể đứng vững lại được.

Người bịt mặt từ từ bước lại gần, cười giọng rất quỷ quyệt nói :

- Bằng hữu còn có thân nhân quyến thuộc nào không? Người vừa rồi trông dũng mãnh như thế, tấn công đến nỗi mỗ phải lui về phía sau hơn mười trượng, có thể được xếp vào loại hảo hán cự phách rồi, sao lúc này trông lại thảm hại đến thế?

Lúc này người bịt mặt chỉ còn cách Lâm Phú không đầy năm thước. Hông bên trái của Lâm Phú máu cứ chảy ròng ròng, làm ướt đầm cả nửa người. Hiện giờ đầu óc đã choáng váng, mắt đã tối sầm, y vẫn cố gắng gượng vận chút sức lực còn lại để khỏi bị té ngã trước mặt đối phương. Trong lòng y chỉ còn một mối hận duy nhất không sao nguôi được, là đã không còn hơi sức để bảo vệ tiểu thư, theo đúng sứ mệnh mà Trần Tổng tiêu đầu đã giao phó cho mình.

Nhưng việc nguy biến ở trước mắt đã không cho phép y suy nghĩ

nhiều nữa, chỉ còn biết khấn thầm :

- “Xin trời xanh hãy giúp cho tiểu thư được tai qua nạn khỏi”

Người bịt mặt lại tiến tới một bước, nói tiếp :

- Bằng hữu có còn quyền thuộc nào không?

Lâm Phú bỗng cảm thấy tinh thần phần chấn quất lớn :

- Còn! Đây này!

Quỷ đầu đao đã rời khỏi tay, xé gió bay ra nhanh như điện chớp, nhằm thẳng đầu của người bịt mặt bay tới. Nhưng chỉ nghe thấy những tiếng lắc rắc, mái nhà đã bị đâm thủng một lỗ lớn, ngói bể bắn ra tung toé, dư lực của thanh Quỷ đầu đao còn xuyên thẳng xuống dưới nhà. Tiếp theo đó là tiếng quất của người bịt mặt :

- Cút đi!

Y liền vùng chân ra phóng luôn hai cước, Lâm Phú như con diều đứt dây, người bay bổng khỏi mái ngói rồi rớt ngay xuống đất.

Đang lúc ấy bỗng nghe thấy ở góc phía Đông Nam có người vỗ tay kêu đôm đốp một tiếng rồi khen ngợi.

- Công phu cao minh thật! Không ngờ tại nơi đây lại có được một nhân vật tài ba như thế này!

Lại nghe thấy một người khác nói :

- Người bạn bịt mặt này vừa rồi đã sử dụng thân pháp gì mà có thể tránh khỏi được thế phi đao đó?

Người kia đáp :

- Hình như là U Linh bộ của Không Động phái thì phải?

Người nọ lại nói :

- Bao Đả Thắng, hôm nay bạn lại có được một cơ hội để đại hiển uy phong rồi.

Người kia đáp :

- Y Bất Tử, người nói gì? Tại sao lại quá đề cao người bịt mặt kia như thế? Bao Đả Thắng mỗi khi có khảo cứu với y thì cần gì phải đại hiển uy phong, mà chỉ cần tiểu hiển cũng đủ lắm rồi.

Người tên Y Bất Tử nói :

- Nếu vậy càng hay! Người đại hiển uy phong cũng thế hoặc tiểu hiển uy phong cũng vậy. Y Bất Tử mỗi khi biết khoan tay đứng nhìn thôi.

Người có tên Bao Đả Thắng nói :

- Lẽ đương nhiên là thế. Chỉ cần người đứng cạnh một bên nhìn là đủ lắm rồi.

Không thấy động tác của Bao Đả Thắng ra sao, chỉ hơi trầm vai xuống một chút đã lướt tới phía trước người bịt mặt tức thì. Người bịt mặt thấy thân pháp của đối phương tuyệt diệu như vậy cũng phải kinh hãi thâm vội nhảy lui về phía sau hai bước đưa kiếm lên trước

ngực thủ thế cất tiếng hỏi :

- Bạn kia, người là nhân vật của tôn phái nào thế?

Bao Đả Thắng cười ha hả nói :

- Tôn phái là cái quái gì lão tử chẳng hiểu gì hết!

Người bịt mặt hỏi tiếp :

- Nếu vậy tại sao bạn lại dây dưa vào chuyện này của bọn mõ?

Bao Đả Thắng cười hi hí đáp :

- Lão tử này cứ thích dây dưa để xem người có được bao nhiêu hơi sức?

Người bịt mặt nói :

- Chúng ta nước sông không phạm đến nước giếng, chuyện của người nào thì người ấy lo, bạn hà tất phải nhảy vào phá đám bọn mõ như thế làm gì?

Bao Đả Thắng cười ha hả nói :

- Lão tử này danh hiệu đã là Bao Đả Thắng, xưa nay chỉ chuyên thích khảo cứu võ học với những kẻ thắng cuộc. Ai bảo bạn lại thắng cuộc đấu vừa rồi làm chi?

Người bịt mặt thấy giọng nói của đối phương đầy vẻ ngang ngược liền nghĩ thầm :

- Thì ra hai tên này đến đây để trợ giúp Viễn Dương phiêu cuộc.

Nếu chúng biết ta là nhân vật Đông Doanh chắc sẽ không dám chọc ghẹo nữa đâu.

Người bịt mặt này vốn là kẻ đứng đầu bọn người bịt mặt tới tấn công Viễn Dương phiêu cuộc ngày hôm nay nên võ công rất cao siêu, là một tay thật lão luyện trên giang hồ. Vừa rồi y thấy Bao Đả Thắng vừa trầm người xuống đã lướt tới trước mặt mình ngay, hơn nữa vừa thấy đã đoán ngay ra được thế thức mình vừa sử dụng là U Linh Bộ của Không Động phái, liền nghĩ tiếp :

- “Hai lão này võ công không phải là tầm thường, nhưng đối với Đông Doanh của chúng ta chắc cũng phải e dè phần nào. Ta nên dùng lời lẽ nói với chúng để tránh điều phiền phức thì hơn”.

Nghĩ đoạn người bịt mặt liền tươi cười nói :

- Thì ra ngài là Bao Đả Thắng lão tiền bối phải không? Hâm mộ đã lâu! Hâm mộ đã lâu! Doanh tổng giám của tôi thường khen ngợi võ công của lão tiền bối luôn luôn.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 2(b) Ngao Sơn thủy tổ

Y Bất Tử cười hì hì nói :

- Doanh tổng giám là tên nào? Tại sao y lại biết rõ được võ công của bọn ta như thế?

Bao Đả Thắng bỗng xen lời hỏi :

- Doanh tổng giám gì đó của các người võ công so sánh với các người ra sao?

Người bịt mặt nghiêm trang đáp :

- Tại hạ chỉ là ánh sáng của con đom đóm, đâu dám so sánh với Doanh tổng giám là ánh sáng của vùng trăng.

Bao Đả Thắng bỗng vỗ tay đến đóp một cái nói :

- Như vậy thì hay lắm? Thế nào cũng có lúc mỡ sẽ khảo cứu với y một phen xem sao? Nhưng lúc này trước hết phải khảo cứu với người đã, không thể phá lệ được.

Bao Đả Thắng nói vừa dứt đã nhẹ nhàng vỗ luôn ra một chưởng, chưởng phong vèo vèo khiến người bịt mặt phải lùi về phía sau lia lịa, rồi y vội lên tiếng hỏi :

- Lão tiên bối vừa nói phá lệ gì thế?

Y Bất Tử đứng cạnh đó liền cười đáp :

- Bao Đả Thắng xưa nay có lập một luật lệ, phàm người nào là kẻ thắng trong bất cứ cuộc chiến nào đều phải giao đấu với y một phen để thử thách. Vừa rồi người đã là kẻ thắng, lẽ tất nhiên cũng phải theo đúng luật lệ ấy. Ha ha... Bằng hữu, bạn phải cứng cỏi lên để chứng tỏ mình là một võ lâm nhân vật chứ sao cứ rụt đầu rụt cổ mãi như vậy?

Người bịt mặt kêu khổ thảm, nghĩ bụng :

- “Hồng mất rồi! Hai lão này vốn là hai tên điên khùng mình đây đưa với chúng thì không sao tránh khỏi bị thiệt thòi”.

Lúc ấy dưới đại sảnh tiếng khí giới đã thưa dần, người bịt mặt đoán có lẽ bọn người của Viễn Dương phiêu cuộc đã bị giải quyết hết rồi, nhiệm vụ của mình ở nơi đây coi như đã xong, nếu còn lôi thôi với hai lão điên rồ này thì thế nào cũng làm hồng mất đại sự. Y liền chấp tay nói :

- Lão tiên bối, nếu như muốn thử thách xin hãy để đến dịp khác.

Lúc này tại hạ không thể nào hầu tiếp được.

Nói dứt lời, y liền tung mình lên, muốn lướt khỏi nơi đó.

- Ấy! Muốn bỏ chạy ư?

Chỉ thấy Bao Đả Thắng hơi uốn người đã lướt tới phía trước tên bịt mặt nọ nhanh như điện chớp, giơ tay ra khế vỗ một cái, người bịt mặt lại bị đẩy lui trở về chỗ cũ. Bao Đả Thắng lại lớn tiếng kêu la :
- Như thế không được? Phải đánh nhau đã rồi mới có thể bỏ đi được chứ!

Người bịt mặt thấy lão già này cứ chạy theo quấy nhiễu hoài, liền cả giận, đưa ngang thanh trường kiếm lên trước ngực, nói :

- Được lắm! Nếu vậy mỗi xin tiếp lão tiên bối vài chiêu cũng không sao! Nào, ra chiêu đi!

Bao Đả Thắng cười ha hả, nói :

- Như thế mới phải chứ? Coi chiêu!

Hữu chưởng liền vỗ ra, nhưng lạ thay, trông ẻo lả như không có một chút hơi sức nào cả. Người bịt mặt vốn là một tay lão luyện trên chốn giang hồ, kinh nghiệm rất già dặn, thấy vậy không dám khinh suất. Y biết thế võ nhẹ ấy sau đó ắt thể nào cũng sẽ có sự biến hóa, nên trường kiếm trong tay y liền sử dụng thức “Bạch Xà Thổ Tín” để thủ thế chặt chẽ, không cho chưởng thế của Bao Đả Thắng thừa cơ tập kích.

Y thủ thế rất kín đáo, không dám sơ suất và cũng không dám tấn công. Bao Đả Thắng chưởng thế bồng trên bồng dưới, lúc đâm ngang, lúc thọc dọc một hồi, nhưng vẫn chưa thực sự phát động.

Bỗng ông ta cất tiếng cười ha hả, nói :

- Mỗi nói không sai. Vị bằng hữu này quả có đôi chút bản lãnh.

Y Bất Tử nói :

- Ý Bao Đả Thắng! Thế ra người không thể chế ngự được y hay sao?

Bao Đả Thắng đáp :

- Mỗi chỉ bảo là có chút bản lãnh, chứ có nói là không thể chế ngự được đâu!

Y Bất Tử nói :

- Người điểm trúng huyệt tê của y sẽ phải mất bao nhiêu chiêu?

Bao Đả Thắng đáp :

- Lúc đầu, mỗi áng chừng sáu chiêu, hiện tại với bản lãnh cùng tư cách của vị bằng hữu đây thì phải tăng lên tám chiêu mới được.

Người bịt mặt thấy đối phương coi thường mình như vậy cảm thấy rất sỉ nhục, liền nổi giận mắng chửi thảm :

- “Lão già này có lẽ đui rồi chắc. Ta Hồ Vi Phi này thân đã trải trăm trận khắp đại giang Nam Bắc, chưa một ai dám nói chỉ nội trong tám chiêu mà có thể điểm trúng được Nhuyễn Ma huyệt của ta như thế. Nếu y có thể thực hiện được đúng theo lời nói, Không Động U Linh bộ làm sao có thể xưng hùng ở trong võ lâm được nữa?”

Bỗng lại nghe thấy Y Bất Tử nói :

- Hay lắm! Bây giờ bắt đầu nhé? Chiêu thứ nhất!

Chỉ thấy Bao Đả Thắng giơ chưởng lên ngang đầu rồi khẽ vỗ xuống. Người bịt mặt tự xưng là Hồ Vi Phi trường kiếm bỗng chỉ thống ra sử dụng thế “Hỏa Bà Liên Thiên”, kiếm quang nhằm thẳng chưởng tâm Bao Đả Thắng đâm tới.

- Chiêu thứ hai!

Bao Đả Thắng chưa kịp biến thức, Y Bất Tử đã liên tiếp đếm luôn.

Bao Đả Thắng vội kêu la :

- Không được! Tên thầy lang ngốc kia, ta còn chưa biến thức mà!

Y Bất Tử cười hi hí, nói :

- Mỗi cứ lần lượt đếm, không cần biết người đổi chiêu thức hay không gì cả.

Bao Đả Thắng tức quá, mắng chửi liên :

- Đếm lần lượt cái con khỉ! Chậm một chút có được không?

- Không được!

- Càng hay! Không được cũng chẳng sao! Hãy coi chiêu!

Bao Đả Thắng hữu chưởng lại vỗ ngang ra. Hồ Vi Phi cố ý kéo dài thời gian, hy vọng có thể chống đỡ hơn tám chiêu. Y liền nhảy lui về phía sau hơn ba trượng.

- Chiêu thứ ba!

- Chiêu thứ tư!

- Chiêu thứ năm!

Kỳ thật ba chiêu này Bao Đả Thắng chưa hề biến thế, nhưng Y Bất Tử vẫn cứ luôn mồm đếm lia lịa. Bao Đả Thắng giận quá, bỗng tung ra một cước, nhắm thẳng hạ bộ cửa Hồ Vi Phi quét tới. Nhưng chỉ nháy mắt, thế đá ấy đột nhiên bỗng biến hóa đưa chéo sang bên, nhắm thẳng giữa ngực Y Bất Tử phóng tới.

Y Bất Tử kêu “ôi chà” một tiếng, vội nhảy lui về phía sau, miệng vẫn không ngừng đếm tiếp :

- Chiêu thứ sáu!

Bao Đả Thắng kêu “hừ” một tiếng, cất tiếng mắng chửi :

- Mẹ kiếp! Tên lang băm kia, chiêu này là ta đá người, sao người lại tính vào?

Y Bất Tử đáp :

- Tại sao lại không tính? Người đá ta, chẳng lẽ lại không phải sử dụng đến chiêu thức hay sao? Đây là việc công, phải cho thật công minh mới được chứ, chỉ còn lại có hai chiêu nữa thôi đấy, phải cẩn thận mới được!

Bao Đả Thắng hậm hực nói :

- Mỗ không thèm tranh đua miệng lưỡi với người. Chuyện đó thì có gì là quan hệ! Ta chỉ cần một chiêu cũng đủ lắm rồi.

- Chiêu thứ bảy!

Bao Đả Thắng giận quá hóa cười, nói :

- Tên thầy lang điên khùng kia, ta còn chưa động thủ mà?

Y Bất Tử cười hi hí nói :

- Mỗ chả vừa nghe thấy người nói: chỉ cần một chiêu cũng đủ lắm rồi là gì? Đấy, hiện tại chỉ còn một chiêu thôi, thử xem người có còn dám khoác lác nữa không?

Bao Đả Thắng bỗng cất tiếng cười ha hả, nói :

- Một chiêu này mỗ thử thắng mới đáng gọi là danh bất hư truyền.

- Hãy coi chiêu!

Hồ Vi Phi tay nắm chắc chuôi trường kiếm thủ thế, nghe Y Bất Tử đã có ý muốn ngầm giúp đỡ mình, nay lại nghe thấy Bao Đả Thắng nói chỉ cần một chiêu cũng có thể thủ thắng được, y vội tụ tinh hội thần, vận đủ mười hai thành công lực lên để chờ đối phó với chiêu cuối cùng của Bao Đả Thắng.

Nhưng sau khi nghe thấy Bao Đả Thắng nói dứt câu coi chiêu mà tuyệt nhiên y vẫn không thấy có động tĩnh gì cả trong lòng đang lấy làm kỳ lạ, thì đột nhiên thấy phía sau lưng có một luồng gió lạnh lấn át tới, trước mặt Bao Đả Thắng đã biến mất, khiến y hoảng sợ khôn tả.

Nói thì chậm việc xảy ra nhanh cực cùng. Hồ Vi Phi chưa kịp nghĩ tới cách ứng phó thì đã nghe thấy một tiếng quát lớn rồi y cảm thấy Nhuyễn Ma huyết của mình bị tê tái.

“Cảng” một tiếng thanh trường kiếm của y đã rời khỏi tay rơi xuống mái ngói. Khí lực toàn thân bị phân tán mình mẩy mềm nhũn, y ngã lăn ra. Bao Đả Thắng cười rất đắc ý giơ tay ra chỉ nói :

- Y Bất Tử chiêu vừa rồi mỗ sử dụng người thấy thế nào?

Y Bất Tử giơ ngón tay cái lên khen ngợi nói :

- Giỏi lắm! Quả thật danh bất hư truyền!

Lúc ấy bên dưới đại sảnh bỗng vọng lên hai tiếng rú dài. Y Bất Tử bên nói :

- Bao Đả Thắng, bên dưới đó còn đang chiến đấu đấy chúng ta xuống gây náo một phen đi!

Bao Đả Thắng liền cúi người xuống đưa tay ra nhặt lấy thanh trường kiếm tra vào vỏ cho Hồ Vi Phi rồi nói :

- Bằng hữu, môn đả huyết của mỗ chỉ khoảng sáu tiếng đồng hồ sau là sẽ tự động tiêu giải, vậy người đừng nên sợ gì cả. Bạn đã nghe rõ chưa?

Hồ Vi Phi lúc này hồ thẹn đến nỗi chỉ muốn đập đầu xuống đất tự vận. Y nghe thấy vừa rồi ở bên dưới vọng hai tiếng rú vội, liền biết ngay đó là ám hiệu của đồng bọn cho biết bọn họ đã giải quyết xong toàn bộ Viễn Dương phiêu cuộc nhưng chính mình thì lại bị người ta chế phục ở trên này không có cách gì rút lui theo được. Y muốn kêu nhưng không sao thốt ra thành tiếng.

Bao Đả Thắng đưa mắt liếc nhìn y, cười ha hả nói :

- Bằng hữu không phục phải không? Nếu có cơ hội thì cứ việc đi kiếm Bao Đả Thắng mỗ mà thử thách lại một phen nữa cũng không sao. Hà hà...

Nói dứt lời, ông ta liền đưa tay ra kéo Y Bất Tử rồi cùng tung mình nhảy xuống bên dưới, tiến vào trong đại sảnh nhưng chỉ thấy xác chết nằm ngổn ngang khắp nơi, đao kiếm rơi bừa bãi, thật là một cảnh tượng điều tàn vô tả. Y Bất Tử nói :

- Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật! Họ đã chết cả rồi!

Bỗng Bao Đả Thắng đưa tay chỉ nói :

- Coi kia! Ở bên kia có người còn sống đấy!

Y Bất Tử nhìn theo ngón tay chỉ của Bao Đả Thắng, thấy dưới một gốc cây bên ngoài trong viện có một bóng đen hơi cử động một chút rồi lại nằm yên bất động. Bao Đả Thắng nói :

- Y Bất Tử, bây giờ lại có dịp cho người trở tài rồi đấy Y Bất Tử nói :

- Lẽ dĩ nhiên. Chỉ còn cần một chút hơi thở là mỗ sẽ bảo đảm có thể cứu sống lại được.

Hai người vội tiến tới phía gốc cây nọ. Chỉ thấy một thằng nhỏ mặt đen thui đang nằm ngửa trên mặt đất, một tay ôm chặt lấy gốc cây. Hơi thở thoi thóp.

Y Bất Tử vội đưa tay ra nâng thằng nhỏ dậy, xé hết quần áo ra xem xét, thấy trước ngực có một vết bàn chân tím bầm, liền nói :

- Thằng nhỏ này gân cốt đã bị mất ba sợi, tâm mạch đã rời khỏi bộ vị, tình trạng rất nguy hiểm.

Bao Đả Thắng hỏi :

- Nếu vậy người không thể cứu chữa được nữa?

Y Bất Tử gân cổ lên cãi :

- Ai bảo là mỗ không thể chữa được? Mỗ đã có danh hiệu là Y Bất Tử, chỉ cần bệnh nhân còn một chút hơi thở là mỗ có thể cứu thoát được. Tuy nhiên lần này phải cần người giúp cho một tay mới được.

Bao Đả Thắng nói :

- Giúp đỡ như thế nào?

Y Bất Tử nói :

- Thằng nhỏ này tâm mạch đã rời khỏi bộ vị, không đầy nửa giờ sau,

dù có là Hoa Đà tái thế cũng không sao cứu chữa được nữa. Người mau đề lên Đơn Điền huyết, dùng chân khí đẩy tâm mạch trở lại nguyên vị, còn mỗ cho y uống một viên Cửu chuyển bồi nguyên tục mệnh đơn để tạm thời cứu tỉnh, rồi phải đem y về núi, cho y uống thêm thảo dược, chỉ nội trong tuần nhật là y sẽ được vô sự.

Bao Đả Thắng liền theo lời, giờ chưởng đề lên Đơn Điền huyết của thằng nhỏ rồi dồn chân khí vào. Y Bất Tử cũng không dám chậm trễ; vội cây răng thằng nhỏ ra, nhét luôn một viên linh đơn vào.

Không đầy uống xong một tuần trà, sự hô hấp của thằng nhỏ đã trở nên bình thường dần, tay chân cũng bắt đầu cử động. Y Bất Tử nói :
- Xong rồi. Bây giờ phải đem ra mà thử thách lại mới được.

Thì ra Bao Đả Thắng cùng Y Bất Tử là hai đại quái vật ở Quý Châu, Lô Sơn. Hai nhân vật này không phân biệt thiện ác, tính nết lại tranh cường hiếu thắng, rủ nhau rời khỏi Lô Sơn, du ngoạn giang hồ.

Bao Đả Thắng phụ trách ầu đả, phàm hai người tới đâu hễ thấy có trận chiến là ần núp vào một nơi đợi chờ. Khi nào trận đấu kết thúc, bất cứ bên nào thắng trận, Bao Đả Thắng liền xông ra, đòi thử thách kỳ được mới thôi.

Còn mỗi khi thấy kẻ nào bị đánh trọng thương, sắp chết đến nơi, Y Bất Tử liền ra tay cứu chữa.

Hai người rời khỏi Lô Sơn tới địa giới tỉnh Hà Nam thấy cảnh Ngao sơn rất hùng vĩ liền kiếm một nơi thích hợp ở Trữ Vũ nham để cư trú cho nên trong giang hồ rất ít người biết tới họ.

Ngao sơn Trữ Vũ nham là một ngọn núi rất hiểm trở cao đến hơn nghìn trượng, lưng chừng núi những mỏm đá sắc như đao mọc lởm chởm. Bên dưới là vực sâu muôn trượng. Trên đỉnh nham có một tảng đá bằng phẳng vuông vức rộng chừng hơn trượng trông như một cái bình đài vậy, những người võ công tầm thường không làm sao lên tới trên đó được.

Y Bất Tử ôm hắc hài tử quay về Trữ Vũ nham, đặt thằng nhỏ xuống mặt đất nói :

- Bao Đả Thắng, hôm nay ngươi vào nấu cơm đi!

Bao Đả Thắng nói :

- Hôm nay mồng hai là ngày chẵn, phải tới lượt ngươi mới đúng.

Y Bất Tử nói :

- Bình thường thì tới phiên mỗ nhưng hôm nay mỗ bận cứu thằng nhỏ này, ngươi thôi thêm một ngày đã sao?

Bao Đả Thắng trợn mắt lên nhìn thằng nhỏ một hồi bỗng tấm tắc khen ngợi :

- Gân cốt của thằng nhỏ này tốt thật! Trời sinh nó có một căn bản để

luyện võ rất thích hợp, Bao Đả Thắng mỡ đầy bụng võ học cho tới nay vẫn chưa kiếm được y bát truyền nhân. Nay lại bỗng được một thằng nhỏ hoàn hảo như thế này, tốt lắm tốt lắm!

Y Bất Tử bỗng cất tiếng hỏi :

- Người nói gì thế?

Bao Đả Thắng đáp :

- Mỡ bảo định thu thằng nhỏ này làm đồ đệ.

Y Bất Tử trợn mắt lên nói :

- Không được? Mỡ đã cho nó uống một viên thuốc hãn chế Cửu Chuyển Bồi Nguyên Tục Mệnh Đơn là đã quyết định nhận nó làm đồ tử thừa kế y học tuyệt thế của mỡ rồi.

Bao Đả Thắng vội cãi lại :

- Nhưng người đã nói câu đó ra đâu?

Y Bất Tử nói :

- Ai bảo là không nói! Mỡ đã nghĩ ở trong đầu rồi tự nói cho mình nghe đấy chứ.

Bao Đả Thắng nói :

- Người tự nói cho mình nghe thì không một ai nghe thấy cả.

Còn chính ta lại vừa thốt ra ngoài miệng trước vì vậy sư phụ của thằng nhỏ này phải là ta mới đúng.

Y Bất Tử cười nhạt nói :

- Được lắm! Ta để cho người thu làm đồ đệ đấy. Vậy người hãy tự cứu chữa lấy nó đi.

Bao Đả Thắng bỗng vung tay lên nói :

- Y Bất Tử có phải bạn định bắt bí mỡ đấy không?

Y Bất Tử đáp :

- Mỡ chỉ nói một câu: sẽ không cứu chữa đồ đệ của người khác.

Bao Đả Thắng nói :

- Nếu người không chịu cứu chữa đồ đệ của người khác mỡ cũng không chịu thổi cơm cho đồ đệ người khác ăn.

Hai người cãi cọ nhau một hồi, rồi đột nhiên bật cười ha hả. Bỗng

Bao Đả Thắng ngưng bật tiếng cười trợn mắt hỏi :

- Người cười cái gì thế?

Y Bất Tử đáp :

- Mỡ đã nghĩ ra một cách giải quyết nhất cử lưỡng tiện.

Bao Đả Thắng hỏi :

- Cách gì mà lại nhất cử lưỡng tiện?

Y Bất Tử đáp :

- Chúng ta mỗi người làm sư phụ một nửa.

Bao Đả Thắng hỏi :

- Làm sao lại có thể bắt thằng nhỏ này gọi là nửa sư phụ khó nghe như vậy được.

Y Bất Tử đáp :

- Mỗi dạy nó y thuật, người rèn luyện võ công. Đó là điều tiện lợi thứ nhất. Nó sẽ thổi cơm nấu nướng, phụ trách công việc của một bà bà, để chúng ta được rảnh tay, khỏi phải làm những việc lật vật phiền phức ấy. Đó là điều tiện lợi thứ hai.

Bao Đả Thắng vỗ đùi đến đét một cái nói :

- Đúng! Đúng! Hai điều tiện lợi đó rất hợp với ý mỗi Bao Đả Thắng và Y Bất Tử cho thằng nhỏ uống thêm hai viên linh dược, để nó nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, Hắc hài tử bỗng chuyển mình tỉnh giấc, phát giác thấy mình đang nằm trong một thạch động, liền quan sát khắp trong hang một lượt, thấy rất lớn rộng, có bày bàn đá, ghế đá cùng những đồ dùng khác cũng đều bằng đá cả.

Nó vội chạy ra bên ngoài cửa động xem xét, liền giật mình đến thót một cái tim đập thành thịch. Thì ra nham động này nằm trên một vách núi cheo leo, lưng núi mây bay lơ lửng. Thâm cốc bên dưới chướng khí bốc mù mịt, không sao nhìn thấy rõ được cảnh vật như thế nào? Lúc ấy cảnh vật rất tĩnh mịch, bốn bề lặng lẽ không một bóng người. Hắc hài tử hồi tưởng lại lúc mình cầm cặp chùy giấy xông vào đấu với người bịt mặt rồi bị y đâm thủng chiếc chùy, sau đó còn bị đá văng ra ngoài xa, nhưng tại sao lúc này bỗng dưng mình lại ở nơi đây?

Đang lúc nó cố moi óc suy nghĩ, thì Bao Đả Thắng, Y Bất Tử đã từ dưới núi lên tới nơi. Bao Đả Thắng vừa nhìn thấy Hắc hài tử đã tỉnh dậy, liền lớn tiếng cười ha hả, nói :

- Nhỏ kia, người đã tỉnh dậy rồi ư?

Y Bất Tử lại đổ ra một viên thuốc, đưa cho thằng nhỏ nói :

- Hài tử, đây là Cương Căn đơn, mỗi ngày uống một viên. Uống liền 360 ngày thì dù thủy, hỏa, đao, kiếm cũng khó lòng xâm phạm nổi.

Bao Đả Thắng nói :

- Đúng! Đúng! Nhỏ người hãy mau uống đi! Võ công của Lâu Sơn phái chúng ta có thể nói là vô địch trong thiên hạ.

Y Bất Tử nói :

- Lúc này chúng ta đã là Ngao Sơn phái, là một chi nhánh của phái Lâu Sơn. Chúng ta chính là thủy tổ sáng lập ra Ngao Sơn phái vậy.

Bao Đả Thắng nói :

- Mỗi là đại thủy tổ, người là nhị thủy tổ.

Y Bất Tử nói :

- Tính mệnh của thằng nhỏ này do mỗ chữa trị. Cứ chiếu theo lý do đó thì đại thủy tổ phải là mỗ, sao lại là người được?

Bao Đả Thắng nói :

- Khai tôn lập phái phải căn cứ ở võ công chứ không phải ở y thuật. Người võ công không bằng mỗ thì đương nhiên đại thủy tổ phải là mỗ.

Y Bất Tử gân cổ cãi :

- Nếu không phải là mỗ sẽ cứu thoát tính mệnh của thằng nhỏ này thì làm gì có y bát truyền nhân mà nói đến thủy tổ với chả thủy tổ. Nếu so sánh thì công lao của mỗ rất lớn, ngôi vị thủy tổ phải là mỗ mới được.

Bao Đả Thắng nói :

- Mỗ đề nghị chúng ta hãy thử thách võ công. Người nào thắng kẻ ấy là đại thủy tổ.

Y Bất Tử nói :

- Mỗ đề nghị: Chúng ta thử thách y thuật, người nào trội hơn sẽ là đại thủy tổ.

Thằng nhỏ mặt đen không biết hai quái nhân này đang tranh chấp việc gì, liền hỏi :

- Bá bá, nơi đây là đâu thế?

Bao Đả Thắng đáp :

- Đây là Ngao Sơn Trở Vũ nham. Hài tử, chúng ta là sư phụ của người đấy.

Hắc hài tử hỏi tiếp :

- Thế Lâm Phú thúc thúc đâu?

Y Bất Tử hỏi lại :

- Ai là Lâm Phú thúc thúc?

Bao Đả Thắng nói :

- Có phải y là người bịt mặt không?

Hắc hài tử nói :

- Không phải. Người bịt mặt đó là tên đối địch với Lâm thúc thúc.

Bao Đả Thắng à lên một tiếng, nói :

- Nếu vậy tất nhiên là người đội chiếc nón rơm rộng vành rồi.

Y Bất Tử nói :

- Lâm Phú thúc thúc người có phải là người cầm cây Quỷ đầu đao không?

Hắc hài tử đáp :

- Đúng rồi, Lâm thúc thúc chính là người cầm cây Quỷ đầu đao đấy.

Ông ta làm sao rồi?

Y Bất Tử khẽ thở dài một tiếng, nói :

- Y bị trúng một kiếm của người bịt mặt...

Nói tới đây, y giơ tay phải ra, diễn tả lại hành động của người bịt mặt, tay phải cầm trường kiếm, chân phải hơi cong lại, chân trái phóng ra một cước.

Bao Đả Thắng thấy vậy liền lắc đầu, nói :

- Không phải! Như thế này mới đúng.

Nói rồi, y liền duỗi hai ngón tay trở và giữa ra dùng làm mũi kiếm tay trái nắm kiếm quyết, nhanh nhẹn lướt tới, đầu ngón tay liền nhắm hông Y Bất Tử đâm tới, sau đó lại nhẹ nhàng phóng ra một đá, rồi lớn tiếng quát :

- Cút đi!

Y Bất Tử giật mình kinh hoảng, vội lùi về phía sau, miệng kêu la om sòm :

- Người làm gì mà kỳ vậy? Ta có phải là Lâm Phú đâu?

Bao Đả Thắng cười, nói :

- Sợ cái gì? Mỗ chỉ diễn tả lại cho đúng với sự thật, để tên đồ đệ mỗ xem cho rõ đây thôi. Hảo đồ đệ, người đã nhìn thấy kỹ chưa? Lâm Phú thúc thúc của người đã bị kẻ địch ra tay hạ thủ như thế đó.

Hắc hài tử òa lên khóc lớn, nói :

- Ôi chao! Lâm Phú thúc thúc, nếu vậy người đã chết rồi ư?

Bao Đả Thắng đáp :

- Hình như là thế.

Hắc hài tử lại càng khóc lớn hơn trước, nước nờ nói :

- Tôi phải báo thù cho Lâm thúc thúc!

Nó vừa khóc vừa xông ra bên ngoài hang động.

Bao Đả Thắng vội đưa tay nắm lấy nó kéo lại, quát bảo :

- Tên súc sinh này thật không còn coi sự trường vào đâu nữa? Muốn đi báo thù, sao dám bỏ đi ngay, không thừa bầm gì ta như vậy?

Y Bất Tử xem lời nói :

- Hảo đồ đệ, người chưa được chúng ta, thủy tổ của Ngao Sơn phái, truyền thụ võ công cho, thì làm sao có thể báo thù được?

Hắc hài tử nói :

- Lâm Phú thúc là sư phụ của tôi, tôi phải trở về nhà kiếm hai cây đại chùy đập chết tên bịt mặt kia ngay mới hả dạ.

Bao Đả Thắng cười ha hả nói :

- Hảo đồ đệ, người có lòng hiếu nghĩa như vậy thể nào sư phụ cũng sẽ thành hoàn tâm nguyện cho.

Y Bất Tử nói :

- Đúng lắm? Đúng lắm! Chúng ta tổ sư Ngao Sơn phái đã thu nhận mi làm đồ đệ há lại khoanh tay không lý tới hay sao? Quân tử báo

cừu mười năm cũng chưa muộn.

Hắc hài tử nói :

- Lâm Phú thúc thúc là sư phụ của tôi, tại sao các người lại còn là sư phụ nữa?

Bao Đả Thắng cười ha hả nói :

- Cái người Lâm Phú thúc thúc đó làm sao có đủ tư cách làm sư phụ người được? Nếu y có bản lĩnh thực sự thì việc gì còn bị người bịt mặt kia giết chết được?

Y Bất Tử nói :

- Thôi nhỏ mi, mau lại bái Ngao Sơn phái tổ sư nhận làm môn hạ đi! Mau dập đầu xuống ba cái hành đại lễ bái sư.

Bao Đả Thắng nói :

- Đúng lắm! Hảo đồ đệ, nếu người muốn báo thù cho Lâm Phú thúc thúc thì cần phải hành đại lễ bái sư gọi ta là đại sư phụ, y là nhị sư phụ.

Y Bất Tử bỗng xua tay nói :

- Khoan đã! Muốn làm đại sư phụ cần phải rút thăm mới được, không được nhận ầu như thế?

Bao Đả Thắng nói :

- Thăng nhỏ này muốn nóng lòng luyện tập võ công để trả thù. Nếu không phải là mỗ thì còn ai truyền thụ cho vào đó được? Người còn tranh chấp lời thôi gì nữa!

Y Bất Tử suy nghĩ một hồi cũng lấy làm phải liền im lặng. Không phản đối gì nữa :

Hắc hài tử nói :

- Tôi bái các người làm sư phụ thì có thể báo thù được?

Bao Đả Thắng đáp :

- Lễ dĩ nhiên rồi. Sư phụ của người Bao Đả Thắng này là giang hồ đệ nhất cao thủ. Khi võ học của người đã luyện thành công, bốn tẩu trên chốn giang hồ chỉ cần nhắc đến ba chữ Bao Đả Thắng là tất cả những nhân vật võ lâm đều phải khiếp đi rồi chứ nói gì đến bọn người bịt mặt kia, thật không đáng một cái chỉ tay của ta.

Chỉ nghe đến soạt một tiếng ngón tay trở của Bao Đả Thắng đã đâm ngập vào vách đá khiến Hắc tử phải kinh ngạc đến độ mắt tròn tròn mồm há hốc lưỡi thè ra mãi không rút lại được. Thăng nhỏ nghĩ thầm :

- Ghê thật? Nếu ta học được môn công phu này thì còn hãi sợ gì bọn người bịt mặt đó nữa.

Nghĩ đoạn nó phúc chí tâm linh vội quỳ sụp xuống đất lớn tiếng xưng hô :

- Đại sư phụ! Nhị sư phụ!

Cộp cộp cộp nó đập đầu xuống đất ba cái. Bao Đả Thắng với Y Bất Tử đều lớn tiếng cười ha hả.

NỮA CỎI SƠN HÀ

Hồi 3(a)

Nam Tổng chí sĩ

Tây Bình phường bất dạ thiên tử lâu.

Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu.

Tây hồ ca vũ cơ thời hựu,

Noãn phong huân đắc du nhân túy

Trực bả Hàng Châu tác Biện Châu.

Tạm dịch :

Lầu hồng hồng, non xanh xanh ngắt,

Vắng Hồ Tây cung nhạc vọng đưa,

Gió hiu hắt mơn đùa ngọn sóng.

Khách ngà ngà trông ngỡ Biện Châu.

Hàng Châu, vào đời Tống là một nơi đại đô hội. Sau khi Nam Tống chọn làm đế đô liền cải danh là Lâm An, sử sách về Lâm An có nói: Cố đô nhà Tiền Đường là một nơi rất phồn hoa, Tống Cao Tông nam du vẫn thường lưu lại tại nơi đây tạo nên một giai thoại không tiền khoáng hậu. Đông nam Tây Bắc nhà cửa nối nhau san sát phố xá rất náo nhiệt khiến cho du khách tứ phương không sao thưởng thức hết mọi danh lam thắng cảnh hoặc trà đình tửu quán được nổi danh khắp năm châu ở nơi đây.

Nhưng nơi phồn hoa đô hội nhất phải nói là ở phía Đông nam “Tây bình phường bất dạ thiên tử lâu” là một nơi ăn nhậu nổi tiếng nhất tại thành Lâm An này, cho nên không thiếu gì vương tôn công tử cùng những nhà quyền quý cao sang ra vào tấp nập.

Hôm đó vào ngày đầu Xuân, mới giờ Ngọ mà khách đã tới chật ních. Các thương gia, nhân sĩ và những giang hồ hào khách đi ngang qua đó cũng đều xuống ngựa, lên lầu thưởng thức một phen.

Bỗng có hai kiếm sĩ vội vã bước lên lầu, ngồi xuống một chiếc bàn phía góc tường, rồi lớn tiếng gọi :

- Tửu bảo, có thức nhắm tốt hãy mau bưng ra đây!

Dứt lời, hai người liền với tay cởi bảo kiếm đeo trên vai treo lên trên

vách, rồi mới phủi cát bụi bám vào quần áo, nom thái độ rất kiêu hãnh.

Lúc ấy trên lầu cũng không thiếu gì những nhân vật võ lâm tới đó thưởng Xuân, thấy thái độ ngang tàng của hai kiếm sĩ nọ, họ đều lộ vẻ khó chịu, thì thầm bàn tán với nhau, rồi đưa mắt liếc nhìn hai người nọ, xem chúng là những nhân vật thuộc giới nào?

Ngồi ở phía Đông là hai nhân vật giang hồ, một già một trẻ.

Người trẻ tuổi cất tiếng nói :

- Gia gia có nhận được hai gã kia là nhân vật thuộc giới nào, mà thái độ lại ngạo nghễ như vậy?

Vị lão già được gọi là “gia gia” vội đưa mắt ra hiệu, không để cho thiếu niên nói tiếp, rồi khẽ đáp :

- Chớ nên lắm chuyện. Gần đây trong võ lâm vừa xảy ra một biến cố rất lớn. Kim Phật giáp, Giang Lăng trang, Tương Dương phiêu cuộc, các nơi võ lâm thế gia đó đều bị tiêu hủy. Mới đây Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc cũng lại bị chung số phận. Từ nay về sau, nếu gặp những nhân vật võ lâm lạ mặt, thì người đừng có dây dưa với họ mà mang điều phiền phức.

Chỉ nghe thấy thiếu niên nọ hừ nhạt một tiếng, giọng căm phẫn nói :

- Con thường nghe gia gia nói: Phạm người học võ, gặp chuyện bất bình phải rút đao tương trợ. Kim Phật giáp các nơi đó đều là danh môn chính phái, mà nay họ đều bị đuổi tận giết tuyệt như thế, mà những người xưa nay vẫn tự xưng hiệp nghĩa đạo đều không dám hó hé nửa câu.

Ông già trừng mắt lên, khẽ mắng :

- Câm mồm!

Ông ta vội đưa mắt liếc nhìn hai kiếm sĩ lạ mặt nọ, thấy một người đứng bật dậy, trợn mắt lên như hai ngọn đèn ló nhìn trừng trừng vào mặt thiếu niên đang định bước tới thì người kia bỗng cất tiếng cười khô khan, giơ tay ra ngăn cản khẽ nói :

- Chuyện này hãy tạm gác sang một bên kéo để lỡ mất việc chính.

Mọi chuyện xảy ra không qua khỏi mắt của vị hòa thượng ngồi ở góc phía Tây. Vị hòa thượng này không phải ai xa lạ mà chính là Huy Châu Hoàng Giác tự Ngữ Minh Thượng Nhân.

Hôm đó, sau khi kịp thời tới tiếp ứng Kim Phật giáp, Hoàng Diện Phong Cái liền từ biệt bỏ đi ngay. Ngữ Minh Thượng Nhân cũng cáo biệt Trương Tông Khê, đi thăm người bạn là Chung Nam cư sĩ.

Khi trở về ông ta nghe tin giang hồ đồn đại rằng Kim Phật giáp đã bị tiêu hủy rồi đến lượt Giang Lăng Tương Dương các nơi vân vân...

Ngữ Minh Thượng Nhân niệm A Di Đà Phật nghĩ thầm :

- “Các nhân vật bị tàn sát đều là những nhân vật hiệp nghĩa, đã tham dự trận chiến giúp đỡ Kim Phật giáp. Còn Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc Trần tiêu đầu cũng là người có mặt tại đó, không biết tình hình ra sao?”

Không bao lâu sau giang hồ có tin Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc lại bị bọn người bịt mặt giết sạch. Tất cả những phiêu sư cùng bọn gia nhân không một ai sống sót. Sự việc tuy mọi người đều quyết đoán do Tây vực Hỏa Thần giáo gây nên, nhưng Ngữ Minh Thượng Nhân xét thấy Hỏa Thần giáo trong võ lâm danh vọng cùng thực lực rất lớn, nếu muốn vào Trung Nguyên tầm thù thì hà tất phải bịt mặt làm chi?

Nhưng ngoài mối nghi vấn về Hỏa Thần giáo ra thì tuyệt nhiên không còn một yếu tố nào khác để truy ra manh mối được.

Dọc đường Ngữ Minh Thượng Nhân luôn dò la tin tức lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Diện Phong Cái mới chính là người mà Hỏa Thần giáo cần phải giải quyết để rửa mối nhục và bảo tồn uy danh của mình. Tuy Hoàng Diện Phong Cái võ công đã luyện tới mức siêu phàm nhập hóa nhưng làm sao đề phòng nổi những quỷ kế âm độc hại ngầm của giáo chúng Hỏa Thần giáo. Cứ xem những thủ đoạn đối phó với Kim Phật giáp chủ các người bọn bịt mặt không hề đếm xỉa gì tới những quy củ trên giang hồ cả.

Ngữ Minh Thượng Nhân tới Lâm An lần này mục đích là để thăm dò tin tức của Hoàng Diện Phong Cái. Vì Lâm An là đất đế đô, kỳ nhân dị sĩ tới lui không ngừng nhất là tin tức trên giang hồ thì lại rất linh thông.

Hôm đó ông ta đi ngang qua Tây Bình Phường thấy Bát Dạ Thiên Tửu lâu vô cùng nhộn nhịp và có nhiều giang hồ hảo hán xuống ngựa giải yên bước lên lầu, Ngữ Minh Thượng Nhân liền cảm thấy động lòng vội theo các người đi lên trên lầu kiếm một cái bàn ở góc phía Tây ngồi xuống gọi tửu bảo đem một bình trà tới rồi chậm rãi nhấp nháp.

Những lời nói vừa rồi của một già một trẻ ông ta đều nghe thấy rõ hết. Sau đó thấy kiếm sĩ nọ xô bàn đứng dậy Thượng nhân động lòng lo âu cho ông già nọ liền chuẩn bị can thiệp. Nhưng sau đó thấy kiếm sĩ kia kéo người đồng bàn lại không cho phát tác, ông ta mới thở đến phào một cái nghĩ thầm :

- “Hai kiếm sĩ này là người thuộc giới nào? Trông họ không có vẻ gì là nhân vật quang minh chính đại”.

Thượng nhân đang định nâng chén trà lên uống, bỗng thấy một vật gì màu trắng nhẹ nhàng bay vào lòng bàn tay mình.

Ngũ Minh Thượng Nhân võ công đã luyện tới mức siêu phàm cảm thấy lòng bàn tay mình hơi nóng, biết ngay sự việc này là do cảm ứng của nội lực ngoài đây tới.

Lúc ấy ông ta chưa vội xem trong tay mình là vật gì liền ngừng ngay đầu lên, đưa mắt nhìn ra bốn phía, thấy khách quanh đó vẫn cười nói nói như thường, tuyệt nhiên không có gì là khả nghi cả.

Ngũ Minh Thượng Nhân tuy tĩnh tâm định thần mà vẫn không sao phát giác được người vừa ném tấm giấy vào tay mình là ai, liền thất kinh, nghĩ thầm :

- “Người này là ai mà thân pháp lại nhanh nhẹn tuyệt luân như vậy thật bình sinh hiếm thấy?”

Ông ta cúi xuống nhìn vào lòng bàn tay mình. Thì ra đó là một cuộn giấy. Ông ta giở ra xem thấy trong đó viết rằng: lão tiên bối xin chú ý tới câu chuyện của hai tên kiếm sĩ này có quan hệ tới đại cuộc của Trung Nguyên chúng ta. Vãn bối có việc bận phải đi ngay không thể lại bái kiến tiên bối được”.

Hạ khoản không thấy ký tên mà chỉ vẽ sơ sài một lá liễu. Ngũ Minh Thượng Nhân khẽ vỗ trán suy đoán, nhưng rốt cuộc vẫn không sao nghĩ ra được, liền tự hỏi thầm rằng :

- “Nhân vật này là ai mà võ công lại luyện tới mức phi phàm như vậy? Còn dấu hiệu này là cái gì?”

Dù sao vẫn có một điểm mà ông ta có thể khẳng định được là người này ắt hẳn phải thuộc về giới hiệp nghĩa đạo. Ông ta không dám chậm trễ vội vận nội lực, chăm chú lắng nghe hai tên kiếm sĩ nọ bàn bạc với nhau chuyện gì?

Ông ta nghe thấy một tên nói :

- Ăn nhanh lên, mình còn phải lên đường chứ!

Tên kia hỏi lại :

- Đường đi tới Tiêu Dao quan còn xa không?

Chỉ còn vài dặm đường nữa là tới nơi, cách ngoại thành không xa.

- Phó tổng chế phái chúng ta đi lần này có chuyện gì thế?

- Vị ấy phái chúng ta đi lần này là để thi hành kế hoạch dụ chuột vào lu, chắc chắn thể nào cũng sẽ thành công trăm phần trăm.

Tên kia hỏi tiếp :

- Tại sao lại gọi là dụ chuột vào lu?

- Phó tổng chế không có nói cho bạn nghe hay sao?

- Không! Vị ấy chỉ bảo mỗi đi theo người rồi sẽ tùy cơ hành sự thôi.

- Nếu vậy chẳng trách người không biết là phải. Phó tổng chế đã phái sáu kiếm thủ đệ nhị cấp trong doanh tới Tiêu Dao quan càn quét hết bọn đạo sĩ ăn hại ở đó rồi lột đạo trang các tên đó giả dạng thành

những đạo sĩ Thông Thiên Hiếu sư gia đã tính chắc tên ăn mày dơ dáy đó khi tới Tiêu Dao quan thể nào cũng bụng đói miệng khát mà nơi đó trước không có tửu điểm, sau không có thôn xóm, y không vào đạo quan xin ăn thì còn biết kiếm đâu ra đồ ăn thức uống nữa? Trong rượu và thức ăn, chúng ta đều tắm sẵn Mông Hãn được. Sau khi thuốc đã phát tác, y té lăn ra đất, thì chỉ một đao cũng có thể kết liễu được tính mạng của y một cách dễ dàng. Đó không phải là dụ chuột vào lu thì còn gọi là cái gì nữa?

Tên kia lại hỏi :

- Kế hoạch đã chu toàn như vậy, phó tổng chế còn phái hai anh em chúng ta tới đó làm chi?

- Người không rõ gì hết ư? Tên án mày như bản đó rất lợi hại.

Chính Vu Điền Hỏa Thần giáo đã bị đánh bại trong tay y mà phải bỏ chạy. Vì thế phó tổng chế sợ rằng thuốc mê không làm cho y ngã nổi cho nên mới phái thêm anh em chúng ta tới để tiếp ứng. Thôi ăn nhanh lên, chúng ta phải đi ngay mới được. Bằng nếu để cho tên ăn mày đó thoát thân, trách nhiệm nặng nề ấy chúng ta không gánh chịu nổi đâu.

Hai kiếm sĩ nọ tuy ghé tai nhau thì thầm rất khẽ nhưng câu nào cũng đều bị Ngũ Minh Thượng Nhân nghe thấy rõ hết. Ông ta giật mình cả kinh nghĩ thầm :

- Đáng hổ thẹn thật! Nếu vừa rồi ta không được người nọ ngầm thông báo cho hay thì Hoàng Diện Phong Cái lần này không sao thoát khỏi tai ách Ông ta nóng lòng sốt ruột chỉ muốn rời khỏi nơi đó để đi Tiêu Dao quan xem sao ngay, nhưng vừa rồi hai kiếm sĩ nọ chỉ nói rằng ra khỏi ngoại thành chừng vài dặm nữa tuyệt nhiên không nói rõ phương hướng Đông Tây Nam Bắc gì cả, nếu đi hai đường e lỡ hết đại sự cho nên ông ta cố nén lòng mà ngồi tiếp tục uống trà thản nhiên như cũ.

Không đầy một khắc sau hai kiếm sĩ nọ gọi phổ ky tới tính tiền, rồi bước xuống lầu nhắm hướng Đông thẳng tiến.

Ngũ Minh Thượng Nhân liền ngầm đi theo sau ngay nhưng cũng không dám bám quá gần sợ chúng phát giác được hành tung của mình.

Khi ra tới ngoại thành lúc này hai bên đường đồng ruộng thẳng tắp, xa xa những rặng núi ẩn hiện trùng điệp cảnh sắc thật u tĩnh.

Hai kiếm sĩ nọ liền trở thuật phi hành thân pháp vô cùng đẹp mắt khinh công đã luyện tới mức cực kỳ tinh xảo. Ngũ Minh Thượng Nhân thủy chung vẫn duy trì mức khoảng cách như cũ. Khi rẽ qua một eo núi tên kiếm sĩ đi trước liền đưa tay ra chỉ nói với tên đồng

bọn rằng :

- Kia! Tiêu Dao quan ở phía trước lật đó!

Ngũ Minh Thượng Nhân vội đưa mắt nhìn, liền thấy một ngôi đạo quan ẩn hiện trong rừng, rất lớn rộng qui mô.

Thấy hai kiếm sĩ nọ liền bước thẳng vào trong quan ông ta cũng vội tung mình nhảy lên trên đầu tường, liền nghe thấy phía dưới có giọng cười lạnh lạnh nói :

- Lão già như bản kia, có huynh đệ chúng ta ở đây người còn muốn tác oai tác phúc nữa phải không?

Người vừa lên tiếng nói là một trong hai kiếm sĩ nọ. Tên kiếm sĩ thứ hai cũng lớn tiếng quát :

- Tên ăn mày già này đã trúng phải Mông Hãn được sao các người còn chưa ra tay thiên y đi, còn đứng ngăn người ra ở đó làm chi?

Chỉ nghe thấy giọng nói của mấy tên hoảng sợ đáp :

- Thuộc hạ tội rất đáng chết!

Một tên trong bọn họ run giọng nói tiếp :

- Bẩm chánh phó quản đái, công lực của tên này thật cao siêu ngoài sự tưởng tượng của bọn thuộc hạ. Mông Hãn được chỉ có thể làm giảm bớt công lực của y chứ không thể làm cho y mê hẩn đi được. Vừa rồi anh em thuộc hạ đã động thủ, nhưng suýt tí nữa thì bị y đả thương.

Chỉ nghe thấy “chát chát” hai tiếng, tên vừa nói liền bị xoi luôn hai cái bạt nhĩ. Ngũ Minh Thượng Nhân đưa mắt quan sát, thấy Hoàng Diện Phong Cái đang chống cây Đả cầu bổng dựa vào vách tường, hai mắt lim dim, có lẽ đang vận công để đẩy chất mê được ra bên ngoài. Sáu kiếm thủ đệ nhị giả dạng đạo sĩ đang lom khom lưng cúi đầu đứng cạnh đó chịu tội. Tên kiếm sĩ được xưng là chánh quản đái quát lớn :

- Các người còn đứng ngăn người ra ở đó làm chi! Hãy động thủ đi! Sáu tên giả dạng đạo sĩ tinh thần phấn chấn, sáu thanh trường kiếm đều vươn thẳng ra chỉ thẳng vào người hoàng Diện Phong Cái.

Lão Khất cái bổng lớn tiếng cười ha hả, nói :

- Khoái thật! Lại có thêm hai tên chánh phó quản đái tới giúp vui.

Tên chánh quản đái lại lớn tiếng quát :

- Giết!

Sáu thanh trường kiếm như sáu giải lụa trắng nhất tề vung ra.

Hoàn Diện Phong Cái cũng lớn tiếng quát :

- Giết!

Đả cầu bổng liền cuộn cuộn quét ra. Chỉ nghe thấy những tiếng chát chát nổi lên liên hồi, bốn thanh trường kiếm đã bị đánh bật rời khỏi

tay, bay đi mất. Còn hai tên chưa bị rút kiếm đều cảm thấy hồ khẩu tay tê tái, vội lui về phía sau.

Hoàng Diệm Phong Cái cũng lão đảo lùi về phía sau hai bước, hiển nhiên công lực của ông ta chưa được khôi phục. Tên phó quản đái cười ha hả nói :

- Lão ăn mày như bản kia, nếu người biết điều thì mau quăng cây đả cầu bổng đi, lão tử sẽ cho người được chết một cách nhanh nhẩu. Nếu người còn bướng bỉnh, chọc cho lão tử nổi giận, thì người sẽ bị lão tử lột da lột thịt người cho mà coi!

Hoàng Diệm Phong Cái cười sằng sặc nói :

- Cây trúc trượng của lão nhi mỗ vốn là gây đánh chó, mỗ cần phải đập các người một phen cho thật sượng tay đã chứ!

Phó quản đái sắc mặt bỗng thâm trầm, mắt lộ hung quang. Chỉ nghe đến soạt một tiếng y đã rút thanh trường kiếm đeo sau lưng ra khỏi vỏ.

Mọi người bỗng thấy tinh quang lóe mắt lạnh khí rợn người, thì ra đó là một thanh bảo kiếm. Tên nọ hình như vẫn hãi sợ oai phong của Hoàng Diệm Phong Cái nên y không dám khinh suất, vội từ từ vận công lực lên toàn thân đồng thời đưa mắt ra hiệu cho sáu tên kiếm thủ cùng xông lại tập kích.

Tên chánh quản đái lúc đó đang đứng khoanh tay ung dung quan sát, theo sự ước định của y Phong Cái công lực đã bị tàn nát gần hết, nay phó quản đái đã ra tay thì còn sợ gì không thành công.

Trong khi y đang đắc ý thì trường kiếm của phó quản đái đã vung lên trông thế thức tấn công rất chậm chạp nhưng kỳ thật kiếm thế đã bao hòa một luồng kinh lực vô thượng.

Khi đầu mũi kiếm còn cách Hoàng Diệm Phong Cái chừng hai tấc bổng như một con linh xà kiếm phong phát ra những tiếng kêu xì xì nhằm ba mươi sáu đại huyết của lão Khất Cái mà lần át tới.

Sáu tên kiếm thủ đệ nhị cấp cũng vội phân ra trước sau tả hữu ồ ạt tấn công tới. Chỉ thấy bóng đả cầu bổng của Hoàng Diệm Phong Cái thấp thoáng nhằm Kỳ Môn huyết của phó quản đái điểm tới.

Chiêu thức này của ông ta phát động sau nhưng lại tới trước đoạt ngay lấy tiên cơ.

Phó quản đái giật mình kinh hãi vội nghiêng đầu né tránh, trường kiếm liền biến thế nhanh nhẹn đưa ngang chống đỡ cây trúc trượng của đối phương. Tuy vậy cây đả cầu bổng của Phong Cái cũng nhanh hơn một bước lại nhắm Hoa Cái huyết của đối phương điểm tới.

Tiết thay lúc này chất độc trong mình ông ta đã phát tác cho nên thế

thức của lão ăn mày bỗng chậm hẳn lại, ông ta giật mình kinh hoàng nghĩ thầm :

- Hồng to rồi. Lần này ch vì ta tham ăn tham uống mà đã trúng phải quỷ kế của bọn giặc này. Mỗ phải tính kế làm sao để thoát khỏi được nơi này mới ổn.

Nghĩ tới đây, Hoàng Diện Phong Cái vội nghiêng mình né tránh thế kiếm của một tên kiếm thủ đệ nhị cấp tới. Đả cầu bỗng lại như một ngôi sao xẹt ra nhằm ngang lưng tên nọ vụt tới. Tên kiếm thủ đó liền bị hất tung lên vừa lúc đầu mũi kiếm của tên phó quản đái điễm tới nơi. Y chỉ còn biết kêu lên một tiếng la thảm khóc tên kiếm thủ nọ liền bị mũi kiếm xuyên thẳng từ trước ngực ra phía sau lưng.

Hoàng Diện Phong Cái cười sảng sặc nói :

- Thật tuyệt diệu. Đó là lễ vật của lão nhi mỗ cống hiến người đây. Sự biến hóa đột ngột ấy khiến bọn kiếm thủ nọ đều ngẩn người ra.

Tên chánh quản đái vội rút luôn trường kiếm ra quát lớn :

- Lão già nhơ bản hãy giương mắt lên coi kiếm của mỗ đây!

Tiếng nói vừa dứt kiếm quang đã tới nơi nhanh nhẹn cực độ. Tên chánh quản đái lúc này đã nhận ra được chất độc được trong người Phong Cái đã bắt đầu phát tác và cũng chính là cơ hội hạ thủ rất đúng lúc, y liền đưa mắt ra hiệu cho các đồng bọn rồi cùng chia nhau tả hữu giáp chiến, thế công dũng mãnh phi thường.

Năm tên kiếm thủ còn lại thấy hai vị chánh phó quản đái đều đã động thủ cũng không dám chậm trễ nhất tề ạt múa binh khí chém tới.

Bảy thanh trường kiếm, thế như thạch phá thiên kinh bao trùm lấy Hoàng Diện Phong Cái.

Hai tên chánh phó quản đái của Đông Doanh này công lực không thua kém gì một chưởng môn nhân, Hoàng Diện Phong Cái lúc bình thời có coi bọn chúng vào đâu. Vì ông ta vốn là một trong Vũ Trụ ngũ kỳ võ công đã luyện tới mức Kim Cương bất hoại, ngay cả Hỏa Thần giáp Ngũ Hành Đội cũng đã bị đánh bại dưới tay ông một cách dễ dàng, huống hồ hai tên chánh phó quản đái này. Nhưng vừa rồi ông ta đã bị trúng phải chất độc Mông Hãn được đặc chế của Đông Doanh, khi chất độc phát tác, không sao có thì giờ vận công đẩy ra, nay lại động dụng tới chân khí cho nên được tính lại xâm nhập nhanh gấp bội.

Lúc này Hoàng Diện Phong Cái đã cảm thấy đầu nặng mắt hoa, nhưng công lực vốn cao thâm hơn người nên nhất thời ông ta vẫn chưa bị té lăn ra đất.

Đột nhiên, kinh phong đả cầu bỗng rít lên “vèo vèo” Tiếp theo đó là tiếng binh khí va chạm nhau kêu “loảng xoảng”, những thanh trường

kiếm của bọn nọ đua nhau rời khỏi tay rớt xuống đất. Nhưng hai thanh kiếm của hai tên chánh phó quản đái ở hai bên tả hữu đã như hai con linh xà xuyên thẳng tới.

Hoàng Diệm Phong Cái lúc này được tánh đã bốc lên tới đỉnh đầu, hai mắt cảm thấy tối sầm, uể oải, tựa như chỉ muốn đánh ngay một giấc ngủ. Tuy trong óc ông ta suy tính muốn thoát ly khỏi vòng chiến, nhưng hai chân không còn nghe theo sự điều khiển của mình nữa, mềm nhũn không sao cất lên nổi. Ông ta trong bụng liền kêu khổ thảm: Nguy mất rồi, tai nghe thấy kiếm thế xé gió đâm tới mà ông ta không sao còn đủ hơi sức để chống đỡ.

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy một tiếng xoảng nổi lên. Tuy thần trí của Phong Cái đã mơ hồ, nhưng ông ta vẫn phân biệt được trường kiếm của đối phương đã bị vật gì ngăn cản, nên cố ngước mắt lên nhìn thấy Ngũ Minh Thượng Nhân đang ngồi xếp bằng tròn trên đầu tường từ hồi nào, tay cầm một chuỗi hạt niệm chú.

Thì ra vừa rồi ông ta đã lấy ra hai hạt, búng trúng hai cây trường kiếm của những tên chánh phó quản đái, cứu thoát tính mạng của Phong Cái.

Bọn kiếm thủ nọ đều giật mình kinh hoàng vội nhảy lùi về phía sau.

Hoàng Diệm Phong Cái cười sằng sặc nói :

- Kìa bọn chó má các người đã thấy chưa? Cứu binh của lão nhi này đã tới rồi đấy. Nếu muốn lão nhi tha mạng cho hãy mau quỳ xuống khấu đầu lạy bạ lạy mới ổn.

Bị hạt niệm châu búng trúng trường kiếm, tên chánh quản đái cả giận gờ thanh trường kiếm lên chỉ thẳng về phía Ngũ Minh Thượng Nhân mắng chửi :

- Tên trọc kia, ai sai người tới đây phá đám bọn lão tử như vậy?

Ngũ Minh Thượng Nhân chấp tay, cúi đầu, nói :

- A Di Đà Phật! Phàm người nào có huyết tính, không một ai chịu khoan tay đứng nhìn hành động ám muội của các vị được. Lão nạp tuy đã nương mình vào chốn cửa Thiền, tứ đại giai không, nhưng càng không thể nào cam tâm nhìn những hành động làm uế cửa Phật như vậy được.

Phó quản đái bỗng cất tiếng cười hô hô, quát lớn :

- Tên đầu trọc này không muốn sống nữa chắc? Bọn bay đâu, hãy tiến lên giải quyết tên này trước đã.

Hoàng Diệm Phong Cái cất tiếng cười hì hì nói :

- Hòa thượng người tới đúng lúc thật! Lão nhi μό đang buồn ngủ muốn chết đây!

Lúc ấy tên phó đái đã lướt tới phía vách tường, trường kiếm xé gió

đâm ra. Bỗng nghe thấy “huych” một tiếng, tên phó quản đái đã ngã lăn ra đất. Sự thể xảy ra nhanh khó tả, khiến cho những tay kiếm thủ của Đông Doanh đều kinh ngạc trở mắt lên nhìn, xem tại sao viên phó quản đái bỗng dừng lại té ngã như vậy?

Thì ra vừa rồi tên nọ lại bị hai hạt niệm châu của Ngữ Minh Thượng Nhân bắn trúng đùi, khiến y cảm thấy hạ bộ tê tái, không sao đứng vững mà ngã lăn ra như trên.

Hoàng Diện Phong Cái lại la lớn :

- Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật! Đầu chó có can dự gì đâu, mà sao lại động động xuống đất như thế!

Tên chánh quản đái đưa mắt xem xét tình thế, nhận thấy không ổn liền nghĩ thầm :

- “Công lực của tên trọc này hình như cũng không thua kém gì tên ăn mày như bản. Nếu mình còn dây dưa ở đây lâu, thế nào tình thế cũng sẽ bất lợi. Hơn nữa, đợi đến khi độc tính trong người tên ăn mày già kia được hóa giải, lúc ấy mình có muốn đào tẩu cũng không còn kịp nữa”.

Tuy suy nghĩ như vậy, nhưng chân vẫn không dám di động nửa bước, vì y chợt nghĩ tới điều quy của Miêu Truyền tông chế rất nghiêm ngặt. “Nếu như tra xét ra được mình chưa chiến đã lui, thế nào cũng sẽ ra tay trừng trị, lúc đó mình có muốn cầu sống cũng không được cầu chết cũng không xong. Còn như ta chống cự mà bị thất bại chẳng nữa, cũng coi như đã hoàn thành được nhiệm vụ. Lúc ta về tổng doanh hình phạt cũng sẽ được châm chế rất nhiều”.

Nghĩ đoạn y liền nghiêng răng mím môi, tay nắm chặt thanh trường kiếm, lớn tiếng quát :

- Bọn bay đâu? Tiến cả lên!

Tên chánh quản đái vừa quát dứt liền phát tay áo ra hiệu, rồi cả bọn cùng xông cả lại tấn công Hoàng Diện Phong Cái tức thì. Trong đầu óc bọn chúng đều có một ý nghĩ :

- “Mệnh lệnh của Lưu phó thống chế là chỉ đối phó với Hoàng Diện Phong Cái. Hơn nữa, Phong Cái đang bị chất độc phát tác, rất dễ cho mình hạ thủ”.

Lúc ấy Hoàng Diện Phong Cái đang nhân cơ hội đó mà vận công đẩy chất độc ra bên ngoài, bất ngờ bị sáu tên nọ vùng kiếm đột ngột xông tới tấn công, khiến ông ta nhất thời cũng phải cuống quýt chân tay.

Nhất là tên chánh quản đái võ công không phải tầm thường, lúc này y lại tấn công một cách chí mạng, nên Phong Cái lại lâm vào tình trạng nguy hiểm cực độ.

Ngữ Minh Thượng Nhân niệm một câu “A Di Đà Phật”, sáu hạt niệm

châu đồng thời bay ra. Lại nghe thấy những tiếng loảng xoảng nổi lên. Trường kiếm của năm tên kiếm thủ đệ nhị cấp đều bị búng trúng, bắn văng ra ngoài hơn trượng. Còn tên chánh quản đái thì bị chấn động đến hồ khẩu tay tê liệt, vội nhảy ngay về phía sau.

Ngũ Minh Thượng Nhân nhẹ nhàng tung mình nhảy luôn xuống đất, tên chánh quản đái thét lớn :

- Tiến lên vây chặt lấy y.

Mấy tên kiếm thủ nọ vội chạy đi nhặt trường kiếm lên rồi cùng liều mạng xông tới bao vây Ngũ Minh Thượng Nhân vào giữa.

Ngũ Minh Thượng Nhân quay đầu lại cười nói với Hoàng Diện Phong Cái :

- Lão khát cái người cứ yên tâm vận công khử độc đi những vị này cứ để một mình lão nạp đối phó là được rồi!

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả nói :

- Không ngờ lão nhi này lại có lúc làm phiền tới hòa thượng người như thế. Hay lắm! Mỗ khử độc còn hòa thượng người hãy chặt phăng những thiếp căng chó đó đi Nếu người chặt không được hết thì cứ việc kêu mỗ.

Ngũ Minh Thượng Nhân nói :

- Được rồi, người cứ yên tâm khử độc đi. Lão nạp này sẽ phụ trách công việc đó cho.

Ông ta quay sang tên chánh quản đái nói :

- A Di Đà Phật! Lão nạp biết chư vị thừa lệnh của Đông Doanh Lưu phó tổng chế mà hành sự, chứ không do chính quý vị tự gây nên việc này. Xưa nay lão nạp vốn tránh xa việc khai sát giới. Cục diện này chúng ta coi như đã giải quyết xong. Các bạn nghĩ sao?

Tên chánh quản đái nghe nói hơi động lòng. Nhưng y bỗng cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói :

- Tên lừa sói đầu này nói dễ nghe thật! Mệnh lệnh của thống chế chúng ta, dù có đương kim hoàng đế cũng phải phục tùng. Nếu người biết điều thì mau tránh ra nếu không ta không nể mặt Phật.

Ngũ Minh Thượng Nhân nói :

- “A Di Đà Phật! Tuy bề khổ vô bờ, nhưng quay đầu lại sẽ thấy bên ngay. Như vậy, các vị đã nhất định muốn gây nên sát nghiệp phải không?”

Bỗng Hoàng Diện Phong Cái cất tiếng cười ha hả, nói :

- Hòa thượng người hãy tránh ra! Lão ăn mày như bản này đã lâu không được nếm mùi vị chân chó rồi. Người còn đứng ý mãi ra ở đó, chẳng lẽ muốn giành ăn với mỗ hay sao đấy?

Lúc này sắc mặt của Phong Cái đã thấy hồng hào, tinh táo hẳn.

Tay xách Đả cầu bông ông ta tung mình nhảy tới.

Thì ra Phong Cái có cơ hội điều công vận tức, cho nên đã đẩy được hết chất dư độc ra bên ngoài. Ngũ Minh Thượng Nhân thấy Phong Cái đôi mắt đã lấp lánh có thần, mặt liền lộ vẻ hoan hỉ, nói :

- A Di Đà Phật! Lão Khất Cái đã khôi phục lại được công lực rồi đây à?

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, đáp :

- Xấu hổ quá đi mất! Đây là lần thứ nhất mà lão nhi mỗi nệm phải mùi vị của bọn chó rú này, khiến thiếu chút nữa lão đã phải về châu thổ rồi. Hòa thượng người mau tránh sang bên đứng coi lão nhi mỗi giải quyết bọn chuột nhất này.

Hoàng Diện Phong Cái lúc này sắc mặt đã lộ vẻ tức giận nom rất kinh người, khiến cho năm tên kiếm thủ đệ nhị cấp thấy vậy cũng phải hoảng sợ thềm, không hẹn mà cùng thối lui về phía sau mấy bước.

Hoàng Diện Phong Cái lớn tiếng mắng chửi :

- Bọn chó chết các người dám giả dạng làm đạo sĩ, lên đầu độc lão gia, lại luôn mồm gọi lão gia là lão ăn mày già dơ bẩn, không còn coi gia gia này vào đâu cả. Bọn người quả thật to gan lớn mật. Các người so sánh với Hòa Thần giáo Ngũ Hành Đội ra sao và sáu vị Lạt Ma cao thủ của Lạp Táp như thế nào mà dám vuốt râu hùm như vậy. Lúc ấy không những năm tên kiếm thủ hoảng sợ đến mặt tái mét, mà ngay tên chánh quản đái cũng cảm thấy mình mảy lạnh toát.

Nhưng vốn là một kẻ tài cao gan lớn y vội trấn tĩnh tinh thần, tuy thềm biết rất ít hy vọng thắng nổi đối phương nhưng nếu rút lui sẽ không sao tránh khỏi được cái thết thảm khốc. Y liền nghiêng rằng trợn mắt quát lớn :

- Tấn công!

Sáu thanh trường kiếm lại ồ ạt đâm thẳng vào người Hoàng Diện Phong Cái. Phong Cái lúc này không còn nương tay gì cả, mặt đã nổi sát khí, đả cầu bông vận dụng luôn Cái bang Chấn Thiên tâm pháp. Chỉ thấy đả cầu bông phát ra những luồng gió nhẹ cuộn thẳng vào sáu thanh trường kiếm tiếp theo đó là một tiếng quát lên rồi có những luồng kinh phong mang theo âm hưởng như sấm sét nổi lên. Năm tên kiếm thủ đệ nhị cấp công lực non nớt liền bị kinh lực của cây đả cầu bông cuốn lên như cá mắc câu rồi bị hất văng ra ngoài mấy trượng.

Tên chánh quản đái mũi kiếm vừa chạm vào cây trúc trượng liền biết ngay có điều bất ổn vội vận công lực lên chống cự nhưng y cũng cảm thấy máu huyết trong người đảo lộn, lão đảo lui về phía sau mấy

bước.

Lại thấy bóng trúc trượng loáng lên, đả cầu bổng đã nhằm trán y phi tới, thế công này nhanh cực độ y muốn tránh cũng không sao kịp. Trong lúc nguy cấp y vội giơ ngang thanh trường kiếm lên vận toàn lực chống đỡ.

Chỉ nghe thấy bách một tiếng cây trường kiếm vừa va chạm phải luồng cương khí Chấn Thiên tâm pháp liền văng rời khỏi tay bay đi, cây đả cầu bổng không còn gì cản trở tiếp tục nhắm thẳng Thiên Đình huyết tên chánh quản đái phi tới.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu “hự” tên chánh quản đái đầu bị cây đả cầu bổng đập vỡ toang, óc phọt văng tung tóe ngã lăn ra đất.

Ngũ Minh Thượng Nhân miệng niệm “A Di Đà Phật”. Trong số năm tên kiếm thủ nọ, ba tên bị Chấn Thiên tâm pháp chấn đứt tâm mạch đã sớm tắt thở, còn lại hai tên cũng đều bị thương rất nặng, tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng toàn thân lực đều bị Chấn Thiên tâm pháp phá hủy hết.

Ngũ Minh Thượng Nhân cúi đầu xuống nhìn mấy cái thi thể, rồi chấp tay nói :

- Tội nghiệp! Tội nghiệp!

Hoàng Diện Phong Cái vẫn chưa nguôi cơn giận, thấy hai kiếm thủ nọ vẫn còn sống sót, ông ta định xuống tay giải quyết nốt, nhưng Ngũ Minh Thượng Nhân vội giơ tay ra ngăn lại, khuyên bảo :

- Nếu có thể tha thứ cho người thì hãy nên tha thứ! Hai tên này đều đã thọ trọng thương, vậy lão hãy nên rời tay cho chúng.

Hoàng Diện Phong Cái hậm hực nói :

- Không phải lão nhi mỗ tâm địa ác độc, nhưng đổi lại nếu lão nhi lâm vào tình cảnh này, liệu bọn chó má đó có buông tha cho lão nhi mỗ không?

Thượng nhân thấy Hoàng Diện Phong Cái đã nguôi cơn giận phần nào, ông ta vội móc thuốc cứu thương độc môn của Hoàng Giác tự ở trong người ra, cho mỗi tên kiếm thủ nọ uống một viên. Giây lát sau đã nghe thấy chúng cất tiếng rên rỉ. Ngũ Minh Thượng Nhân vội đưa hai tay ra đè lên Thiên Xứ huyết của chúng, dùng nội lực trợ giúp chúng khôi phục lại chân nguyên.

Không đầy nửa tuần trà, hai tên nọ đã lai tỉnh. Ngũ Minh Thượng Nhân chậm rãi nói :

- Các người đã uống độc môn cứu thương đơn của lão nạp, chỉ cần nghỉ ngơi khoảng hai tiếng động hồ sau, các người đã hành động lại được như thường.

Hoàng Diện Phong Cái “hừ” nhạt một tiếng, xen lời nói :

- Hai tên chó chết kia, ai đã sai khiến các người tới đây giả dạng đạo sĩ để ám toán gia gia? Còn những đạo sĩ thật trong đạo quan này đâu cả rồi? Nếu các người không mau khai ra thì đừng có trách lão nhi mỗ ác độc.

Hai tên kiếm thủ lúc này đã có vẻ tỉnh táo, nghe Hoàng Diện Phong Cái hỏi như vậy chúng chỉ đưa mắt nhìn nhau, không tên nào dám lên tiếng trả lời.

Phong Cái liền nổi giận quát mắng :

- Lũ chó chết này còn muốn cứng đầu phải không? Lão phải cho mỗi tên một chưởng về chầu tổ mới được. Đừng có trách lão nhi mỗ không biết trọng giang hồ nghĩa khí.

Bỗng một tên thở hổn hển nói :

- Nếu lão nhân gia muốn giết thì cứ việc ra tay đi, đừng hỏi lời thôi nữa làm gì cho uổng công.

Hoàng Diện Phong Cái giận quá quát lớn :

- Được lắm! Nếu bọn người không muốn sống nữa thì gia gia sẽ giúp các người được toại nguyện ngay.

Dứt lời ông ta liền giơ chưởng đánh xuống, Ngữ Minh Thượng Nhân vội đưa tay ngăn cản khuyên rằng :

- Khoan đã! Bọn chúng do ai sai khiến lão nạp đều biết rõ cả rồi. Đừng tra hỏi chúng nữa làm chi. Chúng ta đi thôi!

Hoàng Diện Phong Cái ngạc nhiên, hỏi :

- Tại sao hòa thượng người lại biết rõ được thế?

Ngữ Minh Thượng Nhân cười đáp :

- Người xuất gia không hề nói dối bao giờ. Lão Khất Cái người cứ theo lão nạp đi, mỗ sẽ lần lượt nói cho hay.

Ông ta quay đầu lại nói với hai tên kiếm thủ nọ :

- Hai vị đều là thần dân của nhà Đại Tống, cần phải có huyết tính cùng khí tiết, sao lại cam tâm để người dị tộc lợi dụng, tàn hại đồng bào của mình như vậy? Lão nạp vốn thể theo đức hiếu sinh của Bồ Tát, lấy từ bi làm tôn chỉ, hy vọng rằng hai vị sẽ sớm chuyển tâm, quay đầu về lẽ chính.

Hai tên kiếm thủ nọ dường như đã ăn năn hối hận, đưa mắt nhìn Thượng nhân, mặt lộ vẻ cảm kích.

Phong Cái liền thúc giục :

- Hòa thượng đi thôi! Nói nhiều với bọn chó má này nào có ích lợi gì đâu?

Hai người liền rời khỏi Tiêu Dao quan. Đi không lâu thấy ở phía trước mặt có một túp lều con bên trên có dựng chiêu bài bán rượu.

Hoàng Diện Phong Cái mắt sáng rực, đưa tay ra chỉ, nói :

- Ủa! Không ngờ nơi đây cũng có bán rượu. Chúng ta hãy tới đó nghỉ chân đi!

Hai người liền đi vào trong căn lều, kiếm một chiếc bàn ngồi xuống Hoàng Diện Phong Cái vỗ trán :

- Nếu sớm biết nơi đây có rượu thì lão nhi mỗi đâu có trúng phải quỷ kế của bọn khốn kiếp đó. Mỗi không nhờ được hòa thượng người tới kịp thời thì lúc này lão nhi mỗi đã tiêu điều miền cực lạc rồi. Hy hí, vừa rồi hòa thượng người đã biết rõ ai sai khiến bọn chúng tới ám hại mỗi, phải không?”

Một tên điểm tiểu nhị tiến ra, khom lưng cung kính hỏi :

- Hai vị khách quan muốn dùng gì thế?

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Có rượu ngon, thịt gà, thịt vịt gì đem cả ra để bọn ta ăn nhậu.

Ngũ Minh Thượng Nhân vội xua tay, nói :

- Lão nạp không uống rượu không dùng thịt gà gì cả! Có bình trà nóng đem lên đây là đủ rồi.

Không bao lâu sau điểm tiểu nhị đã dọn ra đầy đủ. Ngũ Minh Thượng Nhân nâng chén lên hớp một ngụm trà, sau mới chậm rãi nói :

- Lão nạp nhờ được người chi điểm, cho nên mới biết rõ chuyện mà tới Tiêu Dao quan.

Hoàng Diện Phong Cái trở mắt lên hỏi :

- Ai đã chỉ điểm cho hòa thượng người thế? Sao người nọ lại biết được lão nhi này bị bọn chúng âm mưu ám toán?

Ngũ Minh Thượng Nhân đáp :

- Điểm này chính lão nạp cũng chưa được vỡ lẽ. Từ ngày cùng với lão Khất Cái người chia tay nhau ở Kim Phật giáp, sau đó trên giang hồ liền nổi lên những cuộc thảm sát khắp nơi, cho nên lão nạp mới vội đi kiếm người để thông báo tin tức. Hiện tại trên giang hồ đều đồn đại những sự trên là do Hỏa Thần Giáo Ngũ Hành Đội bị đánh bại đã rửa hận phục thù. Những lời đồn đại trên là căn cứ vào sự việc phạm những kẻ nào đã tham gia trận chiến ở Kim Phật giáp đều bị sát hại sạch, ngoại trừ lão nạp với lão Khất Cái người. Nhưng theo sự suy đoán của hòa thượng mỗi thì có lẽ đây là một âm mưu do một tập đoàn thanh thế rất lớn nhúng tay vào, lợi dụng sự việc ở Kim Phật giáp mà ngầm ra tay sát hại nhân vật hiệp nghĩa đạo để giá họa cho Vu Điền Hỏa Thần giáo, khiến Trung Nguyên võ lâm và Hỏa Thần giáo thanh toán lẫn nhau làm suy yếu lực lượng của giới hiệp nghĩa. Sau đó chúng mới di chuyển mục tiêu, thực hành âm mưu của mình. Theo ý lão nạp, bất luận Hỏa Thần giáo hay là một tập đoàn cực lợi

hại nào khác, mục tiêu tối hậu của chúng vẫn là lão Khất Cái người. Vì vậy, lần này lão nạp mới tới đây để tìm người, sợ người trúng phải sự ám hại ngầm của chúng.

Nói tới đây, ông ta cứ đem chuyện xảy ra ở Tây Bình phường “Bất Dạ Thiên” từ lâu kể lại một lượt cho Hoàng Diện Phong Cái.

Lão Khất Cái bỗng ngơ ngác hỏi lại :

- Đông Doanh đó có phải do Miêu Truyền tổng chế sáng lập không?

Ngũ Minh Thượng Nhân đáp :

- Khi lão nạp tới thăm Chung Nam cư sĩ, đã được y nói cho ngay : người Kim lúc này đã không còn tin dùng tên giặc mãi quốc Lưu Dự nữa nên đã ngầm ban mật lệnh, kiếm một nhân vật có thể lực khác ở Trung Nguyên thay thế. Nếu Truyền tổng chế quả thật đã bị người Kim mua chuộc, chúng ta còn lại nửa mảnh sơn hà của nhà Đại Tống này, sớm muộn gì cũng không tránh khỏi sự điêu linh.

Hoàng Diện Phong Cái nghe nói liền lộ vẻ không tin, nói :

- Chưa chắc đã như vậy. Miêu Truyền tổng chế tay nắm đại quyền của triều đình, thử hỏi còn có tham vọng nào to tát hơn thế nữa? Bọn chó má này thế nào cũng là do tên giặc mãi quốc Lưu Dự điều khiển chúng chứ không sai. À, thế còn người dùng thủ pháp “Phi hoa trạch điệp” báo tin cho hòa thượng người biết là ai thế?

Ngũ Minh Thượng Nhân đáp :

- Chính hòa thượng mỗi cũng không biết rõ mặt mũi cùng tên tuổi của y ra sao, mà chỉ thấy bên dưới bức thư có vẽ một lá liễu thôi.

Hoàng Diện Phong Cái vừa nghe nói bên dưới bức thư có vẽ một lá liễu liền giật bắn người, nói :

-Ồ! Đúng là y! Chính tên tiểu tử đó rồi. Hiện giờ hòa thượng người có biết y ở đâu không?

Ngũ Minh Thượng Nhân đáp :

- Lão nạp làm sao có thể biết được! Chỉ thấy trên giấy có viết một câu “Văn bối có chút việc bận phải đi ngay, không thể tới bái kiến tiền bối được”.

Hoàng Diện Phong Cái vội đưa tay ra chụp lấy vai Ngũ Minh Thượng Nhân hấp tấp nói :

- Đi! Chúng ta phải đi kiếm y ngay mới được! Tên tiểu tử này là một con quỷ rất tinh khôn. Đối phó với bọn gian ngoan xảo quyệt này, nếu không có y thì không xong.

Ngũ Minh Thượng Nhân ngạc nhiên hỏi :

- Người nói tiểu tử họ tên tuổi là gì?

Hoàng Diện Phong Cái mặt lộ đầy vẻ cao hứng, cười ha hả, nói :

- Hắn tuy là một thiếu niên trẻ tuổi, nhưng danh phận lại rất lớn.

Y họ Liễu tên Tồn Trung. Cứ đi tới Cam Túc, có lẽ sẽ tìm thấy y cũng nên.

Ngữ Minh Thượng Nhân ngạc nhiên nói :

- Thì ra người này tuổi còn trẻ mà danh phận lại lớn lao đến thế. Thảo nào công lực của y lại chẳng mạnh đến như vậy. Theo ý của lão nạp suy đoán, có lẽ tài nghệ của y cũng không kém gì chúng ta. Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, nói :

- Lẽ tất nhiên rồi. Nếu võ của y chỉ vào hạng tiểu bối tầm thường thì lão nhi mỗi còn cần gì phải đi tìm kiếm y nữa. Chúng ta phải đi ngay mới được, kéo dài cuộc hành trình.

Ngữ Minh Thượng Nhân nói :

- Không có mục tiêu nhất định thì biết tìm kiếm y ở đâu cho ra?

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Cứ đi kiếm khắp nơi, thể nào mà chẳng tìm ra được y.

Dứt lời, ông ta kêu tửu bảo lại tính tiền, rồi hai người rời khỏi cảnh giới Lâm An thẳng tiến. Dọc đường Thượng nhân và Phong Cái bỗng nghe thấy các người đồn đại: trên giang hồ bỗng xuất hiện một nhân vật trẻ tuổi võ công quái dị khôn lường, không hiểu đã dùng thủ pháp gì, mà chỉ trong nháy mắt đã dọa nạt khiến Thiên Mục Ngũ Quỷ phải hoảng sợ đến xanh mắt, bỏ chạy vắt giò lên cổ. Sau đó, có một bọn võ lâm nhân vật lưng đeo trường kiếm hành tung rất bí mật, xuất hiện. Nhưng bọn này không lâu sau đều bị giết chết một cách rất lạ lùng, lưng tên nào tên nấy đều bị chường lực chấn nát như. Sau đó có người phát giác ra được những nhân vật nọ đã bị giết chết dưới tay vị thiếu niên có hành tung phiêu hốt đó.

Sở dĩ Thiên Mục Ngũ Quỷ có thể thoát thân được là vì bọn chúng cũng chưa đến nỗi phạm phải những trọng tội cùng hung cực ác, nên mới được vị thiếu niên nọ nương tay cho.

Hôm đó Hoàng Diện Phong Cái cùng Ngữ Minh Thượng Nhân đi tới Độc Tùng quan. Phong Cái bỗng quay sang Thượng nhân nói :

- Những lời đồn đại dọc đường đó theo ý mỗi thì đến chín thành thiếu niên nọ phải là Liễu Tồn Trung rồi. Sở dĩ lần này lão nhi mỗi phải tìm cho ra y chỉ là vì đại sự Cái bang. Một ngày gần đây, hòa thượng người sẽ biết rõ. Hiện giờ chúng ta hãy tạm chia tay nhau ở đây Hòa thượng người hãy tới Thọ Xương chờ đợi mỗi. Ngày rằm tháng sáu chúng ta sẽ tái ngộ. Nếu quá kỳ hẹn, không thấy mỗi tới, thì vào khoảng Trung Thu sang năm, chúng ta sẽ tái ngộ tại Tổng đàn ở Thành Đô.

Ngữ Minh Thượng Nhân khẽ gật đầu, niệm A Di Đà Phật, rồi lớn bước tiến thẳng về phía Thọ Xương.

Hoàng Diệm Phong Cái, sau khi chia tay với Ngũ Minh Thượng Nhân, liền trực chỉ thẳng Độc Tùng quan. Độc Tùng quan là một địa phương rất nghèo nàn, tiêu điều nơi đó thường tụ họp những bọn đầu trộm đuôi cướp tam giáo cửu lưu.

Hoàng Diệm Phong Cái đi tới một ngôi miếu đổ nát. Trước cửa thêm miếu, một tên Cái bang trung niên gầy gò đôi mắt lim dim dường như đang ngủ gật vậy, bỗng nghe thấy lão Khất Cá lớn tiếng nói :

- Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng.

Tám chữ này người ngoài nghe không ai hiểu ắt giáp gì cả. Nhưng Phong Cái vừa thốt ra xong, tên đệ tử Cái bang nọ đã giật mình kinh hoàng, trở mắt lên nhìn. Thấy trước mặt là một lão Khất cái mặt vàng khè, đầu tóc rối bù, y không sao nhận ra được là ai, liền ngơ ngác lên tiếng hỏi :

- Vừa rồi ai mới thốt lên khẩu hiệu đó thế?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp :

- Chính mõ đấy. Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng.

Tên ăn mày nọ vội hỏi lại :

- Ngài là nhân vật thuộc đẳng cấp mấy túi?

Hoàng Diệm Phong Cái giơ cao cây đũa cầu bỗng lên đáp :

- Người cứ coi đây thì sẽ rõ.

Tên ăn mày nọ bèn chăm chú nhìn thấy trên cây có khắc liên tiếp chín cái vòng nho nhỏ. Bên dưới có chạm thêm một hàng chữ vàng lấp lánh. Tên nọ vừa xem xong giật mình kinh hoàng vội quì sụp ngay xuống dập đầu nói :

- Đệ tử thuộc chữ Vũ xin ra mắt tổ sư gia.

Hoàng Diệm Phong Cái đưa tay áo khẽ phất một cái liền có một luồng nhu kinh đỡ tên hán tử nọ ngồi dậy rồi nghiêm giọng nói :

- Nơi đây không tiện hành lễ. Phân đàn được thiết lập ở đâu?

Tên Cái bang đệ tử nọ liền cung kính đáp :

- Bẩm tổ sư gia ngay tại trong miếu đường.

Hoàng Diệm Phong Cái liền theo tên nọ tiến thẳng vào bên trong thấy đó là một gian tự đường hoang phế đã tàn hương lạnh khói, mạng nhện trắng khắp nơi.

Tên Cái bang nọ vội khom mình thưa :

- Khỏi bẩm tổ sư gia thỉnh người vào trong sảnh đường.

Hai người liền xuyên qua từ đường nọ thấy bên trong là một căn phòng rộng rãi sạch sẽ. Tên Cái bang nọ cung kính mời Phong Cái an tọa còn mình thì đứng hầu một bên. Phong Cái hỏi :

- Nơi đây ai là phân đàn chủ?

Tên ăn mày nọ đáp :

- Là sự thúc vai về chữ Hoàng.

Hoàng Diên Phong Cái liền sai bảo :

- Người mau đi kiếm y tới đây gấp ta.

Tên nọ lớn tiếng dạ rồi vội vã đi ngay. Không bao lâu sau một nhân vật Cái bang tuổi trạc ngũ tuần lật đật đẩy bọn đệ tử tới nơi, vừa trông thấy Hoàng Diên Phong Cái, y vội vã cúi mình làm lễ nói :

- Đệ tử thuộc chừ Hoàng là Triệu Như Cơ xin cung kính bái kiến tổ sư gia.

Bọn đệ tử Cái bang vội quì rạp xuống miệng đồng thanh xưng hô :

- Tổ sư gia.

Hoàng Diên Phong Cái nghiêm nghị nói :

- Thôi mau đứng cả dậy, bắt tất phải hành đại lễ lồi thôi làm gì!

Ông ta quay sang Triệu Như Cơ hỏi :

- Người đã tham kiến tiểu sư tổ Liễu Tồn Trung chưa?

Triệu Như Cơ vội đáp :

- Đệ tử đã tiếp nhận được lệnh của Bang chủ do chim bồ câu đem tới bảo rằng Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã xuống miền Nam nên đệ tử chưa được kiến diện vị ấy.

Hoàng Diên Phong Cái hỏi tiếp :

- Nếu vậy người vẫn chưa biết y là ai phải không?

Triệu Như Cơ đáp :

- Thừa đúng như vậy, đệ tử vô duyên nên chưa được may mắn gặp gỡ tiểu sư tổ gia.

Hoàng Diên Phong Cái nói :

- Điều này cũng không có gì đáng trách cả, y không tới phân đàn thì làm sao người biết y là ai được, lúc này nơi đây động tịnh ra sao?

Triệu Như Cơ đáp :

- Từ hồi Bang chủ xuống lệnh bảo Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ sắp giá lâm miền Nam này, Cái bang đệ tử phải lưu tâm nghênh giá nhưng mãi tới hôm nay vẫn chưa thấy đại giá của tiểu sư tổ, thuộc hạ rất nóng lòng đã phái đệ tử đi khắp nơi để dò xét hành tung của vị ấy. Y vừa dứt lời bỗng thấy có hai đệ tử Cái bang hớt hơ hớt hải từ bên ngoài chạy vào đi tới trước mặt Triệu Như Cơ khom mình hành lễ.

Như Cơ vội đưa mắt ra hiệu cho bọn chúng rồi quát bảo :

- Vị này là tổ sư gia của chúng ta vai về chữ Địa các người mau lại bái kiến đi!

Hai người nọ giật mình kinh hoảng vội quỳ móp xuống hành lễ, đồng thanh nói :

- Đệ tử chữ Vũ Tiểu Cái Nhị và Tiểu Cái Tam ra mắt tổ sư gia.

Hoàng Diên Phong Cái cười ha hả nói :

- Mau đứng lên đi, bắt tất phải hành đại lễ làm chi! Lão nhi mỗ không ưa tập quán hủ lậu đó.

Triệu Như Cơ cung kính nói :

- Khải bẩm tổ sư gia hai tên đệ tử này đã được phái đi Thanh Sơn dò thám trở về đây.

Y quay đầu lại hỏi :

- Thanh Sơn Cơ Thái Bạch Lâu vừa xảy ra chuyện gì thế?

Tiểu Cái Nhị đáp :

- Thái Bạch Lâu là vùng của Tiểu Cái Tam đảm nhận.

Tiểu Cái Tam nói :

- Khải bẩm tổ sư gia, khi đệ tử đi tới vùng đó nhận thấy Thái Bạch lâu là một nơi mà các võ lâm hào khách thường ghé đó nghỉ chân, thăm nghĩ động tĩnh trên giang hồ nơi đây tất phải linh thông hơn cả, rất tốt để dò thám tin tức về tiểu sư tổ. Đệ tử liền tiến vào kêu một ly trà rồi ngồi nhăm nháp.

Nói tới đây, Tiểu Cái Tam liền đưa tay lên vỗ trán, suy nghĩ một hồi, rồi mới kể tiếp :

- Hôm đó khách tới Thái Bạch lâu rất nhộn nhịp. Quả nhiên đông đủ mặt anh hào. Mọi người đều xôn xao bàn tán rất huyên náo. Đệ tử liền để tâm nghe ngóng, nhưng tuyệt không thấy một ai nhắc nhở tin tức nào liên quan đến tiểu sư tổ hết. Giữa lúc ấy, bỗng ở góc phía Đông có người kể đến chuyện chàng thiếu niên chỉ dùng chưởng mà đã đánh chết liên tiếp sáu tay kiếm thủ áo xám. Đệ tử vội chăm chú lắng tai nghe. Mọi người quanh đó đều hồi hộp theo dõi, đợi chờ người nọ kể tiếp.

Phong Cái bỗng “à” lên một tiếng, xen lời hỏi :

- Sau đó người nọ đã kể tiếp những gì?

Tiểu Cái Tam đáp :

- Y không kể tiếp gì cả. Có lẽ sự hiểu biết của y chỉ giới hạn có thế.

Phong Cái chép miệng :

- Tiếp thật? Đáng tiếc thật!

Tiểu Cái Tam ngạc nhiên hỏi :

- Sư tổ bảo cái gì đáng tiếc thế?

Phong Cái lại chép miệng, đáp :

- Người dùng chưởng lực đánh chết mấy tên kiếm sĩ nọ là tiểu sư tổ của các người đấy.

Tiểu Cái Tam vội đáp :

- Đúng rồi. Lúc ấy đệ tử cũng nghĩ như vậy. Vì gần đây trên giang hồ đồn đại nhiều tin tức tương tự liên quan đến tiểu sư tổ. Chỉ đáng tiếc là những tin tức đó đều rất mơ hồ, không một người nào biết rõ sau

đó tiểu sư tổ đã đi về hướng nào cả. Trong lúc đệ tử đang thất vọng bỗng nghe thấy phía cầu thang có những tiếng bước chân thật nhộn nhịp, rồi có một bọn võ lâm bước lên, đầu người nào người ấy đều vắn một chiếc khăn anh hùng phủ xuống tới nửa mặt và cùng ăn vận võ phục màu xám. Đệ tử đưa mắt quan sát, thấy tất cả là tám người trong đó chỉ có một cô gái trẻ tuổi là ăn vận khác hẳn. Bọn người áo xám nọ liền kiếm một chiếc bàn lớn rộng rồi ngồi xuống, gỡ thanh trường kiếm đeo trên lưng ra quăng lên bàn. Một tên trong bọn lớn tiếng quát :

- Mẹ kiếp! Bọn mày mù cả rồi hay sao?

Vừa nói, y vừa trợn mắt lên nhìn bọn tửu bảo. Một tên phổ ky vội chạy lại, vâng dạ rồi rít, khép nép hỏi :

- Khách quan muốn xơi gì?

Một tên áo xám khái quát lớn :

- Còn phải hỏi lời thôi gì nữa! Có đồ ăn thức uống thượng hảo hạng gì hãy đem tất cả ra đây.

Một tên khác nói :

- Có phải bọn người sợ bọn gia gia này không có tiền trả đây không? Y vừa dứt lời, cả bọn chúng đều cất tiếng cười hô hô. Một tên trong bọn liền giơ bàn tay to như chiếc quạt nan ra vuốt vào má vị cô nương nọ, cười hi hí, nói :

- Mỹ nhân của ta xinh đẹp thật?

Chỉ thấy cô nương trẻ tuổi nọ khước mắt dầm lệ, cổ họng nghẹn ngào nhưng không thấy có phản ứng gì cả.

Tiểu Cái Tam vừa kể tới đó, Hoàng Diện Phong Cái không sao nhịn nổi, vội hỏi :

- Vị cô nương nọ là ai thế?

Nhưng ông ta chợt nghĩ lại, nhận thấy mình đã hỏi một câu thừa thãi, vì Tiểu Cái Tam làm sao biết được vị cô nương nọ là gì? Ông ta liền ngừng mắt lên trời, cất tiếng cười ha hả. Tiểu Cái Tam vội kể tiếp :

- Lúc ấy đệ tử cũng tự hỏi: vị cô nương này là ai? Cứ xem tình hình thì có lẽ nàng đã bị bọn người này cầm giữ. Nhưng điều kỳ quái nhất là vị cô nương nọ chỉ ngẩn người ra, thẫn thức khóc, tuyệt nhiên không thấy nói năng gì cả. Trong lúc đệ tử đang cố tìm hiểu nguyên nhân thì lại thấy ở phía đầu cầu thang có một trung niên đại hán, lưng dắt Quỷ đầu đao, bước lên. Lên tới trên lầu, vừa trông thấy bọn kiếm thủ áo xám nọ, đại hán trung niên liền biến sắc mặt. Sau đó, bỗng phát giác được vị cô nương nọ, đại hán vừa mừng rỡ như điên khùng, vội kêu gọi :

- Tiểu thư! Tiểu thư?

Dứt lời, y liền chạy lại nắm lấy tay vị cô nương nọ.

Một tên kiếm thủ áo xám thấy vậy vội đưa tay ra ngăn cản, quát hỏi :

- Người gọi ai thế?

Đại hán trung niên như không thèm để ý tới, chỉ khễ nghiêng người đưa tay lên gạt tên nọ sang bên, tay phải vẫn nắm chặt lấy tay vị cô nương nọ.

Vừa trông thấy trung niên đại hán, vị cô nương nọ đã lộ vẻ mừng rỡ khôn tả, môi mấp máy, nhưng vẫn không sao thốt ra được lời nào.

Đang lúc ấy, đại hán trung niên bỗng cảm thấy phía sau lưng có một luồng gió lẩn át, rồi có mấy thanh trường kiếm đột nhiên tập kích.

Thì ra trong bọn kiếm thủ áo xám nọ đã có mấy tên rút trường kiếm ra nhắm lưng, vai đại hán nọ đâm tới.

Triệu Như Cơ ngồi ngẩn người ra nghe. Tới đây, y bỗng thất kinh, nói :

- Ôi chà! Nếu vậy đại hán nọ không sao thoát khỏi cái chết.

Phong Cái liền xen lời :

- Chưa chắc. Phàm là một võ sĩ đã có đôi chút kinh nghiệm, tất nhiên phải đề phòng sẵn một con đường thoái. Cứ xem tình hình đó, nếu không phải là hạng cao thủ đệ nhất lưu, thì tay phải cũng chỉ bị trúng kiếm thương mà thôi.

Tiểu Cái Tam vội nói :

- Đúng thế. Tổ sư gia liệu việc như thần. Tay phải của đại hán nọ quả nhiên đã bị đâm trúng một kiếm, máu tươi phun ra đầy bàn. Vị cô nương nọ dường như rất kinh hoảng, miệng muốn thốt ra câu ối chà nhưng chỉ ú ớ thôi tựa hồ như một người câm vậy.

Chỉ nghe thấy một tên kiếm thủ cười ha hả, nói :

- Tên điên khùng này ở trong hang hốc nào chui ra, dám múa may quay cuồng ở trước mặt bọn mõ. Người đã thấy môn công phu “Tam cương miêu” lợi hại chưa?

Tên khác nói :

- Chắc tên này đã ăn gan hùm mật báo gì, giữa ban ngày ban mặt dám chọc ghẹo thiếu nữ nhà người ta như thế.

Đại hán trung niên nọ nghiêng rằng mắng chửi :

- Các người không coi vương pháp vào đâu hay sao? Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc xưa nay đối với các người không oán không thù, sao các người lại tới giết sạch như vậy?

Lúc ấy những người có mặt trên lầu vừa nghe đại hán dứt lời đều đổ dồn mắt nhìn cả về phía đại hán với bọn người áo xám nọ. Một kiếm thủ bỗng cất tiếng cười nhạt hỏi :

- Tại sao người biết chúng ta đã giết sạch Viễn Dương phiêu cuộc?

Đại hán trung niên liền đưa tay ra chỉ nói :

- Vị cô nương này là con gái của Trần tổng tiêu đầu chúng ta. Nếu không phải chính các người đã ra tay tàn sát Viễn Dương phiêu cuộc, thì tại sao nàng lại bị cầm giữ trong tay các người? Nhân tang vật chứng đã rõ ràng, các người còn chối cãi gì nữa?

Một tên kiếm thủ liền nói :

- Vương pháp là cái quái gì? Chẳng lẽ chúng ta lại còn sợ vương pháp nữa hay sao?

Một tên khác nói :

- Không phải là chúng ta sợ hãi gì mà không dám nhận việc sát hại Viễn Dương phiêu cuộc, nhưng bằng cớ gì mà người dám chắc vị cô nương này là con gái của vị Trần tổng tiêu đầu?

Một tên nữa nói :

- Nếu nàng ta quả thật là con gái của tên Trần tổng tiêu đầu, lẽ tất nhiên nàng ta phải nhận ra được người. Người thử kêu nàng một tiếng xem nàng có trả lời hay không?

Đại hán “hừ” nhát một tiếng, nói :

- Các người đã điểm vào huyết cam thì nàng làm sao còn trả lời được nữa.

Tên kiếm thủ đứng đầu bọn liền nói :

- Nếu vậy người cứ việc tiến lại, thử giải huyết cho nàng ta đi, xem nàng có chịu nói chuyện với người không.

Lúc ấy mọi người trên lầu nghe tới đây đều đổ xô tới coi. Những nhân vật tự phụ võ công và thủ pháp giải huyết xuất chúng đều lách mình tới gần vị cô nương nọ xem sao? Tên kiếm thủ đứng đầu bọn ngẩng lên hướng về phía mọi người, nói :

- Vị cô nương này là thân thích của một vị huynh đệ chúng tôi.

Tên này bỗng từ đâu tới, mạo nhận nàng là con gái của Trần tổng tiêu đầu, rồi lại vu oan giá họa chúng tôi đã điểm vào huyết của nàng ta. Vậy xin quý vị bất luận là ai, hãy tiến lại xem xét huyết đạo của vị cô nương đây có bị điểm hay không.

Y vừa dứt lời, những tay xưa nay vẫn nổi tiếng là cao thủ giải huyết đều lần lượt tiến lại, ra tay thử thách. Đại hán trung niên nọ tuy là một người thô lỗ nhưng lúc này cũng thấy sáng suốt hẳn, vội chấp tay vái chào mọi người ở trên lầu một lượt rồi lớn tiếng nói :

- Chư vị đều là giang hồ bằng hữu, vậy xin hãy chứng giám cho.

Tại hạ đã nhận sự ký thác của người, vì vậy phải hết sức tận trung.

Tại hạ là Lâm Phú, thủ túc của Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc Trần tổng tiêu đầu Thảm trạng toàn gia Trần tổng tiêu đầu bị tàn sát có lẽ chư vị đều đã hay rõ cả rồi, sở dĩ tại hạ được sống sót cho tới

ngày nay là vì đã may mắn, khi bị trúng kiếm thương của một tên giặc bị giết, và từ trên mái ngói rớt xuống bên dưới lại rơi trúng ngay vào một căn phòng chứa rơm nuôi ngựa, bị mê man bất tỉnh suốt một ngày đêm, mãi tới giờ Ngọ hôm sau mới hồi tỉnh lại. Tại hạ vội đi kiếm thuốc trị liệu thương thế. Lúc ấy tại hạ đã nguyện, dù có phải đi khắp chân trời góc biển, cũng phải tìm cho ra được Trần cô nương để làm tròn sự ký thác của cổ nhân.

Lời nói của y bao hàm đầy vẻ khảng khái, chính nghĩa, khiến tất những nhân vật võ lâm có mặt tại đó đều bị khích động vô cùng. Bọn kiếm thủ áo xám chỉ sợ đại hán gọi lên sự công phần của mọi người, lúc ấy sẽ bị khó xử vô cùng, liền nói :

- Chư vị chớ nên nghe những lời nói điên khùng của tên này. Việc tàn sát Viễn Dương phiêu cước là việc ân oán thường tình trên chốn giang hồ, nhưng anh em chúng tôi không hề dính líu tới. Nay tên này không những đã vu khống lại còn muốn lôi kéo quý vị vào trong cuộc. Như vậy có phải bản sắc của một hảo hán?

Lâm Phú lớn tiếng nói :

- Lâm mỗ học nghệ không thông, có chết cũng không oán trách. Nhưng bọn các người khi hành động đều che đầu phủ mặt, hành vi rất xảo quyệt. Vì vậy, mỗ đành phải kêu gọi sự công tâm của các võ lâm đồng đạo có mặt tại đây. Thỉnh chư vị chứng kiến giúp cho. Lâm mỗ giải huyết cho vị cô nương này, các người không được tấn công lên.

Mọi người đứng quanh đó đều nói :

- Lẽ tất nhiên phải như vậy, vì nếu kẻ nào tấn công lên sẽ coi như công địch của võ lâm. Chúng tôi quyết sẽ không đứng làm kẻ bàng quan.

Lâm Phú nghe nói vội tiến lại gần vị cô nương nọ, vỗ luôn vào Thiên Trục huyết của nàng, nhưng chỉ nghe thấy nàng ta kêu “ư ư” mấy tiếng, rồi lại bất động như cũ.

Mấy tên kiếm thủ nọ thấy đều cười ha hả, nói :

- Thế nào? Chúng ta đã bảo là không hề điểm huyết vị cô nương này. Nàng vốn là một thiếu nữ bị câm từ hồi còn nhỏ. Đó, có phải là người đã vu cáo giá họa cho người đấy không?

Lúc ấy Lâm Phú hỏ thẹn mặt đỏ bừng. Nhưng y bỗng giơ một ngón tay ra, nhắm thẳng Ngọc Trâm huyết của vị cô nương nọ điểm tới. Chỉ nghe thấy trong cổ họng của nàng nấc lên mấy tiếng, rồi lại im lặng như cũ.

Một tên kiếm thủ cười hắc hắc, nói :

- Buồn cười thật? Đến lúc này mà tên điên khùng người vẫn chưa

chịu sáng mắt ra.

Đang lúc ấy, trong đám người bỗng có tiếng nói :

- Đây là độc môn điểm huyết thủ pháp, thì làm sao các người có thể hóa giải nổi? Để ta vào xem sao?

Chỉ thấy một nhân vật trông như một vị lang trung đại phu, rẽ mọi người tiến vào. Y vừa xuất hiện, liền có tiếng xì xào bàn tán nổi lên ngay.

- Vị này là Thần Huyết Tử Âu Đại Minh tiên sinh đấy.

- Vị Âu Đại Minh tiên sinh này tuy võ công chỉ vào mức bình thường nhưng thủ pháp giải huyết thì phải công nhận là độc bộ trong thiên hạ.

Lại có người lên tiếng nói :

- Nếu không phải thế, tại sao y dám xưng mình là Thần Huyết Tử được.

Thần Huyết Tử Âu Đại Minh tiên sinh nghe sau lưng có tiếng xì xào ca tụng mình, trong lòng cảm thấy rất thích thú, khẽ đằng hắng mấy tiếng rồi mới tới gần vị cô nương nọ, chăm chú xem xét rồi ung dung nói :

- Vị cô nương này đã bị người ta dùng cách điểm huyết độc môn phong bế á huyết. Vị bằng hữu nọ Lâm đây không rõ về cách đả huyết pháp, chỉ biết ra tay điểm bừa bãi như thế, làm sao có thể hóa giải nổi.

Bỗng nghe thấy tên đứng đầu bọn kiếm thủ lạnh lùng nói :

- Thế người có chắc hóa giải được không?

Âu Đại Minh cười đắc ý, nói :

- Các hạ không nghe thấy mọi người vừa bàn tán chuyện gì ư?

Ngoại hiệu của bọn nhân là Thần Huyết Tử, không phải là mỗ nói dóc, bất cứ độc môn điểm huyết thủ pháp nào, mỗ cũng tự tin có thể hóa giải được hết.

Tên kiếm thủ nọ chỉ “hừ” nhạt một tiếng, không nói năng gì nữa.

Âu Đại Minh lúc này chỉ muốn biểu lộ tuyệt học của mình để dương oai trước mặt quần hùng, liền vén cao tay áo lên, nhanh nhẹn đưa tay ra vỗ luôn vào Song Quan huyết của vị cô nương nọ tức thì.

Chỉ nghe thấy vị cô nương nọ thốt lên mấy tiếng “ư ư” bên trong cổ họng, rồi lại ngưng bật như cũ. Bọn kiếm thủ áo xám thấy vậy đồng thanh cất tiếng cười hô hố, còn những người đứng xung quanh đó mặt đều lộ vẻ thất vọng.

Âu Đại Minh thấy vậy, mặt liền lộ vẻ ngạc nhiên, tả hữu thủ đồng thời điểm ra sử dụng pháp Mãn Thiên Hoa Vũ, nhằm các đại huyết Trọng Lâm, Khí Hải, Tích Trạ của vị cô nương nọ vỗ tới. Chỉ thấy mặt vị cô

nương đó lộ vẻ đau đớn, cổ họng thốt ra những tiếng hự hự liên tiếp thôi.

Bọn kiếm thủ nọ mặt đều lộ vẻ đắc ý, cứ cười nhạo luôn mồm.

Thần Huyết Tử lại dùng thủ pháp tuyệt diệu, tiếp tục vỗ ra liên tiếp một hồi, nhưng vẫn không thấy thâm hoạch được chút kết quả nào, trong lòng liền kinh hoảng, thủ pháp đã thấy hỗn loạn, không còn theo thể thức gì nữa.

Quần hùng đứng quanh đó không sao nhìn được đều nói :

- Thần Huyết Tử tiên sinh tại sao cứ vỗ loạn xạ lên như thế?

Không còn biết thương hương tiếc ngọc chút nào ư?

Thần Huyết Tử nghe nói, mặt liền lộ vẻ hổ thẹn vội thâm tay lại bên lên nói :

- Quái lạ thật! Quái lạ thật! Chẳng lẽ vị cô nương này là một người cầm thực sự ư?

Một tên kiếm thủ nói :

- Thần Huyết Tử tiên sinh chịu bó tay rồi, phải không? Bọn mõ đã nói là tên điên khùng Lâm Phú này đã mạo nhận, mà các vị vẫn không chịu tin.

Lâm Phú liền lớn tiếng thóa mạ :

- Bọn khốn kiếp các người có lẽ đã cho Trần cô nương đây uống loại á dược gì rồi. Hãy coi đao!

Y liền rút luôn thanh Quỷ đầu đao ra, chuẩn bị tấn công. Mọi người đứng quanh đó vội ùn ùn rút lui về phía sau. Cục diện nơi đó đã bắt đầu hỗn loạn.

Lúc ấy bỗng thấy một thanh niên, mình mặc một chiếc áo ngắn màu huyền, mày kiếm, mắt sao, thái độ trầm hùng, đầu đội một chiếc nón rơm rách, từ trước tới giờ vẫn lặng lẽ ngồi ở một cái bàn góc phía Đông, thủng thẳng đứng dậy, lớn bước tiến tới, cao giọng nói :

- Các hạ có phải là Lâm Phú bằng hữu đấy không? Tại hạ xin có lời chào.

Lâm Phú ngạc nhiên hỏi lại :

- Các hạ là ai?

Thiếu niên nọ đáp :

- Sau này các sẽ biết rõ tại hạ là ai. Hiện giờ chớ nên hỏi nhiều làm chi. Xin hãy thâm Quỷ đầu đao lại, để tại hạ thử xem qua huyết đạo của vị cô nương này đã...

Thanh niên nọ chưa nói dứt câu, quanh đó đã nổi lên những tiếng phê bình :

- Ngay như Thần Huyết Tử còn giải huyết không nổi, huống hồ một tên trẻ tuổi như vậy.

- Nếu y có tà ý, thể nào lão gia cũng sẽ trừng trị y ngay tại chỗ cho mà coi.

Lại có người nói :

- Trông thanh niên này khí độ hiên ngang, lẫm lẫm chính khí, không lẽ lại làm điều xằng bậy như vậy được.

- Biết ngay y chẳng phải là một tên vô dụng, chỉ tốt mã bề ngoài đó thôi. Thanh niên nọ như không thèm để ý tới lời phê bình của mọi người cứ ung dung tiến thẳng đến cạnh bên cô nương nọ, rồi lên tiếng nói với bọn kiếm thủ :

- Chư vị vừa rồi có nói: bất luận là ai cũng đều có thể ra tay giải huyết đạo cho vị cô nương này, có phải không?

Một tên kiếm thủ mặt lộ đầy vẻ ngạo nghễ, lạnh lùng đáp :

- Đúng thế, nhưng tiểu tử ngươi vẫn chưa thấy rõ cái gương của Thần Huyết Tử vừa rồi hay sao, mà còn muốn ra đây, định làm trò cười cho thiên hạ hay sao?

Thanh niên bỗng buông tiếng cười dài, quay sang cô nương nọ, dịu dàng nói :

- Cô nương có tin tại hạ có thể giải được huyết đạo hay không?

Nếu tin, xin cô nương hãy gạt đầu, ra hiệu cho tại hạ được biết.

Quả thật kỳ lạ. Vị cô nương trẻ tuổi nọ vừa thấy thanh niên tiến tới gần, mắt bỗng tia ra những luồng ánh sáng lấp lánh khác thường dường như là bị đánh đập anh tuấn của thanh niên nọ hấp dẫn, liền ngoan ngoãn khẽ gạt đầu.

Thanh niên thấy vậy liền nói: Tốt lắm, rồi tiếp :

- Nếu vậy, thỉnh cô nương hãy đề khí nơi đờn điền lên nhé?

Cô nương nọ lại khẽ gạt đầu. Thanh niên liền giơ một chưởng ra đặt lên trên Tích Truy huyết của nàng, bỗng thét lớn :

- Đi!

Chỉ thấy người cô nương chột bay bổng lên, nhằm thẳng phía Lâm Phú phi tới. Sự thể xảy ra đột ngột, khiến những người trên lầu đều thất thanh la ó. Lâm Phú cũng giật mình kinh hãi, định giơ tay ra đỡ nhưng không kịp nữa. Y chỉ kêu được một câu “Hồng rồi” nhưng người của cô nương nọ khi phi tới gần y kinh đạo bỗng đột nhiên tiêu liễm hẳn, rồi nhẹ nhàng hạ chân xuống mặt đất như là ở phía sau lưng có người điều khiển vậy.

Cô nương nọ chân vừa đặt xuống mặt đất đã cất tiếng kêu gọi :

- Lâm thúc thúc! Lâm thúc thúc!

Tiếng nói của nàng thanh thoát như chim hoàng oanh. Nàng vừa thốt lên tiếng gọi ấy khiến những người có mặt tại đó đều kinh ngạc không tả.

Tiểu Cái Tam thao thao bất tuyệt kể tới đó rồi đưa mắt nhìn Hoàng Diệm Phong Cái. Chỉ thấy Phong Cái ngừng đầu nhìn lên trần nhà mặt lộ vẻ trầm tư, miệng lẩm bẩm nói một mình :

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Tiểu Cái Tam ngạc nhiên hỏi :

- Tổ sư gia vừa bảo cái gì đúng thế?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp :

- Thanh niên nọ đến chín thành là tiểu sư tổ rồi, nhưng không biết Trần cô nương đã bị ai điểm huyết đạo mà đến cả Thần Huyết Tử cũng không hóa giải nổi? Chẳng lẽ lại là bọn chúng chẳng?

Triệu Như Cơ xen lời hỏi :

- Bọn chúng là ai?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp :

- Là Thanh Hải Lạp Bột tự. Trừ phi là Vu Công điểm huyết pháp của Thanh Hải Lạp Bột tự ra thì mới có thể làm cho Thần Huyết Tử phải bó tay thúc thủ như thế. Nếu quả thật Thanh Hải Lạp Bột tự đã tới đây, thì việc này thật phiền phức cho chúng ta.

Triệu Như Cơ lại hỏi :

- Tổ sư gia có biết tiểu sư tổ dùng thủ pháp gì mà có thể giải huyết đạo cho cô nương nọ không?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp :

- Tiểu tử Liễu Tồn Trung làm sao có thể giải nổi Vu Công điểm huyết pháp của Lạp Bột tự được? Đó là y đã dùng Cái bang Chấn Thiên tâm pháp của chúng ta để dẫn thông huyết đạo đấy thôi.

Triệu Như Cơ kinh ngạc hỏi :

- Tiểu sư tổ cũng thông hiểu được môn Chấn Thiên tâm pháp?

Phong Cái cười đáp :

- Tiểu tử Liễu Tồn Trung phúc duyên thâm hậu, lại là một tài năng có căn cốt luyện võ bất phàm, cho nên mới có thể luyện thành sớm như vậy. Theo tình hình Tiểu Cái Tam vừa kể, Liễu Tồn Trung giải khai á huyết cho vị cô nương nọ, ngoài việc dùng Chấn Thiên tâm pháp ra, y còn sử dụng thêm một chiêu pháp khác nữa. Vì nếu chỉ sử dụng Chấn Thiên tâm pháp thôi, tuy huyết đạo có thể giải được nhưng Trần cô nương tất nhiên sẽ phải thọ thương vì Chấn Thiên tâm pháp cương mãnh có dư, mà nhu kinh thì không đủ. Tên tiểu tử Liễu Tồn Trung quả thật tinh minh. Tiểu Cái Tam, sau rồi thế nào?

Tiểu Cái Tam đáp :

- Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã sớm dự liệu thế nào bọn kiếm thủ áo xám cũng đột ngột tấn công. Chỉ sợ Trần cô nương đã bị liên lụy cho nên người mới dùng chiêu lực đẩy Trần cô nương bay tới cạnh

Lâm Phú. Sự việc giải huyết cứu người đều xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Hoàng Diện Phong Cái xen lời :

- Đúng! Đúng? Tiểu sư tổ của ngươi vốn là một tên ranh mãnh như quỷ. Bất luận việc gì, y cũng đã dự trù thật chu đáo trước cả. Sau rồi thế nào, ngươi mau kể tiếp đi?

Tiểu Cái Tam lại tiếp :

- Sự việc trên xảy ra, bọn kiếm thủ nọ liền biết có sự đại biến. Bọn chúng tất cả bảy tên, thì sáu thanh trường kiếm đã nhanh nhẹn rút ra khỏi bao, vây chặt lấy tiểu sư tổ còn một tên vội tung mình nhảy về phía Lâm Phú, định cướp lại Trần cô nương. Lúc ấy mọi người trên lầu đều nhốn nháo hỗn loạn, hào khí vừa rồi cũng đã tan biến mất, ai nấy chỉ sợ mang họa vào thân vội ùn ùn bỏ chạy tứ tán. Lâm Phú vừa rồi đã thọ kiếm thương nên đã mất năng lực chiến đấu rất nhiều. Chỉ trong khoảnh khắc y đã bị tên kiếm thủ áo xám đánh té, rồi tên nọ liền cắp Trần cô nương tung mình nhảy lên bàn, định phóng qua cửa sổ nhảy xuống dưới đường. Tiểu sư tổ thấy vậy liền hét lớn một tiếng phóng chưởng đánh té hai tên kiếm thủ, chân điểm xuống đất một cái người như một mũi tên bắn rời khỏi cung bay vọt về phía cửa sổ, giương năm ngón tay ra như năm cái móc sắt chộp vào người đối phương. Đệ tử kể thì chậm nhưng sự việc ở đó xảy ra nhanh cực cùng.

Vừa lúc tiểu sư tổ giơ tay ra chộp lên kiếm thủ nọ, thì bỗng có hai tên cao thủ áo xám đột ngột từ ngoài song cửa lướt vào, kiếm quang lóe mắt, nhằm thẳng năm ngón tay tiểu sư tổ chém tới.

Tiểu sư tổ vội nghiêng mình rút tay, tránh thoát trong gang tấc.

Tên áo lam còn lại đỡ lấy Trần cô nương trên tay tên kiếm thủ rồi quay người nhảy ra bên ngoài. Tiểu sư tổ vội huy động đơn chưởng nhắm tên cao thủ áo lam vừa xuất hiện tấn công. Nhưng kiếm pháp của tên này cao minh xuất kỳ, vũ lộng lên như bão táp thủ giữ chặt lấy song cửa.

Lúc ấy mấy tên kiếm thủ áo xám cũng đã xông cả lại Tiểu sư tổ liền bị lâm vào tình thế bốn mặt thọ địch rất bất lợi.

Tiểu Cái Tam kể tới đó dường như là bị cục diện kịch liệt của trận chiến hấp dẫn, hai mắt như thất thần tay cứ khua ngang gạch chéo lia lia miệng thì kêu la om sòm. Hay lắm! Chiêu tuyệt diệu này tới đúng lúc thật! Mười mạng nhỏ nhỏ như tên Tiểu Cái Tam này cũng đã đi đời nhà ma rồi. Ồi chà! Nguy hiểm thật!

Hoàng Diện Phong Cái thấy y như mê mẩn cả thần trí, liền cười hi hí nói :

- Tiểu Cái Tam, có phải người nói cho mình nghe đấy không?

Tiểu Cái Tam buột miệng đáp :

- Dĩ nhiên rồi.

Rồi đột nhiên y như người nằm mơ vừa chợt tỉnh, tay vội buông xuôi xuống, mặt lộ vẻ hoảng sợ nói :

- Tổ sư gia! Tiểu Cái Tam này thật đặc tội!

Phong Cái cả cười nói :

- Tội cái gì! Người vừa kể tiểu sư tổ bốn mặt thọ địch, sau rồi thế nào!

Tiểu Cái Tam nói :

- Tình hình lúc đó tuy kinh mà vô hiểm, gặp hung lại hóa cát.

Tên kiếm thủ áo lam thủ giữ song cửa, mặt được che bằng một chiếc khăn lụa màu lam; từ lúc xuất hiện vẫn không hề lên tiếng nói câu nào, nhưng kiếm pháp của y quả thật cao minh, kiếm khí lạnh buốt xương. Lúc ấy hai người đều đã ở sát song cửa. Tiểu sư tổ tiến thoái như con mãnh hổ, ung dung thi triển chiêu pháp bao trùm lấy đối phương. Mấy tên kiếm thủ áo xám bỗng đột ngột từ phía sau tập kích tới, mà tiểu sư tổ dường như vẫn không hay biết gì cả. Đệ tử thấy vậy liền toát mồ hôi lạnh ra, kêu khổ thảm. Bỗng nghe thấy tiểu sư tổ cất tiếng rú dài, lắng không phi thân lên chiếc xà nhà nhanh như điện xẹt, thân pháp tuyệt đẹp. Tiếp theo đó liền có những tiếng kêu “ái chà” liên tiếp nổi lên. Chỉ thấy hai tên áo xám đầu văng khỏi cổ, bắn ra ngoài hơn trượng, còn hai tên thì tay phải bị đứt lìa, ngã lăn ra đất. Phong Cái nghe tới đây, không sao nhịn nổi, vỗ đùi đến đét một cái, cười hi hí nói :

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Thế Phi Yến Xuyên Lương này của tiểu tử Liễu Tồn Trung đã khiến cho bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Tiểu Cái Tam vội hỏi :

- Tổ sư gia làm sao mà biết được bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau?

NỮA CÕI SƠN HÀ

Hồi 3(b)

Nam Tống chí sĩ

Phong Cái nói :

- Người chả nói là tên cao thủ áo lam kiếm pháp nhanh nhẹn tuyệt luân là gì? Chả lẽ tiểu sư tổ Liễu Tồn Trung của người lại có thể sơ

sốt đến nỗi để kẻ địch tới sát sau lưng rồi mà vẫn không hay sao? Đó là y đã tương kế, nhử cho đối phương tới sát cạnh mình rồi đợi đúng lúc kiếm thế của tên bị mất nọ tấn công ra, y mới đột ngột tung mình lướt khỏi vòng chiến. Lăng không phi thân lên, khiến cho đối phương không sao thu tay kịp. Như vậy chẳng phải là chúng tự tàn sát lẫn nhau thì còn là cái gì? Hi... tiểu tử quỷ quái thật!

Triệu Như Cơ cũng lộ vẻ thích thú, xen lời hỏi :

- Tiểu sư tổ phi thân lên trên xà nhà, rồi thế nào nữa?

Tiểu Cái Tam đáp :

- Sau khi tiểu sư tổ đã lăng không phi thân lên, liền nhanh nhẹn uốn người lộn một vòng, đầu dưới chân trên song chường bỗng liên tiếp vỗ ra, nhằm tên áo lam bị mất đẩy tới. Tên nọ cũng không phải là nhân vật tầm thường đã nhanh nhẹn ngửa người sát mặt đất vừa tránh thoát được, luồng chường phong lướt qua thân hình y chỉ nghe đến âm một tiếng, cửa sổ bị trúng chường liền đổ ụp xuống. Tên bị mất mặt thấy vậy có vẻ khiếp sợ không dám tiếp chiến vội tung mình nhảy ra bên ngoài đào tẩu.

Tiểu sư tổ cũng không chút chậm trễ liền lướt theo tên nọ tức thì.

Lúc đệ tử chạy tới nơi xen vào thì đã không còn thấy tung tích của hai người đâu nữa. Lúc ấy đệ tử đã thầm nghĩ rằng chắc tiểu sư tổ đuổi theo bọn họ để giải cứu cho Trần cô nương.

Phong Cái sắc mặt bỗng lộ vẻ nghiêm trọng không còn cười ha hả như trước nữa ông ta thầm nghĩ :

- “Sao giang hồ gần đây lại xuất hiện lắm sự kỳ quái như vậy? Trần cô nương thì có gì là quý báu mà chúng lại cố cướp cho được nàng ta đem đi như thế. Còn bọn kiếm thủ áo xám, bọn bị mất áo xám là những nhân vật như thế nào? Phức tạp thật khiến lão nhi mỗi không sao nghĩ ra nổi. Cần phải kiếm cho được tên tiểu tử Liễu Tồn Trung để hỏi xem sao mới được”.

Triệu Như Cơ cung kính hỏi :

- Tổ sư gia có biết bọn kiếm thủ áo xám đó là những nhân vật từ đâu tới không?

Phong Cái lắc lư cái đầu bù rối, cười hi hí nói :

- Người không nghe thấy ta nói hay sao? Chính mỗi cũng không sao hiểu rõ, nhưng cứ theo lời tên Tiểu Tam vừa kể, tên áo lam nọ kiếm pháp rất tinh xảo, Trần cô nương bị điểm huyết đến Thần Huyết Tử cũng không sao hóa giải nổi. Môn điểm huyết đó có lẽ là Vu Công điểm huyết pháp của Thanh Hải Lạp Bội tự. Như vậy đủ rõ bọn cao thủ áo lam đó có liên quan với Thanh Hải Lạp Bội Tự. Như thế, việc này không phải là tầm thường. Nếu không kiếm thấy tên tiểu tử Liễu

Tồn Trung, hoặc Chung Nam Cư Sĩ hỏi xem, thì không sao hay rõ được.

Triệu Như Cơ nói :

- Tổ sư gia định giáng lâm nơi nào thế?

Hoàng Diên Phong Cái đáp :

- Ta đã ước định với Ngũ Minh Thượng Nhân nửa tháng sau sẽ gặp nhau tại Thọ Xương. Bỗng không sẽ đổi lại vào ngày trung thu sang năm, gặp gỡ nhau tại Tổng đàn ở Thành Đô. Các người ở nơi đây chỉ cần sai phái đệ tử đi các nơi thăm dò, chú ý đến mọi động tĩnh trên chốn giang hồ, cùng việc dò xét tung tích của Liễu Tồn Trung. Thì ra Liễu Tồn Trung sau khi xuất kỳ bất ý sử dụng một thức “Phi Yển Xuyên Lương” khiến cho bọn kiếm thủ nọ tàn sát lẫn nhau, rồi tấn công một chưởng làm tên kiếm sĩ áo lam hoảng sợ bỏ chạy. Chàng vội tung mình ra cửa sổ, đưa mắt nhìn khắp bốn phía, thì thấy một cái chấm đen đang phóng chạy ở phía xa, chỉ trong nháy mắt đã biến mất vào một khu rừng cây rậm rạp ở phía Đông. Chàng trầm nghĩ :

- “Tên cướp Trần cô nương chắc đã bỏ chạy rất xa rồi. Ta chỉ cần theo dõi tên này xem sào huyệt của chúng ở đâu, họa may có thể kiếm được nàng ta cũng nên.”

Chàng vội đề khí, lướt thẳng về phía khu rừng đó. Chỉ thấy khu rừng này cây cối mọc um tùm, cổ thụ cao chọc trời, bên trong rất âm u, chẳng có chút ánh sáng mặt trời, Liễu Tồn Trung liền nghĩ bụng :

- “Rừng cây rậm rạp bao la như thế này. Địch ở trong bóng tối mà ta lại ở ngoài sáng, làm sao có thể tìm ra được y? Chi bằng ta hãy nhảy ngay lên ngọn cây, khiến cho tình thế đảo ngược lại, ta ở trong bóng tối và địch lại ở ngoài sáng mới có lợi.”

Chàng vừa nghĩ dứt, chân liền điểm xuống mặt đất, tung mình nhảy lên trên cây đại thọ, cúi đầu xuống quan sát nhưng tuyệt nhiên vẫn không thấy có động tĩnh gì cả. Chàng liền nhảy nhót trên những cành cây, đảo mắt tìm kiếm.

Thời gian vào khoảng nửa tuần trà, chàng bỗng nghe thấy bên dưới có tiếng nước chảy róc rách, vội đưa mắt nhìn về phía đó, thì thấy trước mặt mình hiện ra một vách núi đứng sừng sững.

Thì ra lúc này, chàng đã chạy tới chỗ cuối rừng, mà vách núi đó lại ở bên ngoài rừng. Dưới vách núi là một khe suối. Ánh tà dương chiếu qua những lùm cây kẽ lá xuống vách núi, tỏa ra một màu ánh sáng lóng lánh vàng, trông như một bức tranh sơn thủy thật sống động.

Liễu Tồn Trung nhảy xuống đất, tiến tới cạnh khe suối thấy dòng nước rất nông, dưới đáy cá nằm ngổn ngang, rêu phủ khắp nơi.

Chàng đưa mắt ngắm nhìn, cảm thấy cảnh sắc nơi đây quả thật u tĩnh, liền nghĩ :

- “Địa phương này là đâu thế. Mà lại thanh nhã thoát tục như thế này”.

Chàng liền ven theo thượng du mà rảo bước, rẽ qua một eo núi bỗng nghe có tiếng cười ha hả, thanh âm rất quái dị. Liễu Tồn Trung giật mình nghĩ thầm :

- “Nhân vật cổ quái nào là lại có giọng cười kỳ lạ như vậy?”

Chàng không dám để lộ thân hình, vội lướt qua khe nước, tung mình nhảy lên ngọn một cây cổ tùng, đưa mắt nhìn xuống, thấy cách eo núi không xa có một khối đá rất lớn, vuông vức khoảng năm trượng trên mặt phẳng đá phẳng như gương. Phía Tây có một đạo sĩ mặc áo bào rất lớn rộng đang ngồi xếp bằng tròn. Ngồi ở bên phía Đông là một ông già mặt đỏ, phúc sức rất kỳ dị, tóc dài xõa xuống ngang vai. Chỉ nghe thấy ông già mặt đỏ cất giọng rất quái dị khó nghe nói :

- Trung Nguyên bằng hữu, ta với người giao đấu với nhau đã hai ngày mà vẫn không có kẻ thắng người bại. Như vậy là mỗ đệ nhất. Y giờ ngón tay cái ra trở vào mình, rồi buông một tràng cười dài, tiếp :

- Người Trung Nguyên bằng hữu đệ nhị. Ha ha...ha ha...

Đạo sĩ mặc áo bào lớn rộng đợi cho lão già nọ dứt tiếng cười mới chậm rãi nói :

- Trung Nguyên khi giảng cứu võ học, lấy nhân ái hòa bình làm tôn chỉ. Bàn đạo xin nhường chức đệ nhất cho đạo hữu, nhưng phải có một điều kiện trao đổi.

Lão già mặt đỏ nói :

- Trao đổi cái gì?

Đạo sĩ đáp :

- Xin đạo hữu rời khỏi nơi đây không đối địch với võ lâm Trung Nguyên nữa.

Lão già mặt đỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi :

- Chẳng lẽ Trung Nguyên bằng hữu lại không hoan nghênh mỗ ư?

Đạo sĩ khẽ gật đầu. Lão già mặt đỏ vẫn lộ vẻ không hiểu, nói :

- Quái thật! Quái thật! Tôn Kha Ba mỗ từ Thập Nhĩ Tự đến Lạp Bột tự, ai ai cũng đều phải tôn xưng mỗ là đệ nhất cao thủ. Đã là đệ nhất thì bất cứ ai cũng phải hoan nghênh. Đến như các Lạt Ma tăng, thấy mỗ cũng đều phải khấu đầu hành lễ, tại sao Trung Nguyên bằng hữu lại không trọng vọng mỗ như thế? Nếu vậy Tôn Kha Ba mỗ cứ ở lại nơi đây để xem Trung Nguyên bằng hữu sẽ đối phó với ta bằng cách nào?

Đạo sĩ nói :

- Vừa rồi bản đạo đã giao ước, mỗ là nhân vật Trung Nguyên muốn sự giao hảo được tốt đẹp mà đã nhân nhượng đạo hữu. Chúng ta đã đấu với nhau hai ngày hai đêm mà vẫn bất phân thắng bại. Bản đạo đã nhượng cho đạo hữu ngôi vị đệ nhất, như vậy sao đạo hữu còn chưa chịu rời khỏi nơi đây?

Lão già mặt đỏ đáp :

- Tôn Kha Ba mỗ đã là đệ nhất thì không ai có thể ngăn cản được, muốn đi thì đi, muốn ở thì ở.

Đạo sĩ nói :

- Lần này nếu đạo hữu vào Trung Nguyên là chỉ muốn ẩn chứng võ học, chứ không phải là kẻ địch của Trung Nguyên võ lâm, bản đạo xin đứng ra bảo đảm, các nhân vật danh môn đại phái hiệp nghĩa đạo của võ lâm Trung Nguyên chỉ sợ tiếp rước đạo hữu còn không kịp, chứ đừng nói đến không hoan nghênh.

Ông già mặt đỏ cười ha hả nói :

- Tại sao gọi là hiệp nghĩa đạo? Cái danh từ đó mỗ chưa hề nghe thấy ai nói tới bao giờ. Tôn Kha Ba mỗ xưa nay chỉ hành động theo sự cao hứng của mình, không cần biết tới bọn hiệp nghĩa đạo gì đó. Ủa! Hôm nay sao không thấy hai tên nam nữ đệ tử bảo bối của bạn tới đây thế?

Đạo sĩ đáp :

- Tiểu đồ học nghệ không thông, bị bại dưới tay hai vị cao túc nên hôm nay cảm thấy xấu hổ, không tới đây nữa.

Ông già mặt đỏ cười ha hả, nói :

- Vậy ư? Tôn Kha Ba mỗ còn một tên đại đồ đệ, xưa nay không hề gặp tay đối thủ.

Đạo sĩ nói :

- Lệnh đạo tọa đại đệ tử danh hiệu là gì thế?

Ông già mặt đỏ ngẩn người ra, lắc đầu lia lịa nói :

- Cái gì là đạo tọa đại đệ tử?

Đạo sĩ đáp :

- Tiếng xưng hô đó cũng tương tự đại đồ đệ.

Ông già mặt đỏ “à” lên một tiếng nói :

- Đại đệ tử của mỗ tên là Cát Đạt Tố. Kẻ đã đánh bại nam đồ đệ của bạn là nhị đồ đệ, tên Sài Đạt Mộc, còn đánh bại nữ đồ đệ của bạn là tam đệ tử, tên là Cổ Đạt Lạt.

Đạo sĩ vội chấp tay, nói :

- Thất kính! Thất kính!

Ông già mặt đỏ tiếp :

- Đại đồ đệ Cát Đạt Tổ của mỗi lần này tới Trung Nguyên vẫn không hề gặp tay đối thủ, nên trong lòng nó rất không vui. Nếu bạn muốn Tôn Kha Ba mỗi rời khỏi Trung Nguyên thì rất dễ, chỉ cần kiếm một tên đệ tử nào khác của bạn có thể cầm cự nổi với Cát Đạt Tổ một trăm chiêu, không bị đánh bại, thì mỗi sẽ rời khỏi Trung Nguyên ngay. Đạo sĩ mặt lộ vẻ khó nghĩ nói :

- Điều này... điều này...

Ông già mặt đỏ nói :

- Bạn nói gì thế? Chẳng lẽ bọn đồ đệ của bạn toàn là những đồ giá áo túi cơm cả ư?

Y vừa nói dứt, bỗng thấy có ba thanh niên hán tử mặc võ phục màu trắng từ phía khe suối chạy tới. Ba người này khinh công đã luyện tới mức rất cao, chỉ trong nháy mắt đã lướt tới cạnh tảng đá, đồng thanh hô lớn :

- Sư phụ!

Ông già mặt đỏ thích chí cười ha hả, nói :

- Vô Trần đạo hữu, người hãy nhìn cho rõ hán tử cao gầy này là đại cao túc Cát Đạt Tổ, còn hai cao túc đứng cạnh y thì bạn đã hay biết rồi, khỏi cần phải giới thiệu nữa.

Liễu Tồn Trung ẩn núp ở trên cổ tùng, nghe thấy ông già mặt đỏ tự xưng là Tôn Kha Ba, liền giật mình thất kinh, nghĩ thầm :

- “Thì ra là y. Thảo nào mà thái độ lại chẳng cuồng ngạo như vậy, không còn coi ai vào đâu cả. Xưa nay lão này vẫn nổi danh là đệ nhất cao thủ ở Tây Vực”.

Kể đó, chàng lại nghe thấy Tôn Kha Ba gọi đạo sĩ là Vô Trần lại càng kinh hãi thêm, thiếu chút nữa thì buột miệng kêu thành tiếng.

Thì ra vị Vô Trần đạo sĩ này không phải ai xa lạ, mà chính là người đứng đầu nhóm Vũ Trụ ngũ kỳ. Liễu Tồn Trung thường nghe Bang chủ nói :

- Kể cho hay, trong nhóm Vũ Trụ ngũ kỳ thì Cái bang chiếm được một chân là Hoàng Diện Phong Cái. Vị Hoàng Diện Phong Cái xưa nay không ưa gò bó, chỉ thích du hí dân gian, đối với việc trong Cái bang rất ít khi để ý tới. Vì vậy trong Cái bang, ông ta không nắm giữ một chức vị nào cả. Chỉ vì ông ta thân phận rất cao, cho nên bang chúng mới đều tôn xưng ông ta là tổ sư gia, và để ông ta được tự do tự tại, muốn làm gì thì làm.

Liễu Tồn Trung cũng biết rõ chàng cùng Hoàng Diện Phong Cái ở trong Cái bang chức vị coi như ngang hàng. Sở dĩ chàng chiếm một địa vị cao như vậy là đã được hội đồng Bang chủ cùng các trưởng lão thảo luận, phá lệ vinh thăng cho chàng. Trong sự phân chia ngôi

thứ trong Cái bang có tám chữ là: “Thiên, Địa, Huyền, Hoàng Vũ, Trụ, Hồng, Hoang”.

Như chiếu theo sự bình thường, thì Liễu Tồn Trung vai vế chỉ mới đến đẳng cấp chữ “Hồng”. Tuổi trẻ như chàng, trừ phi võ công phải sánh ngang với Bang chủ, sau đó do Bang chủ và hội đồng các vị trưởng lão thảo luận, thử thách rồi biểu quyết thông qua, nhưng đó mới chỉ là thông qua quan ải thứ nhất. Quan ải thứ hai là sự khảo thí cực kỳ khó khăn. Điểm thứ nhất là tới thành tích hiệp nghĩa. Điểm thứ hai, là tra cứu phẩm đức. Điểm cuối cùng, làm đài chủ, thủ giữ đài luôn mười ngày, nhận sự khiêu chiến của tất cả Cái bang nhân vật.

Trong mười ngày đó, phải đấu đủ hai chục trận. Nếu thắng được mười tám, hòa hai trận, thì coi như được chấp nhận.

Liễu Tồn Trung lúc này tuy đã được thăng lên nhân vật của đẳng cấp chữ “Địa” thông qua đệ nhất quan ải được Cái bang đệ tử xưng hô là tiểu sư tổ, nhưng thực sự vẫn chưa thông qua đệ nhị quan.

Lúc này chàng vừa nghe thấy ông già mặt đỏ gọi đạo sĩ là Vô Trần, trong lòng bỗng thấy sinh ra mối cảm tình với ông ta. Chàng đã được nghe Bang chủ nói cho hay Vô Trần đạo sĩ không những võ công cao siêu tuyệt thế mà bản tính lại rất thuần hậu. Hôm nay chàng được gặp gỡ, nhận thấy quả thật không sai chút nào.

Lúc Tôn Kha Ba giới thiệu đệ tử, chàng liền đưa mắt quan sát thấy tên Cát Đạt Tổ thân hình cao như một cảnh phước, hai mắt tia ra những luồng âm quang sắc lạnh, không biết y đã luyện môn nội công gì. Tên Sài Đạt Mộc thì râu ria tua tủa, còn tên Cổ Đạt Lạt trán rộng, cằm đẹp trông mặt như tam giác. Liễu Tồn Trung nghĩ thầm :

- “Vừa rồi nghe Tôn Kha Ba nói, hai tên Sài Đạt Mộc và Cổ Đạt Lạt đã đánh bại hai nam nữ đồ đệ của Vô Trần đạo sĩ. Xem như vậy thấy tên đệ tử Cát Đạt Tổ quả khó có tay đối thủ”.

Lại nghe thấy Tôn Kha Ba nói :

- Vô Trần đạo hữu người muốn mỗi rời khỏi Trung Nguyên chỉ có một cách duy nhất là đồ đệ của đạo hữu phải cầm cự một trăm chiêu với Cát Đạt Tổ không bại không bị thương thì mỗi sẽ rời khỏi Trung Nguyên ngay, hứa không đối địch với Trung Nguyên võ lâm, bằng không Tôn Kha Ba mỗi sẽ không rời được nơi đây nửa bước.

Vô Trần đạo sĩ suy nghĩ giây lát bỗng như tự nói một mình :

- Người tuổi trẻ, muốn giữ vững được đại cuộc Trung Nguyên cùng giảm bớt đại địch của võ lâm hiệp nghĩa đạo, chắc phải nhờ tới bạn giúp đỡ một tay mới xong.

Liễu Tồn Trung thấy Vô Trần đạo sĩ nói lắm bầm một mình như vậy

liền lấy làm lạ tự hỏi :

- “Không biết Vô Trần đạo sĩ đang nói với ai thế?”

Liễu Tồn Trung bỗng thấy Vô Trần đạo sĩ vẫy tay về phía mình đang ẩn núp, kêu gọi :

- Đồ đệ ở trên ngọn cây kia... hãy mau xuống đây đi!

Tồn Trung rất kinh ngạc, nghĩ thầm :

- “Thì ra là gọi ta! Tại sao ông ta biết mình đang ẩn núp trên cây này?

Và tại sao lại gọi ta là đồ đệ như vậy được? Vừa rồi ông ta chẳng đã nói đành phải nhờ tới bạn giúp đỡ một tay là gì? Như vậy đúng là ông ta đã gọi mình là đệ tử lừa gạt lão Tôn Kha Ba rồi chứ không sai? Thật ra, dù ta muốn làm đồ đệ của ông ta sợ rằng vẫn chưa đủ tư cách!”

Chàng đang suy nghĩ lại nghe thấy Vô Trần đạo nhân lớn tiếng gọi tiếp :

- Đồ đệ ở trên ngọn cây kia, thỉnh xuống đây tiếp vị Cát Đạt Tổ này một phen!

Tôn Kha Ba ngạc nhiên nói :

- Ý! Vô Trần đạo hữu chẳng lẽ Trung Nguyên võ lâm các bạn khi kêu gọi đồ đệ, lại phải dùng tới chữ thỉnh?

Liễu Tồn Trung nghe nói cũng buồn cười thầm. Chàng liền nhẹ nhàng hạ chân xuống mặt đất, vội chạy tới trước mặt Vô Trần đạo nhân, khom mình vái sát đất miệng bẩm :

- Sư phụ, đệ tử Liễu Tồn Trung xin ra mắt!

Vô Trần đạo nhân vừa nghe thấy thanh niên nọ xưng mình là Liễu Tồn Trung mà gần đây đã làm cho giới Hắc đạo nghe tới danh đều kinh tâm táng đởm, là Bang chủ tương lai của Cái bang, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Thì ra lúc Vô Trần đạo nhân nói chuyện với Tôn Kha Ba thì phát giác thấy trên ngọn cây tùng hơi xao động ông ta nội công đã luyện tới mức tối cao, chỉ hơi quét ánh mắt về phía đó liền phát hiện đó là một thanh niên anh khí凛凛 đang ẩn mình trên ngọn cây. Ông ta ngầm thị sát thấy thanh niên nọ là một nhân vật của võ lâm Trung Nguyên và nhận ra công phu đề khí của người này rất cao, ngang với các bậc tôn sư đương thời, liền nghĩ thầm :

- “Thanh niên đó không biết là đệ tử của nhân vật nào mà nội công lại luyện được tới mức phi phàm như thế này?”.

Sau ông ta bị Tôn Kha Ba bức bách, không sao nghĩ ra được cách đối phó, linh cơ chợt phát hiện, nhận thấy thân chủ của thanh niên này hiển nhiên vượt hẳn các môn hạ đệ tử của mình, có thể thi thố với Cát Đạt Tổ được, nên ông ta mới kêu gọi Tồn Trung xuống như

vậy.

Nhưng ông ta không ngờ thanh niên này lại là Liễu Tồn Trung đệ nhất cao thủ giới trẻ tuổi hiện nay. Lúc ấy Vô Trần đạo nhân sắc mặt hớn hở, quay sang Tôn Kha Ba, nói :

- Y là Liễu Tồn Trung đại đồ đệ của bản đạo, mà mỗ định đưa ra để lãnh giáo tài nghệ của Cát Đạt Tổ đại hiệp đây.

Tôn Kha Ba đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung từ đầu chí chân một lượt mặt lộ vẻ khinh thị, nói :

- Lại là một tên tiểu tử.

Rồi lão quay sang nói với Cát Đạt Tổ :

- Tên này là đại đồ đệ của Vô Trần đạo hữu, tên tuổi chưa hề nghe thấy ai nói tới bao giờ. Người thử xem y có thể chịu đựng nổi bao nhiêu chiêu?

Cát Đạt Tổ chỉ hơi đưa mắt liếc nhìn Tồn Trung miệng nhếch mép cười nhạt không nói, Tôn Kha Ba lại nói :

- Hảo đồ đệ, đạo sĩ không còn một tên đồ đệ nào khác nữa, vậy con cứ ra dạy dỗ y một phen cũng không sao.

Cát Đạt Tổ mắt ngược lên nhìn trời, khinh khỉnh nói :

- Không ngờ Trung Nguyên lại chỉ có một nhân vật tầm thường như thế này! Bây giờ còn biết làm sao hơn nữa, đành phải lấy y để mà tập luyện quyền cước trong một vài chiêu thức vậy.

Tên Cổ Đạt Lạt đứng cạnh đó xen lời nói :

- Cắt cổ gà đầu càn gì đến dao mổ trâu. Đồ đệ tử ra cho y một bài học.

Tôn Kha Ba nói :

- Không được. Đại sư huynh người nói đã dùng y làm bia luyện tập quyền cước, cho giãn gân cốt, người cơ hội còn nhiều.

Vô Trần đạo sĩ nghe thấy thầy trò gã coi thường Tồn Trung như vậy, đưa mắt liếc nhìn, thì thấy Tồn Trung vẫn đứng điềm nhiên tại đó, môi mỉm cười nhìn thầy trò Tôn Kha Ba, thái độ đầy vẻ kiêu ngạo.

Ông ta liền nghĩ thầm :

- “Cái bang có một nhân vật như thế này thật là đáng hãnh diện”.

Chợt nghe thấy Tôn Kha Ba cất tiếng nói :

- Vô Trần đạo hữu, tiểu tử Liễu Tồn Trung này mà lại là đồ đệ của đạo hữu ư?

Thấy Vô Trần khẽ gật đầu Tôn Kha Ba nói tiếp :

- Bạn đem y ra để thử thách với Cát Đạt Tổ đại đồ đệ của mỗ nhưng hãy hỏi y xem đã ưng thuận chưa?

Tồn Trung lớn tiếng đáp :

- Quy củ của Trung Nguyên võ lâm tôn chỉ giảng võ học, khi đã có

lệnh của sư phụ dù có phải nhảy vào chốn dầu sôi lửa bỏng cũng không dám từ nan.

Tôn Kha Ba nói tiếp :

- Ta coi tướng mạo của người chắc công lực vẫn còn non nớt, rủi nếu bị một quyền của Cát Đạt Tổ đánh chết thì thật là đáng tiếc.

Tồn Trung ung dung đáp :

- Không dám phiền tới lão tiên bối phải quan tâm. Vãn bối xin tâm lãnh. Dù cho vãn bối có bị quyền của Cát đại hiệp đánh chết chi đáng trách là mình học nghệ không thông mà thôi.

Vô Trần đạo nhân tuy biết Liễu Tồn Trung gần đây danh tiếng đã lừng lẫy giang hồ, chưa hề gặp tay đối thủ, nhưng ông ta vẫn không sao tránh khỏi được sự lo âu, liền dùng Truyền âm Nhập Mật nói với chàng rằng :

- Tên Cát Đạt Tổ mắt tia ra những luồng âm quang sắc bén, gân cốt ẩn hiện rất khác thường, tất nhiên đã luyện thành một môn công phu rất âm độc, vậy phải nên cẩn thận mới được, vì trận đấu này có liên quan tới đại cuộc của võ lâm Trung Nguyên mai sau.

Tồn Trung cũng dùng Nghĩ Ngữ đáp :

- Vãn bối xin cung kính tuân lệnh.

Kế đó, chàng hướng vào Vô Trần đạo nhân mà vái một lạy, rồi quay người lại, chấp tay, lớn tiếng nói :

- Vô Trần đại tọa đại đệ tử, Trung Nguyên võ lâm mật học Liễu Tồn Trung, xin Cát Đạt Tổ đại hiệp chỉ giáo cho.

Liễu Tồn Trung đứng đối diện với thầy trò Tôn Kha Ba, trông thật oai phong lẫm lẫm. Tôn Kha Ba thấy vậy cũng phải kinh, nghĩ thầm :

- “Không ngờ Trung Nguyên lại có nhân vật như thế này. Thiếu chút nữa lão phu đã xét đoán lầm y”.

Nghĩ đoạn, lão vội vàng dùng Truyền thanh dặn bảo Cát Đạt Tổ :

- Xem tên tiểu tử này không phải tầm thường, không như hai tên nam nữ đệ tử hôm trước đâu. Cứ theo như sự nhận xét của ta có lẽ là một tay bình sanh kinh địch của người. Nếu người muốn chấn phục quần hùng Trung Nguyên, hoàn thành đại kế của chúng ta, thì trận chiến này người phải quyết thắng cho được y. Hãy nên cẩn thận.

Cát Đạt Tổ thấy sư phụ bỗng dưng coi trọng Tồn Trung trong lòng liền cười thầm nghĩ bụng :

- “Tên tiểu tử này thì có được bao nhiêu hỏa hầu mà khiến cho ta phải e dè. Sư phụ chỉ quá lo lắng đó thôi. Có lẽ sư phụ sợ ta trúng phải kế kiêu binh của đối phương chăng? Sư phụ thật đã quá lo xa, tên tiểu tử này vị tất đã chịu nổi ba chiêu của mình, chứ đừng nói là phải cẩn thận e dè”.

Nghĩ đoạn, y liền lớn bước tiến lên, đứng đối diện với Liễu Tồn Trung. Lúc ấy hai người chỉ cách nhau chừng hai trượng. Cát Đạt Tổ nghênh ngang nói :

- Người ra chiêu trước hay là ta?

Liễu Tồn Trung chấp tay, đáp :

- Đại hiệp từ xa tới là khách. Xin mời ra chiêu trước.

Cát Đạt Tổ không khách sáo gì nữa, nói luôn :

- Nếu vậy hãy coi chiêu!

Dứt lời hữu chưởng đã từ từ đẩy ra, nhưng khi tới nửa chừng, bỗng trên bỗng dưới, chưởng thế rất phiêu hốt đẩy tới trước mặt Tồn Trung còn chừng hai tấc, y liền thét lớn một tiếng rung chuyển cả sơn cốc tả chưởng bỗng nhanh như điện chớp phát sau tới trước, hóa chưởng thành trảo, nhằm thẳng Thước Kiều nhị huyết của Liễu Tồn Trung mà Chop tới.

Tồn Trung vội nghiêng đầu né tránh nhưng Cát Đạt Tổ đầu vai đã hơi trầm xuống, hữu chưởng lại vỗ tới ngang hông chàng. Tồn Trung vội lép ngực thót bụng, hai chân như đóng đinh xuống đất, vừa tránh thoát chiêu đó trong gang tấc.

Thế thức đôi bên vừa sử dụng kinh hiểm tới tột độ, khiến Tôn Kha Ba cũng phải ngẩn người ra xem. Cát Đạt Tổ thấy đánh hụt thế đó của mình liền để lộ chỗ sơ hở, giật mình thất kinh, không kịp suy nghĩ, vội uốn người lộn luôn về phía sau một vòng, trở lại vị trí cũ.

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy chỗ eo núi có tiếng cười đùa vọng tới, rồi nghe thấy một giọng trong trẻo giòn giã nói :

- Sư huynh, hãy coi tên nọ vừa sử dụng thân pháp gì mà cứ nhào lộn như con khỉ đột thế kia?

Lại có một giọng khẽ đáp :

- Đừng có lớn tiếng, kẻo sư phụ nghe thấy lại quở trách chúng ta đấy.

Tồn Trung đưa mắt liếc nhìn, thấy đó là một đôi thiếu niên nam nữ. Thiếu nữ mặc võ phục trắng, tuổi trạc mười sáu mười bảy bên ngoài khoác cái áo choàng màu hồng, trên suối tóc huyền có cắm một đóa hoa hồng, nom quả thật yêu kiều diễm lệ, sau lưng eo cắm một thanh trường kiếm, tua kiếm tung bay trong gió, trông lại càng lộ vẻ anh thư tươi đẹp. Còn thiếu niên cũng mặc võ phục trắng, ngang lưng cột một sợi dây màu lục, trên vai cắm một thanh đao, tướng mạo rất nho nhã tuổi độ trên dưới hai mươi.

Thiếu nữ nọ chạy tới trước mặt Vô Trần đạo nhân miệng xưng hô :

- Sư phụ!

Thiếu nữ thở thẽ hỏi :

- Sư phụ, người mặc áo màu huyền đội nón rách như mục đồng kia là ai thế?

Vô Trần đại nhân khẽ đáp :

- Con chó có lớn tiếng, người này là vị đại anh hùng mà giang hồ vẫn thường nhắc nhở Liễu Tồn Trung đấy.

Thiếu nữ liền vỗ tay mặt lộ vẻ hờn hờ nói :

- À thì ra người này là Liễu Tồn Trung. Đệ tử có nghe nhắc đến chàng ta rất nhiều nhưng sao chàng ta lại ăn mặc lam lũ dơ bẩn như thế?

Vô Trần đại nhân đáp :

- Y là đệ tử của Cái bang thì làm sao mà ăn mặc chải chuốt như con được?

Thiếu niên xen lời nói :

- Chẳng trách y đối địch lại cả trấn tĩnh đến thế. Thì ra là vị thần tượng mà sư muội vẫn hằng sùng bái.

Thiếu nữ đưa mắt nguýt một cái, phụng phịu nói :

- Ai bảo tiểu muội sùng bái y! Vừa rồi tiểu muội chẳng vẫn không nhận ra được y là ai?

Nàng dứt lời, miệng liền cười tươi như hoa nở, nhưng đôi má đã đỏ hồng, mặt lộ hổ thẹn. Thiếu niên nói :

- Tại sao Liễu Tồn Trung lại đấu với hán tử gầy cao kia như vậy?

Vô Trần đạo nhân đáp :

- Hán tử đó là đại đệ tử của Tôn Kha Ba đấy. Hôm nay sư phụ đã căn dặn hai con không được ra đây, tại sao lại dám trái lệnh như thế?

Thiếu nữ chau môi xinh xắn như hai trái anh đào lên, nũng nịu nói :

- Đệ tử cùng với sư ca chỉ sợ sư phụ bị họ ám hại, trong lòng không yên, cho nên mới vội chạy tới đây.

Vô Trần đạo nhân giận dữ nói :

- Ta đã căn dặn hai con không được tới đây, các người không còn coi lời dạy bảo của sư phụ vào đâu, phải không?

Ông ta tuy ngoài miệng thốt ra như vậy, như trong bụng cũng ngầm cảm động về lòng kính của hai ái đồ đã quan tâm đến mình như vậy, nên ông ta lại nguôi cơn giận ngay.

Lúc ấy trận đấu đã bắt đầu khắ trư ợng khôn tả. Liễu Tồn Trung vẫn cong lưng, khom mình, hai tay chắp trư ợc ngực, mắt chăm chú nhìn những thể thức biến hóa của Cát Đạt Tổ.

Cát Đạt Tổ đôi mắt tia ra những luồng ánh sáng màu lam chói lọi, mười ngón tay cong lại như mười móng vuốt chim ưng, móng tay bỗng biến thành sắc tím tia ra những luồng lãnh khí. Lúc này nom y

tựa như con vượn bạch lớn miệng phun phì phì cứ nhảy nhót loạn xạ quanh người Tôn Trung.

Thoạt đầu y còn nhảy theo từng nhịp điệu sau đó cứ mỗi lúc một nhanh và sau cùng chỉ còn thấy một bóng trắng thấp thoáng lướt quanh Liễu Tôn Trung khiến mọi người hoa cả mắt.

Lúc ấy không riêng gì Vô Trần đạo nhân sắc mặt nghiêm trọng mà cả Tôn Kha Ba thần sắc cũng khẩn trương cực độ. Sài Đạt Mộc và Cổ Đạt Lạt lộ vẻ ngạc nhiên vội lên tiếng hỏi :

- Sư phụ, đối phó với một tên tiểu tử như thế này tại sao đại sư huynh lại phải dùng đến Vu Viên công như thế? Như vậy có khác gì dùng sức mạnh của núi Thái Sơn để đè lên một con chuột không?

Tôn Kha Ba đáp :

- Hai đứa người hoả hầu hãy còn non nớt, chưa sánh kịp với đại sư huynh, thì làm sao nhận xét được lợi hại bên trong như thế nào?

Tiểu tử này bề ngoài nom có vẻ tầm thường, nhưng nguyên thần nội liễm, công lực đã đạt tới mức địch không động thì ta không động, phải ứng theo sự công kích của đối phương. Vì vậy mà đại sư ca các người mới phải sử dụng đến Vu Viên công để làm rối loạn tâm thần y.

Bằng không dù có đấu đến ba ngày ba đêm cũng chưa chắc đã đánh bại nổi tiểu tử này.

Cổ Đạt Lạt chép miệng, nói :

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Khi Vô Viên công của đại sư huynh phát xuất, thì tiểu tử này thế nào cũng phải toi mạng. Một nhân vật tuổi trẻ và tài ba như thế này lại chết yểu thì quả thật rất đáng tiếc.

Tôn Kha Ba cười rất âm hiểm nói :

- Sao mi còn có tư tưởng xót thương kẻ địch như vậy? Di huấn của Vu Công môn tổ sư chúng ta như thế nào, người có còn nhớ không?

Sài Đạt Mộc vội xen lời :

- Phải diệt hỷ ý nghĩ xót thương người, cần ra tay thật tàn độc.

Cổ Đạt Lạt vội tiếp :

- Tàn sát cho thật nhiều, chẳng chút nương tay. Đó là tôn chỉ của Vu Công môn.

Tôn Kha Ba cười ha hả, nói :

- Đúng lắm! Nếu không ra tay thật tàn độc thì làm sao còn tự xưng là Vu Công môn được.

Lúc ấy Cát Đạt Tổ đã chạy tới mức nhanh tột độ; móng tay đã biến thành màu đen, âm công đã vận lên đến mức tối thượng.

Thiếu nữ đệ tử của Vô Trần đạo nhân, thấy tình thế khẩn trương như vậy, mặt hơi lộ vẻ kinh hoảng, khẽ nói :

- Sư phụ, đệ tử chỉ sợ... Tên Cát Đạt Tổ sử dụng môn công phu gì, mà móng tay lại đen sì, tia ra những luồng âm quang lạnh lẽo như vậy? Đệ tử e rằng Liễu Tồn Trung chống đỡ không nổi, sư phụ mau ra trợ giúp y đi.

Thiếu niên cười hi hí, nói :

- Sao sư muội cứ quá lưu tâm đến Liễu Tồn Trung như thế? Vừa rồi sư muội chả đã nói không biết y là ai!

Thiếu nữ lườm y một cái, lại quay sang sư phụ cất giọng oanh thoả thê :

- Sư phụ sao thấy người ta sắp chết trước mắt mà vẫn cứ điềm nhiên khoanh tay đứng nhìn, không cứu giúp như vậy?

Vô Trần đạo nhân nghiêm nghị đáp :

- Một nhân vật có danh phận như sư phụ làm sao có thể ra tay trợ giúp y được. Sự giằng co võ học trong võ lâm phải một đấu một thì bằng vào công phu thực của mình, dù có bị thất bại chết trong tay đối phương cũng chỉ tự trách mình học nghệ còn non kém. Là nhân vật thuộc giới hiệp nghĩa đạo chúng ta cần phải tôn trọng quy luật của võ lâm mới phải.

Thiếu nữ nũng nịu nói :

- Đệ tử không hiểu được quy luật đó, móng tay của tên Cát Đạt Tổ hiển nhiên có luyện một môn tà công cực độc để đả thương người, như vậy mà cũng gọi là võ lâm quy củ hay sao?

Vô Trần đại nhân đáp :

- Con chó nên quấy rầy như thế. Sư phụ xem chừng Liễu Tồn Trung đã sớm phòng bị rất nghiêm mật, tập trung toàn thân thể ứng phó, chưa có vẻ gì là núng thế cả. Con hãy coi kìa.

Đạo nhân đưa tay ra chỉ, chỉ thấy Liễu Tồn Trung lúc này mắt tia ra những luồng ánh sáng chói lọi bỗng giơ tay lên hất hẳn chiếc nón rách đang đội trên đầu ra xa hơn trượng, thì vừa lúc Vu Viên công của Cát Đạt Tổ bắt đầu lần ất tới trước mặt chàng.

Đôi bên chỉ còn cách nhau chừng bốn thước. Bỗng Cát Đạt Tổ hét lớn một tiếng, tung mình nhảy lên trên cao hai trượng. Trong khi còn đang lơ lửng ở trên không, y liền uốn người lộn một vòng, đầu dưới chân trên, mười ngón tay như mười cái móc sắc chộp thẳng vào Thiên Đình huyệt của Liễu Tồn Trung.

Nhưng chỉ nghe thấy “bốp” một tiếng thật lớn, mười ngón tay của Cát Đạt Tổ đã chộp trúng một tảng đá ở cạnh đó, khiến đá vụn bay tứ tung, tảng đá đó liền bị bể ra làm hai. Trên mặt tảng đá liền lộ ra một vết nám đen.

Lần thứ hai Cát Đạt Tổ tấn công huyệt, y đã kinh hoàng đến toát mồ hôi

lạnh, lại vội tung mình lộn vòng nhảy về phía sau, thoát ra khỏi vòng chiến.

Lúc y đứng vững, vội đưa mắt nhìn, thấy Liễu Tồn Trung dang ung dung lượm chiếc nón đội lên đầu. Thế công như trời long đất lở của Cát Đạt Tổ đánh hụt lần thứ hai, khiến y bị tiêu hao nguyên lực rất nhiều. Y nghĩ thầm :

- “Tên tiểu tử này sử dụng thân pháp gì mà nhanh đến nỗi mình không sao nhận ra được y đã né tránh như thế nào? Nếu công lực của ta tiếp tục bị tiêu hao như thế này có lẽ sẽ bị thảm hại về tay y cũng chưa chừng”.

Thái độ cuồng ngạo của y đã mất hẳn, trong lòng cũng hơi có vẻ khiếp sợ. Bỗng y lại nghe thấy Tôn Kha Ba dùng Vu Công truyền thanh nói vọng tới :

- Ta sớm nói tên tiểu tử Liễu Tồn Trung này không phải là tầm thường, đã dặn bảo người phải cẩn thận đề phòng, quả thật không sai chút nào. Cũng may người chỉ tấn công hụt mà chưa bị đánh bại. Người hãy mau dùng chiêu thức Vu Công môn quây chặt y, rồi chăm chú nghe ta chỉ điểm, không được nóng nảy.

Cát Đạt Tổ nghe sư phụ bảo sẽ chỉ điểm cho mình, liền phấn chấn tinh thần, lại tung mình nhảy tới trước mặt Liễu Tồn Trung, giương mười ngón tay ra tấn công luôn.

Lúc ấy thiếu nữ lại thở thẽ nói :

- Liễu Tồn Trung đại hiệp hãy cẩn thận đề phòng? Móng tay y cò tằm độc đấy.

Sài Đạt Mộc đứng ở chỗ đối diện nghe nói liền nhảy phát lên quát lớn :

- Người nói gì thế? Cao thủ giao đấu, cấm người ngoài không được chỉ điểm.

Thiếu nữ bĩu môi, nói :

- Ai chỉ điểm nào? Cao thủ đấu với nhau chỉ bằng vào bản lãnh thực sự của mình. Nay sư huynh của người lại sử dụng độc công để mong chế thắng. Như vậy các người không hổ thẹn hay sao?

Cổ Đạt Lạt xen lời nói :

- Chưa chắc chúng ta cần thái sử dụng tới chất độc. Không tin, người cứ thử xem kìa?

Lúc ấy đấu trường lại có sự biến hóa. Tồn Trung vì e dè móng tay tằm độc của đối phương cho nên không dám chống đỡ thẳng, chỉ dùng thân pháp uyển chuyển né tránh đợi chờ sự sơ hở của đối phương mà phản công lại.

Nay lại bị Cát Đạt Tổ dùng chiêu thức Vu Công môn thủ pháp rất quái

dị chiếm mất thượng phong khiến nhất thời Tồn Trung tay chân cuống quýt. Hơn nữa tên Cát Đạt Tổ từ Thanh Hải Pháp Nhĩ tự đến Lạt Bột tự, trừ sư phụ y là Tôn Kha Ba ra có thể nói y là tay vô địch. Ngoài Hỏa hầu Vu Viên Công mà y chưa đạt được tới mức tối thượng thì có thể nói bất cứ môn công phu nào khác y cũng không thua kém gì sư phụ y cả.

Lần này ra tay lần thứ ba y lại chiếm được thượng phong trong lòng đã khắp khởi mừng thầm. Tồn Trung vì hoảng sợ độc công ở móng tay đối phương cho nên đã bị chiếm mất tiên cơ. Cao thủ đấu với nhau thắng bại then chốt là chiếm được lợi điểm đó.

Lúc này Tồn Trung chỉ còn biết thoái lui về phía sau lia lia nghiêng tả tránh hữu tình thế quả thật hung hiểm cực độ khiến thầy trò Vô Trần đạo nhân đều lo âu thầm.

Bỗng nghe thấy Tôn Kha Ba cười ha hả nói :

- Vô Trần đạo hữu, hiện tại đã đấu được bao nhiêu chiêu rồi?

Vô Trần đạo trưởng miễn cưỡng đáp :

- Bần đạo không thông số học cho nên không có đếm.

Sài Đạt Mộc xen lời nói :

- Nếu thế để mỗi đếm cho “Bảy mươi hai chiêu”.

Y vừa dứt lời Cổ Đạt Lạt lại lớn tiếng đếm :

- Bảy mươi ba, bảy mươi bốn, bảy mươi lăm...

Thiếu nữ đệ tử của Vô Trần đạo nhân chau môi ra quát mắng :

- Người đừng có đếm tầm bậy: Người ta còn chưa biến chiêu tại sao người đếm bảy mươi lăm rồi?

Sài Đạt Mộc làm như không nghe thấy đếm tiếp :

- Bảy mươi sáu...

Lúc này nàng nọ mặt rầu rĩ mắt đỏ hoe như muốn khóc chân dậm xuống đất lia lia nói :

- Sư phụ! Sư phụ! Sao thấy người ta đang lâm nguy mà vẫn cứ điềm nhiên không ra tay trợ giúp?

Vô Trần đạo nhân thần nhiên đáp :

- Con đừng nên nóng nảy như thế, cứ bình tĩnh đứng xem chưa chắc Liễu Tồn Trung đã bại đâu.

Thiếu nữ vội hỏi lại :

- Sư phụ nhận thấy Liễu Tồn Trung sẽ không bị bại hay sao?

Vô Trần đạo nhân nói :

- Cứ như sư phụ xem, thì Liễu Tồn Trung công lực cùng cơ trí đều trên hẳn Cát Đạt Tổ. Chỉ vì y chưa nghĩ ra được cách chế ngự đối phương đấy thôi. Sư phụ thường nghe đồn đại Liễu Tồn Trung mưu trí tuyệt luân, có lẽ lúc này y bị đẩy lui về phía sau là y đã dùng kế lầy

thoái làm tiến để tranh thủ thời cơ đó thôi.

Thiếu nữ lộ vẻ mừng rỡ hỏi :

- Sư phụ thật như vậy Tại sao sư phụ lại biết chàng ta lấy thoái làm tiến tranh thủ thời cơ như thế?

Vô Trần đạo nhân :

- Vì sư phụ thấy Liễu Tồn Trung né tránh hữu mất đảo lộn hoài dường như là đang suy nghĩ lời giải đáp về một sự kiện cốt yếu gì vậy.

Thiếu nữ buột miệng kêu “ôi chà” một tiếng nói :

- Trận đấu đang tới hồi sinh tử thì còn suy nghĩ giải đáp điều gì nữa?

Liễu Tồn trung thật là chàng ngốc.

Vô Trần đáp :

- Nếu không giải quyết được điều cốt yếu đó thì Liễu Tồn Trung không sao thủ thắng được.

Thiếu nữ hỏi tiếp :

- Thế sư phụ có biết điểm cốt yếu đó không?

Vô Trần đáp :

- Điểm quan trọng này là cách thức phá chiêu trong võ học. Thân hình bộ pháp của Cát Đạt Tổ trông như một con vượn vậy, so sánh với Phi Viên Công của Hồ gia môn còn quý dị gấp trăm lần. Hơn nữa móng tay y lại luyện một môn kỳ công dị độc, chỉ sơ sót mảy may cũng đủ táng mạng tại chỗ. Liễu Tồn Trung lúc này đang kiếm cách hóa giải những điểm khó khăn đó.

Thiếu nữ liền dậm chân, nói :

- Nếu vậy tại sao sư phụ không chỉ cho chàng ta?

Vô Trần thờ dãi một tiếng, nói :

- Đôi bên giao đấu đã tới mức sinh tử, nếu ám trợ ngầm, chẳng hóa ra không được quang minh chính đại?

Thiếu nữ có vẻ oán trách, hờn dỗi nói :

- Sư phụ cứ cố chấp như vậy, chà trách bọn tà ma ngoại đạo cứ gây phong ba bão táp, hoành hành hãm hại người lương thiện mãi như vậy.

Đang lúc ấy bỗng thấy Cát Đạt Tế hét lớn một tiếng như trời long đất lở, thân hình của y trông tựa như một con chim ưng xà xuống bắt thỏ, kinh lực ở mười ngón tay phát ra những luồng âm phong lạnh lẽo buốt xương. Trong khoảng mười trượng đều bị luồng lãnh khí đó bao trùm nhằm trên dưới tả hữu Liễu Tồn Trung chộp tới.

Thiếu nữ thấy Tồn Trung không sao tránh thoát được liền thất kinh la lớn :

- Trời ơi!

Tiếng la của nàng ta chưa dứt đã thấy Liễu Tồn Trung hai chân đóng đinh xuống đất ngửa người xuống sát mặt đất lộn về phía sau liên tiếp mấy vòng tránh thoát khỏi thế công kích mạnh như lời đình vạn cân này của đối phương.

Sự ứng biến đó của chàng nhanh nhẹn cực cùng khiến cho cả Vô Trần đạo nhân lẫn Tôn Kha Ba đều phải khen ngợi thán. Cố Đạt Lạt giơ ngón tay cái lên nói :

- Công phu cao siêu thật! Đây là lần đầu tiên ta được gặp một nhân vật có tài ba như thế này.

Tôn Kha Ba hừ nhạt một tiếng nói :

- Cao siêu cái gì! Người xem kia!

Thì ra Liễu Tồn Trung vừa phá giải được chiêu thức Vu Viên công đó, nhất thời hơi phân thần động tác liền chậm lại. Cát Đạt Tố thừa cơ hội đó đã nhanh nhẹn lướt tới gần, vận hết mười hai thành công lực Vu Viên công, nhắm giữa ngực đối phương tấn công luôn. Tồn Trung căn cơ thâm hậu, tâm thần rất trấn tĩnh, hai chân vội điểm xuống mặt đất tung mình lên cao, lướt ra ngoài xa hơn trượng, tránh thoát được thế nguy hiểm đó trong đường tơ kẽ tóc, tuy vậy cũng đã khiến chàng phải toát mồ hôi lạnh ra.

Nhưng vừa rồi chàng chợt nghe thấy thiếu nữ kêu lên trời ơi bỗng chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Ta hồ đồ thật, sao lại quên mất sử dụng Chấn Thiên tâm pháp. Chàng vừa hạ chân xuống mặt đất thì Cát Đạt Tố đã thừa lúc thắng thế, lại thi triển tuyệt kỹ gương mười ngón tay ra, tay trái chộp vào mười hai trọng yếu đại huyệt, hữu thủ nhằm Thiên Linh Cái đối phương chộp tới thế mạnh như bài sơn đảo hải.

Đang lúc ấy, bỗng có tiếng Liễu Tồn Trung hét lớn, hữu chưởng đã tuôn ra một thế. Chỉ nghe đến “ầm” một tiếng, tiếp theo đó là tiếng la rất quái dị của Cát Đạt Tố, thân hình y đã bị chưởng lực đánh bắn ra ngoài xa hơn trượng, như một con diều đứt dây, nhằm phía vách đá bay thẳng tới.

Mọi người thấy đầu y sắp va đập vào vách đá, vỡ toang đến nơi, thì bỗng nghe thấy Tôn Kha Ba “hừ” nhạt một tiếng, người như một mũi tên rời khỏi cung nhanh nhẹn nhảy xổ về phía vách đá đó, gương tay ra chộp lấy Cát Đạt Tố.

Sự biến chuyển này khiến cho ai nấy đều ngẩn người ra, không hiểu nổi Liễu Tồn Trung đã dùng chưởng pháp gì mà chỉ một thế đã đánh bắn được đối phương ra tận ngoài xa như vậy?

Lúc ấy Tôn Kha Ba sắc mặt xám xịt, cười “hắc hắc” luôn miệng, cúi xuống xem xét Cát Đạt Tố, thấy y không hề bị thương tích gì cả, mà

chỉ bị hôn mê thôi.

Tôn Kha Ba vội đưa chưởng ra đề lên Huyền Xu huyết của đệ tử để làm lưu thông khí huyết. Giây lát sau, Cát Đạt Tổ đã khôi phục lại được tri giác, ngồi nhồm dậy hoạt động như thường.

Thiếu nữ vội quay sang hỏi Vô Trần đạo nhân :

- Sư phụ, tên Cát Đạt Tổ này đã luyện được môn công phu gì mà bị trúng chưởng đó y vẫn không hề hấn gì như vậy?

Vô Trần mỉm cười đáp :

- Công phu của y sử dụng là Vu Viên công, khinh công đã đạt tới mức nhanh nhẹn hơn cả loại khỉ vượn. Vừa rồi khi phát giác oai lực thể chưởng của Liễu Tồn Trung lần át tới y đã vội tung mình nhảy lùi về phía sau ngay cho nên chỉ bị chưởng phong hất bắn ra ngoài xa thôi. Hồi nãy sư phụ đã có nói là Liễu Tồn Trung không thể bị hại được, bây giờ còn lo sợ nữa nay thôi?

Thiếu nữ lại hỏi :

- Nếu vậy Tồn Trung vẫn không được coi là thắng ư?

Vô Trần đáp :

- Đương nhiên, người tưởng Cát Đạt Tổ là một tay dễ đối phó hay sao? Nếu Liễu Tồn Trung không nhờ được trí tuệ hơn người, chưởng pháp lại trác tuyệt thì đã sớm bị hại trong tay y rồi.

Chỉ trông thấy Tôn Kha Ba chậm rãi tiến lên cười nhạt nói :

- Chưởng lực mạnh thật! Hôm nay thật Tôn Kha Ba mới được sáng mắt ra. Anh hùng trọng anh hùng. Nào lại đây, mỗi với hai bàn tay thịt này lãnh giáo chưởng pháp của bạn một phen sao?

Tồn Trung đang định nói câu “không dám” đã thấy Tôn Kha Ba cười nhạt một tiếng chưởng lực như bài sơn đảo hải đẩy ra đề tới trước ngực chàng.

Liễu Tồn Trung muốn vận Chấn Thiên tâm pháp lên chống đỡ nhưng không còn kịp, chàng đành vận toàn lực vào song chưởng giơ lên chống đỡ luôn.

Chỉ nghe thấy bốp một tiếng Tồn Trung đã bị chưởng lực của Tôn Kha Ba đẩy bắn về phía sau mấy trượng, khí huyết đảo ngược.

Thiếu nữ vội thất thanh la lớn :

- Rõ thật không biết xấu hổ! Ý lớn bắt nạt nhỏ! Nam đệ tử của Vô Trần cũng nói :

- Đồ đệ tử võ sư phụ lại nhảy ra tranh hơn thua, thật không còn coi quy củ của giang hồ vào đâu cả!

Tôn Kha Ba trợn mắt nói :

- Đồ đệ tử cái gì? Chưa tới một trăm chiêu thì trận đấu chưa thể coi là chấm dứt được. Hơn nữa đây là mỗi hôm mộ tài nghệ ban thường

tài nghệ cho y đẩy thôi!

Sài Đạt Mộc đứng cạnh đó cao giọng nói :

- Sư phụ chúng ta là tôn sư nhất đời, nay lại hạ mình ẩn chứng võ học với Liễu Tồn Trung, như vậy là đã làm tăng giá trị cho y, y phải lấy làm vinh hạnh mới đúng.

Cổ Đạt Lạt cũng xen lời, nói :

- Không dám ẩn chứng cũng chẳng khó khăn gì, chỉ cần cúi đầu chịu nhận phục là được ngay.

Liễu Tồn Trung nghe nói, đột nhiên cả giận, lớn tiếng hỏi :

- Tôn Kha Ba, ngài muốn thử thách bao nhiêu chưởng?

Tôn Kha Ba cười giọng nham hiểm đáp :

- Chỉ cần ẩn chứng ba chưởng là đủ lắm rồi. Đến chưởng thứ tư, thử hỏi tính mệnh nhỏ nhỏ của người có còn nữa hay không?

Liễu Tồn Trung ung dung nói :

- Được lắm. Mời ngài ra chưởng đi!

Vô Trần đạo nhân giật mình thất kinh, vội dùng Truyền âm nhập mật nói với Liễu Tồn Trung :

- Liễu đại hiệp chớ nên tức khí nhất thời mà liều lĩnh như thế!

Tên Tôn Kha Ba này tới đây là có ý muốn gây rối đại cuộc Trung Nguyên. Vì vậy chúng ta không nên tranh cường hiếu thắng, sợ làm hỏng mất đại sự sau này. Hơn nữa, bản đạo nhận thấy công lực của đại hiệp vẫn chưa phải là đối thủ với y.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Xin tiền bối cứ an tâm. Tiểu bối đã sớm phòng bị nghiêm mật.

Tôn Kha Ba bỗng cười hắc hắc rất quái dị nói :

- Trần đạo hữu, bạn dùng Truyền âm nhập mật dặn dò đồ đệ như thế đã phạm vào quy tắc của việc ẩn chứng. Cũng may Tôn Kha Ba mỗi là người đại lượng, không cần để ý tới làm chi. Bằng không, tin này được đồn ra chốn giang hồ, là hai sư đồ bạn đã hiệp lực giúp công Tôn Kha Ba mỗi, không khỏi tránh được bị thiên hạ chê cười.

Thiếu nữ xen lời nói :

- Người đừng có dùng lời vu khống, ai thêm hợp lực giúp công người bao giờ?

Vô Trần giận dữ quát mắng :

- Tổ Tổ con không được vô lễ.

Thì ra nàng họ tên là Tổ Tổ, nghe sư phụ quát mắng hoảng sợ rút đầu lè lười, quay sang người sư huynh, làm mặt xấu. Tôn Kha Ba lạnh lùng quát :

- Chuẩn bị đi?

Nói rồi, y liền phát tay áo rộng, song chưởng vẫn theo thế thức cũ,

chưởng lực bao hàm những luồng sóng gió ngầm, cuộn cuộn đẩy tới. Liễu Tồn Trung vội vận Chấn Thiên tâm pháp lên. Tả hữu chưởng liên hoàn đánh ra. Chỉ nghe thấy mấy tiếng ầm ầm nổi lên, cát bụi bay lên mù mịt, lá rụng rơi tả như mưa. Mọi người đưa mắt nhìn thấy Tôn Kha Ba và Liễu Tồn Trung hai người đều bị đẩy lui hai bước. Liễu Tồn Trung lại hét lớn một tiếng, gia tăng kinh lực vào song chưởng, bổ mạnh vào người đối phương.

“Ầm ầm”, kinh phong nổi lên như bão táp cây cối bật gốc nghiêng ngả. Sắc mặt đỏ ửng hồng của Tôn Kha Ba đã biến thành màu tím tía. Hai mắt màu lam của y tia ra những luồng ánh sáng khủng khiếp. Y từ từ giơ cao song chưởng lên, chân tiến lên từng bước một.

Liễu Tồn Trung thấy thanh thế của đối phương như vậy, khiến ý chí phấn đấu của chàng lại càng tăng gấp bội, liền nghĩ thầm :

- “Được lắm. Người đã nhất quyết giao nhiệm công lực của mình, vậy hãy chuẩn bị nhận lấy chưởng này”.

Nghĩ đoạn, tinh thần liền phấn chấn, chàng hét lớn một tiếng.

Chấn Thiên tâm pháp đã vận lên tới mười hai thành, tả hữu chưởng đồng thời đánh ra. Thế tấn công thanh thế kinh người, trội hẳn hơn hai thế trước. Chấn Thiên tâm pháp nguyên là môn võ học chấn bang của Cái bang. Trong quy củ Cái bang, ngoại trừ Bang chủ ra, chỉ có nhân vật thuộc vai vế chữ “Địa” mới được truyền thụ.

Liễu Tồn Trung mới được thăng lên vai vế chữ “Địa” phẩm tách ôn nhu, chính khí lẫm lẫm, cho nên đương kim Bang chủ là Lữ Di Hạo đã ngầm tuyển chọn chàng là nhân vật duy nhất kế nhiệm. Vì vậy, những lúc nhàn rỗi, ông ta thường đem những khẩu quyết về môn Chấn Thiên tâm pháp truyền thụ cho chàng cùng chỉ bảo rất kỹ lưỡng pho võ công này, lợi hại ở chỗ cương mãnh tuyệt luân, oai lực của nó khiến cho bất cứ sự kiên cố nào cũng không thể chịu đựng nổi. Hoàng Diện Phong Cái khi ở Kim Phật giáp, chỉ một bỗng mà đã đánh rớt hết mọi binh khí của Ngũ Hành Đội, và khi ở Tiêu Dao quan chỉ một bỗng đã hất tung bọn kiếm thủ của Đông Doanh ra tận đằng xa, là vì ông ta đã vận dụng Chấn Thiên tâm pháp vào cây bỗng. Đủ rõ sự lợi hại của nó như thế nào?

Lúc này Liễu Tồn Trung đã vận dụng đến mười hai thành Chấn Thiên tâm pháp lên tấn công đối phương nên khi bốn chưởng va chạm nhau đột nhiên chàng cảm thấy có hai luồng âm khí rất kỳ dị tựa như hai con rắn nhỏ xuyên thẳng chưởng phong xâm nhập vào cơ thể mình.

Chàng biết ngay có sự bất ổn vội tung mình nhảy lùi về phía sau. Nhưng lúc ấy Tồn Trung chỉ nhảy ra ngoài tránh né, còn Tôn Kha Ba

lại bị đẩy lui. Vô Trần liền vỗ tay reo lên :

- Đã đấu xong ba chưởng, Liễu Tồn Trung là người thắng cuộc!

Tôn Kha Ba lộ nụ cười rất giảo hoạt nói :

- Mỗi với Liễu Tồn Trung đại hiệp ẩn chứng chưởng lực phen này ai thắng ai bại phải nửa tháng sau mới biết được. Đồ đệ chúng ta đi thôi!

Dứt lời y không thèm chào hỏi gì cả thầy trò đều quay người bỏ đi luôn.

Vô Trần đạo nhân sau khi thấy thầy trò Tôn Kha Ba đã đi xa rồi mới quay sang Liễu Tồn Trung :

- Liễu đại hiệp có việc gì không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đa tạ tiên bối đã quan tâm tới. Vấn bối không sao cả, đã không làm nhục sứ mạng của mình.

Vô Trần đạo sĩ liền quay sang giới thiệu đôi nam nữ đệ tử của mình với Tồn Trung, người nam họ Dương tên Cự Nguyên còn thiếu nữ họ là Tổ Tổ.

Tổ Tổ cất tiếng hỏi :

- Liễu đại hiệp, vừa rồi rõ ràng thấy đại hiệp đã thủ thắng tại sao lại còn phải nhảy lùi về phía sau như vậy?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Công lực của Tôn Kha Ba quái dị tuyệt luân, phát ra luồng khí âm hàn cực kỳ lợi hại. Tại hạ chỉ sợ khí đó xâm nhập vào cơ thể, cho nên mới vội nhảy lùi về phía sau là thế.

Tổ Tổ mới vỡ lẽ “à” lên một tiếng, nói :

- Nếu vậy Liễu đại hiệp không bị gì chứ?

Liễu Tồn Trung thấy nàng quan tâm đến mình như vậy trong lòng cảm kích, khẽ đưa mắt nhìn nàng.

Nàng họ Hồ then, vội cúi đầu xuống. Dương Cự Nguyên xen lời, nói :

- Sư muội thật chỉ hỏi những lời thừa. Câu hỏi này vừa rồi sư phụ đã hỏi rồi là gì!

Vô Trần đạo nhân mặt hơi lộ vẻ nghi ngờ, cất tiếng hỏi :

- Liễu đại hiệp lúc ấy có cảm thấy luồng âm hàn đó xâm nhập không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Lúc đó cánh tay vẫn bối cũng hơi cảm thấy tê buốt, nhưng chỉ thoáng cái rồi lại như thường ngay.

Vô Trần đạo sĩ nói :

- Đại hiệp để bản đạo coi qua xem sao?

Liễu Tồn Trung vội duỗi tay ra cho Vô Trần xem xét, ông ta quan sát kỹ lưỡng một hồi, không thấy có gì khác lạ cả mới yên tâm nói :

- Nếu không nhờ có Liễu đại hiệp kịp thời tới nơi, thì thật khó lòng xua đuổi nổi tên Tôn Kha Ba nọ rời khỏi nơi đây. Tuy vậy, kể từ hôm nay, Trung Nguyên võ lâm thế nào cũng sẽ có rất nhiều chuyện phiền phức.

Bổng giọng nói lộ đầy vẻ cảm khái, ông ta nói tiếp :

- Tại sao Liễu đại hiệp lại tới nơi này đúng lúc như thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Vãn bối thừa lệnh Bang chủ xuống miền Nam để tra xét một việc âm mưu lớn trong võ lâm, cho nên ngẫu nhiên theo dõi kẻ địch tới nơi đây. Vừa rồi vãn bối ẩn núp ở trên cây cổ tùng, có nghe những lời đối thoại giữa tiền bối với Tôn Kha Ba, có lẽ tiền bối cũng hay rõ được hành động của thầy trò y như thế nào?

Vô Trần đạo sĩ thở dài nói :

- Bần đạo tuy mình thường hay nhàn vân dã hạc, nhưng đối với nửa mảnh dư đồ của tiền nhân để lại, cũng luôn luôn tưởng nhớ tới không lúc nào nguôi, cho nên đối với những động tĩnh của triều đình gần đây bần đạo cũng rất lấy làm bất nhẫn. Tên Tôn Kha Ba này là chủ môn của Vu Công môn ở Thanh Hải, Lạp Bột Tự. Lần này y chọn lựa những môn hạ tinh anh vào Trung Nguyên này ẩn chứng võ học với bần đạo nhưng thật ra y còn một âm mưu khác nữa. Cứ như bần đạo được biết y đã có hẹn trước với Đông Doanh, mượn tiếng tới đây để ẩn chứng võ học, nhưng thật ra là tới để dò động tĩnh, xem thực lực của bần đạo như thế nào...

Liễu Tồn Trung vội ngắt lời, hỏi :

- Lúc nãy vãn bối nghe trộm, thấy Tôn Kha Ba nói đã giao đấu với tiền bối suốt hai ngày hai đêm mà vẫn bất phân thắng bại. Việc đó có thật không?

Vô Trần đáp :

- Việc đấu hai ngày hai đêm thì có thật, nhưng bảo là không có kẻ thắng người bại, điều này, vấn đề này...không được đúng cho lắm.

Liễu Tồn Trung chợt hiểu ra, “à” lên một tiếng, hỏi lại :

- Nếu vậy, tiền bối đã có ý nhường y phải không?

Vô Trần khẽ gật đầu, đáp :

- Y đường đường là một đại tôn sư võ học đương thời, nếu bần đạo thắng y một chiêu thử hỏi y còn mặt mũi nào gặp lại những nhân vật giang hồ nữa, tất nhiên sẽ ôm hận khôn nguôi, không sao hóa giải được.

Tồn Trung nghe Vô Trần nói như vậy, trong lòng rất cảm phục, nghĩ thầm :

- “Người này không những phẩm tính quá thiện, mà còn luôn luôn lo

lắng tới đại cuộc của Trung Nguyên, dụng tâm quả thật khó khăn, khổ sở, không hổ thẹn là người đứng đầu nhóm Vũ Trụ ngũ kỳ”.

Vô Trần bỗng cất tiếng hỏi :

- Liễu đại hiệp thừa lệnh Bang chủ xuống miền Nam để ngầm tra xét một đại âm mưu trong võ lâm, vậy có phát giác được điều gì khả nghi không?

Tồn Trung đáp :

- Việc khả nghi thì rất nhiều, nhưng vẫn chưa nắm được bằng chứng gì xác đáng cả. Dọc đường vẫn bỗng đã phát hiện rất nhiều võ lâm nhân vật hành tung thật bí ẩn, rất đáng khả nghi. Thậm chí đến bọn người bịt mặt, hành vi thật lén lút, âm hiểm, đã bị văn bối giết chết không ít.

Vô Trần liền nói :

- Chả trách gần đây trên giang hồ đồn đại có rất nhiều nhân vật bịt mặt, vai đeo trường kiếm đều bị cường lực của một thanh niên hạ sát. Thì ra thanh niên nọ lại là Liễu đại hiệp.

Ngừng lại giây lát, Vô Trần bỗng hỏi :

- Liễu đại hiệp đã phụng lệnh đi tra xét một âm mưu, sao không nhân dịp cố giữ lại một vài tên để tra hỏi họa may tìm được chút manh mối, sao lại tàn sát hết bọn chúng như thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Văn bối cũng đã sớm nghĩ tới vấn đề đó nhưng khôn nổi bọn ngu xuẩn đó đều liều chết nhất định không tiết lộ điều nào, tựa hồ như chúng không coi cái chết vào đâu cả. Vì vậy văn bối mới ra tay hạ sát để sau này khỏi bị vướng chân vướng tay.

Tổ Tổ nghe nói bỗng nhoẻn miệng cười hỏi :

- Đại hiệp nói gì mà kỳ lạ vậy? Để bọn chúng sống sao lại vướng chân vướng tay được?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Không là bạn thì là địch. Nếu dung tha chúng một ngày thì sự quấy rối của chúng cũng không phải là nhỏ. Bọn chúng xưa nay đều không phải là những nhân vật tốt lành gì. Thử hỏi nếu không quét sạch thì còn để chúng làm chi?

Tổ Tổ thè lưỡi ra, nói :

- Ôi chà! Liễu đại hiệp hung dữ thật!

Dương Cự Nguyên bỗng xen lời, nói :

- Đối phó với bọn dã tâm đề tiện ấy, nếu không hung dữ cũng không được. Chúng ta là người hành đạo trên chốn giang hồ, không thể xử theo lòng mềm yếu của đàn bà con gái được.

Liễu Tồn Trung bỗng nghĩ tới một việc, liền quay sang hỏi Vô Trần

đạo nhân :

- Vãn bối đuổi theo hai tên áo lam chạy vào trong khu rừng này thì không thấy tung tích của bọn chúng đâu nữa. Tiền bối có phát giác bọn chúng không?

Vô Trần đáp :

- Rừng này ngang dọc có tới hơn ba chục dặm, bên trong có rất nhiều ngõ ngách, cây cối um tùm, đừng nói là chỉ hai tên áo lam đó, mà dù cho là một đoàn người, nếu đuổi sai phương hướng, cũng khó lòng tìm kiếm ra được. Tại sao đại hiệp lại đuổi theo hai tên áo lam nọ?

Tồn Trung đáp :

- Hai tên áo lam có lẽ rất có quan hệ tới việc tàn sát Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc.

Dứt lời, chàng liền đem chuyện ở Thanh Sơn Cờ, Thái Bạch lâu, nhất nhất thuật lại cho Vô Trần nghe một lượt, sau cùng, chàng còn nói lên hoài nghi của mình đối với thân phận của Trần cô nương cho ông ta nghe rồi tiếp :

- Vãn bối nghe Lâm Phú, người của Viễn Dương phiêu cuộc nói, thì vị Trần cô nương không phải là một thiếu nữ tầm thường, dường như có liên quan tới một manh mối gì rất hệ trọng vậy. Bằng không, tại sao Lâm Phú lại liều chết để tìm kiếm nàng, mà đối phương lại phái nhiều cao thủ, cố gắng cướp nàng ta đi cho bằng được như thế?”

Vô Trần nhắm mắt chăm chú nghe. Tồn Trung vừa nói tới đây, Tổ Tổ xen lời hỏi :

- Liễu... Liễu đại ca, ấy quên, Liễu đại hiệp...

Dương Cự Nguyên đứng cạnh đó liền cả cười, nói :

- Sư muội kêu gọi gì mà kỳ cục vậy, lúc đại ca lúc đại hiệp, xưng hô loạn xạ cả lên như thế?

Liễu Tồn Trung tươi cười nói :

- Tiếng xưng hô đại hiệp này, tại hạ thật không dám nhận. Xin các hạ cứ kêu thẳng tên cho thì hơn.

Vô Trần liền nói :

- Đúng lắm. Lúc này chúng ta đã coi nhau như người cùng một nhà hà tất phải khách khí. Các con cứ gọi là Liễu đại ca là được rồi.

Tổ Tổ lại xen lời :

- Thế sư phụ chả gọi Liễu đại ca là đại hiệp là gì?

Mọi người nghe nói đều bật cười, Vô Trần liền nói :

- Được rồi, vì bản đạo là người già cả, từ nay xin gọi Liễu đại hiệp là Tồn Trung không biết có được không?

Tồn Trung hoan hỉ nói :

- Như vậy thật đúng với lòng mong muốn của văn bối. Chứ tiền bối cứ luôn luôn gọi Liễu đại hiệp như vậy khiến văn bối không an lòng chút nào.

Tổ Tổ tươi cười xen lời hỏi :

- Vị Trần cô nương mà Liễu đại ca vừa nói đó nhất định vừa trẻ tuổi lại vừa xinh đẹp nữa phải không?

Dương Cự Nguyên đứng cạnh vội đỡ lời :

- Sư muội lại hỏi thừa nữa rồi. Vị Trần cô nương đó dĩ nhiên phải là một thiếu nữ đẹp tuyệt trần rồi. Bằng không tại sao Liễu đại ca lại quan tâm tới nàng ta như thế? Ha ha, ha ha...

Chỉ thấy Tổ Tổ mặt bỗng lộ vẻ ghen tức nhưng chỉ trong thoáng cái lại tiêu tan ngay. Tồn Trung nghe hai sư huynh muội nọ nói như vậy chỉ đứng ngẩn người ra tại đó, không sao trả lời được. Vô Trần lại nói :

- Nghe nói Viễn Dương phiêu cuộc Trần Sư Thần năm xưa có nhận một người nghĩa nữ, chắc có lẽ là vị Trần cô nương này? Vì trước khi người vợ Trần tổng tiêu đầu mất bà ta không sinh hạ được một người con nào cả. Tuy chỉ không biết cha mẹ của vị Trần cô nương này là ai?

Ông ta suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Nay muốn thăm dò tung tích của Trần cô nương thì phải tới Đông Doanh thám thính một phen mới được!

Tồn Trung cúi đầu suy nghĩ không lên tiếng đáp lại. Vô Trần nói tiếp :

- Theo như bản đạo được biết thì Đông Doanh là một tổng doanh bí mật quân sự do triều đình phó Tổng chế Lưu Chính Ngạn điều khiển, là một nơi tàng long ngọa hổ kỳ năng dị sĩ đông như kiến cỏ, chỉ sơ sẩy đôi chút cũng đủ mang họa sát thân ngay. Thiếu hiệp phụng mạng lệnh Bang chủ để điều tra về một đại âm mưu của võ lâm đó có phải là ở Đông Doanh này, quý Bang chủ có nói rõ cho thiếu hiệp biết không?

Tồn Trung trịnh trọng đáp :

- Lệnh của Bang chủ chỉ phái văn bối xuống miền Nam để thám thính động tĩnh khắp nơi, rồi thông báo về Tổng đàn thôi. Nếu hữu sự Tổng đàn sẽ phái người liên lạc với văn bối. Văn bối đã có muốn tới Đông Doanh một phen, tuy Bang chủ vẫn lưu ý tới nhưng lại sợ văn bối tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm, lại thân đơn thể cô cho nên đã khuyên bảo văn bối chớ nên khinh suất dấn mình vào nơi hang hùm ổ rắn đó.

Vô Trần gật đầu nói :

- Đúng lắm, quả thật quý Bang chủ là một người kinh nghiệm già dặn đã tính toán rất kỹ lưỡng. Hơn nữa ông ta đã đặt tai mắt khắp nơi, hiển nhiên mọi động tĩnh cùng thực lực của Đông Doanh ông ta đều hay biết rất rõ. Vì vậy ông ta mới không để cho thiếu hiệp xông pha vào nơi nguy hiểm như vậy.

Dương Cự Nguyên xen lời vào nói :

- Nếu thế tại sao Bang chủ còn phái Liễu đại ca xuống miền Nam để tra xét như vậy?

Tổ Tổ bỗng nói :

- Liễu đại ca, để tiểu muội cùng đi với đại ca tới Đông Doanh coi xem nơi ngọa hổ tàng long đó lợi hại như thế nào?

Vô Trần lại quát bảo :

- Tổ Tổ không được ăn nói bậy bạ! Đến một tên Cổ Đạt Lạt mà con còn chống đỡ không nổi còn nói gì đến Đông Doanh nữa.

Tổ Tổ chau đôi môi xinh xắn lên lộ vẻ không phục. Dương Cự Nguyên khẽ thở dài một tiếng cười nói :

- Sư muội có một thân võ học kinh người như thế mà không được dịp nào thi thố với đời thì thật là uổng quá!

Tổ Tổ giờ nắm tay xinh xắn như ngọc lên đám. Cự Nguyên vội lách sang bên né tránh buông xuôi tay, cười nói :

- Sư muội làm gì mà dữ thế! Quân tử chỉ dùng lời lẽ chứ đâu có dùng võ lực như vậy.

Tổ Tổ đáp :

- Tiểu muội là nữ tử chứ đâu có phải là quân tử. Đánh này!

Chỉ nghe thấy bốp một tiếng nàng ta đã đâm luôn một quyền vào vai Cự Nguyên khiến y đau quá kêu la om sòm.

NỮA CỎI SƠN HÀ

Hồi 4(a)

Bắc Cỏ sơn hạ

Phù Tống Viện Thi Huyền trưởng lão

Vô Trần đạo nhân nói :

- Liễu đại hiệp... à... Tồn Trung! Thế thiếu hiệp có định tới Đông Doanh thăm dò không?

Tồn Trung đáp :

- Vãn bối cũng có ý định đó, nhưng Bang chủ lại không muốn cho

vấn bối mạo hiểm, nên văn bối sẽ tùy cơ hành sự, đề cao cảnh giác thôi.

Vô Trần tiếp :

- Theo sự quan sát của bản đạo, thì võ công cùng cơ trí của thiếu hiệp đều hơn người có thể tùy cơ ứng biến được. Nhưng Đông Doanh là một nơi rất nguy hiểm, sự đồ của Thanh Hải Lạp Bột Tự Tôn Kha Ba cũng là xuất phát tại nơi đó. Hơn nữa, bản đạo còn nghe đồn rằng có mấy tên ma đầu cái thể đã có mật ước là sẽ tới tiếp tay cho bọn chúng. Tuy nhiên việc này là do một vị bạn hữu của bản đạo cho biết chứ thật ra chưa có bằng chứng nào xác đáng cả. Nếu quả thật như vậy, đại cuộc sẽ khó khăn cho chúng ta bội phần. Thiếu hiệp có tới Đông Doanh phen này cũng chớ nên sơ hốt, dù cho không thành công thì cũng chớ nên để lộ hành tung. Đó mới là thượng sách.

Tồn Trung cung kính đáp :

- Văn bối xin ghi nhớ.

Kiến Khang là một thị trấn ở phía Nam hạ du Trường Giang, bốn bề sông nước tung hoành, hình thế hùng tráng, được binh gia coi như một nơi rất trọng yếu. Tôn Ngô, Lục Triều, Nam Dương cũng đều đã kiến đô tại nơi đây.

Gần Kiến Khang là Bắc Cố sơn, thuộc phía Bắc huyện Trấn Giang. Ba mặt là nước bao bọc. Đại tổng chế Miêu Truyền đã cho thiết lập Đông Doanh ở chân núi Bắc Cố sơn này.

Doanh trại này chiếm cứ một vùng đất rất lớn rộng, kiến trúc cực kỳ tinh xảo hiểm hóc, những người thường khó lòng xâm nhập nổi.

Đại tổng chế Miêu Truyền tuy là nhân vật đứng đầu Đông Doanh, nhưng thường trú ở Lâm An để ngầm giám thị Tống Cao Tôn, và còn ngầm điều khiển áp chế các nhân vật võ lâm bốn phương.

Người xử lý thực sự ở Đông Doanh này là Lưu Tà, xưa kia vốn là một tên vô lại, bị quan quân triều đình truy nã rất gắt gao. Không hiểu sao, trên đường đào tẩu y được tên đại ma đầu Cô Lâu giáo chủ thu nhận và đã được chân truyền một môn công phu tà phái cực âm hiểm, đã khét tiếng võ lâm. Sau đó, y ngẫu nhiên gặp Miêu Truyền, rồi kết nghĩa thành huynh đệ, mới đổi danh là Lưu Chính Ngạn.

Sau Miêu Truyền được triều đình phong cho chức đại tổng chế, liền đề cử y chức phó tổng chế, và trao hết đại quyền ở Đông Doanh cho y.

Thông Thiên Hiểu sư gia là tên tham mưu đã khét tiếng quỷ quyết ở Đông Doanh này. Tên tuổi thực sự của y, không một ai hay biết và y cũng chưa bao giờ nhắc nhở tới. Ai nấy đều chỉ biết y là một thiên

tài, có cơ trí, mưu kế cùng tổ chức không ai sánh kịp. Mọi quy mô ở Đông Doanh đều do y sắp đặt hết. Trong đó y chia ra Thần Cơ doanh, Tiền Long đội, Khôi Y tổ, Thiên Khuyết thất. Thủ đoạn điều hành của y cũng rất khắt khe và bí mật.

Vì vậy mọi động tĩnh ở Đông Doanh không một người ngoài nào dò biết được.

Tồn Trung có ý định tới Đông Doanh này tra xét động tĩnh để tìm tung tích của Trần cô nương, nên chàng liền cương quyết từ biệt Vô Trần đạo nhân, Cự Nguyên cùng Tổ Tổ, lón bước rời khỏi nơi đó ngay.

Vì trang phục của chàng rất mộc mạc, chiếc áo ngắn màu huyền, đầu đội nón rơm rách đã che vẻ anh khí lẫm lẫm của chàng cho nên dọc đường không một ai chú ý.

Hôm đó, chàng đặt chân tới Kiện Khang vào khoảng giờ Ngọ.

Chàng liền trực chỉ Thổ Địa miếu ở phía Tây thành tiến bước.

Chỉ thấy trước cửa miếu có một đại hán như bản đang ngồi nhàn nhã gieo xúc xắc. Liễu Tồn Trung chỉ đưa mắt nhìn quanh đang định bước vào bên trong thì đại hán như bản bỗng đứng bật dậy mắng chửi :

- Mẹ kiếp! Xui xẻo thật! Lại gặp tà ma như thế này, thế nào đánh bạc cũng sẽ thua!

Vừa dứt lời, y đã lướt tới cạnh Tồn Trung, bỗng đưa cùi chỏ khẽ hích vào tay, đồng thời liếc mắt ra hiệu, rồi y tiếp tục lướt vào bên trong tức thì.

Tồn Trung thấy cách ăn mặc của hán tử nọ cũng hơi động lòng vội theo sau y ngay. Bên trong miếu vắng lặng như tờ, không một bóng người. Chỉ thấy hán tử nọ đứng sát vách tường, khẽ giọng hô :

- Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng.

Tồn Trung vừa nghe dứt đã mỉm cười, khẽ gật đầu.

Hán tử nọ vội chạy tới trước mặt chàng khom mình thi lễ khẽ nói :

- Đệ tử Hồ Thất thuộc chữ “Vũ”, xin ra mắt tiểu sư tổ.

Tồn Trung ngạc nhiên, hỏi :

- Sao người biết ta là Liễu Tồn Trung?

Hồ Thất đáp :

- Đệ tử thấy cách phục sức của tiểu sư tổ rất lam lũ hai mắt thần quang nội liễm, vẻ mặt lại rất xa lạ, cho nên đã tinh ý nhận ra được ngay. Tổng đàn có cho bồ câu truyền thư, vì vậy, Phù Tổng Viện Thi Huyền trưởng lão đã tính toán, nếu sư tổ dọc đường không gặp sự trở ngại gì, thì tất hôm nay thế nào cũng giá lâm Kiện Khang này cho nên đã xuống lệnh cho bọn đệ tử phải lưu ý, Thi Huyền trưởng lão

còn sợ bọn đệ tử không nhận ra được tiểu sư tổ cho nên đã đem dung mạo cùng cách ăn mặc của tiểu sư tổ nói cho bọn đệ tử được rõ.

Liễu Tồn Trung mới vỗ lể à lên một tiếng nghĩ thầm :

- “Thi Huyền trưởng lão tài trí không thua kém gì Gia Cát Khổng Minh cho nên hành động của ta đã không ra ngoài sự tính toán của y, Cái bang có một nhân vật như thế này thật không còn sợ hãi gì Đông Doanh nữa”.

Trong lòng chàng cũng hoan hỉ thầm, hỏi tiếp :

- Thi Huyền trưởng lão còn nói gì nữa không?

Hồ Thất đáp :

- Thi Huyền trưởng lão có nhắc lại lệnh của Bang chủ đã viết trong thư dặn bảo bọn đệ tử có gặp tiểu sư tổ thì hãy thưa với tiểu sư tổ chớ nên đơn thân mạo hiểm lấy dũng khí nhất thời mà liều lĩnh tới thăm dò Đông Doanh. Theo Thi Huyền trưởng lão cho hay Đông Doanh là một nơi tập trung rất nhiều cao thủ thượng thừa. Hơn nữa, lại phòng thủ rất cẩn mật kiên cố. Nếu tiểu sư tổ đơn thân xâm nhập thì khó mà may mắn thoát khỏi được.

Hồ Thất nói tới đây đưa mắt chăm chú nhìn Tồn Trung tỏ vẻ quan tâm hỏi :

- Lần này tiểu sư tổ tới Kiện Khang có ý định tới Đông Doanh hay không?

Tồn Trung nhú mày hỏi lại :

- Người giữ nhiệm vụ gì ở nơi đây?

Hồ Thất cung kính đáp :

- Đệ tử thuộc tổ canh tuần.

Tồn Trung hỏi tiếp :

- Nếu vậy Đông Doanh ở phía nào?

Tuyệt tác của Hải Đế Sa Lý Cửu

Hồ Thất cung kính đáp :

- Tại Trấn Giang dưới Bắc Cổ sơn.

Tồn Trung cười nói :

- Nếu vậy mỗ biết rồi.

Thật ra chàng chưa biết nơi đó thuộc vùng nào cả, lại hỏi tiếp :

- Đông Doanh được kiến trúc ở chân núi Bắc Cổ sơn, và mặt nó hướng về phía Bình Nguyên, phải không?

Hồ Thất đáp :

- Không phải, Đông Doanh ba mặt là nước, đường bộ chỉ ăn thông với một con đường nhỏ ở phía sau núi thôi.

Tồn Trung rất lấy làm mãn ý, khẽ mỉm cười gật đầu ra vẻ khen ngợi.

Hồ Thất thấy vậy rất khoái chí vội tiếp ngay :

- Ba mặt thủy lộ Đông Doanh được tổ chức Tiền Long đội luôn luôn ngầm tuần sát, dưới nước bố trí cực kỳ tinh xảo nếu không phải người của Đông Doanh thật khó thể xâm nhập được. Con đường nhỏ phía sau núi thì do Tuần Cơ doanh thủ giữ. Những nhân vật thuộc Tuần Cơ doanh này đều là những cao thủ võ lâm xưng hùng một phương được tuyển chọn vào. Đừng nói là địch nhân mà dù là một con chim cũng khó lòng bay lọt. Không những thế trong doanh lại còn Khôi Y tổ. Bọn cao thủ của Khôi Y tổ trừ phi nhận lệnh ra ngoài hành sự, bằng không được bổ sung thêm vào bọn võ sĩ thủ doanh. Bên trong còn một nơi cực kỳ nghiêm trọng gọi là Thiên Khuyết thất. Nơi đây thì như có mấy tên ma đầu trú danh cư trú...

Tồn Trung xen lời hỏi :

- Có mấy tên đại ma đầu?

Hồ Thất đáp :

- Điều này đệ tử cũng không được rõ cho lắm. Chỉ được nghe đồn là cả Thanh Hải Lạp Bộc tự, đại ma đầu tên là cái gì Tôn Kha... cũng có mặt trong đó.

Tồn Trung “à” lên một tiếng, nói :

- Người làm việc tận tâm như vậy thật rất đáng khen. Nhưng người đã nhận được tin đó ở đâu vậy?

Hồ Thất đáp :

- Những sự việc tại con đường nhỏ phía hậu sơn là do Xuyên Địa Thủ Trần Tứ đã dò la. Tin tức về đường thủy lộ thì là kiệt tác của Hải Đế Sa Lý Cửu.

Tồn Trung gật đầu ra chiều hài lòng hỏi :

- Thế phân đàn đặt ở nơi nào?

Hồ Thất đáp :

- Bẩm ở miếu Thổ Địa. Tiểu sử tổ có cần cho gọi phân đàn chủ tới để chi thị không Tồn Trung nói :

- Không cần. Lần này ta tới Kiện Khang đây chỉ là để ngao du danh thắng thôi, chứ không có nhiệm vụ đặc biệt gì cả. Người chỉ cần trở về bẩm với phân đàn chủ, bảo rằng ta có ghé qua nơi đây là được rồi.

Hồ Thất cung kính vái chào rồi rời khỏi nơi đó ngay. Tồn Trung cũng kiếm một quán cơm bình dân ăn uống qua loa, rồi chàng liền tới một lò rèn luyện binh khí ở cách đó không xa, lựa mua hai mũi trủy bằng thép ròng, giắt vào trong người để tùy cơ sử dụng, rồi theo đại lộ trực chỉ thẳng Trần Giang.

Khi chàng đặt chân tới thị trấn thì đã vào khoảng chập tối. Nơi đây

binh mã người Kim mới rút khỏi không lâu, cho nên còn rất nhiều nơi vương lại những vết tích của chiến tranh, nhà xiêu vách lở.

Nhưng lạ thay, lại có những nơi cảnh tượng thật tấp nập trà đình tửu quán san sát, khách ra vào thật đông đảo.

Thì ra đại tổng chế Miêu Truyền, sau khi đã nắm đại quyền trong triều đình, thấy Tân Khí Tật thủ giữ Trấn Giang bố phòng khắp giải Nam ngạn sông Trường giang, kháng cự với người Kim rất mãnh liệt, trong lòng y liền nảy sinh đồ kỵ chỉ sợ triều đình trọng dụng Tân Khí Tật. Y liền tâu với vua Cao Tôn :

- Bắc Cỗ sơn hình thế rất hiểm yếu, là một nơi quan trọng của bình gia. Vậy phải do hạ thần đích thân điều khiển mới mong ổn định được.

Do đó, y mới kiến lập Đông Doanh, rồi sai Phó tổng chế Lưu Chính Ngạn điều khiển, là y muốn che mắt triều đình những mưu đồ bất chính của mình, cho nên mới thiết lập những trà đình tửu quán, tạo nên một cảnh rất phồn hoa náo nhiệt, hầu dễ bề hành động.

Hãy nói Liễu Tồn Trung tiến vào trong trấn liền tìm một khách điểm nghỉ chân.

Hai bên bờ sông rộng liễu phát phơ trước gió, đèn đuốc sáng rực như ban ngày. Trà đình tửu quán nhộn nhịp Tồn Trung vốn sinh trưởng trong Cái bang từ nhỏ đã quen nếp sống thanh bản, không thích những chốn phồn hoa náo nhiệt. Chàng muốn kiếm một khách điểm thật bình dân để nghỉ chân nhưng không ở đâu mà tìm.

Trong lúc chàng đang dáo dác tìm kiếm, bỗng thấy có một tên vô lại hơi rượu xông lên nồng nặc xăm xăm chạy tới trước mặt. Tồn Trung thấy y là một tên say rượu, vội lách mình sang bên né tránh.

Nhưng tên nọ hai chân lão đảo bước tới giương hai tay ra định ôm chầm lấy chàng miệng lè nhè nói :

- Bảo bối của mỗ, sao lâu rồi ta mới gặp lại ngươi như vậy? Làm mỗ cứ luôn luôn tưởng nhớ tới ngươi.

Dứt lời y giơ tay ra định chộp vào trong lòng Tồn Trung. Chàng vội lách người né tránh luôn mấy lượt.

Tên say rượu nọ bỗng lớn tiếng kêu la :

- Ôi chà! Bảo bối của mỗ! Sao ngươi trở mặt, không nhận bạn bè như thế?

Y lại giơ tay ra chộp tiếp. Tồn Trung cả giận, nghĩ thầm :

- “Tên này rõ ràng là giả say định làm chuyện mờ ám, tưởng trong người ta có tiền bạc gì. Thật là xui xẻo cho mi lại gặp phải lão tử nghèo rớt mồng tơi này”.

Bỗng chàng lật ngược bàn tay lên chộp lấy cổ tay tên nọ, khẽ vận

sức bóp, tên nọ đau quá thất thanh kêu la, trán toát mồ hôi lạnh liên
tinh tảo ngay. Tồn Trung quát bảo :

- Tên vô loại này ở đâu tới hầy khai mau? Sao dám chọc ghẹo gia
gia như vậy?

Hán tử say nọ đau quá, nổ cả đom đóm mắt ra toàn thân mềm nhũn
cổ nghiêng rãng mím môi chịu đựng, nghe hỏi vội lắp bắp đáp :

- Tiểu nhân đã biết tội, xin gia gia buông tha cho.

Tồn Trung quát lớn :

- Người chuyên sống bằng nghề này phải không?

Tên nọ van xin :

- Bẩm gia gia lần sau tiểu nhân không dám tái phạm nữa.

Tồn Trung lại quát hỏi :

- Người làm nghề này được bao lâu rồi?

Tên say vội đáp :

- Tiểu nhân vì quá túng thiếu cho nên mới liều lĩnh hành nghề khoảng
ba tháng nay. Hôm nay gặp phải Thiên Hoàng gia gia lão tử quả thật
tiểu nhân có mắt không thấy núi Thái Sơn, tội đáng muôn chết.

Tồn Trung hỏi tiếp :

- Người đoán gia gia là hạng người nào mà dám chọc ghẹo như vậy.

Tên nọ cố nhin đau, cố mở mắt lên nhìn Tồn Trung, thấy là một thiếu
niên lưng dài, tay vượn, lông mày kiếm dài tới tận mái tóc, tuy dáng
dấp oai nghiêm, khiến ai trông thấy e dè nể sợ, nhưng niên kỷ chỉ
mới độ ngoài hai mươi, mà y cứ quen miệng xưng là gia gia tử như
thế, thật là tức cười. Tên nọ đáp :

- Tiểu nhân thấy ngài, Thiên Hoàng gia gia lão tử cứ đưa mắt tìm
kiếm đoán thể nào cũng muốn tìm khách sạn trú chân, trong người ắt
phải có đem theo tiền bạc, vì vậy tiểu nhân mới chót mạo phạm tới
Thiên Hoàng gia gia lão tử, tiểu nhân có mắt cũng như mù, thật tội
đáng đánh lăm!

Y vừa dứt lời đã nghe thấy có những tiếng kêu “bóp, bóp” Thì ra tên
nọ đã giơ tay lên vả vào mặt mình lia lịa.

Liều Tồn Trung thấy hành động của tên nọ rất hoạt kê, liền phì cười
nói :

- Gia gia muốn tìm một khách điểm để nghỉ chân. Người có biết ở
đâu không? Mau mau chỉ cho gia gia biết để đãi công chuộc tội.

Tên nọ nghe nói, lộ vẻ hớn hờ đáp :

- Dạ dạ! Tiểu nhân xin đi kiếm quán trọ cho Thiên Hoàng gia gia
ngay!

Dứt lời, y liền đi trước dẫn đường. Quẹo qua một khúc quanh, tới
một con đường rất vắng vẻ, tên nọ liền giơ tay ra chỉ, nói :

- Thiên Hoàng gia gia lão tử, ngài thử coi xem khách điểm này có hợp ý không?

Tồn Trung đưa mắt nhìn, thấy khách điểm nọ trước cửa có để bảng viết bốn chữ “Duyệt Lai khách sạn”. Khách sạn này cửa không lớn lắm, chiêu bài đã nhạt màu. Tồn Trung lấy làm vừa lòng, khẽ gật đầu. Tên nọ vội chạy vào bên trong. Không lâu sau, đã thấy y dẫn tên chưởng quầy ra. Tên nọ liền chấp tay tươi cười, nói :

- Khách quan gia gia, xin mời vào! Xin mời vào!

Rồi y đưa mắt ra hiệu cho hán tử say. Tên nọ khẽ gật đầu, rồi quay sang Tồn Trung, vái dài một vái, quay mình rời khỏi nơi đó ngay.

Tồn Trung theo tên chưởng quầy bước vào bên trong, xuyên qua một hành lang, tiến vào phía sau, thấy nơi đây có một dãy khách phòng, tên chưởng quầy liền mở một căn ở cuối dãy, mời Liễu Tồn Trung vào.

Tồn Trung đưa mắt quan sát căn phòng, thấy thập phần ngăn nắp, sạch sẽ, sát vách kê một chiếc giường. Trên một chiếc bàn có để một ngọn đèn dầu thấp sáng choang.

Tên chưởng quầy vội kêu gọi phở ky đem một bình trà nóng lên.

Mắt đảo lộn mấy vòng, y nghiêng mình hỏi :

- Khách quan gia gia đã ăn uống gì chưa?

Tồn Trung hỏi lại rằng :

- Nơi đây có những thức ăn gì?

Tên chưởng quầy đáp :

- Hiện ở dưới bếp còn một chiếc đùi dê, một vò rượu nguyên chất.

Nếu khách quan gia gia muốn dùng tiểu nhân sẽ cho người đem lên ngay.

Tồn Trung nói :

- Nếu vậy người hãy lấy cho ta một mâm thịt cùng hâm nóng một bình rượu đem lên đây.

Tên chưởng quầy vâng vâng dạ dạ rồi lui ra bên ngoài tức thì.

Không bao lâu sau y đã dẫn một tên phở ky đem rượu thịt tới đầy đủ.

Tên chưởng quầy thân hành rót đầy một ly rượu hai tay dâng tới trước mặt Tồn Trung nói :

- Khách quan gia gia, rượu này có tên là “Tam Nhật Túy” đã nổi tiếng là một thứ rượu thượng hảo hạng. Nhân lúc rượu còn nóng hổi này mời thưởng thức mới thấy mùi vị tuyệt diệu của nó.

Tồn Trung liền đỡ lấy chén rượu, đưa mắt liếc nhìn qua một lượt bỗng cười ha hả, nói :

- Chưởng quầy, đây có phải là hắc điểm không?

Tên chưởng quầy nghe nói, mặt liền biến sắc ngay.

Tồn Trung lại hỏi tiếp :

- Ta thường nghe người ta nói, trên chốn giang hồ thường có một loại hắc điểm, chuyên sống với nghề không vốn, đợi khi có khách tới trú ngụ, liền thừa cơ đánh thuốc mê để hãm hại. Những người béo mập thì đem lột da lóc thịt, nấu thành dầu. Những người gầy ốm thì băm thịt ra làm nhân bánh bao. Hành lý tiền bạc đều bị cướp đoạt hết. Ta cần phải đề phòng rượu này của bạn mới được.

Tên chưởng quầy cứ kêu oan luôn mồm, nói :

- Sao khách quan gia gia lại nói thế? Miền Trấn Giang đây là địa phương thuộc thế lực cai quản của Miêu Truyền tổng chế, phó tổng chế Lưu Chính Ngạn chỉ huy Đông Doanh, ở Bắc Cốc sơn lại cách đây không xa. Miêu Truyền tổng chế thương dân như con đẻ, quy luật rất nghiêm minh. Dân chúng quanh vùng này đều tôn xưng ông ta là Cứu Thế tướng quân, thì làm gì có ai to gan lớn mật, dám thiết lập hắc điểm tại đây như thế. Rượu này tiểu nhân xin bảo đảm là rượu thượng hảo hạng.

Tồn Trung liền nói :

- Nếu là rượu ngon thật thì hay lắm? Người hãy uống thử trước một chén cho mỗ xem.

Chưởng quầy vội xua tay lia lịa, cười nói :

- Xin khách quan gia gia chớ có chê cười. Tiểu nhân trai giới đã lâu, dù chỉ một giọt rượu cũng không dám uống.

Tồn Trung cười ha hả, nói :

- Bạn chớ hãi sợ như thế. Đó là mỗ đùa chơi đấy thôi, chứ miền Trấn Giang này đã là địa phương do Miêu Truyền tổng chế cai quản, thì làm gì có hắc điểm được? Nhưng còn giải Trường Giang Nam Ngạn này do ai trấn thủ thế, người có biết không?

Tên Chưởng quầy đáp :

- Đó là do Tân Khí Tật trấn thủ. Lão này xưa nay rất lộng hành, không thức thời chút nào cả, cứ tối ngày hô hào đánh đuổi người Kim.

Như vậy không phải là nằm mơ giữa ban ngày hay sao? Cũng vì thế, Miêu Truyền tổng chế với y không ưa gì nhau.

Tồn Trung lại hỏi :

- Miêu tổng chế tay nắm đại quyền ở triều đình, thế không nghĩ tới việc khôi phục lại quê hương đất nước hay sao?

Tên chưởng quầy chần chừ giây lát mới đáp :

- Điều này... điều này tiểu nhân không được rõ cao kiến của Miêu tổng chế ra sao.

Tồn Trung bỗng cười ha hả, nói :

- Đúng lắm! Đúng lắm! Miêu Truyền tổng chế đã thương yêu dân như con cái, tất nhiên phải có điều kế để bảo quốc an dân chứ! Chúng ta chỉ là hạng dân đã tầm thường thì làm sao hiểu rõ được quốc gia đại sự.

Dứt lời, chàng định đưa chén lên môi định uống, nhưng lại đặt xuống bàn, nói :

- Chưởng quỹ tiên sinh, mỗi uống rượu có một cái tật rất kỳ quái hể có người ta đứng cạnh nhìn thì không sao có hứng thú uống được. Xin bạn hãy ra ngoài, để mỗi chậm rãi thưởng thức vị của rượu ngon rồi còn đánh một giấc ngủ cho thoải mái.

Tên chưởng quầy vâng dạ rồi lui ra bên ngoài. Y thuận tay khép luôn cửa phòng lại ghé mắt nhòm trộm vào trong đó xem sao, thì thấy Tồn Trung đưa rượu lên môi nhắm nháp, miệng nói :

- Rượu ngon thật! Cái tên Tam Nhật Túy này quả thật danh bất hư truyền.

Tên chưởng quầy nghe nói liền mừng thầm. Y bỗng ngoắt tay ra hiệu cho tên hán tử say lúc ấy đang đứng ngáp ghé bên ngoài, liền vội chạy vào, định mở miệng cất tiếng hỏi, nhưng tên chưởng quầy vội đưa tay ra hiệu rồi chỉ tay vào khe cửa. Tên nọ vội ghé mắt nhìn vào bên trong, thì thấy Liễu Tồn Trung đưa hết chén này đến chén khác lên môi uống liên miên. Không bao lâu sau bỗng nghe thấy tiếng bộp một cái, chén rượu đã rời khỏi tay chàng rớt xuống đất vỡ tan tành. Tồn Trung người lão đảo hai tay chống lên mặt bàn cố gượng đứng vững miệng kêu la :

- Ối chà! Không ổn rồi! Rượu này có độc. Hắc, hắc... điếm.

Mới nói tới đây liền nghe thấy lạch bạch, Tồn Trung đã ngã ngửa người trên mặt đất, tên hán tử cả mừng vỗ vai tên chưởng quầy khen ngợi :

- Mạch Cát, thủ đoạn của bạn quả thật lợi hại. Xem như vậy phen này thể nào mình cũng sẽ được thăng lên một cấp chứ không sai.

Tên Mạch Cát đáp :

- Việc thành công này cũng là nhờ Mao Nhị bạn đã giúp đỡ một phần bằng không làm sao cho cá cắn câu được?

Tên Mao Nhị nói :

- Dĩ nhiên là cả hai chúng ta đều có chút công lao. Không biết tiểu tử này có đúng là tên đó hay không?

Mạch Cát nói :

- Cứ xem tướng mạo cùng cách ăn mặc của hắn thì có lẽ là tiểu tử mà Lý quản đái đã nói cho chúng ta hay sao. Nếu quả đúng là y thì thật không ra ngoài sự tính toán của Thông Thiên Hiểu sự gia.

Y nói dứt lời bỗng thấy ở ngoài cửa có một tên vệ sĩ bước vào.

Mạch Cát vừa thấy tên võ sĩ nọ đã mừng rỡ nói :

- Dao quản đái mau lại đây coi!

Tên Dao quản đái vội rào bước tiến tới hỏi :

- Thuốc mê đã công hiệu chưa? Cá lớn hay cá nhỏ?

Mạch Cát đáp :

- Dường như là đại ngư mà Lý quản đái đã cho hay. Không ngờ phen này chúng ta lại gặp vận may đến như vậy!

Tên Dao quản đái vội hé cửa nhìn vào trong phòng. Bỗng y bật cười nói :

- Không ngờ chỉ là một tên tiểu tử tầm thường trông không có vẻ gì là lợi hại đâu, mà Lý quản đái khi trở về cứ tăng bốc võ công của y lợi hại kinh người, khiến cho cả Thông Thiên Hiểu sư gia cũng phải cẩn thận đề phòng dường như gặp kẻ đại địch vậy.

Mạch Cát vội nói :

- Tên này cơ trí cũng không phải là tầm thường. Vừa rồi trước khi bắt tỉnh, y còn bảo là trong rượu chúng ta có độc.

Tên Dao quản đái hừ nhạt một tiếng nói :

- Đã là người có cơ trí tại sao y còn té lăn ra đất như thế này.

Xem như vậy, lời nói của Lý quản đái chỉ là phóng đại ra đấy thôi.

Mạch Cát nói :

- Chưa chắc là thế. Khi ở Thành Sơn cơ Thái Bạch lâu chính mắt quản đái đã thấy tên này vũ lộng thần oai, muốn cướp lại vị Trần cô nương, mà chường lực lợi hại đến chính Lý quản đái cũng phải hoảng sợ mà vội nhảy qua song cửa đào tẩu.

Dao quản đái lại “hừ” một tiếng, nói :

- Toàn là những lời bịa đặt!

Mạch Cát lại hỏi :

- Lý quản đái sao không thấy tới?

Tên Mao quản đái đáp :

- Hôm nay tới phiên y trực. Thông Thiên Hiểu sư gia vì đề phòng tiểu tử tới doanh này gây rối, cho nên mới ra nghiêm lệnh bố phòng khắp nơi, cứ coi trọng y như là một nhân vật ba đầu sáu tay gì vậy.

Không ngờ dưới mắt mõ chỉ là một tên tiểu tử rất tầm thường này.

Nếu sớm biết như vậy, không phải là họ Dao nói khoác, mõ chỉ cần khẽ ra tay là đã tóm được cổ y ngay. Hãy mau mở rộng cửa ra, để mõ vào tra hỏi y.

Kế đó, cửa phòng liền được mở toang ra. Tên Dao quản đái hùng hổ bước vào trong phòng, theo sau là Mạch Cát với Mao tiểu nhị.

Thấy Tôn Trung đang nằm ngửa trên mặt đất, chiếc nón rơm quăng

một bên Dao quần đái liền nói :

- Để mỗ điểm vào huyết đạo y trước đã, rồi hãy tra xét sau.

Quần vô tư tưởng dân tộc

Dứt lời, y liền cúi người xuống, giơ tay ra định vỗ vào Khí Hải huyết của Liễu Tồn Trung.

Đang lúc ấy, bỗng thấy Liễu Tồn Trung vươn vai chuyển mình, miệng ngáp dài một cái, tựa như người ngái ngủ, tả chưởng không biết vô tình hay hữu ý khua trúng hữu chưởng của Dao quần đái đang vỗ xuống, khiến y cảm thấy toàn thân kinh mạch của mình bị tắc nghẽn, biết là có sự không hay xảy ra. Y vội rút tay lại, nhưng không sao kịp nữa, nửa người tê tái, hai chân mềm nhũn, té lăn ra đất, không còn còn quậy được nữa.

Bỗng thấy Tồn Trung ngất ngưỡng ngồi dậy, miệng ú ớ nói :

- Trong rượu có độc, nơi đây quả đúng là hắc điểm rồi chứ không sai.

Chàng vừa thốt ra những lời đó khiến cho Mạch Cát lẫn Mao Tiểu nhị đều hoảng sợ đến hồn phi phách tán, quay mình định bỏ chạy, nhưng Tồn Trung đã cười ha hả, nói :

- Xin các bạn hãy nể mặt mỗ mà ở lại đây giây lát, gia gia này còn muốn uống thêm một chén rượu nữa.

Chỉ nghe thấy “phập phập” hai tiếng Mạch Cát và Mao tiểu nhị mỗi người đã bị một chiếc đĩa phi trúng Song Quan huyết đứng đờ người tại chỗ. Tồn Trung thuận tay rút luôn thanh bảo kiếm của tên Dao quần đái ra khỏi vỏ lia qua lia lại trước mặt tên Mạch Cát rồi quát hỏi :

- Duyệt Lai khách điểm này của người có phải được lập ra để giám thị ngầm cho Đông Doanh phải không?

Mũi kiếm đã dí sát yết hầu Mạch Cát khiến y hoảng sợ đến người giá lạnh như băng, mặt xanh mét cắt không còn hột máu. Tồn Trung liền quát mắng :

- Quỷ kế của người làm sao qua mắt nổi bốn gia gia. Lúc còn ở ngoài cửa điểm người đã đưa mắt ra hiệu cho tên tiểu nhị đã khiến mỗ đề tâm ngay rồi. Khi mỗ nói nơi đây là hắc điểm trong rượu có độc sắc mặt của người liền biến đổi hiển nhiên đã tố cáo tâm địa gian trá của mình. Người tưởng ta đã uống rượu độc ấy vào bụng thật ư? Ha ha... ha ha... Tên Dao quần đái kia vừa rồi người đã nói mỗ chỉ là một tên tiểu tử tầm thường không có gì là lợi hại cả phải không? Nếu lúc này ta ra tay giết chết người ắt thể nào cũng bị người trên giang hồ chê cười là ta lòng dạ hẹp hòi, mà cả người chết cũng không yên tâm nhắm mắt. Thôi được, để mỗ giải huyết đạo cùng giao trả trường

kiếm cho người, rồi chúng ta sẽ đường đường chính chính so tài cao thấp với nhau một phen. Như vậy, dù có chết, người cũng không còn oán thán gì được nữa, người nghĩ sao?

Tên Dao quản đái nghe nói trong bụng liền mừng thầm, đáp :

- Nếu như đường đường chính chính so tài, bằng vào bản lĩnh thực học của mình, Dao mỗi dù có bị đánh bại, trong lòng cũng sẽ tâm phục, khẩu phục.

Tồn Trung liền mắng chửi :

- Một tên vô tư tưởng dân tộc như người, tội đã đáng chết lắm rồi. Đây mỗi chỉ muốn cho người thấy chút đạo nghĩa của những nhân vật chính đạo Trung Nguyên quang minh chính trực như thế nào để người có chết cũng nhắm mắt yên tâm.

Bỗng chàng giơ tay lên phát một cái, thành trường kiếm đã rời khỏi tay, nhanh như điện chớp nhằm tiếng người tên Dao quản đái phi tới. Tên nọ hoảng sợ đến nỗi mặt xanh như chàm đỏ, người run lẩy bẩy nhắm mắt chờ chết. Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy “bách” một tiếng đầu mũi kiếm vừa bay sát tới người y, bỗng có một luồng kinh lực hất trật sang bên, chuôi kiếm quay ngang, bật trúng huyết đạo giải luôn yếu huyết bị phong bế của y tức thì.

Tên Dao quản đái vội lồm cồm bò dậy, bụng thất kinh nghĩ thầm :

- “Võ công tà môn của tiểu tử này quả thật kinh người. Thuật dùng khí công điều khiển kiếm thức đó cao siêu thật. Chẳng trách Thông Thiên Hiểu sư gia mà cũng phải bố phòng nghiêm mật để đối phó với y, như gặp phải đại địch vậy”.

Nghĩ đoạn, y cũng phải bội phục Thông Thiên Hiểu sư gia là người hiểu biết rộng, tính toán như thần. Một mặt đứng trước vị thiếu niên thần oai lẫm lẫm này y cũng cảm thấy tuyệt vọng, hùng khí chiến đấu vừa rồi cũng tan biến mất. Tồn Trung lạnh lùng bảo :

- Người hãy nhặt nhanh trường kiếm lên đi, còn chần chờ gì nữa!

Tên Dao quản đái liền nghiêng răng mím môi cúi xuống, chộp luôn lấy chuôi trường kiếm rồi đứng đấy thủ thế.

Tồn Trung nhìn thấy cử chỉ của y, chừng như chợt hiểu liền à lên một tiếng, nói :

- Thì ra người là nhân vật thuộc Tung Sơn phái, ở trên giang hồ đồn đại bọn người bịt mặt tới tàn sát Viễn Dương phiêu cuộc có những tên sử dụng chiêu thức của Tung Sơn phái. Chắc người thể nào cũng có tham dự vào việc ấy!

Tên Dao quản đái chỉ “hừ” nhặt một tiếng chứ không trả lời. Tên Mạch Cát đứng cạnh đó liền giật mình kinh hoảng nghĩ thầm :

- “Tên tiểu tử này lợi hại thật! Chưa ra tay giao đấu mà y đã phát giác

ra được môn phái của đối phương như vậy”.

Chỉ thấy Dao quân đái hữu thủ nắm chặt lấy chuôi trường kiếm tả thủ vượt lên sống kiếm về mặt rất khấn trương hiển nhiên y đã hãi sợ đến cực độ đang cố gượng trấn tĩnh tinh thần. Y bỗng từ từ tiến lên, kiếm thế đã mang theo một luồng kinh phong quét vào ngang người đối phương. Nhưng kiếm thế chưa tới nơi đột nhiên chiêu thức bỗng thay đổi, mũi kiếm đã nhằm thẳng Thái Dương huyết của Tồn Trung đâm tới.

Tồn Trung hét lớn một tiếng, nghiêng người nhanh như điện chớp luồn ra phía sau đối phương. Chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng, lưng tên Dao quân đái đi bị đánh trúng một chưởng. Y chỉ kêu “hự” được một tiếng, rồi té lăn ra đất, không cựa cựa gì được nữa.

Tồn Trung quát lớn :

- Mạch Cát, người hãy coi đó, phạm những tên nào thuộc bọn chó má của Đông Doanh thì đều được mỗ cho một chưởng như thế.

Dứt lời chàng lại tiến đến gần tên Mao tiểu nhị, quát bảo :

- Chính tên này làm tay sai cho bọn hung ác, chuyên sát hại kẻ lương dân vô tội, ta không thể để cho người sống sót được!

Tiếp theo đó, lại nghe thấy “bốp” một tiếng, tên nọ lưng đã bị đánh trúng một chưởng. Y chỉ kêu “hự” một tiếng, mắt tròn tròn, mồm há hốc chết ngay tại chỗ. Tên Mạch Cát đứng đó hoảng sợ đến nỗi tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tồn Trung lại quát bảo :

- Tên này cũng không thể tha thứ được.

Mạch Cát vội quỳ xuống dập bấp cầu khẩn :

- Đại đại hiệp... tiểu nhân còn bà mẹ già tuổi đã tám mươi. Xin ngài đại hiệp...

Tồn Trung cười ha hả, nói :

- Người đừng lấy vải thưa che mắt thánh, hòng lừa gạt mỗ. Nhưng nếu muốn cho người sống cũng có thể được, chỉ cần người theo đúng sự thật trả lời mỗ mấy câu.

Mạch Cát vội đáp :

- Dạ, dạ được! Xin đại hiệp cứ việc hỏi đi, điều gì tiểu nhân biết không hề dám giấu giếm.

Tồn Trung liền hỏi :

- Duyệt Lai khách điểm này của người có phải là một trạm canh ngầm của Đông Doanh thiết lập không?

Mạch Cát vội đáp :

- Vâng, quả đúng như vậy.

Tồn Trung hỏi tiếp :

- Có phải vị Trần cô nương đã bị chúng bắt đem về Đông Doanh rồi phải không? Nay bị chúng giam giữ ở đâu?

Mạch Cát đáp :

- Tiểu nhân chỉ biết vị cô nương ấy quả thật đã được đem về Đông Doanh, nhưng không biết bị giam giữ ở đâu?

Tồn Trung “hừ” nhạt một tiếng, hỏi tiếp :

- Thông Thiên Hiếu sư gia đã thiết lập bao nhiêu trạm canh ngấm như thế này để đối phó với mỡ, phải khai ra mau?

Mạch Cát đáp :

- Điều này là việc tối mật của Đông Doanh, tiểu nhân chỉ nghe nói mà không biết rõ được tường tận tình hình đó ra sao.

Tồn Trung nghĩ thầm :

- “Với địa vị của tên Mạch Cát này thì làm sao biết rõ những điều tối bí mật ấy!”

Nghĩ đoạn, chàng liền giơ tay ra vỗ một cái, giải luôn huyết đạo cho tên Mạch Cát, rồi quát bảo :

- Hãy mau dẫn ta tới Đông Doanh ngay!

Mạch Cát bỗng vái lạy lia lịa, van xin :

- Đại hiệp có muốn chém giết thế nào cũng được, chứ còn bắt tiểu nhân dẫn đường, dù tiểu nhân có gan to tà trời cũng... không sao dám... dám làm.

Tồn Trung lại quát hỏi :

- Tại sao vậy?

Mạch Cát đáp :

- Nếu bị người phát giác chuyện này, thế nào cũng bị kết tội tư thông với địch, và bị xử tử một cách thảm khốc.

Tồn Trung nói :

- Người chỉ cần dẫn ta tới gần đó, rồi chỉ con đường nhỏ ăn thông với doanh trại cho mỡ, mỡ sẽ cho người được tự do ngay. Như vậy làm gì có ai phát giác được? Bằng không, mỡ sẽ cho người theo hai tên này về châu Diêm Vương ngay.

Tên Mạch Cát không biết làm sao hơn, đành phải ưng thuận, dẫn Tồn Trung rời khỏi Duyệt Lai khách sạn, ra tới phía ngoại thành y liền trở một con đường nhỏ, rồi hai người tiến thẳng.

Lúc đó ánh trăng lờ mờ, lại mây đen che phủ nên khắp mặt đất tối om. Tồn Trung nhờ có nội công thâm hậu, nên mắt nhìn thấy rất rõ mọi vật, còn Mạch Cát thì bước thấp bước cao, đi một cách rất khó khăn chậm chạp.

Tồn Trung sợ làm y chậm trễ cuộc hành trình, liền cấp y vào ngang hông, nói :

- Để ta đưa người đi, còn người chỉ cần trở đường cho mỗ là được rồi.

Mạch Cát bị Tồn Trung kẹp vào nách đến nỗi xương cốt đau nhức đến độ mồ hôi toát ra như tắm. Y chỉ biết cố nhin đau, khẽ gật đầu. Tồn Trung liền thi triển khinh công. Mạch Cát cảm thấy hai bên tai gió thổi vù vù. Ước chừng thời gian khoảng uống cạn một tuần trà, Mạch Cát đã giơ tay ra chỉ nói :

- Đại hiệp, phía trước mặt là Bắc Cốc sơn đấy. Đông Doanh được thiết lập ở dưới chân núi đó mặt hướng ra sông, thủy lộ rất nhiều. Tồn Trung liền đặt Mạch Cát xuống đất đưa mắt nhìn, chỉ thấy quả núi trước mặt rất lớn cao tới tận mây xanh.

Chàng liền quay sang Mạch Cát nói :

- Đó, mỗ trả lại tự do cho người. Người hãy quay trở về đi. Mỗ hy vọng từ nay về sau người chớ nên để cho người lợi dụng mà cần bảo tồn khí tiết dân tộc. Bằng không lần sau còn gặp mỗ người đừng hòng sống sót thoát khỏi tay mỗ lần hai và sẽ chết như thế này.

Nói rồi Tồn Trung giơ tả chưởng lên phát một cái. Chỉ nghe thấy lắc rắc mấy tiếng một thân cây gần đó đã bị chàng chặt gãy ra làm hai.

Mạch Cát kinh hoảng nghĩ thầm :

- “Có lẽ tiểu tử này là Sở Bá Vương chắc? Bằng không thì làm sao y lại có sức mạnh mẽ như thế này?”.

Nghĩ đoạn y vội khom mình vái chào rồi quay người chạy thẳng.

Tồn Trung sửa lại quần áo cho thật gọn ghẽ, thò tay xem xét lại hai mũi trủy dắt ở trong người, rồi chân khẽ điểm xuống mặt đất, tung mình nhằm thẳng phía Bắc Cốc sơn lướt tới.

Miền Trấn Giang này, thời Nam Tống còn có tên là Nhuận Châu.

Những vùng quanh Bắc Cốc sơn vốn là những thắng cảnh tuyệt đẹp khách nhàn du thường hay tới thưởng ngoạn. Nhưng từ khi Lưu Chính Ngạn thừa lệnh Miêu Truyền thiết lập Đông Doanh ở nơi đây thì những vùng này đã thuộc vào đất cấm, những người lạ cấm không được bén mảng tới nửa bước.

Tồn Trung vừa đi tới chân núi, liền ẩn thân vào một bụi cây đưa mắt quan sát. Chỉ thấy lưng núi có ánh đèn thấp thoáng, hiển nhiên phát xuất từ những tháp canh. Chàng đã được nghe Hồ Thất nói cho hay, con đường nhỏ ở phía sau Bắc Cốc sơn do Đông Doanh Thần Cơ đội thủ giữ, mà Thần Cơ đội này toàn là những nhân vật võ lâm cao thủ xưng hùng nhất phương được kết nạp vào. Nhưng không biết kẻ đứng đầu bọn là ai?

Muốn tiến vào trong doanh, tất nhiên phải đi qua quan ải của Thần Cơ đội này trấn giữ, Tồn Trung vừa đưa mắt quan sát hình thế quanh

đó, xem có chỗ nào thật kín đáo để ẩn thân. Chàng liền tung mình lướt lên trên núi. Chỉ thấy ở con đường nhỏ trên lưng núi có thiết lập một hàng rào rất kiên cố. Cách đó không xa, có thiết lập hai cái chòi canh, cao có tới mười lăm, mười sáu trượng. Ở trên đó có thể quan sát được mọi động tĩnh khắp chân núi, trên chòi thấy thấp thoáng bóng người, Liễu Tồn Trung nghĩ thầm :

- “Trên tháp canh này tất nhiên thể nào cũng bố trí những loại chuông trống gì, đề phòng khi có kẻ xâm nhập sẽ báo động. Một khi thanh âm của những dụng cụ báo động đó được gióng lên, thì thể nào toàn doanh trại cũng đều nghe thấy rõ hết. Muốn xâm nhập vào bên trong, tất nhiên trước hết phải tiêu diệt hai vọng canh báo động này”.

Trong lúc Tồn Trung đang suy tính bỗng nghe thấy phía chân núi có tiếng bước chân dồn dập, tựa hồ như không phải của một người.

Tồn Trung vội đưa mắt nhìn, thì thấy chung quanh đó không có chỗ nào để ẩn thân cả. Nhưng cách đó, khoảng hơn năm trượng, có một cây đại thụ. Tồn Trung vội lướt về phía đó ngay rồi nhẹ nhàng tung mình nhảy lên một lùm cây rậm rạp đưa mắt nhìn xuống thì thấy có ba cái bóng đen lướt ngang qua. Sau đó, trong đám cỏ bỗng có ba tiếng vỗ tay nổi lên. Một trong ba cái bóng đen nọ cũng trả lời bằng ba tiếng vỗ tay. Trong đám cỏ liền có tiếng người hô :

- Đông thành Tây tựu.

Cái bóng đen đáp lại :

- Quỷ khiếp Thần kinh.

Trong đám cỏ liền có tiếng cười hỏi :

- Dao quân đại đã về tới phải không?

Bóng đen đáp :

- Dao quân đại cái gì? Chắc tên đó đã nhân cơ hội ra ngoài du hí cũng chưa chừng.

Một giọng khác ở trong đám cỏ nói :

- Nếu vậy có phải là Lý quân đại đại ca đấy không?

Bóng đen nọ khẽ ừ một tiếng. Kế đó, lại có giọng than vãn của một người :

- Thông Thiên Hiệu sư gia đã quá kỹ lưỡng. Chỉ một tên tiểu tử của Cái bang mà cũng phải làm ra vẻ quan trọng như vậy khiến cho anh em chúng mình đều phải mệt mỏi.

Một giọng khác nói :

- Những lời đồn đãi về tên nọ, chắc chỉ là chuyện huyền thoại mà giang hồ đã vẽ rắn thêm chân, để dọa nạt những kẻ nhát gan phải hoảng sợ đấy thôi.

Một tên khác nói :

- Nhưng chúng ta cũng không thể sơ suất được. Thông Thiên Hiệu sư gia đã xuống lệnh, tất nhiên chúng ta phải thi hành, nhất là từ khi đem con nhỏ nọ về doanh tất nhiên tiểu tử đó sớm muộn gì cũng sẽ tới đây chứ không sai.

Một tên nữa nói :

- Con bé đó là đã bắt được ở Viễn Dương phiêu cuộc đem về. Lý quản đái có báo cáo; hồi ở Thanh Sơn cơ Thái Bạch lâu, thiếu chút nữa thì đã bị tiểu tử nọ phá hỏng mất đại sự.

Tên vừa lên tiếng trước lại nói tiếp :

- Không phải là ta nói con bé đã bắt được ở Viễn Dương phiêu cuộc mà là con nhỏ cưỡi ngựa tới đây gây rối ở dưới núi diều võ dương oai, bảo là tới để tiếp ứng cho Liễu đại ca nào đó, rồi bị tuần sơn đội bắt giữ. Con nhỏ gọi Liễu đại ca chắc là muốn ám chỉ tên tiểu tử nọ.

Một tên nói :

- Có lẽ đúng rồi. Thông Thiên Hiệu sư gia đã tiên đoán tiểu tử đó thể nào cũng sẽ tới đây gây rối. Nếu quả thật như vậy, tại sao đến tận bây giờ vẫn chưa thấy y tới?

Tên kia đáp :

- Có lẽ vì tiểu tử khiếp sợ nên đã đổi ý rồi cũng nên!

Một tên nữa nói :

- Lý quản đái sáng nay đã nói cho mỗi hay, Thông Thiên Hiệu sư gia đã tính toán là chậm nhất tối nay thể nào tên tiểu tử nọ cũng tới nơi. Chắc không phải là y khiếp sợ đâu mà có lẽ dọc đường y đã gặp trở ngại gì mà tới trễ đấy thôi. Hơn nữa con nhỏ nọ lại tới đột ngột như thế chắc có lẽ bọn chúng bị mất hên lạc.

Tồn Trung ẩn núp ở trên cây nghe tên nọ nói thế giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- “Hong to, theo như bọn chúng nói thì thiếu nữ này chắc là Tố Tố rồi, nhưng tại sao nàng lại có thể tới trước mình được?”

Nghĩ tới đây, chàng bỗng vỡ lẽ :

- Phải rồi. Nàng ta cưỡi ngựa phóng thẳng tới đây, còn ta vì tỵ lại Kiện Khang, sau đó ở Trấn Giang lại xảy ra việc lôi thôi, cho nên ta mới tới sau nàng như vậy! Cứu Trần cô nương chưa xong nay lại còn vướng thêm Tố Tố nữa, việc này thật khó khăn gấp bội.

Tồn Trung còn đang suy nghĩ, lại nghe thấy trong đám cỏ bỗng có tiếng hô :

- Thông Thiên Hiệu sư gia truyền lệnh khẩn cấp tới: Mọi người đều phải ở đúng cương vị canh phòng cẩn mật trọn đêm nay, đợi chờ tiểu tử nọ tới nơi, không được sơ ý.

Tồn Trung vừa nghe tới đó, bỗng thấy trong bụi cây ở phía xa có

tiếng xào xạc, tựa hồ như có người đang tiến tới. Kế đó có một giọng cười nhạt, nói :

- Thông Thiên Hiếu sư gia không biết định làm trò ma quỷ gì, nên mới phái Dao quân đại tới Duyệt Lai khách sạn bắt tên tiểu tử nọ, nay lại còn ra lệnh khẩn cấp như thế là nghĩa lý gì?

Tiếp theo đó, lại có giọng của tên trong bọn mới tới nói :

- Điều này chỉ là đề phòng vạn nhất để khỏi xảy ra sự bất trắc đây thôi.

Kế đó, có tiếng suýt rồi một người khẽ giọng nói :

- Lý quân đại đã tới đó.

Bọn nọ nghe nói đều câm miệng ngay.

Giây lát sau có tiếng sột soạt của cây cỏ, bọn người nọ tên nào tên ấy đều trở về cương vị của mình mai phục tức thì, kế đó lại có tiếng vỗ tay. Người mới tới cũng vỗ tay ba cái đáp lại. Tên trong bụi cỏ liền hô :

- Đông thành tây tụ.

Người nọ liền đáp ngay :

- Quỷ khiếp thần kinh.

Chỉ nghe thấy người mới tới nghiêm giọng nói :

- Chư vị nghe đây: Khôi Y tổ được cử đi tiếp ứng cho Dao quân đại đã trở về báo cáo rằng Dao quân đại cùng với Mao tiểu nhị đã bị người dùng chưởng lực đánh chết tại Duyệt Lai khách sạn, còn Mạch Cát không biết hiện đang lẩn trốn ở phương nào. Thông Thiên Hiếu sư gia xuống lệnh: Dao quân đại khinh địch sơ ý, cho nên mới bị uổng mạng như thế cũng không lấy gì làm tiếc. Mạch Cát bị người uy hiếp, tham sinh hù tử, đã biết tội mà lẩn trốn, cho nên Khôi Y tổ đã được lệnh nội trong hai ngày phải tìm ra được y xử tử, đem thủ cấp trở về bản doanh theo đúng quy luật xử tội những kẻ phản phúc đã được ấn định. Thông Thiên Hiếu sư gia đã tính toán tên tiểu tử họ Liễu đã tới núi và đang lẩn khuất đâu đây, chư vị phải nên cẩn thận triệt để không được sơ ý như Dao quân đại.

Trong bụi cỏ liền có tiếng xì xào bàn tán một hồi. Tồn Trung vội tung mình nhảy sang một cây đại thụ gần đó. Lúc này chàng chỉ còn cách chòi canh không xa, liền đưa mắt chăm chú nhìn, thì thấy trên tháp canh có một bóng đen đang hướng lưng về phía mình. Dưới ánh đèn tháp thoáng trên tháp còn có một tên nữa ngồi canh bên một cái chuông đồng rất lớn.

Tồn Trung liền tung mình phi thân lên nhẹ nhàng như một con cú rình mồi ban đêm lướt thẳng về phía tháp canh đó.

Cái bóng đen nọ vừa cảm thấy sau lưng một luồng kinh lực lẩn át tới

thì á huyết và nhuyển ma huyết đã bị người điểm trúng. Tên coi chuông vừa phát giác địch nhân xuất hiện đang định đánh chuông báo động đã cảm thấy cổ tay tê tái muốn mở miệng kêu la thì đã sớm bị chuông của Tồn Trung quét trúng lẫn ra tại chỗ.

Tồn Trung thở đến phào một tiếng rồi lột hết y phục của một tên mặc vào cuộn tròn chiếc nón rơm giấu trong người, rồi chàng lại điểm luôn mấy đại huyết của tên kia.

Chàng quan sát trên lầu một lượt thấy cạnh đó có để hai thanh đao và một bình rượu. Tồn Trung liền cầm lấy một thanh, thuận tay quơ luôn bình rượu rồi theo chiếc thang dây từ từ leo xuống bên dưới.

Bỗng nghe trong bụi cỏ có người cất tiếng hỏi :

- Lão Hồ đó phải không? Đi đâu thế?

Tồn Trung hàm hồ đáp :

- Mỗ về doanh lấy rượu uống đây.

Trong bụi cỏ, tên nọ nói tiếp :

- Lão Hồ, nếu lấy được rượu hãy đem tới đây cho mỗ nhậu với nhé.

Tồn Trung lại hàm hồ ừ hử một tiếng, rồi men theo con đường nhỏ phía eo núi đi luôn. Tới một khúc quanh, bỗng thấy trong bụi cỏ cùng sau những gốc cây quanh đó có những bóng đen thấp thoáng. Thì ra đâu đâu cũng có người mai phục. Phàm ai qua khúc quanh này, tất nhiên phải vỗ tay ba cái. Liều Tồn Trung đã biết ám hiệu như thế nào, chàng ung dung tiến lên, khẽ vỗ tay ba cái. Liền có người lên tiếng hỏi :

- Đông thành Tây tựu.

Tồn Trung đáp luôn :

- Quỷ khiếp thần kinh.

Rồi chàng tiến thẳng lên phía đỉnh núi. Nhìn xuống chân núi, chàng thấy nơi đây kiến trúc quả thật cực kỳ nghiêm mật, kiên cố, đèn đuốc thấp sáng rực khắp nơi. Tồn Trung đã được Hồ Thái báo cáo cho hay Đông Doanh được kiến tạo thật công phu, đường lối bên trong khúc chiết như lưới nhện, vào rất dễ dàng, nhưng ra lại rất khó khăn. Phàm những người nào không tinh thông về khoa thổ mộc đồ hình, thì dù võ công có cao thâm tới đâu, cũng bị vây khốn ở bên trong không sao thoát thân được.

Đang lúc chàng chăm chú nhìn xuống bên dưới quan sát, bỗng thấy một tên võ sĩ tuần doanh, lưng giắt trường kiếm, đang đi lại canh phòng. Chàng liền nghĩ thầm :

- “Doanh trại này bao la như vậy thì làm sao mà biết Tổ Tổ bị giam giữ ở nơi đâu?”

Chàng vừa suy nghĩ tới đó, bỗng thấy một tên võ sĩ canh tuần từ con

đường nhỏ phía chân núi đang xăm xăm tiến thẳng về phía mình. Tồn Trung liền vỗ tay ba cái tên võ sĩ nọ cũng đáp lại như thế. Chàng liền cất tiếng hỏi :

- Đông thành Tây tự.

Tên võ sĩ nọ đáp :

- Quỷ khiếp thần kinh.

Lúc ấy hai bên chỉ còn cách nhau không đầy năm bước. Tồn Trung đã nhanh như một mũi tên lướt tới, giương năm ngón tay ra chụp thẳng vào vai tên nọ. Đồng thời, khuỷu tay chàng liền điểm ngay vào á huyết của y. Tiếp theo đó, chàng thuận tay quăng luôn bình rượu sang bên, thò vào trong người rút luôn một mũi trủy ra, dí sát ngang hông tên nọ, quát hỏi :

- Thiên Khuyết thất ở đâu? Mau dẫn ta tới đó ngay.

Võ sĩ nọ muốn vùng vẫy kháng cự, nhưng đã bị Tồn Trung vận thần lực lên, năm ngón tay như năm chiếc kim sắt kẹp chặt lại, khiến y đau đớn đến toát mồ hôi lạnh, Tồn Trung khẽ quát :

- Người có chịu đưa đường hay không?

Võ sĩ nọ không chịu nổi sự đau đớn, vội gật đầu lia lịa, rồi quay mình tiến thẳng xuống bên dưới. Tồn Trung theo sát phía sau. Phía dưới núi ngang dọc chằng chịt. Tồn Trung trong lòng mừng thầm. Nếu chàng không may mắn tìm chế được tên này dọc đường, thì thật khó lòng phân biệt được đường hướng.

Võ sĩ nọ liền quẹo sang một con đường nhỏ phía bên trái, xuyên qua mấy lối tắt, bỗng thấy trước mặt có một hoa viên rất lớn rộng.

Dưới ánh sáng trăng lơ mờ, thấy ngôi thủy tạ cạnh đó cũng có bóng người thấp thoáng, Tồn Trung liền vỗ tay ba cái. Một bóng đen cũng vỗ tay đáp lại, tiếp theo chàng liền hô :

- Đông thành Tây tự.

Liền có tiếng đáp :

- Quỷ khiếp thần kinh.

Tồn Trung cười thầm, nghĩ bụng :

- “Để mỗ cứu xong Tố Tố cùng Trần cô nương ra khỏi nơi đây rồi, để xem ta với các người, ai là kẻ quỷ khiếp thần kinh!”.

Chàng suy nghĩ tới đây, bỗng thấy võ, sĩ nọ quẹo về phía trái.

Trước mắt liền hiện ngay ra một tòa nhà kiến trúc rất nguy nga, hùng vĩ. Tên nọ giơ tay chỉ rồi gục gặc đầu. Tồn Trung khẽ hỏi :

- Nơi đây?

Tên võ sĩ lại gật đầu, Tồn Trung liền giơ tay ra vỗ, dùng trọng thủ phủ điểm vào đại huyết của y, rồi quăng vào một xó tối cạnh đó, nói :

- Bạn kia, phiền người hãy ráng nằm tại đó, chỉ mười hai tiếng đồng

hồ sau sẽ khôi phục lại được hành động như cũ.

Tồn Trung sau khi quăng võ sĩ nọ vào trong xó tối, thấy bốn bề không một bóng người, chàng liền nhún chân nhảy luôn lên mái nhà ngói, rồi đưa mắt nhìn xuống dưới, thì thấy Thiên Khuyết thất này chiếm một vùng đất thật rộng, phòng ốc nổi nhau san sát.

Chàng lại tung mình tới trước một căn đại sảnh, giờ thức “Đảo quyết châu liêm” nằm sát người nhìn vào bên trong, thì thấy trong sảnh đèn đuốc sáng choang, có hai nhân vật ăn mặc thật quái dị, thuộc vùng ngoại vực. Nhưng không thấy thầy trò Tôn Kha Ba đâu cả.

Ngồi ở phía bên phải là một văn nhân, tay đang phe phẩy chiếc quạt xếp. Người này gương mặt gầy gò, da bọc xương, trên mép để một chòm râu dê, môi lúc nào cũng khép chặt vào nhau, biểu lộ y là một nhân vật có mưu lược và rất thâm trầm, niên kỷ vào khoảng trên dưới năm mươi. Ngồi trên một chiếc ghế thái sư đặt ở chính giữa là một nhân vật béo mập ăn vận triều phục, đầu xà mắt chuột, không tương xứng với phục sức trên người y chút nào.

Bỗng thấy một tên kiếm thủ áo xám từ bên ngoài chạy vào, quỳ trước mặt tên béo mập nọ, trình :

- Khải bẩm đại nhân, bọn thuộc hạ đã bắt được Mạch Cát đem về tới rồi xin đại nhân định đoạt.

Tên béo mập có lẽ là phó tổng chế Lưu Chính Ngạn, vì ở lưng chiếc ghế thái sư của y, giữa hai con rồng và phượng có khắc một chữ “Lưu” rất lớn. Lưu Chính Ngạn liền quát bảo :

- Còn định đoạt gì nữa, hãy xử tử y ngay, rồi đem thủ cấp tới đây nộp cho ta.

Tên kiếm thủ nọ vội dạ ran một tiếng, lui ra phía ngoài sảnh ngay.

Không đầy nửa tuần trà sau, tên nọ đã đem vào một chiếc khay, trên khay có đầu lâu của Mạch Cát, quỳ dâng cho Chính Ngạn.

Lưu Chính Ngạn chỉ đưa mắt nhìn qua, rồi khẽ phát tay một cái.

Tên kiếm thủ nọ liền lui ra bên ngoài ngay.

Sau đó, liền có tiếng hô vang dội vọng vào đại sảnh :

- Lệnh của đại nhân, bêu đầu thị chúng! Lệnh của đại nhân, bêu đầu tên Mạch Cát đề thị chúng!

Sau tiếng hô đó lại có trăm ngàn tiếng hô khác hưởng ứng vang dội :

- Lưu đại nhân oai đức bao trùm bốn bể, nhân nghĩa gieo rắc khắp vũ trụ là rường cột của quốc gia, cứu thế thánh chủ. Thánh thủ vạn tuế!

Lưu Chính Ngạn ở trong sảnh nghe tiếng tung hô ấy rất lấy làm khoái chí, cười ha hả nói :

- Lưu mỗ thì có tài sức gì mà dám nhận câu xưng tụng thánh chủ

như thế. Lưu mỗ chỉ có một hy vọng là quần thần của Đại Tổng cùng dân chúng sẽ được sống một cuộc đời thái bình thịnh trị. Chỉ tiếc thay Nhạc Phi, Tân Khí Tật, Trương Tuấn tự xưng mình là người tận trung báo quốc, mà lại bất thức thời vụ không lý gì đến sự đau khổ của dân chúng chỉ muốn lập đại công đối địch với người Kim. Lại còn cái lũ tự xưng mình là hiệp nghĩa đạo đề cao khí tiết dùng lời lẽ yêu mị để mê hoặc người. Đáng tiếc! Đáng tiếc thật!

Tên mặt choắt để chòm râu dê nói :

- Cái bọn tự nhận mình là hiệp nghĩa đạo đó chỉ là một lũ ô hợp thôi, có cái gì là đáng e ngại đâu. Theo thuộc hạ thì với oai phúc của đại nhân lớn lao như vậy, sớm muộn gì thể nào cũng sẽ bắt hết được bọn chúng đem về đây.

Lưu Chính Ngạn liền hỏi :

- Đúng thế à, sự gia nhắc tới chữ bắt khiến ta lại nghĩ tới việc đã bắt được con bé ở chân núi hồi sáng. Không biết con nhỏ đó là môn hạ của ai thế?

Tên được gọi là sư gia có lẽ là Thông Thiên Hiểu vội lên tiếng đáp :
Cứ theo sự cung khai của nó thì là nữ đệ tử của tên Vô Trần yêu đạo.

Lưu Chính Ngạn ngạc nhiên hỏi :

Mỗ thường nghe đồn Vô Trần đạo sĩ là cao nhân ở thế ngoại. Sao lại phái nữ đệ tử vào Đông Doanh này quấy nhiễu như vậy?

Thông Thiên Hiểu đáp :

- Con nhãi đó nói là tới đây để tiếp ứng cho tên tiểu tử Cái bang nọ.

Lưu Chính Ngạn hừ nhạt một tiếng nói :

- Nếu vậy chả lẽ lão già Vô Trần lại cầu kết với Cái bang hay sao?

Thông Thiên Hiểu nhếch mép cười rất nham hiểm nói :

- Cái gọi là thế ngoại cao nhân hiệp nghĩa đạo đó cũng không hơn gì một con chồn hoang ở sa mạc, sớm tối đây thể nào y cũng sẽ ném mùi lợi hại.

Lưu Chính Ngạn lại hỏi :

- Thế con nhỏ nọ hiện giờ ở đâu?

Thông Thiên Hiểu đáp :

- Thuộc hạ đã cho lệnh treo nó lên trên đỉnh Lục Đình Các. Đại nhân có muốn gặp nó không?

Lưu Chính Ngạn liền nói “tốt lắm”, rồi quay về phía hai nhân vật thuộc ngoại vực nọ, nói :

- Hai vị sư phụ có hứng thú không? Con nhỏ nọ là nữ đệ tử của một vị võ lâm cao thủ, danh tiếng lừng lẫy ở Trung Nguyên. Cao thủ này là Vô Trần đạo sĩ người đứng đầu nhóm Vũ Trụ ngũ kỳ. Cứ theo lời

của Tôn Kha Ba đại sư phụ, thì ông ta đã ấn chứng võ học với y liền hai ngày mà vẫn bất phân thắng bại.

Một tên trong bọn, tướng mạo rất xấu xí, tóc dài xõa xuống tận vai, cười nhạt nói :

- Trung Nguyên nhân vật của các ngươi, tên nào cũng tự xưng mình là cao thủ cả. Nhưng mỗi chưa hề nghe thấy xưng là thấp thủ bao giờ khiến mỗi nghe mãi cũng nhàm cả tai rồi.

Còn tên thứ hai thân mình nhỏ thó nói :

- Bọn chúng chưa chắc đã có tên nào chịu nổi từ tám đến mười chiêu của anh em mỗi.

Thông Thiên Hiểu liền nói :

- Không phải là mỗi dám ăn nói bừa bãi ở trước mặt Ô Lý, Khắc Tô nhị vị sư phụ. Tôn Kha Ba sư phụ trước cũng đã nói Vô Trần yêu đạo chưa chắc đã chịu nổi trên mười chiêu của ông ta. Nhưng khi cuộc ấn chứng thực sự xảy ra đã ra tay giao đấu liền hai ngày mà cục diện vẫn bất phân thắng bại.

Tên mặt mũi xấu như quỷ liền phùng mồm trợn mép giận dữ nói :

- Ta Ô Lý, cứ gọi một tên tự xưng là cao thủ tới đây, chỉ cầm cự với Ô Lý này tới năm chiêu cũng đáng gọi là hãnh diện lắm rồi chứ đừng nói gì tới mười như thế.

Tổ Tổ bị trối trên Lục Đỉnh các

Liễu Tồn Trung nằm trên mái ngói nghe y nói huênh hoang khoác lác như vậy liền cười thầm. Kế đó lại nghe thấy lão già nhỏ thó nói với Thông Thiên Hiểu :

- Về mưu lược tính toán thì mỗi bội phục sư gia là một tay đại căn cơ mưu lược, còn về võ công thì mỗi không hề nhường nhịn ai nửa bước. Tôn Kha Ba đấu với tên cao thủ Vô Trần gì đó trong hai ngày, rốt cuộc tên nọ đã chịu tôn xưng lão Tôn là đệ nhất. Lão Tôn là nhân vật đứng đầu Lạp Bộc Tự, chẳng lẽ lại bịa đặt chuyện đó sao?

Thông Thiên Hiểu cả cười, nói :

- Đúng lắm! Đúng lắm! Tôn Kha Ba quả đã được tôn xưng là đệ nhất, nhưng phải nói hai vị mới xứng danh ngôi vị đệ nhất ấy. Lưu đại nhân của tại hạ đã mời hai vị tới để trấn giữ Đông Doanh này, đừng nói là chỉ một tên yêu đạo Vô Trần, mà dù có đến hàng trăm, hàng nghìn tên cũng không có gì là đáng sợ cả.

Ô Lý nghe Thông Thiên Hiểu tăng bốc mình như thế khoái chí khôn tả, vỗ đùi đến đét một cái, nói :

- Đúng vậy! Sư gia nói quả thật rất chí lý.

Liễu Tồn Trung nghe Thông Thiên Hiểu tăng bốc hai tên nọ, mục đích là để lợi dụng bọn chúng một cách rất khéo léo, liền cả kinh nghĩ

thầm :

- Tên Thông Thiên Hiểu này quả thật lợi hại. Chả trách mọi hành động của ta đều ở trong vòng tính toán của chúng.

Nghe thấy Lưu Chính Ngạn nói :

- Chúng ta hãy tới con con nhỏ nọ xem sao.

Thông Thiên Hiểu nhún vai, cười nói :

- Dù tên Vô Trần yêu đạo đó lợi hại như thế nào, chúng ta đã có con nhỏ này làm con tin, thì còn sợ gì y dám xâm phạm chộc ghẹo chúng ta nữa.

Kể đó, mọi người liền rời khỏi chỗ ngồi, cùng đi ra bên ngoài đại sảnh. Tồn Trung thấy bốn bề lặng lẽ như tờ liền nhẹ nhàng tung mình nhảy xuống dưới đất, ngấm ngấm theo dõi, xuyên qua mấy con đường ngang thấy trước mắt bỗng hiện ra một cái cửa lớn hình vòng cung.

Thì ra đây là một căn lầu hai tầng, ngưỡng cửa có treo mấy tấm bảng sơn son đề ba chữ “Lục Đình Các”.

Tồn Trung không dám đường đột tiến vào, vội vàng tung mình nhảy lên trên lan can lầu, rồi xuyên qua cửa sổ lướt vào bên trong.

Căn Lục Đình Các này rất lớn rộng. Ở chính giữa còn xây một cái Lục giác viện bên trong có lập một cái thần đàn bốn phía đèn đuốc thấp sáng trưng như ban ngày.

Thì ra tên Lưu Chính Ngạn ngoài võ công tà môn cực lợi hại thâm độc ra y còn học được rất nhiều tà thuật của Tuyên Hóa môn, một môn phái thuộc bàng môn tả đạo đã khét tiếng võ lâm chuyên dùng yêu thuật để ám hại những nhân vật danh môn chính phái.

Thần đàn trong lục giác viện này cũng là do Lưu Chính Ngạn lập nên để bày bố Lục Đình Lục Giáp thuật. Đối diện với thần đàn đó còn có một cái Mộc Đình.

Liều Tồn Trung đưa mắt nhìn thấy Tổ Tổ đang bị trói treo tòn teng trên cái Mộc đình đó. Bên dưới một tên kiếm thủ áo xám đang khiêng một chiếc ghế thái sư tới, Lưu Chính Ngạn liền ung dung bước lên ngồi. Bọn Ô Lý, Khắc Tổ Thông Thiên Hiểu cùng hai tên kiếm thủ cao cấp chia nhau đứng hầu hai bên.

Tổ Tổ vừa thấy bọn người nọ tiến vào liền mắng chửi :

- Bọn khốn kiếp kia, mau thả lỏng cô nương ra. Có đồ ăn thức uống gì ngon, hãy đem ngay cho cô nương xơi, cô nương đói lắm. Bằng không, nếu để cho Liều đại ca của bọn cô nương đây hay biết, thế nào đại ca cũng sẽ bắt các người phải nhào lộn như những con khỉ đột cho mà coi.

Lưu Chính Ngạn nghe nói ngạc nhiên, hỏi :

- Người nói nhào lộn như con khỉ đột nghĩa thế nào?

Tổ Tổ cười đáp :

- Nghĩa là bọn khốn kiếp các người sẽ bị Liễu đại ca của ta trừng trị, phải bỏ chạy như lũ khỉ trẻ Tôn Kha Ba vậy.

Lưu Chính Ngạn nghe nói, thấy nàng dám giấu cợt mình một cách vô lễ như vậy, đột nhiên cả giận, còn bọn Ô Lý, Khắc Tô thì ngơ ngác nhìn nhau không hiểu gì cả Chỉ có Tôn Trung là trong bụng cười thầm vì chàng sớm biết “nhào lộn như con khỉ đột” đó là nàng muốn ám chỉ môn Vu Viên công của thầy trò Tôn Kha Ba, Cát Đạt Tổ.

Chàng nghĩ thầm :

- “Tổ Tổ là một thiếu nữ thơ ngây vô tả, nàng cứ bạ đâu nói đấy, không suy nghĩ gì cả, thì người ngoài làm sao mà hiểu nổi?”

Thông Thiên Hiểu liền hỏi :

- Con nhãi kia, sư phụ người có tới đây hay không?

Tổ Tổ chau môi xinh xắn lên đáp :

- Sư phụ ta không tới.

Thông Thiên Hiểu lại hỏi :

- Nếu vậy là người đã lên lút tới đây một mình, phải không?

Tổ Tổ “hừ” một tiếng đáp :

- Bỏn cô nương không nói cho lão già người hay đâu.

Thông Thiên Hiểu ha hả cười lớn, nói :

- Mỗ biết rồi. Người lên tới đây là muốn tìm tên Liễu đại ca gì đó, phải không? Hì hì, đáng tiếc thật! Nhỏ người đã bị tên Liễu đại ca lừa gạt rồi.

Tổ Tổ vội hỏi lại :

- Chàng ta lừa gạt bỏn cô nương? Làm sao các người biết được?

Thông Thiên Hiểu đáp :

- Tên Liễu đại ca của người dù có gan lớn tày trời cũng không dám lặn mò tới Đông Doanh này. Y chỉ huênh hoang khoác lác trước mặt người để nói sĩ diện chơi đấy thôi.

Tổ Tổ cả giận hai chân cứ khua lia lịa trên không nói :

- Bỏn cô nương không muốn nghe lão già râu dê các người nói điên nói khùng đâu.

Ô Lý, Khắc Tô đều không rõ ý của Thông Thiên Hiểu muốn nói gì, mắt thấy Thông Thiên Hiểu cứ như đùa cợt với cô bé nọ bọn chúng đều cảm thấy bức bối liền bỏ ra ngoài.

Lưu Chính Ngạn cùng Thông Thiên Hiểu cùng cất lên một tràng cười ha hả rồi bước ra theo. Tổ Tổ thấy vậy liền kêu la :

- Sao bọn các người còn chưa cởi dây trói cho bỏn cô nương?

Thông Thiên Hiểu đáp :

- Con bé kia hãy ráng đợi chờ ở đó, sự phụ người sẽ tới cứu người. Chớ có vùng vẫy làm gì rủi dây đứt người bị bể đầu sứt tai thì thật đáng tiếc lắm đấy.

Dứt lời y liền bước theo Lưu Chính Ngạn ra khỏi Lục Đình Các tức thì.

Tồn Trung núp ở phía sau cửa sổ trên lầu, thấy bọn Lưu Chính Ngạn đã đi khỏi rồi, liền tung mình nhẹ nhàng hạ chân xuống mặt đất.

Tổ Tổ vừa trông thấy chàng mừng rỡ khôn tả, mở miệng ra định kêu gọi, thì Liễu Tồn Trung đã xua tay ra hiệu, rồi dùng Nghĩ Ngữ truyền thanh, nói :

- Tiểu cô nương chớ có lớn tiếng kéo bị lão già râu dê nghe thấy thì khốn đấy.

Tổ Tổ “hừ” một tiếng, nói :

- Còn nói lời thôi giỡn nữa! Nếu không phải vì đại ca cứ thích lần mò tới đây do thám, thì làm sao tiểu muội lại bị bọn chúng bắt như thế này? Tiếng nói của Tổ Tổ vừa thốt lên, giọng của nàng rất trong trẻo, khiến xa gần đều có thể nghe thấy hết.

Tồn Trung thất kinh, nói :

- Tiểu cô nương, tại hạ bảo cô nương chớ có lớn tiếng, sao cô nương vẫn cứ nói oang oang lên như vậy?

Tổ Tổ nguýt chàng một cái, nói :

- Ai bảo muội là tiểu cô nương nào! Mười sáu tuổi rồi còn nhỏ nhoi gì nữa! Hừ! Hừ!...

Tồn Trung nói :

- Thôi được, vậy thì gọi là đại cô nương? Nhưng xin đại cô nương chớ có lớn tiếng.

Tổ Tổ vùng vằng nói :

- Ai muốn đại ca gọi là đại cô nương bao giờ?

Tồn Trung thất cười, nói :

- Nếu thì gọi là Tổ Tổ vậy. Tổ Tổ đừng có lớn tiếng gần đây có người đấy.

Tổ Tổ liền tươi cười ngay, nhưng vẫn bướng bỉnh nói :

- Tiểu muội không sợ.

Tuy nàng nói thế, nhưng kỳ thật trong thâm tâm nàng lúc này cũng sợ hãi vô cùng. Liễu Tồn Trung đoán suy tính thấy Tổ Tổ bị trói treo lên cao ước chừng hai trượng, và ở dưới sàn Mộc Đình ấy có vẽ một cái đồ hình Bát quái, còn đáy Mộc Đình cũng làm bằng gỗ.

Chàng rất lấy làm lạ nghĩ thầm :

- “Vừa rồi, tiếng nói của Tổ Tổ như thế, thanh âm rõ ràng truyền đi rất xa, tại sao không có người nào tới đây như thế”

Tồn Trung vốn là một con người rất cẩn thận dè dặt, đã nổi tiếng là cơ trí tuyệt luân trong Cái bang. Lúc này chàng xem xét tình hình liền nhận thấy có hai điểm nghi vấn. Điểm thứ nhất là Thông Thiên Hiểu trước khi rời khỏi nơi đây, có nói câu: cứ đợi chờ sự phụ của người tới giải cứu. Câu nói này hiển nhiên có bao hàm huyền cơ. Vì Thông Thiên Hiểu vốn là một nhân vật tự phụ tài trí hơn người, quyết không thể nào lại treo Tố Tố ở trên Mộc đình này một cách ngẫu nhiên như vậy được. Điểm thứ hai, bên dưới Mộc đình đó lại một cái đồ hình Bát quái, nhưng xem thì miếng ván ấy được khảm rất khéo léo mà vết khảm đó thật không tương xứng với Mộc đình chút nào.

Tồn Trung liền vỡ lẽ ngay, nghĩ thầm :

- “Thì ra là thế. Miếng Bát quái hình đồ này tất nhiên có thể lật ngược lại được. Bên dưới ắt phải là một cái hầm sâu. Thông Thiên Hiểu đã tính toán người tới cứu Tố Tố, bất cứ dùng phương pháp nào, sao khi cắt đứt dây trói cho nàng ta, tất nhiên phải đặt chân lên tám ván đó. Khi Bát quái đồ hình bị sức nặng đè lên, tất nhiên tám ván sẽ lật ngược trở lại.”

Tồn Trung suy tính giây lát, bỗng cười nhạt, nghĩ tiếp :

- “Giả như người tới cứu là Vô Trần tiên bối thật, ông vốn là nhân vật quang minh chính đại, không hề dùng tới những mưu chước quỷ quyệt, rất có thể sẽ không nghĩ tới vấn đề này. Nhưng ta không phải là người bị sa vào tròng của bọn người.”

Rồi chàng lại nghĩ tiếp :

- “Nếu vậy, có lẽ khoảng đặt chỗ ngồi của Lưu Chính Ngạn phải là một nơi an toàn hơn cả.” Chàng tính phỏng chỗ đó cách căn Mộc đình chỉ vào khoảng một trượng. “Từ nơi đó, mình có thể phi thân tới chiếc xà ngang của căn Mộc đình một cách dễ dàng, sau đó cắt đứt dây trói, cấp Tố Tố nháy về chỗ cũ, thì tất miếng ván lật ngược nọ dĩ nhiên sẽ không còn công dụng gì nữa.”

Tố Tố thấy Tồn Trung cứ đứng suy tính hoài, lại thúc giục :

- Liều đại ca làm gì đó? Sao đứng ỳ ra như vậy, không chịu tới cứu tiểu muội xuống?

Tồn Trung thấy bọn Thông Thiên Hiểu thiết lập một cạm bẫy này, tất nhiên bọn chúng chỉ ẩn núp đâu đây ung dung chờ đối phương sa vào bẫy.

Chàng liền nhanh nhẹn rút mũi trủy ra, lớn tiếng nói :

- Tố Tố, hiền muội có biết những Bát quái đồ hình ở phía dưới là cái gì không?

Tố Tố đáp :

- Có là quỷ mới biết được. Chắc chúng vẽ cho đẹp chứ còn để làm gì

nữa!

Tồn Trung nói :

- Đúng lắm! Đúng lắm? Tôi thường nghe nói tên yêu nhân Lưu Chính Ngạn thường hay thích chơi những trò yêu ma này. Nhưng khi đặt chân xuống đất, hiền mọii đừng có phá đám mà đắm vào trò chơi của họ nhé?

Miệng tuy nói vậy, nhưng chân chàng đã lướt thẳng tới chỗ ngồi của Lưu Chính Ngạn. Chiếc ghế thái sư của Chính Ngạn hồi nãy là do một tên võ sĩ áo xanh khiêng tới, nhưng ở dưới mặt đất chỗ đó có phủ một tấm thảm đỏ trên có thêu hình Long Phượng. Tồn Trung vừa đặt chân lên tấm thảm đó, đang định bước tới bỗng cảm thấy dưới chân chuyển động, rồi đột nhiên tấm thảm nọ trũng xuống. Đồng thời nơi chính viện có tiếng chuông báo động nổi lên inh ỏi, đèn đuốc bỗng sáng rực khắp nơi, tiền hậu, tả hữu khắp bốn phía đều ló nhỏ bóng của bọn kiếm thủ áo xám.

Đang lúc ấy bỗng có thanh âm của Thông Thiên Hiếu cười nói :

- Các vị thấy kế nghi binh này của mỗ ra sao?

Tồn Trung thấy có điều bất ổn, vội giở khinh công tuyệt diệu ra tung mình nhảy ra khỏi tấm thảm đó, tai đã nghe thấy Tổ Tổ thất thanh la lớn :

- Liễu đại ca cẩn thận phía sau lưng.

Tiếng nói của nàng vừa dứt, thì có mấy thanh kiếm đã nhắm phía sau lưng chàng đâm tới. Tồn Trung không kịp suy nghĩ cây trủy ở tay mặt đã khua luôn một vòng, liền hất văng những thanh kiếm đó.

Tiếp theo đó, chàng vội lặn luôn về phía góc tường, rồi mới đưa mắt quan sát, thì thấy có hơn trăm tên kiếm thủ áo xám, trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ, vây phủ trùng điệp. Có tiếng khen ngợi của Lưu Chính Ngạn :

- Sư gia tính toán không sai mảy may nào khiến Lưu mỗ phen này thật rất cảm phục.

Thông Thiên Hiếu cười nói :

- Thuộc hạ thường nghe đồn Cái bang Liễu Tồn Trung cũng là một tên căn cơ mưu lược, võ công lại cao siêu xuất kỳ. Nếu là những tên tầm thường khác, tại hạ dám chắc đã bị sa xuống dưới tấm thảm rồi. Tuy vậy, ta cứ cho vây bọc chặt chẽ bốn phía, y khó lòng thoát khỏi phen này.

Lưu Chính Ngạn cười ha hả, nói :

- Lần này bắt được tên Liễu Tồn Trung, chỉ sợ lão già Lữ Di Hao cũng phải cúi đầu, nghe mệnh lệnh của mỗ. Ha ha... ha ha... Lần này Lưu mỗ đã làm tròn được trách nhiệm của Hoàn Nhan Xương đại sư

giao phó. Ha ha... ha ha...

Bỗng có giọng thánh thót của Tổ Tổ nói :

- Ý, các người hành động lén lút lút lút như vậy, đâu có hảo hán.

Tồn Trung vừa nghe nàng nói dứt liền cảnh giác vội ngược mắt nhìn có hai tên kiếm thủ áo lam, tay cầm một tấm lưới rất lớn định quăng xuống. Tồn Trung vội lướt sang bên, thuận tay hất ngược lên một thế. Chỉ nghe thấy có hai tiếng kêu “lộp bộp”, hai tên nọ đã bị chưởng phong của chàng quét trúng, ngã xuống bên dưới.

Lúc này, bỗng ở góc phía Đông có tiếng hò hét nổi lên, hơn trăm tên võ sĩ áo xám, trường kiếm tuốt trần, như một đàn ong đổ xô tới.

Tồn Trung hét lớn một tiếng, bỗng đưa tay về phía sau rút thanh đao gài ở trên lưng ra, tấn công luôn.

Chỉ trong nháy mắt, đã có hơn mười tên kiếm thủ té lăn ra đất.

Thanh đao này chàng đã lấy được của một tên kiếm thủ trên chòi canh, vốn chỉ là một thanh đao tầm thường, nhưng chàng mới đâm chém dọc ngang vài thế đã hạ luôn hơn mười tên, và còn làm cho những trường kiếm thật sắc bén của hàng trăm tên đều bị sút mẻ. Ngay lúc đó, ba thanh trường kiếm đâm tới. Tồn Trung liền hất một cái, thanh đao đã rời khỏi tay bay ra, đâm suốt ngực một tên.

Tiếp theo đó, chàng hét lớn một tiếng, vận Chấn Thiên tâm pháp lên tả hữu chưởng liên hoàn đẩy ra.

Chỉ nghe những tiếng lùng bùng nổi lên. Kế đó là những tiếng kêu la thảm khốc. Hơn mười tên võ sĩ đứng gần đã bị Chấn Thiên tâm pháp đánh bắn ra ngoài xa hơn trượng, đầu vỡ toang, óc phọt ra tung tóe, những tên đứng ở phía xa thấy vậy đều kinh hoảng đến ngẩn người ra.

Tồn Trung cũng không dám luyến tiếc, vội tung mình nhảy lên trên mái ngói, nhưng tai đã nghe thấy có hai tiếng cười nhạt.

Ô Lý, Khắc Tô sớm đã đợi chờ trên đó từ hồi nào, hai tên quái nhân ngoại vực này vừa thấy Tồn Trung nhảy lên đã vội nhảy xô tới vây chặt luôn. Tiếp theo đó liền nghe thấy xương cốt của Ô Lý kêu răng rắc. Y đã vươn tay ra nhằm thẳng đầu Tồn Trung chop tới. Tồn Trung suy tính tình thế trước mặt nhận thấy mình phải tốc chiến tốc quyết mới mong cầm được phần thắng lợi. Chàng liền hét lớn một tiếng vận chưởng vào cánh tay đẩy ra.

Chỉ nghe thấy bốp một tiếng. Tiếp theo đó là những tiếng lách cách, Ô Lý không chịu nổi oai lực của Chấn Thiên tâm pháp bị đẩy lùi về phía sau hơn mười trượng, mái ngói liền bị y dẫm vỡ nát. Tên Ô Lý này mặt mũi vốn đã rất xấu xí, lần này lại vừa mới tiếp xúc với đối phương một chưởng đã bị thất thế. Hồi nãy y đã khoác lác trước mặt

Thông Thiên Hiểu chỉ một trong năm chiêu cũng có thể đánh bại được Vô Trần đạo sĩ, người đứng đầu Vũ Trụ ngũ kỳ, nay bị chưởng phong của đối phương đẩy lùi về phía sau lia lịa cho nên bộ mặt xấu xí của y trông lại càng khó coi cực độ.

Y liền quay sang Khắc Tổ, nói :

- Vì nhất thời sơ ý mới bị tiểu tử tấn công lên một cách đột ngột. Người hãy tấn công phía sau để moi áp đảo phía trước, cho tên này nếm mùi lợi hại một phen mới người được cơn giận này.

Khắc Tổ liền ứng tiếng đáp lại rồi y như một bóng ma lướt luôn ra phía sau lưng Tồn Trung. Ô Lý bỗng rống lên một tiếng rất quái dị, miệng hô lớn :

- Mông ba cách địa.

Khắc Tổ vừa nghe dứt, tay đã vươn ra, chộp thẳng vào sau gáy Tồn Trung. Đồng thời miệng y cũng hô :

- Mông ba lật đằng.

Ô Lý vừa nghe thấy y thốt Mông ba lật đằng hữu chưởng đã nhanh như chớp nhằm Thái Dương huyết của Tồn Trung vỗ tới. Tiếp theo đó, miệng y lại hô :

- Mông ba lật mặt.

Khắc Tổ vừa nghe dứt, đã không do dự gì hết, bỗng giơ tay ra chộp vào khoảng không một cái. Thế chộp này tuyệt nhiên không phải là chộp Tồn Trung mà chỉ chộp vào nơi cách chàng chừng hai thước. Nhưng cái chộp của y vừa tới đích, thì Tồn Trung vì tránh né thức mông ba lật đằng của Ô Lý, nên người vừa lướt sang bên thì đỉnh đầu chàng lại vội đứng tằm chộp của đối phương khiến Tồn Trung phải giật mình kinh hoảng né tránh thoát thế chộp đó trong đường tơ kẽ tóc.

Kế đó lại nghe thấy Ô Lý hô tiếp :

- Mông ba bát hát.

Khắc Tổ vừa nghe dứt đã không do dự gì cả, tả hữu song chưởng liên tiếp nhằm mười hai đại huyết của Tồn Trung vỗ tới. Hai tên quái nhân này cứ nhảy nhót tả hữu, trước sau tấn công lia lịa chiêu thức quái dị và lợi hại không sao tưởng tượng được.

Thì ra hai quái vật Ô Lý và Khắc Tổ này vốn sinh trưởng ở Thổ Lỗ Phồn, cho nên đã học hỏi cùng thấu triệt được thuật hợp kích rất độc đáo của người Hồi, rồi sáng tạo ra được một pho Mông Ba trận thức. Hai người phối hợp với nhau một cách cực kỳ thần diệu, khi đã hợp lực lại thì oai lực tăng lên hơn lúc độc đấu gấp bội. Một khi đã giở trận thức đó ra chúng chưa từng gặp tay đối thủ, cho nên Mông Ba trận thức lại còn được bọn chúng đặt cho một cái tên là Trường

Thắng trận.

Thống soái của Kim quốc, Hoàn Nhan Xương, vốn có dã tâm xâm chiếm miền Đông Nam, cho nên đã không tiếc vung vãi tiền của cùng nhân lực. Những người có sở trường gì đều được y thu dụng cả. Chính y đã đưa hai quái nhân ngoại vực này vào Đông Doanh để hiệp trợ Lưu Chính Ngạn đối phó với những nhân vật hiệp nghĩa của võ lâm Trung Nguyên.

Trong lúc Khắc Tổ sử dụng thế “Mông Ba bát ngát” tấn công phía sau lưng Tồn Trung, thì thế “Mông Ba lật đặng” của Ô Lý đã uy hiếp hai bên hông chàng.

Tồn Trung đột nhiên cả giận, vận kinh lực lên phía sau lưng, song chưởng liền hoàn đánh ra. Chỉ nghe thấy những tiếng “bùng bùng” nổi lên. Ô Lý bị kinh lực Chấn Thiên tâm pháp của Tồn Trung quét trúng, liền đánh văng ra phía xa hơn trượng. Tiếp theo đó chỉ nghe thấy những tiếng kêu “răng rắc”, mái ngói bị sức nặng của Ô Lý đè xuống bị thủng một lỗ lớn. Y liền bị rớt xuống bên dưới. Tình hình này tất nhiên y không chết cũng bị thương nặng.

Đồng thời, phía sau lưng Tồn Trung cũng bị Khắc Tổ đánh trúng một chưởng. Chàng cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, miệng liền thổ ra một búng máu tươi thấy tối sầm, lão đảo ngã về phía trước. Nhưng linh đài của chàng nổi lên một ý niệm, là chàng không thể để cho đối phương giết chết một cách dễ dàng. Vì Lữ Di Hạo, Bang chủ của Cái bang rất kỳ vọng vào chàng, sự kỳ thác đại cuộc Trung Nguyên của Vô Trần đạo sĩ, lại còn việc Tổ Tổ vì đi tiếp ứng cho mình mà bị tạm giữ, lai lịch và thân thế của Trần cô nương. Tân Khí Tật cố thủ cửa ngõ Trấn Giang, liệu mình chống chọi với Kim, đang trông đợi sự trợ giúp của chàng chưa hoàn tất thì không thể nào buông xuôi, phó thác cho số mệnh được...

Tồn Trung đột nhiên tinh thần phấn chấn, gầm lên một tiếng tung mình đứng bật dậy, nuốt khẩu máu tươi vừa đưa lên cổ họng vào trong bụng, tiến từng bước một tới trước mặt Khắc Tô.

Thấy khí thế hùng dũng kinh người của chung, tên Khắc Tô kinh hoảng đến tay chân cuống quýt, trong lòng liền nảy sinh khiếp sợ. Y ở Thổ Lỗ Phồn đã trải qua trăm trận mà chưa lần nào gặp trường hợp tinh thần bị uy hiếp như thế. Hôm nay gặp phải chiến khí kiên cường của thanh niên này, khiến y quá khiếp đảm, cứ thối lui về phía sau lia lịa.

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy phía Tây Nam có tiếng cười hắc hắc nổi lên. Một hán tử, trên đầu cột một chiếc khăn trắng, đã tung mình tới trước mặt Tồn Trung ngăn cản, cười rất âm hiểm, nói :

- Liễu Tồn Trung, chúng ta lại có dịp tái ngộ.

Tồn Trung đưa mắt nhìn. Thì ra tên nọ là Cát Đạt Tổ, đạo tọa đại đệ tử của Tôn Kha Ba. Xem như vậy, đủ thấy hai tên Sài Đạt Mộc, Cổ Đạt Lạt, khắc cũng đang ẩn núp ở đâu đây. Có lẽ cả tên đại ma đầu Tôn Kha Ba cũng đã tới nơi. Lúc này Tồn Trung lưng lại vừa bị trúng một chưởng của Khắc Tô, thương thế không phải là nhẹ. Trong lòng chàng đang thất kinh bỗng nghe thấy Khắc Tổ nói :

- Cát Đạt Tổ phải nên cẩn thận, chưởng lực của tên tiểu tử này rất bá đạo đấy.

Cát Đạt Tổ hừ nhạt một tiếng như không thèm để ý nói :

- Chưởng lực của tên này quái dị như thế nào mỗ đã sớm lãnh giáo rồi, cũng chẳng có gì đáng lấy làm lạ cả.

Kỳ thật Cát Đạt Tổ đã ẩn núp gần đó quan sát trận chiến từ lâu.

Y thấy Tồn Trung đã bị Khắc Tổ đánh trúng một chưởng phải thổ máu tươi lao đảo ngã ngổ trên mái ngói. Lúc này chẳng qua là chàng chỉ còn một chút chí khí bùng bột như ngọn lửa bùng lên trước khi tắt ngúm mà thôi. Khắc Tổ là người trong cuộc nên không thấy rõ điều đó, đã bị khí thế mãnh liệt của Tồn Trung áp đảo phải kinh hoảng thối lui. Thấy vậy y liền nhân cơ hội đó nhảy ra luôn để chiếm lấy tiện nghi cùng ra tay đánh lại đối phương để tỏ tài ba cùng oai phong của mình.

Tồn Trung xem xét tình hình trước mắt, chàng nhận thấy mình phải giở toàn lực ra mong chỉ trong mấy chiêu giải quyết cục diện trước mặt. Bằng không, nếu để bọn chúng quây quần chặt, thì chắc không còn cơ hội nào thoát thân nữa. Chàng liền quát lớn :

- Cát Đạt Tổ, động thủ đi?

Cát Đạt Tổ biết Tồn Trung đã thọ trọng thương, không thể gượng lâu được, y liền cố ý kéo dài thời gian, liền cười nham hiểm, nói :

- Người làm gì mà nóng nảy đến thế! Nếu người muốn chết sớm thì càng hay, cứ tự ra tay kết liễu tính mạng của mình đi, để khỏi làm bẩn đến tay chân của mỗ.

Tồn Trung vốn là một người tâm trí rất tinh tế, chàng liền thấy rõ ngay chủ ý trong câu nói của đối phương, cho nên chàng vẫn thản nhiên tiếp tục nói :

- Nếu Cát đại hiệp không bằng lòng chỉ giáo, thì một dịp khác chúng ta sẽ tái ngộ vậy.

Dứt lời chàng tung mình lướt ngang sang bên, định rút lui, bên tai đã nghe thấy có tiếng cười nhạt, Cát Đạt Tổ đã nhảy tới trước mặt, giương năm ngón tay ra như năm cái móc sắt chộp tới.

Tồn Trung vội nghiêng người, tả chưởng từ phía dưới vỗ ngược lên.

Cát Đạt Tổ đã nếm mùi chưởng lực của Tồn Trung. Tuy lúc này biết chàng đã bị thọ trọng thương nhưng y vẫn không dám liều lĩnh ra tay chống đỡ. Y liền thi triển chiêu thức trong môn Vu Viên công ra để vây quần chặt lấy đối phương, cứ nhảy nhót quanh người Tồn Trung không ngớt, khiến chàng không còn dịp nào để thoát thân. Khắc Tổ thấy lúc này đã có Cát Đạt Tổ tham chiến, đã lấy lại được sự bình tĩnh, lại từ phía sau tấn công tới. Tuy Mông Ba trận thức của y một người thi triển, sự lợi hại đã giảm đi rất nhiều, nhưng công lực của y vốn rất thâm hậu, nên thế công cũng không phải là tầm thường.

Tồn Trung lúc này lại lâm vào thế lưỡng đầu thọ địch cực kỳ nguy hiểm. Chàng nhận thấy muốn thoát thân, trừ khi liều mạng để xông vào chỗ chết để kiếm lấy con đường sống, thì khó lòng thoát khỏi được cơn nguy nan này.

Nghĩ đoạn, chàng lại phấn chấn tinh thần, né mình tránh khỏi thế chộp của Khắc Tổ rồi lướt tới cạnh Cát Đạt Tổ, hét lớn một tiếng, chưởng lực ào ạt đánh ra.

Chỉ nghe thấy “bình bình” hai tiếng vang lên Cát Đạt Tổ tuy đã sử dụng thế “Bạch viên khiêu động” né tránh, nhưng vẫn chậm nửa bước, bị dư kinh của Chấn Thiên tâm pháp quét trúng, bắn về phía sau mấy trượng, lăn luôn xuống mái nhà.

Tiếc thay thương thế của Tồn Trung lúc này đã phát tác, kinh lực bị suy giảm rất nhiều. Bằng không, Cát Đạt Tổ đã bị toi mạng tại chỗ rồi.

Khắc Tô thấy Tồn Trung oai thế vẫn dũng mãnh như vậy, cũng phải giật mình thất kinh, vội thối lui về phía sau quay mình bỏ chạy đã nghe thấy phía sau lưng nổi lên tiếng quát tháo như điên như khùng, kinh phong bão táp ập tới.

Khắc Tổ phải lăn mình xuống mái ngói mới tránh thoát được thế công lợi hại ấy. Lúc này trong viện, bọn kiếm thủ áo xám bỗng từ bốn phương tám hướng đổ dồn tới tay tên nào tên ấy đều giơ cao bó đuốc.

Tồn Trung không dám luyến chiến, vội tung mình lướt qua đầu bọn chúng, nhảy sang những mái nhà đối diện. Trong Đông Doanh lúc này bóng người trùng điệp, tiếng hò hét quát tháo khắp nơi. Bọn chúng đồng thanh hô lớn :

- Chớ để cho tên tiểu tử Cái bang chạy thoát!

Sau đó, liền có bóng người nhảy lên trên mái ngói, Tồn Trung nép mình vào góc một mái nhà cạnh đó im hơi lặng tiếng, không dám động đậy.

Tiếp theo đó liền nghe thấy Khắc Tố lớn tiếng nói :

- Tên tiểu tử ấy đã bị ta đánh trúng một chưởng thương thế rất nặng, không thể nào chạy xa được, tất nhiên y còn ỉn núp đâu đây.

Các người phải lòng kiếm cho kỹ, bắt cho được y mới thôi. Bọn kiếm thủ dạ ran, rồi chia nhau đi khắp nơi cùng kiếm, Tồn Trung vẫn nép mình trên mái ngói, rồi từ từ chuyển sang một góc mái ngói cạnh đó. Vừa rồi ra sức giao đấu với Cát Đạt Tố cùng Khắc Tố, chân nguyên đã hao mòn không ít, thương thế ở lưng phát tác, chàng lại thổ ra hai khẩu máu tươi, liền cảm thấy chân tay mỗi nhừ, đầu váng mắt hoa toàn thân nhức nhối cực độ.

Nếu chàng không có một ý chí chiến đấu bền bỉ thì đã sớm chịu đựng không nổi. Chàng thở hắt một hồi, đưa mắt nhìn, thấy bốn phía không có bóng người. Chàng vội gượng vận sức nhảy sang mái ngói đối diện thì bỗng thấy phía sau lưng có một luồng kinh phong quét đến. Đã có hai mũi kiếm đâm tới nơi.

Tồn Trung vội thò tay vào trong người rút một mũi trủy ra, hất văng hai thanh trường kiếm vừa tấn công lên. Nhưng chỉ trong nháy mắt, bọn võ sĩ áo xám đã từ bốn phương tám hướng đổ xô tới vây chặt lấy chàng, đồng thời lớn tiếng hô :

- Tiểu tử ở đây rồi! Tiểu tử ở đây rồi!

Mười thanh trường kiếm đã từ trước sau, tả hữu đâm tới. Tồn Trung cố vận tàn lực lên, hùng dũng như con mãnh hổ, đánh bắn được mười tên võ sĩ đó về phía sau.

Bọn kiếm thủ nọ thấy khí thế của chàng vẫn còn dũng mãnh như vậy đều hoảng sợ, không dám tiến lại gần, chỉ đứng hò hét ở ngoài xa để trợ oai.

Tiếp theo đó, lại có tiếng người hô :

- Bọn bây cứ vây chặt lấy y, chớ để cho y tẩu thoát.

Tồn Trung đã nghe tiếng nói đó là của Khắc Tố, liền đưa mắt nhìn, thì đã thấy Khắc Tô, Sài Đạt Mộc, Cổ Đạt Lật ba người tay nắm trường kiếm, đứng theo hình chữ “phẩm” ở cách đó không xa.

Bọn võ sĩ áo xám thấy ba người tới nơi mừng rỡ hò reo vang trời.

Hơn trăm thanh trường kiếm đều tua tủa chỉ thẳng về phía Tồn Trung tấn công.

Tồn Trung lúc này vì thương thế phát tác rất trầm trọng, thần trí đã có vẻ mơ hồ, nhưng khả năng phản ứng của chàng vẫn nhanh nhẹn dị thường. Chỉ thấy bóng trủy thấp thoáng, chàng đã gạt rơi hết những thanh trường kiếm đâm tới gần.

Tiếp theo đó, lại có những tiếng kêu “ôi chà” nổi lên. Thì ra những tên khác đã bị thanh trủy của chàng tiện đứt cổ tay. Lúc ấy ba thanh

trường kiếm của Khắc Tô, Sài Đạt Mộc, Cổ Đạt Lạt đã theo hình chữ “phẩm” đâm tới. Khi mũi kiếm của Cổ Đạt Lạt sắp đâm trúng hông Tồn Trung, trong lòng y chợt thấy bất nhẫn vì nhận thấy bên mình đã y đông người mà quây quần chặt một đối thủ đã bị thọ thương như vậy dù có thắng cũng chẳng được vẻ vang chút nào, cho nên trường kiếm của y mới hơi chậm lại.

Bỗng nghe thấy Sài Đạt Mộc hô :

- Ra tay cùng lúc càng tàn độc, đó là tôn chỉ của Vu công môn.

Mũi kiếm của y đã nhằm hông bên phải Tồn Trung đâm tới. Tên Khắc Tổ ở phía sau cũng thừa cơ phật vào ngang lưng Tồn Trung một kiếm.

Đột nhiên Tồn Trung thét lên một tiếng, lẳng không phi thân lên.

Nhưng chàng bỗng cảm thấy không sao vận nổi chân khí lên toàn thân được nữa. Ngọn trủy không phát huy được oai lực của môn Chấn Thiên tâm pháp, thế thức chậm hẳn lại.

Chỉ nghe thấy phập một tiếng, mũi kiếm của Sài Đạt Mộc đã như một con linh xà đâm trúng vào hông của chàng sâu đến nửa tấc. Một luồng máu như một mũi tên bắn vọt ra.

Tồn Trung liền kêu hự một tiếng, thì lúc ấy kiếm quang của Khắc Tổ đã quét tới phía sau lưng.

Tồn Trung cố nghiêng rằng phịu đau, không quản đến vết thương ở dưới hông, vội nghiêng người sang bên, mũi trủy ở tay trái đã nhanh như điện chớp nhằm Thiên Đình huyết của Khắc Tổ đâm tới.

Khắc Tổ giật mình thất kinh, vội nghiêng đầu né tránh, nhưng y bỗng cảm thấy một bên tai lạnh toát. Thì ra một chiếc tai của y đã bị mũi trủy lia trúng, rớt xuống dưới đất. Y đau quá rống lên một tiếng thảm khốc. Tuy vậy, chỉ giây lát sau khắp thân thể của Tồn Trung lại bị trúng một số kiếm thương của bọn võ sĩ áo xám, máu tươi ướm đầm mình mẩy. Lúc này trông chàng chẳng khác nào một con người được nhuộm máu.

Bọn võ sĩ thấy Tồn Trung trúng thương khắp mình mẩy đều lớn tiếng hô :

- Giết!

- Hãy lấy tính mạng của y đi!

- Phải băm vằm y ra từng mảnh!

Bọn chúng lớn tiếng reo hò, vang dậy khắp vùng, gươm đao múa lên tua tủa, bao phủ rất chặt chẽ. Không bao lâu sau, Tồn Trung cảm thấy tay chân bải hoải, máu từ những vết thương cứ chảy ròng ròng xuống không ngớt. Chàng lại bị trúng thêm hai nhát kiếm, lão đảo suýt té lăn ra mái ngồi, sau Đạt Mộc thấy Tồn Trung tay chân đã có

về hỗn loạn, lại càng ra sức tấn công như vũ bão. Tồn Trung chỉ còn biết miễn cưỡng múa cây trủy chống đỡ.

Chỉ nghe đến “soạt” một tiếng, vai trái chàng lại bị đâm trúng một kiếm, người lão đảo ngã về phía Cổ Đạt Lạt. Cổ Đạt Lạt thấy vậy vội nhảy tránh sang bên, không thừa cơ hội tấn công. Sài Đạt Mộc trợn mắt quát tháo :

- Cổ Đạt Lạt, sao ngươi cứ ngăn người ra như thế, không cho y một kiếm kết liễu tính mạng của y đi?

Cổ Đạt Lạt có vẻ bất nhẫn đáp :

- Y mình mẩy đã thọ trọng thương, chúng ta lại cạy đông để hiếp đáp người đơn thân thế cô, sẽ không tránh khỏi sự cười chê của giang hồ.

- Câm mồm! Tôn chỉ của chúng ta là: Phải tận diệt lòng thương xót kẻ địch. Sau rồi thế nào nữa?

Cổ Đạt Lạt vội tiếp :

- Sự tàn khốc cần phải có!

Sài Đạt Mộc lại đọc :

- Càng tàn càng khốc, càng ác càng độc.

Cổ Đạt Lạt vội tiếp :

- Đó là phúc của Vu Công môn chúng ta.

Sài Đạt Mộc nói :

- Đúng lắm. Nếu thế, tại sao không càng tàn càng khốc càng ác càng độc?

Cổ Đạt Lạt chần chừ giây lát, rồi miễn cưỡng giơ kiếm lên, nhẹ nhàng đâm về phía Tồn Trung một thế.

Tồn Trung thấy vậy, trong lòng liền sinh ra cảm kích nghĩ thầm :

- “Xem như vậy, đủ rõ tên Cổ Đạt Lạt này vẫn còn có chút nghĩa khí.

Nếu ta xông về phía y, chắc có lẽ y không liều mạng ngăn trở đâu.”

Nghĩ đoạn chàng liền vung mũi trủy lên, gạt trường kiếm sang bên tung mình lướt tới cạnh Cổ Đạt Lạt rồi nhảy luôn xuống dưới đất.

Tiếp theo đó liền nghe thấy tiếng quát mắng của Sài Đạt Mộc :

Cổ Đạt Lạt, tại sao ngươi lại để cho y lọt khỏi vòng vây chạy thoát như vậy?

Cổ Đạt Lạt vội đáp :

- Sức lực của y vẫn còn dũng mãnh cực độ, tiểu đệ không làm sao ngăn cản nổi.

Kỳ thật lúc này mình mẩy đã trúng thương khắp nơi lại bị vết thương chường lực của Khắc Tổ phát tác, Tồn Trung đã sớm sức cùng lực kiệt rồi thì làm sao còn đủ sức xông pha khỏi vòng vây của những cao thủ thượng thừa đó nữa? Chỉ vì Cổ Đạt Lạt thấy Tồn Trung tuy

khấp người máu đã ướt đầm, nhưng chính khí vẫn lẫm liệt, oai mãnh, mặt không hề lộ chút khiếp sợ, trong lòng liền nảy sinh ái mộ, cho nên y đã không ra tay ngăn trở.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 4(b)

Bắc Cổ sơn hạ

Điều này thật nằm đúng trong sự ước tính của Tồn Trung. Chàng vừa nhảy xuống mặt đất, liền nghe thấy phía sau có tiếng chân người, hiển nhiên tên Sài Đạt Mộc đã nhảy theo ở phía sau. Chàng thất kinh, vội cố vận hết dư lực của toàn thân lên, nhắm phía dưới núi chạy thẳng.

Sự kiến trúc của Đông Doanh ở dưới chân núi Bắc Cổ sơn doanh trại, lầu các, trạm canh, phòng ốc, la liệt khắp nơi. Tồn Trung chỉ biết cắm đầu cắm cổ chạy thẳng y phía trước, không phân biệt Đông Tây Nam Bắc gì cả.

Lúc này những vết kiếm thương trên người chàng vẫn còn máu nhảy không ngừng, đau đớn nhức nhối cực độ. Đang lúc ấy, chàng bỗng thấy một đội tuần canh khoảng hơn mười tên từ phía lưng núi đi lên. Chàng vội ẩn núp vào trong đám cỏ rậm rạp gần đó im hơi lặng tiếng không dám cựa cựa.

Bỗng nghe thấy có người lớn tiếng nói với bọn tuần canh đó :

- Lý quản đái đã truyền lệnh: Chúng ta bắt tất phải đuổi theo tên tiểu tử đó làm chi nữa!

Bọn tuần canh vội hỏi lại :

- Không lòng kiếm tên tiểu tử đó nữa? Tại sao lại kỳ lạ vậy?

Tên nọ liền đáp :

- Là vì Tôn Kha Ba tiên bối trở về đã ra lệnh, Tôn Kha Ba tiên bối nói: tên tiểu tử nọ không thể chạy thoát được đâu.

Bọn tuần sơn như trút được một gánh nặng, lớn tiếng dạ ran rồi quay người lại tiến thẳng về phía Tây.

Tồn Trung đợi cho bọn chúng đi xa rồi, thở hắt ra một cái chui ra ngoài bụi cỏ, rời khỏi phía eo núi.

Lúc này chàng đã cách Thiên Nguyệt thất rất xa, cho nên không còn thấy trạm canh, hoặc bọn tuần sơn võ sĩ nữa. Tồn Trung thấy mình đã thoát ra khỏi hiểm cảnh, trong lòng liền cảm thấy an tâm phần nào.

Nhưng lúc đó chàng không sao gượng nổi được nữa, liền ngã lăn ra đất, mê man bất tỉnh.

Không biết thời gian đã trôi qua được bao nhiêu lâu Tồn Trung bỗng dần dần lai tỉnh. Chàng cảm thấy khắp mình mảy rã rời, nhức nhối, cổ khô miệng khát, vội mở mắt ra nhìn, thấy mình đang nằm trong một căn phòng rất thanh tĩnh.

Phòng này không lớn lắm, có lẽ chỉ dành cho một người trú ngụ.

Những tia sáng nhẹ và mát rượi xuyên qua cửa sổ lọt vào trong phòng. Có lẽ ở bên ngoài là một khu vườn trồng đầy cây cỏ. Tồn Trung đang định ngồi dậy, thì đã thấy một con a hoàn giơ tay ra ngăn chàng lại, nói :

- Có phải tướng công cảm thấy khát nước đấy không?

Rồi nàng ta tiến tới cái bàn cạnh đó, rót một ly sữa đem tới đưa cho chàng, Tồn Trung trong lòng rất buồn bực, định mở miệng lên tiếng hỏi, thì a hoàn nọ đã không nói năng gì cả, đã nhẹ nhàng lui ra bên ngoài ngay.

Giây lát sau, lại có hai a hoàn mặc áo xanh, bưng một chiếc khay nạm vàng tới. Trên khay, những món điểm tâm được đặt trong những chiếc đĩa tuyệt đẹp.

Dọn dẹp cho Tồn Trung ăn xong hai người lại lặng lẽ rời khỏi căn phòng ngay. Sau đó có hai a hoàn mặc sắc phục như thế, một người bưng một chiếc hộp ngọc có đựng một viên thuốc tiến vào hai tay dâng lên cho Tồn Trung mời chàng uống. Tồn Trung nghĩ thầm :

- “Mấy tên thị nữ này chỉ phụng lệnh chủ nhân mà thi hành.

Nhưng không biết chủ nhân của họ là ai? Tại sao lại ưu đãi ta như thế này? Có lẽ viên dược hoàn này là linh dược dùng để trị thương? Ta hãy cứ uống đi đã không nên hỏi lời thôi làm gì”.

Nghĩ đoạn chàng liền cầm viên thuốc đó uống luôn.

Liên tiếp mấy ngày liền Tồn Trung thương thế đã thuyên giảm được tám chín thành. Hôm đó chàng lại thấy a hoàn bưng thuốc tới hai tay dâng lên. Tồn Trung liền nói :

- Thương thế của tại hạ đã lành mạnh. Cô nương có thể dẫn tại hạ tới bái yết chủ nhân để tạ ơn cứu mạng một phen?

A hoàn nọ vội cúi đầu xuống khẽ nói :

- Tì nữ chỉ biết phụng lệnh phu nhân tới đây hầu hạ tướng công còn ngoài ra, nếu chưa có lệnh của phu nhân tì nữ đâu dám đưa công tử tới yết kiến.

Tồn Trung vội hỏi :

- Phu nhân là ai thế? Và đây là nơi nào? Cô nương có thể nói cho tại hạ biết được không?

A hoàn đáp :

- Chưa có lệnh của phu nhân thì nữ không được phép trả lời.

Nói dứt năng ta liền lui ra khỏi căn phòng ngay.

Tồn Trung nghĩ thầm :

- “Nếu ta cứ nấn ná ở chốn này thì sao cho tiện. Chi bằng hãy tạm thời rời khỏi nơi đây sau này có dịp sẽ trở lại bái tạ”

Quyết định xong chàng không chậm trễ lớn bước rời khỏi căn phòng đó. Chỉ thấy bên ngoài là một hoa viên rất lớn rộng, đường ngay lối dọc ngang như mắc cửi trong đó có trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo.

Tồn Trung rẽ sang bên phải nhưng đi quanh quẩn một hồi lúc ngẩng đầu lên nhìn thì thấy mình lại quay trở về chỗ cũ. Lại thấy có hai a hoàn áo xanh bưng một khay điểm tâm từ một con đường nhỏ trong vườn hoa tiến tới.

Bọn a hoàn liền gập đầu cung kính vái chào. Một nàng cười nói :

- Công tử, xin mời người xơi điểm tâm. Hôm nay công tử đã có hứng thú du ngoạn, sao không bẻ một vài nhánh hoa đem về cắm vào bình để thưởng thức?

Tồn Trung có vẻ luống cuống, trong lòng ngẫm thất kinh. Xem tình hình, chàng biết khu hoa viên này có lẽ đã được bố trí theo những kỳ môn bát trạch đồ hình. Không biết nơi đây là đâu, và trạch đồ này do ai thiết lập nên?

Tồn Trung quay trở về phòng trong lòng buồn bực không vui. Tuy sự hiểu biết của chàng rất rộng, nhưng về mặt trạch đồ kỳ quái này thì chàng không hiểu chút nào.

Chàng xưa nay vốn là một người rất khoáng đạt liền nghĩ thầm :

- “Vị phu nhân ở nơi đây đã cứu tính mạng của mình, chăm nom cùng trị liệu thương thế rất chu đáo, hiển nhiên là đối với mình không có chút ác ý gì. Ta hãy nán đợi bà ta ắt sẽ hiểu rõ ngay”.

Lại qua được hai hôm. Chỉ thấy có bốn a hoàn áo xanh khiêng một kiệu tới. Thiếu nữ dẫn đầu bọn vén bức rèm kiệu lên nói :

- Phu nhân có lệnh mời tướng công tới Trầm Hương Các.

Tồn Trung liền hỏi :

- Trầm Hương Các ở đâu thế?

Thiếu nữ nọ giơ tay ra chỉ vào trong kiệu, nói :

- Cứ ngồi vào trong kiệu, tới nơi sẽ biết ngay.

Tồn Trung thấy a hoàn này lời lẽ rất ngạo mạn, trong lòng hơi có vẻ bất mãn, chàng không hỏi tiếp nữa, liền bước vào trong kiệu.

A hoàn nọ liền kéo bức rèm kiệu xuống. Tồn Trung liền cười thầm nghĩ bụng :

- “Dù các người có che mắt ta hay không thì có gì là quan hệ? Mỗ có

am hiểu cách bố trí quỷ quái của khu hoa viên này đâu mà còn phải đề phòng làm chi. Mỗ cứ ung dung ngồi trong kiệu cho khỏe đã, có chuyện gì sẽ tính sau. Nếu ta sợ hãi thì đâu đáng gọi là tay hảo hán.” Chàng suy nghĩ, đã thấy thân kiệu hơi lắc lư, liền biết ngay bốn a hoàn nọ đã bắt đầu khiêng kiệu lên.

Tồn Trung ung dung ngồi nhắm mắt dưỡng thần, kiểm điểm lại những sự thất bại của mình vừa rồi.

Sau khi kiểm điểm kỹ càng chàng liền rút ra được kết luận như sau: Về phương diện đấu trí quả thật mình đã bị lọt vào vòng bố trí của Thông Thiên Hiểu. Tuy mình đoán ra trận bát quái đồ hình đó là một tấm ván ngược, nhưng không sao nghĩ ra được ngay nơi vị trí đặt chỗ ngồi của Lưu Chính Ngạn mới thật sự là một cái bẫy giương ra để chờ mình. Do đó đủ rõ Thông Thiên Hiểu là một nhân vật xưa nay tự phụ cơ trí hơn người. Nếu là người thường quyết không thể nào nghĩ ra được tám bát quái đồ hình đó là một cạm bẫy, sẽ không khi nào lại đi tới vị trí của Lưu Chính Ngạn như vậy cho nên đối phó với mình, ngoài bát quái trận đồ làm kế nghi binh ra, y còn cho thiết lập thêm một cạm bẫy thứ hai để dụ mình sa vào tròng.

Tồn Trung nhắm mắt suy tính tới đó, liền bật cười, nghĩ thầm :

- “Sự việc trên chẳng qua là do ta quá khinh địch, coi thường Thông Thiên Hiểu, không nghĩ tới điều y đã đủ tư cách làm một vị quân sư điều khiển mọi kế hoạch ở Đông Doanh tất nhiên phải là một nhân vật tài năng hãn thế. Một khi đã bố trí cạm bẫy thì làm gì còn để lộ mục tiêu để địch nhân có thể đoán biết mà tránh khỏi được?

Xem như vậy Thi Huyền trưởng lão đã cho bồ câu đưa tin, báo cho anh em ở phân đàn Kiện Khang hãy khuyên mình chớ nên đơn thân mạo hiểm, chỉ vì sợ mình sẽ coi thường Thông Thiên Hiểu.”

Tồn Trung nghĩ như vậy, đột nhiên đổi với việc ngồi trên chiếc kiệu này chàng cũng đâm ra hoài nghi nghĩ thầm :

- “Chiếc kiệu này chẳng lẽ cũng là một xảo kế của Đông Doanh bày ra chăng?”

Chàng nghĩ tới đó bỗng thấy chiếc kiệu đứng khựng lại, bên tai liền nghe thấy tiếng một thiếu nữ hỏi :

- Có phải tướng công đã tới đây không?

Rồi có tiếng của một nàng đáp lại :

- Phải rồi, đang ngồi ở trong kiệu.

Tiếp theo đó, lại nghe thấy tiếng bước chân nhè nhẹ tới gần chiếc kiệu, Tồn Trung thầm nghĩ bụng :

- “Các người lại định cái trò ma quỷ gì ra đây? Nếu lười thôi hãy coi chừng song chướng này của mỗ.”

Kể đó, lại nghe thấy giọng của một thiếu nữ truyền tới :

- Phu nhân có lệnh, thỉnh tướng công hãy tạm thời tới Tây Uyển nghỉ ngơi.

Tiếp theo đó, lại thấy thân kiệu rời khỏi mặt đất, quanh đi quẹo lại một hồi, rồi đột nhiên dừng lại. Một thanh y a hoàn liền bước tới cuốn bức rèm kiệu lên.

Tồn Trung đưa mắt nhìn, thấy cảnh sắc trước mặt như được bao phủ bởi tuyết trắng, một tòa nhà nguy nga tường sơn màu trắng toát như sữa cạnh bên một vườn hoa. Trong vườn trồng thứ hoa màu trắng. Những cánh hoa lung linh trước gió, tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Dưới giàn hoa, trên giá có hai con oanh vũ sắc lông toàn trắng đang xòe cánh, líu lo ca hát. Thiếu nữ dẫn đầu bọn thanh y a hoàn trên đầu cũng cầm một đóa hoa trắng rất lớn, cúi mình thi lễ, nói :

- Thỉnh tướng công vào trong nhà nghỉ ngơi.

Tồn Trung bước ra khỏi kiệu, miệng hít một luồng khí mát rượi vào lồng ngực rồi theo hai thanh y a hoàn tiến vào trong nhà.

Hai a hoàn vội vào trong nhà bưng trà thơm ra mời chàng giải khát.

Sau đó, hai người cùng rút lui ra bên ngoài, khép cửa lại. Liều Tồn Trung cười thầm, nghĩ bụng :

- “Ta chờ xem bọn người còn định giở những trò gì ra nữa!”

Khoảng nửa giờ sau, cánh cổng mở toang. Một a hoàn bưng vào một chiếc chén kiêu tuyệt đẹp, đặt trên bàn, nói :

- Đây là một thứ Tuyết liên bổ phẩm, chỉ sinh sản trên đỉnh núi Thiên Sơn. Phu nhân thỉnh tướng công hãy thưởng thức ngay lúc nó còn đang bốc hơi nóng.

Lúc này Tồn Trung đã bụng đói miệng khát, không đợi nàng nọ nói thêm, liền bỏ luôn vào miệng ăn hết ngay, bụng nghĩ :

- “Nếu bọn họ muốn dùng độc để hãm hại mình thì đã sớm ra tay rồi, còn đợi gì đến bây giờ nữa. Loại Tuyết liên này ăn quả thật thơm ngon. Không biết vị phu nhân là ai mà lại hậu đãi ta như vậy?”

Chàng liền nói với a hoàn nọ :

- Xin cô nương hãy thay mặt tại hạ ngỏ lời cảm tạ giùm sự hậu đãi của phu nhân.

A hoàn chỉ mỉm cười rồi khép cửa lại đi ra bên ngoài luôn.

Tới lúc hoàng hôn lại có một a hoàn đẩy cửa bước vào trên tay bưng một bình nước hoa mùi thơm ngào ngạt thỉnh Liều Tồn Trung vào bên trong tắm gội. Theo sau nàng nọ có tiểu a hoàn tay bưng một bộ y phục mới toanh để Tồn Trung thay đổi.

Lại qua mấy ngày sau Liều Tồn Trung mỗi ngày lại ăn một chén Tuyết Liên bổ phẩm cùng rượu ngon thịt béo cho nên thương thể của

chàng đã lành mạnh hẳn, tinh thần được phục hồi như xưa. Lúc này chàng không còn có ý nghĩ rời khỏi nơi đây nữa. Không phải chàng tham ăn ngon mặc đẹp, mà chàng cảm thấy địa phương này quả thật là nơi đầy vẻ thần bí, vì ngoài chàng ra không còn thấy một người đàn ông nào khác. Hơn nữa cho tới lúc này cả người mà bọn a hoàn xưng hô là phu nhân chàng cũng chưa được biết rõ là ai? Hôm đó trời mới chập tối lại hai a hoàn đẩy cửa bước vào. Một người nói :

- Tướng công! Phu nhân thỉnh tướng công tới gặp người.

Người thứ hai giơ tay ra vẫy nói :

- Thỉnh tướng công hãy đi theo tì nữ.

Tồn Trung vội đi theo hai nàng nọ, xuyên qua mấy hành lang tới một dãy lầu các rất nguy nga. Thì ra nơi đây được thiết lập dưới chân núi cách một con sông không xa vì chàng phảng phất nghe thấy có tiếng sóng nước rì rào.

A hoàn dẫn Tồn Trung vào trong một đại sảnh rồi nói :

- Xin tướng công hãy ngồi chờ đây giây lát.

Một lúc sau lại có tiếng của một thiếu nữ truyền ra :

- Phu nhân thỉnh tướng công vào trong nội sảnh tương kiến.

Kế đó a hoàn nọ liền dẫn Tồn Trung đi qua hai cái sân rộng trong trồng toàn những kỳ hoa dị thảo tiến thẳng về phía hậu viên.

Tới nơi Tồn Trung liền đưa mắt nhìn thấy trong đại sảnh có một thiếu phụ đẹp tuyệt trần đang ngồi tựa mình trên một chiếc đôn y.

Mỹ phụ nọ ăn mặc toàn lụa là gấm vóc, trên mái tóc có cài những hạt minh châu xanh biếc, lóng lánh. Thiếu phụ nằm nghiêng, đôi chân ngọc nỏ nà gác trên thành ghế. Bỗng nàng ta phất tay một cái, bọn a hoàn đều lặng lẽ lui ra bên ngoài. Trong đại sảnh lúc này còn lại một mình Tồn Trung. Chàng không đợi cho mỹ phụ lên tiếng mời, liền ung dung ngồi xuống chiếc ghế cầm đôn gần đó. Thiếu phụ nọ liền giơ tay ra vẫy, nói :

- Thiếu hiệp hãy ngồi xích lại gần đây.

Tồn Trung chần chừ giây lát, rồi cuộc chàng cũng nhích chiếc ghế lại gần đôi chút. Mỹ phụ cất giọng rất yếu điệu nói :

- Người này thật chẳng biết ơn nghĩa gì cả. Đã được người ta ban cho hậu lễ như vậy, mà cả đến một lời cảm tạ cũng chẳng thấy thốt ra!

Tồn Trung vội đứng dậy thi lễ, nói :

- Ôn cứu mạng của phu nhân tại hạ xin khắc cốt ghi tâm.

Mỹ phụ lại hỏi :

- Trông thiếu hiệp khí phách ngang tàng, tại sao dùng những lời lẽ hủ

lậu như thế/ Tồn Trung ngẩn người ra giây lát nói :

- Tại hạ chưa hề gặp gỡ phu nhân, không biết mỹ danh xưng hô ra sao?

Thiếu phụ chớp chớp khóe thu ba, bao hàm đầy vẻ tình tứ, nói :

- Thiếu hiệp hà tất cứ phải xưng hô tiếng phu nhân nghe chướng tai lẩm. Cần phải kiếm câu xưng hô nào cho chúng ta thân mật nhau hơn nữa, thiếu hiệp nhích lại gần đây thêm chút nữa.

Tồn Trung trên gương mặt lộ ra vẻ khó nghĩ, vì lúc này chàng ngồi chỉ còn cách thiếu phụ có chừng bốn thước, nếu xích lại gần thêm thế nào cũng phạm vào lễ giáo. Giang hồ nhi nữ tuy không câu nệ nam nữ thọ thọ bất thân nhưng Tồn Trung vốn là một nhân vật hiệp nghĩa đạo, từ nhỏ đã được Bang chủ Lữ Di Đạo huấn giáo, đào tạo thành thành một con người quang minh lỗi lạc cho nên trước tình hình đó, chàng cảm thấy rất khó xử liền giả bộ nói lảng sang chuyện khác hỏi :

- Dám hỏi phu nhân danh tánh là chi?

Mỹ phụ nọ cười rất yếu điệu nói :

- Tôi không có họ, chỉ có một cái tên là Hoàn Ngột Nhã. Tên Hoàn Ngột Nhã ấy có đẹp không?

Tồn Trung liền vỗ lễ nghĩ bụng :

- “Chả trách thiếu phụ này đã không coi trọng vấn đề nam nữ đồ kỵ gì cả. Thì ra nàng ta là người Kim, kẻ tử thù của Cái bang. Ta thường được nghe Thi Huyền trưởng lão nói cho nghe Kim chúa Hải Lăng Vương có mộng tiêu diệt nhà Tống cho nên đã bí mật phái một vị mỹ nhân của Kim quốc xuống miền Nam này để hiệp trợ cho Lưu Chính Ngạn. Lưu Chính Ngạn đối với nàng rất e dè kính nể và phải răm rắp tuân lệnh của nàng. Vị mỹ nhân Kim quốc này theo lời đồn đại thì ngoài võ công rất cao xa lại còn am hiểu những kỳ môn trận pháp. Xem như vậy thiếu phụ này đến chín thành là nàng ta rồi. Nếu vậy lúc này mình vẫn bị câu thúc ở Bắc Cốc sơn chưa thoát khỏi ra hiểm địa. Chẳng trách bọn thanh y a hoàn không hề dám thổ lộ với ta nửa lời.”

Chàng vừa nghĩ tới đây, đã nghe thấy Hoàn Ngột Nhã buột miệng nói :

- Giống thật! Tướng mạo thiếu hiệp tuấn lẫm! Trông càng nhìn càng giống người đệ đệ của ta?

Tồn Trung thiếu chút nữa thì bật cười nghĩ thầm :

- “Nàng này nói gì mà kỳ quái như vậy. Em trai người ắt phải là người Kim thì làm sao giống ta được?”

Chàng không nhin được liền hỏi :

- Lệnh đệ của phu nhân hiện giờ ở đâu?

Hoàn Ngột Nhã mặt lộ vẻ rầu rĩ, đáp :

- Y mất tích đã hơn mười năm nay, từ hồi mới biết bò.

Tồn Trung nói :

- Lệnh đệ đã mất tích từ nhỏ như vậy, làm sao phu nhân có thể nhận biết được tướng mạo của chàng như thế nào?

Hoàn Ngột Nhã đáp :

- Ai bảo là không nhận được? Tuy nó đã được đưa từ Trung Nguyên về rồi sau đó lại bị mất tích từ hồi còn nhỏ nhưng nét mặt của nó vẫn in sâu trong đầu óc của tôi làm sao có thể quên được!

Tồn Trung vốn là người tính nét thuần hậu, thấy Hoàn Ngột Nhã đối với người anh em tình thân nghĩa trọng như vậy, chàng bất giác đem lòng cảm mến. Hơn nữa, nàng lại còn có ơn cứu mạng mình cho nên trong lòng chàng lúc này không còn coi nàng như kẻ địch nữa, liền hỏi :

- Lệnh đệ đã là người Trung Nguyên, chẳng lẽ phu nhân cũng là người Trung Nguyên hay sao?

Hoàn Ngột Nhã cúi đầu, đáp :

- Không phải, tôi là người Kim. À tại sao thiếu hiệp lại tới Đông Doanh này và đã bị ai đã thương thế?

Tồn Trung thản nhiên đáp :

- Tại hạ vào đây để cứu người.

- Cứu ai?

Tồn Trung đáp :

- Cứu một thiếu nữ.

Hoàn Ngột Nhã à lên một tiếng hỏi :

- Thế thiếu hiệp có phải là nhân vật của Cái bang Trung Nguyên không?

Tồn Trung ung dung đáp :

- Đúng vậy. Chúng ta là thù địch của nhau. Nhưng nay dù sao tại hạ cũng chịu ơn cứu mạng của phu nhân.

Hoàn Ngột Nhã liền nói :

- Sở dĩ tôi cứu thiếu hiệp là vì thiếu hiệp giống hệt người đệ đệ ấy cho nên câu cứu mạng đó không nên đề cập đến làm chi. Nhưng tại sao Cái bang các người lại đương đầu với Đông Doanh như vậy? Hoàng đế Tống triều của các người hồi trước chẳng đã nhận Kim chúa là nghĩa phụ rồi ư? Lưu Chính Ngạn vì không muốn phá hoại cuộc giao bang của hai nước, duy trì mối tình phụ tử ấy mà đứng ra điều giải.

Cái bang các người đã không hiểu rõ nỗi khổ tâm, lại còn gây hấn

với người Kim đối địch với Đông Doanh, thật là đại nghịch, bất đạo. Liễu Tồn Trung hiên ngang đáp :

- Vua Cao Tông chúng tôi lên ngôi, nước tôi đã bị nước phu nhân chiếm đóng phân nửa, chỉ còn lại nửa cõi sơn hà. Triều đình của nước chúng tôi đã phải dời xuống Lâm An. Mọi quyền hành đều nằm trong tay Miêu Truyền tổng chế, Thái Thượng hoàng của chúng tôi thì bị giam cầm trên đất Kim của phu nhân. Chúng tôi đã chịu mọi sự nhục nhã mà nước của phu nhân còn chưa chịu vừa ý muốn chiếm nốt nửa mảnh giang san còn lại, thử hỏi chúng tôi là người dân trong nước ngồi yên khoanh tay sao được? Giả sử phu nhân ở địa vị chúng tôi thì phu nhân hành xử ra sao?

Hoàn Ngột Nhã nghĩ thầm :

- “Người này ăn nói thật cứng cỏi, lý lẽ thật vững chắc, ta không thể dùng lý luận mà thuyết phục hẳn được phải dùng võ công hạ hẳn thì hẳn mới khẩu phục tâm phục đầu hàng nước ta”.

Nghĩ đến đây Hoàn Ngột Nhã đáp :

- Khởi nói nhiều lời, nếu chống đỡ được mấy chiêu kiếm pháp của tôi chẳng thảo luận đông dài.

Dứt lời nàng khẽ rút thanh trường kiếm để sẵn bên cạnh.

Liễu Tồn Trung nghĩ bụng, người thiếu phụ này có công cứu tử ta lẽ nào ta lại vô ơn mà động thủ cùng nàng ta được.

Liễu Tồn Trung liền tươi cười đáp :

- Phu nhân hà tất phải can thiệp tới chuyện của tại hạ. Tại hạ không quen dùng kiếm thì làm sao có thể trả đũa được.

Hoàn Ngột Nhã tưởng Liễu Tồn Trung hải sợ mình liền đắc chí hỏi :

- Người đừng có lắm mồm, bản cô nương sẽ không buông tha cho đâu.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Ủa tại sao phu nhân lại xưng mình là cô nương như thế?

Hoàn Ngột Nhã hậm hực đáp :

- Chuyện đó không việc gì đến người cả. Ai bảo bản cô nương là phu nhân nào, coi kiếm.

Vù một tiếng nàng lại múa kiếm nhắm trước sau tả hữu chàng tấn công tới kiếm phong như gió. Đồng thời lên tiếng quát bảo :

- Người không trả đũa thế nào bản cô nương cũng đâm chết người cho mà coi.

Kiếm phong của nàng đã từng từng lớp lớp dồn dập đẩy tới. Kiếm pháp của Hoàn Ngột Nhã thật nhanh nhẹn, hung hãn và đích xác có thể đã đạt tới mức tinh vi của kiếm thuật.

Liễu Tồn Trung dùng toàn thân khinh công hết tránh Đông lại Tây,

kiếm của Hoàn Ngột Nhã chưa đựng vào vạt áo chàng được.

Hoàn Ngột Nhã thấy Liễu Tồn Trung không ra tay phản công nên nàng lại không dè dặt gì nữa, kiếm thế mỗi lúc lại nhanh tấn công như vũ bão không hề bảo thủ gì cả khiến có mấu phen Liễu Tồn Trung hơi né tránh chậm chút suýt đã bị trúng thương.

Hoàn Ngột Nhã nghĩ bụng “ta cứ đánh cho hắn trọng thương rồi lại cứu chữa chớ lo gì”. Kiếm thế của nàng mưa sa bão táp bốn mặt tám hướng tấn công tới. Hoàn Ngột Nhã thấy đấu như vậy không hứng thú liền lớn tiếng hỏi :

- Nếu người cứ không chịu trả đũa thì chết đừng có oán trách ta đấy nhé?

Tồn Trung cười ha hả cầm lấy thanh kiếm để sẵn bên cạnh ra chống đỡ luôn.

Chỉ nghe thấy một tiếng cằng, Hoàn Ngột Nhã bỗng thấy cổ tay tê tái liền hoảng sợ nhảy lùi về phía sau buông xuôi thanh kiếm xuống đất thở hổn hển.

Tồn Trung bỗng giơ tay phát lên một cái chỉ nghe phập một tiếng thanh kiếm đã rời khỏi tay bay ra cắm ngập vào xà nhà gần đó thân kiếm rung động không ngớt, rồi đứng khoanh tay nhìn Hoàn Ngột Nhã mỉm cười.

Hoàn Ngột Nhã giận dữ nói :

- Người còn cười cái gì nữa? Người chỉ cậy vào sức lực vũ phu như vậy thì hay ho gì nào?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Tại hạ đâu có sức lực gì đâu mà chỉ tại không quen sử dụng kiếm đó thôi.

Hoàn Ngột Nhã liền nghĩ thầm :

- “Người này võ công trên hẵn mình, nay dùng lời lẽ thuyết phục y cũng không lay chuyển nổi. Chỉ còn cách dùng Kỳ môn trận pháp để cầm giữ không cho y tẩu thoát rồi lần lần tìm kế thu phục sau”.

Nghĩ đoạn nàng liền phát tay nói :

- Thôi được, người đi đi. Người đã không hợp tác với Đông Doanh ta cũng không muốn cưỡng ép làm chi. Hãy đi cho khuất mắt ta. Lần sau đừng có để lọt vào tay cô nương này thì khó lòng mà thoát khỏi cái chết.

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Tại hạ bị vây bắt trong Bắc Cổ sơn này thì làm sao có thể đi thoát được? Phu nhân, à quên cô nương có thể chỉ dẫn cho tại hạ được không?

Hoàn Ngột Nhã sắc mặt hờn giận hừ một tiếng rồi nói :

- Bỏn cô nương không chi dẫn cho người gì hết. Người muốn đi đâu thì đi. Nếu không đi thoát thì cứ việc trở về ngôi nhà trắng đó, đã có sẵn rượu ngon thịt béo, cứ việc ăn uống không chết đói đâu mà sợ. Dứt lời nàng khẽ vỗ tay một cái, một thanh y a hoàn cung kính chạy lại.

Hoàn Ngột Nhã liền ra lệnh :

- Hãy đem y trở về đi.

A hoàn nọ vội khom mình vâng lệnh.

Hoàn Ngột Nhã liền quay người uyển chuyển bước vào trong đại sảnh.

Liễu Tồn Trung thấy nàng đã khuất, bất giác thở phào một tiếng nghĩ thầm :

- “Cô nương này tâm địa không có gì là ác độc cả, chỉ tiếc thay nàng lại là người Kim kẻ thù của Cái bang ta.”

Chàng đưa mắt nhìn ra bốn phía phát giác sau bụi cây rậm rạp thấp thoáng có bóng người ẩn núp liền nghĩ thầm :

- “Có lẽ cái bóng nọ là một a hoàn đang ngầm giám định hành động của ta chứ không sai” Nghĩ đoạn chàng cũng không lưu ý đến nữa, liền theo thanh y a hoàn trở về căn bạch các.

Tồn Trung sau khi khép cửa phòng liền thổi tắt đèn rồi tung mình nhảy qua cửa. Chàng thấy bên ngoài căn nhà có trồng vô số hoa cỏ rậm rạp duy có điều lạ cách chừng hai trượng lại thấy trong một cây tùng chỉ riêng con đường nhỏ ăn thông với bờ sông là tuyệt nhiên không thấy trồng một cây cối nào cả. Nhưng nơi đây trạm canh san sát chi chít phòng cản rất là nghiêm mật.

Đối với chàng thì việc tiêu diệt những trạm canh này chẳng khó khăn gì nhưng ngại một điều là chàng không có thuyền để sang sông thì biết làm thế nào. Con sông lại lớn rộng phải là một tay thật giỏi về bơi lội hầu mới có thể vượt sông nổi, ngoài ra dòng sông cũng có những trạm canh gác nổi nữa.

Chàng thầm nghĩ :

- “Đông Doanh quả thật là nơi Ngọa Hổ Tàng Long, đủ biết Thông Thiên Hiếu là con người mưu trí tuyệt luân như thế nào?”

Chàng nhớ lại đã từng nghe Hồ Thất báo cáo :

- Bắc Cỗ sơn ba mặt là nước bao bọc do Đông Doanh Tiềm Long đội phụ trách phòng thủ. Người đã dò la được tin đó là Hải Đế Sa Lý Cửu. Tồn Trung trừ trừ giây lát rồi quyết định hủy bỏ ý nghĩ thoát thân bằng đường thủy, chàng quay người tiến thẳng về phía đám cây cối rậm rạp.

Lúc ấy ánh trăng sáng tỏ như ban ngày. Chàng quan sát thật rõ ràng

những đường ngang ngã dọc bên trong lùm cây ấy. Ngờ đâu khi chàng tiến vào không xa, thì đột nhiên trước mặt bỗng u ám hẳn. Không sao phân biệt được đường hướng nữa. Mỗi bóng cây tùng trở nên mờ ảo linh động, biến thành những con quái vật khổng lồ nhe nanh múa vuốt đứng ở giữa đường cản xung quanh chàng, bốn phương tám hướng đâu đâu cũng đều thấy ảo ảnh như thế, không còn phân biệt được Đông Nam Tây Bắc gì nữa.

Tồn Trung quanh quẩn ở đó một hồi lâu rồi cuộc rồi lại phải quay về vị trí cũ trong lòng buồn bực nghĩ thầm :

- “Hoàn Ngột Nhã bố trí trận pháp quỷ quái này quả thật lợi hại.

Chả trách Đông Doanh này đã được nổi danh là một nơi Tàng Long Ngọa Hổ. Xem vậy muốn thoát khỏi Bắc Cốc sơn này, trừ phi cầm giữ được Hoàn Ngột Nhã, uy hiếp nàng ta phải dẫn đường, thì không còn cách nào khác”.

Chàng quyết định như vậy thấy trong lòng cảm thấy thư thái phần khởi ngay, liền quay trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, chàng chỉ mong đợi, đợi bọn thanh y a hoàn tới yêu cầu bọn chúng dẫn đường tới yết kiến Hoàn Ngột Nhã nhưng chờ hàng nửa ngày mà vẫn chẳng thấy bóng người nào tới cả. Bốn bề đều tĩnh mịch vắng lặng một cách kỳ lạ.

Tồn Trung ngạc nhiên vô cùng, nghĩ bụng :

- “Tại sao hôm nay lại không thấy một bóng người nào xuất hiện thế này? Chẳng lẽ nơi đây lại xảy ra chuyện gì chẳng?”

Chàng liền đẩy cửa bước ra ngoài, thấy trên thềm có đặt một mâm cơm từ hồi nào. Dưới mâm còn để một tấm giấy viết rằng :

- “Đây là bữa cơm của Liễu Tồn Trung đại hiệp.”

Tồn Trung thấy vậy trong lòng liền thất kinh nghĩ bụng :

- “Người nào lại có trí thần cơ diệu toán thế này, có thể đoán được cả ý định trong đầu óc của ta như vậy? Đến cả một a hoàn cũng không được tiếp xúc. Trường hợp chính là đề đối phó với ý định của ta chứ không sai”. Chàng chờ mãi đến hôm đó mà vẫn không thấy bóng người nào lui tới cả, liền nghĩ thầm :

- “Kỳ Môn trận pháp này chỉ dựa theo những cây cối để che mắt người ta. Bây giờ ta thử đánh ngã hết chúng xem còn có thể ngăn trở được nữa không?”. Nghĩ tới điều đó Liễu Tồn Trung liền vận Chấn Thiên tâm pháp lên. Chỉ thấy trong lúc chân khí mình vận hành bỗng cảm giác thấy như là có một luồng hàn khí xâm nhập. Luồng hàn khí ấy giá lạnh chạy quanh thân thể chàng không ngừng, trong lòng liền nảy sinh kinh dị, chàng nghĩ thầm :

- “Tại sao lại có tình trạng kỳ dị này, hay là nàng đã bỏ chất thuốc

không hình không sắc vào thức ăn của ta. Nhưng mà không đúng, tình trạng chân khí hàn lạnh này chứng tỏ là mình bị nội thương bởi một chương lực gì, không biết ta đã trúng phải chương công của ai?” Chàng nghĩ tới đây trong người liền khó chịu vô cùng, bèn ngồi xuống vận công thổ nạp một hồi nhưng cũng không thể đẩy khí đó ra khỏi tạng phủ mà hàn khí đó chỉ tạm không phát tác như trước. Chàng bèn ở lại nhà trắng suy tính mưu kế thoát thân sao cho lưỡng toàn.

Sáng hôm sau chàng lại thám hiểm vào những lùm cây cối ấy. Tuy là ban ngày mà chàng cũng vẫn không thám hiểm rõ thấy được đường hướng.

Trận pháp này Hoàn Ngột Nhã đã cùng một quân sư dưới trướng của nàng tham bái Dịch Lý mà bày thành gọi là trận Ngũ Hành Sinh Khắc Hoa Dụng. Lấy ngũ hành Kim Mộc, Thủy Hỏa thổ làm căn bản. Các cây cối được trồng theo phương vị ngũ hành. Địa thế được chọn lại phù hợp với khí hậu và phong thổ đặc biệt của miền này.

Tất cả từ những cây cỏ lớn nhỏ đến những tảng đá đặt dựa trên âm dương. Đường đi ngõ ngách đều làm theo Bát quái Càn Khảm Cấn Chấn Tốn Ly Khôn Đoài mà thành.

Bốn phương trận lại đặt theo Tứ sinh Tứ mộ Tứ tuyệt Tứ hóa nên biến ảo khôn lường.

Nơi đây quanh năm ngày tháng có sương mù che phủ lại còn được trồng một thứ cỏ từ miền Miêu Lãnh thổ ra được một thứ chương khí làm cho người vào trận tâm thần phiêu hốt trí cơ không được tỉnh minh nữa.

Ban ngày lấy mặt trời Thái Dương làm chủ, trận thế được sự phù trợ của ánh dương quang thành Thái Dương Ngũ Hành trận biến ảo vô song.

Ban đêm lấy mặt trăng Thái âm làm chủ, trận thế được sự phù trợ của ánh trăng thành Thái âm Ngũ Hành trận.

Ngoài ra, Hoàn Ngột Nhã còn cho sơn cây cỏ trong trận theo bảy cấp tinh lý Hắc, Hoàng, Lam, Lục Thanh, Chàm, Tím khiến cho nhãn quang của người vào trận phiêu hốt đầu đầu.

Những thứ cát lót dưới đất cũng được chọn là thứ cát của suối Cam Tuyền khi người có võ công giẫm lên, cát sẽ mượn sức hút chất khí trong người kẻ vào trận khiến suy giảm cả sinh lực.

Từ khi lập trận đến nay, chưa có một nhân vật võ lâm danh gia nào vào trận mà thoát ra ngoài được cả.

Hoàn Ngột Nhã đã rất đặc ý về trận pháp này. Khi Thông Thiên Hiểu đến xem cũng phải tấm tắc khen ngợi. Vì thế Hoàn Ngột Nhã rất tự

tin Liễu Tồn Trung dù có ba đầu sáu tay cũng không thể nào thoát thân ra khỏi trận pháp mà thoát ra bên ngoài được.

Liễu Tồn Trung đã thám thính trận pháp vào lúc ban đêm, chàng cho rằng lúc khuya ánh sáng không được sáng tỏ nên khó lòng mà tìm được phương vị chính xác thoát trận.

Bây giờ mặt trời đã lên cao đứng ngoài trận thế thấy những cây cỏ thụ trồng đều đặn không có gì khó khăn khúc khuỷu cả, chàng liền cả mừng phi thân vào trong trận.

Ai ngờ khi vào trong trận, chương khí Miêu Lãnh liền làm chàng choáng váng. Ánh mặt trời hòa với sương mù khiến lòng ngực chàng khó chịu vô cùng.

Chàng cố gắng nhận định đâu là Sinh Lộ và quan sát cách bày trận nhưng thần trí cứ mơ mơ hồ hồ không còn biết đâu là Nam, Bắc, Đông, Tây nữa hướng chi là phương vị Bát Quái, Ngũ Hành biến hóa nữa.

Tồn Trung lẫn lộn trong trận thức hàng nửa ngày giờ, mồ hôi thấm cả áo ngoài, người cảm thấy mệt nhoài mà cũng chưa tìm được phương vị nào khả dĩ có thể tiến tới trước được.

Chàng cứ nhắm mắt bước bừa tới thì một hồi lại trở về chỗ cũ.

Chàng tức mình vận sức nhắm vào những thân cây đánh chưởng tới.

Chưởng phong vù vù nhưng chẳng trúng vào được một lùm cây ngọn cỏ nào cả.

Liễu Tồn Trung bây giờ mới cảm thấy cơ trí của Hoàn Ngột Nhã quả thật kinh người, người Kim có được những nhân tài như thế này chẳng trách họ luôn luôn nắm thượng phong.

Tồn Trung thấy dùng đủ mọi cách mà vẫn không ra khỏi trận liền lảng lạng trở về ngôi nhà trắng, thấy ngoài bậc thềm đã để sẵn một mâm cơm từ hồi nào.

Đặc biệt trong mâm cơm kỳ này có một ly sữa dê lớn và vẫn có một tấm giấy viết :

- “Bữa cơm đạm bạc xin đại hiệp cứ tự tiện dùng, sữa dê uống cho khỏi thấm mệt xin đại hiệp đừng câu nệ mà uống cho”.

Liễu Tồn Trung cả kinh, không ngờ lần này họ cũng đoán biết hành động của chàng xông vào trận pháp, không thoát ra ngoài được mà mệt mỏi trở về chỗ cũ cổ họng thật khô rát, thêm nước vô cùng.

Tồn Trung cũng quá đói khát, ngồi ngay xuống ăn hết bữa cơm thịnh soạn nọ rồi uống hết ly sữa dê kia. Chàng ngả mình xuống giường nghĩ ngợi một chút rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Đến khi chàng tỉnh dậy thì trời đã xế chiều, một bữa cơm khác đã để

sẵn tự bao giờ.

Tồn Trung thầm đoán họ có một chỗ nào để quan sát hành động của mình được nên họ đợi khi mình ngủ là dọn sẵn cơm tối.

Tồn Trung lẳng lặng dùng cơm rồi ngồi suy tính kế sách thoát thân.

Tồn Trung ngồi suy tính mãi thấy trận pháp này quả thật kỳ bí khó lòng mà xông qua cho được chỉ còn phải tìm đường thoát thân bên thủy lộ vậy.

Chàng thầm quyết định đêm nay sẽ đi thám thính con đường dốc phía bờ sông lớn.

Đến nửa đêm chàng nai nịt gọn ghẽ, dùng chăn xếp thành đống làm như mình còn đang say ngủ rồi tung mình lên một cây cỏ thụ gần đó rồi nhảy xuống phía bờ sông.

Chàng thấy con đường từ chỗ căn nhà thủng thẳng ra tới sông san sát là những chòi canh đặt thành những lều hình tam giác. Dù người võ công cao siêu như thế nào cũng khó mà đi qua hết những chòi canh ấy mà không lộ hình tích. Dầu có đi được như thế cũng khó lòng mà qua khỏi con sông lớn rộng ấy được, ngoài ra trên sông còn có những trạm canh nổi và dưới lòng sông không khéo họ cũng mai phục máy móc tinh xảo gì rồi.

Tồn Trung càng thấy khó lòng mà thoát ra khỏi nơi đây, nhưng dù sao cũng phải điều tra hư thực của đối phương đã.

Cũng may cho chàng hôm ấy hai tên canh trạm đầu tiên say rượu ngồi đánh cờ nên chàng từ căn nhà trống chạy đến mà chúng không hề phát giác. Tồn Trung núp một bên lều thấy hai tên canh trạm vừa đánh cờ vừa nói chuyện.

Một đứa bảo :

- Hừ, Thông Thiên Hiểu sư gia chỉ hay lảm chuyện, con đường này từ xưa tới nay không hề có kẻ địch xâm phạm mà cứ bắt đặt chúng ta ngày đêm phải chăm chỉ canh gác. Gần đây có một tiểu tử họ Liễu gì đó bị quận chúa thuyết phục, nghe nói hắn đã cố gắng xông pha trận pháp của quận chúa mà chưa làm gì được, đời nào hắn dám nghĩ đến thoát thân bằng đường thủy này. Nếu hắn mà ra khỏi nhà, từ đây chúng ta đã thấy hình bóng rồi. Hơn nữa vừa rồi có người thông báo là hắn đã ngủ say như chết. Hừ, dù hắn có ba đầu sáu tay cũng không dám.

Hai tên canh trạm vừa nhậu nhẹt vừa nói chuyện lu bù, thổ lộ tất cả những bí mật. Liễu Tồn Trung đứng ngoài nghe họ nói chột dạ mấy lần. Biết rằng Hoàn Ngột Nhã cho người theo dõi mình từng cử chỉ nhỏ nhặt một, nếu mình không dùng kế Kim Thiền Thoát Xác thì khó lòng mà đi dò xét được như đêm nay.

Hai tên trạm canh ăn uống no say đâu còn tâm trí đánh cờ liền ngã lăn ra ngủ. Tồn Trung thấy trong mình hẳn có một tờ giấy trắng liền vào lục lấy rồi lấy luôn một cây bút trong phòng.

Xong xuôi chàng nhảy ngồi trên đỉnh lầu quan sát tứ phía. Vì nơi đây thuộc loại đất dốc nên chàng trông rất rõ tất cả những vị trí trạm gác dọc theo con đường ra thẳng bờ sông. Tồn Trung cố ghi nhớ rồi lặng lẽ bỏ về phòng. Về đến nơi chàng ngồi lấy giấy ra ghi hết tất cả những vị trí trạm canh. Chàng ngồi suy nghĩ phải làm thế nào qua mặt được tất cả những trạm canh này mà không lộ hình tích rồi sẽ tìm cách sang con sông kia sau.

Chàng bỗng sực nhớ hồi còn ở tổng đàn, một hôm Hải Đế Sa Lý Cửu có lật bản đồ trình cho chàng coi, nói rằng chỗ lau sậy phía bờ bên này con sông chính là phạm vi do thám của hắn, cứ ngày chẵn là hắn thường lặn đến chỗ đó để nghe ngóng tin tức.

Tồn Trung đêm hôm qua quan sát thấy chỗ lau sậy mà Lý Cửu chỉ trong bản đồ chính là khúc sông này, nó cách trạm cuối cùng chừng năm mươi trượng.

Tồn Trung ngồi ngẫm nghĩ :

- “Ta phải làm cách nào liên lạc được với Hải Đế Sa Lý Cửu bảo hắn đến đem thuyền tới đó thực sẵn rồi mình tới nơi sẽ dùng thuyền vượt sông”.

Vấn đề đầu tiên là phải qua mặt được tất cả những trạm canh này đã.

Chàng tính xong mưu kế rồi liền cứ giả bộ ở lý trong căn nhà không đi đâu nữa.

Giây lâu có người rón rén đặt một mâm cơm trên bậc thềm rồi đi ngay. Tồn Trung cứ giả bộ làm như không hay biết. Đợi a hoàn nọ đi được một khoảng khá xa chàng khẽ ra ngoài bậc thềm đem cơm vào ăn.

Chàng thấy trên mâm cơm lại có một bài thơ, chàng liền cầm lên xem :

- “Đêm hoa đăng Đông Doanh ôi tuyệt đẹp

Tỏa sáng ngời cung điện nguy nga

Cung nga ngàn điệu tượng bừng múa

Lòng chàng sắt đá mãi thế hay sao?”

Chàng mỉm cười khen ngợi ý thơ lai láng đủ biết Hoàn Ngột Nhã là người diễm lệ vô song mà lại còn văn võ song toàn thật là hiếm có. Nhưng lòng chàng đã quyết trung trinh vì tổ quốc, há vì một chút vinh hoa mà trở thành kẻ bán nước cầu vinh sao?

Tồn Trung cơm nước xong xuôi lại giả bộ lên giường nằm ngủ đến

canh ba chàng lau nhóm dậy nai nịt gọn ghẽ rồi lại xếp chần gối thành đồng rồi tung mình lên mái nhà ra khỏi căn nhà. Trời gần sáng các trạm canh luân phiên đổi gác, Tồn Trung đã ấn định sẵn kế hoạch. Chàng phi thân một chút rồi lại nằm phủ phục xuống mặt đất.

Cứ mỗi lần đổi gác là bọn lính canh lại nói khẩu hiệu và trò chuyện một chút. Tồn Trung chăm chú lắng nghe từng khẩu hiệu cố ghi nhớ trong lòng rồi nhân lúc họ đổi phiên gác mà lén băng mình qua. Nhờ chàng đã biết đường lối trước nên chẳng mấy chốc đã đến chỗ lau sậy đã định.

Liều Tồn Trung khẽ tháo tờ giấy trong mình cột chặt vào một cây sậy có khắc vết dao, dấu hiệu riêng của Hải Để Sa Lý Cử, Tồn Trung thấy vậy mừng rỡ vô cùng biết Lý Cử vẫn thường đến thám thính. Trong tờ giấy chàng đã viết hẹn canh ba ngày Nguyên Tiêu hãy đem thuyền đến đón ta đi. Dưới có vẽ một cảnh liễu là dấu hiệu riêng của chàng mà trong Bang ai cũng đều hay biết.

Xong xuôi chàng lại theo đường cũ trở về. Chỉ có vào lúc gần sáng là trạm canh hơi chênh mảng còn bấy giờ lại giới thủ rất nghiêm khắc. Cũng may Tồn Trung có trí nhớ hơn người nên trong lúc này chàng đã thuộc lòng tất cả khẩu hiệu của từng trạm một. Tồn Trung cứ thế thông thả đi qua từng trạm một mà không hề bị lộ hình tích.

Chàng về đến phòng thì mặt trăng đã sắp sửa lặn bên lén lên giường đánh một giấc cho đến sáng.

Ngày hôm sau chàng lại giả bộ cứ nằm lý trong phòng. Đến giờ cơm thì có một a hoàn khẽ đặt ngoài bậc thềm. Hôm nay cơm với những món ăn thịnh soạn hơn hôm trước. Mỗi ngày đổi một món, món nào món nấy thực là ngon không thể tả.

Tồn Trung là một khiêu hóa tử nay đây mai đó chưa từng hề được nếm qua những món ăn ngon quý giá này. Nào là Bào ngư bát bửu, Long tu tàn hạt nhân, Tuyết sâm hầm tủy gấu.

Hàng ngày lại có người đem những quần áo lụa là thật là sang trọng cho chàng thay nữa. Nhưng Tồn Trung chỉ ăn uống qua loa còn quần áo chàng không bao giờ động đến.

Chàng lại y kế hoạch như cũ, đến nửa đêm lại ra khỏi tòa nhà đọc khẩu hiệu qua những trạm canh trên bờ tiến tới chỗ lau sậy.

Đến nơi chàng đã thấy một hán tử nằm sát trên mình thuyền ẩn núp hần khẽ huyết gió theo lối Cái bang, hán tử kia liền ra hiệu cho chàng xuống thuyền.

Chàng liền bước xuống thuyền đã nhận ra hán tử nọ người phủ đầy râu cỏ kia chính là Hải Để Sa Lý Cử.

Chàng khẽ hỏi :

- Lý Cửu, sao người lại đem thuyền được vào chỗ này, người quả thật là tài tình lắm.

Lý Cửu khẽ đáp :

- Tiểu nhân phải úp thuyền lật ngược trôi trên sông còn tiểu nhân thì lặn ở dưới đáy thuyền mà theo vào. Cũng may tiểu nhân hai mươi năm lúc nào cũng luyện tập bơi lặn không thì đã chết ở dưới đáy sông rồi.

Tồn Trung tuy cũng biết bơi lội nhưng không thể lặn từ đây sang tới bên bờ bên kia bát ngát hàng trăm trượng. Lý Cửu hỏi Tồn Trung tại sao lại lưu lạc đến chốn này. Tồn Trung liền kể sơ lược cho hắn nghe.

Tồn Trung khẽ hỏi :

- Người đã nghĩ được cách nào an toàn để hai chúng ta thoát thân chưa?

- Tiểu sư tổ không thạo thủy tánh nên không thể dùng kế sách của tiểu nhân lặn dưới sông lớn mà ra ngoài, chỉ còn cách chèo thuyền vượt qua sông. Nhưng như vậy thể nào cũng bị những trạm canh hai bên bờ hỏi khẩu hiệu, nếu chúng ta biết được ám hiệu của chúng thì sẽ qua khỏi nơi đây một cách dễ dàng. Tiểu nhân thường lặn dưới sông đến đây nghe ngóng nên khẩu hiệu các trạm canh không hề biết một tí gì.

Tồn Trung ngẫm nghĩ :

- “Nước đến chân phải nhảy không còn cách nào khác nữa, mọi sự dành cho thiên định cứ tận lực xông pha ra khỏi đây chứ không thể ở trong hang hùm này một ngày nào nữa được”.

Chàng liền khẽ gật đầu nói :

- Người cứ việc cho thuyền xông qua đi còn phần khẩu hiệu đã có ta phụ trách.

Thuyền đi được một quãng bỗng trên bờ có tiếng hô lớn :

- Đông Hải Chi Hùng!

Tồn Trung chưa biết ứng phó ra sao thì tên nọ lớn tiếng nói :

- Đông Hải Chi Hùng, Đông Hải Chi Hùng! Đẳng kia các người cầm rồi ư. Tại sao không trả lời.

Tồn Trung thấy những khẩu hiệu mỗi trạm một khác nhau khó mà suy đoán được liền đằng hắng một tiếng khẽ nói với Lý Cửu :

- Người hãy mau hô Phi Tượng Quá Giang đi.

Lý Cửu ngạc nhiên hỏi lại :

- Phi Tượng Quá Giang đâu có đối với Đông Hải Chi Hùng được.

Tồn Trung bật cười nói :

- Đối với chả đối cái con khỉ. Ta bảo người Phi Tượng Quá Giang là người cứ xông bừa lên vượt qua bọn chúng. Còn những việc khác có ta đảm nhiệm hết. À, hiện trong mình người có đem theo bạc vụn hay không?

- Dạ có, nhưng tiểu sư tổ hỏi để làm gì?

Tồn Trung đáp :

- Lũ chó má này toàn hạng gian tham cả. Mỗi tên thí cho chúng một ít tiền là êm chuyện cả, mau lấy tiền ra đây.

Lý Cửu không biết Tồn Trung định làm trò trống gì để giải được cơn nguy cấp này, chỉ biết thò tay trong người lấy ra đưa cho chàng một ít bạc vụn thôi.

Tồn Trung lại nói :

- Xông lên.

Lý Cửu vội khua động mái chèo, thuyền đã như một mũi tên lướt thẳng về phía trước.

Liều Tồn Trung thuận miệng hô lớn :

- Phi Tượng Quá Giang.

Lúc ấy trên chiếc thuyền lớn đậu sát gần bờ liền nổi lên những tiếng hô vang dậy :

- Gian tế, gian tế.

Tiếp theo liền có những tiếng kêu ối cha rồi những tiếng lồm bồm.

Bọn Tiềm Long đội đã có những tên bị bạc vụn của Tồn Trung ném trúng, té lặn xuống nước.

Hai chiếc thuyền nọ đều quay ngang sang bên. Lý Cửu thấy Tồn Trung sử dụng thế Mãn Thiên Hoa Vũ để tấn công bọn võ sĩ nọ liền cả mừng, lại múa chèo như giông gió lướt tới. Chiếc thuyền tựa như con rồng rẽ sóng, lướt như bay trên mặt nước.

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy bốn phương tám hướng có tiếng tù và nổi lên vang dậy. Chỉ trong nháy mắt đã có vô số những bó đuốc được thắp lên sáng rực, chiếu khắp một khoảng sân rộng.

Lý Cửu vội cho thuyền lướt thẳng sang bên trái, nhắm về phía lửa thắp sáng nhất lướt tới. Tồn Trung thấy vậy quát lớn :

- Lý Cửu người điên rồi sao? Tại sao không quay thuyền trở sang phía bên phải?

Lý Cửu đáp :

- Dưới phía sông bên kia bố trí nhiều cơ quan máy móc, thuyền không thể nào sang bên đó được. Đệ tử đã lặn ở dưới nước hàng nửa ngày, dò xét hết những bí mật ở dưới đáy hồ, chỉ còn có cách duy nhất là xông thẳng về phía những chiếc thuyền lớn đó mới được an toàn thôi.

Lúc ấy Tồn Trung đã ném hết số bạc vụn đó, đang không biết tính sao thì bỗng thấy trên thuyền có một mái chèo rất lớn. Chàng đưa tay chộp lấy, rồi quay sang Lý Cữu nói :

- Sự chiến đấu trên mặt sông, thì cách bắn tên là một phương pháp hữu hiệu nhất. Bọn khốn kiếp đó tất nhiên thế nào cũng sẽ tấn công bằng loạn tiễn. Người cứ việc núp ở mạn thuyền, điều khiển mái chèo, còn để mặc ta đối phó với bọn chúng.

Lý Cữu nói :

- Nếu như bốn phía tên đều bắn như mưa, liệu tiểu sư tổ có thể bảo vệ được sự an toàn của chúng ta không?

Tồn Trung đáp :

- Làm sao có thể xảy ra chuyện ấy được, khi thuyền của chúng ta xông tới gần bọn chúng, liền nhảy tới đánh xáp lá cà. Nếu bọn chúng còn bắn tên bừa bãi ắt sẽ tự tàn sát lẫn nhau. Còn khi chúng ta vừa tới sát chúng thì việc đầu tiên là sẽ tiêu diệt ngay tiền trận của chúng là xong.

Lý Cữu thấy tình hình tối nguy cấp như vậy mà tiểu sư tổ vẫn thản nhiên như thường, không lộ chút gì lo âu cả phán đoán rất rành rẽ.

Trong lòng y bội phục vô cùng vội ra sức chèo thẳng về phía trước.

Bỗng có tiếng hiệu lệnh của tên chỉ huy Tiềm Long đội rồi tên bắn ra tua tua, nhắm thẳng chiếc thuyền của hai người bay tới.

Tồn Trung vội múa tít chèo lên, kinh phong kêu vù vù gạt những mũi tên đó rớt xuống dưới nước hết. Chỉ trong nháy mắt thuyền đã tới sát thuyền của bọn Tiềm Long đội nọ.

Tồn Trung lại múa mái chèo đánh ngã hết những tên võ sĩ Tiềm Long đội ấy. Lúc đó, bên tai chàng bỗng nghe thấy trong chòi canh ở phía bờ sông có tiếng trống báo động nổi lên vang dội.

Mười chiếc thuyền nọ bỗng rẽ sang hai bên, vây chặt lấy thuyền của Tồn Trung vào giữa. Bọn chúng đều tuốt kiếm ra khỏi vỏ, hoặc vũ lộng đao thương thiết luyện, ập tới tấn công.

Tồn Trung gầm lên một tiếng, huy động mái chèo như bão táp quét ngang bờ dọc, khí thế rất hung mãnh. Lại có một số võ sĩ Tiềm Long đội bị chàng đánh té xuống nước.

Lúc ấy tiếng chiêng trống trên chòi canh mé sông nổi lên âm âm.

Tiếp theo đó, liền có một số trong bọn Tiềm Long đội nhảy xuống dưới nước, lặn xuống đáy sông mất dạng. Lý Cữu cả kinh nói :

- Bọn khốn kiếp này định đục thuyền của chúng ta đấy.

Chỉ trong nháy mắt, đầu thuyền đã chìm dần xuống, và thân thuyền không sao tiến thoái được nữa. Tồn Trung vội giơ tay ra chộp lấy Lý Cữu nhắc y lên mặt thuyền thét lớn một tiếng, một tay vũ lộng mái

chèo, quét mạnh ra một thế. Bọn Tiềm Long đội quanh đó liền bị đánh rớt xuống nước. Chàng liền xách Lý Cửu tung mình nhảy thẳng về phía trước, miệng quát bảo :

- Lý Cửu buông tay chèo ra!

Tồn Trung vừa tung mình nhảy lên, Lý Cửu cảm thấy mình tựa như đang vùn giá vũ, lướt qua khỏi vòng vây hạ thân xuống một chiếc thuyền gần đó.

Lúc ấy những trạm canh ở bờ sông đều đốt pháo hiệu. Cứ cách mười trượng lại một chiếc thuyền xông ra ngăn cản. Phía sau lửa thấp sáng rực cả một góc trời. Chiêng trống nổi lên liên tiếp, không ngừng.

Lại có thêm mười chiếc thuyền lớn rẽ sóng đuổi tới Lý Cửu chưa bao giờ được thấy thanh thế nào khủng khiếp như vậy, y hãi sợ đến nỗi chân tay cuống quýt. Tồn Trung bỗng ngừng mặt lên trời, lớn tiếng cười ha hả nói :

- Đại trượng phu vì quốc gia dân tộc, có chết đi cũng không đáng tiếc mà còn phải lấy làm danh dự mới đúng, sao ngươi lại tỏ vẻ khiếp sợ như thế. Ngươi hãy mau điều khiển thuyền cứ việc xông thẳng về phía trước. Bọn giặc tay sai của rợ Kim này cứ để cho ta giải quyết. Dù có thêm trăm ngàn tên nữa thì có gì là đáng sợ Chàng nói những lời đó là để trấn an Lý Cửu tăng sự can đảm cho y mà thôi. Kỳ thật chàng thọ trọng thương mới được lành mạnh nguyên khí chưa khôi phục, vừa rồi lại ra sức chiến đấu xông ra khỏi vòng vây nên chân nguyên đã bị hao tổn rất nhiều. Lúc ấy đột nhiên trong người chàng cảm thấy có một luồng khí âm hàn ngấm ngấm lâm nguy, chàng liền thất kinh.

Lý Cửu đối với tiểu sư tổ này kính phục cực độ nên nghe thấy lời lẽ cùng khí thế của chàng hùng dũng như một vị thần, vận hết sức toàn thân tay chèo lia lịa. Chiếc thuyền đã vượt ra khỏi vòng vây như một con kinh ngư vượt sóng lướt thẳng về phía hạ du.

Thuyền đi được khoảng hơn mười dặm, Lý Cửu bỗng giơ tay chỉ về phía bờ sông nói :

- Chúng ta đã tới vùng Tiêu Sơn rồi, Tiểu sư tổ muốn lên bờ thì quả là một địa điểm rất tốt.

Tồn Trung vội hỏi lại :

- Thế ngươi định đi đâu?

Lý Cửu cung kính đáp :

- Đệ tử trở về phân đàn phục lệnh.

Tồn Trung khẽ gật đầu. Hai người liền cho thuyền vào sát mé sông rồi tung mình nhảy lên bờ.

Lý Cửu cung kính nói :

- Xin tiểu sư tổ bảo trọng lấy thân thể, đệ tử xin cáo biệt.

Nói xong y vái vài cái, quay mình trở về phân đàn.

Lúc ấy trời đã gần sáng. Chiến đấu suốt đêm, Tồn Trung cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Chàng lại cảm thấy bụng đói miệng khát liền bước nhắm thẳng phía Tiêu Sơn cất bước. Trong đầu chàng tính toán thầm :

- “Hãy tới Tiêu Sơn đã, sau đó sẽ quyết định trở về tổng đàn thỉnh giáo Thi Huyền trưởng lão hoặc quay tìm kiếm Vô Trần đạo nhân báo cho ông ta hay việc Tổ Tổ bị cầm giữ ở Bắc Cổ sơn, bàn định với ông ta cách đối phó.”

Thời gian khoảng nửa tuần trà chàng đi tới một con đường nhỏ hai bên cây cối mọc um tùm. Con đường nhỏ này là con đường tắt gần nhất đi tới Tiêu Sơn.

Tồn Trung quẹo qua một khúc quanh, phía trước mặt con đường đã trở nên quang đãng rộng rãi, Tồn Trung bỗng cảm thấy luồng khí âm ở trong người bộc phát dữ dội. Toàn thân chàng cảm thấy giá lạnh như băng tuyết, gân cốt tứ chi co lại. Chàng liền thất kinh nghĩ thầm :

- “Hồng rồi, tại sao trong người ta lại nổi lên căn bệnh quái dị này?”

Bên cạnh đường là một cây cổ thụ lớn. Ánh dương quang buổi ban mai chiếu qua ngọn cây lan nhẹ xuống bên dưới những tia nắng ấm áp. Tồn Trung bỗng cảm thấy luồng khí âm hàn ở trong người bộc phát lâm nguy, toàn thân giá lạnh, thấy dưới gốc cây ấy có ánh dương quang, chàng vội vã ngồi xuống hành công vận sức.

Nhưng quả thật rất kỳ lạ, khí chân nguyên trong cơ thể chàng không thể nào vận chuyển lên được, luồng khí ấy tới Trương Môn huyết liền bị một luồng khí âm hàn rất quái dị đè xuống. Lúc này chàng đã cảm thấy tay chân tê cóng. Thần trí mơ hồ, hơi thở dồn dập.

Đột nhiên, ở phía con đường nhỏ bỗng có một hán tử Cái bang chạy như giông như gió tới nơi. Lúc y lướt qua bên người Tồn Trung chàng bỗng cảm thấy trong người nóng hổi, thần khí đột nhiên tỉnh táo lại. Tiếp theo đó, lại có tiếng chân người dồn dập chạy tới, một đại hán trung niên khí độ rất phong lưu tiêu sái, dẫn hai tên võ sĩ áo lam chạy như bay tới.

Trung niên đại hán tung mình nhảy lướt qua đầu đệ tử Cái bang nọ, rồi quay người lại đứng ngăn cản lối đi. Hai tên võ sĩ áo lam nọ đã rẽ sang hai bên, cả ba đứng theo hình chữ phẩm, bao vây đối phương vào giữa.

Kế đó đại hán trung niên cười hắc hắc giơ tay lạnh lùng nói :

- Mau đưa ra đây cho ta!

Tên Cái bang nọ về mặt ngơ ngác không hiểu vội hỏi lại :

- Ngài vừa bảo đưa ra cái gì thế?

Đại hán trung niên cười về rất nham hiểm nói :

- Tam Thủ Thần Thâu, người còn vờ vĩnh nữa phải không? Thiên Sơn Mặc Ngọc là vật của Kim Phật Giáp chúng ta. Kim Phật Giáp tuy đã bị tàn phá, nhưng ta Tề Như Phong này vẫn còn sống thì làm sao người có thể chiếm được phiến ngọc ấy?

Đệ tử Cái bang nọ vẫn ngơ ngác hỏi :

- Đại Tổng quản, bạn nói gì mà lạ vậy? Thiên Sơn Mặc Ngọc là gì thế? Tam Thủ Thần Thâu mỗi chưa hề nghe nói bao giờ, thì làm sao có thể đưa ra cho bạn được?

Đại hán tự xưng là Tề Như Phong cười nhạt nói :

- Nếu không phải người dòm ngó chiếm đoạt Mặc Ngọc ấy thì sao người lại lén lút trốn ra khỏi Kim Phật Giáp như thế. Hơn nữa, xưa nay ai chả biết Tam Thủ Thần Thâu người vốn là một tên rất nhanh tay lẹ mắt, hề thấy đâu có bảo vật quý giá mò mẫm tới ngay. Như vậy vật báu hãn thế đó làm sao người có thể bỏ qua cho được.

Đệ tử Cái bang cười hì hì nói :

- Đại tổng quản đã quá khen. Cái câu khen tặng “lanh tay lẹ mắt” đó quả thật mỗi không dám nhận.

Tề Như Phong lại quát bảo :

- Tam Thủ Thần Thâu, mỗi nói một lần chót, hãy trao Mặc Ngọc đây cho ta! Đừng có cứng đầu cứng cổ, rượu mời không uống lại cứ thích uống rượu phạt.

Đệ tử Cái bang nọ hỏi lại :

- Đại tổng quản, mỗi đã bảo là không có, vậy phải làm thế nào thì bạn mới tin?

Tề Như Phong nói :

- Phải lục soát trong người người?

Hán tử Cái bang nói :

- Được lắm! Mỗi đã nói không có là không có, các bạn cứ việc tiến lại xét đi!

Nói dứt lời y liền giơ cao hai tay lên. Tề Như Phong cùng hai tên võ sĩ nọ liền xông tới nơi, đưa tay ra lục soát hết khắp thân thể tên hán tử nọ, một hồi lâu sau chỉ thấy một xương chìa khóa đủ loại cùng một ít bạc vụn.

Hán tử Cái bang liền nghiêm nét mặt nói :

- Thế nào? Mỗi đã nói là chưa hề thấy qua viên Mặc Ngọc đó các bạn đã tin chưa?

Hai tên võ sĩ áo lam nọ mặt đã lộ vẻ thất vọng. Tề Như Phong hơi

suy nghĩ giây lát, cười nhạt nói :

- Người tưởng giấu viên Mặc Ngọc vào một nơi nào đó, hòng có thể qua mắt được Tề mỗ có phải không, bằng không tại sao lúc mỗ tới nơi lại thấy người chui ra khỏi huyết địa ở phía sau trang, và chiếc Bàn Long Hộp bị mở toang ra như vậy.

Một tên võ sĩ áo lam nói :

- Đúng lắm, nếu tên này không có tà ý gì thì tại sao người thấy chúng ta đến người lại lẩn trốn một cách lén lút lút lút như vậy.

Hán tử Cái bang nọ cả cười nói :

- Kim Phật Giáp đã lâm vào tình cảnh đáng thương như vậy mà mỗ đã nghe giang hồ ban cho cái biệt hiệu là Tam Thủ Thần Thâu nay lại xuất hiện ở một nơi vô chủ, như thế thử hỏi còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa? Và rủi nếu các vị là người của quan phủ thì có phải là nguy hại cho Thần Thâu mỗ không?

Tề Như Phong bỗng động lòng nói :

- Như vậy ta hãy thay mặt quan phủ bắt người đem về tra hỏi mới được!

Tam Thủ Thần vừa nghe thấy Tề Như Phong nói như vậy liền thất kinh định rào cẳng bỏ chạy. Nhưng Tề Như Phong đã sớm đoán ra được ý định của y, liền giơ tay chụp một cái.

Chỉ nghe thấy bốp một tiếng. Tam Thủ Thần Thâu đã bị điểm trúng huyết đạo, ngã lăn ra đất. Tề Như Phong liền quay lại nói với hai tên võ sĩ áo lam :

- Hai người hãy trối y lại. Đem về Đông Doanh tra hỏi y sẽ ra manh mối ngay.

Đang lúc ấy bỗng nghe trong rừng có tiếng người nói :

- Bao Đả Thắng, lại có dịp xem người trở tài rồi đấy!

Liền có tiếng thở dài đáp :

- Hà! Chúng ta Ngao Sơn thủy tổ, có một tên đồ đệ lại mất tích nếu không đi tìm tên đồ đệ thừa kế y bát đó, thì Ngao Sơn phái chúng ta sẽ bị mai một, vậy thử hỏi còn có hứng thú gì mà người bảo mỗ trở tài với không trở tài nữa.

Tiếp theo đó, trong rừng liền xuất hiện hai người là Bao Đả Thắng và Y Bất Tử. Hai người từ khi ở Viễn Dương phiêu cùc cứu được Hắc Hải Tử đem về Ngao Sơn Trở Vũ Nham, cưỡng bách y thâu làm đồ đệ. Bao Đả Thắng dạy nó võ công, còn Y Bất Tử truyền y thuật.

Hắc Hải Tử vì nóng lòng muốn báo thù cho Lâm thúc, cho nên ngày đêm cố gắng luyện tập, cho nên hai người rất lấy làm hài lòng.

Bao Đả Thắng và Y Bất Tử trong một tháng thì có đến tám hoặc mười ngày ra ngoài giang hồ hành đạo, chỉ để lại Hắc Hải Tử một

mình ở Trữ Vũ Nham ôn tập những điều học hỏi.

Lần này trở về hang đều vẫn y nguyên như cũ không hề suy suyển chút nào. Hai người đoán chắc Hắc Hải Tử có lẽ ham vui nên đã đi quá xa rồi lạc lối trở về sơn động. Hai người lại tái xuất giang hồ tìm kiếm đồ đệ. Hôm nay đi tới đây lại thấy trò vui xảy ra liền nán lại chờ cơ hội xen chân vào cuộc vui.

Y Bất Tử liền cười hi hí nói :

- Bao Đả Thắng hôm nay ngươi lại được giãn gân giãn cốt đấy.

Tề Như Phong và hai tên võ sĩ thấy sự tự nhiên lù lù xuất hiện hai lão quái vật liền kinh hoảng. Vì hần từng nghe nói, trên giang hồ mới xuất hiện hai nhân vật tách tình cực kỳ cổ quái là Bao Đả Thắng và Y Bất Tử. Bao Đả Thắng tách nét rất kỳ lạ, hề chứng kiến bất cứ trận đấu nào y nhất định so tài kẻ thắng, bất kể người đó thuộc phe tà hay phe chính. Còn Y Bất Tử thì y thuật ngang Hoa Đà Biển Thước, chuyên cứu sống những người sắp chết. Hai người tự sáng lập Ngao Sơn phái và tự xưng là Ngao Sơn thủy tổ. Võ công của hai người này thiệt là cao cường có thể so sánh với một trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ.

Tề Như Phong thấy hai người vừa cười vừa nói vội hoảng hốt nói :

- Nhị vị sư phụ, xưa nay Tề Như Phong này luôn luôn kính ngưỡng hiệp giá của nhị vị sư phụ, xin cả hai đừng dính tay vào việc này.

Bao Đả Thắng cười hoạt kê nói :

- Ta đâu có phải sư phụ ngươi mà ngươi kêu ta là sư phụ. Chúng ta chỉ có độc nhất một đệ tử là Hắc Hải Tử chứ không thêm nhận bọn chó chết nào là đệ tử nữa, đừng hòng nhận vợ.

Y Bất Tử tiếp lời :

- Ngươi đã bảo từng nghe danh hai chúng ta đã lâu sao lại không biết tách nét chúng ta thật là đồ lão toét.

Bao Đả Thắng liền nói :

- Nào, ngươi đã thắng tiểu tử kia hãy mau động thủ đi đừng chần chờ gì nữa.

Tề Như Phong thật sống dở chết dở, định tra hỏi Tam Thủ Thần Thâu viên Mặc Ngọc nếu hần không cung khai sẽ đem về đại doanh giao cho Thông Thiên Hiếu sư gia là sẽ tìm ra chứng cứ ngay, như thế ít ra hần cũng lập được đại công sự tưởng thưởng không phải là nhỏ.

Ai ngờ giữa đường lại gặp hai lão quái vật xui xẻo này.

Hai tên võ sĩ áo xám đi bên cạnh thấy đội trưởng có vẻ sợ hãi hai lão già chó chết này làm giảm cả oai phong của Đông Doanh liền sấn tới :

- Hai tên già chó chết kia, chúng ta là người của Đông Doanh lừng

lấy khắp thiên hạ ai ai cũng phải khiếp sợ. Người dựa vào thế lực nào mà dám cản trở công việc của chúng ta như vậy? Vừa nói dứt hai tên này liền vung kiếm chém tới. Bao Đả Thắng cười ha há đáp :

- Ta thị sức vào hai bàn tay này đây.

Chưa dứt lời tay của Bao nả Thắng đã lẹ làng thần tốc điểm ra. Hai tên võ sĩ áo xám chưa kịp thấy đối phương ra chiêu như thế nào đã bị điểm trúng Nhuyễn Ma Huyệt mềm nhũn ngã lăn ra đất.

Y Bất Tử cười hí hí nói :

- Ôi chà, hai bạn kia vừa rồi sao hung hăng thế bây giờ lại như mèo cúp đuôi thúc thủ như thế này. Oai phong Đông Doanh lưng lầy của bạn để đâu? Hì hì người giang hồ bây giờ thường hay nói một lời mà làm một nẻo.

Tề Như Phong đang nghĩ cách đối phó, không ngờ hai tên võ sĩ thủ hạ không biết nép tề lại xông ra tấn công như vậy thật là làm hỏng hết đại sự. Hắn chưa kịp quyết định như thế nào đã nghe thấy tiếng Bao Đả Thắng vang lên :

- Thế nào ông bạn kia sao cứ đứng thù người ra thế? Bạn vừa mới dọa nạt người ta ầm ỹ thế kia sao bây giờ lại tiu nghỉu như cơm nguội thế. Nào hãy động thủ đi ta khảo sát võ công của bạn có hơn nổi võ công của Ngao Sơn phái ta không?

Tề Như Phong biết cục diện đã biến đổi như thế này, không ra tay không xong. Liền bắt thần vung kiếm phóng ra một chiêu tối ư lợi hại nhằm cổ Bao Đả Thắng lia tới.

Bao Đả Thắng quả thật không hổ với danh hiệu, liền nhanh như chớp giơ hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm miệng hô :

- Buông ra ngay.

Như Phong cảm thấy hồ khẩu tay đau nhức vô cùng, thanh trường kiếm đã rời khỏi tay, đồng thời Nhuyễn Ma Huyệt đã bị tay kia của Bao Đả Thông điểm trúng, người hắn liền mềm nhũn ngã xuống.

Bao Đả Thắng chán nản nói :

- Thật là một lũ vô dụng, chỉ được cái dọa nạt người, khiến ta phải bần cả tay thử sức.

Bồng Y Bất Tử ý lên một tiếng nói :

- À, nơi đây có người bị thương, hôm nay không sợ thất nghiệp nữa. Thì ra Liễu Tồn Trung bị khí âm hàn phát tác đang đau đớn sắp sửa hôn mê liền ngồi dựa gốc cây bên vệ đường gắng sức chống chọi. Tam Thủ Thần Thâu chạy qua thấy có một người ăn mặc lỏi Cái bang mà hắn bị rượt sát quá, khó bề chạy thoát liền không kịp suy nghĩ nhét luôn khối Mặc Ngọc vào trong người Tồn Trung.

Tồn Trung đang cảm thấy giá lạnh bỗng cảm thấy ấm áp, liền gắng gượng ngồi dậy vận công điều tức thì Y Bất Tử phát giác thấy. Y Bất Tử lại gần nắm lấy cổ tay Liễu Tồn Trung bắt mạch, Liễu Tồn Trung đang vận công bỗng thấy Y Bất Tử chạy lại không kịp đề phòng. Chàng thấy lão ta đã nắm lấy mạch môn mình để thăm mạch chứ không có ác ý gì liền lẳng lặng ngồi yên cho Y Bất Tử bắt mạch như thế nào?

Y Bất Tử thăm mạch hết tay phải rồi sang tay trái, hốt hoảng nói : Người này bị trúng phải chất độc cực kỳ âm hàn, bây giờ khí âm hàn phát tác nên mới giá lạnh như thế này.

Bao Đả Thắng nói khích :

- Thế nào, bệnh này kỳ lạ lắm, có làm bạn phải dẹp cái danh hiệu Y Bất Tử không? Người này còn sống đang hoảng mà không cứu chữa được thì bạn đừng ra ngoài giang hồ nữa.

Y Bất Tử bực mình đáp :

- Ai bảo chữa không được, tuy từ khi xuất sơn đến giờ ta chưa hề gặp một căn bệnh khó trị nào như bệnh này cả. Kể ra cũng không khó khăn gì, chỉ cần có đủ tiện nghi là ta sẽ chữa khỏi cái một mà. À, mà người này đáng lẽ đã toi mạng nhưng nhờ có luyện một môn nội công tâm pháp gì rất đặc biệt cho nên mới tạm thời chế ngự được khí âm hàn ấy trong người.

Liễu Tồn Trung điều công vận tức một hồi đã thấy trong người khỏe khoắn trở lại, liền đứng dậy vòng tay thi lễ nói :

- Tại hạ Cái bang Liễu Tồn Trung xin kính chào nhị vị tiền bối và xin cảm ơn lão tiền bối đã thăm mạch hộ.

Tề Như Phong, Tam Thủ Thần Thâu và hai võ sĩ áo xám nằm dưới đất nghe Liễu Tồn Trung xưng tên liền rung động tinh thần.

Thần Thâu thì mừng rỡ rồi lại lo âu. Tề Như Phong lo lắng cho số phận mình.

Bao Đả Thắng nói :

- Đói lắm rồi, chúng ta hãy tìm một nơi nào ăn cho đỡ đói rồi hãy nói chuyện sau.

Y Bất Tử đáp :

- Phải rồi con sâu đói trong bụng lão tử cũng đang gào gọi đây, nhưng hãy giải quyết mấy con chó ghẻ này đã!

Tề Như Phong và hai tên võ sĩ nghe nói liền run lẩy bẩy. Bao Đả Thắng phát tay một cái đã giải huyệt đạo trên mình bốn người rồi quát :

- Lũ ăn hại cút đi cho khuất mắt ta ngay. Ta mà còn trông thấy mặt thì sẽ xẻo tai từng đũa một trừng trị nghe không?

Bọn Tề Như Phong mừng rỡ như cha mẹ sống lại, co giò chạy trời chết, Tam Thủ Thần Thâu liền chạy lại Liễu Tồn Trung để vái chào. Y Bất Tử liền nói :

- Nay bạn trẻ kia, muốn triệt để ấy trừ được chất hàn độc ấy thì phải tìm một nơi chí hàn trong thiên hạ rồi mới có thể nghĩ phương cách mà giải cứu, bằng không nội trong một tháng cái mạng của bạn trẻ không tồn tại được đâu.

Tam Thủ Thần Thâu hoảng hốt hỏi :

- Dám hỏi lão tiên bối, không còn một phương cách gì có thể chịu đựng kéo dài không?

Y Bất Tử trả lời :

- Chỉ trừ phi có được Thiên Sơn Mặc Ngọc mang theo sát trong người nhưng dù có vật ấy cũng chỉ kéo dài mạng sống đến năm năm là cùng. Khi hết thời hạn ấy vẫn phải tìm một nơi chí hàn luyện công tự chữa hay phải ăn được mật của một con động vật sống tới già được. Bây giờ hai anh em lão phu không có thì giờ để tìm nơi ấy cho bạn vì còn phải đi tìm đồ đệ của chúng ta.

Bao Đả Thắng vội xen lời :

- Bạn trẻ kia, trông nhân dáng của ngươi cũng oai phong凛冽 lắm, bây giờ bạn đang mắc bệnh ta không tiện thử sức tạm thời hãy kết giao với bạn. Khi nào bạn chữa khỏi bệnh lúc ấy hai chúng ta sẽ thử sức vui chơi nhé.

Liễu Tồn Trung liền cung kính đáp :

- Vãn bối xin tuân lệnh.

Bao Đả Thắng cười ha hả nói :

- Thật là hảo bằng hữu, phải nhanh nhẩu như thế chứ.

Nói xong Y Bất Tử đã kéo tay Bao Đả Thắng đi mất dạng.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 5(a)

Hán Dương chi dịch

Uông Sung khiếp sợ quy phục người Kim

Lúc ấy vào năm thứ sáu của triều đình Nam Tống. Kim quốc thống soái Hoàn Nhan Xương liền phát động kế hoạch tấn công Nam Tống. Kế hoạch của Kim chia làm hai lộ tiến thẳng xuống miền Nam.

Một đạo tấn công Giang Đông, do Trừ Xung chỉ huy. Còn đạo quân

tấn công Giang Tây do Kỳ Hoàng điều khiển, bao gồm những châu huyện Thọ Xuân, Dự Châu, Hòa Xung, Cát Châu, Mạt Xung. Nam Tống đại tướng Ôn Sung vốn là kẻ bất tài, thấy oai thế của người Kim dũng mãnh, nên không dám xuất hiện. Nhạc Phi thấy vậy liền sai người đến thông tin, bàn định rằng: Nếu chúng ta cứ cố thủ Kim binh được thời gian nghỉ ngơi, thì sau này khó lòng phá vỡ nổi trận tuyến của chúng. Nhưng Ôn Sung không nghe cứ đóng chặt cửa thành, không ra.

Hoàn Nhan Xương thấy Tống binh không dám xuất chiến liền ngầm phái điệp tốt trà trộn vào trong thành, ngầm ngầm giao ước với cận tướng Đỗ Khắc, nếu bằng lòng đem quân ra hàng Kim, thì sau này chiếm trọn được Trung Nguyên, thế nào cũng được chúa Kim ban quyền cao chức trọng.

Đỗ Khắc động lòng, liền thừa cơ tạo phản, dâng thành cho Kim binh. Khi Nhạc Phi hay biết chuyện này thì đã quá muộn. Vì quá bức bối, ông liền tuyệt thực ba ngày (đoạn này trong sử sách đã có nói rõ ràng).

Lúc ấy Tân Khí Tật vẫn cố thủ Trấn Giang, ngầm giám thị mọi động tĩnh của Đông Doanh. Lưu Chính Ngạn coi Tân Khí Tật như cái gai trước mắt, chỉ muốn sớm nhổ phất đi cho xong. Y định phái những cao thủ trong Thần Cơ Doanh tới Trấn Giang hành thích, nhưng sư gia Thông Thiên Hiểu liền hiến kế :

- Tân Khí Tật chỉ là một mụn ghẻ ngoài da, không đáng cho chúng ta để ý. Thuộc hạ chỉ lo ngại bọn tự xưng là nhân vật giang hồ hiệp nghĩa gì đó, nhất là lão già Lữ Di Hạo Bang chủ của Cái bang. Thuộc hạ vừa rồi đã thi hành kế hoạch hầu như làm suy giảm toàn lực của Cái bang nhưng không may đã bị thất bại. Điều này quả thật mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên. Hà!...

Sài Đạt Mộc vội hỏi :

- Sư gia bảo kế hoạch nào bị thất bại thế?

Thông Thiên Hiểu đáp :

- Kế hoạch mà mỗ định nói đó là: “Dụ chuột vào lu!” Nhưng không ngờ chúng ta sắp thành công thì lại bị tên hòa thượng mũi trâu Ngử Minh tới cứu giúp Hoàng Diện Phong Cái. Hơn nữa, cả kế nghi binh tuy đã thương được Liễu Tồn Trung nhưng ngược lại, thuộc hạ của chúng ta cũng bị thương tổn không ít. Đến cả kỳ môn trận pháp của Hoàn Ngột Nhã cũng không sao cầm giữ nổi tên tiểu tử đó. Xem như vậy, đủ thấy thực lực của Cái bang quả thật dũng mãnh, hành sự lại xuất quỷ nhập thần, đó mới chính là mối lo ngại của Đông Doanh chúng ta.

Tôn Kha Ba bỗng lắc lư cái đầu, ngẩng mặt lên trời cười đại nói :

- Sư gia chớ có nên để ý tới Liễu Tồn Trung ấy làm chi nữa. Sớm tối đây, hắn cũng sẽ chôn thân ở một nơi núi hoang, đồng vắng chứ không sai.

Lưu Chính Ngạn ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư phụ phái người đi giết hắn ư?

Tôn Kha Ba cười ha hả nói :

- Tên Cái bang tiểu tử đó rất tinh ma quỷ quyết. Hơn nữa, võ công lại rất cao siêu, việc phái người đi giết không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng tên tiểu tử ấy tự phụ chưởng lực cương mãnh, cho nên đã bị trúng phải âm hàn chưởng Vu Công của mõ, sớm tối đây thế nào cũng không thể sống lâu được. Do đó, khi bị trúng thương rồi đào tẩu khỏi Đông Doanh, mõ mới truyền lệnh cho Khôi Y tổ đình chi việc truy kích là vì nguyên do ấy.

Thông Thiên Hiểu sư gia chợt hiểu ra, à lên một tiếng, đưa tay lên vuốt chòm râu dê, cười hi hí, nói :

- À, thì ra là thế! Thì ra là thế! Khi các Khôi Y võ sĩ trở về báo tin, bảo rằng đại sư phụ đã xuống lệnh, không truy kích y nữa. Bỉ nhân đã cảm thấy rất thắc mắc. Sau lại nghe nói Hoàn Ngột Nhã cũng không sao cầm giữ nổi tiểu tử khiến y đã thoát được bằng đường thủy lộ bỉ nhân càng lấy làm không yên, vì ngày nào chưa diệt trừ được tên nọ, Đông Doanh này còn gặp nhiều việc nhiều sự không ít.

Thì ra tính mạng của y đã sớm bị đại sư phụ cầm giữ trong tay. Bội phục! Rất đáng bội phục!

Khắc Tổ bị mất một cái tai đứng cạnh đó thấy Thông Thiên Hiểu cứ tảng bốc mãi Tôn Kha Ba, y rất lấy làm bức bội, sắc mặt khó coi vô cùng. Y hừ một tiếng nói :

- Tiểu tử nọ chưa chắc đã chết vì âm hàn công chưởng lực đó. Y đã bị Khắc Tổ mõ đánh trúng một chưởng, lực phủ ngũ tạng đã rời khỏi hàn vị, mồm hộc máu tươi cùng lắm vài ba ngày nữa là y không sao thoát được cái chết.

Ô Lý thương thế đầy người băng bó khắp mặt mũi, ngồi cạnh đó xen lời nói :

- Ô Lý mỗi lúc ấy đã dùng khổ nhục kế cho y lọt vào tròng. Mong Ba trận thức một khi đã giờ ra, tiểu tử nọ không chết ngay tại chỗ cũng là may mắn lắm rồi.

Cát Đạt Tổ không sao nhịn nổi, liền cau mày, cười nhạt nói :

- Khắc Tổ tiên bối sao lại quên cảm tạ văn bối như thế?

Khắc Tổ ngạc nhiên hỏi :

- Người bảo cảm tạ cái gì?

Cát Đạt Tổ đáp :

- Nếu vãn bối không tới kịp thời, buông tiếng cười “hắc hắc” khiến tên tiểu tử nọ phải hoảng sợ, thử hỏi tiền bối lúc ấy cứ lui về sau như vậy có còn tính mạng hay không?

Khắc Tổ nghe nói cả giận, nhưng y vẫn cố nén lại, lạnh lùng nói :

- Người hậu sinh tiểu bối, kiến thức được bao nhiêu mà cũng xen lời nói bướng bèn. Đó là kế hoạch lấy thời làm tiền của mỗ. Nếu không bị người bỗng dưng tới phá đám, làm kinh động tiểu tử, thì tên ấy làm sao thoát được sát thủ của mỗ. Người chả đã bị chưởng của y đánh té xuống nhà là gì?

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy ở ngoài sảnh có tiếng hô vọng vào :

- Tề Như Phong cùng Trần, Trương nhị vị quản đái đã về tới!

Kế đó, liền thấy một tên kiếm thủ đệ nhị cấp từ bên ngoài sảnh vội vã chạy vào bẩm :

- Khải bẩm đại nhân, Tề Như Phong, Trần, Trương nhị vị quản đái ở bên ngoài chờ lệnh cho vào bái kiến.

Lưu Chính Ngạn vội đưa tay ra phát một cái nói :

- Cho vào!

Tên kiếm thủ nọ lớn tiếng dạ ran, vội chạy ra bên ngoài lớn tiếng hô to :

- Lưu đại nhân đã có lệnh cho mời các vị vào.

Chỉ trong nháy mắt đã thấy Tề Như Phong cùng hai tên quản đái vào trong đại sảnh, cung kính nghiêng mình vái chào. Lưu Chính Ngạn đưa tay ra chỉ vào mấy chiếc ghế, miệng nói :

- Mời ngồi!

Tề Như Phong vội ngồi xuống ngay, còn hai tên quản đái nọ vẫn đứng yên tại chỗ. Lưu Chính Ngạn liền hỏi :

- Đại tổng quản lần này phịu cựa nhọc như vậy, có lẽ việc đó được thành công mỹ mãn rồi chứ?

Tề Như Phong lộ vẻ ngượng ngịu đáp :

- Thuộc hạ khi tới Kim Phật giáp thì đã thấy chiếc hộp Bàn Long bị người mở tung, và viên Mặc Ngọc đó đã không cánh mà bay rồi.

Lưu Chính Ngạn vừa nghe dứt liền biến sắc mặt trợn mắt nhìn hai tên quản đái nọ quát hỏi :

- Đã bị tên to gan lớn mật nào phỗng tay trên thế?

Trương, Trần hai tên quản đái đưa mắt nhìn nhau mặt lộ vẻ sợ sệt rồi bỗng quỳ ngay xuống đất dập đầu lia lịa nói :

- Thuộc hạ tội đáng muôn thét đã tới chậm một bước, bị tên Cái bang Tam Thủ Thần Thân Lão Nhị lén lấy trộm mất.

Lưu Chính Ngạn hừ một tiếng quát bảo :

- Nếu biết tên ăn trộm là Tam Thủ Thần Thâu thì tại sao không bắt lấy hắn đem về đây. Các người toàn là một bọn ăn hại!

Lúc ấy Lưu Chính Ngạn đã giận dữ đến sắc mặt xanh như chàm đồ. Hai tên quản đái nọ dường như linh cảm đại họa sắp đến tới nơi hãi sợ quá, mỗi người cứ run lên bần bật.

Tề Như Phong trong lòng cũng cảm thấy bồn chồn không yên, vì đây là lần thứ nhất Đông Doanh giao phó cho một sứ mệnh mà không làm được chu toàn, cho nên lúc này nom mặt y khó coi vô cùng. Mắt thấy hai tên quản đái không dám hồi đáp. Y đành thuật lại đầu đuôi câu chuyện đã xảy ra như thế nào cho mọi người nghe, khi đuổi đến vùng núi Tiêu Sơn thì đã bắt được Tam Thủ Thần Thâu, nhưng khi khám xét khắp người y thì không thấy viên Mặc Ngọc ấy đâu cả. Sau đó lại gặp hai quái nhân võ công cực cao điểm trúng huyết đạo. Ở dưới gốc cây lại còn phát hiện một thanh niên đang bị cơn bệnh hoành hành, nằm bất động. Sau được nghe những lời đối đáp giữa bọn người đó mới biết thanh niên nọ là Liễu Tồn Trung, mọi việc xảy ra như thế nào, y nhất nhất đều kể lại hết.

Tề Như Phong vừa kể dứt, Tôn Kha Ba đã ngạc nhiên hỏi ngay :

- Ủa! Tên tiểu tử Liễu Tồn Trung đó vẫn chưa chết? Như vậy thì quái lạ thật! Quái lạ thật!

Tề Như Phong đáp :

- Tại hạ có nghe quái nhân nọ nói: tên Liễu Tồn Trung đó đã luyện được một môn nội công tâm pháp gì có thể chống cự nổi luồng khí âm hàn đó cho nên y mới không chết. Tuy nhiên tại hạ còn nghe thấy lão quái vật ấy nói, cùng lắm tiểu tử nọ cũng chỉ có thể sống thêm được năm năm nữa thôi.

Tôn Kha Ba lại hỏi :

- Hai lão quái nhân ấy tên là gì thế?

Tề Như Phong đáp :

- Hai lão điên rồ ấy tự xưng là Ngao Sơn Thủy Tổ.

Mọi người nghe y nói đến bốn chữ Ngao Sơn Thủy Tổ đều ngẩn người ra, không một ai biết đến cái tên đó cả.

Thông Thiên Hiểu xen lời hỏi :

- Sau đó Liễu Tồn Trung ra sao?

Tề Như Phong đáp :

- Sau đó, y đi theo một con đường ngách ở cạnh Tiêu Sơn. Trông bộ pháp của y tựa hồ như vẫn lành mạnh như thường, không có vẻ gì là người mang bệnh cả.

Tôn Kha Ba vỗ trán đến đét một cái, bực bội nói :

- Sao lại có việc quái lạ như thế này? Âm hàn cường lực của mỡ tại

sao lại không ảnh hưởng chút nào đến y như vậy?

Thông Thiên Hiểu chợt động tâm, thất thanh la lên một tiếng rồi nói :

- À đúng rồi! Thì ra là thế!

* * * * *

Lại nói Liễu Tồn Trung thấy Y Bất Tử và Bao Đà Thắng đã biến mất dạng trong rừng liền đảo mắt nhìn quanh, thấy tên Tam Thủ Thần Thâu đã sớm bỏ đi từ lúc nào, chỉ còn lại Tề Như Phong cùng hai tên võ sĩ áo lam bị điểm huyết còn nằm yên tại đó. Chàng muốn ra chưởng đập mấy tên thuộc hạ của Đông Doanh, tay sai cho ngoại bang này chết ngay tại chỗ. Nhưng sau chàng chợt nghĩ lại :

- “Nếu ra tay giết người không còn chút đề kháng nào như vậy thì không phải là hành vi của những nhân vật chính phái trên giang hồ.” Vì vậy chàng lạnh lùng nhìn chúng một cái rồi quay mình bỏ đi.

Tồn Trung đã tính toán, sau khi ra khỏi vùng Tiêu Sơn mới sẽ quyết định đi về hướng nào, hoặc trở về tổng đàn thương lượng với Thi Huyền trưởng lão về kế hoạch đối phó Đông Doanh, hoặc đi tìm Vô Trần đạo nhân báo cho ông biết việc Tổ Tổ bị cầm giữ ở Bắc Cổ Sơn.

Mãi đến ngày hôm sau, chàng mới ra khỏi được vùng Tiêu Sơn.

Lúc ấy trời đã xâm xẩm tối, chàng liền đi tìm một khách điểm nghỉ chân.

Địa phương này có cái tên là Trú Mã Phổ, là một tiểu trấn. Chỉ vì vừa bị binh Kim xâm lăng, cho nên tiểu trấn này còn bao trùm đầy không khí chiến tranh khắp đường phố, quân binh đao thương sáng quắc đi rầm rập khắp các nẻo đường.

Tồn Trung vào thuê một căn phòng. Điểm tiểu nhị đã vội bung vào một ấm trà nóng rồi rút lui ra khỏi phòng ngay.

Tồn Trung nghĩ lại lúc mình đang bị luồng khí âm hàn phát tác, nằm mê man bất tỉnh ở dưới gốc cây, thì bỗng trước ngực cảm thấy ấm áp chỉ trong nháy mắt lan tràn khắp toàn thân, tiêu giải hết nguồn khí lạnh tứ thì. Y Bất Tử nói với chàng đó là phản ứng của môn nội công tâm pháp gì đó. Điều này khiến chàng lấy làm kỳ quái vô cùng vì từ xưa tới nay mình có luyện qua môn nội công tâm pháp gì đâu?

Chàng vội thò tay vào trong người sờ mó liền giật mình kinh hãi đến gần người ra.

Thì ra chàng vừa moi ra được một tấm ngọc bài màu đen phát ra những tia sáng lóng lánh vuông vức chừng một tấc, chàng cầm lên, cảm thấy nhẹ nhàng như một tấm giấy vậy.

Nói thì thật là kỳ quái, khi tấm ngọc bài đó vừa rời khỏi người chàng thì đột nhiên chàng lại cảm thấy luồng khí âm hàn đó bỗng phát hiện.

Chàng liền thất kinh, vội bỏ chiếc thẻ bài ấy vào trong người, liền cảm thấy một luồng khí ấm áp lan tràn khắp toàn thân ngay.

Tồn Trung chợt hiểu ra “à” lên một tiếng, nghĩ thầm :

- “Thì ra là vì vật này mà Tam Thủ Thần Thâu bị bọn họ đuổi bắt gắt gao như thế. Trong lúc vội vã y đã nhét luôn vào trong người ta. Không ngờ vô tình chúng đã cứu được ta thoát chết, chả trách đã khiến võ lâm thiên hạ đều thêm thường muốn chiếm đoạt.”

Trong lúc chàng đang suy nghĩ, thì đột nhiên thấy bên ngoài cửa sổ có bóng người thấp thoáng. Chàng liền cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói :

- Bằng hữu, xin cứ việc vào trong này tương kiến với tại hạ.

Chàng vừa dứt lời, chỉ thoáng cái đã thấy người nọ nhảy qua cửa sổ vào trong phòng. Chàng vừa đưa mắt nhìn lên liền ngăn người ra.

Thì ra người nọ chính là Tam Thủ Thần Thâu.

Tồn Trung vội đứng dậy, chấp tay nói :

- Đa tạ ơn cứu mạng của các hạ. Có phải các hạ tới đây định đòi lại tấm thẻ Mặc Ngọc đấy không?

Tam Thủ Thần Thâu liền khom mình thi lễ, rồi cung kính nói :

- Đệ tử chữ “Hoàng” Giản Lão Nhị xin ra mắt tiểu sư tổ!

Liều Tồn Trung nghe nói liền cả mừng, nói :

- Người là đệ tử vai vế chữ “Hoàng” ư? Bất tất phải đa lễ, cứ tự nhiên ngồi xuống đây nói chuyện.

Giản Lão Nhị vội cung kính ngồi xuống. Tồn Trung nói :

- Lúc người nói chuyện với bọn người của Đông Doanh đó, ta đều nghe thấy rõ hết, chỉ lấy làm lạ là tại sao người biết được tấm thẻ Mặc Ngọc này được để trong chiếc hộp Bàn Long dưới địa huyệt ở phía sau Kim Phật giáp như thế?

Giản Lão Nhị đáp :

- Đệ tử phong thanh Kim Phật giáp đêm nọ bị phá tan tành, trong bụng liền nghĩ, Giáp chủ Trương Tông Khê xưa nay vốn khét tiếng là người giàu có nhất vùng, tất nhiên trong nhà thẻ nào cũng tàng trữ những kỳ trân dị bảo, khiến cho đệ tử trong lòng cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, định tới đó ra tay vơ vét một chuyến. Khi đệ tử tiến về phía sau Kim Phật giáp, thấy thi thể bị tàn sát khắp nơi, binh khí rơi bừa bãi trên mặt đất, hiển nhiên vừa xảy ra một trận đấu rất ác liệt còn những phòng ốc quanh đó đều bị lửa thiêu cháy rụi.

Đệ tử đi thẳng ra phía hậu cung, thì bỗng phát hiện lúc ấy Giáp chủ Trương Tông Khê bị trọng thương, chưa chết hẳn, đang nằm ở trong phòng chứa lúa để nuôi ngựa. Lúc trước, có một lần đệ tử đi qua Võ Linh Sơn, có nghe người ta đồn đại, quan chủ của đạo quan này có

chế luyện được một thứ thuốc rất quý báu gọi là Hoàn Hồn đơn. Vì vậy đệ tử đã lên vào thuận tay phỗng nhẹ được một bình, giấu trong người, vẫn chưa sử dụng lần nào. Đệ tử liền lấy ra cho Giáp chủ uống. Sau khi tỉnh lại Giáp chủ liền mơ mơ hồ hồ nói cho đệ tử hay Hoàng Diện Phong Cái sư tổ là đại ân nhân của y, và trang viện bị một bọn người bịt mặt tới phá hủy. Rồi y lại chỉ ra phía địa huyết ở sau trang, có cất giấu khối Thiên Sơn Mặc Ngọc trong chiếc hộp Bàn Long. Lúc ấy đệ tử thấy y đang ở trong tình trạng hấp hối, liền hỏi y có muốn trời trăn gì không. Y liền thúc giục đệ tử mau đi lấy viên Mặc Ngọc ấy rồi trao lại cho sư tổ Hoàng Diện Phong Cái chớ nên để cho nhân vật tà ác chiếm đoạt được. Đang lúc ấy đệ tử bỗng nghe thấy phía xa xa có tiếng chân người chạy tới, liền vội vã tiến ra ngay phía sau giáp để lấy viên Mặc Ngọc. Sau khi đã lấy được tấm thẻ Mặc Ngọc, thì đã thấy xa xa Tề Như Phong cùng hai tên quân đái nọ đang chạy tới. Đệ tử thấy vậy liền cầm đầu chạy thục mạng. Nhưng chỉ khoảng thời gian chừng nửa tuần trà sau, đệ tử phát hiện bọn Tề Như Phong đã đuổi sát ở phía sau. Dọc đường, đệ tử với bọn chúng chơi trò bịt mắt bắt dê hết núp Đông lại tránh Tây. Rồi những việc xảy ra sau đó thì tiểu sư tổ đã thấy được rồi.

Giản Lão Nhị lại nói :

- Lúc ấy đệ tử cũng không nhận ra được tiểu sư tổ, chỉ thấy tiểu sư tổ đang nằm hôn mê bất tỉnh ở dưới gốc cây. Trong lúc cấp bách trì tuệ liền nảy sinh đệ tử liền thuận tay giấu luôn chiếc thẻ Mặc Ngọc vào người tiểu sư tổ trong bụng đã suy tính đợi sau khi bọn Tề Như Phong khám xét không thấy xong đệ tử sẽ lấy lại tấm thẻ đó. Ngờ đâu sự việc ngẫu nhiên một cách thần linh như thế, đủ thấy mọi việc trên đời đều có sự an bài cả.

Tồn Trung liền nói :

- Chiếc thẻ Mặc Ngọc đó hiện ở trong người mõ, nếu người muốn lấy lại thì mõ xin trao lại cho người đây!

Giản Lão Nhị hoảng sợ, nói :

- Sao tiểu sư tổ lại nói như vậy? Khối Mặc Ngọc này đã là vật cứu bệnh cho tiểu sư tổ, làm sao có thể rời khỏi thân hình được. Dù cho không phải là vật cứu mạng chẳng nữa, nhưng nay đã trao cho tiểu sư tổ mà hiện giờ thì lão sư tổ thân như nhàn vân đã hạc, phiêu du đây đó, đệ tử biết đi đâu để tìm thấy mà trao cho ông ta? Tiểu sư tổ phúc duyên thâm hậu, cho nên mới may mắn được trời ban cho vật cứu tinh này.

Tồn Trung nói :

- Tuy là thế thật, nhưng di ngôn của Kim Phật giáp chủ lúc lâm nguy

có nhờ người trao vật này cho lão sư tổ nếu người trao cho ta chẳng hóa ra đã phụ mất nguyên ý của người quá cố đã nhờ cậy người ư? Giản Lão Nhị nói :

- Chúng ta làm như thế này thì là quyền nghi trong nhất thời mà thôi, đợi khi nào tiểu sư tổ gặp lão sư tổ sẽ trao lại cho ông ta cũng không muộn.

Tồn Trung nghe y nói cũng phải, cho nên chàng không nói năng gì nữa. Giản Lão Nhị lại hỏi :

- Tiểu sư tổ định giáng lâm nơi nào thế?

Liều Tồn Trung hỏi lại :

- Mỗ định trở về tổng đàn. Còn người thì định đi đâu?

Giản lão Nhị đáp :

- Đệ tử định tới Lâm An một phen.

Tồn Trung biết y sẽ có nhiều cơ hội để làm ăn, cho nên chàng không hỏi thêm nữa, rồi cả hai liền chia tay.

Mấy ngày sau Tồn Trung đã tiến vào địa phận Hán Dương. Dọc đường chàng đã tính toán nhân dịp này trực chỉ thẳng Tứ Xuyên Vu Sơn thập nhị phong, rồi sẽ trở về tổng đàn sau để tăng thêm lịch duyệt một phen.

Chàng rời khỏi Hán Dương không lâu thì tới Lý Gia tập. Chàng chợt nghĩ tới một việc. Lý Gia tập này có một Lý đại quan nhân đã cùng Bang chủ Lữ Di Hạo kết nghĩa huynh đệ, mà không vãn thường được nghe Bang chủ nhắc nhở rất nhiều.

Vị Lý đại quan nhân này vốn là một người giao du rất rộng, trên giang hồ ai nấy đều nể nang và được nghe danh biết tiếng. Bang chủ có đưa cho chàng một bức thư nhờ trao cho ông ta, liền nghĩ thầm :

- “Nếu không thuận đường đi ngang qua Lý Gia tập này thì suýt tý nữa ta đã quên mất việc trao bức thư!” Chàng hỏi thăm phương hướng, rồi lớn bước tiến thẳng tới trang viên của Lý đại quan nhân.

Thì ra vị Lý đại quan nhân này họ Lý, tên là Toàn, vốn là một người rất khoáng đạt giao du rộng rãi, được người mến chuộng, cho nên giang hồ đã ban cho ông ta một cái danh hiệu là Lý Bát Diện. Lý Toàn là một tục gia đệ tử của Nhất Đào chân nhân của phái Võ Đang ở Hồ Bắc.

Năm nay y đã ngoài lục tuần nhưng vốn gia thế rất giàu có, ông ta sống một cuộc đời nhàn nhã sung túc cho nên mới nhìn mặt ông ta ai cũng chỉ đoán tuổi khoảng chừng năm mươi thôi.

Lý Toàn sinh hạ được hai trai, một gái. Vì ông ta là người học võ, nên đặt tên cho hai con trai là Lý Long và Lý Hổ. Hai người này đều đã thành lập gia thất, còn người con gái thì ông chỉ đặt vốn vẹn một

chữ “Phượng” thôi. Năm nay nàng mười tám tuổi, đã luyện tập toàn pho Võ Đang bát quái rất tinh thực.

Trang viện của Lý đại quan nhân ở đầu phía Tây Lý Gia tập. Cửa trang viện rất rộng, hướng thẳng ra đại lộ, trông khí thế rất là hùng tráng.

Hôm nay, không hiểu vì lẽ gì mà Lý Gia tập náo nhiệt khôn tả.

Những nhân vật ở các địa phương lân cận như Đặng Gia Khẩu, Trần Gia Điểm, Bạch Sa Phố, Phan Gia Đường cùng các vị anh hùng có tên tuổi trong giang hồ thuộc tam sơn ngũ nhạc, và các hảo hán hai đường thủy lộ, người nào cũng đều lộ đầy vẻ hào khí, cùng tới tề tập ở Lý gia trang, khiến Lý Toàn rất hớn hờ, cứ vuốt râu cả cười luôn miệng sai bày tiệc rượu khoản đãi chúng anh hùng.

Trang viện của Lý đại quan nhân này vốn rất rộng rãi, cho nên trong đại sảnh có thể bày được tới mấy chục mâm tiệc. Những bọn hậu bối trẻ tuổi thì Lý Long và Lý Hổ bồi tiếp. Còn những nhân vật tiền bối đã thành danh lâu năm do Lý Toàn đích thân khoản đãi. Chỉ riêng một mình Lý Phượng, con gái ông ta, là không thấy hiện thân.

Đang lúc náo nhiệt vui vẻ, Lý Toàn đứng dậy, chấp tay lớn tiếng nói :

- Hôm nay Lý mỗ có việc mà được chư vị tiền bối anh hùng khăng khái tới trợ giúp, không lý tới hậu quả như thế nào. Chỉ một mối giao tình của chư vị đối với Lý mỗ thâm sâu như thế khiến suốt cuộc đời Lý mỗ cũng không sao quên được thâm tình ấy. Xin mời quý vị hãy cùng mỗ uống cạn chén rượu này gọi là nhận đôi chút lòng thành của Lý mỗ.

Dứt lời ông ta giơ ly rượu lên mời khắp vòng. Bàn của Lý Toàn ngồi là những nhân vật vào hàng tiền bối, người nào người nấy hỏa hầu đã luyện tới mức rất thâm hậu. Ai nấy đều lên tiếng khiêm tốn vài câu rồi đưa chén lên môi uống cạn luôn.

Còn bên phía những mâm rượu của Lý Long Lý Hổ thì toàn là những hậu sinh tiểu bối người nào người nấy cao ngạo vô cùng coi trời bằng vung, trong lòng nôn nao đợi chờ có cơ hội để thi thố tài ba, cho nên đều cất tiếng hô lớn :

- Lát nữa đây, Lý lão tiền bối cứ việc yên tâm uống rượu, mọi việc xin cứ để cho bọn vãn bối giải quyết!

Rượu qua được ba tuần, bỗng thấy một tên quản sự từ bên ngoài vội vã chạy vào, khom mình cung kính nói với Lý Toàn :

- Bẩm Trang chủ, Cái bang có phái người đem thư của Lữ bang chủ tới nơi.

Lý Toàn vừa nghe dứt, cao hứng vô cùng, vội đứng bật dậy, hớn hờ nói :

- Lữ Di Hạo bang chủ cũng biết chuyện này! Hà hà... Nếu Cái bang cho người tới, thì không còn e ngại gì nữa. Hãy mau mau mời người ấy vào đây!

Tên quản sự dạ mau rồi vội lui ra bên ngoài ngay. Lý Toàn giờ cao bức thư ấy lên cho mọi người coi rồi lớn tiếng nói :

- Cái bang đã phái người tới. Có lẽ nhân vật này phải là một trong chín vị đại trưởng lão của Phù Tống viện! Các vị trưởng lão trong Phù Tống viện này đều đã ngoài sáu mươi, đức cao vọng trọng.

Xin quý vị hãy nể mặt Lý mỗ ra nghênh đón vị ấy một phen.

Mọi người có mặt tại đây đều biết Lý Toàn đã từng kết nghĩa với Lữ Di Hạo, nay ông ta phái người tới trợ giúp, tất nhiên thân phận vị này đã là đại biểu của Cái bang, là một bang hội có thể nói là lớn nhất trên giang hồ, kỳ năng dị sĩ không sao đếm xuể, nhân vật đại diện cho Bang chủ tất nhiên là một trong chín đại trưởng lão rồi. Nay có cơ hội được kết giao với vị ấy quả thật là một dịp may hiếm có, cho nên ai nấy đều vội đứng cả dậy, theo Lý Toàn đi ra bên ngoài hành lang.

Chỉ nghe thấy lúc đó hai tên quản sự đang dẫn một thanh niên trẻ tuổi dáng dấp đầy vẻ phong trần, từ ngoài trang lớn bước vào. Lý Toàn thấy vậy ngăn người ra, nghĩ thầm :

- “Ủa? Sao không có vị trưởng lão nào tới đây thế? Thanh niên này là ai?”.

Chỉ thấy thanh niên nọ vái dài một cái, nói :

- Vãn bối phụng mệnh tể Bang chủ tới vấn an tiên bối!

Lý Toàn lộ vẻ không vui nói :

- Miễn lễ. Bang chủ vẫn được mạnh giỏi đấy chứ?

Ông ta chỉ phái một mình các hạ tới đây hay sao?

Thanh niên cung kính đáp :

- Dạ, đúng vậy. Tể Bang chủ chỉ phái một mình vãn bối tới đây thôi.

Lý Toàn khế kêu “hừ” một tiếng, nghĩ thầm :

- “Lão Lữ Di Hạo tại sao lại hồ đồ đến mức này! Phái một tên tiểu tử như vậy tới đây thì còn làm được cái rò trống gì! Như thế, thật đã quá coi thường Lý mỗ này”.

Trong lòng rất bức bối, ông ta quay đầu lại, gọi :

- Long nhi, mau ra mời vị sư ca này vào tiệc đi! Có lẽ vừa ở xa tới, sư ca đã cảm thấy đói bụng rồi đấy.

Rồi không hỏi thêm điều gì nữa, ông ta liền cùng các nhân vật tiền bối anh hùng quay trở vào trong đại sảnh.

Mọi người khế bàn tán với nhau. Một người nói :

- Cái bang thật đã coi người bằng nửa con mắt. Đã cử tới giúp đỡ tại

sao lại phái một tên tiểu tử ít tuổi như vậy tới trợ giúp?

Một người khác nói :

- Nếu Cái bang không coi rẻ thiên hạ anh hùng mà để cho y thượng đài thì có lẽ muốn danh dự của Lý gia này phải xiêu đổ chắc ạ.

Có kẻ nói :

- Sao lại cho y thượng đài làm chi? Cứ để cho y ngồi ở bàn quan sát cho rộng tầm kiến thức mới đúng.

Cũng có kẻ bàn :

- Không phải là Cái bang coi thường thiên hạ anh hùng, cũng không phải là có ý muốn danh dự của Lý gia tập chúng ta sụp đổ, mà kỳ thật Cái bang đã không có nhân tài, cho nên mới phái bừa một tên tiểu tử này tới đây.

Lại một người nói :

- Không phải tới có lẽ còn hay hơn. Phái y tới đây chỉ làm vương chân vương tay chúng ta thôi.

Lại có kẻ nói :

- Nom hai con mắt tên tiểu tử này lơ đãng như không có thần, thì làm sao mà đủ tài ba để tham gia thịnh hội này?

Các nhân vật tiền bối anh hùng mỗi người nói một câu khiến trong đại sảnh nhất thời ồn ào như vỡ chợ.

Phía bên kia, bọn Lý Long, Lý Hổ đang tiếp đãi bọn võ lâm tiểu bối cũng đang bàn cãi sôi nổi không kém.

Thanh niên nọ chính là Liễu Tồn Trung. Những thiếu niên ngồi chung một bàn với chàng đều là những hảo hán nổi tiếng của vùng đất Hán Dương vốn là những nhân vật trẻ tuổi rất kiêu ngạo, dưới mắt họ võ thuật trong thiên hạ ngoài trừ vùng Hán Dương này ra không một nơi nào đáng nói tới cho nên đối với thanh niên lạ mặt này không ai thêm để ý tới cả. Chỉ có Lý Long Lý Hổ với thân phận chủ nhân là miễn cưỡng ngồi tiếp Tồn Trung lấy lệ thôi.

Tồn Trung đưa mắt nhìn các nhân vật võ lâm có mặt quanh đó trong bụng liền nảy sinh hoài nghi nghĩ thầm :

- “Hôm nay là ngày vui của Lý đại quan nhân, mọi người tới đây để chúc mừng. Thật là hồ thẹn, chỉ có ta là không mang theo lễ vật gì cả. Chẳng trách vừa rồi nom sắc mặt của Lý đại nhân có vẻ không vui”.

Trong lúc chàng đang bồi hồi không yên, bỗng thấy một tên quản sự hấp tấp chạy vào bẩm :

- Bẩm đại quan nhân, họ đã tới đấy! Họ đã tới đấy!

Y vừa dứt lời, chúng anh hùng đều đặt chén rượu xuống bàn, rồi không hẹn mà cùng đứng dậy, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy ngoài cửa có bốn nhân vật đang lớn bước tiến vào. Ba người trong số đó tướng mạo rất quái dị, thân thể béo phì, mặt núc ních những thịt, sau lưng đều gài một thanh trường đao, trông không phải là nhân vật Trung Nguyên. Còn người kia thì ăn mặc theo lối nho sĩ Trung Nguyên, dáng người nhỏ thó, da mặt sạm tận xương, lại phe phất chiếc quạt xếp, ung dung lớn bước tiến vào trong đại sảnh. Trung niên văn sĩ nọ chấp tay, nhếch mép cười nói :

- Mỗ rất hân hạnh được gặp gỡ chư vị anh hùng có mặt tại đây.

Sau đó, y quay đầu về phía Lý Toàn, vái chào nói :

- Lý trang chủ, bọn mỗ đã tới phó hội đúng hẹn, các lộ anh hùng đều đã tới đông đủ cả chứ?

Lý Toàn đứng dậy, lớn tiếng nói với quần hùng :

- Vị bằng hữu đây nguyên là người Trung Nguyên, vốn quê quán ở Đại Danh phủ, danh hiệu là Khuất Vỹ Hồ...

Câu nói nguyên là người Trung Nguyên của Lý Toàn vốn bao hàm thâm ý, vì giữa lúc xã tắc đang lâm nguy như thế này, mà lại có những hạng người không biết giữ khí tiết, cam chịu làm tay sai cho ngoại nhân cồng rắn cắn gà nhà, cho nên Khuất Vỹ Hồ không đợi cho ông ta nói dứt, đã kêu hừ một tiếng, ngắt lời ngay, nói :

- Không dám! Không dám! Danh hiệu của mỗ là do giang hồ quen miệng gọi chơi đấy thôi. Lý trang chủ, ba vị này là cao thủ thượng thừa của Đại Thực quốc. Các vị ấy thường nghe nói võ học của Trung Nguyên rất quảng bác, cho nên mới nhờ tại hạ dẫn tới thỉnh giáo chư vị anh hùng để được sáng mắt một phen.

Nói tới đây, y giơ tay ra chỉ vào ba tên Đại Thực quốc ăn vận võ phục đang ngạo nghễ đứng ngửa mặt lên trời ở gần đó, thái độ như không coi ai ra gì cả khiến quần hùng đều lấy làm khó chịu và phẫn nộ.

Bọn tiểu bối trẻ tuổi không sao nhẫn nhịn nổi, đều ồn ào thóa mạ :

- Trông bọn cuồng đồ này cao ngạo thật. Lát nữa bọn gia gia phải thiến chúng mới được.

- Lão tử cũng phải cho chúng một trận nên thân, rồi tổng cổ chúng về Đại Thực quốc.

Mỗi người nói một câu, chỉ có Tồn Trung là vẫn điềm nhiên ngồi nhăm nháp. Lý Long tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng trong bụng cũng bức bối, nghĩ thầm :

- “Tại sao Cái bang lại phái một tên ngu xuẩn như thế này tới đây, chỉ biết cầm đầu cầm cổ ngồi ăn uống tì tì chẳng đếm xỉa gì đến việc quan trọng ở trước mắt!” Lý Toàn vội giơ tay ra hiệu không cho bọn hậu bối trẻ tuổi ăn nói hồ đồ liền lớn tiếng nói :

- Nếu được các vị bằng hữu Đại Thực quốc đây coi trọng tại hạ cùng

các nhân vật võ lâm Trung Nguyên thật rất lấy làm vinh hạnh. Lý mỗ cũng không tiếc gì thân già này sẽ xin hết sức hầu tiếp. Nhưng xưa nay mỗ với các vị bằng hữu đây không có thù oán gì, hà tất phải bày ra cuộc giao đấu sinh tử như vậy.

Khuất Vỹ Hồ cười khẩy nói :

- Lý đại quan nhân biết một mà chẳng biết hai. Các vị cao thủ Đại Thực quốc đây, chỉ vì hâm mộ võ học Trung Nguyên cho nên mới tới đây để ấn chứng một phen đay thôi. Bình thường trong việc tỉ võ tất nhiên không sao tránh được khỏi sự chết chóc, cho nên việc ấy có gì là quan trọng đâu. Các vị đây nghe nói Lý đại quan nhân là cao thủ của Võ Đang cho nên trước khi tới đây đã gởi thiệp tới, và Lý đại quan nhân chả đã sớm nhận được sự khiêu chiến này rồi?

Lý Toàn ngẩng mặt lên trời cười ha hả, nói :

- Bọn mỗ là Trung Nguyên võ lâm hiệp nghĩa đạo trọng nhất là chữ "tín", lẽ dĩ nhiên cần phải chu toàn lời mình đã hứa.

Lúc ấy một tên trong ba võ sĩ Đại Thực quốc nọ bỗng cất tiếng cười khanh khách rất quái dị, rồi dùng tiếng Hán trọ trọ nói :

- Tốt lắm! Tốt lắm, đấu như thế nào người mau nói ra đi?

Một tên võ sĩ Đại Thực quốc đứng cạnh đó liền quay sang nói líu lo một tràng dài với tên bạn. Quần hùng không sao hiểu được bọn chúng đang nói với nhau những gì, bọn hậu bối liền cười ầm lên thóa mạ :

- Bọn chúng đang nói gì tựa như tiếng chó sủa thế?

Khuất Vỹ Hồ cười nhạt nói :

- Máy vị bằng hữu đây không phải là nói những gì giống tiếng chó sủa như bạn đã tưởng lầm đâu, đó là các vị ấy hỏi tỉ võ ở nơi nào đó thôi. Lý đại quan nhân đã chọn được nơi nào thích hợp chưa?

Lý Toàn đáp :

- Phía hậu trang có một bãi đất trống rất rộng rãi. Các vị bằng hữu Đại Thực quốc đây sẽ có thừa chỗ để thi thố tài năng. Xin mời các vị hãy đi theo Lý mỗ.

Khuất Vỹ Hồ liền quay đầu lại, đưa tay chỉ chỗ, giải thích cho bọn kia rõ. Hai tên võ sĩ Đại Thực không hiểu tiếng Hán bỗng đưa tay ra vỗ vào chuôi thanh trường đao, nói líu lo một hồi, rồi tên biết võ vẽ tiếng Hán cũng vỗ vào chuôi thanh trường đao, lớn tiếng nói :

- Đi! Đi đánh nhau.

Lúc ấy các vị anh hùng hảo hán trong đại sảnh đều đứng cả dậy.

Khuất Vỹ Hồ đưa tay ra hiệu bảo Lý Toàn đi trước dẫn đường. Bọn hậu bối trẻ tuổi đây vẻ phần nộ không sao nhịn được, không đợi cho Lý Toàn mở lời, đều nói :

- Bọn chúng đã không muốn sống nữa, thì chúng ta cũng phải tận tình tiếp đãi. Nào, đi thôi!

Mọi người như một đàn ong vỡ tổ ùa nhau đi cả về phía sau trang. Lý Toàn vội đưa tay ra mời Khuất Vĩ Hồ đi trước, rồi cùng theo quần hùng ra phía hậu trang.

Xuyên qua phía sau trang không xa, quả nhiên đã tới một nơi đất trống rất rộng. Khoảng đất này bốn phía đều có cây cối rậm rạp bao bọc, ở đó có dựng sẵn một giá bình khí, cắm đủ thập bát ban võ khí. Ở giữa khoảng đất đó có một cái gò đất rất lớn, rộng tới mười trượng, cao đến bốn năm trượng, bên dưới đã được nhân công làm thành hai cái thềm đá, biến nơi đây thành một cái lôi đài thiên nhiên. Lúc ấy quần hùng đều tề tập ở dưới bãi đất trống xung quanh lôi đài. Lý Toàn đưa tay ra chỉ, nói :

- Trên mặt chiếc bình đài này rất bằng phẳng, là một nơi mà tại hạ vẫn thường tới để tập luyện cho giãn gân cốt. Quý vị thấy nơi đây có được không?

Tên võ sĩ Đại Thực quốc am hiểu đôi chút tiếng Hán đưa mắt quan sát một lượt rồi khẽ gật đầu, tay vỗ vỗ vào thanh trường đao, rồi quay lại líu lo với tên có vẻ ít tuổi nhất một hồi. Sau đó, Khuất Vỹ Hồ liền giải thích rằng :

- Trận thứ nhất sẽ do vị bằng hữu đây ra trận lãnh sự chỉ giáo của chư vị anh hùng. Vị này danh hiệu là Đô Ha, là một trong mười cao thủ của Đại Thực quốc. Không biết vị anh hùng nào định lên chỉ giáo thế?

Bọn hảo thủ hậu bối đều ồn ào :

- Để mỗ lên!

- Thôi, xin bạn nhường cho Đặng Gia Khẩu mỗ được dự trận tiên với tên cao thủ Đại Thực quốc này.

Chỉ thấy một thanh niên tuổi trạc hai mươi hai, hai mươi bốn rồi mọi người tiến lên, chỉ Đô Ha, nói :

- Lên đài đi! Chúng ta cùng thử thách một phen!

Dứt lời, y nhảy luôn lên trên đài. Đô Ha cười khẩy một tiếng, cũng tung mình nhảy theo bèn gót.

Hai người sau khi đã chiếm xong vị trí, tên Đại Thực quốc Đô Ha đứng cao hơn thanh niên Đặng Gia Khẩu nọ nửa cái đầu. Thanh niên này là con của Đặng Phi tổng tiêu đầu Hồ Bắc Đặng Gia Khẩu, tên là Đặng Báo. Vì phụ thân là tổng tiêu đầu, chúng võ sư trong tiêu cục đều nể nang mấy phần. Vì vậy lúc nhàn rỗi thường so sánh võ công, ai nấy đều nhường nhịn y một nửa thiêu thức, cho nên đã dưỡng thành cái tính nết rất kiêu căng, tự cho tài ba của mình ít ai địch nổi.

Sau khi Đặng Báo đã nhảy lên đài, liền theo phương cách như thường đấu với các võ sư ở trong tiêu, khua chân múa tay lia lịa hết nhảy sang tả lại té qua hữu. Nhưng mọi người vẫn thấy tên Đô Ha nọ vẫn cứ đứng bất động như một khoảng núi. Đặng Báo thấy vậy liền quát lớn :

- Tên kia, sao không động thủ đi?

Đô Ha nghe quát bảo như vậy, ngờ ngác không hiểu gì cả, chỉ trở mắt lên nhìn y. Đặng Báo lại quát tiếp :

- Coi chiêu!

Dứt lời, y liền sử dụng thức “Hắc hổ thâm tâm” hữu quyền liền nhắm thẳng giữa ngực Đô Ha bổ tới, hữu cước quyền bước lên một bước nhằm gót chân của Đô Ha quét tới.

Đô Ha vội lách mình né tránh, rồi bỗng vươn tay ra chop một cái đã chop trúng được góc áo của Đặng Báo rồi y xách luôn tên nọ khỏi đầu. Chỉ nghe thấy bạch một tiếng, Đặng Báo đã bị y xách chổng bốn vó lên trời, rồi quăng luôn xuống dưới đài, không sao bò dậy nổi.

Sự việc xảy ra chớp nhoáng như vậy khiến chúng anh hùng đều ngẩn người ra nhìn, không biết tên võ sĩ Đại Thực quốc nọ đã dùng môn công phu gì mà đã ném Đặng Báo xuống dưới đài một cách dễ dàng như vậy?

Lúc ấy Khuất Vỹ Hồ đã nhanh nhẹn nhảy lên đài lớn tiếng tuyên bố :

- Trận đấu đầu Đô Ha đã thắng. Còn một trận nữa vị nào định lên chỉ giáo thế?

Chỉ thấy một đại hán tướng mạo rất dữ dằn phi thân lên trên đài quát bảo :

- Họ Phan mỗ xin lãnh giáo.

Mọi người đưa mắt nhìn đã nhận ra người đó là giáo đầu Phan Đại Hải của Phan gia đường. Phan Đại Hải này đã luyện tập được hai cánh tay có gân sức thật mạnh mẽ vô cùng, có thể xách nổi một vật nặng tới năm, sáu trăm cân. Bình thường thử sức dù ba bốn chục trang hán cũng không sao tiến sát gần người y. Vừa rồi thấy thức của Đô Ha sử dụng liền nghĩ thầm :

- “Tên võ sĩ Đại Thực quốc này bất quá chỉ nhờ cậy sức mạnh chứ không có gì là lợi hại cả. Ta, Phan Đại Hải, với sự luyện tập công phu của đôi cánh tay này, chẳng lẽ lại không hạ nổi người hay sao?”

Nghĩ đoạn y liền lập tâm đấu sức với Đô Ha. Tên Đô Ha không hiểu Phan Đại Hải vừa nói gì, chỉ trừng mắt lên nhìn. Tiếp theo đó bỗng nghe thấy Phan Đại Hải hét lớn một tiếng, múa quyền đánh ra, mang theo một luồng kinh phong kêu vù vù.

Đô Ha lại lách người né tránh, rồi nhanh nhẹn lườn sang bên phải

của Phan Đại Hải, giờ tay ra chộp vào bả vai y. Chân trái tên nọ bỗng móc một cái. Chỉ nghe thấy bộp, Phan Đại Hải đã bị y móc ngã lăn ra nhưng lập tức y đã sử dụng thế Lý ngư phiên thân tung mình đứng ngay dậy thét lớn một tiếng nhảy sát tới người Đô Ha định ôm lấy đối phương quật ngã lần nữa.

Ngờ đâu Đô Ha đã thừa thế chộp lấy lưng áo của Đại Hải nhấc bổng lên, Đại Hải không sao tự chủ được, lại bị đối phương quật ngã lần nữa.

Lần này y đang lồm cồm bò dậy chưa kịp đứng lên, đã bị Đô Ha đá trúng một cái vào đít, té lăn luôn xuống dưới đất, xương cốt rã ra nằm hôn mê tại chỗ.

Quần hùng ở dưới đất thấy vậy thất kinh. Vừa rồi Đặng Báo trong nháy mắt đã bị đại bại. Việc ấy không lấy làm lạ vì Đặng Báo vốn là một tiểu tử chỉ có hư danh nhưng còn Phan Đại Hải thì khác hẳn. Y là một giáo đầu nổi danh của Phan Gia đường tại sao chỉ không đầy mấy chiêu mà đã bị thảm bại như vậy?

Lúc ấy Khuất Vỹ Hồ lại nhảy lên đài, ngạo nghễ cười nói :

- Đại Thực quốc đã thắng hai trận. Trận thứ ba xin cho võ sĩ nào thay thế.

Y vừa dứt lời thì một tên võ sĩ Đại Thực quốc thứ hai nhảy lên trên đài, Khuất Vỹ Hồ giới thiệu :

- Vị này tên là Đồ Đại, chức vị có lên lãnh giáo thì phải nên cẩn thận vì vị ấy còn lợi hại hơn Đô Ha vài phần. À, vị ấy còn muốn sử dụng vài thế về binh khí. Dao kiếm vô tình, vị nào cảm thấy học nghệ chưa đến nơi đến chốn thì chớ nên lên đây đùa giỡn với tử thần, cứ nhanh miệng nhận thua đi là xong hết.

Y vừa dứt lời, trong đám quần hùng liền có tiếng mắng chửi :

- Tên khốn kiếp đó ăn nói lếu láo gì thế? Ai chịu nhận thua bao giờ?

Tiếp theo đó, liền thấy một người hùng hổ đi tới giá binh khí, rút ra một thanh trường kiếm rồi nhảy luôn lên trên đài.

Mọi người đưa mắt nhìn đã nhận ra người nọ là Trần Lương Sơn của Trần gia điểm, là một nhân vật cao thủ của phái Hành Sơn. Tam thập lục thức “Hoành Vân kiếm” múa lên như mưa sa bão táp, dù có hắt nước vào cũng không sao lọt. Nếu kể về kiếm thuật thì khắp miền Hán Dương này không một ai có thể sánh kịp.

Mọi người vừa nhìn thấy Trần Lương Sơn lên đài đều có vẻ nhẹ nhõm bàn tán :

- Đã lâu không được thấy Trần lão sư biểu diễn kiếm thức. Hôm nay nhân dịp may mắn hiếm có.

Bỗng có một người cao giọng nói :

- Trần lão sư chớ nên giết chết tên ấy làm chi. Chỉ cần xẻo mũi y cho y một bài học nhục nhã là được rồi.

Có người nói :

- Chỉ cần trừng phạt bằng cách cắt hai tai y, cho y biết kiếm thuật của Trung Nguyên lợi hại như thế nào.

Những người đã lớn tiếng nói đó là những nhân vật hậu bối, vì quá tức giận vì hai trận thảm bại vừa rồi nên mới lên tiếng cổ vũ.

Trong lòng họ đều mong Trần Lương Sơn ra tay gỡ lại sĩ diện về sự thảm bại nhục nhã của Đặng Bảo và Phan Đại Hải.

Trần Lương Sơn vung kiếm lên, lưỡi kiếm lấp loáng sáng bạc, tay trái nắm kiếm quyết, chân đứng theo thế nửa chữ “Đinh”, nửa chữ “Bát”, vai hơi trầm xuống. Đó chính là chiêu mở đầu của ba mươi sáu thức “Hoành Vân kiếm pháp”.

Đô Đạt mắt lộ hung quang, bỗng nghe “xoẹt” một tiếng, y đã rút phất thanh trường đao ở sau lưng ra luôn. Thanh đao này trông rất kỳ lạ, không giống những đao thường chút nào. Chuôi đao dài một cách đặc biệt, mũi đao lại hơi cong vòng lại, phát ra những tia sáng lấp lóe.

Đô Đạt hai tay nắm chặt chuôi đao giơ lên khỏi đầu để một khoảng trống trước ngực, Trần Lương Sơn thấy chiêu thức của y đặc biệt như vậy, rất lấy làm lạ lòng, nghĩ thầm: “Không biết tên này sử dụng môn công phu gì thế. Phía trước ngực để lộ liễu trước mũi kiếm của ta như vậy có lẽ y tìm lấy cái chết chăng?” Nghĩ đoạn y liền thét lớn một tiếng sử dụng chiêu Lưu vân xuất tụ mũi kiếm đã nhanh nhẹn đâm thẳng vào trước ngực đối phương, đồng thời Đô Đạt cũng thét lớn một tiếng hai tay nắm chặt chuôi đao bổ mạnh xuống.

Chỉ nghe thấy xoẹt một tiếng nhanh như điện chớp kinh lực đao mang theo một luồng kinh phong kêu vù vù Trần Lương Sơn từ xưa tới nay chưa bao giờ thấy qua môn đao pháp nào bá đạo như vậy, giật mình kinh hoảng vội trầm thanh kiếm xuống nhảy lùi về phía sau tránh né thoát khỏi thế đao hung hiểm đó của đối phương.

Trong lúc y chưa hoàn hồn, Đô Đạt đã hét lớn một tiếng như trời long đất lở, thanh trường đao của y đã lại phất ngang tới một thế như vũ bão, kinh lực còn mạnh mẽ hơn đao trước gấp bội.

Trần Lương Sơn chưa kịp biến chiêu chống đỡ, vội lặn ra phía xa hơn trượng thoát khỏi thế đao hiểm độc của đối phương trong gang tấc.

Nhưng liền đó Đô Đạt lại lớn bước tiến lên. Sau một tiếng gầm kinh thiên động địa, y lại bổ luôn đao thứ ba. Thế đao này từ trên phất xuống, kinh phong rít lên như xé vải. Trong lúc Trần Lương Sơn

đang còn nằm ở dưới đất, chưa kịp bò dậy, y cảm thấy hồn phi phách tán chưa biết chống đỡ ra sao, thì bỗng nghe thấy bên tai có tiếng người khẽ nói :

- Điềm vào khí huyết của y, cả hai cùng chết.

Trần Lương Sơn vừa nghe dứt mới chợt tỉnh ngộ, vì lúc này lưỡi kiếm của y đang hướng lên trên, mà Đô Đạt lại cúi người chọt xuống nên Khí Hải huyết liền để lộ trước đầu mũi kiếm. Y chỉ cần đưa ra một thế là sẽ đâm trúng huyết đạo ấy của đối phương tức thì.

Trần Lương Sơn sử dụng thế này, dù có bị đối phương chém chết tại chỗ thì Đô Đạt cũng không sao tránh khỏi bị tử thương. Nếu Đô Đạt không muốn bị giết chết, chỉ cần nhảy lui về phía sau né tránh thì cả hai bên sẽ đều vô sự.

Đô Đạt lúc ấy đang chiếm lợi thế, thì khi nào lại chịu để cùng bị hy sinh với đối phương như thế, cho nên thức điềm vào Khí Hải huyết của đối phương là tuyệt chiêu duy nhất để cứu mạng Trần Lương Sơn.

Trần Lương Sơn không kịp suy nghĩ chỉ nghe tiếng vèo một tiếng đã đâm thẳng kiếm lên vừa đúng lúc trường đao của Đô Đạt chém xuống. Y bỗng thấy mũi kiếm xuyên qua màn đao nhằm thẳng ngực mình đâm tới liền hoảng sợ thất thanh kêu ối chà một tiếng rồi vội chạy nhảy về phía sau tránh né, mình mẩy toát mồ hôi lạnh ra.

Đấu pháp cả hai cùng chết này khiến quần hùng ở dưới đài đều kinh hãi đến ngẩn người ra. Kịp đến khi thấy Đô Đạt nhảy lui về phía sau mọi người mới thở hắt ra rồi cùng reo hò cổ vũ Trần Lương Sơn ầm ĩ.

Trần Lương Sơn tung mình đứng dậy trong lòng lấy làm kỳ lạ nghĩ bụng :

- “Không biết vừa rồi ai đã lên tiếng chỉ điềm chiêu thức độc đáo ấy để cứu mạng ta như thế?”

Y vội đưa mắt nhìn xuống bên dưới, nhưng tuyệt nhiên không phát giác được nhân vật nào khả nghi cả.

Ba chiêu thức đôi bên vừa thi thố Trần Lương Sơn đều lâm vào cục diện hung hiểm mà tuyệt nhiên không có dịp nào phản công lại.

Quần hùng bên dưới người nào cũng đều cảm thấy không yên. Có người còn khẽ buông tiếng thở dài, chê cười Trần Lương Sơn là kẻ hữu danh vô thực. Sau đến lúc thấy Trần Lương Sơn sử dụng kiếm thức tuyệt kỹ ấy, khiến cho Đô Đạt chân tay luống cuống, hoảng hốt thối lui, mắt người nào người ấy mới sáng rực lên, trong lòng đã lấy lại được đôi chút tin tưởng, và cùng bàn tán với nhau bảo Trần Lương Sơn không hổ thẹn là một kiếm thủ đệ nhất lưu.

Bên dưới tên võ sĩ Đại Thực quốc am hiểu đôi chút tiếng Hán sắc mặt bỗng lộ vẻ nghiêm trọng lắm bầm nói :

- Lạ thật! Lạ thật! Sao vừa rồi lại có sự việc xảy ra kỳ quái đến thế?

Lúc ấy trên đài không khí lại trở nên khẩn trương vô cùng. Đô Đạt vẫn giơ thanh trường đao lên khỏi đầu, mắt lộ hung quang, chân từ từ di động, chăm chú nhìn Trần Lương Sơn không chớp mắt.

Lúc này Trần Lương Sơn đã thi triển đến chiêu thứ hai của tam thập lục thức “Hoành Vân kiếm pháp” là Vân hồi tảo lãnh. Trường kiếm đưa vòng ra theo hình cánh cung chỉ thủ thế chặt chẽ mà không dám phản công.

Bỗng nghe thấy Đô Đạt quát lớn một tiếng, lăng không phi thân lên thanh đao đã nhắm thẳng đầu Trần Lương Sơn bổ xuống.

Lương Sơn vội nghiêng mình né tránh, tay phải nhằm tay trái của Đô Đạt đâm ra một kiếm. Đô Đạt đang lơ lửng ở trên không, thật khó mà né tránh được thế công đó. Nhưng thanh trường đao của y đã nhanh nhẹn thu lại, rồi phạt ngang một thế như điện chớp.

Chỉ nghe thấy “cảng” một tiếng, thanh trường kiếm của Lương Sơn đã bị chém gãy ra làm hai đoạn. Lúc ấy Đô Đạt lại hung hăng như một con mãnh hổ, trường đao lại tiếp tục nhằm người Trần Lương Sơn phạt xuống.

Trần Lương Sơn né tả tránh hữu, hung hiểm cực độ. Chúng anh hùng ở dưới đài thấy vậy đều la lối om sòm, quát bảo tên nọ ngừng tay nhưng Đô Đạt vẫn làm như không nghe thấy gì cả. Kỳ thật y cũng không hiểu quần hùng đang quát tháo cái gì, vẫn tiếp tục bổ ngang quét dọc lia lịa.

Lúc ấy đao của y đang nhằm Ngọc Trảm huyết ở giữa đỉnh đầu của Trần Lương Sơn bổ mạnh xuống.

Trần Lương Sơn không sao né tránh kịp, vội giơ thanh kiếm gãy lên chống đỡ. Lại nghe đến “cảng” một tiếng thanh kiếm lại bị chém gãy, nhưng lần này chỉ còn thừa lại cái chuôi.

Đô Đạt cất tiếng cười khảnh khách rất quái dị bước từng bước một tiến tới gần đối phương. Trần Lương Sơn trong lòng kinh hãi thầm thối lui dần tới mép lồi đài.

Vào thời Nam Tống nhân vật võ lâm khi thử thách võ công thì dù có chết cũng không bỏ chạy. Nếu lúc này Lương Sơn nhảy xuống dưới đài tất nhiên được bảo tồn được tính mạng nhưng sẽ không tránh khỏi được sự nhục nhã ê chề còn hơn là bị giết chết ngay tại chỗ.

Trần Lương Sơn là nhân vật thuộc Hành Sơn phái trong giới hiệp nghĩa đạo, thì đời nào lại chịu làm ô nhục đến thanh danh của Hành Sơn phái được?

Lúc này người khó xử nhất là Lý Toàn, vì sở dĩ quần hùng tới đây là để trợ giúp ông ta, nay thấy Trần Lương Sơn sắp sửa bị giết tới nơi, mà không ra tay can thiệp, thì làm sao yên tâm cho được?

Nhưng tiếc thay quy lệ về giao đấu của võ lâm Trung Nguyên lại không cho phép người nào được lên thay thế. Tuy ông ta nóng lòng sốt ruột nhưng không sao nghĩ ra được cách giải quyết nào cho ổn thỏa.

Đang lúc vô kế khả thi, thì bỗng thấy bên tai có tiếng người khẽ nói :

- Lý đại quan nhân, xin hãy mau giao ước với Đô Đạt, như nội trong mười chiêu mà y không đả thương được Trần Lương Sơn thì coi như là hòa.

Lý Toàn nghe nói vội đưa mắt nhìn ra bốn phía, nhưng không biết người nào vừa lên tiếng nói với mình. Ông ta biết ngay có lẽ một vị cao nhân nào đã dùng truyền âm nhập mật chỉ điểm, liền nghĩ thầm :

- “Cứ xem tình hình trước mặt, làm sao Trần Lương Sơn có thể chống đỡ nổi mười chiêu?”.

Nhưng trừ cách này ra ông ta không còn biện pháp nào hoàn hảo hơn nữa, Lý Toàn liền chấp tay cao giọng nói :

- Trên đài hãy ngừng tay, tại hạ có điều muốn nói!

Những lời nói này Lý Toàn đã vận dụng nội lực nên ai nấy đều đã nghe thấy rất rõ ràng, Đô Đạt tuy thấy Lý Toàn đưa tay lên ra hiệu nhưng y không nghe hiểu được đối phương muốn nói gì?

Lúc ấy Khuất Vỹ Hồ liền cười hắc hắc hỏi :

- Lý đại quan muốn nói gì thế? Có phải là trời trăn cho vị bằng hữu kia đấy không?

Lý Toàn hừ nhạt một tiếng, đáp :

- Võ lâm giáo nghiêm võ công, có chết không lấy gì làm hối tiếc thì việc gì mà phải trời trăn.

Khuất Vỹ Hồ cười khẩy nói :

- Nếu thế thì đại quan nhân còn muốn nói gì nữa?

Lý Toàn nói :

- Trung Nguyên võ lâm khi so sánh võ công lấy sự công bình làm chuẩn đích, Đô Đạt sử dụng bảo đao chém đứt binh khí của Trần Lương Sơn khiến cho đối thủ chỉ còn hai bàn tay thịt để chống đỡ. Như thế đã không còn đúng với ý nghĩ của một cuộc giao đấu nữa. Có thắng cũng không phải là hảo hán.

Khuất Vỹ Hồ nói :

- Vậy theo ý bạn thì nên như thế nào?

- Theo ý kiến của tôi, hãy lấy mười chiêu làm giới hạn, nếu nội trong mười chiêu đó, bảo đao của Đô Đạt không đả thương nổi Trần

Lương Sơn thì coi như trận đấu bất phân thắng bại.

Khuất Vỹ Hồ suy tính :

- “Tên Trần Lương Sơn này ngay lúc kiếm còn trong tay mà không chống đỡ nổi tới mười chiêu, huống hồ trong tay mà không một tác sắt vậy quá lắm cũng chỉ cầm cự nổi ba chiêu là cùng. Thôi ta cứ rộng rãi chấp nhận điều kiện này để có chết y cũng không còn oán giận gì nữa”. Nghĩ vậy, y liền cười ha hả nói :

- Tưởng gì chứ điều ấy thì mỗi cũng không hẹp hòi với bạn làm chi. Y liền hướng lên trên đài nói xì xồ một hồi. Đô Đạt gật đầu lia lịa rồi đưa tay ra chỉ Trần Lương Sơn, ý muốn đối phương hãy chuẩn bị. Trần Lương Sơn không hiểu tại sao Lý Toàn lại bỗng bày đặt điều kiện đấu trong mười chiêu đó làm gì thì mắt đã thấy Đô Đạt giơ cao thanh đao lên khỏi đầu rồi y bỗng gầm lên một tiếng thanh đao đã mang theo một luồng kinh phong như bão táp bổ mạnh xuống. Trong vòng năm thước đều bị kinh phong của y bao trùm. Trần Lương Sơn giật mình kinh hãi thẳm, đang định nhảy sang bên trái tránh né, bỗng nghe văng vẳng bên tai có tiếng người nói :

- Bạch Viên Xuất Động, hữu chưởng tấn công nách bên phải của y. Trần Lương Sơn vút nghe dứt mới chợt tỉnh ngộ. Vì lúc ấy hai tay của Đô Đạt đang nắm thanh trường đao giơ lên cao, định bổ xuống, nếu như mình nhảy tránh sang bên trái, thì tất nhiên trường đao của y sẽ chém theo về phía đó, mình sẽ không sao tránh kịp. Còn nếu mình nhảy lùi về phía sau thì trường đao của đối phương chỉ bổ bồi theo một thế đỉnh đầu của mình sẽ nằm trong đao quang của y ngay. Chỉ có cách lấy công làm thủ tự cứu lấy mình mới là thượng sách. Lúc ấy thanh đao của đối phương đang tít lên trên cao bổ xuống, cho nên nách đã để lộ sơ hở. Nhưng nếu dùng thế Bạch Viên Xuất Động lướt tới gần tấn công thì trường đao của y sẽ mất hết tác dụng, hữu chưởng tấn công vào nách phải của y tất nhiên y chỉ còn cách nhảy lùi về phía sau.

Nghĩ tới đây tinh thần liền phấn chấn, Lương Sơn hét lớn một tiếng xông thẳng tới phía trước khom người uốn lưng giương năm ngón tay ra nhanh nhẹn chộp thẳng vào nách bên phải của đối phương tức thì. Đô Đạt không ngờ Trần Lương Sơn không thoái mà lại tiến, xông tới điểm vào huyết đạo ở nách mình như vậy kinh ngạc vô cùng, nhưng không sao thấu đao lại kịp. Y vội lách sang bên trái né tránh tức thì.

Chỉ nghe tiếng “xoẹt” một tiếng một khoảng áo trước ngực y đã bị hữu chưởng của Trần Lương Sơn chộp trúng, rách toang ra một lỗ lớn.

Chiêu thức mạo hiểm tấn công này ra ngoài dự liệu của mọi người. Đến khi quần hùng thấy Đô Đạt không sao thâm thể lại kịp rồi áo bị chộp rách một lỗ lớn, đều reo hò cổ vũ inh ỏi.

Tên võ sĩ Đại Thực quốc biết đôi chút tiếng Hán sắc mặt bỗng nhiên nghiêm trọng hẳn, nhú mày lại suy nghĩ, cả tên Khuất Vỹ Hồ cũng lấy làm kinh ngạc thán. Vì chiêu thức mạo hiểm của đối phương vừa rồi về võ công cùng hỏa hầu thì không có gì đáng nói, nhưng điều quan trọng là ở sự trấn tĩnh và ứng biến mau lẹ, ngộ hiểm không hề rối trí. Cứ xem tình thế của Trần Lương Sơn hồi nãy, trường kiếm bị chặt gãy làm hai lần, và lúc ấy trông y đã có vẻ thất sắc, chân tay luống cuống, mà tại sao lúc này bỗng dưng lại trấn tĩnh một cách bất ngờ như vậy?

Lúc ấy mọi người đã nghe thấy Lý Toàn ở dưới đài lớn tiếng đếm :

- Chiêu thức nhất.

Tiếp theo đó, liền có những tiếng ồn ào bàn tán của quần hùng rồi mọi người đều cất tiếng hô lớn :

- Chiêu thứ nhất Trần Lương Sơn thắng.

Lý Long. Lý Hồ cùng những thiếu niên hậu bối đều ồn ào bàn luận phân tách những thế thức của đôi bên vừa sử dụng. Chỉ có Tồn Trung là vẫn đứng yên chăm chú quan sát trận chiến không hề góp ý kiến gì cả.

Lý Long thấy chàng hình như là tới đây để mong được mở rộng tầm kiến thức liền quay sang giảng giải cặn kẽ những chiêu thức mà đôi bên vừa sử dụng. Y lại còn thêm mắm thêm muối để tỏ ra mình là một tay võ học đại gia. Y nói :

- Bất cứ trong một trận đấu nào việc đầu tiên là ta phải luyện tập cho được cái đức tính trấn tĩnh lúc lâm nguy không loạn. Đó là điểm cốt yếu nhất của võ công. Đây vừa rồi nhân huynh có thấy không? Vị bằng hữu phái Hành Sơn kia nếu như không thấu đáo được bí quyết đó thì đã sớm bị bại bởi chiêu vừa rồi. Phái chúng tôi về các môn Bát quái kiếm Bát quái quyền Bát quái côn cũng đều là dựa theo phương thức tĩnh chế động cả. Lát nữa đây, thể nào nhân huynh cũng sẽ có dịp được thưởng thức những môn võ độc đáo ấy.

Liều Tồn Trung nghiêm nghị đáp :

- Xin kính cẩn lĩnh giáo.

Bọn thiếu niên trẻ tuổi đứng cạnh đó thấy Tồn Trung lưng hùm tay vượn mặt mũi rất khôi ngô tuấn tú, ăn nói lại khiêm nhường, nho nhã, trong lòng đều nghĩ thán :

- “Tại sao Cái bang lại phái một tay mơ tới đây như thế này? Trông bề ngoài thì tướng mạo đường đường, nhưng sự thật lại chẳng có

chút tài cán gì như vậy!”

Lúc ấy tiếng ồn ào ở dưới đài đã thấy dịu dịu dần. Trên đài Đô Đạt sắc mặt giận dữ cực độ, mắt tia ra những ánh hung quang. Lần này y không giơ cao trường đao lên khỏi đầu như trước nữa, mà chỉ vận chuyển đúng tầm ngang ngực chuyên đợi chờ tấn công vào những chỗ sơ hở của đối phương.

Trần Lương Sơn vừa rồi nhờ người chỉ điểm dùng chiêu Bạch Viên Xuất Động thắng được thế đầu nhưng nay y bỗng thấy đối phương thay đổi cách tấn công cho nên chiêu thức đó không còn hiệu quả nữa. Lúc này y thấy Đô Đạt đao pháp đã múa lên như mưa sa bão táp bao phủ chặt chẽ khắp các bộ vị khiến mình không còn cơ hội nào thừa cơ phản công lại được.

Trong lúc y đang bối rối thì bên tai bỗng nghe thấy có tiếng người nói :

- Địch không động, ta không động. Phải đợi chờ tới lúc thuận tiện phát chiêu ra sau mà tới trước, đao thức của đối phương tất nhiên sẽ tấn công bạn vào ngang lưng. Phải cẩn thận đề phòng đấy.

Y vừa nghe dứt đã thấy đao phong của Đô Đạt quét tới nơi, đang định nhảy sang bên phải tránh né, thì tai đã nghe thấy người nọ nói :

- Hơi lùi về phía sau, rồi đột nhiên tiến lên phản công ngay thế Nhị long đoạt châu.

Trần Lương Sơn không kịp suy nghĩ gì nữa, vội lùi về phía sau một bước, rồi lại đột nhiên tiến lên, giương hai ngón tay trở vào giữa ra đâm thẳng vào hai mắt Đô Đạt.

Đô Đạt giật mình thất kinh, vội ngửa người, nhảy lui về phía sau né tránh. Tai của Trần Lương Sơn vẫn nghe thấy âm thanh của người nọ không ngừng :

- Khôi tinh tích đầu.

Trần Lương Sơn đã nhanh như điện chớp lướt sát tới gần đối phương liên hoàn đá luôn hai đá. Đô Đạt lại kinh hoảng lui về phía sau tránh né, tiếng người nọ lại nói tiếp :

- Bước đến Tốn vị tấn công Huyền Xu huyệt, Khôn vị điểm Thiên Cơ huyệt, Cấn vị điểm Trương Môn huyệt, Chấn vị điểm Lưu Tuyết huyệt, Càn vị điểm Thiên Đình huyệt, Khảm vị điểm Song Quan huyệt.

Trần Lương Sơn vừa nghe dứt, thuận tay dùng luôn tam thập lục thức Hoành Vân kiếm pháp hóa thành chưởng chỉ tấn công lia lịa, khiến Đô Đạt cứ thối lui về phía sau liên tiếp, không còn cơ hội nào phản công.

Những thế tấn công như vũ bão của Trần Lương Sơn ảo diệu vô

cùng khiến cho quần hùng ở dưới đài đều miễn nhẫn, vỗ tay reo hò ầm ĩ khen hay luôn mồm. Bọn thiếu niên thì cao hứng đến nỗi khoa chân múa tay rồi cùng la lối om sòm :

- Đủ mười chiêu rồi! Đủ mười chiêu rồi! Tên tiểu tử Đại Thực quốc kia mau cút xuống dưới đài ngay đi, còn chần chờ gì nữa. Hãy xéo ngay về Đại Thực quốc đi!

Trong khi mọi người ồn ào bàn tán, thì bỗng nghe thấy tên võ sĩ Đại Thực quốc biết đôi chút tiếng Hán cười nhạt luôn mồm, rồi nhìn sang một cây đại thụ ở về phía Đông lớn tiếng quát :

- Bằng hữu kia, mau xuống đây!

Tiếng quát tháo của y như tiếng sấm động, khiến cho quần hùng đều bị đình tai nhức óc, cùng giật mình kinh hãi đến thất sắc.

Thì ra vừa rồi tên võ sĩ Đại Thực quốc này đã vận dụng nội công thượng thừa mà phát âm, cho nên mọi người mới cảm thấy chấn động như vậy. Quần hùng vội đưa mắt nhìn về phía đó, thì thấy trên ở một nhánh cây đại thụ có một lão ăn mày già dơ dáy đang say ngủ khò khò trên lưng có để một cây Đả cầu bổng.

Lý Toàn chăm chú nhìn kỹ, bỗng mừng rỡ như điên như khùng, lớn tiếng kêu la :

- Hoàng Diện Phong Cái!Ồ, Hoàng Diện lão khát cái đã giá lâm!

Vừa nói ông ta vừa đưa tay ra chỉ vào đám quần hùng. Mọi người đưa mắt nhìn đều lấy làm ngạc nhiên vô cùng vì thấy người mà ông ta chỉ lại chính là Liễu Tồn Trung.

Mọi người đều nghĩ thầm :

- “Vị Hoàng Diện Phong Cái này đùa dai thật! Trong bức thư của Lữ Di Hạo gửi cho Lý Toàn chỉ có lời hỏi vấn an sức khỏe thôi chứ tuyệt nhiên không nói gì tới việc cử người tới trợ giúp. Hiển nhiên tiểu tử này chỉ là một tên đưa thư của Lữ Di Hạo mà thôi thì làm sao có thể chỉ điểm chiêu thức cho Trần Lương Sơn được?”.

Tồn Trung vừa nhận ra người nọ chính là lão sư ca trong lòng mừng rỡ vô cùng đang định lớn tiếng kêu gọi thì Hoàng Diện Phong Cái đã dùng truyền âm nhập nói :

- Tiểu sư đệ, nơi đây cũng không phải là chỗ để chúng ta nói chuyện. Liễu Tồn Trung nghe nói vội im miệng ngay. Lý Toàn đã hớn hờ tiến lại, nói :

- Không biết lão tiền bối đã giá lâm. Xin thứ lỗi cho tại hạ đã thất nghinh.

Chúng anh hùng cũng đều kéo tới nơi, bày tỏ sự hâm mộ. Lúc ấy Đô Ha đưa mắt nhìn về phía tay Hoàng Diện Phong Cái chỉ thấy người nọ là một chàng thiếu niên anh tuấn, nhưng trông không có vẻ gì lợi

hại kinh người cả, y liền lộ vẻ hoài nghi thầm :

- “Tên tiểu tử ít tuổi như vậy thì phỏng được bao nhiêu hỏa hầu”

Y liền đưa tay ra chỉ vào mặt Tồn Trung, lớn tiếng quát hỏi :

- Có phải chính người đã chỉ cho tên nọ chiêu thức để đánh sư đệ của ta đấy không?

Tồn Trung thần nhiên hỏi lại :

- Ai bảo là ta chỉ cho y chiêu thức. Người có nghe thấy không?

Đô Ha lại lớn tiếng nói :

- Đó là lão già kia vừa mới nói, nếu không phải là người thì chính là lão ấy. Nào lên đây, hãy thượng đài đánh nhau với ta ngay?

Lý Toàn đưa mắt nhìn Đô Ha thấy mắt y tia ra những tia sáng lấp lánh thân hình rắn chắc đồ sộ trông như một cái tháp sắt. Vừa rồi ông ta đã được chứng kiến công phu của tên Đô Đạt nếu cứ thực mà nói thì chúng anh hùng có mặt nơi đây quả thật không có ai là đối thủ. Nếu không nhờ được Hoàng Diệu Phong Cái ở trên cây chỉ điểm, thì Trần Lương Sơn sớm đã bị đánh bại từ lâu rồi. Còn tên Cái bang đưa thư, tuy tướng mạo trông rất đường đường, nguyên thần nội liễm là một người có căn cơ rất tốt để luyện tập võ nghệ, nhưng bất quá chỉ là một tên hậu bối, tên tuổi chưa được nghe ai nhắc nhở tới bao giờ, thì làm sao là tay đối thủ của Đô Ha được? Nhưng nếu có để cho y bị táng mạng dưới tay đối phương một cách dễ dàng, thì Cái bang có phải sẽ mất hết sĩ diện không?

Nghĩ tới đây, ông ta liền quay sang Đô Ha, chấp tay nói :

- Tại hạ xin lĩnh giáo các hạ vài chiêu, được chăng?

Đô Ha ngơ ngác quay sang hỏi Khuất Vỹ Hồ :

- Y bảo tại hạ lĩnh giáo các hạ vài chiêu là gì? Khuất Vỹ Hồ lú lo giải thích một hồi, Đô Ha mới cất tiếng cười khảnh khách nói :

- Được lắm! Được lắm! Ai đánh nhau với mỗ cũng được hết!

Hoàng Diệu Phong Cái vốn định lên tiếng ngăn Lý Toàn nhưng thấy giữa chốn đông đảo quần hùng như vậy chỉ sợ làm mất mặt Lý Toàn, hơn nữa, ông ta lại là chủ nhân nơi đây cho nên lão khát cái không lên tiếng nói năng gì nữa.

Đô Ha liền tung mình nhảy lên trên lôi đài luôn. Lý Toàn cũng vội nhảy lên theo. Đô Ha ngạo nghễ chỉ vào Lý Toàn nói :

- Tiến lên đánh đi!

Lý Toàn liền trầm mình lấy tấn, hữu chưởng để trước ngực tả chưởng giơ lên khỏi đầu sửa soạn tấn công.

Lý Toàn suốt một vùng Hán Dương này danh tiếng lừng lẫy một là vì ông ta giao du rất rộng rãi hai là đã luyện thành công toàn bộ pho Bát quái du thân chưởng đã đánh bại không biết bao nhiêu hảo hán

thuộc giới Hắc đạo. Lúc ấy ông ta thấy Đô Ha vẫn ngạo nghễ không có vẻ gì là bảo thủ để đợi chờ thể công của mình cả, trong lòng liền cả giận, nhưng mình với thân phận là chủ nhân cho nên không tiện phát tác liền gượng cười nói :

- Đô Ha đại hiệp, mời đại hiệp chuẩn bị!

Đô Ha thần nhiên đáp :

- Bạn còn phải mời mọc gì nữa, cứ việc ra chưởng động thủ đi!

Lý Toàn thấy Đô Ha coi thường mình quá như vậy tức giận đến cực điểm, miệng liền thét lên một tiếng “thất lễ” chân đã nhanh nhẹn lướt tới một bước tả chưởng cũng nhanh nhẹn vỗ tới một lúc.

Chiêu thức này quả thật lợi hại đã được thiên hạ ban tặng cho câu ca như sau :

- “Tả chưởng tựa Thái Sơn Hữu chưởng như sóng cồn Kẻ địch khi lâm trận Tựa như nhập Quỷ môn quan!”

Đã rõ thế không phải là tầm thường. Chiêu thức này ở trong Bát quái chưởng có tên là “Thái Sơn đảo” ý muốn nói là dù có lớn, vùng chãi như núi Thái Sơn bị trúng phải chiêu này cũng phải té ngã.

Khi ấy Lý Toàn đã tiến sát tới cạnh đối phương chưởng phong đầy một lúc một dồn dập thanh thế cực kỳ dũng mãnh. Ông ta nghĩ thầm :

- “Mi đã không tránh không né đó là tự mi đã phách lối không thêm tránh né, có bị xuống dưới cỡi âm cũng đừng nên oán trách mỗ”.

Nhưng ông ta chỉ nghe thấy lộp bộp mấy tiếng. Tuy hai vai của Đô Ha bị Lý Toàn quét trúng nhưng thân hình của y vẫn bất động không hề hấn chút nào mà chỉ hơi ngửa người về phía sau né tránh.

Song chưởng của Đô Ha bỗng lật ngửa tay, năm ngón móc câu chộp thẳng ra. Tiếp theo đó y gầm lên một tiếng như trời long đất lở nhắc bổng Lý Toàn lên khỏi đầu giường mạnh Lý Toàn xuống dưới đài.

Thế ném này của y mạnh mẽ đến nỗi quần hùng dưới đài đều kinh hoàng thất thanh kêu la nhưng không một ai kịp ra tay cứu giúp, mắt thấy Lý Toàn sắp bị tan xương nát thịt tới nơi.

Đang lúc ấy, bỗng thấy một cây trúc trượng vượt khỏi đầu mọi người như một con linh xà nhanh nhẹn lướt tới đỡ đúng ngang lưng Lý Toàn, sức ném của đối phương liền bị hóa giải, và ông ta từ từ rơi xuống đất không hề bị thương tổn chút nào.

Sự việc biến chuyển một cách đột ngột như vậy khiến quần hùng đều lớn tiếng hoan hô vang dậy. Một bổng này kinh đạo thời gian rất chuẩn đích không hề sai lệnh mấy may. Hơn nữa nếu kinh lực không vận đủ sức thì không sao hóa giải được thế ném ác liệt ấy của kẻ địch.

Nhưng còn nếu vận kinh lực quá dồi dào cây trượng chỉ hơi đi chừng

nửa phen thì Lý Toàn ắt sẽ bị cây trượng xuyên qua người chết một cách rất thảm khốc.

Lúc ấy người kinh hoàng nhất là Đô Ha vì cái ném ấy của y sức lực có tới nghìn cân thì một cây trượng như thế làm sao có thể chống đỡ nổi. Lạ hơn nữa khi Lý Toàn từ từ rơi xuống đất dường như cây trượng còn tỏa ra một hấp lực mạnh mẽ đỡ người ông ta từ từ hạ xuống đất. Tại sao có một môn công phu kỳ lạ đến như thế khiến cho Đô Ha không sao vỡ lẽ được?

Thì ra thế trượng vừa rồi của Hoàng Diện Phong Cái là do ông ta đã vận dụng Chấn Thiên tâm pháp của phật môn mà khi ông ta bắt cá ở Lạp Tát đã không dùng lưới hoặc câu, chỉ khế vỗ trên mặt nước một cái cá liền bị hút lên khỏi mặt nước rơi vào tay ông ta không hề bị thương tổn chút nào. Đó là do ông ta đã dùng môn tâm pháp độc đáo này của cửa Phật, cho nên khi tin này đồn tới Tây Vực Hỏa Thần giáo chủ cũng phải khâm phục, nhận thấy Hoàng Diện Phong Cái có thể cầm cự được với mình tới năm trăm chiêu. Cho nên sau khi Ngũ Hành Đội bị ông ta đánh bại trở về Tây Vực liền cúi đầu chịu tội trước Giáo chủ.

Ha Mật Kim, Ô Lỗ Mộc, Tháp Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa và Sơn Lặc Thổ liền thương lượng với nhau, bày đặt ra điều nói dối, sợ dĩ bị thất bại là vì Hoàng Diện Phong Cái ra, lại còn những nhân vật cao thủ Trung Nguyên khác đã ra tay nhảy vào hỗn chiến cho nên bọn y mới đương cự không nổi.

Nhưng lúc ấy Giáo chủ nghe nói có Hoàng Diện Phong Cái giá lâm, bỗng biến sắc mặt, quát mắng :

- Sao bọn người dám đặt điều nói dối bỗn tọa? Nếu tại đó mà có mặt Hoàng Diện Phong Cái thì làm gì cần phải ai giúp sức nữa, mà các người dám nói là hỗn chiến? Cả năm tên nọ bị Giáo chủ quát mắng như vậy đều cúi gằm mặt xuống đất không nói năng gì nữa. Hỏa Thần giáo chủ lại nói tiếp :

- Các người bị đánh bại bởi tay Trung Nguyên Hoàng Diện Phong Cái thì không phải là chuyện mất mặt gì. Bỗn tọa không trách cứ làm chi, hà tất các người phải bày đặt chuyện nói láo như vậy để làm chi? Ha Mật Kim liền run giọng đáp :

- Vì thuộc hạ đã có nghe Giáo chủ nói qua là Trung Nguyên Hoàng Diện Phong Cái cực kỳ lợi hại ngoài Giáo chủ đích tay ấn chứng ra thì bọn thuộc hạ không một ai địch nổi. Nhưng lúc ấy thuộc hạ trong lòng không phục đã không coi lời giáo huấn của Giáo chủ làm trọng, cho nên bị thất bại sợ rằng Giáo chủ trách cứ mới bịa đặt câu chuyện ấy như thế.

Hỏa Thần giáo chủ ngẩng đầu suy nghĩ một hồi bỗng thở dài nói :

- Các người có biết tại sao bọn tọa lại muốn lấy được viên Mặt Ngọc ở Kim Phật giáp không?

Bọn Ha Mật kim đưa mắt nhìn nhau không ai đoán ra được tại sao Giáo chủ lại chịu đổi một hộp ngọc giá trị liên thành để chỉ lấy một khối Mặt Ngọc như thế. Bỗng nghe thấy Giáo chủ nói tiếp :

- Bọn tọa sai các người đem Cô Lô tác vật thiếp đến Kim Phật giáp lấy khối Mặt Ngọc ấy là để đề phòng một chuyện sau này.

Ha Mật Kim cau mày hỏi :

- Là để đề phòng ư?

Giáo chủ đáp :

- Việc mà bọn tọa đề phòng đó là mấy lão già ở Trung Nguyên hiện vẫn mai danh ẩn tích chưa chịu xuất thế.

Bọn Ha Mật Kim nghe nói đều ngờ ngác không hiểu dụng ý của Giáo chủ như thế nào, đồng thanh hỏi :

- Bọn thuộc hạ ngu dốt không hiểu thánh ý của Giáo chủ ra sao?

Giáo chủ nói :

- Các người lúc này bắt tất phải biết chuyện ấy sớm làm chi. Đợi sớm tối đây bọn tọa đích thân đi thu hồi viên Mặt Ngọc ấy về bọn tọa sẽ giải thích cho các người biết sau. Nhưng từ nay trở đi các người chớ coi thường nhân vật Trung Nguyên như trước. Lão Hoàng Diện Phong Cái đó các người đã được lãnh giáo qua rồi, còn những cao thủ ngang tài với y ở Trung Nguyên cũng không phải là ít.

Câu chuyện của Hỏa Thần giáo chủ bàn bạc cùng năm vị chư trưởng lão Ngũ Hành Đội, chúng ta hãy tạm gác sang bên.

Hãy nói lúc ấy Hoàng Diện Phong Cái vận dụng Chấn Thiên tâm pháp vào cây đũa cầu bỗng, cứu được Lý Toàn khỏi chết, khiến Đồ Ha kinh hãi cực độ. Y đưa mắt nhìn, thấy cây trúc trượng đó là do Hoàng Diện Phong Cái phóng ra, trong lòng không phục, giận dữ quát :

- Lão ăn mày kia, có giỏi mau lên đây đánh nhau với ta!

Tiếng giận dữ quát tháo này của y, thanh âm làm rung động cả sơn cốc, đủ thấy công lực của y thâm hậu biết bao. Chúng anh hùng ở hiện đài tự biết không phải là tay đối thủ của y, đều đưa mắt nhìn Hoàng Diện Phong Cái, hy vọng ông ta sẽ đích thân thượng đài, mới mong đánh bại được tên nọ.

Chỉ thấy Hoàng Diện Phong Cái cố nường đôi mắt buồn ngủ lên rồi cười hi hi nói :

- Lão khát cái mỗ tuổi tác quá già nua nếu người có đánh bại được mỗ thì cũng không phải là anh hùng gì. Để mỗ đề cử vị tiểu huynh đệ

kia lên giúp vui một phen.

Dứt lời ông ta đưa tay chỉ về phía Liễu Tồn Trung.

Đô Ha hung hăng nói :

- Tên nào lên cũng được tất. Chỉ cần lão già ăn mày người đã không dám mình bạch đánh nhau với ta thì cấm người không được lên lên lút lút giúp ngằm ở trong bóng tối đấy nhé.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói :

- Được lắm! Lão nhi mỗi xin đồng ý. Vị tiểu huynh đệ kia lên đấu với người lão nhi hứa sẽ không giúp ngằm y đâu mà người sợ.

Đô Ha hỏi lại :

- Người nói thật phải không?

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Lão nhi nói một là một, hàng thực bao giờ cũng bán đúng giá, nhưng người phải cẩn thận mới được. Vị tiểu huynh đệ đây không phải tay vừa đâu, đến lão nhi mỗi cũng phải kiêng dè đôi ba phần.

Đô Ha ngạo nghễ :

- Bất tất phải nói nhiều, cứ việc lên đây sẽ biết ngay.

Hoàng Diện Phong Cái liền quay người về phía Liễu Tồn Trung :

- Vị tiểu huynh đệ kia mau lên đài thay mỗi giáo huấn cho tên này một phen đi!

Quần hùng lúc đầu thấy Hoàng Diện Phong Cái thái độ rất giễu cợt chỉ tưởng ông ta nói đùa chơi thôi, nhưng đến khi thấy ông ta thực sự bảo Liễu Tồn Trung lên đấu với Đô Ha, liền sôi nổi bàn tán với nhau ngay.

Có người lớn tiếng nói :

- Lão tiền bối, tại sao lại quyết định như vậy? Như thế có phải đưa vị nhân huynh đây vào chỗ chết hay không?

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói :

- Đừng ngại! Đừng ngại! Nếu y có chết thì lão nhi sẽ đền mạng ngay.

Tiểu huynh đệ kia, sao không lên ngay đi, còn chần chờ gì nữa?

Quần hùng có nhiều người hiểu biết hơn, vì vừa rồi thấy Trần Lương Sơn ở trong tình thế sắp bị đánh bại, mà khi được Hoàng Diện Phong Cái chỉ điểm với hai bàn tay không mà đã thắng được Đô Đạt một chiêu nửa thức. Lý đại quan nhân khi bị quăng xuống dưới đài sắp bị vỡ toang đầu óc ra đến nơi mà chỉ một bổng của Hoàng Diện Phong Cái cũng hóa hiểm thành an. Họ đều nghĩ thầm :

- “Nếu tiểu tử này có lên đài thì cũng không lấy gì làm e ngại”.

Nghĩ vậy họ mới không lên tiếng ngăn trở nữa, Liễu Tồn Trung biết vị lão ca này vốn rất thích du hí nhân gian, nay ông ta đã đề cử mình lên đài như vậy chàng cũng không dám trái lệnh liền nhún mình nhảy

lên trên đài tức thì.

Đang lúc ấy Khuất Vỹ Hồ ở bên dưới bỗng giơ tay lên nói :

- Khoan đã!

Hoàng Diên Phong Cái hỏi :

- Người bảo khoan cái gì thế? Trận chiến giải quyết càng chậm lại càng hay chứ sao!

Khuất Vỹ Hồ nói :

- Dĩ nhiên là vậy, nhưng khi đã ra tay đấu thì phải mời lão Khất Cái tạm lánh mặt đi nơi khác mới được!

Khuất Vỹ Hồ đột ngột đưa ra ý kiến quái ác này, khiến chúng anh hùng đều kêu khổ thầm, buột miệng nói :

- Hồngбет! Con hồ ly tinh này lợi hại thật!

Bỗng nghe thấy Hoàng Diên Phong Cái cười hi hí, nói :

- Tưởng gì, hóa ra là thế. Chính lão nhi đây cũng đang muốn tìm một nơi nào yên ổn để đánh một giấc ngủ đây. Người nói như vậy thật rất hợp với ý mõ.

Ông ta quay lại nói với Liễu Tồn Trung :

- Tiểu huynh đệ cứ yên chí dạy dỗ tên Đại Thực quốc ấy cho thật chu đáo. Lão nhi mõ vào trong đại sảnh ngủ đây. Lý quan nhân hãy mau vào chuẩn bị sẵn tiệc rượu để đợi khoản đãi sự chiến thắng của vị tiểu huynh đệ mõ.

Hoàng Diên Phong Cái nói rồi liền xách cây đả cầu bỗng chậm rãi quay trở vào trong trang. Lý Toàn vừa rồi chỉ trong nháy mắt đã bị Đô Ha ném xuống dưới đài cho nên ông rất lấy làm hổ thẹn chỉ muốn sớm rời khỏi nơi đó, nay nhân cơ hội Phong Cái trở về trang ông ta liền vội vã tiến lên đi trước dẫn đường ngay.

Lý Toàn vẫn còn lo lắng cho sự an nguy của Liễu Tồn Trung, liền lớn tiếng nói :

- Lão tiền bối, vị nhân huynh đây thì làm sao đương cự nổi với tên võ sĩ Đại Thực quốc hung hăng kia?

Hoàng Diên Phong Cái bỗng nghiêm sắc mặt nói :

- Tại sao người biết y đương cự không nổi? Lão nhi đã nói rồi, chẳng lẽ lại gạt người ư? Người chỉ cần sai bảo bọn đầu bếp mau bày rượu ngon thịt béo ra sẵn đi là vừa.

Khuất Vỹ Hồ sau khi thấy Lý Toàn và Hoàng Diên Phong Cái cùng đi vào trong trang, liền cười nhạt một tiếng, cao giọng nói với Đô Ha :

- Không cần phải e dè nhân nhượng gì cả! Cứ việc tiến y đi, càng sớm càng hay!

Đô Ha cười khảnh khách nói :

- Mõ biết rồi! Mõ biết rồi! Chỉ với một chưởng này đánh y làm sao

sống sót nổi!

Dứt lời, y liền giơ tay ra, vỗ luôn vào một thân cây rất lớn gần đó một chưởng. Chỉ nghe thấy những tiếng lách cắc nổi lên, thân cây ấy liền bị chưởng phong của y chặt gãy ra làm đôi.

Chúng anh hùng ở dưới đài thấy thế đều nhìn nhau, lè lưỡi, xanh mặt, cùng lo âu cho Liễu Tồn Trung đến độ tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Có người yếu bóng vía miệng còn niệm “A Di Đà Phật”.

Lý Hồ khẽ kéo tay áo Lý Long nói :

- Đúng là Hoàng Diện Phong Cái muốn mượn đao giết người.

Lý Long lại hỏi :

- Tại sao ngươi biết?

Lý Hồ đáp :

- Với thân phận của Hoàng Diện Phong Cái lão tiền bối người ra lệnh cho lão nhân huynh đây lên đài ứng chiến như thế, tiểu đệ thiết nghĩ y chỉ là một tên Cái bang đưa thư thì làm sao có thể xứng tay đối thủ với tên Đô Ha này được, tất nhiên không thể nào tránh khỏi cái chết. Xem như vậy đủ thấy vị nhân huynh đây có lẽ đã đắc tội với Hoàng Diện Phong Cái cho nên mới bị ông ta trừng phạt.

Lý Long lắc đầu nói :

- Chưa chắc đã như thế. Thân phận và vai vế của họ khác hẳn nhau, hơn nữa lại vừa mới gặp gỡ tại nơi đây thì làm gì mà có thể đắc tội được. Lão già Hoàng Diện Phong Cái vốn đã được mọi người cho cái danh hiệu là lão già ăn mày cũng hiển nhiên là lão ta đã nổi cơn khùng lên cho nên mới hành sự một cách hồ đồ như vậy chỉ theo sự hứng thú mà làm, chứ không cần biết đến tình lý gì cả.

Lý Hồ nói :

- Nếu vậy, chúng ta nên xông eả lên đài ầu đã bữa bãi một trận. Bọn chúng chỉ có bốn tên, lại không phải là ba đầu sáu tay gì, thì chúng ta việc gì phải sợ chúng?

Lý Long nói :

- Hiền đệ làm như vậy không được. Chúng ta là người thuộc giới võ lâm hiệp nghĩa đạo không thể hà đông hiếp ít thư vậy được. Hơn nữa nếu chúng ta hành động như thế rủi gia gia biết, thế nào người cũng sẽ trách cứ.

Lý Hồ nói :

- Vậy chẳng lẽ chúng ta cứ điềm nhiên khoanh tay đứng xem vị nhân huynh ấy dần thân vào chỗ chết hay sao?

Lý Long nói :

- Không thế thì còn biết làm sao hơn nữa. Thôi đành phải chờ xem tình hình biến chuyển ra sao rồi sẽ ứng phó như vậy.

Hai người liền ngừng đầu lên trên đài, thì thấy Đô Ha đang ngênh ngang đứng giữa đài, miệng lộ nụ cười khinh miệt. Liễu Tồn Trung thì đứng ở mé Tây, thái độ cũng rất ngạo nghễ, dường như không coi Đô Ha vào đâu cả. Đô Ha thấy vậy liền cả giận, quát bảo :

- Tên kia, sao chưa chịu tiến lên tấn công đi?

Tồn Trung cười ha hả, nói :

- Bất tất phải vội vã như thế! Mỗi hãy hỏi các bạn tới Lý gia này là ấn chứng võ học hay giao đấu thí mạng?

Đô Ha đáp :

- Bọn ta Đại Thực quốc chẳng cần hiểu biết cái gì là ấn chứng cả. Khi đã thượng đài tỉ võ chỉ có một con đường là người không chết thì ta vong. Nếu người có sợ hãi, thì chỉ cần dập đầu xuống đất vái ba lạy rồi cút xuống đài ngay đi là xong.

Liễu Tồn Trung cười khẩy nói :

- Đợi đó rồi sẽ biết ai là kẻ sẽ phải dập đầu vái ba lạy. Nào, bạn hãy ra tay đi!

Đô Ha ngạc nhiên hỏi :

- Người bảo mỗi tấn công trước ư?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dĩ nhiên, vì bạn từ xa là khách nên mỗi xin nhường cho bạn tấn công trước ba chiêu.

Chúng anh hùng ở dưới đài nghe Tồn Trung nhường cho Đô Ha tấn công trước ba chiêu như vậy, đều ồn ào nói :

- Ủa? Bằng hữu người điên rồi? Tại sao lại nhường cho y tấn công ba chiêu như thế?

- Có phải vị Cái bang bằng hữu kia đã chán sống rồi đấy không?

Lại có giọng của Lý Hồ lớn tiếng nói :

- Cái bang bằng hữu chớ nên khinh địch! Tên Đô Ha này không phải là tay vừa đâu, y lợi hại lắm đấy!

Mọi người ở dưới đất đều xôn xao la ó. Tồn Trung vẫn làm như không nghe thấy gì chỉ khoanh tay nhìn Đô Ha mà mỉm cười. Đô Ha đã tức giận đến cực độ hét lớn một tiếng vũ lộng song quyền khổng lồ như hai chiếc búa tạ, hữu quyền nhằm thẳng Thái Dương huyết bên trái của Tồn Trung bổ tới.

Tên Đô Ha này đã có danh hiệu là đệ nhất cao thủ trong số mười người giỏi nhất của Đại Thực quốc, không những sức lực của y mạnh mẽ tuyệt luân mà võ công cũng quái dị khôn lường.

Hữu quyền này của y chỉ là thế hư, dụng ý là đánh chặn đầu không để cho đối phương né sang một bên trái. Khi đối phương né sang bên phải thì tay quyền của y lập tức đánh ra, thế tấn công sau này

của y mới thật sự cực kỳ mãnh liệt như phá đá khai bia. Đồ Ha định ý chỉ một quyền này đánh chết Liễu Tồn Trung ngay tại chỗ cho nên một chiêu lưỡng thức này của y kinh đạo đã vận chuyển đầy đủ nhanh như điện chớp đánh ra.

Xuất kỳ bất ý lẳng không phi thân.

Ngờ đâu Liễu Tồn Trung vẫn đứng vững như núi, không hề di động chút nào, dường như là chàng không biết né tránh ra sao vậy.

Sự bất động này của chàng khiến cho một chiêu lưỡng thức ấy của Đồ Ha trở nên vô công hiệu, mà một chưởng của Tồn Trung để trước ngực lại dường như một thanh đao bén nhọn, chĩa thẳng về phía tâm đạo của Đồ Ha đang bị lộ liễu.

Y giật mình kinh hoảng, vội tung mình nhảy lùi về phía sau. Vừa đối địch với nhau chưởng đầu, Tồn Trung vẫn khí định thần nhàn, ung dung như thường, chính là đã dùng bí quyết của võ học thượng thừa lấy tĩnh thế động.

Bọn thiếu niên hậu bối ở dưới đài thấy vậy đều không hiểu gì cả rất lấy làm kỳ quái, vì thấy Đồ Ha tấn công thế ấy mạnh tựa nghìn cân mà đối phương không phản công gì cả, bỗng dưng y lại lui về phía sau như thế?

Tên Khuất Vỹ Hồ đứng cạnh đó cũng thắc mắc không hiểu lớn tiếng hỏi :

- Đồ Ha, tại sao không cho y về châu tổ ngay đi?

Đồ Ha quay đầu lại nhìn Khuất Vỹ Hồ, gượng cười đáp :

- Y để mỗ tấn công nữa phải không?

Khuất Vỹ Hồ gật đầu :

- Đúng! Đúng! Còn hai chiêu nữa. Tiểu tử ấy cũng đã bảo nhường ba chiêu đầu.

Kỳ thật lúc này Đồ Ha cũng đã kinh hoảng vô cùng nghĩ thầm :

- “Đối phương vừa rồi không tránh không né gì cả, nhưng chưởng thế của y để trước ngực, mũi chưởng chĩa thẳng ra phía trước như vậy chính là một thế tấn công địch để tự cứu, một thế tuyệt diệu duy nhất để phá chiêu của ta”.

Lúc ấy mọi người thấy Liễu Tồn Trung vẫn khoanh tay mỉm cười nhìn Đồ Ha. Đồ Ha bỗng thét lớn một tiếng, nhanh nhẹn lướt tới gần đối phương giơ chân phải ra quét ngang vào chân trái Liễu Tồn Trung, đồng thời y khom mình uốn lưng, mười ngón tay như mười cái móc câu chộp vào Trương Môn huyết của chàng tức thì.

Tồn Trung khuỷu tay phải đưa ngang ngực, tả chưởng tà tà vỗ xéo lên không hiểu vì hữu tình hay vô ý, chỉ phong của chàng đã nhắm hai mắt của đối phương quét tới. Chàng vừa sử dụng chiêu thức này,

khiến Đô Ha kinh hoảng đến toát mồ hôi không dám tấn công tiếp lại vội thụp người xuống, lặn ra phía xa hơn tránh né.

Lần thứ hai Đô Ha tấn công, khiến chúng anh hùng ở dưới đài lại càng kinh ngạc đến ngẩn người ra thêm, vì thấy Liễu Tồn Trung vẫn đứng sừng sừng điềm nhiên bất động ở giữa đài, tay chỉ giờ lên hạ xuống, mà đã khiến cho Đô Ha phải lặn ra xa một cách tơi bời như vậy không hiểu chàng đã sử dụng công phu gì, hay là vị bằng hữu Cái bang này đã dùng tà thuật chăng?

Chỉ có Đô Ha mới hiểu rõ được tình hình bên trong như thế nào.

Vì vừa rồi thế tấn công như vũ bão của y nếu tiếp tục đánh tới tuy có thể trúng được Trương Môn huyết của đối phương, nhưng đồng thời cặp mắt của y cũng không sao thoát khỏi được bị hủy hoại.

Với thân phận của y là kẻ đứng đầu mười đại cao thủ của Đại Thực quốc, mà nay tỉ võ với một tên vô danh tiểu tấu của võ lâm Trung Nguyên, lại để cho đối phương hủy hoại cặp mắt mình đi như vậy, dù có đánh chết được y thì cũng chẳng vẻ vang gì, mà còn bị thiệt thòi là khác. Nhưng quần hùng ở dưới đài làm sao hiểu rõ được sự lợi hại đó, cho nên ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau. Tồn Trung vừa rồi đã tuyên bố trước mặt mọi người là sẽ nhường cho Đô Ha tấn công ba chiêu. Lúc này chỉ còn lại có một chiêu. Đô Ha liền nghĩ thầm :

- “Xem tên này có vẻ tà môn quý quái thật! Chẳng lẽ vừa rồi chính y đã chỉ điểm chiêu thức cho Trần Lương Sơn thật ư? Nếu vậy ta không thể nào coi thường y được”

Nghĩ tới đây, vẻ cuồng ngạo của y đã biến mất hẳn, y liền tính toán cẩn thận xem nên tấn công như thế nào để có thể thắng được đối phương.

Đô Ha bỗng đưa mắt nhìn Tồn Trung, thấy chàng đứng ngẩn người ra, như đang suy nghĩ tới một việc gì vậy.

Thì ra vừa rồi Tồn Trung xâm nhập Đông Doanh mục đích là định giải cứu cho Trần cô nương, không những chàng không cứu được nàng ta, mà lại còn làm liên lụy đến cả Tổ Tổ cũng bị đối phương bắt giữ, ngay cả chính mình suýt chút nữa cũng bị táng mạng. Nếu không nhờ được vị mỹ nhân Hoàn Ngột Nhã của Kim quốc cứu giúp, thì chàng sớm đã bị tử thương rồi. Chàng nghĩ thầm :

- “Để đợi sau khi kết thúc cuộc tỉ võ với Lý Gia tập này, ta phải về ngay tổng đàn đề thỉnh giáo Thi Huyền trưởng lão, nhờ ông ta chỉ điểm cho. Dù sao cũng phải nghĩ tới cách cứu Tổ Tổ và Trần cô nương khỏi tay kẻ địch thì ta mới được an tâm”.

Chàng chỉ vừa thoáng nghĩ như thế, hơi phân thần một chút. Đô Ha đã không bỏ lỡ mất cơ hội đó liền xuất kỳ bất ý gầm lên một tiếng

như trời long đất lở. Lãng không phi thân lên, lướt qua đầu Tồn Trung hai chân nhằm giữa đỉnh đầu Tồn Trung liên hoàn đá ra, kinh phong áp đảo tới như bão táp.

Thế công này của y nhanh nhẹn. và hung hãn cực độ. Khiến cho quần hùng ở dưới đài đều kinh hãi thất sắc. Liễu Tồn Trung nghe thấy tiếng hét của Đô Ha mới chột giật mình định thần, thì đã thấy Đô Ha như một con chim ưng từ trên không bổ xuống, hai chân của y đã sắp đá tới đầu mình. Chàng vội ngồi sụp xuống, vừa tránh thoát được thế công đó. Tên Đô Ha này là đệ nhất cao thủ của Đại Thực quốc, nên võ công và hỏa hầu không phải tầm thường. Thế công sau cùng này đã sử dụng toàn lực và y đã sớm tiên liệu thế nào Tồn Trung cũng không sao trở tay kịp, mà ngoại trừ cách thụp người xuống né tránh cái đá hiểm hóc ấy của mình ra thì không làm sao khác hơn được, cho nên Tồn Trung vừa thụp người né tránh, y đã lập tức cong mình uốn lưng, mười ngón tay giương ra như mười cái móc câu, nhanh như điện chớp chộp vào Ngọc Trầm huyết ở đằng sau gáy Tồn Trung.

Tồn Trung nghe thấy sau ót có tiếng gió động, không kịp suy nghĩ gì cả, vội nhao người về phía trước, lướt ra ngoài xa ba trượng, trở khinh công tuyệt diệu để tránh thoát thế công hiểm hóc của đối phương.

Thế công này của Đô Ha quả thật độc hiểm, y đã vận đủ mười hai thành chân lực, kinh phong như xé vải, hung hãn không thể tưởng tượng được, khiến cho quần hùng ở dưới đài đều kinh hoảng thất thanh la lớn.

Nhưng sau thấy Tồn Trung lâm nguy mà tâm thần không hề hỗn loạn, tránh thoát được thế công kịch của đối phương một cách tuyệt diệu, sử dụng khinh công cực kỳ đẹp mắt, họ lại đều cất tiếng hoan hô tán thưởng vang dậy. Tiếp theo đó, liền có tiếng người nói :

- Đủ ba chiêu rồi.

Đô Ha tấn công liên tiếp ba chiêu, hai chiêu đầu đối phương vẫn bình chân như vạc không hề tránh né mà không suy suyển chút nào.

Ngược lại chính y còn phải nhảy tránh một cách rất tội bời. Chiêu thứ ba vì đã xuất kỳ bất ý giờ toàn lực ra tấn công mà vẫn không chiếm được thượng phong, khiến cho y trong lòng cảm thấy rất bức bối nghĩ thầm :

- “Tên này chỉ cậy nhờ vào khinh công thân pháp tuyệt diệu thôi, còn tuyệt nhiên không hề dám chống đỡ chiêu thức của ta. Như vậy chắc gì y đã có tuyệt nghệ thực học gì. Ta phải khiêu khích y, khiến y phải thẳng thắn đương đầu với ta mới được”.

Nghĩ đoạn, y liền cất tiếng cười khinh khạc rất quái dị rồi nói :

- Bạn kia, người có dám đường hoàng chống chọi thẳng với mỗ ba chiêu không?

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Tại hạ đã có thể nhường bạn ba chiêu đầu tại sao không thể chống chọi thẳng với bạn ba chiêu được? Bạn đừng có hiểu lầm vội.

Vừa rồi đó là tại hạ đã nhường chiêu chứ không phải là tiếp chiêu.

Nay bạn đã có hứng thú ấy thì mỗ xin làm vui lòng bạn cho tận tình chủ khách.

Đô Ha cả mừng nói :

- Hay lắm! Nếu chống đỡ không nổi thì đừng có oán trách nhé?

Dứt lời y đã giơ cao chưởng lên khỏi đầu, mắt tia ra những luồng hung quang chói lọi, sắc mặt y đã biến thành màu đỏ, tay bỗng nắm lại thành quyền rồi đột nhiên bổ xuống tức thì.

Quyền này của y, sức có thể nói nặng đến ngàn cân, khi vừa đánh tới cách đỉnh đầu Tồn Trung khoảng chừng một tấc, đột nhiên thấy Tồn Trung khẽ giơ cánh tay phải lên, chưởng phong đã ào ạt đẩy ra. Chỉ nghe thấy búng một tiếng Đô Ha không sao đứng vững được, bị chấn động đến thân hình lão đảo, thối lui về phía sau ba bước.

Sự việc xảy ra ngoài sự liên tưởng của mọi người, nhất là Lý Long Lý Hồ đều kinh ngạc đến ngẩn người ra như tượng gỗ. Anh em y có ngờ đâu chỉ một tên đưa thư Cái bang mà lại có công lực thâm hậu đến như vậy.

Đô Ha hổ thẹn quá hóa tức giận, sắc mặt đang đỏ bừng của y dần dần chuyển thành màu tím, xương cốt của y bỗng phát ra những tiếng kêu răng rắc y tiến dần từng bước một tới gần Tồn Trung.

Y bỗng hét lên một tiếng kinh thiên động địa, rồi lăng không phi thân lên, giơ song phương ra vỗ vào hai vai Tồn Trung. Chàng chỉ hơi nghiêng người lách sang bên, đã nhanh nhẹn lướt sang bên phải Đô Ha, vừa giơ tả hữu ra đã chộp trúng ngay vào sau gáy đối phương. Chàng liền nhấc bổng y lên, hét lớn một tiếng “đi”.

Chỉ nghe thấy những tiếng kêu lộp bộp. Đô Ha đã bị chàng ném xuống dưới đài, ngã sòng soài trên mặt đất, không sao đứng dậy nổi. Thế thức này của chàng nhanh nhẹn đến nỗi không một ai trông thấy chàng đã ra tay như thế nào. Khiến quần hùng đều ngây người há hốc miệng ra, quên cả lên tiếng hoan hô khen ngợi.

Đang lúc ấy, Đô Ha đã tung người đứng bật dậy, gầm lên một tiếng lại tung mình nhảy lên trên đài, tả quyền đã vung ra, nhằm Thái Dương của Tồn Trung đánh tới, hữu chưởng thì nhằm giữa ngực chàng tấn công vào. Công lực của y quả thật hung mãnh, kinh phong

kêu vu vu.

Liễu Tồn Trung hơi nghiêng người sang bên, tả chưởng theo đó đẩy ra chống luôn thế công của đối phương đánh tới.

Chỉ nghe thấy bùng một tiếng, Đô Ha lại bị chưởng lực của Tồn Trung đẩy lui mấy bước.

Nên biết Đô Ha ở Đại Thực quốc bình sinh vốn vẫn tự phụ là kinh lực của y mạnh mẽ vô địch, mà ngày nay liên tiếp hai lần bị đẩy lui, hiển nhiên là kinh lực đã bị lép vế đối phương.

Y không suy nghĩ gì nữa, bỗng rút luôn thanh trường đao ở phía sau lưng ra ánh sáng đao lóe mắt, lớn tiếng nói :

- Thôi, chúng ta hãy tỉ thí bằng võ khí.

Đô Ha đã tính thầm Tồn Trung trong người không giắt theo một món binh khí nào xem như vậy đủ rõ chàng chỉ sở trường về môn quyền cước chứ không quen dùng binh khí nên y mới cố ý thách đồ chàng giao đấu bằng khí giới.

Tồn Trung chỉ cả cười, rồi nhìn xuống dưới đài, lớn tiếng nói :

- Các vị bằng hữu, ai có khí giới gì xin hãy cho tại hạ mượn tạm sử dụng?

Ở dưới đài quần hùng xôn xao hỏi :

- Bằng hữu quen sử dụng loại khí giới nào?

Tồn Trung đáp :

- Vị nào có đao cho mượn một thanh sử dụng càng hay.

Tiếp theo đó, liền có một người ném một thanh đao lên, ánh đao lấp loáng tỏa ra. Tồn Trung vội đưa tay ra bắt lấy, quay lại nhìn Đô Ha ung dung nói :

- Bằng hữu, động thủ đi!

Khuất Vỹ Hồ ở dưới đài lớn tiếng nói :

- Khoan đã! Để mỗi phải nói minh bạch mới được. Nếu bên nào binh khí bị chặt gãy thì tuyệt đối không được yêu sách gì cả, phải chiến đấu tới cùng.

Đô Ha liền nói :

- Đúng rồi. Nếu binh khí của người bị chặt đứt, thì cứ việc ngửa cổ ra chịu chết, đừng hòng kêu nài gì cả.

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói :

- Thanh đao này của mỗi cũng được luyện bằng chất thép rất sắc bén, thì làm sao bạn có thể chặt gãy được? Nào tiến lên ra chiêu đi!

Mọi người chỉ thấy thấy thế thức của Đô Ha sử dụng cũng như Đô Đạt vừa rồi, hai tay nắm lấy chuôi đao giơ lên khỏi đầu chân từ từ di động tới gần Tồn Trung. Bỗng y thép lên một tiếng trường đao đã mang theo một luồng kinh phong nhanh nhẹn phạt thẳng tới một thế.

Tồn Trung cũng giơ thẳng thanh đao về phía trước hơi nghiêng người sang bên mũi đao của chàng vừa chỉ thẳng vào Nhị Long huyết ở cổ tay Đô Ha. Nhị Long huyết đao này là một đại huyết sinh tử, nếu bị mũi đao đâm trúng, không chết cũng bị trọng thương, Đô Ha giật mình thất kinh không sao ngờ được đao pháp của Tồn Trung sử dụng lại nhanh nhẹn và tinh xảo đến như vậy, vội tung mình nhảy lùi về phía sau.

Nhưng y chưa hoàn hồn, thanh đao của Tồn Trung đã lại như một con linh xà, nhẹ nhàng uốn éo, rồi chỉ thẳng lên Khí Hải huyết đối phương.

Đô Ha hết nhảy phải lại né trái liên tiếp, nhưng rốt cuộc vẫn không sao thoát khỏi mũi đao. Y cảm thấy dường như bốn phương tám hướng đều bị mũi đao phong tỏa.

Y kinh hãi cực độ, nghĩ bụng :

- “Tên này sử dụng đao pháp gì mà thế đao của y lại quỷ quái như vậy. Chẳng lẽ y đã dùng trò tiểu xảo để làm loạn mắt ta, khiến ta thấy trước mặt toàn là mũi đao chẳng?”

Tuy vậy, ở dưới đài quần hùng thì lại trông thấy rất rõ ràng. Ai nấy đều thấy thanh đao của Tồn Trung chỉ là đánh từng thế thức một đều đâm vào chỗ trống không, nhưng mỗi thế đao của chàng tấn công ra lại đều chặn trước những nơi Đô Ha sắp né tránh tới, cho nên mới khiến y phải hoảng sợ đến nỗi hỗn loạn tâm thần như vậy.

Đang lúc ấy, bỗng thấy Tồn Trung cất tiếng cười nhạt cổ tay khẽ rung động thanh đao bỗng bật ngược lên, mũi đao đã kề sát vào cổ họng Đô Ha.

Tiếp theo đó, chàng đã nhanh nhẹn phi thân lên đá một thế, cây trường đao của Đô Ha liền rời khỏi tay bắn văng đi cắm phập vào một thân cây cách đó hơn trượng, dư lực làm chuôi cây đao rung động không ngớt.

Quần hào ở dưới đài thấy đầu mũi đao của Tồn Trung đã dí sát vào cổ Đô Ha, lúc này chàng chỉ cần nhấn mạnh một cái là đối phương sẽ toi mạng ngay đều lớn tiếng nói :

- Thiến y đi. Thiến y ngay tại chỗ đi!

Liều Tồn Trung cười ha hả nói :

- Chỉ cần một cái khẽ đẩy tay này cũng đủ lấy tính mạng của y rồi.

Nhưng chúng ta Trung Nguyên võ lâm hiệp nghĩa đạo, không hề thềm giết một địch thủ khi đã không còn sức kháng cự. Bằng hữu, ta không giết người, mà chỉ cần hỏi người một câu là ai đã khiến bọn người tới đây gây rối? Hãy nói ra mau!

Dứt lời Tồn Trung liền khẽ rung động mũi đao, Đô Ha đã cảm thấy cổ

họng lạnh toát. Y vội giơ tay chỉ Khuất Vỹ Hồ nói :

- Chính y!

Khuất Vỹ Hồ vừa thấy Đô Ha bị Tồn Trung chế phục biết có sự bất ổn. Đến khi thấy Đô Ha lại chỉ vào mình mà tố cáo liền líu lo nói với Đô Đạt và Đô Ba vài lời rồi vội quay mình chuồn thẳng ra bên ngoài. Quần hùng thấy Khuất Vỹ Hồ định đào tẩu liền đều lớn tiếng hô hoán rồi cùng xông ra truy cản. Nhưng đều bị Đô Đạt và Đô Ba chặn lại! Hai tên võ sĩ Đại Thực quốc này không biết đang phát sinh chuyện gì chỉ nghe Khuất Vỹ Hồ dặn bảo động thủ đã lập tức rút ngay trường đao ra rồi chém ngang bổ dọc lia lịa như hai con mãnh hổ.

Chỉ trong nháy mắt đã có hơn mười hảo hán bị trúng thương ngã lăn ra đất. Chúng anh hùng thấy khí thế của chúng quá dũng mãnh đều kinh hoảng thối lui về phía sau. Tồn Trung thấy bên dưới xôn xao chàng liền lật sống đao lại, điểm luôn vào huyết đạo của Đô Ha, rồi vội phi thân xuống dưới đài, tả hữu chưởng liên hoàn đẩy ra.

Chỉ nghe thấy có tiếng “lộp bộp” nổi lên Đô Đạt và Đô Ba đã bị đánh văng ra ngoài xa, ngã lăn ra đất chết tức. Hai chưởng này chàng đã vận dụng Chấn Thiên tam pháp, cho nên kinh lực mới mạnh mẽ đến như vậy, chỉ vì chàng thấy Đô Đạt và Đô Ba đang ra tay loạn sát quần hùng cho nên mới nổi giận thanh toán chúng ngay tại chỗ.

NỬA CÖI SƠN HÀ

Hồi 5(b)

Hán Dương chi dịch

Nhưng đến khi chàng quay lại thì tên Khuất Vỹ Hồ đã đào tẩu mất dạng. Lúc này chúng anh hùng đều bội phục Tồn Trung sát đất, cùng ồ cả lại tán dương không ngớt miệng. Bỗng có người cất tiếng hỏi :

- Thôi hãy tạm trối y lại đem về trong trang để chúng ta còn tra vấn cho vỡ lẽ.

Mọi người đều hân hoan vâng lời. Trần Lương Sơn không biết đã kiếm đâu được một sợi dây thừng rất lớn liền nhảy luôn lên trối chặt khuỷu tay tên nọ rồi xách đi đem luôn vào trang.

Trang chủ Lý Toàn đã sớm bày yến tiệc linh đình chờ sẵn vừa thấy Tồn Trung dẫn đầu quần hùng trở vào vội tiếp rước chàng vào trong đại sảnh, chấp tay tạ tội nói :

- Không ngờ tiểu huynh để lại là Liễu đại hiệp mà danh tiếng gần đây

đã lừng lẫy xa gần. Vừa rồi Lý mỗ đã thất lễ! Xin thứ tội! Thứ tội!

Tồn Trung vội trả lễ đáp :

- Lão tiên bối chớ nên nói quá lời như thế. Văn bối đâu dám nhận câu khen tặng ấy.

Đã nghe thấy Hoàng Diện Phong Cái lớn tiếng cười ha hả, từ phòng bên cạnh bước ra, xen lời nói :

- Tiểu sư đệ, người làm cho lão ca ca này tìm kiếm người muốn bỏ hơi tai ra, không hiểu người đã trốn chui trốn nhủi ở nơi nào?

Tồn Trung vội tiến lại vấn an ông ta, rồi hỏi :

- Sư ca định sai bảo tiểu đệ việc gì thế?

Hoàng Diện Phong Cái gỡ đầu gỡ tai một hồi rồi mới cười hí hí đáp :

- Nói ra thì dài dòng lắm. Để đợi có dịp mỗ sẽ kể đầu đuôi cho người nghe.

Liễu Tồn Trung liền quay lại ra lệnh cho xách Đô Ha tới trước mặt Lý Toàn nói :

- Lý tiên bối, tên này đã nghe Khuất Vỹ Hồ sai khiến tới đây gây rối. Không biết Vỹ Hồ đó là nhân vật phương nào? Y với lão tiên bối có mối thù hằn gì không?

Lý Toàn đáp :

- Lý mỗ xưa nay đối với tên Khuất Vỹ Hồ đó không hề có chút ân oán gì. Nghe nói trước kia y vốn là một sĩ phu thi rớt, rồi bực bội bỏ ra ngoài Quan ngoại, không ngờ y lại cầu kết với bọn Đại Thực quốc trở về Trung Nguyên này gây rối như thế.

Liễu Tồn Trung liền quát hỏi Đô Ha :

- Chúng ta là Trung Nguyên võ lâm xưa nay không hề có hiềm khích gì với các người, tại sao các người lại tới đây gây hấn như vậy?

Đô Ha đáp :

- Mỗ đâu có gây hấn hồi nào? Bọn mỗ Đại Thực quốc coi cuộc tỉ võ là một trò vui thường tình. Tên Khuất Vỹ Hồ bảo Lý Tập gia thường hay bày ra cuộc tỉ võ công khai, rồi dẫn bọn mỗ tới giúp vui. Nếu thua được thắng lợi ở mỗi trận đấu thì được thưởng một ngàn lạng bạc. Chúng anh hùng nghe nói đều quay đầu lại nhìn Lý Toàn, Lý Toàn ngạc nhiên hỏi :

- Y bảo nếu thắng trận nào là được thưởng một ngàn lạng bạc thật ư?

Đô Ha đáp :

- Đúng thế.

Liễu Tồn Trung động lòng nói :

- Bằng hữu, bạn đã bị Khuất Vỹ Hồ lừa gạt rồi.

Nói xong, chàng quay đầu lại nói với Lý Toàn :

- Lý lão tiên bối, tên Khuất Vỹ Hồ đó không hiểu đánh lừa mấy vị bằng hữu Đại Thực quốc tới đây gây rối để mưu đồ việc gì? Chỉ đáng tiếc là để cho y đào tẩu mất.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, nói :

- Dù y có chạy chân trời góc biển, sớm tối đây thế nào lão nhi này cũng sẽ bắt y đem về đây. Lúc ấy chúng ta sẽ biết rõ sự thật ngay. Liễu Tồn Trung liền giải khai huyết đạo cho Đô Ha, rồi bảo quần hùng cời trối cho y, nói :

- Bằng hữu người đi đi!

Đô Ha nói :

- Nay người không giết mổ nhưng thế nào cũng có một ngày mổ sẽ trở lại để báo thù cho hai vị sư đệ.

Liễu Tồn Trung cả cười nói :

- Bạn khỏi cần phải nói trước, Liễu Tồn Trung lúc nào cũng sẵn sàng khoan tay chờ đợi.

Đô Ba bỗng lộ vẻ hào khí chấp tay nói :

- Hay lắm! Sau này sẽ có lúc tái ngộ.

Nói xong y quay mình rời khỏi đại sảnh luôn. Lý Toàn tuy trong lòng hơi cảm thấy bất an nhưng cũng không biết nên giải quyết thế nào hơn.

Lúc ấy tiệc rượu đã bày ra đầy đủ ông ta liền mời quần hùng vào mâm, Hoàng Diện Phong Cái ngồi ở ghế thủ tọa còn mình thì ngồi kế bên bồi tiếp.

Hoàng Diện Phong Cái rượu tới là nốc cạn, liên tiếp uống luôn mười mấy ly đầy, rồi cười hi hí nói :

- Vui thật! Không ngờ vì tìm tiểu sư đệ, đến đây lại được ăn uống một bữa thật no say thế này.

Liễu Tồn Trung liền đứng dậy, cung kính rót đầy rượu vào ly của Phong Cái, rồi nói :

- Sư ca tìm tiểu đệ có việc gì thế? Nếu sư ca không nói ra, cứ để chất chứa mãi trong lòng thế nào lát nữa cũng đau bụng đấy.

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Việc mà phải kiếm đến người thì rất nhiều nhưng không cần phải giải quyết ngay vội, chỉ có một việc này phải cấp bách làm cho xong ngay mới được.

Liễu Tồn Trung nói :

- Sư ca mau nói ra ngay đi!

Chàng lại rót đầy một ly rượu cho Phong Cái. Ông ta đưa lên miệng nốc cạn rồi chùi mép thở dài nói :

- Triều đình gian thần lộng hành càng lúc càng gia tăng. Đáng tiếc

thay! Đáng tiếc thay!

Dứt lời ông ta lại đưa lên môi nốc cạn ly rượu mà Tồn Trung vừa rót tiếp, Hoàng Diện Phong Cái nói tiếp :

- Dọc đường lão nhi nghe nói mới đây Hộ bộ thượng thư Viên Tôn Kiệt đã bị lão hoàng đế ban xuống một thánh chỉ bắt trọn toàn gia, giải từ Tương Châu về tới Lâm An.

Tin tức này khiến chúng anh hùng đều cả kinh thất sắc, đồng thanh nói :

- Hộ bộ thượng thư Viên Tôn Kiệt là một vị ái quốc trung thần, tại sao toàn gia lại bị áp giải về kinh như vậy?

Hoàng Diện Phong Cái lại nốc cạn một ly, quăng lên bàn nghiêng răng nói :

- Miêu Truyền tổng chế đã ra lệnh cho lão hoàng đế phải bắt trọn toàn gia Viên Tôn Kiệt thì làm sao lão hoàng đế dám cưỡng lệnh? Tiểu sư đệ, lúc này việc đã gấp rút. Nghe nói Viên Tôn Kiệt bắt đầu được giải đi từ Tương Châu, xem như vậy, chỉ vào khoảng hai ngày sau chắc sẽ phải đi qua Thạch Kiều dịch ở Tương Dương hay là sẽ đi theo con đường Đào Hoa điểm. Lão nhi mỗi đi nhiều chân đã mỏi nhừ, chỉ thích ở lại đây ăn nhậu. Bây giờ các người phải phái người tới Đào Hoa điểm để dò xem động tĩnh ra sao, còn tiểu tử người vốn là một tên trẻ tuổi, lẹ chân mau tay, nên lập tức tới Thạch Kiều dịch. Nếu may mắn gặp được đoàn tù xa của Viên Tôn Kiệt thì hãy cứu y đem về đây. Sự việc không thể chậm trễ được. Hãy mau ăn uống cho thật no say rồi đi ngay mới kịp.

Liễu Tồn Trung liền bật dậy, nói :

- Tiểu đệ tửu lượng rất kém, xin cáo biệt lão ca đi ngay kéo lỗ mắt việc này.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Khi người tới Thạch Kiều dịch cần phải cẩn thận lắm mới được. Nên biết tên Miêu Truyền tất nhiên phòng bị rất kỹ càng, phụ trách áp giải đoàn tù xa đó tất nhiên không phải là những tay dễ đối phó. Nay người tới đó một mình, tất nhiên hung hiểm rất nhiều.

Lúc ấy chúng anh hùng đều cảm thấy nghĩa khí can vân, đứng dậy nói :

- Chúng tôi nguyện đi theo cạnh bên Liễu đại hiệp để đợi người sai bảo.

Hoàng Diện Phong Cái xua tay, nói :

- Không thể được! Không thể được! Không phải lão nhi coi thường, chứ vị cùng đi phen này sẽ hỏng hết đại sự. Tiểu sư đệ đi lần này chỉ nên dùng trí chứ không nên dùng lực. Sau khi thành công sẽ quay

trở về tổng đàn gặp lại mỗ.

Lý Long, Lý Hồ lúc này đối với Tồn Trung rất kính phục, thấy chàng sắp rời khỏi nơi này, mặt đều lộ vẻ quyến luyến. Lý Toàn vội đi vào trong nhà lấy một bao bạc ra, bên trong có ước chừng ba chục lạng hai tay trao cho Tồn Trung nói :

- Tại hạ có một chút quà mọn để tặng Liễu đại hiệp để tiện dụng trong khi đi đường, mong đại hiệp thu nhận cho.

Liễu Tồn Trung hiện trong người cũng không còn tiền sử dụng, cho nên cũng không khách sáo gì cả, liền nhận luôn bỏ vào trong người, rồi chàng quay lại chào khắp chúng anh hùng trong đại sảnh một lượt, bái biệt Hoàng Diên Phong Cái rồi lớn bước rời khỏi đại sảnh, trực chỉ thẳng Thạch Kiều dịch.

Lúc này thế lực của Miêu Truyền ở trong triều đình một lúc một lan rộng vây cánh của y bao bọc rất chặt chẽ, khiến cho Cao Tôn hoàng đế không làm sao còn nhúc nhích được. Y lấy quyền oai Tả mệnh đại thần vào triều không bái, không xưng danh. Mỗi khi bãi triều hoàng đế phải đích thân tống tiễn y ra tận ngoài cửa điện.

Lúc ấy Chiết Tây lộ phó tổng binh Lý Bửu đại phá quân Kim ở Tùng Lâm đảo, khiến Kim Ngột Truật phải bỏ chạy. Hoàn Nhan Xương liền cấp tốc viết một bức mật thư sai sứ giả đem tới kinh đô trao tận tay Miêu Truyền. Trong bức thư đại ý bảo Miêu Truyền phải nghĩ cách diệt trừ cho kỳ được Lý Bửu.

Khi ấy đang vào kỳ tháng Chạp, khi trời đất lạnh lẽo, tuyết rơi lác đác. Lúc ấy sứ giả tới Thành Đô thì tuyết đổ xuống rất nhiều. Y liền kiếm một tửu điểm, uống vài chén rượu cho đỡ lạnh. Ngờ đâu lại vừa lúc Hộ bộ thượng thư Viên Tôn Kiệt tới vùng này để thị sát trà vụ. Vào thời Nam Tống, trà được coi là một mồi phẩm bậc nhất của triều đình, cho nên những cơ sở khuếch trương trà, việc trồng trà cùng thuế khóa được coi là việc rất trọng yếu.

Vào thời này, uống trà cũng là một cách tiêu khiển rất lý thú, cho nên mỗi gia đình cũng lấy trà làm món thượng phẩm để đãi khách. Vì vậy trà đã trở thành huyết mạch kinh tế của thời đó, nên triều đình đã nghiêm cấm tư nhân không được tự quyền khai thác trà vụ.

Viên Tôn Kiệt giữ chức Hộ bộ thượng thư, đối với việc sinh lợi trà vụ ra sao, mọi việc đều do ông ta phụ trách quản lãnh hết.

Tôn Kiệt vốn là một người trung quân ái quốc, thường thường hay đích thân đi trông coi về mọi sinh hoạt trà vụ ở khắp nơi trong nước. Sau đó, ông ta lại đích thân tới các huyện nha để xem xét dân tình ra sao! Vì việc công rất bề bộn, ông ta có mượn một vị thống kế sư gia để tới giúp việc. Vị thống kế sư gia này họ Trình, tên là Tư Cận, là

một nhà hình danh học. Y vốn là một người rất trung nghĩa, nên đã được Viên Tôn Kiệt tin nhiệm. Hôm đó, thấy tuyết rơi xuống rất dày, Trình Tư Cận đứng ở huyện nha, thấy bộ hành đội mưa đập tuyết khí trời rất lạnh lẽo, liền nghĩ bụng :

- “Không biết trận mưa tuyết này tới bao giờ mới tạnh? Ta hãy tìm lộn quán rượu uống vài chén cho ấm bụng”.

Nghĩ đoạn, y liền bước xuống thềm đi sang một tửu điểm bên phía Đông. Khi tới nơi, Trình Tư Cận đưa mắt xem xét chung quanh một lượt thấy trong tửu điểm bàn nào cũng chật ních những người, hơi rượu bốc lên thơm phức, chỉ còn lại một chiếc bàn dài, mà nơi đó đang ngồi một hán tử ăn vận theo lối quan quân là còn có ghế trống. Trình Tư Cận vội bước tới, xin lỗi người nọ, rồi ngồi xuống. Tên quan quân này chính là sứ giả của Kim doanh sai đem bức mật thư dâng cho Miêu Truyền. Lúc này y đầu có vẻ hơi say sưa, hai mắt lơ đãng, không để ý gì đến Tư Cận, liền thò tay vào trong người móc ra một đĩnh bạc ném lên trên bàn, rồi bước ra ngoài cửa phóng đi ngay. Trình Tư Cận bỗng đưa mắt nhìn xuống dưới đất, phát hiện chỗ ngồi của tên quan quân vừa rồi có một bao thư liền nghĩ thầm :

- “Bức thư này có lẽ là do vị quan quân nọ khi móc tiền đã lỡ làm rơi ra”.

Y vội cúi xuống lượm bao thư lên rồi vội chạy ra ngoài cửa định trao trả cho tên nọ phong thư ấy, nhưng khi ra tới nơi thì tên quan quân nọ đã phóng ngựa đi mất dạng.

Tư Cận vội đưa mắt nhìn vào chiếc phong bì, thấy đề những chữ như sau :

- “Kính gửi Miêu Truyền tổng chế qua mắt”

Hạ khoản có ghi một chữ “Hoàn” liền giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Thì ra bức thư này của Kim doanh gửi cho Miêu Truyền”.

Y không dám mở ra coi, vội nhét luôn vào trong người, rượu cũng không uống, vội vã trở về huyện nha trao bức thư cho Viên Tôn Kiệt. Viên Tôn Kiệt mở ra coi kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh ra, nói :

- May mắn là bức thư lại lọt vào tay ta. Bằng không nửa mảnh sơn hà còn lại của Tống triều này thể nào cũng bị bọn gian thần bán rẻ cho ngoại bang.

Trình Tư Cận vội hỏi :

- Xin thượng thư cho biết bên trong bức thư viết những gì thế?

Tôn Kiệt liền trao bức thư cho Trình Tư Cận, nói :

- Người hãy coi xem sẽ biết rõ ngay.

Tư Cận xem qua một lượt, thất thanh nói :

- Ôi chà! Kinh khủng thật! Tên Hoàn Nhan Xương không ngờ lại

ngầm sai khiến Miêu Truyền hãm hại Lý tướng quân như vậy. Nếu chúng ta không hay biết chuyện này, thì không lâu sau, đại quân của Kim Ngột Truật cũng sẽ tới sát được đến đó. Không biết thượng thư định xử trí việc này ra sao?

Tôn Kiệt nói :

- Theo ý người thì cần phải hành động như thế nào?

Trình Tư Cận đáp :

- Theo ngu ý của thuộc hạ phải lập tức hành sự ngay, một mặt thông báo cho Lý tướng quân biết rõ tự sự một mặt dâng bức thư này trình lên thánh thượng. Miêu Truyền phạm tội thông địch mại quốc này, thế nào cũng bị xử theo quốc pháp.

Tôn Kiệt đáp :

- Người nói đúng lắm. Nếu vậy, người mau đem bức mật thư này tới kinh sư ngay, còn ta phải lo thị sát trà vụ ở Tương Châu này xong xuôi đã.

Trình Tư Cận vội nhận lệnh, lựa chọn cọt con ngựa tốt, đạp tuyết rong ruổi tới Lâm An. Nửa tháng sau, Viên Tôn Kiệt vẫn không nghe thấy tin tức gì của Trình Tư Cận cả. Ông ta nóng nảy vô cùng, vội dẹp chuyện thị sát trà vụ lại, định đích thân tới Lâm An xem sao thì đột nhiên nhận được thánh dụ, bảo ông ta cứ tiếp tục ở lại Tương Châu tra xét trà vụ, chớ nên hồi kinh vội.

Lại qua được mấy tháng nữa, bỗng phảng phất nghe người ta đồn đại Trình Tư Cận bị Miêu Truyền xử trảm, vì bị kết tội hiệp trợ với Viên Tôn Kiệt tham ô tiền bạc về trà vụ. Sau đó lại có tin đồn là Viên Tôn Kiệt tư gia tại kinh đô già trẻ ba mươi mấy người đều bị xử trảm đem ra chợ bêu đầu. Tội danh là vị Hộ bộ thượng thư Viên Tôn Kiệt tham ô lộng quyền làm lũng đoạn kinh tế quốc gia. Tiếp theo đó, lại có tin thủ phạm Viên Tôn Kiệt tại đào hiện ẩn trốn Tương Châu không dám trở về kinh sư.

Viên Tôn Kiệt đang ở Tương Châu huyện nha nghe thấy những tin tức nọ liền giật mình kinh hãi té lăn ra đất. Những viên chức trong huyện nha đều biết Viên Tôn Kiệt là người rất trong sạch nay nhất định là đã bị Miêu Truyền hãm hại nên đều khuyên ông ta tạm lánh ra miền Quan ngoại qua cơn tai bay vạ gió này.

Viên Tôn Kiệt ngửng mặt lên trời thở dài nói :

- Giữa thời buổi yêu ma tặc đảng đang lộng hành ngay giữa chốn triều đình như thế này, thử hỏi trong thiên hạ còn có nơi nào yên ổn. Ông ta vừa dứt lời thì một tên nha lại đã dẫn một viên Kỳ bài quan tiến vào. Viên quan nọ tiến vào ngồi giữa trung đường tuyên đọc thánh chỉ đại ý là Viên Tôn Kiệt đã mượn việc thị sát trà vụ lấy tiền

quốc gia làm của riêng man khai trà thuế. Nay hạ lệnh cho thống chế Miêu Truyền toàn quyền định đoạt xử án, áp giải về kinh sư lắng trì theo chính pháp...

Viên quan nọ đọc xong thánh chỉ liền đưa mắt nhìn Viên Tôn Kiệt mặt lộ vẻ rầu rĩ ái ngại thở dài một tiếng nói :

- Xin đại nhân chớ nên trách cứ, ty chức chỉ thừa lệnh cấp trên mà hành sự thôi.

Viên Tôn Kiệt gượng cười đáp :

- Viên mỗ có chết cũng không lấy gì làm tiếc nhưng chỉ hận là nửa mảnh sơn hà này rồi đây sẽ bị bọn gian nhân làm cho lũng đoạn.

Viên quan nọ rầu rĩ nói :

- Không ngờ Hộ bộ đại nhân một niềm thanh liêm chính trực mà lại bị kết tội vào tội danh lũng đoạn trà thuế. Thư thế này không biết họ đã nại bằng chứng ở đâu ra. Đại nhân, khi trở về kinh sư người cứ biện bạch ở trước mặt thánh thượng.

Y nói tới đó thì từ bên ngoài đã có mấy đại hán phụ trách việc sứ giả tù xa bước vào.

Viên quan nọ vừa trông thấy bọn đại hán nọ liền quát bảo :

- Các người để tù xa ở đâu?

Bọn nọ vội ứng tiếng dạ ran, rồi chạy ra bên ngoài đẩy một chiếc tù xa tới trước cửa huyện nha. Kỳ bài quan tiến lại, hạ chiếc y quan của Tôn Kiệt đang đội xuống, đưa bộ áo tù nhân cho ông ta thay đổi rồi mời ông ta ngồi vào trong xe, áp giải về phủ Tương Châu.

Dọc đường bá tánh đều vây lại xem, ai nấy đều lắc đầu thở dài, thương tiếc.

Khi Liễu Tồn Trung tới Tương Châu thì tù xa đã được giải đi rồi.

Chàng vội vã đuổi tới Tương Dương, dọc đường dò hỏi nghe ngóng, được biết tù xa vào khoảng giờ Ngọ thể nào cũng đi qua nơi đây.

Bọn áp giải tù xa, trừ một bọn quan binh ra, còn có một bọn đại hán tướng mạo rất dữ tợn. Trong bọn chúng có một số cao thủ nổi danh trong giới Hắc đạo, Liễu Tồn Trung liền nghĩ thầm :

- “Sư ca tính toán không sai. Ông ta dặn bảo mình chỉ nên dùng trí chứ không nên dùng sức. Xem tình hình này thì ta cũng chỉ có cách duy nhất đó thôi!” Chàng lại nghĩ tiếp :

- “Khi tù xa tới Thạch Kiều dịch, thời gian có lẽ sẽ vào lúc trời sâm sâm tối. Vậy ta hãy tìm một hàng quán nào đó để ăn uống nghỉ ngơi đã rồi chọn mua một con ngựa tốt mới xong”.

Nghĩ tới đó chàng vừa bước tới cửa một tửu điểm. Chàng thấy quán ăn này không rộng lắm chỉ bày chừng bảy tám cái bàn nhưng không thấy có khách ra vào gì cả mà góc bàn bên phía tây chỉ có một thiếu

nữ ăn mặc võ trang lưng đeo trường kiếm. Võ kiếm nom đã bạc màu chuôi kiếm được nạm bằng cổ ngọc, mới thoáng trông cũng biết ngay là một thanh bảo kiếm rất quý giá. Tua kiếm màu hồng bay phát phới ở phía trước bộ quần áo lụa trắng nom thật đẹp mắt vô cùng. Thiếu nữ nọ vừa trông thấy Tồn Trung tiến vào, ánh mắt sáng như sao của nàng hơi lộ vẻ kinh ngạc. Liều Tồn Trung cũng rất lấy làm lạ lùng, vì một thiếu nữ đơn thân độc mã ăn vận võ phục lưng đeo trường kiếm lại ngang nhiên ngồi trong một tửu điểm ăn uống như thể quả là một việc rất hiếm cho nên chàng lộ tính hiếu kỳ chăm chú nhìn thiếu nữ nọ.

Ngờ đâu ngay lúc ấy thiếu nữ nọ cũng quay đầu lại nhìn thấy Tồn Trung đang chăm chú nhìn vào mình nàng liền nhếch mép cười nhạt rồi lại quay đầu ăn uống như thường.

Liều Tồn Trung cũng không chú ý tới thái độ kỳ lạ đó. Chàng ăn uống qua loa để lại ít bạc vụn trên bàn để trả tiền cơm nước rồi vội vã bước ra khỏi quán.

Tồn Trung đưa mắt đảo dáo dác ra nhìn tứ phía, vẫn không kiếm được quanh đó có một quảng trường nào bán ngựa. Chàng vội thăm hỏi người qua đường, mới biết quảng trường bán ngựa được thiết lập ở phía ngoại thành. Địa phương đó có tên là Tẩu Mã Ba. Suốt một dãy đó đều là những trường sở dùng để nuôi và bán ngựa.

Tồn Trung liền cất bước tiến thừng về phía đó. Xa xa, chàng đã nghe thấy có tiếng ngựa hí dài, và có tiếng người nói :

- Con này là Tây Bắc Danh Câu, rất khó điều khiển cho nó thuần phục. Cô nương muốn mua cần phải cẩn thận lắm mới được.

Lại nghe tiếng của người khác nói :

- Đúng thế. Vì nó thuộc vào loại ngựa giống rất tốt cho nên muốn cỡi con ngựa bất kham này không phải là việc dễ dàng. Nghệ thuật cỡi ngựa phải cao siêu lắm mới được.

Lại nghe thấy giọng của một thiếu nữ nói :

- Điều đó cũng không lấy gì làm lạ. Nếu ngựa càng hung hãn bao nhiêu thì bản cô nương lại càng cảm thấy hứng thú, nhưng điều kiện cần phải chạy cho thật nhanh và dai sức là được rồi.

Lại có giọng của tên nói trước đáp :

- Nếu vậy con Tây Bắc Danh Câu này rất hợp với ý muốn của cô nương. Chúng tôi đã đặt cho nó cái tên là “Thiên Lý Phong”. Trong một nghìn dặm, nó chỉ lướt đi trong thoáng cái đã tới nơi nhanh như một làn gió thoảng. Nhưng cô nương cũng phải nên cẩn thận lắm mới được. Vì nó không những hung dữ mà còn không chịu phục nữ nhân.

Coi chừng sẽ bị nó hất ngã xuống dưới đất đấy.

Thiếu nữ nọ trề môi nói :

- Hứ! Bỏ cô nương mà còn phải sợ nó ư?

Liều Tồn Trung bước tới gần liền nhận ra ngay thiếu nữ nọ chính là người mà mình đã gặp trong tửu quán hồi nãy và tráng hán bán ngựa tay dắt một con ngựa cao lớn màu xám tro. Nó cứ hất vó lia ha ngừng đầu lên hí dài nom thật hùng dũng.

Thiếu nữ nọ liền đón lấy dây cương rồi nhẹ nhàng tung mình nhảy lên trên yên ngựa. Nàng bỗng quay đầu lại thấy Tồn Trung cũng tới nơi liền hậm hực kêu hừ một tiếng trừng mắt lên nhìn chàng rồi khế hích chân vào bụng ngựa. Con ngựa liền đứng dựng lên hí dài một tiếng bốn vó chồm lên chồm xuống một hồi như muốn hất người ngồi trên yên ngã xuống đất.

Thiếu nữ nọ tay phải ghì cương hai chân kẹp chặt lấy bụng ngựa tay trái khế giờ lên một cái, miệng quát :

- Đi!

Con ngựa nọ lại động chân hất căng một hồi, rồi ngừng đầu lên hí dài, cất bốn vó, như một làn gió phóng thẳng về phía trước.

Các tráng hán bán ngựa thấy vị cô nương trẻ tuổi này có thể khắc phục nổi con ngựa bất kham ấy đều lấy làm lạ, đưa mắt nhìn nhau. Chúng quay đầu lại, thấy Tồn Trung đang đứng ngẩn ngía, một tên liền cất tiếng hỏi :

- Khách quan cũng muốn mua ngựa phải không?

Tồn Trung gật đầu, đáp :

- Phải. Có con ngựa thật tốt nào, mau lựa ra đây một con cho tại hạ. Tên bán ngựa vội chạy vào trong tàu ngựa, giây lát sau đã dắt ra một con ngựa trắng toát, trông thật hùng vĩ nói :

- Con này chúng tôi đặt nó một cái tên là Tuyết Hồ, chạy nhanh vô cùng, sức lực dồi dào, so sánh với con Lý Phong của vị cô nương vừa rồi xin đoán chắc với khách quan là nó không hề thua kém chút nào.

Tồn Trung liền hỏi :

- Thế định bán bao nhiêu?

Tên bán ngựa liền giơ ba ngón tay lên. Tồn Trung liền hỏi :

- Ba trăm quan ư?

Tên bán ngựa đáp :

- Ba trăm lạng. Đây là một loại ngựa giống tốt nhất xin khách quan cứ việc cỡi thử sẽ biết ngay.

Tồn Trung liền đưa tay lên sờ mó khắp thân thể của con ngựa một hồi. Chàng thấy con ngựa toàn thân trắng như tuyết, không có xen

một đốm nhỏ nào về sắc lông khác.

Tồn Trung rất vừa ý, khẽ tung mình nhảy lên lên con ngựa, giật cương phóng thẳng về phía trước, theo hướng thiếu nữ nọ.

Con đường này rất nhỏ hẹp bên phải núi cao chọc trời bên trái là một vực sâu thăm thẳm, nếu hai ngựa chậm rãi thả rong thì khả dĩ còn tạm đi được nhưng nếu hai ngựa từ hai đầu cùng phi lại mà một bên không chịu nép sát bên để nhường lối thì thể nào cũng bị va đụng nhau và một bên bị hất văng xuống sơn cốc.

Thiếu nữ mặc võ phục đang quây ngựa lại, từ đằng xa nàng nhìn thấy Tồn Trung đang phi tới liền khẽ hừ nhạt một tiếng nghĩ thầm :

- “Đó là người đã tự tìm lấy cái chết. Bỏn cô nương phải cho người biết tay mới được để sau này khỏi bị người làm quần chân”.

Lúc ấy hai người chỉ còn cách nhau khoảng mấy chục trượng. Liều Tồn Trung thấy thiếu nữ nọ đột nhiên chân khẽ thúc vào bụng ngựa, con ngựa liền hí dài một tiếng phóng nước đại tới nhanh như điện chớp.

Tồn Trung giật mình thất kinh chỉ sợ thiếu nữ nọ không kìm giữ nổi được ngựa va chạm vào mình sẽ rơi xuống sơn cốc, chàng vội gò cương lách sang bên trái nhường phần đường an toàn bên phải cho nàng nọ. Đó là hảo ý của chàng.

Tình thế lúc này quả thật là hung hiểm. Ngờ đâu, khi thiếu nữ nọ vừa lướt qua sát cạnh chàng, thì đột nhiên chân phải của nàng bỗng rời khỏi bàn đạp, rồi nhảm giữa bụng con ngựa của Tồn Trung đạp mạnh một cái.

Chỉ nghe thấy con ngựa của Tồn Trung hí dài một tiếng đau đớn, rồi cả người lẫn ngựa đều rơi xuống vực thẳm.

Nàng nọ cất tiếng cười rất đắc ý, rồi phóng ngựa thẳng về mã trường. Tên bán ngựa vội chạy tới đưa tay nắm lấy cương ngựa cười nịnh, hỏi :

- Cô nương, con Thiên Lý Phong này có phải rất vừa ý với ý muốn của cô nương chăng?

Thiếu nữ vui vẻ gật đầu đáp :

- Dừng được lắm. Người định bán bao nhiêu?

Tên nọ đáp :

- Đáng lẽ với người khác thì tiểu nhân phải bán con Thiên Lý Phong này với giá bốn trăm lạng nhưng vì nể cô nương đây nên tiểu nhân chỉ xin ba trăm lạng là được rồi, cùng một giá tiền với vị quan khách kia. Ờ? Tại sao vẫn chưa thấy vị khách quan kia quay trở lại thế?

Hay cười không cẩn thận bị té xuống dưới sơn cốc thì thật là nguy tai!

Thiếu nữ mặc võ phục nọ có vẻ đắc ý, cười nói :

- Y đã đi luôn rồi. Ngựa của y đáng giá ba trăm lạng, phải không?

Tên bán ngựa đáp :

- Dạ! Dạ! Vị ấy còn chưa trả tiền.

Thiếu nữ nói :

- Không sao, để ta trả luôn cho.

Dứt lời nàng móc trong người ra hai đĩnh vàng, nói :

- Đây, còn dư bao nhiêu, thưởng cho người hết.

Tên bán ngựa cảm tạ không ngớt, nhìn theo phía sau lưng thiếu nữ mặc võ phục nọ cho tới khi mất dạng, rồi mới hớn hờ nói :

- Không biết vị cô nương này là nhân vật như thế nào mà lại rộng rãi đến thế.

Thiếu nữ mặc võ phục nọ dường như có mang một nhiệm vụ gì rất hệ trọng, hai chân nàng cứ thúc vào bụng ngựa lia lịa. Con ngựa liền sải bốn vó, như một làn gió lao thẳng về phía trước.

Lúc tới Thạch Kiều dịch thì đã vào lúc hoàng hôn. Thạch Kiều dịch này là một tiểu trấn nổi liền Tương Châu với Hán Dương. Tương truyền vào đời Tây Hán, có một tiểu tử, lưng cồng cha già, lặn lội đi tìm thầy chữa thuốc, bất cứ tiết trời xấu hay tốt, ngày nào như ngày ấy đều không gián đoạn.

Nguyên nơi đây có một con sông nhỏ, thường có đò đưa người qua sông, nhưng vì hiếu tử rất nghèo nàn, không có tiền thuê đò, cho nên cứ mỗi ngày như thế đều chờ lúc thủy triều xuống tới sang bụng cồng cha già lội qua, mặc cho quần áo bị ướt sũng nước.

Hôm đó nước dâng lên rất lớn, mực nước cao hơn trước mấy thước, đợi mãi không thấy nước xuống, hiếu tử nọ lưng cồng cha già đứng bên bờ than thở. Bỗng thấy trước mắt có con mãng xà cực kỳ to lớn từ trong bụi rậm rạp cạnh đó phóng ra, rồi vắt mình sang bên kia bờ sông.

Hiếu tử nọ sợ hãi quá liền hôn mê ngã lăn ra đất. Khi tỉnh lại chàng không còn thấy con mãng xà đâu nữa, mà chỉ thấy trước mặt mình xuất hiện một chiếc cầu đá thiên nhiên nổi liền hai bên bờ sông. Hiếu tử nọ mừng quá, liền cồng cha già đi qua chiếc cầu đó sang bên kia. Sau có người nhớ lại diễn tích về người con chí hiếu ấy, mới đổi cái tên vùng này là Thạch Kiều dịch.

Bình thời vùng Thạch Kiều dịch này rất náo nhiệt, nhưng hôm nay bầu không khí ngoài đường xá có vẻ khản trương, nên rất ít người qua lại, chỉ có những quan binh rậm rạp đi tra xét, với một số võ sĩ mặc võ trang đi xen lẫn với bọn họ thôi.

Thiếu nữ mặc võ phục vừa tới một khách điểm, xuống ngựa lớn tiếng

kêu gọi :

- Bên trong có người nào không?

Bỗng có một tên tiểu nhị từ bên trong chạy ra, đưa mắt quan sát nàng một lượt rồi hỏi :

- Có phải cô nương vừa kêu gọi đấy không?

Thiếu nữ đáp :

- Có phòng cho thuê không?

Tên tiểu nhị đáp :

- Chỉ còn một chiếc đơn phòng, một người nghỉ được thôi, chứ hai người thì không thể được.

Thiếu nữ trợn mắt nói :

- Câm mồm! Ta chỉ có một mình, sao ngươi dám ăn nói lếu láo bảo cái gì hai người.

Tên tiểu nhị ngơ ngác hỏi lại :

- Một mình cô nương mà trú ngụ ở khách điểm?

Vào thời Nam Trang một thiếu nữ đơn thân vào trú ngụ ở một khách điểm là một chuyện thật hy hữu. Tên tiểu nhị nọ lại đưa mắt quan sát từ đầu chí chân thiếu nữ nọ một lượt thấy nàng lưng đeo trường kiếm trông vẻ người ngoài xinh đẹp yếu điệu còn ẩn hiện vẻ cân quắc anh thư liền nghĩ thầm :

- “Thạch Kiều dịch ngày hôm nay sao xảy ra lắm chuyện kỳ lạ thật”.

Nghĩ đoạn y liền dẫn thiếu nữ vào một căn phòng khoảng cuối dãy, mở cửa phòng rồi mở một cuốn sổ ra nói :

- Cô nương cao danh quý tánh là chi?

Thiếu nữ nọ hậm hực hỏi lại :

- Ngươi hỏi để làm gì?

Tên tiểu nhị đáp :

- Hôm nay huyện nha đã xuống lệnh, bất cứ khách trọ tới cư trú cũng đều phải ghi danh tánh đầy đủ để tiện việc kiểm tra.

Thiếu nữ lạnh lùng đáp :

- Hà Ngọc Trì.

Tên tiểu nhị vừa ghi vào cuốn sổ vừa hỏi tiếp :

- Chữ “Ngọc” đây là kim ngọc, và Trì là thành trì có phải không?

Ngọc Trì cười đáp :

- Kể ra ngươi cũng có đôi chút học vấn đấy.

Tên tiểu nhị lại hỏi :

- Cô nương bao nhiêu tuổi, là người ở phương nào?

Ngọc Trì đáp :

- Ngươi hỏi cặn kẽ như thế làm chi?

Tên tiểu nhị vừa xin lỗi, vừa cười nịnh, đáp :

- Đó là do lệnh trên ban xuống, bảo phải khai rõ danh tánh tuổi tác quê quán đầy đủ mới được.

Ngọc Trì dẫn sự bức bối xuống nói :

- Mười tám tuổi. Tứ Xuyên.

Tên tiểu nhị ghi đầy đủ vào cuốn sổ rồi cúi mình vái chào lui ra bên ngoài.

Hà Ngọc Trì thấy tên tiểu nhị đã lui ra rồi, vội kêu gọi :

- Tiểu nhị, hãy trở lại đây, ta còn có điều muốn hỏi.

Tên tiểu nhị nghe gọi vội quay lại, hỏi :

- Cô nương vừa gọi tôi đấy ư?

Ngọc Trì đáp :

- Không gọi người thì còn gọi ai nữa.

Tên tiểu nhị vội tiến vào trong phòng cung kính hỏi :

- Cô nương định sai bảo điều chi thế?

Ngọc Trì hỏi :

- Nghe nói Hộ bộ thượng thư Viên Tôn Kiệt phạm trọng tội. Bị nhốt vào tù xa áp giải về Lâm An ngày hôm nay sẽ đi qua Thạch Kiều dịch này, phải không?

Tiểu nhị đáp :

- Tiểu nhân không biết vị Viên đại nhân đó là ai, nhưng vừa được nghe người ta đồn đại, có một đoàn tù xa sắp đi ngang qua đây. Áp giải đoàn tù xa đó, ngoài đội quan binh ra còn một bọn võ sĩ rất dũng mãnh.

Ngọc Trì hỏi tiếp :

- Thế tù xa đình ngừng lại nghỉ ngơi ở đâu?

Tên tiểu nhị đáp :

- Nghe nói định dừng lại ở phủ nha.

- Thế phủ nha ở tận đâu?

Tên tiểu nhị đáp :

- Ở gần đây thôi. Rẽ qua bên trái chỉ đi một chút là tới ngay.

Tên tiểu nhị vừa trả lời vừa lăm lét nhìn thiếu nữ, rồi lui ra khỏi phòng.

Ngọc Trì thấy tên nọ đi rồi, cũng muốn nghỉ ngơi đôi chút, rồi sẽ tới huyện nha tra xét một phen.

Đúng lúc ấy, bỗng nghe giọng của tên tiểu nhị ở bên ngoài lớn tiếng hỏi :

- Khách quan định tìm ai thế?

Sau đó liền có tiếng đáp :

- Không tìm ai cả. Mỗ chỉ muốn kiếm phòng để trú chân thôi.

Còn phòng hay không?

Tên tiểu nhị đáp :

- Dạ còn ạ. Xin khách quan hãy theo tiểu nhân.

Thì ra tên tiểu nhị vừa dẫn một người tiến vào, không phải ai xa lạ, mà chính là Liễu Tồn Trung. Vì đã lo thay cho sự an toàn của Ngọc Trì, Tồn Trung đã nhường lối đi bên trong cho nàng, không ngờ bất thành linh lại bị nàng đá cả người lẫn ngựa rớt xuống sơn cốc.

Chàng vội nhún mình rời khỏi mình ngựa, lẳng không phi thân lên trên cao hai trượng sử dụng thức Yển tử xuyên liềm lộn ngược người bám vào một thân cây nhỏ mọc ở ven núi, rồi uốn mình tung lên trên đường thoát nạn.

Lúc chàng đưa mắt nhìn, thì thấy Hà Ngọc Trì đã phóng ngựa đi xa rồi, Tồn Trung trong lòng rất hoài nghi, nghĩ thầm :

- “Ta với vị cô nương này xưa nay không hề gặp nhau bao giờ, tại sao nàng lại dùng thủ đoạn ác độc, coi ta như kẻ đại thù vậy”. Chàng liền quay trở về mã trường. Tên bán ngựa ngạc nhiên hỏi :

- Vừa rồi khách quan chẳng đã cỡi con Tuyết Hổ là gì? Sao không thấy nó đâu cả?

Tồn Trung đáp :

- Ta cho nó đi ăn cỏ, rồi nó bỗng xổng mất. Đây ta đền người ba trăm lạng.

Tên bán ngựa cười nói :

- Vị cô nương kia đã trả thay cho khách quan rồi. Thế vị ấy không nói cho khách quan biết ư?

Tồn Trung trong lòng hơi ngạc nhiên nhưng rồi chàng lại vờ lẽ ngay liền đáp :

- À, mỗ chớ quên thật. Cô nương ấy có nói cho mỗ biết rồi. Thôi người hãy mau đi lựa cho ta một con ngựa tốt khác đi.

Tên bán ngựa liền đi vào trong tàu ngựa. Giây lát sau y đã dắt ra một con ngựa màu hoàng kim. Tồn Trung vừa thấy con ngựa rất mạnh khỏe liền vừa ý ngay. Chàng trả tiền xong xuôi rồi cỡi thẳng tới Thạch Kiều dịch.

Hà Ngọc Trì thấy Tồn Trung đi vào trong phòng rồi liền lánh mình buốt ra bên ngoài. Nàng vừa quẹo sang bên trái, quả nhiên xa xa đã nhìn thấy một tòa phủ nha sừng sững, trước cửa có hai tên bồ khoái đứng canh giữ.

Lúc ấy trời đã tối, nhà nhà đều đã lên đèn, và ngoài lộ đã vắng bóng người.

Ngọc Trì vội đi vòng qua mấy lượt, ngấm ngấm quan sát địa thế, cố ghi nhớ trong lòng rồi ung dung trở về khách điểm, kêu tiểu nhị đem cơm nước lên ăn uống.

Đợi tới khi trống điểm canh ba đoán là mọi người đều đã ngủ say, nàng liền thay đổi y phục dạ hành lưng giắt trường kiếm lướt ra ngoài cửa sổ rồi tung mình lên trên mái ngói.

Nàng trở khinh công ra nhằm thẳng phủ nha lướt tới. Cách phủ nha không xa, nàng đưa mắt quan sát, thấy có một toán lính tuần đêm đang đi canh phòng. Nàng chờ cho bọn lính đi qua, liền lướt tới gần, nép mình vào một mái ngói trong bóng tối.

Giữa lúc ấy nàng bỗng phát giác một bóng đen đang dùng thuật xà hình phóng tới. Nàng quan sát kỹ, liền nhận ngay ra bóng đen nọ là Liễu Tồn Trung liền nghĩ thầm :

- “Người cứ theo sát bản cô nương mãi thế, thì chỉ sớm được đi thâu Diêm Vương thôi!” Nàng bỗng vung tay lên, liền có một vật phát ra tia sáng lấp lóe nhằm thẳng Liễu Tồn Trung phóng tới.

Lúc ấy Liễu Tồn Trung đang chăm chú theo dõi bọn lính tuần canh đột nhiên bỗng thấy có ám khí bắn tới trước mặt, chàng vội buông tay ra thộp lấy.

Thì ra đó là một mũi phi tiêu bạc nho nhỏ. Chàng vội đưa mắt nhìn, thì thấy có một bóng đen tung mình xuống đất, rồi lướt thẳng về phía ngoại thành.

Tồn Trung vội phóng mình đuổi theo. Chàng thấy mình còn cách bóng đen kia khoảng năm sáu trượng. Bóng đen trước mặt đột nhiên đề khí thân hình như một ngôi sao xẹt bắn thẳng về phía trước, chỉ trong chớp mắt đã bỏ xa Tồn Trung tới hơn mười trượng. Tồn Trung hơi kinh hãi nghĩ thầm :

- “Đối phương là một nhân vật có khinh công ảo diệu như thế mà tới nay ta muốn giải cứu cho Viên đại nhân quả thật khó khăn vô cùng”. Chàng phần chấn tinh thần cũng trở thuật phi hành ra người như một mũi tên rời khỏi cung lao thẳng về phía trước, liền thân gần được khoảng cách giữa hai bên chừng đôi ba trượng tức thì.

Lúc đó hai người kẻ chạy người đuổi đã cách huyện nha khá xa.

Khi chạy tới một khu rừng rậm rạp bóng đen nọ nghĩ thầm :

- “Hay lắm! Dù người có viện binh cũng chưa chắc đã tới đây kịp!”

Nghĩ đoạn bóng đen liền dừng bước thò tay ra phía sau rút luôn thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, chờ Tồn Trung vừa tới nơi liền sử dụng một chiêu “Hoành Tảo thiên quân” nhằm người chàng phạt tới tức thì.

Tồn Trung vừa rượt tới nơi, không ngờ đối phương đột nhiên bỗng rút kiếm ra tấn công mình bằng một thế độc hiểm nhanh như điện chớp như vậy, vội ngửa người về phía sau tránh né.

Chỉ nghe thấy soạt một tiếng, vai áo của Tồn Trung đã bị kiếm phạt

đứt mất một miếng.

Vừa mới đụng độ với kẻ định mà chỉ trong nháy mắt đã bị lép vế đó là lần thứ nhất từ khi chàng xuất đạo tới giờ mới gặp phải, khiến chàng giật mình kinh hãi thẳm.

Chàng đưa mắt nhìn bóng đen nọ, thì phát giác chính là thiếu nữ đã đánh mình rớt xuống phong cốc. Chàng cả giận liền quát hỏi :

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ nọ hừ nhạt một tiếng, đáp :

- Được, để bỗn cô nương nói cho người hay, có chết người cũng được yên tâm nhắm mắt. Bỗn cô nương đi không đổi danh ngồi không cải tính, chính là Hà Ngọc Trì. Thôi người hãy tới đây nhận lãnh lấy cái chết đi. Viện binh không tới kịp đâu.

Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Cô nói gì viện binh thế?

Ngọc Trì lạnh lùng quát bảo :

- Đừng có nhiều lời! Hãy coi kiếm!

Kiếm quang đã như một làn sáng bạc nhằm hai mắt Tồn Trung đâm tới.

Tồn Trung vội nghiêng đầu né tránh quát hỏi :

- Cô nương này lạ lùng thật! Vì có gì cứ ba phen bốn bận gây hấn với tại hạ như vậy?

Ngọc Trì lại hừ một tiếng, nói :

- Ta không thèm lý luận nhiều với người làm chi.

Đứt lời nàng lại phóng ra hai kiếm nhằm thẳng Thước Kiều huyết của Tồn Trung tấn công, thể thức nhanh nhẹn tuyệt luân.

Tồn Trung lại vội nghiêng mình né tránh. Chàng vốn định rút mũi trủy ra giao đấu với đối phương, nhưng kiếm pháp của Ngọc Trì tinh xảo hiểm hóc khôn tả, cứ dồn ép chàng tránh phải né trái lia lịa, không sao có cơ hội rút khí giới ra. Bất giác Tồn Trung liền nổi hào khí đợi cho mũi kiếm của Ngọc Trì tới gần, chàng bất thần ngồi sụp xuống, hữu chưởng nhanh nhẹn nhằm chuôi kiếm của nàng nọ vỗ luôn một thế.

Thế võ này của chàng nhanh không thể tưởng tượng được. Ngọc Trì vội thu tay lại, nhưng không còn kịp nữa. Chỉ nghe thấy “tanh” một tiếng, trường kiếm đã bị đánh rời khỏi tay, bay lên trên không. Cổ tay tê tái.

Ngọc Trì vẫn cố nhin đau, bỗng uốn mình, tung người nhảy lên trên không hơn trượng, rồi nhẹ nhàng vươn tay ra chụp lấy thanh kiếm đang rớt xuống, thể thức đẹp cực độ.

Tồn Trung thấy vậy cũng phải ngẩn người ra nhìn. Đang lúc ấy bỗng

nghe thấy có tiếng người la lớn :

- Thân pháp tuyệt đẹp! Thân pháp tuyệt đẹp! Tiếp theo đó, liền có năm sáu người mặc áo xám dần dần xuất hiện.

Một tên võ sĩ áo xám trong bọn giơ tay ra chỉ Ngọc Trì rồi quay sang một tên đứng đầu bọn nói :

- Ủa? Thì ra lại là một thiếu nữ.

Tên đứng đầu bọn cười hắc hắc một hồi, miệng vẫn luôn luôn khen ngợi :

- Kiếm pháp đẹp thật! Kiếm pháp đẹp thật.

Ngọc Trì sắc mặt bỗng lạnh lùng quay sang Tồn Trung quát bảo :

- À, thì ra viện binh của ngươi đã tới. Sao ngươi còn chưa động thủ lại cứ đứng ì ra ở đó?

Tồn Trung bỗng động lòng. Chàng vội cúi xuống nhìn thấy mình cũng đang mặc một bộ quần áo màu xám liền nghĩ thầm :

- “Thì ra là thế. Vị cô nương Hà Ngọc Trì đây tưởng mình là đồng bọn với những tên áo xám này nên mới có sự hiểu lầm trên. Nào ta làm sao biết được rằng bộ quần áo màu xám này là do khi ta bị hôn mê ở Bắc Cốc sơn đã được Hoàn Ngột Nhã cho người đem tới để thay đổi. Bọn người ở trước mắt này xem chừng là những nhân vật của Bắc Cốc sơn phái tới. Nhưng không biết vị cô nương này có gây thù kết oán với bọn chúng như thế nào?”.

Nghĩ đoạn chàng liền lặng lẽ đứng sang một bên chờ xem sự thể sẽ biến hóa ra làm sao.

Chàng thấy tên dẫn đầu bọn áo xám nọ tuổi khoảng ngoài bốn mươi hai mắt lóng lánh có thần, có lẽ y là một tay nội gia cao thủ, trong tay phe phẩy một chiếc quạt xếp. Dưới ánh sáng trăng, chiếc quạt đó lia ra tia ánh sáng lấp lóe, hiển nhiên đã được chế luyện bằng chất thép rất cứng rắn.

Tên áo xám đứng đầu bọn đưa tay lên phe phẩy chiếc quạt, cười hắc hắc nói :

- Bể nhân được thiên hạ ban cho một cái danh hiệu nho nhỏ.

Thiết Phiến Tử họ Trương tên Nguyên. Cô nương quý danh là chi?

Hà Ngọc Trì quắc mắt lên, đáp :

- Hừ! Ai thèm thông danh tánh cho ngươi biết! Rõ không biết xấu hổ! Những tên võ sĩ mặc áo xám khác thừa dịp đôi bên đang đối đáp liền ngấm ngầm tiến tới bao vây thiếu nữ chặt chẽ, không một tên nào để ý tới Tồn Trung.

Thiết Phiến Tử lại trề môi ra cười, nói :

- Trên giang hồ này người có tư cách được thông báo danh tánh với Thiết Phiến Tử đây cũng rất hiếm đấy!

Hà Ngọc Trì hậm hực quát mắng :

- Bỏn cô nương không cần biết! Các người cứ việc xông cả lên đi!

Thiết Phiến Tử liền giơ tay ra phát một cái, nói :

- Các người hãy tiến lên, thử thách với vị cô nương này vài chiêu để ta xem.

Mấy tên áo xám nọ liền dạ ran, tay nắm chặt chuôi kiếm, tiến lên từng bước một.

Hà Ngọc Trì chỉ nhếch mép cười nhạt, đợi cho một tên áo xám tiến gần tới khoảng bốn thước, bỗng nàng tung mình nhảy tới. Chỉ thấy ánh trường kiếm lóe lên, tiếp theo đó là một tiếng kêu ối chà thảm khốc.

Tên nọ cổ tay phải đã bị chặt gãy rơi xuống mặt đất. Thiếu nữ hai chân khể nhún một cái, trường kiếm liền vung ra. Tiếp theo đó lại một tên áo xám bị đứt lìa cổ tay kiếm rớt xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt nàng đã liên tiếp đả thương hai tên áo xám.

Còn ba tên đứng ngoài thấy vậy đều lộ vẻ khiếp sợ không dám xông lên nữa.

Thiết Phiến Tử trong lòng cũng hơi giật mình, nghĩ thầm :

- “Thân pháp của thiếu nữ dường như là xuất xứ ở Thiên Sơn phái. Chẳng lẽ nàng ta lại là đệ tử của lão ni chăng? Nếu quả đúng thì ta chớ nên dây dưa với nàng ta!”

Y lại nghĩ tiếp :

- “Nhưng nếu nàng là đệ tử của lão ni thì tại sao lại ăn mặc theo lối tục gia thế này?”.

Nghĩ đoạn, y hoài nghi vô cùng, lại phe phẩy mấy cái hỏi tiếp :

- Tiểu cô nương, Thiên Sơn thần ni là người thế nào của cô nương thế?

Ngọc Trì chau môi ra, đáp :

- Người hỏi để làm gì? Nếu không sợ bị chặt cụt tay thì cứ việc tiến lên!

Thiết Phiến Tử cười giọng rất hiểm độc, nói :

- Cô nương nếu quả là người truyền nhân của Thiên Sơn thần ni xin chỉ cần nhận một tiếng “phải”, thì coi như việc ở đây đã được giải quyết xong xuôi.

Ngọc Trì chau môi xinh xắn lên, nói :

- Có phải người đã hãi sợ bỏn cô nương rồi đấy không? Nếu bỏn cô nương bảo không phải thì sao? Bọn người cũng chẳng phải là hạng người tốt lành gì.

Đứt lời nàng lại đưa mắt liếc nhìn Tồn Trung thấy chàng vẫn khoanh tay đứng ngoài, mỉm cười không nói, liền cả giận quát bảo :

- Còn người sao không tiến lên đi, lại cứ đứng ì ra ở đó?

Thiết Phiến Tử toét môi ra cười nói :

- Không phải bỉ nhân không nể mặt Phật đâu, nhưng nếu cô nương không phải là người truyền nhân của Thiên Sơn thần ni, thì bỉ nhân xin lãnh giáo một phen.

Chỉ thấy chiếc quạt của y bỗng xòe rộng ra, dưới ánh sáng trắng tia ra những luồng sáng bạc lóe mắt.

Ngọc Trì hét lớn một tiếng nói :

- Coi kiếm của bọn cô nương đây.

Tiếng của nàng chưa dứt, ánh kiếm đã lóe lên, nhằm Chương Môn huyết của Thiết Phiến Tử đâm tới.

Thiết Phiến Tử bỗng cất lên một tiếng cười rất quái dị, cây quạt trong tay bỗng phát ra một thế. Chỉ nghe thấy những tiếng loảng xoảng hai khí giới đã va chạm nhau đến nảy lửa. Ngọc Trì bị kinh lực của Thiết Phiến Tử đẩy lui về phía sau hai bước, cổ tay tê tái. Nàng nổi giận, tung mình lên trên cao gần hai trượng, ở trên không bỗng lộn người một vòng đầu dưới chân trên, trường kiếm của nàng nhằm đầu đối phương đâm thọc xuống.

Thiết Phiến Tử bỗng buông tiếng cười nhạt, vội lách người sang bên cây quạt trong tay liền phản công luôn nhằm Huyền Xu huyết của Ngọc Trì điểm tới, nhanh nhẹn xuất kỳ.

Lúa ấy Ngọc Trì đang lơ lửng ở trên không sao tránh được thế phản công hiểm hóc ấy. Nàng bỗng giơ kiếm ra điểm luôn vào thân quạt mượn sức bật người lên trên không mấy thước, rồi sử luôn một thức Thiên Độc Diệp Lương uốn mình liền mấy vòng, tung mình ra đằng xa.

Tiếp theo đó, chỉ nghe thấy những tiếng kêu “ôi chà” nổi lên liên tiếp. Mấy tên áo xám đang đứng ở ngoài xem, không ngờ Ngọc Trì bỗng tung mình tới tấn công bất ngờ, cho nên lại hai tên bị chặt đứt lìa cổ tay.

Thiết Phiến Tử vừa thấy Ngọc Trì sử dụng thức Thiên Môn Tam Diệp Lương trong lòng liền kinh hãi ngay, nghĩ thầm :

- “Thiếu nữ này quả thật là môn hạ của lão ni rồi. Nay sự việc đã dãn nở, ta phải hạ thủ cho kỳ được nàng ta để diệt khẩu. Dù lão ni có hay biết cũng không có người để đối chứng.”

Y liền cười hắc hắc luôn mồm, phẩy chiếc quạt một thế, tấn công luôn Thân Đình huyết của Hà Ngọc Trì. Ngọc Trì vùng trường kiếm ra đỡ luôn. Lại nghe một tiếng “cảng” đôi bên cùng thối lui một bước.

Thiết Phiến Tử lúc này trong lòng rất nóng nảy, chỉ mong tốc chiến tốc quyết, hạ độc thủ giết chết đối phương ngay tại chỗ cho nên lại

nhANH NHẸN quét ra một thế. Chiêu thức này vừa quỷ dị vừa ác độc khiến cho Hà Ngọc Trì cứ phải thối lui về phía sau lia lịa không có cơ hội nào để phản công được nữa.

Nhưng nàng nhờ có thân pháp linh diệu nên vẫn chưa bị đối phương đánh bại. Lúc này nàng đã lui tới trước một thân cây. Thiết Phiến Tử bỗng hét lớn một tiếng, cây quạt liền nhắm thẳng đầu nàng điểm tới. Hiện giờ sau lưng Ngọc Trì đã bị cản trở bởi thân cây nọ, còn hai bên tả hữu bị thiết phiến của đối phương phong bế chặt chẽ, không còn cách gì trốn thoát được.

Liễu Tồn Trung thấy vậy cả kinh, đang muốn ra tay cứu giúp đột nhiên thấy Ngọc Trì vùng kiếm đâm về phía sau, thân kiếm liền cắm phập vào thân cây nọ. Nàng liền mượn sức lướt qua đầu đối phương.

Chỉ nghe thấy “phập” một tiếng, chiếc quạt của Thiết Phiến Tử đã đâm vào thân cây, ngập sâu tới hai tấc còn Ngọc Trì thì đã thoát khỏi được thế công ấy một cách tuyệt diệu.

Trường kiếm của nàng cắm ngập vào thân cây, chuôi kiếm vẫn còn rung động không ngớt. Thiết Phiến Tử vội quay người lại. Dưới ánh sáng trắng sắc mặt của Ngọc Trì hơi vẻ hoảng hốt. Thiết Phiến Tử liền cười khành khách nói :

- Tiểu cô nương chớ có oán trách mỗ đã ra tay ác độc. Đó chỉ là một sự vạ bất đắc dĩ mà thôi. Vì cô nương là truyền nhân của Thiên Sơn Lão Ni mà tại hạ không hề muốn gây thù kết oán với bà ta, nên tại hạ buộc lòng phải giết cô nương để diệt khẩu.

Ngọc Trì đã bị mất kiếm, trong tay không còn tác sát thấy Thiết Phiến Tử mất lộ hung quang rất khủng khiếp khiến nàng cũng phải kinh hoảng cứ dần dần lui bước về phía sau.

Thiết Phiến Tử tay phe phẩy quạt bước từng bước một tới, cười nhạt tiếp :

- Tiểu cô nương, hãy chuẩn bị nhận lãnh cái chết đi! Ngày này sang năm, Thiết Phiến Tử sẽ mua vàng hương tới đây để siêu độ cho cô nương.

Bỗng nghe thấy có người lớn tiếng cười ha hả nói :

- Hay lắm! Đêm nay sang năm mỗ cũng phải chuẩn bị hương nhang cùng tam sinh quả phẩm tới đây để cúng người một thể.

Người này nhại lại những câu nói vừa rồi của Thiết Phiến Tử rồi lại tiếp tục ngừng mặt lên trời cười ha hả. Thiết Phiến Tử vội quay đầu nhìn lại thấy người nọ là một thanh niên ăn mặc quần áo y hệt bọn mình mà vừa rồi y không lưu tâm tới cứ tưởng là đồng bọn. Lúc này y nhìn kỹ lại mới thấy vẻ mặt rất xa lạ liền cất tiếng hỏi :

- Bạn kia, người là ai?

Thanh niên nọ cười nói :

- Từ từ hãy hỏi có được không?

Lúc này Ngọc Trì đã thấy đôi bên đối đáp rất rõ ràng. Bỗng dưng nàng cảm thấy có cảm tình với thanh niên nọ, chỉ sợ chàng dịch không nổi đối phương, bị giết chết một cách oan uổng, vội kêu gọi :

- Ê bạn kia không phải là đồng bọn với chúng ư? Dọc đường tôi đã làm phiền bạn quá nhiều, xin thứ lỗi.

Thanh niên nọ chậm rãi nói :

- Cô nương đã hiểu lầm tại hạ, nhưng tại hạ lại nhận biết được cô nương. Cô nương phượng danh là Hà Ngọc Trì, và chúng ta cùng là người nhà với nhau cả.

Hà Ngọc Trì dậm chân nói :

- Hứ! Đó là ta đã nói cho bạn biết đấy chứ!

Thanh niên cười ha hả, nói :

- Đúng vậy. Nhưng nếu tại hạ không quen biết cô nương, thì sao tại hạ nghe thét? Chúng ta đã là người cùng một nhà với nhau, có chết thì cùng chết một thể.

Hà Ngọc Trì dậm chân xuống đất lia lịa, quát mắng :

- Đừng có nói bậy! Chắc người không muốn sống nữa có phải không.

Thiết Phiến Tử liền cười khảnh khách xen lời nói :

- Cả hai người đều không thể sống được. Ai chết trước hãy mau mau quyết định đi kẻo làm hỏng mất đại sự của ta.

Thanh niên liền hỏi :

- Hồng việc đại sự gì thế?

- Được người sắp chết tới nơi, có nói cho người biết cũng chẳng sao.

Chúng ta đã thừa lệnh Miêu Truyền tổng chế, tới Thạch Kiều dịch này để ngấm ngầm hộ tống đoàn tù xa giải Viên Tôn Kiệt.

Thanh niên nọ lại hỏi :

- Có phải Viên đại nhân đã phụng chỉ hồi kinh đấy không?

Thiết Phiến Tử đáp :

- Viên Tôn Kiệt bị giải về Lâm An để xử trảm. Miêu tổng chế sợ bê lũ của y tới cướp tù xa, cho nên mới phái mấy đội quân mã tới ngấm ngầm hộ tống. Sáng nay bỗng tiếp nhận được một bức thư khẩn của Thông Thiên Hiểu sư gia nói khi nghỉ ngơi ở Thạch Kiều dịch, phải cần phòng bị kỹ càng lắm mới được, ông ta bảo có một thanh niên, cao thủ của Cái bang tên là Liễu Tồn Trung sẽ tới Hàn Dương đợi chờ cơ hội cướp tù xa. Đó người đã được thỏa mãn tính hiếu kỳ chưa? Bây giờ hãy tiến lên nhân lãnh lấy cái chết đi.

Thanh niên nọ cười nói :

- Chết thì đã đành rồi, nhưng không thể chậm trễ được giây lát sao?
Thiết Phiến Tử giận dữ nói :
- Im mồm! Ta còn phải trở về bố trí phòng bị tên Liễu Tồn Trung nọ ngay, không có thì giờ dây dưa với các người.
Thanh niên nọ bỗng ngừng mặt lên trời cười ha hả nói :
- Người cứ yên tâm. Liễu Tồn Trung chưa có hứng thú tới đâu. Bố trí làm gì cho uổng công.
Thiết Phiến Tử ngạc nhiên trở mặt hỏi :
- Tại sao người biết? Hiện thời y ở đâu?
Thanh niên nọ đáp :
- Y đang ở nơi này đây.
Thiết Phiến Tử kinh hãi đến biến sắc mặt, quay đầu lại dón dác nhìn ra tứ phía, rồi quát hỏi :
- Mi đừng có nói láo! Làm gì có người nào đâu?
Thanh niên nọ mỉm cười đáp :
- Tại sao lại không có? Ta không phải là người hay sao?
Thiết Phiến Tử nghe nói, giật mình đến thót một cái vội nhảy lùi về phía sau, ấp úng hỏi :
- Người... người là ai?
Thanh niên nọ cười ha hả, đáp :
- Ta là người không muốn sống nữa, người hỏi lời thôi làm gì?
Thiết Phiến Tử lúc này mới nhìn kỹ, thấy thanh niên nọ dáng điệu rất ung dung nhàn nhã, không có vẻ gì sợ chết cả, trong lòng liền hoài nghi, nghĩ thầm :
- “Chẳng lẽ tên này lại chính là Liễu Tồn Trung chăng? Ta phải thử y xem sao”.
Nghĩ đoạn y lặng lẽ không nói năng gì cả chiếc quạt ở trong tay bỗng phóng ra nhắm thẳng đỉnh đầu của Tồn Trung điểm tới. Nhưng chiêu thức mới sử dụng đến nửa chừng, thì bỗng nghe tiếng vù một tiếng thiết phiến bỗng đổi phương hướng điểm xuống Chương Môn huyết của Tồn Trung.
Tồn Trung nhếch mép cười nhạt tả chưởng liền vỗ ra thế phát sau lại tới trước, nhằm Hoa Cái huyết của Thiết Phiến Tử vỗ tới, kinh phong phát ra vù vù.
Thiết Phiến Tử giật mình kinh hãi. Y biết chắc thanh niên này quả thật là Liễu Tồn Trung, trong lòng bỗng nảy sinh khiếp sợ. Thì ra mỗi khi giao đấu với nhau, ý chí chiến đấu là điều quan trọng nhất, sau đó mới tới võ công. Người mà dù võ công có cao siêu tới đâu một khi đấu chí đã bị suy giảm, thì không sao có thể sử dụng hết những chỗ tuyệt diệu về võ công của mình. Người dù võ công có kém cỏi, mà ý

chí chiến đấu lại kiên cường, thì dần dần sẽ chiếm lại ưu thế. Liễu Tồn Trung tuy mới xuất hiện trên giang hồ không lâu, nhưng tiếng tăm chàng đã lừng lẫy xa gần. Người trong Hắc đạo hễ nghe thấy tên chàng đều phải kinh tâm táng đờm. Cho nên Thiết Phiến Tử vừa gặp mặt chàng đã thấy sợ hãi đôi ba phần.

Hơn nữa, trong bức mật thư của Thông Thiên Hiếu gởi tới còn nhắc nhở đến việc Liễu Tồn Trung đại náo Đông Doanh lợi hại như thế nào, dặn dò bọn chúng phải cẩn thận bố trí đối địch, nay y lại bất ngờ gặp gỡ ở nơi đây chưa chuẩn bị mà cũng không có người tiếp viện, và đã tự nhận mình không phải là đối thủ của thanh niên này, cho nên sắc mặt liền lộ vẻ do dự.

Chỉ vì đã mất ý chí chiến đấu cho nên chân tay y đâm ra luống cuống lại thấy bốn mặt tám phương đều là hình bóng của Tồn Trung bồng tả bồng hữu lúc ẩn lúc hiện như ma quỷ nên Thiết Phiến Tử mình mấy lạnh toát trán đổ mồ hôi hột. Bỗng nghe Liễu Tồn Trung quát lớn :

- Rời này!

Cây quạt Thiết Phiến Tử đang cầm trong tay đã bị chỉ phong của Tồn Trung quét trúng, liền rời khỏi tay y bay ra tận ngoài xa.

Thiết Phiến Tử kinh hãi vô cùng, vội nhoài người xuống đất lăn ra ngoài xa hơn trượng rồi y bò dậy bỏ chạy.

Lúc này mấy tên kiếm sĩ áo xám thọ thương mất thấy tình hình bất ổn đã bỏ chạy từ lâu rồi. Liễu Tồn Trung bồng cất tiếng cười ha hả nói :

- Thiết Phiến Tử ngươi định chạy đi đâu?

Chàng đang định tung mình đuổi theo bỗng nghe thấy trong rừng có tiếng người khen ngợi :

- Công phu tuyệt diệu thật! Công phu tuyệt diệu thật! Lần này quả thật anh em chúng ta đã được sáng mắt ra.

- Ủa! Thì ra là bạn này! Tại sao bỗng dừng lại chạy tới nơi đây?

Hí hí... Bao Đả Thắng, hôm nay ngươi phá lệ hay là không phá lệ?

- Tại sao lại phá lệ được! Một lời của Bao Đả Thắng này đã nói ra là không hề thay đổi.

Chỉ thấy Y Bất Tử, Bao Đả Thắng hai người từ trong rừng tiến ra đứng chặn ngay trước mặt Tồn Trung.

Thiết Phiến Tử thấy vậy mừng rỡ khôn tả, quay đầu lại nói :

- Nhị vị cao nhân, xin hãy chặn tiểu tử nọ lại giùm tại hạ. Y là tên giặc mãi quốc đấy.

Bao Đả Thắng quát mắng :

- Mãi quốc với chả mãi quốc cái con khỉ! Y là bằng hữu của bọn

Ngao Sơn Thủy Tổ chúng ta, còn người mau xéo đi ngay!

Thiết Phiến Tử nghe nói, lại kinh hoảng co giò chạy thẳng, biến mất trong khu rừng rậm phía trước mặt.

Liễu Tồn Trung đang định lướt vào trong rừng đuổi theo Thiết Phiến Tử, Bao Đả Thắng đã giơ tay ra vỗ một chưởng miệng cười khanh khách, nói :

- Bạn hữu, bạn muốn làm tiêu hủy lệ của mỗ đã đặt ra hay sao?

Tồn Trung vội nghiêng đầu né tránh thế chưởng đó, ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối nói luật lệ gì?

Y Bất Tử cười đáp :

- Liễu Tồn Trung bằng hữu, người quên rồi ư? Ngày nọ, ở khu núi Tiêu Sơn, vị Bao Đả Thắng thủy tổ này...

Bao Đả Thắng vội ngắt lời nói :

- Tại sao lại chỉ có hai chữ “thủy tổ” không thôi như vậy! Phải gọi mỗ là Ngao Sơn đại thủy tổ mới được. Tại sao người lại quên không cho thêm chữ “đại” vào?

Y Bất Tử giơ tay lên vỗ trán cười nói :

- A, phải rồi! Phải rồi! Thật mỗ quen miệng ăn nói bậy bạ. Người là Ngao Sơn đại thủy tổ, còn mỗ là nhị thủy tổ. Mỗ y học thiên hạ đệ nhất, người...

- Người làm sao? Mỗ võ công thiên hạ đệ nhất, tại sao người không nói?

Y Bất Tử lại vỗ trán kêu đến đét một cái, nói :

- Đúng! Đúng? Người võ công thiên hạ đệ nhất. Người đệ cửu...

- Ấy, mỗ y học đệ nhị cơ mà, ai bảo là đệ cửu?

Y Bất Tử lại cười toe toét, nói :

- Ô cái đó thì có gì là quan hệ. Đệ nhị thì đệ nhị chứ sao?

Y lại đằng hắng mấy tiếng rồi nói tiếp :

- Liễu Tồn Trung bằng hữu, ngày nọ ở Tiêu Sơn, vị đại thủy tổ đây đã điểm ngã mấy tên làm tay sai cho giặc Kim. Đó là đã thực thi lệ luật Ngao Sơn phái là bên nào thắng cuộc sẽ phải tiến ra để cho vị ấy chỉ giáo. Hiện tại bạn đã là kẻ thắng, cho nên phải chuẩn bị để tiếp nhận sự giáo huấn. Đó là luật lệ bất di bất dịch của Ngao Sơn phái chúng mỗ.

Hà Ngọc Trì đứng cạnh đó, nghe nói liền biết ngay thanh niên nọ quả đúng là Liễu Tồn Trung nhân vật của Cái bang mà gần đây danh tiếng lừng lẫy khắp giang hồ trong lòng liền nảy sinh hâm mộ.

Nhưng khi nàng nghe thấy những lời lẽ của hai lão già điên điên khùng khùng này tức giận đến mảy liễu dựng ngược liền lớn tiếng quát bảo :

- Hai lão già rồ kia hãy mau mau tránh ra đường khác kẻo làm mất việc lớn của chúng ta.

Bao Đả Thắng ti hí mắt nhìn cười nói :

- Cô bé kia, nếu là người khác mà dám ăn nói hỗn hào ở trước mặt đại thủy tổ như thế thì sớm muộn đã bị ăn một cái bạt nhĩ rồi.

Khi đã phạm phải luật lệ của Ngao Sơn phái chúng ta thì bất kể là đại sự tiểu sự gì cả.

Hà Ngọc Trì giận dữ nói :

- Chúng ta còn phải đi cứu người, không thể chậm trễ được.

Bao Đả Thắng ngừng mắt lên trời cười hô hố, nói :

- Việc đó thì cũng rất dễ. Sau khi nhận sự chỉ giáo của đại thủy tổ này thì các người sẽ được tùy tiện đi cứu người ngay.

Hà Ngọc Trì đột nhiên nổi giận, tiến lại rút luôn thanh trường kiếm của mình đang cầm ở trên cây ra, nói :

- Được rồi, lão cứ tiến lại đi!

Liễu Tồn Trung giật mình kinh hãi vội giơ tay ra ngăn cản nói :

- Cô nương chớ nên đường đột động thủ.

Rồi chàng quay lại nói với Bao Đả Thắng :

- Lão tiền bối có thể tạm gác luật lệ này sang bên, ngày khác văn bối sẽ xin nhận lãnh sự chỉ giáo của tiền bối được chăng?

Bao Đả Thắng vội đáp :

- Không được. Lão tiền bối ta đã đặt thành luật lệ thì không thể nào thay đổi được. Bằng hữu muốn đi cứu người thì phải nhanh nhẩu nhận sự chỉ giáo ở nơi này trước đã kẻo lại hỏng mất việc thì đừng có trách Bao mỗ đây nhé.

Tuy Liễu Tồn Trung không có ý muốn động thủ, dây dưa với lão già họ Bao điên khùng này, nhưng sau khi đắn đo một hồi chàng liền nói :

- Tiền bối muốn giới hạn bao nhiêu chiêu?

Y Bất Tử xen lời, đáp :

- Luật lệ của Ngao Sơn phái chúng mỗ đã định, là phải giao đấu tới khi nào phân thắng bại mới thôi. Nếu cứ đứng theo như thế tất nhiên kẻ bị đánh bại phải là bạn rồi. Bằng không tại sao chúng ta dám xưng là võ công thiên hạ đệ nhất được? Nhưng hiện tại theo sự quan sát của mỗ thì có thể sửa đổi lại đôi chút, sẽ giới hạn đánh bại bạn trong mười chiêu được chăng?

Liễu Tồn Trung gật đầu đáp :

- Hay lắm! Cứ lấy mười chiêu làm giới hạn.

Chàng liền quay sang Bao Đả Thắng nói :

- Xin tiền bối ra tay chỉ giáo mười chiêu cho.

Bao Đả Thắng cười nói :

- Làm gì phải đấu tới mười chiêu quá đáng như thế. Bạn chỉ cần tiếp nổi mỗi năm chiêu cũng được gọi là tay hảo hán rồi.

Vừa nói, lão vừa giơ cao cánh tay phải lên, quát bảo :

- Coi đây! Lão tiên bối mỗi bắt đầu phát chiêu.

Dứt lời, lão nhằm thẳng đỉnh đầu Tồn Trung từ từ khẽ võ xuống.

Tồn Trung không tránh né, giơ tả thủ ra chống đỡ tức thì.

Chỉ nghe thấy bốp một tiếng hai bên đều lui về phía sau nửa bước.

Bao Đả Thắng hơi kinh ngạc thầm nghĩ bụng :

- “Không ngờ bạn nhỏ này công lực cũng khá mạnh.”

Nghĩ đoạn lão liền vận bảy thành công lực lên, tay phải lại giơ lên khỏi đầu như cũ từ từ võ xuống. Liều Tồn Trung cũng vẫn theo thế thức vừa rồi tả thủ đẩy ra chống đỡ tức thì. Lại nghe thấy “chát” một tiếng hai bên cùng bị đẩy lùi về phía sau nửa bước.

Y Bất Tử đứng bên ngoài xem thấy vậy liền khoái chí cười hô hô đến tít mắt lại. Bao Đả Thắng giận dữ quát hỏi :

- Y Bất Tử ngươi cười cái gì thế?

Y Bất Tử cười đáp :

- Mỗi cười là chúng ta Ngao Sơn phái đã tôn xưng là thiên hạ võ công đệ nhất, chiêu bài này hôm nay chắc khó có thể giữ vững được.

Bao Đả Thắng quát mắng :

- Ai bảo là không thể giữ vững được! Ngươi cứ mở to đôi mắt ra xem đây!

Lúc này Bao Đả Thắng đã nổi giận thực sự liền vận mười thành công lực lên tay phải giơ lên khỏi đầu thét lớn một tiếng võ luôn xuống đỉnh đầu Tồn Trung một chưởng, kinh phong nổi ào ào.

Hà Ngọc Trì đứng cạnh xem cũng phải giật mình kinh hoàng.

Liều Tồn Trung cũng lại theo thế thức cũ giơ tay trái ra chống đỡ luôn.

Lại nghe thấy bốp một tiếng nhưng lần này hai bên bị đẩy lùi về phía sau ba thước. Đột nhiên Bao Đả Thắng lại gầm lên một tiếng như điên như khùng vận đủ mười thành công lực lên tả hữu song chưởng liên hoàn võ ra, dọc ngang trong vòng hai trượng đều bị kinh phong của lão bao trùm, thanh thế quả thật kinh người.

Lại nghe thấy Liều Tồn Trung cũng thét lớn một tiếng, tả hữu song thủ cũng liên hoàn đẩy ra cho nên cùng bị đẩy lùi về phía sau hơn mười bước.

Bao Đả Thắng bỗng nổi lòng tranh cường hiếu thắng vội tung mình phi lên trên không hai trượng vận toàn thân công lực vào song chưởng đầu dưới chân trên nhằm thẳng đầu Tồn Trung võ xuống.

Tồn Trung hơi ngửa người, song chưởng bỗng lật ngửa rồi đột nhiên đẩy ra. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng Bao Đả Thắng bị chưởng lực của Tồn Trung đẩy tung lên trên cao, lão liền uốn người lộn một vòng, rồi buông mình hạ chân xuống dưới đất. Còn Tồn Trung thì chân lún xuống dưới đất hai tấc.

Dưới ánh sáng trăng, thấy Bao Đả Thắng sắc mặt hơi biến đổi, hơi thở dồn dập. Y Bất Tử cười hô hô, vỗ tay nói :

- Hay thật! Hay thật! Thiên hạ võ công đệ nhất hôm nay đã bị bằng hữu Liễu Tồn Trung đẩy đoạt mất rồi.

Tồn Trung vội vã nói :

- Tại hạ đâu dám như thế. Đó là Bao Đả Thắng tiên bối chưa sử dụng hết toàn lực đấy thôi, vẫn bối thiếu chút nữa đã chống đỡ không nổi.

Bao Đả Thắng nghe nói liền nguôi ngay cơn giận xen lời nói :

- Người nói đúng lắm, lão tiên bối mỗi chỉ sợ người chống đỡ không nổi chỉ dùng có năm thành công lực. Thôi được không cần phải đấu thêm nữa, người muốn cứu ai thì đi ngay đi!

Liễu Tồn Trung vội hỏi :

- Hai vị tiên bối tại sao bỗng dừng lại tới nơi này thế?

Y Bất Tử đáp :

- Tên đồ đệ của chúng mỗi là Hắc Hải Tử từ ngày biến mất cho đến nay vẫn chưa kiếm thấy. Chúng ta vì đi tìm nó mà ngẫu nhiên đi qua đây đấy thôi.

Bao Đả Thắng vội xen lời :

- Thôi chúng ta mau đi kiếm tên đồ đệ ấy đi!

Dứt lời, lão liền kéo Y Bất Tử cùng tiến vào trong rừng.

Hà Ngọc Trì lúc này rất khâm phục Liễu Tồn Trung nghĩ tới dọc đường mình đã thất lễ với chàng cho nên trong lòng không yên nói :

- Tiểu muội không biết đại hiệp là Liễu đại ca của Cái bang cho nên đã có sự xúc phạm. Xin Liễu đại ca chớ nên trách cứ.

Liễu Tồn Trung tươi cười đáp :

- Tôi mặc bộ quần áo xám này cho nên cô nương mới hiểu lầm là một tên tặc đảng của Đông Doanh phải không?

Thấy Hà Ngọc Trì gật đầu, Tồn Trung hỏi tiếp :

- Tại sao cô nương lại gây thù kết oán với bọn Đông Doanh như thế?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Tiểu muội phụng lệnh của sư phụ tới Tương Châu để giải cứu Viên đại nhân thoát khỏi tay bọn gian thần hãm hại. Ngờ đâu, khi mới tới Tương Châu dọc đường bỗng gặp một bọn người mặc áo xám.

Bọn chúng đều cưỡi ngựa, phóng nhanh như bay. Vừa trông thấy

tiểu muội, bọn chúng liền vây chặt vào giữa hỏi tiểu muội từ đâu tới và tới Tương Châu làm gì? Có tên nói: Thiếu nữ này lưng đeo trường kiếm, vẻ mặt hoảng hốt như có việc gì rất cấp bách. Chắc có lẽ y thị là người của kẻ địch sai tới đây! Tên khác nói: Chúng ta hãy bắt giữ lấy nàng ta, đem về huyện nha tra xét. Lại có tên hỗn hào nói: Vị tiểu cô nương này nom cũng dễ coi đấy. Hãy theo mỗ về làm vợ nhỏ, nâng khăn sửa túi cho mỗ thì thật lý thú biết bao. Nhắc tới câu này Hà Ngọc Trì mặt đỏ bừng khẽ kêu hừ một tiếng rồi nói tiếp :

- Tiểu muội thấy bọn chúng ăn nói vô lễ như vậy liền nổi cơn giận rút trường kiếm ra chém luôn hai tên vừa ăn nói bậy bạ đó một nhát, đầu y liền rời khỏi cổ rớt ngay xuống chân ngựa.

Ngừng một chút, Hà Ngọc Trì kể tiếp :

- Những tên khác không ngờ kiếm pháp của tiểu muội lại nhanh nhẹn đến như vậy, đều hoảng sợ nhảy lùi về phía sau. Chỉ nghe thấy những tiếng xoẹt xoẹt liên hồi, chúng đều đã rút khí giới ra, cùng ồ ạt xông lại tấn công. Nhưng bọn chúng chuyên nhằm đâm chém vào ngựa chứ không tấn công người. Tiểu muội liền cả giận lại chém ngã luôn ba tên. Nhưng lúc ấy hai bên đường bỗng nghe thấy những tiếng ồn ào. Thì ra viện binh của chúng đã tới. Những tên vừa mới tới khoảng chừng hơn mười tên cũng đều mặc áo xám như thế. Bọn chúng liền chặn giữ hai bên đầu đường rất chặt chẽ. Tiểu muội thấy không ổn, vội rời khỏi yên ngựa, lướt thẳng về phía dãy nhà ở bên đường, rồi tung mình nhảy lên mái nhà đào tẩu. Tiểu muội cứ ẩn núp hàng nửa ngày, đợi lúc chiều tối mới tiến thẳng tới huyện Tương Châu nghe ngóng, cùng dò hỏi tin tức về Viên đại nhân, rồi tiểu muội từ Tương Châu vào tới Tương Dương. Trong lúc tiểu muội đang ngồi trong quán đó thì gặp Liễu huynh mặc sắc phục màu xám chăm chú dòm ngó tiểu muội luôn luôn, cho nên mới sinh ra sự hiểu lầm.

Nghe nàng nói dứt Liễu Tồn Trung hỏi tiếp :

- Thế cô nương có phải là người truyền nhân của Thiên Sơn Thần Ni không?

Vừa hỏi chàng vừa ngh thăm :

- “Nếu phải, tại sao nàng lại ăn mặc lối tục gia, mà không ăn vận theo lối phật tử như thế?” Tuy nghĩ vậy, nhưng chàng không tiện hỏi thêm nữa. Hà Ngọc Trì như sớm đã đoán rõ ý nghĩ của chàng, liền đáp :

- Thiên Sơn thần ni quả đúng là sư phụ của tiểu muội, nhưng sư phụ chỉ thầy tiểu muội là người tục gia đệ tử duy nhất, còn các vị sư tỷ muội khác thì đều là người xuất gia cả.

Liễu Tồn Trung mới à lên một tiếng nói :

- Chả trách thân pháp cùng kiếm pháp của cô nương nhanh nhẹn như thế. Kinh công cùng kiếm pháp của Thiên Sơn từng được người trên giang hồ tôn xưng là võ lâm song tuyệt quả danh bất hư truyền.

Hà Ngọc Trì bỗng cất tiếng hỏi :

- Liễu đại ca, người lại tới Thạch Kiều dịch này làm gì thế?

Tồn Trung đáp :

- Tôi định tới đây là để cứu Viên đại nhân. Ngờ đâu lại bị cô nương dụ ra phía ngoại thành này, bị lỡ mất rất nhiều thì giờ, chắc chúng ta sẽ gặp thêm nhiều trở ngại chứ không sai.

Hà Ngọc Trì mừng rỡ nói :

- Mọi việc rắc rối đều do tiểu muội gây ra cả. Bây giờ chúng ta phải mau quay lại ngay. Tiểu muội cùng Liễu đại ca hiệp lực thì hy vọng thực lực của chúng ta sẽ được tăng thêm rất nhiều.

Thế rồi hai người vội quay trở lại. Lúc này trời đã sắp sáng, trăng dần dần lặn về Tây, hai người tung mình lên trên mái ngói, nhảy xuống sân huyện nha, thấy có một tên sai nha đang ngồi ngủ gục dưới mái hiên.

Ngọc Trì rút vội trường kiếm ra, kê vào cổ y, khế quát bảo :

- Cầm người động đây.

Tên sai nha thất kinh tỉnh hẳn người ra, đưa mắt liếc nhìn lưỡi kiếm sáng ngời đang kê vào cổ, kiếm tỏa ra những luồng hơi lạnh toát, y hoảng sợ đến mặt tái mét. Hà Ngọc Trì khế quát hỏi :

- Tù xa của Viên đại nhân ở đâu, mau khai ngay!

Tên sai nha vội lấp bắp nói :

- Dạ bẩm... dạ bẩm... đã đi rồi...

Tồn Trung kinh ngạc hỏi :

- Đi từ hồi nào?

Tên sai nha vội đáp :

- Vừa rồi có mấy người mặc áo xám mình mẩy dính đầy máu tươi cổ tay bị chặt đứt trở về đây một cách vội vã. Nghe họ bàn tán với nhau một hồi rồi vội vã tụ tập mọi người thừa lúc đêm tối đẩy tù xa đi luôn cách đây chừng nửa giờ đồng hồ.

Hà Ngọc Trì hừ một tiếng nói :

- Không thể tin lời tên này được. Chúng ta hãy vào bên trong xem sao.

Tồn Trung vội nói :

- Những lời y nói vừa rồi đều là thật cả đấy. Chúng ta mau nhảy lên ngựa đuổi theo mới mong đuổi kịp được bọn chúng.

Hà Ngọc Trì liền hỏi :

- Tại sao đại ca lại biết là y nói thật?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Điều đó rất dễ hiểu. Nếu như y đặt điều nói láo, thì tại sao lại biết được có mấy tên bị chặt đứt cổ tay? Vì Thiết Phiến Tử biết tôi đã xuất hiện ở nơi đây, cho nên bọn chúng mới sợ hãi mà thừa lúc đêm tối tức tốc lên đường ngay như thế. Bắt đầu từ bây giờ, trên đường truy cản, thể nào chúng ta cũng sẽ gặp hung hiểm rất nhiều.

Hà Ngọc Trì lại hỏi :

- Có phải tên Thiết Phiến Tử đã phát hiện ra hành tung của chúng ta mà dọc đường sẽ thiết lập nhiều trạm phòng thủ quy mô không?

Tồn Trung đáp :

- Trừ cách đuổi theo sát nút bọn chúng ra, thì không còn cách nào khác để cứu được Viên đại nhân cả. Nhưng còn một điều quan trọng này, là cô nương phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của tại hạ mới được.

Hà Ngọc Trì chau đôi môi xinh xắn lên phụng phịu nói :

- Đại ca không phải là sư phụ của tôi tại sao lại bắt tôi phải tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh được?

Tồn Trung đáp :

- Đó chỉ là kế quyền nghi nhất thời để chu toàn kế hoạch của chúng ta đấy thôi. Cho nên suốt dọc đường tới đây có thể thu đạt được kết quả. Đợi sau khi cứu được Viên đại nhân ra rồi thì chúng ta lại trở về ngang hàng đồng vai với nhau hoặc giả cô nương có phản bội tôi cũng không sao.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 6(a)

Phong tiêu tiêu hề

Kê Minh sơn quần hùng tụ tập

Hà Ngọc Trì nũng nịu nói :

- Không! Tại sao tiểu muội lại phản bội đại ca?

Nàng bỗng phát giác ý nghĩa của hai chữ phản bội đó bao hàm đầy thâm ý, mặt hồ thẹn đến đỏ bừng cúi đầu xuống.

Liễu Tồn Trung không lưu ý tới việc đó, liền nói tiếp :

- Chúng ta mau trở về khách điểm lấy ngựa, rồi phải đuổi theo đoàn tù xa ấy ngay, rồi sẽ tùy cơ hành sự.

Dọc đường, chàng bỗng trông thấy một nhà bán quần áo, liền vào mua một bộ áo ngắn màu huyền để thay đổi, rồi mới tiếp tục trực chỉ. Mỗi khi tới một địa phương nào, chàng đều ghé lại hỏi, và được người ta cho biết đoàn tù xa mới đi qua. Hai người lại tiếp tục rong ruổi.

Giờ Ngọ hôm đó hai người tới Kinh Môn. Vì địa phương này là nơi thông thương của Kinh, Tương cho nên rất náo nhiệt. Hà Ngọc Trì nói :

- Đại ca, chúng ta ghé vào quán uống chén trà thơm, nghỉ ngơi giây lát nhé?

Liễu Tồn Trung liền ưng thuận rồi cùng xuống ngựa, vào một quán trà ngồi nghỉ chân.

Tên phổ ky liền bưng hai chiếc ghế và một bình trà tới. Tồn Trung rót trà ra chén, vừa uống vừa hỏi :

- Tiểu nhị, có thấy một đoàn tù xa ngang qua đây không?

Tiểu nhị đáp :

- Tù xa thì nhiều lắm. Từ hôm qua cho đến nay có ít ra là tới hai ba chục chiếc tù xa đi qua nơi này. Trừ các đoàn tù xa ra lại còn có cả những chiếc đoàn xe lừa và vô số tù nhân, không biết họ bị áp giải đi đâu?

Hà Ngọc Trì buột miệng hỏi :

- Tại sao có nhiều tù xa đến thế?

Tên phổ ky kể lể :

- Có trời mới biết được. Xã hội ngày nay nát bét, chiến tranh tang tóc, sự bất công cùng phạm pháp đầy rẫy. Bọn đầu trâu mặt ngựa luôn chân ngoại bang cũng thấy nhan nhản. Nếu kể hết những người phạm pháp ra thì không sao đếm xuể.

Tồn Trung thấy ngay đến cả một phổ ky dốt nát cũng thốt lên được những lời lẽ bất mãn đó, chàng chỉ biết chép miệng thở dài, rồi nói :

- Hà Ngọc Trì, chúng ta đi thôi!

Lúc này tiết trời đã vào cuối Thu, cây cỏ tiêu điều. Trên bầu trời mây đen lơ lửng cảnh tượng lại khiến cho người ta thấy náo lòng thêm.

* * * * *

Kê Minh Sơn ở gần Kiến Dương dịch. Dưới chân núi có một ngôi Thổ Địa miếu, Tùng Phong quan, Tảo Nghiên đình và những cổ tích danh thắng nổi tiếng được nhiều du khách tới thưởng ngoạn. Nhưng hôm nay không hiểu sao, có những nhóm người thật bí ẩn lục tục kéo nhau tới nơi.

Tốp đầu tiên là hai nhân vật ăn mặc theo lối nhà buôn, tuổi trạc ngoài bốn mươi. Một người trong tay cầm một cái bàn tính đầu hói mặt

hồng hào trông dáng dấp như một nhà đại phú thương.
Còn người kia lưng mang một cây dù trên mép để hai chòm râu
ngắn, trông rất tiên phong đạo cốt dáng dấp như một vị sư gia tại nha
môn.

Hai người cùng ngồi nghỉ chân ở Tẩy Nghiên đình, đưa mắt thưởng
ngọan phong cảnh.

Không lâu sau lại thấy có hơn mười đại hán vạm vỡ tới ven rừng
cạnh đó nghỉ chân.

Tiếp theo đó, lại có một bọn giang hồ mãi võ cũng tới nơi, cùng ngồi
xếp cả xuống mặt đất chuyện trò.

Không lâu sau, lại có hai ni cô tuổi trạc bốn lăm, bốn sáu cũng tới
Tẩy Nghiên đình dừng chân nghỉ ngơi.

Sau hai người này lại có một chiếc kiệu xa, do bốn đại hán lực lưỡng
khiêng tới nơi, nhanh như gió lên thẳng Tùng Phong quan.

Chiếc màn kiệu vừa mở ra, liền thấy một vị phu nhân rất sang trọng
quý phái bước xuống, tiến vào trong quan hành hương.

Thời gian vào khoảng uống cạn nửa chén trà lại thấy một đạo sĩ du
phương thân cao bảy thước lưng đeo bảo kiếm cũng xuất hiện rồi
tiến thẳng vào trong đạo quan.

Vừa tới giờ Ngọ lại có một bọn người của Cái bang tay cầm gậy trúc
đều tới tề tập ở Thổ Địa miếu mắt nhìn ra ngoài đại lộ kiếm người để
xin bố thí.

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy ở trong Tùng Phong quan có ba tiếng
chuông vọng ra, tiếng ngân vang mãi khôngngớt.

Bọn người có mặt tại đó vừa nghe thấy tiếng chuông ấy vọng lên đều
đứng dậy cả không hẹn mà cùng tiến cả vào trong ngôi đạo quan
này.

Tiếp theo đó liền thấy một tiểu đạo sĩ cung kính đứng ở trước cửa
quan miệng xưng hô liên tiếp :

- Xin mời! Xin mời!

Rồi dẫn đầu mọi người tiến vào trong hậu viện. Viên đạo sĩ du
phương thân cao bảy thước vội từ phía sau viện tiến ra nghênh tiếp
rồi mời mọi người an tọa.

Sau đó có một tên tiểu đạo sĩ bưng một chậu nước trong vắt tới.

Trên chậu có một chiếc muống nổi bập bênh đặt ở trước mặt đạo sĩ.

Đạo sĩ từ từ đưa tay về phía sau rút luôn thanh cổ kiếm ra đặt ngang
trên miệng chậu. Ánh sáng xanh biếc của lưỡi kiếm lấp loáng trên
mặt nước. Mọi người trông thấy đều phải cất tiếng khen ngợi :

- Kiếm tốt thật!

Đạo sĩ lại rút trong tay áo ra một tập giấy màu vàng, tay chỉ vào thanh

bảo kiếm, nói :

- Bàn đạo tuần tự đọc tới tên vị nào, xin hãy tới lấy kiếm trích huyết.

Dứt lời ông ta liền mở tập giấy ấy ra bắt đầu đọc :

- Thần Toán tử Trình đại tiên sinh.

Chỉ thấy nhân vật trông dáng dấp như phú thương tay cầm bàn toán đứng ngay dậy bước tới lấy kiếm rạch vào đầu ngón tay nhỏ máu vào trong chậu nước ấy.

- Thị Ân Mạc Ác Tài tiên sinh.

Lại thấy nhân vật tay cặp cây dù tướng mạo tiên phong đạo cốt đứng dậy cầm thanh bảo kiếm khẽ rạch vào ngón tay nhỏ máu vào trong chậu.

- Thủy Nguyệt am Diệu Huyền sư thái, Diệu Thông sư thái.

Hai vị ni cô tuổi ngoại tứ tuần đều song song đứng dậy, sắc mặt nghiêm trọng, lấy kiếm rạch ngón tay trích huyết vào trong chậu.

Đạo sĩ lại đọc tiếp :

- An Bình trại Điệp phu nhân.

Vị phu nhân ăn mặc hoa lệ quý phái lại tiến lên, cầm kiếm rạch ngón tay, trích huyết. Những giọt máu đỏ hồng liền nhỏ xuống chậu nước.

Trên nét mặt bà ta lộ đầy vẻ bi phẫn. Đạo sĩ lại đọc tiếp :

- An Bình trại Tứ Đại Kim Cương.

Bốn tráng hán khiêng kiệu cùng đứng dậy tiến lại mặt lộ đầy hào khí, ánh kiếm lấp lóe lại có bốn dòng máu nhỏ xuống chậu.

Đạo sĩ lại đọc :

- Bàn Long lãnh chủ vị hảo hán Dương Đại Hổ, Dương Đại Hải, Lục Hồng Phi, Lục Nhạn Phi, Nguyên Cao Sơn, Lôi Cự Bằng, Trịnh Kiến Báo.

Khi ông ta đọc tới tên nào thì lại thấy một hán tử giang hồ mãi võ tiến ra ung dung cầm kiếm trích huyết, sắc mặt người nào người nấy đều lộ vẻ căm phẫn.

Đạo sĩ lại đưa mắt nhìn một lượt thấy những nhân vật của Cái bang đang ngồi ở phía sau quần hùng liền hỏi :

- Không biết Cái bang bằng hữu tới đây tất cả là bao nhiêu vị thế?

Người đứng đầu Cái bang vội đứng dậy khom mình cung kính đáp :

- Chúng đệ tử vai vế chữ Hoàng tới tất cả là mười sáu người.

Tiếp theo đó, họ đều lần lượt đứng dậy tới trích huyết vào trong chậu.

Đạo sĩ thấy mọi người đã trích huyết xong xuôi, ông ta mới từ từ đứng dậy, cầm kiếm rạch vào ngón tay trở bàn tay trái một nhát, máu liền rùng rùng chảy nhỏ xuống chậu.

Lúc ấy nước trong chậu đã biến thành màu đỏ. Đạo sĩ thò mũi kiếm

vào trong chậu khuấy đều lên, rồi tra kiếm vào vỏ. Ông ta thuận tay cầm cái muỗng trong chậu lên mức đầy một muỗng đổ vào miệng uống rồi chấp tay nói :

- Chư vị đều là những nhân vật võ lâm chính nghĩa, bắt tất phải về vời nghi thức lời thôi. Mỗi vị cứ việc lần lượt tiến lên uống một muỗng.

Thế rồi Trình Đại tiên sinh, Mạc Ác Tài tiên sinh, Thủy Nguyệt am Diệu Huyền Diệu Thông sư thái, An Bình trại Điệp phu nhân, Tứ Đại Kim Cương, Bàn Long lãnh, các đệ tử vai vế ehữ Hoàng của Cái bang đều lần lượt tới mức một muỗng máu lên uống cạn luôn.

Đạo sĩ đợi cho mọi người uống xong mới chậm rãi nói :

- Bàn đạo từ khi tiếp nhận được thư của Bang chủ Cái bang Lữ Di Hạo cho bồ câu đưa tới được biết tù xa của Hộ bộ Thượng thư Viên Tôn Kiệt nội nhật ngày hôm nay sẽ đi qua đây cho nên mới thỉnh chư vị.

Có cao kiến gì cho bàn đạo được biết?

Mười sáu đệ tử chữ Hoàng của Cái bang nói :

- Bọn vãn bối phụng lệnh của Bang chủ vội vàng tới đây phó ược nguyện nghe sự sai khiến của đạo trưởng, dù có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không dám từ nan.

Các hảo hán Bàn Long lãnh đồng thanh hô lớn :

- Chúng tôi nguyện tuân theo sự chỉ huy của đạo trưởng, nguyện sẽ xả thân để bảo toàn chính nghĩa.

Thủy Nguyệt am Diệu Huyền sư thái cung chấp tay nói :

- Xung Vân đạo trưởng không cho thiệp mời Thiên Sơn thần ni à, mà tại sao đến giờ vẫn chưa thấy bà ta tới nơi?

Thì ra đạo sĩ nọ là Giang Tây Chưởng môn nhân Xung Vân đạo trưởng, trong giang hồ vai vế rất cao. Ông ta chậm rãi đáp :

- Bàn đạo nghe nói thần ni ẩn tích đã lâu không ra ngoài hành đạo giang hồ. Chắc thể nào cũng sẽ phái người tới nhưng có lẽ dọc đường đã gặp sự trở ngại gì chăng?

Thần Toán Tử Trình Đại tiên sinh vội đưa tay xoa bàn toán kêu lách cách một hồi xen lời nói :

- Mười sáu thêm bốn, bốn thêm tám, tám lại thêm nữa. ồ đủ rồi đủ rồi! Tất cả là ba mươi bốn vị. Đối phương có khoảng một trăm tên tay sai, vậy chúng ta sẽ một chọi với ba.

Thị Ân Mạc Ác Tài nói :

- Chúng ta phải sắp đặt kế hoạch cho kỹ lưỡng không thể sơ hở được. Bọn chúng tới một trăm tên, mà chúng ta chỉ có hơn ba chục, đó chẳng phải là bọn chúng dùng chiến thuật lấy thịt đè người đấy ư?

Trình Đại tiên sinh nói :

- Theo thiên ý của mỗ thì lực lượng của mình cần ở sự dũng mãnh chứ không cần ở số nhiều. Mỗ đã tính kỹ rồi, nếu bọn chúng càng đông thì chúng ta càng lợi to chứ sao.

An Bình trại Điện phủ nhân nghiêm sắc mặt xen lời nói :

- Xin hai vị chớ cãi cọ kéo lỡ mất việc chính. Chúng ta hãy chờ xem cao kiến của Xung Vân đạo trưởng ra sao!

Xung Vân đạo trưởng nói :

- Chúng ta đều biết rõ Viên đại nhân đã bị tên gian tặc liêm gót ngoại bang Miêu Truyền hãm hại, nhưng vì lại có thánh chỉ của chúa thượng cho nên tên Miêu Truyền ấy mới hành động một cách danh chính ngôn thuận mà chúng ta cướp tù xa lại phạm vào vương pháp, cho nên mọi hành động nguyên tắc chính là chớ nên để lộ thân phận của mình.

Bàn Long lãnh Dương Đại Hổ hừ nhạt một tiếng nói :

- Cái gì là vương pháp! Tên Miêu Truyền ấy có coi vương pháp ra gì đâu. Nếu y coi trọng vương pháp thì đã không hãm hại Viên đại nhân.

Thị Ân Mạc Ác Tài thở dài nói :

- Bọn quan liêu cùng triều thường hay ghen ghét hãm hại. Vì sự thanh liêm chính trực của Viên đại nhân mà tên gian thần bán nước Miêu Truyền lâu nay vẫn coi như cái gai trước mắt, phải tìm mọi cách nhổ đi cho được mới thôi.

Y vừa dứt lời thì đã thấy một đạo sĩ từ bên ngoài chạy vào, hấp tấp báo cáo :

- Tới rồi!

Mọi người vừa nghe xong đều đứng dậy chạy cả ra ngoài quan sát dáo dác nhìn về phía xa. Chỉ thấy cách Kê Minh Sơn khoảng chừng năm dặm cát bụi bốc lên mù mịt, và lơ mờ ẩn hiện một đoàn tù xa chừng hai chục chiếc đang di chuyển.

Trên nóc mỗi tù xa đều có phủ vải đen kín mít, trước sau đều có quan binh áp giải rất nghiêm mật tiến thẳng về phía chân núi Kê Minh Sơn.

Xung Vân đạo trưởng vừa trông thấy bỗng lấy làm lạ nghĩ bụng :

- “Chỉ áp giải một mình Viên đại nhân thì tại sao lại nhiều tù xa đến thế được”.

Ông ta nhìn kỹ, thấy đoàn tù xa nọ không có cấm cờ hiệu gì cả, trong lòng lại càng thắc mắc thêm, thì đã nghe thấy các nhân vật của Bàn Long lãnh đều hô lớn một tiếng, cùng xông cả xuống bên dưới định cướp những tù xa ấy.

Xung Vân đạo trưởng vội xua tay quát bảo :

- Khoan đã! Đoàn tù xa kia nhiều như thế, biết Viên đại nhân ở trong chiếc nào mà hành động được!

Dương Đại Hổ lớn tiếng nói :

- Không cần biết là bao nhiêu tù xa, chúng ta cứ xông bừa tới phá hết ra là xong.

Diệu Huyền sư thái bỗng hấp tấp nói :

- Cứ theo như bản ni thấy bên trong thế nào cũng có điều gì bí ẩn chứ không sai.

Thị Ân Mạc Ác Tài liền xen lời :

- Trong thương trường có câu: Vàng thau lẫn lộn khó mà phân biệt nổi. Trong đoàn tù xa đó có Viên đại nhân ở bên trong hay không ta cũng không thể quyết đoán được.

Thần Toán Tử Trình Đại tiên sinh nói :

- Chúng ta cứ cùng xông cả lại, đánh đuổi bọn chúng rồi tra xét tất cả những tù xa đó, nếu có Viên đại nhân thì thế nào chả kiếm thấy ông ta. Mỗ đã tính kỹ, không còn sự sai chệch chút nào đâu.

Dứt lời, y liền khua bàn toán kêu “lách cách”. Xung Vân đạo trưởng quay đầu lại hỏi An Bình trại Điệp phu nhân :

- Phu nhân có cao kiến gì không?

Điệp phu nhân đáp :

- Xin đạo trưởng cứ tùy tiện làm chủ cho.

Xung Vân đạo trưởng vội đưa mắt nhìn Thần Toán Tử, nói :

- Ai nhận sẽ tiến ra ngăn chặn đoàn tù xa đó?

Quần hùng có mặt tại đây đó đều đồng thanh đáp :

- Tôi đi? Tôi đi!...

Bàn Long lãnh hảo hán, mười sáu đệ tử Cái bang, Tứ Đại Kim Cương, An Bình trại đều tranh nhau đảm nhận trận đầu. Xung Vân đạo trưởng vội phát tay ra hiệu cho quần hùng chớ có ồn ào, rồi nói :

- Các Vị bằng hữu Cái bang xin hãy theo con đường nhỏ ở chân núi tiến xuống, tập kích ở phía sau đoàn tù xa ấy. Tứ Đại Kim Cương cùng Bàn Long lãnh chư vị bằng hữu thì xông thẳng tới phía trước chính để đánh phá, chỉ cần không để lỏng chiếc tù xa nào, coi như đã chiếm được công.

Mọi người đều dạ ran, cùng rút luôn binh khí ra đồng thanh hô lớn một tiếng, rồi cùng xông thẳng xuống chân núi.

Xung Vân đạo trưởng quay sang nói với Trình Đại tiên sinh, Mạc Ác Tài, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái, Điệp phu nhân các người, nói :

- Chúng ta cứ đứng ở đây giám thị xem động tĩnh bên dưới ra sao?

Chúng hảo hán vừa chạy xuống bên dưới thì vừa lúc đoàn tù xa tới

nơi, Dương Đại Hồ tay cầm thanh đao vung lên, hét lớn một tiếng :
- Giết!

Các hảo hán Bàn Long lãnh, Tứ Đại Kim Cương, người nào người ấy đao kiếm đều đã rút ra khỏi vỏ, lăm xả vào giữa đội áp giải tù xa, nhằm chân ngựa của bọn quan binh đó ào ào chém tới.

Tên dẫn đầu bọn quan binh họ thấy quần hùng như lang như hổ xô tới, vội phát ra một tiếng hiệu lệnh, bọn quan binh họ không kháng cự gì cả, vội bỏ chạy tứ tán ngay. Chỉ trong thoáng cái, bọn chúng đã biến mất dạng.

Nơi đó chỉ còn trơ lại những chiếc tù xa nằm giữa đường.

Xung Vân đạo trưởng thấy bọn quan binh đều bỏ chạy hết, vội cùng bọn Trình Đại tiên sinh các người lướt xuống dưới núi.

Chúng anh hùng đều xông cả lại, mở tung vải che những chiếc tù xa đó ra. Chúng hảo hán đều ngẩn người ra, ngờ ngác nhìn nhau, vì bên trong toàn là những chiếc xe rỗng cả, làm gì có Viên đại nhân nào đâu?

Mười sáu đệ tử Cái bang từ phía sau đoàn tù xa chạy tới nói :

- Đây là xe không cả. Có lẽ chúng ta đã trúng phải kế của bọn chúng rồi.

Thị Ân Mạc Ác Tài xen lời nói :

- Đây là chúng đã dùng kế “Ám độ trần thương”, Viên đại nhân tất nhiên là đã được chúng đưa vào một con đường khác, qua khỏi nơi đây rồi.

Xung Vân đạo trưởng cũng vội vã nói :

- Việc không thể chậm trễ được, chúng ta phải đuổi theo ngay, xem có phát giác được sự khả nghi gì không?

Thế rồi mọi người đuổi theo liền một ngày một đêm. Hôm đó đã tới địa giới Tầm Dương.

Tầm Dương là một địa phương rất nhiều phồn thịnh, dân cư trù mật.

Xung Vân đạo trưởng liền cho lệnh mọi người phân tán ra, và ước định sẽ liên lạc ở Hư Phù quan, tại phía Bắc Khưu Sơn.

Chủ trì Hư Phù quan là sư đệ của Xung Vân đạo trưởng, đạo hiệu là Bán Trần Tử, danh tiếng đã lừng lẫy khắp vùng Tầm Dương này, thấy sư thúc giá lâm, y mừng rỡ vô cùng, vội tiến ra tiếp đón, rồi sai đạo đồng xếp dọn nơi trú ngụ thật chu đáo.

Còn Diệu Huyền và Diệu Thông sư thái thì tìm tới một ni am ở vùng gần đó nghỉ chân.

Bọn Trình Đại tiên sinh, Mạc Ác Tài, Diệp phu nhân, An Bình trại Tứ Đại Kim Cương, cùng các hảo hán Bàn Long lãnh đều chia nhau tìm các khách điểm cư trú. Chỉ có mười sáu đệ tử Cái bang là còn lẫn

quần ở trên đường!

Người đứng đầu mười sáu đệ tử đó là Hồ Tam Lục, nhân vật đứng đầu vai vế chữ “Hoàng”, hành sự rất trầm tĩnh, sắc khoái, cho nên vừa đặt chân tới Tầm Dương, y vội đi tìm nơi thiết lập Phân đàn. Nhưng y tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không sao tìm ra được, cả đến một tên Cái bang huynh đệ cũng không thấy nốt. Trong lòng rất ngạc nhiên, y nghĩ thầm :

- “Lạ thật! Tại sao nơi đây lại không thấy một anh em đệ tử nào của Cái bang thế này?”.

Nghĩ đoạn, y liền tiến tới một gian hàng bán đồ ăn ở mé đầu chợ. Y bỗng thấy một người gầy gò, da mặt xanh xao, quần áo rất dơ dáy đang nằm ở một góc tường, tựa hồ như bệnh tật đói khát vậy, mắt nửa nhắm nửa mở, nhìn theo những thức ăn ở trong gian hàng đó miệng nhỏ nước miếng ra.

Hồ Tam Lục tránh lòng vội tiến tới gần quán ấy thì thấy đó là một gian hàng bán cháo khoai. Y liền cất tiếng nói :

- Bán cho tôi một tô.

Người bán cháo ngừng đầu lên nhìn thấy Hồ Tam Lục tay cầm gậy trúc, liền hỏi :

- Bằng hữu cầm cây trúc trượng ấy để làm gì thế?

Hồ Tam Lục nói :

- Đánh chó.

Tên bán cháo hơi ngần người ra, lại hỏi tiếp :

- Vậy bằng hữu là nhân vật của Cái bang đấy ư?

Hồ Tam Lục đáp :

- Đúng thế. Gậy trúc của Cái bang là dùng để đánh chó, bạn không biết đấy ư?

Tên bán cháo thấy Hồ Tam Lục là nhân vật Cái bang, liền lắc đầu, xua tay lia lịa nói :

- Không có cháo.

Hồ Tam Lục ha hả cười, nói :

- Bạn này định coi rẻ người phải không? Lão tử này có đầy đủ tiền bạc để trả đàng hoàng chứ không phải xin.

Dứt lời, y liền thò tay vào trong túi móc ra một số bạc vụn liệng lên mặt quầy, nói tiếp :

- Số bạc này cô thể mua hàng mười tô cháo, phải không?

Tên bán cháo đáp :

- Nơi đây không bán cháo. Bằng hữu đi nơi khác mua thì hơn.

Hồ Tam Lục cười nhạt nói :

Bên trong chả còn đến nửa thùng cháo là gì, sao lại bảo không bán?

- Có người đã đặt mua hết cả rồi. Bằng hữu đã chậm chân rồi.
Hồ Tam Lục nghe nói bán tín bán nghi, lại đi sang một gian hàng khác, thấy nơi đây có bày đầy bánh bao, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Y lại móc tiền ra, nói :

- Bán cho mỗi mấy cái bánh bao.

Tên bán bánh bao thấy Hồ Tam Lục tay cầm gậy trúc liền hỏi :

- Bằng hữu có phải là nhân vật của Cái bang không?

Hồ Tam Lục đáp :

- Phải. Mỗi đang đói bụng. Bán ngay cho mỗi hai cái ăn lót dạ đi.

Tên bán bánh bao đáp :

- Không được. Bánh bao ở đây không bán.

Hồ Tam Lục bực bội hỏi :

- Nếu không bán thì tại sao lại thiết lập gian hàng này để làm gì?

Tên bán bánh bao không sao trả lời được, giây lát sau mới ấp úng đáp :

- Không phải... là không bán, mà là nơi đây đã người ta đặt mua rồi.

Bằng hữu hãy đi kiếm nơi khác mà mua đi.

Hồ Tam Lục ngạc nhiên vô cùng. Y đi luôn mười mấy gian hàng nhưng đâu đâu cũng đều gặp trường hợp như trên cả. Y liền rảo bước đi luôn tới đầu dãy, thấy nơi đây có một gian hàng bán dầu cha quẩy, những chiếc cha quẩy vừa vớt ra nóng hổi, mùi thơm đưa lên nức mũi.

Y lại thò tay vào người móc bạc vụn ra. Người đứng bán hàng ở đây là một cô bé, tuổi trạc mười ba, mười bốn liền hỏi :

- Thúc thúc định mua bao nhiêu?

Hồ Tam Lục đáp :

- Mua hết số bạc vụn này.

Cô bé nọ liền đếm hai ba chục chiếc rồi gói lại cẩn thận trao cho.

Hồ Tam Lục vội đỡ lấy cái gói, quay mình bước nhanh về phía góc tường đỡ gã hán tử gầy gò dơ dáy đó ngồi dậy, nói :

- Huynh đệ, xin hãy ăn tạm cho đỡ đói.

Dứt lời, y liền nhét luôn một chiếc dầu cha quẩy vào mồm hán tử gầy gò nọ. Người đó thấy là thức ăn, tinh thần liền phấn chấn, vội nhai ngấu ngiến.

Đang lúc ấy bỗng có sáu bảy tên đại hán chạy tới quán bán dầu cha quẩy nọ. Tên đứng đầu bọn giơ bàn tay to như chiếc quạt ra nắm lấy tay cô bé nọ lôi ra khỏi quầy rồi tát luôn hai cái bạt nhĩ.

Cô bé nọ đau quá, khóc òa lên, hai bên má sưng húp. Hán tử nọ chỉ vào mặt cô bé, mắng chửi :

- Con bà mi! Ai bảo mi tiếp tế cho lũ Cái bang đó? Tên ấy đi đâu mất

rồi?

Bỗng có một ông già từ phía xa chạy tới, quỳ xuống dưới chân đại hán nọ dập đầu van xin :

- Bẩm ngài, nó là cháu gái lão, vì còn ít tuổi vô tri nên mới đại dột. Xin đại gia rộng lòng tha thứ cho một phen.

Đại hán liền quát mắng :

- Tha con mẹ ngươi!

Vừa nói, y vừa vung chân đá luôn. Chỉ nghe tiếng “bốp” một cái ông già nọ đã bị đá ra ngoài xa, ngã sòng soài trên mặt đất. Cô bé nọ thấy vậy lại còn hãi sợ, khóc lớn thêm, chạy tới bên ông già, kêu gào :

- Gia gia! Gia gia!

Đại hán nọ vẫn chưa nguôi cơn giận, lại lớn bước tiến tới. Chỉ nghe bốp một tiếng, y lại tát cho cô bé nọ một cái bạt tai thật mạnh, khiến cô bé bắn văng ra tận ngoài xa.

Những người bán thực vật quanh đó thấy bọn đại hán hung ác như vậy, đều sợ đến mặt tái mét, không ai dám hò hé nửa lời.

Hồ Tam Lục đang ở chỗ góc tường, nghe thấy tiếng khóc của cô bé vội ngừng đầu lên nhìn, liền vỡ lẽ ngay, biết chính bọn đại hán này đã hạ lệnh cấm các người bán thức ăn cho nhân vật Cái bang.

Bất giác lửa giận nổi lên bùng bùng, liền cầm trúc trượng xông thẳng tới trước mặt đại hán nọ quát bảo :

- Bạn kia, chính ta đã mua dầu cha quấy của cô bé. Có giỏi thì ngươi cứ việc thanh toán với ta đây.

Tên đại hán nọ thấy Hồ Tam Lục dám đơn thân độc tiến lại khiêu chiến liền ngừng mặt lên trời cười hắc hắc, nói :

- Chính lão tử cũng đang muốn đi tìm ngươi, nay ngươi tự động dẫn thân tới nộp mạng, khiến lão tử đỡ phải tốn công tìm tòi. Giết!

Dứt lời, y liền phất tay một cái, những đại hán đứng quanh đó đều rút binh khí ra khỏi vỏ, phân tán ra tứ phía vây chặt lấy đối phương.

Hồ Tam Lục là một hảo thủ thuộc chữ Hoàng, rất giàu kinh nghiệm chiến đấu. Y vội lùi tới cạnh một vách tường, tránh được khỏi sự uy hiếp ở phía sau lưng, cây trúc trượng đưa lên ngang ngực, thủ thế rất kín đáo.

Tên đại hán dẫn đường liền rút một cây thiết luyện đeo ở ngang lưng ra, miệng quát tháo :

- Tiến lên!

Sáu bảy tên đại hán liền vũ lộng binh khí đổ xô tới tấn công!

Hồ Tam Lục trúc trượng cũng quét ra. Chỉ nghe thấy những tiếng binh khí va chạm vào nhau kêu loảng xoảng không ngừng.

Hồ Tam Lục tuy võ công không phải tầm thường nhưng sáu bảy tên đại hán nọ thân thủ cũng rất linh hoạt. Lúc đầu tình thế đôi bên còn ngang ngửa dần dần Hồ Tam Lục đã cảm thấy mình bị lép vế. Tiếp theo đó bỗng nghe thấy bốp một tiếng, cây thiết luyện của tên đại hán nọ đã cuốn chặt lấy thân cây trúc của Hồ Tam Lục.

Hồ Tam Lục giật mình kinh hãi, vội vận toàn thân kinh lực hét lớn :

- Lên!

Đầu trúc trượng khẽ hất lên đã lôi luôn được đại hán nọ rời khỏi mặt đất.

Bất đắc dĩ phải sử dụng chiêu này, nửa người phía dưới Hồ Tam Lục liền bị sơ hở. Tuy y đã hất được đại hán nọ lăn ra phía xa ngã lăn ra đất, nhưng hai bên hông cùng hai đùi của y đồng thời đều bị trúng bốn năm mũi đao.

Y lão đảo, suýt té ra đất. Tiếp theo đó, lại có một thanh trường đao nhằm thẳng đầu y bổ tới. Y chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.

Bỗng nghe thấy có tiếng quát tháo, hơn mười cây gậy trúc tua tua vung tới. Cây gậy trúc đầu tiên hất thanh đao tên nọ văng ra ngoài xa. Tiếp theo đó, liền nghe thấy một tiếng ối chà rất thê thảm. Tên đại hán cầm đao nọ đã bị một cây trúc trượng xuyên thủng ngực, ngã lăn ra đất, giãy chết.

Trong nháy mắt chỉ thấy bóng trúc trượng bao trùm, lại bốn tên đại hán bị điểm trúng nơi yếu huyệt, ngã lăn ra đất tắt thở liền.

Còn lại hai tên thấy tình thế bất ổn vội co giò đào tẩu. Các nhân vật đệ tử của Cái bang cũng không truy cản, vội tiến lại xem xét thương thế của Hồ Tam Lục.

Chỉ thấy toàn thân y máu tuôn ra như suối, đang ngổl ngàng vào góc tường thở hổn hển. Ai nấy đều kinh hãi, chân tay cuống quýt, vì không một người nào đem theo thuốc chữa thương chỉ huyết cả, nên đều đưa mắt nhìn nhau, không biết phải hành động ra sao.

Mọi người bỗng thấy hán tử gầy gò ở chỗ góc tường gượng chống trúc trượng ngồi dậy, lão đảo bước tới cất tiếng đọc :

- Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng.

Bọn đệ tử Cái bang đều giật mình, đồng thanh hỏi :

- Huynh đệ là nhân vật thuộc vai vế nào?

Hán tử nọ đáp :

- Chữ Huyền.

Các đệ tử Cái bang đồng thanh “ồ” lên một tiếng, khom mình, cung kính nói :

- Chúng đệ tử chữ Hoàng, khấu đầu ra mắt sư thúc.

Hán tử gầy gò nọ chống cây trúc trượng xuống đất, ánh mắt lơ dờ,

tựa hồ như nội thương rất trầm trọng, xua tay đáp :

- Bất tất phải hành lễ... Tất cả các người... phải mau rời khỏi nơi đây.

Cái bang đệ tử đồng thanh hỏi :

- Hiện giờ Hồ sư huynh thọ trọng thương máu chảy không ngừng, biết làm sao bây giờ?

Hán tử nọ thở hắt ra một hồi thò tay vào người móc ra một gói thuốc bột nói :

- Đây là thuốc chỉ huyết. Mau đem rắc lên vết thương cho y rồi nên rời khỏi đây ngay.

Các đệ tử Cái bang vội đỡ lấy gói thuốc, rắc lên vết thương cho Hồ Tam Lục. Quả nhiên giây phút sau máu đã ngừng chảy nhưng y vẫn ở trong trạng thái hôn mê.

Hán tử nọ lại thúc giục :

- Các người mau mau rời khỏi nơi này ngay đi, rồi đi tìm một nơi nào ẩn lánh tạm, ta sẽ nói cho biết lý do sau.

Bọn đệ tử Cái bang đó không biết vị sư thúc chữ Huyền sợ hãi về việc gì. Thử đã nghe thấy phía sau lưng có một tràng cười hắc hắc nổi lên, vội quay đầu lại nhìn thì phát giác có hai thanh niên ăn mặc rất quái dị, không biết đã tới sau lưng mình từ hồi nào?

Cách đó không xa lại còn có hơn mười tên đại hán, trong số đó có hai tên mặc áo xám đang chạy tới. Các đệ tử Cái bang liền đoán ra ngay có lẽ hai tên đại hán vừa thoát chết đã đi gọi viện binh tới.

Một trong hai thanh niên ăn mặc quái dị mặt tía ra những luồng ánh sáng màu lam sắc như dao liếc nhìn hán tử gầy gò nói :

- Người vẫn còn chưa chết Quái lạ thật? Cát Đạt Tổ ta thật bội phục người đấy.

Rồi y quay đầu lại nói tiếp :

- Sài Đạt Mộc sư đệ hãy mau tiến lại bắt hết bọn đệ tử Cái bang này đem về, đợi đại lão gia phát lạc.

Sài Đạt Mộc vội quay về phía sau, phất tay ra hiệu. Chỉ thấy hai tên áo xám xuất lãnh mười tên đại hán làm thành một vòng đai bao vây luôn các đệ tử Cái bang vào giữa.

Tiếp theo đó, có những tiếng soạt soạt đao kiếm đều đã rút ra khỏi vỏ. Hán tử gầy gò bỗng quát lớn :

- Chúng sư diệt mau phân tán ra rồi tìm đường đào tẩu ngay. Để một mình ta ở lại đây chống đỡ bọn chúng cho.

Bỗng nghe thấy chúng đệ tử Cái bang đồng thanh ca vang :

- Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng. Nguyên phò Tống thất thế bất tham sinh!

Bóng trúc trượng tua tua nhất tề vung thẳng về phía đối phương.

Cát Đạt Tổ nhếch mép cười nhạt liền nhanh như điện chớp giơ tay ra chụp lấy một Cái bang đệ tử. Cái bang đệ tử này đang phóng trúc trượng định tấn công một tên đại hán, không ngờ đối phương lại xuất chiêu nhanh nhẹn đến thế, không sao tránh né kịp.

Bỗng nghe thấy hán tử gầy gò thét lớn, tung mình lướt tới bóng trúc trượng đã vung ra, nhằm mắt Cát Đạt Tổ điểm tới thế thức rất linh hoạt.

Cát Đạt Tổ giật mình thất kinh không dám tiếp tục đả thương địch nữa, chưởng thế mới nửa đường bỗng lại vội quét ngang sang bên. Chỉ thấy bộp một tiếng, trúc trượng đã bị chưởng lực của y vỗ trúng liền thoát rời khỏi bàn tay bay tung lên cao.

Tiếp theo đó, Cát Đạt Tổ đã nhanh nhẹn tung ra một cước. Hán tử gầy nọ lúc này chân lực đã bị mất mát rất nhiều cho nên không tài nào tránh thoát được, chỉ kêu lên được một tiếng rất thảm khốc, bị đá bắn văng ra ngoài xa, óc bị vỡ toang chết ngay tại chỗ.

Sài Đạt Mộc thấy Cát Đạt Tổ sư huynh vừa xuất chiêu đã đá chết ngay một kẻ địch, y bỗng cảm thấy phấn khởi hô lớn :

- Giết!

Y liền rút luôn thanh trường kiếm ở sau lưng ra xông tới, phát ngang bổ dọc lia lịa, hung hãn như một con mãnh hổ.

Bọn Cái bang đệ tử mắt thấy sư thúc bị đối phương đá chết đều giận dữ gầm lên :

- Anh em hãy xông cả lên báo thù cho sư thúc!

Trúc trượng ào ạt xông lên, cùng đâm bổ tới bọn đại hán nọ tấn công như điên như cuồng.

Môn võ công Đả Cầu bổng pháp của Cái bang vốn là võ lâm nhất tuyệt, tuy bọn đệ tử thuộc chữ Hoàng này chưa luyện tới mức cao siêu, công lực chưa được đầy đủ, nhưng họ đều liên tay tận dụng, lực lượng không phải tầm thường, liền đâm trúng được mấy tên đại hán té lăn ra đất.

Cát Đạt Tổ thấy vậy nổi giận dùng dùng xông luôn vào trong trận chỉ Đông điểm Tây chụp ngang quét Bắc như hổ vờn bầy dê.

Chỉ trong thoáng mắt đã có bốn đệ tử Cái bang bị trúng độc thủ của Cát Đạt Tổ. Còn Sài Đạt Mộc thì vung trường kiếm như mưa sa bão táp, hạ thủ không hề nương tay.

Trong ánh kiếm lấp loáng đã có những tiếng kêu “ôi chà.” Lại một đệ tử Cái bang bị kiếm của Sài Đạt Mộc chém xả từ đầu xương tới vai, ngã lăn ra đất.

Lúc này bọn Cái bang đệ tử nếu như cứ tiếp tục liều mạng chiến đấu như thế, tất nhiên không lâu sau sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng người nào người ấy dường như không coi cái chết vào đầu cả, mặt không hề lộ vẻ sợ hãi chút nào, vẫn chiến đấu cực kỳ dũng mãnh.

Cát Đạt Tổ liền nổi giận ngửa mặt lên trời cười the thé một trận thật rùng rợn quát lớn :

- Cát Đạt Tổ mỗi ngày hôm nay phải báo cừu. Bọn Cái bang các người đừng hòng chạy thoát được tên nào.

Bỗng nghe thấy có người lên tiếng kêu gọi :

- Đại sư huynh bảo muốn báo thù gì thế?

Cát Đạt Tổ quay đầu lại nhìn thấy Cổ Đạt Lạt liền hỏi :

- Cổ sư đệ tới hỏi nào thế? Muốn báo mối thù với tên Liễu Tồn Trung ngày nọ. Y đã đánh trúng mỗi một chưởng, khiến mỗi bị té từ trên mái nhà xuống đất. Nếu không phải mỗi đã luyện thành môn Vu Viên công thì làm sao có thể sống tới ngày nay được?

Cổ Đạt Lạt đáp :

- Sư huynh nói như vậy thật không phải. Sự tỉ thí trong võ lâm, bị người ta đánh bại, đó là sự thường tình mà phải tự trách mình học võ nghệ thừa được tinh xảo mới đúng chứ, đâu có mối cừu nào mà phải báo?

Cát Đạt Tổ giận dữ quát mắng :

- Đừng có nói bậy! Tiểu tử Liễu Tồn Trung đã dùng thủ đoạn bỉ ổi đánh lén ta như thế mà cũng gọi là so sánh võ công ư?

Cổ Đạt Lạt đáp :

- Xin sư huynh hãy nguôi cơn giận. Không phải là tiểu đệ dám có lời xúc phạm sư huynh. Đêm ấy Liễu Tồn Trung dám đơn thân mạo hiểm tới do thám Đông Doanh, Thông Thiên Hiếu sư gia đã huy động toàn thể Đông Doanh võ sĩ lại còn thêm cả Ô Lý, Khắc Tổ và ba huynh đệ chúng ta nữa. Rồi sư huynh bị trúng chưởng của y chứ y có đánh lén sư huynh hỏi nào đâu?

Cát Đạt Tổ cả giận quát tháo :

- Y đánh lén ta làm sao mà ngươi thấy được?

Cổ Đạt Lạt thấy sư huynh nổi giận thực sự nói tiếp :

- Nếu Liễu Tồn Trung đánh lén, sư huynh hãy nên kiếm thắng y báo thù mới phải. Chứ nay sư huynh định đổ lên đầu bọn Cái bang này thì có ích lợi gì đâu?

Cát Đạt Tổ hừ nhạt một tiếng nói :

- Ai bảo là không có ích lợi? Tên tiểu tử Liễu Tồn Trung là một nhân vật của Cái bang cho nên phạm là đệ tử Cái bang thì đều đáng chết cả.

Dứt lời liền nghe thấy bộp bộp hai tiếng. Lại hai tên đệ tử Cái bang bị

trúng thương của y té lăn ra đất, giãy chết.

Cổ Đạt Lạt thở dài một tiếng nói :

- Sư huynh tại sao cứ thích tạo nên nhiều sát nghiệp như thế?

Cát Đạt Tổ quát mắng :

- Sư phụ thường bảo người là tên đạo đức giả, quả thật không sai chút nào. Trên thế gian này mạnh được yếu thua, nếu ta không giết người thì người sẽ giết ta. Môn quy của Vu Viên môn chúng ta thế nào?

Lúc ấy Sài Đạt Mộc vừa vung kiếm lên đâm chết một Cái bang đệ tử nghe nói liền niệm luôn :

- Càng tàn càng khóc!

Cổ Đạt Lạt đọc tiếp :

- Càng ác càng độc!

Cát Đạt Tổ lại hỏi :

- Còn một câu nữa hãy đọc tiếp đi!

Cổ Đạt Lạt lại đọc :

- Đó là phúc của Vu Công môn.

Cát Đạt Tổ liền nguôi cơn giận nói :

- Đúng lắm! Càng giết nhiều người thì danh tiếng của Vu Công môn chúng ta càng lừng lẫy trên chốn giang hồ. Đó không phải là cái phúc Vu công môn chúng ta còn là cái gì?

Tiếp theo đó lại có tiếng ối chà nổi lên. Một tên đệ tử Cái bang vừa bị trúng độc thủ của y.

Lúc này các đệ tử Cái bang đã bị thương hoặc chết rất nhiều không còn thành trận thế gì nữa. Nhưng ý chí chiến đấu của họ vẫn không hề suy suyển. Trúc trượng vung ra ào ạt chỉ công mà không thủ.

Cổ Đạt Lạt đứng ngăn người ra ở cạnh bên xem xét trận chiến trong lòng rất buồn bực. Cát Đạt Tổ thấy vậy liền hỏi :

- Sư đệ tại sao không động thủ đi, còn đứng mãi ở đó làm gì?

Cổ Đạt Lạt đáp :

- Tiểu đệ còn phải đi thám thính hành tung của sư phụ xem sao, nên không thể ở đây lâu được.

Dứt lời, y liền tung mình lướt trên mái nhà, chỉ trong thoáng cái đã biến mất dạng.

Liền lúc đó lại có hai tiếng kêu la rất thảm khóc. Hai Cái bang đệ tử đã bị trúng kiếm chết liền.

Lúc này Cái bang đệ tử chỉ còn lại có năm người, trong số đó thì một người đã bị trúng kiếm thương còn hai người thì thọ thương bởi chưởng lực.

Mắt thấy toàn bộ đệ tử Cái bang sắp bị tiêu diệt tới nơi, Cát Đạt Tổ liền cười hắc hắc nói :

- Các người còn chống cự gì nữa. Mau quỳ xuống, dập đầu vái lạy rồi mỗi tên tự chặt đứt cánh tay mặt đi, mỗ sẽ tha cho về để gọi tiểu tử Liễu Tồn Trung tới đây nộp mạng.

Tên Cái bang đệ tử thọ kiếm thương liền lớn tiếng quát :

- Trước hết ta phải lấy tính mạng chó của người đã!

Đứt lời y liền vung cây trúc trượng, lao thẳng tới tấn công Cát Đạt Tổ. Cát Đạt Tổ đã nhanh nhẹn phi thân lên phóng ra một cước đá tên đệ tử Cái bang bắn ra ngoài xa hai ba trượng giẫy giụa mấy cái rồi tắt thở.

Lúc này trên mặt đất nằm la liệt những tử thi của đệ tử Cái bang, chỉ còn sót lại bốn người thì hai người đã thọ thương còn hai người thì đang chiến đấu một cách tuyệt vọng.

Cát Đạt Tổ ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng nói :

- Mấy tên ăn xin thối tha này, các người muốn làm hảo hán cũng không có gì khó khăn cả.

Đứt lời hai cánh tay y liền giơ cao lên chuẩn bị xuất chưởng sát thủ.

Bỗng nghe thấy bên tai có giọng nói của một phụ nữ quát bảo :

- Không được vô lễ!

Cát Đạt Tổ vội quay đầu lại nhìn, thì thấy người đó là một phu nhân ăn mặc rất sang trọng, sau lưng có bốn đại hán cao lớn lực lưỡng đi hộ vệ, nom rất oai nghi, liền quát hỏi :

- Mụ là ai?

Phu nhân nọ hừ một tiếng nói :

- Ta là ai, người không cần biết tới làm chi. Số thi thể nằm la liệt trên mặt đất có phải do chính tay người đã hạ sát đấy không?

Cát Đạt Tổ ngạo nghễ đáp :

- Dĩ nhiên phải là ta chứ còn ai vào đấy nữa. Mụ có liên quan gì với những tên hành khất thối tha này?

Phu nhân nọ đáp :

- Họ là bằng hữu của ta.

Cát Đạt Tổ cất tiếng cười hắc hắc, nói :

- Mấy tên Cái bang bản thủ này mà lại là bằng hữu của mụ?

Nếu vậy thì hay lắm! hãy coi chưởng!

Tả thủ y quơ ngang hình vòng cung, hữu thủ đã nhắm đầu vị phu nhân nọ bổ mạnh xuống. Phu nhân vội nghiêng mình né sang bên. Bốn đại hán hộ vệ phía sau lưng đồng thanh quát lớn một tiếng, tám cánh tay đồng thời vung lên mang theo những luồng kinh phong ào ạt tấn công tới, thật dũng mãnh khôn tả.

Cát Đạt Tổ không dám chống đỡ, vội tung mình nhảy lui về phía sau.

Sài Đạt Mộc vội phi thân tiến lại ánh kiếm lóe lên, nhằm ngang lưng

bốn đại hán nọ lia tới. Trận chiến vừa phát động, đôi bên đều công phá rất dũng mãnh. Cát Đạt Tổ vừa thoát khỏi áp lực của bốn tráng hán, đã giơ mười ngón tay màu lam như những cái móc lên, nhảy thẳng tới chộp vị phu nhân ăn mặc sang trọng nọ.

Phu nhân nọ định giơ song chưởng lên chống đỡ, bỗng nghe thấy có người quát bảo :

- Chớ nên va chạm vào kinh phong của kẻ địch. Những ngón tay y có chất độc đó.

Trên nóc nhà đã có người tung mình nhảy xuống. Một người tay cầm bàn toán, một người thì cắp một cây dù. Phu nhân nọ vừa trông thấy liền mừng rỡ nói :

- Trình tiên sinh và Mạc tiên sinh đã tới đây ư?

Thần toán tử Trình Đại tiên sinh mỉm cười nói :

- Điệp phu nhân tin tức linh thông thật.

Thị Ân Mạc Ác Tài thấy dưới đất có hơn mười thi thể của Cái bang mặt liền lộ vẻ cảm khái nói :

- Hồngбет! Hồngбет! Chúng ta tới chậm một bước rồi. Lần này kẻ như đã sơ suất lớn.

Trình Đại tiên sinh vội cúi xuống đếm những thi thể đang nằm dưới đất thấy tất cả mười ba cái nhưng lại thấy có hai người đã thọ thương còn hai đứng thờ hốt hốt tại đó liền lắc bàn toán mấy cái, ngạc nhiên nói :

- Tính luôn sống chết tất cả là mười bảy người. Tại sao lại dư một người?

Một tên đệ tử của Cái bang đã thọ thương giơ tay ra chỉ vào thi thể gầy gò của hán tử nọ nói :

- Vị ấy là sư thúc vai vế chữ Huyền của chúng tôi, đã trúng phải độc thủ của tên kia đấy.

Vừa nói, y vừa đưa tay chỉ vào Cát Đạt Tổ.

Cát Đạt Tổ thái độ ngạo mạn khôn tả, ngừng mặt lên trời, ung dung nói :

- Hôm nay bọn các người không một tên nào hòng sống sót rời khỏi nơi đây được. Các người có muốn trời trần gì không?

Thị Ân Mạc Ác Tài cười ha hả đáp :

- Lão Mạc mỗi xưa nay vốn là một người rất dễ tính, hề thấy đâu có lợi là tới nơi ngay, thì cần gì phải trời trần với chả trời trần làm chi!

Miệng ông ta vừa cười nói, cây dù đã như điện chớp đập thẳng về phía trước. Đầu mũi dù lợi hại như một lưỡi kiếm sắc bén, nhằm ngực Cát Đạt Tổ thọc tới.

Cát Đạt Tổ không ngờ nhân vật trông dáng dấp như lái buôn này mặt

đang tươi cười mà xuất thủ lại độc hiểm hung hãn như vậy, vội hoảng hốt nhảy sang bên né tránh.

Liền lúc ấy, y đã phía sau có một luồng kinh phong quét tới, tai đã nghe thấy Trình Đại tiên sinh cười hắc hắc nói :

- Lão Trình mỗ vốn là một tay ưa thích tính toán làm sao có thể để cho lão Mạc người hưởng mỗi lợi đầu tiên được!

Cát Đạt Tổ không kịp nghĩ ngợi, vội nghiêng đầu, uốn người, lướt sang bên phải tránh né, vừa thoát khỏi được thế công của thiết toán bàn nhanh như gió lốc của Trình Đại tiên sinh.

Tiếp theo đó, đã nghe thấy tiếng quát rất thánh thót của Điệp phu nhân. Năm ngón tay bà ta cong lại như năm cái móc chộp thẳng tới. Cát Đạt Tổ giật mình thất kinh, bàn tay phải bỗng lật ngược lại, chộp luôn lấy cổ tay của Điệp phu nhân, nhưng cây dù của Mạc Ác Tài đã nhằm phía sau lưng y tập kích tới nơi.

Cát Đạt Tổ thét lớn một tiếng tung mình lướt về phía trước rồi lăn ra phía xa hơn hai trượng, thoát khỏi được những thế tập kích liên tiếp và độc hiểm của quần hùng.

Y vừa quay đầu lại nhìn, thấy Sài Đạt Mộc đang vũ lộng trường kiếm đấu với bốn tráng hán nọ rất kịch liệt, nhưng dần dần coi mỗi hơi có vẻ nao núng.

Lúc ấy hai tên áo xám trường kiếm rút ra khỏi vỏ xông lại tấn công Điệp phu nhân còn bọn đại hán nọ thì bị bốn Cái bang đệ tử quây quần tiêu diệt.

Cát Đạt Tổ vừa thoát khỏi được áp lực của đối phương tinh thần liền phấn chấn, chưởng chỉ lại nhanh nhẹn tấn công Trình Đại tiên sinh cùng Mạc Ác Tài lia lịa, cục diện liền trở nên ngang ngửa.

Đang lúc đôi bên giao chiến kịch liệt, bỗng nghe thấy phía xa có chân người dồn dập chạy tới. Trình Đại tiên sinh đang mua tít thiết toán bàn, vừa nghe thấy tiếng bước chân đó liền cười ha hả nói :

- Bằng hữu người có nghe thấy gì không? Viện binh của lão Trình mỗ đã tới nơi đây. Phen này người đừng có lòng được toàn mạng.

Cát Đạt Tổ giật mình thất kinh, hơi phân thần một chút đà cây dù của Mạc Ác Tài tấn công tới nơi. Chỉ nghe đến bộp một tiếng vai trái Cát Đạt Tổ đã bị cây dù quét trúng đau buốt tới tận xương tủy.

Cát Đạt Tổ thấy tình thế trước mắt bất ổn, vội giương tay ra chộp thẳng vào Trình Đại tiên sinh. Trình Đại tiên sinh vội né tránh, Cát Đạt Tổ liền thừa cơ nhảy luôn ra ngoài vòng chiến, quát bảo :

- Đi thôi!

Dứt lời y liền phi thân lên trên mái ngói. Sài Đạt Mộc cũng đâm hờ một kiếm, rồi vội tung mình nhảy theo lên trên mái nhà ngay.

Hai tên áo xám đang định đào tẩu, thì Điệp phu nhân đã quát lớn :

- Cầm phiên hai vị lưu lại nơi đây một phen.

Chỉ nghe thấy “bốp bốp” hai tiếng, chưởng thế trước sau đã vỗ trúng sau lưng hai tên áo xám nọ khiến chúng ngã lăn ra đất.

Mạc Ác Tài liền bồi theo cho mỗi tên một dù. Thế là hai tên nọ hồn liền du địa phủ tức thì.

Còn dư lại mấy tên đại hán trở tay không kịp cũng bị trức trượng của các đệ tử Cái bang điểm trúng tử huyết chết không kịp ngáp.

Những tiếng chân người nổi lên đó đã tới gần! Thì ra là chúng hảo hán Bàn Long lãnh. Mọi người vừa tới nơi thấy dưới đất nằm ngổn ngang thi thể, ai nấy đều ngẩn người ra nhìn.

Điệp phu nhân nói :

- Nơi đây chúng ta không thể ở lại lâu được. Hãy mau mau trở về Hư Phù quan để cùng nghiên cứu lại kế hoạch.

Thế rồi mọi người liền thu dọn thi thể các Cái bang đệ tử đem đi chôn rồi cùng quay trở về Bắc Khuru Sơn, Hư Phù quan.

Bán Trần Tử vội thay mặt Xung Vân đạo trưởng ra ngoài tiếp rước quần hùng mời vào bên trong tĩnh thất.

Xung Vân đạo trưởng sau khi được biết tin các đệ tử Cái bang đã bị thương vong gần hết, ông ta cau mày lại nghĩ ngợi.

Giây lát sau, Diệu Huyền và Diệu Thông sư thái cũng tới nơi.

Xung Vân đạo trưởng liền quay sang hỏi Bán Trần sư đệ :

- Có thám thính được tin gì mới lạ không? Hãy nói cho mọi người được nghe đi.

Bán Trần Tử khom mình đáp :

- Bẩm, tiểu đệ đã được đệ tử về báo cáo: Lần này việc áp giải Viên đại nhân, Đông Doanh đã sử dụng kế kim thiên thoát xác và như vậy, bọn người tàn sát các huynh đệ Cái bang đệ tử thể nào cũng có liên quan tới việc của Viên đại nhân chứ không sai.

Trình Đại tiên sinh xen lời, nói :

- Các hạ có thể nói rõ thêm cho mọi người nghe được không?

Bán Trần Tử liền kể tiếp: Hai tên đã tàn sát Cái bang huynh đệ đó, cứ theo sự điều tra cho biết thì chúng là đồ đệ của Thanh Hải Lạp Bội tự Tôn Kha Ba.

Mọi người nghe nhắc tới danh hiệu của Lạp Bội tự Tôn Kha Ba, ai nấy đều giật mình kinh hãi, ngay đến Xung Vân đạo trưởng cũng hơi biến sắc mặt.

Ai nấy đều biết Tôn Kha Ba là đệ nhất cao thủ ở Thanh Hải, võ công quỷ dị khôn lường. Bán Trần Tử nói tiếp :

- Mấy ngày gần đây, Tầm Dương này bỗng thấy xuất hiện rất nhiều

võ sĩ của Đông Doanh trong đó có cả các đệ tử của Tôn Kha Ba. Bọn chúng đã phá hủy toàn bộ Phân đàn của Cái bang tại nơi đây. Bốn đệ tử Cái bang nghe tới đây đều buột miệng à lên một tiếng nghĩ thầm :

- “Chả trách trừ vị sư thúc chữ Huyền vừa rồi ra không còn thấy một huynh đệ Cái bang nào khác”.

Bán Trần Tử lại nói tiếp :

- Cứ như theo sự tiết lộ trong lúc say sưa của bọn võ sĩ Đông Doanh, thì bọn chúng phụng lệnh đi tiếp ứng cho bọn quan binh áp giải tù xa của Viên đại nhân. Sở dĩ bọn chúng phá hủy Phân đàn của Cái bang là để tẩy trừ những nhân vật hiệp nghĩa đạo có ý định cướp phá đoàn tù xa đó.

Diệu Huyền sư thái xen lời hỏi :

- Trong đoàn tù xa mà chúng tôi đã gặp gỡ có tá cả hơn ba chục chiếc, nhưng đều là xe không cả. Đạo trưởng có biết Viên đại nhân bị chúng giấu ở nơi nào không?

Bán Trần Tử đáp :

- Bán đạo đã phái người đi thám thính, chỉ giây lát nữa đây sẽ được rõ ngay.

Y vừa dứt lời, một tên đạo đồng bước vào thưa rằng :

- Bẩm sư phụ, bên ngoài có người cầu kiến.

Bán Trần Tử nói :

- Có bao nhiêu người tất cả?

Tên đạo đồng vội đáp :

- Chỉ có một người thôi.

Bán Trần Tử vội phát tay nói :

- Mau ra mời vào đây?

Chỉ thấy một hán tử mặt đầy vẻ phong trần theo đạo đồng tiến vào, chắp tay vái chào, cung kính nói :

- Cái bang đệ tử Trần Tứ xin khấu đầu ra mắt chư vị tiền bối.

Bốn nhân vật Cái bang thuộc chữ “Hoàng” thấy nhân vật trong bốn bang tới, mặt đều lộ vẻ vui mừng. Một người lên tiếng hỏi :

- Có phải người thuộc vai về chữ Vũ, có ngoại hiệu là Xuyên Địa Thủ đấy không?

Trần Tứ đáp :

- Đúng vậy! Không biết các hạ xưng hô ra sao?

Người nọ đáp :

- Bốn người chúng ta đều thuộc vai về chữ Hoàng.

Trần Tứ vừa nghe dứt vội khấu đầu hành lễ cung kính nói :

- Bất tất phải đa lễ. Hãy ngồi xuống nói chuyện.

Xung Vân đạo trưởng hỏi :

- Trần huynh đệ có lẽ từ xa tới đây? Có chuyện gì khẩn cấp không?

Trần Tứ cung kính đáp :

- Văn bối nguyên là người thuộc Kiện Khang phân đàn bổng tiếp nhận một bức thư do chính bồ câu đem tới của Thi Huyền trưởng lão ở tổng đàn. Trong thư nói lần này tù xa của Viên đại nhân được di chuyển xuống miền Nam tất nhiên Thông Thiên Hiểu sư gia Đông Doanh sẽ dùng kế “Kim thiên thoát xác” để đánh lừa tai mắt của giới hiệp nghĩa đạo võ lâm, cho nên Phân đàn mới phái văn bối đi tra xét tung tích của Viên đại nhân.

Trình Đại tiên sinh khua bàn toán kêu “lách cách” xen lời hỏi :

- Cái bang nhờ được người đồng cho nên len lỏi khắp nơi rất giỏi. Đúng lắm! Đúng lắm! Huynh đệ đã có biệt hiệu là Xuyên Địa Thủ, bọn chúng dù có sử dụng kế gì gọi là “Kim thiên thoát xác” cũng chưa chắc gì thoát qua nổi được cặp mắt chuốt của huynh đệ. Thế dọc đường huynh đệ dò la được những tin tức gì?

Trần Tứ đáp :

- Ở hướng Tây, cách đây khoảng hơn mười dặm văn bối bổng phát giác được một chiếc xe lừa rất thần bí. Văn bối theo sát dò la một quãng đường dài, phát hiện thấy chiếc xe bao phủ kín mít nọ bốn bề được bọn chúng ngấm ngầm bảo vệ rất cẩn thận. Người đánh xe là hai nhân vật vùng Quan ngoại, trông chẳng giống người phu xe tầm thường. Văn bối đoán không lầm thì trong chiếc xe lừa đó ắt hẳn cũng có áp giải Viên đại nhân.

Xung Vân đạo trưởng giơ tay lên vuốt râu, trầm ngâm không nói.

Diệu Huyền sư thái bổng cất tiếng nói :

- Thế chiếc xe ấy đi được bao lâu rồi?

Trần Tứ đáp :

- Ước chừng nửa giờ. Nếu chúng ta lập tức đuổi theo ngay, thì có lẽ tới Hắc Sâm lâm sẽ đuổi kịp.

Dương Đại Hổ của Bàn Long Lãnh bổng đứng bật dậy nói :

- Nếu vậy chúng ta phải đi ngay mới được còn thản chờ gì nữa?

Điệp phu nhân vội xen lời :

- Chúng ta đã nói là sẽ chịu nhận sự chỉ huy của đạo trưởng, vậy bây giờ xin đạo trưởng định đoạt cho.

Xung Vân đạo trưởng suy nghĩ giây lát mới chậm rãi nói :

- Vì cần phải tranh thủ thời gian cho nên chúng ta phải hành động càng nhanh càng tốt. Nhưng có việc này khiến bản đạo trưởng không được yên tâm.

Mạc Ác Tài vội hỏi :

- Đạo trưởng e ngại chuyện gì thế?

Xung Vân đạo nhân đáp :

- Điều mà bản đạo băn khoăn đây là nhân số chúng ta không đủ sẽ hỏng mất đại sự.

Trình Đại tiên sinh bỗng nói :

- Tuy Cái bang huynh đệ bị thiệt mất hơn mười người, nhưng lúc này chúng ta đây còn những hơn hai mươi, chỉ với một hai tên đánh xe như thế thì có gì là đáng sợ.

Xung Vân đạo trưởng đáp :

- Nếu chỉ có hai tên đánh xe ấy thôi, thì Thi Huyền lão trưởng đã không phải cho phím bồ câu cấp bách đưa thư tới. Theo như sự hiểu biết của bản đạo thì trí não của Đông Doanh là Thông Thiên Hiểu sư gia, bụng chứa đầy huyền cơ, thường tự sánh mình ngang với Quản Trọng, Nhạc Nghị. Nếu y đã định dùng kế “Kim thiên thoát xác” để đánh lừa chúng ta, thì giả sử chiếc xe lừa ấy có áp giải Viên đại nhân, chẳng lẽ chúng ta lại không phòng bị một cách chặt chẽ ư?

Diệu Thông sư thái chấp tay nói :

- Cứ như bản ni nhận xét, Thông Thiên Hiểu dùng kế “Kim thiên thoát xác, ám độ trần thương” này, không những chỉ riêng đề phòng việc cướp tù xa, mà còn có dụng ý khác nữa.

Xung Vân đạo trưởng bỗng động lòng nói :

- Đúng thế! Bản đạo cũng nghĩ như vậy. Sư thái hãy tạm thời đừng tuyên bố vội, rồi chúng ta cùng viết ý nghĩ lên bàn tay, do xem có tương hợp không?

Diệu Thông sư thái gạt đầu tán thành. Xung Vân đạo trưởng liền cho gọi đem bút tới, thế rồi hai người liền cầm bút viết lên tay mình xong đem ra đối chiếu và hai người cùng vỗ tay cười lớn.

Mọi người cùng tiến lại xem, thì thấy trên tay mỗi người đều viết hai chữ cạm bẫy.

Hai chữ cạm bẫy ấy khiến bọn hảo hán Bàn Long lãnh, bốn Đại Kim Cương, cùng bọn đệ tử Cái bang đều ngẩn người ra nhìn nhau không hiểu gì cả, chỉ có Xuyên Địa Thủ Trần Tứ là mỉm cười không nói.

Xung Vân đạo trưởng thấy vậy liền hỏi :

- Trần Tứ, huynh đệ đã hiểu rõ ý nghĩa của hai chữ ấy rồi ư?

Trần Tứ đáp :

- Vãn bối ngu muội thì làm sao có thể hiểu được, nhưng chỉ vì đã được Thi Huyền trưởng lão dạy cho biết trước đấy thôi.

Xung Vân đạo trưởng ngạc nhiên hỏi :

- Thi Huyền trưởng lão đã nói như thế nào?

Trần Tứ đáp :

- Thi Huyền trưởng lão có dặn bảo đôi ba phen là phải đề phòng Đông Doanh sẽ dùng Viên đại nhân làm một miếng mồi để làm cạm bẫy rập muốn căng một mẻ lưới lớn để bắt trọn các nhân vật võ lâm làm hiệp nghĩa đạo. Trong bức thư người nói rằng ở Tầm Dương có thể gặp phải tai ương vì chúng muốn cắt đứt mọi sự liên lạc của quần hùng rồi chúng lại ngấm ngầm tiết lộ tin tức về Viên đại nhân ra bên ngoài, kích võ lâm hiệp nghĩa đạo sẽ theo tin đó truy lùng tới rồi sẽ lọt vào cạm bẫy và bị chúng tiêu diệt. Đó là kế dục cầm tiên tủng, nói rộng trước rồi thắt chặt sau nghĩa là mở rộng ở cửa ngõ để quần hùng tiến vào rồi mới bắt trọn ổ.

Bán Trần Tử mới giật mình tỉnh ngộ nói :

- Đúng thế! Lúc đầu bản đạo còn tưởng là bọn võ sĩ Đông Doanh trong khi ăn nhậu say sưa đã tiết lộ tin tức đó ra, ngờ đâu đó lại là cái bẫy của bọn chúng.

Điệp phu nhân vội xen lời :

- Nếu đã là kế nói rộng trước rồi thắt chặt sau, thì sao trên chiếc xe lừa lớn đó lại không thấy cấm cờ thủ phạm để dẫn dụ chúng ta tới? Nếu không phải được bạn tới đây cho biết, thì chúng tôi làm sao mà phát giác được chiếc xe lừa đó mà sa vào cạm bẫy của chúng?

Trần Tứ đáp :

- Nghi vấn này của phu nhân, trong thư cũng có giải thích rõ ràng. Thi Huyền trưởng lão nói, Thông Thiên Hiểu sư gia tất nhiên thế nào cũng biết trong Cái bang có rất nhiều bậc kỳ năng dị sĩ, nếu như chiếc xe lừa đó cấm cờ tù phạm đảng hoàng, thế nào cũng gây nên sự hoài nghi và cái bẫy giăng ra sẽ không có kết quả.

Ngừng giây lát Trần Tứ nói tiếp :

- Cho nên Thi Huyền trưởng lão nói: Thông Thiên Hiểu sư gia tất nhiên sẽ hạ lệnh cho chiếc xe lừa đó cố ý làm ra vẻ bí mật để đánh lừa chúng ta tin là thật mà ập cả tới nơi. Lúc ấy mới thực sự trúng phải cái bẫy giăng ra đó. Như vậy mới gọi là kế hoạch hư mà thực thực mà hư.

Dương Đại Hổ nói :

- Thế nếu chúng ta không biết được trong xe lừa đó có Viên đại nhân thì có phải là cạm bẫy của Thông Thiên Hiểu sẽ mất công thôi không?

Thị Ân Mạc Ác Tài nói :

- Sự thật đã chứng minh là chúng ta lúc này đều đã biết Viên đại nhân ở trong chiếc xe lừa đó.

Trình Đại tiên sinh khua chiếc bàn toán kêu lách cách xen lời nói :

- Hay thật! Hay thật! Thông Thiên Hiếu với Thi Huyền trưởng lão đầu trí, kẻ nửa cân người tám lạng.

Xung Vân đạo trưởng nói :

- Đã là phúc thì không phải là họa, mà đã là họa dù có muốn tránh cũng không sao thoát được. Sự thể đã đến nước này thì dù nơi đó có phải là long đàm hổ huyệt, chúng ta cũng phải tới nơi thử sức một phen.

Diệu Huyền sư thái nói :

- Đạo trưởng nói rất phải. Chúng ta cùng lên đường ngay đi.

Thế rồi mọi người đều hùng hổ đứng dậy, tiến ra khỏi Hư Phù quan.

Một Cái bang đệ tử vai vế chữ Hoàng vội kéo áo Trần Tứ, khẽ nói :

- Thế người có dò la được tin tức gì về hành tung của Liễu Tôn Trung tiểu sư tổ không?

Trần Tứ đáp :

- Liễu Tôn Trung tiểu sư tổ có ghé qua Phân đàn Kiện Khang một lần. Sau đó người liền đơn thân xâm nhập Đông Doanh, bị đối phương vây đánh ở Bắc Cổ sơn. Phân đàn liền nhận được chỉ thị của Thi Huyền trưởng lão, phái Hải Đế Sa Lý Cửu do đường thủy lộ tiếp ứng cho tiểu sư tổ thoát hiểm. Sau đó Hải Đế Sa Lý Cửu trở về Phân đàn phục lệnh. Không lâu sau, đệ tử lại nghe tin đồn khi ở chân núi Tiêu Sơn, tiểu sư tổ bị độc phát hôn mê, thoi thóp sắp chết, thì vừa may Tam Thủ Thần Thâu Giản Lão Nhị cũng thuộc nhân vật Cái bang chúng ta đã lấy được một khối Mặc Ngọc trong Kim Phật giáp, rồi bị đại tổng quản Tề Như Phong truy đuổi. Trong lúc cấp bách, Giản Lão Nhị liền nhét luôn khối ngọc ấy vào trong người tiểu sư tổ, ngẫu nhiên lại cứu được tiểu sư tổ thoát nạn. Những tin này là do Giản Lão Nhị trở về báo cáo. Giản Lão Nhị còn nói: Tiểu sư tổ muốn trở về tổng đàn yêu cầu Thi Huyền trưởng lão hiến kế giúp cho để tiện bề hành động. Sau rồi đệ tử cũng không nghe thấy tin gì nữa.

Tên Cái bang chữ “Hoàng” liền nói :

- Việc đó trên giang hồ các nhân vật võ lâm ai nấy đều đã được hay biết cả. Nhưng gần đây trên giang hồ lại thấy loan truyền một tin tức rất sốt dẻo, nói tiểu sư tổ ở Tương Dương Lý Gia tập đã đánh bại luôn một lúc ba tên cao thủ Đại Thực quốc, và cả Hoàng Diện phong Cái sư tổ cũng xuất hiện ở nơi đó nữa. Trong mấy ngày gần đây tại Tương Dương, Lạc Dương cùng Thạch Kiều dịch đều loan truyền tin tiểu sư tổ đi cùng với một vị cô nương rất xinh đẹp, đuổi theo đoàn tù xa của Viên đại nhân. Nhưng cho đến hôm nay vẫn chưa thấy tiểu sư tổ xuất hiện, cho nên ta cũng cảm thấy nóng lòng sốt ruột vô cùng.

Trần Tứ đáp :

- Tin tức đó đệ tử cũng có được nghe qua, không biết có xác thực hay không? Đệ tử thường nghe đồn đại tiểu sư tổ cơ trí tuyệt cao, hành tung rất bí ẩn cho nên khó có thể biết trước được hành động của vị ấy.

Đệ tử Cái bang thuộc chữ Hoàng liền hỏi :

- Thế người có định đi cùng chúng ta tới Hắc Sâm lâm hay không.

Trần Tứ đáp :

- Đệ tử còn phải đi khắp nơi để dò thám động tĩnh, thuận tiện còn ngầm điều tra về hành tung của tiểu sư tổ.

Tiếp theo đó y liền nghe thấy Dương Đạt Hổ thuộc Bàn Long lãnh lớn tiếng kêu gọi :

- Các vị Cái bang huynh đệ, chúng ta cùng lên đường thôi.

Trần Tứ đưa mắt nhìn theo thấy mọi người đã đi xuống tới lưng núi, y liền quay sang chấp tay bái biệt vị sư thúc chữ Hoàng đó, rồi ven theo con đường nhỏ ở sườn núi mà đi mất dạng.

Bọn Xung Vân đạo trưởng vừa xuống tới chân núi liền thi triển cước trình, tiến thẳng về hướng Tây.

Xuyên Địa Thủ Trần Tứ đã nói cước trình có lệ thì tới Hắc Sâm lâm sẽ đuổi kịp chiếc xe lừa thần bí ấy. Cho nên tới khoảng giờ Dậu, quần hùng đã thấy Hắc Sâm lâm ẩn hiện ở phía xa.

Mọi người thấy khu rừng này rất âm u, phạm vi lại lớn rộng, lúc này mặt trời đang hạ dần về phía tây. Nắng chiều yếu ớt rọi xuống từng lùm cây kẽ lá khiến khu rừng ấy đượm đầy vẻ thê lương tiêu điều.

Bàn Long lãnh Lôi Cự Bằng bỗng giơ tay ra chỉ nói :

- Kìa, phía đằng trước chẳng có một chiếc xe lừa là gì?

Mọi người đưa mắt nhìn quả nhiên thấy xa xa có một chiếc xe lừa đang từ từ tiến vào trong khu rừng nọ.

Xung Vân đạo trưởng vội nói :

- Trong rừng tất có mai phục. Nếu chúng ta đuổi theo thế nào cũng trúng phải kế đối phương.

Điệp phu nhân hỏi :

- Thế cao kiến của đạo trưởng ra sao?

Xung Vân đạo nhân đưa tay ra chỉ vào ven rừng nơi :

- Cảm phiền phu nhân xuất lãnh bốn vị Tứ Đại Kim Cương dò theo ven rừng đó tập hậu phía sau. Nhưng trước hết phải kiếm một nơi rậm rạp để ẩn thân đã.

Điệp phu nhân tuân lời dẫn bốn Đại Kim Cương tiến thẳng về phía ven rừng đó.

Xung Vân đạo trưởng quay đầu lại với quần hùng Bàn Long lãnh và

bốn Cái bang đệ tử :

- Chư vị thì men theo phía hữu của khu rừng tiếp ứng cho phu nhân. Mọi người tuân lệnh đi ngay. Xung Vân đạo trưởng sau khi đã phân phó kỹ càng liền quay sang Trình Đại tiên sinh, Mạc Ác Tài, Diệu Huyền và Diệu Thông sư thái rồi nói :

- Còn chúng ta tiến thẳng tới chiếc xe lừa nọ tấn công nơi chính diện. Hãy nói trên chiếc xe lừa nọ có hai nhân vật vùng Ngoại Vực ung dung ngồi điều khiển. Một người tướng mạo rất xấu xí, tuổi ngoại tứ tuần. Một người thì thân hình nhỏ thó, gầy gò.

Bọn chúng chính là Ô Lý và Khắc Tổ, đã sử dụng Mông Ba trận thức giao đấu với Liễu Tồn Trung. Ngày nọ ở Đông Doanh, Ô Lý bị Liễu Tồn Trung dùng Chấn Thiên tâm pháp đánh rơi xuống mái ngói. Khắc Tổ đã đánh trúng Tồn Trung một chưởng nhưng y cũng bị mũi trủy của Tồn Trung tiện đứt một cái tai. Qua vụ kinh thiên động địa đó hai người đã biết là ngoài trời còn có trời, người giỏi còn có người giỏi hơn. Cho nên vẻ cuồng ngạo của chúng đã giảm hơn rất nhiều và sớm tối khổ công luyện tập, nhờ vậy võ công đã tiến triển rất nhiều.

Lần này Thông Thiên Hiểu phái chúng tới Thạch Kiều dịch đem Viên Tôn Kiệt từ trong tù xa qua chiếc xe lừa, và phụ trách đánh xe.

Khắc Tổ đã được mục kích Tồn Trung đại náo Đông Doanh, cho nên đã biết các nhân vật Trung Nguyên cực kỳ lợi hại, trong lòng đã có vẻ khiếp sợ.

Thông Thiên Hiểu liền trấn an bọn chúng nói :

- Trên đường đi tuy sẽ gặp nhiều hung hiểm nhưng bỉ nhân đã có kế hoạch vẹn toàn rồi, xin cứ yên tâm lên đường đi.

Hai người đành tuân lời nhận việc áp tải chiếc xe lừa, dọc đường đã hết sức chuyên tâm đề phòng cẩn mật.

Khi tới Hắc Sâm lâm, thấy khu rừng nọ tung hoành ngang dọc mấy chục dặm, bên trong âm u không thấy ánh mặt trời. Trong rừng, những làn gió lạnh lẽo ứa ra, khiến cả hai đều cảm thấy hơi rùng mình. Khắc Tổ liền quay sang nói với Ô Lý :

- Phải cẩn thận! Trông khu rừng có vẻ rất đáng nghi ngờ.

Y vừa dứt lời bỗng thấy sau lưng có một luồng gió lẩn át tới Xung Vân đạo trưởng đã như một con chim đại bàng, còn cách xa chiếc xe lừa đó tới năm sáu trượng tung mình lướt thẳng tới phía trước cỗ xe nọ, nắm ngón tay giương ra như cái móc sắt nhằm thẳng đầu Ô Lý chụp tới.

Tiếp theo đó chỉ nghe thấy “vút vút” hai tiếng, hai chiếc roi ngựa trong tay Ô Lý và Khắc Tổ đã quất ngược trở lại nhằm cổ tay của đối

phương cuộn tới.

Xung Vân đạo trưởng cười nhạt một tiếng người đang lơ lửng ở trên không bỗng uốn mình lộn một vòng bắn thẳng về phía trước cỗ xe lửa vung chưởng ra nhằm đỉnh đầu con lửa vũ mạnh xuống.

Ô Lý vội giật cương lửa sang bên, cây roi của Khắc Tổ đã quất vút ra rồi cả hai đều song song phi thân lên rời khỏi chỗ ngồi thi triển Mông Ba trận thức tiền hậu giáp công luôn.

Khắc Tổ lớn tiếng hô :

- Mông ba Lặc Đăng!

Hữu chưởng của Ô Lý vũ luôn vào Thái Dương huyết của Xung Vân đạo trưởng. Đồng thời miệng y cũng hô lớn :

- Mông Ba Lặc Nặc!

Ngày nọ, ở Bắc Cổ sơn, hai tên này thi triển Mông Ba trận thức đã làm khó dễ Tồn Trung không ít, cũng do hai chiêu Mông Ba Lặc Đăng cùng Mông Ba Lặc Nặc này.

Khi chiêu thức của Mông Ba Lặc Đăng nhằm Thái Dương huyết của đối phương vũ tới, thì đối phương tất nhiên sẽ né sang bên tránh, vừa trúng ngay tâm của thế công Ba Lặc Nặc đánh tới nơi.

Xung Vân đạo trưởng không biết sự lợi hại đó, ông ta thấy đối phương tấn công vào Thái Dương huyết bèn tránh ngay, cho nên phía sau ót liền lọt ngay tầm chưởng lực Mông Ba Lặc Nặc của Khắc Tổ.

Đồng thời, Ô Lý lại thi triển luôn chiêu Mông Ba Bá Hát tấn công tới. Những thế thức liên tiếp này là do sau khi hai tên nọ đã giáp công phía trước thoát khỏi được thế Mông Ba Lặc Nặc rất dũng mãnh của bọn chúng. Vì vậy nếu lúc này Xung Vân đạo trưởng tung mình về phía trước né tránh tất nhiên sẽ trúng ngay vào thế Mông Ba Bá Hát của Ô Lý vừa phát động.

Trong cơn nguy đường tơ kẽ tóc đó bỗng thấy một tia ánh sáng bạc lóe lên nhanh như điện chớp nhằm thẳng hữu chưởng của Khắc Tổ điểm tới. Ô Lý chưa thi triển toàn vẹn Mông Ba Bá Hát đã cảm thấy phía sau lưng có một luồng kinh phong lấn át tới. Y vội nghiêng mình liếc sang bên né tránh vừa thoát khỏi chiêu thức độc hiểm của đối phương.

Chỉ thấy Diệu Huyền Diệu Thông sư thái đã lướt tới phía sau sát lưng Ô Lý, Khắc Tổ. Xung Vân đạo trưởng sắc mặt hơi lộ vẻ hổ thẹn đưa tay về phía sau lưng rút thanh kiếm cổ ra nói :

Bản đạo cùng Diệu Huyền sư thái hầu tiếp hai vị bằng hữu đây.

Thỉnh Diệu Thông sư thái mau tiến tới cạnh xe cứu Viên đại nhân ra ngay.

Ông ta vừa dứt lời, thanh cổ kiếm đã vung ra sử dụng chiêu Bạch Hổ Thổ Tín tấn công vào Thước Kiều huyết của Khắc Tố.

Diệu Huyền sư thái miệng niệm một câu A Di Đà Phật rồi nhanh như Hành vân lưu thủy xông lên vây quần chặt lấy Ô Lý.

Trận chiến vừa phát động Diệu Thông sư thái đã nhanh nhẹn lướt tới chiếc xe lừa. Đột nhiên phát giác thấy một luồng kinh phong lẩn át trên đỉnh đầu bà ta liền giật mình kinh hãi vội vung tay hất ngược lên một chưởng.

Chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng, một tên võ sĩ áo xám bị trúng chưởng, liền từ trên cây té lăn xuống đất. Tiếp theo đó bỗng nghe thấy một tràng cười hắc hắc rất quái dị. Thiết Phiến Tử đã từ trong rừng tiến ra. Theo sau y là một lão già đầu xà trán dẹt, cầm đề vài sợi râu lụa thưa như râu chuột.

Diệu Thông sư thái vừa trông thấy ông già nọ liền hơi giật mình kinh hãi, cười nhạt, nói :

- Không ngờ đường đường một vị đệ nhị cao thủ của Yến Sơn, Tuyết Tiêm Phong tiên sinh, mà cũng cam chịu làm tay sai cho bọn gian nhân tặc đảng.

Tuyết Tiêm Phong nhếch mép cười, lạnh lùng đáp :

- Sư thái nói như vậy là nghĩa thế nào? Tuyết mỗ là vì quốc gia mà hành sự, phụng chỉ mà ra công tận lực thì sao có thể gọi là tay sai? Hi hi. Viên Tôn Kiệt là một tên tham quan sâu dân một nước.

Miêu đại nhân đã tuân theo thánh chỉ đem y về tra xét. Sư thái đã không chịu ở Thủy Nguyệt am thanh tu, mà lại tới Hắc Sâm lâm này để cướp đoạt khâm phạm, có phải là muốn tạo phản?

Diệu Thông sư thái thấy lão già nọ hỏi vặn như vậy, liền ngăn người ra không biết trả lời thế nào cho phải.

Tuyết Tiêm Phong lộ nụ cười thâm trầm, đắc ý nói tiếp :

- Các người tự cho mình là những nhân vật hiệp nghĩa đạo, nhưng rốt cuộc không tên nào thoát khỏi được sự tính toán của Thông Thiên Hiểu sư gia. Nào, Thiết Phiến Tử, động thủ đi!

Thiết Phiến Tử cũng cất tiếng cười hắc hắc một tràng dài, rồi như một bóng ma lướt tới bên phải Diệu Thông sư thái, vung cây Thiết Phiến ra điểm vào Khúc Trì huyết của đối phương.

Diệu Thông sư thái cười nhạt một tiếng tả chưởng nhanh nhẹn vung lên. Đồng thời hữu chưởng quét ngang một thế, thế thức mãnh liệt như vũ bão, khiến Thiết Phiến Tử cũng phải giật mình kinh hoảng, vội nhảy lùi về phía sau tránh né.

Vừa xuất thủ Thiết Phiến Tử đã bị đối phương đẩy lui nên y cũng phải ngăn người ra, sắc mặt lộ vẻ khó coi vô cùng.

Tuyết Tiêm Phong trong lòng hơi rúng động, nghĩ thầm :

- “Mụ xú ni cô này quả nhiên danh bất hư truyền. Xem như vậy Thiết Phiến Tử khó mà đương cự nổi Phiền Vân Thủ của y thị”.

Nghĩ đoạn y liền vung tay rút luôn thanh Ngô Câu kiếm ở sau lưng, ánh sáng kiếm tỏa ra lóa mắt.

Lão già Tuyết Tiêm Phong với bảy mươi bốn thức Ngô Câu kiếm pháp đã nổi danh trong võ lâm hơn ba mươi năm và đã được xưng tụng là Yển Sơn đệ nhị cao thủ. Võ công của y chỉ kém người thường môn nhân sư huynh là Tinh Tinh Tử đôi chút.

Lão vừa rút Ngô Câu kiếm ra đã ngừng mặt lên trời cười một tràng rất thâm trầm, nói :

- Thường nghe đồn đạo môn công phu Phiền Vân Thủ của sư thái là võ lâm nhất tuyệt lão vẫn chưa có dịp được thưởng thức. Hôm nay may mắn được gặp gỡ, không hay sư thái có thể chỉ giáo cho vài chiêu được không?

Diệu Thông sư thái ung dung đáp :

- Nói nhiều cũng bằng vô ích. Động thủ đi!

Dứt lời bà ta cũng rút luôn thanh đoản kiếm ra, chăm chú nhìn đối phương, bảo thủ toàn thân rất kín đáo.

Tuyết Tiêm Phong lộ nụ cười rất ngạo nghễ. Ngô câu kiếm lấp lánh ánh hào quang như một con linh xà nhằm thẳng những đại huyết Linh Đài, Phi Phương, Chương Môn, Tán Kiểu của Diệu Thông sư thái tấn công tới thể thức rất phiêu hốt, liên miên bất tuyệt.

Diệu Thông sư thái thất kinh thảm, bảo kiếm bảo thủ chặt chẽ trước ngực, không dám khinh suất.

Bỗng nghe thấy tanh một tiếng, những đom đóm lửa bắn tung tóe.

Thì ra thanh Ngô câu kiếm đã uốn éo như một con rắn lượn xuyên qua kiếm phong Diệu Thông sư thái nhằm thẳng yết hầu bà ta đâm tới.

Diệu Thông sư thái vội vung kiếm lên chống đỡ, liền bị kinh lực của đối phương đẩy lùi về phía sau hai bước.

Tuyết Tiêm Phong cười hì hì đắc ý nói :

- Bảy mươi tư thức Ngô Câu kiếm này của Tuyết mỗ thật khó có người hóa giải nổi. Sư thái phải nên cẩn thận lắm mới được.

Từ khi xuất đạo tới nay Diệu Thông sư thái chưa bao giờ bị ai coi thường mình như vậy, bất giác lửa giận nổi lên bùng bùng, bà ta hét lớn một tiếng, vận Phiền Vân Thủ vào thanh đoản kiếm tức thì.

Bỗng bà ta ngồi thụp xuống lẫn sát tới tả đực của Tuyết Tiêm Phong nhanh như điện chớp tấn công ra một thế.

Thanh Ngô Câu kiếm của Tuyết Tiêm Phong lợi ở chỗ tấn công xa

không để cho kẻ địch tiến tới gần mình được. Nay đang lúc đặc ý bắt ngờ bị Diệu Thông sư thái lặn tới gần xâm nhập được phía tả dực y liền giật mình kinh hãi không kịp vùng kiếm chống đỡ.

Lúc này y vốn có thể xuất chiêu vọt ngang trường kiếm, sẽ chém đôi phương ra làm hai đoạn. Nhưng nếu y liều mạng xuất chiêu đó ra thì hông phải của y tất nhiên cũng bị đoản kiếm đâm trúng và cả hai sẽ cùng đại bại và chết ngay tại chỗ.

Tuyết Tiêm Phong thấy mình đã thắng thế tới nơi, đời nào lại chịu cùng hy sinh với đối phương, nên y vội nhảy lùi về phía sau tránh né. Cao thủ giao đấu với nhau, thắng bại chỉ bằng vào một điểm là chiếm được tiên cơ. Diệu Thông sư thái liều mạng sử dụng thế cả hai cùng bị hại này, cho nên đã chiếm ngay được thế thượng phong.

Tuyết Tiêm Phong vừa nhảy lùi về phía sau, Diệu Thông sư thái đã như bóng theo hình quán sát lấy đối phương không rời nửa bước, đoản kiếm lúc trên lúc dưới, lúc ngang lúc dọc, chuyên nhằm những tử huyệt của kẻ địch điểm tới, chỉ tấn công lia lịa mà không hề bảo thủ khiến cho nhất thời Tuyết Tiêm Phong cứ thối lui hoài mình mảy toát mồ hôi lạnh ra, và thảm hối hận đã nhất thời sơ ý bị đối phương xâm nhập, dùng lối cận chiến như vậy, y liền nghĩ thầm :

- “Mụ xú ni cô này đã nổi danh là một người rất khó đối phó. Hôm nay gặp gỡ mới biết lời đồn đại đó không phải ngoa”

Thiết Phiến Tử Trương Nguyên đứng ngoài xem thấy tình hình như vậy, y xưa nay vốn là một tên rất giảo hoạt, quỷ trá, liền lớn tiếng mắng chửi :

- Mụ ni cô thôi tha kia không biết hổ thẹn ư? Sao cứ nhảy tới quán chật lấy đàn ông con trai như thế?

Câu mắng chửi của y quả nhiên có tác dụng ngay. Bỗng nghe thấy Diệu Thông sư thái hét lớn một tiếng :

- Câm mồm, đoản kiếm thấp thoáng, không tấn công Tuyết Tiêm Phong nữa, mà xuyên ngang sang bên nhằm thẳng đầu vai Thiết Phiến Tử đâm tới.

Thiết Phiến Tử vội nhảy lùi về phía sau tránh né, sử dụng chiêu “Khổng Tước Khai Bình”, Thiết Phiến bỗng mở rộng đưa lên chống đỡ luôn.

Chỉ nghe thấy cang một tiếng, đôi bên đều bị đẩy lùi về phía sau. Sự biến hóa đó tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng đã giải bớt được sự uy hiếp Tuyết Tiêm Phong rất nhiều.

Tuyết Tiêm Phong liền cười hắc hắc, nói :

- Tuyết mỗ vì nhất thời sơ ý, nên xú ni cô mới thừa cơ tấn công lên được. Nếu hôm nay ta không đem được mụ về Đông Doanh tra hỏi

cho ra manh mối thì Tuyết Tiêm Phong này làm sao còn có thể đứng vững được trên chốn giang hồ nữa.

Y vừa dứt lời, bỗng nghe thấy phía sau lưng có tiếng người cười ha hả nói :

- Bất tất phải thế. Bất tất phải thế! Chúng ta đều là người trong võ lâm, cứ lấy sự dĩ hòa vi quý là tốt nhất, hà tất phải tra hỏi lời thôi làm gì!

Tuyết Tiêm Phong quay đầu lại nhìn, thấy có hai nhân vật, một người tay cắp cây dù, một người tay cầm bàn toán từ phía sau một lùm cây rậm rạp bước ra.

Tuyết Tiêm Phong vừa trông thấy khí giới của bọn họ liền võ lể ngay, cất tiếng hỏi :

- Hai bạn có phải là Thị Ân Mạc Ác Tài cùng Thần Toán Tử Trình Đại tiên sinh đây không?

Trình Đại tiên sinh cười ha hả đáp :

- Các hạ đoán đúng đấy! Đoán đúng đấy!

Mạc Ác Tài cũng cả cười nói :

- Các hạ hỏi như vậy là muốn chỉ giáo cho điều gì?

Tuyết Tiêm Phong ung dung đáp :

- Mỗ đâu dám nhận hai chữ chỉ giáo đó. Thôi hà tất phải nhiều lời, cùng tiến lên cả đi!

Trình Đại tiên sinh khua động toán bàn lách cách cười nói :

- Lẽ đương nhiên rồi. Trình mỗ đã tính toán kỹ, phen này chắc sẽ không bị lỗ vốn đâu.

Bỗng nghe thấy cạnh đó có người kêu hự một tiếng. Mọi người quay đầu lại nhìn. Thì ra Khắc Tổ hông trái vừa bị trúng một kiếm của Xung Vân đạo trưởng, máu tươi chảy ra như suối.

Xung Vân đạo trưởng kiếm pháp đã tới mức thượng thừa, lợi hại không thể tưởng tượng được, vừa chiếm được thế thắng, mũi kiếm lợi hại như một con linh xà nhằm toàn thân đại huyết của Khắc Tổ liên tiếp điểm tới khiến Khắc Tổ kinh hoàng đến chân tay cuống quýt vội lặn luôn xuống đất tránh ra ngoài xa.

Ô Lý thấy thế giật mình kinh hãi, liền bị Diệu Huyền sư thái vỗ trúng một chưởng, thọ trọng thương, té lặn ra đất.

Diệu Huyền, Xung Vân đều là những cao nhân đắc đạo cho nên không muốn đại khai sát giới, thấy hai nhân vật vùng Ngoại Vực đã mất hết năng lực chiến đấu liền thu tay, không tấn công tiếp nữa, rồi nhanh nhẹn tiến về phía bọn Tuyết Tiêm Phong với Thiết Phiến Tử.

Tuyết Tiêm Phong bỗng cười the the, nói :

- Các vị muốn một đấu một, hay là cả năm vị cùng xông lên một lúc?

Xung Vân đạo trưởng ung dung đáp :

- Tuy võ công của bản đạo rất tầm thường, nhưng không bao giờ chịu lấy nhiều thắng ít. Bản đạo với thanh cổ kiếm này, xin lãnh giáo vài thế Ngô Câu kiếm pháp của các hạ xem sao.

Tuyết Tiêm Phong thấy đối phương đã trúng kế khích bác của mình liền đắc ý cười thầm. Trình Đại tiên sinh bỗng khua động thiết bàn toán kêu “lách cách”, lắc đầu đáp :

- Tính như vậy không ổn! Tính như vậy không ổn!

Mạc Ác Tài liền xen lời nói tiếp :

- Chúng ta là những người rất thực tế, nay đã có cơ hội thắng lợi, thì bất kể người nhiều hay ít gì cả, hãy cùng tiến lên cả một lúc, tiến ngay hai tên tay sai của ngoại bang này trước đã, rồi có gì hãy nói chuyện sau.

Xung Vân đạo trưởng sợ nếu bên mình ỷ đông mà hiếp người cô thế, mà tin này được loan truyền ra chốn giang hồ, thế nào cũng sẽ bị thiên hạ chê cười, cho nên ông ta cứ trù trù, chưa dám quyết định.

Trình Đại tiên sinh không do dự gì cả, liền vung thiết bàn lên đang định tiến lại tấn công, bỗng thấy trong rừng có những tiếng chân người dồn dập vọng ra. Hơn mười tên võ sĩ áo xám đệ nhất cấp trường kiếm đều rút ra khỏi vỏ, ồ ạt xông ra, bao vây luôn bọn Xung Vân đạo trưởng năm người vào giữa.

Tuyết Tiêm Phong cười the thé, nói :

- Mạc Ác Tài bằng hữu! Tuyết mỗi cũng là người rất thực tế, cho nên không thể bỏ qua cơ hội tốt được. Bọn ngu ngốc tự nhận là hiệp nghĩa đạo các người đều đã trúng phải kế của Thông Thiên Hiệu sư gia rồi.

Tiếp theo đó, lại nghe thấy những tiếng quát tháo om sòm, trong rừng lại có một bọn người xông ra thóa mạ :

- Lũ khốn kiếp làm tay sai cho ngoại bang các người mới đúng là những tên ngu ngốc, thì làm sao thoát khỏi được thần cơ diệu toán của Thi Huyền trưởng lão?

Chỉ nghe thấy chúng hảo hán thuộc Bàn Long lãnh cùng Cái bang đệ tử từ ven rừng rậm đổ tới, vây chặt lấy bọn người tên kiếm sĩ đệ nhất cấp vào giữa.

Bọn Dương Đại Hổ, Dương Đại Hải, Lục Hồng Phi, Lục Nhạn Phi, Nguyễn Cao Sơn, Lôi Cự Bằng, Trịnh Kiến Báo cùng bốn đệ tử Cái bang kiếm đều rút ra khỏi vỏ trúc trượng vung ra tua tủa, xông tới chém ngang bổ dọc lia lịa.

Tuyết Tiêm Phong bỗng cười the thé, nói :

- Các người còn hùng hổ nổi gì nữa! Thử quay về phía sau xem xem.

Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái đều quay về phía sau nhìn, thấy trong rừng rậm lại có hai thanh niên ăn mặc rất quái dị xuất hiện.

Theo sau lưng là vô số quan quân.

Các đệ tử Cái bang vừa trông thấy kẻ thù xuất hiện ở trước mặt, mắt liền đỏ ngầu lên như máu, đồng thanh hô lớn :

- Thì ra là hai tên chó má này. Chúng ta thề phải báo thù cho các huynh đệ Cái bang mới được. Anh em đâu tiến cả lên đi!

Nói rồi, chúng liền khoa động trúc trượng, tiến lên tấn công. Thì ra hai thanh niên nọ là Cát Đạt Tổ và Sài Đạt Mộc, đệ tử của Tôn Kha Ba. Tuyết Tiêm Phong thấy đã vây chặt được bọn quần hùng vào giữa, liền cười the thé rất đắc chí, nói :

- Bọn ngu ngốc kia! Nếu các người có đôi chút thông minh thì hãy ngẫm nghĩ lại xem, dám cả gan cướp khâm phạm thì sẽ bị khép vào tội gì? Nay quan binh đã tới, các người còn chưa chịu cúi đầu chịu trối, còn đợi tới bao giờ nữa?

Các nhân vật An Bình trại nghe nói đều nổi giận thóa mạ :

- Bọn chó má các người cam tâm làm tay sai cho ngoại bang, công răn cắn gà nhà, giang sơn của Tống triều này đều bị bọn bán nước các người suy hoại. Anh em, hãy tiến lên tàn sát sạch bọn chúng đi. Tiếp theo đó, An Bình trại Tứ Đại Kim Cương đã theo sau Điệp phu nhân lại tới vây bọc phía ngoài cùng sau lưng bọn Cát Đạt Tổ cùng lũ quan quân nọ.

Trình Đại tiên sinh rất đắc chí khua động toán bàn, cười nói :

- Vui thật! Vui thật! Cái này gọi là “Bọ ngựa phía trước hoàng tước phía sau”. Mưu tính của Thông Thiên Hiệu sư gia các người mà gặp phải kế sách của Thi Huyền trưởng lão thì chỉ đáng vứt bỏ vào sọt rác thôi.

Thị Ân Mạc Ác Tài cười ha hả nói :

- Đó gọi là “Thiên sinh Du, hà sinh Lượng”. Cái cạm bẫy này làm sao qua được mắt của Thi Huyền trưởng lão?

Tuyết Tiêm Phong cười the thé, nói :

- Các người khoan mừng rỡ vội! Phải phân biệt cao thấp đi rồi mới có thể biết được ai hơn ai kém.

Dương Đại Hồ thuộc Bàn Long Lãnh quát lớn :

- Hà tất phải nói nhiều. Xuất thủ ngay đi!

Dứt lời, y liền vung thanh đao lên, ánh đao như một tia điện xẹt nhằm thẳng một tên võ sĩ áo xám bổ xuống.

Xung Vân đao trưởng cũng tiến lên, vung thanh cổ kiếm chặn lấy Tuyết Tiêm Phong. Tứ Đại Kim Cương cùng Điệp phu nhân vội quay quần chặt lấy Cát Đạt Tổ cùng Sài Đạt Mộc. Trình Đại tiên sinh và

Mạc Ác Tài cũng không dám chậm trễ, vội lướt tới cạnh Thiết Phiến Tử tấn công lia lịa, khiến y chống đỡ đến độ chân tay cuống quýt. Kỳ dư chúng hảo hán như đàn ong vỡ tổ, đều như lang như hổ xông lên đâm chém bọn võ sĩ áo xám lia lịa. Có hai tên vì nhất thời khiếp sợ, liền bị ngay Trình Kiến Báo vung Thất hoàn đao chém ngã lăn ra đất tức thì.

Lôi Cự Bằng cũng gầm lên một tiếng vung chiếc búa lớn lên vùn vụt như phá đá khai bia chém ngang bổ dọc tới tấp. Lại một tên võ sĩ áo xám bị trúng búa té ngã.

Lục Hồng Phi huynh đệ cũng vũ lộng cây roi bảy khúc lên như bão táp. Tiếp theo đó là hai tiếng kêu ối chà, lại có hai tên võ sĩ áo xám té lăn ra đất.

Xung Vân đạo trưởng thấy bên mình đã thắng thế vội kêu gọi :

- Diệu Thông sư thái, xin hãy tới chiếc xe giải thoát cho Viên đại nhân đi!

Diệu Thông sư thái vâng lệnh, rảo bước tới cạnh chiếc xe lừa, giơ tay ra vén tấm vải phủ trùm chiếc xe xuống.

Bỗng bà ta thét lớn một tiếng, người bắn ra phía xa hơn trượng, té lăn ra đất.

Sự việc bỗng biến chuyển một cách đột ngột như vậy khiến quần hùng đều kinh hãi đến ngẩn người ra.

Diệu Huyền thấy Diệu Thông sư thái bỗng đứng bị đánh văng ra ngoài xa, trong lòng rất hoảng hốt, vội tấn công hờ Ô Lý một chưởng rồi chạy lại nâng Diệu Thông dậy.

Bà ta thấy Diệu Thông trước ngực bị đánh trúng một chưởng thọ thương rất nặng, liền biến sắc mặt. Bỗng nghe thấy trong chiếc xe lừa đó nổi lên một tràng cười khánh khách rất quái dị. Tiếng cười đó bao hàm một sức nội công rất mãnh liệt như chọc vào tai mọi người khiến ai nấy đều rùng mình rợn tóc gáy.

Tiếp theo đó, liền thấy tấm vải đen bị hất tung ra. Một quái nhân đầu bù tóc rối từ trong xe chui ra, cất tiếng cười khánh khách không ngớt. Xung Vân đạo trưởng vừa trông thấy quái nhân đầu bù tóc rối này giật mình nghĩ thầm :

- “Tại sao lão ma này cũng xuất hiện nơi đây như vậy?”

Kế đó đã nghe thấy Trình Đại tiên sinh, Mạc Ác Tài đều kinh hãi thất thanh la lớn :

- Mạc Nam lão ma! Mạc Nam lão ma!

Bốn chữ Mạc Nam lão ma vừa thốt ra khỏi cửa miệng họ dường như đại biểu cho một sự việc rất kinh khủng, cho nên ai nấy không hện cùng ngừng cả tay lại.

Hai chục năm gần đây, trong võ lâm thấy lưu truyền hai câu ca dao sau :

Đạo thiện Cái phong Túy hòa thượng Mạc Nam lão ma Thiên Diện Hồ.

Mười bốn chữ. này là có ý chỉ vào tên tuổi của những nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ. Đạo Thiện là Vô Trần đạo sĩ. Trong võ lâm, ông ta hành động việc gì cũng rất hòa thiện, khoan dung, bình sinh không bao giờ đuổi tận giết tuyệt. Tính nết cũng như Ngũ Minh Thượng Nhân. Cái Phong là chỉ Hoàng Diện Phong Cái. Túy hòa thượng là vị tăng nhân coi giữ lầu chuông ở Trường Bạch Sơn Lăn Đà tự. Mạc Nam lão ma nguyên tên là Vu Kỳ, ba mươi năm trước đã cầu kết với Giáo chủ Ma giáo là Phương Nảo, đầu độc Trung Nguyên. Sau ma giáo của Phương Nảo bị chúng hảo hán của Lương Sơn Bạc phá tan, rồi tung tích của Vu Kỳ bỗng biến mất, cách mười năm sau, y lại bỗng xuất hiện ở Mạc Nam, rồi từ đó được võ lâm ban cho cái danh hiệu là Mạc Nam lão ma. Võ công của y thần xuất quỷ mạt, có thể nói đã luyện tới mức phi phàm. Bốn vị Đại chưởng môn nhân của Nga Mi, Côn Luân, Hành Sơn, Võ Đang tỉ thí với lão, trước sau đều bị thảm hại dưới tay lão ma. Ngoài ra, không biết bao nhiêu võ lâm kỳ sĩ nổi danh trên chốn giang hồ đã bị táng mạng dưới tay Mạc Nam lão ma này. Nhưng cách đó không lâu sau Mạc Nam lão ma đột nhiên lại biến mất, không thấy xuất hiện ngoài giang hồ nữa. Còn Thiên Diện Hồ là một yêu nữ ở Miên Cương, võ công cùng tính nết bá đạo cũng không thua kém gì Mạc Nam lão ma.

Mạc Nam lão ma vừa chui ra khỏi thiếc xe xong, đã nghe thấy Trình Đại tiên sinh và Mạc Ác Tài thất thanh kêu la, liền ngừng tiếng cười, nói :

- Mạc Nam lão ma bỗng xuất hiện, các bạn không sao ngờ được phải không?

Diệu Huyền sư thái lạnh lùng nói :

- Lão ma, có phải thính người đã ra tay đánh lén đả thương Diệu Thông đấy không?

Mạc Nam lão ma cười khảnh khách, đáp :

- Dĩ nhiên rồi. Nếu không phải là Mạc Nam lão ma ta, thử hỏi người nào có đủ bản lĩnh vừa ra tay có một chưởng đã đả thương được Diệu Thông sư thái như thế?

Diệu Huyền sư thái “hừ” nhặt một tiếng, nói :

- Lén lén lút lút ở bên trong tấn công lén không sợ bị mất hết cả thân phận của mình đi ư?

Mạc Nam lão ma toét miệng ra cười đáp :

- Thân phận cái gì? Lão ma ta bình sinh hành sự không cần biết gì tới những danh từ hủ lậu ấy cả. Chỉ cần đạt tới mục đích chứ không ngại gì không dùng thủ đoạn. Vừa vung tay ra đã đã thương được Diêu Thông ngay như thế lát nữa khỏi bị tổn công, như thế mới gọi là diệu sách chứ.

Diêu Huyền sư thái tức giận đến mắt trợn tròn xoe, không sao đáp lại được. Trình Đại tiên sinh rung động toán bàn, lớn tiếng nói :

- Bàn Long lãnh chư vị bằng hữu, Cái bang huynh đệ Tứ Đại Kim Cương, hãy tới hết cả đây. Chúng ta cùng hiệp lực đối phó với lão ma đầu này. Phải dùng hết lực lượng, lấy nhiều đàn áp ít mới mong công được. Xung Vân đạo trưởng, Mạc Ác Tài cùng Điệp phu nhân thì phụ trách chế ngự bọn Tuyết Tiêm Phong. Các chư vị thấy thế nào?

Mọi người đều đồng thanh hô vang. Đã nghe thấy Mạc Nam lão ma cười khảnh khách nói :

- Các người nhân số bao nhiêu cũng mặc, cứ việc xông cả lên đi! Lão ma này lâu năm chưa giao đấu, cảm thấy ngứa chân ngứa tay lắm rồi.

Y vừa dứt lời, tay áo không có gió đột nhiên căng phồng lên.

Không thấy động tác của y ra sao, đã lướt tới phía trước mặt Trình Đại tiên sinh, giờ chững ra chộp luôn, mang theo một luồng kinh phong vù vù nhanh như điện chớp.

Trình Đại tiên sinh giật mình thất kinh, vội nhảy lùi về phía sau rồi vận toàn lực vung tay lên chống đỡ.

Chỉ nghe thấy bốp một tiếng, chưởng phong của Mạc Nam lão ma đã quét trúng thiết toán bàn. Trình Đại tiên sinh bỗng cảm thấy một luồng kinh phong rất quái dị lấn át tới trước mặt, không sao cầm vững được bàn toán, khí giới của y liền rời khỏi tay bắn văng đi.

Dư kinh chưởng lực của Mạc Nam lão ma lại tiếp tục lấn át tới đỉnh đầu Trình Đại tiên sinh. Kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh ra, Trình Đại tiên sinh vội nằm xuống đất, lăn ra ngoài xa, mới may mắn tránh thoát được luồng kinh phong cực kỳ hùng mạnh đó.

Y vội quay đầu lại nhìn, thì thấy Trình Kiến Báo, Lôi Cự Bằng, Dương Đại Hồ, Dương Đại Hải, Lục Hồng Phi, Lục Ngọc Phi kẻ đao người kiếm cùng xông cả lại vây chặt lấy Mạc Nam lão quái.

Bốn đệ tử Cái bang cũng vũ lộng trúc trượng, gia nhập vòng chiến. Lôi Cự Bằng tay cầm chiếc búa Khai Sơn phi thân lên tấn công tả dực Mạc Nam lão ma.

Bỗng thấy bóng đen lấp loáng, một tên Cái bang đệ tử đã bị Mạc Nam lão ma chộp trúng, giờ lên đỡ luôn cây búa của Lôi Cự Bằng.

Lôi Cự Bằng giật mình kinh hoàng, muốn thâu chiêu lại nhưng không kịp nữa, mắt thấy đệ tử Cái bang sắp bị giết chết dưới cây búa của mình, thì đột nhiên cạnh đó đã có tiếng quát lớn, Diệu Huyền sư thái đã lẳng không phi thân tới, song chưởng đồng thời tung ra một luồng kinh phong đẩy tên Cái bang nọ bắn sang bên hai thước.

Liền lúc ấy Tứ Đại Kim Cương đã vung trường kiếm ra như bốn ánh sao bạc, nhằm thẳng bốn đại huyết ở sau lưng Mạc Nam lão ma điểm tới.

Nhưng chỉ nghe những tiếng “lốp bốp” liên hồi, mọi người không ai biết rõ việc gì xảy ra, đã thấy hai Đại Kim Cương bị trúng chưởng Mạc Nam lão ma, đầu vỡ toang, chết ngay tại chỗ.

Hai người còn lại vừa thất kinh, chưa kịp trở tay, đã cảm thấy trước mắt hoa lên. Mỗi người lại bị trúng một chưởng giữa ngực, ngã lăn ra đất.

Sự việc trên chỉ xảy ra trong chớp mắt. Mạc Nam lão ma đã liên tiếp đánh chết bốn Đại Kim Cương của An Bình trại, khiến mọi người đều biến sắc mặt, đưa mắt nhìn nhau.

Bỗng nghe thấy Cái bang đệ tử đồng thanh hô lớn :

- Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng, nguyện phù Tống thất, thế bất tham sinh.

Dứt lời, chúng liền vung trúc trượng lên, liều mạng xông lại tấn công. Thân hình Mạc Nam lão ma hơi chuyển động, như một chiếc thoi xuyên thẳng vào giữa những cây trúc trượng đó.

Chỉ thấy bốn Cái bang đệ tử cùng kêu hự một tiếng, miệng thổ máu tươi, ngã lăn ra đất giãy chết.

Cái bang tổng đàn lần này phái đi tất cả mười sáu đệ tử chữ Hoàng để đi cứu viện cho Viên Tôn Kiệt. Lúc này trước sau đều đã hy sinh toàn diện.

Diệu Huyền sư thái thấy Mạc Nam lão ma vừa xuất chiêu đã liên tiếp đánh chết tám người, đã thương Diệu Thông sư thái, kinh hãi khôn tả, tự biết võ công của lão ma thật đúng với những lời mà võ lâm đã đồn đại và biết bọn mình không ai xứng tay đối thủ với y cả, vội giơ phát trần lên, lớn tiếng nói với quần hùng :

- Các vị mau dìu Diệu Thông sư thái đào tẩu, để bản ni lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của lão ma.

Xung Vân đạo trưởng lúc này tuy đã có thể đẩy lui được Tuyệt Tiêm Phong, nhưng thấy Mạc Nam lão ma võ công thần xuất quỷ mạt nếu còn tiếp tục chiến đấu, thì thế nào quần hùng cũng bị hy sinh toàn bộ, nên ông ta liền hiểu rõ ngay thâm ý của Diệu Huyền sư thái vội lập tức ra lệnh :

- Xin Diệp phu nhân phụ trách trông nom Diệu Thông sư thái mà triệt thối. Bàn Long lãnh chư vị bằng hữu, Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh các người mau đi đoạn hậu, để bản đạo cùng sư thái lãnh giáo tuyệt học của lão ma.

Diệp phu nhân vội tuân lệnh, tiến lại nâng Diệu Thông sư thái dậy rồi lướt thẳng ra phía ngoài rừng. Còn mấy người đảm nhiệm đoạn hậu thì chặn bọn Tuyết Tiêm Phong lại.

Mạc Nam lão ma bỗng cất tiếng cười khảnh khách, noi :

- Hai người một đạo một ni tự tin có thể tiếp được lão mỗi bao nhiêu chiêu?

Diệu Huyền sư thái ung dung đáp :

- Bọn bản ni có thể tiếp được bao nhiêu chiêu, bất tất phải hỏi nhiều cứ việc ra tay đấu sẽ biết ngay.

Mạc Nam lão quái nói tiếp :

- Muốn để cho các người chết được yên nhắm mắt, lão ma mỗi nói cho các người hay cũng không sao. Trên chiếc xe này chỉ có một mình lão ma mỗi nằm ngủ cho khỏe khoắn thôi, còn viên tham quan Viên Tôn Kiệt thì có lẽ đã đi trước, cách xa đây có tới năm mươi dặm rồi.

Lão ma mỗi đã được Thông Thiên Hiểu sư gia nhờ cậy tới đây để mai táng bọn không biết thời vụ các người.

Xung Vân đạo trưởng thần nhiên nói :

- Lão ma người không nói bản đạo cũng đã sớm biết Hắc Sâm lâm này là một cái cạm bẫy, nhưng chúng ta là võ lâm hiệp nghĩa đạo chẳng lẽ lại tham sinh hủy tử hay sao? Nào chúng ta vào cuộc đi!

Cổ kiếm của ông ta án ngang trước ngực, tay trái nắm kiếm quyết thủ thế. Diệu Thông sư thái tay cầm phát trần đứng vững như núi.

Ba người đứng theo hình chữ “phẩm”. Thân hình Mạc Nam lão ma bỗng di động, tả chưởng từ từ đẩy ra nhằm Thiên linh huyệt của Xung Vân đạo nhân xô tới.

Xung Vân đạo trưởng không dám sơ suất, không đợi chưởng phong của Mạc Nam lão ma tới nơi, đã tung mình nhảy lùi về phía sau tám thước, cổ kiếm ở tay phải, tay trái nắm kiếm quyết, vẫn thủ giữ rất kín đáo như trước, không hề biến thức. Trông ông ta rất ung dung, ý định thần nhàn, biểu lộ phong độ của một vị tôn sư đương thời.

Diệu Huyền sư thái đứng cạnh đó phát trần đã điểm ra, thân phát trần như muôn ngàn mũi trâm bạc tấn công thẳng vào Huyền Xu huyệt của Mạc Nam lão ma.

Mạc Nam lão ma bỗng rống lên một tiếng như điên cuồng. Diệu Huyền sư thái đột nhiên bỗng cảm thấy mắt hoa lên, bóng Mạc Nam

lão ma đứng trước mặt bỗng nhiên biến mất.

Nhưng bà ta vốn là một cao thủ thượng thừa của đương kim võ lâm liền phản ứng rất linh mãnh, vội quát ngược phát trần về phía sau một thế.

Bà ta bỗng cảm thấy cổ tay nặng trĩu. Một luồng kinh lực mạnh mẽ tuyệt luân đè nặng cây phát trần, vận toàn lực mà vẫn không sao nhấc lên được.

Cũng may liền lúc đó thanh cổ kiếm của Xung Vân đạo trưởng như một con linh xà xuyên thẳng tới Thái Dương huyết của Mạc Nam lão ma.

Mạc Nam lão ma chỉ nhếch mép cười nhạt, tả chưởng nhanh nhẹn vung ra, phát chiêu sau lại tới trước, chộp luôn vào cổ tay cầm kiếm của Xung Vân đạo trưởng.

Diệu Huyền sư thái được Xung Vân đạo trưởng giải nguy, phát trần liền nhanh nhẹn phát lên điểm luôn vào Nhũẩn Ma huyết của Mạc Nam lão ma.

Thế là một đạo, một ni, một ma đầu quay quần chặt lấy nhau hỗn chiến, xoay quanh nhau như chong chóng, thế thức nào đánh ra cũng đều hung hiểm cực độ. Chỉ trong nháy mắt đã đấu được hai, ba chục chiêu.

Chỉ thấy nội lực của Mạc Nam lão ma đẩy ra liên miên bất tuyệt, sức công phá liên tiếp mạnh mẽ như tròng giang đại hải, dần dần đẩy Xung Vân đạo trưởng và Diệu Huyền sư thái cứ phải thụt lùi về phía sau lia lịa nguy hiểm cực độ.

Mạc Nam lão ma cười hắc hắc nói :

- Nếu hai vị có thể chống đỡ được lão ma mỗi quá bốn chục chiêu thì kể từ ngày hôm nay mỗi thê sẽ rời khỏi giang hồ, không xuất đầu lộ diện nữa.

Diệu Huyền sư thái hỏi lại :

- Người nói có thật không?

Mạc Nam lão ma cười ha hả, đáp :

- Lão ma mỗi xưa nay chưa hề nói sai nửa lời bao giờ.

Diệu Huyền sư thái liền nghiêng rằng mím môi vũ lộng phát trần, tia ra những ánh sáng vàng lấp lánh, đem theo một luồng kinh phong như bài sơn đảo hải, nhắm thẳng toàn thân đại huyết của lão ma quét tới. Chỉ nghe thấy soạt một tiếng, năm ngón tay của Mạc Nam lão ma đã như năm cái móc câu, lão không thèm tránh né gì cả, mà chộp luôn vào thân cây phát trần.

Tiếp theo đó y liền quát lớn :

- Lên!

Rồi lão liền vung tay lên, kéo luôn Diệu Huyền sư thái chân rời khỏi mặt đất.

Diệu Huyền sư thái giật mình thất kinh, vội vận Thiên cân trụ ra, trầm mình xuống bên dưới. Nhưng nội lực của bà ta kém Mạc Nam lão ma rất xa, nên người vẫn bị treo lơ lửng ở trên, không sao hạ chân xuống dưới đất được.

Mạc Nam lão ma bỗng cất tiếng cười như điên khùng, nói :

- Đi!

Y lại khê hất tay một cái, Diệu Huyền sư thái liền bị tung lên trên không. Xem như vậy, khi rớt xuống thế nào Diệu Huyền sư thái cũng bị chết ngay tại chỗ chứ không sai.

Đang lúc ấy, bỗng thấy Diệu Huyền sư thái uốn mình lộn một vòng đầu dưới chân trên từ từ hạ thân xuống dưới đất được an toàn.

Đồng thời, thanh cổ kiếm trong tay Xung Vân đạo trưởng cũng bị Mạc Nam lão ma đánh bắn văng ra ngoài xa.

Mạc Nam lão ma sử dụng chiêu số rất quái dị, cùng một lúc đánh bại Xung Vân đạo trưởng với Diệu Huyền sư thái trong nháy mắt.

Giữa lúc sinh tử đó, bỗng thấy một kiếm sĩ áo xám từ trong rừng đi ra, chạy tới Mạc Nam lão quái rồi ghé tai nói mấy câu.

Chỉ thấy Mạc Nam lão ma sắc mặt bỗng biến đổi, quát hỏi :

- Thật thế ư? Không ngờ đối phương lại có nhân vật như thế này.

Đi thôi!

Chỉ thấy thân hình thấp thoáng, y đã lướt luôn vào trong rừng mất dạng.

Xung Vân đạo trưởng và Diệu Huyền sư thái không biết ở phía trước phát sinh ra chuyện gì, thấy ai nấy đều theo bọn Mạc Nam lão ma chạy thẳng vào trong rừng, nhắm thẳng hướng Nam mà đi.

Hai người nhìn nhau thở đến phào một cái, Diệu Huyền sư thái nói :

- Đạo trưởng, cứ xem thái độ của lão ma vừa rồi, thì tất nhiên thế nào cũng vừa phát sinh chuyện gì bất lợi cho bọn chúng. Chúng ta thử theo dõi về phía đó xem sao?

Xung Vân đạo trưởng nói :

- Bần đạo thấy sắc mặt của lão ma vừa rồi thì đã đoán được tám chín phần. Việc này tất nhiên phải liên quan tới việc áp giải Viên đại nhân. Nếu như bần đạo đoán không sai thì có lẽ bên chúng ta có cao thủ xuất hiện, giải thoát được cho Viên đại nhân.

Diệu Huyền sư thái nói :

- Nếu đúng như vậy thì bần ni với đạo trưởng phải mau tới đó tiếp ứng. Dù sao thì cũng giúp được vị cao thủ ấy một tay.

Xung Vân đạo trưởng khê gật đầu ưng thuận, thế rồi hai người thi

triển khinh công chạy thẳng vào trong rừng.
Hãy nói Mạc Nam lão ma thân hình như một làn gió nhẹ, trong chớp mắt đã vượt qua khu rừng Hắc Sâm lâm ấy.
Y liền giở thân pháp thượng thừa, nhằm hướng Nam tiến thẳng.
Khoảng nửa giờ sau, lão đã tiến tới một sơn cốc.
Sơn cốc này tên là Lạc Nhạn cốc, hai bên đều là vách núi cao chót vót, hiểm trở cực cùng.
Dưới đáy sơn cốc đá nhọn mọc ngổn ngang trải dài tới hơn ngàn dặm. Mạc Nam lão ma quay đầu lại nhìn thì thấy bọn Tuyết Tiềm Phong, Thiết Phiến Tử, Cát Đạt Tổ, Sài Đạt Mộc vẫn còn lẻo đẻo ở phía sau.
Mạc Nam lão ma vội phi thân qua những mỏm đá lởm chởm ấy, chỉ thấy cách đó không xa có hơn mười xác chết của các võ sĩ áo xám người nào người nấy trên trán đều bị chưởng lực đánh cho nát bét. Quẹo qua một khúc quanh lão lại thấy dưới đất đầy những võ khí vút ngổn ngang và lại phát giác được thêm mười tên võ sĩ áo xám bị đánh chết nằm ngay tại đó.
Cách đó không xa, lại thấy có hai lão già áo lam cũng té nằm chết cạnh một gốc cây, chân tay vẫn còn hơi cựa quậy.
Mạc Nam lão ma vội tiến lại xem sao. Lão cũng không khỏi giật mình thất kinh, vì đã nhận ra hai lão già áo lam nọ chính là hai nhân vật của Thiên Khuyết thất ở Đông Doanh. Một người bên cạnh có một cây thiết quả bị đánh gãy, còn người kia thì cách thân hình không xa cũng có một thanh ưng đầu đoạn kiếm văng ra cạnh đó.
Hai ông già này là đệ nhất cao thủ của Không Động phái, Truy Hồn Quả Dương Giáp Nguyên, cùng Phi Ưng Giang Bá. Quanh đó lại có những vết tích vừa xảy ra một trận giao đấu rất kịch liệt.
Trước Bán Ngõa tự có dấu vết máu.
Mạc Nam lão ma vội lượm cây Truy Hồn Quả lên xem, thấy đầu phải có để lại dấu vết. Mạc Nam lão ma là một võ học đại gia, vừa phát giác vết tích đó đã hiểu rõ ngay.
Lão đoán chắc là khi đối phương võ ra một chưởng Truy Hồn Quả liền vùng quả lên chống đỡ. Ngờ đâu chưởng phong của đối phương quá hùng mạnh, liền chấn gãy luôn cây thiết quả đó, và rồi y không sao cầm vững được, liền bị cây quả bật ngược, đập trúng ngay giữa trán, té lảo ra chết ngay tại chỗ.
Phi Ưng Giang Bá tình hình cũng không khác là bao. Thanh đoản kiếm bị đối phương đánh văng ra khỏi tay, dư lực của chưởng thế tiếp tục bổ trúng giữa trán đến thọ trọng thương chí mạng.
Lão ma xem xét các thi thể bị đánh chết quanh đó, thấy đối phương

chỉ là một người, và chỉ sử dụng song chưởng bằng thịt, có thể đánh bại được hai tay cao thủ thượng thừa của phái Không Động cùng với hai mươi tên võ sĩ áo xám đệ nhất cấp.

Phần công lực này của người nọ khiến Mạc Nam lão ma cũng phải giật mình thất kinh thầm nghĩ bụng :

- “Nếu lão ma ta có mặt tại nơi này thì chưa chắc ta đã có thể nắm được phần thắng. Không hiểu nhân vật này là ai thế?”.

Nghĩ đoạn, lão không suy nghĩ nữa, lại vội quan sát vết tích chiến đấu trên mặt đất, thì thấy có mấy giọt máu từ gốc cây nọ kéo dài tới trước mặt, rồi cứ ba bốn thước lại có vài giọt lưu lại. Khi vết máu đó tới cốc khẩu thì lão ma lại phát giác thêm được mười tên võ sĩ áo xám nằm trên mặt đất tên nào trên trán cũng đều bị chưởng lực đánh cho nát bét. Trên mặt đất máu thịt bày nhầy nom rất khủng khiếp.

Sau đó vết máu nọ lại tiếp tục quanh sang bên trái, Mạc Nam lão quái thấy tình hình nọ, mừng rỡ nghĩ thầm :

- “Phải rồi. Khi đối phương giao đấu với Truy Hồn Quả cùng Phi Ưng Giang Bá đã bị trúng thương, cho nên khi rời khỏi cốc khẩu lại gặp phải ổ mai phục y liền kịch chiến một lần nữa đánh chết dần bọn võ sĩ áo xám ấy rồi y mới tiến thẳng ra ngoài cốc khẩu đào tẩu. Cứ xem tình hình này đối phương trải qua một trận khổ chiến đã rất mệt mỏi, thân lại thọ trọng thương, thì y không thể nào chạy xa được. Ta cứ việc dò theo vết máu mà đuổi theo thế nào cũng bắt kịp”.

Nghĩ đoạn Mạc Nam lão ma liền dò theo những vết máu nọ tiến thẳng về trước.

Khi rời khỏi cốc khẩu khoảng năm, sáu dặm, tới một con đường nhỏ cạnh vách núi, lão bỗng phát giác thấy một ngôi cổ tự đã hoang phế và vết máu đó cũng biến mất.

Mạc Nam lão ma quan sát ngôi cổ tự ấy, thì thấy trước cửa có treo một tấm bảng đề ba chữ Bán Ngõa Tự, chữ đã phai mờ không nhìn được rõ nữa, cửa chùa đóng chặt!

Mạc Nam lão ma lặng lẽ lướt tới gần cửa nghiêng tai nghe ngóng liền nghe thấy trong chùa có giọng một nàng con gái nói?

- Liễu Tồn Trung đại ca, vết thương của đại ca đã đỡ chưa? Hãy nằm xuống đây nghỉ đi!

Lại có một giọng nam đáp lại :

- Vết thương của tại hạ không sao cả, Ngọc Trì cô nương, chỉ còn chừng nửa giờ nữa là Viên đại nhân sẽ lai tỉnh. Chúng ta phải sửa soạn cho ngựa ăn uống cho đầy đủ rồi đưa ông ta lên ngựa đưa về ẩn lánh tạm ở Thiên Sơn. Thiên Sơn cách xa đây tới mấy ngàn dặm, bọn chó săn khó mà lùng ra được. Sau khi vụ án này được sáng tỏ

chúng ta sẽ đưa vị ấy xuất đầu lộ diện.

Thiếu nữ bỗng lên tiếng hỏi :

- Thế Liễu đại ca không cùng về Thiên Sơn một chuyến với tiểu muội ư?

- Tại hạ còn có việc gấp rút phải giải quyết.

Thiếu nữ lại thỏ thẻ nói :

- Tiểu muội không chịu đâu. Tiểu muội muốn đại ca cùng trở về gặp gỡ sư phụ. Vị ấy thường nhắc nhở tới đại ca luôn luôn, nếu nay người thấy đại ca thế nào cũng rất cao hứng đấy.

Thanh mền đáp :

- Cô nương cứ thay thế tại hạ vấn an lệnh sư là được rồi.

Dường như thiếu nữ nọ chau môi lên, nói :

- Không. Đại ca đã bị trúng kiếm thương không có người săn sóc thì làm sao tiểu muội yên tâm được.

Câu nói sau cùng của nàng bao hàm đầy vẻ quan tâm triu mến.

Mạc Nam lão ma khẽ à một tiếng nghĩ thầm :

- “Thì ra tên thanh niên nọ là Liễu Tồn Trung, nhân vật của Cái bang, đệ nhất cao thủ của giới trẻ hiện tại mà tiếng tăm gần đây đã lừng lẫy khắp giang hồ. Cứ xem y liên tiếp đánh chết mấy chục tên võ sĩ áo xám trong đó có cả Truy Hồn Quả và Phi Ưng Giang Bá quả danh bất hư truyền. Còn thiếu nữ tên là Hà Ngọc Trì gì đó có lẽ là môn hạ của Thiên Sơn”.

Lão vừa nghĩ tới Thiên Sơn phái trong lòng đã nảy sinh sự e dè bất an nghĩ tiếp :

- “Tại sao việc này lại có Thiên Sơn thần ni dính dấp vào thế?”.

Lại nghe thấy Hà Ngọc Trì hỏi tiếp :

- Đại ca tính sao? Có bằng lòng theo tiểu muội về bái kiến sư phụ không?

Liễu Tồn Trung bỗng giật mình thất kinh nói :

- Hồngбет! Ở ngoài cửa có người đấy!

Liễu Tồn Trung vừa dứt lời không những Hà Ngọc Trì giật mình kinh hoàng mà cả Mạc Nam lão ma đang đứng núp ở ngoài cửa cũng phải thất kinh thẳm.

Lão thấy mình đã sử dụng khinh công thân pháp thượng thừa như một chiếc lá rụng lướt tới cửa định thần nghe ngóng, Liễu Tồn Trung đã thọ thương đang nói chuyện với Ngọc Trì mà còn phát giác ra được sự hiện diện của mình. Xem như vậy nội lực của chàng ta đã đạt tới mức siêu phàm nhập thánh.

Bỗng nghe thấy Hà Ngọc Trì ngạc nhiên hỏi :

- Liễu đại ca, tại sao lại biết được ở bên ngoài có người?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tại hạ linh cảm thấy như vậy và có một điều làm cho tại hạ rất ngại là vì trên mặt đất có để lại vết máu.

Sau đó tiếng nói trở nên rất khẽ tựa hồ như hai người đang ghé tai thì thầm với nhau nên Mạc Nam lão ma không sao nghe thấy rõ được.

Lão liền nghĩ thầm :

- “Tiểu tử người đã biết ngoài này có người thì ta còn đợi gì nữa mà không xông ngay vào bên trong”.

Nghĩ đoạn lão liền phóng chân đạp tung cửa ra.

Chỉ thấy một thiếu nữ trạc mười bảy, mười tám mặc võ trang toàn trắng lưng đeo trường kiếm tóc mây đen nhánh xõa xuống hai bờ vai trông thật duyên dáng thoát tục khiến lão cũng phải ngẩn người ra.

Giây lát sau lão mới cất tiếng cười hắc hắc hỏi :

- Cô bé là Ngọc Trì cô nương phải không? Viên Tôn Kiệt đi đâu rồi? Hà Ngọc Trì với tay ra sau lưng rút luôn trường kiếm ra chạm rai hỏi lại rằng :

- Lão là ai?

Mạc Nam lão ma cười đáp :

- Cô bé có nghe thấy ai nhắc tới danh hiệu Mạc Nam lão ma bao giờ chưa?

Hà Ngọc Trì vừa nghe y nhắc đến Mạc Nam lão ma trong lòng cũng hơi thất kinh thầm nhưng nàng vẫn nhếch mép cười nhạt nói :

- Cái tên đó hẳn cô nương chưa từng nghe thấy qua bao giờ. Cái gì lão ma với chả thiếu ma, hẳn cô nương cũng chẳng coi ra cái thá gì cả.

Mạc Nam lão ma cười hăng hắc nói :

- Cô bé chưa nghe thấy bao giờ nhưng sư phụ cô nương thì đã nghe thấy từ lâu rồi. Viên Tôn Kiệt hiện giờ ở đâu?

Hà Ngọc Trì đáp.

- Lão nếu có thể thắng nổi được thanh kiếm trong tay hẳn cô nương thì cô nương sẽ nói cho hay ngay.

Mạc Nam lão ma trong lòng rất bức bối nhưng lão vẫn cố nén lửa giận hỏi tiếp :

- Có phải tên tiểu tử Liễu Tồn Trung đã mang y đi rồi không?

Hà Ngọc Trì bĩu môi đáp :

- Cái gì là tiểu tử với đại tử nghe sao mà chướng tai quá. Vị ấy là Liễu Tồn Trung đại hiệp chứ chẳng phải là tiểu tử gì cả.

Mạc Nam lão ma thấy vị tiểu cô nương ở trước mắt tính nết rất ngây thơ trẻ con nhưng miệng lưỡi lại rất lanh lợi không có cách nào nói

lại nàng ta được liền dịu giọng hỏi tiếp :

- Được rồi! Được rồi! Tiểu cô nương gọi y là Liễu đại hiệp cũng chả sao. Thế hiện giờ Liễu Tồn Trung đại hiệp đi đâu rồi?

Hà Ngọc Trì chau môi ra đáp :

- Bồn cô nương không nói cho lão biết đâu. Thế lão không biết tự đi tìm lấy hay sao?

Mạc Nam lão ma động lòng nói tiếp :

- Được lắm! Để lão ma mò đi tìm lấy càng hay.

Y định lách người sang cạnh Hà Ngọc Trì tiến vào bên trong.

Nhưng Hà Ngọc Trì giờ ngang thanh bảo kiếm quát lớn :

- Ý! Lão sợ bồn cô nương đấy phải không? Tại sao không dám ra tay so tài với bồn cô nương một phen!

Lão ác ma Mạc Nam này bình sinh tuy tác ác tác quái rất nhiều không sao kể xiết nhưng cũng rất coi trọng thể diện của mình. Vừa rồi y cố nhẫn nại là vì không muốn giao đấu với một cô bé vào hàng tiểu bối này. Nay lão nghe thấy nàng nọ thách thức, nếu không thử thách với nàng việc này được đồn lại trên giang hồ thế nào cũng bị thiên hạ chê cười, bất giác y liền nổi giận trừng mắt hỏi :

- Ta chỉ dí một ngón tay thì cô nương cũng sẽ chết ngay tại chỗ.

Lúc ấy cô nương dừng hỏi hận đấy nhé?

Hà Ngọc Trì thái độ rất khinh thường nhếch môi cười đáp :

- Vì lão sợ sự phụ của bồn cô nương cho nên mới định dùng lời lẽ để dọa nạt bồn cô nương đấy phải không?

Câu nói này đã đánh trúng vào tim đen của Mạc Nam lão ma vì lâu nay trên giang hồ vẫn thường đồn đại: Mạc Nam lão ma là một nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ võ công đã luyện tới mức thượng thừa nhưng vẫn phải kiêng nể Thiên Sơn thần ni, hễ gặp bà ta ở đâu là vội lẩn tránh đi nơi khác ngay không dám chính diện đối địch với bà.

Những lời đồn đại trên như những mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim lão ma khiến cho lão luôn luôn cảm thấy khó chịu.

Mạc Nam lão ma vốn với sự phụ của Đông Doanh phó tổng chế Lưu Chính Ngạn là Cô Lâu Giáo chủ có ối thâm giao với nhau. Lần này y đã được Cô Lâu giáo chủ nhờ vả giáng lâm Kiện Khang để hiệp lực cùng Lưu Chính Ngạn diệt trừ các nhân vật võ lâm chính đạo.

Khi ở Đông Doanh lão đã luôn luôn tuyên bố là sẽ có ngày lên thẳng Thiên Sơn kiếm thần ni tỷ thí cao thấp một phen. Tuy vậy nhưng trong lòng y vẫn có vẻ nể sợ bà ta vài phần. Ở trước mặt lão nếu ai nhắc nhở tới những lời đồn đại trên là đã phạm phải điều cấm kỵ nhất của lão. Nay nghe thấy Hà Ngọc Trì nói như trên khiến lão nổi giận bùng bùng liền mắng chửi :

- Con nhãi thối tha kia, mi thật không biết xấu tốt gì cả! Lão ma ta không hãi sợ gì mi mà chỉ sợ người trên giang hồ đồn đại rằng lão ma ta hiếp đáp một đứa trẻ nít miệng còn hôi sữa. Nay mi định đem sư phụ ra dọa nạt lão thì lão phải cho mi một bài học mới được. Có như vậy, sư phụ của mi mới dám lộ mặt ra. Để ta thử xem bản lĩnh của mụ ấy cao siêu tới mức độ nào?

Hà Ngọc Trì ghét hận nhất là những người nào sỉ nhục đến sư phụ mình. Nàng liền bấu môi, đáp :

- Xí! Lão vừa bảo ai lộ mặt ra thế? Hãy coi kiếm!

Ngọc Trì sử dụng một chiêu Phi bặc lưu luyến, nhắm thẳng đầu lão ma phạt tới.

NỬA CÔI SƠN HÀ

Hồi 6(b)

Phong tiêu tiêu hề

Mạc Nam lão ma hơi nhếch mép cười nhạt, không tránh không né năm ngón tay như năm cái móc sắt chộp thẳng vào cổ tay cầm kiếm của Hà Ngọc Trì.

Võ học của Hà Ngọc Trì xuất xứ từ Thiên Sơn phái, trong võ lâm thiên hạ hiện đại Thiên Sơn kiếm pháp cùng Thiên Sơn thân pháp đều được xưng tụng là võ lâm nhị tuyệt.

Hai môn tuyệt học này sở trường ở chỗ nhanh nhẹn tuyệt luân.

Lúc này Mạc Nam lão ma ý mình công lực thâm hậu, không coi thiếu nữ ở trước mặt vào đâu cả vẫn ung dung giơ tay ra chộp đối phương.

Ngờ đâu Hà Ngọc Trì cổ tay như một con cá lượn qua làn sóng đã nhanh nhẹn chuyển thế, vèo một tiếng mũi kiếm liền đâm chéch sang hông bên tả của Mạc Nam lão ma tức thì.

Mạc Nam lão ma hơi giật mình thất kinh vội thót hông uốn mình né tránh. Tuy thoát được thế công đó nhưng lão cũng phải toát mồ hôi lạnh ra.

Hà Ngọc Trì thích chí cười hi hí nói :

- Thế nào? Lão đã thưởng thức được mùi vị của Thiên Sơn kiếm pháp rồi phải không? Mụ già chưa lộ mặt ra, thì con nhỏ này cũng đã đủ khiến cho lão phải khở sở rồi.

Mạc Nam lão ma nổi giận thực sự liền cười rất thâm trầm nói :

- Con nhỏ thói tha kia, người thử làm lại một phen nữa xem?

Hà Ngọc Trì thấy mình mới sử dụng chiêu đầu đã thuận lợi chiếm được thượng phong, trong lòng đã vững dạ rất nhiều ung dung nói :

- Thử thì thử chứ sao! Nếu bản cô nương sợ lão thì không phải là hảo hán?

Trong lúc quá cao hứng nàng quên rất cả mình là con gái, cũng đòi theo các nhân vật nam nhi anh hùng trên chốn giang hồ xưng hô mình là hảo hán.

Dứt lời nàng lại sử dụng một chiêu Phi bặc lưu tuyến nhằm thắng đầu đối phương phật xuống.

Hà Ngọc Trì tuy là một cô bé rất chân thật, ngây thơ nhưng nàng vốn rất thông minh, khôn ngoan, biết công lực của Mạc Nam lão ma hơn hẳn mình rất xa. Chiêu thứ nhất tuy nàng chiếm được thượng phong, nhưng là vì lão chưa biết rõ được kiếm pháp của Thiên Sơn như thế nào, cho nên mới bị sợ hở đôi chút. Vì vậy, chiêu này nàng định dùng kế dụ địch. Thế kiếm Phi bặc lưu tuyến vừa đưa ra, nhưng tới nửa đường, nàng bỗng đổi chiêu, sử dụng thức Vân hoành tàn lãnh, bảo kiếm bỗng thay đổi phương hướng xuyên luôn xuống phía ngang hông đối phương, kiếm phong phát ra đến vèo một tiếng.

Nhưng lần này Mạc Nam lão ma cũng đã đề phòng kỹ càng. Chỉ nghe thấy keng một tiếng. Thế Vân hoành tàn lãnh của nàng chưa tới đích đã bị chỉ phong của đối phương bùng trúng phát ra một tiếng kêu như long ngâm khiến cổ tay của nàng bị tê tái.

Hà Ngọc Trì bỗng nổi tách hiếu thắng liền thi triển Thiên Sơn kiếm pháp ra như mưa gió tấn công đối phương tới tấp.

Nhưng chỉ nghe thấy những tiếng leng keng không ngớt. Mỗi thế kiếm của nàng đều bị chỉ phong của đối phương bùng cho dội ngược trở lại.

Hà Ngọc Trì cảm thấy cánh tay tê chồn đau nhức khôn tả dần dần kiếm pháp cũng không còn được linh hoạt như trước nữa.

Nàng bỗng động lòng chuyển ý, nhảy ra khỏi vòng chiến đưa mắt chăm chú nhìn Mạc Nam lão ma.

Mạc Nam lão ma thấy vậy cười hắc hắc hỏi :

- Thế nào? Cô bé còn muốn đấu nữa hay không?

Hà Ngọc Trì mỉm cười đáp :

- Không đấu nữa.

Mạc Nam lão ma cười ha hả hỏi :

- Không đấu nữa cũng chẳng sao. Nhưng cô nương phải nói cho lão biết hiện thời Viên Tôn Kiệt ở đâu?

Hà Ngọc Trì chau đôi môi xinh xắn lên, nói :

- Bồn cô nương đã chẳng nói rồi là gì! Phải thắng được bồn cô nương đã mà nay lão lại chưa thắng được.

Mạc Nam lão ma thấy nàng tính nét bướng bỉnh một cách đáng yêu không sao nhịn được liền cười ha hả nói :

- Chính người đã tự động xin ngừng trận đấu, như vậy chẳng phải lão ma ta đã thắng rồi là gì?

Hà Ngọc Trì thản nhiên đáp :

- Đó là tại bồn cô nương không cao hứng đánh nhau nữa, chứ đâu có phải là lão đã thắng!

Mạc Nam lão ma lớn tiếng cười hỏi :

- Con nhỏ thói tha này mồm mép lanh lợi lắm! Lão ma mỗ không sao nói kịp người. Vậy phải như thế nào mới gọi là thắng được?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Bây giờ chúng ta so sánh khinh công. Nếu lão bắt được bồn cô nương thì coi như thắng trận.

Mạc Nam lão ma tuy nghe đồn khinh công của Thiên Sơn độc bộ thiên hạ, nhưng tự tin công lực của mình thâm hậu, nội lực hùng mạnh thì không bao lâu sau thế nào cũng đuổi kịp nàng nọ liền ngừng mặt lên trời cười ha hả nói :

- Hay lắm! Lão ma ta chấp mi chạy trước ba thước. Vậy mi mau chạy đi.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Thế phải lấy thời gian bao lâu làm giới hạn?

Mạc Nam lão ma đặc ý đáp :

- Lấy giờ Thân làm giới hạn.

Hà Ngọc Trì khẽ gật đầu nói :

- Được rồi.

Vừa dứt lời, nàng đã như một luồng khói nhẹ lướt ra khỏi Bán Ngõa tự, chỉ nhún chân vài cái đã lướt ra ngoài xa hơn mười trượng.

Nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Mạc Nam lão ma như một con chim ưng giương cánh đang lướt theo ở phía sau. Hà Ngọc Trì cười thầm nghĩ bụng :

- “Ta cứ dụ cho lão rời xa khỏi nơi đây rồi quay trở về cũng không muộn. Lúc lão có phát giác được thì không còn kịp nữa”

Nghĩ đoạn, Hà Ngọc Trì bèn cố ý giảm bớt tốc độ, chỉ giữ một khoảng cách nhất định chừng hơn mười trượng.

Chạy được một khoảng thời gian cạn một chén trà, hai người liền quẹo qua một có núi. Ngọc Trì thấy ở phía trước mặt là một khu rừng phong nàng vội gia tăng tốc độ, thi triển Thiên Sơn thân pháp nhanh như giông gió lướt thẳng vào trong rừng ấy, rồi nàng quay đầu lại

quan sát Mạc Nam lão ma, thấy lão vẫn còn đang ở phía xa, nàng liền chọn một cây phong rất rậm rạp, tung mình nhảy lên trên ngọn cây, dùng lá phong che kín mình mẩy.

Không lâu sau, đã thấy Mạc Nam lão ma lướt tới nơi, đưa mắt nhòm ngó bốn phía một lượt, rồi như một mũi tên xông thẳng vào trong rừng.

Hà Ngọc Trì mỉm cười đắc ý, nhẹ nhàng hạ thân xuống mặt đất, theo đường cũ quay trở lại.

Khi về tới Bán Ngõa tự nàng liền khẽ vỗ tay ba cái liền thấy Liễu Tồn Trung ở trên mái ngói nhảy xuống hỏi :

- Thế nào? Xong xuôi rồi phải không?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Lão ma bị tiểu muội dụ vào trong rừng phong rồi, chúng ta mau mau đi thôi!

Thế rồi hai người tiến lại một cái khán thờ đỡ Viên Tôn Kiệt ra, Viên Tôn Kiệt bị điểm yếu huyết ngủ cho nên lúc này vẫn còn ngủ mê mết chưa lai tỉnh.

Liễu Tồn Trung thuận tay dắt hai con ngựa ở phía sau chùa ra, tay trái cắp Viên Tôn Kiệt tay phải khẽ để lên lưng ngựa tung mình nhảy lên trên yên.

Ngọc Trì cũng phi thân lên con ngựa còn lại, hai người liền dong cương phóng thẳng.

Bỗng bên tai hai người nghe thấy có tiếng chân người chạy dồn dập ở một ven núi phía trước mặt. Hà Ngọc Trì khẽ lên tiếng nói :

- Liễu đại ca, lại có kẻ địch đuổi tới đây.

Liễu Tồn Trung nói :

- Kệ bọn chúng. Bọn ta cứ đi thôi?

Hai chân lại thúc mạnh vào bụng ngựa. Con ngựa hí dài một tiếng lao thẳng về phía trước như mũi tên bắn.

Hai người không dám phóng về phía rừng phong ở trước mặt, mà vội quay đầu ngựa, quẹo sang con đường nhỏ phía bên phải.

Vừa rời ở Lạc Nhạc cốc, Liễu Tồn Trung đơn thân độc mã đánh chết luôn mấy chục tên võ sĩ áo xám, lại giao đấu với Truy Hồn Quả cùng Phi Ứng Giang Bá, cho nên người đã bị trúng mấy vết kiếm thương, hiện những nơi đó hầy còn có máu tươi rỉ rỉ chảy ra. Chàng cũng cảm thấy cổ họng mình khô ráo, người mệt mỏi, nên đi được một đôi đường chàng đã cảm thấy không sao chịu đựng nổi, thân hình lão đảo như muốn té ngã.

Hà Ngọc Trì thấy vậy, giật mình kinh hoảng, vội phóng ngựa tới gần, quan tâm hỏi :

- Liễu đại ca làm sao thế?

Liễu Tồn Trung miễn cưỡng đáp :

- Không sao cả, tại hạ chỉ cảm thấy hơi khát thôi.

Hà Ngọc Trì nói :

- Nơi đây hai bên đều là cây cối rậm rạp, biết kiếm đâu ra nước bây giờ?

Dứt lời nàng liền đưa mắt nhìn ra bốn phía, sau có khoảng một nhóm người hơn mười bóng đen đang lướt thẳng tới. Ngọc Trì vội giơ tay ra chỉ, hấp tấp nói :

- Liễu đại ca hãy nhìn xem, bọn người đang chạy tới kia có phải là từ Bán ngõa tự theo truy kích chúng ta chăng?

Tồn Trung đưa mắt nhìn giây lát rồi đáp :

- Đúng thế. Có lẽ bọn chúng là những nhân vật do Đông Doanh phái tới đây.

Hà Ngọc Trì vội hỏi :

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?

Liễu Tồn Trung đưa mắt quan sát xung quanh một lượt thấy bên đường cỏ mọc lên quá vai liền nói :

- Chúng ta mau xuống ngựa rồi chúng ta hãy chạy vào trong bụi cỏ ẩn núp tạm.

Hà Ngọc Trì chân chừ rồi hỏi :

- Nếu vậy khi bọn chúng tới đây tìm kiếm chẳng lẽ chúng ta đành thúc thủ chịu chết hay sao?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Đây gọi là đem chân vào chỗ chết để kiếm lấy đường sống. Thôi chúng ta phải mau lên mới được, nếu chậm thì không còn kịp nữa đâu. Tại hạ nằm trong đám cỏ này nghỉ ngơi giây lát, nếu bọn chúng có tới nơi thì đành phải đại khai sát giới một phen chứ biết làm sao được.

Hà Ngọc Trì chau đôi môi như trái anh đào lên, nói :

- Đại ca chỉ khéo nói đùa! Tình hình trước mặt nguy cấp như vậy mà vẫn coi thường không lo đối phó gì cả.

Tuy nói như vậy, nhưng đối với Liễu Tồn Trung, nàng rất mến phục và tin tưởng, nghĩ chàng không thể nói sai được, cho nên tuyệt đối nghe theo. Nếu bọn chó săn Đông Doanh tìm tới nơi, thì chắc chúng đã tới ngày tận số.

Nàng vội nhảy xuống dưới ngựa, tiến lại đỡ Viên Tôn Kiệt xuống, thấy ông ta hai mắt vẫn nhắm nghiền, ngủ rất say sưa.

Liễu Tồn Trung cũng vội nhảy xuống ngựa, rồi chàng vỗ mạnh vào hông con ngựa một cái, khẽ quát :

- Chạy đi!

Chỉ nghe thấy con ngựa hí lên một tiếng dài, tung bốn vó phóng thẳng về phía trước.

Hà Ngọc Trì cũng đuổi con ngựa của mình chạy theo. Liễu Tồn Trung giơ tay ra chỉ vào một đám cỏ rậm rạp nói :

- Mau tới đây ẩn thân đi!

Hai người vội đỡ Viên Tôn Kiệt chui vào trong đám cỏ ấy, Hà Ngọc Trì theo sau Tồn Trung tiến vào. Nàng thấy bụi cỏ rậm rạp bao la gió núi thổi tới phát ra những tiếng xào xạc rì rào.

Hai người vừa ẩn mình xong thì tiếng chân người cũng thấy rõ dần.

Không lâu sau đã nghe thấy vắng vắng có tiếng người nói :

- Kìa, phía trước có hai ngựa trên yên không có người nào cả đang phóng chạy đấy!

Một tên nói :

- Có lẽ kỵ mã đã nhảy xuống ẩn thân ở quanh đây rồi cũng chưa chừng?

Một tên khác nói :

- Bậy nào! Bốn bề vẫn yên lặng như tờ, có thấy tung tích của tên nào đâu?

Lại một tên xen lời nói :

- Vừa rồi, rõ ràng mới thấy trên lưng ngựa có hình bóng một nàng con gái, sao bây giờ lại không thấy đâu nữa?

Tên nói đầu tiên liền à lên một tiếng, nói tiếp :

- Đúng rồi. Nhiều phần là chúng đã ẩn núp ở trong đám cỏ này rồi.

Nghe bọn họ bàn tán, Liễu Tồn Trung phảng phất nhận ra một người là Cát Đạt Tố, một người là Sài Đạt Mộc và một người là Thiết Phiến Tử, nhưng còn một người nữa là ai thì chàng không hay rõ.

Chàng bỗng thấy một chiếc tay mềm mại như bông khẽ nắm lấy tay mình, và một mùi như lan như xạ thoang thoang theo gió xông lên mũi. Tiếp theo đó, chàng thấy chiếc miệng xinh xắn của Hà Ngọc Trì ghé sát vào tai thì thầm :

- Liễu đại ca, tiểu muội hãi sợ lắm.

Liễu Tồn Trung vội đưa tay lên khẽ bịt miệng, dùng Truyền âm nhập mật nói :

- Chớ nên lớn tiếng? Bọn người này đều là cao thủ nhất đẳng cả đấy.

Bỗng nghe thấy Thiết Phiến Tử đắc chí cười hắc hắc nói :

- Tiểu cô nương mau ra đây! Cứ ẩn núp mãi ở trong đám cỏ ấy, tưởng Thiết Phiến tử mới không trông thấy ư?

Hà Ngọc Trì giật mình thất kinh, vội nói :

- Hồng hét! Bọn chúng trông thấy tiểu muội rồi!
 Liễu Tồn Trung trong lòng buồn cười thầm, vội dùng truyền âm nhập mật nói :

- Đó là y cố bịa đặt như thế để đánh lừa cô nương đấy thôi. Nếu như quả thật y đã trông thấy rồi, thì tại sao không lên lút tới nơi thừa cơ tấn công, mà lại phải lớn tiếng hô hoán lên như vậy?
 Hà Ngọc Trì vẫn lộ vẻ hoảng hốt, đáp :

- Tiểu muội sợ chúng phát giác được thì nguy to.
 Liễu Tồn Trung vẫn bình tĩnh nói :

- Sợ cái gì? Có tại hạ ở đây, thì quỷ kế nho nhỏ của tên Thiết Phiến Tử ấy nào có nghĩa lý gì đâu!
 Bỗng nghe thấy Sài Đạt Mộc hỏi :

- Hà, bạn đã trông chỗ nàng ta ẩn núp rồi ư?
 Liền đó Thiết Phiến Tử đáp :

- Dĩ nhiên là trông thấy rồi, con nhỏ đó ẩn núp ở chỗ này này!
 Sau đó tiếng nói của y rất nhỏ không biết y đang nói thêm những gì.
 Chắc có lẽ bọn chúng đang ghé tai nhau thì thầm.
 Liễu Tồn Trung lại thấy một bàn tay mềm mại nắm lấy tay mình.
 Một mùi thơm thoang thoảng lại phả vào mặt, Hà Ngọc Trì đã tiến sát tới thì thầm :

- Đây, Liễu đại ca, y đã trông thấy tiểu muội ẩn núp ở đây thực rồi.
 Liễu Tồn Trung vẫn ung dung đáp :

Tên Thiết Phiến Tử rất gian ngoa xảo hoạt. Đó là y đang dùng tâm lý chiến đấy. Cô nương phải cố trấn tĩnh mới được.
 Lại nghe thấy có tiếng xào xạc của bụi cỏ, Liễu Tồn Trung đang nằm phục trong bụi cỏ vội đưa tay ra thấy Tuyết Tiêm Phong tay cầm Ngô Câu kiếm đang phạt ngang dọc bừa vào trong bụi cỏ cánh mình chừng hơn mười trượng khiến cỏ bị y phạt rơi xuống như mưa.
 Sài Đạt Mộc thì theo sau Cát Đại Tổ cúi đầu khom lưng trường kiếm đâm bừa vào trong bụi rậm.
 Đang lúc Tồn Trung theo dõi đối phương lại thấy Hà Ngọc Trì tiến sát tới gần. Lúc này chàng còn nghe thấy rõ tiếng tim của nàng đập thình thịch.
 Nàng giơ tay ra chỉ về phía sau chỗ Viên Tôn Kiệt đang nằm khẽ nói :

- Đại ca, vị ấy đã tỉnh lại rồi đấy!
 Liễu Tồn Trung vội đưa mắt ra hiệu, không cho nàng nói tiếp lại khẽ giơ ngón tay ra điểm vào huyệt ngũ của Viên Tôn Kiệt.
 Bỗng lại nghe thấy Thiết Phiến Tử lớn tiếng nói :

- À đây rồi! Cô bé nọ ở chỗ này rồi!
 Tiếp theo đó có tiếng người hỏi ồn ào :

- Ở đâu? ở đâu thết?

Thiết Phiến Tử đáp :

- Đó đó! Phía đằng kia chả có hình bóng trắng trắng là gì!

Chúng ta hãy xông ngay tới đó lòng đi!

Tiếp theo, tiếng nói của y lại rất khế, hai người không nghe thấy gì nữa.

Bỗng lại nghe thấy tiếng của Tuyết Tiêm Phong quát bảo :

- Thôi, chúng ta mau xông vào trong rừng đi, bắt cho được con nhãi con đó ra đây!

Hà Ngọc Trì nghe y gọi mình là con nhãi con, khế kêu hừ một tiếng, đang định xông ngay ra, thì Liễu Tồn Trung vội nắm lấy tay nàng khế kéo lại, dùng Truyền âm nhập mật, nói :

- Chớ nên động đây!

Tiếp theo đó, liền nghe thấy cây cỏ xào xạc, tiếng chân người nhỏ dần, rồi bốn bề lại yên lặng như tờ, không nghe thấy gì nữa.

Hà Ngọc Trì mừng rỡ nói :

- Liễu đại ca, bọn chúng đi hết rồi.

Dứt lời, nàng định đứng dậy. Liễu Tồn Trung khế quát bảo :

- Chớ động đây! Đó là quỷ kế, hiện bọn chúng đang ẩn phục quanh đây đợi chờ đấy!

Hà Ngọc Trì bán tín bán nghi, nhưng cũng đành nghe theo lời Liễu Tồn Trung nằm im thín thít nghe ngóng động tĩnh.

Một hồi lâu sau, thời gian khoảng uống cạn một chén trà, bụi cỏ ở phía trước lại phát ra những tiếng động ào ào rồi nghe thấy Sài Đạt Mộc nói :

- Thôi, chúng ta trở về đi! Có lẽ bọn chúng đã chạy mất thực rồi.

Liễu Tồn Trung ghé mắt nhìn ra, thì thấy bọn Thiết Phiến Tử, Cát Đạt Tổ, Tuyết Tiêm Phong đều đứng cả dậy rời khỏi bụi cỏ, quay trở về đường cũ.

Hà Ngọc Trì đợi cho bọn người nọ đi khuất dạng rồi mới lè lưỡi, nói :

- Nguy hiểm thật! Tên Thiết Phiến Tử quả thật xảo trá vô cùng.

Liễu Tồn Trung nói :

- Trong võ lâm, sự hiểm nguy luôn luôn chờ chực, chỉ có sơ sẩy một chút cũng có thể sa vào bẫy của kẻ địch ngay.

Hà Ngọc Trì bỗng nói :

- Nếu vừa rồi đại ca không ngăn tiểu muội lại thì bọn chúng đã phát giác ra được chúng ta rồi.

Liễu Tồn Trung ôn tồn nói :

- Hồi tại hạ ở trong Cái bang, thường được nghe Thi Huyền trưởng lão nói cho nghe những chuyện trên chốn giang hồ, cùng những sự

việc hiểm hóc, quỷ quyệt trong thiên hạ cũng được ông ta giảng giải cho rất kỹ lưỡng. Bây giờ có nói ra, chắc cô nương cũng không tin đâu.

Hà Ngọc Trì nói :

- Liễu đại ca nói cho tiểu muội nghe đi!

Nhưng nàng bỗng nhớ tới Liễu Tồn Trung đang thọ thương, mệt mỏi, cho nên cũng không nài nỉ thêm nữa.

Liễu Tồn Trung nói tiếp :

- Lần này bảo vệ Viên đại nhân đi Thiên Sơn tại hạ xin để Hà cô nương làm hướng đạo đây.

Hà Ngọc Trì lấy làm thích thú liền gật đầu. Lúc ấy hai con ngựa đã chạy mất dạng từ lâu rồi. Hai người liền chui vào khỏi bụi cỏ, Liễu Tồn Trung lại cấp Viên Tôn Kiệt tiến thẳng về hướng Tây Bắc.

Quãng đường này rất ít dân cư hai bên chỉ là gò đất mấp mô, bốn bề thật vắng vẻ lạ thường. Hà Ngọc Trì bỗng hỏi :

- Liễu đại ca, nếu không có ngựa thì đại ca có đi được không.

Liễu Tồn Trung đáp :

Nếu không đi được chả lẽ cứ đứng yên mãi ở đây hay sao?

Hà Ngọc Trì lại hỏi :

- Nơi đây là địa phương nào thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Vùng này có lẽ thuộc biên giới Tầm Dương. Đi quá con đường đầy mô đất này chắc sẽ tới thị trấn Ngũ Phúc đây.

Vết kiếm thương của Liễu Tồn Trung dần dần máu tươi cũng bớt rỉ ra, nhưng khi tới Ngũ Phúc trấn, vì cuộc hành trình quá dài, nên miệng vết thương lại xé ra và máu lại tiếp tục chảy.

Ngũ Phúc trấn tuy không lớn nhưng cũng có thiết lập hai ngôi khách điểm. Khi đi trước một khách sạn Liễu Tồn Trung vội giải huyết ngữ cho Viên Tôn Kiệt rồi để ông ta đứng xuống.

Viên Tôn Kiệt vừa tỉnh dậy vội đưa mắt nhìn lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, tưởng như mình đã xuống dưới âm phủ, đang định lên tiếng hỏi thì Tồn Trung đã vội thúc thúc tay vào người ông ta rồi đưa mắt ra hiệu. Viên Tôn Kiệt là một vị Hộ bộ Thượng thư cho nên kiến thức rất rộng, thấy đôi thanh niên nam nữ đứng ở trước mặt nhìn ngũ quan đoan chính anh khí nội liễm đang nhìn mình tươi cười, ông ta đã đoán ra được tám chín phần cho nên không lên tiếng gì nữa.

Lúc ấy chỉ thấy trong khách sạn một tên tiểu nhị chạy ra mời ba người vào trong phòng.

Vừa vào tới nơi Liễu Tồn Trung vội đóng chặt cửa phòng lại mời Viên Tôn Kiệt ngồi xuống rồi mới khẩu đầu bái kiến nói :

- Cái bang đệ tử Liễu Tồn Trung xin ra mắt Viên đại nhân.
Hà Ngọc Trì thấy Liễu đại ca đối với vị Viên đại nhân này rất kính trọng cũng vội tiến tới vái lạy miệng cũng nói theo :

- Thiên Sơn đệ tử Hà Ngọc Trì xin ra mắt Viên đại nhân.
Viên Tôn Kiệt vội đứng dậy nâng hai người lên ngạc nhiên nói :

- Nhị vị bất tất phải hành lễ. Viên mỗ vốn là một kẻ tội đồ thì đâu dám được nhị vị coi trọng như vậy!
Rồi ông ta mời Hà Ngọc Trì với Liễu Tồn Trung ngồi xuống hai chiếc ghế cạnh đó rồi cất tiếng hỏi :

- Viên mỗ đã phạm tội tày trời bị áp giải trong tù xa, không hiểu tại sao bây giờ lại ở nơi đây?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu nhân phụng lệnh của Bang chủ tới Tương Dương để cứu Viên đại nhân thoát hiểm.
Viên Tôn Kiệt xen lời hỏi :

- Đương kim Bang chủ Cái bang hiện có phải là Lữ Di Hạo đấy không?

Liễu Tồn Trung cung kính đáp :

- Bẩm đúng vậy.
Viên Tôn Kiệt hỏi tiếp :

- Lữ Di Hạo vẫn mạnh giỏi đấy chứ!

Liễu Tồn Trung đáp :

- Nhờ hồng phúc của đại nhân, người vẫn mạnh khỏe như thường.
Viên Tôn Kiệt mỉm cười nói :

- Viên mỗ đã không được gặp vị ấy ngót mười năm nay rồi.
Lời nói của ông ta lộ vẻ rất cảm khái.
Liễu Tồn Trung nói :

- Các nhân vật anh hùng chính nghĩa trong võ lâm đương kim đều biết Viên đại nhân đã bị gian nhân hãm hại, nên không một ai là không căm hận. Cứ theo như tiểu nhân nghe ngóng ở dọc đường thì anh hùng hiệp nghĩa đạo thuộc các lộ giang hồ cũng đều tới nơi đây để cứu đại nhân. Vì tiểu nhân đã đến sớm hơn họ một bước nên mới cứu được đại nhân thoát hiểm.
Viên Tôn Kiệt thở dài nói :

- Tấm lòng trung trinh của các vị giang hồ hảo hán, Viên mỗ không bao giờ quên được. Nhưng Viên mỗ nay đã là khâm phạm của triều đình, tuy chư vị hành động bởi trọng trung nghĩa, nhưng sẽ không sao tránh khỏi được mang tội phản nghịch vào thân, cho nên việc này viên mỗ thấy các vị đừng nhúng tay vào làm gì.
Liễu Tồn Trung ha hả cười hỏi :

- Ai dám nói đại nhân là khâm phạm của triều đình?

Viên Tôn Kiệt đáp :

- Miêu Truyền đã phụng chỉ tróc nã Viên mỗ như vậy chẳng phải là khâm phạm thì còn là gì?

Liễu Tồn Trung nói :

- Có một việc này đại nhân vẫn chưa được rõ đấy thôi. Thánh chỉ đó là do Miêu Truyền đã ngụy tạo ra. Lúc này Cao Tông hoàng đế đã bị Miêu Truyền giám thị, nên không quyết định được một việc gì, và cũng không hay biết về việc bắt bớ Viên đại nhân. Toàn gia Viên đại nhân mấy chục người bị sát hại đều do Miêu Truyền tự ý chấp hành, chứ không phải do ý chỉ của hoàng đế.

Viên Tôn Kiệt hơi ngần người ra hỏi :

- Tại sao thiếu hiệp lại hay biết được chuyện này?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu nhân đã thừa lúc đêm khuya tới thám thính Lâm An, xâm nhập tổng chế phủ, ăn trộm được một phần kế hoạch hãm hại Viên đại nhân. Kế hoạch này do Đông Doanh Thông Thiên Hiếu sư gia đã thảo ra.

Dứt lời, chàng thò tay vào trong người lấy ra một phong thư, hai tay dâng lên cho Viên Tôn Kiệt.

Viên Tôn Kiệt đỡ lấy, xem kỹ một lượt, nghiêng răng mắng chửi :

- Miêu Truyền gian tặc dám khi quân vong thượng hãm hại trung lương như thế này. Ta Viên Tôn Kiệt thề sẽ xả mạng già này ra trước mặt hoàng thượng để lý luận với mi một phen.

Dứt lời ông ta liền đứng phất dậy, Liễu Tồn Trung liền khẽ đưa tay ra đẩy nhẹ ông ta ngồi xuống nói :

- Xin đại nhân hãy tạm dẹp cơn lôi đình. Nếu hiện giờ đại nhân vọng động thì thật không khác gì đem dê nạp vào miệng hổ và sẽ không có cơ hội nào để tới trước mặt thánh tượng được.

Viên Tôn Kiệt hỏi :

- Tại sao lại không Mỗ sẽ trở về Lâm An rồi tiến luôn vào trong triều lý luận với tên Miêu Truyền gian tặc ở trước mặt hoàng thượng cùng văn võ bá quan.

Liễu Tồn Trung nói :

- Trong lúc này đại nhân không nên đi lại trên chốn giang hồ, vì suốt dọc đường Thông Thiên Hiếu đã cho rất nhiều ổ mai phục đầy hung hiểm, chủ ý là dùng kế một viên đá hạ luôn hai chim.

Viên Tôn Kiệt ngạc nhiên hỏi :

- Kế gì mà gọi là một viên đá hạ luôn hai chim?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Thông Thiên Hiểu sư gia biết rõ đại nhân là người trung nghĩa cho nên y đã dự liệu các nhân vật võ lâm hiệp nghĩa đạo khi hay tin đại nhân bị hãm hại tất sẽ họp nhau lại, tới cướp tù xa. Cho nên đầu tiên y dùng kế Kim thiên thoát xác để dẫn dụ các lộ anh hùng tới nơi. Nhưng thực ra y đã cho bố trí mai phục chặt chẽ, giăng một mẻ lưới to tiêu diệt hết các nhân vật võ lâm chính nghĩa, rồi đại nhân cũng không sao thoát khỏi được tai ách. Như vậy gọi là kế một viên đá hạ luôn hai chim.

Viên Tôn Kiệt hỏi tiếp :

- Thế dọc đường thiếu hiệp đã gặp mai phục rồi ư?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu nhân nhờ hồng phúc của đại nhân đã may mắn thoát khỏi được bàn tay độc hại của bọn chúng. Bằng không tiểu nhân chẳng thể nào làm tròn được sứ mạng.

Hà Ngọc Trì từ nãy giờ vẫn đứng yên lặng tại đó, liền xen lời hỏi :

- Đó là vì Liễu đại ca đã dự liệu trúng chứ không phải là may mắn.

Viên Tôn Kiệt đưa mắt nhìn nàng hỏi :

- Dự liệu gì thế?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Liễu đại ca nói: Chiếc tù xa do con lừa kéo đó là do Thông Thiên Hiểu đã đặt ra để dùng kế dụ địch. Chúng ta không nên đã thảo kinh xà. Tiểu nữ hỏi: Tại sao đại ca biết được? Liễu đại ca đáp: Chúng ta cứ xem tình hình hai ba chục chiếc tù xa ở Thạch Kiều dịch công nhiên di chuyển như vậy thì sẽ biết ngay. Thông Thiên Hiểu sư gia bình sinh rất tự phụ cơ trí tuyệt luân, nay lại cho loan truyền rộng rãi tin tức áp giải Viên đại nhân ra ngoài, tất nhiên là đã định tương kế tựu kế, một mặt là muốn dò la phương hướng cùng động tĩnh của các nhân vật giang hồ một mặt đặt ra một cái cạm bẫy rất tinh vi. Tiểu nữ lại hỏi: Thế Liễu đại ca có biết chúng sẽ áp giải Viên đại nhân bằng lối nào không? Liễu đại ca đáp: Nếu chúng đã không đưa Viên đại nhân qua đại lộ thì tất nhiên phải rẽ sang lối Tà cốc, và tù xa phải cải trang như xe hành khách bình thường. Tuy tiểu nữ không chịu tin, nhưng dọc đường chúng ta đã cam kết, trước khi cứu được Viên đại nhân, cô nương phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của tại hạ, cho nên tiểu nữ đành chỉ biết đi theo Liễu đại ca tiến thẳng về phía Lâm An, đợi chờ đêm tối tới thám thính tổng chế phủ. Ô, nguy hiểm thực! Tổng chế phủ của Miêu Truyền khắp nơi đều thiết lập trạm canh nhan nhản.

Trong mỗi xó tối đều thấy có bóng đen ẩn hiện các đội tuần tiểu thay

phiên nhau canh phòng cẩn mật. Lúc ấy vào khoảng canh ba tiểu nữ đã thay đổi quần áo dạ hành đi theo sau lưng Liễu đại ca tung mình lên trên một cây cổ thụ rậm rạp ở trong vườn thì vừa may có một tên quân canh đi qua. Liễu Tồn Trung đại ca liền dùng thủ pháp Phi hoa trạch huyết điểm trúng huyết đạo của y rồi lôi luôn lên trên cây tra hỏi. Tên nọ liền khai Miêu Truyền đang ở ngoài đại sảnh cùng các tân khách ăn nhậu.

Nói tới đó, nàng ngừng giây lát mới tiếp :

- Liễu đại ca điểm vào á huyết của tên nọ, trối cổ y vào một nhánh cây rồi tiểu nữ cùng Liễu đại ca lướt thẳng về phía đại sảnh, sử dụng thức Đảo quyền châu liên uồn mình nhìn xuống bên dưới. Chỉ thấy trong đại sảnh đèn đuốc sáng choang, giữa sảnh có kê một cái bàn lớn ngời quây quần xung quanh có đến mười người đang ăn nhậu bàn luận rất náo nhiệt. Trong bọn người đó ít ra cũng có tới năm sáu tên là người Kim, mà tên Miêu Truyền đối với bọn chúng tỏ vẻ rất cung kính khúm núm, sắc mặt đều lộ vẻ nể sợ. Bỗng nghe thấy một tên trong bọn nói :

- Miêu Truyền, lần này bạn diệt trừ được tên Viên Tôn diệt, sau này ở trước mặt Hoàn Nhan Xương đại soái thế nào bạn cũng sẽ được vị ấy thưởng thưởng xứng đáng.

Miêu Truyền gật đầu lia lịa, đáp :

- Dạ dạ! Kẻ hèn này xin cảm phiền Lộ sứ đại gia nói giúp thêm cho kẻ hèn này thật đội ơn vô cùng.

Lại một người nói :

- Còn tên cứng đầu Tân Khí Tật nữa cũng không thể nào cho y an nhàn tự tại được. Y trấn thủ ở Trấn Giang là một nơi cửa ngõ trọng yếu và cũng là một con đường thông lộ làm quần vướng cản Hoàn đại soái. Bạn có biết rõ điều đó chẳng?

Miêu Truyền khúm núm cung kính đáp :

- Dạ dạ! Miêu mỗ xin ghi nhớ.

Lại một tên tựa hồ như khế “hừ” nhặt một tiếng nói :

- Còn ghi nhớ cái gì nữa! Hoàn đại soái muốn bạn phải diệt trừ ngay tên Tân Khí Tật ấy. Vậy bạn đã thảo xong kế hoạch chưa?

Miêu Truyền hơi chần chừ :

- Điều này... Điều này... Miêu mỗ đã sớm dặn bảo bọn thuộc hạ rồi. Y liền vỗ tay một cái, liền có một đại hán ăn vận võ trang rất gọn ghẽ tiến ra, cung kính thưa :

- Bẩm đại nhân đã cho gọi?

Miêu Truyền quát bảo :

- Người có đem kế hoạch của Đông Doanh Thông Thiên Hiếu tới đây

không?

Đại hán mặc kinh trang mặt lộ vẻ hoảng sợ đáp :

- Bẩm đại nhân, Thông Thiên Hiểu sư gia đang thảo kế hoạch cho thật vẹn toàn. Vị ấy nói khoảng hai ngày thì xong xuôi và sẽ đem tới đây.

Miêu Truyền liền phát tay ra hiệu nói :

- Được người hãy lui ra đi.

Đại hán nọ vội khom mình vái chào, rồi lui ra bên ngoài. Lúc ấy tiểu nữ đã phần nộ tới cực điểm, tên gian tặc Miêu Truyền hết hăm hại người này lại tới người khác, và thể nào không bao lâu sau Tân Khí Tật tướng quân cũng sẽ lọt vào tay độc địa của y. Lúc đó tiện nữ định xông ngay vào, sả tên gian tặc ấy ra làm muôn mảnh, nhưng Liễu đại ca vội ngăn tiện nữ lại, dùng Nhĩ ngữ truyền âm nói :

- Hà cô nương chớ nên hành động liều lĩnh. Mười mấy nhân vật ngồi quanh chiếc bàn đó đều là những cao thủ võ công thượng thừa.

Tại hạ với cô nương không phải là tay đối thủ của bọn chúng đâu.

Nay cô nương xông bừa vào giết Miêu Truyền thì thể nào cũng bút dây động rừng.

Rồi Liễu đại ca khẽ kéo tiện nữ lướt sang mái nhà bên cạnh rồi hai người hén dùng thuật xà hành đi lòng kiếm căn mật thất của Miêu Truyền. Vừa may khi đi tới trước mặt cánh cửa hình vòng cung bỗng thấy một tên quân canh xám xám bước tới. Tiện nữ liền nhảy tới, kề kiếm vào cổ y, bắt y phải dẫn đường tới phòng riêng Miêu Truyền và đã lấy được kế hoạch để hăm hại đại nhân này.

Viên Tôn Kiệt mới vỡ lẽ à lên một tiếng nói :

- Thì ra thế.

Hà Ngọc Trì lại kể tiếp :

- Sau khi chúng tôi đã lấy trộm được bức kế hoạch ấy vội giờ hết khinh công thân pháp ra rời khỏi Miêu Truyền tướng phủ, tiến thẳng tới Lạc Nhạc cốc, đợi bọn chúng áp giải đại nhân qua đó liền nhảy ra cướp đoạt tù xa.

Viên Tôn Kiệt nghe Hà Ngọc Trì kể rõ từ đầu chí đuôi xong, bất giác cảm thấy phấn khởi. Tuy Triều đình bị gian tặc đảng lộng hành, nhưng trên giang hồ vẫn không thiếu những sĩ tử trung nghĩa vì quốc gia dân tộc, bất kể sinh tử, xả thân cứu vãn nguy vong. Ông ta rất cảm khái nói :

- Tuy Tổng thất đang đắm chìm trong cơn phong ba bão táp, bên trong rối nát, bên ngoài kẻ địch luôn luôn dòm ngó nguy ngập không xiết nhưng có được các vị sĩ tử trẻ tuổi đầy nhiệt huyết xem ra sớm muộn gì cuộc diện cũng sẽ được sáng sửa.

Liễu Tồn Trung bồng nói :

- Nay đại nhân hãy để tiểu nhân hộ tống tới Thiên Sơn, một nơi xa cách Trung Nguyên rất xa để bọn chó săn khó mà dò la được tung tích của đại nhân. Đó là nơi mà tiểu nhân cảm thấy an toàn nhất.

Không biết ý đại nhân ra sao?

Viên Tôn Kiệt trầm ngâm giây lát mới lắc đầu, đáp :

- Trong lúc quốc gia đang điêu đứng như thế này, Viên mỗ sao dám nghĩ tới việc an toàn cho riêng mình như vậy. Viên mỗ cần phải lưu lại Trung Nguyên này, ngầm liên lạc với các vị chí sĩ trung nghĩa trong triều đình, phối hợp với các vị hảo hán trên giang hồ, mưu đồ đại cuộc sớm thành công.

Liễu Tồn Trung nói :

- Nếu vậy, đại nhân muốn rời gót tới đâu?

Viên Tôn Kiệt đáp :

- Viên mỗ muốn bí mật trở về Trấn Giang để hội họp với Tân Khắc Tật, cùng nhau thảo hoạch kế sách.

Ba người ăn qua loa bữa cơm tối. Viên Tôn Kiệt liền chia tay với Liễu Tồn Trung và Hà Ngọc Trì tiến thẳng về phía đại lộ Trấn Giang.

Lúc ấy trời tối dần.

Ngũ Phúc trấn là một thị trấn nhỏ. Những phòng ở trong khách điếm cũng rất nhỏ hẹp, thiếu tiện nghi, bên trong chỉ kê một chiếc giường cây. Một nam một nữ không thể nào trú ngụ được. Liễu Tồn Trung vội kêu tên điếm tiểu nhị vào hỏi :

- Nơi đây còn phòng nào khác nữa không?

Điếm tiểu nhị khom lưng đáp :

- Tệ điếm chỉ có tất cả là năm phòng để cho thuê mà khách đều đã mượn hết cả.

Đoạn, y chỉ vào chiếc giường, cười nói :

- Hai vị hiền phu phụ cảm phiền cứ nghỉ ngơi tạm trên chiếc giường nơi chật hẹp này cho qua một đêm vậy.

Hà Ngọc Trì nghe tên điếm nhị nói câu hiền phu phụ rồi bảo cái gì giường chật hẹp tạm ngủ đở một đêm, nàng hổ thẹn đến đỏ bừng quát bảo :

- Người có cam ngay miệng lại không? Ai bảo chúng ta là phu phụ bao giờ? Nam nữ thọ thọ bất thân.

Điếm tiểu nhị nghe nói cả kinh, biết là vừa rồi mình đã lỡ lời vội cười nịnh nói :

- Tiểu nhân đã ăn nói hồ đồ, xin cô nương bỏ qua cho. Hiện giờ phía sau còn một gian phòng chứa ngựa, nếu khách quan không chê xin mời theo tiểu nhân tới đó nghỉ đở vậy.

Liễu Tồn Trung ưng thuận ngay, liền theo tên nọ ra phía sau. Tên điểm tiểu nhị đem thêm một tấm nệm cỏ đặt lên trên đồng rơm cỏ cho ngựa ăn. Gian phòng này vốn vẫn dùng để chứa ngựa của các khách trọ nhưng tối nay không có người khác nào cưỡi ngựa cả, cho nên phòng đó mới còn để trống.

Hà Ngọc Trì tới nơi xem xét, thấy phòng chứa ngựa rất dơ dáy, bốn bề mạng nhện giăng đầy, nếu bảo Liễu đại ca ở lại đây nghỉ ngơi thì nàng không sao yên tâm được, liền nói :

- Liễu đại ca, gian phòng ngựa này làm sao có thể ngủ được. Đại ca hãy đi kiếm một khách sạn khác nghỉ ngơi thì hơn.

Liễu Tồn Trung lắc đầu, đáp :

- Tại sao lại không thể ngủ được? Tại hạ vốn là một nhân vật của Cái bang, thì nơi nào mà không ngủ được cơ chứ? Dù là một ngôi miếu hoang đổ nát, hay bất cứ một nơi bẩn thỉu nào, tại hạ cũng có thể ngủ được như thường.

Hà Ngọc Trì bực bội nói :

- Xí! Đại ca thật là một anh nghèo rớt mồng tơi có khác!

Liễu Tồn Trung cả cười, đáp :

- Đã gọi là ăn mày thì làm sao có thể giàu có được!

Hà Ngọc Trì phụng phịu nói :

- Trường hợp này đâu có phải là giàu với nghèo, mà chính là đại ca đã tự khoác cái khổ vào thân thì có.

Liễu Tồn Trung b.ống tươi cười nói :

- Tại hạ vừa sinh ra đã được chỉ định là một kẻ ăn xin, cho nên đã quen tập quán ấy từ hồi còn nhỏ. Thôi, Hà muội muội hãy trở về phòng nghỉ ngơi đi.

Hà Ngọc Trì giận dỗi đáp :

- Xí! Ai là muội của người. Rõ không biết xấu hổ!

Tuy nàng nói như thế, nhưng trên gương mặt không giấu nổi sự vui mừng liền quay người bước về phòng mình ngay.

Lúc này vết thương của liễu Tồn Trung máu đã ngừng chảy, nhưng chàng vẫn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, liền ngồi trên đệm cỏ tọa vận công điều tức.

Khoảng một giờ sau chàng đã thấy đầu óc tỉnh táo hẳn rồi tâm hồn liền hòa với cảnh giới vong vật. Đã ở trong cảnh giới thì dù là một làn gió nhẹ thổi trên ngọn cỏ hay một chiếc lá rụng xuống sân cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Giữa lúc Liễu Tồn Trung như du tinh thần ra khỏi ngoại vật, đột nhiên nghe thấy hai tiếng động lách cách rất nhỏ nổi lên, uy chỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng khi lọt vào tai Liễu Tồn Trung lại vang dội như

tiếng sấm động.

Chàng vội đứng bật dậy nhẹ nhàng tiến bước lên phòng trên.

Chàng bỗng phát giác có hai cái bóng đen lướt qua cửa sổ rồi tiến thẳng tới trước cửa phòng Hà Ngọc Trì.

Liễu Tồn Trung vội vàng phục cạnh chiếc cửa sổ đưa mắt nhìn ra thì thấy hai bóng đen nọ tuổi ngoài bốn mươi lưng đeo trường kiếm, mũi dùi vải nhét kín. Chàng lại ngửi thấy một mùi dược hương thoang thoảng bay tới liền nghĩ thầm.

- “Phải rồi. Thì ra hai tên này đang sử dụng Muội hương.”

Chàng vội nín hơi định thần, theo dõi hai tên nọ. Chỉ thấy hai bóng đen ấy tìm kiếm khắp phòng một hồi, sau đó bỗng tắt sáng đèn lên. Chúng thấy Hà Ngọc Trì đang ngủ mê mịch trên giường, một tên liền nói :

- Quái thật! Rõ ràng thấy có cả tên tiểu tử Liễu Tồn Trung cùng con a đầu này tiến vào phòng trong khách sạn, sao bây giờ lại không thấy đâu nữa!

Bóng đen kia hỏi :

- Vừa rồi người đã soát kỹ các phòng kia chưa?

- Đã xem kỹ cả rồi, nhưng không thấy hình bóng tên ấy đâu cả.

- Nếu vậy tên Liễu Tồn Trung đó không phải ngụ trong khách sạn này rồi. Chúng ta đi nơi khác kiếm đi!

Bóng đen nọ liền nói :

- Không được. Y tiến vào trong khách sạn này, mỗ đã trông thấy rõ ràng. Sau đó, chỉ thấy có một ông già ra khỏi đây thôi, chứ không thấy tên Liễu Tồn Trung bước ra khỏi cửa.

Bóng đen kia liền nói :

- Chúng ta thử tìm kiếm một phen nữa xem sao. Xem có thấy vật nọ của y không?

Rồi hai bóng đen lại tìm kiếm kỹ mọi đồ vật trong phòng nhưng không sao thấy vật bọn chúng muốn tìm kiếm. Bọn chúng liền lộ vẻ thất vọng. Một tên liền dậm chân, mặt tỏ vẻ rất bực bội.

Bỗng chúng nhìn thấy Hà Ngọc Trì đang nằm ngủ mê mịch tại đó, gương mặt nàng tươi như hoa nở, miệng như đang nở nụ cười, trông thật tuyệt đẹp, bất giác liền động lòng. Một tên liền giơ tay kéo luôn chiếc chăn của nàng xuống.

Liễu Tồn Trung thấy vậy đột nhiên nổi giận, giơ luôn đơn chưởng lên, chưởng phong làm tắt phụt hết đèn lửa trong phòng tức thì.

Hai bóng đen nọ vừa thấy vèo một tiếng, đèn lửa tắt ngóm hết bốn bề tối đen như mực, đều giật mình thất kinh, vội bảo nhau :

- Nguy tai! Có điều bất ổn đây!

Dứt lời, cả hai đều song song phi thân ra ngoài cửa sổ, thấy dưới ánh trăng vàng vạc, bốn bề vắng lặng như tờ không thấy một bóng người nào cả. Một tên nói :

- Làm gì có ai đâu? Có lẽ là trận gió lớn làm tắt đèn cũng nên?

Tên kia đáp :

- Thế này thì kỳ lạ thật! Rõ ràng mỗi nghe thấy có tiếng chuông phong nổi lên, làm tắt hết đèn cơ mà.

Tên nọ nghĩ ngợi giây lát cũng cho là phải, trong lòng hơi cảm thấy hãi sợ, nhưng y cố giữ bình tĩnh, cất tiếng quát hỏi :

- Vị cao nhân nào giáng lâm thế? Xin mời hiện thân ra đây gặp gỡ bọn mõ.

Bỗng nghe thấy ở bên phía Tây, sau một tấm rèm bằng trúc, có tiếng đáp lại :

- Cao nhân với thấp nhân, mỗi đều không dám nhận cả. Các vị chả đang định tìm kiếm tại hạ là gì?

- Thế người là Liễu Tồn Trung phải không?

- Dĩ nhiên rồi. Thật là đi mòn giày sắt không sao thấy, gặp gỡ nơi đây chẳng tốn công. Hai vị muốn tìm kiếm vật gì xin cứ việc lại đây.

Hai tên kia thấy người nọ tự nhận mình là Liễu Tồn Trung, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Mừng rỡ, nếu cảm giữ được Liễu Tồn Trung thì tất sẽ kiếm được vật nọ. Còn kinh ngạc, là bọn chúng vẫn thường nghe đồn đại Liễu Tồn Trung võ công cực kỳ lợi hại, đơn thân độc mã đại náo Đông Doanh như vào chỗ không người. Sau ở Lý gia tập, chỉ một chuông đã đánh chết được hai tên võ sĩ Đại Thực quốc, những sự tích ấy trên giang hồ đồn đại không ngớt, đến cả đệ nhất cao thủ Tôn Kha Ba ở Thanh Hải Lạp Bột tự cũng không làm gì nổi chàng ta.

Hai nhân vật này nguyên là hai vị hộ pháp của Miêu cương Thiên Diện Yêu Hồ Từ Hỉ Phượng, mà tên tuổi đã được liệt vào nhóm Vũ Trụ ngũ kỳ võ công cao siêu tuyệt luân. Ngoài ra y thị còn chuyên về môn dị dung, bộ mặt thiên biến vạn hóa, cho nên trên giang hồ rất ít người được trông thấy bộ mặt thật của y thị.

Sau khi Thiên Diện Yêu Hồ hay biết việc Tây Vực Hỏa Thần Giáo phái Ngũ Hành Đội tới Kim Phật giáp, mong chiếm được viên Mặc Ngọc y thị có vẻ luyến tiếc, vì từ lâu luôn luôn thèm muốn chiếm được viên Mặc Ngọc ấy, nhưng chỉ vì chưa kiếm ra được một cơ hội tốt nào, cho nên mới tạm thời án binh bất động. Khi nghe thấy Tây Vực Hỏa Thần giáo hành động trước mình, làm sao y thị không tránh khỏi sự bức bối.

Nhưng không lâu sau, tin tức hồi báo cho biết Ngũ Hành Đội đã bị

Hoàng Diệm Phong Cái đánh bại, trở về tay không. Thiên Diệm Hồ nghĩ thầm :

- “Lão Hoàng Diệm Phong Cái là một nhân vật trong nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ, nay lão đánh bại được Ngũ Hành Đội, việc đó không lấy gì làm kỳ lạ cả. Nếu bản thân ta có gặp gỡ Hoàng Diệm Phong Cái, thì ta cũng chẳng hãi sợ lão ta chút nào.”

Ít lâu nay lại có tin bộ hạ báo cáo: Kim Phật giáp bị một bọn người bịt mặt thiêu hủy, viên Mặc Ngọc không biết lọt vào tay ai?

Nghe tin này Thiên Diệm Yêu Hồ lại càng nóng nảy bồn chồn thêm, thầm trách mình đã không thừa cơ hội phát động trước để Hỏa Thần giáo phỗng mắt tay trên.

Rồi gần đây, trên giang hồ lại loan truyền tin đồn là Mặc Ngọc tái xuất hiện, vô ý lọt vào tay Cái bang đệ tử Liễu Tồn Trung. Người tiết lộ tin tức này chính là Đại tổng quản Tề Như Phong của Kim Phật giáp.

Tin tức này có thể coi là rất chính xác, vì sau khi Kim Phật giáp bị thiêu hủy Tề Như Phong đã gia nhập Đông Doanh và chính y là kẻ chủ yếu đã truy đuổi Tam Thủ Thần Thâu để mong đoạt lại viên Mặc Ngọc và sau đó Tề Như Phong đã quay về Đông Doanh nắm lại tự sự cho Lưu Chính Ngạn rõ. Cho nên tin đồn vừa lọt ra bên ngoài, chỉ trong nháy mắt đã loan truyền khắp giang hồ. Các nhân vật trong Hắc đạo không ai là không động lòng đều mong có cơ hội cướp đoạt cho được viên Mặc Ngọc ấy.

Thiên Diệm Yêu Hồ vừa tiếp nhận được tin tức đó liền lập tức xuống lệnh cho hai vị tả hữu hộ pháp của mình đi truy lùng tin tức Liễu Tồn Trung ngay.

Lúc ấy hai tên tả hữu hộ pháp đã như hai con chim ưng phi thẳng tới trước bức rèm trúc nọ. Chỉ thấy cách đó không xa Liễu Tồn Trung như một cây ngọc trước gió đứng ở góc một mái hiên, lặng lẽ mỉm cười.

Hai vị Miêu Cương tả hữu hộ pháp này có thể liệt vào hạng cao thủ đệ nhất đẳng, nhưng người có tên cây thì có bóng. Liễu Tồn Trung gần đây giang hồ đều đồn đại là một nhân vật vô địch của giới thanh niên hiện đại, khiến các cao thủ trong Hắc đạo nghe danh đều kinh tâm đáng tởm, nay thấy chàng ung dung đứng một cách rất oai võ, bất giác cả hai đều cảm thấy e dè đối phương ngay.

Tả hộ pháp khẽ quay sang dặn bảo đồng bạn :

- Hãy cẩn thận lắm đấy! Tên tiểu tử này cũng có đôi chút bản lĩnh, không phải tay tầm thường đâu.

Hữu hộ pháp nói :

- Chúng ta hãy dự bị ngay Nhuyễn Cốt Thắt đợi lúc nguy cấp sẽ cho

y nếm chút mùi vị.

Tả hộ pháp đắc ý gật đầu. Thì ra cái mà bọn chúng gọi là Nhuyễn Cốt Thất là một chất ngải độc tố lợi hại ở Miêu Cương. Nếu bị dính một chút vào người thì dù có là mình đồng da sắt cũng sẽ mềm nhũn ngã lăn ra đất, loại cổ độc này sẽ xâm nhập vào xương tủy, nội bầy ngày nó sẽ ăn mòn mục xương cốt ra mà chết.

Môn cổ học Nhuyễn Cốt Thất này là do Thiên Diện Yêu Hồ Từ Hỉ Phượng độc môn chế luyện rất công phu, trừ khi gặp phải đối thủ cực lợi hại thì không bao giờ dùng tới cả.

Từ Hỉ Phượng luôn nghĩ trăm phương ngàn kế để chiếm đoạt cho kỳ được viên Mặc Ngọc, nhưng vẫn sợ tả hữu hộ pháp không phải là địch thủ của Liễu Tồn Trung cho nên đã phân phát cho mỗi người một túi chất độc này và đã dặn dò kỹ lưỡng, là nếu chưa tới lúc cấp bách thì tuyệt đối không được phép phạm.

Bỗng nghe thấy vị hữu hộ pháp lớn tiếng nói :

- Liễu Tồn Trung đại hiệp, trước mặt nhân không dám nói úp mở. Ý của bọn mõ tới đây, chắc có lẽ đại hiệp sớm đã biết rồi?

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Tại hạ không phải là thánh hay thần gì, thì làm sao biết được các vị tới đây là có dụng ý gì!

Tả hộ pháp xen lời nói :

- Bọn mõ tới đây là có thiện ý Đại hiệp có biết câu: “Tuy tội, nhưng tội là ở trong lòng của họ” chăng?

Liễu Tồn Trung ung dung đáp :

- Tại hạ rất kém cỏi nên không được hay biết câu đó.

Hữu hộ pháp bỗng cười hắc hắc nói :

- Vậy mõ giải thích rõ cho bạn hay vậy. Việc đại hiệp đã thu hoạch được viên Mặc Ngọc đã được loan truyền khắp chốn giang hồ.

Hiện tại có không biết bao nhiêu nhân vật trong võ lâm tìm kiếm đại hiệp gây sự phiền phức. Theo sự nhận xét của bọn mõ, thì đại hiệp sắp gặp đại họa tới nơi. Cái đó chả là tội ở trong lòng là gì?

Liễu Tồn Trung làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Thế thiện ý của các vị như thế nào?

Hữu hộ pháp đáp :

- Bọn mõ ư? Chủ nhân của bọn mõ sợ đại hiệp cất giấu viên Mặc Ngọc ở trong người, thế nào cũng sẽ bị người ta hãm hại, cho nên mới có lòng tốt muốn tạm thời giữ hộ đại hiệp vật ấy.

Liễu Tồn Trung bỗng ngừng mặt lên trời cười ha hả, nói :

- Quý chủ nhân quả có thiện ý thật. Tại hạ cảm kích vô cùng.

Nhưng không biết quý chủ nhân là ai thế? Các vị có thể cho tại hạ

biết được không để sau này có dịp, tại hạ sẽ tới báo đáp!

Hữu hộ pháp đáp :

- Chủ nhân của bọn mõ danh tiếng rất lừng lẫy. Bằng không làm sao có thể cất giữ báu vật đó thay thế đại hiệp được? Vị ấy là Thiên Diện Tiên Hồ ở Miêu Cương, đại hiệp đã nghe thấy bao giờ chưa?

Liễu Tồn Trung hơi giật mình thất kinh nghĩ thầm :

- “Chẳng trách hai tên này lại lộng hành, không còn coi ai ra gì như vậy. Thì ra là chúng phụng lệnh của Thiên Diện Yêu Hồ.”

Chàng Liễu ung dung đáp :

- Tại hạ chỉ thường được nghe nhắc đến cái tên “Thiên Diện Yêu Hồ” chứ chưa nghe thấy ai nói tới Thiên Diện Tiên Hồ bao giờ cả.

Hữu hộ pháp bỗng sầm nét mặt lại, quát bảo :

- Đừng nói bậy! Vị ấy là Tiên Hồ, ai bảo là Yêu Hồ? Nay Tiên Hồ đã bằng lòng thay bạn để giữ hộ viên Mặc Ngọc ấy thì không được nói năng lời thôi gì cả. Mau đem ra đây cho chúng ta!

Liễu Tồn Trung ha hả cười lớn, hỏi :

- Đây là do thiện ý hay ác ý của các bạn?

Hữu hộ pháp không do dự, đáp luôn :

- Đương nhiên là thiện ý của chúng ta rồi.

Liễu Tồn Trung vẫn ung dung tiếp :

- Tại hạ bình sinh không hay nhận ơn huệ của người. Nếu đã là thiện ý thì xin các vị cảm phiền một phen vậy.

Dứt lời chàng liền cố ý lách mình sang bên, định quay về khách điểm. Hữu hộ pháp liền quát bảo :

- Khoan đã. Bọn mõ không phải là thiện ý mà là ác ý! Mau đem Mặc Ngọc ra đây cho bọn mõ.

Liễu Tồn Trung thản nhiên đáp :

- Tại hạ bình sinh rất ghét hận những kẻ có ác ý. Xin lỗi hai vị, mõ không thể trao viên Mặc Ngọc ấy ra được!

Hữu hộ pháp liền cười nhạt nói :

- Đây là rượu mời người không chịu uống, lại cứ thích uống rượu phạt, cố tâm chọc ghẹo tả hữu hộ pháp chúng ta. Vậy sau này có hời cũng không còn kịp đấy nhé.

Tả hộ pháp xen lời, nói :

- Thối, đừng nói nhiều lời lời thôi với y vô ích! Hãy động thủ đi!

Dứt lời, cả hai liền rút trường kiếm ra khỏi vỏ song song tiến lên, vây chặt đối phương. Liễu Tồn Trung vừa rồi đã vận công trị thương tuy truyền giảm rất nhiều, nhưng đối với hai tên hộ pháp Miêu Cương này, chàng vẫn không dám sơ suất liền ngằm vận kinh lực lên hai cánh tay, thì vừa lúc ấy trường kiếm của hữu hộ pháp đã đâm tới

nơi.

Liễu Tồn Trung vội vung tay trái lên, năm ngón tay cong lại chộp thẳng vào chuôi kiếm của đối phương. Đột nhiên chàng cảm thấy phía sau lưng có một luồng gió lẩn át tới, luồng kiếm của tả hộ pháp đã tấn công tới nơi. Liễu Tồn Trung vội nghiêng mình tránh thoát thế tấn công lên phía sau lưng, ngũ chỉ bên tả thủ vẫn theo thế thức cũ không hề biến hóa chộp thẳng vào chuôi kiếm của hữu hộ pháp, thế công cực kỳ lợi hại biểu lộ rõ phong độ một vị tôn sư của một môn phái.

Vừa giao thủ tả hữu hộ pháp đã lãnh giáo ngay được võ học của Trung Nguyên bác đại tinh thâm như thế nào. Hữu hộ pháp thấy tả hộ pháp tấn công hụt, kinh lực của Liễu Tồn Trung vẫn tiếp tục lẩn át tới cổ tay mình, bất giác y thất kinh thẳm vội tung mình về phía sau, tránh ra khỏi luồng kinh phong ấy.

Miêu Cương tả hữu hộ pháp một trước một sau giáp công, hai thanh trường kiếm sử dụng thập phần linh hoạt và cùng hiểm hóc tột độ, nhưng đều bị chưởng phong mạnh mẽ của Liễu Tồn Trung đẩy lùi.

Giao đấu được ba chục chiêu, tả hộ pháp suy sụp tinh thần :

- “Nếu cứ dựa vào bản lãnh của hai người, thì quyết không thể nào thủ thắng được”.

Y liền quay sang đồng bọn, nháy mắt ra hiệu, rồi tấn công hờ một thế, liền thò tay vào trong người móc Nhuyễn Cốt Thắt ra, tung ngay về phía Liễu Tồn Trung.

Chỉ nghe thấy Liễu Tồn Trung thất thanh kêu ối một tiếng ngã ngửa về phía sau. Hữu hộ pháp mừng khôn tả hơn hờ nói :

- Tiểu tử, rượu mời không chịu uống lại cứ thích uống rượu phạt khiến chúng ta phải cho người thường thức môn độc dược hãn thế của Miêu Cương là Nhuyễn Cốt Thắt mới chịu phục tùng.

Đoạn y liền ung dung tra trường kiếm vào bao, cúi xuống giơ tay ra thò vào trong người Liễu Tồn Trung định tìm kiếm khối Mặc Ngọc.

Nhưng năm ngón tay của y vừa va chạm vào người chàng bỗng rú lên một tiếng khủng khiếp, thân hình bỗng bay tung lên bắn ra ngoài xa hơn trượng, óc vỡ toang chết ngay tại chỗ.

Tả hộ pháp kinh ngạc cực độ, không biết là việc gì vừa xảy ra thì đã thấy Liễu Tồn Trung tung mình đứng bật dậy, như một con chim khổng lồ nhảy bổ tới. Thiên Đình huyết của y tức thì bị Liễu Tồn Trung võ trúng một chưởng, ngã lăn ra đất giãy chết.

Thì ra vừa rồi Liễu Tồn Trung vì trong người có cất giấu khối Mặc Ngọc ấy, cho nên chất độc Nhuyễn Cốt Thắt vừa chạm vào người chàng thì trùng độc liền bị khối Mặc Ngọc ấy hóa giải ngay.

Liễu Tồn Trung tuy không biết sự ảo diệu đó, nhưng mắt thấy khi hữu hộ pháp tấn công hờ một thể rồi thò tay vào trong người, chàng đã đoán thể nào y cũng phóng ám khí hãm hại ngầm gì đây! Liễu Tồn Trung chỉ trong nháy mắt liền nghĩ ra một kế, liền bế khí rồi giả bộ trúng độc, cho nên chỉ trong chớp mắt chàng đã giết chết được hai đại hộ pháp Miêu Cương một cách rất dễ dàng.

Nhưng nếu vừa rồi trong người chàng không có viên Mặc Ngọc, thì dù chàng có phong bế hết huyết đạo cũng vẫn bị chất cổ độc lợi hại ấy xâm nhập cơ thể như thường, và có lẽ chàng đã bị trúng phải độc thủ của đối phương.

Liễu Tồn Trung thở đến phào một cái, quay mình trở về khách điểm. Xa xa chàng nhìn thấy phía song cửa có ánh sáng đèn lấp lóe liền nghĩ thầm :

- “Vừa rồi mình đã dùng chường phong làm đèn lửa trong phòng tắt ngóm hết. Sao lúc này lại bỗng cháy sáng lên như thế? À phải rồi, có lẽ là Hà Ngọc Trì cô nương bị trúng muội hương không nặng lắm đã tỉnh lại rồi cũng chưa chường.

Chàng liền tung mình nhảy qua song cửa vào trong phòng, nhưng thấy trên giường trống không, bốn bề vắng lặng như tờ, không thấy bóng Hà Ngọc Trì đâu cả.

Chàng nhìn ra phía cửa phòng thì thấy vẫn gài then như trước liền nghĩ thầm :

- “Có lẽ Hà Ngọc Trì cô nương đã đi ra bằng cửa sổ này để tìm kiếm mình rồi?”

Nhưng chàng nhìn lên trên vách, thấy vẫn còn treo thanh bảo kiếm của nàng, bất giác hoài nghi nghĩ thầm :

- “Nếu nàng đi tìm kiếm ta thì tại sao lại không đem theo binh khí? Như vậy thì quả thật không hợp tình hợp lý chút nào.”

Chàng vội mở toang cửa phòng ra, tìm kiếm khắp nơi một lượt nhưng vẫn không thấy tung tích Hà Ngọc Trì đâu cả, trong lòng liền nóng nảy hoảng hốt vô cùng.

Chàng lại quay vào trong phòng ngồi bóp trán suy nghĩ một hồi rồi ngồi đợi chờ ở đó xem nàng có quay trở về không? Nhưng cho mãi tới khi trời đã tờ mờ sáng mà vẫn không thấy Hà Ngọc Trì quay trở lại, chàng càng thất kinh thêm, nghĩ thầm :

- “Nguy tai! Chẳng lẽ Miêu cương Thiên Diện Yêu Hồ đã lợi dụng tả hữu hộ pháp dùng kế Điều Hồ Ly Sơn dụ mình rời khỏi nơi đây để bắt cóc Hà Ngọc Trì đi chăng?”

Nghĩ tới đó, trong lòng càng cảm thấy bồn chồn thêm, chàng vội tới vách tường gỡ thanh bảo kiếm của Hà Ngọc Trì xuống, rồi tung mình

ra bên ngoài cửa sổ.

Lúc này mặt trời đã ló dạng, đã có thể phân định được phương hướng rõ ràng. Liễu Tồn Trung suy nghĩ giây lát rồi quay mình tiến thẳng về phía Bắc.

Chàng thi triển võ công, một hơi lướt đi hơn mười dặm đường.

Chàng thấy ở một trạm canh phía trước mặt vắng vắng có tiếng thiếu nữ quát mắng. Liễu Tồn Trung vội vận công nghinh thần nghe ngóng. Chàng mừng rỡ khôn tả vì đã nhận ra tiếng thiếu nữ nọ chính là Hà Ngọc Trì. Tinh thần liền phấn chấn ngay, vội đề khí chạy thẳng tới chòi canh đó.

Chàng đưa mắt quan sát thấy trạm canh nọ được thiết lập trên một có núi phía dưới là một khu rừng rất rậm rạp. Tiếng quát mắng của Hà Ngọc Trì từ bên trong rừng đó vọng ra.

Lại bỗng nghe thấy Hà Ngọc Trì thóa mạ :

- Hừ các người là nhân vật từ đâu tới tại sao bỗng dừng lại bắt ta tới đây, thật không biết hổ thẹn.

Chỉ nghe thấy một giọng nói rất quái dị đáp :

- Cô bé kia, chúng ta bắt cô tới đây là sẽ dùng để thương lượng một việc đây.

Hà Ngọc Trì lại quát hỏi :

- Thương lượng việc gì?

Một tên khác giọng nói cũng rất xa lạ, đáp :

- Cô nương xinh đẹp như thế này, quả thật là một món hàng rất quý giá. Phen này chúng ta kể ra cũng có thể gọi được là thành công.

Liễu Tồn Trung ẩn thân bên trạm canh nghe thấy rất rõ ràng, liền nghĩ thầm :

- “Không biết bọn này là những nhân vật thế nào? Chúng bắt Hà Ngọc Trì để làm chi?”

Lại nghe tiếng Hà Ngọc Trì quát mắng :

- Hừ! Ta xinh đẹp thì việc gì đến các người! Cái gì là món hàng quý giá! Chả lẽ các người coi ta như một đồ vật hay sao?

Lại một giọng quái dị đáp :

- Phải, người là một món vật ngàn năm khó mà tìm kiếm được.

Quý giá vô cùng!

Một tên khác xen lời nói :

- Đúng thế. Dẫu cho có mười vạn lạng hoàng kim hay một ngàn cái tính mạng của người khác cũng không sao đánh đổi được. Hiện tại cô nương được đánh giá trị rất cao đấy.

Liễu Tồn Trung nghe nói, không hiểu gì cả, nghĩ bụng :

- “Cái gì là mười vạn lạng hoàng kim? Cái gì là một ngàn tính mạng

của người khác không so sánh nổi?”

Bỗng lại nghe thấy Hà Ngọc Trì quát mắng :

- Hứ! Con heo lùn kia, người làm gì thế?

Tiếp theo đó có một giọng nói rất già cả nghiêm nghị quát bảo :

- Không được bậy bạ! Người không sợ bị moi mất hai mắt, chặt cụt tay, chịu thọ khổ hình hàng vạn con rắn cắn cho tới chết ư?

Một tên khác xen lời nói :

- Đó gọi là sắc dục đã làm mê mẩn cả tâm trí. Phạm phải giáo điều này, hắc hắc... thì chỉ có cách về châu thổ sớm.

Bỗng lại nghe đến phịch một tiếng, dường như tên nọ đã quỵ xuống và lên tiếng khẩn cầu :

- Quả thật tôi đã phạm phải một ham mê lục dục làm loạn cả tâm trí đã rờ mó vào mặt cô nương một cái! Bây giờ các vị có chửi rửa đến cả vị tổ tông mười tám đời, tiểu đệ cũng xin cam chịu.

Lại nghe thấy người nọ khẽ hừ một tiếng, dùng giọng răn bảo :

- Mỗ thấy đây là người mới phạm phải lần đầu, chỉ khẽ vuốt vào má nàng một cái, ta cũng lượng thứ cho mà không báo cáo lên Giáo chủ hay rồi.

Lại nghe thấy cộp cộp hai tiếng, có lẽ là người nọ đã dập đầu cảm tạ rồi nói :

- Đa tạ hảo ý của đại trưởng lão!

Lại nghe thấy một người nói :

- Giáo chủ thường răn bảo, người trong võ lâm tối kỵ là hai chữ sắc dục. Toàn thể giáo chúng ta từ xưa đến nay người có thấy một ai dám phạm vào chữ sắc bao giờ chưa?

Một tên khác nói :

- Giáo chủ vẫn thường nói: Hỏa Thần giáo chúng ta sở dĩ đứng vững được trong võ lâm hơn trăm năm nay oai trấn thiên hạ, là cũng nhờ bởi giáo điều này. Giáo chủ nói: trong vạn ác chữ dâm đứng đầu.

Các vị bằng hữu trong Hắc đạo giết người phóng hỏa, cướp của, gian dâm bị người đời nguyên rửa chẳng vì ba chữ sắc, dâm, dục.

Nếu chúng ta để tiêm nhiễm vào cũng sẽ bị người trong thiên hạ khinh thường.

Người nọ chỉ luôn miệng vâng vâng dạ dạ. Liễu Tồn Trung nghe y nhắc tới Hỏa Thần giáo liền cảm thấy động lòng, đã đoán được tám chín thành bọn người này cũng chỉ vì Mặc Ngọc mà tới, nhưng chàng vẫn không biết những người này là những nhân vật nào của Hỏa Thần giáo.

Chàng liền tung mình lướt luôn vào trong rừng. Chỉ thấy có năm người ăn mặc rất quái dị, thuộc vùng Ngoại Vực đang ngồi nghỉ chân

ở trong rừng. Hà Ngọc Trì thì dường như đã bị điểm trúng huyết đạo. Năm người nọ vừa thấy Liễu Tồn Trung xông vào, vội đứng bật dậy, bày hàng thế ngăn cản trước mặt Hà Ngọc Trì.

Liễu Tồn Trung tuy đã biết rõ năm người này là của Hỏa Thần giáo phái tới, nhưng chàng vẫn lớn tiếng hỏi :

- Các người là ai? Tại sao lại bắt cóc vị cô nương này tới đây làm chi?

Một ông già đầu bạc, Thái Dương huyết gồ cao cất tiếng đáp :

- Bọn mỗ là Hỏa Thần giáo Ngũ Hành Đội.

Lão giơ tay chỉ vào mình nói :

- Ta là Ha Mật Kim.

Rồi tuần tự chỉ vào mấy người kia mà giới thiệu tiếp :

- Đây là Ô Lỗ Mộc, Thập Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa, Sơ Lặc Thổ.

Bạn đã nghe qua tên tuổi của chúng ta bao giờ chưa?

Liễu Tồn Trung ha hả cười đáp :

- Tại hạ đã được nghe nói tới rồi. Thiên hạ đồn đại là Ngũ Hành Đội Hỏa Thần giáo gì đó, ngày nọ ở Kim Phật giáp, đã bị Hoàng Diện Phong Cái chỉ một chiêu Đả Cầu bổng pháp đánh cho manh giáp không còn, co giò đào tẩu, đến cả binh khí cũng không dám nhặt đem về.

Sơ Lặc Thổ vốn là một người tính nết rất nóng nảy nghe thấy Liễu Tồn Trung nói mĩa mai bọn mình như vậy không sao nhẫn nhịn được bỗng hét lớn một tiếng tung mình nhảy tới giương thẳng năm ngón tay ra nhắm thẳng Thiên Định huyết của Liễu Tồn Trung chớp tới.

Liễu Tồn Trung chỉ nhếch mép cười nhạt hơi nghiêng mình sang bên một chưởng vỗ chéo lên đỡ tức thì.

Chỉ nghe thấy búng một tiếng Sơ Lặc Thổ đã như một con diều đứt dây bị chưởng lực của Liễu Tồn Trung đánh bắn ra xa hơn trượng ngã lăn ra đất.

Liễu Tồn Trung vốn là một thanh niên tuấn tú, lưng hùm hàm én nay khí thế của chàng lại dũng mãnh như vậy khiến bọn người nọ đều trở mắt lên nhìn vừa kinh dị vừa hâm mộ.

Sơ Lặc Thổ là một nhân vật của Ngũ Hành Đội mà vừa tiếp với chàng một chiêu đã bị đả thương thảm hại. Một là vì vừa rồi y không hay biết thanh niên đứng trước mắt mình là nhân vật đã chấn động giang hồ Liễu Tồn Trung cho nên mới không kịp đề phòng. Hơn nữa Liễu Tồn Trung vừa ra tay đã dùng ngay Chấn Thiên tâm pháp cho nên y đã bị chàng hạ thủ một cách rất dễ dàng.

Ha Mật Kim thấy vậy cũng phải giật mình kinh hoảng vội cất tiếng hỏi :

- Bạn kia, người là ai thế?

Lúc này Liễu Tồn Trung đã có ý muốn tốc chiến tốc quyết vì chàng tự biết hiện mình đang thọ kiếm thương, tuy ở trong khách điểm đã vận công chữa trị, nhưng nếu phải chiến đấu một thời gian lâu thì thế nào cũng ảnh hưởng đến thương thế, cho nên khi Ha Mật Kim cất tiếng hỏi, Liễu Tồn Trung vẫn chẳng nói chẳng rằng, song chưởng vận Chấn Thiên tâm pháp, nhằm thẳng Ha Mật Kim tấn công luôn.

Ha Mật Kim thấy khí thế của đối phương dũng mãnh như vậy cũng phải biến sắc mặt, vội nhoài người xuống đất lăn một vòng, thoát ra ngoài vòng chưởng phong dũng mãnh ấy.

Ô Lỗ Mộc không biết lợi hại, múa roi quất vút tới. Chỉ nghe thấy bùng một tiếng, cả người lẫn roi đều bị chưởng phong của Liễu Tồn Trung đánh bắn ra ngoài xa hơn trượng, thọ trọng thương ngã lăn ra đất.

Hà Ngọc Trì vội kêu lên :

- Liễu đại ca! Liễu đại ca! Mau lại đây cứu tiểu muội với!

Tiếng kêu Liễu đại ca vừa thốt ra cửa miệng nàng làm hồng hết cả đại sự. Ha Mật Kim vốn là một tên rất xảo quyệt, vừa nghe thấy cô bé nọ kêu tên Liễu đại ca, liền tỉnh ngộ ngay, vội quay đầu nói với Tháp Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa :

- Phải cẩn thận. Tên tiểu tử này chính là Liễu Tồn Trung, hiện thời Mặc Ngọc đang ở trong người hắn.

Miệng tuy hấp tấp nói vậy chân tay cũng không chậm trễ, vội nhanh nhẹn tung mình nhảy tới tay trái kẹp Hà Ngọc Trì, tay phải giơ mũi trủy sáng quắc lên kề vào cổ nàng ta, rồi lui tới gốc cây cổ thụ quát bảo :

- Liễu Tồn Trung mau ngừng tay. Bằng không, ta sẽ giết chết con nhỏ này ngay.

Liễu Tồn Trung thấy Ha Mật Kim đã giữ ngay Hà Ngọc Trì làm con tin, trong lòng kêu khổ thầm, không dám đường đột tấn công nữa.

Tuy vậy Tháp Lý Thủy và Chuẩn Cát Hỏa vẫn phải cẩn thận phòng bị nghiêm mật.

Ha Mật Kim liền ra lệnh :

- Tháp Lý Thủy mau lại xem xét thương thế của Sơ Lạc Thổ với Ô Lỗ Mộc.

Tháp Lý Thủy vội tuân lệnh, nâng Sơ Lạc Thổ với Ô Lỗ Mộc hai người lên xem xét thấy chưởng thương của hai người rất nặng nề, liền thò tay vào trong người lấy một thứ thuốc trị thương thánh dược của Hỏa Thần giáo đặc chế ra, bỏ vào mồm cho hai người uống, một mặt vội xoa bóp điều hòa khí huyết cho hai người nọ.

Ha Mật Kim bỗng cất tiếng cười hắc hắc nói :

- Liễu Tồn Trung, Ha Mật Kim ta đã sớm đoán biết là người sẽ tìm kiếm tới đây, cho nên đã sẵn sàng chờ đón.

Liễu Tồn Trung hỏi lại :

- Thôi, chớ có nhiều lời! Hãy vào đề ngay đi! Người đợi ta để làm gì?

Ha Mật Kim đáp :

- Không có gì là bất lợi cho bạn cả. Chúng ta sẽ giao dịch với nhau rất công bình.

Tồn Trung nóng nảy nói :

- Chớ có rào đón mãi, mau nói ra ngay đi!

Ha Mật Kim vẫn tươi cười, ung dung đáp :

- Điều kiện rất dễ dàng. Người hãy mau đem viên Mặc Ngọc ra để đánh đổi lấy vị cô nương này.

Hà Ngọc Trì bỗng xen lời, quát bảo :

- Liễu đại ca đừng nghe theo lời y, sự phụ tiểu muội hay biết chuyện này thế nào cũng sẽ kiếm bọn chúng để thanh toán món nợ hôm nay.

Liễu Tồn Trung vẫn thản nhiên hỏi :

- Ha Mật Kim, nếu ta không bằng lòng chiều theo ý bạn thì sao?

Mũi trủy bên tay trái Ha Mật Kim bỗng đưa ra trước cổ họng Hà Ngọc Trì. Y cười giọng rất thâm trầm, đáp :

- Nếu bạn không ưng thuận điều kiện đó thì trước hết mỗi hãy cho con nhỏ này về châu thổ.

Hà Ngọc Trì bỗng ngửa cổ cho sát vào mũi trủy, giận dữ nói :

- Lão có giỏi thì cứ việc giết ngay đi!

Ha Mật Kim không ngờ thiếu nữ này lại ngang tàng, không sợ chết như vậy, cũng phải hơi giật mình vội nhích mũi trủy sang bên.

Cũng may da thịt nàng vẫn chưa hề bị thương tổn chút nào.

Bỗng nghe thấy Liễu Tồn Trung thản nhiên đáp :

- Ha Mật Kim nếu lão muốn giết nàng ta thì cứ việc xuống tay ngay đi. Mỗi không biết cô bé này là ai hết. Trông nàng ta thật dễ ghét.

Hà Ngọc Trì nghe thấy Liễu Tồn Trung nói như vậy giận đến mày liễu dựng ngược khóe hạnh tròn tròn, quát mắng :

- Hừ! Đồ không có lương tâm, thấy lợi quên nghĩa. Ai cần gì quen biết với người mà lại bảo là nhìn thấy phát ghét?

Liễu Tồn Trung tuy trong lòng đau như dao cắt nhưng chàng vẫn làm ra vẻ thản nhiên như thường, cười ha hả thúc giục tiếp :

- Ha Mật Kim, sao lão không động thủ ngay đi? Thế bây giờ lão không dám sát hại nàng ta nữa ư?

Ha Mật Kim lạnh lùng đáp :

- Liễu Tồn Trung, chúng ta hãy nên thẳng thắn nói chuyện với nhau thì hơn. Người đừng hòng dùng vải the che mắt thánh nữa. Nên biết

chúng ta Hỏa Thần giáo giết một mạng người như con nhỏ này chỉ dễ dàng như lấy gót chân dẫm một con kiến mà thôi. Nếu người còn không trao Mặc Ngọc ra đây ngay cho ta thì ta sẽ hạ sát con nhỏ này tức khắc. Lúc đó người có hối cũng không kịp nữa đâu đấy nhé. Giọng nói của y rất cương quyết, sắc mặt đanh lại không có vẻ gì là dọa nạt suông cả. Hà Ngọc Trì vẫn chưa nguôi cơn giận, quát mắng tiếp :

- Tiểu tử Liễu Tồn Trung kia thật chó má! Đồ trứng thối! Không thua gì quân rùa đen! Bỏ cô nương xưa nay với người vô oán, tại sao lòng dạ của người lại hiểm độc như vậy, xúi giục người ta giết bỏ cô nương? Xí! Tên mặt người dạ thú người có cút đi ngay không? Bỏ cô nương không muốn nhìn mặt khó trông của người nữa.

Tồn Trung trong lòng rất bồn chồn. Không phải là chàng sợ Hà Ngọc Trì hiểu lầm, mà thính là vì chàng sợ lão già Ha Mật Kim sẽ xuống tay rất tàn độc, lão đã nói là có thể hành động được. Nếu nay mình không trao Mặc Ngọc ra thì tất lão sẽ giết Hà Ngọc Trì ngay chứ không sai.

Chàng không biết nên hành động ra sao thì đã nghe thấy Ha Mật Kim trầm giọng nói :

- Hỏa Thần giáo từ khi thiết lập giáo phái tới giờ khi đã hành động việc gì thì đều không thể để thất bại một cách dễ dàng được.

Chắc người đã hay rõ điều này rồi.

Liễu Tồn Trung vẫn trù trù chưa dám quyết định, mắt thấy Hà Ngọc Trì bị lọt vào trong tay Ha Mật Kim, lão chỉ khẽ hất mũi truy thì máu ở cổ họng nàng sẽ tưới trên mặt đất tức khắc. Mặt chàng đã lộ vẻ băn khoăn Ha Mật Kim là một lão hồ ly cặp mắt cũng sắc sảo hơn người. Lão thấy Liễu Tồn Trung là một nhân vật điển hình của giới hiệp nghĩa đạo dù có phải hy sinh thân mình chứ không khi nào nỡ nhẫn tâm đứng nhìn đồng bạn bị ngộ hại. Lão liền lợi dụng yếu tố đó của chàng quát lớn :

- Liễu Tồn Trung người có bằng lòng hay không? Mau quyết định dứt khoát đi! Ta sẽ đếm đến năm tiếng. Nếu người vẫn trù trù, không trao viên Mặc Ngọc ra, thì mũi trủy thủ này không còn khách khí nữa. Một. Hai. Ba...

Lúc ấy Liễu Tồn Trung liền biến sắc mặt, tay trái liền từ từ thò vào trong người. Hà Ngọc Trì thấy Liễu Tồn Trung định móc viên Mặc Ngọc ra liền tỉnh ngộ :

- Liễu đại ca chớ nên để lọt vào bẫy của lão! Lão giặc thối này không dám giết tiểu muội đâu.

Ha Mật Kim liền quát bảo :

- Cầm mồm lại!

Lúc ấy tay Liễu Tồn Trung đã chạm vào viên Mặc Ngọc, bụng nghĩ thầm :

- “Hãy tạm để chúng thôi uy hiếp Hà Ngọc Trì trước đã sau đó sẽ dùng võ lực thu hồi lại viên Mặc Ngọc cũng không muộn”.

Chàng liền lớn tiếng nói :

- Ha Mật Kim, hữu thủ ta trao Mặc Ngọc cho người thì tả thủ của người phải lập tức buông tha vị cô nương này ra.

Ha Mật Kim đáp :

- Dĩ nhiên rồi. Người vừa đưa viên Mặc Ngọc cho ta, ta sẽ giải huyết và buông tha vị cô nương này tức thì.

Liễu Tồn Trung liền trao luôn viên Mặc Ngọc cho Ha Mật Kim.

Lão vội giơ tay ra đỡ lấy, trong lòng mừng rỡ khôn tả liền giải khai luôn huyết đạo cho Hà Ngọc Trì rồi còn thuận tay đẩy một cái, Hà Ngọc Trì liền chúi về phía trước.

Liễu Tồn Trung vừa thấy Hà Ngọc Trì không bị uy hiếp nữa, vội vận kinh lực lên xông thẳng tới phía Ha Mật Kim.

Chàng bỗng cảm thấy một luồng khí âm hàn từ trong cơ thể lan tràn khắp châu thân, liền giật mình kinh hãi. Lúc này chàng mới chợt tỉnh ngộ tự biết sau khi mình trúng phải chất kỳ độc âm hàn của Tôn Kha Ba thì hoàn toàn nhờ viên Mặc Ngọc này làm cho tiêu giải.

Khi Mặc Ngọc vừa rời khỏi thân mình, thì khí âm hàn nọ lại phát tác tức khắc.

Chàng vội vận công lên chế ngự. Ngờ đâu, khi vừa đề khí kinh lực không sao vận chuyển được, dần dần liền cảm thấy tay chân lạnh cóng, thần trí mơ hồ.

Hà Ngọc Trì thấy Liễu Tồn Trung sắc mặt dần dần biến thành xanh mét hình như lộ vẻ đau đớn liền giật mình thất kinh vội hỏi :

- Liễu đại ca làm sao thế?

Liễu Tồn Trung lúc này đã ở trong trạng thái hôn mê nhưng vừa nghe thấy tiếng của Hà Ngọc Trì. Linh đài cảm thấy hơi sáng suốt gượng vận hết công lực còn lại lên đáp :

- Tại hạ không sao hết. Chỉ đau lòng khi thấy Mặc Ngọc đã lọt vào tay các nhân vật bàng môn tà phái thôi.

Ha Mật Kim thấy Liễu Tồn Trung tựa hồ như nhiễm phải một chất độc cực mạnh và kinh lực đã mất mát hết vốn định tiến tới tấn công chàng thử thách xem, nhưng khi nghe thấy Liễu Tồn Trung nói chỉ vì luyện tiếc viên Mặc Ngọc, chứ không phải kinh lực bị suy kiệt, sợ chàng đoạt lại vật báu đó, lão vội hô lớn một tiếng, rồi dẫn đồng bọn rút lui ngay.

Kỳ thật Liễu Tồn Trung vì sợ bọn Ha Mật Kim biết mình khí lực bị tàn mác hết sẽ thừa dịp công kích, cho nên chàng cố gượng cầm cự, không để té ngã lăn ra đất Nhưng đến khi thấy bọn Ha Mật Kim đã bỏ đi rồi, không sao còn cầm cự được nữa, liền hôn mê ngã luôn vào lòng Hà Ngọc Trì.

Hà Ngọc Trì không biết viên Mặc Ngọc đối với Liễu Tồn Trung lại hệ trọng như vậy, chỉ tưởng chàng nhiễm phải chứng cảm mạo thôi, nên chân tay nàng cuống quýt, không biết nên làm thế nào cho phải?

Đang lúc ấy, bỗng phía trạm canh có tiếng chân người đi tới rồi có tiếng người nói :

- Sư phụ, dọc đường đệ tử đã tìm kiếm tung tích của tiểu tử nọ. Khi tới Bán Ngõa tự đệ tử đã lùng kiếm khắp bụi cỏ tại đó mà vẫn không thấy tung tích của y đâu hết. Sau dò biết được tin tiểu tử có ghé lại Ngũ Phúc trấn, đệ tử liền dò hỏi lên điểm tửu nhị ở đó. Y nói có một nam một nữ tới tạm trú nhưng tới nửa đêm thì không thấy đâu nữa. Xem như vậy có lẽ tên tiểu tử đã phát hiện tung tích kẻ địch và đuổi theo rồi cũng nên!

Lại nghe thấy âm thanh rất hùng mạnh của một ông già đáp :

- Đúng rồi. Hai nhân vật của Miêu Cương đó đã bị chưởng lực đánh chết. Người mà có thể dùng chưởng đánh chết được hai vị hộ pháp Miêu Cương như vậy thì trên giang hồ này ít có người làm nổi, chỉ có Chấn Thiên tâm pháp của tiểu tử Liễu Tồn Trung mới mạnh mẽ đến thế.

Ông già nọ ngừng giây lát lại nói tiếp :

- Kể cũng kỳ quái thật! Nếu quả tiểu tử đã đánh chết tả hữu hộ pháp của Miêu Cương thì tại sao còn chưa trở về khách sạn? Chẳng lẽ y còn phát hiện cao thủ nào khác nữa? Việc này kể cũng khiến cho ta phải lo ngại vô cùng!

Người tự xưng là đệ tử bỗng hỏi :

- Sư phụ lo ngại điều chi thế?

Ông già nọ tiếp :

- Điều ta lo ngại là tên Liễu Tồn Trung không phải là địch thủ của đối phương.

Tên đệ tử lại ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Nếu như Liễu Tồn Trung bị người giết hại thì Đông Doanh tất sẽ giảm đi được sự uy hiếp. Đó phải nói là một sự may mắn cho chúng ta chứ tại sao sư phụ lại phải lo ngại?

Ông già nọ đáp :

- Tại người không hiểu được nguyên do sâu xa bên trong đây thôi. Điều mà sư phụ lo lắng không phải là tính mạng của Liễu Tồn Trung

mà lại sợ viên Mặc Ngọc sẽ bị người khác cướp đoạt mất. Việc này trên giang hồ ai ai cũng đều hay biết cả và ai cũng đều muốn chiếm cho được báu vật ấy.

Tên đệ tử mới vỡ lẽ, “à” lên một tiếng nói :

- Chúng ta thử lòng kiếm trong rừng này một lượt xem có thấy tung tích của y không?

Hà Ngọc Trì nghe nói liền giật kinh hãi, tuy không biết hai thầy trò này là ai, nhưng nghe lời bàn tán của chúng, hiển nhiên chúng vì viên Mặc Ngọc mà tới. Hơn nữa bọn họ lại là nhân vật của Đông Doanh, mà xưa nay Đông Doanh vốn là đối thủ không đội trời chung của Liễu đại ca, nay để cho bọn họ phát giác chắc thế nào cũng không được toàn mạng.

Kỳ thật Hà Ngọc Trì không hay rõ Liễu Tồn Trung khi để mất viên Mặc Ngọc đó thì tính mệnh của chàng cũng không còn tồn tại được bao lâu nữa, chỉ một thời gian ngắn sau chất khí độc âm hàn sẽ xâm nhập tâm tạng, dù có là Đại La Thiên Tiên giáng phàm cũng không mong gì cứu chữa được.

Lúc này Hà Ngọc Trì vừa nghe thấy tên đệ tử nọ nói là vào trong rừng tìm kiếm, nàng vội ôm Liễu Tồn Trung lên tìm chỗ ẩn núp.

Ngờ đâu thân hình nàng vừa di động đã nghe thấy ông già nọ cười hắc hắc nói :

- Bạn ở trong rừng kia chớ chạy!

Tiếng nói vừa dứt thì người đã tới nơi. Hà Ngọc Trì liền thấy một ông già mặt đỏ tóc dài, theo sau lưng là một thanh niên đã đứng sừng sững trước mặt.

Ông già nọ vừa thấy Liễu Tồn Trung hôn mê nằm trong lòng thiếu nữ nọ liền cười ha hả nói :

- Liễu Tồn Trung kể ra cũng diễm phúc thật.

Hà Ngọc Trì liền quát bảo :

- Hứ! Lão là ai? Sao dám ăn nói bừa bãi vô lễ như thế.

Ông già nọ cười ha hả đáp :

- Lão phu hả? Con nhỏ mi chưa nghe thấy ai nhắc đến ta bao giờ hay sao? Ta là Thanh Hải Lạp Bột tự Tôn Kha Ba. Ủa? Hồng bát! Khỏi Mặc Ngọc của tiểu tử này đã bị đoạt mất rồi.

Nét mặt của Tôn Kha Ba lộ đầy vẻ hoảng hốt và thất vọng. Lão giơ tay ra mò vào trong người Liễu Tồn Trung. Hà Ngọc Trì sợ lão thừa cơ hạ độc thủ, vội nhanh nhẹn rút luôn thanh bảo kiếm Liễu Tồn Trung đang đeo xuống, sử dụng chiêu thức “Lưu Vân Yết Nguyệt” lia ngang tới.

Chỉ nghe thấy búng một tiếng, tả thủ Tôn Kha Ba khẽ vỗ ra một

chưởng đánh văng thanh bảo kiếm của Hà Ngọc Trì ra tận ngoài xa, hữu thủ vẫn ung dung thò vào trong người Liễu Tồn Trung lục soát một lượt, rồi thất thanh nói :

- Thế là đã tròng xe cát! Chúng ta đã tới chậm một bước rồi!

Một là Hà Ngọc Trì thấy công lực của Tôn Kha Ba mạnh mẽ khủng khiếp, hai là thấy lão cũng không thừa cơ hạ độc thủ, liền hỏi :

- Tại sao lão lại biết khối Mặc Ngọc của Liễu Tồn Trung đại ca bị người ta đoạt mất?

Tôn Kha Ba giận dữ đáp :

- Tại sao ta lại không biết! Hiện tại trên gương mặt của tiểu tử đã hiện đầy vết tích âm hàn chưởng độc của lão phu. Nếu y có viên Mặc Ngọc ở trong người thì đã có thể hóa giải được rồi.

Hà Ngọc Trì vừa nghe thấy lão nói như vậy, mày liễu liền dựng ngược, mắng chửi :

- Thì ra Liễu đại ca bị hôn mê bất tỉnh là do lão đã hãm hại!

Bỏn cô nương phải liều mạng với lão một phen.

Dứt lời, nàng lại sử dụng một chiêu Lưu vân yết nguyệt nhưng lần này không còn bảo kiếm trong tay, đành chỉ dùng chưởng thay kiếm, nhằm thẳng đỉnh đầu của Tôn Kha Ba nhặt xuống.

Nhưng chỉ nghe thấy bốp một tiếng, đầu của Tôn Kha Ba như có một làn khói nhẹ tỏa lên, Hà Ngọc Trì chật trúng thế mà lão vẫn không hề hấn gì hết. Tôn Kha Ba trái lại, kinh lực của lão còn phản chấn lại, khiến cổ tay Hà Ngọc Trì liền bị tê tái.

Tôn Kha Ba cười ha hả, nói :

-Cô bé kia, hà tất phải nóng nảy như thế! Dù cô bé có đánh lão phu mười chưởng thì liệu có lấy lại được tính mạng của Liễu đại ca hay không? Ai bảo y đã để cho người ta cướp mất viên Mặc Ngọc ấy?

Hà Ngọc Trì nghe nói, bất giác trong lòng đau đớn khôn tả, vừa khóc vừa quát mắng lia lịa :

- Đó cũng đều do ta với lão không nên không phải mà ra cả.

Tôn Kha Ba nghe nàng ta nói như vậy ngơ ngác không hiểu gì cả hỏi lại rằng :

- Ta là ta, ngươi là ngươi, tại sao lại ta với ngươi không nên không phải là thế nào? Con nhỏ kia, mi điên rồi phải không?

Hà Ngọc Trì bỗng quát mắng lại :

- Lão điên thì có, chứ ta không điên bao giờ cả.

Tôn Kha Ba cười ha hả, nói :

- Ngươi ăn nói tầm bậy tầm bạ, không đâu ra đâu chẳng phải là điên thì còn cái gì nữa?

Hà Ngọc Trì bấu môi đáp :

- Hừ! Đầu tiên là do lão không nên không phải, rồi sau tới lượt ta cũng thế, chứ ai bảo là nói bậy nói bạ.

Tôn Kha Ba bỗng động lòng, dịu giọng hỏi :

- Phải rồi! Phải rồi! Đầu tiên là do ta không phải, đã lỡ đánh trúng y một chưởng khiến đại ca của cô nương bị trúng phải chất âm hàn chưởng độc. Bằng không, nếu không bị người khác đoạt mất viên Mặc Ngọc ấy, thì Liễu đại ca của cô nương vẫn hy vọng sống sót được như thường. Lúc này lão phu rất ăn năn hối lỗi đáng lẽ không nên nhất thời nóng giận mà đã thương như thế. Vì vậy lão phu rất ghét hận tên đã chiếm đoạt mất khối Mặc Ngọc của Liễu đại ca cô nương.

Lão phu thề sẽ giết chết y để báo cừu thay cho Liễu Tồn Trung. Hà! Cô bé, cô mau nói cho ta hay, ai đã đoạt viên Mặc Ngọc ấy và đã bỏ chạy về hướng nào? Cô bé mau nói cho lão hay biết, lão sẽ lập tức báo thù cho.

Hà Ngọc Trì hậm hực đáp :

- Bỏn cô nương không thèm nói cho lão hay.

Tôn Kha Ba hơi nhú mày lại, rồi nghĩ ra được một kế khác, ha hả cười nói :

- Mục đích chuyến đi này của lão phu cũng chỉ vì muốn chữa trị nhất âm hàn chưởng độc cho Liễu đại ca cô nương mà nên. Nếu cô bé không chịu nói rõ kẻ đã cướp đoạt khối Mặc Ngọc, thì lão phu sẽ buông tay, không lý tới việc này nữa. Đồ đệ, chúng ta mau đi thôi! Nói dứt, lão quay mình làm ra vẻ muốn bỏ đi. Hà Ngọc Trì vội hấp tấp nói :

- Ấy khoan đã! Khoan đã! Lão có thể chữa trị được cho Liễu đại ca ư?

Tôn Kha Ba đắc chí, ung dung đáp :

- Dĩ nhiên là cứu được. Muốn cởi chuồng thì phải chính người cột chuồng. Lão phu đã có thể phóng được độc thì tại sao lại không thể giải được? Khắp thiên hạ này, trừ lão phu ra, thì không ai có thể giải trừ được chất độc trong người Liễu đại ca của cô nương nữa, cô nương có tin hay không?

Hà Ngọc Trì khẽ gật đầu, đáp :

- Nếu chưởng độc này đã do lão phóng ra, thì ta tin lão có thể giải được.

Tôn Kha Ba nói tiếp :

- Nếu vậy thì hay lắm! Bây giờ cô bé hãy nói ra cho ta biết: Ai đã cướp viên Mặc Ngọc ấy và chạy về hướng nào? Nếu cô bé cho lão phù biết, thì lão phu sẽ chữa trị Liễu đại ca của cô bé ngay.

Hà Ngọc Trì chau môi ra, đáp :

- Bỏn cô nương không nói đâu. Lão phải cứu Liễu đại ca của bỏn cô nương trước, thì ta sẽ nói cho lão biết sau.

Tôn Kha Ba liền hỏi :

- Cô bé không tin lão phu?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Dĩ nhiên rồi. Có quỷ mới tin được lão. Lão chỉ kiếm chuyện để lừa gạt bỏn cô nương thôi.

Tôn Kha Ba cười giọng rất thâm trầm, mắt đảo lộn một vòng rồi đáp :

- Được rồi! Nhỏ người cũng tai quái lắm! Để ta cứu chữa cho Liễu đại ca của người trước cũng không sao.

Sài Đạt Mộc ngạc nhiên khẽ hỏi :

- Sư phụ định chữa trị môn âm hàn chướng độc ấy cho tiểu tử thật?

Tôn Kha Ba đáp :

- Dĩ nhiên. Nếu sư phụ không cứu chữa y thì còn ai có thể cứu được nữa? Nào tới đây, để ta bắt đầu ra tay cứu chữa.

Dứt lời, lão liền giơ tay ra chỉ về phía bên trái. Đó là một con đường núi ngoằn nghèo nối liền mấy ngọn núi kề cận, dẫn tới một nơi mây mù bốc lên nghi ngút.

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên hỏi :

- Đó là địa phương nào thế?

Tôn Kha Ba đáp :

- Chúng ta đi theo con đường này vượt qua hai ngọn núi lớn, tới một sơn cốc, bên dưới có hơi hàn chướng, có một thứ hàn chướng có thể trị liệu được chất âm hàn độc chướng ấy của Liễu đại ca cô nương.

Hà Ngọc Trì nghe nói bán tín bán nghi trừ trừ chưa dám quyết định, Sài Đạt Mộc đứng cạnh đó không ngờ hôm nay sư phụ lại bỗng dưng từ bi đến thế, chịu chữa trị một tay kinh địch liền ngạc nhiên khẽ hỏi :

- Hàn chướng gì mà có thể chữa trị được chất âm hàn chướng độc thế sư phụ?

Tôn Kha Ba liền quay sang y nháy mắt ra hiệu, rồi đáp :

- Có chức! Có chức! Người mau ra ôm tên Liễu Tồn Trung lên, theo ta đi ngay, kéo chậm trễ lộ hết đại sự.

Sài Đạt Mộc vừa thấy sư phụ đưa mắt ra hiệu liền hiểu ý ngay, vội tiến tới định ôm Liễu Tồn Trung lên.

Hà Ngọc Trì vội quát bảo :

- Chớ đụng chạm vào Liễu đại ca của ta. Cứ để ta bồng anh ấy đi theo là được rồi.

Đoạn nâng giơ tay trái ra kẹp lấy Liễu Tồn Trung còn tay phải nhặt

bảo kiểm lên, nói :

- Nào, bốn cô nương xin theo hai người ngay.

Tôn Kha Ba cười hắc hắc mấy tiếng, liền thi triển cước trình nhắm con đường nhỏ ấy tiến thẳng. Tiếp đến là Sài Đạt Mộc, sau cùng là Hà Ngọc Trì chạy theo sau chót.

Hà Ngọc Trì tuy có cấp thêm một người nhưng khi nàng vừa thi triển khinh công của Thiên Sơn ra, nhanh nhẹn như một làn gió thoảng theo sát nút thầy trò nọ.

Tôn Kha Ba quay đầu lại nhìn, thấy vậy, trong lòng cũng hơi kinh ngạc thẳm, không ngờ con nhỏ này công lực chỉ vào mức bình thường mà khinh công lại nhanh nhẹn đến như vậy.

Ba người vượt qua hai khoảng núi. Thân thể Hà Ngọc Trì mồ hôi đã nhỏ ra lấm tấm, hơi thở đã dồn dập, cước trình cũng chậm dần.

Tôn Kha Ba bỗng ngừng chân lại, nói :

- Tiểu cô nương, hãy trao Liễu đại ca cho đồ đệ của lão phu vác thể cho.

Hà Ngọc Trì lắc đầu, đáp :

- Mặc kệ tôi, người cứ việc đi trước đi.

Lại qua một có núi, Tôn Kha Ba chỉ xuống bên dưới nói :

- Đi xuống bên dưới theo một con đường nhỏ khuất nẻo là sẽ xuống tới dưới đáy sơn cốc đấy.

Hà Ngọc Trì đưa mắt nhìn theo phía tay chỉ của lão, chỉ thấy cơn cốc nọ sâu thẳm thẳm. Không thấy đáy, hơi khói bốc lên mù mịt.

Chung quanh là một khu rừng rậm rạp bao phủ. Từ đáy sơn cốc còn thoang thoang đưa lên những luồng hơi lạnh lẽo buốt xương.

Trong lòng cảm thấy hoang mang, nàng trù trù hỏi :

- Người đừng có đánh lừa tôi. Bên dưới hung hiểm như thế. Không hiểu nơi đây tên gọi là gì?

Tôn Kha Ba thản nhiên đáp :

- Lão phu chẳng đã nói cho cô nương hay rồi là gì? Dưới đáy sơn cốc này là chỗ có thể trị được bệnh cho Liễu đại ca.

Hà Ngọc Trì nghe thấy Tôn Kha Ba cười gằn một tiếng trong lòng liền nảy sinh khiếp sợ, hèn đáp :

- Thôi, tôi không xuống dưới đó đâu. Người chỉ lừa gạt tôi thôi.

Tôn Kha Ba bỗng cười hắc hắc nói :

- Cô bé kia, nay đã tới đây rồi thì cô đừng mong gì nói lời thôi nữa.

Lão bỗng phi thân tới, vươn tay ra vỗ một cái, Hà Ngọc Trì vội tung mình nhảy lùi về phía sau, nhưng vì bên hông còn ôm một người cho nên đã chậm một bước liền bị Tôn Kha Ba điểm trúng huyệt té ngã lăn ra đất.

Tôn Kha Ba liền xách Liễu Tồn Trung lên, tay phải thì kẹp Hà Ngọc Trì ngừng mặt lên trời cười ha hả, rồi chạy thẳng xuống bên dưới tức thì.

Hà Ngọc Trì lớn tiếng kêu la :

- Ác ma, lão ma làm gì thế? Có buông bỏn cô nương ra không?

Tôn Kha Ba vẫn cười ha hả hoài, đắc chí đáp :

- Con nhỏ mi gọi thế hay lắm! Lão phu bình sinh rất thích nghe người ta xưng tụng là ác ma. Người càng kêu ta là ác ma nhiều bao nhiêu lão phu càng khoái chí bấy nhiêu.

Hà Ngọc Trì nghe nói liền đổi giọng mắng chửi :

- Lão là đồ ác quỷ thối tha.

Tôn Kha Ba càng đắc chí cười lớn, khiến những lá cây ở hai bên đường đều rớt xuống rào rào như mưa.

Lão thích chí đáp :

- Mắng chửi đi! Mắng chửi nữa đi! Ác ma hay ác quỷ đều được hết.

Nào sao không chửi rửa tiếp đi, lão phu rất thích nghe đây.

Hà Ngọc Trì bĩu môi, nói :

- Hứ! Bỏn cô nương không thèm chửi nữa.

Tôn Kha Ba lớn tiếng nói tiếp :

Không mắng chửi nữa cũng chẳng sao. Lão phu sẽ cho con nhỏ mi đích mắt thấy lão chữa trị cho Liễu đại ca như thế nào. Đó là một môn trị liệu rất đặc biệt, lý thú vô cùng, xưa nay hiếm thấy.

Hà Ngọc Trì lúc này đã đoán biết được Tôn Kha Ba nói chữa trị, nhưng kỳ thật muốn hãm hại Liễu đại ca. Nàng nghĩ lại Liễu Tồn Trung vì cứu giúp mình mà đã không tiếc đem cả viên Mặc Ngọc liên quan đến tính mạng của chàng mà trao cho Ha Mật Kim, khiến cho chất âm hàn chường độc phát tác. Nếu nay Liễu đại ca bị giết chết thì mình còn sống trên đời làm chi nữa. Lúc này trong lòng nàng đã quyết định liều mình chết theo chàng.

Nàng bỗng nghe thấy bên tai gió nổi lên vù vù như mình đang đang vùn giá vũ. Tôn Kha Ba đang trở thuật khinh công phi thẳng xuống dưới sơn cốc nhanh như điện chớp.

Càng xuống sâu bao nhiêu, hơi hàn khí bốc lên càng lạnh lẽo thêm, hơi sa mù bốc lên dày đặc, không thấy ánh mặt trời.

Ngọc Trì bỗng thấy thân hình ngừng lại, rồi bị quăng xuống dưới đất, tai liền nghe thấy Tôn Kha Ba :

- Đồ đệ, tới nơi rồi đấy.

Sài Đạt Mộc cất tiếng hỏi :

- Sư phụ, địa phương này tên gọi là gì thế?

Tôn Kha Ba đáp :

- Sư phụ cũng không biết nơi đây được gọi là gì. Khoảng hai tháng trước nhân một chuyến đi tìm một loại thảo dược ngẫu nhiên phác giác ra được nơi này mà thôi.

Đoạn lão liền giơ tay ra chỉ về phía đối diện nói tiếp :

- Bên dưới kia là một cái đầm chướng độc sâu không thấy đáy, hơi hàn khí cực kỳ mãnh liệt, bất luận người hay súc vật đều không dám tới gần ven đầm mười trượng.

Sài Đạt Mộc ngắt lời, hỏi :

- Tại sao thế?

Tôn Kha Ba nói tiếp :

- Vì nếu tiến tới gần, thì người ấy sẽ bị khí huyết lập tức đông đặc lại mà chết. Cũng may sư phụ vì luyện được môn công phu âm hàn tới mức tối cao cho nên miễn cưỡng chống lại được.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 7(a)

Hán quan tẩu nguyệt

Trên cổ ngựa có thằng nhỏ đen thui!

Sài Đạt Mộc liền hỏi :

- Thế sư phụ đem tiểu tử Liễu Tồn Trung tới đây làm chi?

Tôn Kha Ba cả cười đáp :

- Sư phụ định quăng y xuống dưới đầm, thử xem oai lực nước ở trong đầm lợi hại đến mức độ nào.

Hà Ngọc Trì nghe lão nói cũng không lấy gì làm hãi sợ vì nàng đã lập tâm chết theo Liễu đại ca cho nên vẫn bình tĩnh như thường, xen lời nói :

- Lão ác ma kia, ngươi hãy ném luôn bốn cô nương vào trong đầm với Liễu đại ca một thể.

Tôn Kha Ba cười ha hả nói :

- Không được. Làm sao lão phu lại có thể để con nhỏ mi chết sớm như thế. Lão phu còn muốn biết ai đã cướp đoạt viên Mặc Ngọc ấy.

Hà Ngọc Trì hậm hực đáp :

- Lão đừng có hòng biết được điều đó. Bốn cô nương quyết không tiết lộ nửa lời. Lão có giỏi thì cứ việc giết ngay bốn cô nương đi!

Tôn Kha Ba cười lớn, nói :

- Được lắm. Lão phu sẽ có thủ đoạn đối phó. Lúc ấy chỉ sợ cô bé lại

không khai khẩu ngay thôi.

Lão liền giơ tay ra xách Liễu Tồn Trung lên. Hà Ngọc Trì đột nhiên kêu la :

- Lão ma tàn độc kia, lão hãy giết luôn ta với chàng một thể.

Chỉ nghe thấy Tôn Kha Ba rú dài một tiếng. Liễu Tồn Trung đã như con diều đứt dây bay thẳng về phía trước.

Tiếp theo đó, liền nghe thấy bồm một tiếng. Liễu Tồn Trung đã bị quăng xuống giữa đầm. Hà Ngọc Trì thất thanh kêu la một tiếng rất thê thảm rồi mê man bất tỉnh ngay.

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy phía sau có người cất tiếng ngâm nga :

“Phong tiêu tiêu hề, thủy dịch hàn,
Tráng sĩ nhất khứ hề, trung phục hoàn.”

Phỏng dịch :

“Gió thổi hiu hiu nước giá băng,
Tráng sĩ một đi rồi trở lại.”

Tôn Kha Ba giật mình kinh hãi vội quay đầu lại nhìn nhưng bốn bề vẫn vắng lặng như tờ làm gì có bóng người nào đâu? Lão liền nghĩ thầm :

- “Quái lạ thật! Chẳng lẽ Tôn Kha Ba ta lại nghe lầm được ư?”

Lão đang có ý định phi thân tới cạnh mép đầm coi xem tình hình Liễu Tồn Trung sau khi bị ném xuống dưới đầm như thế nào, thì lại bỗng nghe thấy phía sau lưng có tiếng người ngâm nga tiếp :

“Tần thời minh nguyệt, Hán thời quan
Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn...”

Tạm dịch :

“Trăng sáng phương Tần, quay về Hán

Vạn dặm trường chinh người chưa trở lại...”

Tôn Kha Ba vội quay người lại lập tức liên tiếp vỗ ra ba chưởng.

Chỉ nghe thấy bùm bùm, trong vòng ngang dọc mấy trượng đều bị chưởng phong của lão bao trùm khiến những lá cây cành non quanh đó đều bị rơi rụng lả tả nhưng bốn bề sơn cốc vẫn lặng lẽ đáng sợ không hề phát giác được tung tích một bóng người nào. Tôn Kha Ba càng hoảng sợ thêm bất giác vội lui về phía sau ba bốn bước, nhưng tả hữu song chưởng của y vẫn thủ thế giới bị rất kín đáo đề phòng đối phương tấn công bất ngờ, một mặt vội quay đầu lại hỏi Sài Đạt Mộc :

- Đồ đệ có thấy ai tiến vào trong sơn cốc này không?

Sài Đạt Mộc ngơ ngác hỏi lại :

- Sư phụ vừa nói gì thế? Sư phụ đã phát hiện được hành tung của kẻ địch ư?

Tôn Kha Ba đáp :

- Không phải. Ta chỉ nghe thấy có người cất tiếng ngâm nga ở phía sau lưng. Người hiện đứng đầu lưng với ta có nghe tiếng động tĩnh gì không?

- Đồ đệ không thấy có gì khả nghi cả. Vừa rồi ở dọc đường, đệ tử đã chú ý xem xét tình hình trong sơn cốc mà không hề phát hiện một bóng người nào.

Tôn Kha Ba cau mày, nghĩ thầm :

- “Trừ phi ta bị loài sơn yêu ma mãnh gì phá quấy, chứ không lẽ khắp thiên hạ này lại có ai luyện được khinh công đến mức văn thanh diệt ảnh (chỉ nghe thấy tiếng, không thấy bóng người) tối thượng như vậy. Có lẽ mình đã nghe lầm cũng nên?”

Lão liền quay sang đồ đệ, nói :

- Đi thôi! Ta hãy đem con nhỏ này trở về Đông Doanh, sư phụ sẽ có cách bắt nó phải khai ra ai đã đoạt viên Mặc Ngọc ấy.

Sài Đạt Mộc vội tuân lệnh, giơ tay ra cắp lấy Hà Ngọc Trì, theo sau Tôn Kha Ba tiến ra khỏi sơn cốc, theo con đường cũ trở về.

Khi vượt qua được hai khoảng núi lớn, hai thầy trò đã lên được tới đất bằng. Tôn Kha Ba đưa mắt nhìn bốn phía phân biệt phương hướng. Lão bỗng thấy con đường nhỏ rước mặt có hai con ngựa đang phóng tới. Kỵ mã đi trước trên cổ ngựa có đặt ngang một thằng nhỏ khoảng mười hai mười ba tuổi, mặt đen bóng như tròn chảo, hạ thể chỉ thấy đóng một cái khối, mình mặc một cái áo mỏng rất dơ dáy rách rưới. Tuy thằng nhỏ nọ bị người kia đè nằm sát trên cổ ngựa không sao vùng vẫy được nhưng tay chân nó vẫn cứ giãy giụa không ngừng.

Con ngựa bị thằng nhỏ nọ đá vào bụng lia lịa hí lên những tiếng dài đau đớn. Người ngồi trên yên ngựa liền giận dữ quát tháo :

- Tiểu quỷ ngươi muốn lộng hành phải không? Muốn lão tử thiến ngươi ngay tại chỗ thì bảo.

Thằng nhỏ mặt đen thui nọ bỗng giơ tay ra nắm lấy bờm ngựa muốn nhòe người dậy nhưng lại bị người nọ giơ tay ra đè cổ nó xuống.

Thế là nó lại bị trở lại tình trạng cũ không sao ngóc cổ lên được nữa.

Người nọ lại mắng chửi tiếp :

- Tiểu quỷ, nếu ngươi còn vùng vẫy lung tung lão tử sẽ đập bể sọ nhỏ nhỏ của ngươi ra cho mà coi.

Thằng nhỏ đen thui cố quai đầu lên quát mắng lại :

- Đại quỷ ngươi hãy coi chừng cái đầu to của ngươi, ta sẽ thừa lại với sư phụ đánh ngươi nát bét ra cho mà xem.

Người nọ lại mắng chửi :

- Bầm với sư phụ của người ư? Vậy sư phụ của người là ai?
 Thằng nhỏ nọ chỉ một lòng nghĩ tới Lâm Phú thúc thúc liền đáp :
 - Sư phụ của ta là Lâm Phú thúc thúc.
 Người nọ nghe nói ngơ ngác hỏi lại :
 - Lâm Phú thúc thúc là ai? Thuộc môn phái nào?
 Thằng nhỏ phùng mồm tròn mép đáp :
 - Lâm Phú thúc thúc là tiêu đầu của Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc, người đã sợ chưa?
 Người nọ vừa nghe thấy thằng nhỏ nọ nói vậy liền phì cười bảo :
 - Lâm Phú của Viễn Dương tiêu cuộc ấy ư? Y sớm đã bị người ta giết chết rồi. Tưởng sư phụ của mi là ai, chứ tên Lâm Phú ấy mà người cũng đem ra dọa nạt người.
 Thằng nhỏ liền nghĩ bụng :
 - “Tại sao trong chốn võ lâm không ai coi trọng Lâm Phú thúc thúc cả? Mấy môn võ công “Đại Phục Hổ”, “Tiệt Phục Hổ” “Bát Quái Du Thân chưởng” của thúc thúc rất lợi hại mà sao không thấy ai hãi sợ thúc thúc cả?”
 Việc Lâm Phú thúc thúc chết, nó đã được nghe đại sư phụ Bao Đả Thắng nói tới một lần. Trong lúc nó bức bối, chợt nghĩ tới đại sư phụ Bao Đả Thắng, liền toét miệng ra cười, nói luôn :
 - Đại quý gia gia còn có hai...
 Nó định nói còn có hai sư phụ nữa nhưng chưa kịp thốt ra cửa miệng thì đã nghe đến bốp một tiếng, mông đít đã bị phát một cái rất mạnh, đau rát, rồi nghe thấy người nọ quát mắng :
 - Tiểu quỷ, sao người dám gọi ta là đại quý như thế?
 Y lại ấn đầu nó xuống như trước. Thằng nhỏ hậm hực đáp :
 - Gia gia nhỏ là tiểu quỷ, người lớn là đại quý. Vì có gì người lại phát vào đít gia gia đau như vậy!
 Lại nghe đến đét một tiếng, đại hán lại ra sức phát vào mông thằng nhỏ một cái, quát mắng :
 - Tên nhỏ khốn nạn này dám xưng gia gia với lão tử phải không? Tên tiểu quỷ trời đánh không chết mi đã học được ở đâu hai chữ gia gia đó mà dám xấc xược như vậy?
 Cái phát này rất mạnh, khiến thằng nhỏ cảm thấy mông đít nóng ran, liền nằm im thin thít, không dám đáp lại nữa. Đại hán lại hỏi tiếp :
 - Nói đi! Tiểu quỷ người còn có hai cái gì nữa?
 Thằng nhỏ tròn mắt dám :
 - Còn hai sư phụ nữa.
 Đại hán cười ha hả, nói :
 - Người đã có một tên sư phụ như con mèo bị xẻo tai là Lâm Phú, thì

dù có đến trăm nghìn tên sư phụ khác như thế nào, cũng chẳng có gì là đáng nói.

Thằng nhỏ nọ gân cổ cãi :

- Hai sư phụ này của ta rất lợi hại, ai nghe thấy cũng phải hoảng sợ ngay.

Lần này nó trả lời không dám xưng mình là gia gia nữa. Đại hán nọ liền nói :

- Hai sư phụ đó của người tên là gì? Môn phái nào?

Thằng nhỏ đáp :

- Phái Ngao Sơn. Đại sư phụ là Ngao Sơn Đại Thủy Tổ, nhị sư phụ là Ngao Sơn Nhị Thủy Tổ là Bao Đả Thắng và Y Bất Tử. Người đã nghe thấy cái danh hiệu đó chưa?

Người nọ vừa nghe thấy y nói là Bao Đả Thắng với Y Bất Tử hai lão quái vật, bất giác y nổi giận đùng đùng. Chỉ nghe thấy những tiếng “đét” liên tiếp y đã phát vào mông đít thằng nhỏ lia lịa, khiến thằng nhỏ đen thui đau đến mặt mũi tái xanh kêu la om sòm :

- Ôi! Có phải người bị sư phụ của ta đánh cho bây giờ mới bắt nạt lại ta đấy không?

Câu nói của thằng nhỏ rất đúng. Thì ra người cưỡi ngựa nọ chính là Đại Tổng quản Tề Như Phong của Kim Phật giáp. Tên cưỡi ngựa ở phía sau y là một võ sĩ áo xám nhất cấp của Đông Doanh.

Ngày nọ vì Tề Như Phong đuổi theo Tam Thủ Thần Thân Giản Lão Nhị mong chiếm đoạt lại khối Mặc Ngọc, tới Tiêu Sơn sau khi chế phục được Giản Lão Nhị thì bỗng Y Bất Tử tiến ra, kiếm chuyện gây rối. Chỉ không đầy hai chiêu, y đã bị Bao Đả Thắng điểm trúng huyệt đạo, khiến Tam Thủ Thần Thân chạy thoát được.

Tề Như Phong đi lại trên giang hồ lâu năm, nên lịch duyệt rất phong phú. Lúc ấy, y đưa mắt liếc nhìn, thấy Liễu Tồn Trung đang bị chưởng độc phát tán dựa lưng vào khúc cây vận khí điều tức chịu đựng, rồi sau đó tinh thần lại phấn chấn như thường ngay. Trong lòng y đã suy đoán ngay cả, có lẽ Tam Thủ Thần Thân đã nhét ngay viên Mặc Ngọc nọ vào trong người Liễu Tồn Trung nên trong bụng rất căm hận Bao Đả Thắng vì nếu không có lão nhảy ra phá rối thì có lẽ khối Mặc Ngọc đã lọt vào tay y rồi. Vì vậy vừa nghe thấy ba chữ Bao Đả Thắng y liền nổi giận.

Tề Như Phong vừa đánh vừa nghiêng răng mắng chửi :

- Tiểu quỷ, người không nhắc tới tên giặc Bao Đả Thắng thì thôi, nay mi đã nhắc tới, lát nữa ta sẽ cho mi ném mùi đau khổ một phen.

Thằng nhỏ liền hỏi lại :

- Vị ấy có thù với người ư?

Tề Như Phong cười nhạt một tiếng, không đáp, chỉ khế thúc vào bụng ngựa một cái, con ngựa đã lao thẳng về phía trước như giông như gió, chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt thầy trò Tôn Kha Ba. Tề Như Phong không ngờ lại gặp được Tôn Kha Ba ở nơi đây, Tôn Kha Ba vốn là một nhân vật trong Thiên Khuyết thất, được Đông Doanh mời tới, địa vị cao hơn y rất xa, nên y vội nhảy xuống ngựa, chấp tay bái kiến.

Tên võ sĩ áo xám ở phía sau cũng vội nhảy xuống ngựa tiến lại chào hỏi. Thằng nhỏ nọ thấy hán tử hung ác đã nhảy xuống ngựa tiến tới trước mặt ông già áo đỏ cung kính hành lễ, nó cũng tự động nhảy xuống bên dưới đưa mắt nhìn dáo dác rồi vội chui qua bụng ngựa định rón rén bỏ trốn. Bỗng nghe thấy một tiếng quát lớn :

- Đứng lại!

Thằng nhỏ giật mình kinh hãi. Nó đã thấy một chiếc tay to như nan quạt chộp vào gáy rồi xách nó lên khỏi mặt đất như một con mèo rồi quăng tới trước mặt ông già áo đỏ nọ. Thằng nhỏ liền máng chửi thảm :

- “Tổ tiên mười tám đời nhà ngươi định ném chết gia gia đây phải không?”.

Tâm niệm của nó bỗng chuyển động, chợt nhớ lại chiêu thức Vân lý phiên thân mà Bao Đả Thắng đã dạy bảo nỗ liền sử dụng luôn.

Trong lúc đang lơ lửng trên không nó vội khom mình uốn lưng đầu dưới chân trên nhẹ nhàng đặt thân xuống mặt đất, Tôn Kha Ba ngạc nhiên hỏi :

- Tề huynh, thằng nhỏ mặt đen này là ai thế?

Tề Như Phong cung kính đáp :

- Tên nhãi con này có lẽ là môn hạ của kẻ đối đầu chúng ta đây.

Tiếp theo đó, y lại chỉ vào võ sĩ áo xám nọ :

- Vị này là cao thủ của phái Yên Sơn, Ma Cảo Thủ Lục lão đệ.

Thằng bé này thấy vị ấy mặc áo xám, liền quát tháo: “Người áo xám nhớ chạy! Mau nạp mạng cho ta! Gia gia này phải báo thù cho được mới thôi!” Rồi nó thò tay vào trong người rút thanh đoản đao ra, xông lại đâm chém loạn xạ nên tại hạ mới bắt nó đem về tra xét.

Tôn Kha Ba chỉ thần nhiên nói :

- Thằng nhỏ này kể cũng táo gan thật! Nhưng Tề huynh định bắt nó đem về để làm gì?

Tề Như Phong đáp :

- Sở dĩ Tề mỗ đem tên nhãi con này về cũng là có dụng ý.

Đoạn y liền tiến lại ghé sát vào tai Tôn Kha Ba mà rỉ tai vài lời.

Chỉ thấy Tôn Kha Ba đã gật đầu lia lịa khen ngợi :

- Hay lắm! Hay lắm!

Đang lúc ấy bỗng nghe thấy có người lớn tiếng niệm Phật hiệu. Tiếng niệm mỗi lúc một cao một rõ ràng rồi âm thanh rung động như cả ngàn con ngựa đang phóng chạy trên không, và cũng tựa như tiếng thông reo trước gió, khiến ai cũng cảm thấy đầu óc tỉnh táo hẳn. Tôn Kha Ba thất kinh thẳm, đưa mắt đảo dác nhìn tứ phía, tìm kiếm xem người nọ là ai?

Bỗng nghe thấy Hà Ngọc Trì bị điểm huyết đạo cạnh đó thất thanh la lớn :

- Sư phụ! Sư phụ! Đệ tử ở đây!

Tôn Kha Ba càng kinh hoảng thêm quát hỏi :

- Sư phụ người đã tới đây?

Đoạn lão lại đưa mắt đảo dác tìm kiếm nhưng thấy bốn bề vẫn vắng lặng như trước, không phát hiện được sự gì khác lạ cả.

Trong lúc lão đang kinh ngạc thì bỗng nghe thấy phía sau lưng có tiếng niệm A Di Đà Phật vang lên. Tôn Kha Ba vội quay đầu lại, thì đã thấy phía cách sau lưng mình không xa có một vị lão ni tưởng mạo rất hiền từ, tay cầm một chuỗi niệm châu.

Gió núi thổi lồng lộng, khiến áo bào của bà ta bay phất phới nom lại càng có vẻ tiên phong đạo cốt thêm.

Thầy trò Tôn Kha Ba, Tề Như Phong cùng người họ Lục nhân vật Yến Sơn phái bất giác đều kinh hãi, đưa mắt nhìn nhau.

Bọn Tề Như Phong thì không đáng kể, nhưng Tôn Kha Ba đã được ban cho cái danh hiệu là Đệ Nhất cao thủ ở Thanh Hải công lực không kém gì Vũ Trụ Ngũ Kỳ, nay bị người ta đến cận sau lưng mà vẫn không hay biết, nếu quả người ta muốn tấn công lên thì tính mệnh làm sao còn tồn tại được nữa?

Vị lão ni vẻ mặt hiền từ nọ xem ra có lẽ là Thiên Sơn thần ni.

Thiên Sơn khinh công đã nổi danh là thiên hạ vô song lúc này đích mắt bọn họ được nhìn thấy quả là danh bất hư truyền.

Thằng nhỏ đen thui bỗng thấy một lão ni cô xuất hiện mà bọn người hung ác nọ đều có vẻ e dè, nó nghĩ thẳm :

- “Hay lắm! Các người không lưu ý đến ta. Ta không thừa dịp này đào tẩu còn đợi đến bao giờ nữa?”

Nghĩ đoạn, hai mắt nó đảo lộn, xem xét tình thế không ngừng, đợi chờ cơ hội thuận tiện. Bỗng nghe thấy Tôn Kha Ba cất tiếng cười lạnh lạnh, nói :

- Không biết Thần Ni giá lâm, có điều gì chỉ giáo thế?

Thiên Sơn thần ni miệng niệm Phật hiệu đáp :

- A Di Đà Phật! Thỉnh lão tiên bối nể mặt cùng đồng đạo của võ lâm,

mà tha thứ cho tiểu đồ bần ni một phen.

Nói đoạn, bà ta liền giơ tay chỉ vào Hà Ngọc Trì. Sắc mặt Tôn Kha Ba biến đổi luôn luôn. Đắn đo suy tính hồi lâu, lão mới tươi cười đáp :

- Sao Thần Ni lại quá lời như vậy. Có gì đâu mà gọi là tha thứ?

Lão phu chỉ có ý định đưa lệnh đồ về Đông Doanh để trao đổi ý kiến với nhau đấy thôi.

Vừa nói, lão vừa ngấm ngấm vận âm Hàn Chương lực lên tới mười hai thành công lực, chuẩn bị xuất kỳ bất ý tấn công luôn.

Trong sự suy tính của Tôn Kha Ba, âm hàn chương của hắn đã luyện tới mức chí cao vô thượng, dù Thần Ni có là Đạ La Thiên Tiên giáng phàm cũng không sao chịu đựng nổi một thể tập kích của lão.

Hơn nữa, Vu Viên công của Tôn Kha Ba quỷ dị linh hoạt cực độ, đã được võ lâm công nhận không thua kém là bao. Hiện tại cạnh đó lại còn có Tề Như Phong, Ma Cảo Thủ của Yên Sơn phái và đồ đệ của lão là Sài Đạt Mộc. Tôn Kha Ba đã lượng định kỹ tình thế, y liền khẽ quay sang ra lệnh cho Sài Đạt Mộc gìn giữ chặt chẽ Hà Ngọc Trì để làm con tin trước, còn chính lão thì chuẩn bị cùng Tề Như Phong, Ma Cảo Thủ tới lúc cấp bách sẽ liên tay đối phó với lão ni thì thế nào cũng sẽ nắm được phần thắng.

Thiên Sơn thần ni bỗng niệm Phật hiệu nói :

- A Di Đà Phật! Lão tiền bối không chịu phóng thích tiểu đồ của bần ni ư?

Tôn Kha Ba cười nhạt một tiếng đáp :

- Xin thần ni hãy nể mặt mỗi một phen để Tôn mỗi đem lệnh đồ trở về Đông Doanh, Tôn mỗi bảo đảm là quyết không làm tổn thương đến một sợi tóc của lệnh đồ.

Thiên Sơn thần ni chậm rãi nói :

- Nói như vậy, là lão tiền bối đã nhất quyết như thế phải không?

Tôn Kha Ba ung dung đáp :

- Nếu lão phu đã nhất quyết thì Thần ni định đối phó với mỗi ra sao?

Thiên Sơn thần ni vẫn chấp tay cúi đầu. Không thấy bà ta có hành động gì khác lạ cả. Tôn Kha Ba thấy trận thế bao vây của mình đã chặt chẽ liền thi triển luôn Vu Viên công, chuyển động quanh người Thần ni không ngớt. Tề Như Phong, Ma Cảo Thủ cũng di động thân hình rồi cả ba như chiếc đèn kéo quân càng chạy càng nhanh.

Sau cùng chỉ còn thấy mấy cái bóng đen thấp thoáng quây quần xung quanh Thiên Sơn thần ni.

Thằng nhỏ mặt đen thấy vậy trong lòng rất thích chí nghĩ thầm :

- “Vui thật. Không hiểu sao mấy tên ác nhân kia bỗng chạy xoay quanh như chong chóng thế để làm gì?”

Đột nhiên nó tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- “Hiện chúng đang chăm chú vào cuộc đấu không quan tâm đến ta, vậy ta phải đào tẩu ngay mới được”.

Nghĩ đoạn, nó vội lên tới cạnh một con ngựa, rồi nhẹ nhàng leo lên phục thân trên mình ngựa, tay giật mạnh dây cương hai chân thúc vào bụng ngựa.

Chỉ nghe thấy bên tai gió bỗng nổi lên vù vù và cây chạy ngược ra phía sau. Con ngựa nọ là một danh câu ở Tây Vực nên vừa xoải bốn vó đã lướt đi nhanh như giông gió.

Thằng nhỏ mặt đen khi còn ở Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc chỉ được Lâm Phú thúc thúc dạy cho chút công phu rất tầm thường nhưng chưa hề được học cưỡi ngựa bao giờ. Sau khi theo lên Trữ Vũ nham được Bao Đả Thắng thuê nhận làm đồ đệ, không những chưa dạy nó phép cưỡi ngựa mà đến cả con ngựa nó cũng chưa có cơ hội nào được trông thấy. Nên khi con ngựa lao đi vun vút thằng nhỏ liền kinh hoảng khôn tả, chỉ sợ bị nó hất té ngã vội nghiêng răng nắm chặt lấy dây cương mình mảy mồ hôi toát ra như tắm, miệng kêu la cầu cứu không ngớt.

Ngờ đâu nó không kêu la thì còn khá, nó vừa cất tiếng cầu cứu hai chân khua loạn xạ đạp trúng ngay bụng ngựa, con vật liền hí dài một tiếng lại càng ra sức phóng nhanh hơn.

Không biết phóng đi như thế được bao lâu, lúc ấy con ngựa đã chạy tới một thôn nọ. Trước thôn có một con sông nhỏ rộng khoảng chừng hai ba trượng, ven sông cây mọc um tùm, có một chiếc cầu nhỏ vắt ngang sang bờ bên kia.

Con ngựa của thằng nhỏ mặt đen lao vun vút tới nhưng không chạy về phía chiếc cầu mà lại nhắm thẳng giữa sông lao tới.

Thằng nhỏ thấy vậy kinh hoảng vô cùng. Nó không biết gò cương quay đầu ngựa lại chỉ buông miệng thất thanh cầu cứu :

- Cứu tôi với! Cứu tôi với! Con ngựa của tôi đã nhảy xuống sông.

Lúc ấy con ngựa đã xông tới chỉ còn cách bờ sông hơn trượng thì bỗng đứng khựng lại tung hai vó lên dường như phía sau có một hấp lực gì mạnh giữ chặt nó lại khiến nó không sao cục cựa được nữa.

Nó bỗng cất lên một tiếng hí dài quay ngang đầu, từ từ phóng qua chiếc cầu ván nọ.

Hắc hài tử thấy vậy mới thở hắt ra nhẹ nhõm. Nó đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng một người nào liền nghĩ thầm :

- “Nhất định là Quan âm Bồ Tát vừa cứu mạng ta rồi”.

Hỏi nó còn ở Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc thường thường được trông thấy Trần cô nương thấp hương miệng lẩm bẩm niệm :

“Đại từ đại bi Quan Thế Âm Bồ Tát” rồi thành kín chấp tay hành lễ. Nó còn được Nhữ nương kể chuyện xưa nói cho hay Quan Thế Âm Bồ Tát thường đứng trên những đám mây, người phát ra muôn đóa hào quang cứu giúp những thiện nhân diệt trừ bọn tàn ác. Cho nên trong tâm trí non nớt của nó ghi nhớ rất kỹ những sự tích ấy. Vì vậy vừa thấy thoát khỏi đại nạn nó liền nghĩ ngay đến đã được Quan Thế Âm Bồ Tát hóa thân cứu giúp.

Thằng nhỏ mặt đen nghĩ đến mình đã được Bồ Tát cứu giúp, khiến cho con ngựa an nhiên đi qua chiếc cầu gỗ trong lòng nó cao hứng khôn tả, miệng liền lầm bầm niệm A Di Đà Phật không ngớt rồi lại tự khấn :

- Tiểu Hắc đa tạ Bồ Tát đã cứu giúp cho.

Bỗng nghe thấy có người mắng chửi :

- Đa tạ cái rắm! Nhỏ người tên là Tiểu Hắc? Có định mời Bồ Tát uống rượu hay không?

Tiểu Hắc giật mình thất kinh nghĩ bụng :

- “Linh nghiệm thật.”

Nó vội đáp :

- Dạ dạ! Tiểu Hắc xin mời Bồ Tát uống rượu.

Tiếng nói nọ lại vang lên.

- Hay lắm! Dưới rừng liễu kia có một cái quán bán rượu. Mau tới đó đi!

Tiểu Hắc không dám trái lệnh, vội dạ dạ luôn mấy tiếng, thúc ngựa tiến tới quán rượu nọ. Nó đưa mắt nhìn quanh thấy đó là một túp lều lợp bằng cỏ, bên trong có kê mấy chiếc bàn gỗ.

Nó vội tuột xuống khỏi yên ngựa, đưa mắt đảo dác tìm kiếm vị Bồ Tát miệng kêu gọi :

- Bồ Tát người ở đâu thế?

Bỗng nghe thấy dưới bụng ngựa có tiếng cười hô hô. Một lão hòa thượng ăn mặc rất lôi thôi dơ dáy từ trong bụng ngựa chui ra, trên lưng đeo lưng lửng một cái hồ lô rượu, hai mắt híp lại, trông như cười mà không phải là cười. Tiểu Hắc trở mắt nhìn ngạc nhiên nói :

- Ủa! Ông là hòa thượng chứ đâu có phải là Bồ Tát.

Hòa thượng quát bảo :

- Cái con cóc chết! Lão tử là hòa thượng mà cũng là Bồ Tát. Nhỏ mi đã bằng lòng mời lão tử uống rượu bây giờ còn định lừa gạt nữa phải không?

Tiểu Hắc hãi sợ lè lười ra không dám hỏi lôi thôi nữa. Nó thấy hòa thượng nọ tự xưng mình là lão tử và cũng nhận mình là Bồ Tát, miệng lại luôn luôn thốt ra những tiếng rắm rít cóc chết, nó lấy làm lạ

nghĩ thầm :

- “Ngày trước khi còn ở tiêu cục thường được nghe Lâm Phú thúc thúc kể cho hay, là Bò Tát muốn độ hóa gười phạm thì thường hay biến thành những nhân vật hạt uái gở để thử xem tâm địa của con người hiền hân hay bất chính. Tại sao ông ta lại bỗng chui ở dưới bụng ngựa ra như thế?”

Nó quay sang nhìn hòa thượng thì thấy lão ta sớm đã ngồi phịch xuống dưới đất miệng cất tiếng gọi :

- Tiểu Hắc mau lại đây! Xem xem trong điểm này có đuôi dê đuôi chó gì chín không? Mau bảo thái một mâm đem ra đây để lão tử thưởng thức bầy cân rượu đã. Cơn ghiền đang bốc lên khô cả cổ đây.

Tiểu Hắc thất kinh hỏi :

- Hòa thượng Bò Tát cũng ăn thịt chó?

Hòa thượng vội quát bảo :

- Đừng nói bậy bạ nữa? Ai bảo là hòa thượng mỗ không ăn thịt chó? Mau vào trong nhà bảo đem ra đây! Tiểu Hắc thấy lều tranh nọ đừng nói là có khách mà đến cả chủ nhân không biết đã bỏ đi đâu, chỉ thấy bốn bề trống trơn trong lòng ngạc nhiên vô cùng vội chạy ra phía sau xem sao.

Đột nhiên nó thấy phía sau bếp có treo trên móc sắt một chiếc đuôi chó thui. Cạnh đó để hai hũ rượu. Tiểu Hắc vội chạy ra nói :

- Hòa thượng Bò Tát, trong nhà này không có người nào cả.

Hòa thượng trợn mắt bảo :

- Không có người thì lấy gì là lạ. Có rượu có thịt là được rồi. Vậy có hay không?

Tiểu Hắc vội đáp :

- Dạ có một đuôi chó thui với hai hũ rượu.

Hòa thượng khoái chí cười ha hả nói :

- Như vậy mới phải chứ. A Di Đà Phật! Mau đem ra đây cho hòa thượng mỗ. Con sâu rượu đang hoành hành tác quái trong bụng ta đây.

Tiểu Hắc đứng ngăn người ra giây lát, trong lòng nó cũng phải buồn cười rồi chạy vào bên trong bắc ghế trèo lên đem cái đuôi chó xuống. Đưa mắt nhìn tìm kiếm thấy trong căn lều này đĩa bát đều đầy đủ, nhưng không thấy có dao thái thịt đâu cả. Nó nói với hòa thượng :

- Hòa thượng Bò Tát, không có dao để thái thịt thì làm sao ăn được?

Hòa thượng giận dữ quát mắng :

- Tên đen thui mi cứ nói tầm bậy tầm bạ mãi. Không có dao thái thì đã sao nào? Cứ cầm cả đuôi gặm nhậu nhետ lại càng thú. Mau vào đem ra đây!

Tiểu Hắc lè lưỡi lấm lét rồi vội chạy vào trong nhà bê chiếc đũa chó và rót một bát rượu lớn đem ra. Hòa thượng lại quát bảo :

- Mau vào khiêng cả hũ rượu ra đây. Ai thêm uống cái bát nhỏ xíu như vậy?

Tiểu Hắc khi còn ở Ngao Sơn Vũ Nham cũng đã luyện tập được vài ba miếng võ và cũng có chút hơi sức cho nên nó cũng có thể vác nổi năm ba chục cân. Rượu đã bốc lên ngào ngạt thơm phức cả căn lều. Hòa thượng khoái chí nói :

- Rượu ngon lắm!

Rồi ông ta ôm cả hũ lên tu ừng ực, cạn hết nửa vò rồi mới liếm mép để hũ rượu sang bên nói :

- Tiểu Hắc mi cũng uống một ngụm nhé?

Tiểu Hắc nghĩ thầm :

- “Lâm Phú thúc thúc vẫn nói phạm là được ăn uống vật gì của thần tiên Bồ Tát ban cho thì dù có là một cục đất bùn cũng biến thành tiên đơn. Hũ rượu mà Hòa thượng Bồ Tát vừa uống chắc biến thành Quỳnh tương Ngọc dịch là gì cũng nên?”

Tiểu Hắc liền nghễnh dài cổ ra ghé miệng tu một hớp lớn. Ngờ đâu loại rượu này rất mạnh, cho nên vừa uống lọt xuống cổ cay nồng đến nỗi nước mắt nước mũi ứa ra miệng ho sặc sụa. Nó liền nói :

- Hòa thượng Bồ Tát, rượu này sao mạnh thế? Tiểu Hắc uống không nổi đâu.

Hòa thượng cười ha hả nói :

- Không uống càng tốt! Hòa thượng ta còn chưa đủ ghêền đây.

Nói đoạn ông ta ngoạm một miếng thịt chó nhai ngồm ngoàm rất ngon lành. Tiểu Hắc tuy không biết uống rượu nhưng thịt chó thì nó không chê vì nó cũng đang đói bụng. Sức ảm thực hòa thượng rất mạnh nên chỉ trong thoáng cái chiếc đũa chó lẫn hai vò rượu ông ta xơi hết nhẵn, chỉ còn lại khúc xương vớt còng queo bên cạnh. Đoạn ông ta vỗ bụng kêu bồm bộp đặc ý nói :

- A Di Đà Phật! Hòa thượng mỗ đã ăn no rượu say phải đánh một giấc ngủ đã mới được.

Nói đoạn ông ta dựa lưng vào vách ván ngáy khò khò.

Tiểu Hắc thấy ông ta vừa nói ngủ là ngủ luôn. Nó cũng mỗi mẹt võ cùng cũng định nằm cạnh đó đánh một giấc nhưng sức nghĩ lại thấy mình bỗng dưng vào nhà người ta lấy rượu thịt ra ăn no nê, nhớ chủ nhân quay trở về biết ăn nói ra làm sao cho phải?

Giữa lúc nó không biết nên giải quyết như thế nào bỗng nghe thấy có tiếng chân người vang lên rồi một ông già bước vào, sau lưng là một đại hán vạm vỡ.

Ông ta liền quay đầu lại nói với đại hán nọ :

- Huynh đệ xin chờ một lát, lão nhi xin đem ra ngay.

Đại hán nọ nói :

- Mau lên nhé! Các vị ấy đang đợi chờ rất nóng ruột đấy.

Ông già nọ vâng dạ không ngớt, đáp :

- Lão nhi xin đem ra ngay.

Ông ta vừa nói vừa vội vã chạy vào nhà. Vừa vào tới nơi liền phát hiện một hòa thượng đang nằm dựa vào vách ngủ say sun, cạnh đó là một thằng nhỏ đóng một cái khối đang nhón nhác nhìn, trong lòng tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng không để ý tới vội chạy thẳng xuống dưới bếp. Giây lát sau ông ta lại vội vã chạy lên sắc mặt rất hoảng hốt.

Khi tiến tới cạnh chỗ ngồi của thằng nhỏ, thấy dưới đất xương lẫn lóc, sắc mặt liền biến đổi vội tiến tới lay hòa thượng tỉnh dậy, hỏi :

- Đại sư xương chó ở trên mặt đất là do ai đã để lại thế?

Hòa thượng đang say ngủ, chỉ hàm hồ, đáp :

- Là hòa thượng mỗ chứ còn ai nữa. Thịt chó ăn thơm lắm, còn xương thì làm sao ăn được!

Ông già nghe nói liền ngăn người ra, tựa hồ như không tin tai mình nữa. Nghe thấy vậy, vội hỏi lại :

- Làm sao Đại sư mà ăn thịt chó?

Hòa thượng lẩm bẩm đáp :

- Người thật không biết quy củ là gì cả! Hòa thượng mỗ đang nhập định lại cứ tiến tới cạnh ăn nói bá láp bá xàm hoài.

Tiểu Hắc thấy ông già nọ truy hỏi về chiếc đùi thịt chó, nó đang định tiến lên để thanh toán nhưng chợt sờ vào túi không thấy có một xu nhỏ nào trong lòng rất hoang mang và cũng không dám lên tiếng hỏi hòa thượng Bồ Tát có đem theo tiền không? Vì bữa rượu thịt này là do nó đã bằng lòng đãi hòa thượng.

Nó chỉ biết ngăn người ra đứng ở đó không dám lên tiếng nói gì cả.

Chỉ thấy đại hán to lớn nọ trừng mắt lên xông lại sừng sộ hỏi :

- Hừ! Hòa thượng, cái đùi chó của chúng ta có phải chính hòa thượng đã ăn đấy không?

Hòa thượng hí mắt nhìn rồi đáp :

- Đó là do thằng nhỏ đen đã mời ta ăn nhậu. Huynh đệ cứ việc tính toán tiền nong với y.

Thằng nhỏ giật mình thất kinh hai mắt nho nhỏ nó chớp nháy lia lịa bất giác tay lại sờ lên túi áo không biết nên giải quyết thế nào cho ổn thỏa thì đã nghe thấy đại hán nọ giận dữ hừ nhạt một tiếng, giờ chắc tay to như nan quạt ra chộp lấy vai hòa thượng lắc mạnh mấy cái

quát bảo :

- Lão trọc kia, chắc người không muốn sống nữa phải không? Rõ ràng là lão trọc người đã ăn hết đùi thịt chó ấy của chúng ta lại còn đồ cho thằng nhãi ranh rấn mặt kia mời ăn phải không?

Dứt lời y liền lôi luôn hòa thượng lên. Đại hán nọ mình cao bảy thước, cánh tay to như chiếc trụ đồng, xem ra sức lực của y rất mạnh mẽ, nên y chỉ khẽ hất mạnh một cái.

Tiếp theo đó liền có những tiếng lách bạch nổi lên hòa thượng đã bị hất ngã lăn ra đất chống bốn vó lên trời không sao bò dậy được, cứ nằm ở dưới đất giãy giụa lia lịa.

Tiểu Hắc thấy hòa thượng bị đại hán nọ hất té, lòng hiệp nghĩa đạo của nó liền nổi lên tức thì. Nó quên mất cả hòa thượng là Bồ Tát nhanh nhẹn xông ngay lại chặn trước mặt đại hán quát bảo :

- Xú hán tử kia, sao lại làm tàng như vậy? Thịt chó đó là do gia gia đã ăn đấy. Mếu muốn gì người cứ việc tới đây thanh toán với gia gia. Nó học được những ngôn ngữ của các tiêu sư trong Viễn Dương phiêu cuộc nên vừa nói dứt lời liền đứng chống nạnh trông rất nghênh ngang oai võ.

Hòa thượng vừa bị đại hán hất té đang nằm ở dưới đất đã lăn ra ngủ ngáy khò khò luôn rồi.

Đại hán nọ thấy Tiểu Hắc đen thui như than, người nhỏ mà dám to gan lớn mật. Y giằn cả giận, vung tay lên quát lớn :

- Cút đi!

Năm ngón tay của y liền chộp thẳng vào hông Tiểu Hắc định chộp trúng rồi quăng nó ra ngoài xa. Ngờ đâu Tiểu Hắc khi ở Ngao Sơn Trở Vũ Nham đã được Bao Đả Thắng dạy cho một pho căn bản công phu để phòng thân, nên khi năm ngón tay của đại hán nọ sắp chộp tới người nó, nó đã vội nhanh nhẹn lách sang bên, tung tích của nó liền biến mất tức thì.

Nó đã luồn ra phía sau đối thủ phóng chân đá luôn vào đít đối phương. Chỉ thấy đại hán nọ lảo đảo ngã bổ người về phía trước.

Tiếp theo đó, liền nghe sầm một tiếng chiếc bàn gỗ đã không chịu nổi sức chống của đại hán, liền bị đổ sụp xuống.

Tiểu Hắc thấy môn công phu Bao Đả Thắng dạy rất hiệu nghiệm, thích thú vô cùng. Đây cũng là lần thứ nhất từ khi xuất đạo tới giờ, nó mới chiếm được phần thắng lợi.

Nó thấy ông già đang đứng cạnh đó trở mắt nhìn, liền hậm hực phùng mồm trợn mép quát tháo :

- Lão già này cũng đáng ăn đòn lắm.

Nói đoạn liền xông tới, vung chân đá luôn. Ông già này nguyên là

chủ quán rượu này cho nên không hề biết chút võ công nào, bị nó đá đến té ngã mặt mũi sưng vù, hãi sợ đến sắp mặt tái xanh.

Lúc ấy đại hán đã lồm cồm bò dậy, mắng chửi :

- Tên nhãi con khốn kiếp kia, dám đánh trộm ở phía sau lưng lão tử.

Tiểu Hắc một tay chống nạnh, một tay vỗ vào ngực đáp :

- Đó là tuyệt chiêu của gia gia. Ai bảo là đánh lén? Coi này!

Đoạn tả thủ liền đánh dứ vào mặt đại hán một chiêu. Chiêu thức này vốn rất tầm thường không có gì là kỳ lạ cả, mà những tay mãi võ trên chốn giang hồ vẫn thường sử dụng. Cho nên ai nấy đều biết đó là một hư chiêu, không đáng lưu ý, mà chỉ chăm chú theo dõi sự biến hóa kế tiếp thôi.

Nhưng Bao Đả Thắng lại lấy chiêu này hóa giải đi đôi chút, biến hư thành thực. Ngay nọ, khi ở trên mái ngói Viễn Dương phiêu cuộc chính Bao Đả Thắng đã sử dụng chiêu thức này điểm trúng huyệt tê của Hồ Vĩ Phi, khiến y không sao kịp đề phòng.

Đại hán thấy Tiểu Hắc sử dụng chiêu thức không có vẻ gì là thần kỳ cả, mà chỉ là một hư chiêu rất tầm thường liền nghĩ bụng :

- Đó là tên tiểu quỷ này tìm cái chết. Chiêu thức giả trang này mà cũng đòi múa may trước mặt lão tử.

Nghĩ đoạn, y không thèm né tránh gì cả, nghĩ tiếp :

- Khi chiêu thức của tiểu quỷ người tới nửa đường, tất nhiên thế nào cũng biến đổi. Hừ! Người hãy coi ta...

Y chưa nghĩ dứt thì đã nghe thấy một tiếng bốp, mặt đã trúng một chưởng như trời giáng, mắt đỏ đom đóm ra, khiến cả một bên mặt y đỏ bừng,, nổi hằn lên dấu vết của năm ngón tay, đau đớn đến kêu la om sòm.

Đại hán đang định trả đũa, ngờ đâu Tiểu Hắc thấy mình đắc thủ càng hứng thú thêm, chợt nghĩ các tiêu sư trong phiêu cuộc thường thường nói với nhau những gì là thừa thắng xông lên và những gì là dừng để lỡ mất cơ hội, mà được coi là những bí quyết trong những cuộc giao đấu, nó liền phấn chấn tinh thần, tả một chưởng, hữu một chưởng như mưa gió ào ạt đánh ra.

Chỉ nghe thấy phát bốp liên hồi, đại hán nọ bị nó đánh đến mắt nổ hào quang đảo Đông ngã Tây hai bên má bị trúng hên tiếp hơn mười cái tát miệng mũi đã rỉ rỉ máu tươi liền kinh hoảng nghĩ bụng :

- “Tên tiểu quỷ này không phải là tay dễ đối phó. Ta phải đào tẩu ngay mới được”.

Tiểu Hắc cao hứng khôn tả liền tiến lại khế đá vào người hòa thượng một cái nói :

- Hòa thượng Bồ Tát, Tiểu Hắc đã thay hòa thượng đánh bọn ác

nhân nọ bỏ chạy hết rồi. Dậy đi thôi!

Hòa thượng nhường con mắt ngái ngủ lên hỏi :

- Mi bảo đánh bọn ác nhân nào vậy?

Tiểu Hắc đắc chí đáp :

- Đó là tên ác nhân mà vừa rồi đã hất hòa thượng Bồ Tát té ngã đấy.

Hòa thượng nói :

- Tên đó không phải là ác nhân mà chỉ là cháu chắt mấy đời của ác nhân mà thôi. Lát nữa đây ác nhân thật tới nơi thì ta với người cũng không còn tính mạng đâu! Ồi chà! Không được, Hòa thượng Bồ Tát sợ ác nhân lắm! Chúng ta mau đi thôi!

Lúc này Tiểu Hắc vừa thắng trận rất oanh liệt trong lòng vui sướng cực độ hào khí nổi lên ùng ùng, hùng hổ đáp :

- Chớ sợ! Có Tiểu Hắc ở nơi đây thì ác nhân nào cũng đều không đáng sợ hết.

Hòa thượng hỏi lại :

- Thật thế ư?

Tiểu Hắc ung dung :

- Mười tám đời trước nào dám nói láo hòa thượng Bồ Tát.

Hòa thượng lại hỏi :

- Ác nhân thật võ công rất lợi hại, mi chắc chắn thắng được hắn ta ư?

Tiểu Hắc quả quyết đáp :

- Chắc thắng chứ. Chắc thắng chứ! Sư phụ của Tiểu Hắc là Bao Đả Thắng mà!

Hòa thượng cả cười nói :

- Bao cái rắm rít! Cái tên này hòa thượng mỗ chưa nghe thấy ai nhắc tới bao giờ.

Tiểu Hắc vội đáp :

- Thật mà! Sư phụ Bao Đả Thắng và Ngao Sơn nhị Thủy Tổ nữa, Tiểu Hắc đánh lừa hòa thượng Bồ Tát để làm gì.

Hòa thượng lắc đầu nói :

- Không được! Dù có là Bao Đả Thắng mà gặp phải ác nhân thật cũng đánh bại. Thôi hòa thượng Bồ Tát hãi sợ lắm. Chúng ta phải chạy ngay kẻo không kịp nữa đâu.

Tiểu Hắc chợt nghĩ ra một điều gì liền khẽ ủa một tiếng nói :

- À phải rồi! Người là Bồ Tát, chả lẽ Bồ Tát lại còn phải hãi sợ ác nhân.

Hòa thượng cả cười đáp :

- Bồ Tát là thiện, vậy thiện thì phải sợ ác chứ?

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Thế Bồ Tát có biết võ công không?

Hòa thượng đáp :

- Bồ Tát không ham võ công mà chỉ thích tu luyện thôi.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Thế tu luyện ích lợi ra sao?

Hòa thượng đáp :

- Tốt lắm chứ. Khi ta tu luyện đến nơi đến chốn thì có thể đăng vân giá vũ trường sinh bất lão. Tiểu Hắc mừng rỡ hỏi :

- Thật thế? Tu luyện mà tốt như thế Hòa thượng Bồ Tát hãy dạy cho Tiểu Hắc tu luyện với.

Hòa thượng vội đáp :

- Không được. Nếu muốn ta dạy cho tu luyện thì tất phải trả học phí.

Tiểu Hắc hỏi :

- Học phí là cái gì?

Hòa thượng bỗng khẽ giọng đáp :

- Thịt chó. Nếu cứ có thịt chó ăn thì hòa thượng Bồ Tát ta sẽ dạy cho mi tu luyện ngay.

Tiểu Hắc nghe nói, mắt bỗng chớp nháy mấy cái, vỗ ngực cương quyết đáp :

- Được, Tiểu Hắc sẽ mời Bồ Tát ăn thịt chó. Còn Bồ Tát thì dạy cho Tiểu Hắc tu luyện. Quân tử nhất ngôn, như một roi quất vào ngựa xấu.

Hòa thượng ngạc nhiên nói :

- Nhỏ mi nói cái gì là ngựa xấu thế?

Tiểu Hắc chỉ biết lắc đầu lia lịa không sao giải thích được. Kỳ thật câu đó là: Quân tử nhất ngôn, cũng như một roi quất vào ngựa tốt, mà nó vẫn thường nghe các vị tiêu sư trong phiêu cuộc nhắc nhở tới. Các tiêu sư trong phiêu cuộc, lúc an nhàn vô sự thường kéo ra ngồi phía trước cửa, cạnh con sư tử đá, đàm luận về những chuyện trên chốn giang hồ. Tiểu Hắc nghe quen, thường ghi nhớ kỹ trong lòng, nhưng có một số thành ngữ nó chỉ nhớ và hiểu một cách lơ mờ cho nên câu ngựa tốt nó mới đọc lộn thành ngựa xấu.

Vì tiêu sư trong phiêu cuộc thường thường hay phê bình về các loại ngựa xấu tốt nói nào những gì long câu ngựa hay ngựa dở nhưng trong đó cũng đều có chữ ngựa hết, nên Tiểu Hắc mới nhớ lồm bồm mà nói bừa bãi như vậy Tiểu Hắc bỗng cất tiếng hỏi :

- Không phải ngựa xấu thì là ngựa gì?

Hòa thượng đáp :

- Là ngựa tốt chứ không phải ngựa xấu.

Lúc ấy Tiểu Hắc mới khẽ vỗ vào đầu nói :

- À phải rồi. Quân tử nhất ngôn cũng như roi quất vào ngựa tốt. Bò Tát dạy cho Tiểu Hắc tu luyện, Tiểu Hắc sẽ mời Bò Tát ăn thịt chó. Như nếu có ác nhân nào dám hà hiếp Bò Tát, Tiểu Hắc sẽ dùng võ công của Ngao Sơn phái để đối phó với y ngay.

Nó vừa nói dứt thì bỗng thấy đại hán nọ đã quay trở lại. Theo sau y là hai nhân vật ăn vận võ trang, hai mắt tia ra những ánh sáng lấp lánh, tuổi trạc trên dưới năm mươi. Hòa thượng thấy vậy liền kêu la :

- Khổ rồi! Hai tên này mới là ác nhân thật. Tiểu Hắc, ác nhân đã tới rồi đấy.

Tiểu Hắc vẫn ung dung đáp :

- Chớ sợ! Đã có Tiểu Hắc đây.

Vừa dứt lời, nó đã xông luôn ra đứng chống nạnh sừng sững giữa cửa quát hỏi :

- Đâu? Ai là ác nhân nào?

Tên đại hán nọ đang dẫn đầu vừa nhìn thấy Tiểu Hắc xông ra đứng án ngữ giữa cửa, trong lòng liền khiếp sợ ngay, vội quay sang hai nhân vật kinh trang nọ nói :

- Tên đó là thằng nhỏ đen thui này đấy.

Người đi đầu nghe nói ngạc nhiên, liền hỏi :

- Là thằng nhỏ đen như trôn chao này ư?

Tiểu Hắc vừa nghe xong liền vỗ ngực đáp :

- Không phải là gia gia thì còn là ai nữa? Các người có phải là ác nhân hay không?

Người đi đầu liền cười khảnh khách đáp :

- Tiểu tử mi là môn hạ của ai?

Tiểu Hắc trợn mắt đáp :

- Gia gia chẳng hiểu gì môn thượng môn hạ cả.

Người nọ đã có vẻ giận dữ nhưng vẫn cất giọng cười khảnh khách hỏi tiếp :

- Sư phụ của tiểu tử mi là ai?

Tiểu Hắc ngang nhiên đáp :

- Ngao Sơn đại thủy tổ Bao Đả Thắng. Các người đã sợ chưa?

Người nọ ngạc nhiên hỏi :

- Ngao Sơn đại thủy tổ là cái gì? Bao Đả Thắng là tên nào? Mi đừng có đặt điều nói bậy.

Tiểu Hắc trợn mắt đáp :

- Ai bảo là ta nói bậy. Còn một vị nhị thủy tổ Y Bất Tử nữa. Chắc các người đã nghe thấy người ta nhắc nhở đến tên tuổi các vị ấy rồi, phải không?

Người nọ càng hồ đồ thêm, lắc đầu nói :

- Mấy cái tên đó ta chưa hề nghe thấy qua bao giờ cả! Tiểu tử, mau khai thật ra, sư phụ người danh hiệu là chi? Nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi? Và hiện trú ngụ ở đâu? Nói cho chúng ta biết ngay, kéo lát nữa về châu tổ lại oán trách.

Tiểu Hắc nghênh ngang đáp :

- Ác nhân, người đã hải sợ sư phụ Bao Đả Thắng của ta thì hãy nhận đi, đừng có giả bộ không biết nữa. Ta chả đã nói rồi là gì. Bao Đả Thắng sư phụ là Ngao Sơn thủy tổ, thì đương nhiên phải là ở Ngao Sơn chứ còn ở đâu nữa.

Nhân vật mặt kinh trang đứng ở phía sau bỗng đưa mắt nhìn thấy một hòa thượng như bần đang nằm ngủ ngáy khò khò ở phía sau bỗng chạnh lòng, quát hỏi :

- Tiểu tử, hòa thượng đang nằm ngủ ở trong góc kia có phải là Bao Đả Thắng không?

Tiểu Hắc đáp :

- Ông ta là Bồ Tát.

Người nọ cười hắc hắc, nói :

- Tên Bao Đả Thắng là cái thá gì mà dám tự xưng là Bồ Tát như vậy? Xem ra chỉ là một hòa thượng dơ dáy.

Người thứ hai nói :

- Mau ra lôi y dậy, hỏi xem y là nhân vật ba đầu sáu tay gì mà dám ăn uống sạch rượu thịt của chúng ta như vậy.

Người nọ nói :

- Phải lắm.

Nói đoạn, y liền xăm xăm bước về phía hòa thượng.

Tiểu Hắc nghĩ thầm :

- Tên này muốn chết chắc?

Hữu chưởng của nó liền vung ra luôn. Nó lại thi triển chiêu thức cũ, bụng nghĩ thầm :

- “Chiêu thức này của Bao Đả Thắng sư phụ rất có hiệu nghiệm. Hồi nãy tên đại hán nọ đã bị ta đánh cho một trận nên thân, phen này lại đến lượt tên nừa ném mùi đau khổ”.

Chiêu thức này quả thật rất quỷ dị linh hoạt, phàm là người nào chưa lãnh giáo qua đều dễ sa vào bẫy mà bị đánh trúng. Người nọ thấy Tiểu Hắc sử dụng một hư chiêu rất tầm thường liền nghĩ bụng :

- “Sư phụ Bao Đả Thắng của người chẳng qua tài nghệ chỉ như thế này.”

Nghĩ vậy, y định chờ đợi Tiểu Hắc biến chiêu rồi mới xuất chưởng phản công. Trong lúc đang nghĩ ngợi, bỗng thấy bóng đen loáng lên. Bộp một tiếng, mặt y liền bị vỗ trúng một chưởng nổ đom đóm mắt.

Tiểu Hắc thấy chiêu thức mình công hiệu như thần, trong lòng mừng rỡ khôn tả lại định cho người nọ một trận đòn nên thân như đại hán hồi nãy, lại xông tới vùng chưởng tấn công như vũ bão.

Ngờ đây, y vừa vùng tay lên thì đã thấy trước mắt hình bóng của đối phương biến mất, rồi phía sau cổ đột nhiên như bị có người túm lấy, hai chân liền rời khỏi mặt đất.

Tiểu Hắc liền giật mình thất kinh, vội kêu la :

- Bồ Tát cứu mạng với!

Bỗng nghe thấy tiếng nói của hòa thượng Bồ Tát lọt vào tai nó rằng :

- Tử kê sanh cước (gà chết búng chân).

Tiểu Hắc buộc miệng hỏi lại :

- Tử Kê Sanh Cước là chiêu thức gì?

Nhưng nó lại chợt tỉnh ngộ ngay. Hồi còn ở phiêu cuộc phàm các nhân vật võ lâm chốn giang hồ khi tới thăm viếng vị tổng tiêu đầu, vị quản sự tiên sinh trong tiêu cuộc liền phân phó cho nhà bếp giết gà đãi khách và mỗi lần đó nó đều xuống nhà bếp xem, thấy người ta khi cầm con dao nhỏ cắt cổ gà đều vận ngoạ cổ con gà ập vào cánh rồi mới lia lưỡi dao vào chỗ cổ đã vật lông sẵn. Thế là tiết gà liền chảy xuống bát ngay. Con gà đầu đã bị kèm cứng không sao cựa quậy được chỉ có đôi chân là giãy dụa đập lung tung mạnh mẽ vô cùng trông rất lợi hại.

Lúc này nó bị người ta nắm lấy phía sau gáy lôi lên hai chân rời khỏi mặt đất như là trường hợp con gà bị đầu bếp nắm lấy cổ vậy, cho nên lúc này nếu sử dụng thế Tử Kê Sanh Cước quả thật rất thích hợp.

Tiểu Hắc tuy là một thằng nhỏ rắn mắc bướng bỉnh nhưng cũng là một đứa trẻ rất quỷ quái tinh khôn thông minh vô cùng nghe một biết mười. Nó liền không suy nghĩ lâu la liền sử dụng luôn một chiêu thức mà Bao Đả Thắng đã dạy cho là Vân Lý Tích hai chân hất ngược luôn về phía sau một thế thật mạnh.

Thân hình nó vốn rất nhỏ bé bị người nọ xách lên cao cho nên thế đá nọ liền trúng ngay vào chỗ của quý nơi hạ bộ của người đó.

Người nọ rú lên một tiếng, ngã ngửa người về phía sau, vì hạ bộ bỗng bị trúng một cái đá quá mạnh cho nên y lăn lộn trên mặt đất mấy vòng, rồi nằm im bất động.

Người kia đột nhiên thấy đồng bọn bỗng ngã lăn ra đất nằm yên tại chỗ, y ngờ ngác giây lát rồi mới lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Vị hảo hán nào mới giá lâm, xin cứ minh bạch ra thử thách một phen chứ đột nhiên ra tay tấn công lén như vậy đâu có phải là anh hùng?

Y quát hỏi như vậy, nhưng vẫn không thấy có ai đáp lại cả Chỉ thấy Tiểu Hắc đang đứng ngăn người ra đó, tựa hồ như không ngờ sự việc lại xảy ra ngoài sự tưởng tượng của nó như vậy.

Người nọ liền nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ tên hòa thượng đang ngủ kia đã ra tay chăng?”

Đoạn y lại lớn tiếng nói tiếp :

- Cao nhân ở phương nào mà cứ lén lút sử dụng quỷ kế không dám đối diện đường hoàng thử thách như thế?

Lúc ấy Tiểu Hắc đã định thần. Nó biết là tên nọ chính là đã bị thế Tử Kê Sanh Cước của mình đá chết, làm gì có cao nhân nào đánh lên đầu. Nó liền nói :

- Bạn kia nói bậy nói bạ gì thế, làm gì có cao nhân thấp nhân đâu.

Tên này đã bị thế Tử Kê Sanh Cước của ta đá chết đấy.

Người nọ ngăn người ra, kinh ngạc nói :

- Mi vừa bảo Tử Kê Sanh Cước đó là cái gì?

Tiểu Hắc đáp :

- Đó là một tuyệt chiêu của sư phụ Bao Đả Thắng ta truyền thụ cho.

Người có muốn thử chơi thì cứ việc tiến lên.

Người nọ bỗng cười the thé, nói :

- Nếu vậy thì hay lắm! Tiểu tử, động thủ đi!

Tiểu Hắc dương dương đắc ý, nói :

- Coi chiêu này!

Nó lại sử dụng một hư chiêu cũ tấn công luôn. Ngờ đâu người nọ vừa rồi đã thấy đồng bạn bị nó đánh trúng chiêu này, đã biết trước, không chờ cho Tiểu Hắc kịp thời thi triển hư chiêu đó, đã lướt sang bên trái giơ tay ra chụp một cái, lại tóm luôn được Tiểu Hắc xách bổng lên khỏi mặt đất. Tiểu Hắc đã có đôi chút kinh nghiệm lâm địch liền nghĩ thầm :

- “Tên này lại muốn tìm lấy cái chết đây!”

Nghĩ rồi, nó lại nhanh nhẹn sử dụng thế Tử Kê Sanh Cước ra sức đá mạnh về phía sau. Bỗng nó cảm thấy gót chân đau nhói. Thì ra chân nó đã bị đối phương chụp trúng.

Người nọ có lẽ đã luyện qua môn Đại Lực Ứng Trảo công cho nên năm ngón tay cứng như gọng kim. Nó đau đớn đến nỗi nước mắt nước mũi chảy ra ròng ròng, muốn òa lên khóc, liền thất thanh kêu la :

- Bồ Tát cứu mạng với!

Tai nó đã nghe thấy tiếng của hòa thượng Bồ Tát vọng ra rằng :

- Khuỷu tay trái thúc vào Khí Hải huyết của y.

Lúc ấy người nọ đang xách Tiểu Hắc lên cao, tay trái Tiểu Hắc chỉ

cần thuận thế thúc mạnh về phía sau, nó liền y theo lời xuất thủ luôn. Bỗng nghe thấy người nọ kêu hự một tiếng rồi há hốc miệng ra, không sao cục cựa được nữa. Tiểu Hắc vội vùng thoát khỏi tay đối phương, nhảy xuống dưới đất.

Nó quay lại nhìn người nọ thấy nét mặt y nhăn nhó tỏ vẻ rất đau đớn như cười mà không phải cười. Đại hán đứng ngoài thấy tình thế bất ổn đã bỏ chạy từ lâu. Đang lúc ấy bỗng hòa thượng chợt bỏ dậy quay sang nói với Tiểu Hắc :

- Chúng ta đi thôi!

Tiểu Hắc giơ tay ra chỉ tên nọ nói :

- Thế còn y?

Hòa thượng đáp :

- Không cần phải để ý tới y nữa. Chỉ độ hai giờ sau huyết đạo sẽ tự cởi mở.

Tiểu Hắc hỏi :

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Hòa thượng cười hi hí đáp :

- Đi ăn thịt chó chứ còn đi đâu nữa! Người chả đã hứa là mời hòa thượng Bồ Tát ta đi ăn thịt chó là gì?

Tiểu Hắc ấp úng nói :

- Tiểu tử? Tiểu tử...

Nó vốn muốn nói tiểu tử không có tiền nhưng vì đã lỡ hứa sẽ mời hòa thượng Bồ Tát ăn nhậu rồi, tuy tuổi nó hãy còn nhỏ nhưng tính nết vốn rất quật cường. Hơn nữa lúc này nó rất muốn học hỏi được phép tu luyện của hòa thượng Bồ Tát cho nên nó liền gật đầu :

- Thôi được. Chúng ta đi ăn thịt chó vậy. Nơi nào có bán thịt chó hòa thượng Bồ Tát có biết chăng?

Hòa thượng đáp :

- Biết chứ! Biết chứ! Hòa thượng Bồ Tát mỗi ngày nào không ăn thịt chó là cảm thấy đau bụng. Vậy làm sao mà không biết cho được!

- Đi! Đi thôi!

Hai người liền bước ra khỏi túp lều tranh đó. Tiểu Hắc thấy hòa thượng Bồ Tát không lại lấy ngựa liền ngạc nhiên hỏi :

- Ủa chúng ta không đi ngựa ư?

Hòa thượng liền nói :

- Cưỡi ngựa làm chi nữa? Mi đã xơi của người ta hai hũ rượu ngon và một đùi chó thui, nếu không trả tiền thì phải để ngựa bồi thường chứ.

Tiểu Hắc nghĩ cũng phải liền theo sau hòa thượng trực chỉ thẳng con đường quan đạo đi luôn.

Đi được khoảng thời gian cạn một chén trà hòa thượng bỗng cất tiếng nói :

- Tiểu Hắc, sư phụ Bao Đà Thắng có dạy người khinh công không?

Tiểu Hắc đáp :

- Không! Nhưng hồi ở Trữ Vũ nham tiểu tử vẫn thường chạy lên chạy xuống khắp khu núi luôn luôn để kiếm củi xách nước cho nên tiểu tử phóng chạy cũng rất nhanh. Bồ Tát có muốn tiểu tử biểu diễn xem không?

Hòa thượng nói :

- Hay lắm! Người hãy biểu diễn cho Hòa thượng Bồ Tát thử xem coi. Người cứ việc chạy thẳng về phía trước.

Nói đoạn, ông ta giơ tay ra chỉ một trạm canh ở phía rặng núi đen ngòm đằng xa nói tiếp :

- Trạm canh trên có núi phía trước kia bên đường có một cây táo.

Người cứ việc chạy tới đó đợi ta.

Tiểu Học đưa mắt nhìn, thấy trạm canh mà hòa thượng nói đó, không biết xa chừng bao nhiêu, chỉ thấy đó là một chấm đen nho nhỏ còn cây táo thì nó không nhìn thấy đâu cả, liền cười nói :

- Hòa thượng Bồ Tát, đến cả cái trạm canh tiểu tử còn nhìn không rõ thì biết cây táo bên đường đó nằm ở chỗ nào?

Hòa thượng cả cười đáp :

- Nhỏ mi chớ ngại. Hai mắt của Bồ Tát rất sáng có thể nhìn thấy được hàng mấy chục dặm cho nên nom thấy rất rõ ràng.

Tiểu Hắc nói :

- Nếu vậy Tiểu Hắc đi đây. Nhưng chừng nào Bồ Tát tới nơi?

Hòa thượng đáp :

- Mi không cần phải để ý tới ta làm chi. Còn phải uống rượu đây.

Ông ta liền vỗ vào cái hồ lô mấy cái nói tiếp :

- Chờ hòa thượng ta uống no nê, ngủ một giấc rồi sẽ tới sau.

Tiểu Hắc le lưỡi nói :

- Bồ Tát đừng có đùa giỡn Tiểu Hắc. Nếu chần chừ như vậy thì bắt Tiểu Hắc phải đợi đến mấy ngày?

Hòa thượng cười ha hả nói :

- Người cứ việc ra sức chạy tới đó đi. Đừng có trối lời Bồ Tát là được rồi.

Đoạn hòa thượng há miệng ngáp dài một cái, giơ tay ra cời chiếc hồ lô đeo ở cạnh người xuống, đưa lên miệng tu ừng ực một hồi, rồi ngả người ra đất nằm ngáy khò khò.

Tiểu Hắc nghĩ thầm :

- “Hòa thượng Bồ Tát đúng là một con sâu rượu”.

Nghĩ đoạn, nó cũng không để ý tới ông ta nữa liền triển cước trình chạy thẳng về phía trước.

Nó chạy được một hồi liền quay đầu lại nhìn hòa thượng thấy ông ta vẫn nằm dài trên mặt đất nằm ngủ say sưa như cũ.

Lại chạy được một hồi lâu nữa vẫn không thấy hình bóng của hòa thượng đâu cả, nó liền nghĩ thầm :

- “Thôi ta chớ nên nghĩ đến ông ấy làm chi nữa, cứ việc chạy tới dưới trạm canh xem có cây táo hay không? Nếu có thì hãy ngồi nghỉ ngơi đợi chờ ông ta tới vậy”.

Nó tuy không được Bao Đả Thắng dạy bảo cho môn khinh công nhưng đã được luyện tập một thời gian trên Trở Vũ nham nên người rất nhẹ nhàng, sức rất dẻo dai. Vì vậy khi nó giở hết sức ra chạy cũng nhanh nhẹn vô cùng không thua kém gì một con ngựa.

Không biết chạy như thế được bao lâu, xa xa nó đã nhìn thấy được trạm canh và ở dưới trạm canh nọ quả nhiên có một thân cây, nhưng không biết cây đó gọi là gì? Nhưng hòa thượng đã bảo nó là cây táo, xem ra có lẽ chính là cây này rồi liền nghĩ thầm :

- “Mắt của hòa thượng Bồ Tát lợi hại thật”.

Nó lại ra sức chạy nhanh tới dưới trạm canh nọ. Lúc nhìn kỹ phía cây táo đó nó bỗng giật mình thất kinh, thì ra đã thấy hòa thượng nằm ở dưới gốc cây từ hồi nào và đang ngáy khò khò, liền nghĩ bụng :

- “Quái lạ thật. Hòa thượng này quả là một vị Bồ Tát có khác nên mới phân thân biến hóa được như thế. Rõ ràng dọc đường mình không hề thấy bóng dáng ông ta đâu cả, nay bỗng dưng lại thấy ông ta nằm ngủ ở đây rồi”.

Nghĩ đoạn trong lòng thích chí khôn tả, nó vội chạy tới lay ông ta lại tỉnh, miệng kêu gọi :

- Hòa thượng Bồ Tát tới đây hồi nào thế?

Hòa thượng hé mắt nhìn, miệng ngáp ngủ đáp :

- Đó là vừa rồi Bồ Tát mỗ đã dùng Hành vân thuật đấy! Công phu đó cũng gọi là Phật môn khinh công, người có muốn được học không?

Tiểu Hắc vội hỏi lại :

- Bồ Tát bằng lòng dạy cho tiểu từ ư?

Hòa thượng đáp :

- Bằng lòng dạy cho nhỏ mi thì có gì lạ. Nhỏ mi chỉ cần mời hòa thượng ta ăn thịt chó là được.

Tiểu Hắc thích thú nói :

- Tiểu Hắc xin khẩn cầu vái ba lễ trước. Sau đó sẽ xin mời Bồ Tát ăn thịt chó.

Nó nhớ lại khi ở Trở Vũ nham, lúc nó khấu đầu vái Bao Đả Thắng với

Y Bất Tử cả hai liền khoái chí ha hả cả cười. Cho nên lúc này nó thấy hòa thượng Bồ Tát có môn gì gọi là “Hành vân thuật” rất phi phàm liền mong ông ta chỉ điểm cho, nó liền quỳ xuống ngay, định dập đầu hành lễ.

Ngờ đâu cánh tay áo rách rưới của hòa thượng bỗng khẽ phát lên đẩy ra một luồng kinh lực nhu hòa đỡ lấy thân hình nó, khiến nó không sao rạp người vái lễ được. Tai nó bỗng nghe thấy hòa thượng nói :

- Đừng giở cái trò này ra. Hòa thượng Bồ Tát ta xưa nay không quen cái tập quán hủ lậu này.

Tiểu Hắc ngạc nhiên hỏi :

- Bồ Tát dạy tiểu tử Hành vân thuật, tiểu tử không khấu đầu bái tạ sao được?

Hòa thượng cười hí hí đáp :

- Ai bảo là không được! Khấu đầu hành lễ cái con khỉ! Hòa thượng Bồ Tát ta rất ghét cái trò đó!

Hòa thượng bỗng ngồi nhồm dậy lại đưa hồ lô rượu lên miệng tu ừng ực một hồi rồi mới liếm môi nói tiếp :

- Nào lại đây! Bồ Tát ta trước hết hãy dạy cho người đọc mấy câu khẩu quyết trước. Người hãy nghe cho kỹ! Phủ tòng niệm lai tùy tam vị. Cổ tam biến bí tỉnh khái tề.

Tiểu Hắc theo lời ông ta đọc đi đọc lại hai lần. Nó cảm thấy rất ngưỡng mộ vội hỏi lại :

- Hòa thượng Bồ Tát, khẩu quyết này có thể dùng được ư?

Hòa thượng trợn mắt đáp :

- Ai bảo là không dùng được! Mi không thấy hòa thượng ta khoảng cách ngàn dặm như vậy mà chỉ trong nháy mắt đã tới nơi đấy ư? Đó cũng là do ta đã luyện tập theo khẩu quyết này mà nên.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Thế chỉ niệm có hai câu thôi ư?

Hòa thượng đáp :

- Còn nữa chứ. Đầu tiên ta hãy đọc cho người nghe. Đoạn này có tất cả bảy câu, là nhập môn công phu của kinh công. Hãy nghe cho kỹ này: Phủ tòng niệm lai tùy cam vị. Cổ tam biến bí tỉnh khái tề. Bí nguyên ư tổn khái tề hội. Hoặc thi bằng phong giai nghi dĩ. Lữ dữ trung phu gia nhân khẩu. Giải thăng nhị quái tương vi chế. Hân tự tiệm lai trung thị.

Tiểu Hắc nghe như vẹt nghe sấm, ngẩn người ra như mới từ trên mây sa xuống đất, ngờ ngác hỏi :

- Hòa thượng Bồ Tát, chỉ đọc mấy câu rắc rối này, có thể đăng vân

giá vũ được sao?

Hòa thượng cười đáp :

- Cái gì là đẳng vân giá vũ? Đó chỉ là cái danh từ lừa gạt người thôi. Nhưng nếu người học thuộc được đoạn khẩu quyết này thì nội lực sẽ dần dần được tăng cường, người nhẹ nhõm khí huyết dồi dào là một môn chính tông tâm pháp của kinh công. Khi đã lãnh hội được kỹ càng thì người sẽ thấy oai lực của nó như thế nào ngay.

Tiểu Hắc vốn rất thông minh chỉ đọc đi đọc lại vài lần, không riêng gì hai câu mà cả một đoạn bảy câu nó cũng đọc thuộc lòng hết.

Hòa thượng thấy vậy cũng rất hứng thú lại dạy thêm nó hai câu thuộc về khẩu quyết vận khí cùng các phương vị huyết mạch vận hành.

Khoảng nửa giờ sau hòa thượng liền đứng dậy nói :

- Đi thôi! Mi hãy bắt đầu thí nghiệm thử xem. Nhưng phải nhớ cách vận khí bộ vị cho kỹ.

Tiểu Hắc liền vâng lời, cứ theo khinh công khẩu quyết mà hòa thượng vừa chỉ dạy, vội đề khí thi triển thân pháp chạy thẳng về phía trước.

Lúc đầu, nó cảm thấy có hiện tượng nghịch khí, nhưng chạy được mấy chục dặm, phía dưới Đơn điền liền có một luồng hơi ấm áp bốc lên. Vì vậy, nó càng chạy càng cảm thấy dễ chịu, nhẹ nhõm. Chạy cho đến lúc hoàng hôn, màu đen đã bắt đầu bao trùm khắp vạn vật Tiểu Hắc mới dừng chân, quay đầu lại nhìn, thì không còn thấy tung tích hòa thượng đâu nữa. Nó liền nghĩ bụng :

- “Thôi, ta cũng không cần đợi ông ta làm chi nữa. Khinh công của ông ta còn cao siêu hơn mình nhiều. Vậy ta cứ việc chạy thẳng về phía trước thì hơn”.

Nó đưa mắt nhìn về phía trước, thì thấy không xa có ánh sáng đèn lấp lóe từ trong khu rừng rậm rạp chiếu ra, Tiểu Hắc nghĩ bụng :

- “Trong khu rừng kia có ánh sáng đèn, tất nhiên phải có nhà cửa gì rồi. Ta hãy chạy tới đó kiếm chút gì ăn lót dạ, rồi chờ đợi hòa thượng tới một thể”.

Nó liền chạy vào trong rừng, đột nhiên thấy bốn bề tối đen như mực không còn nhìn thấy ánh đèn đâu nữa, trong rừng cây cối mọc rậm rạp cổ thụ cao chọc trời, lá cây che kín cả vòm trời, trông rất âm u.

Lúc này không còn thấy ánh đèn, nên không khí lại càng bao trùm một vẻ hãi hùng. Từng trận âm phong từ bốn mặt tám phương thổi tới, khiến nó cảm thấy lạnh lẽo buốt xương, bất giác Tiểu Hắc rung mình nổi da gà, nghĩ thầm :

- “Kỳ quái thật! Kỳ quái thật! Chẳng lẽ ta lại gặp phải loài tà ma quỷ quái

gì chẳng? Vừa rồi rõ ràng có ánh sáng đèn hắt hoi, làm sao bây giờ lại không thấy đâu nữa?”

Đang lúc nó lấy làm thắc mắc khó hiểu, đột nhiên thấy sau gáy như bị người túm chặt, rồi hai chân liền rời khỏi mặt đất lơ lửng trên không.

Tiểu Hạc giật mình kinh hoảng, đang định lớn tiếng kêu la cầu cứu, thì bỗng cảm thấy Khí môn huyết bị đau nhói, nên không sao thốt ra thành tiếng được nữa. Nó liền bị kéo lên trên một cành cây, cứ thế lướt đi luôn, liên tiếp mấy lùm cây cổ thụ nữa.

Người lôi nó đi đó tựa hồ như sức lực rất mạnh, nên suốt dọc đường nhảy nhót lướt đi nhanh như gió, không hề phát ra tiếng động nhỏ nào. Tiểu Hắc trong lòng kêu khổ thầm nghĩ bụng :

- “Lần này mạng ta kể như đi đứt rồi. Chắc ta đang bị loài yêu quái gì bắt đem về hang động ăn thịt cũng chưa chừng.”

Nó nhột nghĩ tới Lâm Phú thúc thúc thường kể cho nó nghe những chuyện về loài ma thiêng quỷ dữ trong rừng thẳm núi sâu, những loài yêu núi đầu to như cái đầu trong miệng răng nanh nhọn hoắt tua tủa lò ra cả hai bên ngoài, trông hình dạng rất khủng khiếp.

Bất giác nó rung mình, toát mồ hôi lạnh ra không dám quay đầu lại nhìn.

Kỳ thật, nó có muốn quay đầu lại cũng không được vì sau gáy đã bị túm chặt, không sao cựa cựa được. Nó nghĩ thầm :

- “Phen này trừ phi hòa thượng Bồ Tát tới nơi cứu giúp mình, bằng không thì thật vô phương thoát hiểm”.

Nó lại nghĩ tiếp :

- “Nhưng hòa thượng Bồ Tát làm sao biết được ta bị yêu quái bắt đem lên trên ấy? Phen này nhất định Tiểu Hắc ta phải chết rồi”.

Vừa nghĩ tới cái chết bất giác nó liền òa lên khóc nhưng vì á huyết đã bị điểm nên nó không sao khóc thành tiếng chỉ ầm ức ở trong cổ họng thôi.

Nó đang sụt sùi khóc thì thân hình cứ tiếp tục lướt từ cây này tới cây khác hết quay phải lại tới quẹo trái chứ tuyệt nhiên không phải là chạy theo đường thẳng.

Tiểu Hắc khóc lóc một hồi nỗi sợ hãi trong lòng cũng lắng xuống dần. Nó bỗng đưa mắt nhìn xuống bên dưới liền thấy trong bóng đen mỗi cách vài gốc cây thì lại có bóng người mai phục, về khoảng cách tựa hồ như đã được tính toán rất chu đáo.

Lại quẹo qua mấy khục quanh nữa, ánh sáng đèn phía trước mặt bỗng lại xuất hiện nhưng khi vừa quanh một khúc rẽ thì lại không thấy đâu nữa rồi ánh sáng đèn lúc ẩn lúc hiện, đường đi cũng quanh

qua quẹo lại như thế khoảng thời gian cạn một chén trà thì ánh đèn phía trước mặt bỗng sáng rực hẳn.

Tiểu Hắc định thần nhìn kỹ, thấy ánh đèn rọi từ trong một căn nhà chiếu ra. Căn nhà nọ được lập toàn bằng trúc, diện tích cũng khá lớn. Ngoài cửa thấy có rất nhiều bóng đèn ẩn phục.

Tiểu Hắc bỗng thấy bên tai có gió nổi lên người đã như đang vãn giá vũ từ trên ngọn cây sa xuống. Khi chân vừa chạm mặt đất nó liền bị người nọ lôi tới phía sau một thân cây cổ thụ um tùm. Nơi đây rất gần với căn nhà trúc nọ.

Bỗng Tiểu Hắc nghe thấy có tiếng người kêu ủa rồi thất thanh nói :

- Có gian tế.

Người nọ vừa hô lên, tiếp theo đó đã thấy tiếng chân dồn dập, ba bóng đen khác từ trong bóng tối nhảy ra, đồng thanh hỏi :

- Ở đâu? Không nhìn lầm đấy chứ?

Tên vừa hô hoán không dám khăng định chỉ hàm hồ đáp.

- Hình như mõ thấy có một bóng đen từ trên ngọn cây phi xuống nhưng chỉ nháy mắt thôi lại không thấy đâu nữa.

Một tên khác hậm hực nói :

- Người chỉ ăn nói tầm bậy. Một tiếng lá rụng xuống mà cũng bảo là gian tế.

Tên nọ hỏi lại :

- Tại sao người biết đó là tiếng lá rụng?

Tên kia liền đáp :

- Chúng ta đều ở cả đây canh phòng không hề thấy bóng hình nào cả thì người nói bóng đen chả là cái lá thì còn là cái gì nữa.

Tên nọ đuối lý liền im bặt không sao đáp lại được. Tiểu Hắc bỗng cảm thấy có người vỗ nhẹ vào vai mình một cái, rồi một tiếng nói quen thuộc cất lên :

- Tiểu Hắc, chớ nên nói lớn tiếng. Cần phải tuyệt đối im lặng ẩn phục ở nơi đây đợi chút nữa người sẽ theo ta hành sự.

Tiểu Hắc mừng rỡ khôn tả. Nó đã nhận ra ngay được tiếng nói nọ là của Hòa thượng Bồ Tát.

Lúc này người đã xuống dưới đất, nó liền quay đầu lại nhìn quả nhiên thấy hòa thượng Bồ Tát đang đứng ở phía sau lưng mình, tất cả những mối hoài nghi sơn tinh quỷ quái vừa rồi tan biến mất.

Nó thậm biết chắc trong rừng này có ẩn tàng điều gì rất cổ quái, bằng không tại sao hòa thượng Bồ Tát lại chú ý tới căn nhà trúc nọ và có vẻ khẩn trương như vậy? Nó thậm đoán chỉ trong nhà nọ có ẩn tàng một sự gì rất hung hiểm nên nó không dám cất tiếng hỏi.

Bỗng thấy hòa thượng Bồ Tát đưa mắt ra hiệu rồi đưa tay ra nắm lấy

cánh tay nó nhẹ nhàng tung mình lên trên nóc căn nhà trúc, đoạn ông ta dùng Nghĩ ngữ truyền âm nói :

- Tiếng của ta nói, không một ai nghe thấy được cả. Thằng nhỏ mi chớ nên đáp lại ta. Mi cứ ẩn phục ở đây là được rồi. Nhưng tuyệt đối không được gây ra tiếng động nhỏ nào.

Hòa thượng lại giơ tay ra chùi vào cửa sổ của căn nhà trúc nọ, ra chiều bảo nó chờ theo dõi sự việc bên trong.

Tiểu Hắc đã được nghe sư phụ Bao Đà Thắng nói qua :

“Phàm người có võ công cao siêu khi đề tụ nội lực lên có thể phát ra được một tiếng nói rất nhỏ như tiếng muỗi kêu, mà chỉ người nào được nói mới có thể nghe thấy được thôi. Môn này ở trong võ học này là Truyền âm nhập mật hay là Nghĩ ngữ truyền âm.”

Tiểu Hắc chưa hề được luyện qua môn nội công này, nhưng cũng biết là hòa thượng Bồ Tát đang dùng Nghĩ ngữ truyền âm nói chuyện với mình, cho nên nó chỉ im lặng nghe thôi.

Hòa thượng lại kéo Tiểu Hắc tới song cửa rồi đưa mắt nhìn. Bất giác nó vừa kinh ngạc lẫn mừng rỡ như điên khùng quên cả lời căn dặn cả hòa thượng Bồ Tát muốn buột miệng la lớn. Nó bỗng thấy khí môn huyết nhói lên liên tỉnh ngộ ngay, á huyết đã bị hòa thượng Bồ Tát phong bế không sao thoát ra thành tiếng được.

Nó lại đành chăm chú quan sát tiếp chỉ thấy trong căn nhà trúc nọ, thính giữa nhà có treo một bức họa. Bức họa này dường như là một tấm bình phong bên trên không thấy đề chữ gì cả mà chỉ vẽ một chiếc đầu lâu rất lớn đen ngòm trông rất khủng khiếp. Dưới chiếc đầu lâu là một thần đàn rất lớn. Bốn chân của đàn nọ đều được điêu khắc một chiếc đầu lâu. Trên mặt thần đàn có một chiếc lư hương khói tỏa ra nghi ngút. Đối diện với thần đàn có một thiếu nữ đang hôn mê nằm dài trên một chiếc ghế dựa. Mặt mũi thiếu nữ nọ xinh đẹp tuyệt vời nhưng cổ lẽ huyết đạo đã bị kim chế, cho nên hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ như đang say ngủ vậy.

Tiểu Hắc vừa nhìn thấy đã nhận ra được ngay thiếu nữ nọ chính là Trần cô nương ở Viễn Dương phiêu cuộc mà Tiểu Hắc vẫn thường gọi nàng là Trần cô cô.

Khi Viễn Dương phiêu cuộc bị người bịt mặt tàn sát, Trần cô nương cũng bị bọn chúng bắt đem đi, Tiểu Hắc không hay biết chút nào.

Nhưng khi Lâm Phú thúc thúc bị người bịt mặt nọ đá từ trên mái nhà lăn xuống dưới đất Tiểu Hắc đã thấy được rõ ràng cho nên nó mới tưởng là y đã bị giết chết. Vì vậy nó mới ghét hận bọn người bịt mặt nọ và quyết trả thù cho được mới thôi.

Nhưng kỳ thật lúc đó Lâm Phú chưa bị giết chết. Sau đó, khi ở Thanh

Sơn cơ Thái Bạch lâu, y đã truy tầm được tung tích của Trần cô nương, nhưng vì tài nghệ kém cỏi, cho nên không địch nổi bọn người áo xám nọ.

Sau tuy được Liễu Tồn Trung trợ giúp ra tay tương trợ, dùng Chấn Thiên tâm pháp giải trừ được á huyết cho Trần cô nương, nhưng tiếc thay, vì chàng thân đơn thế cô, nên bọn áo xám nọ vẫn đem được Trần cô nương tẩu thoát mất tích.

Việc ấy Tiểu Hắc hoàn toàn không hay biết. Nó chỉ tưởng Trần cô nương cũng như Lâm Phú thúc thúc đã cùng bị thảm sát chung với bọn người ở trong phiêu cuộc thôi. Ngờ đâu hiện giờ nó lại bỗng trông thấy Trần cô nương ở trong căn nhà trúc này khiến nó hớn hở mừng rỡ cực độ, tuy miệng không thốt ra tiếng được nhưng người thì vẫn hoạt động như thường. Nó liền tung mình định nhảy luôn vào bên trong.

Bỗng nghe thấy bên tai có tiếng của hòa thượng quát bảo :

- Chớ có đứng đây! Người muốn chết phải không?

Tiếp theo đó, nó liền cảm thấy Nhuyễn ma huyết bị tê tái không sao cục cựa được nữa. Nó liền hậm hực, nghĩ thầm :

- “Hòa thượng Bồ Tát người thì biết cái cóc khô gì. Đó là Tiểu Hắc định xuống trợ giúp Trần cô cô, mà lại bảo muốn sống với muốn chết cái gì!”.

Tuy trong lòng Tiểu Hắc rất nóng nảy, nhưng không biết làm sao hơn nên nó đành phải chịu phép, lẳng lặng chờ xem.

Chỉ thấy có hai tên tiểu đạo sĩ trên người mặc y phục có vẽ hình đầu lâu bỗng từ trong phòng bước ra, sau lưng chúng là tên võ sĩ áo xám. Chỉ thấy tên võ sĩ nọ sắc mặt rất khúm núm cung kính nói :

- Hai vị tiểu sư phụ còn có điều gì phân phó nữa không?

Hai tên tiểu đạo sĩ nọ sắc mặt đầy vẻ ngạo mạn chỉ hơi nhếch mép thôi chứ không đáp lại.

Khi ra tới ngoài sảnh hai tên nọ khẽ đưa mắt nhìn về phía Trần cô nương. Tên võ sĩ áo xám vội cung kính hỏi tiếp :

- Hai vị tiểu sư phụ còn có điều chi sai bảo thuộc hạ nữa chăng?

Lúc ấy một tên tiểu đạo sĩ mới chậm rãi đáp :

- Ta làm sao biết được. Cho tới hiện giờ Giáo chủ vẫn chưa về tới nơi. Người hãy đợi chờ giây lát nữa đã.

Bỗng nghe thấy tên đạo sĩ đứng cạnh đó nói :

- Kìa! Giáo chủ đã về tới rồi đấy!

Tiểu Hắc nghe thấy những câu đối đáp của bọn chúng vội đưa mắt nhìn ra, bất giác giật mình kinh hoảng.

Thì ra bên dưới, nhân vật mà tên nọ xưng là Giáo chủ là một Cô Lâu

nhân, mà đầu lâu của y to lớn hơn người thường gấp bội, mình mặc áo bào đen.

Tiểu Hắc rồn tóc gáy, nghĩ bụng :

- “Mẹ ơi! Tại sao một bộ xương người như thế kia lại có thể hoạt động được?”.

Bên tai nó đã nghe thấy thanh âm của hòa thượng Bồ Tát nói :

- Chớ sợ! Đó chỉ là một chiếc đầu lâu ngục tạo được đội lên trên đầu người nọ đấy thôi.

Tiểu Hắc mới vỡ lẽ, nghĩ bụng :

- “Mẹ nó! Thì ra chỉ là một vật ngục trang để dọa nạt người thôi”.

Chỉ thấy Cô Lâu nhân nọ như lướt đi, chân không chạm mặt đất, nhẹ nhàng, phiêu hốt, không gây ra một tiếng động nhỏ nào.

Hai tên tiểu đạo sĩ với tên võ sĩ áo xám vừa thấy y xuất hiện đều đã quỳ rạp xuống nghênh đón.

Cô Lâu nhân nhẹ nhàng phát tay ra hiệu, hai tên tiểu đạo sĩ với võ sĩ áo xám dường như chạm phải một luồng kinh lực rất mạnh, đều bị lôi kéo đứng bật dậy.

Cô Lâu nhân ung dung tiến tới một chiếc trường kỷ, ngồi xuống, mặt hướng về phía Trần cô nương. Vì mặt y được che đậy bằng chiếc đầu lâu cho nên không rõ thần sắc của y ra sao, chỉ thấy một tên tiểu đạo sĩ bước tới thưa :

- Khải bẩm Giáo chủ, Đông Doanh vừa phái người tới đây.

Tên võ sĩ áo xám nọ vội lên tiếng nói :

- Thượng bầm Giáo chủ, tiểu nhân phụng mệnh của Miêu Truyền đại nhân đem vị Trần cô nương này tới đây xin Giáo chủ định đoạt.

Dứt lời hai tay y lại dâng lên một tấm giấy đỏ. Cô lâu nhân không thèm xem ngay chỉ chậm rãi hỏi lại :

- Miêu Truyền định thưa với ta điều gì?

Võ sĩ áo xám đáp :

- Miêu đại nhân thỉnh Giáo chủ được vạn an. Vị ấy...Vị ấy...

Đã nghe thấy Cô Lâu nhân cười khò khan hai tiếng ngắt lời :

- Người bắt tất phải nói tiếp. Ta đã biết dụng ý của tên Miêu Truyền hài tử ấy rồi. Y muốn thỉnh ta xuất mã ra mặt hiệp trợ với y phải không?

Võ sĩ áo xám dập đầu, thưa :

- Bẩm đúng vậy.

Cô Lâu nhân thủng thẳng đáp :

- Nhiếp Hồn công của ta chỉ còn thiếu có vài trinh nữ nữa là đầy đủ.

Sau khi luyện thành công thì tên hài tử Miêu Truyền muốn ta trợ giúp cho như thế nào cũng được hết. Bảo y chớ nên nóng nảy như thế.

Đột nhiên bỗng nghe thấy Cô Lâu nhân ngừng mặt lên quát bảo :

- Xuống đây!

Chỉ thấy y khẽ phát tay, một đạo quang đã bay vút lên trên không nhằm thẳng phía song cửa bắn tới.

Nhưng đợi giây lát sau thấy đạo quang như muốn bỏ bể không còn thấy tung tích đâu nữa. Cô Lâu nhân trong lòng hơi giật mình liền đứng bật dậy.

Không thấy động tác ra sao, chân Cô Lâu nhân chỉ hơi động dậy, người đã nhanh như điện chớp xuyên qua cửa sổ ra bên ngoài. Chỉ thấy bốn bề vắng lặng, im phăng phắc như tờ, trong rừng cây rậm rạp ngoại trừ những bóng đèn đang ẩn phục ở dưới gốc cây, thì không thấy có gì khả nghi cả.

Thì ra Tiểu Hắc khi vừa nghe Cô Lâu nhân đối đáp với tên nọ, và định luyện cái gì Nhiếp Hồn công phải hy sinh một số tính mệnh của các trinh nữ. Những người bị hy sinh tính mệnh đó, tất nhiên bên trong phải có cả Trần cô nương.

Tiểu Hắc liền giật mình kinh hoảng, người vừa hơi động dậy chao về phía trước, khiến Cô Lâu nhân phát giác được ngay. Nhưng đồng thời hòa thượng Bồ Tát đã nhanh nhẹn kẹp lấy Tiểu Hắc, tung mình rời khỏi mái nhà, lướt sang một ngọn cây rậm rạp cách đó chừng mười trượng lợi dụng cành lá um tùm kéo che kín hết mình mẩy. Ngay lúc ấy cả hai liền thấy bên dưới đèn đuốc sáng rực, tiếng chân người nhộn nhịp. Hơn mười tên Cô Lâu giáo đồ mình đều mặt áo bào đen xông luôn vào trong cái lùm cây lục soát.

Tiểu Hắc kêu la thảm :

- “Nguy hiểm thật!”.

Bên tai đã nghe thấy hòa thượng Bồ Tát nói :

- Chỉ chút xíu nữa là không sao thoát thân được. Ta đã bảo mi là không được động dậy mi lại không nghe. Thật chỉ là một tên phá đám.

Tiểu Hắc bị điểm á huyết không sao trả lời được. Nó chỉ hậm hực nghĩ thầm :

- “Hòa thượng Bồ Tát người thì biết cái quái gì. Thiếu nữ nọ là cô cô của Tiểu Hắc này. Chút nữa thế nào cô cô cũng bị tên Cô Lâu nhân sát hại, làm sao không cựa quậy cho được”. Tiểu Hắc vốn muốn yêu cầu hòa thượng cứu giúp cho cô cô nhưng khổ một nỗi là miệng không sao thốt lên lời được, hai mắt nho nhỏ chỉ biết chớp nháy muốn ra hiệu cho hòa thượng biết. Hòa thượng liền nói :

- Ta biết người muốn nói gì rồi. Mi muốn ta cứu vị cô nương nọ phải không? Chớ nên nóng nảy. Hiện tại chính ta đang nghĩ cách để cứu

giúp nàng ta đây. Hà! Việc này quả thật khó khăn vô cùng. Khó khăn vô cùng!

Hòa thượng bồng nhăm nghiền mắt lại trầm tư suy nghĩ, trên mặt thần sắc đầy vẻ nghiêm trọng không còn thái độ vui đùa như lúc bình thường.

Tiểu Hắc nghĩ bụng :

- “Chắc hòa thượng Bồ Tát đang gặp một vấn đề gì rất khó giải quyết.”

Đoạn nó liền chăm chú theo dõi thần sắc hành động của hòa thượng ra sao? Bồng nghe thấy hòa thượng nói tiếp :

- Việc đã đến nước này, không mạo hiểm cũng không thể được nữa. Ngừng giây lát ông ta nói tiếp :

- Chỉ trừ phi làm như vậy họa may ra thành công cũng chưa chừng...

Ngừng giây lát, hòa thượng lại bồng nói :

- Tiểu Hắc, người hãy nghe kỹ đây. Hiện tại ta sẽ dạy nhỏ mi một chiêu công phu chỉ chuyên dùng tả thủ chứ không dùng hữu thủ.

Tiểu Hắc nghĩ bụng :

- “Kỳ quái thật Tại sao bồng dừng giữa lúc này mà hòa thượng Bồ Tát lại bảo dạy công phu cho ta? Vả lại tại sao lại chỉ dùng tả thủ, không dùng hữu thủ?”.

Nó nghe thấy hòa thượng nói tiếp :

- Nhỏ mi đừng có nghĩ tầm bậy tầm bạ nữa, mà phải chuyên tâm chú ý vào mới được. Ta muốn người nội trong mười giờ phải học hỏi thuần thuộc một chiêu chương pháp này. Có học được thành công, người mới có thể cứu giúp được vị cô nương nọ. Nhưng cũng còn phải dựa vào cách vận khí nữa.

Tiểu Hắc nghe nói không tin là tai mình vừa nghe thấy những gì, nghĩ bụng :

- “Hòa thượng Bồ Tát nói dễ nghe thật. Chỉ học hỏi có mỗi một chiêu công phu thì làm sao có thể cứu được cô cô ra chứ?”

Tựa hồ như hòa thượng đã biết rõ nó đang nghĩ gì liền nói :

- Ta đã bảo nhỏ mi không được nghĩ bậy nghĩ bạ gì nữa. Bây giờ ta hỏi mi, mi chỉ cần gật đầu đáp thay lời là được. Tay phải của nhỏ mi có thể bồng nổi vị cô nương kia hay không?

Tiểu Hắc nghĩ bụng :

- “Cô có nặng lắm thì cũng chỉ vào khoảng năm sáu mươi cân là cùng. Tại sao ta lại bồng không được?”.

Nghĩ đoạn, nó liền gật đầu. Hòa thượng lại hỏi :

- Khi bồng vị cô nương ấy lên, mi vận dụng khinh công khẩu quyết của ta đã dạy bảo cho, có thể chạy được một hơi luôn dăm ba chục

dậm không?

Tiểu Hắc nghĩ tới tình hình khi thi triển kinh công nó cảm thấy khi nó sử dụng khẩu quyết ấy, tựa hồ như càng cảm thấy nhẹ nhõm, trong lòng rất thích chí lại khẽ gật đầu một cái.

Hòa thượng nói tiếp :

- Hay lắm! Nhỏ mi hãy coi ta đây!

Chỉ thấy tay trái của hòa thượng bỗng lật ngược lên, miệng nói tiếp :

- Đây là Tàn Phong Bối Diệp thủ có tất cả sáu chiêu mỗi chiêu sáu thức tổng cộng là ba mươi sáu thức, mỗi một thức đều bao hàm âm dương tương sinh tương khắc, chưởng pháp phối hợp kinh mạch vận hành bộ vị, là một môn tuyệt học chưởng pháp của Phật môn ở Thiên Trúc.

Chiêu thứ nhất tên là Biến Dịch chưởng. Sáu thức có sáu câu khẩu quyết. Hãy ghi nhớ cho kỹ.

Hòa thượng chăm chú nhìn vào mặt Tiểu Hắc bắt đầu đọc :

- Thức thứ nhất Quân Long vô đạo. Thức thứ hai Đại Tai càn nguyên. Thức thứ ba Vân Hành thi vũ. Thức thứ tư Phẩm Việt lưu hình. Thức thứ năm Bảo Hợp thái hòa. Thức thứ sáu Lục Long ngự thiên.

Hòa thượng đọc câu nào Tiểu Hắc lại lẩm bẩm nhớ cho kỹ câu đó rồi khẽ gật đầu ra chiều đã thuộc rồi. Hòa thượng lại giải thích khẩu quyết của sáu thức đó, cùng phương pháp vận hành kinh mạch như thế nào.

Tiểu Hắc quả thật cực kỳ thông minh, chỉ thời gian vào khoảng cạn một chén trà nó đã ghi nhớ nằm lòng hết. Hòa thượng满眼 ý vô cùng liền đem sáu thức của chiêu “Biến Dịch chưởng” trong môn Tàn Phong Bối Diệp thủ từ từ biểu diễn một lượt. Ông ta vừa ra chiêu vừa giảng giải kỹ càng. Kế đó ông ta lại biểu diễn lại từ đầu luôn mấy lượt.

Khoảng một giờ sau Tiểu Hắc đã học hỏi được rất thuần thuộc.

Hòa thượng lại chỉ điểm thêm nguyên lý ứng dụng lúc công thủ của sáu thức ấy như thế nào một cách rõ ràng.

Lúc ấy vầng trăng sáng lơ lửng trên ngọn cây chiếu xuyên qua các kẽ lá xuống mặt đất. Hai người thấy những ngọn đuốc của kẻ địch dần dần tắt ngấm, hiển nhiên bọn Cô Lâu giáo đồ quá nửa đã dần dần trở về nguyên vị.

Hòa thượng khẽ nói :

- Tiểu Hắc! Người có biết Cô Lâu nhân vừa rồi là nhân vật như thế nào không?

Tiểu Hắc khẽ lắc đầu. Hòa thượng liền giơ tay ra khẽ vỗ một cái giải á huyết của nó nói tiếp :

- Cô Lâu nhân nọ là một trong những nhân vật khó đối phó nhất của võ lâm đương kim. Y chính là sư phụ của phó Tổng chế Lưu Chính Ngạn... Cô Lâu giáo chủ.

Tiểu Hắc xưa nay chưa hề nghe thấy danh hiệu này bao giờ nên nó ngờ ngác không hiểu gì cả, nhưng dù sao nó cũng lờ mờ hiểu được vị hòa thượng Bồ Tát này tất phải là một nhân vật phi thường xem ra võ công còn trên cả sư phụ Bao Đả Thắng mà lúc này ông ta hành sự cũng phải rất thận trọng, thì tất nhiên Cô Lâu giáo chủ cũng phải là một nhân vật rất kinh người.

Tiểu Hắc liền nói :

- Tiểu tử chưa hề nghe thấy cái tên Cô Lâu giáo bao giờ.

Hòa thượng đáp :

- Người không nghe thấy danh hiệu này của y cũng không lấy gì làm lạ cả vì trên giang hồ ít khi có người đề cập tới.

Tiểu Hắc ngạc nhiên hỏi :

- Y đã là một nhân vật lợi hại như vậy, tại sao trên chốn giang hồ lại ít đề cập tới tên tuổi của y?

Hòa thượng đáp :

- Nhắc nhở đến tên tuổi y để làm gì? Miêu Truyền là một tên giặc mãi quốc cầu vinh, ngầm cấu kết với người Kim lũng đoạn đất nước.

Điều này y chỉ qua mắt được một mình Hoàng đế thôi chứ mọi tầng lớp trong dân chúng không ai là không hay rõ. Các vị anh hùng hảo hán trên giang hồ, đa số là những người có huyết tính cho nên Cô Lâu giáo chủ mà Miêu Truyền đã nương cậy thì không ai là không nghiêng răng thống hận, chỉ muốn chửi rửa đến tổ tông ba đời của bọn vong quốc ấy. Nhỏ mi có biết không, khi chửi rửa Cô Lâu giáo tất sẽ bị gán vào trọng tội ngay. Tai mắt của tên Miêu Truyền rất nhiều, bố trí rải rác khắp nơi. Hôm nay mi mắng chửi hắn thì ngày mai đại họa sẽ tới ngay. Cho nên người trên giang hồ cũng không muốn vì chuyện nhỏ mà làm lỡ đến đại cuộc. Vì thế đa số chỉ chửi rửa thầm trong bụng thôi, cho nên mi không nghe thấy ai nhắc nhở đến tên tuổi của y bao giờ là thế.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Hòa thượng Bồ Tát, thế võ công của người có thể thắng được y không?

Hòa thượng đáp :

- Ta chưa giao đấu với y bao giờ thì làm sao mà biết được. Không phải là ta hãi sợ gì võ công của y, mà phải cẩn thận đề phòng tà thuật của y đó thôi. Người này khi trước thường cấu kết, lai vãng với bọn yêu nhân, cho nên đã học hỏi được rất nhiều môn công phu của

tà phái rất lợi hại. Lát nữa ta sẽ dụ y ra ngoài, nhờ mi phải thừa cơ xông vào cướp lấy cô nương nọ, rồi đào tẩu về hướng Đông. Nếu có người truy cản, thì người cứ việc sử dụng chiêu thứ nhất trong Tàn Phong Bối Diệp thủ đó, sẽ biết chiêu thức ấy lợi hại như thế nào.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Đào tẩu về hướng Đông? Thế ngừng chân ở chỗ nào hờ hòa thượng Bồ Tát, và còn người thì sao?

Hòa thượng đáp :

- Mi không cần phải quan tâm đến ta. Rồi tự nhiên ta sẽ tìm đến với mi. Thôi, xuống đi!

Hòa thượng khẽ giơ tay nắm lấy Tiểu Hắc. Nó liền cảm thấy như đang vịn giá vũ, là hạ chân xuống mặt đất.

Hòa thượng lại thuận tay kéo một cái, đã có một luồng sức lực rất mạnh lôi Tiểu Hắc lên trên nóc nhà, nằm phục sát bên cạnh một cái mái hiên. Cả hai liền đưa mắt nhìn vào trong nhà. Thấy Cô Lâu giáo chủ đang chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong đại sảnh, miệng lẩm bẩm nói :

- Quái lạ thật! Quái lạ thật! Rõ ràng là bốn tọa nghe thấy bên ngoài song cửa có tiếng người di động, làm sao chỉ trong nháy mắt lại không thấy đâu nữa? Kinh công luyện tới mức nhanh nhẹn như vậy quả thật rất hiếm thấy trong võ lâm. Chẳng lẽ lại là mục xú lão ni ở Thiên Sơn chăng?

Một tên võ sĩ áo xám ngồi cạnh đó vội thưa :

- Giáo chủ vừa nói đến Thiên Sơn thần ni ư?

Cô Lâu giáo chủ hậm hực đáp :

- Dĩ nhiên rồi. Trừ mục xú lão ni ở Thiên Sơn ấy ra, thử hỏi trong võ lâm này còn ai có kinh công cao siêu đến mức đó?

Võ sĩ áo xám nói :

- Theo như tiểu nhân được biết thì Thiên Sơn thần ni không thể tới đây được.

Cô Lâu giáo chủ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao người biết được?

Võ sĩ áo xám đáp :

- Lúc tiểu nhân hộ tống vị cô nương này mới đây, dọc đường có nghe thấy người ta đồn đại rằng: Thiên Sơn thần ni đột nhiên xuống miền Nam và ở gần Phi Vân phổ giao đấu với người.

Cô Lâu giáo chủ bán tin bán nghi hỏi :

- Giao đấu với ai?

Võ sĩ áo xám đáp :

- Cứ theo như sự việc tiểu nhân nghe được, thì Thiên Sơn thần ni

giao đấu với người của nhóm Đông Doanh chúng ta. Nghe nói người đấu với mụ là sư phụ Tôn Kha Ba ở Thanh Hải Lạp Bột tự. Ngoài ra, còn hai người khác nữa là Đại tổng quản Tề Như Phong của Kim Phật giáp cùng một vị đồng bạn với tiểu nhân.

Cô lão Giáo chủ lấy làm lạ, hỏi tiếp :

- Mụ xí lão ni ở Thiên Sơn ấy đã sớm không lý tới chuyện giang hồ, tại sao bỗng dưng lại kết thù kết oán với Đông Doanh?

Tên võ sĩ áo xám đáp :

- Việc này cũng c quan hệ tới Giáo chủ nữa.

Cô Lâu giáo chủ vì đội thiếc đầu lâu che khuất mặt mũi, cho nên không biết thần sắc của y ra sao nhưng hiển nhiên phải kinh ngạc vô cùng, vì nghe thanh âm của y có vẻ hồi hã :

- Có liên can tới bốn tọa ư? Người mau nói ra liên can ở chỗ nào?

Võ sĩ áo xám đáp :

- Nghe nói Giáo chủ đang luyện Nhiếp Hồn công, cho nên sư phụ Tôn Kha Ba mới bắt giữ một đệ tử tục gia của Thiên Sơn thần ni, rồi điểm vào huyết tê của nàng ta, định đem về Đông Doanh nhưng khi mới đi tới gần Phi Vân phổ thì thần ni xuất hiện và can thiệp.

Cô Lâu giáo chủ vội hỏi tiếp :

- Tôn Kha Ba bắt đệ tử của mụ ấy đem về Đông Doanh thì có liên can gì tới bốn tọa?

Võ sĩ áo xám đáp :

- Đó là hoàn toàn do hảo ý của Miêu đại nhân mà nên cả. Vì Miêu đại nhân biết rõ Giáo chủ đang luyện môn Nhiếp hồn công ấy và còn thiếu một số thiếu nữ cho nên đã hội ý với Tôn Kha Ba sư phụ, nếu như có gặp các thiếu nữ có thích hợp với việc luyện công thì sẽ bắt đem về ngay, nhưng không ngờ Tôn Kha Ba sư phụ lại bắt môn hạ của Thiên Sơn thần ni như vậy.

Cô Lâu giáo chủ dường như nóng nảy muốn hay biết tình hình cuộc giao đấu giữa Thiên Sơn thần ni với bọn Tôn Kha Ba ra sao liền ngắt lời hỏi :

- Thế kết quả cuộc giao đấu ấy như thế nào?

Võ sĩ áo xám đáp :

- Cứ theo lời một nhân vật giang hồ được mục kích trận ấy kể lại, thì Tôn Kha Ba liền sử dụng Vu Viên công, nhảy nhót quay quần xung quanh thần ni rất chặt chẽ. Tề Như Phong cùng vị võ sĩ Đông Doanh nọ cũng thi triển thân pháp để phối hợp sửa soạn cùng ra tay công kích đối phương. Khi Vu Viên công của Tôn Kha Ba etã thi triển đến mức tối nhanh nhẹn, thì âm hàn khí công của ông ta đã bắt đầu phát động, lán át tới đối phương. Theo như những người am hiểu các

môn võ công của các nhân vật các môn phái trên giang hồ đồn đại thì môn Vô Tướng cương khí của Thiên Sơn thần ni đã đạt tới mức siêu phàm nhập thánh. Lúc ấy chỉ thấy bà ta chấp tay cúi đầu đứng im bất động, đối với sự di chuyển nhanh nhẹn cùng cực của bọn Tôn Kha Ba cũng không ảnh hưởng đến chút nào. Đột nhiên nghe thấy Tôn Kha Ba thét lớn một tiếng, vung hai cánh tay áo rộng, nhằm thẳng đỉnh đầu Thiên Sơn thần ni phát tới. Tề Như Phong cùng vị Đông Doanh võ sĩ nọ cũng không dám chậm trễ cũng thừa cơ tấn công luôn vào phía sau đối thủ. Cả hai trong tay đều cầm bảo kiếm phối hợp rất chặt chẽ cho nên thanh thế cực kỳ lợi hại.

Bỗng nghe thấy Thiên Sơn thần ni miệng niệm Phật hiệu, cánh tay áo bên trái khẽ phát lên, hóa giải được ngay thế công của sự phụ Tôn Kha Ba, chân trái hơi di chuyển nhích về phía trước. Tiếp theo đó đã nghe thấy bốp bốp hai tiếng. Tề Như Phong với vị Đông Doanh võ sĩ nọ đều bị Thiên Sơn thần ni nhân thể di động liền xuất kinh phản công, bảo kiếm của hai người bị chấn gãy ra làm đôi.

Thiên Sơn thần ni bỗng cất tiếng cười dài, thân hình bỗng rời khỏi mặt đất, tung mình nhảy lên trên cao hai trượng, rồi nhanh như điện chớp lướt thẳng tới cạnh Sài Đạt Mộc. Tuy lúc ấy trường kiếm của Sài Đạt Mộc đang kề sát vào cổ đồ đệ mù ta, nhưng không sao ngờ được Thiên Sơn thần ni lại đột ngột nhảy tới cạnh mình như vậy, thì đã bị tả chưởng của đối phương vung ra đánh bắn trường kiếm sang bên. Tiếp theo đó hữu thủ của mù ta đã nhẹ nhàng chop lấy nữ đệ tử, rồi chỉ nhảy nhót vài cái, thân hình đã biến mất vào trong khu rừng rậm cạnh đó.

Cô Lâu giáo chủ bỗng cau mày lại, hỏi võ sĩ áo xám tiếp :

- Nói như vậy thì Thiên Sơn xú lão ni còn chưa giở hết tuyệt học ra. Thế tên Sài Đạt Mộc có bị thương không?

Võ sĩ áo xám đáp :

- Theo lời nhân vật giang hồ được mục kích đó nói thì cuộc chiến ở Phi Vân phổ cả hai bên đều không có ai bị thương mà Thiên Sơn thần ni chỉ đoạt được nữ đệ tử thôi.

Cô Lâu giáo chủ kêu ồ một tiếng nói :

- Xem như vậy mù xú lão ni ấy vẫn không dám thực sự ra mặt xung đột Đông Doanh.

Võ sĩ áo xám hỏi lại rằng :

- Dám hỏi Giáo chủ, tại sao người lại có thể biết chắc như vậy?

Cô Lâu giáo chủ cười the the đáp :

- Việc này người làm sao biết được, nếu như Thiên Sơn xú lão ni muốn khai sát giới thì Tề Như Phong, Sài Đạt Mộc làm sao mà còn

tính mạng được?

Ngừng giây lát Cô Lâu giáo chủ lại nói tiếp :

- Tại sao ngươi lại biết mục xú lão ni ấy sẽ không tới đây?

Võ sĩ áo xám đáp :

- Mục Thiên Sơn thần ni phóng thẳng về hướng Bắc tất nhiên là để trở về Thiên Sơn, vì vậy tiểu nhân mới nghĩ là mục ta sẽ không tới đây.

Cô Lâu giáo chủ nói :

- Ngươi nói cũng phải. Mục ấy đã không tiện xung đột với Đông

Doanh thì cũng không dám tới đây gây chuyện với bọn tọa...

Lão chưa nói hết câu, bỗng nghe thấy bãi đất trống ở phía sau nhà có tiếng cười hắc hắc rất bén nhọn vọng tới...Chỉ thấy Cô Lâu giáo chủ đầu vai hơi chuyển động đã như một mũi tên bắn xuyên thẳng qua song cửa, lướt về phía sau nhà. Kinh công của lão ta quả thật cao siêu không lường, khiến tên võ sĩ áo xám cũng phải ngẩn người ra nhìn, rồi cũng vội lướt theo ra xem sao.

Tiểu Hắc đang phục thân trên mái hiên, nên đã nhìn thấy tình hình rất rõ ràng. Nó vừa thấy tiếng cười hắc hắc của Bồ Tát hòa thượng nổi lên, để dẫn dụ Cô Lâu giáo chủ. Nó cũng không dám chậm trễ vội tung mình nhảy xuống dưới đất luôn.

Lúc ấy trong gian sảnh không còn một bóng người nào, chỉ trừ Trần cô nương đang nằm hôn mê trên ghế. Trên bàn, trong chiếc lư hương khói vẫn bốc lên nghi ngút. Chiếc đầu lâu đặt trên đó đang nhe răng nom rất ghê rợn.

Tình cảnh lạnh lẽo rùng rợn đó khiến Tiểu Hắc cũng nơm nớp hoảng sợ tim đập thình thịch. Vì không khí càng tĩnh mịch vắng vẻ thì tâm lý hãi sợ lại càng dễ nảy sinh.

Tiểu Hắc chỉ muốn hét lớn một tiếng để lấy thêm can đảm, nhưng nếu nó thét lên chẳng hóa ra lại làm kinh động tới bọn giáo chúng mà mang họa vào thân hay sao?

Tiểu Hắc cố trấn tĩnh tâm thần, vượt qua tám bình phong trên có vẽ hình đầu lâu lớn đó, rồi rón rén tiến tới gần Trần cô nương.

Đột nhiên nó cảm thấy sau cổ nó kinh phong lấn át tới hình như có người nhảy tới chụp mình. Nó thất kinh, vì hiện tại trong đầu óc nó ấn tượng của chiếc đầu lâu vẫn chưa phai mờ, cho nên khi có một luồng sức chụp tới, nó liền tưởng tượng rằng chiếc đầu lâu lớn nọ đã thành tinh nhảy tới vồ mình.

Nó thất thanh la lớn một tiếng, không dám quay đầu lại. Bản năng phản kháng bỗng nảy sinh, nó liền sử dụng thức thứ nhất trong chiêu đầu của môn Tàn Phong Bối Diệp thủ là Quần Long Vô Thủ phản công luôn.

Chỉ nghe thấy phía sau lưng có một tiếng rú nổi lên, một bóng người như con diều đứt dây bị đánh bắn về phía sau.

Tiểu Hắc vội quay đầu lại nhìn. Thì ra đó là một tên giáo đồ của Cô Lôu giáo vừa ra tay tấn công lên nó, chứ không phải yêu tinh quỷ quái gì cả.

Nó vừa định thần, thì đã thấy từ trong phòng cạnh đó một tên giáo đồ đã nhanh nhẹn xông ra tấn công. Tiểu Hắc lại chiếu theo y như thức thứ hai là Đại Tai Càn Nguyên. Chiêu thức này là một thức quái dị trong Biến Dịch chưởng thuộc môn Tàn Phong Bối Diệp thủ, tả chưởng từ dưới tà tà phất xéo lên, nhanh nhẹn mạnh mẽ như một làn thủy triều. Khi vừa tới tầm ngang trán thì bỗng lại tấn công ngược vào phía trung lộ; vừa đúng ngay tên giáo đồ vừa xông tới nó.

Một tiếng kêu la thảm khóc nổi lên. Tên nó liền bị đánh ngã ngửa về phía sau.

Lúc ấy hai bên tả hữu lại có tiếng chân người dồn dập nổi lên.

Tiếp theo đó, lại có mấy tên giáo chúng nhảy ra. Tiểu Hắc sử dụng thức thứ nhất Quần Long Vô Thủ, thức thứ hai Đại Tai Càn Nguyên thấy oai lực lại mạnh mẽ như vậy, lúc này nó đã cảm thấy vững bụng rất nhiều, miệng toét ra cười hi hí giơ tay ra chỉ vào một tên giáo chúng nói :

- Mi tới đây rất đúng lúc. Gia gia đang ngứa ngáy tay chân muốn kiếm người để thử thách sự linh nghiệm của chiêu thức đây. Coi này! Nó liền sử dụng luôn thức thứ ba là Vân Hành Thi Vũ nhắm thẳng giữa đỉnh đầu tên nó đánh tới.

Nói ra thì thật là kỳ quái. Tên giáo đồ nó mắt thấy chiêu thức Vân Hành Thi Vũ của Tiểu Hắc nhằm đỉnh đầu mình đánh tới, chỉ biết trở mặt lên nhìn thôi chứ không biết tránh né như thế nào cho phải.

Tiếp thế đó liền nghe thấy bốp một tiếng. Đầu tên nó liền bị thức đó đánh trúng như búa bổ, y ngã lăn ra đất tức thì.

Thế đó của Tiểu Hắc không những chỉ riêng những tên Cô Lôu giáo chúng có mặt ở đó hốt hoảng mà cả Tiểu Hắc cũng kinh ngạc vô cùng, không ngờ thế công của mình lại linh nghiệm và có oai lực như thế.

Nó thấy thức Vân Hành Thi Vũ kết quả một cách phi thường liền đắc chí vô cùng vội nhanh nhẹn quay người đem Trần cô nương lên kẹp vào nách nhanh chân phóng thẳng ra phía ngoài cửa.

Đột nhiên nó thấy ánh đao lấp loáng, lại có hai tên giáo chúng ần phục ở bên ngoài xông ra tập kích lên.

Tiểu Hắc liền nhanh nhẹn vung tả chưởng lên sử dụng luôn chiêu thức thứ tư là Phảm Vân Lưu Hình phát sau lại tới trước, oai lực kinh

người đánh bắn tung hai tên giáo chúng nọ văng ra ngoài xa hơn trượng.

Vừa ra tới ngoài, Tiểu Hắc liền chạy thẳng về hướng Đông. Nhưng phía này cũng có rất nhiều ổ mai phục của Cô Lâu giáo chúng.

Mỗi gốc cây đều có bóng đen nhảy ra ngăn cản.

Tiểu Hắc lúc này đã sử dụng dần dần thuần thuộc sáu thức trong môn Tàn Phong Bối Diệp thủ trong lòng mừng rỡ vô cùng, cho nên khi thấy những bóng đen này nhảy tới ngăn cản nó cũng không hề hãi sợ chút nào.

Trái lại nó còn cảm thấy ung dung thích thú lúc sử dụng thức thứ năm là Bảo Hợp Thái Hòa lúc lại lại giở thức thứ sáu Lục Long Ngự Thiên.

Khi thi triển thức thứ ba Vân Hành Thi Vũ rồi đến thức thứ tư Phảm Vật Lưu Hành, thức thứ hai Đại Tai Càn Nguyên xong lại trở về thức thứ nhất Quân Long Vô Thủ, nó cứ sử dụng sáu chiêu thức đảo lộn hoài liên miên bất tuyệt. Dọc đường đánh té luôn mười mấy bóng đen rồi dần dần nó chạy ra khỏi khu rừng.

Tiểu Hắc quay đầu lại nhìn không còn thấy kẻ địch đuổi theo nữa, nó vội đưa mắt quan sát tìm kiếm đường lối mới thấy ngoài rừng có một con đường núi ngoằn ngoèo trực chỉ thẳng phía Đông, liền nghĩ bụng :

- “Đây rồi. Hòa thượng Bồ Tát bảo mình cứ việc chạy thẳng về phía Đông rồi ông ta sẽ tự tìm tới. Ta cứ việc lên đường ngay thì hơn”.

Lúc ấy vàng trăng vẫn sáng tỏ như ban ngày, trải dài xuống con đường núi ấy. Tiểu Hắc liền vận dụng khinh công khẩu quyết mà hòa thượng Bồ Tát đã truyền thụ cho nhằm phía trước chạy thẳng.

Chạy được hơn mười dặm đã tới dưới một chòi canh bên một sườn núi, nó quay đầu lại nhìn, thấy bốn bề vẫn vắng vẻ tĩnh mịch, không thấy một bóng người nào, liền nghĩ thầm :

- “Hòa thượng Bồ Tát bảo ta chạy về hướng này, rồi người sẽ tự động tìm tới. Ông ta chỉ nói bừa vì làm sao biết ta chạy tới đâu? Và ta cũng biết đợi chờ ông ta ở đâu bây giờ?”

Nó vừa nghĩ bụng vừa đặt Trần cô nương xuống, kiếm một tảng đá ngồi nghỉ ngơi. Nó đưa mắt nhìn Trần cô nương thấy dường như hãy còn ngủ say.

Tiểu Hắc tâm trạng nghĩ tới khi còn ở phiêu cuộc Trần cô cô đối với mình cũng rất tốt, nay các người ở trong phiêu cuộc đều bị giết sạch, chỉ còn lại một mình cô cô nay lại bị điểm trúng huyết đạo biến thành ngũ li bì suốt ngày, trông thật đáng thương.

Tiểu Hắc tuy là một đứa trẻ ngỗ ngáo rắn mắt, nhưng cũng là một thằng nhỏ chí tình. Suy nghĩ giây lát, nó liền òa lên khóc nức nở. Bỗng nghe thấy phía sau trạm canh vắng vắng có tiếng người truyền tới và tựa hồ như một người đã nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Hắc liền ngạc nhiên nói :

- Cát Đạt Tổ, bạn có nghe thấy gì không? Đây đây có tiếng người khóc đây.

Người được xưng là Cát Đạt Tổ liền đáp :

- Đúng đây, Thiết Phiến Tử, chúng ta thử tới để xem sao. Thì ra Thiết Phiến Tử Trương Nguyên cùng Cát Đạt Tổ từ khi ở Hắc Sâm lâm hiệp trợ Mạc Nam lão ma bố trí cạm bẫy, muốn quơ tròn một mẻ lưới các nhân vật võ lâm hiệp nghĩa đạo. Giữa lúc quần hùng đang lâm nguy, thì bỗng trong rừng một tên Đông Doanh võ sĩ hốt hải chạy tới ghé tai Mạc Nam lão ma báo cáo. Mạc Nam lão ma nghe xong, thần sắc liền biến đổi, vội rời bỏ cuộc chiến, quay mình chạy thẳng vào trong rừng.

Do đó, bọn Xung Vân đạo trưởng mới được thoát nạn. Đạo trưởng đoán biết phía trước thế nào cũng phát sinh chuyện gì bất lợi cho Đông Doanh mà việc đó ngoại trừ đã có cao thủ thuộc giới hiệp nghĩa đạo xuất hiện, cứu Hộ Bộ thượng thư Viên Tôn Kiệt ra thì không còn việc nào quan trọng hơn thế.

Võ công của Mạc Nam lão ma, Xung Vân đạo trưởng cũng tự biết trong võ lâm đương kim người mà có thể thắng được lão rất hiếm. Xung Vân đạo trưởng chỉ sợ cao thủ cướp tù xa đó không phải là địch thủ của Mạc Nam lão ma nên ông ta cũng vội đuổi theo dõi phương mong ra tay giúp đỡ cho cao thủ nọ. Ngờ đâu khinh công của họ lại thua kém Mạc Nam lão ma rất xa cho nên theo được một quãng thì tung tích của lão ma đã biến mất. Chắc quý vị độc giả cũng còn nhớ tới câu chuyện đó.

Cao thủ ở phía trước đã cản đường cướp Viên Tôn Kiệt đó chính là Liễu Tồn Trung. Chàng cùng Hà Ngọc Trì sau khi thám thính Tổng chế phủ của Miêu Truyền liền vội quay lại Lại Nhạ Cốc đánh chết mấy chục tên võ sĩ áo xám trong đó có cả bọn cao thủ như Truy Hồn Quả rồi cứu thoát Viên Tôn Kiệt. Sau Viên Tôn Kiệt liền tiến thẳng tới huyệt hợp với Tân Khí Tật. Bọn Cát Đạt Tổ với Thiết Phiến Tử cũng đều theo không kịp Mạc Nam lão ma và sau đó đã gặp gỡ Liễu Tồn Trung ở trong bụi cỏ rồi bị chàng thoát thân được.

Sau khi bọn Cát Đạt Tổ rời khỏi cánh đồng cỏ rậm rạp nọ đi được mười mấy dặm, bọn chúng liền bàn tán với nhau rồi bỗng cảm thấy hối hận mình đã bị Liễu Tồn Trung đánh lừa nên thoát thân. Bọn

chúng lại vội quay trở lại dọc đường liền phân tán ra tìm kiếm, Thiết Phiến Tử thì đi với Cát Đạt Tổ đuổi theo tới đây.

Hãy nói Tiểu Hắc ngồi trên tảng đá nứt nở khốc lóc bỗng nghe thấy phía sau trạm canh có tiếng người nói vọng tới, một người tên là Cát Đạt Tổ, còn một người được xưng là Thiết Phiến Tử. Nhưng nó cũng không biết là những nhân vật như thế nào, đang định ẩm Trần cô nương lên đi tiếp, thì bỗng nghe tiếng phía sau lưng có người quát bảo :

- Tiểu tử, đứng lại đã!

Tiểu Hắc vội quay đầu nhìn lại, thấy một thanh niên ăn mặc rất quái dị đang đứng sừng sững ở phía sau lưng mình. Bên cạnh là một người cầm cây quạt sắt đang phe phẩy.

Tiểu Hắc liền hỏi lại :

- Người vừa gọi ta đấy ư?

Thanh niên ăn mặc quái dị nọ chính là Cát Đạt Tổ liền nói :

- Dĩ nhiên rồi. Nơi đây không còn người nào nữa. Ta không kêu mi thì còn kêu ai.

Tiểu Hắc hỏi lại :

- Người kêu Tiểu Hắc mỗi để làm gì?

Cát Đạt Tổ hỏi :

- Đêm khuya ở một nơi hoang vu như thế này, người đem vị cô nương này tới đây để làm gì. Có phải là bắt cóc nàng ta tới đây không?

Tiểu Hắc đáp :

- Ai bắt cóc hời nào. Vị này là Trần cô cô của Tiểu Hắc mỗi.

Cát Đạt Tổ lại quát hỏi :

- Trần cô cô nào? Hãy đem lại đây cho ta coi đã.

Y liền tiến lên mấy bước, đưa mắt nhìn, liền buột miệng kêu ủa một tiếng, nói :

- Tiểu tử mi giỏi thật! Cô nương này là Đông Doanh đã bắt được ở Viễn Dương phiêu cuộc đem về, tại sao lại lọt vào tay mi?

Tiểu Hắc cười nhạt một tiếng đáp :

- Vị ấy là cô cô của Tiểu Hắc ta, đã bị quân chó má tổ tông Đông Doanh bắt đi, đến giờ Tiểu Hắc ta mới cứu thoát được.

Thiết Phiến Tử Trương Nguyên bỗng xòe rộng cây quạt sắt ra, cười hì hì nói :

- Mỗi không ngờ tiểu tử mi tuổi nhỏ như vậy mà dám ngang nhiên cả gan cướp của Đông Doanh ra như vậy! Nhãi con mi so sánh với tên Liễu Tồn Trung như thế nào? Tên Liễu Tồn Trung cũng không dám ngang nhiên hành động như vậy.

Tiểu Hắc ngang nhiên nói :

- Liễu Tồn Trung là cái gì? Ta không biết y là ai cả! Vị này là cô cô của ta thì ta cứu ra, ăn thua gì tới lão già mà hỏi lỗi thời.

Cát Đạt Tố bỗng cười hắc hắc nói :

- Thôi, nếu vậy mi hãy đem cô nương này theo ta trở về Đông Doanh để ta tra hỏi rõ ràng sẽ giải quyết sau.

Tiểu Hắc đáp :

- Tiểu Hắc mỗi nhất định không lọt vào trong tay của các người đâu.

Các người chính là bọn chó săn của Đông Doanh phải không?

Thiết Phiến Tử bỗng hừ nhạt một tiếng quát mắng :

- Tiểu tử mi không thiết sống gì cả!

Cây quạt sắt liền vung ra điểm thẳng vào mặt Tiểu Hắc tức thì.

Tiểu Hắc hữu thủ vẫn thọc ở trong người, tả thủ liền sử dụng một thức Đại Tai Càn Nguyên ngũ chỉ từ dưới móc ngược lên.

Lúc ấy chiêu thức của Thiết Phiến Tử vốn chỉ sử dụng để định dọa nạt Tiểu Hắc thôi, vì y thấy Tiểu Hắc chỉ là một thằng nhỏ cho nên với thân phận của y làm sao có thể thực sự hạ mình ra tay giao đấu với nó cho được?

Ngờ đâu thức Đại Tai Càn Nguyên của Tiểu Hắc lại là một thức cổ quái nhất trong sáu thức của chiêu Biến Dịch chương, nên Thiết Phiến Tử chỉ thấy thế thức của nó bỗng cực kỳ phiêu hốt, không sao đoán được sự thật tấn công vào bộ vị nào. Trong lòng đang do dự thì đột nhiên thấy ngũ chỉ của Tiểu Hắc thọc thẳng vào chuôi quạt liền giật mình kinh hãi.

Cũng may cho y đã trải qua hàng trăm trận kinh nghiệm rất phong phú. Trong lúc cấp bách y vội nghiêng mình lách sang bên, tay vội nhanh nhẹn lòn xuống bên dưới thoát ra thế công ấy. Tuy vậy mặt y đã đỏ bừng và cũng hơi kinh hoảng thầm nghĩ bụng :

- “Tiểu tử lợi hại thật. Lão tử vốn muốn nương tay cho mi mà thiếu chút nữa bị mi làm nhụt”.

Nghĩ đoạn tâm niệm liền chuyển động, thiết phiến tăng thêm năm thành kinh lực điểm thẳng vào Chương Môn huyết của Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc vẫn không biến thức lại vẫn sử dụng thức Đại Tai Càn Nguyên, tà tà vỗ xéo lên. Thì ra Thiết Phiến Tử tay phải vẫn còn thọc vào trong người, thái độ rất ngạo mạn, y đã đoán biết Tiểu Hắc chỉ xuất chiêu bằng tay trái. Lúc này y thấy quả nhiên Tiểu Hắc lại sử dụng thức cũ, liền khế hừ nhạt một tiếng, không đợi thức Đại Tai Càn Nguyên phát động, thế công của y vội chuyển hướng, điểm sang phía bên phải Tiểu Hắc tức thì và suy nghĩ thầm :

- “Mi không sử dụng hữu thủ, phen này mi chỉ có môn về châu tổ?”.

Y không biết là hòa thượng dạy bảo cho Tiểu Hắc chiêu Biến Dịch thường nọ nguyên là để chuyên sử dụng bằng tay trái, còn tay phải không hề động dụng, là có ý để lộ sơ hở dự định nhân sa vào tròng. Lúc này cây quạt trong tay Thiết Phiến Tử bỗng đổi phương hướng điểm ngang sang bên phải. Tiểu Hắc không hề luống cuống chút nào, vẫn ung dung như thường, thức Đại Tai Càn Nguyên liền thuận thế chuyển thành Bảo Hợp Thái Hòa.

Thức Bảo Hợp Thái Hòa này là một thức bảo thủ cực kỳ mạnh mẽ trong sáu thức trong chiêu Biến Dịch chưởng, khi đã thi triển ra vững vàng như tường đồng vách sắt.

Thiết Phiến Tử mới điểm tới nửa đường, đột nhiên cảm thấy tả chưởng của Tiểu Hắc thâm lại trước ngực, khí định thần nhàn, bảo thủ chặt giữ vững như núi. Y không dám tấn công tiếp nữa nghĩ bụng :

- “Kỳ quái thật! Kỳ quái thật! Không hiểu tiểu tử này lai lịch ra sao mà lại học hỏi được môn chưởng thức vô thượng đến như thế này”.

Cát Đạt Tố đứng cạnh đó cũng lấy làm kinh dị thâm, liền xen lời nói khích :

- Thiết Phiến Tử, thế nào? Chỉ một tên tiểu tử này mà bạn cũng không kiềm chế nổi hay sao?

Thiết Phiến Tử lạnh lùng đáp :

- Nếu Trương Nguyên mỗ mà không kiềm chế nổi một tên miệng còn hôi sữa như thế này thì thử hỏi còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ.

Miệng vừa nói dứt y liền lập tức vận lên đến mười thành công lực.

Thức Lục Long Ngự Thiên của Tiểu Hắc vừa tấn công ra chưởng phong liền quét trúng ngay cánh tay của Thiết Phiến Tử nhưng vì hỏa hầu không đủ nên tuy đẩy được Thiết Phiến Tử lui về phía sau một bước nhưng liền bị y vung chân lên đá văng ra ngoài xa hơn trượng ngã sóng soài trên mặt đất.

Thiết Phiến Tử cười hắc hắc rất thâm trầm nói :

- Tên tiểu tử hôi thối kia, ngươi còn phách lối nữa hay thôi. Lão tử không giết chết ngươi thì không phải Trương Nguyên đã lừng danh trên chốn giang hồ nữa.

Tiểu Hắc giật mình thất kinh đang muốn bỏ dậy nhưng không còn kịp nữa, đã thấy đầu vai Trương Nguyên chuyển động. Y đã lướt tới, giờ chân phải lên đạp vào ngang lưng Tiểu Hắc quát bảo tiếp :

- Tiểu tử hôi thối, mi phải mau dập đầu xuống đất vái ta ba vái xưng hô ta ba lần Trương gia gia, lão tử mới buông tha tính mạng chó của ngươi.

Tiểu Hắc mắng chửi lại :

- Gia gia cái tổ tông mười tám đời nhà mi đó! Hai tay liền chống mạnh xuống đất, nó cố gắng bò dậy nhưng đã nghe thấy Thiết Phiến Tử cất tiếng cười nhạt vắn thêm hơi sức xuống dưới chân. Thế là Tiểu Hắc lại bị đè xuống bên dưới không sao vùng vẫy được.

Tiếp theo đó, nó lại thấy sau cổ mình có gót giày đạp lên, mặt mũi liền bị bẹp dí xuống mặt đất, mùi đất ẩm mốc liền xông lên mũi hám không sao chịu nổi.

Thiết Phiến Tử cười thầm nói :

- Mi còn cứng cổ nữa thôi? Tiểu tử tên mi là gì? Sư phụ là ai?

Tiểu Học trợn mắt đáp :

- Ta là Tiểu Hắc, sư phụ của ta là Bồ Tát.

Tiểu Hắc vừa rồi sử dụng chiêu thức là do hòa thượng Bồ Tát chỉ dạy cho chứ nó không biết danh hiệu gì cho nên mới đáp là Bồ Tát.

Thiết Phiến Tử nghe xong liền cả giận hỏi :

- Mi phải trả lời ta cho đàng hoàng cấm không được nói láo lếu.

Ai là sư phụ của mi?

Tiểu Hắc hậm hực đáp :

- Bao Đả Thắng.

Thiết Phiến Tử hơi kinh ngạc, hỏi lại :

- Cái gì?

Tiểu Hắc đáp :

- Ngạo Sơn đại thủy tổ Bao Đả Thắng. Nghe rõ chưa?

Thiết Phiến Tử trong lòng hơi kinh hãi, nghĩ bụng :

- “Hồng bát. Không ngờ sư phụ của tên tiểu tử này lại là lão già điên điên khùng khùng nọ. Chả trách chiêu thức lại cổ quái đến thế”.

Thì ra Thiết Phiến Tử Trương Nguyên khi phụng lệnh Đông Doanh bí mật tới Thạch Kiều dịch nhằm giám định đoàn tù xa áp tải giải Viên Tôn Kiệt để đề phòng võ lâm hiệp nghĩa đạo chặn đường cướp đoạt tội nhân. Khi ở khu rừng rậm rạp phía Đông ngoại ô Thạch Kiều dịch, bỗng dưng gặp gỡ Hà Ngọc Trì phụng lệnh Thiên Sơn Thần Ni đuổi tới Tương Dương cứu viện Viên Tôn Kiệt.

Dọc đường, nàng sát hại mấy tên trong võ sĩ áo xám, rồi rong ruổi thẳng tới Thạch Kiều dịch cướp đoạt tù xa. Lúc ở quảng trường bán ngựa, nàng ngẫu nhiên gặp gỡ Liễu Tồn Trung, rồi vì chàng lúc ấy ăn mặc y phục giống bọn võ sĩ Đông Doanh, cho nên nàng đã hiểu lầm chàng là người thuộc hạ chớ sẵn cho ngoại bang, muốn ra tay giết hại. Sau nàng liền dụ Liễu Tồn Trung tới khu rừng rậm quyết hạ thủ cho bằng được. Ngờ đâu giữa lúc ấy lại gặp Thiết Phiến Tử xuất hiện ra tay cực kỳ tàn độc. Lúc đầu thấy Hà Ngọc Trì là một thiếu nữ xinh đẹp như ngọc cũng chỉ răn bảo nàng một phen thôi, sau y phát giác

được nàng chính là tục gia đệ tử của Thiên Sơn Thần Ni liền giật mình kinh hãi chỉ sợ mang đại họa vào thân. Thế là lòng dạ hiểm độc của y nảy sinh liền quyết giết nàng để diệt khẩu. Lúc đó Thiết Phiến Tử chỉ tưởng Liễu Tồn Trung là nhân vật của Đông Doanh đồng bọn với mình nên cũng không để ý tới chàng, ngờ đâu tới lúc Hà Ngọc Trì gặp nguy biến sắp sửa trúng phải độc thủ của y tới nơi thì Liễu Tồn Trung bỗng ra tay. Lúc ấy y chợt tỉnh ngộ nhân vật mặc áo xám khoanh tay đứng cạnh đó chính là Liễu Tồn Trung thanh niên mà gần đây giới hắc đạo nghe tiếng phải kinh tâm táng đờm.

NỮA CỎI SƠN HÀ

Hồi 7(b)

Hán quan tẩu nguyệt

Giữa lúc y sắp bị đánh bại tới nơi thì trong rừng bỗng xuất hiện hai lão quái vật tự xưng là Bao Đả Thắng với Y Bất Tử nhúng tay phá đám. Vì vậy y mới tẩu thoát khỏi tay Liễu Tồn Trung. Và như vậy Bao Đả Thắng vốn là ân nhân của Thiết Phiến Tử. Nay tiểu tử này là đồ đệ của Bao Đả Thắng, nếu nói tình và lý thì tất nhiên y phải nhớ ơn và báo đáp.

Nào ngờ đâu Thiết Phiến Tử vừa nghe thấy Tiểu Hắc tự nhận là đồ đệ của Bao Đả Thắng, y lại lấy ân làm oán trong lòng liền nảy sinh sát cơ.

Chỉ thấy mặt y bỗng biến đổi, miệng nhếch mép cười nhạt rất nham hiểm nói :

- Tiểu tử, đó là mi đã tự tìm đến cái chết. Mi bảo sư phụ của mi là lão điên khùng Bao Đả Thắng.

Tiểu Hắc trợn mắt hỏi :

- Tại sao vậy? Có phải ngươi sợ sư phụ Bao Đả Thắng đấy không?

Thiết Phiến Tử hậm hực đáp :

- Ai bảo là ta sợ y! Dù có đến mười tên Bao Đả Thắng dưới mắt cũng không coi vào đâu hết. Y có một mối thù với ta. Ta kiếm không ra y thì giết đồ đệ của y thế vào cho bổ ghét. Ai bảo mi là đồ đệ của lão khùng Bao Đả Thắng đó.

Dứt lời, y liền giơ chưởng lên định vỗ xuống. Tiểu Hắc bỗng nói :

- Khoan đã. Ta còn một sư phụ nữa gọi là Bò Tát.

Thiết Phiến Tử cười nhạt, nói :

- Tiểu tử hôi thối còn nói tầm bậy tầm bạ gì nữa! Mi thử kêu Bồ Tát ra đây cứu mi coi!

Chỉ nghe thấy vù một tiếng. Thiết Phiến Tử đã điểm thẳng xuống đỉnh đầu Tiểu Hắc. Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng cười ha hả nổi lên. Bên tai Thiết Phiến Tử phảng phất như nghe thấy có tiếng người nói vọng tới :

- Bồ Tát đến rồi, xin nể mặt mỗ hạ thủ lưu tình.

Thiết Phiến Tử giật mình thất kinh, vội nhảy lui về phía sau đưa mắt nhìn dáo dác tứ phía, nhưng không phát giác ra được bóng người nào cả liền quay lại hỏi Cát Đạt Tổ :

- Có người tới đây, bạn có trông thấy không?

Cát Đạt Tổ ngơ ngác đáp :

- Người nói gì thế?

Thiết Phiến Tử nói :

- Ta vừa nghe thấy có người nói: Bồ Tát đến rồi. Người có nghe thấy không?

Cát Đạt Tổ cười đáp :

- Bạn thật như kẻ mất hồn. Nội trong mười trượng, dù là cánh hoa rơi chiếc lá rụng cũng không qua được tai mắt của Cát Đạt Tổ mỗ.

Câu “Bồ Tát đến rồi” đó chắc chỉ do tâm lý của các hạ hỗn loạn tưởng tượng ra đấy thôi.

Thiết Phiến Tử hoài nghi vô cùng, vò đầu bứt tai nói :

- Mỗ rõ ràng nghe thấy mà, và hình như thanh âm ấy bao hàm một luồng kinh lực rất mạnh mẽ, sắc bén, chứ đâu phải tâm lý của mỗ bị hỗn loạn.

Cát Đạt Tổ khinh khỉnh cười nhạt nói :

- Nếu có là Bồ Tát thật thì đã sao nào! Cứ việc tiến ra đây, gặp gỡ Cát Đạt Tổ mỗ một phen.

Thiết Phiến Tử thấy Cát Đạt Tổ hào khí ngất trời trong lòng cũng vững bụng phần nào, liền trấn tĩnh tâm thần vỗ ngực nói :

- Phải lắm! Bồ Tát cái khỉ mốc gì mà lại co đầu rút cổ như con rùa như vậy. Là hảo hán có giỏi cứ việc ló mặt ra đây!

Bỗng nghe có tiếng cười ha hả từ phía sau tảng đá mà Tiểu Hắc vừa ngồi phát ra. Thiết Phiến Tử và Cát Đạt Tổ không hẹn mà cùng giật mình kinh hãi, vội tiến về phía sau tảng đá, trở mặt lên nhìn thì thấy một hòa thượng dơ dáy đang nằm ở dưới chân tảng đá tay cầm hồ lô rượu đưa lên miệng tu ừng ực.

Tiểu Hắc đã nhận ra được tiếng cười đó là của hòa thượng Bồ Tát mừng rỡ vô cùng, vội ngồi nhóm dậy đưa mắt nhìn, miệng kêu gọi :

- Hòa thượng Bồ Tát tới rồi đấy ư?

Cát Đạt Tổ vì từ Thanh Hải tới, cho nên đối với các vật sự của võ lâm Trmg Nguyên được biết rất ít, cho nên y thấy hòa thượng dơ dáy đang nằm tại đó, tay nâng hồ lô rượu, y cũng không coi vào đâu cả, liền đưa mắt nhìn Thiết Phiến Tử thấy hấn ta mặt lộ đầy vẻ kinh hoàng lẫn nghi ngờ, ngăn người ra như tượng gỗ một hồi lâu vẫn không nói được tiếng nào. Vì trong lòng Thiết Phiến Tử đang hoảng hốt, nghĩ bụng :

- “Chẳng lẽ hòa thượng này chính là Túy hòa thượng mà truyền thuyết vẫn thường nhắc nhở tới?”

Y nhìn chiếc hồ lô đã đoán ra được đến tám thành là ông ta rồi.

Trong Trung Nguyên võ lâm thường lưu hành hai câu như sau :

Đạo thiện, Cát Phong, Túy hòa thượng.

Mạc Nam lão ma, Thiên Diện Hồ.

Mười bốn chữ này là miêu tả Vũ Trụ Ngũ Kỳ: Vô Trần đạo sĩ, Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng là thuộc những kỳ nhân của võ lâm chính phái. Còn Mạc Nam lão ma và Thiên Diện Hồ là cao thủ thượng đẳng của tà phái.

Túy hòa thượng rất ít khi lộ diện trên giang hồ, hành tung rất飄忽. Thiết Phiến Tử chỉ thường được nghe danh, chứ chưa bao giờ được thấy mặt.

Trong truyền thuyết, thì bất luận Túy hòa thượng xuất hiện ở địa phương nào, bên mình đều có đem theo chiếc hồ lô. Nhân vật hiện đại, người mang theo chiếc hồ lô rượu chỉ có một mình Túy hòa thượng mà thôi.

Cho nên cái danh hiệu Túy hồ lô cũng là để chỉ Túy hòa thượng, và y cũng ghi nhớ rất kỹ.

Thiết Phiến Tử vừa nghĩ tới đó, trong lòng bỗng nảy sinh khiếp sợ vội thối lui về phía sau hai bước, giơ tay ra chỉ Túy hòa thượng hỏi :

- Dám hỏi đại sư pháp hiệu xưng hô ra sao?

Túy hòa thượng cười ha hả đáp :

- TỬ gia không có pháp hiệu, mà chỉ có vật này thôi.

Ông ta lại nâng hồ lô lên tu một hớp, giơ cao lên vỗ vỗ mấy cái nói tiếp :

- Bạn có nhận ra được vật này không?

Thiết phiến Tử áp ứng hỏi lại :

- Đại sư có phải là một vị trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ...Túy hòa thượng đại sư đây không?

Túy hòa thượng quát mắng :

- Vừa hòa thượng lại vừa đại sư, xưng hô gì mà hỗn độn như vậy!

TỬ gia là hòa thượng thôi chứ không có say sưa gì cả.

Thần sắc Thiết phiến Tử lộ vẻ kinh hoàng cực độ, lắp bắp hỏi :

- Dạ! Dạ! Đại... hòa thượng, không phải là đại sư và cũng không say sưa.

Giọng nói của y run rẩy, như là chuột thấy mèo. Cát Đạt Tổ đứng cạnh đó thấy vậy rất bức bối, xen lời nói :

- Trương Nguyên huynh, hòa thượng điên điên khùng khùng này hà tất phải cung kính với lão như thế. Thôi chúng ta cứ mặc kệ y, đem Trần cô nương đi thôi.

Nói xong, Cát Đạt Tổ liền giơ tay ra định kéo Trần cô nương lên, Tiểu Hắc thấy hòa thượng Bồ Tát đã tới nơi, nó không hãi sợ gì nữa, lại sử dụng luôn một thức Quần Long Vô Thủ tấn công vào mặt Cát Đạt Tổ, không cho y lại gần Trần cô nương.

Cát Đạt Tổ giận dữ quát bảo :

- Tên tiểu tử hôi thối này muốn chết chắc.

Hữu thủ của y đã cuốn lên nhằm Chương Môn huyết của Tiểu Hắc tấn công tới. Tiểu Hắc lại theo thói quen tuần tự sử dụng đến chiêu Đại Tai Càn Nguyên, nhưng vì nó ra tay hơi chậm trễ, liền bị Cát Đạt Tổ uốn người, hất mạnh tay lại một thế.

Chỉ nghe bộp một tiếng, Tiểu Hắc đã bị đánh ngã lăn ra đất chổng bốn vó lên trời. Túy hòa thượng thấy vậy cười ha hả nói :

- Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật! Tiểu tử mi đã thiếu tự tin, nên ra tay trù trù, chậm trễ mới để lỡ mất tiên cơ. Hồngбет! Hồngбет!

Cát Đạt Tổ cười nhạt hỏi :

- Hòa thượng người nói gì thế?

Hòa thượng đáp :

- Hòa thượng mỗ nói: đáng tiếc tiểu tử đã ra tay chậm đó. Bằng không huynh đệ cũng bị làm khó dễ không ít.

Cát Đạt Tổ trừng mắt hỏi :

- Hòa thượng khùng, con mèo ba chân kia, người bảo tên nhãi con đó có thể cầm cự với ta ư?

Hòa thượng cười ha hả đáp :

- Tửu gia hòa thượng ta mèo bốn chân chứ không phải ba chân.

Cát Đạt Tổ cười nhạt nói :

- Nếu vậy càng hay! Chúng ta hãy thử thách với nhau một phen xem sao?

Y vừa nói vừa sửa soạn phát động thế thức Vu Viên công ra tấn công. Hòa thượng bỗng cười ha hả nói :

- Tửu gia hòa thượng mỗ còn đang muốn uống rượu không có thì giờ nhàn rỗi thử thách với huynh đệ. Huynh đệ hãy thử so sánh lại với tiểu tử kia vài chiêu nữa xem sao.

Đoạn hòa thượng liền giơ tay ra chỉ vào Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc bị đánh té, đau đến nổi nổ đom đóm mắt, đầu óc choáng váng đang lờ mờ cồm cồm dậy, trên mặt lộ vẻ sợ hãi vô cùng.

Hòa thượng liền kêu gọi :

- Tiểu Hắc! Người có dám thử thách lại với vị huynh đệ này vài chiêu không?

Chỉ thấy Cát Đạt Tổ mặt lộ đầy vẻ phần nộ quát bảo :

- Tên đầu trọc kia đừng có giở trò quỷ ra nữa. Tên nhãi ranh này làm sao đáng là đối thủ của ta được.

Hòa thượng cười hí hí đáp :

- Chớ nên la lối vội! Chớ nên la lối vội! Tiểu tử này còn không thêm đùa với huynh đệ là khác.

Tiểu Hắc bỗng xen lời nói :

- Hòa thượng Bồ Tát, tại sao thế Đại Tai Càn Nguyên của người không linh nghiệm chút nào? Tiểu tử đánh không nổi y như vậy!

Hòa thượng quát mắng :

- Ai bảo thức Đại Tai Càn Nguyên của hòa thượng ta không linh nghiệm! Chỉ được cái ăn nói tầm bậy tầm bạ. Có hòa thượng ta ở nơi đây thì chiêu thức nào cũng đều linh nghiệm hết.

Tiểu Hắc trở mặt hỏi :

- Bồ Tát nói thật đấy ư?

Hòa thượng cười ha hả, đáp :

- Sao lại là giả được? Tưởng hòa thượng ta không muốn ăn thịt chó hay sao? Nếu mi bị thua, lại không mời hòa thượng ta đi nhậu thịt chó nữa, như thế có phải là khổ cho hoà thượng ta không.

Tiểu Hắc nghĩ thầm :

- “Hòa thượng Bồ Tát muốn được ta mời ăn thịt chó, chắc ông ta không dám đánh lừa ta đâu.”

Nó ngừng đầu lên nhìn Cát Đạt Tổ, thấy mặt y xanh xám, hai mắt đỏ ngầu, như muốn nhảy xổ tới ăn tươi nuốt sống người vậy, trong lòng lại nảy sinh khiếp sợ, trù trừ không dám tiến lên. Hòa thượng liền quát mắng :

- Tiểu tử, muốn thử thách thì phải can đảm mới được! Càng dũng mãnh càng can đảm thì đã có thể chiếm tới tám phần thắng. Người hãi sợ đến co rúm lại như một con chuột như thế, thì làm sao có thể chiến thắng được? Thức thứ sáu chiêu Biến Dịch chương của ta, mi có còn nhớ hay không?

Tiểu Hắc đáp :

- Dạ còn nhớ. Nhưng khi đánh ra không thấy có chút sức lực nào cả.

Hòa thượng nói :

- Không có sức lực là chưa vận hành thuần thuộc khẩu quyết quên mất bộ vị di chuyển. Đại Tai Càn Nguyên khẩu quyết như thế nào? Tiểu Hắc vội đáp :

- Tồn nhập trung huyền thượng lãnh hạ thực.

Hòa thượng thở dài nói :

Sai rồi? Sai rồi! Tồn nhập trung huyền thượng thực hạ lãnh chứ không phải thượng lãnh hạ thực. Khẩu quyết vận công mà đảo lộn như vậy làm sao mà có thể vận sức lên được?

Tiểu Hắc vừa nghe nói mới chợt tỉnh ngộ vỗ vào đầu mấy cái cười đáp :

- A đúng rồi thượng thực hạ lãnh. Tiểu tử nhớ ra rồi.

Hòa thượng lại hỏi :

- Còn thức Vân Hành Thi Vũ?

Tiểu Hắc đáp :

- Thủy nhập ngoại đình, Vân hành khiếm cơ.

Hòa thượng liền quát mắng :

- Lại sai nữa, không phải là khiếm mà là khảm. Người nghe kỹ đây Thủy nhập ngoại đình, Vân hành khảm cơ.

Tiểu Hắc lại vỗ mạnh vào trán, nói :

- Đúng rồi! Đúng rồi! Vân hành khảm cơ.

Thế rồi hòa thượng chỉ điểm cùng điều chỉnh lại những chỗ sai lầm của chiêu Biến Dịch chưởng ấy. Sau khi nghe Tiểu Hắc nhớ kỹ càng và đọc lại thuần thuộc rồi, mới gạt đầu, nói :

- Được rồi. Bây giờ người đã có thể chơi đùa với vị huynh đệ kia một vài chiêu đây.

Cát Đạt Tố nghe hòa thượng dạy Tiểu Hắc đọc khẩu quyết vận công mà mình chẳng hiểu ắt giáp gì cả liền bực bội hỏi :

- Các người làm trò quý quái gì thế? Chỉ đọc một vài ba câu vô nghĩa như vậy mà cũng gọi là công phu?

Hòa thượng cười ha hả đáp :

- Võ học Trung Nguyên của chúng ta bác đại tinh thâm huyền diệu vô cùng. Một ngón tay cũng có thể bao hàm cả một luồng sức lực nặng ngàn cân, huynh đệ làm sao mà hiểu được. Không tin thì cứ việc thử thách xem.

Đoạn ông ta quay đầu lại bảo Tiểu Hắc :

- Mi hãy thử thách với vị huynh đệ này vài chiêu xem sao.

Tiểu Hắc chần chừ đáp :

- Chiêu thức của tiểu tử có linh nghiệm thật không hở Bồ Tát?

Hòa thượng trừng mắt quát mắng :

- Mi quả thật là đồ trứng thối. Tửu gia gia hòa thượng đã bảo là linh

nghiệm như thần mà người còn đứng đó nói bá xàm bá láp hoài. Thiết Phiến Tử đứng cạnh đó nghe nói liền cười thầm. Y thường nghe đồn hòa thượng là một người tính nết rất phóng túng ưa hài hước không thích câu nệ tiểu tiết, uống rượu ăn thịt không theo quy củ của người xuất gia chút nào. Hôm nay gặp gỡ quả thật không sai. Lúc đầu y tưởng Cát Đạt Tổ sắp ra tay giáo đấu với hòa thượng, y đã ngấm ngấm nghĩ kế hoạch để làm sao hủy bỏ được cuộc đấu. Y thậm biết Cát Đạt Tổ không phải là đối thủ của hòa thượng.

Ngờ đâu lúc này thấy người giao đấu với Cát Đạt Tổ lại là tên nhãi con miệng còn hôi sữa liền nghĩ bụng :

- “Chắc hôm nay là hòa thượng người lại uống rượu say rồi, nên chỉ dạy tên tiểu tử hôi thối vài câu khẩu quyết mà đã sai ra giao đấu với tay cao thủ như Cát Đạt Tổ ngay như vậy”.

Nghĩ đoạn y liền xen lời nói :

- Túy hòa thượng lão tiền bối, nếu như vị tiểu huynh đệ này bị thua thì tiền bối có ra tay tương trợ không?

Túy hòa thượng ung dung đáp :

- Tương trợ cái con khỉ! Nếu tiểu tử này bị thua tài chỉ biết tự trách là học nghệ không thông, có liên can gì tới Tửu gia hòa thượng mỗi đâu mà lại bảo cái gì tương trợ với chả tương trợ.

Thiết Phiến Tử vội nói :

- Tiền bối đã nói như vậy, sau này đừng có hối hận đấy nhé?

Hòa thượng quát bảo :

- Hối hận cái rắm! Tửu gia hòa thượng mỗi thừa biết hối hận bao giờ cả.

Cát Đạt Tổ thấy Thiết Phiến Tử đối với hòa thượng thái độ e dè hãi sợ vô cùng, trong lòng đã bực bội không vui liền cười nhạt nói :

- Hòa thượng, nếu có giỏi thì cứ việc đích thân ra đây giao đấu với ta. Cát mỗi có thắng được tiểu tử kia cũng không phải là hảo hán.

Hòa thượng cười ha há nói :

- Người nói như vậy là có hơi sớm đấy. Đợi chút nữa thắng được tiểu tử rồi hãy huênh hoang sau cũng chưa muộn. Tiểu iắc, động thủ đi!

Hòa thượng vừa quát bảo, dường có một uy lực gì tối cao vô thượng vậy, khiến Tiểu Hắc vốn trong lòng rất hãi sợ Cát Đạt Tổ, nhưng vừa nghe hòa thượng quát xong bỗng cảm thấy dũng khí gia tăng gấp bội.

Nó liền đưa tay chỉ Cát Đạt Tổ quát bảo :

- Nào, chúng ta lại động thủ đi.

Cát Đạt Tổ thấy Tiểu Hắc nhảy ra khiêu khích, nhưng tay phải của nó

vẫn để ở trong lòng, tả thủ tà tà đặt ở phía trước mặt, trong lòng liền cả giận, nghĩ thầm :

- “Tên tiểu tử thói tha không biết sống chết này như vậy, ta không hủy mi ngay tại chỗ, thử hỏi Cát Đạt Tổ ta làm sao còn đứng vững được ở Đông Doanh nữa”.

Nghĩ đoạn, y liền giơ cao cánh tay phải lên, hơi uốn mình, miệng quát bảo :

- Coi chiêu!

Bàn tay phải liền từ trên phạt mạnh xuống. Nhưng chiêu thức mới tới nửa tả chưởng của y bỗng duỗi ra chộp thẳng vào hông bên phải Tiểu Hắc vì Cát Đạt Tổ thầm nghĩ

- Tiểu Hắc bên tay phải vẫn để yên trong lòng, tất nhiên phía hữu dực phải bị sơ hở khó mà tránh thoát được thế chộp lợi hại ấy”.

Lúc ấy Tiểu Hắc bỗng nghe thấy thanh âm của Túy hòa thượng nhỏ như tiếng muỗi kêu nói vọng tới :

- Thượng thực hạ lãnh. Nhớ kỹ chưa?

Tiểu Hắc vội đáp :

- Nhớ rồi.

Tay trái nó bỗng tà tà quét sang phía hữu dực. Đột nhiên nó cảm thấy nơi Huyền Xu huyết có một luồng hơi ngùn ngụt bốc lên khiến cánh tay nó nóng hổi như có một luồng nhiệt hỏa bốc lên chạy vòng quanh bên trong vậy. Nó không sao tự chủ được tiếp tục theo luồng sức ấy chặt mạnh về phía trước.

Bỗng nghe thấy chát một tiếng thật lớn. Liền đó là tiếng rú thảm khóc của Cát Đạt Tổ, người bị bắn lui về phía sau tay phải ôm lấy cánh tay trái nằm lăn lộn ở dưới đất không ngớt. Oai lực của thế thức ấy khiến cho Thiết Phiến Tử kinh hãi đến thất sắc, vội chạy lại xem xét thương thế Cát Đạt Tổ.

Thiết Phiến Tử thấy xương bên cánh tay trái Cát Đạt Tổ bị đánh gãy. Y đau đớn đến mặt mũi xanh mét, cổ nghien răng mím môi chịu đựng. Tiểu Hắc thấy sự việc đột ngột xảy ra như vậy khiến nó kinh dị cực độ, không sao ngờ được thức “Đại Tai Càn Nguyên” của mình oai lực lại mạnh mẽ như thế. Nó cứ ngăn người ra, trở mắt lên nhìn hòa thượng Bồ Tát. Chỉ thấy Túy hòa thượng làm như không có chuyện gì lạ lùng cả, ung dung đưa hồ lô rượu lên miệng tu ừng ực, giơ cánh tay áo lên lau mép, cười ha hả nói :

- Tiểu tử, không phải hòa thượng ta nói láo để đánh lừa mi đấy chứ? Thức “Đại Tai Càn Nguyên” này ngươi thấy thế nào?

Tiểu Hắc vội đáp :

- Tiểu tử thấy phía tay trái bỗng như có một luồng nhiệt hỏa cuộn

cuộn bốc lên, nóng hổi đến nỗi tiểu tử chỉ muốn chặt phăng cánh tay đó quăng đi. Thì ra luồng sức mạnh đến thế.

Túy hòa thượng nói :

- Thế là được rồi. Mi mau lại bồng vị cô nương kia lên. Đi thôi!

Tiểu Hắc liền vâng lời, tới vác Trần cô nương lên. Nó đưa mắt nhìn về phía bọn Thiết Phiến Tử, thì thấy đã sớm dìu Cát Đạt Tổ bỏ chạy từ lâu.

Tiểu Hắc chợt nhớ tới một việc, vội hỏi Túy hòa thượng :

- Hòa thượng Bồ Tát, hồi nãy người dụ Cô Lâu nhân có bị y đuổi theo làm khó dễ đấy không. Tiểu tử thật ngại cho hòa thượng Bồ Tát vô cùng.

Túy hòa thượng cười ha hả đáp :

- Lo lắng cái gì. Nếu không vì hòa thượng ta quan tâm tới mi thì ta còn chưa chịu chia tay với lão Cô Lâu giáo chủ ấy nữa là khác.

Tiểu Hắc tử vội hỏi :

- Hòa thượng Bồ Tát bị lão ta đuổi kịp ư?

Túy hòa thượng ung dung đáp :

- Không để cho y đuổi kịp sao được.

Tiểu Hắc trở mặt lên hỏi :

- Tại sao thế?

Hòa thượng cười hí hí đáp :

- Nếu không để cho y quán quít ta thì y sẽ quay trở về gặp gỡ mi, thử hỏi tính mạng nhỏ nhỏ của mi có còn hay không?

Tiểu Hắc lè lưỡi gật đầu, trong lòng cảm kích và hứng thú vô cùng.

Túy hòa thượng lại nài tiếp :

- Kỳ thật khinh công của ta cũng không hơn y là bao nhiêu, vừa xuyên ra bên ngoài rừng thì đã bị y đuổi kịp ngay.

Tiểu Hắc hỏi :

- Hòa thượng Bồ Tát chạy về hướng nào thế?

Túy hòa thượng đáp :

- Đương nhiên phải dụ y theo về hướng Tây. Nếu chạy sang hướng Đông thì chả hóa ra lại chặn đường mi ư?

Tiểu Hắc tử liền tỉnh ngộ ngay lại hỏi :

- Sau rồi thế nào?

Túy hòa thượng đáp :

- Ta dụ y ra bên ngoài rừng, chạy thẳng về hướng Tây. Y cứ chạy theo sát nút ở phía sau, và y liền trông thấy vật này của ta.

Nói tới đây, ông ta vỗ vào chiếc hồ lô, rồi tiếp tục kể :

- Khi đã nhận biết là ta, y liền từ phía sau lớn tiếng kêu gọi :

- Ủa! Túy hòa thượng chớ có chạy! Sợ hãi bỏ chạy là đồ rùa đen.

Ta vừa chạy vừa nói vọng lại :

- Ta chạy là con rùa đen. Nếu không chạy thì Cô Lâu đạo hữu người là cháu mười tám đời của rùa đen. Đạo hữu có bằng lòng như thế không?

Ta đã có ý dụ y chạy xa thêm nữa để người thừa dịp xông vào cứu vị cô nương này. Ta chỉ sợ người học hỏi chiêu thức trong “Tàn Phong Bối Diệp thủ” ấy chưa được thuần thuộc, trong một thời gian ngắn ngủi không thể đẩy lui bọn Cô Lâu giáo đồ mà bỏ chạy xa được.

Tiểu Hắc vừa nghe thấy hòa thượng nhắc nhở tới Tàn Phong Bối Diệp thủ, bất giác tinh thần cảm thấy phấn chấn vô cùng vội hỏi :

- À phải rồi. Hòa thượng Bồ Tát chẳng nói Tàn Phong Bối Diệp thủ đó có tất cả sáu chiêu Mỗi chiêu có sáu thức mà Bồ Tát mới chỉ dạy cho tiểu tử một chiêu sáu thức là Biến Dịch chưởng thôi. Sao không thấy hòa thượng Bồ Tát dạy nốt cho tiểu tử năm chiêu nữa?

Túy hòa thượng nghiêm sắc mặt đáp :

- Năm chiêu kia ư? Ngay cả hòa thượng ta còn chưa học hỏi được thì có trời mới biết mà dạy bảo mi được?

Tiểu Hắc ngạc nhiên hỏi :

- Bồ Tát đừng có đánh lừa tiểu tử. Người là Bồ Tát tại sao lại không hiểu được?

Hòa thượng bồng mắng chửi :

- Con mẹ mi! Bồ Tát cũng có khi không linh chứ? Hòa thượng ta có đánh lừa ai bao giờ đâu? Ta đã bảo không hiểu là không hiểu.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Người đã là Bồ Tát, sư phụ của Bồ Tát ắt phải là thần tiên mà chẳng lẽ thần tiên không chịu dạy cho người hay biết?

Túy hòa thượng cười hí hí đáp :

- Thần tiên cái con khỉ. Tàn Phong Bối Diệp thủ là do một quyển sách Bối Diệp dạy ra.

Tiểu Hắc ngơ ngác lắc đầu lia lịa hỏi :

- Bối Diệp ư! Bối Diệp là cái gì?

Sự tích Tàn Phong Bối Diệp thủ

Túy hòa thượng đáp :

- Quyển Bối Diệp ấy nguyên do từ Thiên Trúc tới, là một vị tăng nhân của nước Thiên Trúc dùng lá cây ghép lại thành, rồi viết chữ lên trên những cái lá ấy. Do đó, các hòa thượng Trung Nguyên chúng ta mới xưng kinh Phật là Bối Diệp kinh cũng bởi nguyên lý trên. Về sau vào đời Đường, có một thi nhân là Lý Thương Ẩn gì đó, sáng tác được một bài thơ rất hay, những câu thơ sau :

Ức phụng Liên hoa tọa (óc tưởng tới tòa sen)

Kiến văn Bối Diệp kinh. (Tai nghe Bối Diệp kinh).

Cũng là để chỉ về sự tích Bối Diệp này.

Hòa thượng thấy Tiểu Hắc chú thần tĩnh tâm nghe kể chuyện, tưởng nó rất thích thú nghe mình ngâm thơ, bỗng cảm thấy cao hứng mặt mày hớn hở nói :

- Hòa thượng ta còn thuộc nhiều bài thơ và ngâm lên hay hơn thế này nhiều, nhưng chỉ tiếc một điều là mi chưa hề học qua thi từ bao giờ, dù ta có cất tiếng ngâm nga thêm vài bài nữa, nhỏ mi cũng không hiểu được đâu.

Tiểu Hắc đáp :

- Cô cô cũng có dạy qua tiểu tử học những câu ca dao, như bài :

“Nhật xuất chi tác, nhật thập chi tức, toàn tỉnh nhi ẩm, canh điền nhi thực, đế lực hà hữu ư ngã tai”

(mặt trời mọc ta làm việc, mặt trời lặn ta nghỉ ngơi, ta đào giếng lấy nước uống, ta cày ruộng lấy thức ăn, thì oai quyền của Hoàng đế nào có nghĩa lý gì đối với ta).

Túy hòa thượng thần nhiên đáp :

- Đó chỉ là một bài ca về ruộng rẫy mà thôi, có ích lợi gì đâu?

Kỳ thật hòa thượng cũng không hiểu ý nghĩa của bài ca đó như thế nào, và cũng chưa từng đọc qua thi từ bao giờ, nhưng vì đoán Tiểu Hắc cũng không biết gì về văn chương như mình, cho nên mới có ý khoe tài một phen, ra dáng mình là một thi nhân.

Hỏi đó ông ta mới xuống tóc làm hòa thượng, ở trong chùa vẫn thường được nghe vị chủ trì đại sư ngâm nga hai câu thơ của Lý Thương Ẩn vừa rồi, mà ông ta vẫn ghi nhớ đến hôm nay, liền thuận miệng đọc ra.

Tiểu Hắc chú tâm, không phải là chỉ nghe ông ta đọc thơ, mà chỉ là để ý tới quyển Bối Diệp. Nó lại nói tiếp :

- Hòa thượng Bồ Tát, người nói công phu của môn “Tàn Phong Bối Diệp thủ” đó là do một quyển Bối Diệp dạy cho, thế nó mà làm sao dạy được?

Túy hòa thượng đáp :

- Công phu của môn Tàn Phong Bối Diệp thủ ấy đều ghi cả ở trong quyển Bối Diệp nọ. Sở dĩ ta học được cũng bởi đọc ở trong đó mà ra. Thế chẳng phải nó dạy ta thì là cái gì?

- Thế quyển Bối Diệp đó, bên trong ghi tất cả bao nhiêu chiêu?

Hòa thượng đáp :

- Toàn bộ của nó tất cả sáu chiêu, ba mươi sáu thức.

Tiểu Hắc phụng phịu nói :

- Nếu vậy tại sao hòa thượng Bồ Tát lại chưa học hết cho được, mà

bảo chỉ học có một chiêu mà thôi? Như thế có phải là đã đánh lừa tiểu tử rồi không?

Hòa thượng thở dài đáp :

- Đó cũng chỉ tại ta phúc duyên không được thâm hậu mà thôi.

Tiểu Hắc trở mặt hỏi :

- Tại sao thế?

Hòa thượng đáp :

- Nói ra thì rất dài. Bây giờ phải đi kiếm chút gì ăn cho đỡ đói đã rồi ta sẽ nói cho mi hay sau.

Ông ta bỗng đưa tay chỉ về phía xa xa trước mặt, về phía có những bóng đen nhấp nhô, nhưng vì mây đen che kín mặt trăng, bốn bề tối đen như mực, nên Tiểu Hắc không sao trông rõ được. Hòa thượng nói tiếp :

- Người hãy bồng vị tiểu cô nương này tới ngôi thần miếu ở ven núi trước mặt kia, để ta kiếm một ít thịt dã thú đem về nhậu với rượu.

Tiểu Hắc vâng lời, cắp cô nương họ Trần lên, chạy thẳng về phía tay trái của hòa thượng. Lúc chạy tới gần, quả nhiên thấy cạnh ven núi có một tòa Sơn Thần miếu không lớn lắm, thần đàn đã đổ nát, tiêu điều, bên trên thờ một vị sơn thần mặt mũi đen thui như trôn chảo.

Tiểu Hắc vội đặt Trần cô nương xuống. Túy hòa thượng bảo nó ngồi ở đó đợi chờ, rồi lướt ra ngôi miếu. Khoảng thời gian cạn một chén trà, ông ta đã xách một con mang trở về rồi chum lửa đem lên thui, hương thơm tỏa ra ngào ngạt.

Hòa thượng xé một miếng thịt đùi mang đưa cho Tiểu Hắc, miệng khen ngợi :

- Thơm ngon thực!

Ông ta đưa hồ lô lên miệng tu một hơi, rồi bỏ một miếng thịt lớn vào mồm nhai ngấu nghiến ăn rất ngon lành.

Tiểu Hắc trong lòng luôn luôn nhớ tới chuyện về cuốn “Tàn Phong Bối Diệp thủ” nên lại hỏi tiếp :

- Hòa thượng Bồ Tát, sao lại chỉ học được có một chiêu trong cuốn Bối Diệp ấy thôi và ai đã trao cho người quyền sách ấy?

Hòa thượng đáp :

- Người trao cho hòa thượng ta rất lạ mặt, ta chưa hề quen biết bao giờ. Ông ta là một vị lão hòa thượng bị bệnh thoi thóp sắp chết.

Hôm đó vào giữa mùa Đông tuyết rơi xuống rất nhiều.

Hòa thượng ngừng đầu lên trầm ngâm, giây lát lâu rồi kể tiếp :

- Việc này xảy ra cách khoảng hơn mười năm, ở trên một cốc đạo tại núi Côn Luân, trong cốc khẩu tuyết bao phủ trắng xóa, gió lạnh lẽo buốt xương. Vì ta có hẹn ước với một vị bằng hữu tới nhà y nhậu

nhệt mà con đường cốc đạo trên núi Côn Luân ấy là ngõ tắt, cho nên ta đã chọn để đi cho gần hơn. Khi ta vừa queo qua một khúc quanh bỗng phát hiện trên mặt tuyết có một hòa thượng đang nằm ngửa tại đó, niên kỷ cũng phải đến trên dưới chín mươi. Tuyết vẫn liên miên rơi xuống phủ lên khắp thân thể hòa thượng nọ, khiến ông ta gần như biến thành một người tuyết. Ta vội đưa tay ra sờ mó khắp mình mấy vị ấy thấy đều đã cứng ngắt, giá lạnh như băng chỉ giữa lòng ngực là còn có chút hơi ấm. Ta vội xốc hòa thượng nọ dậy phủi hết tuyết trên người ông ta xuống, tìm một nơi kín đáo trợ giúp ông ta vận hành huyết mạch. Khoảng một giờ sau, mắt của ông ta mới hơi chuyển động, tiếng hô hấp dần dần đã nghe rõ. Ta lại dùng chân nguyên giúp ông ta khôi phục lại trí giác. Sau khi hỏi han rõ mới được biết ông ta vừa từ Tây Vực trở về...

Ông ta nói tới đây, Tiểu Hắc vội xen lời hỏi :

- Vị hòa thượng ấy đi Tây Vực để làm gì?

Túy hòa thượng đáp :

- Hồi ấy ta cũng hỏi vị ấy như vậy: Tới Tây Vực để làm gì? Lão hòa thượng nọ đáp: Đó là ông ta đã được Giáo chủ Tây Vực Hỏa Thần giáo mời tới phó hội.

Tiểu Hắc nghe chưa thấy cái danh từ Hỏa Thần giáo bao giờ, nó trở mắt lên, ngơ ngác nhìn. Túy hòa thượng liền cất tiếng hỏi :

- Cái tên Tây Vực Hỏa Thần giáo này, nhỏ mi chưa nghe thấy ai nói tới bao giờ phải không?

Tiểu Hắc khẽ gật đầu. Túy hòa thượng liền giải thích :

- Tây Vực Hỏa Thần giáo là một giáo phái cực kỳ lớn lao và mạnh mẽ trong võ lâm. Theo lời đồn đại, võ công của Giáo chủ cao siêu khó ai đo lường nổi, thiên hạ hiếm người sánh kịp. Ba chục năm trước Trung Nguyên võ lâm hiệp nghĩa đạo đã liên tay kéo tới Vu Diễm án chứng võ học với Hỏa Thần giáo. Ngờ đâu các vị Trung Nguyên võ lâm hiệp nghĩa đạo đó chưa hề được thấy mặt Giáo chủ thì đã bị đánh bại cuốn gói trở về. Việc này đã vang động một thời trong giới võ lâm Trung Nguyên và cho đó là một mối kỳ sỉ đại nhục.

Tiểu Hắc lại ngắt lời hỏi :

- Hòa thượng Bồ Tát, thế hồi đó người có tham gia vào việc ấy không?

Túy hòa thượng đáp :

- Không! Hòa thượng ta chỉ khoái uống rượu, ăn thịt chó, thì làm gì có thì giờ rảnh rỗi đâu mà đi án chứng võ học nữa. Lúc ấy ta liền hỏi hòa thượng: Hỏa Thần giáo chủ mời tới Tây Vực để làm gì. Lão hòa thượng đáp: Hỏa Thần giáo chủ đã biết được tin ông ta đã thu

hoạch được một cuốn Bối Diệp kinh ở Thiên Trúc. Trong cuốn sách đó không phải hàm chứa Phật học, mà là võ công. Võ công ở trong Bối Diệp kinh ấy là sáu chiêu Tàn Phong Bối Diệp thủ.

Tiểu Hắc lại nói tiếp :

- Lão hòa thượng ấy có được Tàn Phong Bối Diệp thủ thì Vu Điền Hỏa Thần giáo định mời ông ta tới để làm gì?

Túy hòa thượng đáp :

- Nhỏ mi còn chưa hiểu gì về võ học cả có khác. Võ học khi càng luyện được tới mức cao thâm thì càng cảm thấy sự học hỏi rộng rãi như biển cả, vô cùng vô tận và cảm thấy sự học hỏi của mình vẫn chưa có thể tự hào là đầy đủ, mà còn phải muốn làm sao trau dồi học hỏi cho cao thâm thêm nữa, tỉ như hòa thượng ta chẳng hạn. Ta càng ham thích uống rượu thì lại càng muốn thưởng thức mỹ tửu trong khắp thiên hạ này. Vừa rồi ta chẳng đã kể cho nhỏ mi hay rồi là gì. Lần đó, cũng vì ta hẹn đi ăn nhậu với bằng hữu mà đã gặp vị hòa thượng trên con đường cốc đạo đó, cho nên vị Hỏa Thần giáo chủ, tay võ học đã luyện tới mức thiên hạ hiếm có địch thủ, nhưng vẫn tự thấy chưa đạt tới chốn. Vì vậy khi vừa hay tin trong pho Bối Diệp kinh có ghi chép sáu chiêu võ công tối cao vô thượng thì đời nào lại chịu bỏ qua.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Theo như câu chuyện Bồ Tát kể, thì võ học được ghi chép trong cuốn Bối Diệp kinh đó, Hỏa Thần giáo chủ đã sớm hay biết từ lâu rồi phải không?

Túy hòa thượng đáp :

- Còn phải nói nữa. Mấy trăm năm nay, trong võ lâm có nổi lên một truyền thuyết, là có sáu chiêu võ học thần diệu không võ công nào bì kịp, được ghi chép ở trong một cuốn sách bằng lá khô, tên là Tàn Phong Bối Diệp thủ. Nhưng truyền thuyết đó cuối cùng vẫn chỉ là truyền thuyết. Trong mấy trăm nay không ai thực sự được trông thấy cuốn sách ấy. Ngờ đâu mười năm trước đây trên giang hồ bỗng lại có lời đồn đại sáu chiêu Tàn Phong Bối Diệp thủ ấy đã xuất hiện trên giang hồ nhưng lọt vào tay người nào thì không một ai hay biết cả. Điểm này Trung Nguyên võ lâm không thể không bội phục Hỏa Thần giáo lợi hại. Hỏa Thần giáo chủ đã tra xét tìm tòi ra được cuốn Tàn Phong Bối Diệp thủ đó hiện ở trong tay lão hòa thượng, cho nên mới dùng biện pháp gởi thiệp mời lão hòa thượng tới Tây Vực phó hội.

Tiểu Hắc nghe xong, bất giác khẽ gật đầu, hỏi tiếp :

- Thế Hỏa Thần giáo chủ định mời lão hòa thượng tới Tây Vực để làm chi?

Túy hòa thượng đáp :

- Hỏa Thần giáo chủ sau khi đã mời lão hòa thượng tới, y liền dùng lễ thượng khách để tiếp đãi. Lúc đầu đôi bên chỉ chuyên thảo luận về vấn đề võ học thôi. Dần dần y liền nhắc nhở tới việc cuốn sách Tàn Phong Bối Diệp thủ.

Hỏa Thần giáo chủ bỗng hỏi :

- Nghe đại sư đã tìm ra được cuốn kinh văn Tàn Phong Bối Diệp thủ có phải thế không?

Lão hòa thượng đáp :

- Đúng vậy!

Hỏa Thần giáo chủ lại hỏi :

- Bỏ tọa có một điều này, cả gan xin yêu cầu, là muốn đánh đổi cuốn sách ấy lấy Tây Vực Ma Đà kinh trong vòng một năm. Lão hòa thượng nghĩ sao?

Lão hòa thượng suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu đáp :

- Việc này lão nạp không thể đáp ứng được.

Tiểu Hắc xen lời hỏi :

- Tây Vực Ma Đà kinh là vật gì?

Túy hòa thượng đáp :

- Cứ theo lời võ lâm đồn đại thì Tây Vực Ma Đà kinh là một bảo điển trấn giáo của Hỏa Thần giáo, bên trong ghi chép võ công tuyệt học của Tây Vực.

Tiểu Hắc lại hỏi tiếp :

- Thế võ công ấy có đặc dụng không?

Túy hòa thượng đáp :

- Tại sao lại không đặc dụng? Võ công của Tây Vực đã ngạo thị võ lâm, Ma Đà kinh là cuốn võ học đứng đầu của Tây Vực, những nhân vật bình thường chỉ học được một chiêu nửa thức cũng đủ dương danh trong thiên hạ rồi.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Nếu vậy, tại sao lão hòa thượng lại không chịu trao đổi?

Túy hòa thượng đáp :

- Cứ xem điểm này thì Tàn Phong Bối Diệp tất nhiên phải có điểm nào cao minh hơn Ma Đà kinh cho nên lão hòa thượng mới không ưng thuận đánh đổi.

Tiểu Hắc hỏi tiếp :

- Sau rồi thế nào nữa?

Hòa thượng đáp :

- Hỏa Thần giáo chủ bình sinh hành sự rất cố chấp, nghe lão hòa thượng trả lời như vậy bèn giận dữ biến sắc mặt lạnh lùng nói :

- Lần này bốn tọa mời đại sư tới ước hội, đã dùng tiên lễ hậu hĩnh, xin đại sư hãy suy ngh kỹ lại thì hơn.

Lão hòa thượng cương quyết đáp :

- Lão nạp đã nói một thì không thể là hai, đã quyết định rồi dù Giáo chủ có nói nhiều cũng bằng vô ích thôi. Lão nạp xin kiêu từ.

Nói đoạn ông ta liền rời khỏi chỗ ngồi, đang định rút lui thì Hỏa Thần giáo chủ cười nhạt, hỏi :

- Đại sư coi Hỏa Thần giáo là một nơi như thế nào?

Lão hòa thượng đáp :

- Dù có là nơi đầm rồng hang hổ, lão nạp đã nói rồi tuyệt nhiên không bao giờ hối cải.

Nghe tới đó, Tiểu Hắc giật mình kinh hãi, xen lời nói :

- Hồngбет! Tại sao lão hòa thượng ấy không biết sống chết là gì cả? Vị ấy có biết võ công không?

Túy hòa thượng đáp :

- Lúc đầu thì ta cũng có ý nghĩ như nhỏ mi vậy, về sau ta mới hay rõ lão hòa thượng không phải là ai xa lạ.

Tiểu Hắc vội ngắt lời, hỏi :

- Vị ấy là ai thế?

Túy hòa thượng đáp :

- Vị ấy là sư tổ của Tổng Nhạc Phi, Bát Long Tôn Giả.

Kỳ thực Tiểu Hắc chưa nghe thấy cái tên Bát Long Tôn Giả bao giờ, nhưng còn Tổng Nhạc Phi thì nó vẫn thường được nghe người ta nhắc nhở tới. Khi đại quân của Kim Ngột Truật kéo xuống miền Nam thì đều bị quân của Nhạc Phi đánh cho đại bại chạy vất giò lên cỏ.

Trong đầu óc của thằng nhỏ thì Nhạc Phi là một vị đại anh hùng đại tướng quân, nay lão hòa thượng nọ lại là sư tổ của vị đại anh hùng, thì tất nhiên võ công phải cao siêu lắm rồi cho nên nó liền nói :

- Thì ra là như thế. Chắc Bát Long Tôn Giả trong võ lâm phải là một nhân vật danh tiếng rất lừng lẫy?

Túy hòa thượng đáp :

- Đương nhiên rồi. Bát Long Tôn Giả là một vị tiền bối dị nhân nhưng võ công của ông cao siêu tới mức nào thì cho tới hôm nay cũng chưa một ai được hay rõ.

Tiểu Hắc bỗng xen lời hỏi :

- Thế Bát Long Tôn Giả đứng dậy định bỏ đi, Hỏa Thần giáo chủ xử trí ra sao?

Túy hòa thượng đáp :

- Hỏa Thần giáo chủ dùng lời nói khích bác Bát Long Tôn Giả ẩn chứng võ học, đôi bên lấy một ngàn chiêu làm giới hạn. Nếu như Bát

Long Tôn Giả tiếp được tới một ngàn chiêu, thì Giáo chủ sẽ không hỏi tới chuyện Tàn Phong Bối Diệp thủ nữa.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Thế Bát Long Tôn Giả có nhận lời không?

Túy hòa thượng đáp :

- Đương nhiên là nhận lời rồi. Nếu như không nhận điều kiện ấy thì thử hỏi Trung Nguyên võ lâm còn mặt mũi, sĩ diện nữa không?

Tiểu Hắc mặt bỗng lộ vẻ khấn trương, trong đầu óc mờ ảo ẩn hiện hai vị võ lâm tiền bối võ công cao siêu tuyệt đỉnh đang đấu với nhau rất kịch liệt, đến nỗi cát bay đá chạy mây gió cũng phải biến sắc, nhật nguyệt cũng phải lu mờ. Nó chỉ tiếc hận là đã không ra đời trước đây mười năm để đích mắt được mục kích trận đấu hãn hữu ấy.

Đoạn nó lại hỏi :

- Thế người nào bị đánh bại?

Túy hòa thượng thở dài, đáp :

- Đương nhiên là Bát Long Tôn Giả bị bại rồi. Nếu như không bị thua, thì tại sao ông ta lại té ngã trên đồng tuyết tại cốc đạo núi Côn Luân?

Tiểu Hắc hậm hực, giậm chân; nói :

- Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật!

Túy hòa thượng lại tiếp :

- Căn cứ ở những lời trước khi Bát Long Tôn Giả tắt thở đã tiết lộ, thì ông ta mãi tới chiều một ngàn lẻ một mới bị đánh bại, cho nên cũng bị bại một cách rất oanh liệt.

Tiểu Hắc bỗng thất kinh hỏi :

- Thế Bát Long Tôn Giả chết rồi?

Túy hòa thượng đáp :

Ông ta cố gắng trở về tới cốc đạo núi Côn Luân rồi không sao gượng được nữa liền té ngã trong cơn mưa tuyết. Đã sẵn thương tổn chân nguyên ông ta liền bị hàn băng xâm nhập huyết đạo nên không cứu vãn được nữa.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Bị bại là bại chứ tại sao lại còn bảo là bại rất oanh liệt là nghĩa thế nào?

Túy hòa thượng đáp :

- Theo như Bát Long Tôn Giả kể lại, thì ông ta cùng Hỏa Thần giáo chủ đã thỏa thuận ấn chứng giới hạn trong vòng một ngàn chiêu.

Khi tới chiêu chót, ông ta sử dụng tới chiêu thứ năm trong Tàn Phong Bối Diệp thủ vào thức thứ ba là Hủy Hàn Vô Tướng giải thế Hỗn Hỗn Cương Cương của Thiên Hỏa thập nhị thức Ma Đà kinh. Ông ta đẩy được Giáo chủ lui về phía sau hai bước, nhưng cuộc tỉ thí vốn tới đó

đã coi như chấm dứt vì đã đủ một ngàn chiêu và có thể nói Bát Long Tôn Giả đã thắng lợi. Nhưng giữa lúc ấy, sắc mặt Hỏa Thần giáo chủ bỗng biến đổi đột nhiên lại ra tay tấn công thêm một chiêu nữa. Chiêu thức này cực kỳ quái dị oai lực mạnh mẽ tuyệt luân, vượt hẳn những thể thức trong Thiên Hỏa thập nhị thức. Bát Long Tôn Giả bỗng cảm thấy kinh khí của mình chợt bị ngưng trệ không sao vận lên được nữa, tâm tạng kinh mạch liền bị chỉ phong của Hỏa Thần giáo chủ quét trúng...

Tiểu Hắc bỗng à lên một tiếng thất thanh rồi xen lời hỏi :

- Nếu như vậy, chẳng phải là Tàn Phong Bối Diệp thủ địch không nổi Ma Đà kinh ư?

Túy hòa thượng đáp :

- Ai bảo là địch không nổi. Nhưng đó cũng là một công án của võ lâm, không ai có thể hiểu rõ được bên trong có những uẩn khúc gì? Tại sao Bát Long Tôn Giả khi tới chiêu thức thứ một ngàn lẻ một thì kinh khí bỗng dừng lại bị ngưng trệ như vậy? Bên trong thật bao hàm rất nhiều nghi vấn. Tuy vậy, theo bát Lững Tôn Giả nói, thì Tàn Phong Bối Diệp thủ có tất cả sáu chiêu, mà ông ta chỉ mới học hỏi được có năm chiêu mà thôi, còn chiêu sau cùng thì ông ta không thể nào luyện tập nổi. Nếu như ông ta luyện thành công được chiêu thức sáu ấy thì có lẽ Hỏa Thần giáo chủ đã bị đánh bại rồi.

Tiểu Hắc lè lưỡi hỏi tiếp :

- Sao chiêu thức sáu ấy lại lợi hại đến như vậy? Và tại sao Bát Long Tôn Gia lại không thể luyện tập được? Chiêu thức thứ sáu ấy thế nào mà lại khó khăn đến như vậy?

Túy hòa thượng đáp :

- Đó là một chiêu mà có cái tên rất cổ quái gọi là Bồ Đề chứng quả. Theo trong kinh văn thì nói về sự việc đức Phật khi đắc đạo ở dưới gốc cây Bồ Đề mà ra. Người muốn luyện tập thành công thứ nhất là phải có một ý chí cực kỳ kiên tâm chịu đựng được tất cả mọi sự đau khổ nhất trong sự tu luyện mà thân phải trải qua một tai nạn thập tử nhất sinh hoặc trong người bị bách độc xâm nhập và bị sức độc tàn phá cực kỳ ghê gớm khổ sở mới có thể luyện được thành công. Bát Long Tôn Giả ngày trước đã không tạo ngộ ấy cho nên không có cách nào luyện tập được.

Tiểu Hắc nghe xong trong lòng lầy lăm lẹ vô cùng lại hỏi tiếp :

- Thế sau đó Bát Long Tôn Giả trao cho hòa thượng Bồ Tát cuốn kinh phải không?

Túy hòa thượng đáp :

- Đó có thể gọi là một xảo ngộ nhưng chỉ tiếc thay hòa thượng ta tức

duyên quá mỏng, đã nắm được trong tay sau lại để mất đi, mà chỉ học hỏi được có một chiêu thôi. Hà! Đáng tiếc thay!

Tiểu Hắc bỗng ồ một tiếng xen lời nói :

- Thì ra vừa rồi Bồ Tát không được học hết những thế thức trong Tàn Phong Bối Diệp thủ là vì đã để thất lạc đi mà nên, có lẽ vì hòa thượng Bồ Tát uống rượu say sưa rồi đánh rơi mất phải không?

Túy hòa thượng trợn tròn mắt đáp :

- Say cái cóc khô? Hòa thượng ta làm sao có thể say được! Đó là vì ta giao đấu với các cao thủ của Tây Vực Hỏa Thần giáo, rồi để rơi xuống một cái đầm cực kỳ giá lạnh...

Tiểu Hắc lại nghe nhắc tới Tây Vực Hỏa Thần giáo liền giật mình thất kinh, vội ngắt lời hỏi :

- Ôi chà! Tại sao Hỏa Thần giáo lại kiếm chuyện gây rối với hòa thượng Bồ Tát như vậy?

Túy hòa thượng chậm rãi đưa hồ lô rượu lên tu ừng ực một hồi, rồi mới lau mép, thở dài, nói :

- Lúc này hồi tưởng lại chuyện ấy, ta đã có thể đoán ra được tại sao Bát Long Tôn Giả lại bị đánh bại ở chiêu thứ một ngàn lẻ một đó.

Rất có thể là Giáo chủ Hỏa Thần giáo đã bố trí sẵn một cạm bẫy.

Hỏa Thần giáo chủ mưu mô rất thâm hiểm. Y biết Bát Long Tôn Giả không phải là người dễ đối phó, nếu không lén ám hại ngầm thì không sao thành công được. Cho nên y tính toán Bát Long Tôn Giả như không tiếp nổi một ngàn chiêu thì không có gì đáng nói cả, còn như nếu tiếp được thì quả nhiên kỳ tích ở chiêu thứ ngàn lẻ một đó tức là đã trúng phải độc kế hại ngầm mà y đã sắp sẵn.

Ngừng giây lát Túy hòa thượng mới kể tiếp :

- Khi vừa tiếp xong chiêu thứ một ngàn thì Bát Long Tôn Giả bỗng cảm thấy kinh khí bị ngưng trệ rồi thọ chỉ thương. Tuy vậy Bát Long Tôn Giả vẫn không thể coi là đã bị đánh bại vì đã tiếp đủ đến chiêu thứ một ngàn rồi. Hỏa Thần giáo chủ vì tự thị thân phận cho nên không dám trở mặt hủy bỏ cuộc giao ước mà cưỡng đoạt lấy Bối Diệp kinh, đành để cho Bát Long Tôn Giả rời khỏi xứ Tây Vực nhưng sau đó y vội ngầm phái người theo dõi và chuẩn bị lúc Bát Long Tôn Giả bị tử thương ra tay cướp đoạt cuốn Bối Diệp kinh. Không may cho chúng là dọc đường bỗng thất lạc mất tung tích của Bát Long Tôn Giả và hòa thượng ta lại may mắn gặp gỡ Bát Long Tôn Giả trên mặt đất tuyết tại núi Côn Luân rồi được ông ta trao cho cuốn Bối Diệp kinh ấy. Vì hòa thượng ta cũng là người trong cửa Phật như vị ấy.

Tiểu Hắc đứng ngẩn người ra nghe, vội hỏi tiếp :

- Tại sao hòa thượng Bồ Tát biết Hỏa Thần giáo ngầm phái người dò

theo Bát Long Tôn Giả?

Túy hòa thượng đáp :

- Sau khi ta tiếp nhận cuốn Bối Diệp ấy thì Bát Long Tôn Giả viên tịch ngay. Ta liền đào một cái hố tuyết để chôn cất ông ta. Đang lúc ấy bỗng nghe thấy tiếng nói của bọn Hỏa Thần giáo từ dưới cốc khẩu truyền tới.

Một tên nói :

- Kỳ quái thật! Tại sao nơi đây bỗng nhiên lại có thêm dấu chân của người khác nữa thế này?

Một tên khác cũng kêu ủa một tiếng hỏi :

- Hồng bát! Nếu như lão hòa thượng ấy bị tử thương trên mặt tuyết và bị một người khác phát hiện lấy mất cuốn Bối Diệp kinh ấy đi thì chúng ta biết trở về bẩm báo với Giáo chủ ra sao?

- Chúng ta phải nhanh chân lên, mau theo dõi những vết tích này xem sao.

Tiếp theo đó liền có những tiếng chân nổi lên dồn dập rồi có hai tên giáo đồ Hỏa Thần giáo xuất hiện. Lúc ấy ta nghe thấy chúng đối đáp với nhau nhắc tới Giáo chủ gì đó, trong lòng liền nổi giận liền ngừng chân quay người lại. Một tên giáo chúng thấy ta đang đứng ở trên mặt tuyết liền quát hỏi :

- Hòa thượng kia chớ chạy.

Ta liền đáp :

- Các người có chạy thì chạy chứ ta việc gì mà phải chạy. Các người không thấy hòa thượng ta đang đứng thờ ơ tuyết hay sao?

Tên giáo chúng đứng cạnh liền nói :

- Hòa thượng kia, người là ai?

Ta liền ung dung đáp :

- Mỗ là hòa thượng.

Một tên hơi ngần người ra mặt liền lộ sát khí nhưng rồi lại đổi thành ôn hòa ngay, dịu giọng hỏi :

- Dám hỏi đại sư phụ pháp hiệu là gì?

Lúc ấy ta biết rõ Hỏa Thần giáo đã dùng thủ đoạn để hãm hại Bát Long Tôn Giả cho nên ta đã nảy sinh tâm lý ghét hận cực độ liền đáp :

- Pháp hiệu của bản tăng là Đả Hỏa.

Một tên liền nhanh nhẩu xen lời :

- Thì ra là Đả Hỏa đại sư. Ngưỡng...

Chữ mộ còn chưa thoát ra khỏi miệng y đã chợt phát giác ra chữ Đả Hỏa là bao hàm nhiều ý nghĩa. Tên Hỏa Thần giáo mặt liền biến sắc mắt lộ hung quang cười nhạt nói :

- Con lừa sói đầu kia, hai chữ Đả Hỏa đó là có ý nghĩa gì?

Ta ung dung đáp :

- Đó là pháp hiệu của bản tăng. Bản tăng xưa nay rất thích đả hỏa thì pháp hiệu là Đả Hỏa, còn có ý nghĩa gì nữa!

Tên kia liền xen lời nói :

- Hòa thượng người không biết chúng ta là nhân vật của Hỏa Thần giáo được phái tới đây hay sao? Pháp hiệu của người là Đả Hỏa chắc có lẽ người đã chán sống rồi phải không?

Ta cười ha hả đáp :

- Hòa thượng mỗi xưa nay chỉ biết uống rượu ăn thịt chó, làm gì có tâm trí rảnh rang đâu mà để ý tới Hỏa Thần giáo là cái cóc chết gì.

Tên đứng cạnh đột nhiên nổi giận nói :

- Hỏa Thần giáo của chúng ta tiếng tăm lừng lẫy võ lâm oai trấn thiên hạ, không ai là không hay biết. Tên lừa sói đầu, người có phải cố ý chọc ghẹo các ông nội này đây không?

Tên kia cũng quát tháo :

- Tên lừa sói đầu kia! Người có thấy một lão hòa thượng đi qua nơi đây không?

Ta nghe thấy hai tên nọ cứ luôn miệng bảo ta là lừa sói đầu trong lòng đã bực bội rồi nhưng vẫn cố nén lửa giận, liền chỉ xuống dưới mặt tuyết nói :

- Hòa thượng nọ đang nằm ngủ ở dưới này. Hai người muốn tìm y thì cứ việc chui xuống đó một thử.

Hai tên giáo chúng Hỏa Thần giáo đột nhiên cả giận nhưng cũng chưa kiếm được cớ gì để phát tác. Bọn chúng vội đưa mắt nhìn một nắm mồ tuyết cạnh đó nơi ta đã mai táng Bát Long Tôn Giả rồi vội vã tới đó định quật mồ lên xem. Thấy vậy ta liền quát bảo :

- Ngừng tay lại! Các người định làm gì thế?

Một tên đáp :

- Chúng ta muốn tìm hiểu một vật.

Ta liền lạnh lùng hỏi :

- Vật mà các người muốn tìm có phải là cuốn sách này không?

Ta liền moi luôn cuốn Tàn Phong Bối Diệp thủ ra cho chúng xem.

Hai tên nọ vừa trông thấy cuốn sách mắt đều lộ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ đồng thanh hô lớn :

- Đúng rồi Đúng rồi! Đúng là cuốn Bối Diệp kinh ấy đây.

Rồi bọn chúng liền nhảy xổ tới. Ta đã nhẹ nhàng quay người tránh sang bên quát bảo :

- Quyển sách này là trước khi lão hòa thượng lâm chung trao lại cho mỗi. Các người làm gì mà không có quy củ gì cả muốn cướp vật của

người như vậy?

Một tên liền đáp :

- Chúng ta từ Tây Vực đuổi tới tận đây cũng vì cuốn sách này mà nên. Nếu hòa thượng người muốn có một mối giao tình tốt đẹp với Hòa Thần giáo chúng ta hãy trao cuốn sách ấy ra đây. Chúng ta sẽ bắt với Giáo chủ ban tặng lại cho vô số kim ngân châu báu không sao kể xiết. Hòa thượng người chỉ cần gật đầu nói một câu ưng chịu thôi, bọn mõ cam đoan người sẽ được hưởng một cuộc đời sung sướng bất tận.

Ta cười ha hả đáp :

- Các người đã tìm lầm đối tượng rồi. Hòa thượng ta đã là người xuất gia đem thân vào chốn Tứ đại giai không thì kim ngân châu báu có nhiều cũng ích lợi gì đâu? Còn quyển kinh Phật này ta sẽ đem về để sớm tối tụng niệm kinh kệ.

Một tên bỗng cười nhạt nói :

- Hòa thượng, kỳ nhân ở trước mặt chớ nên đặt điều nói dối.

Người đừng mong dùng những lời hoa ngôn lộng ngữ để đánh lừa được bọn mõ. Ta nói cho hòa thượng người biết, dù có là lão Hoàng đế cũng phải e dè nể mặt Giáo chủ chúng ta ba phần, mà nay rượu mời mi không uống lại cứ thích rượu phạt.

Ta cố ý khiêu khích bọn chúng liền giơ cao hồ lô rượu lên cười ha hả đáp :

- Hề hề, hòa thượng ta còn nghiện rượu đã nổi lên rồi thì rượu mời cũng uống rượu phạt cũng chẳng từ. Các người không nhìn thấy chiếc hồ lô này hay sao?

Bọn chúng trông thấy cái hồ lô của ta dường như tỉnh ngộ, một trong hai tên liền hét lớn một tiếng tung mình nhảy tới cướp lấy cuốn Bồ Diệp kinh của ta. Nhưng ta cũng đã đoán trước được hành động của bọn họ nên không khách khí gì cả liền hơi nghiêng mình sang bên rồi giương luôn năm ngón tay bên tả chưởng ra, nhanh nhẹn chộp vào cổ tay tên nọ hất mạnh một thế, y liền bắn văng ra phía xa. Tên kia liền nhằm hông bên phải của ta tấn công. Lúc ấy ta bỗng nổi sát cơ muốn báo thù cho Bát Long Tôn Giả liền đọi thế công của y sát người ta mới khẽ lui về phía sau nửa thước hữu thủ thừa thế bổ mạnh xuống đầu y một chưởng. Chỉ nghe thấy y kêu hự một tiếng, óc đã vỡ toang ngã lăn ra chết ngay tại chỗ.

Tên kia bị ta hất văng ra phía xa thấy ta đánh chết tên đồng bọn của y, liền hoảng sợ vô cùng vội co giò bỏ chạy ngay.

Tiểu Hắc ngẩn người ra nghe bỗng xen lời hỏi :

- Theo câu chuyện ấy thì hòa thượng Bồ Tát đã chiến thắng, tại sao

lại còn để thất lạc mất cuốn Bối Diệp kinh ấy?

Hòa thượng rầu rĩ đáp :

- Hà? Cũng vì chuyện ấy mà về sau ta đã gặp nhiều điều phiền phức. Sau khi ta đánh chết tên giáo chúng Hỏa Thần giáo nọ, trên giang hồ liền loan truyền là Túy hòa thượng đã chiếm được cuốn Thiên Trúc Tàn Phong Bối Diệp thủ. Tiểu tử ngươi có biết không?

Quyển Tàn Phong Bối Diệp thủ ấy là một quyển kỳ kinh thuộc vào hàng đệ nhất trong võ học cho nên các võ lâm nhân vật không ai là không muốn chiếm đoạt. Nhưng vì tên tuổi Túy hòa thượng của ta quá lừng lẫy, nên bọn họ vẫn có điều e dè kiêng nể, không ai dám tới hỏi thẳng ta mà chỉ ngấm ngầm theo dõi ta để kiếm cơ hội hạ thủ lên. Tiểu Hắc le lưỡi, nói :

- Nếu vậy, hòa thượng Bồ Tát bị lâm vào tình trạng nguy hiểm thật.

Túy hòa thượng cười ha hả đáp :

- Nói thật cho mi biết, nếu cứ đường đường mình đao mình thương ra mặt đối địch, thì hòa thượng ta không phải nói khoác, chỉ một cái khua tay múa chân cũng có thể quét sạch được hết bọn chúng. Nhưng bọn chúng lại cứ hành động lén lút lút lút khiến cho ta ăn ngủ không yên. Vì thế ta liền lên Vân Mộng sơn ẩn dật, để tránh mọi sự phiền phức, rồi ta đem chiêu thứ nhất ra luyện tập. Rất khó khăn nên ta liền bỏ xuống Tương Dương ở miền Nam. Dọc đường ta phát hiện tung tích của một bọn người bí mật theo dõi.

Tiểu Hắc xen lời hỏi :

- Bọn chúng định ra tay hạ thủ hòa thượng Bồ Tát?

Túy hòa thượng đáp :

- Dĩ nhiên rồi. Nhưng sau đó chúng đều bị ta giết sạch. Hôm đó ta đang định tới Ngũ Phúc Ba uống rượu, nhưng khi chỉ còn cách hơn mười dặm nữa là tới nơi thì bỗng phát hiện kẻ địch rất lợi hại.

Tiểu Hắc vội hỏi :

- Kẻ địch nào mà lợi hại thế?

Túy hòa thượng đáp :

- Khi ta đang lướt đi trên một vùng hoang vu vắng vẻ ít có dấu chân người bước tới, hai bên toàn là vách núi cao chọc trời, tình thế kinh hiểm vô cùng. Ta đang định đi xuống một sơn cốc thì bỗng thấy dưới cốc có mười một nhân vật Hỏa Thần giáo xuất hiện.

Tiểu Hắc vội ngắt lời hỏi :

- Mười một tên Hỏa Thần giáo ấy thì có gì là lợi hại? Hòa thượng Bồ Tát chỉ một khuỷu tay đã đánh chết ngay được một tên thì chắc những tên này Bồ Tát cũng sẽ đối phó được một cách rất dễ dàng.

Túy hòa thượng cười ha hả đáp :

- Tiểu tử ngươi nói dễ nghe thật. Ngươi có biết mười một nhân vật Hỏa Thần giáo đó lai lịch như thế nào không?

Tiểu Hắc nghĩ bụng :

- “Tiểu tử ta làm sao mà biết được cơ chứ!”

Nghĩ đoạn, nó liền khế lắc đầu, Túy hòa thượng liền nói :

- Mười một nhân vật Hỏa Thần giáo đó chính là các vị hộ pháp của Đông Tây lưỡng viện bên cạnh Hỏa Thần giáo chủ. Tây viện có năm nhân vật gọi là Ngũ Hành đội, Đông viện thì có sáu người, gọi là Lục sứ giả, võ công cao siêu vô cùng. Hà! Kể ra bọn chúng lợi hại thật!

Tiểu Hắc lại xen lời hỏi :

- Thế hòa thượng Bồ Tát có đánh bại được bọn chúng không?

Túy hòa thượng cười ha hả đáp :

- Lúc ấy hòa thượng ta liền cả giận, xông ngay lại kịch chiến bọn chúng. Hơn nữa ta lại vừa học được thêm một chiêu Tàn Phong Bối Diệp thủ lợi hại cực độ cho nên khó mà bị chúng đánh bại được. Nhưng tiếc thay lúc ấy con sâu rượu của ta đang hoành hành cho nên ta không có lòng dạ nào mà giao đấu với bọn chúng.

Tiểu Hắc xen lời nói :

- Việc ấy cũng chẳng có gì là quan hệ. Không muốn giao đấu thì còn sợ gì bọn chúng đuổi theo kịp.

Túy hòa thượng đáp :

- Đương nhiên rồi! Đương nhiên rồi! Lúc ấy cơn nghiện rượu của ta đã nổi lên khiến ta thêm thường đến nhỏ rãi nên cứ vừa đánh vừa chạy, khi ấy đã tới bên một cái đầm. Chiếc đầm này ở sâu bên dưới một vách núi. Khi còn cách ngoài mười trượng ta đã cảm thấy có một luồng khí âm hàn bốc lên lấn áp tới mình mấy khiến ai nấy cũng đều cảm thấy lạnh buốt. Bên cái đầm đó cây cỏ đều không sao mọc nổi và cũng không thấy bóng dáng của chim chóc. Ta lại thấy từ dưới đầm những luồng hơi lạnh cuộn cuộn bốc lên hung ác cực độ, trong lòng bỗng nghĩ tới trong truyền thuyết vẫn đồn đại về một chiếc đầm là Ma Trảo Hàn Đàm hàng trăm năm nay không một ai dám tới gần. Cách đầm trong vòng mười trượng thì người và vật đều không thể sống sót được.

Tiểu lắc giật mình thất kinh vội hỏi :

- Ôi chà! Thế Bồ Tát đã chạy tới ven đầm, chả hóa ra đã tìm đến chỗ chết?

Túy hòa thượng cười ha hả đáp :

- Không phải chỗ chết! Không phải chỗ chết! Nếu đúng thế, thì làm sao ta có thể sống sót được mà ăn nhậu như thế này.

Tiểu lắc liền nói :

- Thế hòa thượng chả đã nói, cách đầm trong vòng mười trượng thì người và vật đều hết cả là gì?

Túy hòa thượng cười đáp :

- Câu đó chỉ là để nói những người chưa luyện tập qua nội công, cho nên không chống chọi nổi những luồng hàn khí xâm nhập cơ thể, còn ta là Bồ Tát cơ mà.

Tiểu Hắc vội hỏi tiếp :

- Sao rồi thế nào, Bồ Tát mau kể tiếp đi?

Túy hòa thượng đáp :

- Khi ta lui tới ven đầm lập tức vận chân nguyên lên chống chọi với luồng hàn khí ấy rồi cúi đầu xuống nhìn. Ta tính toán từ bên này đầm nhảy sang vách núi bên kia khoảng cách chỉ chừng mười trượng là cùng, nhận thấy khinh công của mình có thể nhảy qua được. Ta liền không suy nghĩ không đắn đo gì nữa, vội tung mình nhảy luôn sang bờ bên kia. Ngờ đâu khi thân hình lướt tới giữa đầm thì dưới đáy bỗng xông lên một luồng hàn khí cực kỳ mạnh mẽ hút lấy chân ta xuống bên dưới.

Tiểu Hắc nghe tới đó bất giác buột miệng thất thanh la lên một tiếng.

Tuy nó biết rõ hòa thượng Bồ Tát không bị chết nhưng nó cũng không tránh khỏi được sự kinh hãi liền nói :

- Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật! Thế hòa thượng Bồ Tát đối phó như thế nào?

Túy hòa thượng quát bảo :

- Nguy hiểm cái gì. Ta chả đang còn sống ở trước mặt mi đấy ư!

Hà! Tuy tình cảnh ấy không làm khó dễ được ta nhưng cũng do đó mà ta bị rơi mất quyển Bối Diệp kinh ấy. Đáng tiếc thật, đáng tiếc thật!

Tiểu Hắc vội hỏi :

- Rơi mất như thế nào?

Túy hòa thượng thở dài, đáp :

Khi thân hình ta lơ lửng giữa đầm, thấy dường như sắp bị hút xuống bên dưới, ta giật mình kinh hoảng, vội chân trái đạp lên chân phải vận sức vọt mình lên trên cao hai trượng, uốn mình lộn một vòng, đầu dưới chân trên, sử dụng một thế Phi Yến Xuyên Ba là là lướt qua mặt hồ ấy, bắn sang vách núi đối diện. Ngờ đâu, đang lúc ta lộn người liền nghe thấy tồm một tiếng, cuốn Bối Diệp kinh đã thoát khỏi người ta rớt xuống đầm. Nói ra thì thật kỳ quái, cuốn Bối Diệp kinh đó làm bằng lá cây, nhưng khi rớt xuống dưới đầm liền xoáy tròn ốc rồi chìm luôn xuống bên dưới.

Túy hòa thượng vừa kể tới đó mặt lộ vẻ rầu rĩ luyến tiếc vô cùng, lại

đưa hồ lô lên tu một hồi rồi khẽ đưa vạt áo lên mép lau, thở dài một tiếng.

Tiểu Hắc bỗng hỏi :

- Thế mười một tên hộ pháp Hỏa Thần giáo đó có trông thấy cuốn Bối Diệp kinh bị rơi xuống đầm không?

Túy hòa thượng đáp :

- Tại sao lại không trông thấy. Khi ta nhảy sang được vách núi bên kia nhìn thấy bọn mười một tên Hỏa Thần giáo cứ đứng trở mắt lên nhìn xuống đáy đầm.

Một lúc sau chúng mới giậm chân hậm hực quay người bỏ đi.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Thế bọn chúng không đuổi theo hòa thượng Bồ Tát nữa?

Túy hòa thượng đáp :

- Chúng còn đuổi theo ta để làm gì nữa: Xưa nay bọn chúng với ta vô cừu vô oán, mục đích chỉ vì Hỏa Thần giáo muốn cướp cho được cuốn Bối Diệp kinh ấy. Nay cuốn kinh thư đã bị rớt xuống đầm đăng nọ, thì chúng chỉ còn có cách nhảy xuống dưới đầm ấy mà lấy thôi!

Tiểu Hắc hỏi tiếp :

- Hòa thượng Bồ Tát, thế người không nghĩ cách lấy lại cuốn Bối Diệp kinh ấy ư?

Túy hòa thượng thở dài đáp :

- Không còn phương pháp nào khả dĩ thực hiện được để lấy cuốn sách ấy cả, bởi vì hàn đầm ấy hàng trăm ngàn năm nay chưa hề nghe nói có ai xuống dưới đó mà được sống sót trở về.

Tiểu Hắc tỏ vẻ luyến tiếc nói :

- Nếu vậy cuốn Bối Diệp kinh độc nhất vô nhị ấy cũng sẽ bị thất truyền từ đây rồi.

Hòa thượng gật đầu đáp :

- Đó là một tổn thất rất lớn của Trung Nguyên võ lâm chúng ta, và cũng có thể nói là một điều đại bất hạnh cho võ lâm Trung Nguyên. Nhưng số trời đã định như vậy thì còn biết làm sao được.

Túy hòa thượng nói tới đây bỗng tỏ ra cảm khái vô cùng thở dài sườn sượt không ngớt.

Đang lúc ấy bỗng nghe thấy phía ngoài Sơn Thần miếu có tiếng chân người đi tới. Một nhân vật Cái bang dơ dáy bước vào vừa trông thấy Túy hòa thượng liền mừng rỡ vỗ tay lớn tiếng cười ha hả.

Túy hòa thượng đưa mắt nhìn nhân vật Cái bang dơ dáy nọ cũng cất tiếng cười ha hả nói :

- Ý! Lão cái khùng nguời ở đâu chui ra thế? Có phải vừa lén lút ở trong xó bếp Hoàng đế lão tử ăn trộm thịt nướng ló mặt ra đây

không?

Thì ra lão Cái bang bản thủ nọ không phải ai xa lạ mà chính là Hoàng Diện Phong cái. Và ngôi miếu đồ nát ấy Vũ Trụ nhị kỳ ngẫu nhiên không hẹn mà cùng tụ hội. Hoàng Diện Phong Cái bỗng thở dài đáp :

- Ma men người tối ngày cứ nhậu say be bét chẳng lý tới việc gì cả! Ma men người có biết không, trong bếp của Hoàng đế lão tử lúc này cũng chẳng còn vật gì để mà ăn cả.

Túy hòa thượng cả cười hỏi :

- Tại sao thế?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Vì tên gian tặc dâng nước cho ngoại bang Miêu Truyền trong triều đình áp chế thiên tử theo chiếu chỉ sai chư hầu cùng văn võ bá quan, thực tế Hoàng đế lão tử không còn nắm chút quyền hành nào trong tay cả.

Túy hòa thượng nghe nói đưa tay lên vỗ vỗ vào đầu nói :

- Mồ hồ đồ thật! Hồ đồ thật! Hòa thượng ta chỉ tưởng tên Miêu Truyền ấy chỉ đi bắt cóc con gái nhà người ta đem về cho sư phụ y là Cô Lâu giáo chủ luyện tà pháp tà ma quỷ quái gì đó, chứ không ngờ đến cả dòng dõi họ Triệu cũng bị áp chế nốt. Thế là phải rồi! Thế là phải rồi!

Hoàng Diện Phong Cái bỗng trợn mắt lên hỏi :

- Bạn nói tên Miêu Truyền bắt con gái nhà người ta đem cho Cô Lâu giáo chủ luyện yêu pháp, cái đó có thực không?

Túy hòa thượng đáp :

- Mồ đánh lừa bạn để làm gì? Người không nhìn thấy vị cô nương này ư? Nàng chính là người mà tên Miêu Truyền đã bắt cóc trao cho tên Cô Lâu yêu đạo đấy.

Đoạn ông giơ tay rà chỉ Trần cô nương vẫn nằm cạnh đó chưa lai tỉnh. Hoàng Diện Phong Cái đưa mắt liếc nhìn Trần cô nương rồi lại nhìn lại phía Tiểu Hắc bỗng cất tiếng cười ha hả nói :

- Ma men người thâu được tên đồ đệ này từ hồi nào thế? Trông căn cốt của y thế này thật rất thích hợp cho việc luyện võ.

Túy hòa thượng đáp :

- Nói ra thì lão cái khùng người chó nên chê cười. Người cũng biết hòa thượng mỗ là một con sâu rọu biếng nhác, làm gì còn thời giờ rồi rảnh đâu mà thâu đồ đệ nữa.

Hoàng Diện Phong Cái bán tín bán nghi, lại chăm chú nhìn Tiểu Hắc một hồi mới hỏi tiếp :

- Ma men người bảo thằng nhỏ này không phải là đồ đệ điều này

người đánh lừa ai chứ đánh lừa ta sao nổi. Trông nó chả có một cơ sở rất vững chãi là gì?

Túy hòa thượng vội đáp :

- Sư phụ của nó là Ngao Sơn đại thủy tổ Bao Đả Thắng. Phong lão cái, người đã nghe thấy ai nói tới cái danh hiệu ấy bao giờ chưa?

Hoàng Diện Phong Cái đưa tay lên gãi cái đầu bù rối như tổ quạ một hồi rồi đáp :

- Cái danh hiệu này gần đây trên giang hồ mỗi có phảng phất nghe thấy người ta nhắc nhở tới, dường như là một nhân vật điên điên khùng khùng thì phải.

Ông ta lại quay sang Tiểu Hắc hỏi :

- Hải tử, người tên là gì?

Tiểu Hắc nghĩ bụng :

- “Trông lão Cái bang này như điên điên khùng khùng nhưng hòa thượng Bồ Tát đối với ông ta cũng rất thân mật, xem ra tất nhiên cũng phải vào hàng dị nhân gì rồi”.

Kỳ thật Tiểu Hắc cũng không hiểu rõ nghĩa hai chữ dị nhân ấy cho lắm, bất quá chỉ thường được nghe các vị tiêu sư trong phiêu cuộc xưng tụng và mỗi khi nhắc tới hai chữ dị nhân thì người nào người ấy hai mắt sáng lên mặt đều lộ vẻ hâm mộ cho nên nó đoán dị nhân này dĩ nhiên là phải một nhân vật võ lâm cao thủ về võ công, có lẽ còn trên cả sư phụ y Bao Đả Thắng nữa là khác. Nên nó vội cung kính đáp :

- Tiểu tử tên là Tiểu Hắc.

Nó vừa đáp xong thì bên ngoài Sơn Thần miếu lại có một người bước vào. Vừa trông thấy Hoàng Diện Phong Cái, người nọ đã khấu đầu hành lễ, bẩm :

- Đệ tử chữ Vũ là Trần Tứ, xin ra mắt sư tổ.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Thôi, người mau đứng lên đi! Bất tất phải hành đại lễ như vậy.

Có phải người là Xuyên Địa Thủ đấy không?

Trần Tứ đáp :

- Bẩm, đó là danh hiệu người trên giang hồ đặt bậy bạ cho đệ tử đó thôi.

Đoạn y lại quay sang bái kiến Túy hòa thượng, và cũng tương kiến với Tiểu Hắc.

Hoàng Diện Phong Cái liền hỏi :

- Trần Tứ! Sao bỗng nhiên người cũng tới đây thế?

Trần Tứ vội đáp :

- Đệ tử đã dò theo tung tích của sư tổ mà tới đây.

Hoàng Diệm Phong Cái lại hỏi :

- Thế người dò theo ta để làm gì?

Trần Tứ đáp :

- Trước đây đệ tử đã phụng lệnh của Tổng đàn liên lạc với các lộ anh hùng để cứu viện Viên đại nhân. Việc ở Hắc Sâm lâm đệ tử có được nghe người ta đồn đại là Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái, Bàn Long lãnh chư vị hảo hán, đã bị lọt vào cạm bẫy. Mười một vị huynh đệ Cái bang chúng ta không một người nào thoát nạn. Xung Vân đạo trưởng cùng các vị anh hùng giữa lúc nguy ngập thì ma đầu Mạc Nam lão ma bỏ cuộc chiến, lướt đi mất dạng.

Sau đệ tử được biết rõ nguyên do. Thì ra vì Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã cướp được Viên đại nhân ở Ly Hồn cốc mà nên. Nhưng sau việc đó thì không còn được nghe tin tức gì của Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ nữa.

Hoàng Diệm Phong Cái ngắt lời hỏi :

- Đúng vậy. Lúc ở Lý gia tập, ta đã ra lệnh cho Liễu Tồn Trung đi cứu viện Viên đại nhân. Mấy ngày sau thì ta không còn nghe thấy tung tích của y đâu nữa. Trong lòng buồn bực, cho nên ta mới chạy Đông chạy Tây để nghe ngóng tin tức của y. Thế người có biết hồi gần đây nó xuất hiện ở đâu không?

Tiểu Hắc nghe thấy Trần Tứ nhắc nhở tới tên Liễu Tồn Trung liền nhớ tới lời Cát Đạt Tổ đã quát bảo nói tiểu tử người so sánh với tên Liễu Tồn Trung như thế nào. Theo câu nói của hán thì đã coi Liễu Tồn Trung là một tay đại kinh địch, nó liền xen lời nói :

- A đúng rồi. Liễu Tồn Trung võ công rất cao có phải thế không?

Trần Tứ nghe Tiểu Hắc nói như vậy liền hơi ngẩn ra, cười đáp :

- Đúng thế. Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ xưa nay không có trận đấu nào mà không chiếm phần thắng, là một nhân vật đứng đầu của giới trẻ tuổi đương kim, từ khi xuất đạo tới giờ chưa hề bị đánh bại lần nào, là khắc tinh của giới hắc đạo. Bạn nhỏ Tiểu Hắc tại sao lại biết được vị ấy?

Tiểu Hắc đáp :

- Đó là do Tiểu Hắc mỗi đã được nghe thấy một kẻ địch nhắc nhở tới. Do đó mỗi mới biết được tên tuổi của vị ấy đấy thôi.

Trần Tứ vội hỏi :

- Kẻ địch ấy tên gì?

Tiểu Hắc đáp :

- Thiết Phiến Tử, mỗi cũng không có hỏi y. Cánh tay của y đã bị một chiêu Đại Tai Càn Nguyên của mỗi đánh gãy gục đấy.

Đoạn nó liền kể từ đầu chí cuối câu chuyện nó đã tao ngộ như thế

nào, từ lúc hành thích võ sĩ áo xám rồi bị người ta bắt đem lên ngựa, rồi gặp gỡ Thiên Sơn thần ni tới cứu nữ đệ tử song nó thừa cơ lén nhảy lên ngựa đào tẩu, rồi gặp Túy hòa thượng nằm ở dưới bụng ngựa, kể đến việc hai người uống rượu hành sự như thế nào, sau đó tới căn nhà trúc của Cô Lâu giáo chủ cứu Trần cô cô ra sao. Những chuyện nó kể đều không phải là việc mà Trần Tứ muốn biết. Hoàng Diệm Phong Cái liền hỏi :

- Trần Tứ, gần đây người có dò ra được tin tức của Liễu Tồn Trung ở đâu không?

Trần Tứ chần chừ giây lát rồi nói :

- Đệ tử có lời mờ nghe thấy, nhưng phần nhiều đều do những câu nói bóng gió trên giang hồ mà thôi, không thể tin cậy được.

Hoàng Diệm Phong Cái vội hỏi tiếp :

- Những câu nói bóng gió ấy như thế nào, mau nói ra cho ta nghe thử xem.

Trần Tứ đáp :

- Mấy hôm trước đây, trên giang hồ có người đồn đại Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã chết.

Câu nói này của y như một tiếng sấm sét nổ giữa thanh thiên bạch nhật khiến ai nấy đều kinh hoàng đến ngẩn người ra. Chỉ thấy Hoàng Diệm Phong Cái bỗng nhảy xổ tới, giơ tay ra xách Trần Tứ lên khỏi mặt đất quát hỏi :

- Trần Tứ, tin tức đó là do ai nói ra? Tên nào đã giết hại Liễu Tồn Trung?

Trần Tứ hoảng sợ đáp :

- Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã bị Thanh Hải Lạp Bọt tự Tôn Kha Ba ném vào trong hàn đầm.

Túy hòa thượng vội hỏi :

- Hàn đầm nào?

Vì cuốn Bối Diệp kinh của Túy hòa thượng cũng bị rớt xuống dưới hàn đầm cho nên việc ấy có một ẩn tượng rất sâu đậm.

Trần Tứ vội đáp :

- Hàn đầm nào thì đệ tử cũng không được biết rõ, chỉ nghe nói chiếc hàn đầm đó ở dưới một vách núi cao hàng ngàn trượng tình thế hung hiểm vô cùng, và họ còn đồn đại là cách chiếc đầm trong vòng mười trượng, thì người hoặc súc vật đều bị hơi lạnh xâm nhập, chết ngay tại chỗ.

Túy hòa thượng bỗng niệm Phật hiệu thờ dài nói :

- A Di Đà Phật! Lại đúng là cái hàn đầm ấy. Đầm này tên gọi là Ma Trảo Hàn Đầm.

Hoàng Diệm Phong Cái vội xen lời, hỏi :

- Ma men, tại sao ngươi lại biết rõ như vậy?

Túy hòa thượng rầu rĩ đáp :

- Tại sao mỗ lại không biết! Chính cuốn Bối Diệp kinh của mỗ cũng bị rơi dưới cái đầm ấy.

Hoàng Diệm Phong Cái ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Ủa! Thật vậy ư? Chẳng trách trên giang hồ loan truyền cuốn Bối Diệp kinh ở Thiên Trúc chỉ xuất hiện một thời gian ngắn rồi lại biệt tăm tích. Thì ra lọt vào tay ma men ngươi. Rồi tại sao ngươi lại để nó rơi xuống dưới hàn đầm ấy?

Lúc này Trần Tứ bỗng như vỡ lẽ điều gì liền buột miệng nói :

- Thì ra như thế! Thì ra là thế! Như vậy là Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ chính là đã chết bởi tay lão tiền bối đấy.

Túy hòa thượng giận dữ quát hỏi :

- Tiểu tử ngươi ăn nói lếu láo gì thế? Hòa thượng ta đến cả hình dáng của Liễu Tồn Trung cũng chưa nhìn bao giờ, tại sao ngươi lại bảo y chết bởi tay ta như vậy?

Hoàng Diệm Phong Cái bỗng trừng mắt hỏi :

- Trần Tứ mi điên rồi hay sao thế? Vừa rồi mi chẳng nói Liễu Tồn Trung bị Thanh Hải Lạp Bột tự Tôn Kha Ba ném xuống dưới hàn đầm sao bây giờ lại bảo y bị chết bởi con mèo say này? Thôi, không cần nói lời thôi gì cả! Lão nhi mỗ cứ việc đi kiếm tên Tôn Kha Ba báo thù mới thôi.

Trần Tứ vội đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Tôn Kha Ba là hung thủ đã giết hại Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ trực tiếp thì làm sao không thể kiếm y để trả thù cho được! Nhưng cũng chính vì cuốn Diệp kinh ấy đã gián tiếp gây nên cái chết của tiểu sư tổ.

Túy hòa thượng liền xen lời nói :

- Ngươi nói làm sao, hòa thượng ta chẳng hiểu gì cả. Mau giải thích rõ ra để ta nghe xem?

Trần Tứ hỏi lại :

- Dám hỏi lão tiền bối, quyển Bối Diệp kinh nọ có phải tiền bối đã được Bát Long Tôn Giả trao cho đấy không?

Túy hòa thượng đáp :

- Ngươi hỏi để làm gì?

Trần Tứ đáp :

- Gần đây đệ tử dò la được, sở dĩ lần trước Hỏa Thần giáo phái Ngũ Hành đội đem Tác Vật thiếp tới Kim Phật giáp đòi lấy Mặc Ngọc, mục đích cũng là vì cuốn Bối Diệp kinh này.

Hoàng Diệm Phong Cái ngạc nhiên hỏi :

- Quái lạ thật! Quái lạ thật! Khối Mặc Ngọc ấy có liên can gì tới cuốn Bối Diệp kinh?

Nhắc tới chuyện Hỏa Thần giáo định chiếm khối Mặc Ngọc, Hoàng Diệm Phong Cái lại nhớ tới việc Kim Phật giáp bị hủy hoại trong lòng lại cảm thấy hơi buồn bực áy náy không yên, vì vụ Ngũ Hành đội tới lấy Mặc Ngọc ấy, Hoàng Diệm Phong Cái đã ra tay đánh bại đối phương phải bỏ chạy về Tây Vực. Lúc ấy tuy là ông ta đã ra tay để giúp đỡ Kim Phật giáp chủ, nhưng sau Kim Phật giáp bị tàn sát cũng là bởi nguyên do Hỏa Thần giáo bị đánh bại quay trở lại trả thù mà nên.

Trần Tứ nói tiếp :

- Mặc Ngọc với Bối Diệp kinh, bề ngoài thì không thấy có gì là quan hệ, nhưng kỳ thật lại có mối liên quan rất lớn, vì khối Mặc Ngọc ấy là một vật kỳ báu, có thể trừ khử được mọi chất độc âm hàn, có công năng khởi tử hồi sinh, cho nên đa số các vị am hiểu đều cho chỗ quý của Mặc Ngọc là vì trong hàn đàm ấy có quyền Bối Diệp kinh.

Nếu như người bên mình không mang theo viên Mặc Ngọc thì không một ai dám xâm nhập vào trong đàm. Hỏa Thần giáo chủ đã quyết tâm đoạt cho được quyền Bối Diệp kinh, cho nên nếu trước không đoạt cho được khối Mặc Ngọc chẳng quan hệ tới cuốn Bối Diệp kinh ấy là gì?

Túy hòa thượng, Hoàng Diệm Phong Cái không hện mà cùng vỗ tay la lớn :

- Đúng thế, đúng thế. Những lý lẽ xét đoán ấy thật không sai chút nào.

Hoàng Diệm Phong Cái cau mày suy nghĩ giây lát mới nói tiếp :

- Lúc trước ta có nghe nói Tam Thủ Thần Thâu Giản Lão Nhị tại địa huyết ở phía sau Kim Phật giáp lấy trộm được viên Mặc Ngọc ấy đào tẩu rồi bị Tề Như Phong đuổi theo rất gấp. Khi tới vùng núi Thiên Sơn Giản Lão Nhị liền nhét khối Mặc Ngọc ấy vào người Liễu Tồn Trung và ngẫu nhiên đã trở thành một vật hộ mạng của y mà Liễu Tồn Trung không hề dám để rời xa khỏi thân mình. Như vậy cho dù Liễu Tồn Trung có bị Tôn Kha Ba ném xuống hàn đàm chưa chắc y đã bị chết.

Trần Tứ thờ dãi đáp :

- Khỏi bẩm tỏ sư gia, nếu như Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ mà có Mặc Ngọc ở bên người thì tất trên giang hồ đã không có lời đồn đại là vị ấy đã bị mạng vong.

Hoàng Diệm Phong Cái ngạc nhiên hỏi :

- Người nói gì? Liễu Tồn Trung đã đánh mất viên Mặc Ngọc ấy rồi ư?
Trần Tứ đáp :

- Cứ theo truyền thuyết trên giang hồ, giả tử Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ có viên Mặc Ngọc trên người thì Tôn Kha Ba làm sao đủ khả năng quăng được vị ấy xuống dưới đầm?

Hoàng Diện Phong Cái mới vỗ lỗ khế, vỗ vào trán, nói :

- Đúng! Đúng! Tên hài tử Liễu Tồn Trung võ công đã đạt tới mức cao siêu, ngay cả ta cũng phải kiêng nể y vài phần, thì Tôn Kha Ba làm sao có thể đủ công lực để làm nổi chuyện ấy. Nếu Liễu Tồn Trung không bị rủi ro nào khác, chắc chắn có lẽ là y đã để mất khối Mặc Ngọc, nên khí âm hàn trong người nổi lên phát tác, không chống lại được, nên mới để xảy ra chuyện đáng tiếc ấy. Hà! Sao lần này tên hài tử Liễu Tồn Trung lại sơ suất đến như vậy, đến nỗi đánh mất cả cái bùa hộ mệnh của mình đi như thế.

Trần Tứ rầu rĩ đáp :

- Theo như sự điều tra của đệ tử biết được, thì Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ không phải đã đánh mất viên Mặc Ngọc ấy, mà là đã đích tay trao cho Hỏa Thần giáo Ngũ Hành đội.

Hoàng Diện Phong Cái trở mắt lên, quát hỏi :

- Trần Tứ, ngươi ăn nói bá láp bá xàm gì thế? Có câm ngay mồm chó lại không! Tiểu tử Liễu Tồn Trung đâu có phải là một tên điên, làm sao có thể trao khối Mặc Ngọc ấy cho Hỏa Thần giáo được?

Trần Tứ vội đáp :

- Vì Hỏa Thần giáo đã bắt giữ nữ đệ tử của Thiên Sơn thần ni làm con tin, và ép buộc Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ phải trao đổi bằng khối Mặc Ngọc.

Hoàng Diện Phong Cái lắc đầu quầy quậy, nói :

- Không có lẽ! Không có lẽ! Liễu Tồn Trung là một người cơ trí tuyệt luân, há lại chịu điều kiện của bọn họ mà trao Mặc Ngọc cho kẻ địch một cách dễ dàng như thế.

Trần Tứ đáp :

- Khi trao viên Mặc Ngọc ấy cho Hỏa Thần giáo Ngũ Hành đội, Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ cũng có dụng ý riêng và tính toán rất kỹ lưỡng mới thực hành.

Hoàng Diện Phong Cái vội ngắt lời nói :

- Người mau nói ra đi? Mau nói ra đi! Dụng ý của y như thế nào?

Trần Tứ đáp :

- Theo lời đồn đại và sự suy đoán của đệ tử thì tiểu sư tổ là một người tài cao, định rằng sau khi trao viên Mặc Ngọc ấy cho đối phương đã ngầm quyết định là sau khi kẻ địch đã giải trừ sự uy hiếp

cho nữ đệ tử của Thiên Sơn thần ni, người sẽ lập tức ra tay đoạt lại khối Mặc Ngọc ấy. Chỉ tiếc thay tiểu sư tổ đã không nghĩ tới một điều là khối Mặc Ngọc ấy vừa rời khỏi thân mình thì luồng khí âm hàn cũng lập tức phát tác, tâm thần liền mơ hồ rồi không sao còn sức lực đoạt lại viên ngọc ấy nữa.

Túy hòa thượng nghe nói tới đó bất giác buột miệng thốt thanh hô lớn một tiếng nói :

- Nếu vậy thì khổ nạn đã tới nơi rồi. Nay Mặc Ngọc ấy đã rơi vào Giáo chủ Hỏa Thần giáo, công lực của y xưa nay vốn đã đạt tới mức tối cao vô thượng giờ đây lại chiếm được khối Mặc Ngọc tất nhiên thể nào y cũng sẽ tới hàn đàm để lấy cuốn Bối Diệp kinh nọ. Hơn nữa y có viên Mặc Ngọc bên ngoài rồi lại được tắm nước trong hàn đàm thì ắt có thể luyện được thành công chiêu thức thứ sáu của cuốn Bối Diệp kinh. Như vậy từ nay trở đi Trung Nguyên hiệp nghĩa đạo không còn ai đủ tài đương đầu với y nữa.

Hoàng Diện Phong Cái cũng cảm thấy tình thế rất nghiêm trọng, trong lòng bồn chồn nóng nảy khôn tả.

Trần Tứ nói tiếp :

- Khái bẩm tổ sư gia, vừa rồi những lời đệ tử thưa cùng đều là những truyền thuyết trên giang hồ cả, chúng ta cũng không nên dựa theo đó mà quá tin. Tiểu sư tổ xưa nay là một người có phúc duyên rất lớn...

Hoàng Diện Phong Cái nóng nảy quát bảo :

- Phúc duyên cái con tườu! Mi đừng có định an ủi lão cái ta làm chi! Tình tiết của câu chuyện người kể vừa rồi rất xác đáng, những truyền thuyết của giang hồ không phải đều là ngụy tạo cả được.

Túy hòa thượng đưa hồ lô tu ừng ực một hồi, rồi xen lời nói :

- Nay chúng ta chỉ còn một con đường duy nhất để hành động: là phải hỏa tốc thông tri cho giới võ lâm hiệp nghĩa đạo, rồi cùng nhau thương lượng kế sách đối phó.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Kế sách gì? Túy hòa thượng người thử nói cho ta nghe qua xem?

Túy hòa thượng đáp :

- Kỳ thật hòa thượng mỗi cũng chưa có kế sách nào cả. Bất quá Hỏa Thần giáo chủ khi xâm nhập Trung Nguyên này theo ý muốn, mấy vị bằng hữu chúng ta sẽ họp nhau lại chen vai thích cánh quyết đấu với y một trận.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Biện pháp ấy cũng coi như là chưa có biện pháp, nhưng cứ theo ý hòa thượng người thì định ước cho vị bằng hữu nào thế?

Túy hòa thượng đáp :

- Trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ, Mạc Nam lão ma và Thiên Diện Yêu Hồ hai nam nữ ấy sớm tối đây thế nào cũng sẽ biến thành bọn chó săn cho người Kim bắt tất phải nhắc nhở tới bọn chúng làm gì. Trừ bọn chúng ra chỉ còn chúng ta cùng Vô Trần đạo hữu ba người, bằng vào sức lực của ta đại khái cũng tạm gọi là đủ để đương đầu với Hỏa Thần giáo chủ.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Kể ra hòa thượng người bàn cũng phải, như thế lực lưỡng đôi bên cũng không hơn kém nhau là bao.

Ông ta cau mày lại suy nghĩ giây lát bỗng giơ tay ra chỉ Trần cô nương đang nằm hôn mê cạnh đó nói :

- Ma men, tại sao vị cô nương này cứ ngủ mê mết mãi như thế vẫn chưa lai tỉnh?

Túy hòa thượng đáp :

- Nàng bị điểm trúng yếu huyệt.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Nếu bị trúng yếu huyệt ngủ, tại sao ma men người không giải huyệt cho nàng ta lai tỉnh?

Túy hòa thượng đáp :

- Mỗ cũng có nghĩ tới điều ấy, nhưng thấy sắc diện của vị cô nương này có lẽ đã qua những sự việc kinh khủng quá độ nên cứ để cho nàng ta càng ngủ nhiều càng tốt. Vì vậy hòa thượng mỗ mới chưa ra tay giải huyệt cho nàng.

Tiểu Hắc trở đôi mắt nhỏ xú lên hỏi :

- Hòa thượng Bồ Tát, nếu cô cô của tiểu tử cứ ngủ mãi như thế không ăn uống gì cả không bị đói khát ư?

Túy hòa thượng đáp :

- Nhỏ mi cứ yên tâm. Cô cô của mi dù có không ăn uống gì trong một tháng cũng không sao cả.

Tiểu Hắc le lưỡi, nói :

- Hòa thượng gia gia, người không đánh lừa tiểu tử đấy chứ?

Trần Tứ nghe ông ta nói vị cô nương nọ có thể trong một tháng có thể không ăn uống gì cả, cũng cảm thấy kỳ quái, sắc mặt có vẻ không tin. Hoàng Diện Phong Cái bỗng cười ha hả, nói :

- Ma men, xem như vậy thì người quả là khăng khải. Đã cho nàng uống Thoát thai đơn phải không?

Túy hòa thượng mỉm cười không đáp, Hoàng Diện Phong Cái quay sang Tiểu Hắc nói :

- Nhỏ người cứ yên tâm, dù cho cô cô của người có không ăn uống gì trong ba tháng cũng không sao cả. Trong tương lai, nếu nàng ta có

luyện võ công, thì kể như trong cơ thể đã có sẵn mười năm công lực rồi?

Ngừng giây lát, ông ta mới quay sang Trần Tứ nói :

- Người hãy cùng Tiểu Hắc bảo hộ Trần cô nương trở về Tổng đàn đi. Vị cô nương này đã được Túy hòa thượng cho uống thuốc thai đơn, ít ra cũng còn ngủ trên nửa tiếng nữa. Tới Tổng đàn rồi nàng sẽ tỉnh lại sau. Hiện tại chúng ta còn phải đi tìm kiếm Vô Trần đạo sĩ, cấp tốc tới hàn đàm để ngăn chặn Hỏa Thần giáo chủ.

Trên đã nói Liễu Tồn Trung vì muốn cứu Hà Ngọc Trì đã lấy viên Mặc Ngọc trao cho ỏa Thần giáo Ngũ Hành đội. Lúc đầu Liễu Tồn Trung đã tính toán thâm, là khi Hà Ngọc Trì vừa được giải trừ sự uy hiếp chàng sẽ cấp tốc tấn công Ha Mật Kim tức thì, đoạt lại khối Mặc Ngọc ấy. Nhưng chàng đã không ngờ tới, khi viên Mặc Ngọc vừa khỏi thân thể thì âm hàn chưởng độc tiềm ẩn trong cơ thể liền nổi lên phát tác ngay. Lúc chàng phát giác được thì đã quá muộn, chân tay đã tê cứng, lạnh như băng, không sao hành động được nữa. Cũng may lúc lâm nguy, tâm trí của chàng vẫn không hỗn loạn, cố dần luồng âm hàn chưởng lực ấy xuống, mặt vẫn cố giữ sắc thản nhiên như thường, dùng Không Thành Kế của Gia Cát Lượng đánh lừa được bọn Ha Mật Kim khiến bọn chúng phái hải sợ đào tẩu ngay. Kỳ thật bọn Ha Mật Kim vốn đã là kinh cung chi diệu, bọn chúng hải sợ oai lực Chấn Thiên tâm pháp của Liễu Tồn Trung, không một tên nào dám thẳng tay đương cự, nhưng vì đã được phụng lệnh của Giáo chủ cho nên phải cố gắng ra sức chu toàn. Nay viên Mặc Ngọc đã lọt vào tay thì bọn chúng không rút lui cho nhanh, còn đợi đến chừng nào nữa. Do đó, Liễu Tồn Trung đã may mắn thoát khỏi được cái chết trong tay bọn chúng. Bằng không nếu là lúc bình thường thì một tên xưa nay vẫn khét tiếng là con cáo già làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt mà rút lui một cách dễ dàng như vậy được?

Trong lúc Liễu Tồn Trung hôn mê bất tỉnh, tính mạng lâm nguy thì sư đồ Tôn Kha Ba đột nhiên xuất hiện. Thầy trò Tôn Kha Ba cũng là vì khối Mặc Ngọc ấy mà đuổi theo Liễu Tồn Trung tới đây.

Ngày nọ khi Tề Như Phong truy cản Tam Thủ Thần Thâu tới Tiêu Sơn, khi y điếm vào Nhuyễn Ma huyết của Thần Thâu rồi lục soát khắp người tên nọ nhưng không thấy viên Mặc Ngọc đâu cả, trong lòng liền hồ nghi vô cùng đã định đem Thần Thâu về Đông Doanh tra vấn. Ngờ đâu giữa lúc đó Bao Đả Thắng và Y Bất Tử từ trong rừng xuất hiện, rồi Tề Như Phong cùng hai võ sĩ áo xám bị Bao Đả Thắng điếm huyết. Y Bất Tử bỗng phát hiện một thanh niên nằm dựa bên gốc cây cạnh đường, biết thanh niên nọ là Cái bang cao thủ Liễu Tồn

Trung hiện trong thân thể đang bị nhiễm phải chất cực độc âm hàn đang lúc phát tác ngờ đâu giữa lúc đó chết âm hàn ấy lại bỗng dừng bị đẩy lui. Tề Như Phong nghe Y Bất Tử nói hình như Liễu Tồn Trung luyện tập môn nội công tâm pháp gì rất đặc biệt cho nên mới tạm thời chế ngự luồng khí âm hàn ở trong người. Nếu như muốn triệt để tẩy trừ được chất hàn độc ấy thì phải tìm tới một nơi cực âm hàn trong thiên hạ. Sau Tề Như Phong trở về Đông Doanh kể lại chuyện trên cho mọi người nghe, Thông Thiên Hiểu sư gia trầm ngâm giây lát bỗng la lớn :

- Phải rồi! Thì ra là thế!

Tôn Kha Ba lúc ấy cũng ngồi cạnh đó, vội hỏi :

- Sư gia có cao kiến gì thế?

Thông Thiên Hiểu đáp :

- Liễu Tồn Trung không phải là đã luyện qua một môn nội công.

NỬA CÔI SƠN HÀ

Hồi 8(a)

Trùng trùng huyền cơ

Uống nước trong đầm bỗng nhiên tỉnh táo!

Thông Thiên Hiểu phát giác ra được điều trên, khiến mọi người mới được vỡ lẽ. Tôn Kha Ba vội hỏi xem Tồn Trung đi về hướng nào rồi vội đem theo Sài Đạt Mộc đi lùng kiếm Liễu Tồn Trung ngay.

Thì ra Tôn Kha Ba vốn là một tay rất giỏi hoạt, trước khi xâm nhập Trung Nguyên, lão cũng được nghe người ta đồn đại, trong Ma Trảo hàn đầm có quyển Bối Diệp kinh, bên trong ghi chép sáu chiêu võ học vô song của thiên hạ. Nhưng cái hàn đầm này là một nơi chí âm chí hàn của trời đất, người tầm thường chỉ ở cách cái đầm trong vòng mười trượng liền lập tức bị hàn khí xâm nhập, chết ngay tại chỗ.

Võ học của Tôn Kha Ba thuộc vào hàng đại tôn sư, khi nào lão lại chịu bỏ qua cơ hội, nên vừa vào Trung Nguyên đã vội đi tới Ma Trảo hàn đầm dò dẫm xem sao.

Lão phát giác thấy hàn đầm nọ quả nhiên hiểm ác ực độ, đúng như lời đồn đại. Vì vậy lão không dám mạo hiểm đành bó tay thúc thủ trở về. Sau lão nghe nói khối Mặc Ngọc có thể đề kháng nổi chất âm hàn chường độc của mình, lão bỗng tỉnh ngộ ngay, biết nếu chiếm được

khối Mặc Ngọc, tất nhiên sẽ có thể xuống được dưới hàn đàm, cho nên lão đã quyết chí chiếm đoạt cho được khối Mặc Ngọc ấy, kéo sọt để lỡ mất cơ hội ngàn năm một thuở này.

Vì Tôn Kha Ba đã luyện tập âm hàn độc công, nếu như y trầm mình được ở trong hồ, thì khang khác nào như cá gặp nước nhờ đó sẽ được tăng gia nội lực gấp bội. Hơn nữa, khi quyền Bối Diệp kinh lọt vào tay lão, nếu luyện tập thành công, lão sẽ trở nên thiên hạ vô địch thủ.

Sau khi Tôn Kha Ba phát giác thấy khối Mặc Ngọc đã bị người khác lấy mất, trong lòng vừa luyến tiếc, vừa bực bội, liền điểm vào huyết đạo Hà Ngọc Trì, định đem về Đông Doanh tra hỏi xem viên Mặc Ngọc ấy lọt vào tay ai? Lão nghĩ thầm :

- “Theo lời đồn đại thì đàm này hiểm ác vô biên, nhưng không biết nó lợi hại đến mức độ nào? Ta hãy thử ném tên Liễu Tồn Trung xuống T bên dưới xem sao? Nếu đúng như vậy, thì ta cũng đã trừ khử được một tên đại kinh địch”.

Lúc ấy Liễu Tồn Trung đã mê man bất tỉnh, lơ mơ cảm thấy có người kẹp dưới hông rồi lướt đi như bay. Chàng mơ hồ tưởng như người nọ là Hà Ngọc Trì, sau chàng lại thoáng nghe tiếng khóc lóc của nàng và những tiếng cười khánh khách rất quái dị, chàng lại cảm thấy thân hình như đăng vân giá vũ, bay bổng lên không trung, rồi rớt luôn xuống một cái hồ nước.

Chàng bỗng run bắn người lên. Chỉ nghe ồng ọc mấy tiếng, chàng đã uống luôn mấy ngụm nước. Chàng cảm thấy nước đàm lạnh buốt khôn tả nhưng kỳ quái thay, sau khi chàng uống luôn mấy ngụm, thần trí bỗng như cảm thấy tỉnh táo hẳn, chân tay không còn thấy tê cứng như trước nữa. Tuy vậy, Liễu Tồn Trung vẫn cảm thấy trong người xương cốt mỗi mọt, rã rời, không sao vùng vẫy được, rồi chàng thấy người cứ từ từ chìm sâu xuống dưới đáy nước.

Chàng vội phong bế hết khí huyết lại, tĩnh tâm định thần trở mắt lên quan sát. Chàng thấy đàm nước này tựa hồ như rất sâu, thân hình cứ chìm dần xuống mãi mà vẫn chưa tới đáy. Nhưng thần trí của chàng mỗi lúc một tỉnh táo thêm, Tồn Trung liền nghĩ thầm :

- “Nơi đây là đâu thế? Tại sao ta lại tới chốn này như vậy?”

Chàng lại thăm chú quan sát kỹ xung quanh, phát giác thấy thân hình mình đang chìm xuống dưới một đầm nước, và lúc này chân chàng đã phạm xuống đáy đầm. Nhưng chàng cảm thấy dưới đáy trơn tuột vội cúi xuống nhìn kỹ, thì ra bên dưới đáy toàn là những tảng đá phẳng lì thật lớn, vì đã lâu năm nên trên mặt đá rêu mọc xanh rì và bên cạnh, nhưng tảng đá nhám thạch kỳ hình quái trạng như nanh

vuốt trông rất kinh hồn.

Liễu Tồn Trung tuy là một người tài cao gan lớn nhưng lúc này thấy tình cảnh trước mặt, bất giác trong lòng cũng hơi cảm thấy hãi sợ. Còn có một điều khiến chàng cảm thấy kỳ quái vô cùng là nước trong đầm này lạnh buốt, như những mũi tên xuyên sâu vào trong da thịt mình. Nhưng chàng vẫn không cảm thấy khó chịu chút nào mà trái lại càng thấy dễ chịu là khác.

Chàng liền nghĩ thầm :

- “Chiếc đầm lạnh lẽo này cổ quái thật! Nhưng không biết ai bỏ ta xuống đây thế?”.

Chàng cố tìm tòi trong óc một hồi nghĩ bụng :

- “Chẳng lẽ Y Bất Tử lại đem ta tới đây để cứu chữa chăng?”

Vì chàng nghĩ tới khi ở Tiêu Sơn, Y Bất Tử có nói là muốn thừa trị tuyệt nọc chất âm hàn thường độc trong người mình, trừ phi phải tới một nơi chí âm khí hàn, hoặc là ăn được một con độc vật sống tới ngàn năm. Chàng lại nghĩ tiếp :

- “Ta bị hôn mê trong lòng Hà Ngọc Trì, không hay biết gì nữa. Chắc giữa lúc nguy cấp, Hà Ngọc Trì may mắn gặp gỡ Y Bất Tử nên lão đã đem ta tới đây để thử chữa trị xem sao cũng nên”.

Nghĩ đoạn, trong lòng chàng bất giác cảm kính Y Bất Tử vô cùng, lại nghĩ tiếp :

- “Không biết Hà Ngọc Trì lúc này ở đâu, hay là vẫn còn đợi chờ ta ở trên mặt đầm?”.

Nghĩ tới đó, bất giác chàng bỗng ngừng đầu lên nhìn. Chàng thấy chiếc đầm này sâu vô cùng không sao nhìn thấy rõ được những gì ở bên trên. Chàng kinh hãi vô cùng, nghĩ tiếp :

- “Hồng bét! Cái đầm này sâu như vậy, ta làm sao mà bơi lên nổi?”.

Chàng vội ráng sức bơi lên, nhưng chỉ ngoi được khoảng hai trượng thì dường như dưới đáy lại có một luồng hấp lực gì rất mạnh mẽ hút người chàng xuống dưới đáy đầm.

2. Không bị chết ngộp cũng bị chết đói.

Liễu Tồn Trung thất kinh thảm, bụng ước đoán chiếc đầm này rộng vào khoảng trên dưới mười trượng, chàng liền từ từ di động tới vách đầm, muốn bấu víu vào để leo lên trên. Nhưng phía vách đầm ấy trơn và rêu bám đầy, trơn tuột vô cùng, không một chỗ nào có thể bấu víu nổi.

Liễu Tồn Trung kêu khổ thầm, nghĩ bụng :

- “Thế là hồng bét! Y Bất Tử có lòng cứu ta, kỳ thật lại hóa ra làm hại. Vì nếu cứ ở mãi dưới đáy đầm này, nếu không bị chết ngộp chắc cũng bị chết đói mất”.

Tuy trong lòng chán nản vô cùng, nhưng xưa nay chàng vốn tính nết rất khoáng đạt lại nghĩ tiếp :

- “Y Bất Tử đã có nói: Ta trúng phải âm hàn chường độc, nếu có Mặc Ngọc trong người thì cũng chỉ duy trì được đến năm năm tính mệnh là cùng, nay có chết sớm năm năm thì cũng có gì là đáng tiếc.

Chôn thân ở trong cái đầm này lại là một nơi mai táng tuyệt đẹp hẳn hỮu, kể ra cũng lý thú lắm”.

Nghĩ tới đó, tinh thần bỗng cảm thấy sảng khoái, không không còn cảm thấy vương vís lo nghi gì nữa, liền men theo vách đầm tiến thẳng về phía trước.

Quẹo qua một khúc quanh, chàng bỗng phát hiện thấy phía trước mặt có một cái hang động, cửa động rất lớn, có thể hai người sánh vai nhau qua được. Liễu Tồn Trung không ngần ngại gì cả, tiến luôn vào.

Chàng thấy trong động đen ngòm, giơ tay ra không thấy rõ năm ngón trong lòng liền nổi tính hiếu kỳ, nghĩ thầm :

- “Sao dưới đầm này lại bỗng có một cái hang động như thế này?

Trước sau gì cũng chết, ta cứ việc tiến bừa vào bên trong thử xem!”

Chàng liền lần mò bước vào. Thời gian khoảng uống cạn một chén trà, bỗng cảm thấy trên đầu đau nhói. Thì ra chàng đã tiến tới lỗ tận cùng của hang động và chạm vào cái vách.

Chàng lại dùng tay mò mẫm vào vách động rồi quẹo ngang sang bên thấy còn có đường đi tiếp, liền nghĩ bụng :

- “Thì ra cái động này vốn quanh co khúc chiết. Ta hãy cứ tiến vào sâu xem sao”.

Chàng nhận thấy càng đi, đường càng dốc cao lên và hang động ấy tựa hồ như nhô dần lên phía trên và nước hồ càng lúc càng khô cạn, lúc ấy chỉ còn tới đầu gối chàng. Chàng đưa mắt quan sát phía trước mặt, thấy phía cạnh động đạo ấy có lọt một tia sáng lơ mờ, khiến có thể coi rõ được sự vật bên trong. Liễu Tồn Trung trong lòng mừng rỡ vô cùng, nghĩ thầm :

- “Nơi đây đã có lọt đôi chút ánh sáng, chắc phải có thông đạo. Ta hãy thử tiến thẳng tới xem sao”.

Chàng lại tiếp tục tiến lên phía trên. Nơi đây nước đầm lại càng cạn hơn trước, chỉ còn tới mắt cá chân, và lúc này mắt chàng cũng đã nhìn rõ mọi vật xung quanh hơn trước.

Chàng chăm chú quan sát động đạo, bỗng phát hiện cách đó không xa có một quyển sách bằng lá cây, một nửa chìm ở dưới mặt nước, một nửa nằm gác lên một tảng đá nhỏ. Nước đầm sóng sánh lấn át, khiến quyển sách nọ rung động bập bênh không ngớt. Mắt Liễu Tồn

Trung rất sắc bén, chàng đã nhìn rõ lưng cuốn sách dường như được cột bằng dây gai, liền nghĩ thầm :

- “Những lá cây kia đã được người ta đóng thành sách, mà nơi đây lại không thấy tung tích một người nào cả, thì tại sao lại có vật này được?”.

Chàng vội tiến tới lượm lên xem, quả nhiên thấy cuốn sách nọ được đóng lại bằng dây gai một cách rất khéo léo, và một số lá cây bị nước ngâm lâu ngày đã có một làn rêu xanh mỏng phủ lên, nên chàng cầm vào tay cảm thấy nhờn nhớt và giá lạnh vô cùng.

Liều Tồn Trung vội chùi sạch làn rêu mỏng ấy đi. Chàng đã lờ mờ trông thấy có mấy hàng chữ. Chàng xem kỹ, thấy những chữ nọ dường như đã được dùng móng tay khắc thành. Những chữ ấy là: “Tàn Phong Bối Diệp thủ”.

Chàng cảm thấy cái tên này dường như có lần mình đã được nghe thấy rồi. Chàng cau mày lại, cố tìm tòi. Đột nhiên chàng tỉnh ngộ nghĩ bụng :

- “Phải rồi. Đây là một bộ võ học kinh điển của Thiên Trúc, mà hồi còn nhỏ ta đã được Bang chủ kể cho hay. Bộ Thiên Trúc Tàn Phong Bối Diệp thủ này bị thất lạc trong Ma Trảo hàn đàm. Chẳng lẽ chiếc đàm này lại là Ma Trảo hàn đàm?”

Nghĩ tới đó, chàng hơi ngẩn người ra, một hồi lâu sau mới nghĩ tiếp :

- “Nhưng cuốn này là võ học của Thiên Trúc, không phải của Trung Nguyên. Nay ta cũng khó mà sống sót ra khỏi được cái hầm này, có học cũng vô ích thôi”.

Chàng thuận tay quăng cuốn sách sang một bên. Ngờ đâu cái ném bừa ấy của chàng, cuốn sách lại ngẫu nhiên rơi luôn vào một khe đá trong vách động. Nếu người nào không tìm kiếm kỹ lưỡng thì không sao tìm được. Thấy vậy chàng lại nghĩ bụng :

- “Đó cũng là ý trời. Quyển võ công bảo điển này số nó phải bị thất truyền, cho nên dù có người nào tiến vào đây cũng không sao phát hiện được”.

Chàng lại tiếp tục tiến thẳng về phía trước. Nơi đây đã không còn thấy một giọt nước nào nữa, mà động đạo chỉ toàn là nham thạch lởm chởm. Trên đỉnh động nhấp nhô đầy thạch nhũ. Vách động những tảng đá mọc tua tủa nhọn hoắt. Có tảng trông hình dạng rất quái dị, khiến người nào yếu bóng vía cũng phải cảm thấy rùng mình sởn gai ốc. Liều Tồn Trung lúc này cảm thấy bụng đói cồn cào liền nghĩ thầm :

- “Chắc có lẽ ta bị chết đói mất. Thì ra nơi đây không có thông đạo gì cả”.

Chàng lại đưa mắt nhìn về phía đỉnh Đông, thấy nơi cao nhất chỗ có hình cong cong tròn ốc của đỉnh động có một tia ánh sáng phản chiếu vào, liền nghĩ thầm :

- “Tia sáng đó tất nhiên phải ở bên ngoài lọt vào. Xem như vậy, nơi đây phải là trong lòng một ngọn núi”.

Liễu Tồn Trung ước lượng đỉnh động hình tròn ốc đó chỉ cách chỗ chàng khoảng năm chục trượng là cùng. Chàng vội thử vận khí lên xem sao, phát giác thấy chân khí vẫn chưa hoàn toàn tương thông, tự biết chất âm hàn chường độc ấy vẫn còn tiềm ẩn trong người hoàn toàn chưa bị đẩy lui. Ý chí cầu sinh của chàng bỗng nổi dậy, Tồn Trung nghĩ bụng :

- “Nhân lúc ta chưa bị đói đến tả người, sao không tiến thẳng lên trên đỉnh động, xem có con đường nào ra bên ngoài được không?”

Nghĩ đoạn, chàng liền men theo con đường khúc chiết quanh co đó tiến thẳng lên phía trên. Khi chàng lên tới chỗ khoảng bốn chục trượng vì chân lực không được liên tục hoàn toàn, nên khí âm hàn trong cơ thể đôi lúc nổi dậy hoành hành, khiến mấy lần chàng suýt té ngã xuống bên dưới.

Cũng may ý chí của chàng rất kiên nhẫn, cho nên đã hóa biến thành an, và cuối cùng chàng đã lên tới được đích. Chàng bỗng giơ tay trái ra chộp lấy một khối thạch nhũ, lướt tới chỗ có phát ra tia ánh sáng le lói.

Chàng đưa mắt nhìn, thì thấy chỗ có ánh sáng lọt vào đó là một lỗ hổng trên đỉnh vách, khoảng một nắm tay, bất giác chàng thất vọng, khẽ thở dài một tiếng.

Ngờ đâu, vì tiếng thở dài đó, ý chí cương quyết của chàng cũng tan biến khiến luồng khí âm hàn ở trong người lại thừa cơ nổi lên phát tán.

Liễu Tồn Trung giật mình thất kinh, vội vận khí dần nén lại nhưng không còn kịp nữa, liền cảm thấy bàn tay trơn tuột, không sao còn nắm vững được mỗm thạch nhũ nọ nữa, thân hình như con diều đứt dây từ trên năm mươi trượng đó rớt xuống bên dưới.

Nơi chàng vừa ngã xuống, chung quanh đầy những viên đá nhọn hoắt như những mũi kiếm bén nhọn chồm chồm nhô lên, nếu như va chạm vào thì khắp nhân thể sẽ lở chỗ như tổ ong, khó lòng toàn mạng.

Liễu Tồn Trung giật mình kinh hãi, trong cơn nguy cấp, chàng không kịp suy nghĩ lắm, chân trái vội đạp lên chân phải, cong mình uốn lưng thân hình ở trên không bỗng chéch ngang sang bên. Chỉ nghe thấy bộp một tiếng, may mắn người chàng liền bắn sang một thạch động

khác cạnh đó, rồi nằm hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Không biết bao lâu sau, Liễu Tồn Trung mới dần dần lai tỉnh, phát giác thấy mình đang nằm trong một hang động liền đưa mắt quan sát tứ phía, bất giác bỗng giật mình thất kinh.

Thì ra giữa hang động có một chiếc bồ đoàn được bện bằng cỏ rất lớn, xem thấy thì chiếc bồ đoàn đã rất cũ kỹ, không biết đã trải qua bao nhiêu thời đại. Trên bồ đoàn có một nhân vật ăn mặc theo lối đạo sĩ điềm nhiên tĩnh tọa, mặt hướng vào vách động.

Liễu Tồn Trung không sao nhìn rõ được đạo sĩ nọ niên kỷ độ bao nhiêu. Chàng thấy áo đạo bào của đạo sĩ nguyên là màu trắng, nay đã biến thành màu vàng cỏ. Mãi một hồi lâu sau, đạo sĩ ngồi trên bồ đoàn vẫn bất động.

Liễu Tồn Trung vội quan sát kỹ, thấy ông ta ngồi theo lối đả tọa nhập định, liền nghĩ bụng :

- “Không ngờ trong cái đầm này lại có người cư trú được. Nếu vậy chả lẽ quyền Bối Diệp kinh vừa rồi là của đạo sĩ này chăng?”

Chàng vội nhồm dậy, lớn tiếng hỏi :

- Xin bái kiến đạo trưởng.

Chàng kêu gọi liên tục mấy lượt, mà đạo sĩ nọ vẫn ngồi bất động như trước liền hoài nghi vô cùng vội đứng dậy tiến tới xem, rồi bất giác bỗng kêu một tiếng.

Thì ra vị đạo sĩ nọ chỉ là một cái xác chết, trên mặt mạng nhện cùng bụi bặm bám đầy, không biết đã chết từ bao giờ. Đạo sĩ ngồi xếp bằng tròn hai tay đan vào nhau, đặt ngửa giữa hai đùi. Trong những ngón tay còn kẹp một tấm giấy dài.

Liễu Tồn Trung vội tiến tới trước mặt đạo sĩ vái một cái, nói :

- Lão tiên bối hãy dung thứ cho cái tội đường đột.

Chàng vội với tay lấy tấm giấy xem, thấy trong đó viết rằng :

“Phía sau động này có một con Lục Trảo Hà Mô (con thiềm thừ sáu móng) vốn là một con đại độc vật sống hàng ngàn năm. Nếu để nó xuất động sẽ di họa nhân gian. Vì vậy ta xuống đầm nghĩ cách diệt trừ. Ngờ đâu luyện võ chưa thành đã bị độc tánh làm thương tổn chí mạng. Nơi con Hà Mô tiềm phục ở phía thông lộ...”

Liễu Tồn Trung đưa mắt tìm kiếm, thấy hang động này diện tích rất lớn, trong giấy nói phía sau động có con Lục Trảo Hà Mô, không biết nó ẩn thân ở nơi nào? Bất quá Tồn Trung chỉ khẳng định được một điều là đạo sĩ này phải là một nhân vật chính phái. Vì ông ta nói là xuống đầm để diệt trừ con Hà Mô cực độc. Đó là đã hy sinh cả thân mình, hoàn thành nghĩa cử cho nhân loại.

Liễu Tồn Trung xưa nay vốn rất tín ngưỡng những nhân vật hiệp

nghĩa, chàng lại vái thêm mấy vái, miệng lẩm bẩm nói :

- Lão tiên bối tuy chưa diệt trừ được con đại độc vật ở trong đầm này, nhưng nghĩa cử này của tiên bối cũng đủ noi gương thiên cổ. Vái xong, chàng lại bỗng cảm thấy một luồng khí âm hàn ở trong người dần dần nổi lên phát tác, liền nghĩ thầm :

- “Vị lão tiên bối này nói luyện công chưa thành đã bị chất độc làm thương tổn, không biết ông ta đã luyện môn công phu gì?”

Chàng vội quay lại phía vách động, phía trước mặt đạo sĩ nọ xem sao. Chàng thấy trên vách đá lơ mờ ẩn hiện khẩu quyết vận công. Hàng thứ nhất có bốn chữ như sau :

“Thiên nhân kinh giải”

Bên dưới bốn chữ ấy lại có hàng chữ nhỏ chú thích như sau :

“Thiên nhân kinh giải là tối cao cảnh giới của sự học đạo. Nguyên là Tỉ muội thiên trong Hà lạc thư đời hục Hy, thất truyền đã mấy ngàn năm nay. Thiên võ công này lấy chữ Vô mà ra. Từ chữ Vô mới sinh ra chữ Hữu. Từ Hữu sinh Tượng, từ Tượng sinh Biến. Đó là tiêu chuẩn của thiên hạ vạn vật. Đào luyện võ cũng lấy chữ Vô nói lên sự tối cao cảnh giới. Từ chữ Vô với chữ Hữu rồi chuyển dần tới mức Đạo lý vô thượng. Đó là cái lẽ nhập đạo của võ học.”

Bên dưới lại có ghi chú thích như sau :

“Một âm một dương gọi là đạo. Nhân giả lấy chữ Nhân làm tôn chỉ. Trí giả lấy chữ Trí làm đường lối. Bách tính hàng ngày vẫn thường sử dụng tới mà không mấy ai hiểu nguyên lý sâu xa ấy, còn cái đạo Quân tử cũng vì lẽ đó mà bị lệch lạc. Vì vậy, kinh giải này là để chỉ điểm thấu triệt cùng am tường nguyên lý căn cơ của nền tối cao võ học.”

Kế đó là khẩu quyết Tọa công cùng đồ hình của Thiên Nhân kinh giải. Dưới đó lại có một hàng chữ như sau :

“Thiên Nhân kinh giải tọa chiêu đồ thức... PhânCung Quái Tượng”.

Liễu Tồn Trung biết Phân Cung Quái Tượng đó là một chiêu võ công trong Thiên Nhân kinh giải trong lòng, không có gì là hứng thú cả, nghĩ bụng :

- “Làm sao lại chỉ có một chiêu võ công thế này? Chẳng lẽ chỉ học hỏi được có một chiêu như vậy mà có thể chế phục được con Lục Trảo Hà Mô hay sao?”

Chàng lại đọc tiếp xuống bên dưới, thấy chiêu võ công Phân Cung Quái Tượng ấy có tất cả bốn thức, có thể sử dụng được bằng chưởng chỉ, và cũng có thể sử dụng được bằng quyền kiếm.

Đối với chưởng pháp Liễu Tồn Trung vốn đã có một căn bản rất uyên thâm, nhất là Cái bang Chấn Thiên tâm pháp là một môn công phu

độc bộ võ lâm. Chàng liền nghĩ thầm :

- “Phân Cung Quái Tượng này là môn võ công gì thế? Chẳng lẽ còn hơn môn Chấn Thiên tâm pháp hay sao? Ta đã luyện Chấn Thiên tâm pháp mà thân thể bị nhiễm phải luồng âm hàn chướng độc, cho đến bây giờ vẫn chưa hóa giải nổi.”

Tuy nghĩ như vậy, nhưng chàng đối với các hình đồ tọa công của Thiên Nhân kinh giải cũng nảy sinh ra tính hiếu kỳ. Lúc này bụng đã dần dần cảm thấy đói khát chất âm hàn ở trong người lại thừa cơ xông lên làm nguy. Chàng vội ngồi xuống nghỉ ngơi điều tức bên lão đạo sĩ vô tình bị những đồ hình trên vách của Thiên Nhân kinh giải lấp loáng trước mặt hấp dẫn. Liễu Tồn Trung liền nghĩ bụng :

- “Dù Thiên Nhân kinh giải này có lợi hại tới đâu, ta cũng không thèm học làm chi. Trong người ta hiện đang bị âm hàn chướng độc hoành hành không mong gì hóa giải nổi, dù có học thành công thì cũng chỉ ngồi đợi chết mà thôi. Giả sử như không chết vì âm hàn chướng độc thì ta cũng không sao ra thoát khỏi được cái đăm này, không chết khát thì cũng bị chết đói mất thôi.”

Tuy trong đầu óc tự nghĩ là không học, nhưng mắt chàng lại không chịu rời đi chỗ khác. Tồn Trung lại lẩm bẩm tự nói với mình :

- “Không phải là ta định học làm chi, mà ta chỉ ngồi đây tĩnh tâm định thần một hồi thôi!”

Tuy chàng quyết tâm không học và nhắm nghiền mắt lại nhưng khi vừa nhắm mắt thì Linh Đài lại tỉnh táo vô cùng. Tọa công đồ của Thiên Nhân kinh giải cứ in sâu vào trong đầu óc chàng, khiến chàng dù không muốn cũng không sao xua đuổi cho được.

Lúc này từng câu, từng chữ, cứ thế đồ hình trên vách cứ từ từ hiện ra trong đầu óc chàng một cách rất rõ ràng và thật dị thường rồi bỗng dưng chàng chuyển người theo những thế thức trên vách, nghĩ thầm :

- Có lẽ thức này nguyên thủy như vậy, chắc không sai cho lắm.

Rồi chàng mở mắt ra nhìn, quả nhiên thấy mình biểu diễn đúng không sai chút nào. Trong lòng bất giác cảm thấy hứng thú vô cùng. Sự hứng thú này khiến chàng cảm thấy an ủi vì tâm trí linh tuệ của mình chứ không phải đã học hỏi đúng thế thức ấy mà nên.

Bất giác mắt chàng tự nhiên nhìn xuống bên dưới nơi ghi chú khẩu quyết thấy viết như sau :

“Nhất cần cần vi thiên, nhị đoái đoái vị trạch. Tam ly ly trung hư, tứ chấn chấn ngưỡng vu. Ngũ tổn tổn hạ đoạn, lục khả khả trung mãn. Thất cần cần phúc sản, bát khôn khôn lục đoạn. Nhất cần Nhị đoài thuộc Thái dương. Tam ly Tứ chấn thuộc Thiếu âm. Ngũ tổn Lục

khảm thuộc Thiếu dương. Thất cần, Bát khôn thuộc Thái âm”.

Đọc liền hai lần, bỗng nhiên chàng tỉnh ngộ :

- “Vừa rồi mình tự nhủ là không thêm học hỏi, mà lại sao bây giờ lại đọc hai câu khẩu quyết trên như vậy? Thôi, không học nữa! Không học nữa!”

Tuy tâm ý lại nhủ tiếp như vậy, rồi hai mắt lại nhắm nghiền lại ngay, nhưng hai mắt vừa khép lại thì Tọa công đồ hình của Thiên Nhân kinh hiện lên rất rõ ràng, từng thể thức một xâm nhập vào trí não chàng, trong lòng liền si mê, lại lẩm bẩm đọc tiếp các khẩu quyết trên vách.

Phàm là người học võ thường ai nấy đều dưỡng thành một cái tính rất ham chuộng võ học, võ công càng cao, tính ham chuộng đó lại càng sâu. Liễu Tồn Trung tuy trong lòng luôn luôn nhủ thầm không học Thiên Nhân kinh giải nhưng chàng không sao tự chủ được với võ công ghi trên vách đá, rồi chàng lẩm bẩm nói với mình :

- Thừa lúc nhàn rỗi này không có việc gì giải muộn, ta cứ đọc chơi cũng chả sao.

Sau khi đã lẩm bẩm tự nói với mình chàng liền chú tâm phân tích kỹ đạo lý vận hành khẩu quyết ấy, bắt đầu luyện tập. Nhất càn càn vi thiên. Chàng liền cảm thấy một luồng khí ôn hòa vận chuyển khắp người, Thiên Đình xuống bên dưới len theo Trung Đình tả long hữu hổ hai nơi huyết đạo trong cơ thể dễ chịu khoan khoái vô cùng.

Luyện đến Nhị đoài đoài vị trạch, thì phảng phất như nơi tâm phủ khí huyết sôi sục tựa như có hàng trăm hàng ngàn con ngựa chạy rồi bỗng thấy sinh ra một tiềm lực vô hình bao quát khắp ngũ tạng lục phủ.

Chàng lại luyện đến Tam ly ly trung hư, bỗng cảm thấy trung bộ nhẹ nhõm khôn tả, và có cảm giác như thân hình đang bay bổng ở trong khoảng không mình mảy thanh thoát nhẹ nhàng một cách kỳ lạ.

Chàng lại tiếp tục luyện tập đến Chấn ngưỡng vu, Tốn hạ đoạn, Khảm trung mãn, Cấn phúc sản, Khôn lục đoạn.

Càng luyện càng cảm thấy chân nguyên sung mãn và dường như có vô số những luồng hơi ấm luân chuyển khắp tứ chi và tuần hoàn khắp châu thân, ngũ tạng lục phủ khiến chàng lúc này mình mảy càng nhẹ nhõm tâm hồn càng thơ thới hơn trước gấp bội, và luồng khí âm hàn ở trong người cũng dần dần bị đẩy lùi.

Tồn Trung bắt giác kinh dị thảm, tiếp tục đọc xuống bên dưới, thấy Thiên Nhân kinh giải chỉ có một chiêu võ học là Phân Cung Quái Tượng. Chiêu Phân Cung Quái Tượng này tất cả bốn thức.

Chàng chăm chú xem tiếp, thấy thức thứ nhất tên là Lợi Thiệp Đại

Xuyên, thức thứ hai là Tôn Thượng ích Hạ, thức thứ ba là Nguyên Cát Vô Cữu, thức thứ tư và cũng là thức cuối cùng là Ích Dụng Hung Sự.

Mỗi thức đều có kèm theo những bức đồ giải về thân hình, bộ pháp, chưởng chỉ nhõn mục, và cách thức ngự khí xuất chiêu như thế nào đều có chú giải rất tỉ mỉ, rõ ràng.

Liễu Tồn Trung vốn là một tay võ học đại hành gia, đột nhiên chàng lãnh ngộ được một chiêu võ học chấn cổ tuyệt kim này khiến chàng cảm thấy như say như mê, quên mất cả sự đói khát. Luyện tập luôn mấy hôm Liễu Tồn Trung cảm thấy một mùi thơm thoảng bay vào mũi, liền nghĩ thầm :

- “Kỳ quái thật! Mùi thơm này từ đâu tới thế? Tại sao bây giờ ta mới ngửi thấy?”

Kỳ thật chàng ngẫm hiểu mùi hương thơm ấy chắc đã sớm có từ trước nhưng chỉ vì chưa luyện Thiên Nhân kinh giải trong thân thể bị chất độc âm hàn hoành hành, chân nguyên không sao hội tụ được, cho nên chàng mới không ngửi thấy mùi thơm nọ.

Liễu Tồn Trung vì mấy hôm miệt mài luyện tập Phân Cung Quái Tượng cho nên quên cả đói khát. Lúc này bỗng ngửi thấy mùi thơm ấy liền cảm thấy bụng đói cồn cào. Vì mùi thơm nọ là hương thơm của một thứ trái cây vừa chín mùi tỏa ra, nên chàng cảm thấy ngọt ngào khôn tả.

Liễu Tồn Trung vội đứng bật dậy, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhõm như muốn bay bổng lên trên không, tinh thần linh mẫn sung túc.

Lúc ấy mùi thơm của thứ trái cây nọ càng lúc càng nồng nặc khiến chàng phải thềm thuồng nhỏ nước miếng ra. Chàng vội tìm theo tới một bên vách của phía góc động, thấy trên vách đá đột ngột có một thân cây nho nhỏ chỉ cao khoảng hai thước, nhưng lá mọc rất xum xuê, um tùm sắc đen xẫm như mực. Trên ngọn cây có một trái tròn màu hồng, không biết tên gọi là gì và mùi thơm cũng tỏa ra từ trái cây chín mọng ấy.

Liễu Tồn Trung lúc này đã quá đói khát, không suy nghĩ gì hết vội bỏ vào miệng ăn luôn. Chàng chỉ thấy một mùi thơm ngọt ngào ngào ngào xâm nhập phế phủ khiến tinh thần cực kỳ sảng khoái.

Đoạn chàng lại quay về chỗ cạnh bên thi thể lão đạo sĩ tiếp tục luyện tập cho thuần thuộc bốn thức Phân Cung Quái Tượng.

Hôm sau chàng lại cảm thấy hương thơm ngào ngạt tỏa ra khắp động Liễu Tồn Trung nghĩ bụng :

- Hôm sau khi ta ăn trái cây nọ trong động không còn ngửi thấy mùi thơm nọ, sao lúc này hương thơm lại bỗng tỏa ra ngào ngạt như

vậy?

Lúc này tuy trong bụng chàng không cảm thấy đói khát nhưng vì lòng hiếu kỳ xui khiến, chàng lại tiến tới chỗ cũ xem sao, liền thấy thân cây đen xì nọ, trên đỉnh lại có một trái cây màu hồng thắm.

Liễu Tồn Trung lấy làm lạ vô cùng bụng bảo dạ rằng :

Hôm qua, rõ ràng mình hái xuống ăn, tại sao hôm nay lại có một trái khác như vậy? Và điều kỳ lạ trái cây này cũng cắm vào đúng vị trí mà mình đã hái hôm trước xuống.

Chàng không suy nghĩ gì nhiều nữa, vừa tiến lại gần hái xuống ăn.

Hôm thứ ba cũng thế, lại có một trái khác trở ra đúng nơi vị trí cũ, mùi thơm cũng tỏa ra khắp động Liễu Tồn Trung tới nơi xem thấy vậy liền nghĩ bụng :

- Ủa! Tại sao lại có sự kỳ dị vậy. Mỗi ngày kết một trái. Không biết cây này là cây gì thế?

Nghĩ đoạn chàng lại hái xuống ăn luôn liên tiếp mười lăm ngày, cứ mỗi ngày chàng ăn một trái như thế. Đến ngày thứ mười sáu thì chàng không còn thấy trái kỳ dị nọ trở ra nữa. Chàng vội tiến tới xem sao thì phát giác cây nhỏ ấy đã khô héo hết mà chết.

Lúc này trong thân thể Liễu Tồn Trung chân khí sung túc dị thường, tựa hồ mỗi cái quơ tay gạt chân của chàng cũng đều bao hàm một khí thể phá thạch khai sơn, và luồng khí âm hàn ở trong người chàng cũng bị tiêu giải sạch.

Chàng vội tiến tới cạnh thi thể lão đạo sĩ, nghĩ bụng :

- Sở dĩ ta hóa giải được hết luồng âm hàn chướng độc cũng toàn là do ta đã luyện tập được cách thức tọa công Thiên Nhân kinh giải mà nên, và đó cũng nhờ vị lão tiên bối này gián tiếp chỉ dạy cho.

Nghĩ tới đó trong lòng cảm kích vô cùng, chàng vội quỳ xuống khấn rằng :

- Vãn bối nếu như có thể thoát khỏi được sự nguy khốn ở nơi đây sẽ xin trùng tu kim thân lão tiên bối để báo đáp trong muôn một.

Đoạn chàng liền kính cẩn dập đầu vái ba lạy.

Nhưng chàng bỗng nghe thấy phía dưới chỗ càng vừa dập đầu đó, có tiếng kêu lạch cạch rồi nham thạch liền rẽ ra hai bên, để lộ một tấm da dê.

3. Những lời chỉ dạy trên tấm da dê.

Liễu Tồn Trung thấy trên tấm da dê có viết những dòng chữ như sau :

“Người đã học hỏi được võ công trên vách đá và có lòng báo đáp dập đầu vái tạ, đủ thấy người có lòng trung hậu.

Phía góc động có cây Hỏa Độc Lưu, ta đoán trong vòng năm chục

năm sẽ kết trái, không biết người đã được ăn nó hay chưa? Nếu như ăn rồi thì phải cấp tốc luyện tập thể thức Tọa công trong Thiên Nhân kinh giải liền bảy ngày. Trong vòng bảy ngày đó, tuyệt đối không được di động kéo thương tổn tới chân khí, độc ở trong nội tạng sẽ nổi lên phát tác, sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Nếu qua khỏi thời gian đó thì coi như được vô sự.

Ta biết lúc này người tất sinh lòng hoài nghi tại sao ta có thể biết trước được những hành động của người sẽ làm. Nhưng người nên nhớ một điều, chính vì người đã dập đầu bái tạ mới có thể đọc được những dòng chữ này của ta để lại mà võ công của người lúc này cũng đã tiến bộ vượt hơn xưa gấp bội và khi người có lòng bái tạ ta, khí chân nguyên sẽ ngưng tụ lên trán, khối nham thạch này vì bị luồng chân khí ấy chấn động mà vỡ ra, để lộ tám da dê này. Còn nếu như người là một kẻ ác đồ vong ơn bội nghĩa, tất sẽ không bái tạ ta. Sau khi đã ăn Hỏa Độc Lưu vào trong người sẽ bị chất độc phát tác công tâm mà chết.

Những đồ hình trên vách, người phải cố nhớ kỹ ở trong lòng, rồi lau chùi đi ngay, kéo sau này gian nhân học hỏi được. Ta độ chừng công lực hiện tại của người thì có thể thoát ra được bằng cách xuyên qua chỗ thông quan trên đỉnh động. Còn nếu như không có cách nào thoát thân được, thì cứ việc dời di thể của ta sang bên sẽ có biện pháp.”

Liễu Tồn Trung đọc xong những hàng chữ trên tám da dê đó, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, thở hắt ra một cái, vội theo chỉ thị đã để lại đó luyện tập phương thức tọa công trên vách, thân hình không hề di động chút nào.

Kể từ khi Liễu Tồn Trung vận hành theo thể Tọa công chỉ còn khoảng hai giờ đồng hồ nữa là đủ bảy ngày, và sự luyện công của chàng sẽ được thành tựu.

Đang lúc chàng thần thái như du nhập hư vô đi vào chỗ vô thượng cảnh giới, thì bỗng nghe thấy bên ngoài động có tiếng chân người vọng tới. Lúc này Liễu Tồn Trung đang luyện công tới mức khản trương cực độ, nên chàng không dám di chuyển thân hình mà cứ nhắm mắt tĩnh tâm định thần, ngồi xếp bằng tròn bên cạnh lão đạo sĩ. Thì ra tiếng chân người nọ không phải là ai xa lạ, mà chính là Giáo chủ Vu Điền Hỏa Thần giáo.

Khi Ha Mật Kim thống lĩnh Ngũ Hành Đội chiếm được khối Mặc Ngọc, vội trở về Tây Vực dâng lên Giáo chủ. Hỏa Thần giáo chủ vội giơ tay đỡ lấy, mừng rỡ vô cùng hỏi bọn Ha Mật Kim đã chiếm được viên Mặc Ngọc ấy bằng cách nào?

Ha Mật Kim vội kể rõ đầu đuôi. Hỏa Thần giáo chủ nghe nói Mặc Ngọc ấy lấy được trong tay Liễu Tồn Trung liền nói :

- Tên Liễu Tồn Trung đó có phải là tôn sư của một môn phái không?

Ha Mật Kim đáp :

- Y chỉ là một tên tiểu tử của Cái bang thôi.

Hỏa Thần giáo chủ ngạc nhiên hỏi :

- Chỉ là một tên tiểu tử tại sao lại có thể đả thương nổi bọn Sơ mặc Thổ?

Ha Mật Kim đáp :

- Liễu Tồn Trung tuy là một tên tiểu tử, nhưng võ công của y cũng không kém tôn sư của một môn phái.

Hỏa Thần giáo chủ chỉ nhếch mép cười không đáp. Ha Mật Kim biết Giáo chủ không coi Liễu Tồn Trung vào đâu cả vội nói tiếp :

- Thuộc hạ nói Liễu Tồn Trung võ công không kém gì tôn sư của một môn phái, là chỉ nói riêng về võ lâm Trung Nguyên mà thôi, chứ nếu so sánh với Giáo chủ thì phải nói là một trời một vực.

Hỏa Thần giáo chủ chỉ mỉm cười, như không cần bàn đến vấn đề đó, liền nói lảng sang câu chuyện khác.

Ha Mật Kim đáp :

- Thuộc hạ ngu si nên không sao rõ được thánh ý của Giáo chủ.

Nhưng trước đây Giáo chủ đã có nói cho thuộc hạ hay là muốn lấy viên Mặc Ngọc này để phòng bị mấy lão già ẩn mặt ở Trung Nguyên. Như tương lai, nếu lấy được viên Mặc Ngọc, thì có những dụng ý lớn lao gì, thuộc hạ luôn luôn nhắc trong lòng, nhưng không dám hỏi. Hỏa Thần giáo chủ khẽ gật đầu, nói :

- Nay đã lấy được khối Mặc Ngọc rồi, ta cũng không còn giữ kín điều bí mật ấy làm chi nữa, nói cho các người hay cũng không sao.

Ha Mật Kim cung kính đáp :

- Xin Giáo chủ cho biết thánh ý.

Hỏa Thần giáo chủ suy nghĩ giây lát rồi nói :

- Người có còn nhớ việc mười năm trước ta đã mời Bát Long Tôn Giả tới phó hội hay không?

Ha Mật Kim đáp :

- Dạ thuộc hạ nhớ. Trộm nghĩ Bát Long Tôn Giả tuy võ công có thể đáng được liệt vào hàng đương đầu nổi với Giáo chủ nhưng lão ta đã chôn thân trong khu núi Côn Luân rồi, không biết lại còn quan hệ gì tới khối Mặc Ngọc này nữa?

Hỏa Thần giáo chủ nói :

- Bát Long Tôn Giả tuy đã chết nhưng quyển Bối Diệp kinh của y vẫn còn lưu lạc trong nhân gian.

Ha Mật Kim nói :

- Năm xưa Giáo chủ đã phái mười một vị cao thủ đuổi theo Túy hòa thượng để chiếm lấy quyển Bối Diệp kinh ấy, nhưng trong lúc đào tẩu Túy hòa thượng đã đánh rơi mất cuốn kinh ấy xuống Ma Trảo hàn đầm. Thuộc hạ thiết nghĩ chiếc hàn đầm ấy không ai có thể bẻ măng tới gần được cho nên quyển Bối Diệp kinh cũng coi như bị thất truyền. Sao Giáo chủ còn bảo là lưu lạc nhân gian như vậy?

Hỏa Thần giáo chủ mỉm cười nói :

- Nếu ta có thể lấy được khối Mặc Ngọc thì sẽ xuống dưới đầm thâu hồi lại cuốn Bối Diệp kinh ấy. Như thế đâu có gọi là thất truyền được.

Ha Mật Kim chợt tỉnh ngộ, nói :

- Bây giờ thuộc hạ mới được vỡ lẽ. Thật bội phục Giáo chủ vô cùng.

Hỏa Thần giáo chủ nói :

- Hiện tại chớ nên nói chuyện dông dài. Mặc Ngọc nay đã đem về rồi, chúng ta phải lập tức tới ngay Ma Trảo hàn đầm kiếm lấy cuốn Bối Diệp kinh ấy. Tuy kinh là do những lá cây kết hợp thành, không sợ bị nước hủy hoại, nhưng nếu lấy được càng sớm càng tốt cho chúng ta.

Ha Mật Kim vội đáp :

- Xin Giáo chủ chỉ thị thánh ý cho.

Hỏa Thần giáo chủ trầm ngâm giây lát mới khẽ vỗ tay một cái, chỉ thấy phía sau tấm bình phong bỗng có mười một giáo sĩ áo đỏ xuất hiện. Mười một vị hồng bào giáo sĩ này tuổi tác già trẻ không tương đồng. Người già nhất tuổi khoảng trên sáu mươi, còn người trẻ nhất vào khoảng ba mươi, nhưng người nào người nấy ánh mắt đều lấp lánh thần quang nội liễm, đủ thấy họ đều có một thân thượng thừa võ công.

Mười một giáo sĩ áo đỏ vừa ra khỏi chiếc bình phong đều nghiêm nghị đứng sắp hàng ở trước mặt Giáo chủ cung kính bái :

- Giáo chủ cho gọi, có điều gì sai bảo?

Hỏa Thần giáo chủ hỏi :

- Mười năm trước, các người đã phụng mệnh truy lùng Túy hòa thượng và giao đấu với y ở Ma Trảo hàn đầm phải không?

Mười một giáo sĩ đồng thanh đáp :

- Bẩm đúng vậy.

Hỏa Thần giáo chủ hỏi tiếp :

- Thế quyển Bối Diệp kinh nọ có phải đánh mất các người đã trông thấy rơi xuống hàn đầm. Phải không?

Mười một giáo sĩ lại đồng thanh cung kính đáp :

- Bẩm đúng thế.

Bỗng thấy Hỏa Thần giáo chủ lại vỗ tay hai cái, ngoài đại sảnh một tên giáo chúng liền nhanh nhẹn chạy vào, quỳ một chân trái xuống cung kính bẩm :

- Tụ Bửu Đường xin cung kính nghe Giáo chủ sai khiến.

Hỏa Thần giáo chủ nói :

- Người mau đem Cầu Long sách ra đây.

Tên giáo chúng nọ vội dạ ran, rồi quay mình đi ra bên ngoài tức thì.

Giây lát sau, y đã đem vào một chiếc hộp, bên ngoài bọc bằng da hổ hai tay dâng lên.

Hỏa Thần giáo chủ cầm lấy chiếc hộp, mở nắp ra, chỉ thấy ở trong hộp có để một cuộn dây phát ra những tia sáng lóng lánh.

Giáo chủ lại khẽ giơ tay lên vẫy. Chỉ trông thấy một vị hồng bào giáo sĩ niên kỷ cao nhất vội tiến lại bẩm :

- Giáo chủ có điều chi chỉ thị thuộc hạ?

Hỏa Thần giáo chủ nói :

- Các người sẽ phụ trách đem sợi Cầu Long sách này đến cột vào gần chiếc đầm nọ, ta sẽ noi theo sợi dây này xuống dưới đầm. Đến khi ta lấy được cuốn Bối Diệp kinh sẽ noi theo sợi dây này mà lên trên bờ. Đến lúc các người thấy sợi dây rung động là lúc ta sửa soạn lên tới nơi.

Tên giáo sĩ nọ vội đáp :

- Dạ!

Hỏa Thần giáo chủ sắc mặt bỗng lộ vẻ nghiêm trọng nói tiếp :

- Các người chớ nên xem thường việc này. Ta đã dự liệu thế nào gần hàn đầm cũng có các cao thủ cực kỳ lợi hại ẩn phục. Mười một người bọn người bảo hộ sợi dây này. Ta vẫn có ý lo ngại các người khó mà chu toàn được.

Giáo sĩ nọ vội đáp :

- Thuộc hạ ngu si không bì kịp với sự thấy xa hiểu rộng của Giáo chủ, nhưng theo thiên kiến của thuộc hạ, với thanh thế hiện tại của Hỏa Thần giáo chúng ta, thì còn có kẻ nào to gan lớn mật dám tới vuốt râu hùm như vậy?

Hỏa Thần giáo chủ mỉm cười nói :

- Không phải bỗng toạ đề cao người để làm giảm bớt oai phong của mình. Không nói đâu xa, mười năm trước đây, mười một người các người đã giao đấu với Túy hòa thượng, Hấn bại mà đào tẩu, nhưng Túy hòa thượng vì sao mà lại bị hại, các người có biết hay không?

Giáo sĩ nọ cau mày lại suy nghĩ một hồi rồi đáp :

- Việc này thuộc hạ cũng cảm thấy hơi có chút hoài nghi, vì nếu xem tình hình ngày nọ mà Túy hòa thượng liều mạng tử chiến thì không

biết chắc được là mèo nào sẽ cắn mèo nào. Kỳ thật Túy hòa thượng cũng chưa lộ vẻ gì là đã bị đánh bại cả.

Hỏa Thần giáo chủ nói :

- Do đó, chúng ta có thể suy đoán được. Trung Nguyên võ lâm tuyệt nhiên không phải là không có người tài ba mà chỉ vì hầy còn ẩn dật, chưa chịu xuất đầu lộ diện đấy thôi. Cứ lấy điều đó mà suy ra, mười một người các người hiệp lực mà vẫn chưa có thể chiến thắng được Túy hòa thượng nếu như Túy hòa thượng liên hiệp với một vài cao thủ thượng thừa nữa, mai phục ở gần hàn đàm ra tay cướp đoạt sợi dây Cầu Long sách, thì bốn tọa ắt sẽ bị chôn thân dưới đáy đầm, không sao lên được nữa. Vì vậy, công việc các người bảo hộ sợi dây Cầu Long sách này cũng chính là bảo hộ sự an toàn cho bốn tọa. Trách nhiệm nặng nề ấy, các người có dám đảm đương không?

Mười một giáo sĩ áo đỏ nghe Giáo chủ phân tích đều đưa mắt nhìn nhau, mặt đều lộ vẻ e ngại, không ai lên tiếng đáp lại.

Mười một Giáo chủ áo đỏ không phải vì hãi sợ cho tính mạng của bốn thân mình, mà là vì việc an toàn của Giáo chủ, không ai dám chắc có thể đảm đương nổi được việc ấy hay không? Nếu đúng như Giáo chủ đã dự liệu mà để các cao thủ Trung Nguyên tới cướp đoạt sợi dây Cầu Long sách, thì đó quả thật là một tội rất lớn, có chết muôn lần cũng không sao chuộc lại được. Cho nên mười một giáo sĩ áo đỏ vừa nghe thấy Giáo chủ đề cập tới chuyện năm xưa giao đấu với Túy hòa thượng cạnh hàn đàm, ai nấy đều tỉnh ngộ, vì thấy chỉ riêng một mình Túy hòa thượng, họ vẫn chưa nắm được phần thắng, huống hồ bây giờ ông ta ước hẹn thêm một vài cao thủ tới trợ giúp, thì quả thật bọn họ khó lòng mà đương cự nổi, cho nên ai nấy đều cảm thấy trong lòng nóng nảy băn khoăn, đưa mắt nhìn nhau.

Hỏa Thần giáo chủ thấy tình hình đó cũng không nói gì chỉ im lặng bỏ sợi Cầu Long sách vào trong chiếc hộp bọc da hổ đóng lại rồi mới chậm rãi nói :

- Các người chỉ cần chú tâm bảo vệ sợi dây này là được rồi. Nếu như thấy kẻ địch tới nơi muốn cướp đoạt các người cứ việc ra tay đối phó với bọn chúng. Như thế cũng gọi là hoàn thành trách nhiệm rồi.

Giáo sĩ nọ vội giơ tay ra đỡ lấy chiếc hộp ấy. Mặt lo sợ vội nói :

- Bọn thuộc hạ thật không dám cả quyết sẽ chu toàn được việc này. Thật tội đáng muôn chết! Tội đáng muôn chết!

Hỏa Thần giáo chủ ung dung nói :

- Các người chỉ cần chiếu theo lời dặn bảo của ta là được rồi.

Ngoài ra nếu có xảy ra việc gì thì cũng không liên can gì tới các

người.

Bọn giáo sĩ vội dập đầu tuân lệnh đang định lui ra bên ngoài thì Giáo chủ lại nói tiếp :

- Mười một người các người trước tiên hãy tới Ma Trảo hàn đàm tìm một nơi an toàn ẩn núp, ta sẽ tới đó ngay.

Mười một giáo sĩ áo đỏ vội tuân lệnh cùng lui ra bên ngoài tức thì.

Hỏa Thần giáo chủ liền với cây bút trên bàn viết hai lá thư trao cho Ha Mật Kim nói :

- Sau khi ta rời khỏi nơi đây, người hãy mở bức thư nhất ra coi, chiếu theo chỉ thị bên trong mà thi hành không được chậm trễ kéo lỡ việc.

Ha Mật Kim vâng dạ đỡ lấy hai bức thư ấy rồi lui ra bên ngoài tức thì.

Hãy nói về mười một giáo sĩ áo đỏ vừa tới hàn đàm đã vội kiếm một cây cổ thụ rất lớn đem sợi dây Cầu Long sách ấy cột chặt vào thân cây. Bọn chúng thấy hàn khí lạnh buốt xương, những luồng ác phong dồn dập thổi tới, dưới đáy hàn đàm chương độc bốc lên nghi ngút thật thập phần hung hiểm.

Giữa lúc chúng đang thăm lo âu thì Hỏa Thần giáo chủ cũng đã tới nơi. Thấy sợi Cầu Long sách đã được cột chặt, rất kín đáo và kỹ lưỡng Giáo chủ liền tỏ vẻ mãn ý :

- Tốt lắm! Tốt lắm! Bây giờ các người giữ chặt chẽ thân cây này. Dù có kẻ địch cao cường tới cũng đừng nên hỗn loạn.

Một giáo sĩ áo đỏ đầu bọn vội đáp :

- Giáo chủ đã dạy bảo bọn thuộc hạ đâu dám không tuân theo.

Nếu quả thật Túy hòa thượng ước hẹn các cao thủ tới đây, bọn thuộc hạ sẽ liều thân thí mạng cũng không có gì là quan trọng.

Nhưng nếu rủi sợi Cầu Long sách này bị đứt thì Giáo chủ làm sao có thể trở lên trên bờ được?

Hỏa Thần giáo chủ mỉm cười đáp :

- Điều đó không có gì đáng ngại, vì sợi Cầu Long sách này không thể nào bị đứt được.

Giáo sĩ nọ nói tiếp :

- Xin Giáo chủ chỉ thị thỉnh ý cho bọn thuộc hạ ngu lỗ được mở mắt một phen.

Hỏa Thần giáo vội vàng truyền âm nhập mật nói :

- Ta đã sai Ha Mật Kim gửi thư đến cho Bách Độc Giáo chủ yêu cầu trao cho một số lượng Hóa Cốt tán để sử dụng. Không lâu nữa thể nào y cũng sẽ tới nơi. Khi tới đây, các người phải mau lấy chất thuốc kỳ độc đó rải xung quanh cây cổ thụ này, thì còn sợ ai có thể tiến vào được trong vòng Hóa Cốt tán ấy mà vứt bỏ sợi dây Cầu Long sách của ta đi được nữa.

Giáo sĩ nọ vội hỏi tiếp :

- Dùng Hóa Cốt tán để bảo vệ sợi Cầu Long sách tuy là một kế sách rất vẹn toàn, nhưng nếu làm như thế thì chính Giáo chủ cũng không sao lên được trên bờ đầm nữa.

Hỏa Thần giáo chủ cả cười, đáp :

Người đã quên mất ta còn có môn công phu thượng thừa Bán Không Tung Vân ư?

Giáo sĩ nọ nghe nói bất giác tỉnh ngộ ngay. Hỏa Thần giáo chủ lại tiếp :

- Khi ta ở dưới đầm chộp lấy sợi Cầu Long sách, lúc lên tới đỉnh đầm khoảng chừng mười trượng sẽ sử dụng môn Bán Không Tung Vân vọt người hẳn lên phía trên, rời khỏi phạm vi Hóa Cốt tán. Như thế còn sợ bị trúng độc làm sao được?

Hỏa Thần giáo chủ giải thích rành rẽ như trên, khiến mười một giáo sĩ áo đỏ bối phục sát đất, vâng vâng dạ dạ luôn mồm.

Giây lát sau đã thấy Ha Mật Kim phóng ngựa như bay tới nơi. Ở phía sau có hai thớt kỵ mã nữa. Hỏa Thần giáo chủ vừa thấy hình bóng y ở phía xa vội vã nói :

- Y đã tới rồi kìa! Bồn tọa phải xuống dưới đầm ngay. Các người hãy cứ theo đúng kế hoạch mà hành sự, chớ nên sơ hốt.

Nói dứt lời không đợi Ha Mật Kim tới nơi, Hỏa Thần giáo chủ vội noi theo sợi dây nọ tuột xuống dưới.

Hãy nói Liễu Tồn Trung đang luyện tập môn Tọa công trong Thiên Nhân kinh giải để hóa giải chất độc Hỏa Độc Lưu trong cơ thể tới lúc cấp bách, bỗng nghe thấy có tiếng chân người tiến tới gần, trong lòng lấy làm lạ, nghĩ bụng :

- Tại sao dưới hàn đầm này lại có người nào nữa? Hay là những tiếng động ấy là do con Lục Trảo Hà Mô? Chàng lại ngưng thần nghe ngóng kỹ lưỡng, phát giác tiếng động ấy quả là những tiếng bước chân của một người bộ pháp rất tinh xảo. Nhưng chàng không dám nghĩ nhiều nữa, vẫn ngồi xếp bằng tròn vận công điều tức như trước. Thời gian khoảng cạn một chén trà sau, tiếng chân nọ lại nhỏ dần, tựa hồ như quẹo sang một nơi khác cách xa chàng đôi chút.

Thì ra Hỏa Thần giáo chủ trong người có khối Mặc Ngọc cho nên đã xuống được đáy đầm một cách an toàn rồi tìm kiếm khắp nơi một lượt nhưng không kiếm thấy cuốn Bối Diệp kinh ấy đâu cả, dần dần cũng như Liễu Tồn Trung đi tới trước cửa càn thạch động, phát giác cửa hang rất lớn rộng, liền nghĩ bụng :

- “Việc này đã trải qua hơn mười năm nay, chắc cuốn Bối Diệp kinh đã bị nước đầm đẩy trôi vào hang động này cũng nên?”

Hỏa Thần giáo chủ ỷ mình có tuyệt thế thần công không hãi sợ chút nào, liền dung dung tiến luôn vào trong động tìm kiếm, rồi cũng tiến vào trong động đạo như Liễu Tồn Trung càng đi lên càng cao, nhằm nơi có ánh sáng le lói tiến thẳng tới.

Không lâu sau Giáo chủ liền đi tới nơi đỉnh động xoáy tròn ốc, lại đưa mắt xem xét, tìm kiếm một hồi, nhưng vẫn không thấy cuốn Bối Diệp kinh đâu hết, trong lòng rất thất vọng, nghĩ bụng :

- “Chẳng lẽ Túy hòa thượng đánh rớt cuốn Bối Diệp kinh ấy lại là chuyện dôi gạc chẳng?”

Nhưng nghĩ kỹ Giáo chủ lại cảm thấy không đúng :

- “Nếu như cuốn Bối Diệp kinh thật còn ở trong tay Túy hòa thượng, thì thời gian đã cách nay mười năm rồi, chẳng lẽ lão ta lại không luyện thành môn công phu ghi ở trong cuốn sách ấy? Và nếu Túy hòa thượng đã luyện được thành công thì trên giang hồ phải đồn đại từ lâu và y tất sẽ tới Tây Vực kiếm mình để tỉ thí tranh cao hạ rồi”.

Nghĩ đoạn, Hỏa Thần giáo chủ liền cả quyết cuốn Bối Diệp kinh mà Túy hòa thượng đánh rơi xuống đầm này là thật chứ không phải là giả.

Hỏa Thần giáo chủ đang ngừng đầu lên suy tính lại cúi xuống trầm tư bỗng phát hiện trên động đạo có lưu lại những dấu vết chân người rất mờ mờ, liền giật mình thất kinh, nghĩ bụng :

- “Tại sao trong động đạo này có dấu vết chân người như vậy?

Chẳng lẽ có người đã nhanh chân tới trước ta, kiếm được cuốn Bối Diệp kinh ấy rồi chẳng? Nhưng không có Mặc Ngọc, nhân vật nào lại có khả năng xuống được dưới đầm này như vậy?”

Trong lòng hoài nghi cực độ, Hỏa Thần giáo chủ vội dò theo những vết chân ấy, liền phát hiện một cái động khác nữa.

Hỏa Thần giáo chủ đứng trước cửa động nhìn vào bên trong đã phát hiện một thanh niên mặc áo đen và một lão đạo sĩ đang ngồi xếp bằng tròn cạnh nhau ở trong động. Vì chỗ ngồi của lão đạo sĩ bị thanh niên nọ che kín hết cho nên không nhìn thấy được rõ ràng.

Hỏa Thần giáo chủ vội chăm chú quan sát thanh niên nọ thấy trên đỉnh đầu người này dường như có một làn hồng quang màu nhạt bốc lên. Hỏa Thần giáo chủ kinh dị thầm nghĩ bụng :

- “Không biết y đang luyện môn công phu gì mà ta chưa từng thấy qua bao giờ như vậy? Chẳng lẽ chính y đã lấy được cuốn Bối Diệp kinh và đang luyện tập đó chẳng. Ta hãy thử thách y một phen xem sao?”

Nghĩ đoạn, Hỏa Thần giáo chủ liền nhẹ bước tới gần. Lúc này Liễu Tồn Trung chính đang ở giai đoạn quan trọng nhất, thân thể không

thể chuyển động được, bỗng thấy có một ông già thân hình cao lớn bước tới gần trong lòng kinh hãi vô cùng nhưng trên nét mặt vẫn cố giữ vẻ trấn tĩnh, hai mắt nhắm nghiền lại, không lý tới mọi việc xảy ra ở xung quanh nữa.

Hỏa Thần giáo chủ tiến tới gần Liễu Tồn Trung khoảng chừng bốn thước liền đưa mắt liếc nhìn thấy lão đạo sĩ ngồi cạnh Liễu Tồn Trung chỉ là một tử thi bất giác liền bật cười, cất tiếng nói :

- Tiểu huynh đệ kia, người từ đâu tới và tới từ hồi nào thế?

Liễu Tồn Trung chỉ khẽ “hử” một tiếng chứ không đáp lại Hỏa Thần giáo chủ lại hỏi tiếp :

- Tiểu huynh đệ, lão đạo sĩ này là người như thế nào của bạn? Tại sao bạn không đem đi mai táng, còn để mãi như vậy làm chi?

Liễu Tồn Trung chỉ khẽ đáp ứng hử một tiếng thôi.

Hỏa Thần giáo chủ thấy vậy lại lớn tiếng hỏi tiếp :

- Tiểu huynh đệ, người bị câm rồi đấy ư?

Liễu Tồn Trung vẫn lặng lẽ không đáp lại như trước.

Hỏa Thần giáo chủ bỗng cả cười, nói :

- Ủa! Tại sao người không đáp lại như vậy? Hà hà, tiểu tử này không những vừa câm lại vừa điếc!

Liễu Tồn Trung chỉ khẽ hử một tiếng thôi.

Hỏa Thần giáo chủ bỗng như chợt vỡ lẽ nghĩ thầm :

- “À phải rồi. Tiểu tử này đúng là đang luyện môn công phu gì tới chỗ khản yếu cho nên mới không dám lên tiếng trả lời được như vậy.”

Tâm niệm lại bỗng chuyển động, Giáo chủ lại nghĩ tiếp :

- “Người này trên đỉnh đầu có phát hiện những làn hơi mỏng màu hồng như vậy không biết y đang luyện môn công phu gì? Nếu ta để cho y luyện thành công, sau này thế nào cũng thêm một kinh địch. Ta phải nhân lúc này hủy ngay y đi là xong để sau này đỡ phải vương tay vương chân.”

Ý niệm vừa động, hữu chưởng đã từ từ đưa lên nhằm thẳng vai bên trái Liễu Tồn Trung đè xuống, miệng nói tiếp :

- Tiểu huynh đệ chớ có phiền trách lão phu đây nhé!

Liễu Tồn Trung bỗng cảm thấy có một luồng kinh phong mạnh không thể tưởng tượng được lần át tới người liền giật mình thất kinh, bán thân bên dưới không dám đi động chút nào. Trong lúc cấp bách mắt chàng bỗng tiếp xúc với thức thứ hai Tồn Thượng Ích Hạ của chiêu Phân Cung Quái Tượng trên vách đá. Chàng không kịp đắn đo gì nữa vội chiếu theo bức hình đồ cùng khẩu quyết vận khí đẩy lại chưởng của Hỏa Thần giáo chủ vỗ tới nơi.

Hỏa Thần giáo chủ bỗng cảm thấy có một luồng kinh khí nóng hồi

đẩy ngược lui mạnh mẽ cực độ vội vã cương khí toàn thân lên dùng tuyệt thể thần công chống chọi lại rồi vội tung mình nhảy lùi về phía sau. Liễu Tồn Trung thì thân hình hơi lắc lư tình thế cực kỳ kịch hiểm, bất giác toát mồ hôi lạnh ra nghĩ bụng :

- “Nguy hiểm thật! Nếu như lão già này tiếp tục đẩy kinh lực tới công kích khiến ta phải ly khai nguyên vị thì quá thật là hậu quả không sao tưởng tượng được.”

Kỳ thật Liễu Tồn Trung không biết rõ là Hỏa Thần giáo chủ còn kinh dị hơn chàng gấp bội, vì từ khi xuất đạo tới giờ Hỏa Thần giáo chủ chưa bao giờ gặp luồng lực đạo nào mạnh mẽ đến như vậy. Vừa rồi lão đã phải dùng tới tuyệt thể thần công mới có thể chống chọi lại được luồng kinh khí mãnh liệt ấy, và đã phải nhảy lui ngay về phía sau, trong khi Liễu Tồn Trung vẫn ngồi yên bất động như thường.

Hỏa Thần giáo chủ trong lòng ngạc nhiên cực độ nghĩ bụng :

- “Người này không dám di động thân hình, ta chỉ dùng kinh lực đẩy y ly khai khỏi nguyên vị là được rồi.”

Đoạn lão bỗng cười ha hả nói :

- Lão phu đã đối đãi với lão đệ rất khách khí, nhiều lần hỏi han lão đệ, tại sao lão đệ vẫn không cao hứng trả lời như vậy? Ôi chà!

Dưới lưng lão đệ sao có hiện tượng kỳ lạ như vậy?

Tiếng vừa nói dứt, hữu chưởng đã nhằm thẳng giữa lưng Liễu Tồn Trung ấn xuống. Liễu Tồn Trung vẫn không dám di động thân hình nhưng chàng đã cảm thấy huyết đạo Huyền Quan dần dần tương thông và lúc này đã thấy trong người dễ chịu rất nhiều. Chàng bỗng phát giác sau lưng có tiếng gió lấn át tới, không kịp suy nghĩ tả chưởng bỗng giơ ra gia sau, chàng sử dụng đệ tam thức Nguyên Cát Vô Cữu chống đỡ tức thì.

Thức Nguyên Cát Vô Cữu này khẩu quyết lại tương phản hẳn với thức Tồn Thượng Ích Hạ nhưng khi chàng xuất chưởng bỗng cảm thấy dường như không có một chút sức lực nào cả trong lòng thất kinh nghĩ thầm :

- “Tại sao chiêu thức này lại không có tác dụng như vậy?”

Chàng có biết đâu lúc này chân nguyên chính đang xung kích lên Huyền Quan cho nên tuy sử dụng chiêu thức không sai nhưng không sao phát xuất ra kinh lực được. Vì vậy khi vừa mới tiếp xúc với chưởng lực của Hỏa Thần giáo chủ làm sao có thể chống chọi được với thần công tuyệt thể của lão?

Chỉ nghe thấy hự một tiếng thân hình của Liễu Tồn Trung đã bị đánh bắn vào vách động khiến đá vụn rơi xuống như mưa. Tuy vậy vì chàng đã được ăn luôn mười lăm trái Hỏa Độc Lưu chân khí không

bị thương tổn và không bị đánh chết, nhưng cũng bị hôn mê ngay tại chỗ.

Hỏa Thần giáo chủ cười nhạt luôn mồm tiến tới định đánh bồi thêm một chương nữa để kết liễu tính mạng Liễu Tồn Trung. Giữa lúc lão sắp xuất chương bồ xuống thì bỗng tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- “Thanh niên này vừa rồi sử dụng chiêu thức rất cổ quái, có lẽ y đã học theo trong cuốn Bối Diệp kinh cũng nên?”

Đoạn lão ta liền buông tay xuống, tiến tới cạnh người Liễu Tồn Trung cúi xuống lục soát một lượt, nhưng không thấy có vật gì cả, trong lòng thất vọng vô cùng giận dữ nói :

- Tiểu tử ngươi là một kinh địch bình sinh hiếm thấy của bọn Giáo chủ. Trước tiên ta hãy ra tay hủy diệt ngươi trước đã rồi nói chuyện sau.

Đoạn lão liền vung chân phải lên định đá thẳng vào đỉnh đầu Liễu Tồn Trung nhưng khi mũi chân vừa sắp tới nơi bỗng thấy Liễu Tồn Trung mặt mũi anh tuấn mày kiếm xéch ngược anh khí lẫm lẫm niên kỷ chỉ vào khoảng ngoài hai mươi, vội thu chân cau mày lại do dự. Thì ra Hỏa Thần giáo chủ xưa nay vốn là một nhân vật tự phụ vô cùng bình sinh chưa hề gặp tay đối thủ Tuy vào hồi mười năm trước giao đấu với Bát Long Tôn Giả đã phải trải qua một cuộc chiến đấu khó khăn nhưng vẫn không bị coi là bị bại. Hơn nữa Bát Long Tôn Giả đã sử dụng tới chiêu thức thứ năm của cuốn Bối Diệp bị chết thì các nhân vật võ lâm hiện tại trong thiên hạ không còn ai là kẻ đối đầu nổi Hỏa Thần giáo chủ.

Tuy truyền thuyết trên giang hồ thường nói còn có vị dị nhân chưa xuất thế công lực có thể còn trên cả Bát Long Tôn Giả nhưng đó chỉ là những lời đồn đại và có ai dám cả quyết các vị dị nhân ấy đã không sớm chôn thân ở trong hoang dã rồi?

Hỏa Thần giáo chủ cau mày lại suy nghĩ tiếp :

- “Thanh niên này tuổi trẻ như vậy không tin là hỏa hầu có thể cao thâm hơn được ta. Nếu như ta đã tìm được cuốn Bối Diệp kinh thì còn hãi sợ gì ai trong thiên hạ kia? Nếu như ta hạ sát y trong hoàn cảnh này thì sẽ mất hết thân phận của vị Giáo chủ Hỏa Thần giáo.”

Đoạn Hỏa Thần giáo chủ liền giơ một chương đề lên Kỳ Môn huyệt của Liễu Tồn Trung cứu chàng tỉnh lại.

Liễu Tồn Trung dần dần hồi tỉnh thấy Hỏa Thần giáo chủ đang mỉm cười nhìn mình, chàng vội vùng dậy hậm hực hỏi :

- Ngươi là ai? Vừa rồi đã ra tay đánh lén, tại sao lại không thừa cơ giết luôn mổ?

Hỏa Thần giáo chủ cả cười đáp :

- Ta muốn giết người thì cần gì phải tấn công lên.

Liễu Tồn Trung cười nhạt hỏi :

- Thế ra là người định cứu mỗ đấy phải không?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Ta cũng chẳng có ý định cứu người mà chỉ giúp người tỉnh lại đấy thôi.

Liễu Tồn Trung hỏi tiếp :

- Người làm như vậy là có ý nghĩa gì?

Hỏa Thần giáo chủ ung dung đáp :

- Bối Diệp kinh hiện ở tại nơi đây, người phải mau nói cho ta hay hiện giờ nó ở đâu? Bằng không ta sẽ ra tay hạ thủ người ngay tại chỗ.

Liễu Tồn Trung bỗng cười ha hả nói :

- Mỗ tưởng là người nói điều gì. Thì ra là định dọa nạt mỗ. Chắc người chưa từng được nghe thấy ai nhắc nhở tới Liễu Tồn Trung xưa nay chưa hề biết sợ ai dọa nạt bao giờ phải không?

Hỏa Thần giáo chủ giật mình hỏi :

- Người là Liễu Tồn Trung?

Liễu Tồn Trung cả cười đáp :

- Đại danh Liễu Tồn Trung vang rền như sấm động, có phải người đã hãi sợ rồi đấy không?

Hỏa Thần giáo chủ cười khẩy nói :

- Ta muốn giết người thật dễ như trở bàn tay, nhưng hiện tại ta chỉ muốn người mau thổ lộ cho ta biết cuốn Bối Diệp kinh ấy ở đâu thôi.

Liễu Tồn Trung hỏi lại :

- Người còn chưa trả lời câu hỏi của mỗ. Người là...

Hỏa Thần giáo chủ ung dung đáp :

- Lão phu Là Vu Tây Hỏa.

Liễu Tồn Trung trầm ngâm một hồi bỗng lẩm bẩm nói :

- Vu Tây Hỏa? Vu Tây Hỏa? À, phải rồi, Vu Điền Tây Vực Hỏa Thần giáo. Người là Hỏa Thần giáo chủ phải không?

Hỏa Thần giáo chủ thất kinh nghĩ bụng :

- “Ta thường nghe đồn đại Liễu Tồn Trung thông tuệ vô biên quả nhiên không sai, vừa đoán đã trúng ngay được như vậy.”

Nghĩ đoạn lão liền hỏi :

- Liễu Tồn Trung, tại sao người biết ta là Giáo chủ Hỏa Thần giáo?

Liễu Tồn Trung mỉm cười đáp :

- Cái đó thì có khó khăn gì. Liễu mỗ đã lãnh giáo với người rồi. Trong thế gian này thật ít có nhân vật nào công lực cao minh tới mức ấy.

Hỏa Thần giáo chủ cả cười nói :

- Bội phục! Bội phục!

Liễu Tồn Trung vẫn hỏi tiếp :

- Tại sao ngươi lại không giết Liễu mỗ?

Hỏa Thần giáo chủ thần nhiên đáp :

- Ta vốn đã có ý muốn giết chết ngươi nhưng sau nghĩ lại ngươi cũng vốn là một kình địch bình sinh hiếm thấy của ta. Nếu hiện tại ta giết ngươi thì sau này khó kiếm được tay đối thủ sẽ mất hết cả thú vị. Vì vậy mới tạm thời để cho ngươi sống sót.

Liễu Tồn Trung bỗng nổi hào khí cao vạn trượng, ngừng mặt lên trời cười ha hả nói :

- Hay lắm! Chỉ bằng một vài câu nói này của ngươi Liễu mỗ cũng có thể trao cho bạn cuốn Bối Diệp kinh ấy.

Hỏa Thần giáo chủ không sao ngờ vực được đối phương lại có hành động đó, trở mặt lên hỏi :

- Liễu Tồn Trung bằng hữu, bạn trao cho ta cuốn sách ấy là để tạ ơn hay là sợ ta sẽ trở mặt ra tay giết hại?

Liễu Tồn Trung mỉm cười đáp :

- Hai điều ấy đều không đúng, mà là Liễu mỗ sẽ để cho ngươi học hỏi thành công Bối Diệp kinh, sau này dù có bị hại cũng sẽ tâm phục khẩu phục.

Hỏa Thần giáo chủ bỗng ngừng mặt lên trời cười ha hả nói :

- Hảo tiểu tử! Kể ra ngươi cũng cứng cỏi lắm!

Liễu Tồn Trung giơ tay ra vẫy nói :

- Nào theo mỗ lại đây!

Hỏa Thần giáo chủ vội bước theo Liễu Tồn Trung ra khỏi cổ động, đi quanh co một hồi đã tới phía động đạo Liễu Tồn Trung giơ tay ra chỉ vào vách động nói :

- Đó, cuốn Bối Diệp kinh ở trong khe vách đó, ngươi hãy đến đó mà lấy.

Hỏa Thần giáo chủ vội tiến lên thò tay vào khe vách moi ra và giờ vài trang ra xem quả nhiên thấy đúng là cuốn Bối Diệp kinh thật, bất giác mừng rỡ, hớn hở nói :

- Liễu Tồn Trung tiểu huynh đệ, lão phu muốn chúng ta kết giao thành bằng hữu, huynh đệ nghĩ sao?

Liễu Tồn Trung mỉm cười, đáp :

- Hiện nay e rằng còn quá sớm. Hãy để từ từ tại hạ sẽ tính lại sau.

Hỏa Thần giáo chủ bỗng biến sắc mặt, lạnh lùng nói :

- Ta trọng ngươi là một hán tử có cốt khí nên mới định kết nạp ngươi. Nếu như không đứng cạnh Hỏa Thần giáo thì tất là địch thủ của bản giáo. Ngươi thử tự hỏi lại xem có đủ sức để đối chọi với Hỏa Thần giáo hay không?

Liễu Tồn Trung ung dung đáp :

- Người bảo ta đứng bên Hỏa Thần giáo là có ý gì?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Cái đó còn phải hỏi nữa. Ta sẽ phong cho người làm Phó giáo chủ tiếng tăm sẽ chấn động thiên hạ, sống một cuộc đời phú quý vinh hoa, hưởng thụ bất tận.

Liễu Tồn Trung thản nhiên đáp :

- Mỗ không ham chuộng những điều đó.

Hỏa Thần giáo chủ giận dữ nói :

- Đó là người tự mang cái khổ vào thân đấy nhé. Trong võ lâm đương kim, không ai là không biết Hỏa Thần giáo đứng hàng độc tôn thiên hạ, ai thuận thì sống nghịch lại thì chết. Người hãy nên nghĩ kỹ lại đi thì hơn.

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Liễu mỗ sớm nghĩ kỹ rồi. Nếu người muốn kết giao với mỗ thì phải có điều kiện trao đổi.

Hỏa Thần giáo chủ hỏi :

- Điều kiện gì? Người mau nói ra cho ta nghe xem?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Thỉnh người xuất giá tới Trung Nguyên, liên hiệp với Trung Nguyên hiệp nghĩa đạo, cùng chống chọi với người Kim, thì Liễu mỗ sẽ xin kết giao bằng hữu với người ngay.

Hỏa Thần giáo chủ nghe xong mặt hơi lộ vẻ bực bội, cười nhạt hỏi :

- Nếu vậy người đã quyết đương đầu với Hỏa Thần giáo rồi phải không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Liễu mỗ có đương đầu với Hỏa Thần giáo hay không, đó là do thái độ của người đối với võ lâm Trung Nguyên như thế nào. Vừa rồi người đã không thừa cơ mỗ hôn mê mà hạ độc thủ, xem như vậy cũng hãy còn có đôi chút bản sắc anh hùng hảo hán. Hiện tại mỗ đã trao cuốn Bối Diệp kinh ấy cho người, thì chúng ta ân oán coi như đã được xí xóa.

Hỏa Thần giáo chủ cười ha hả, nói :

- Lão phu hùng cứ võ lâm mấy chục năm nay chưa bao giờ thấy một nhân vật nào lại cứng đầu cứng cổ như người cả. Hảo tiểu tử, lão phu hiện thời còn chưa có thì giờ để luyện tập Bối Diệp kinh, người muốn lãnh giáo võ học Tây Vực thì hiện giờ rất đúng lúc đấy.

Hỏa Thần giáo chủ dứt lời liền nhét cuốn Bối Diệp kinh vào trong người đợi chờ sự phản ứng của Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung vội thứ vận khí lên xem sao, phát giác thấy chân khí

vận hành rất điều hòa, không còn trở ngại như trước, nhưng chỉ có một điều là khi vận hành tới Trung Sa huyết là hơi cảm thấy hiện tượng đình trệ thôi.

Liễu Tồn Trung tâm niệm bỗng chuyển động nghĩ thầm :

- “Hiện tượng đình trệ này có lẽ là vừa rồi ta đã bị ảnh hưởng bởi một chưởng của lão, tuy không có gì là nặng nề nhưng công lực có hơi bị ngăn cản đôi chút”.

Đoạn chàng lại nghĩ tiếp :

- “Đại trượng phu dù có xông pha nơi muôn đao rừng kiếm tử chiến trên sa trường cũng không hề nhăn mặt. Lúc này nếu ta tỏ vẻ yếu kém sẽ làm mất hết nhuệ khí của võ lâm Trung Nguyên”

Nghĩ đoạn, chàng liền rú dài một tiếng, cao giọng nói :

- Hỏa Thần giáo chủ, có phải người định tỉ thí võ công với Liễu mỗ đây không?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Đương nhiên rồi. Nhưng ngươi hãy yên tâm. Hiện tại lão phu không có ý muốn hạ sát ngươi mà chỉ để cho ngươi rõ rằng lão phu không cần học Bối Diệp kinh cũng có thể thừa sức địch lại người một cách dễ dàng rồi.

Liễu Tồn Trung bỗng cảm thấy hưng phấn cực độ nói :

- Có được cơ hội ẩn chứng võ lâm với Hỏa Thần giáo chủ cũng đã là một điều vinh hạnh hiếm có. Dù Liễu mỗ có máu vãi đương trường cũng không hối hận.

Liễu Tồn Trung liền giơ tay phải lên trước ngực hai ngón tay giữa dựng thẳng lên trên trời, thể thức chàng sử dụng chính là thức thứ nhất Lợi Thiệp Đại Xuyên trong Phân Cung Quái Tượng.

Hỏa Thần giáo chủ đưa mắt nhìn rồi cất tiếng cười :

- Liễu Tồn Trung, vừa rồi ngươi luyện công lão phu đã tấn công ngươi một chưởng. Lúc này ngươi cảm thấy thế nào? Nếu như phát giác có điều bất ổn thì cuộc so tài này hãy tạm thời thủ tiêu để lại một ngày khác.

Liễu Tồn Trung ung dung đáp :

- Điều đó các hạ không cần lý tới làm chi! Nếu muốn so tài cứ việc so tài một cách sảng khoái. Nếu để một ngày khác chỉ e sẽ mất hết cả hứng thú.

Hỏa Thần giáo chủ cười ha hả nói :

- Hảo tiểu tử, kể ra ngươi cũng nhanh nhẩu đấy. Chỉ tiếc ngươi không chịu gia nhập Hỏa Thần giáo, khiến lão phu cũng cảm thấy áy náy vô cùng. Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật?

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Đáng tiếc cái gì?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Đáng tiếc là người không chịu gia nhập Hỏa Thần giáo, ắt là kẻ đương đầu với bốn giáo. Trong tương lai sớm muộn gì cũng sẽ chết bởi tay của lão phu. Một nhân vật tài ba như người mà sẽ phải chết trẻ như vậy chẳng là điều đáng tiếc lắm sao.

Liễu Tồn Trung bỗng lớn tiếng cười ha hả nói :

- Hỏa Thần giáo chủ, các hạ tự tin có thể thắng nổi Liễu mỗ hay sao?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Cái đó còn phải nói nữa. Người so sánh với Bát Long Trì Giả ra sao? Ba mươi năm trước nhân vật Trung Nguyên võ lâm các người liên tay tới Vu Điền hẹn ước lão phu ẩn chứng võ học, rồi chưa có cơ hội được diện kiến lão phu đã bị đánh bại manh giáp không còn, thì thử hỏi tiểu tử người có được bao nhiêu hỏa hầu.

Liễu Tồn Trung thản nhiên đáp :

- Nói nhiều cũng bằng thừa. Mời các hạ động thủ ngay đi.

Hỏa Thần giáo chủ cả cười nói :

- Lão phu chỉ sử dụng một chiêu tả thủ này để ẩn chứng với người cũng coi là để báo đáp người đã trao cho mỗ quyển Bối Diệp kinh. Chỉ thấy cánh tay trái của Hỏa Thần giáo chủ từ từ đưa lên cao ngang trán, rồi không thấy chuyển động gì cả cánh tay áo tựa như phát ra một luồng kinh phong mạnh mẽ không thể tưởng tượng được, chấn động xoay tròn từ trên xuống dưới, phát ra những tiếng kêu vù vù.

Đó chính là thể thức khởi thủ của Ma Đà kinh Thiên Hỏa thập nhị thức mà tất cả đã nói qua ở đoạn trên.

Ma Đà kinh Thiên Hỏa thập nhị thức là một môn võ công trấn giáo của Tây Vực Hỏa Thần giáo, nhưng Thiên Hỏa thập nhị thức oai lực đến mức độ nào thì cho đến nay không có ai được hay rõ, chỉ vì trong mấy chục năm gần đây rất ít cơ hội để Hỏa Thần giáo chủ sử dụng tới. Nếu nói thực sự sử dụng thì chỉ có một lần là vào khoảng mười năm trước khi Bát Long Tôn Giả tới Tây Vực phó ước rồi vì ông ta đã cự tuyệt trao đổi cuốn Bối Diệp kinh cho nên đôi bên đã giao ước ẩn chứng một ngàn chiêu. Bát Long Tôn Giả sử dụng Bối Diệp kinh.

Khi chiêu thứ nhất của Tàn Phong Bối Diệp thủ là Quần Long Vô Thủ đã sử dụng hết sáu thức rồi, đến sáu thức chiêu thứ hai là Đại Tai Càn Nguyên, sáu thức chiêu thứ ba Vân Hành Thi Vũ, sáu thức chiêu thứ tư Phẩm Vật Lưu Hành cứ thay đổi vận dụng không ngừng, cho đến gần tới một ngàn chiêu vẫn không sao thắng nổi Ma

Đà kinh Thiên Thủ thập nhị thức, sau đó Bát Long Tôn Giả phải sử dụng đến sáu thức của chiêu thứ năm Bảo Hợp Thái Hòa mới miễn cưỡng chiếm được ưu thế. Nhưng lần tỉ thí võ học đó là ở trong vùng cấm địa của Hỏa Thần giáo cho nên không một ai có cơ hội được thưởng thức.

Cũng vì vậy, cho đến nay không một ai hiểu rõ được Ma Đà kinh Thiên Hỏa thập nhị thức lợi hại đến mức độ nào?

Hỏa Thần giáo chủ lần này vừa ra tay đã sử dụng Ma Đà kinh, vì trong lòng đã nhận định Liễu Tồn Trung là một tay kinh địch, mà trước đó đã có dịp thử thách công lực của chàng.

Lúc ấy Liễu Tồn Trung vì đang luyện tập Tọa công Thiên Nhân kinh giải tới mức tối quan trọng cho nên không sao di động được thân hình liền vội sử dụng thức thứ ba “Tồn Thượng Ích Hạ” trong Phân Cung Quái Tượng, chống đỡ đã khiến Hỏa Thần giáo chủ cũng phải giật mình kinh hãi nhảy lùi ngay về phía sau. Sau đó lão lại tấn công luôn vào phía sau lưng Liễu Tồn Trung.

Chàng vội dùng thức thứ ba “Nguyên Cát Vô Cữu” để đối địch nhưng không biết vì sao thức Nguyên Cát Vô Cữu ấy lại sử dụng kinh đạo không sao phát xuất ra được liền bị Hỏa Thần giáo chủ đánh bắn vào trong vách động, hôn mê tại chỗ. Tuy vậy, Hỏa Thần giáo chủ vẫn không dám khinh thường vì thức Nguyên Cát Vô Cữu tuy không có kinh lực nhưng về chỗ cổ quái ảo diệu thì cực kỳ tinh xảo.

Hỏa Thần giáo chủ là một tay đại hành gia, đã nhận xét ra được sự lợi hại đó, cho nên khi Hỏa Thần giáo chủ đánh Liễu Tồn Trung bắn vào vách trong lòng cũng hơi kinh ngạc nghĩ bụng :

- “Tại sao thể thức của y trông dũng mãnh tuyệt diệu như vậy mà đánh ta lại không có kinh lực gì cả. Chẳng lẽ y đã bị Tẩu hỏa nhập ma rồi chăng?”.

Nhưng Hỏa Thần giáo chủ có biết đâu Liễu Tồn Trung học Thiên Nhân kinh giải trên vách động chỉ có một chiêu công phu là Phân Cung Quái Tượng. Phân Cung Quái Tượng bao hàm bốn thức. Bốn thức này bao hàm cả sự kỳ ảo của võ học trong thiên hạ, nên rất khó luyện tập thành công.

Liễu Tồn Trung vì chưa am tường được cách thức vận công mãnh thức “Nguyên Cát Vô Cữu”, cho nên khi phát ra chiêu thức đã không có chút kinh lực nào, không sao chống chọi nổi thể công mãnh liệt của Hỏa Thần giáo chủ.

Lúc ấy Liễu Tồn Trung không dám sử dụng thức Nguyên Cát Vô Cữu nữa, mà dùng thức thứ hai là Tồn Thượng Ích Hạ để đối phó.

Chàng thấy Hỏa Thần giáo chủ đưa cánh tay trái lên ngang trán,

cánh tay áo không có gió mà bỗng căng phồng lên, rồi từ từ đẩy thẳng về phía trước. Đột nhiên một trận kinh phong ào ạt phủ chụp tới hai đại huyết trên toàn thân của Liễu Tồn Trung thể thức mạnh mẽ và nhanh như vũ bão.

Liễu Tồn Trung sử dụng thức Tồn Thượng Ích Hạ từ từ đẩy ra chống đỡ. Chàng bỗng cảm thấy cánh tay phải của mình như có một luồng hơi ấm dần dần vận chuyển tới lòng bàn tay, kinh lực theo đó ào ào tuôn ra, mạnh mẽ không thể tưởng tượng được.

Chỉ nghe thấy bùng một tiếng. Hỏa Thần giáo chủ cảm thấy tay tê tái và lực đạo của đối phương vẫn tiếp tục ào ạt đẩy ra. Lão vội tụt mười hai thành công lực chống chọi lại, người hơi nghiêng sang bên rồi bị đẩy lui về phía sau.

Hỏa Thần giáo chủ vừa thối lui, hữu chưởng sử dụng thức thứ hai của Thiên Hỏa thập nhị thức tiếp tục đánh ra.

Liễu Tồn Trung thấy thế công của đối phương liên miên bất tuyệt như vậy giật mình thất kinh, trong lúc vội vã không kịp suy nghĩ chàng lại sử dụng thức Nguyên Cát Vô Cữu. Khi thể thức ấy đã phát động Tồn Trung mới chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- “Hồng bát! Thức Nguyên Cát Vô Cữu này ta không sao phát động được lực đạo thì làm sao có thể đương cự nổi đối phương”.

Nói thì chậm chuyện xảy ra nhanh khôn tả nhưng chàng không sao biến chiêu kịp. Chỉ nghe thấy một tiếng thét lớn, Tồn Trung đã bị Hỏa Thần giáo chủ đánh trúng một chưởng bắn văng vào trong vách núi. Tiếp theo đó, liền có những tiếng ầm ầm nổi lên, những tảng đá nhỏ trên vách núi đua nhau đổ xuống như mưa, Liễu Tồn Trung lại bị lăn ra đất hôn mê tại chỗ.

Hỏa Thần giáo chủ thở hắt ra, nghĩ bụng :

- “Kỳ quái thật! Không hiểu vừa rồi y sử dụng một công phu gì thế? Một thức thì oai lực mạnh mẽ tuyệt luân còn một thức lại không có chút oai lực gì cả”.

Hỏa Thần giáo chủ vội tiến tới xem xét, thấy Liễu Tồn Trung không hề bị tổn thương chút nào, mà chỉ bị hôn mê, trong lòng càng kinh hãi thêm nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ tiểu tử này lại mình đồng da sắt chăng? Đến cả vách động cũng bị chưởng lực của ta làm cho lở sụp thế mà y cả đến một sợi tóc cũng không suy suyển thì kỳ lạ thật!”

Lão có biết đâu sở dĩ có trường hợp kỳ diệu như trên là vì Liễu Tồn Trung đã được ăn mười lăm trái Hỏa Độc lựu mà nên, và hễ gặp phải sức công phá của lực đạo ở bên ngoài càng mạnh bao nhiêu thì phản ứng của chất Hỏa Độc lựu trong người lại càng lớn bấy nhiêu.

Giữa lúc Hỏa Thần giáo chủ đang ngẩn người ra nhìn Liễu Tồn Trung bỗng nghe thấy phía ngoài động có tiếng ầm vang như trời long đất lở nước đầm dường như bị khuấy động cũng sôi lên sùng sục, lão vội chạy ra phía cửa động xem sao bất giác giật mình thất kinh.

Chỉ thấy thân cây cổ thụ trên mặt hàn đầm có cột sợi dây Cầu Long sách bị gãy đổ, rớt xuống đáy đầm, Cầu Long sách còn cột chặt vào thân cây, khiến lão liên kinh hãi đến biến sắc mặt, vì nếu không nhờ vào sợi dây ấy thì làm sao có thể leo lên mặt đầm được nữa.

Bỗng lại nghe thấy những tiếng kêu la thảm khốc nổi lên rồi có người rơi xuống dưới đầm, thể rơi rất mạnh mẽ liền chìm xuống dưới đáy tức thì.

Hỏa Thần giáo chủ vội đưa mắt nhìn thấy đó là một tên hồng bào giáo sĩ óc bị vỡ toang. Tiếp theo đó lại có một tiếng la thất thanh rất thảm khốc như trước rồi lại có mấy hồng bào giáo sĩ rớt xuống dưới đầm người nào người nấy đầu óc đều nát bét, khiến Hỏa Thần giáo chủ không tin tình cảnh xảy ra trước mặt là sự thật. Lúc này trong lòng nóng nảy và giận dữ cực độ chỉ hận là không sao phi thân lên được để xem cao thủ nào mà lại có bản lĩnh siêu việt đến mức ấy, đến cả chất Hóa Cốt thất cực lợi hại của Bách Độc giáo cũng không làm gì nổi.

Bỗng nghe thấy trên đầm có người hỏi :

- Bây giờ thế nào?

Một người khác liền đáp :

- Thôi để cho hắn thoát thân một phen.

Người nọ liền nói :

- Như vậy cũng được. Cứ để cho y sống sót cũng chẳng sao. Kể từ nay bọn chúng sẽ biết nhân vật Trung Nguyên lợi hại như thế nào.

Một người nói :

- Phong lão nhi, tại sao bạn biết được Hỏa Thần giáo chủ sẽ tới hàn đầm này?

Người kia đáp :

- Đó là Túy hòa thượng nói cho mỗ hay. Y nói Hỏa Thần giáo đoạt được khối Mặc Ngọc tất sẽ tới hàn đầm này để mong tìm được cuốn Bối Diệp kinh.

Một người nói :

- Nếu vậy Hỏa Thần giáo chủ thế nào cũng còn dưới đầm.

Người kia đáp :

- Đương nhiên rồi. Nhưng không có vật để y dựa vào leo lên thì làm sao y có thể thoát thân được. Cứ để y dưới đầm làm bạn với Liễu

Tồn Trung càng hay.

Hỏa Thần giáo chủ bỗng nghe thấy người nọ nhắc tới Liễu Tồn Trung bất giác trong lòng liền nổi giận đùng đùng mắng chửi thảm :

- “Bọn khốn kiếp các ngươi không nhắc nhở tới Liễu Tồn Trung thì thôi, nếu vậy lão phu trước tiên phải cho tên Liễu Tồn Trung về Diêm Vương mới hả được cơn tức giận này!”.

Đoạn Hỏa Thần giáo chủ liền quay luôn vào trong hang động với ý phen này phải giết cho kỳ được Liễu Tồn Trung mới thôi.

Lúc trở vào hang động, thấy Liễu Tồn Trung đã lai tỉnh và thần khí của chàng rất thịnh vượng không có vẻ gì là bị tổn thương. Hỏa Thần giáo chủ lấy làm kinh dị nghĩ bụng :

- “Cứ Xem tiểu tử này mỗi khi hôn mê thì hình như công lực lại tăng thêm, không hiểu tại sao lại có trường hợp kỳ lạ như vậy?”.

Đoạn lão nghĩ tiếp :

- “Kệ bà nó! Y chỉ hiểu biết có một thức võ công thôi, thức thứ hai tuy cũng rất cổ quái nhưng tuyệt nhiên không có gì là lợi hại cả. Ta cứ việc sử dụng Thiên Hỏa thập nhị thức tấn công, trước sau gì y cũng phải về châu tổ lão tứ mới nguôi được cơn giận, còn chuyện gì khác sẽ tính sau.”

Lão lại đưa mắt liếc nhìn Liễu Tồn Trung thấy chàng cứ ngẩn người ra như đang suy nghĩ điều gì, liền hỏi :

- Liễu Tồn Trung, ngươi đang nghĩ ngợi điều gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đệ nhị thức Tồn Thương Ích Hạ của Phân Cung Quái Tượng Liễu mỗ sử dụng rất đúng quy củ không sai chạy chút nào, nhưng còn đệ tam thức Nguyên Cát Vô Cữu thì đã hai phen sử dụng mà đều vô công hiệu. Chính mỗ đang suy nghĩ về việc đó đấy.

Hỏa Thần giáo chủ cười hắc hắc nói :

- Trong đạo võ học trước tiên là phải giao đấu để thử thách chứ suy nghĩ như vậy có ích lợi gì đâu. Hãy coi chiêu đây.

Tiếng nói vừa dứt, chưởng đã tới nơi, kinh phong phủ chụp lấy đầu Liễu Tồn Trung. Chàng giật mình thất kinh, không kịp đắn đo suy nghĩ liền sử dụng thức “Nguyên Cát Vô Cữu” như trước.

Chỉ nghe thấy “bùng” một tiếng. Liễu Tồn Trung đã như con diều bay bắn ngược về phía sau. Tiếp theo đó lại có những tiếng ầm ầm vang như sấm động, những đá vụn nhũ thạch ào ào đổ xuống như mưa, vách động cũng bị nứt ra một đường lớn. Hỏa Thần giáo chủ đã đoán là lần này Liễu Tồn Trung ắt lại hôn mê như trước, nhưng khi lão nhìn kỹ, thấy Liễu Tồn Trung đang vùng vẫy, trỗi dậy, chứ tuyệt nhiên không bị mê man chút nào. Hỏa Thần giáo chủ cười gằn nói :

- Hảo tiểu tứ người chịu đựng cũng giỏi đấy!
 Không đợi cho Liễu Tồn Trung đứng dậy được, hữu chưởng đã nhằm đầu chàng bổ xuống, Liễu Tồn Trung không kịp tránh né vội giơ tay ra chống đỡ. Trong lúc không tự chủ chàng lại sử dụng chiêu thức Nguyên Cát Vô Cữu. Tiếp theo đó chỉ nghe thấy Liễu Tồn Trung kêu hự một tiếng, người đã như một trái cầu bị Hỏa Thần giáo chủ đánh lộn ra phía xa vào vách động.
 Chỉ nghe ầm một tiếng, động đá lại nứt nẻ đá vụn rớt xuống như mưa. Hỏa Thần giáo chủ cười ha hả nói :
 - Liễu Tồn Trung, sao người cứ dùng mãi một chiêu thức vô dụng như thế Chiêu thức tầm thường như vậy thì có oai lực gì mà cũng đòi đem ra chống chọi với bổn tọa?
 Câu hỏi này của lão khiến Liễu Tồn Trung cũng cảm thấy rất thắc mắc. Chàng nghĩ bụng :
 - “Kỳ quái thật! Tại sao lúc này cánh tay ta không còn nghe theo sự chỉ dẫn nữa? Rõ ràng ta định dùng Chấn Thiên tâm pháp để đối phó, tại sao lúc ra tay lại biến thành Nguyên Cát Vô Cữu như vậy? Chẳng lẽ hôm nay ta đã bị ma ám rồi chăng?”
 Điểm này khiến Tồn Trung. cảm thấy rất hoang hoang không biết nguyên do ra sao cả. Nhưng chàng cũng không cảm thấy mình mấy thọ thương chút nào mà càng bị đánh nặng bao nhiêu tựa hồ như càng cảm thấy thoải mái bấy nhiêu.
 Không đợi Liễu Tồn Trung suy nghĩ lâu, Hỏa Thần giáo chủ cười nói :
 - Liễu Tồn Trung, ta không tin người lại là mình đồng da sắt.
 Hãy lãnh thử thêm chưởng này nữa xem sao?
 Dứt lời lão đã vung đơn chưởng. Lần này dường như chưởng phong bao hàm một luồng thần công vô thượng. Trong động liền nổi lên một luồng kinh phong ào ạt. Tiếp theo đó tai còn nghe thấy những tiếng kêu xì xì nhằm thẳng đỉnh đầu Liễu Tồn Trung vỗ xuống.
 Lúc này Liễu Tồn Trung đã sớm dự bị liên vận hành luôn khẩu quyết Tồn Thượng Ích Hạ tả chưởng để ngang trước ngực từ từ đẩy ra. Ngờ đâu khi vừa đến nửa đường lại bỗng biến thành thức Nguyên Cát Vô Cữu mềm nhũn ẻo lả như không có chút hơi sức.
 Tiếp theo đó lại nghe đồn bùng một tiếng, thân hình Liễu Tồn Trung đã bị văng ra bên ngoài động. Hỏa Thần giáo chủ không chút chần chờ cũng vội phi thân ra khỏi động vung chân lên đá bồi Liễu Tồn Trung một thế, khiến chàng bị bắn tung lên trên không, rồi rơi xuống. Hỏa Thần giáo chủ đã lướt tới nơi, đá tiếp luôn một cước nữa.
 Ngọn đá này của lão nặng có tới ngàn cân, khiến Liễu Tồn Trung như một trái cầu thịt bắn thẳng về phía sau động. Liền nghe thấy một

tiếng ầm ầm vang rung chuyển cả động đá, vách động liền lở sụp xuống bỗng để lộ ra một cái hang động rất lớn.

Tiếp theo đó là một trận gió lạnh lẽo từ bên trong lùa ra. Hỏa Thần giáo chủ bỗng cảm thấy có đôi chút hy vọng nghĩ bụng :

- “Đây là gió núi từ bên ngoài lùa vào. Chẳng lẽ nơi đây còn có một thông đạo khác hay sao?”.

Nghĩ đoạn lão liền mừng rỡ định tiến tới phía cửa động đó xem sao, bỗng nghe thấy những tiếng ồm ộp nổi lên. Tiếp theo đó là một luồng khí tanh hôi khôn tả xông lên tới mũi.

Hỏa Thần giáo chủ cảm thấy khó chịu vô cùng, tối tăm cả mặt mũi liền vội bế sự hô hấp trọn mắt lên nhìn kỹ. Chỉ thấy trong động có một con quái vật cực lớn da lốm đốm vằn dăng từ từ lách mình chui ra. Mùi khí tanh hôi lại càng nồng nặc hơn trước.

Liễu Tồn Trung lúc này đang nằm ở phía trước cửa động vội quay đầu ngược mắt nhìn thấy đó là một con Hà Mô thời tiền sử, thân hình nó to bằng hai con trâu nước. Chàng liền vỡ lẽ nghĩ bụng :

- “Đúng rồi lão đạo sĩ nói Lục Trảo Hà Mô tất là con quái vật này đây. Lão đạo sĩ đã nói: vì luyện công chưa thành nên bị chất độc làm thương tổn. Xem như vậy đủ thấy con vật này độc địa không thể tưởng tượng được!”.

Giữa lúc chàng đang suy nghĩ thì con Lục Trảo Hà Mô nọ đã tiến tới cửa động. Nó giơ vuốt phía trước to như cái trụ đồng vọt thẳng vào người Liễu Tồn Trung, mồm không ngớt thốt ra những tiếng kêu ồm ộp, rồi phun ra những luồng khói xám tanh hôi nồng nặc.

Liễu Tồn Trung vội lặn ra phía xa ba trượng rồi lặn tới cạnh người Hỏa Thần giáo chủ. Lão bỗng động tâm liền giương ngũ trảo lên tay phải lên chộp thẳng vào Khúc Trì huyết của Liễu Tồn Trung bụng nghĩ :

- “Ta hãy ném người cho con quái vật ăn rồi sẽ thừa cơ thoát thân khỏi hang động này”.

Liễu Tồn Trung đột nhiên thấy Hỏa Thần giáo chủ mặt lộ vẻ nham hiểm trong lòng liền giật mình kinh hãi. Tả chưởng vốn dùng đặt trước nghe vội tấn công ra một thế, lại là thức Nguyên Cát Vô Cữu. Trong lòng đang kêu hồng bát thâm thì tả chưởng đã chạm vào hữu chưởng của Hỏa Thần giáo chủ.

Chàng bỗng cảm thấy một luồng cương khí từ đâu liền vọt thẳng lên cánh tay, xông thẳng tới ngũ chỉ và chợt cảm thấy tâm thần thư thái sáng khoải cực độ. Tai đã nghe thấy Hỏa Thần giáo chủ bỗng rú lên một tiếng, người cứng ngắt không sao vùng vẫy được nữa, ông cố vận thần khí lên chống chọi nhưng như chuồn chuồn bám cột. Ngũ

chỉ của Liễu Tồn Trung vẫn bất động, như những chiếc kim sắt kẹp chặt lấy đối phương khiến mồ hôi lạnh trên trán Hỏa Thần giáo chủ toát ra như tắm.

Hắn vội đáp ứng nói :

- Liễu tiểu huynh đệ, nguy cơ đang rình rập ở trước mặt, chớ nên đùa giỡn mãi như thế.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Nơi đây chỉ có hai ta mà thôi, làm gì có sự nguy cơ gì đâu?

Hỏa Thần giáo chủ vội hết đầu về phía trước, đáp :

- Quái vật đã tới sau lưng ngươi kìa, mau buông tay ra đi, chớ nên đùa giỡn nữa.

Liễu Tồn Trung vội quay đầu lại nhìn, ngờ đâu Hỏa Thần giáo chủ đã thừa cơ nhanh nhẹn giơ tả hữu chưởng lên tấn công vào nách trái Liễu Tồn Trung.

Thế chưởng này của lão phát động cực kỳ mau lẹ. Liễu Tồn Trung không hề phòng bị chút nào, cho nên chỉ nghe thấy một tiếng hự, thân hình chàng liền bị đánh bắn về phía con Lục Trảo Hà Mô.

Con Hà Mô khổng lồ hai mắt to như cái chuông đồng bỗng kêu lên. Nó ngoác luôn cái miệng khổng lồ, đuổi trảo trước ra chộp thẳng lấy Liễu Tồn Trung đang bắn tới.

Hỏa Thần giáo chủ sử dụng thế chưởng đó là xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, cho nên lão đã thành công một cách dễ dàng ngoài sự tưởng tượng.

Chỉ trong nháy mắt, Liễu Tồn Trung đã cảm thấy cái vuốt của con Hà Mô chạm đến vạt áo. Chàng giật mình kinh hãi, chân trái vội vung điểm mạnh vào móng của con quái vật một cái, mượn sức thừa thế sử dụng thức Yến tử xuyên liên bắn ngang sang bên thoát khỏi hiểm cảnh.

Hỏa Thần giáo chủ thấy vậy trong lòng cũng phải khen ngợi thầm, đồng thời cũng cảm thấy sự việc trước mặt rất nghiêm trọng.

Lão đã lăm phen ra tay muốn giết chết Liễu Tồn Trung ngay tại chỗ mà không những chàng không hề bị thương tổn chút nào mà dường như thân thể chàng càng chịu sự đau đớn khổ sở thì một luồng công lực vô hình tiềm tàng vô tận ở trong người chàng càng nảy sinh mạnh mẽ thêm, nên lão suy tính thầm :

“Nếu không diệt trừ người này, quả thật là một mối lo đáng ngại cho Hỏa Thần giáo sau này.”

Nghĩ đoạn, Hỏa Thần giáo chủ liền khẽ ho khan một tiếng cả cười nói :

- Tiểu huynh đệ, bổn tọa có lời khen sự bền bỉ của ngươi đấy.

Đoạn lão liền giơ ngón tay cái lên, ra chiều khen tặng. Liễu Tồn Trung liền hỏi :

- Hỏa Thần giáo chủ, nói gần nói xa chẳng qua nói thật, vì sao người đã ba phen bốn bận muốn dồn Liễu mỗ vào tử địa như thế?

Hỏa Thần giáo chủ cười ha hả, đáp :

- Làm sao huynh đệ lại nói như vậy. Nếu như thực ra ta có ý muốn dồn bạn vào tử địa, thử hỏi lúc này bạn có còn được sống nổi nữa hay không? Đó chẳng qua chỉ muốn thử thách công lực đấy thôi. Ngờ đâu huynh đệ lại không chịu nổi thế công kích của mỗ. Hà! Thật suýt chút nữa thì mỗ ân hận.

Những câu nói này đã đánh trúng nhược điểm của Liễu Tồn Trung và chàng cảm thấy dè tam thức Nguyên Cát Vô Cữu mà mình đã học hỏi được trong Phân Cung Quái Tượng không có chút hiệu lực nào cả, quả nhiên không chịu nổi một thế công kích của đối phương. Liễu Tồn Trung nghĩ tới đó liền cảm thấy chán nản. Chàng hơi cúi đầu xuống không nói năng gì cả. Hỏa Thần giáo chủ ý niệm bỗng chuyển động nói tiếp :

- Huynh đệ, hiện tại bốn tọa đã điều tra được thông lộ ở đây rồi.

Liễu Tồn Trung giơ tay ra chỉ về phía hang động lớn, nơi ẩn trú của con Lục Trảo Hà Mô, nói :

- Các hạ muốn nói cái động kia phải không?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Đúng vậy. Bạn cũng tinh ý lắm, đã nhận ra ngay được như vậy.

Liễu Tồn Trung nói :

- Hiện tại con quái vật đang án ngữ ở động khẩu, thì làm sao có thể qua được?

Hỏa Thần giáo chủ nói :

- Có qua được hay không chính là do thái độ của huynh đệ đấy.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Thái độ gì? Các hạ mau nói ra đi!

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Nếu như bây giờ hai ta hiệp lại đối phó với con quái vật và nếu giết chết được nó, có phải sẽ đi qua được một cách dễ dàng không?

Liễu Tồn Trung nói :

- Môn công phu mà tại hạ vừa học được cũng không thấy có gì là công hiệu lắm, nên không thể sử dụng được, chỉ nhờ cậy vào công phu của Cái bang mà thôi. Nhưng công phu của mỗ còn kém xa các hạ, như vậy chỉ trông mong vào sức của người mà thôi.

Hỏa Thần giáo chủ nói :

- Huynh đệ chỉ cần cầm chắc được con quái vật, bốn tọa sẽ có diệu

kể thi hành.

Liễu Tồn Trung nói :

- Để tại hạ thử dùng Chấn Thiên tâm pháp xem sao. Các hạ nên cẩn thận, con quái vật này vô cùng lợi hại đấy. Các hạ phải chuẩn bị tiếp ứng, Liễu mỗ phát chưởng đây.

Hỏa Thần giáo chủ y lời, vội vàng qua phía bên con Lục Trảo Hà Mô đứng chờ sẵn tùy cơ ứng biến.

Liễu Tồn Trung vội tiến lên hai bước. Lúc này chàng chỉ còn cách con Hà Mô trên dưới hai trượng. Chàng bồng giơ song chưởng lên sử dụng Chấn Thiên tâm pháp đẩy thẳng về phía con Lục Trảo Hà Mô tức thì.

Nhưng chỉ nghe thấy bộp một tiếng, con Lục Trảo Hà Mô bị trúng chưởng đó chỉ hơi thụt lùi về phía sau một chút chứ không có gì là bị suy chuyển cả. Nhưng vách động bị sức chưởng phong của Chấn Thiên tâm pháp chấn đóng cát đá ào ạt đổ xuống như mưa.

Liễu Tồn Trung không dám chậm trễ đột nhiên lớn tiếng hét vang. Chấn Thiên tâm pháp vận đến mười hai thành công lực tung mình lên trên cao đầu dưới chân trên bờ mạnh xuống giữa đỉnh đầu con quái vật.

Thế thức của chàng rất lợi hại và tuyệt đẹp, khiến Hỏa Thần giáo chủ đứng cạnh đó cũng phải khen ngợi thầm, nghĩ bụng :

- “Hảo công phu. Chả trách Ngũ Hành Đội đã bị y đánh bại mà phải bỏ chạy”.

Bỗng thấy con Lục Trảo Hà Mô như có linh tính, vội nhảy lùi về phía sau nhanh như điện chớp tránh khỏi thế Chấn Thiên tâm pháp mạnh mẽ tuyệt luân ấy của Liễu Tồn Trung. Đồng thời phóng thẳng tới phía Hỏa Thần giáo chủ.

Hỏa Thần giáo chủ chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang như trời long đất lở vách đá đã bị đổ ụp xuống bởi chưởng lực của Liễu Tồn Trung.

Đồng thời mắt lão cũng cảm thấy một khối đen xì nhảy bổ tới.

Trảo trước của con Hà Mô đã chộp thẳng tới trước mặt rồi một luồng xú khí rất tanh hôi lấn áp tới khiến Hỏa Thần giáo chủ khí huyết đảo lộn như muốn ói mửa.

Không ngờ con Lục Trảo Hà Mô lại dũng mãnh đến như thế, khiến lão cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt thấy cái vuốt trước của con quái vật sắp chộp trúng người tới nơi, đã nghe thấy Liễu Tồn Trung hét lớn một tiếng, người đang lơ lửng trên không, bỗng chuyển mình uốn lượn như một ngôi sao xẹt bắn thẳng tới, giương tả chưởng lên, không tự chủ chàng bỗng vận dụng thức thứ bảy Phân Cung Quái Tượng là Nguyên Cát Vô Cữu vỗ trúng luôn vào vuốt trước con Lục

Trảo Hà Mô.

Chỉ nghe thấy tiếng ồm ộp nổi lên kinh thiên động địa, con Lục Trảo Hà Mô dường như bị trúng thương lộ hiện tượng khiếp sợ cực độ, vội nhảy luôn ngay vào trong động tiếp tục kêu ồm ộp không ngớt. Tiếp theo đó, miệng nó bỗng phun ra một luồng khói trắng tanh hôi khôn tả. Liễu Tồn Trung biết luồng khói trắng ấy cực độc, vội đưa mắt nhìn Hỏa Thần giáo chủ thấy tựa hồ như lão đã bị trúng độc, nên chàng không dám chậm trễ, vội kẹp lấy Hỏa Thần giáo chủ, lướt ra ngoài xa khỏi phạm vi luồng hơi độc ấy.

Cũng may Hỏa Thần giáo chủ bị trúng độc rất nhẹ, vì công lực rất thâm hậu, nên vận chuyển huyết mạch để đẩy khí độc ra ngoài không mấy khó khăn.

Vào khoảng cạn một chén trà sau lão đã bình an vô sự Hỏa Thần giáo chủ thở hắt ra nói :

- Nguy hiểm thật! Vừa rồi bốn tọa không giết bạn, lúc này được bạn cứu lại thì chúng ta coi như là huề.

Liễu Tồn Trung mỉm cười nói :

- Các hạ chớ nên khách khí. Chúng ta lúc này phải đồng tâm hiệp lực mới được. Nếu như không thành thật hợp tác thì chúng ta đều phải chôn ở nơi này chứ không sai.

Hỏa Thần giáo chủ liền đáp :

- Phải lắm, huynh đệ nói rất có lý, à không biết con quái vật này tên gọi là gì thế? Tại sao huynh đệ lại biết nó rất độc?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Con quái vật này tên gọi là Lục Trảo Hà Mô.

Hỏa Thần giáo chủ lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Nếu là Hà Mô thì chỉ có bốn ngón phân, mà sao quái vật này có những sáu chiếc? Quả thật trong thiên hạ không chuyện kỳ lạ gì là không có.

Liễu Tồn Trung vội nói :

- Thôi, chúng ta mau tiến lên đi, và phải bẻ hết sự hô hấp lại cho kỹ lưỡng.

Hai người lại cẩn thận tiến thẳng tới hang động, nơi ẩn phục của con quái vật. Liễu Tồn Trung đi trước, Hỏa Thần giáo chủ theo sau.

Khi còn cách cửa động chừng ba trượng, hai người vội dừng chân lại.

Liễu Tồn Trung đưa mắt quan sát, phát hiện phía bên dưới có một tảng đá rất lớn, ngang dọc có tới mấy trượng, to không kém gì động khẩu mà con Hà Mô tiềm phục.

Liễu Tồn Trung liền giơ tay ra chỉ, nói :

- Hỏa Thần giáo chủ, chúng ta mau hiệp lực dời tảng đá lớn này tới gần cửa động. Đợi chút nữa tại hạ dụ con Hà Mô ra ngoài, rồi chúng ta cùng xông tới chiếm ngay lấy vị trí cửa động, rồi lại hiệp lực dời tảng đá này lấp kín lấy cửa, không cho con quái vật thoát ra bên ngoài. Chúng ta sẽ có cơ hội để thoát thân ngay.

Hỏa Thần giáo chủ liền khen ngợi :

- Kế hoạch của huynh đệ hay lắm!

Thế rồi hai người vội tiến lại, vận thần lực lên để tảng đá nọ nhích lại gần phía cửa động. Hỏa Thần giáo chủ ẩn sau tảng đá nọ, bất giác nghĩ thầm :

- “Tên tiểu tử Liễu Tồn Trung này quả thật có điều rất kỳ quái. Vừa rồi ta võ trúng y một chưởng, cảm thấy tựa hồ như trong cơ thể y ẩn tàng một luồng kinh lực vô hạn, rồi y lại chỉ sử dụng một chưởng đã có thể đánh lui được con Hà Mô vào trong hang động. Nhưng tại sao lúc y dùng để đối phó với Thiên Hỏa thập nhị thức của ta lại không có công hiệu như vậy? chẳng lẽ y muốn giấu giếm bản lãnh, không để lộ ra bên ngoài hay biết được chăng?

Nghĩ tới đó trong lòng hơi nơm nớp lo âu, lão phát giác thanh niên này quả thật là một tay kinh địch bình sinh đáng ngại trong đời mình.

Bên tai lão bỗng nghe thấy Liễu Tồn Trung kêu gọi :

- Hỏa Thần giáo chủ, xin bẻ hết sự hồ hấp lại, cẩn thận đề phòng con quái vật đang phóng độc đấy.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung vươn thẳng hai cánh tay lên nhằm thẳng về phía con Lục Trảo Hà Mô vỗ vào khoảng không một thế.

Liễu Tồn Trung lần này hoàn toàn sử dụng Chấn Thiên tâm pháp, mà không dám dùng Phân Cung Quái Tượng, vì chiêu thức ấy cổ quái vô cùng, bình thường thì không đắc dụng chút nào, nhưng ngẫu nhiên giữa lúc nguy cấp thì lại bỗng phát sinh oai lực, cho nên chàng cũng không dám tin tưởng vào môn công phu ấy cho lắm.

Chấn Thiên tâm pháp là một môn võ công trấn bang của Cái bang, lúc này Liễu Tồn Trung đã được ăn vào trong người mười lăm cái quả độc lưu cho nên trong người chàng đã phát huy sự công hiệu. Vì vậy thế võ này của chàng thanh thế thật kinh người.

Chỉ thấy con Lục Trảo Hà Mô mình mẩy uyển chuyển di động đột nhiên con mắt khổng lồ giương lớn miệng thở phì phì tựa hồ như đang chờ đợi cơ hội tấn công kẻ địch chí mạng.

Lúc ấy Hỏa Thần giáo chủ ẩn núp sau tảng đá lớn bất giác nảy sinh tâm lý mâu thuẫn cực độ, một mặt hy vọng Liễu Tồn Trung chế phục được con quái vật khổng lồ kia, một mặt lại trông mong Liễu Tồn Trung bị chết dưới nanh vuốt của con Hà Mô. Lão nghĩ bụng :

- “Nếu hợp sức của hai người, muốn chế phục con quái vật kia cũng không phải là chuyện không làm nổi, nhưng vậy sẽ thuận tiện cho y”. Giữa lúc lão đang nghĩ ngợi đột nhiên thấy con Lục Trảo Hà Mô ré lên một tiếng dài xông ra khỏi hang động. Chỉ nghe thấy một khối thịt đen xì nhằm thẳng đầu Liễu Tồn Trung úp chụp xuống. Liễu Tồn Trung cũng rú dài một tiếng hào khí sôi sục hơn, ngửa người ra phía sau, song chưởng vỗ thẳng lên một thế tấn công thẳng vào hai cái vuốt trước của con Lục trảo hà mô. Chỉ nghe “bộp” một tiếng tay chàng như đánh phải một tảng đá dai dẳng dày cộm. Thì ra làn da ngoài của con Lục trảo hà mô này dày có đến mấy tấc, cứng rắn dị thường, đao kiếm cũng không sao xuyên thủng. Liễu Tồn Trung tuy đã vận hết thần lực ra vỗ trúng chưởng đó nhưng chỉ có thể đẩy lui được nó đôi chút chứ không thể làm cho nó bị tổn thương chút nào. Giữa lúc chàng kinh hãi thềm đã thấy con quái vật miệng phun ra một làn khói trắng bỗng bay mình phóng tới nhanh như điện chụp thẳng lấy Liễu Tồn Trung. Liễu Tồn Trung giật mình kinh hãi hai chân như đóng đinh xuống mặt đất ngửa người lăn mình lộn về phía sau luôn mấy vòng thoát được thế công kích lợi hại của con Lục trảo hà mô. Con quái vật lúc ấy như đã nổi hung lại tiếp tục phóng theo truy kích. Con Hà mô này tuy to gấp hai con trâu nước, y như một quả núi nhỏ nhưng mỗi thế nhảy thế chụp của nó lại nhanh nhẹn tựa như hầu vượn. Liễu Tồn Trung đã nhanh nó lại còn nhanh nhẹn hơn. Liễu Tồn Trung vừa lộn người nhảy về phía sau, chưa đứng vững lại được thì đã cảm thấy có hai cái bóng đen nhằm thẳng đầu mình chụp xuống. Thì ra là hai cái vuốt trước của con Hà Mô tấn công tới nơi. Lúc ấy Liễu Tồn Trung không còn kịp né tránh nữa, chàng muốn lui về phía sau, nhưng biết con Hà Mô này dũng mãnh, nhanh nhẹn cực kỳ, hai bên phải trái cũng đều nằm trong thế công kích của con quái vật. Vì con đại quái vật này có tất cả sáu vuốt, mỗi bên tả hữu ba cái, dài có tới hơn trượng và to như những chiếc trụ đồng, thế công của nó lại rất linh mãnh, lợi hại ngoài sự tưởng tượng của Liễu Tồn Trung. Giữa lúc nguy cấp, không kịp đắn đo song chưởng của chàng đẩy bừa ra một thế. Thế phản công này trong lúc không tự chủ, chàng lại sử dụng thức Nguyên Cát Vô Cửu trong lòng liền hốt hoảng kêu thảm :

- Hồngбет rồi!

Giữa lúc chàng chỉ đợi nhắm mắt chờ chết, thì bỗng nghe thấy con quái vật rú dài hai tiếng, miệng thốt ra những tiếng kêu ồm ộp không ngớt. Chàng vội mở choàng mắt ra nhìn, chỉ thấy hai cái vuốt trước của con Hà Mô mềm nhũn buông xuôi xuống và nó đã vội nhảy tránh ra xa hơn hai trượng, hai con mắt to như hai cái chuông đồng của nó lóe lên sáng rực lộ vẻ cực kỳ hãi sợ.

Liễu Tồn Trung thấy vậy trong lòng mừng rỡ vô cùng nghĩ bụng :

- “Thì ra thức Nguyên Cát Vô Cữu đã có hiệu lực khiếp phục được con quái vật rồi”.

Nghĩ đoạn chàng không chậm trễ vội tung mình lên trên cao mấy trượng đầu dưới chân trên lại sử dụng thức Nguyên Cát Vô Cữu nhằm thẳng đầu con Lục Trảo Hà Mô bổ xuống.

Lúc ấy hai vuốt trước của con Hà Mô tựa hồ như đã thọ trọng thương, buông thõng xuống, không sao cử động được nữa.

Ngờ đâu, khi thể thức Nguyên Cát Vô Cữu của Liễu Tồn Trung tấn công tới mình con quái vật thì lại như muối bỏ bể, không có một chút kinh đạo nào. Trái lại con Lục Trảo Hà Mô vuốt thứ ba ở phía bên trái đã thừa cơ phóng ra, chộp thẳng lấy thủ chương của chàng.

Liễu Tồn Trung kinh hãi vô cùng, vội tung mình sang bên tránh được thể chộp ấy.

Vừa định thần, Liễu Tồn Trung trong lòng thất vọng vô cùng nghĩ bụng :

- “Thức Nguyên Cát Vô Cữu này sao quái lạ như vậy, lúc cố ý sử dụng thì lại không linh nghiệm, lúc đánh liều tấn công bừa thì lại bỗng phát huy oai lực. Không biết đây là môn công phu ma quỷ gì thế?”.

Lúc ấy dường như con Lục Trảo Hà Mô đã dưỡng sức xong, lục trao lại chống thẳng xuống mặt đất, vươn thẳng thân hình lên, miệng ngoác ra như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Liễu Tồn Trung thấy hình dáng hung tợn của con quái vật như thế, trong lòng cũng hơi kinh hãi. Chàng bỗng nghĩ tới Hỏa Thần giáo chủ liền lớn tiếng gọi :

- Hỏa Thần giáo chủ, mau lại đây tấn công vào phía sau lưng con quái vật.

Liễu Tồn Trung kêu gọi luôn hai ba lần mà không thấy có tiếng đáp. Chàng quay đầu lại nhìn thì không còn thấy hình bóng của Hỏa Thần giáo chủ đâu nữa và khối đá lớn cạnh đó đã bít chặt lấy cửa động. Chàng liền vỡ lẽ ngay và trong lòng còn lấy làm kinh dị thậm là chỉ một mình Hỏa Thần giáo chủ lại có thể di chuyển tảng đá lớn đó bít chặt cửa động. Chỉ với thần công lực của lão chàng cũng phải rất bội phục.

Nhưng lúc ấy không còn đủ thì giờ để Liễu Tồn Trung suy nghĩ lâu. Con Lục Trảo Hà Mô miệng đã phun đầy khí độc rú dài mấy tiếng khủng khiếp xỏ tới, lục trảo giương thẳng ra, chộp thẳng lấy đỉnh đầu của Liễu Tồn Trung cực kỳ dũng mãnh.

Liễu Tồn Trung tung mình nhảy lên trên không cao đến mấy trượng. So sánh với lúc bình thường thể nhảy này của chàng đã nhẹ nhàng và cao hơn gấp bội tựa hồ như đột nhiên đã tang gia thêm mấy chục năm công lực nữa vậy.

Ngờ đâu con Lục Trảo Hà Mô không chậm trễ cũng phóng mình lên trên không, vươn thẳng vượt ra chộp lấy gót chân Liễu Tồn Trung. Liễu Tồn Trung kinh hãi khôn tả, hai chân đạp vào nhau, một co một duỗi, rồi vội uốn mình khom lưng, lại lẳng không phi ra ngoài xa hơn hai trượng, rồi nhẹ nhàng rớt xuống mặt đất.

Chi trong nháy mắt đó, tình thế đã khẩn trương và kinh hiểm không thể tưởng tượng được, rất tiếc là Hỏa Thần giáo chủ lúc ấy đã sợ rời khỏi hang động, bằng không thể nào lão cũng phải ngấm ngấm khen ngợi.

Liễu Tồn Trung vừa hạ thân xông đất thì vượt trước của con Hà Mô lại tấn công tới nơi. Chàng bỗng cả giận tả chưởng vung lên, vỗ ra một thế, sử dụng thức Nguyên Cát Vô Cữu.

Ngờ đâu lần này lại mềm nhũn không có hơi sức chút nào.

Chàng vừa hơi chậm trễ thì đã thấy tả chưởng của mình bị con quái vật chộp trúng. Kinh hãi khôn tả, chàng thét lớn một tiếng hữu chưởng thuận thế vỗ mạnh ra. Chưởng này của chàng đã hội tụ đến mười hai thành công lực, và thế thức chàng sử dụng là Chấn Thiên tâm pháp.

Chỉ nghe thấy có tiếng rú dài khủng khiếp, con Lục Trảo Hà Mô đã vội nhảy bắn phía xa, vượt trước đã bị trúng thương, nhưng một chiếc vuốt khác đã đột nhiên thừa cơ tấn công ra.

Liễu Tồn Trung lại vung chưởng lên tấn công. Chàng nghĩ bụng :

- “Chấn Thiên tâm pháp tuy không thể đánh chết con quái vật này, nhưng ta không thể nào bị nó đánh bại được”.

Ngờ đâu thế chưởng ấy của chàng vỗ rá lại là thức Nguyên Cát Vô Cữu không có chút kinh lực nào. Nói thì chậm việc xảy ra nhanh không thể tả, chiếc vuốt của con Lục Trảo Hà Mô đã chộp trúng Liễu Tồn Trung. Nó liền lôi chàng lên cao, ngoác miệng ra định nuốt chết đối phương.

Cái miệng của con Lục Trảo Hà Mô này to như chiếc vạc dầu, đỏ như máu nom rất khủng khiếp. Liễu Tồn Trung kinh hãi đến biến sắc. Trong lúc hốt hoảng chàng vội nghiêng đầu sang bên tránh khỏi cái

miệng khổng lồ của con quái vật, hữu chưởng liền mạng võ xéo lên một thế.

Cái võ này lại là Nguyên Cát Vô Cửu nhưng chàng bỗng cảm thấy có một luồng khí ám áp từ dưới hông bốc lên thẳng tới chưởng tâm cơ hồ như mạnh mẽ đến vạn cân.

Chỉ nghe thấy một tiếng rú dài và những tiếng ồm ộp vang lên kinh thiên động địa. Thế chưởng ấy võ trúng ngay hàm dưới con Lục Trảo Hà Mô khiến con vật to lớn bị ngã ngửa người về phía sau ré lên một tràng dài những tiếng đau đớn không ngớt.

Có lẽ lúc này nó đã thọ thương khá nặng muốn nhảy lui về hang nhưng lúc ấy cửa hang đã bị khối đá chặn kín mít. Liễu Tồn Trung bỗng sực nhớ tới di ngôn của lão đạo sĩ. Ông ta muốn trừ khử con quái vật nhưng công phu chưa luyện thành bị chất độc làm cho thọ thương.

Còn chàng giao đấu với con quái vật đã lâu mà cho tới lúc này vẫn chưa thấy có hiện tượng gì là bị trúng độc cả trong lòng cũng ngạc nhiên khôn tả.

Nhưng Liễu Tồn Trung đã không rõ, nếu chàng không có cơ duyên may mắn ăn được mười lăm trái Hỏa Độc lựu thì lúc này có đến mười Liễu Tồn Trung cũng sớm đã bị vong mạng rồi.

Lúc ấy con Lục Trảo Hà Mô bị trúng một thức chí mạng của Nguyên Cát Vô Cửu vẻ hung hăng đã biến mất hết, chỉ phủ phục cạnh bên tảng đá, tựa hồ như đã khiếp sợ đối phương vô cùng.

Liễu Tồn Trung bỗng động tâm, nghĩ bụng :

- “Ta phải cố giết cho được con quái vật này để hoàn thành di chí của lão đạo sĩ mới thôi”.

Bỗng chàng lại nghĩ tiếp :

- “Di ngôn của lão đạo sĩ có nói, nếu như không tìm được con đường bí mật ra khỏi hang động, thì cứ việc dời di thể của ông ta sang bên sẽ có kỳ tích”.

Chàng lên tiếng sang bên cổ động của lão đạo sĩ, chấp tay khế khăn :

- Lão tiên bối ở trên trời có linh thiêng, văn bối Liễu Tồn Trung muốn hoàn thành di chí của lão tiên bối, thề quyết tru diệt cho được con Lục Trảo Hà Mô mới thôi. Vì tìm thông lộ văn bối có điều vô lễ di động tới kim thể, xin tiên bối lượng thứ cho.

Chàng liền vái ba vái, rồi khế ôm di thể của đạo sĩ nhích sang bên, bỗng phát hiện dưới chỗ ngồi đạo sĩ trên mặt đá có một dấu vết vuông vức, rộng hai thước, dài ba thước. Liễu Tồn Trung vội moi tảng đá ấy lên xem, thấy bên dưới có một cái hộp sắt vuông khoảng

trên dưới năm tấc. Chàng liền mở ra xem, thấy trong hộp có một thanh kiếm sắt rất cũ kỹ, màu sắc đã phai nhạt và hoen rỉ. Phía chuôi nắm của thanh kiếm bị mất mẻ một góc, lưỡi kiếm rất cùn, chẳng có vẻ gì là thanh báu kiếm cả, liền nghĩ thầm :

- “Chỉ có một thanh kiếm sắt cùn này làm sao sử dụng được?”

Chàng lại xem xét kỹ chuôi kiếm, thấy lõm mờ có hai chữ triện viết rằng: “Độn thiết”. Liễu Tồn Trung bật cười, buột miệng nói :

- Quả nhiên là độn thiết, không sai chút nào!

Liễu Tồn Trung lại nghĩ tiếp :

- “Nhưng nếu thanh kiếm này không dùng được thì tại sao ông ta lại chôn ở dưới đất này để làm gì? Thôi, ta cứ giắt bừa ở bên người, đợi tới lúc cần thiết ta sẽ sử dụng tạm vậy”.

Thì ra Liễu Tồn Trung vốn không mang theo binh khí. Lúc xuống phía Nam Kiện Khang, tuy đã đặt mua được một đôi trủy thủ nhưng lúc này không biết chàng đã đánh rơi mất từ hồi nào.

Chàng liền cầm thanh thiết kiếm lên búng hết những chất sét rỉ trên thanh kiếm đi. Bỗng nghe đến tanh một tiếng thanh âm cực kỳ giòn giã chàng nghĩ bụng :

- “Thanh âm này nghe rõ ràng là một thanh bảo kiếm rất tốt nhưng trông hình dáng thì lại không phải”.

Đoạn chàng không đắn đo lâu nữa liền giắt luôn thanh kiếm vào ngang lưng rồi lại dời di thể lão đạo sĩ về chỗ cũ, cung kính vái ba vái rồi tiến ra khỏi động bước sang phía có con Lục Trảo Hà Mô.

Chàng thấy con quái vật vẫn ngồi chồm hổm cạnh tảng đá lớn, hai mắt to tròn xoe như hai chiếc chuông đồng trống lên nhìn Liễu Tồn Trung không ngớt.

Liễu Tồn Trung liền giương tả chưởng lên tấn công hờ một thế để dò phản ứng của con quái vật xem sao.

Con Lục Trảo Hà Mô tựa hồ như linh thông linh tính nên nó rất hãi sợ chưởng lực của đối phương, vội nhìn tránh sang bên rồi nhanh nhẹn nhảy xổ tới chộp luôn.

Thế tấn công này của nó nhanh nhẹn khôn tả vì nó đã nhảy lên cao đến hai trượng mới phóng thẳng xuống đỉnh đầu kẻ địch.

Liễu Tồn Trung hơi thấp người, uốn lưng, tả chưởng đẩy ra chống đỡ, một mặt hữu thủ nhanh nhẹn rút thanh thiết kiếm ở ngang lưng ra miệng thét lớn :

- Trúng!

Thức này của chàng sử dụng là thức thứ tư “Ích Dụng Hung Sự” trong Phân Cung Quái Tượng.

Thì ra bốn thức Phân Cung Quái Tượng đã có thể dùng được quyền

chưởng mà cũng có thể sử dụng bằng đao kiếm, oai lực mạnh mẽ khôn lường.

Thiết kiếm trong tay chàng rất cứng rắn, vừa tấn công, sự lợi hại đã phát sinh ngay.

Chỉ nghe đến soạt một tiếng, thiết kiếm đã đâm ngập giữa bụng con Lục Trảo Hà Mô, dư lực còn rạch ra một đường rất lớn. Con Lục Trảo Hà Mô ré lên một tiếng khủng khiếp nhảy nhót giãy giụa lung tung. Đó là biểu hiện sự giãy chết của con quái vật khiến cho vách động cũng bị thân hình của nó va chạm rung rinh muốn đổ sập xuống, máu tươi phun ra như mưa, đổ xuống khắp người Liễu Tồn Trung khiến chàng như biến thành một con người máu.

Trong thoáng một cái, thân thể đồ sộ của con quái vật Hà Mô liền rớt xuống đất. Sau vài tiếng kêu rú giãy giụa con vật liền nằm im bất động.

Liễu Tồn Trung thở hắt ra nhẹ nhõm, giắt thanh kiếm vào ngang lưng, rửa sạch những vết máu dính trên người, tiến tới cạnh tảng đá lớn vận thần lực lên đẩy sang bên, rồi chàng tiến thẳng vào trong cái hang đó.

Đi quanh co theo đường núi ngoằn ngoèo cao dần lên phía trên một hồi lâu mới phát giác được cuối đường là một đỉnh núi, cửa ra ở cạnh một cổ tùng.

Phía cửa này chỉ khoảng một người ra lọt, Liễu Tồn Trung chui ra khỏi động, thấy ánh dương quang chói lợi gió núi, thổi vi vu. Chàng liền cảm thấy thoải mái, nằm luôn xuống dưới gốc cây tùng nghỉ ngơi.

Khi tỉnh lại đã là hoàng hôn, chàng liền nghĩ thầm :

- “Không biết bây giờ nên đi đâu? Trước đây mình cùng với Hà Ngọc Trì vốn định cùng lên Thiên Sơn, không ngờ dọc đường mình bị cho xuống dưới hàn đàm và lúc này không biết Hà Ngọc Trì đã trở về Thiên Sơn chưa. Và nơi đây là đâu thế?”

Chàng ngừng đầu lên nhìn thấy bốn phía núi non trùng điệp, vách đá cao chọc trời, liền nghĩ bụng :

- “Thôi ta cứ việc chạy xuống dưới chân núi tìm người dò hỏi đường lối, trước tiên hãy trở về Tổng đàn đã.”

Vừa nghĩ tới trở về Tổng đàn, bất giác chàng lại cảm thấy nhớ nhung Bang chủ. Vì Lữ Di Hạo thương chàng như con ruột và luôn luôn để hết tâm trí dạy mọi điều lịch duyệt cùng võ công cho chàng.

Hơn nữa, đã lâu chàng chưa gặp lại Thi Huyền trưởng lão, nên cũng muốn trở về thăm hỏi cùng tham khảo với ông ta một vài việc nữa.

Chàng theo con đường nhỏ phóng thẳng xuống dưới chân núi kiếm

đường trở về Tổng đàn. Chàng có biết đâu lúc này Tổng đàn đã phát sinh một sự việc kinh thiên động địa.

Hãy nói Xuyên Địa Thử Trần Tứ phụng mệnh tổ sư gia Hoàng Diện Phong Cái đưa Tiểu Hắc và Trần cô nương trở về Tổng đàn tạm trú cùng chờ đợi tin tức. Tiểu Hắc ẵm cô cô đi theo sau lưng Trần Tứ. Dọc đường vì Trần cô nương đã được Túy hòa thượng cho uống Thoát Thai đơn nên vẫn say ngủ. Hai má nàng ửng đỏ như hải đường mới hé trông thật tuyệt đẹp.

Lúc ấy Trần Tứ và Tiểu Hắc đi tới một ngã ba đường, hai người thấy từng nhóm võ lâm nhân vật vội tiến thẳng về hướng Tây, có nhóm cỡi ngựa và cũng có nhóm đi bộ, trông người nào người ấy có vẻ rất hồi hộp.

Tiểu Hắc ngừng chân lại, hỏi :

- Trần huynh, đây là ngã ba, chúng ta nên đi theo con đường nào?

Trần Tứ đáp :

- Cứ theo con đường mà mấy nhóm người nọ vừa đi là sẽ tới đấy.

Tiểu Hắc nói tiếp :

- Hình như phía đó sắp có chuyện gì huyền ảo phải không?

Tính nết của Tiểu Hắc vốn vẫn còn trẻ con. Lúc trước nó còn ở Viễn Dương phiêu cuộc phàm thấy các võ lâm nhân vật kết hàng kết đội kéo nhau đi. Các tiêu sư tất sẽ tiến cả ra chỗ con sư tử đá trước cửa phiêu cuộc chỉ chỉ trỏ trỏ nói rằng sắp có chuyện huyền ảo gì xảy ra đây. Nếu không phải các vị chưởng môn nhân hẹn ước ấn chứng võ học để nêu cao tên tuổi hoặc giải quyết ân oán thì là xảy ra các cuộc ẩu đả giữa các phe phái.

Tiểu Hắc đã được nghe nói rất nhiều về sự việc trên cho nên trong lòng luôn ghi nhớ, nhưng chưa bao giờ nó được đích mắt xem những sự kiện trên xảy ra trước mắt, vì vậy trong lòng luôn luôn ám ức.

Trong đầu óc của nó đã có một ấn tượng là hễ võ lâm nhân vật kéo tới một địa phương nào thì tất nơi đó sẽ có một cuộc so tài rất huyền ảo.

Trần Tứ đáp :

- Mối bảo chúng ta theo con đường đó là để trở vào Tổng đàn, còn có sự gì huyền ảo hay không, chúng ta cứ đi theo lát sau sẽ biết ngay.

Tiểu Hắc liền hỏi :

- Tại sao không lâu sau sẽ biết ngay như vậy?

Trần Tứ đáp :

- Tin tức trên giang hồ loan truyền rất nhanh. Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ bị người ta ném xuống hàn đàm tổ sư gia còn chưa hay biết thì

trên giang hồ tiếng đồn đã nổi lên khắp nơi rồi.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Mỗ thấy Trần huynh đề cập tới vị tiểu sư tổ gì đó là thần sắc đầy vẻ kính ngưỡng, có phải người ấy là một vị đại anh hùng không?

Trần Tứ nghiêm nghị đáp :

- Là một đại anh hùng đại hào kiệt đại nghĩa sĩ.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Trần huynh mau nói đi! Mau nói tiếp đi! Tại sao lại gọi là đại nghĩa sĩ?

Trần Tứ đáp :

- Vị ấy là một nghĩa giả mà chúng ta nên lấy đó làm gương.

Tiểu Hắc đã được cô cô dạy bảo cho đôi chút chữ nghĩa nhưng nó vẫn không hiểu hai chữ “nghĩa giả” đó là gì cả nên trong lòng liền mắng chửi thầm: nghĩa giả cái con mẹ mi! Lão tử không biết những thứ lôi thôi đó”.

Nhưng ngoài miệng nó lại nói tiếp :

- Trần huynh hãy kể tiếp đi.

Trần Tứ mặt đầy vẻ hăm mộ, nói :

- Tiểu sư tổ Liễu Tồn Trung bị kẻ địch ném xuống dưới hàn đàm tuyệt nhiên không phải là võ công kém cỏi mà chỉ vì muốn cứu một người nên đành cam chịu hy sinh thân mình.

Tiểu Hắc trở mặt lên hỏi :

- Thật thế?

Trần Tứ đáp :

- Cái đó làm sao mà giả được. Đức tính ấy gọi là xả thân vì người.

Tiểu Hắc tuy không hiểu rõ ràng giải đáp ấy cho lắm nhưng nó ngầm hiểu hành động đó quyết không phải là việc xấu và Liễu Tồn Trung chắc không phải là một người xấu.

Vì vậy trong lòng nó đối với Liễu Tồn Trung đã nảy sinh một sự ngưỡng mộ. Hôm đó hai người đã tiến tới một thị trấn. Thị trấn này tuy không lớn lắm, nhưng dân cư rất đông đúc, xe ngựa dập dìu thật là thập phần thịnh vượng.

Khi tới cạnh một hàng quán Tiểu Hắc bỗng hỏi :

- Trần huynh không cảm thấy đói bụng ư?

Trần Tứ cười thầm nghĩ bụng :

- “Tiểu tử người nhỏ người mà lại tinh ma quỷ quái như vậy. Chính mình muốn ăn uống lại muốn gài cho người khác”.

Nghĩ đoạn y lắc đầu đáp :

- Mỗ không đói! Không đói!

Tiểu Hắc liền nói :

- Trần huynh chỉ khéo nói đùa. Đã quá nửa ngày không có gì vào bụng mà lại không đói?

Trần Tứ đáp :

- Việc đó cũng đâu có gì là lạ. Bọn Cái bang mỗi dù có nhịn ăn trong hai ngày cũng không sao cả.

Tiểu Hắc lè dài lưỡi ra nói :

- Trần huynh nói thực đấy chứ? Hai ngày không ăn uống thì làm sao có sức đi đứng được?

Trần Tứ đáp :

- Cái đó là một lẽ rất tự nhiên chẳng có gì kỳ lạ.

Tiểu Hắc thấy không lay chuyển được Trần Tứ, trong bụng cảm thấy sôi sùng sục liền xuống giọng nài nỉ :

- Trần huynh, chúng ta hãy tạm nghỉ chân giây lát vào trong kia uống vài chén nước trà cho ấm bụng.

Trần Tứ nói :

- Uống trà thì được. Nơi đây đông đảo người ta như vậy, bạn lại bỏnng một cô nương đi nghênh ngang giữa ban ngày như thế thật là một điều rất bất tiện đấy!

Tiểu Hắc bỗng chuyển động linh cơ, liền đáp :

- Trần huynh nói rất phải. Chúng ta hãy vào ăn uống một chút gì để dần bụng, rồi sau sẽ thuê xe tiếp tục lên đường thì tiện hơn.

Trần Tứ nghĩ cũng phải liền đáp :

- Thế cũng được.

Cả hai liền tiến vào trong quán, tìm một chỗ ngồi.

Lúc này tuy đã sắp tới giờ Ngọ, nhưng trong quán khách vẫn đông đảo tấp nập, và có đến tám chín phần mười là các võ lâm nhân vật. Có lẽ họ cũng chỉ tạm ghé chân rồi lên đường ngay.

Tiểu Hắc đặt Trần cô nương ngồi dựa vào vách tường, gọi một đĩa đậu phụng hấp, một đĩa cá chiên. Trần Tứ cũng kêu hai ly rượu trắng.

Phổ ky vội bày bát đĩa ra và không lâu sau đã đem các món ăn ra đầy đủ.

Đang lúc ấy bên ngoài bỗng có ba đại hán mặc võ trang tiến vào.

Chỉ nghe thấy những tiếng “loảng xoảng” ba người nọ đã quăng khí giới lên mặt bàn lớn tiếng kêu gọi :

- Phổ ky có thức ăn gì ngon mau đem cả ra đây. Bọn gia gia xơi no còn phải lên đường gấp.

Tửu bảo thấy bọn người nọ hung hăng như vậy vội vàng vâng dạ dạ.

Chỉ nháy mắt sau, y đã bưng ra một đĩa gà quay, một đĩa thịt bò hầm và một bình rượu hâm nóng hồi tới bày ra bàn. Trong ba người đó

ngồi ở phía đầu bàn là một người tuổi trạc trung niên, hớp một hớp rượu rồi cất tiếng khen ngợi ngon thật, rồi lại đưa ly lên uống luôn mấy hớp nữa.

Một người khác tuổi trẻ hơn đôi chút xen lời hỏi :

- Không biết từ đây tới Thành Đô có còn xa hay không?

Người vừa hớp rượu đáp :

- Chẳng còn xa là bao, không đầy ba trăm dặm nữa là tới nơi.

Đang lúc ấy, bỗng nghe tiếng vó ngựa vọng tới rồi ngừng lại ở trước quán, ngoài cửa lại tiến vào một già một trẻ.

Người trẻ tuổi khoảng ngoài hai mươi, tay eềm roi ngựa quát lên trên không đến hết một tiếng thanh âm rất giòn giã, đoạn đưa mắt liếc

nhìn mọi người trong quán một lượt có vẻ như đang tìm kiếm ai vậy.

Ba nhân vật võ trang tới trước cũng đưa mắt liếc nhìn lại miệng nhếch mép cười nhạt. Thiếu niên khẽ hừ một tiếng. Khi đi qua chỗ ba

người nọ, y bỗng lại giơ roi ngựa quát lên trên không một tiếng thật giòn giã ngay phía trên đầu ba người nọ.

Chỉ thấy trong ba người nọ đại hán vừa tu rượu bỗng đứng bật dậy, quắc mắt hỏi :

- Bằng hữu muốn kiếm chuyện phải không?

Thiếu niên nọ cũng trừng mắt nhìn lại, đang định phát tác, thì ông già đi bên cạnh bỗng quát bảo :

- Không được sinh sự lời thôi.

Đoạn ông ta khẽ ho khan một tiếng, mặt tươi cười, quay sang đại hán nọ giọng ôn hòa nói :

- Không dám hỏi cao danh quý tánh của anh hùng, khuyến tử đã lỗi mắng vô tri, xin các vị thứ lỗi cho.

Đại hán nọ thấy ông già rất khách khí nên vội đáp :

- Không dám! Không dám! Bỉ nhân Tôn Bất Nạp, còn lão cao danh quý tánh là chi thế?

Ông già cười ha hả đáp :

- Tưởng là ai, không ngờ lại là Lương Điền trang Tôn trang chủ.

Thật thất kính! Thất kính! Lão hủ Tiền Nhị, còn đây là khuyến tử.

Ông già quay đầu lại quát bảo :

- Súc sinh, sao còn chưa ra bái kiến Tôn trang chủ?

Chỉ thấy Tôn Bất Nạp mặt lộ vẻ thất kính, nói :

- Ủa? Thì ra là Cầm Long Thủ Tiền lão tiên bối. Tại hạ đã được nghe đại danh từ lâu, mà vô duyên không được gặp gỡ.

Đoạn y vội giới thiệu hai người bạn của mình đứng dậy thi lễ.

Tôn Bất Nạp nói :

- Tiền lão tiên bối như không hiềm bọn bỉ nhân là những người vô

danh tiểu tốt, xin mời cùng ngồi một bàn cho vui.

Tiền Nhị liền đáp :

- Như vậy thì hay lắm! Hay lắm! Chúng ta đều là những nhân vật trên giang hồ, sự sảng khoái là đức tính cần thiết của chúng ta.

Đoạn liền cười ha hả ngồi xuống luôn. Tôn Bất Nạp vội kêu phổ ky đem thêm đĩa bát cùng món ăn nhậu tới, rồi nói :

- Tiền lão tiền bối cũng định tới Thành Đô phải không?

Tiền Nhị đáp :

- Đúng vậy. Chắc có lẽ lão hủ với Tôn trang chủ cùng đi một đường rồi?

Tôn Bất Nạp đáp :

- Đúng thế. Mấy ngày gần đây, con đường này thật tấp nập vô cùng.

Trần Tứ ngồi cạnh đó nghe đối phương chuyện trò, trong lòng lầy lăm lã nghĩ thầm :

- “Các nhân vật võ lâm này tới Thành Đô, không biết để làm gì thế?”

Lúc ấy phía ngoài cửa lại có những tiếng chân người nhộn nhịp nổi lên rồi bọn người ăn mặc theo lối Cái bang xăm xăm tiến vào.

Bọn họ người nào người nấy lưng đều đeo trường kiếm. Trần Tứ đưa mắt nhìn lại càng lầy lăm lã thêm nghĩ bụng :

- “Quái lạ thật! Quái lạ thật! Số Cái bang huynh đệ này tại sao ta không nhận ra được người nào như vậy. Không biết họ thuộc Phân đàn nào và tại sao lưng đều đeo trường kiếm?”

Tiểu Hắc thấy Trần Tứ mặt lộ đầy vẻ nghi hoặc ngạc nhiên hỏi :

- Trần huynh thấy gì lạ thế? Có quen biết các người kia không?

Trần Tứ lắc đầu khẽ đáp :

- Bọn họ ăn mặc theo lối Cái bang nhưng nhìn kỹ không giống chút nào.

Tiểu Hắc cười đáp :

- Không giống thì càng tốt. Bằng không họ còn làm mất sĩ diện Cái bang đi là khác.

Trần Tứ khẽ nói :

- Chớ có lớn tiếng.

Đoạn Trần Tứ lại đưa mắt liếc nhìn tiếp chỉ thấy bọn họ khoảng hơn mười người. Diện tích trong quán không lớn mà người lại quá đông đảo nên đã sớm hết chỗ ngồi. Chỉ còn chỗ sát vách có hai lái buôn là chiếm chỗ ngồi khá rộng rãi.

Một tên Cái bang thấy vậy liền tiến tới. Chỉ nghe bốp một tiếng, y đã đâm một quyền xuống mặt bàn lớn tiếng hỏi :

- Bằng hữu, mau tránh ra chỗ khác! Tránh ra chỗ khác.

Hai người lái buôn họ thấy đó là một bọn Cái bang tưởng là tới để xin

tiền, liền nói :

- Bọn mõ chưa có tiền lẻ.

Chỉ nghe thấy “bốp” một tiếng, tên Cái bang nọ đã tát luôn người lái buôn nọ một cái, khiến y cả người lẫn ghế bắn ra phía sau, máu tươi từ mấy chiếc răng gãy bắn văng khắp mặt đất.

Người lái buôn nọ thấy thanh thế hung hãn của đôi phương hoảng sợ đến chân tay run lẩy bẩy vội tiến tới đỡ người bạn dậy nhanh chân ra khỏi quán tức thì.

Bọn Cái bang nhìn nhau cất tiếng cười ha hả rồi tiến lại ngồi quây quần xung quanh chiếc bàn nọ. Tên phổ ky thấy bọn người nọ như hung thần ác sát vội tiến lại khúm núm cung kính dọn đĩa bát ra run rẩy nói :

- Khách quan gia gia muốn dùng gì ạ?

Một tên Cái bang đáp :

- Còn phải hỏi lời thôi gì nữa. Có đồ ăn thức nhắm gì thượng hảo hạng mau đem ra đây.

Tên phổ ky không dám hỏi nhiều, vội đi xuống nhà bếp luôn. Chỉ thoáng cái đã bưng hai khay thịt bò nóng hổi, một con gà luộc, rượu thang nóng bốc hơi nghi ngút đặt cả lên bàn.

Trong bọn Cái bang một tên lớn tiếng nói :

- Chúng ta tới Thành Đô lần này là lần thứ mấy rồi?

Một tên khác đáp :

- Lần thứ tư. Cấp trên xuống lệnh, chúng ta còn đi lại nhiều lần nữa là khác.

Tôn Bất Nạp ngồi cạnh đó chú tâm nghe ngóng. Thiếu niên đi theo Cầm Long Thủ Tiền Nhị liền hỏi :

- Cha, bọn họ là Cái bang đấy ư?

Chỉ thấy Tiền Nhị đưa mắt ra hiệu đưa ngón tay châm vào rượu rồi viết trên bàn như sau :

“Tai vách mạch rừng”.

Chỉ thấy một tên Cái bang bỗng đưa mắt nhìn ra bốn phía một lượt, khi trông thấy Trần Tứ, tựa hồ như rất ngạc nhiên, khẽ ho khan một tiếng, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi bước thẳng tới cạnh Trần Tứ cất tiếng hỏi :

- Các hạ cũng là Cái bang huynh đệ đấy ư?

Trần Tứ đáp :

- Đúng vậy.

Tên nọ lại hỏi :

- Bạn thuộc vai vế chữ nào thế?

Trần Tứ đáp :

- Các hạ nói chữ gì?

Tên Cái Bang nọ hỏi :

- Có phải là chữ Đông đây không?

Trần Tứ hỏi lại :

- Chữ Đông là cái gì? Cái bang chúng ta làm gì có chữ đó?

Tên Cái bang nọ nghe nói sắc mặt liền biến đổi quay trở về chỗ ngồi.

Tiếp theo đó cả bọn người nọ xúm lại xì xào bàn tán một hồi.

Lại thấy một tên mắt tia ra những ánh sáng lấp lánh bước tới nói với Trần Tứ :

- Ai phái bạn tới đây thế?

Dứt lời y liền giơ tay ra định chụp lấy. Trần Tứ vội nghiêng người né tránh tay phải ở trước ngực liền đẩy ra một thế.

Ngờ đâu tên Cái bang nọ thủ pháp rất linh hoạt còn Trần Tứ chỉ là một Cái bang chuyên đi dò la tin tức thôi, võ công rất thường làm sao có thể là đối thủ với y được?

Chỉ thấy tên Cái bang nọ nhanh nhẹn giơ tay ra chụp rồi khẽ hất một cái, Trần Tứ đã bị đánh té lăn ra đất.

Tên Cái bang nọ cười ha hả nói :

- Võ công như thế này mà tên nào lại phái mi tới đây không biết để làm gì?

Tiểu Hắc thấy Trần Tứ vừa xuất thủ đã bị người đánh ngã, trong lòng bỗng sinh ra bực tức nghĩ thầm :

- “Sao tên Cái bang kia vô lễ như vậy?”

Đoạn nó lại nghĩ tiếp :

- “Lúc trước ta thường nghe thấy các tiêu sư nói: Vì bằng hữu dù hai bên hông có bị cấm ngập đao cũng không hề nhú mảy. Nay Trần Tứ đã là bằng hữu của mình bị người ta đánh té như vậy, chẳng lẽ mình lại khoanh tay đứng nhìn?”

Nghĩ đoạn nó liền ngừng đầu lên gần giọng hỏi :

- Võ công tầm thường thì sao?

Tên Cái bang nọ thấy Tiểu Hắc chỉ là một thằng nhãi con mà lại dám ngang nhiên hỏi như vậy liền cả giận quát bảo :

- Tầm thường thì như thế này.

Dứt lời y liền vung tay ra đẩy mạnh vào vai Tiểu Hắc một cái.

Tiểu Hắc đã học một chiêu Bối Diệp kinh, chỉ hận không có cơ hội để phát huy. Ý niệm vừa chuyển động nó đã thuận tay sử dụng một chiêu thứ nhất trong Bối Diệp kinh là Quần Long Vô Thủ ra.

Chỉ nghe một tiếng ối chà nổi lên, tên Cái bang nọ tay trái ôm chặt lấy cánh tay phải lão đảo té về phía sau ngồi xồm trên mặt đất kêu la inh ỏi.

Tiểu Hắc thấy thức Bối Diệp kinh ấy có công hiệu liền cười ha hả nói :

- Bằng hữu, tên mèo cụt tai nào đã phái người tới đây thế?

Nó sử dụng chiêu thức ấy, khiến những người có mặt trong quán đều hoa cả mắt. Trong quán hiện có nhiều nhân vật của tam sơn ngũ nhạc tụ tập nghỉ chân, và ai nấy mục đích cũng đều trực chỉ Thành Đô để xem cuộc vui mà những người này bình thường không coi ai vào đâu cả cho nên vừa rồi trông thấy tên Cái bang nọ đánh té Trần Tứ họ đều mỉm cười chê bai thâm, nghĩ bụng :

- “Võ công của tên này cũng chỉ vào hạng lục lục thường tài, không đáng qua mắt.”

Nhưng nay thấy thằng nhỏ mặt đen xuất thủ chiêu thức quái dị tuyệt luân, chỉ nháy mắt một cái, tên Cái bang nọ dường như bị ném mùi đau đớn khổ sở cực độ và thằng nhỏ ra tay như thế nào, thì không ai nhìn thấy rõ cả. Vì thế, trong quán không khí bỗng nhiên im phăng phắc, lặng lẽ như tờ. Giây lát sau, mọi người không sao nhẫn nại được đều ồn ào đua nhau cất tiếng khen ngợi. Có người còn vỗ tay, nói :

- Công phu hay, đẹp thật!

Mười mấy tên Cái bang còn lại mắt thấy đồng bạn chỉ trong thoáng cái đã bị Hắc hài tử đánh té quay ra đất đều lớn tiếng hô hoán, rồi rút luôn trường kiếm ở sau lưng ra nhảy tới.

Hơn mười thanh kiếm ánh sáng lóe mắt chỉ thẳng vào Tiểu Hắc.

Bọn chúng động thanh quát tháo :

- Tên nhãi con kia, người dám chọc ghẹo bọn gia gia này phải không?

Một tên trong bọn bỗng liếc mắt thấy Trần cô nương đang ngồi say sưa ngủ dựa vào vách liền la lớn :

- Tên này không phải là thiện nhân rồi. Giữa ban ngày mà dám bắt cóc phụ nữ lương thiện như vậy! Chúng ta cùng xông lên thịt tên ranh con này ngay đi!

- Đúng rồi! Bấm vằm nó ra! Bấm vằm nó ra!

- Tên này nhỏ mà to gan lớn mật, không thể dung thứ cho nó được.

Bọn Cái bang nọ kẻ xướng người họa, hơn mười thanh kiếm đều múa lên vù vù quây chặt lấy Tiểu Hắc vào giữa, kiếm quang lấp lánh từ từ di động tới gần.

Trần Tứ cố nhịn đau đứng dậy, thuận tay chộp lấy một chiếc ghế cùng Tiểu Hắc lưng dựa lưng đứng đối địch, miệng vội la lớn :

- Chư vị là bằng hữu của môn lộ nào? Chớ có dùng những lời lẽ bậy bạ ngậm máu phun người như vậy.

Trong bọn địch nhân có người quát mắng :

- Mất người mù rồi hay sao? Không nhận ra được chúng ta là Cái bang ư?

Trần Tứ giận dữ nói :

- Các vị đừng có mạo nhận bừa bãi. Cái bang chúng ta người nào người nấy đều thủ giữ bang quy rất nghiêm chỉnh, không một ai là ý mạnh hiếp yếu như thế này cả.

Trong bọn họ lại có người quát bảo :

- Tên thối thây, người là nhân vật ở đâu tới mà dám tự xưng Cái bang chúng ta như vậy? Nếu người cũng là Cái bang thì chúng ta là cái gì?

Trần Tứ lớn tiếng nói :

- Các người giả mạo danh nghĩa của Cái bang để làm chuyện xấu xa. Mỗ chính là đệ tử của Cái bang biệt danh là Xuyên Địa Thứ Trần Tứ đây.

Trong bọn người họ lại có tên la lớn :

- À thì ra là Trần Tứ huynh đệ. Bọn mỗ đã sớm nghe danh từ lâu. Thì ra đều là anh em một nhà cả.

Trần Tứ cười nhạt nói :

- Trần Tứ đâu dám nhận như thế. Các vị là nhân vật thuộc môn lộ nào xin cho Trần Tứ mỗ được biết?

Trong bọn người họ lại có người lên tiếng quát mắng :

- Tên kia người có mau cầm mồm lại không. Thật người ngọt không muốn lại cứ thích sảng. Anh em ta hãy tiến lên thịt luôn y đi!

Tiếng quát họ vừa dứt hơn mười thanh trường kiếm lại vũ lộng lên như bão táp. Có mấy tên vì hãi sợ khí thế của Tiểu Hắc vừa rồi, nên chỉ đứng ngoài hư trương thanh thế thôi, chứ chưa dám nhảy vào công kích.

Tiểu Hắc là con nghé mới ra chuồng không sợ hổ. Vừa rồi lại sử dụng chiêu “Quần đông Vô Thủ” trong Bối Diệp kinh được đắc thủ, trong lòng lại nhớ kỹ những khẩu quyết của Túy hòa thượng đã dạy bảo cho, nó liền nghĩ bụng :

- “Thức Quần Long Vô Thủ này rất đặc dụng, ta chỉ dùng tay không mà đã đánh bại được bọn giáo chúng Cô Lâu giáo thì bọn này đâu có đáng gì mà phải hãi sợ”.

Lúc ấy trong quán thiếu niên đi theo Cầm Long thủ Tiền Nhị liền cất tiếng hỏi :

- Cha, bọn họ đều là Cái bang cả mà tại sao lại định tàn sát lẫn nhau như vậy?

Tiền Nhị khẽ đáp :

- Chớ có lớn tiếng. Bọn người kia có lẽ là giả mạo đấy!

Thiếu niên lại hỏi :

- Tại sao cha lại biết?

Tiền Nhị khe đáp :

- Đệ tử Cái bang rất ít người lưng đeo trường kiếm hành tẩu giang hồ như vậy.

Thiếu niên lại hỏi :

- Nếu đã là bọn giả mạo danh nghĩa của bang phái khác thì có lẽ chẳng phải là hạng người tốt lành gì, lại ỷ mạnh hiếp cô, đâu có thể đáng được gọi là hảo hán? Thúc thúc người bảo có phải không?

Chàng ta quay đầu sang, Tôn Bất Nạp chỉ khẽ đằng hắng một tiếng gật đầu không đáp.

Thiếu niên nọ thấy Tôn Bất Nạp gật đầu liền đứng bật dậy đi bước ra thì đã bị Tiền Nhị kéo ngồi xuống khẽ quát mắng :

- Không được lỗ mắng, việc của giang hồ không phải là dễ xen tay vào đâu.

Thiếu niên nọ hậm hực ngồi xuống mặt lộ đầy vẻ bất mãn, lại nghe thấy trong đám Cái bang nọ một tên nói :

- Trần Tứ người bảo chúng ta không phải là người trong Cái bang, đó là người đã tự tìm lấy cái chết. Vậy đừng có oán trách chúng ta ác độc. Anh em đâu, hạ thủ đi!

Tiếng hiệu lệnh đó vừa nổi lên, hơn mười thanh trường kiếm đã nhắm thẳng Tiểu Hắc với Trần Tứ tấn công tới, trong đó có đến bảy tám thanh trường kiếm là tấn công vào Trần Tứ vì bọn chúng phần nhiều đều e dè khiếp sợ Tiểu Hắc, nên chỉ vào khoảng năm sáu thanh là nhắm thẳng nó đâm tới thôi.

Lúc ấy Tiểu Hắc đã lẩm lẩm ôn tập lại khẩu quyết Quần Long Vô Thủ lại bỗng nhiên phát động, xuất phát sau lại tới trước cổ tay cầm kiếm của đối phương.

Chỉ nghe thấy những tiếng loảng xoảng nổi lên, đã có hai thanh trường kiếm bị rút xuống mặt đất: Nhưng có ba bốn tên thân thủ nhanh nhẹn hơn chỉ khẽ thu về rồi lại nhanh như chớp điểm ra một thế mũi kiếm lại tiếp tục tấn công tới, nhanh như vũ bão.

Tiểu Hắc giật mình thất kinh, không kịp biến chiêu. Kỳ thật nó có muốn biến chiêu cũng không đủ khả năng, vì nó chỉ mới học được có một chiêu công phu của Túy hòa thượng mà thôi, và hơn nữa nó vẫn chưa luyện tập được tới mức thuần thuộc.

Dưới sự cấp bách, nó chỉ biết lăn xuống đất một vòng, lăn luôn tới dưới chân kẻ địch. Lúc ấy tình hình cạnh đó lại càng nguy cấp hơn.

Trần Tứ vũ lộng chiếc ghế lên chống cự, hông môn liền bị lộ liễu,

không đầy một chiêu đã bị trúng luôn một số kiếm thương vào vai, bên hông trái cùng đùi. Tuy chỉ bị thương nhẹ thôi nhưng cũng đủ làm cho y lão đảo, thiếu chút nữa té lăn ra đất.

Tiểu Hắc sau khi đã lăn ra khỏi phạm vi kiếm quang của địch, liền sử dụng luôn thức Lý Ngư Phiên Thân uốn người, tung mình nhảy lên tiếp tục lăm bằm đọc khẩu quyết của Quần Long Vô Thủ, bụng nghĩ :
- “Con mẹ bay! Có giỏi cứ việc xông lại ngay đi!”

Tâm niệm vừa chuyển động thì một thanh trường kiếm đã tập kích tới nơi. Tiểu Hắc liền vố ra một chưởng. Chỉ nghe thấy một tiếng “ôi chà” trường kiếm của tên nọ đã bị rớt luôn xuống đất.

Tiểu Hắc cả mừng, bỗng lại có năm sáu trường kiếm tấn công khắp các bộ vị trên người đó. Vì chiêu Quần Long Vô Thủ Tiểu Hắc chưa luyện được tinh xảo, nên biến hóa không được linh hoạt, hơi chậm một chút cánh tay của nó đã bị một mũi kiếm rạch trúng một đường dài hơn tấc, máu tươi liền tuôn ra tức thì.

Tiểu Hắc còn chưa kịp kêu la, bỗng phía sau lại cảm thấy gió kiếm nổi lên, sau lưng lại bị rạch một kiếm.

Tiểu Hắc lão đảo, ngã bổ về phía trước. Tiếp theo chỉ nghe thấy phía sau lưng có người lớn tiếng mắng :

- Tiểu tử lộn giống này, lão phải cho người về châu tổ mới được.

Lúc này mình mẩy Tiểu Hắc sau lưng, cổ tay, bàn chân đều bị trúng kiếm đau nhức khôn tả, đầu óc cảm thấy choáng váng tựa như có hàng vạn ngôi sao lóe lên trước mặt, không sao còn sức lực thi triển Quần Long Vô Thủ nữa.

Cạnh đó Trần Tứ cũng lâm vào tình cảnh tương tự. Chiếc ghế đã bị đối phương tiện đứt làm hai mảnh, chỉ biết cầm một chiếc chân ghế thay đao sử dụng múa loạn xạ không ra phương pháp gì cả.

Cũng may bọn Cái bang nọ này đã nắm chắc phần thắng, cho nên cũng không gấp lấy tính mạng của đối phương, mà chỉ rạ sức đùa cợt. Trong bọn chúng có một tên cười ha hả nói :

- Người là Xuyên Địa Thủ phải không? Chả trách trông cũng chẳng ra con khỉ khô gì! Ha ha ha ha.

Đoạn y lại khế thích ra một kiếm, má trái của Trần Tứ máu lại nhỏ xuống ròng ròng. Một tên khác lại nói :

- Ý! Tiểu quỷ! Người tên gọi là gì? Tên này đã là Xuyên Địa Thủ thì chắc người đúng là Lạc Thủy Cầu?

Đoạn y ngừng mặt lên trời cười ha hả. Người Tiểu Hắc lại lãnh thêm một nhát kiếm. Tiểu Hắc cả giận thóa mạ :

- Cầu con mẹ người!

Nó liền vung ra một thế, không ngờ tay nó sớm đã bị thương nên

không sao cử động tự nhiên được, vừa chậm trễ một chút thì cổ tay lại bị rạch một kiếm nữa, máu tươi liền rùng chảy xuống.

Lúc ấy trong quán có rất nhiều anh hùng tam sơn ngũ nhạc đều đứng cạnh đó xem thôi chứ không ai dám ra tay can thiệp. Cũng có người cất tiếng khen ngợi :

- Thằng nhỏ đen võ công kẻ cũng khá đấy, mà tính khí cũng rất cứng cỏi, tuy bại vẫn không phụ nhục.

Lại có một giọng nói bất bình khẽ nói :

- Số người đông đảo thế kia, mà lại quần tăn công thằng nhỏ như vậy, đâu đáng được gọi là hảo hán.

Lại nghe thấy một tên Cái bang nọ lớn tiếng nói :

- Tiểu quỷ, ngươi mau quỳ xuống, khấu đầu vái ba cái xin gia gia tha mạng, gia gia này sẽ buông tha cho ngươi ngay.

Bỗng từ phía ngoài cửa có người la ó om sòm, quát tháo :

- Trong đó tên nào dám xưng là gia gia như thế?

Chỉ thấy hai người trông hình dáng rất quái dị xông xộc xông vào.

Tiểu Hắc vừa nhìn thấy lớn tiếng kêu gọi :

- Đại sư phụ! Nhị sư phụ!

Thì ra hai người vừa xông vào đó chính là Bao Đả Thông với Y Bất Tử. Bao Đả Thông vừa trông thấy Tiểu Hắc cao hứng khôn tả, la ó om sòm.

- Ủa! Đồ đệ cưng của ta! Ta kiếm người khổ sở muốn chết đi được.

Đoạn hai tay lão liền rẽ mọi người sang hai bên. Chỉ nghe thấy bọn Cái bang đang vây lấy Tiểu Hắc đều bị gạt ngã bắn sang tứ phía.

Bao Đả Thông không thềm để ý tới chỉ bước lại ôm lấy Tiểu Hắc, đồ đệ bửu bối của mình gạn hỏi rồi rút một hồi. Lão ta bỗng trở mắt lên nhìn kỹ, ngạc nhiên hỏi :

- Đồ đệ cưng, ngươi bị ai đánh đến nỗi này? Tại sao lại bị thương nhiều như vậy?

Tiểu Hắc giơ tay ra chỉ nói :

- Chính là bọn người này đây.

Bao Đả Thông quay đầu lại nhìn cất tiếng quát hỏi :

- Bọn người có phải là Cái bang hay không? Có biết Liễu Tồn Trung không?

Lúc ấy bọn họ thấy Bao Đả Thông và Y Bất Tử tiến vào, đều vội ngừng tay lại. Trần Tứ định thần nghĩ ngợi xong, nghe Tiểu Hắc gọi hai người họ là đại sư phụ, nhị sư phụ trong lòng liền cảm thấy an tâm vô cùng, nghe nói vội xen lời đáp :

- Bọn người này đều là kẻ xấu xa mạo xưng là Cái bang huynh đệ đấy.

Bao Đả Thắng nghe nói liền quát tháo :

- Hay lắm! Thì ra các người không phải là Cái bang, lần này lại dám đánh đồ đệ cưng của mõ, tội này không thể tha thứ các người được. Mọi người nghe nói đều giật mình thất kinh. Tuy bọn chúng không hiểu lão quái vật này là nhân vật như thế nào nhưng thấy vừa rồi hai tay lão chỉ khẽ gạt một cái bọn chúng đều bị ngã rớt sang bên.

Với công lực như vậy hai người này không phải là nhân vật tầm thường. Nay lại thấy Bao Đả Thắng trở mặt quát hỏi như vậy, bọn chúng đều đưa mắt nhìn nhau không tên nào dám lên tiếng đáp lại.

Bao Đả Thắng lớn tiếng quát tháo tiếp :

- Nào ai đã cả gan ra tay đánh đồ đệ cưng của ta mau khai ra ngay! Một tên đường như là cầm đầu bọn Cái bang nọ liền đáp :

- Là chúng ta đây. Lão định làm gì nào?

Chỉ nghe thấy bốp bốp hai tiếng tên nọ đã bị luôn hai cái bạt tai.

Mọi người không thấy Bao Đả Thắng thân thủ ra sao đã nhanh như một bóng ma xông vào đám người nọ, ra tay tát lia lịa khiến tên nào tên ấy đều đầu váng mắt hoa lảo đảo ngã lăn ra đất.

Tên đầu bọn cả giận quát tháo :

- Anh em hãy tiến lên cả! Tốt xấu gì cũng phải chém cho được hai lão quái vật này mới hả dạ.

Bọn nọ vừa nghe thấy tên đầu bọn ra lệnh, hơn mười thanh trường kiếm đều cùng chỉ thẳng về phía Bao Đả Thắng nhưng bọn chúng vẫn trù trù lùì cả về phía sau không một tên nào dám tiến lên.

Bao Đả Thắng cười ha hả nói :

- Hay lắm! Các người xông cả lên đi! Bao Đả Thắng này đã lâu chưa hoạt động đến chân tay, cho nên gân cốt đã cảm thấy nhức mỏi lắm rồi.

- Mẹ ôi! Thì ra lão này là Bao Đả Thắng!

Đó chính là người thì có danh, tên thì có bóng. Ngao Sơn đại thủy tổ Bao Đả Thắng vào hồi gần đây danh tiếng đã nổi dậy khắp giang hồ. Ngày nọ ở vùng Tiêu Sơn, Bao Đả Thắng vừa xuất thủ đã chế phục được Tề Như Phong cùng hai tên võ sĩ Đông Doanh. Khi trở về Đông Doanh, Tề Như Phong liền kể lại câu chuyện cho mọi người hay. Vì vậy mà đại danh của Bao Đả Thắng đã lan truyền khắp giang hồ rất nhanh.

Bọn người này là những nhân vật hạ cấp, cho nên chỉ chuyên cậy mạnh hiếp yếu, cho nên vừa nghe thấy nhắc tới tên tuổi của Bao Đả Thắng, không một tên nào dám chọc ghẹo vào nữa. Tên đầu bọn mặt lộ vẻ khiếp sợ mắt đảo lộn một vòng, liền lớn tiếng ra hiệu lệnh, rồi vội co giò đào tẩu.

Bọn họ thấy kẻ chỉ huy đã bỏ chạy cũng như bầy ong vỡ tổ ùa chạy theo ra khỏi cửa điếm.

Bọn chúng chỉ hận là cha mẹ đã không sinh thêm cho mình được hai cái chân nữa để chạy cho thật nhanh thôi.

Bao Đả Thắng cười ha hả nói :

- Quân to gan lớn mật kia, dám khinh thường đồ đệ cứng của ta, tưởng chạy mà thoát phải không? Phải để những vật dụng lại đây cho ta!

Chỉ thấy hình bóng của Bao Đả Thắng thấp thoáng chạy phải xuyên trái trường kiếm đều bị rút cả xuống dưới đất.

Bọn chúng không dám nhấc lên chỉ lớn tiếng hô hoán co giò đào tẩu như giông như gió, chỉ trong nháy mắt đã biến mất dạng.

Lúc ấy Tiểu Hắc vội dẫn Trần Tứ tới giới thiệu với sư phụ. Y Bất Tử nói :

- Các người chỉ bị sây sướt ngoài da thôi, không có gì đáng ngại cả. Đoạn lão thò tay vào trong người móc ra một gói thuốc rắc lên thương thế cho Trần Tứ cùng Tiểu Hắc nói :

- Chỉ khoảng cạn chén trà thì vết thương sẽ bình thường ngay.

Bao Đả Thắng vội tiến tới ôm lấy Tiểu Hắc, gạn hỏi rồi rít, rồi cất tiếng quát mắng :

Đồ đệ giỏi thật! Sao người dám lén bỏ trốn xuống núi, khiến đại sư phụ ta tìm kiếm người muốn bỏ hơi tai.

Y Bất Tử nói :

- Cả nhị sư phụ ta cũng nhớ người muốn chết đi được.

Bao Đả Thắng lại cướp lời hỏi :

- Đồ đệ cứng, từ hồi đó tới nay người đã đi những đâu? Và còn những tên nào dám hiếp đáp người nữa không?

Tiểu Hắc đáp :

- Chỉ có một bọn võ sĩ áo xám hà hiếp đệ tử thôi, ngoài ra không có ai nữa.

Tiểu Hắc vừa nhắc tới câu bọn võ sĩ áo xám hiếp đáp thì bọn Tiểu Nhị, Tôn Bất Nạp ngồi cạnh đó đều nhìn nhau gật đầu tựa hồ như họ có hay biết và nghe đồn đại bọn người áo xám đó có những hành vi tác ác trên giang hồ như thế nào?

Bao Đả Thắng cả giận mắng chửi :

- Bọn chó má võ sĩ áo xám đó giỏi thật, dám hiếp đáp đồ đệ cứng của ta như vậy? Có lẽ bọn chúng đã được ăn gan hùm mật beo gì rồi cũng nên, mà dám chọc ghẹo đến Bao Đả Thắng này. Đồ đệ cứng, chúng ta đi thôi!

Kỳ thật sở dĩ Tiểu Hắc ghét bọn võ sĩ áo xám họ là vì Lâm Phú thúc

thúc của nó bị bọn chúng giết chết, cho nên đã nhất tâm phải báo thù cho kỳ được mới thôi. Vì vậy vừa rồi nó nói bọn võ sĩ áo xám hiếp đáp mình phần nhiều là cố tâm vu oan giá họa cho bọn chúng. Tuy quả thật nó có bị người của Đông Doanh bắt giữ đặt trên cổ ngựa, nhưng đó là vì chính nó đã tìm tới báo cừu mà nên, chứ nó không phải bị bọn võ sĩ hiếp đáp thực sự, cho nên khi Bao Đả Thắng gạn hỏi nó đầu đuôi xem bọn võ sĩ áo xám đó đã hà hiếp nó như thế nào thì nó chỉ giả bộ ậm ừ gật đầu thôi chứ không nói rõ đầu đuôi ra sao.

Trần Tứ bỗng xen lời nói :

- Lão tiền bối, bọn võ sĩ áo xám đó đều không phải là hạng người tốt lành gì cả.

Bao Đả Thắng hỏi :

- Tại sao người lại biết?

Trần Tứ đáp :

- Bọn võ sĩ áo xám đó là những chó săn cho ngoại bang, thuộc Đông Doanh.

Y chưa nói dứt câu đột nhiên một vật gì màu trắng toát bắn thẳng vào giữa mặt Trần Tứ, nhanh như điện chớp. Bao Đả Thắng mắt rất sắc bén, tay đã nhanh nhẹn vung lên chộp luôn lấy vật nọ.

Thì ra đó là một mũi phi tiêu bạc ba góc. Bao Đả Thắng trợn mắt thét lớn một tiếng, nhanh như gió thoảng lướt ra phía cửa quán. Một hồi lâu sau, chỉ thấy Bao Đả Thắng vội vã quay lại, hậm hực nói :

- Y Bất Tử, đi thôi!

Y Bất Tử ngạc nhiên hỏi :

- Người tính đi đâu thế?

Bao Đả Thắng đáp :

- Đừng hỏi nhiều, cứ việc theo ta đi ngay.

Y Bất Tử đưa mắt nhìn Tiểu Hắc, nói :

- Đồ đệ, vị cô nương đang say ngủ kia là ai thế?

Tiểu Hắc đáp :

- Vị ấy là cô cô của đệ tử.

Y Bất Tử nói :

- Cô cô của người kể ra nội công cũng có căn bản đấy!

Tiểu Hắc đáp :

- Bẩm nhị sư phụ, cô cô của đệ tử không biết chút võ công nào cả.

Y Bất Tử trở mắt lộ đầy vẻ nghi ngờ hỏi lại :

- Cô cô người không biết võ công ư? Chẳng lẽ nhị sư phụ ta lại nhìn lầm chăng?

Đoạn lão lại chăm chú xem xét lần nữa mới nói tiếp :

- Cô bé này không biết chút võ công nào là đánh lừa người đấy. Võ công của nàng ta còn cao minh hơn người nữa là khác.

Tiểu Hắc ngơ ngác nói :

- Thật có chuyện như thế ư? Đệ tử chỉ thấy cô ở trong phiêu cuộc thường đọc sách viết chữ thôi, chứ chưa hề thấy luyện tập võ công bao giờ cả.

Y Bất Tử nói :

- Người bảo nàng ta ở trong phiêu cuộc chỉ đọc sách viết chữ thôi? Thế nàng ta đọc sách gì?

Tiểu Hắc đáp :

- Đệ tử không biết rõ. Vị ấy chỉ dạy cho đệ tử những câu như Nhân chi sơ tính bản thiện thôi.

Y Bất Tử lắc đầu, nói :

- Không phải! Không phải Những sách ấy không phải là sách dạy võ công rồi.

Bao Đả Thắng lại thúc giục :

- Y Bất Tử, đi thôi!

Đoạn lão lại tiếp :

- Đồ đệ cứng, người định đem vị cô nương này đi đâu thế?

Tiểu Hắc lắc đầu đưa mắt nhìn Trần Tứ, Trần Tứ vội đáp :

- Vãn bối cùng với lệnh đồ đã phụng mệnh tổ sư gia hộ tống vị cô nương này trở về Tổng đàn tạm cư.

Bao Đả Thắng hỏi :

- Người đã được gặp gỡ Liễu Tồn Trang bao giờ chưa? Hiện thời y ở đâu thế?

Trần Tứ rầu rĩ đáp :

- Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã chết rồi.

Bao Đả Thắng và Y Bất Tử đều giật mình kinh hãi, giậm chân nói :

- Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật! Một nhân vật đại anh hùng như thế mà tại sao lại chết một cách đột ngột như vậy?

Tiểu Hắc hỏi :

- Đại sư phụ và nhị sư phụ cũng quen biết Liễu Tồn Trung?

Bao Đả Thắng đáp :

- Tại sao lại không biết. Kể ra y cũng là người rất tốt.

Đoạn lão liền đưa tay ra kéo Y Bất Tử, rồi hai người nhanh nhẹn lướt ra khỏi cửa tửu điếm, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Lúc ấy khách ở trong quán đã bỏ đi gần hết. Trần Tứ nói với Tiểu Hắc :

- Thị trấn này chắc phải có trường bán ngựa. Mỗi thử đi coi xem có xe lừa hay không. Bạn cứ lại đây đợi chờ giây lát, mỗi quay trở lại ngay.

Tiểu Hắc khẽ gật đầu. Trần Tứ liền bước ra khỏi cửa, đi rảo quanh thị trấn một vòng tìm tới nơi cho mượn xe lừa cùng bán ngựa. Nơi đó cũng là chỗ mà các nhân vật giang hồ thường hay lui tới, nên Trần Tứ liền thoáng nghe thấy những tiếng đồn đại chuyện trò: Tây Vực Hỏa Thần giáo không biết có ý gì mà bỗng kéo tới Ma Trảo hàn đầm, rồi xảy ra cuộc huyết chiến với các nhân vật Trung Nguyên võ lâm.

Lại có người nói :

- Đệ nhất cao thủ của giới trẻ tuổi Liễu Tồn Trung thuộc Cái bang cũng bị chết trong chiếc hàn đầm nọ. Như vậy trong hàn đầm ấy chắc phải có sự gì bí ẩn.

Trần Tứ đối với những lời đồn đại ấy sớm đã biết từ trước. Y đã biết tổ sư gia cùng Túy hòa thượng các người kéo tới hàn đầm để ngăn chặn Hỏa Thần giáo chủ nhưng không biết sau rồi kết quả ra sao nên trong lòng hiện rất nóng nảy. Y liền rời khỏi nơi đó tiến thẳng tới một chiếc xe lừa trả xong giá cả rồi trở về tửu quán luôn.

Tiểu Hắc vội ôm Trần cô nương lên đặt vào trong xe rồi nó cũng leo lên ngồi cạnh đó, Trần Tứ với tên xa phu đang ở phía đầu xe.

Tên xa phu liền giơ roi quát mạnh, miệng quát :

- Đi!

Chiếc xe liền tiến thẳng về hướng Tây. Tới lúc gần hoàng hôn, mặt trời hạ dần xuống phía Tây. Trên đường cái vẫn còn thấy những tốp võ lâm nhân vật lướt ngang qua chiếc xe, tiến thẳng về phía trước.

Trần Tứ trong lòng rất ngạc nhiên. Giây lát sau lại tới một tiểu trấn.

Lúc ấy trời đã về đêm, Trần Tứ liền nói :

- Bạn đánh xe hãy tìm một nơi tạm nghỉ chân đã, sáng mai hãy tiếp tục lên đường.

Tên phu xe liền vâng lời, vội gò cương lại, đưa tay ra chỉ, nói :

- Ở phía đằng kia có một khách điểm đấy.

Trần Tứ cả mừng, nói :

- Như vậy thì rất tốt. Hãy mau tới đó đi.

Thế là tên phu xe lại quát roi, chiếc xe tiến thẳng tới khách điểm nọ.

Bên trong một tên điểm tiểu nhị đã chạy ra, cung kính nói :

- Gia gia định nghỉ chân phải không?

Trần Tứ liền hỏi :

- Có còn phòng hay không?

Điểm tiểu nhị vội đáp :

- Còn đúng một cái phòng. Gia gia tới thật vừa lúc.

Trần Tứ nói :

- Tốt lắm.

Rồi bảo Tiểu Hắc xuống xe, bỗng Trần cô nương tiến vào trong khách điểm. Tên phu xe vội dẫn xe ra phía sau nơi dành riêng cho lừa ngựa ăn cỏ.

Tiểu Hắc vừa đặt Trần cô nương xuống thì điểm tiểu nhị đã bung vào một chậu nước nóng, cung kính nói :

- Xin gia gia rửa mặt mũi chân tay.

Y lại đem thêm một ngọn đèn rất sáng tỏ vào trong phòng. Trần Tứ liền bảo y đem một mâm rượu thịt tới ăn nhậu rồi nói với Tiểu Hắc :

- Máy ngày gần đây có rất nhiều võ lâm nhân vật đi cùng đường với chúng ta. Hôm nay lại gặp một bọn mạo xưng là huynh đệ của Cái bang. Theo mõ thì chắc sự việc này có điều gì bí ẩn, phải ra ngoài tra xét một phen mới được.

Tiểu Hắc nói :

- Trần huynh, mõ ở lại phòng này cũng rất buồn bực, mõ ra ngoài dò la một phen xem.

Trần Tứ nói :

- Không phải là Trần mõ ham vui đâu, mà là xưa nay vẫn được người ta đặt cho một cái danh hiệu là Xuyên Địa Thủ, chuyên làm công tác dò la tin tức khắp giang hồ. Đó là sở trường duy nhất của Trần mõ cho nên việc này Trần mõ phải đảm nhận mới được.

Đoạn y không đợi Tiểu Hắc nói nhiều vội quay người đi ra bên ngoài luôn.

Khoảng nửa đêm Trần Tứ bỗng nhảy qua cửa sổ vào trong phòng, Tiểu Hắc hỏi :

- Trần huynh có tra xét được việc gì lạ không?

Trần Tứ đáp :

- Hồi nãy nơi đây lại có thêm một bọn nhân vật mạo xưng là Cái bang đi qua. Mõ liền đi theo dò la thì được biết chúng định đi tới Thành Đô.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Tại sao bọn họ lại mạo xưng là Cái bang như vậy làm gì nhỉ?

Tới Thành Đô làm chi?

Trần Tứ đáp :

- Nguyên Tổng đàn mình mười lăm tháng tám sẽ lựa chọn Bang chủ tương lai. Người thừa kế Bang chủ là tiểu sư tổ Liễu Tồn Trung vốn sớm đã được chỉ định, chỉ còn đợi mười lăm tháng tám này là cử hành một cuộc so tài cuối cùng, thông qua quan ải chót là có thể chính thức được tiếp nhận chức vụ Bang chủ. Không ngờ Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ lại bỗng bị chết ở hàn đàm. Hà...

Tiểu Hắc lại hỏi tiếp :

- Thế bây giờ tổng đàn định giải quyết như thế nào?

Trần Tứ đáp :

- Sau khi có tin Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ bị chết thì không biết Tổng đàn ai đưa ra đề nghị là sẽ dự định tổ chức một cuộc tuyển bạt người kế nhiệm ban chủ, và chọn ngày mùng Năm tháng Tám sẽ bắt đầu khai mạc đại hội. Đây là một đại sự lớn nhất của Cái bang trong mấy chục năm qua, nên phàm là võ lâm nhân vật thì đều không bỏ lỡ cơ hội kéo tới tham dự.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Không phải là người của Cái bang mà cũng được tham dự ư?

Trần Tứ đáp :

- Ai bảo là không được? Các vị có danh vọng cao trong võ lâm còn được phát thiệp mời nữa là khác.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Nếu vậy, tại sao còn có bọn người mạo nhận là nhân vật của Cái bang như vậy có dụng ý gì?

Trần Tứ đáp :

- Theo sự tra xét của mõ thì bên trong có một nguyên nhân sâu xa.

Tiểu Hắc vội hỏi :

- Trần huynh mau nói ra đi, đã tra được những gì?

Trần Tứ đáp :

- Việc này có lẽ là một âm mưu của nhóm người rất lợi hại trong võ lâm nhưng vì họ tiến hành một cách cực kỳ bí mật cho nên mõ không sao tra xét được rõ ràng. Sáng mai, chúng ta phải lên đường sớm tới Tổng đàn đi tìm Thi Huyền trưởng lão là biết rõ mọi sự ngay.

Tiểu Hắc gật đầu, liền nằm xuống nghỉ ngơi. Giây lát sau, nó đã ngủ thiếp đi ngay.

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, hai người vừa trỗi dậy thì đã thấy tên xa phu đợi chờ ở trước cửa. Cũng như lần trước Trần Tứ ngồi ở phía đầu xe còn Tiểu Hắc cùng Trần cô nương thì ngồi trong khoang xe.

Tên xa phu vung roi lên, chiếc xe lại lăn bánh, tiếp tục rong ruổi.

Tổng đàn của Cái bang thiết lập tại vùng ngoại ô của Thành Đô gần Thảo Đường tự, chu vi rất lớn rộng. Nơi đây đã lừng danh là một thắng cảnh rất đẹp của Thành Đô.

Mấy ngày sau, suốt mấy vùng lân cận Thành Đô, không khí bỗng rất náo nhiệt. Các tửu lầu khách điểm đều đầy khách tới ăn uống, và tựa hồ như tất cả đều là hào khách của giang hồ, và đến cả các nơi gần Miếu Võ Hầu Kê Minh quan, có rất nhiều võ lâm nhân vật lưng đeo trường kiếm tới nơi.

Trần Tứ cùng Tiểu Hắc, Trần cô nương vừa đến Thành Đô liền trả tiền cho xa phu, lúc ấy Trần cô nương cũng vừa lai tỉnh, chỉ cảm thấy

mình mảy nhẹ nhõm tựa hồ như vừa trải qua một giấc mộng thật nhẹ nhàng vậy.

Từ khi nàng bị đám người bịt mặt bắt cóc ở Viễn Dương phiêu cuộc khi tới Thanh Sơn Lạc Thái Bạch lâu ngẫu nhiên gặp gỡ lại người thân là Lâm Phú thúc thúc. Lúc ấy khổ một nỗi là nàng không sao cất tiếng nói được. Sau đó, nàng lại thấy Lâm Phú thúc thúc bị nhóm người bịt mặt đả thương, rồi bọn chúng đưa nhau giẫm cợt, trong lòng nàng hận vô cùng, nhưng không sao có sức kháng lại được. Sau đó Liễu Tồn Trung bỗng xuất hiện, dùng Chấn Thiên tâm pháp giải được á huyết của nàng. Tuy không biết Liễu Tồn Trung là ai, nhưng thấy chàng mặt mũi thanh tú, mày kiếm mắt sao, lưng hùng tay vượn, đường đường chính khí, nàng thầm biết đó là một thanh niên anh hùng, trong lòng liền mừng rỡ vô cùng.

Nhưng tiếc thay, trong chớp nhoáng, mình lại bị lọt vào tay bọn người bịt mặt, rồi bị giam giữ ở dưới Bắc Cổ sơn. Rồi từ Bắc Cổ sơn mình bị đem tới cho Cô Lô Giáo chủ.

Vì nàng bị điểm vào yếu huyết ngũ nên đã hôn mê bất tỉnh. Sau lại được Túy hòa thượng cho uống Thoát Thai đơn, liền ngủ mê mệt cho tới bây giờ. Nay vừa tỉnh dậy, nàng thấy mình đã ở Thành Đô. Nàng gặp gỡ lại Tiểu Hắc, trong lòng vừa tủi thân, vừa mừng rỡ không bút nào tả xiết, nước mắt trào ra hai bên gò má.

Hãy nói vừa tới Thành Đô, Trần Tứ liền quay sang nói với Trần cô nương :

- Cô nương hãy tìm nơi nào tạm nghỉ chân, đợi Trần mỗ vào gặp Bang chủ chờ đợi sự quyết định của người xong, sẽ trở lại thưa cùng với cô nương ngay.

Tiểu Hắc hỏi :

- Trần huynh, còn Tiểu Hắc mỗ thì sao?

Trần Tứ đáp :

- Huynh đệ hãy ở lại bầu bạn với cô nương đây. Nếu có tin tức gì mỗ sẽ tới đây báo cáo cho bạn biết ngay.

Tiểu Học gật đầu. Trần Tứ vội tìm kiếm một căn tiểu khách điểm ở trong thành, đưa Tiểu Hắc và Trần cô nương tới nơi xong xuôi liền tiến thẳng tới Tổng đàn ở vùng ngoại thành.

Dọc đường Trần Tứ gặp rất nhiều huynh đệ trong Cái bang nhưng mặt mũi của những người này đều xa lạ, y không nhận ra được ai cả, liền nghĩ bụng :

- “Chẳng lẽ cái vị huynh đệ này là người mới gia nhập bản bang chăng?”

Khi tới Tổng đàn, Trần Tứ thấy không có sự gì lạ thay đổi cả, trước

cửa có hai huynh đệ ngồi canh giữ nhưng mặt mũi của những người này rất dữ tợn mày rậm mắt to ánh mắt rất hung hãn.

Trần Tứ chỉ khẽ gật đầu chào, rồi tiến thẳng vào bên trong, đã nghe thấy một đại hán lớn tiếng quát hỏi :

- Bạn kia muốn tìm kiếm ai thế?

Trần Tứ đáp :

- Tôi là đệ tử vai vế chữ Hoàng từ Kiện Khang phân đàn tới muốn bái kiến Bang chủ.

Một tên nói :

- Người là đệ tử vai vế chữ Hoàng? Thế tên gọi là gì?

Trần Tứ đáp :

- Xuyên Địa Thủ Trần Tứ.

Người nọ “à” lên một tiếng, dường như chợt nghĩ ra, nhưng giữa lúc đó từ phía cửa lớn bỗng có một tên Cái bang bước ra vừa thấy Trần Tứ đã cả mừng kêu gọi :

- Trần Tứ, bạn cũng tới đây ư?

Trần Tứ vừa thấy người nọ đã nhận ngay ra Hải Đễ Sa Lý Cửu, liền vội hỏi :

- Lý Cửu, bạn đã tới lâu chưa?

Lý Cửu đáp :

- Lâu rồi. Từ khi ở Bắc Cổ sơn mỗi cải trang thành Tiềm Long đội cứu tiểu sư tổ Liễu Tồn Trung thoát ra bên ngoài, liền được lệnh của Thi Huyền trưởng lão trở về Tổng đàn rồi ở đó cho tới nay.

Trần Tứ hỏi :

- Thế Thi Huyền trưởng lão đâu? Mỗi đang có việc muốn kiếm vị ấy đây.

Lý Cửu đưa mắt liếc nhìn hai tên Cái bang hung dữ nọ nháy mắt ra hiệu ung dung nói :

- Trần Tứ, người vừa mới tới đây, chắc chưa ăn uống gì phải không?

Trần Tứ đáp :

- Đúng vậy. Tôi cũng đang cảm thấy đói bụng đấy.

Lý Cửu nói :

- Vậy tôi xin mời bạn một bữa vậy!

Trần Tứ tươi cười nói :

- Nếu vậy thì tốt lắm.

Đoạn liền theo Lý Cửu rời khỏi Tổng đàn.

Kỳ thật không phải Lý Cửu định bụng mời Trần Tứ ăn uống, mà dẫn Trần Tứ quẹo qua hai khúc quanh, tới một ngôi miếu đồ nát, tiến thẳng vào bên trong. Tiến tới cạnh khán thờ lồi ở dưới ra một bát thịt chó rồi tiến vào góc tường nhúm lửa nấu nướng.

Đoạn y lại chạy ra sau miếu hái một ít cải xanh bỏ vào nồi nấu chung với thịt. Giây lát mùi thơm đã bốc lên nghi ngút. Lý Cửu nói :

- Bát thịt chó này mỗi để lại từ đêm qua đây, còn nửa bát nữa chúng ta nhậu chung với nhau.

Hai người ngồi đối diện dưới đất nhậu nhẹt cao hứng khôn tả.

Trần Tứ liền hỏi :

- Lý Cửu, lần này mỗi trở về Tổng đàn dường như thấy không khí khác lạ. Hiện giờ Thi Huyền trưởng lão ở đâu? Có còn ở trong Tổng đàn hay không?

Lý Cửu đáp :

- Tuy còn ở Tổng đàn nhưng rất khó gặp gỡ.

Trần Tứ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

Lý Cửu đáp :

- Mỗi cũng không biết sao cả. Lần này mỗi trở về Tổng đàn chính là do Thi Huyền trưởng lão cho gọi nhưng mãi tới nay cũng không biết là ông ta cho gọi mỗi trở về việc gì mà mỗi lần gặp vị ấy đều thấy có rất nhiều huynh đệ lạ mặt ngồi xung quanh và vẻ mặt của vị ấy rất trầm tư chứ không thích vui vẻ chuyện trò.

Trần Tứ hỏi tiếp :

- Thế gần đây có thấy vị ấy nữa không?

Lý Cửu lắc đầu đáp :

- Mấy lúc gần đây thì không được gặp ông ta nữa. Khi hỏi vị ấy đâu, thì đều được các huynh đệ đáp “Đi vân du rồi”. Mỗi rất thắc mắc nghĩ bụng: “Ông ta đâu có phải là hòa thượng mà họ lại bảo đi vân du như thế là nghĩa lý gì?”.

Trần Tứ lại hỏi :

- Lý Cửu, mỗi thấy Tổng đàn gần đây không khí rất khác lạ, bạn không có cảm giác đó sao?

Lý Cửu đáp :

- Mỗi đã sớm cảm thấy như thế, nhưng không sao nghĩ ra được đó là vì lẽ gì?

Trần Tứ uống một hớp rượu, thò tay bốc một miếng thịt chó lên bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm rồi nói :

- Mỗi muốn đi báỉ kiến Bang chủ một phen.

Lý Cửu đưa tay lên lau mép hỏi lại :

- Bạn muốn kiếm Bang chủ?

Trần Tứ khẽ “ừ” một tiếng. Lý Cửu liền nói :

- Bạn chưa nghe ai nói cho biết là Bang chủ đã bị Tẩu hỏa nhập ma, không tiếp kiến ai hết hay sao?

Trần Tứ giật mình kinh hãi hỏi :

- Thật thế ư? Bang chủ luyện môn công phu gì? Vả lại sao lại bị Tẩu hỏa nhập ma?

Lý Cửu đáp :

- Mỗ chỉ được nghe những người trong bang nói cho hay như vậy thôi, chứ từ khi trở về Tổng đàn tới nay mỗ chưa hề gặp gỡ Bang chủ lần nào. Lúc hỏi tới vị ấy thì được trả lời rằng: Bang chủ đang lâm bệnh, cần phải tĩnh dưỡng không một ai được vào quấy nhiễu cả.

Trần Tứ suy nghĩ hồi lâu, rồi cất tiếng hỏi :

- Thế Vô Cực trưởng lão, Hóa Duyên trưởng lão, Trình Bất Nhược sư tổ, Hồ Đồng sư thúc đâu cả?

Lý Cửu đáp :

- Đều được phái đi các Phân đàn để thị sát rồi.

Trần Tứ tâm niệm bỗng chuyển động, hỏi tiếp :

- Nếu Bang chủ đã bị Tẩu hỏa nhập ma thì hiện tại ai chấp hành mọi việc trong bang?

Lý Cửu đáp :

- Vương Hữu trưởng lão.

Trần Tứ mới à lên một tiếng nói :

- Thì ra là Vương trưởng lão của Tung Sơn phái. Xưa nay ông ta với Thi Huyền trưởng lão thường không hợp nhau.

Lý Cửu nói :

- Theo thiên kiến của mỗ, chắc có lẽ vì vậy mà Thi Huyền trưởng lão mới mượn cớ để đi vân du cũng nên.

Trần Tứ nói :

- Trên giang hồ đồn đại, là mừng Năm tháng Tám này Cái bang chúng ta sẽ trọng tuyển vị Bang chủ tương lai. Thế việc ấy có thiệt không?

Lý Cửu đáp :

- Đúng vậy. Lúc này Tổng đàn đang thiết lập một võ trường đấy.

Người không thấy các lộ anh hùng đều tới cả đây tham dự ư?

Trần Tứ thở hắt ra, cúi đầu không đáp. Lý Cửu cũng biết rõ tâm sự của Trần Tứ, khẽ thở dài, nói :

- Nếu như Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ không bị chết dưới hàn đàm thì đã không phát sinh ra chuyện này.

Trần Tứ bỗng động lòng nói :

- Lần này tham dự tuyển đặt Bang chủ chắc có lẽ đến chín phần mười là các huynh đệ mới gia nhập bang phái chúng ta dự thi.

Lý Cửu hỏi :

- Tại sao bạn lại biết?

Trần Tứ đáp :

- Đó chỉ là sự suy đoán của mỗ đấy thôi.

Lý Cửu nói :

- Vương Hữu trưởng lão tuy ban bố tin tức sẽ trọng tuyển Bang chủ tương lai vào ngày gần đây, nhưng Hồ Đồng sư thúc, Hóa Duyên trưởng lão, Vô Cực trưởng lão, Trình Bất Nhược sư tổ đều phản đối việc này, nhất là các vị cựu huynh đệ càng phản đối mạnh mẽ hơn nữa.

Trần Tứ đưa bát rượu lên tu sạch, liếm mép, dốc ngược chén lên, đưa mắt nhìn vào đáy chén chậm rãi nói :

- Có lẽ ngày mai thì Trình Bất Nhược sư tổ cùng các vị trưởng lão đều trở về đây. Lúc ấy chúng ta sẽ tới hội nghị sảnh, nghe họ bàn cãi xem quyết định ra sao?

Đêm ấy Trần Tứ tạm cư ở Tổng đàn, sáng sớm hôm sau Lý Cửu bỗng tới kéo tay y dậy nói :

- Hóa Duyên trưởng lão báo các người đã trở về rồi, chúng ta mau tới hội nghị sảnh đi.

Hai người vội tiến tới Hội nghị sảnh, chỉ thấy bên trái sảnh có mấy chục người ngồi, đều là các nhân vật có địa vị trong Cái bang. Vị trí của Bang chủ ở chính giữa thì để trống. Còn một hàng người ở bên tay phải thì đều là những nhân vật mới nhập bang. Vương Hữu trưởng lão ngồi cạnh nơi đặt chiếc ghế của Bang chủ. Đó là biểu hiện thân phận đại diện cho Bang chủ.

Trần Tứ cùng Lý Cửu thì vai vế rất thấp, cho nên chỉ đứng ở cuối sảnh nghe ngóng thôi.

Bỗng nghe thấy bên phía trái, chỗ các cựu nhân vật trong Cái bang có người cất tiếng nói :

- Vương Hữu trưởng lão, nếu Bang chủ đã bị bệnh tại sao không để chúng tôi vào thăm viếng như vậy?

Vương Hữu trưởng lão đáp :

- Mỗ đã chẳng nói với các vị biết rồi là gì. Bang chủ không may bị Tẩu hỏa nhập ma, hiện tại đúng lúc cơn bệnh rất nguy kịch, khí huyết không sao vận chuyển được, nên không thể để một ai tới quấy nhiễu.

Lại có người nói :

- Nếu vậy việc trọng tâm tuyển bạt Bang chủ tương lai này là do ai chủ định?

Vương Hữu trưởng lão đáp :

- Chủ định này chính là của Vương mỗ. Nay mỗ đã nhận lãnh tiếp vụ tạm thời chấp chính quyền Bang chủ, cho nên đối với tất cả mọi việc

trong bang lẽ tự nhiên là đứng ra chấp hành phụ trách hết.

Một người xen lời hỏi :

- Liễu Tồn Trung đã được hội đồng các vị trưởng lão quyết định chọn là người thừa kế chức vị Bang chủ, tại sao còn tuyển chọn người khác mà chi?

Vương Hữu trưởng lão cười nhạt đáp :

- Liễu Tồn Trung lúc này đã chết, chẳng lẽ nếu không có Liễu Tồn Trung chức vụ Bang chủ này sẽ vĩnh viễn mai một chẳng?

Người nọ lại hỏi :

- Tại sao Vương trưởng lão lại biết Liễu Tồn Trung đã chết thật rồi?

Vương Hữu trưởng lão đáp :

- Trên giang hồ đồn đại khắp nơi là y đã bị Tôn Kha Ba ném xuống dưới Ma Trảo hàn đàm mà chết. Như vậy chẳng lẽ lại là những lời giả mạo ư?

Bỗng bên ngoài sảnh có một Cái bang lớn tiếng hô :

- Vô Cực trưởng lão, Hóa Duyên trưởng lão, Hồ Đồng sư thúc, Trình Bất Nhược sư tổ đến.

Tiếng hô ấy vừa nổi lên, hàng nhân vật cựu phái ở bên trái có vẻ xao động, ai nấy trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Chỉ thấy bên ngoài sảnh có bốn vị trưởng lão vội vã bước vào. Đôi bên chào hỏi nhau xong bốn vị trưởng lão nọ lên ngồi ở những ghế đầu hàng bên trái. Chỉ thấy một lão già mắt sáng như điện chớp mở lời nói :

- Vương Hữu, hội nghị quyết định ra sao?

Vương Hữu trưởng lão đáp :

- Mồng Năm tháng Tám bắt đầu tuyển chọn Bang chủ tương lai.

Quyết định này đã được ban hành rồi không thể bỏ được. Vô Cực trưởng lão có cao kiến gì không?

Thì ra lão già nọ là Vô Cực trưởng lão. Chỉ nghe thấy Vô Cực trưởng lão hỏi lại :

- Cái gì gọi là quyết định đã được ban hành, không thể rút lui được? Như vậy e rằng chúng ta đã hành động quá hấp tấp chẳng?

Vương Hữu trưởng lão đáp :

- Liễu Tồn Trung là người đã được tuyển chọn vào chức kế vị Bang chủ, nhưng nay không may y đã bị mạng vong. Bản bang không thể chỉ vì một người mà làm liên can đến cả đại sự của bang hội cho nên không thể nào không tuyển chọn một người mới để thay thế được.

Một vị lão già xen lời nói :

- Tin đồn đại Liễu Tồn Trung bị chết ở dưới hàn đàm đó chỉ là truyền thuyết của giang hồ, chứ chính người trong bản bang đã có ai được

mục kích đâu?

Vương Hữu trưởng lão cười nhạt đáp :

- Hóa Duyên trưởng lão thật đã nghĩ quá đó thôi. Liễu Tồn Trung bị Tôn Kha Ba ném xuống hàn đàm tất cả nhân vật trên giang hồ đều hay rõ thì cần gì phải đích mắt người trong bồn bang được mục kích mới tin được, hiện tại việc cần kíp nhất trong bồn bang là việc tuyển lựa vị thừa kế Bang chủ, và sau này chúng ta còn phải dồn hết tâm trí tìm kiếm Tôn Kha Ba để báo thù.

Hóa Duyên trưởng lão nói :

- Báo cừu là việc tất nhiên, nhưng còn việc tuyển người mới để thừa kế chức vụ Bang chủ như vậy e rằng hãy còn sớm thôi.

Vương Hữu trưởng lão hỏi :

- Vậy xin Hóa Duyên trưởng lão cho biết cao kiến?

Hóa Duyên trưởng lão nói :

- Liễu Tồn Trung huynh đệ vốn trời sinh đã có sẵn dị bẩm, phúc duyên rất thâm hậu; không phải là người có tướng chết yếu, nên dù cho y có bị ném xuống dưới hàn đàm thực sự chưa chắc đã có thể chết được.

Vương Hữu trưởng lão nhếch mép cười nhạt, nói :

- Hóa Duyên trưởng lão, bạn không phải là một đứa trẻ con. Hàng trăm nghìn năm nay, có nghe nói ai xuống hàn đàm mà thoát chết không? Bị người ta ném xuống hàn đàm mà không chết, trừ phi chỉ có thần tiên giáng trần mới có kỳ tích ấy.

Một vị lão giả suy nghĩ giây lát, bỗng ngừng đầu lên, nói :

- Theo thiên kiến của Trình Bất Nhược mõ, thì trước tiên chúng ta hãy tìm tên Tôn Kha Ba để báo thù. Sau đó mới trọng tuyển tân Bang chủ.

Vương Hữu trưởng lão hỏi :

- Tại sao phải như thế?

Trình Bất Nhược đáp :

- Lão Trình mõ đối với cái tin Liễu Tồn Trung huynh đệ bị chết đó có chút hoài nghi. Chúng ta hãy nán đợi chờ trong vòng một tháng nữa hy vọng việc ấy sẽ rõ ràng hơn. Nếu trong thời gian ấy vẫn không có tin tức gì của Liễu Tồn Trung, lúc ấy chúng ta hãy tuyển đặt người mới cũng chưa muộn.

Vương Hữu trưởng lão nói :

- Không được! Đại sự phải hành động cho mau mắn và dứt khoát chứ không thể do dự chần chừ như thế.

Lúc ấy một nhân vật mới gia nhập bang ngồi ở bên phải bỗng cất tiếng phụ họa :

- Đúng vậy. Vương Hữu trưởng lão nói rất chí lý, chúng ta không thể vì một cá nhân Liễu Tồn Trung làm hỏng bát đại sự của bốn bang.

Hàng phía bên trái liền ồn ào hỏi :

- Hỏng bát đại sự gì? Tuyển chọn tân Bang chủ chậm một tháng nữa thì có sao đâu.

Hàng tên phải ồn ào hỏi lại :

- Tại sao phải đợi lâu thế? Chúng ta đã sớm công bố ngày tháng cử hành đại hội cho toàn thể võ lâm thiên hạ hay biết rồi, làm sao có thể sửa đổi được nữa?

Hai dãy nhân vật tả hữu lại cãi vã với nhau om sòm, khiến trong đại sảnh ồn ào khôn tả. Vương Hữu trưởng lão bỗng đứng dậy nói :

- Xin quý vị hãy im lặng hết cho. Vương mỗi hôm nay đã được lãnh chức vụ đại biểu Bang chủ, có đủ thẩm quyền trong tay để hành động, ngày năm tháng tám là ngày trọng tâm tuyển đặt Bang chủ thừa kế tương lai đã được tuyên bố, quyết không có lý do gì để tranh cãi được nữa. Phạm thuộc các huynh đệ của bốn bang thì cứ việc đem chân tài thực học ra. Nếu ai có chân tài thực học đều có hy vọng được tuyển chọn hết.

Vương Hữu trưởng lão vừa dứt lời, các nhân vật ngồi phía bên phải đều lớn tiếng hoan hô vang dậy. Vô Cực trưởng lão lặng lẽ không nói gì nữa. Trình Bất Nhược bỗng ha hả cười, nói :

- Vô Cực, chúng ta đều là những kẻ già nua, mất hết khả năng cả rồi. Nay Vương Hữu trưởng lão lại với tư cách đại biểu Bang chủ xuống lệnh như vậy thì chúng ta còn biết nói năng gì nữa.

Vương Hữu trưởng lão xen lời nói :

- Nếu vậy tất cả đồng ý rồi chứ?

Trình Bất Nhược cười nhạt mĩa mai đáp :

- Dù có không đồng ý cũng không được.

Cái bang tuyển chọn vị Bang chủ tương lai là một đại sự của giang hồ, nhất là lần này tin Liễu Tồn Trung bị chết đã đồn đãi khắp nơi, rồi đột ngột tin tuyển lựa người mới được tung ra khiến các võ lâm nhân vật đều háo hức mục kích trận so tài quyết liệt của các cao thủ để giành cho được chức vị độc tôn ấy. Và hơn nữa lần này tuyển lựa lại chỉ chú trọng vào một điểm duy nhất là võ công mà thôi.

Cái bang vào thời Nam Tống là một bang hội vào bậc nhất trên giang hồ. Bang chủ của Cái bang thường chỉ một lời nói hay một hành động cũng có thể quyết định được phân nửa đại cuộc của võ lâm. Cho nên lần này tất nhiên là sự cạnh tranh phải rất kịch liệt không tiền khoáng hậu.

Sau khi tan họp, Hóa Duyên, Vô Cực hai vị trưởng lão đều tới chính

thất của Trình Bất Nhược. Trần Tứ, Lý Cửu hai người vì với thân phận hậu bối nên cũng vội theo sau tới xem. Vô Cực mở lời hỏi :

- Trình lão đầu, tại sao bạn lại nhanh nhẩu bằng lòng để cho Vương Hữu trưởng lão thực hành việc tuyển tân Bang chủ như vậy?

Trình Bất Nhược rầu rĩ đáp :

- Cái đó gọi là: chấp kinh phải tòng quyền.

Hóa Duyên liền hỏi lại :

- Tại sao gọi là chấp kinh phải tòng quyền?

Trình Bất Nhược đáp :

- Lão già Vương Hữu đó nay chức vụ đã là đại diện cho Bang chủ, y đã quyết định việc trọng tuyển Bang chủ và đã ban bố khắp thiên hạ hay biết rồi. Việc này cũng như mũi tên đã đặt trên dây cung không thể không bắn đi được, dù chúng ta phản đối cũng bằng vô ích thôi, cho nên mới đành phải xuôi theo đáp ứng.

Vô Cực nói :

- Thi Huyền trưởng lão không có ở trong bang, chúng ta chưa thể quyết định được.

Hóa Duyên hỏi :

- Không biết bỗng dưng tại sao Bang chủ lại bị tẩu hỏa nhập ma như vậy? Việc này quả thật kỳ quái.

Trình Bất Nhược thở dài, xen lời :

- Hiện tại mỗi cảm thấy trong bang ẩn phục đầy nguy cơ. Chúng ta lại thiếu mất một nhân vật đảm lược mưu trí hơn người, thật là tình thế khó khăn vô cùng.

Vô Cực bỗng hỏi :

- Trình lão đầu, chúng ta chớ nên bàn chuyện phiếm mãi, nên nói thẳng vào vấn đề thì hơn. Thế hiện tại chúng ta nên phái nhân vật nào để dự thi?

Hóa Duyên đáp :

- Lần này tuyển chọn chỉ bằng võ công, kỳ dư những điều khác đều không được đề cập tới. Về phương diện này, giới thanh niên thuộc nhóm chúng ta thật khó kiếm được một người thích đáng để đưa ra tranh tài.

Trình Bất Nhược suy nghĩ một hồi lâu mới nói :

- Lão Trình, mỗi thì chưa có chủ ý gì nhất định cả, chỉ biết chờ tới khi đó sẽ tùy cơ ứng biến thôi.

Tối hôm đó Trần Tứ trở về khách điếm kể lại đại khái tình hình ban ngày ra sao cho Tiểu Hắc và Trần cô nương nghe. Tiểu Hắc liền hỏi :

- Thế mấy vị trưởng lão ấy có quyền tham dự vào việc tỉ thí không?

Trần Tứ đáp :

- Không được tham dự, chỉ những người thanh niên thuộc đời sau là được lên tỉ thí thôi.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Thế trong Cái bang có bao nhiêu huynh đệ, Trần huynh đều nhận biết được hết phải không?

Trần Tứ cười đáp :

- Làm sao mà biết hết họ được. Đừng nói là các Phân đàn ở địa phương mà chỉ riêng Tổng đàn ở Thành Đô này cũng khó lòng mà nhận biết hết được.

Tiểu Hắc hỏi :

- Trần huynh, thế huynh thuộc Phân đàn nào?

Trần Tứ đáp :

- Mỗ thuộc Kiện Khang phân đàn, vai vế chữ “Hoàng” của Xích Hào tổ (tổ do thám).

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Thế trong Cái bang có tất cả bao nhiêu vai vế?

Trần Tứ đáp :

- Có tất cả tám chữ để phân biệt địa vị vai vế, là “Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng”. Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ là nhân vật được đặt biệt vinh thăng lên vai vế chữ “địa” cho nên đương nhiên Liễu sư tổ đã được chọn làm Bang chủ tương lai. Nay vị ấy đã chết nên trong cuộc dự thi để trao chức Bang chủ này không có hạn định là thuộc vai vế nào cả, mà chỉ cần giới thanh niên đời sau của bốn bang được rồi.

Tiểu Hắc suy nghĩ giây lát bỗng hỏi tiếp :

- Nếu như vậy lần này cạnh tranh chức Bang chủ nếu như có các nhân vật không thuộc bang hội mạo xưng là Cái bang lên dự thi thì làm sao có thể nhận ra họ được?

Trần Tứ nghe Tiểu Hắc nói như vậy mới giật mình thất kinh nghĩ bụng :

- “Đúng vậy. Chả trách gần đây mình phát hiện nhiều nhân vật lạ mặt mạo xưng là Cái bang như vậy”.

Nghĩ vậy Trần Tứ cảm thấy trong lòng sốt ruột vô cùng nhưng không tiện nói ra. Sáng sớm hôm sau Trần Tứ nói với Tiểu Hắc rằng :

- Huynh đệ, giữa Ngọ hôm nay cuộc tỉ thí ấy bắt đầu mở màn nhưng chỉ mới là sơ tuyển thôi. Huynh đệ có muốn đi dự khán không?

Tiểu Hắc hỏi :

- Thế tỉ thí tất cả bao nhiêu ngày mới kết thúc?

Trần Tứ đáp :

- Không nhất định. Nhưng có lẽ vào khoảng nửa tháng.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Tại sao lâu như vậy?

Trần Tứ đáp :

- Người lên dự thi phải liên tiếp thắng luôn mười hai trận, nếu để bị bại một cũng coi như là không đủ tư cách. Huynh đệ thử nghĩ xem, thắng luôn một lúc mười hai trận, ai có thể là người dám chắc làm được chuyện đó một cách dễ dàng không?

Tiểu Hắc nói :

- Chúng ta cùng đi xem đi, để coi trận đấu náo nhiệt đến mức nào. Tại võ trường được thiết lập trên một bãi đất trống cực kỳ lớn rộng ở phía sau Tổng đàn. Nơi đây được dựng một cái bình đài rất thấp, nhưng diện tích rất lớn, ngang dọc có tới hai ba chục trượng, về góc phía Nam có xếp mấy chục chiếc giao y, trên mặt được phủ bằng da dê. Đó là để dành riêng cho các vị trưởng lão địa vị rất cao trong Cái bang dự khán. Cạnh đó có kê một dãy bàn dài. Ngồi ở chính giữa là Vương Hữu trưởng lão. Hai bên tả hữu là Trình Bất Nhược, Vô Cực, Hóa Duyên các vị trưởng lão nghiêm nghị ngồi. Họ là các nhân vật thuộc ban giám khảo.

Chưa tới giờ Ngọ, các lộ giang hồ nhân vật tới đó dự khán cuộc tranh tài đã lần lượt tới nơi rất đông đảo, tìm kiếm những vị trí tốt đứng xem.

Mấy trăm Cái bang đệ tử như thoi đưa lo chu toàn công tác giữ trật tự. Ngoài ra, lại còn các đệ tử Phân đàn khắp nơi tới tham dự cuộc tỉ thí đều đứng sẵn sàng cả ở phía dưới đài, trong lòng người nào người nấy đều rất hớn hở hy vọng, chuẩn bị biểu diễn võ công. Tới đúng giờ Ngọ một tên Cái bang đệ tử tay cầm một cây gậy trúc đứng dưới ánh mặt trời, quay mặt về phía chủ đài, bẩm :

- Khải bẩm Vương trưởng lão, đã tới giờ rồi.

Wang trưởng lão khẽ gật đầu, giơ tay lên phất một cái, rồi ung dung đứng dậy, dong dạc tuyên bố :

- Các lộ anh hùng, các phường võ lâm bằng hữu! Lần này bản bang cử hành tỉ võ đại hội là vì người thừa kế Bang chủ đã không may tạ thế cần phải có một người thay thế. Lần đại hội này của bản Bang chủ bằng vào võ công ngoài ra đều được châm chế hết. Phàm ai có nhân tài thực học, các thanh niên hảo thủ tự tin có bản lĩnh đều có hy vọng được tuyển chọn làm Bang chủ.

Wang Hữu trưởng lão tuyên bố những lời lẽ trên lời nói của ông ta rất mơ hồ, chỉ bảo là các thanh niên hảo thủ có chân tài thực học đều được tham gia tỉ thí, mà không nói rõ chỉ hạn định trong các nhân vật đệ tử của Cái bang. Nhưng lúc ấy mọi người không ai lưu ý tới điểm

kỳ lạ đó, cho nên khi Vương Hữu trưởng lão dứt lời, không ai lên tiếng hỏi han cho mình bạch gì cả.

Vương Hữu trưởng lão tuyên bố xong, một giám đàn trưởng lão ngồi ở phía sau lưng y liền bước tới giữa đài, lớn tiếng nói :

- Hiện tại đã có thể bắt đầu cuộc tỉ thí. Các vị huynh đệ, người nào tự tin hỏa hầu đã đạt tới mức cao thâm xin mời thượng đài. Vì lần này tuyển bạt Bang chủ chỉ là bằng vào thực học, nhưng việc tỉ thí rất quan hệ tuy là chỉ điểm tới nơi sẽ ngừng tay ngay, nhưng nếu lỡ tay vẫn có thể nguy hiểm tới tính mạng. Lúc đó không thể oán trách ai được.

Chỉ thấy một đệ tử Cái bang bỗng rẽ đám người nhảy lên trên đài quay sang các vị trưởng lão giám khảo vái dài một vái rồi mới quay người lại, hướng về phía dưới đài vận sức lớn tiếng nói :

- Tại hạ đệ tử vai vế chữ Vũ Trương Đại xin thỉnh giáo các vị huynh đệ.

Y vừa dứt lời đã thấy một người tung mình nhảy lên nói :

- Mỗ cũng thuộc vai vế chữ “Vũ” xin Trương đại ca chỉ giáo cho.

Trương Đại đưa mắt nhìn mỉm cười nói :

- Mã Kỳ Long cũng lên đây để tranh chức vị Bang chủ với mỗ ư?

Mã Kỳ Long mỉm cười đáp :

- Không dám, tiểu đệ chỉ muốn lên đây xin Trương đại ca chỉ dạy cho một chiêu nửa thức. Xin đại ca hãy nhẹ tay cho.

4. Đả Cầu bổng Cẩn Cầu Nhập Cùng Hạng.

Trương Đại mỉm cười đáp :

- Chớ nên khách khí nữa.

Hai bên liền tiến tới cạnh đài chọn mỗi người một cây Đả Cầu bổng rồi sử dụng một thức mở đầu của Đả Cầu bổng pháp giao đấu luôn.

Mã Kỳ Long sử dụng một chiêu Cẩn Cầu Nhập Cùng Hạng, mũi bổng từ trung lộ xuyên thẳng tới người đối phương. Trương Đại cả cười rồi sử dụng luôn chiêu Lạc Thủy Cầu, từ trên đề mạnh xuống, thế thức cực kỳ nhanh nhẹn.

Hai chiêu này vốn là những thức căn bản của Đả Cầu bổng pháp.

Phàm thuộc các đệ tử Cái bang, không người nào là không am hiểu cho nên không gây được sự hứng thú nào.

Hai người lại tiếp tục đấu với nhau hơn mười hiệp nữa. Trương Đại bổng sử dụng Cầu vị kinh giáo, bổng thân từ phía trái vòng sang bên phải tấn công. Chỉ nghe thấy chát một tiếng, gậy trúc của Mã Kỳ Long đã rời khỏi tay, bay bổng lên trên không.

Y đứng ngẩn người ra nhìn đối phương, Trương Đại vội thâu thế lại mũi gậy chỉ xuống mặt đất, cất tiếng hỏi :

- Thế nào, phục chưa?

Mã Kỳ Long vội đáp :

- Tiểu đệ xin nhận thua.

Dứt lời, liền nhảy luôn xuống dưới đài. Vì bổng pháp của cả hai đều bình thường, không có gì là kỳ lạ, cho nên các lộ anh hùng đứng dưới xem chỉ khẽ cười khan mấy tiếng. Nhưng cũng có những người lão luyện trên giang hồ cố ý vỗ tay khen ngợi để cho cuộc đấu thêm phần hào hứng.

Cạnh hai cột trụ đằng sau khán đài đã có người treo lên tám bảng gỗ đề :

“Trương Đại vai vế chữ Vũ đã thắng một trận”.

Tám bảng vừa được treo lên dưới đài đã có những tiếng vỗ tay tán thưởng cùng những tiếng la ó om sòm.

Trương Đại đưa mắt nhìn về phía đó thấy đó là các vị huynh đệ thuộc Phân đàn của mình đang ra sức ủng hộ. Ngoài ra các lộ anh hùng hảo hán quanh đó vẫn đứng im phăng phắc như tờ nhưng chiếu lệ y vẫn phải chấp tay vái tạ bốn phía một lượt. Giám trường trường lão lại lớn tiếng tuyên bố :

- Có ai thượng đài để giao đấu với Trương Đại xin nói.

- Vai vế chữ Hoàng Âu Văn xin lãnh giáo.

Mọi người đưa mắt nhìn, thấy đó là một thanh niên vào khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy. Trương Đại vội khom mình hành lễ nói :

- Âu Văn sư thúc thượng đài, đệ tử đâu dám vô lễ.

Âu Văn cười ha hả đáp :

- Trương Đại, đây là một cuộc so tài trong bốn bang chớ nên câu nệ vai vế, cứ việc thẳng tay giao đấu.

Trương Đại vội đưa mũi bổng chỉ thẳng lên trời. Đó là thức khởi thủ của Cái bang hậu bối khi tiếp chiêu với tiền bối.

Tiếp theo đó cũng như Mã Kỳ Long y liền sử dụng một chiêu Cẩn Cầu Nhập Cùng Hạng tấn công. Nhưng khi chiêu tới nửa đường bổng biến đổi thành Cầu Vĩ Khinh Giao Thân bổng từ phía trái nhanh nhẹn vòng sang phía phải tập kích.

Chỉ thấy Âu Văn miệng vẫn tươi cười, tung mình nhảy lên, gót chân khẽ điểm vào mũi bổng, lướt ra phía sau lưng Trương Đại, vũ lộng trúc bổng trong tay, sử dụng thức Bạch Xà Thổ Tín nhẹ nhàng điểm tới miệng hô lớn :

- Trương Đại cẩn thận phía sau lưng.

Trương Đại phát giác tung tích của Âu Văn bổng biến mất giật mình kinh hãi không dám quay đầu lại, chỉ vội lặn luôn về phía trước một vòng. Thế thức của Âu Văn sử dụng rất lợi hại và đẹp mắt khiến mọi

người ở dưới đài bắt giặc buột miệng khen ngợi :

- Công phu tuyệt diệu thật!

Trương Đại tung mình đứng dậy, tự biết không phải là địch thủ của đối phương cười nói :

- Cám ơn sư thúc đã chỉ giáo cho.

Rồi y nhảy luôn xuống dưới đài. Tiếp theo đó lại có một số huynh đệ vai vế chữ Hoàng thượng đài, nhưng đều không phải là địch thủ của Âu Văn.

Chiếc bảng ghi chiến tích trên cột đã thấy đề Âu Văn liên tiếp thắng luôn tám trận.

Lúc ấy Tiểu Hắc theo Trần Tứ trà trộn vào trong đám đông xem trận đấu thấy công phu Âu Văn sử dụng tuy rất chính xác nhưng so sánh với chiêu thức Quần Long Vô Thủ mà nó đã học hỏi được thì còn kém rất xa.

Nó liền quay sang nói với Trần Tứ :

- Trần huynh cũng là vai vế chữ Hoàng cùng ngang địa vị với Âu Văn. Theo Tiểu Hắc mỗi thấy thì công phu của y không lấy gì là kỳ lạ. Sao Trần huynh không thượng đài đấu thử với y một trận xem sao?

Trần Tứ đáp :

- Âu Văn là bạn tốt của mỗi thì tranh đoạt với y làm chi?

Đang lúc ấy bỗng thấy giám đài trưởng lão lớn tiếng tuyên bố :

- Âu Văn đã liên tiếp thắng luôn tám trận và ngày hôm nay đã tới giờ kết thúc. Ngày mai sẽ tiếp tục.

Đoạn y lại nói mấy lời khách sáo để cảm tạ quần hùng đã có nhã ý tới dự khán rồi mới quay mình bước xuống dưới đài.

Lúc ấy quần hùng cũng đều giải tán trở về quán trọ. Còn Âu Văn thì được các huynh đệ cùng Phân đàn chạy tới công kênh xuống dưới đài miệng reo hò khen ngợi không ngớt.

Tiểu Hắc trở về tới khách điểm kể lại tình hình cuộc so tài như thế nào cho Trần cô nương nghe. Trần cô nương là một thiêu nữ chỉ chuyên đọc kinh thư cho nên đối với sự tỉ thí võ công rất hung bạo ấy không cảm thấy có hứng thú chút nào, liền nói :

- Trần sư thúc dẫn chúng ta tới Cái bang Tổng đàn này để cầu kiến Bang chủ, tại sao tới giờ vẫn chưa thấy có tin tức gì như vậy?

Tiểu Hắc nói :

- Cứ theo như lời họ kể với nhau, thì Bang chủ Cái bang bị một cái bệnh là Tẩu hỏa nhập ma gì đó.

Trần cô nương ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì gọi là Tẩu hỏa nhập ma?

Tiểu Hắc đáp :

- Theo lời Trần Tứ huynh giải thích, đó là vì luyện võ công sai đường mà nên.

Trần cô nương nói :

- Nếu Bang chủ ấy đã luyện võ sai đường như vậy thì dù Trần Tứ có việc cần muốn tham kiến, chắc cũng vẫn có thể tiếp kiến được chứ?

Tiểu Hắc cười đáp :

- Cô cô không phải là người luyện võ thì làm sao biết được rõ ràng về chuyện đó?

Trần cô nương đáp :

- Ta tuy không luyện võ, nhưng cứ theo như tình lý thông thường mà suy đoán thì bất cứ Tàu hỏa nhập ma là bệnh gì chẳng nữa trừ việc thần kinh thác loạn hoặc thần trí hôn mê ra, thì ở trên giường tiếp kiến một người vẫn có thể làm được chứ?

Tiểu Hắc suy nghĩ giây lát nghĩ bụng :

- “Cô cô nói, rất đúng, tại sao ta lại không nghĩ ra được chuyện ấy?”

Đoạn nó liền nói :

- Để sáng mai Tiểu Hắc nói với Trần huynh về vấn đề này xem sao.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Hắc đã thức dậy đi luôn. Mãi tới chạng vạng tối nó mới quay trở về. Trần cô nương liền hỏi :

- Tiểu Hắc! Trần Tứ thúc thúc trả lời ra sao?

Tiểu Hắc đáp :

- Trần Tứ huynh cứ suốt ngày ở tử võ trường mê say xem tử võ, lúc mừng rỡ cao hứng lúc lại rầu rĩ ủ rũ, tâm thần hỗn loạn vô cùng.

Trần cô nương hỏi :

- Thế Trần Tứ thúc thúc không nói gì ư?

Tiểu Hắc đáp :

- Y bảo chúng ta cứ nhẫn nại đợi chờ ở khách điểm. Việc ăn ở thì đã có y an bài chu toàn thay chúng ta.

Tiểu Hắc vừa nói vừa giơ tay lên khua ngang bờ dọc lia lịa miệng nói những gì không ngớt. Trần cô nương thấy thái độ và hình dáng của nó kỳ lạ như vậy liền hỏi :

- Tiểu Hắc, người làm cái gì thế?

Tiểu Hắc mỉm cười, đáp :

- Hôm nay tử võ, một người bị đánh chết. Người đó chỉ dùng sai có một chiêu đã bị một tên đại hán hung thần ác sát đánh cho tử thương tại chỗ.

Trần cô nương cúi đầu xuống không nói năng gì cả cau mày, trầm tư,

Tiểu Hắc lại tiếp tục khua ngang gạt dọc như thế buột miệng nói

đáng tiếc, đáng tiếc không ngớt. Trần cô nương thấy vậy bỗng

ngừng đầu lên hỏi :

- Tiểu Hắc, các nhân vật Cái bang tỉ võ với nhau chẳng lẽ so sánh tới lúc hơn thua mà không ngừng tay ngay hay sao?

Tiểu Hắc đáp :

- Hôm qua thì đúng như lời cô cô nói, nhưng hôm nay thì tình hình lại khác hẳn.

Trần cô nương nói :

- Người hãy kể cho ta nghe thử xem.

Tiểu Hắc đáp :

- Hôm qua có một đệ tử vai vế chữ Hoàng tên Âu Văn thắng luôn một lúc tám trận. Những trận đấu đó đều tỉ thí chiêu thức ảo diệu khi điểm tới đích là ngừng tay lại ngay. Cũng có lúc chiêu thức có thể lấy được tính mạng của đối phương nhưng trước khi xuất thủ đôi bên đều bảo đối phương lưu ý, giao đấu suốt một ngày đều giữ được vẻ hòa khí không có một chút đáng tiếc nào xảy ra. Nhưng hôm nay thì lại trái hẳn.

Trần cô nương xen lời, nói :

- Người mau kể tiếp đi!

Tiểu Hắc nói tiếp :

- Cứ theo như Trần Tứ huynh nói, thì hôm nay nhân vật thượng đài tỉ võ với Âu Văn, y đã không nhận ra được là ai. Nhưng người nọ cũng ăn mặc theo lối phục sức của Cái bang. Lúc Tiểu Hắc tới tỉ võ trường thì vừa đúng lúc mở màn vì hôm qua Âu Văn đã thắng luôn tám trận, cho nên hôm nay đương nhiên y vẫn thủ đài.

Tiểu Hắc nói tới đó, cau mày suy nghĩ giây lát mới kể tiếp :

- Âu Văn vừa thượng đài liền cúi đầu chấp tay lớn tiếng nói: “Các vị huynh đệ, hôm qua tiểu đệ may mắn được các vị nhường cho thắng được tám trận. Hôm nay vị nào có hứng thú xin thượng đài chỉ giáo.”

Y chưa nói dứt dưới đài bỗng có một người tung mình lên, binh khí người này sử dụng không phải là trúc trượng mà là một ngọn trường kiếm. Lúc ấy ở dưới đài liền có những tiếng ồn ào nổi lên, đều nói :

- Tại sao Cái bang chúng ta lại có người dùng kiếm để tỉ võ như vậy?

Một người khác cũng ngạc nhiên nói :

- Ủa! Bạn kia là ai thế?

Lại có người nói :

- Ấy! Không biết bạn kia thuộc vai vế chữ nào thế?

Những tiếng ồn ào đó nổi lên không ngớt. Lúc ấy người nọ vẫn ngạo nghễ đứng giữa đài, miệng nhếch mép cười nhạt. Chỉ thấy người được gọi là Vương Hữu trượng lão đang ngồi ở bàn chủ tọa bỗng đứng bật dậy xua tay ra hiệu cho mọi người ở dưới đài im lặng rồi lớn tiếng nói :

- Xin tất cả hãy im lặng nghe mỗ nói đây. Cái bang tuy vẫn lấy Đả Cầu bổng pháp là một môn võ thông dụng, nhưng xưa nay vẫn không có điều lệ nào cấm không được dùng khí giới khác, mà cuộc tỷ võ này chỉ bằng vào thực học mà thôi.

Dưới đài vừa im lặng được đôi chút lại có người lớn tiếng hỏi :

- Thế bạn kia thuộc vai vế chữ gì vậy?

Câu hỏi đó khiến Vương Hữu trường lão cũng phải hơi biến sắc mặt, đưa mắt nhìn nhân vật sử dụng kiếm nọ. Chỉ thấy y ngẩn người ra ấp úng một hồi mới đáp :

- Chữ Hoàng.

Âu Văn nghe nói ngẩn người ra hỏi lại :

- Các hạ là chữ Hoàng? Tại sao tiểu đệ chưa hề gặp gỡ bao giờ?

Câu hỏi này khiến tên nọ lại càng ngẩn người ra không sao đáp lại được. Đã nghe thấy Vương Hữu trường lão cười nhạt lên tiếng nói :

- Y vừa từ ở Phân đàn về tới thì làm sao ngươi nhận biết được?

Nếu ngươi không dám so tài thì cứ việc xuống dưới đài đi.

Âu Văn liền tươi cười đáp :

- Trường lão! Trong Cái bang chúng ta tỉ võ với nhau phần nhiều chỉ có tính chất rèn luyện học hỏi thêm mà thôi. Đệ tử rất muốn lãnh giáo vị huynh đệ chữ Hoàng đấy và lấy đó làm một điều vinh hạnh chứ tại sao lại không dám?

Vương Hữu trường lão cười nhạt nói :

- Đao kiếm vô tình, tuy là người cùng một nhà nhưng cũng cần phải lưu ý, nếu có chết cũng không còn oán trách được.

Âu Văn đáp :

- Cung kính nhận sự giáo huấn của trường lão.

Vương Hữu trường lão hừ nhạt một tiếng giơ tay lên phát nói :

- Nhập cuộc đi!

Chỉ thấy tên sử dụng kiếm nọ hai ngón tay giữa bên tay trái bổng dựng lên, tay phải cầm kiếm, từ từ duỗi thẳng về phía trước, rồi cứ thế chạy vòng quanh khắp đài quây quần chặt chẽ lấy Âu Văn, Âu Văn tay nắm chặt trục trượng nghênh thần đề khí đối phó. Đầu trục tà tà chỉ thẳng vào trường kiếm đối phương dần dần di chuyển theo bộ pháp của địch thủ.

Chỉ thấy tên nọ thân hình đã chuyển động tới mức cực kỳ nhanh nhẹn đột nhiên gầm lên một tiếng, thanh kiếm ở trong tay như một chiếc cầu vòng bạc nhằm thẳng đỉnh đầu của Âu Văn điếm tới.

Âu Văn cũng hét lên một tiếng, mũi trượng đã điếm trang vào cổ tay kẻ địch. Cô cô, chiêu thức này vốn là một thế võ dùng sự nhanh nhẹn để chiếm phần thắng lợi, sử dụng rất mạo hiểm.

Trần cô nương nói :

- Ta thì làm sao mà biết được chuyện đó.

Tiểu Hắc khẽ vỗ vào đầu một cái, nói :

- A, đúng rồi. Cô cô là người không biết chút võ công nào thì làm sao mà hiểu thấu được những sự ảo diệu của nền võ học ấy. Để Tiểu Hắc kể tiếp cho cô cô nghe vậy.

Chiêu thức của Âu Văn sử dụng, trúc trượng phát sau mà tới trước, điểm vào đại huyệt ở cổ tay đối phương. Bị trúng thế đó, tất nhiên trường kiếm sẽ bị rơi xuống dưới đất ngay, và Âu Văn sẽ đắc thắng. Bằng không cũng sẽ chiếm được tiên cơ.

Trần cô nương xen lời hỏi :

- Trúc trượng của Âu Văn nhanh nhẹn tới mức đó ư?

Tiểu Hắc thở dài, đáp :

- Đúng vậy, thế trượng ấy cực kỳ nhanh nhẹn, nhưng ngờ đâu kiếm pháp của tên nọ lại còn nhanh hơn. Chỉ thấy ánh kiếm lóe lên một cái đã điểm tới cách đầu của Âu Văn. Âu Văn có muốn né tránh cũng không kịp nữa. Chỉ nghe thấy một tiếng thét lớn khủng khiếp cánh tay trái của Âu Văn đã bị tiện đứt lìa, lão đảo lui về phía sau mấy bước.

Lúc ấy ở dưới đài có người lớn tiếng bảo ngừng tay lại. Có người quát tháo la ó om sòm. Chỉ thấy tên nọ làm như không nghe thấy.

Vừa đắc thủ lại tấn công bồi thêm một kiếm.

Tiểu Hắc vừa nói vừa dùng tay bắt chước theo chiêu thức, tay trái từ dưới hông phất ngang ra, khiến Trần cô nương hãi sợ đến nhắm nghiền hai mắt lại, không dám nhìn.

Tiểu Hắc thở dài nói tiếp :

- Đáng tiếc thật! Âu Văn bị thế kiếm đó của tên nọ giết chết ngay tại chỗ. Lúc ấy người được gọi là Trình Bất Nhược lão đầu tử bỗng đứng bật dậy quát bảo tên nọ :

- Ủa! Bạn kia, ngươi là ai thế?

Ông ta liền lướt tới định bắt giữ tên nọ, nhưng Vương Hữu trường lão đã đứng ngay dậy, chặn tay Trình Bất Nhược, nhủ ý là cái gì quyền Bang chủ lại là người chủ tọa cuộc tỉ võ này, và nói trong cuộc tỉ thí sống chết là do mệnh trời, ai bảo Âu Văn học thức không tinh, dù có bị lỗi tay tử thương cũng là một chuyện thường.

Lúc ấy Trình Bất Nhược giận dữ toàn thân run lẩy bẩy và ở dưới tỉ võ trường cũng hỗn loạn cực độ. Giám trường trưởng lão sợ việc trên làm khích động tới sự công phần của mọi người, vội tuyên bố tạm thời đình chỉ cuộc tỉ thí.

Trần cô nương thở dài một tiếng nói :

- Tiểu Hắc, chúng ta đi thôi. Nơi này không thể ở lâu được.

Tiểu Hắc trở mặt lên hỏi :

- Tại sao thế?

Trần cô nương đáp :

- Theo như lời người kể thì Cái bang đã bị kẻ địch trà trộn vào bên trong rồi. Giữa lúc này chính họ cũng không sao bảo tồn được thì làm sao có thể lo đến sự an toàn của chúng ta được?

Tiểu Hắc nói :

- Nếu vậy chúng ta phải đi ngay thôi.

Trần cô nương bỗng ngăn người ra cau mày lại suy nghĩ. Tiểu Hắc ngạc nhiên hỏi :

- Cô cô nghĩ ngợi gì thế?

Trần cô nương đáp :

- Lúc này chúng ta đã là những người vô gia cư thì còn biết trở về đâu?

NỬA CÔI SƠN HÀ

Hồi 8(b)

Trùng trùng huyền cơ

Tiểu Hắc nói :

- Ngao Sơn Trữ Vũ nham. Đại sư phụ và nhị sư phụ của Tiểu Hắc trú ngụ ở đó đấy.

Trong hai ngày nay, Trần cô nương thường được nghe Tiểu Hắc nhắc nhở tới sư phụ của nó là Bao Đả Thắng với Y Bất Tử. Trong tâm khảm của Trần cô nương có một khái niệm là tuy hai người họ tính nết rất quái đản, nhưng lại là những người tâm địa ngay thẳng, không phải là quân tà ác. Nàng liền ưng thuận đi theo Tiểu Hắc, rồi gọi điểm tiểu nhị vào trong phòng nói :

- Nếu có một vị Trần Tứ tiên sinh tới đây tìm kiếm chúng tôi thì người cứ nói vì có việc bận phải đi ngay, và trao giùm thư này cho vị ấy.

Điểm tiểu nhị vội vàng vâng dạ tuân lời, Trần cô nương liền tính tiền phòng cùng cơm nước, rồi theo Tiểu Hắc rời khỏi khách điểm.

Hôm sau đã ra khỏi địa giới của Thành Đô, tới lúc mặt trời lặn hai người đã đi tới một thị trấn, liền nghe những tiếng đồn loan truyền :

- Cái bang đã tuyển được xong tân Bang chủ. Người này võ công rất cao siêu, mắt tia ra những ánh sáng màu lam. Vương Hữu trưởng lão thì đã được thăng lên chức Đệ nhất Hộ giáo trưởng lão. Ngoài ra,

các nhân vật trọng yếu khác là những người mới gia nhập Cái bang. Các nguyên lão cựu bang đều cáo bệnh rút lui hết.

Tiểu Hắc liền nói với Trần cô nương :

- Cô cô đoán quả không sai chút nào. Lúc này Cái bang đã hoàn toàn bị biến đổi hết rồi.

Hai người tiến vào một lữ quán, vừa ngồi xuống đã thấy có một số Cái bang diện mạo tên nào tên nấy như hung thần ác sát lớn bước tiến vào. Chúng trợn mắt lên nhìn một tên Cái bang đang ngồi ở trước cửa tửu lầu quất lớn :

- Ai phái người tới đây hành khát?

Tên Cái bang nọ đáp :

- Nguyên tôi thuộc Phân đàn ở địa phương xa này và có thủ lệnh của Phân đàn chủ cấp cho hết.

Một tên trong bọn nọ liền quát bảo :

- Mau đem ra đây để ta xem.

Tên Cái bang nọ vội moi ở trong người ra một tấm trúc bài, đưa ra nói :

- Đây bạn cứ xem đi.

Tên hung thần ác sát nọ tiếp lấy trúc bài cười hắc hắc luôn mồm để vào lòng bàn tay khẽ bóp một cái. Chỉ nghe thấy một tiếng cách, chiếc trúc bài nọ liền bị y bóp gãy vụn. Đoạn y ngừng mặt lên cười ha hả nói :

- Đây là thẻ cũ, phải đổi thẻ mới.

Tên Cái bang bị mất trúc bài bỗng cười nhạt hỏi :

- Huynh đệ, đây là mệnh lệnh của ai thế?

Tên Cái bang hung thần ác sát quát lớn :

- Đó là mệnh lệnh của lão tử. Mau rút ra đằng kia.

Tiếp theo đó liền nghe thấy có những tiếng “lạch bạch”.

Tiểu Hắc thấy trước mặt hoa lên, tên Cái bang ngồi ở trước cửa đã bị đá văng trên mặt đất như một trái cầu, lăn tới cạnh người Trần cô cô, sắp ngã vào nàng ta. Tiểu Hắc kinh hãi nghĩ bụng :

- “Nguy tai!”.

Nhưng nó không sao ngăn cản kịp, đã nghe thấy Trần cô nương khẽ kêu ái một tiếng, theo bản năng giơ tay ra đỡ một cái, tên nọ liền bị đẩy bật xuống dưới đài tức thì. Thế đẩy của nàng vừa rồi cực kỳ nhẹ nhàng. Tiểu Hắc thấy vậy bụng rất thắc mắc, nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Trần cô cô đã luyện được một môn võ công gì thượng thừa chẳng mà đến cả ta cũng giấu giếm không cho biết như vậy?”.

Nó chợt nhớ lại lời nói của nhị sư phụ Y Bất Tử võ công của cô cô đã có căn bản rất vững chãi. Tiểu Hắc đang ngăn người ra suy nghĩ, thì

tai đã nghe tên hung thần ác sát đứng ở ngoài cửa cười nhạt nói :

- Thế thức này của nữ hiệp quả thật cao minh. Huynh đệ mỗ hôm nay đã được sáng mắt ra rất nhiều.

Tiểu Hắc nghe nói cũng phải cười thầm nghĩ bụng :

- “Hôm nay cô cô mình lại được người ta xưng là nữ hiệp như vậy, kể cũng lý thú đấy”.

Trần cô nương dường như không ngờ cái khế hất tay của mình lại tiếp đỡ nổi một người đang bắn tới như thế, nếu chẳng phải là người đã có mười năm hỏa hầu thì không sao làm nổi như vậy. Nàng nghe thấy tên nọ xưng hô là nữ hiệp liền đưa mắt dò dắc nhìn, nhưng thấy trong quán toàn là nam nhân cả, làm gì có nữ hiệp nào đâu. Đã thấy tên nọ lớn bước tiến thẳng tới trước mặt mình chấp tay nói :

- Dám hỏi nữ hiệp là cao nhân ở phương nào lại giáng lâm ở nơi đây chỉ giáo bọn Cái bang chúng tôi như vậy?

Trần cô nương không rõ hai chữ chỉ giáo ấy bao hàm ý nghĩa như thế nào nhưng vì nàng bình sinh ít khi được gặp những bộ mặt hung ác như vậy nên chỉ ngần người ra nhìn tên nọ, trong lòng rất hoảng sợ, không biết nên đối đáp như thế nào, vì những danh từ “nữ hiệp” với cao nhân đó, nàng chưa hề nghe thấy ai xưng hô với mình bao giờ, khiến chút nữa nàng cũng không tin được tai mình.

Tên hung thần ác sát nọ thấy thiếu nữ vẫn lặng lẽ ngồi, không thêm lên tiếng đáp lại, bai mắt thần quang lấp lánh, trong lòng càng kinh hoảng thêm, vội tươi cười nói :

- Tại hạ là đệ tử Cái bang, chấp hành bang vụ. Nếu như có điều gì đắc tội với nữ hiệp, xin hãy thứ lỗi cho.

Tiểu Hắc đứng cạnh đó cũng phải buồn cười thầm, nghĩ bụng :

- “Tên này tưởng làm cô cô mình là cao nhân hay nữ hiệp gì đây, cho nên mới khúm núm e sợ như vậy. Loại người này bình sinh thường chỉ chuyên hà hiếp người yếu đuối và hãi sợ kẻ mạnh thôi”.

Nghĩ đoạn, nó đằng hắng một tiếng, xen lời nói :

- Bằng hữu, bạn là Cái bang đấy ư? Thế bạn thuộc vai vế chữ gì thế?

Tiểu Hắc vì hồi gần đây đi theo Trần Tứ, cho nên mới biết rõ quy lệ của Cái bang có chia ra vai vế thuộc những hàng chữ riêng biệt và đó cũng là câu hỏi thường xuyên về địa vị của các nhân vật Cái bang.

Tên hung thần ác sát nọ thấy Tiểu Học chỉ là một thằng nhỏ miệng còn hôi sữa mà ăn nói có vẻ dong dạc thành thạo như vậy ắt cũng phải là một nhân vật thường đi lại trên chốn giang hồ, y không dám coi thường liền tươi cười đáp :

- Bạn hỏi hay thật! Hay thật! Tại hạ thuộc vai vế chữ Hoàng.
Tiểu Hắc chỉ cười nhạt một tiếng quay đầu lại hỏi tên Cái bang vừa bị đá lăn vào trong điểm :

- Bằng hữu, thế bạn thuộc vai vế chữ gì?
Tên nọ thấy thằng nhỏ này thái độ nghênh ngang cho nên mặt y cũng hơi lộ vẻ tin tưởng hâm mộ. Trong lòng y cũng biết tên nọ chẳng phải là nhân vật thuộc chữ “Hoàng” gì cả và những tin tức loan truyền gần đây nói về nội bộ của Cái bang lúc này đã nát bét quả thật không sai chút nào. Y cũng vội đáp :

- Tại hạ thuộc vai vế chữ Vũ.
Tiểu Hắc lại bồng quay sang tên Cái bang tướng mạo dữ dằn, nghênh ngang hỏi tiếp :

- Còn bằng hữu này có phải là chữ Hoàng thật hay lại là giả mạo thế?
Tên nọ thất kinh vội đáp :

- Chữ Hoàng là chữ Hoàng chứ làm gì có thật với giả nữa!
Tiểu Hắc cười nói :

- Trước mặt chân nhân chớ nên dùng lời lẽ dối trá. Ai phái bạn tới đây quấy rối hãy khai ra ngay cho ta biết?
Người nọ tựa hồ như trong lòng bồng nảy sinh sợ hãi biến ngay sắc mặt. Tiểu Hắc phát giác được ngay, lại quát tiếp :

- Người có chịu nói hay không thì bảo!
Đoạn nó đã nhanh nhẹn sử dụng một thức Quân Long Vô Thủ điểm thẳng vào giữa mặt đối phương. Tên nọ thất kinh, theo bản năng vội giơ tay lên gạt, nhưng làm sao y có thể chống cự nổi với võ học kỳ ảo của Bối Diệp kinh nên chỉ nghe y thất thanh ối chà một tiếng đã bị thức Quân Long Vô Thủ bổ trúng đầu vai, liền bị đánh bắn ra ngoài cửa điểm.

Bọn cùng đi với tên nọ thấy chỉ trong nháy mắt mà tên hắc hài tử đã đánh tên đồng bạn mình té lăn ra bên ngoài như vậy, bọn chúng đều hoảng sợ, bảo nhau co giò bỏ chạy.

Tiểu Hắc lớn tiếng cười ha hả, thích thú khôn tả. Tên nọ lồm cồm bò dậy, chấp tay nài :

- Dám hỏi đại hiệp là cao nhân ở phương nào, xin lưu quý tánh danh cho mỗ được biết để ngày khác sẽ có dịp bái tạ.
Tiểu Hắc từ nhỏ cho đến nay, đây là lần thứ nhất được nghe thấy người ta xưng tụng mình là đại hiệp, bất giác không sao tránh khỏi cao hứng liền cười hô hô đáp :

- Đại hiệp ta đi không đổi danh, ngồi trong cái tỉnh Ngao Sơn phái Tiểu Hắc là mỗ. Còn vị nữ hiệp đây là thuộc phái Thiên Sơn.

Người đã nghe thấy đại danh của vị ấy chưa?
 Tên nọ chỉ vội nói một tiếng hay lắm rồi quay đầu chạy thẳng.
 Tên Cái bang vai vế chữ Vũ đứng cạnh đó vội tiến tới gần cúi đầu bái tạ cung kính nói :
 - Nhị vị ân nhân xin nhận một lạy này gọi là ơn cứu giúp.
 Tiểu Hắc khoái chí cười hi hí đáp :
 - Mời đứng dậy! Mời đứng dậy! Bất tất phải hành lễ như thế!
 Chúng ta đều là những người hành hiệp giang hồ thì chớ nên khách khí như vậy.
 Nó dùng những câu nói đã học hỏi được của những tiêu sư trong phiêu cuộc và đã làm ra vẻ rất tự nhiên không hề để lộ đuôi ra chút nào cả.
 Tên đệ tử chữ Vũ cung kính hỏi :
 - Vị nữ hiệp đây là người của Thiên Sơn phái ư?
 Trần cô nương đang định lên tiếng phủ nhận thì Tiểu Hắc đã cười lớn đáp :
 - Đúng vậy. Vị này là Thiên Sơn thần ni.
 “Hongбет. Ta đã lanh miệng lẻo mép nói sai hết trơn. Thiên Sơn thần ni tuổi cao vọng trọng làm gì tóc lại đen nhánh như cô cô của ta được”.
 Nghĩ đoạn nó lại nói tiếp :
 - Tiểu Hắc còn chưa nói hết. Vị nữ hiệp này là Thiên Sơn thần ni muội, Thiên Sơn tiên cô đấy.
 Tên Cái bang nọ lúc này mới hết hồ nghi. Y vội nói :
 - À thì ra là Thiên Sơn tiên cô, tiên bối tiếng tăm lừng lẫy giang hồ. Nói xong đại hán nọ liền chấp tay cung kính chào bước đi vội vã.
 Trần cô nương cất tiếng bảo với Hắc Tử :
 - Người đã gây nên đại họa. Tên nọ là người của Cái bang. Vừa rồi bọn chúng vì tưởng chúng ta là cao nhân đại hiệp gì cho nên mới sợ hãi bỏ chạy. Thế nào chúng cũng trở về báo cáo lên cấp trên và tất nhiên họ sẽ phái người tới ngầm ngầm điều tra chúng ta. Khi phát giác được mình đã mạo xưng thì thử hỏi hai tính mạng này có còn hay không?
 Tiểu Hắc nghe xong liền giậm chân nói :
 - Hongбет! Hongбет! Thế sao cô cô không nói sớm ngay từ trước?
 Trần cô nương đáp :
 - Bây giờ có nhiều lời cũng vô ích thôi. Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.
 Tiểu Hắc vội gật đầu đoạn không dám ở lại nhậu nhẹt nữa vội vã kêu tính tiền rồi kêu cô cô ra khỏi quán.

Lúc này trời đã về đêm cho nên trong thị trấn không còn xe cộ cho mượn nữa chỉ còn biết đi bộ mà thôi.

Hai người không phân biệt Đông Nam Tây Bắc gì cả cứ việc bước thấp bước cao chạy thẳng về phía trước. Lúc đầu Tiểu Hắc còn lo sợ cô cô chịu không nổi sự cực nhọc nhưng chạy một hơi tới nửa đêm Tiểu Hắc đã cảm thấy mình hơi có chút mệt mỏi nhưng thấy cô cô vẫn như thường không có vẻ gì là mệt nhọc cả. Bất giác nó cảm thấy kinh dị nghĩ thầm :

- “Quái lạ thật! Chẳng lẽ sức lực của cô cô còn mạnh hơn cả ta chăng?”.

Nó liền cất tiếng hỏi :

- Cô cô có mệt không?

Trần cô nương mỉm cười đáp :

- Chưa thấy mệt. Còn người thì sao?

Tiểu Hắc đáp :

- Hơi mỏi chân một chút thôi.

Trần cô nương nói :

- Nơi đây rất vắng vẻ lộ liễu không nên dừng lại nghỉ chân. Chúng ta thử tiến tới phía đằng kia xem sao.

Nàng đưa tay chỉ về phía có một cái ụ đất đen ngòm ở đằng xa.

Tiểu Hắc cả mừng, nói :

- Địa thế ở nơi đó rất tốt đấy.

Hai người vội chạy thẳng về phía đó. Khi tới nơi thấy ngang ụ đất có một tòa miếu đồ nát phía trên có treo một tấm bảng có đề chữ nhưng đã bị tàn phai bởi năm tháng. Dưới ánh sáng trăng có thể lờ mờ nhận ra được ba chữ như sau: Ngũ Hành miếu. Cửa ngôi miếu ấy đã mục nát xiêu vẹo. Tiểu Hắc vội đẩy cửa tiến vào thấy bên trong có khán thờ một vị nữ thần. Khán thờ ấy không lớn lắm, nhưng mạng nhện bụi bặm bao phủ dày đặc tựa hồ như đã lâu không có người tới lo việc đèn nhang hương khói.

Tiểu Hắc cởi bỏ áo ngoài ra phủi hết bụi bặm trên mặt đất rồi nói :

- Cô cô chúng ta hãy nghỉ ngơi đây nhé?

Đoạn nó tiến ra thuận tay khép cửa miếu lại rồi cùng Trần cô nương ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đang lúc ấy bỗng nghe thấy văng vẳng có tiếng người từ phía trước ụ đất vọng tới. Tiểu Hắc và Trần cô nương cùng giật mình thất kinh.

Tiếp theo đó liền nghe thấy tiếng người nói :

- Thiên Sơn tiên cô với tên Tiểu Hắc nọ không hề cỡi ngựa mà tại sao họ lại đi nhanh được như vậy?

Một người khác nói :

- Thiên Sơn kinh công đã nổi danh khắp võ lâm, trổ thuật phi hành có khi còn nhanh hơn cả cỡi ngựa là khác, người không biết hay sao?

Một tên nói :

- Kinh công của Thiên Sơn tiên cô rất nhanh nhẹn, cái đó thì đúng rồi. Nhưng còn tiểu tử thuộc cái gì Ngao Sơn phái đó chẳng lẽ bên hông y có mọc thêm hai cái cánh hay sao mà cũng biến nhanh được như thế?

Một tên khác nói :

- Mỗ hành tẩu trên giang hồ bao nhiêu năm nay mà chưa hề nghe ai nói Thiên Sơn thần ni có muội bao giờ cả! Có lẽ là tên tiểu tử nọ bịt mặt để mong dọa nạt người đấy thôi.

Một tên nữa nói :

- Võ công của Thiên Sơn rất ít khi lộ liễu trên giang hồ, tại sao người biết võ công của nàng đúng là Thiên Sơn phái?

Tên nọ ngẩn người ra không sao trả lời được. Các tiếng bàn luận dần dần tiến tới gần miếu. Bỗng lại nghe thấy một tên nói :

- Ủa! Nơi đây có một tòa miếu đồ nát. Chúng ta thử vào lục soát xem sao.

Tiểu Hắc nghe bọn chúng nói muốn vào trong miếu lục soát liền giật mình thất kinh. Chỉ thấy Trần cô nương khẽ nháy mắt ra hiệu rồi đưa tay chỉ vào khán thờ. Tiểu Hắc hội ý hai người liền rón rén khẽ bước tiến tới sau khán thờ, có đủ chỗ để ẩn núp được hai người liền chui luôn vào bên trong tức thì.

Tượng nữ thần ở phía trước có cửa, may có một lỗ hờ hé mắt có thể quan sát được mọi động tĩnh ở bên ngoài. Bỗng nghe thấy có tiếng cửa miếu mở rộng rồi thấy có bốn người tiến vào. Hai tên đại hán trong bọn lưng đeo trường kiếm mặt mũi rất dữ tợn, một ông già đầu hói không thấy mang theo binh khí gì cả, còn tên kia chính là tên hung thần ác sát đã bị Tiểu Hắc dọa nạt cho bỏ chạy hồi còn ở trong tửu điểm.

Chỉ thấy tên nọ môi lửa rồi rọi khắp bốn phía một lượt cất tiếng nói :

- Nơi đây không có người nào cả.

Đã nghe thấy ông già cười nhạt một tiếng đưa tay chỉ xuống đất nói :

- Người thử xem nơi đây là cái gì?

Thì ra phía tay lão chỉ chính là chỗ mà Trần cô nương với Tiểu Hắc vừa ngồi. Vì Tiểu Hắc đã cởi bỏ cái áo ngoài phủi hết bụi bặm đi cho nên chỗ hai người ngồi đó không hề có chút bụi bặm nào, nếu để ý nhìn thì thế nào cũng phát giác được ngay.

Một trong hai tên đại hán tướng mạo dữ tợn lưng đeo trường kiếm

đưa mắt nhìn phía tay ông già nọ chỉ, rồi giơ tay lên sờ thử vào nơi đó, bỗng cười hắc hắc nói :

- Dưới đất vẫn còn lưu lại hơi ấm đủ thấy bọn chúng vừa mới rời khỏi chỗ ngồi xong.

Tên hung thần ác sát nói :

- Nếu quả vừa rời bọn chúng mới rời khỏi nơi đây thì tất nhiên chúng ta phải trông thấy. Hơn nữa nơi đây lại không có cửa sau thì chúng trốn thoát ra bằng cách nào?

Đã nghe thấy ông già cười ha hả nói :

- Bằng hữu chớ nên ần núp ở phía sau khán thờ như thế. Nên chui ngay ra bên ngoài thì hơn. Lão hủ Hư Miêu chưởng thuộc phái Không Động đang đợi chờ lãnh giáo các vị.

Tiểu Hắc vừa nghe nói trong lòng đã hãi sợ đến nổi da gà mình mẩy toát mồ hôi lạnh ra, nhưng nó thấy cô cô vẫn trấn tĩnh như thường, không có vẻ gì là rối loạn cả trong lòng rất láy làm kỳ quái, liền nghĩ bụng :

- “Tiểu Hắc ngươi chớ sợ. Hãy thử xem cô cô ngươi không lộ ra chút sợ hãi nào, chẳng lẽ ngươi lại nhát gan như thế ư? Cứ việc tiến ra giao đấu bừa với bọn khốn kiếp đó thì đã sao nào”.

Ông già kêu gọi một hồi vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại, sắc mặt sa sầm lại lạnh lùng nói :

- Mỗi thường nghe đồn Thiên Sơn phái là một môn phái rất lớn trên giang hồ được mọi người trọng vọng, tại sao lúc này lại như loài rùa đen, cứ nhu nhú ần núp mãi không dám chui ra như vậy?

Y vừa dứt lời bỗng nghe thấy một tiếng cười nhạt nổi lên. Tiếng cười rất giòn giã thánh thót. Lão vội quay người lại thấy tiếng cười nọ hình như ở trước miếu và cũng dường như ở phía sau. Bỗng nghe thấy đại hán lưng đeo trường kiếm đứng cạnh đó buột miệng nói :

- Ở đây rồi!

Y giơ tay ra chỉ ra phía ngoài song cửa. Ông già vội đưa mắt nhìn thấy phía đó có một bóng đen di động cực kỳ nhanh nhẹn, vội giương đờn chưởng lên vỗ một cái.

Chỉ nghe đến búng một tiếng, chấn song đã bị đánh gãy nát. Ông già nọ đã nhanh như điện chớp bay ra bên ngoài tức thì. Nhưng thấy bên ngoài màn đêm bao phủ dày đặc không gian tĩnh mịch bốn bề vắng lặng như tờ không thấy một bóng hình nào cả.

Ba tên nọ cũng lần lượt theo sau nhảy ra, vội cất tiếng hỏi :

- Hầu sư thúc có phát giác gì không?

Thì ra ông già này là sư đệ của chưởng môn nhân phái Không Động họ Hầu tên là Thăng. Vì chưởng lực cực kỳ lợi hại, cho nên y được

giang hồ xưng tụng là Hư Miên chưởng.

Hầu Thằng bình sinh rất tự phụ mắt mọc cao tới trán không hề coi ai vào đâu cả. Lần này xuất lãnh ba tên sư điệt đuổi theo cô cháu Tiểu Hắc mục đích muốn gặp gỡ để ra tay đánh bại Thiên Sơn tiên cô, để Thiên Sơn phái mất hết tiếng tăm nhục khí.

Mắt vừa thấy phía ngoài cửa sổ có bóng đen di động tay vội vã chưởng rồi phi thân tuôn ra bên ngoài, những động tác chỉ trong nháy mắt nhưng khi ra tới nơi thì tung tích kẻ địch đã biến mất. Trong lòng lão cũng phải thất kinh thẳm, nghĩ bụng :

- “Thiên Sơn khinh công xưa nay vẫn nổi danh là quán tuyệt võ lâm, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Hầu Thằng nghĩ đoạn liền nói :

- Chẳng lẽ là lão phu đã mất hoa chăng? Tại sao không thấy bóng hình nào cả như vậy?.

Đã nghe thấy giọng nói của một thiếu nữ từ trong khu rừng cạnh đó truyền rằng :

- Không phải là Hư Miên chưởng Không Động phái mất hoa đâu, mà là khinh công của bốn cô nương lợi hại đó thôi.

Hầu Thằng liền quát hỏi :

- Cô nương là ai?

Tiếng nói dứt, người y đã như một luồng gió nhảy thẳng về phía sau rừng rọ. Đã nghe thấy tiếng nói của thiếu nữ rọ ở cách xa đó hơn mười trượng tiếp :

- Lão chả đang muốn tìm kiếm người của Thiên Sơn phái là gì?

Đó chính là bốn cô nương đây.

Hầu Thằng hỏi tiếp :

- Cô nương là Thiên Sơn tiên cô ư?

Thiếu nữ rọ cười hi hí đáp :

- Không sai! Không sai! Muốn tìm ta cứ việc tiến lại đây!

- Lão phu vẫn mong có dịp gặp gỡ nhân vật của Thiên Sơn phái, xin tiên cô ra mặt chỉ giáo cho được chăng?

Thiếu nữ rọ cười đáp :

- Nếu lão không dám tiến vào trong khu rừng này thì thôi. Bốn cô nương không thể bồi tiếp lâu được.

Nói tới đó thanh âm liền ngưng bật. Hầu Thằng cả giận nói :

- Dù có là đầm rồng hang hổ, lão phu cũng xông pha một phen.

Hãy coi đây, sửa soạn chờ đợi mỗ lãnh giáo tuyệt học.

Vừa nói, Hầu Thằng vừa tung mình lướt thẳng vào trong rừng.

Lại nghe thấy thanh âm của thiếu nữ ở cách xa đó ngoài mười trượng, nói tiếp :

- Tới đây! Tới đây! Nơi này địa phương rất rộng rãi, rất tốt để chúng ta thử thách.

Chỉ nghe thấy Hầu Thằng rống lên một tiếng, xuất lãnh các sư diệt đuổi theo tức thì.

Tiểu Hắc cùng cô cô ẩn núp ở sau khán thờ thấy tình hình đó lấy làm lạ vô cùng. Nó liền nói với Trần cô nương :

- Cô cô việc này kể cũng kỳ lạ thật! Tiểu Hắc nói Thiên Sơn tiên cô đó là giả tạo ra cái danh hiệu ấy mà thôi ngờ đâu Thiên Sơn phái lại có Thiên Sơn tiên cô thực như vậy.

Trần cô nương nói :

- Chưa chắc đã như thế, mà có lẽ thiếu nữ nọ vì thấy chúng ta bị lâm cảnh nguy hiểm nên mới cố ý lên tiếng như vậy để dụ dỗ đánh lừa bọn người nọ rời khỏi nơi đây đó thôi.

Tiểu Hắc ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :

- Cô cô suy đoán rất phải. Thiếu nữ nọ quả thật là một người rất tốt. Chỉ đáng tiếc, không biết cao danh quý tánh của nàng là gì thôi.

Nhưng trong tương lai thật khó mà báo đáp được.

Bỗng nghe thấy ngoài khán thờ có tiếng cười giòn giã. Tiểu Hắc thất kinh nhưng đã nhận ngay ra tiếng cười nọ là của thiếu nữ ở ngoài cửa sổ hồi nãy.

Đã nghe thấy thiếu nữ nọ nói :

- Thôi, mau chui ra ngoài này đi, chẳng lẽ cứ ẩn núp trong đó đợi chết hay sao?

Trần cô nương nghe nói mới chợt tỉnh ngộ, vội cùng Tiểu Hắc chui ra ngay bên ngoài. Tiểu Hắc đưa mắt nhìn thấy trước mặt mình là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, thân hình rất yếu điệu đang mỉm cười nhìn mình. Nó liền cúi đầu vái tạ, nói :

- Đa tạ tiên cô đã cứu mệnh chúng tôi!

Thiếu nữ khẽ đáp :

- Chúng ta phải mau đi ngay mới được. Các người hãy theo tôi.

Nàng liền quay người lướt ra bên ngoài miếu, đưa mắt quan sát tứ phía một lượt, biết quanh đó không có mai phục mới quay lại, nói :

- Nào đi thôi!

Ba người rời khỏi ngôi miếu. Thiếu nữ nọ dẫn đầu, tiến thẳng về hướng Nam.

Thời gian khoảng cạn một chén trà, ba người queo qua một khúc quanh. Nơi đây là một cái đèo dốc. Lúc ấy trời đã lờ mờ sáng, nên gió núi thổi rất lạnh lẽo. Thiếu nữ nọ bỗng dừng chân lại nói với Trần cô nương.

- Nơi đây đã không còn nguy hiểm nữa, bây giờ tôi phải lãnh giáo

tuyệt học của Thiên Sơn tiên cô, Thiên Sơn phái mới được.

Trần cô nương thất kinh, đáp :

- Mọi người vừa rồi tới miếu là để tìm kiếm Thiên Sơn tiên cô, thế vị tiểu đệ này chẳng nói cô nương Thiên Sơn tiên cô là gì?

Tiểu Hắc nhìn kỹ thiếu nữ nọ bỗng thất kinh nói :

- À Tiểu Hắc nhận ra được rồi. Nữ hiệp mới thật là người của Thiên Sơn phái, đồ đệ của Thiên Sơn thần ni.

Thiếu nữ nọ ngạc nhiên vô cùng quay sang hỏi :

- Tại sao tiểu đệ lại biết ta là người thuộc phái Thiên Sơn?

Tiểu Hắc đáp :

- Vì tôi đã được gặp gỡ nữ hiệp một lần.

Thì ra thiếu nữ này chính là Hà Ngọc Trì, ngày nọ bị Tôn Kha Ba điểm trúng huyết tê, rồi sai đồ đệ Sài Đạt Mộc bắt đem về Đông Doanh để tra hỏi viên Mặc Ngọc lọt vào tay ai, rồi dọc đường gặp gỡ bọn Tề Như Phong bắt Tiểu Hắc đặt trên cổ ngựa, rồi Thiên Sơn thần ni chợt tới nơi. Tiểu Hắc nghe sự đối đáp của Thần Ni với Tôn Kha Ba cho nên mới biết thiếu nữ bị điểm huyết chính là đồ đệ của bà ta như vậy.

5. Hà Ngọc Trì Kể Lại Chuyện Trước.

Tiểu hắc liền đem chuyện mình được mục kích đó kể lại một lượt, rồi giới thiệu thân thế của Trần cô nương cho Hà Ngọc Trì biết. Hà Ngọc Trì “à” một tiếng nói :

- Thì ra tỷ tỷ đây nguyên là vị cô nương ở Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc. Thật thất kính Thất kính! Tiểu muội đã sớm được nghe nhắc nhở tới tỷ tỷ. Không biết cao danh quý tánh của tỷ tỷ là chi?

Tiểu Hắc lấy làm lạ, hỏi :

- Nữ hiệp sớm đã được nghe người ta nhắc tới cô cô của Tiểu Hắc, thì làm sao lại không biết đến tên tuổi của cô ấy được.

Hà Ngọc Trì đáp :

- Đó là do ngu tử đã nghe Liễu đại ca nhắc nhở tới mà thôi.

Tiểu Hắc ngạc nhiên hỏi :

- Liễu đại ca nào?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Người đó là Cái bang Liễu Tồn Trung đại ca.

Tiểu Hắc lại hỏi :

- Nữ hiệp cũng biết vị Liễu Tồn Trung ấy ư?

Hà Ngọc Trì chau chiếc môi xinh xắn lên đáp :

- Vị ấy là đại ca của ngu tử thì tại sao lại không biết được! Nhưng chỉ tiếc... Hà!...

Nói tới đó nàng bỗng buông tiếng thở dài mặt lộ vẻ rất ảo não.

Trần cô nương biết sở dĩ nàng rầu rĩ như vậy là vì Liễu Tồn Trung đã bị giết chết. Nàng liền nói lảng sang chuyện khác :

- Tôi là Trần Anh Tử, còn quý tánh của muội muội là chi?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Tiểu muội là Hà Ngọc Trì.

Trần Anh Tử suy nghĩ giây lát bỗng lộ vẻ thắc mắc hỏi :

- Tại sao Liễu đại ca lại biết được tôi như vậy?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Liễu đại ca kể lại hồi ở Thanh Sơn cơ Thái Bạch lâu đã được gặp gỡ tỷ tỷ một lần. Đại ca nói lúc ấy tỷ tỷ bị một bọn võ sĩ áo xám điểm trúng á huyết.

Anh Tử bỗng nhớ lại ngày nọ, trong lúc phiêu cuộc bị hỗn loạn mình đã bị người điểm vào á huyết, bắt cóc đem đi. Sau ở Thái Bạch lâu ngẫu nhiên gặp lại Lâm Phú thúc thúc lại bị trúng thương của bọn võ sĩ áo xám nọ. Đang lúc nguy cấp, bỗng thấy một thanh niên lưng hùm vai gấu, tướng mạo rất anh tuấn lớn bước tiến ra võ một chưởng giải huyết cam cho mình rồi trao mình cho Lâm Phú thúc thúc.

Nhưng tiếc thay võ công của Lâm Phú thúc thúc không được cao siêu nên mình lại lọt vào tay bọn người áo xám. Thanh niên anh tuấn ấy có lẽ là Liễu Tồn Trung. Nàng tuy chỉ gặp gỡ chàng có một lần nhưng đáng đáp khời ngộ của chàng lúc nào cũng hiện rõ trong đầu óc nàng.

Nàng không ngờ được một thanh niên tài ba anh tuấn như vậy mà lại bị người giết chết. Nàng liền quay sang Hà Ngọc Trì nói :

- Muội muội sao lại tới đây vừa đúng lúc mà biết rõ tôi bị bọn ác nhân nọ truy kích như thế?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Tiểu muội nghe giang hồ đồn đại. Cái bang Tổng đàn sau khi được biết tin Liễu đại ca đã chết, liền tuyển Bang chủ mới. Tiểu muội định tâm cải trang làm đệ tử Cái bang tới Tổng đàn thí mông đoạt cho được chức vị thừa kế Bang chủ ấy để tưởng niệm Liễu đại ca.

Nhưng tiếc thay khi tới Tổng đàn thì không biết tại sao cuộc thí lại kết thúc sớm như vậy và dọc đường tiểu muội lại nghe người ta đồn đại người được tuyển chọn ngôi vị thừa kế Bang chủ đó không biết là ở Phân đàn nào tới mà các nhân vật cũ trong Tổng đàn không sao nhận ra được y là ai? Nhưng võ công của y cũng rất cao siêu. Sau đó ngồi ở trong quán tiểu muội nghe được tiểu huynh đệ đây dùng danh hiệu của Thiên Sơn phái để dọa mấy tên Cái bang nhân vật phải hãi sợ bỏ chạy, trong lòng liền lấy làm kỳ quái không biết các

người có liên hệ với Thiên Sơn phái như thế nào, vì vậy mới theo dõi tới nơi đây.

Anh Tử nghe Hà Ngọc Trì thuật xong mới vỡ lẽ, hỏi tiếp :

- Trên giang hồ đồn đại là Liễu Tồn Trung đại ca đã chết dưới hàn đàm, không biết chuyện có thật hay không?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Tiểu muội đã đích mắt được trông thấy thì làm gì có thể giả cho được.

Thì ra giữa lúc này Liễu Tồn Trung cũng đang lặn lội giữa khu núi trùng điệp để kiếm đường trở về Tổng đàn. Một là vì đã lâu chàng không được gặp Bang chủ Lữ Di Hạo cho nên đem lòng tưởng nhớ. Đồng thời, chàng cũng có rất nhiều việc, muốn phen này trở về thỉnh giáo ý kiến của Thi Huyền trưởng lão. Đại cuộc ở Trung Nguyên lúc này tình hình đã biến đổi rất mau lẹ. Hoàn Nhan Xương đã xuất lãnh đại quân tiến thẳng xuống miền Nam, mà trong triều đình bọn gian tặc đảng hoành hành, đại quyền nằm ở cả trong tay tên giặc bán nước liêm gót ngoại bang Miêu Truyền. Tên này đã ngầm tương thông với bọn người Kim để mưu đồ bán đất nước cho ngoại nhân chi phối.

Ngày nọ Liễu Tồn Trung xuống phía Nam Kiện Khang cũng chính là đã phụng mệnh Bang chủ Lữ Di Hạo để điều tra động tĩnh của Đông Doanh như thế nào. Vì khi chàng tới Kiện Khang thì đã phát sinh ra rất nhiều biến cố, nên mới chậm trễ trở về Tổng đàn phục mệnh. Hôm đó, Liễu Tồn Trung đã trở về tới Thượng Vân Tập. Thị trấn này rất thịnh vượng. Liễu Tồn Trung ăn mặc áo ngắn màu đen, chân lại đi giày, đầu đội nón rơm rách, lưng mang một thanh kiếm sắt cùn.

Chàng nghĩ bụng :

- “Nơi đây cách Tổng đàn không xa mà sao không thấy có một Cái bang đệ tử nào như vậy?”

Liễu Tồn Trung vội kiếm tới một ngôi thổ địa miếu đồ nát phía ngoại thành. Chỉ thấy một đệ tử Cái bang ốm o gầy gò đang ngồi dựa vào vách tường thiêm thiếp ngủ. Liễu Tồn Trung vội tiến tới khẽ lắc vai y mấy cái. Tên Cái bang nọ mở choàng mắt ra nhìn, hoảng hốt nói :

- Đại gia, tiểu nhân bị bệnh, chỉ ghé đây nghỉ ngơi một lát thôi, chứ không phải hành nghề ở nơi đây.

Liễu Tồn Trung không hiểu ý của y muốn nói gì, lại hỏi tiếp :

- Bạn là Cái bang ở nơi đây phải không?

Tên Cái bang nọ đáp :

- Tiểu nhân lúc trước có ở trong Cái bang để kiếm chút cơm ăn, nhưng hiện tại thì không phải.

Liều Tồn Trung cười nói :

- Thế bạn đã đổi nghề rồi chẳng?

Tên Cái bang nọ vội đáp :

- Đúng vậy! Đúng vậy! Tiểu nhân đã quyết chuyển sang nghề khác làm ăn, xin đại gia nương tay cho.

Liều Tồn Trung khẽ thở dài nói :

- Mỗi người có một chí hướng riêng, bạn có chuyển nghề cũng chẳng sao. Làm Cái bang cũng chẳng có gì gọi là xuất sắc cả.

Ngừng giây lát chàng mới hỏi tiếp :

- Tại sao nơi đây lại ít có các nhân vật Cái bang vậy? Họ đã đi đâu cả rồi?

Tên Cái bang nọ đưa mắt chăm chú nhìn Liều Tồn Trung một hồi, mặt lộ vẻ hoảng sợ đáp :

- Bẩm đại gia, tiểu nhân không được rõ, tội đáng chết. Xin đại gia hãy nương tay cho.

Liều Tồn Trung nghe tên nọ nói, không hiểu gì cả liền hoài nghi nghi bụng :

- “Người này có lẽ đã điên khùng rồi thì phải. Tại sao ăn nói hồ đồ không đầu như thế?”

Đoạn chàng cũng không hỏi thêm nữa, chỉ thò tay vào trong người mới ra ít bạc vụn mà hồi ở Lý Gia tập đã được Lý Quan nhân tặng cho còn lại, đưa cho tên nọ, nói :

- Huynh đệ, bạn hãy cầm lấy mà chi dùng.

Tên Cái bang nọ thấy trước mắt ánh bạc lóng lánh, y không dám tin là chuyện thật vội giơ tay ra nhận lấy. Liều Tồn Trung không nói thêm nữa liền quay người rời khỏi Thổ địa miếu.

Chàng đi tới khu chợ. Nơi đây người qua lại rất nhiều. Hai bên đường đều thấy nhan nhản các gian hàng bán thực vật. Liều Tồn Trung tiến vào trong một lữ quán, thấy bên trong còn vài chỗ trống liền tiến lại.

Chàng vừa ngồi xuống thì đã thấy một lão Cái bang thân hình tiều tụy, da mặt xanh mét, tay chống trúc trượng run rẩy bước qua cửa quán, ngổ ý hành khát nhưng sắc mặt cũng lộ đầy vẻ sợ hãi, lấm lét hết nhìn sang phải lại sang trái, không dám ra tay hành khát.

Liều Tồn Trung thấy vậy, trong lòng liền sinh trắc ẩn, vẫy tay gọi :

- Lão bá, xin mời tới đây.

Lão Cái.Bang nghe chàng gọi, mặt lộ đầy vẻ kinh hoảng run run nói :

- Đại ca, tiểu nhân không phải là hành khát mà là qua đường.

Liều Tồn Trung nói :

- Chắc có lẽ lão bá đang đói phải không? Xin mời người lại đây uống

một chén trà cho ấm bụng.

Lão Cái bang ngạc nhiên đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung một hồi rồi mới chậm rãi tiến tới :

- Đại gia mời lão hủ uống trà? Có điều gì chỉ dạy không? Lão hủ là người qua đường chứ không phải hành khất.

Liễu Tồn Trung nói :

- Lão bá cứ ngồi xuống đây rồi hãy nói chuyện sau.

Chàng liền xách một chiếc ghế cạnh mời lão Cái bang nọ ngồi xuống nói tiếp :

- Lão bá cứ luôn miệng nói qua đường, không phải là hành khất như vậy là có ý gì?

Lão Cái bang đáp :

- Điệt này không có gì lạ cả mà quả thật lão không có hành khất.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Thế hành khất là không tốt ư?

Lão Cái bang áp úng một hồi mới đáp :

- Dạ, chỉ vì lão hủ đã quá già nua, không thể hành nghề được nên phải rút lui để nghỉ ngơi.

Lão già nọ vừa nói vừa đưa mắt đảo dác nhìn ra tứ phía, mặt lộ đầy vẻ hãi sợ. Chỉ thấy có hơn mười tên đại hán ăn mặc theo lối Cái bang lưng đeo trường kiếm, đứng vây lấy cửa quán.

Trong bọn nọ có hai tên, có lẽ là đầu bọn, mặt lộ đầy vẻ sát cơ lớn bước tiến vào. Một tên tay còn cầm một chiếc roi ngựa, bước tới trước mặt lão Cái bang bỗng quát mạnh chiếc roi lên trên không một cái nghe đến đét một tiếng thật giòn giã.

Lão Cái bang vừa thấy bọn đại hán nọ đã hãi sợ đến xanh mặt như chàm đỏ. Tên đại hán nọ khi đã quát thể roi xuống đó xong, mặt lộ đầy vẻ mãn ý, khẽ trầm cổ tay xuống, cây roi dài tới mấy thước đó đã như một con rắn uyển chuyển uốn vòng lại, nằm gọn trong lòng.

Đại hán nọ trở mặt lên hỏi :

- Các hạ là Cái bang Liễu Tồn Trung?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Chẳng lẽ mỗ lại mạo xưng hay sao?

Có tên lớn tiếng xen lời nói :

- Liễu Tồn Trung đã bị chết ở Ma Trảo hàn đầm rồi, người là ai?

Một tên khác nói :

- Hãy xông lên thiến tên lão khoét này ngay!

Chỉ nghe thấy những tiếng soạt soạt, trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Đại hán đầu bọn liền thất kinh quát bảo :

- Tất cả đều lùi xuống hết. Vị này là Liễu Tồn Trung huynh đệ đấy

không được vô lễ.

Bọn họ thấy đại hán quát bảo vội ngừng cả trường kiếm lại, không dám phát động tấn công rồi từ từ tra kiếm vào vỏ lui ra ngoài cửa.

Liễu Tồn Trung cất tiếng cười ha hả, khen ngợi :

- Cái bang huynh đệ, gần đây kể cũng tiến bộ thật, hiệu lệnh nghiêm minh, tiến thoái rất có quy củ. Có lẽ đã được Thi Huyền trưởng lão huấn luyện đầy phải không?

Đại hán họ vội tươi cười đáp :

- Liễu huynh đệ, vừa rồi bọn tại hạ có nhiều điều mạo phạm xin huynh đệ thứ lỗi cho.

Liễu Tồn Trung nói :

- Các bạn chớ có khách sáo. Chúng ta đều là huynh đệ trong bang cả thì có gì mà phải thứ lỗi như vậy. Huynh đệ là nhân vật thuộc Phân đàn nào thế?

Đại hán họ đáp :

- Chúng tôi thuộc Tổng đàn.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Thuộc Tổng đàn ư? Tại sao chúng ta chưa hề gặp gỡ bao giờ?

Đại hán họ hơi ngần người ra một hồi lâu sau mới đáp :

- Chúng ta là người mới gia nhập bang gần đây, thuộc quyền điều khiển của Vương Hữu trưởng lão.

Liễu Tồn Trung à lên một tiếng nói :

- Thì ra là thế.

Đại hán họ không dám ở lại lâu vội chấp tay nói :

- Liễu huynh đệ, tại hạ xin cáo từ.

Không đợi Liễu Tồn Trung đáp lại đã vội vã xuất lãnh chúng nhân rời khỏi nơi đó ngay. Liễu Tồn Trung cũng không lý tới bọn chúng nữa, chỉ gọi tên phổ ky đem một cân rượu tốt, một đĩa thịt luộc, chậm rãi ăn nhậu, suy nghĩ về những sự việc vừa qua.

Giữa lúc chàng đang trầm ngâm, bỗng thấy ngoài cửa có những người lạ mặt qua lại đều đưa mắt liếc nhìn về phía chàng một cái.

Liễu Tồn Trung cười nhạt, nghĩ bụng :

- “Sắp có chuyện vui xảy ra đây.”

Sau khi ăn uống no say, chàng không thấy bọn người lạ mặt đi lại phía ngoài cửa kia đâu nữa, liền gọi phổ ky tới tính tiền, rồi bước ra ngoài cửa.

Chỉ thấy mặt trời đã xuống phía tây, trời đã xám xịt tối, chàng liền nghĩ bụng :

- “Ta hãy tìm một địa phương để nghỉ ngơi qua đêm nay. Sáng sớm mai sẽ tiếp tục lên đường.”

Chàng liền rào bước đi thẳng, không tiến về phía chợ, mà lại ra ngoài thành. Liễu Tồn Trung vừa chậm rãi bước đi, vừa đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc. Chỉ trong nháy mắt trời đã về đêm.

Chàng đi qua một có núi. Nơi đây phía trước mặt đều là đồng ruộng. Bên đường bỗng thấy có một căn nhà tranh đồ nát không một bóng người, chàng nghĩ có lẽ là một gian nhà lá do nông dân đã dựng lên để nghỉ ngơi.

Liễu Tồn Trung đứng ở bên ngoài quan sát một hồi lâu mới tiến vào bên trong rồi thuận tay gài luôn then cửa lại.

Lúc này trời đã tối đen như mực. Chàng vừa đóng cửa lại trong phòng liền tối om, giơ tay lên không thấy năm ngón. Nhưng từ khi Liễu Tồn Trung ăn được mười lăm trái Hỏa độc lựu thì nhãn lực của chàng đã biến đổi một cách kỳ lạ.

Bình thường, những nơi tối tối mà người ta không thể nhìn thấy mọi vật thì Liễu Tồn Trung vẫn có thể nhìn ra được những vật dụng rất nhỏ một cách dễ dàng.

Chàng thấy trong phòng ấy không có vật gì khác lạ cả, ngoài một cái giường trúc đủ dùng cho một người nằm, liền nghĩ thầm :

- “Hay lắm! Nơi đây lại có sẵn cả nhột cái giường trúc. Ta hãy đánh một giấc ngủ cho thoải mái đã”.

Liền nghe thấy những tiếng động của thân hình chàng leo lên giường và không lâu sau đã nghe thấy tiếng chàng ngáy khò khò.

Lúc ấy ở phía ngoài căn phòng tranh nọ bỗng có hai bóng đen xuất hiện. Nghe thấy tiếng ngáy bên trong vọng ra rất đều đặn, một tên khế rí tai nói với tên đồng bọn :

- Tên này thật tới số chết, nên mới ngủ say ngon lành như vậy.

Có đúng y là tên Liễu Tồn Trung đấy không?

- Tại sao lại không đúng. Việc ở Thanh Sơn cơ Thái Bạch lâu chính mỗ cũng có tham dự nên đã đích mắt trông thấy y một lần. Sư thúc nói: Nếu quả đúng là tiểu tử nọ thì phải cẩn thận lắm mới được đấy.

Bỗng lại có một tiếng hỏi vọng tới :

- Các người đã chuẩn bị xong xuôi cả chưa?

Một tên vội đáp :

- Dạ, chuẩn bị xong cả rồi.

Tiếp theo đó, liền có tiếng then cửa di chuyển, rồi những tiếng ám khí nổi lên vù vù, bắn thẳng vào trong căn nhà lá nọ.

Chỉ nghe thấy bên trong tiếng của Liễu Tồn Trung kêu “ôi chà” vọng ra.

Tiếp theo đó là những tiếng rên rỉ đau đớn. Giây lát sau, tiếng rên ấy liền ngưng bật.

Mấy bóng đen ở bên ngoài đều cả mừng, trường kiếm đều rút ra khỏi vỏ. Hai bóng đen tới trước tiên liền lướt luôn vào bên trong.

Nhưng chúng cảm thấy trước mặt tối đen như mực, không sao trông thấy được sự vật bên trong như thế nào. Một tên liền nói :

- Tiếng ngáy của tên tiểu tử vừa rồi dường như ở phía góc này.

Một tên vội đánh đá lửa lên châm vào thuốc, rồi giơ lên cao xem xét. Chỉ thấy giường trúc nọ trống không, không thấy Liễu Tồn Trung đâu cả.

Giữa lúc bọn chúng còn đang kinh ngạc, phía sau lưng đã có tiếng người nói :

- Bằng hữu, các người sợ Liễu Tồn Trung? Mỗ đang ở đây đây.

Hai tên nọ nghe nói, hãi sợ đến toát mồ hôi lạnh ra, tay cầm trường kiếm không hện mà cùng tẩn công ngược về phía sau một thế, rồi vội tung mình lướt về phía trước, tới cạnh chiếc giường trúc nọ.

Phản ứng của bọn chúng vừa rồi cũng rất mau lẹ. Khi bọn chúng quay đầu lại nhìn thấy Liễu Tồn Trung ngồi chễm chệ ở trên giường trúc từ hồi nào, cất tiếng quát bảo :

- Xin hai bạn hãy nể mặt mỗ đứng cả lại.

Song chưởng chàng liền di động, điểm thẳng vào huyệt đạo của hai tên nọ.

Chàng ra tay nhanh như điện chớp, khiến hai tên nọ không sao tránh né kịp, đều đứng đờ ra tại chỗ. Liễu Tồn Trung cười nhạt nói :

- Mỗ đã cố ý dụ các người tới đây. Nơi này dù có giết người cũng không sợ quan phủ truy cứu. Các người là nhân vật thuộc đường lộ nào? Muốn được tha mạng phải mau khai ra cho mỗ biết ngay.

Hai tên nọ vội khấn khoản nói :

- Liễu đại hiệp muốn chém muốn giết thì xin cứ việc ra tay nhanh đi.

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Ta muốn giết bọn chó săn các người thì thật dễ như trở bàn tay, hà tất còn phải dụ các người tới nơi đây làm chi. Lúc này các người có muốn chết cũng không phải là việc dễ dàng.

Dứt lời, chàng liền giơ tay ra vỗ vào Vân Ngự huyệt của một tên.

Chỉ thấy tên nọ hai mắt trợn trừng, trên trán những giọt mồ hôi như hạt đậu nhỏ xuống như mưa.

Liễu Tồn Trung cầm lấy cây đuốc chiếu lên bộ mặt nhăn nhó đau đớn của tên nọ, thấy y đứng lớn tiếng rên rỉ không ngớt. Tên kia thấy đồng bọn bị thọ khổ hình như vậy, hãi sợ đến sắc mặt xanh như chàm đỏ. Liễu Tồn Trung liền quát lớn :

- Người có muốn mùi vị ấy không thì bảo. Ai phái các người theo mỗ tới đây, hãy khai ra mau?

Tên nọ run giọng đáp :

- Là...

Y mới nài được tiếng đó, thì bỗng thấy lam quang thấp thoáng.

Tiếp theo đó là hai tiếng kêu la rất thảm khốc. Hai tên nọ liền ngã lăn ra đất, giãy chết tức thì.

Liễu Tồn Trung ngậm kêu hồng hét thảm, không kịp suy luận, liền tung mình nhảy luôn ra bên ngoài. Chỉ thấy một bóng đen lướt thẳng về hướng Nam mất dạng. Liễu Tồn Trung liền giở khinh công ra đuổi theo về phía đó tức thì, thấy bóng đen nọ xuyên thẳng vào một khu rừng rậm rạp.

Trên giang hồ có câu: gặp rừng chớ vào, nhất là hiện tại lại đang trong đêm tối là một điều đại kỵ của cuộc truy lùng kẻ địch. Nhưng Liễu Tồn Trung tự tin mình tài cao gan lớn, không coi điều cấm kỵ vào đâu cả, chàng liền lướt luôn vào trong rừng ấy tức thì.

Chàng đang lùng kiếm tung tích kẻ địch quanh mấy cây đại thụ rậm rạp bỗng thấy có tiếng kiếm phong xé gió tấn công tới phía sau gáy.

Liễu Tồn Trung vội nghiêng mình né tránh, hữu chưởng liền vỗ ngược về phía sau một thế. Chỉ nghe thấy một tiếng khê thốt “Ủa”.

Đó là thanh âm của một ông già, tự hồ như cảm thấy kinh ngạc, vì Liễu Tồn Trung có một thân công lực mạnh mẽ đến như vậy.

Đồng thời, Liễu Tồn Trung cũng phát giác trong rừng có những bóng đen ló nhố xuất hiện, bố trí chặt chẽ bốn phía, tại chàng cũng đã nghe thấy một giọng nói từ một cây cổ thụ rậm rạp vọng xuống :

- Liễu Tồn Trung, ngươi đã trúng phải diệu kế của bọn ta rồi. Hãy thúc thủ chịu trời đi. Chúng ta sẽ cho ngươi chết một cách nhanh nhẩu. Bằng không, có ăn năn cũng không kịp nữa.

Liễu Tồn Trung cười ha hả, nói :

- Hay lắm! Người ta thật khó mà có được một cái chết nhanh nhẩu như vậy. Bằng hữu, các người là nhân vật thuộc đường lộ nào, có thể nói cho Liễu mỗ hay biết được không để khỏi ân hận.

Lại nghe thấy người ở trên ngọn cây cười khanh khách đáp :

- Người chết đến nơi rồi thì còn hỏi lời thôi làm gì cho mất công?

Liễu Tồn Trung ung dung đáp :

- Đây là một việc giao dịch công bằng giữa đôi bên. Bằng hữu đã không chịu nói cho mỗ hay, mỗ chẳng chịu chết một cách nhanh nhẩu.

Trên ngọn cây lại có người cười nhạt, lạnh lùng nói :

- Đó là người tự tìm lấy cái khổ vào thân, không còn trách ai được nữa. Nào, động thủ đi! Cho tên cứng đầu này về chầu tổ trước rồi hãy nói chuyện sau.

Người này nghiễm nhiên là vị thủ lĩnh, nên y vừa mới quát động thủ thì trong rừng đã có những tiếng xào xạc nổi lên. Hơn mười bóng đen đã nhanh nhẹn nhảy bổ về phía Liễu Tồn Trung.

Mấy bóng đen này tựa hồ như ở trong đêm tối không sao phân biệt được bộ vị cùng phương hướng, nên chúng chỉ vũ lộng trường kiếm như bão táp, quét ngang bổ dọc thẳng tới phía Liễu Tồn Trung.

Mục quang của Liễu Tồn Trung rất sắc bén nên chàng quan sát được bọn người nọ rất dễ dàng. Chỉ thấy bọn chúng tên nào tên ấy tướng mạo rất hung hãn và thể thức của chúng cũng rất linh hoạt, hiển nhiên đều là những võ sĩ được huấn luyện rất thuần thuộc.

Nhưng Liễu Tồn Trung vẫn không đoán được bọn chúng là nhân vật của môn phái nào?

Tuy hiện tại lưng chàng có giắt một thanh kiếm, nhưng thói quen của chàng xưa nay chỉ quen đối phó bằng tay không, nếu như không gặp phải kinh địch cực kỳ lợi hại thì không bao giờ chàng sử dụng tới binh khí.

Thấy bọn người này không phân biệt được rõ ràng chỉ vũ lộng trường kiếm loạn xạ để hư trương thanh thế, chàng chỉ khẽ cười nhạt một tiếng như một bóng ma xông thẳng vào đám người nọ. Chỉ nghe những tiếng búng búng loảng xoảng nổi lên, tiếng của những thanh trường kiếm rơi xuống mặt đất. Tiếp theo đó có hai tiếng kêu la thê thảm. Có hai bóng đen bị chưởng lực của Liễu Tồn Trung đánh văng ra ngoài xa hơn trượng, kỳ dư những tên khác đều kinh hoảng phân tán ra bốn phía bên tránh.

Liễu Tồn Trung tuy trong bóng đêm dày đặc nhưng vẫn phân biệt mọi vật cực kỳ rõ ràng. Chỉ thấy chàng chỉ Đông đánh Tây, xuyên Nam lướt Bắc, không đầy thời gian cạn nửa chén trà, chàng đã điểm ngã hết hơn mười tên nọ.

Người trên ngọn cây thấy tình hình bất ổn, vội lớn tiếng truyền lệnh :
- Châm lửa lên!

Chỉ trong nháy mắt, trong rừng những ngọn đuốc đã được thắp lên sáng rực.

Sau khi bốn bề sáng tỏ, sau những thân cây lại thấy xuất hiện năm võ sĩ mất lộ tinh quang.

Năm người này tuổi tác chênh lệch. Người đứng đầu khoảng chừng năm mươi sử dụng Hộ thủ câu, ánh sáng lấp lánh, vừa nhìn bên ngoài đủ biết môn khí giới này có tầm thuốc độc rất mạnh.

Bốn người kia ít tuổi hơn, đều sử dụng đoản đao, đao quang cũng đều có tia sáng màu lam tỏa ra.

Liễu Tồn Trung thấy vậy cũng phải giật mình kinh hãi thẳm.

Nhưng chàng cười ha hả, nói :

- Không ngờ Điền Trung Ngũ Độc cũng giá lâm ở nơi đây! Thật hạnh hội! Thật hạnh hội!

Thì ra năm người nọ là năm tên ma đầu danh trấn hai vùng Vân Nam Quý Châu, thiện sử dụng những môn ám khí tẩm chất độc cực kỳ lợi hại, võ công khác biệt hẳn những môn phái trong võ lâm. Khi đã đối địch với ai, thì năm người liền tay, bất luận đối phương là nhân vật như thế nào cũng không hề đơn thân ứng chiến, cho nên trên giang hồ mọi người đều xưng bọn họ là Điền Trung Ngũ Độc.

Đại Độc Hàn Thân, nhị Độc Hàn Thủy, tam Độc Hàn Địa, tứ Độc Hàn Toàn, ngũ Độc Hàn Bì.

Chỉ nghe thấy Đại Độc Hàn Thân cười khảnh khách rất quái dị, cất giọng thâm trầm, nói :

- Chúng ta Điền Trung Ngũ Độc, nghe giang hồ đồn đại Liễu Tồn Trung là đệ nhất cao thủ của Cái bang. Hai chữ đệ nhất này có phải là do người tự xưng đấy không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Không dám! Đó là do giang hồ bằng hữu đặt bừa đấy thôi. Tại hạ rất lấy làm hổ thẹn.

Nhị Độc Hàn Thủy khẽ “hừ” nhạt một tiếng nói :

- Người còn bảo giang hồ bằng hữu đặt bừa cho phải không?

Người không tự xưng thì ai lại rồi hơi đặt cho người như vậy?

Tam Độc Hàn Địa nói :

- Đệ nhất hay không đệ nhất, đợi lát nữa sẽ biết ngay.

Tứ Độc Hàn Toàn tướng mạo rất cổ quái, đầu nhọn, trán dẹp, hai mắt ti hí như mắt chuột, cứ chớp nháy không ngừng. Chỉ thấy y khẽ nhún vai, cười giọng thâm trầm, xen lời :

- Liễu Tồn Trung, chúng ta Điền Trung Ngũ Độc, tuy không lý gì tới việc trên giang hồ, nhưng không chịu để cho ai tự xưng vương, xưng bá, xưng đệ nhất trong võ lâm như thế được.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đó là các vị bằng hữu trên giang hồ đã có lòng quý mến mà đặt cho tại hạ cái danh hiệu. Liễu mỗ làm gì có biện pháp nào để cản trở họ được?

Đã nghe thấy Ngũ Độc Hàn Bì quát lớn :

- Câm mồm! Thế tại sao giang hồ bằng hữu lại không xưng bọn chúng ta Điền Trung Ngũ Độc là đệ nhất, mà đặt cho tiểu tử người cái danh hiệu đó? Có phải người là không coi Điền Trung Ngũ Độc chúng ta vào đâu không?

Đại Độc Hàn Thân là một nhân vật rất mưu trí và tính nết cũng ác

độc khôn tả. Y bỗng ngấm ngầm nháy mắt ra hiệu, tứ Độc liền lặng lẽ phân tán ra bốn phía tức thì, bao vây Liễu Tồn Trung vào giữa.

Đại Độc bỗng giơ tay ra hiệu cho Tam Độc đang đứng ở phía sau lưng Liễu Tồn Trung một cái, miệng lớn tiếng quát bảo :

- Liễu Tồn Trung, chúng ta Điện Trung Ngũ Độc, xưa nay chỉ chuyên trừng trị những tên cứng đầu cứng cổ. Nếu người có thể thắng được lưỡi Hộ thủ câu ở trong tay Đại Độc mỗi, thì Ngũ Độc chúng ta sẽ rút lui ngay không lý tới việc ở đây nữa.

Y cố ý lớn tiếng nói, làm rối loạn sự chú ý của liễu Tồn Trung.

Tam Độc Hàn Địa đã thừa cơ thò tay vào trong người móc ra nắm kim châm màu lam nhỏ như sợi lông bò, xuất kỳ bất ý dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ ném thẳng vào phía sau lưng liễu Tồn Trung.

Nắm kim châm màu lam này mỗi mũi kim rất nhỏ, khi được sử dụng không gây nên tiếng động nhỏ nào. Liễu Tồn Trung quả nhiên bị Đại Độc Hàn Thân làm cho phân tâm cho nên khi chàng phát giác phía sau lưng có kinh phong tới vội sử dụng thức Yển Tử Phiên Vân tung mình lên trên không né tránh nhưng cũng không còn kịp nữa, gót chân và đùi đã bị trúng mấy mũi châm độc tức thì.

Độc châm màu lam này của Tam Độc Hàn Địa đã có một danh hiệu là Ngũ bộ đảo (có ý muốn nói người bị trúng độc chỉ đi được nội trong năm bước sẽ té ngã) chỉ nội trong giờ đồng hồ chất độc sẽ lan tràn khắp cơ thể huyết mạch khiến mình mẩy sẽ biến thành tím bầm chết ngay tại chỗ. Ngoại trừ chất độc môn giải dược của Điện Trung Ngũ Độc ra thì không có một thứ thuốc nào có thể chữa trị được.

Đại Độc Hàn Thân đã được nghe mọi người đồn đại võ công của Liễu Tồn Trung cao siêu xuất kỳ. Y tự nghĩ: dù cho huynh đệ y Ngũ Độc có liên tay, cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng, cho nên mới sử dụng quỷ kế, hạ thủ bất lưu tình.

Tam Độc Hàn Địa chỉ sợ một hai mũi kim độc không đủ đối phó với liễu Tồn Trung, cho nên y đã bốc luôn một nắm độc châm sử dụng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ ném ra quyết nắm chắc được phần thắng. Quả nhiên vừa xuất thủ y đã thành công ngay. Liễu Tồn Trung liền bị trúng luôn mấy mũi độc châm ấy.

Lúc ấy Liễu Tồn Trung thân hình đang lơ lửng trên không, bỗng cảm thấy gót chân tê tái, chàng sa luôn xuống dưới đất.

Đại Độc làn Thân cả mừng, cười khảnh khách nói :

- Liễu Tồn Trung, người trúng phải độc châm lông bò Ngọc Mao Lam Trâm của chúng ta rồi chỉ trong vòng năm bước ắt người sẽ bị té ngã. Một giờ sau sẽ độc phát thân vong. Nay người có điều gì trở trăn thì mau nói ra đi! Ngũ Độc chúng ta còn phải trở về Đông Doanh

lĩnh công đây.

Liễu Tồn Trung nghe nói trong lòng hơi kinh hoảng, quát hỏi :

- Điền Trung Ngũ Độc các người đã làm chó săn cho Đông Doanh từ hồi nào thế?

Nhị Độc Hàn Thủy đáp :

- Liễu Tồn Trung, người sắp chết tới nơi rồi có nói cho người hay cũng chẳng có ích lợi gì.

Lúc ấy lão già phát hiệu lệnh ở trên ngọn cây cũng ung dung nhảy xuống. Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn đã nhận ngay đó là Thiết Phiến Từ Trương Nguyên.

Chỉ thấy Trương Nguyên mở rộng chiếc quạt sắt phe phẩy, cười thâm trầm nói :

- Liễu Tồn Trung, để mỗ nói cho người hay, khiến mi có chết cũng được yên tâm nhắm mắt. Hiện tại tất cả Trung Nguyên võ lâm nhân vật đều đã gia nhập Đông Doanh hết. Đó gọi là người thức thời mới phải là tuấn kiệt. Chỉ có tiểu tử người là còn đương đầu với Đông Doanh mà thôi. Vì vậy Thông Thiên Hiếu sư gia của chúng ta mới xuống lệnh cho người về châu tổ. Đó mỗ đã cho người hay biết đây để người chết không còn ân hận.

Trương Nguyên nói tới đó đã thấy Đại Độc Hàn Thần sắc mặt biến đổi. Ngoài ra tứ Độc cũng đều lộ thần sắc rất kinh ngạc.

Thì ra kể từ khi Liễu Tồn Trung trúng phải “Ngọc Mao Lam Trâm” tới giờ, thời gian đã vượt khỏi mức ấn định không những chàng không té ngã, mà cũng chẳng thấy vẻ gì là chàng bị trúng độc cả.

Trương Nguyên đưa mắt liếc nhìn, thấy Ngũ Độc sắc mặt biến đổi y cũng phải thất kinh, nghĩ thầm :

- “Liễu Tồn Trung bị trúng Ngọc Mao Trâm rồi. Ta nghe nói nếu ai bị độc trâm này thì nội trong năm bước sẽ bị té ngã ngay, và nội trong một tiếng đồng hồ không còn thuốc gì cứu chữa được nữa. Hiện tại thời gian đã vượt khỏi mức năm bước tại sao vẫn chưa thấy hiện tượng gì tỏ ra y đã bị trúng độc cả?”.

Điều bí ẩn này, ngay cả Liễu Tồn Trung cũng không hề hay biết.

Thì ra hồi chàng còn ở trong Ma trảo hàn đàm đã được ăn mười lăm trái Hỏa độc lựu, nên trong cơ thể đã nảy sinh tác dụng kháng độc rất mạnh, dù con vật tối độc trong thiên hạ là Lục Trảo Hà Mô cũng không làm gì suy yếu được chàng, huống hồ gì mấy mũi độc trâm như vậy?

Liễu Tồn Trung thấy sắc mặt đối phương đều lộ vẻ kinh ngạc, liền nghĩ bụng :

- “Chẳng lẽ vừa rồi không phải là mình đã bị trúng trâm độc, mà bọn

chúng đã sử dụng làm vật gì khác chăng?”.

Nghĩ đoạn chàng liền cười ha hả, nói :

- Ủa! Tại sao các người cứ ngăn người ra ở đó mãi như thế, không tiếp tục xông lên tấn công đi? Mỗ đã bị trúng phải độc trâm của các người, dầu gì cũng phải xả thân với các người cùng châu Diêm Vương một thể.

Tiếng quát ấy của chàng khiến bọn Điền Trung Ngũ Độc mới chợt tỉnh ngộ. Đại Độc Hàn Thâu lớn tiếng ra lệnh :

- Các huynh đệ hãy cùng tiến lên cả!

Dứt lời, y liền vũ lộng Hộ Thủ song câu như mưa sa bão táp tấn công tới. Tứ Độc cũng vũ lộng đoản đao tả hữu hiệp kích. Thiết Phiến Tử Trương Nguyên đã từng được thưởng thức sự lợi hại của Liễu Tồn Trung, y liền vội kiếm một nơi an toàn ở phía sau lưng Liễu Tồn Trung ẩn núp kỹ lưỡng chờ dịp huy trương thanh thế.

Liễu Tồn Trung nghiêng mình lướt ra phía xa tránh khỏi tiền công liên thủ lợi hại của bọn Ngũ Độc. Trong lòng chàng bỗng nảy sinh sát cơ. Lúc ấy Nhị Độc Hàn Thủy ở phía trái bỗng vung đoản đao lên chém ngang tới hông Liễu Tồn Trung. Tam Độc Hàn Địa bên phải cùng vũ lộng đoản đao tấn công tới. Liễu Tồn Trung chỉ cười nhạt một tiếng quay người một vòng, tránh khỏi hai thế công của đối phương một cách dễ dàng.

Chàng lại nhanh nhẹn tránh khỏi thế công của Nhị Độc Hàn Thủy rồi như điện chớp lướt sang bên hữu, đơn chưởng đẩy mạnh ra một thế.

Tiếp theo đó, bỗng nghe thấy một tiếng thát thanh la lớn. Cả người lẫn đao Tam Độc Hàn Địa đã bị thế chưởng của Liễu Tồn Trung đánh bắn ra ngoài xa, nằm bất động.

Tứ Độc Hàn Toan đoản đao vừa tấn công tới giữa ngực Liễu Tồn Trung chỉ còn cách chừng nửa tấc bỗng thấy Tam Độc hàn Địa bị Liễu Tồn Trung đánh chết hơi giật mình kinh hãi, đoản đao hơi chậm lại đôi chút.

Liễu Tồn Trung đã thuận tay vỗ ra một thế, Tứ Độc Hàn Toan đã bị chưởng lực của chàng đánh bắn lên trên cao.

Đại Độc Hàn Thân giật mình kinh hoảng không dám tấn công địch thủ nữa, vội tung người lên trên không đỡ lấy Tứ Độc.

Ngờ đâu, khi vừa tiếp lấy thân hình người nghĩa đệ y mới phát giác thế rơi của Tứ Độc như có một luồng khí đạo rất kỳ dị đè mạnh xuống nặng tới gần ngàn cân, khiến y không sao đương cự nổi, liền bị thế rơi của Tứ Độc đè xuống bên dưới.

Cũng may Đại Độc Hàn Thân kinh nghiệm rất phong phú, nên thân

hình vừa chạm mặt đất, y đã vội lặn luôn mấy vòng, ra ngoài xa hơn trượng, ra khỏi phạm vi luồng kinh lực quái dị nọ. Lúc quay đầu lại nhìn, y đã thấy Hàn Toan hai mắt trợn ngược tắt thở từ hồi nào. Chỉ trong nháy mắt, Liễu Tồn Trung đã đánh chết Tam Độc, Tứ Độc. Thanh thế này của chàng khiến Đại Độc Hàn Thân hãi sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Năm huynh đệ y Điền Trung Ngũ Độc liên tay hành tẩu giang hồ chưa bao giờ gặp tay địch thủ. Mỗi khi gặp đối phương võ công lợi hại hơn mình, thì bọn chúng sẽ lập tức chia ra bốn người tấn công đánh tới tấp còn một người thì thừa cơ phóng ám khí độc hãm hại địch thủ ắt sẽ chế thắng được đối phương một cách dễ dàng. Bọn chúng chưa bao giờ gặp phải nhân vật nào dũng mãnh như Liễu Tồn Trung cả. Mất thấy tình thế bất ổn, Đại Độc vội quay sang Nhị Độc Hàn Thủy, Ngũ Độc Hàn Bì, nháy mắt ra hiệu, định thừa cơ đào tẩu.

Liễu Tồn Trung thấy vậy bỗng cất tiếng cười ha hả nói :

- Điền Trung Ngũ Độc chớ nghĩ tới việc quay trở về Đông Doanh lãnh công, mà nên xuống dưới âm phủ trình diện với Diêm Vương còn thích thú hơn nữa.

Hàn Thân kinh hãi thẳm, vội vũ lộng Hộ thủ song câu lên như mưa sa bão táp, nhằm trước ngực Liễu Tồn Trung tấn công tới.

Nhưng khi song câu của y còn cách người Liễu Tồn Trung chừng hai tấc y bỗng tung mình nhảy ngang sang bên lách luôn vào trong rừng. Thì ra chiêu này của Đại Độc Hàn Thân chỉ là thế tấn công hờ để thừa cơ thoát thân. Y nghĩ bụng :

- “Khi mình đã chuồn vào được trong rừng thì ba chúng ta sẽ phân chia nhau đào tẩu. Dù Liễu Tồn Trung người có ba đầu sáu tay cũng không thể sát hại cùng một lúc ba người.”

Y chun nghĩ tắt đã nghe thấy tiếng cười nhạt của Liễu Tồn Trung, hữu thủ chàng bỗng phát lên. Thế thức của chàng sử dụng chính là thức thứ nhất Lợi Thiệp Đại Xuyên của chiêu Phân Cung Quái Tượng trong Thiên Nhân kinh giải.

Chiêu Phân Cung Quái Tượng này là một môn võ học chí cao vô thượng, cho đến cả công lực của Hỏa Thần giáo chủ cao siêu xuất kỳ như vậy mà cũng không chế ngự được hướng hồ là những cao thủ khác trong võ lâm.

Chỉ thấy thức Lợi Thiệp Đại Xuyên vừa sử dụng ra đã có một ngọn gió cuồn cuộn cuốn thẳng tới người Đại Độc Hàn Thân. Trong vòng mấy trượng quanh đó đều bị luồng kinh khí mạnh kinh người đó bao trùm.

Đã nghe thấy một tiếng kêu la thảm khốc của Đại Độc miệng y đã thổ máu tươi tung tóe, ngã lăn ra đất tức thì.

Nhị Độc Hàn Thủy đã thừa dịp ấy tung mình lướt thẳng về phía trước nhưng khi mới chạy được khoảng hơn mười trượng, y đã thấy trước mặt có tiếng cười nhạt. Thì ra Liễu Tồn Trung đã như một vị thiên thần đứng chặn lối đi từ hồi nào, nom dáng điệu chàng thật oai phong. Nhị Độc Hàn Thủy sợ hãi đến người run lẩy bẩy. Nhưng lập tức y đã rút đoản đao ra tấn công tức thì.

Liễu Tồn Trung vội né sang bên để tránh. Chàng liếc mắt nhìn thấy Ngũ Độc Hàn Bì đã chạy được khoảng hơn mười trượng trong lòng rất nóng nảy vội rút luôn thanh kiếm rỉ đeo ở ngang lưng ra vận sức lao mạnh một thế.

Chỉ nghe thấy một tiếng rú khủng khiếp, thanh kiếm rỉ đã cắm phập từ phía sau lưng trước ngực Hàn Bì. Y liền ngã lăn ra đất giãy chết. Nhị Độc Hàn Thủy không ngờ Liễu Tồn Trung trong lúc tránh né thế công lợi hại của mình có thể phóng kiếm giết chết được Hàn Bì đã chạy xa ngoài mười trượng như vậy, y càng hoảng sợ thêm. Đoản đao trong tay y chỉ hơi thăm một chút, y đã bị chưởng phong của Liễu Tồn Trung vỗ trúng đỉnh đầu óc phọt ra tung tóe chết ngay tại chỗ.

Liễu Tồn Trung một hơi giết sạch Điền Trung Ngũ Độc, chàng lại quay đầu tìm kiếm Thiết Phiến Tử Trương Nguyên, nhưng tiếc thay y đã sớm chạy biệt dạng từ lâu rồi.

Lúc ấy trăng đã lên cao tới đỉnh đầu, chiếu vàng vạc xuống khắp khu rừng. Liễu Tồn Trung đưa mắt tìm kiếm một hồi, thấy những bóng lố nhố cũng đã biệt dạng. Có lẽ bọn chúng thấy tình thế bất ổn nên đã sớm chạy theo Trương Nguyên, đánh bài tầu mã rồi.

Liễu Tồn Trung thở nhẹ một tiếng, tiến tới cạnh Ngũ Độc Hàn Bì thu hồi lại thanh kiếm rỉ của mình, lau sạch vết máu, cắm vào ngang lưng. Rồi chàng ngồi dựa lưng dưới gốc cây điều công vận sức. Trong mấy ngày nay, Liễu Tồn Trung vẫn không ngừng luyện tập để lãnh hội Thiên Nhân kinh giải cùng thuật nội công Thỏ Nạp, cho nên chàng đã tiến bộ rất nhanh.

Vì vậy, bốn thức trong chiêu “Phân Cung Quái Tượng”, chàng đã có thể thấu triệt được sự ảo diệu sâu xa của những thế thức võ học tuyệt kỹ ấy, cho nên vừa rồi chỉ trong nháy mắt chàng đã có thể đánh chết được Điền Trung Ngũ Độc một cách dễ dàng. Đó cũng là một chứng minh về sự tiến bộ trong võ công của chàng đã vượt hẳn trước rất nhiều.

Liễu Tồn Trung vận công xong liền mở tròng mắt ra nhìn, thấy trời đã

hùng Đông, chàng liền đứng dậy, rũ sạch bụi bặm trên người, nhận rõ phương hướng tiến thẳng về phía đại lộ Thành Đô.

Lúc ấy mặt trời vừa ló dạng, trên đường đã có người đi lại. Liễu Tồn Trung tung mình lướt đi. Chỉ thấy những người ở hai bên đường đều ngay đầu nhìn chàng với những tia mắt đầy quái dị. Có người tròn mắt lộ đầy vẻ kinh ngạc.

Chàng chạy thêm một quãng đường nữa, thấy tình hình đâu đâu đều như vậy, liền nghĩ bụng :

- “Tại sao những người qua đường đều nhìn mình với ánh mắt kỳ quái như thế?”

Thì ra Liễu Tồn Trung không được rõ một điều: vì chàng nóng nảy gấp rút trở về Thành Đô, nên đã giở khinh công tuyệt đỉnh ra phóng đi như bay. Những người ở hai bên đường thấy chàng không đụng mặt đất, lướt đi nhanh hơn ngựa chạy, chỉ nháy mắt đã bỏ đi thật xa, thật chưa bao giờ họ được trông thấy một nhân vật như vậy, cho nên ai nấy đều lộ vẻ lạ lùng là thế.

Kỳ thật đó là do Liễu Tồn Trung đã tham ngộ Thiên Nhân kinh giải mà thâm hoạch được tới mức thành công xuất kỳ như vậy.

Lúc này, nếu nói về phần nội công của chàng, thì quả thật là một nhân vật hiếm có trong võ lâm.

Giữa Ngọ, chàng đã tới Thành Đô này, hể là các đệ tử của Cái bang, hầu như không ai là không biết chàng. Nhưng lần này chàng trở về tổng đàn, liền cảm thấy như là trở về một nơi xa lạ. Các nhân vật Cái bang ở Thành Đô khi gặp chàng, đến cả một cái liếc nhìn cũng không đoái hoài tới, chứ đừng nói là nhận ra được chàng là ai nữa.

Khi chàng đã đi ngang qua khu chợ, liền thấy có những tốp người túm tãm tụm ba rĩ tai chuyện trò. Liễu Tồn Trung lúc này tai rất thính nhĩ lực rất sắc bén! Chàng đã nghe ra bọn họ đang bàn luận về mình. Chàng chú tâm nghe ngóng một hồi nữa, liền thấy bọn họ bàn tán về việc Liễu Tồn Trung vừa tái xuất hiện giang hồ.

Thì ra sau khi Liễu Tồn Trung tới Kiện Khang ở miền Nam, đại biểu Vô Trần đạo sĩ giao đấu với Tôn Kha Ba, đêm xâm nhập Bắc Cốc sơn, đại náo Tiềm Long đội cùng tỉ võ ở Lý gia tập đánh bại Đại Thực quốc võ sĩ, giết chết tả hữu hộ pháp của Miêu Cương Thiên Diệu Yên Hồ, cùng chặn xe cướp Viên Tôn Kiệt. Các sự tích anh dũng đó của chàng đã được loan truyền khắp giang hồ, nên nghiễm nhiên chàng đã trở nên một vị đại anh hùng, võ công cái thế tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm.

Liễu Tồn Trung cũng không ngờ danh tiếng của mình lại được nổi dậy như cồn. Chàng chỉ quay mình tiến thẳng ra phía ngoại thành tới

Tổng đàn luôn.

Chỉ thấy trước cửa lớn Tổng đàn có hai tên Cái bang đệ tử đang ngồi chuyện trò. Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn nhưng chàng thấy bọn chúng rất lạ mặt, dường như không nhận ra được chúng là ai nữa. Điểm này chàng cũng không lấy gì làm quan tâm vì Cái bang đệ tử rất nhiều. Chàng là một nhân vật cao cấp bình thường những người tiếp xúc với chàng, ngoại trừ Bang chủ ra, thì là các vị trưởng lão trong bang, còn các đệ tử hậu bối thì rất ít có cơ hội được thân cận với chàng.

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu chào hai tên đệ tử ngồi ở ngoài cửa. Chàng đang định bước tiến vào bên trong bỗng một tên lớn tiếng quát hỏi :

- Ủa! Bạn kia định kiếm ai thế?

Liễu Tồn Trung nghe y hỏi, ngạc nhiên vô cùng nghĩ bụng :

- “Tên này chắc đui mắt rồi hay sao, đến cả mình mà cũng không nhận ra được.”

Vì Liễu Tồn Trung là nhân vật thừa kế Bang chủ, địa vị rất cao chỉ dưới một mình Bang chủ Lữ Di Hạo, cho nên trong bang không một ai là không hay biết chàng, nên đối với chàng thập phần kính ngưỡng. Xưa nay làm gì có ai dám quát hỏi chàng như vậy?

Chàng liền quay đầu lại ôn tồn hỏi :

- Huynh đệ không nhận ra được mỗ ư?

Người nọ đáp :

- Làm sao mà lão tử lại có thể nhận ra được tiểu tử ngươi là tên nào được.

Liễu Tồn Trung cố nén lửa giận nói :

- Chắc huynh đệ là người mới gia nhập bản bang phải không? Mỗ là Liễu Tồn Trung đây.

Hai tên nọ nghe nói bất giác giật mình kinh hãi đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi lập tức toe toét cười đáp :

- À thì ra là Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ. Xin người hãy khuất giá đợi chờ ở đây giây lát để đệ tử vào bên trong thông báo.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lại còn phải thông báo nữa? Chẳng lẽ mỗ trở về mà cũng phải báo cáo nữa Và báo cáo với ai? Tên nọ đáp :

- Đó là do Bang chủ đã dặn bảo bọn đệ tử như vậy.

Liễu Tồn Trung nghe nói thắc mắc vô cùng, nghĩ bụng :

- “Ta thừa lệnh Bang chủ xuống phía Nam Kiện Khang hành sự. Chẳng lẽ trong mấy ngày gần đây Bang chủ có điều gì nghi ngờ ta chăng?”

Đoạn chàng cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ khẽ gật đầu thôi. Tên giữ cửa vội vã quay mình chạy thẳng vào bên trong.

Khoảng thời gian uống cạn chén trà, chỉ thấy Vương Hữu trưởng lão vội vã bước ra cười ha hả nói :

- Tiểu sư đệ mới trở về đấyư? Lão đại ca này gặp gỡ lại sư đệ thật mừng rỡ vô cùng.

Liễu Tồn Trung trông thấy Vương Hữu trưởng lão trong lòng cũng hoan hỉ vô cùng. Chàng lại thấy theo phía sau lưng Vương Hữu trưởng lão còn ba ông già lạ mặt trên áo đều có đeo bảy cái túi xách. Đó là chế phục chỉ dùng trong những cuộc hội nghị của Tổng đàn. Cái bang lấy những chữ Thiên Địa Huyền Hoàng Vũ Trụ Hồng Hoang để phân biệt ngôi vị. Mỗi chiếc túi xách là đại biểu cho một cấp. Do đó tính dần lên thì người đeo bảy cái túi là biểu thị vai vế chữ Địa đồng vai vế với Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung thấy vậy trong lòng liền nảy sinh hoài nghi nghĩ bụng :

- “Ba người vai vế chữ Địa đứng ở phía sau lưng Vương Hữu trưởng lão là ai thế? Tại sao ta chưa gặp bao giờ cả?”

Giữa lúc chàng đang hoài nghi đã nghe thấy Vương Hữu trưởng lão cười ha hả nói :

- Tiểu sư đệ, chắc chưa được biết các vị này phải không? Điều đó cũng không lấy làm gì lạ cả. Để lão ca giới thiệu cho tiểu sư đệ được rõ.

Đoạn lão quay đầu lại, giơ tay ra chỉ nói :

- Ba vị này là ba vị trưởng lão mới gia nhập bản bang.

Lão chỉ vào người đứng đầu nói :

- Vị này là Thất Sát trưởng lão, ngoại hiệu được người ta xưng tụng là Thất Sát Thủ.

Liễu Tồn Trung thấy là một ông già đầu hói, mặt dài như ngựa, râu ngắn, những ngón tay to như quả chuối mắn, hai mắt lóng lánh có thần đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung mà mỉm cười. Liễu Tồn Trung cũng không để ý chỉ mỉm cười đáp lại, Vương Hữu trưởng lão lại tiếp :

- Vị Thất Sát Thủ này tiếng tăm đã lừng lẫy khắp Quan ngoại nhưng rất ít khi vào trong Quan nội, vì vậy tiểu sư đệ mới không quen biết. Vị ấy phong thanh Cái bang chúng ta chủ trì võ lâm chánh nghĩa để đối địch với người Kim cho nên mới rong ruổi tới đây kết minh với Cái bang chúng ta để chung sức gánh vác đại cuộc.

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu ra chiều đã hiểu biết. Vương Hữu trưởng lão lại thuận tay chỉ vào người thứ hai tiếp :

- Vị trưởng lão này họ Từ đơn danh là Cận. Chữ Cận ấy do bởi chữ Viễn Cận mà ra.

Ông già được giới thiệu là Từ Cận chỉ hơi nhếch mép cười nhạt thái độ rất ngạo nghễ. Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn thấy lão lưng đeo trường kiếm chuôi kiếm màu đen phất phới trong gió bất giác chàng cũng phải hơi kinh dị thầm.

Thì ra vào thời Nam Tống, phàm hễ chuôi kiếm được kết bằng màu đen đó là hiệu kiếm không rút ra khỏi vỏ thì thôi, mà khi đã rút ra khỏi vỏ tất phải liếm máu người. Người dùng kiếm đó nếu kiếm thuật không đạt tới mức tối cao thượng thì quyết không dám kết tua đen ở chuôi kiếm như thế vì sẽ rất dễ bị phiền phức vào thân. Nay ông già Từ Cận này lưng đeo trường kiếm với tua đen tuyền như vậy tất nhiên kiếm thuật phải rất cao minh rồi. Lại nghe thấy Vương Hữu trưởng lão nói tiếp :

- Từ Cận trưởng lão đây ngoại hiệu được người ta ban tặng là Diêm Vương Kiếm.

Liễu Tồn Trung ủa một tiếng nói :

- Diêm Vương Kiếm? Có phai là nhân vật của Hành Sơn phái đấy không?

Chỉ thấy Từ Cận trưởng lão không thèm trả lời, chấp tay sau lưng ngừng mặt lên nhìn trời thái độ dương dương đắc ý. Vương Hữu trưởng lão đáp :

- Đúng thế. Vị Từ Cận trưởng lão này chính là đệ nhất cao thủ của Hành Sơn phái đấy.

Liễu Tồn Trung vẫn thường được nghe Bang chủ kể cho hay. Diêm Vương Kiếm của Hành Sơn phái kiếm pháp quỷ dị tuyệt luân, công lực cũng rất cao siêu, tuy là sư đệ của chương môn nhân Hành Sơn phái Huyền Huyền Tử, nhưng nếu kể về võ công thì Diêm Vương kiếm còn trội hơn chương môn nhân một mức và được tôn xưng là đệ nhất cao thủ, kiếm thuật cực kỳ lợi hại. Nhưng vì lòng rất háo thắng Huyền Huyền Tử đã nhiều lần khuyên bảo không những Từ Cận không chịu phục thiện mà lại còn sinh lòng ghét hận sư huynh cho là đố kỵ với võ công của mình nên vẫn thường để lộ vẻ bất mãn. Huyền Huyền Tử thấy vậy cũng đành chịu không khuyên bảo tiếp nữa.

Wang Hữu trưởng lão thấy mặt Liễu Tồn Trung lộ vẻ kinh ngạc tưởng chàng khiếp hãi tên tuổi của Diêm Vương Kiếm, lão lại đắc ý nói tiếp :

- Tại sao Từ Cận trưởng lão lại có ngoại hiệu là Diêm Vương Kiếm, tiểu sư đệ có hiểu rõ nguyên do không?

Liễu Tồn Trung lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không được rõ.

Vương Hữu trưởng lão nói tiếp :

- Điều này cũng không có gì là đáng trách cả. Tiểu sư đệ niên kỷ hãy còn quá trẻ cho nên không biết được khắp Đại Giang Nam Bắc chưa hề nếm mùi thất bại. Phàm những người giao đấu với Từ Cận trưởng lão, rất ít khi có thể cầm cự được ngoài mười chiêu. Cho nên cái trác hiệu Diêm Vương Kiếm ý của nó là hề ai dám giao đấu với Từ Cận trưởng lão thì chỉ có sớm đi chầu Diêm Vương.

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu. Từ Cận đứng cạnh đó rất đắc ý, sắc mặt đầy vẻ vênh váo giơ tay lên sờ vào chuôi kiếm, chỉ muốn có dịp để mình thử thách kiếm pháp.

Vương Hữu trưởng lão giơ tay ra giới thiệu nhân vật thứ ba :

- Vị này là Lý Phùng trưởng lão ngoại hiệu là Tử Ngọ Quả đệ nhất cao thủ của Bội Hải. Sư đệ đã nghe danh hiệu này bao giờ chưa?

Liễu Tồn Trung phảng phất nhớ lại Thi Huyền trưởng lão đã có nhắc tới cái biệt hiệu ấy, nói người này là một ma đầu khét tiếng trong Hắc đạo, liền nghĩ bụng :

- “Tại sao bang phái của ta lại để cho những hạng người này gia nhập như vậy?”

Nhưng chàng vẫn không tiện nói ra, chỉ mỉm cười đáp :

- Nghe tiếng đã lâu.

Lý Phùng chứng cây thiết quả xuống đất lắc lư mấy cái mặt tỏ vẻ rất mãn ý. Vương Hữu trưởng lão giới thiệu xong lại quay sang ba vị trưởng lão nọ nói :

- Đây là tiểu sư đệ của Vương mẫu Liễu Tồn Trung mới từ Kiện Khang trở về.

Ba trưởng lão nọ chỉ khẽ ừ hử một tiếng rồi đứng thản nhiên như cũ nom thái độ rất tự cao tự đại. Vương Hữu trưởng lão chỉ nói Liễu Tồn Trung mới từ Kiện Khang trở về chứ tuyệt nhiên không hỏi tới chuyện giang hồ đồn đại là chàng đã bị Tôn Khả Ba ném xuống hàn đàm ra sao, nguyên do là lão đã có thâm ý riêng.

Liễu Tồn Trung tưởng lão không hay biết chuyện ấy nên cũng không tiện kể ra. Vương Hữu trưởng lão bỗng nói :

- Tiểu sư đệ vừa từ xa trở về chắc rất mệt mỏi. Vậy hãy sang sảnh bên nghỉ ngơi, sáng mai chúng ta lại tiếp tục hàn huyên với nhau sau.

Liễu Tồn Trung vội nói :

- Bang chủ hiện ở đâu? Tiểu đệ trước tiên muốn bái kiến vị ấy đã.

Vương Hữu trưởng lão cười đáp :

- Tiểu sư đệ ngày mai bái kiến cũng không sao. Trước sau gì cũng sẽ gặp hà tất gì phải nóng nảy như thế.

Liễu Tồn Trung nghe lão trả lời như vậy cũng không biết tính sao đành đáp :

- Như vậy cũng được.

Liễu Tồn Trung được nuôi nấng trưởng thành trong Tổng đàn này cho nên nơi đây một cảnh cây một ngọn cỏ dù có bịt mắt chàng cũng có thể chỉ ra được ở chỗ nào.

Chàng liền tiến sang sảnh bên nghỉ ngơi. Nhưng thấy các Cái bang huynh đệ quanh đó đều rất xa lạ.

Bình thường Liễu Tồn Trung khi phụng mệnh Bang chủ ra ngoài hành sự trở về thì các huynh đệ thể nào cũng sà tới hàn huyên.

Nhưng lúc này bốn bề vắng vẻ khác thường. Khi đi ngang thông đạo, gặp các nhân vật trong bang, họ chỉ đưa mắt liếc nhìn chàng một cái, đầy vẻ xa lạ Liễu Tồn Trung vốn là một người rất thông minh, nhưng nhất thời vẫn không sao nghĩ được nguyên nhân bên trong như thế nào?

Khi chàng tiến vào trong sảnh, nơi này trước đây các vị trưởng lão vẫn thường tụ tập đàm luận, nhưng nay không thấy bóng một vị nào cả.

Liễu Tồn Trung thấy ngoài sảnh có một tên tiểu Cái bang đang quét lá khô, chàng liền cất tiếng hỏi :

- Tiểu huynh đệ có thấy Thi Huyền trưởng lão đâu không?

Tên tiểu Cái bang nọ quay đầu lại nhìn chàng, ngần người ra hồi lâu mới lắc đầu đáp :

- Ai là Thi Huyền trưởng lão, tiểu nhân không được biết.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Thế tiểu huynh đệ gia nhập bang từ hồi nào?

Tên tiểu Cái bang đáp :

- Tôi được các vị ấy mướn tới đây để làm tạp dụng chứ có gia nhập bang phái nào đâu.

Liễu Tồn Trung thấy không gạn hỏi gì được nữa, liền quay đầu tiến vào trong sảnh luôn. Khoảng thời gian uống cạn chén trà, chỉ thấy có người bưng một mâm thức ăn rất thịnh soạn tới, cung kính nói :

- Tiểu sư tổ, Vương Hữu trưởng lão sai đệ tử đem tới cho người dùng đây.

Người nọ dứt lời liền đặt mâm cơm xuống bàn rồi quay người lui ra bên ngoài tức thì.

Liễu Tồn Trung cũng đang lúc bụng đói cồn cào, liền ung dung ngồi ăn luôn. Không lâu sau, lại có người tiến vào mời Liễu Tồn Trung đi

tắm rửa, thay quần áo. Bọn chúng đều nói là thừa lệnh Vương Hữu trưởng lão, Liễu Tồn Trung nghĩ bụng :

- “Tại sao Vương Hữu trưởng lão lại ngẫu nhiên đối với mình một cách đặc biệt như thế này?”

Đoạn chàng cũng không nói năng gì cả, liền theo người nọ tới phòng tắm luôn. Khi tắm rửa sạch sẽ, chàng liền quay trở về sảnh, liền thấy ngoài cửa sảnh có tiếng ồn ào, bên trong lại có cả tiếng rên rỉ.

Khi Liễu Tồn Trung vừa bước vào, bọn người ở trong sảnh đều lộ vẻ mừng rỡ, nói :

- Tiểu sư tổ đã về tới.

Bọn chúng vội đứng dậy nghênh tiếp. Liễu Tồn Trung ngạc nhiên nói :

- Có việc gì thế?

Một tên trong bọn đáp :

- Bẩm tiểu sư tổ, có một phu nhân bị thọ trọng thương bởi độc chưởng tới cầu các vị trưởng lão chữa trị. Các vị trưởng lão đã thay phiên xem xét mà đều lắc đầu thúc thủ không ai có biện pháp gì để chữa trị được cả. Vương Hữu trưởng lão liền sai bọn đệ tử đem phu nhân ấy tới đây cầu tiểu sư tổ chữa trị.

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Các vị trưởng lão đều không chữa được thì mỗi làm sao có thể chữa cho nổi. Bộ Vương Hữu trưởng lão định đùa giỡn Liễu mỗi chăng?

Tên nọ đáp :

- Vương Hữu trưởng lão nói: Cái bang chúng ta là danh môn chính phái hành đạo giang hồ chuyên ra tay cứu giúp những người sa cơ lỡ bước. Nay người ta có việc cầu giúp chẳng lẽ lại khoanh tay không thêm lý tới. Vì vậy ai nấy cũng đều tới trợ tài cứu chữa, nhưng tiếc thay không vị nào biết rõ được phu nhân nọ trúng phải chất độc gì nên Vương Hữu trưởng lão mới sai tiểu nhân tới thỉnh cầu tiểu sư tổ. Vương Hữu trưởng lão còn nói :

- Tiểu sư tổ vì nghĩa tất sẽ không từ nan đâu.

Liễu Tồn Trung nói :

- Tuy về việc nghĩa thì không thể từ nan nhưng Liễu mỗi đâu có hiểu gì về y lý? Chỉ tiếc không có Y Bát Tử tiên bối ở đây. Bằng không thì hay biết mấy.

Tên nọ vội nói tiếp :

- Thiều phụ ấy đã được khiêng tới đây, xin tiểu sư tổ hãy xem qua cho.

Liễu Tồn Trung không biết làm sao hơn đành miễn cưỡng gật đầu.

Tên họ cả mừng lớn tiếng nói vọng ra bên ngoài :

- Tiểu sư tổ đã bằng lòng chữa trị rồi.

Những tên khác nghe nói đều đổ xô tới. Có một tên nói :

- Thiếu phụ thọ độc thương hiện ở trong phòng gần đây, xin tiểu sư tổ quá bộ sang bên đó giúp cho.

Thế rồi bọn chúng tiền hô hậu ủng đưa Liễu Tồn Trung tiến vào trong phòng. Một tên dẫn đầu bọn liền quát bảo :

- Thôi, các người hãy mau lui cả ra đi, còn ủa cả vào đây làm chi.

Bọn họ nghe tiếng quát vội lui ra phía ngoài sảnh, chỉ riêng có tên dẫn đầu cùng Liễu Tồn Trung là bước vào trong phòng.

Trong phòng ấy có kê một chiếc giường Liễu Tồn Trung biết chắc giường này là dành cho mình nghỉ ngơi. Ngoài ra bàn ghế đều kê rất ngăn nắp, tuy phòng không lấy gì làm lớn, nhưng trang trí rất thanh nhã. chàng đưa mắt nhìn thiếu phụ lúc đó đang nằm nghiêng trên giường quay mặt vào trong vách tường đầu tóc rũ rượi miệng thất thanh phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Liễu Tồn Trung thấy vậy tỏ vẻ khó nghĩ, quay lại hỏi tên dẫn mình vào trong phòng rằng :

- Thiếu phụ thọ trọng thương này là ai thế?

Tên họ đáp :

- Tiểu nhân không được rõ.

Liễu Tồn Trung lại hỏi :

- Người ta đang nằm quay mặt vào bên trong như vậy làm sao có thể xem xét được? Phải lật người ta lại chứ.

Tên họ đáp :

- Dạ, dạ! Xin tiểu sư tổ cứ việc kéo nàng ta lại.

Liễu Tồn Trung nói :

- Nam nữ thọ bất thân, mỗi lại không hề quen biết nàng ta, sao dám có hành động đường đột ấy.

Tên họ cười ha hả nói :

- Chẳng trách người ta thường đồn đại tiểu sư tổ là một người vô dụng, vẫn còn rất nhiều câu nệ. Đức Khổng Tử có nói: Dù cho khi với chị dâu mình sắp bị chết đuối, cũng chớ nên e dè câu nệ những tiểu tiết. Huống hồ lúc này việc cứu tính mạng một người rất hệ trọng thì còn ai là để ý tới những nghi thức thường thức ấy!

Liễu Tồn Trung do dự giây lát rồi nói :

- Nếu vậy bạn hãy ở lại đây giúp đỡ, chớ có bỏ đi mới được.

Người họ đáp :

- Dạ.

Liễu Tồn Trung liền bước tới cạnh giường, giơ tay xoay thiếu phụ họ

quay mặt lại.

Chỉ thấy thiếu phụ nọ gương mặt tròn trịa, tuổi chừng trên dưới ba mươi, cặp mắt hé mở, mặt lộ đầy vẻ đau đớn. Liễu Tồn Trung liền hỏi :

- Dám hỏi nương tử thọ thương ở nơi đâu thế?

Thiếu phụ giơ tay ra chỉ về phía đùi trái, nơi chỗ cắm dĩa, rồi lại chỉ trên ngực, ý muốn nói thọ thương ở hai nơi đó.

Liễu Tồn Trung giật mình thất kinh, nghĩ bụng :

- “Hồng bét! Vết thương ở những nơi hiểm hóc như vậy thì ta biết liệu ra sao?”

Đoạn chàng liền cau mày lại, tỏ vẻ khó chịu khôn tả Tên nọ bỗng lên tiếng hỏi :

- Tiểu sư tổ, thiếu phụ này thọ thương ra sao thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Vì nương tử này mặt hiện đầy khí sắc màu tía, như vậy có lẽ đã thọ phải độc thương gì thật. Nhưng không biết miệng vết thương ấy ra sao?

Tên nọ nói :

- Cái đó thì khó khăn gì đâu. Tiểu sư tổ cứ khám xét xem thì biết ngay.

Liễu Tồn Trung chần chừ giây lát, rồi hỏi :

- Nếu cởi bỏ y phục của nàng ta thì làm sao cho tiện?

Tên nọ đáp :

- Phàm những người muốn ra tay tế độ cứu giúp người ta thì trong lòng đều tinh khiết trong sạch. Như vậy thì tiểu sư tổ còn chần chờ gì việc nam nữ nữa? Chỉ cần tiểu sư tổ làm việc không tự hổ thẹn với lương tâm, thì sự cởi bỏ y phục của một phụ nữ để coi bệnh có gì lạ đâu?

Liễu Tồn Trung trù trừ chưa quyết định, đã nghe thấy thiếu phụ cất tiếng rên rỉ tựa hồ như vết thương càng lúc càng đau đớn thêm.

Liễu Tồn Trung thấy vậy trong lòng áy náy khôn tả. Tên nọ lại nói :

- Sao tiểu sư tổ còn do dự mãi như thế? Cứu một tính mạng của người còn hơn xây một chiếc tháp bảy tầng. Vậy tiểu sư tổ hãy bắt tay hành sự ngay đi.

Liễu Tồn Trung nói :

- Được rồi. Nhưng ta cởi bỏ y phục của nương tử này ra, bạn cũng không được bỏ đi đấy nhé?

Tên nọ đáp :

- Thuộc hạ xin kính cẩn đợi chờ sự sai bảo của tiểu sư tổ.

Liễu Tồn Trung quay đầu lại, nói với thiếu phụ :

- Xin nương tử thứ lỗi cho sự đường đột của tại hạ, xin phép tại hạ được xem qua vết thương được chăng?

Thiếu phụ nọ hơi hé mắt nhìn rồi khẽ lắc đầu.

Liễu Tồn Trung liền nói :

- Nếu nương tử không bằng lòng, tại hạ xin cáo từ vậy!

Chỉ thấy thiếu phụ lại khẽ lắc đầu, đưa mắt nhìn đại hán đứng cạnh đó. Tên nọ dường như hiểu ý, liền nói :

- Thuộc hạ đã hiểu rõ ý muốn của vị đại tẩu này. Vị ấy hồ thẹn không muốn người thứ ba đứng cạnh nhòm ngó đấy thôi. Tiểu sư tổ, thuộc hạ xin thôi lui ra ngoài cửa phòng, đợi chờ tiểu sư tổ sai bảo.

Thiếu phụ nghe đại hán nọ nói dứt, mặt liền tỏ đầy vẻ mãn ý.

Liễu Tồn Trung thất kinh hỏi :

- Như vậy sao được? Nếu không có người ở cạnh đây cô nam quả nữ ở trong căn phòng vắng vẻ này thì sao tránh khỏi được thiên hạ đàm tiếu.

Tên nọ nói :

- Tiểu sư tổ chớ nên lo nghĩ tới điều ấy. Việc cứu người là hệ trọng thì ai còn dám đàm tiếu cơ chứ.

Không đợi Liễu Tồn Trung nói thêm lời nào, y đã quay người bước ra khỏi phòng, rồi khép cửa phòng lại. Liễu Tồn Trung hoảng hốt đến chân tay luống cuống, không biết tính sao, thì đã nghe thấy thiếu phụ “ôi chà” một tiếng.

Liễu Tồn Trung như người nằm mơ chợt tỉnh, đưa mắt nhìn thiếu phụ nọ, thấy mặt mày đang nhăn nhó miệng khẽ cất tiếng rên rĩ.

Liễu Tồn Trung từ khi lọt lòng mẹ tới giờ, chưa khi nào gặp phải hoàn cảnh như hiện tại, nên chàng chỉ biết đứng ngẩn người ra tại đó, không biết hành động ra sao, đã nghe thấy thiếu phụ nọ u oán nói :

- Ủa! Người làm sao cứ đứng thù người ra mãi thế? Tiện nữ đang bị hơi độc phát tác, mà người nỡ đứng khoanh tay điềm nhiên trông thấy cái chết mà không cứu.

Liễu Tồn Trung nói :

- Thật tại hạ không biết một tí gì về y lý. Để tại hạ đi kiếm Y Bất Tử về đây chữa trị thì nương tử sẽ được thoát hiểm ngay.

Thiếu phụ nọ nói :

- Y Bất Tử đó có phải là nhân vật tự xưng là Ngao Sơn nhị Thủy Tổ đấy không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đúng vậy. Làm sao nương tử lại biết được?

Thiếu phụ đáp :

- Lão chỉ là một tên đánh lừa người thôi. Tiện nữ sẽ không để cho lão

chữa trị đâu.

Liễu Tồn Trung nói :

- Nhưng tại hạ không hiểu gì về y lý thì biết làm sao bây giờ?

Dứt lời, chàng quay người định bước ra khỏi phòng, nhưng thiếu phụ nọ đã giơ tay chộp, nắm đầu ngón tay bấu chặt lấy đầu vai Liễu Tồn Trung.

Đột nhiên cảm thấy bả vai tê tái, nếu là bình thời thì Liễu Tồn Trung tất phải kinh dị về sức chộp ấy của thiếu phụ nhưng lúc này đầu óc chàng đang hoang mang chân tay cuống quýt không sao phát giác được sự lạ lùng ấy Thiếu phụ u oán nói tiếp :

- Người định bỏ mặc thiếp ở đây ư? Nếu người đã không biết y lý thì tại sao còn tới đây làm chi?

Liễu Tồn Trung nói :

- Không phải là tại hạ muốn tới đây mà là vì các huynh đệ cứ nài ép lôi kéo tới đây thôi.

Thiếu phụ nũng nịu đáp :

- Không được! Người đã tới đây rồi thì phải xem xét vết thương của thiếp đã. Thiếp đang đau đớn muốn chết đi được.

Nói dứt, y thị liền tự động cởi nút áo ở ngực ra.

Liễu Tồn Trung liền xua tay đáp :

- Nương tử chớ nên làm thế. Để tại hạ đi mời Y Bất Tử tới đã.

Thiếu phụ bỗng la lớn :

- Không được! Không được Không được đâu!

Tiếng kêu la này tựa hồ như tiếng kêu la cầu cứu trong cơn nguy cấp. Liễu Tồn Trung giật mình kinh hãi trong lòng kêu thầm đang định vùng thoát khỏi tay thiếu phụ, thì đã nghe thấy bình một tiếng, cửa phòng bị người đá bật tung ra.

Chỉ thấy Vương Hữu trưởng lão, Thất Sát Thủ Túc Xá, Diêm Vương Kiếm Từ Cận, Ngộ Quả Lý Phùng ngoài ra phía sau lưng họ còn có một số đại hán mặt đầy hung hãn xô tới.

Vương Hữu trưởng lão mặt đầy vẻ sát khí giận dữ hừ nhạt một tiếng nói :

- Liễu Tồn Trung đây thật là tri nhân tri diện bất tri tâm, họa hổ họa bì nan họa cốt.

Lúc ấy thiếu phụ đã cất tiếng nức nở khóc, nút áo trước ngực mở bung ra, ẩn hiện đôi gò bồng đảo trắng ngần ở bên trong đang thổn thức rung động.

Liễu Tồn Trung tuy đã hiểu rõ phen này mình lọt vào một cạm bẫy sắp đặt sẵn, nhưng chàng đã trấn tĩnh được tâm thần ngay. Đồng thời đầu óc chàng nổi lên một ý nghĩ :

- “Không biết ai đã bày đặt ra mưu mô này? Trừ Vương Hữu trưởng lão ra thì chính là thiếu phụ nọ. Nhưng thiếu phụ này là ai?”

Chàng bỗng nảy sinh một ý nghĩ khác :

- “Muối cởi chuông phải chính người cột chuông mới được. Chỉ cần bắt giữ được thiếu phụ này mong việc sẽ được sáng tỏ hết”

Lúc ấy Liễu Tồn Trung đã cách xa thiếu phụ nọ hơn trượng mà trong phòng lại đầy ắp người nên sự cách biệt ấy càng gây khó khăn thêm. Lúc ấy Vương Hữu trưởng lão lại đang đứng đối diện với Liễu Tồn Trung nhưng vụt một cái chàng đã nhanh như điện chớp lướt ngang qua mặt Vương Hữu trưởng lão thộp lấy thiếu phụ nọ.

Vương Hữu trưởng lão phòng bị Liễu Tồn Trung rất chặt chẽ nên vừa thấy sắc mặt chàng biến đổi lão đã đoán ngay ra được ý định của chàng.

Liễu Tồn Trung đầu vai vừa chuyển động, hữu chưởng của Vương Hữu trưởng lão đã lập tức đẩy mạnh ra, miệng lớn tiếng quát bảo :

- Liễu Tồn Trung đừng mong giết người diệt khẩu.

Chưởng thế đó lão đã sử dụng tới tám thành kinh lực định đẩy Liễu Tồn Trung trở về nguyên vị.

Liễu Tồn Trung không kịp suy tính, hữu chưởng đẩy mạnh ra chống đỡ luôn.

Chỉ nghe thấy Vương Hữu trưởng lão khẽ kêu hự một tiếng bị chưởng lực của Liễu Tồn Trung đẩy lùi về phía sau mấy bước.

Thời gian đó chỉ xảy ra trong nháy mắt khiến mọi người quanh đó không ai nhìn thấy rõ ràng nhưng nghe thấy những tiếng kêu hự của Vương Hữu trưởng lão thì chúng mới chợt tỉnh ngộ.

Thất bát Thủ Túc Xá vội giơ bàn tay to như chiếc quạt nan ra nhằm đình đầu. Liễu Tồn Trung vồ thẳng xuống.

Liễu Tồn Trung sợ để chậm trễ sẽ bỏ lỡ mất cơ hội nên không giao thủ với Túc Xá, chỉ cười nhạt một tiếng, như một bóng ma nhanh như điện chớp lướt qua người Túc Xá tức thì.

Lúc ấy thiếu phụ nọ đã được một số người bao chặt xung quanh bảo vệ. Liễu Tồn Trung chẳng nói chẳng rằng đã vung song chưởng lên, thi triển Cầm Nã Thủ vươn ra, chộp trúng cổ tay trái thiếu phụ.

Thiếu phụ vội trầm khuỷu tay, định giật mình thoát khỏi cái chộp của đối phương, nhưng Liễu Tồn Trung vốn cò một thần lực mạnh kinh người nên phản ứng của thiếu phụ chẳng khác nào chuồn chuồn bâu cột đình, chẳng suy suyển chút nào.

Liễu Tồn Trung hơi vận thêm kinh lực năm ngón tay như những chiếc kim sắt khiến thiếu phụ đau đớn đến đổ đom đóm mắt, thất thanh kêu la như heo bị chọc tiết.

Liễu Tồn Trung quát hỏi :

- Yêu phụ, mi là ai? Ai sai khiến người tới hãm hại ta? Mau khai ra!
Tiếng quát của chàng vừa dứt, trong phòng hỗn độn ồn ào ngay.

Bọn đại hán đi theo Vương Hữu trưởng lão đều vũ lộng binh khí xông cả lại, lớn tiếng hô hoán :

- Anh em, chớ để tên giặc hái hoa tẩu thoát?

- Hãy thiên y đi! Thiên y đi?

- Phải diệt trừ đại họa cho các phụ nữ con nhà lương thiện.

- Y định giết người để diệt khẩu đấy.

Tiếng quát tháo om sòm vừa ngớt thì đã nghe thấy những tiếng chát chát vang vọng liên tiếp.

Thì ra Liễu Tồn Trung đang nắm chặt cổ tay thiếu phụ nọ bỗng thấy có hơn mười món binh khí: phác đao, trúc trượng, trường kiếm, xích sắt tấn công vào tới vội vươn tay ra chop luôn một chiếc ghế cạnh đó giờ lên gạt khiến binh khí của đối phương đều rơi xông đất.

Đoạn chàng thuận tay lôi thiếu nữ nọ sang bên rồi tung mình vượt qua đầu mọi người lướt về một phía góc tường.

Đang lúc ấy bỗng nghe thấy thiếu phụ la lớn một tiếng, ôm chặt lấy hông dưới ngã lăn ra đất rên rỉ không ngớt.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên khôn tả không biết chuyện gì xảy ra, đã nghe thấy tiếng của Vương Hữu trưởng lão cười nhạt liên tiếp cất giọng trầm trầm nói :

- Liễu Tồn Trung, ta đã bảo tên giặc hái hoa người chỉ muốn giết người diệt khẩu, quả nhiên không sai chút nào.

Vương Hữu trưởng lão vừa dứt lời, trong phòng tiếng ồn ào liền nổi lên vang dội, đều nguyên rủa Liễu Tồn Trung là tên giặc hái hoa, thấy việc bại lộ giết người bịt miệng, thật là mặt người lòng thú, lòng dạ âm độc như vậy thì còn mặt mũi nào hành tẩu giang hồ nữa.

Liễu Tồn Trung lúc này thật đã bị dồn vào thế bí, dù có trăm ngàn cái miệng cũng không sao biện bạch được.

Vương Hữu trưởng lão thấy thắng lợi đã về phe mình, liền lớn tiếng nói :

- Xin tất cả hãy im lặng.

Tiếng quát của lão vừa dứt bốn bề im phăng phắc như tờ, lão liền chậm rãi nói tiếp :

- Liễu Tồn Trung, chúng ta đều là huynh đệ một nhà. Nếu ra tay tàn sát lẫn nhau thế nào cũng bị người ngoài chê cười. Bây giờ chúng ta hãy nên tới gặp Bang chủ để giải quyết cho rõ ràng. Người nghĩ sao?

Liễu Tồn Trung thản nhiên đáp :

- Được lắm. Lần này Liễu mỗ về Tổng đàn chưa được kiến diện

Bang chủ mà đã trúng phải độc kế như vậy. Liễu mỗ tất nhiên phải quyết gặp được Bang chủ biện bạch trắng đen sự việc để chờ người giải quyết.

Vương Hữu trưởng lão nói :

- Nếu vậy thì hay lắm. Nào, theo ta tới đây.

Thế rồi mọi người đều theo sau Vương Hữu trưởng lão ra khỏi đại sảnh, tiến theo con đường thông đạo.

Vương Hữu trưởng lão nói với Liễu Tồn Trung tiếp :

- Bang chủ hiện đã bị Tẩu Hỏa Nhập Ma, bế huyết phong hầu nên chưa cất tiếng nói được. Người có điều gì biện bạch thì cứ việc nói ra còn Bang chủ chỉ có thể dùng bút phán quyết được thôi.

Liễu Tồn Trung thất kinh hỏi :

- Bang chủ luyện môn công phu gì? Tại sao lại bị Tẩu Hỏa Nhập Ma?

Vương Hữu trưởng lão đáp :

- Ta cũng không dám hỏi vị ấy đã luyện môn công phu gì. Từ khi người phụng mệnh tới Kiện Khang không lâu Bang chủ liền bị luyện công sai đường ngay. Sau trên giang hồ đồn đại người bị Tôn Kha Ba ném xuống dưới Ma Trảo hàn đàm, chết một cách rất oan uổng ta rất thương tâm, khóe lóc liên tiếp ba ngày ba đêm mới tạm bớt được cơn sầu. Hà! Không ngờ giữa lúc đó Bang chủ lại bị Tẩu Hỏa Nhập Ma.

Chỉ sợ sớm tới đây người sẽ quy thiên, trong bang không có người chủ trì, cho nên ta mới hạ lệnh tổ chức cuộc tuyển lựa vị tân Bang chủ.

Nếu sớm biết người không chết thì chắc đã không có việc tổ chức cuộc tuyển chọn ấy làm gì.

Liễu Tồn Trung trong lòng buồn bực vô cùng. Chàng đối với chức vị Bang chủ tuyệt nhiên không coi gì làm trọng, nhưng nghe thấy nói tới Bang chủ luyện công bị Tẩu Hỏa Nhập Ma, chàng cảm thấy quan tâm vô cùng, lòng nóng nảy như thiêu đốt, chỉ mong đi cho nhanh tới gặp bang chủ để xem tình hình như thế nào?

Đi hết con đường thông đạo đó, quẹo qua một khúc quanh, trước mặt liền hiện ra một đại sảnh là nơi cư trú của Bang chủ Lữ Di Hạo, cửa đóng chặt, có hai tên đệ tử đứng ngoài canh gác cẩn mật.

Vương Hữu trưởng lão khẽ vỗ tay một cái, cửa phòng liền được mở ra. Lão liền đơn độc lách vào bên trong.

Giây lát sao Vương Hữu trưởng lão bỗng bước ra, nói với Liễu Tồn Trung :

Khi gặp Bang chủ, sư đệ chớ nên nói lớn tiếng. Hiện tại đang lúc vị ấy vận dụng nội lực chế ngự tà khí, nên không thể quấy nhiễu, ồn ào

được.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu đệ biết rồi.

Lúc này tuy chàng đã có lòng hoài nghi Vương Hữu trưởng lão đối xử bất lợi với mình, nhưng hễ nghĩ tới Bang chủ là trong lòng lại cảm thấy như một cô nhi tưởng nhớ mẹ hiền. Vì Liễu Tồn Trung được Bang chủ nuôi nấng dạy bảo từ thuở còn thơ, ơn rộng như trời bể, nên khi nghe nói Bang chủ đang gặp hiểm nguy, chàng như ngồi trên bàn chông.

Vì vậy dù cho biết rõ Vương Hữu trưởng lão xảo trá quỷ quyết chàng cũng không làm gì khác hơn được. Liễu Tồn Trung theo sau Vương Hữu trưởng lão tiến vào trong sảnh, Thất Sát Túc Xá, Diêm Vương Kiếm Từ Cận thủ giữ cửa mật ở ngoài phòng.

Liễu Tồn Trung khi vừa đặt chân vào trong sảnh, xa xa đã trông thấy Bang chủ nằm thẳng ở trên giường mình đắp chăn kín mít sắc mặt rất tiêu tụy. Bên giường còn có hai tên đệ tử đứng hầu cận nhưng mặt mũi chúng rất xa lạ, chàng không sao nhận ra được những là ai? Cách giường khoảng mấy trượng Liễu Tồn Trung đã không sao nhận nổi, mắt đã nhắm lệ vội rảo bước định lướt tới cạnh giường.

Vương Hữu trưởng lão đã giơ tay ngăn lại nói :

- Sư đệ đã quên lời mỗ dặn bảo rồi ư! Cứ đứng ở nơi đây được không?

Liễu Tồn Trung vội đáp :

- Xin vâng!

Vương Hữu trưởng lão bỗng giơ tay lên phát một cái Chỉ thấy một tên hầu cận vội vã bước tới, nghiêng mình chào, khẽ hỏi :

- Trưởng lão có điều khi sai bảo?

Vương Hữu trưởng lão ra hiệu y không được cất tiếng nói, làm kinh động tới Bang chủ, sai tên nọ đem giấy bút tới rồi bảo viết lại những sự việc ở Kiện Khang cùng vụ xảy ra ở hàn đàm mà lão đã được Tồn Trung kể qua cho hay. Xong xuôi lão lại viết về chuyện vừa rồi ở đại sảnh, chàng thấy sắc động lòng, muốn làm nhục một phụ nữ bị thọ thương sau định giết đi để diệt khẩu, xin Bang chủ cứu xét cho.

Viết xong, Vương Hữu trưởng lão liền trao cho Liễu Tồn Trung xem qua, Liễu Tồn Trung cầm bút viết thêm :

“Việc này đã bị người ta sắp đặt cạm bẫy hiểm hại, chứ tuyệt nhiên mình không có ý làm chuyện xấu xa”.

Rồi chàng trao cho tên hầu cận. Tên nọ khom mình cung kính đỡ lấy, rồi quay lại cạnh giường dâng cho Bang chủ.

Liễu Tồn Trung ở phía xa thấy sắc mặt Bang chủ tựa hồ như biến đổi

luôn luôn, có vẻ như giận dữ cực độ, rồi ông ta vẩy tay ra hiệu. Một tên hầu cận vội lấy giấy bút tới. Bang chủ liền cầm lấy giấy viết luôn. Viết xong, mặt ông ta vẫn đầy vẻ phẫn nộ, quẳng cây bút xuống đất, ra dấu cho tên hầu cận lui xuống, thái độ của ông ta đầy vẻ chán chường.

Tên hầu cận đỡ lấy mảnh giấy của Bang chủ, trước tiên dâng lên cho Vương Hữu trưởng lão xem. Lão chăm chú xem xét hồi lâu, mặt lộ đầy vẻ thương tiếc, cầm bút viết xuống phía dưới một hàng chữ, sau đó lại trao cho Liễu Tồn Trung xem.

Liễu Tồn Trung vội đỡ lấy đọc, giật mình kinh hãi như sét đánh ngang tai, thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Thì ra Bang chủ hạ lệnh chấp hành bang quy, trục xuất chàng ra khỏi bang phái.

Liễu Tồn Trung lại xem đến hàng chữ Vương Hữu trưởng lão vừa viết thấy viết :

“Thỉnh cầu Bang chủ, đây mới là sự phạm tội lần đầu, xin Bang chủ phát lạc nhẹ bớt đi cho”.

Liễu Tồn Trung vốn là người cực kỳ thông minh, lúc này tuy tâm thần đang rối loạn, nhưng vẫn không quên so đo xem xét. Chàng chăm chú nhìn bút tích của Bang chủ, càng nhận thấy không giống, liền nghĩ thầm :

- “Đây là bút tích của Bang chủ ư?” Chàng vội ngẩng lên ngắm nhìn người nằm trên giường, thì thấy người nọ quả là Bang chủ, không sai chút nào. Chàng vội quay sang Vương Hữu trưởng lão khẽ nói :

- Đây không phải là bút tích của Bang chủ. Vương lão huynh hãy xem qua cho.

Vương Hữu trưởng lão hơi giật mình thất kinh, nhưng lão đã trấn tĩnh được ngay hỏi lại :

- Hiền đệ bảo chỗ nào là không phải?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Bút pháp của Bang chủ, tiểu đệ đã rất quen thuộc, nét chữ rất sắc sảo cứng rắn. Lão huynh xem, đây, chữ viết này lại ngòngr nghèo, không có chút gì là cứng cáp cả.

Vương Hữu trưởng lão ngăn người giầy lát, đột nhiên bật cười, nói :

- Chẳng trách hiền làm, quả nhiên không giống bút pháp của Bang chủ thật. Nhưng có một điểm này, là mỗi cái móc, mỗi nét chấm đều biểu lộ là chính bút pháp của Bang chủ. Hiền đệ cứ coi kỹ sẽ biết ngay.

Liễu Tồn Trung lại đỡ lấy tờ giấy xem kỹ một hồi rồi nói :

- Tuy nhưng nét điểm phẩy có hơi giống đôi chút. Nhưng xem kỹ vẫn

rất ẻo lả yếu ớt, cho nên tiểu đệ vẫn có chút hoài nghi.

Vương Hữu trưởng lão nói :

- Hiền đệ đa nghi như vậy thì biết làm sao được. Nhưng mỗ quả quyết bút tích này là của Bang chủ đã đích tay thảo ra. Hiền đệ thử nhìn người nằm trên giường chẳng phải Bang chủ là gì?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Người nằm ở trên giường quả là Bang chủ thật, nhưng tại sao bút tích lại khác lạ như vậy?

Vương Hữu trưởng lão nói :

- Ô tiểu đệ chỉ biết một mà không biết hai. Lúc này Bang chủ đã bị Tẩu Hỏa Nhập Ma, bị tà khí trong hầu, đang cố dùng nội lực để chống lại thì làm sao có thể viết chữ sắc bén cho được?

Liễu Tồn Trung thấy lão nói có lý, liền không nói năng gì nữa.

Vương Hữu trưởng lão liền trao tờ giấy ấy cho tên hầu cận. Tên nọ liền dâng lên cho Bang chủ. Bang chủ xem giây lát, lắc đầu mấy cái, rồi cầm bút phê một hàng chữ. Tên hầu cận lại cầm xuống trao cho Vương Hữu trưởng lão.

Vương Hữu trưởng lão đọc đi đọc lại hồi lâu rồi mới khẽ thở dài, nói :

- Phen này Bang chủ cố chấp quá. Tiểu sư đệ chỉ mới phạm tội lần thứ nhất mà người vẫn nhất định không tha.

Nói rồi lão rầu rĩ trao mảnh giấy cho Liễu Tồn Trung xem. Chàng thấy hàng chữ ấy viết :

“Trục xuất ra khỏi bang ngay! Bất tất phải nhiều lời!”

Liễu Tồn Trung đọc xong hai hàng nhiệt lệ từ từ trào ra, lăn dài trên đôi gò má. Không phải là chàng luyến tiếc ngôi vị trong bang mà là vì lần này trúng phải cạm bẫy của người gài sẵn ám hại mà vẫn không được Bang chủ tha thứ, đến nỗi phải thân bại danh liệt. Hơn nữa, chàng đối với ơn sâu dưỡng dục của Bang chủ đã chưa báo đền được trong muôn một, trái lại còn làm ông ta phải chán nản phần nộ. Thật tội lỗi này khó lòng mà bào chữa được.

Suy đi nghĩ lại một hồi, bất giác chàng quỳ sụp xuống, gục đầu khóc nức nở, không phải là vì muôn cầu xin Bang chủ tiêm tình tha thứ, mà là vì ăn năn hối hận đã để lọt vào cạm bẫy của người, gục đầu rắp tâm chuộc tội.

Vương Hữu trưởng lão làm ra vẻ từ bi, nói :

- Hiền đệ hãy đứng dậy đi. Tính nóng của Bang chủ, tiểu sư đệ đã biết rồi. Hiện tại vị ấy đang phần nộ thật khó lòng mà lay chuyển nổi. Sau này thời gian lâu dần Bang chủ cũng sẽ hồi tâm chuyển ý.

Lúc ấy lão huynh sẽ yêu cầu vị ấy cứu xét lại cho.

Liễu Tồn Trung đi theo Vương Hữu trưởng lão tới đây cũng đã quá

lâu, bọn Thất Sát Thủ Túc Xá, Diêm Vương Kiếm Từ Cận, Tử Ngọ Quả Lý Phùng thủ giữ ở phía ngoài cửa đều nóng nảy thò đầu vào xem xét tình hình.

Bọn chúng chỉ mong Liễu Tồn Trung cứng đầu bất tuân thượng lệnh là sẽ thừa cơ hội biểu lộ uy phong. Vì gần đây trên giang hồ thường đồn đại từ khi Hỏa Thần giáo chủ chiếm được khối Mặc Ngọc rồi xuống dưới hàn đàm, gặp gỡ Liễu Tồn Trung, và đôi bên ra tay giao đấu với nhau.

Công lực của Hỏa Thần giáo chủ cái thế vô song, nhưng vẫn không sao diệt trừ nổi Liễu Tồn Trung. Sự việc trên khiến ai nghe nói cũng phải lộ vẻ kinh ngạc.

Thất Sát Thủ Túc Xá, Diêm Vương Kiếm Từ Cận, Tử Ngọ Quả Lý Phùng đều là những người mắt mọc cao đến tận trán, dương dương tự đắc, bình sinh không coi ai vào đâu cả, nhưng đối với nhân vật Hỏa Thần giáo, bọn họ đều có ý kiêng nể, không ai dám chọc ghẹo tới, cho nên họ đều không tin một tiểu tử như Liễu Tồn Trung lại dám ngang nhiên đối địch với Hỏa Thần giáo chủ. Vì vậy chúng đều cố ý muốn thử thách với Liễu Tồn Trung một phen xem lời đồn đại có đúng hay không?

Vương Hữu trưởng lão đưa mắt liếc nhìn, thấy ba người đều lộ vẻ nóng nảy thò đầu nhìn vào, vội đưa mắt ra hiệu, có ý bảo Liễu Tồn Trung đã lọt vào tròng! Ba người hiểu ý ngay, nhưng đồng thời mặt người nào người ấy đều lộ vẻ thất vọng.

Vương Hữu trưởng lão vẫn làm ra vẻ quan tâm, nói với Liễu Tồn Trung :

- Tiểu sư đệ, sau này sư đệ định đi đâu thế?

Liễu Tồn Trung trong lòng đang rối loạn, nên không bởi đáp chỉ hướng về phía Bang chủ dập đầu vái mấy vái rồi quay mình bước ra bên ngoài.

Vương Hữu trưởng lão bằng một giọng “mèo khóc chuột” nói :

- Tiểu sư đệ định đi đâu thế?

Liễu Tồn Trung cười nhạt nói :

- Vương Hữu trưởng lão, các người đóng trò kể cũng khéo léo lắm.

Vương Hữu trưởng lão làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu sư đệ nói như vậy có ý nghĩa gì? Mỗ không hiểu chút nào cả?

Liễu Tồn Trung thản nhiên đáp :

- Chân nhân trước mặt thì chớ nói lời giả dối. Hiện tại Liễu Tồn Trung chỉ vì kiêng nể hai chữ Bang chủ nên chưa tiện phát tác, nhưng trong sớm tối đây thế nào Liễu Tồn Trung này cũng trở lại bái kiến.

Lúc này chàng đã bước ra tới ngoài sảnh. Thất Sát Thủ Túc Xá nghe

Liễu Tồn Trung thốt những lời lẽ đầy vẻ đối địch như trên, bất giác cảm thấy ngứa ngáy, cười hắc hắc xen lời :

- Liễu Tồn Trung, hiện giờ ngươi đã không phải là người ở trong Cái bang nữa mà ngươi bảo còn định trở lại bá kiến có phải ý muốn nói bá sơn đây không?

Liễu Tồn Trung mỉm cười khinh bỉ không thèm đáp lại Thất Sát Thủ Túc Xá có bao giờ bị ai coi thường như vậy, trong lòng liền cả giận vùng chưởng lên vỗ ra luôn, miệng quát bảo :

- Liễu Tồn Trung, chúng ta hãy đùa giỡn với nhau một phen.

Túc Xá vốn có ngoại hiện là Thất Sát Thủ, song chưởng của y đã luyện tới mức cứng rắn như gang thép và to như hai cái quạt nan, sức kinh ra như phá đá khai bia. Miệng vừa thốt xong hai tiếng một phen, y trong lòng suy tính thầm :

- Tiểu tử ngươi có thái độ目中無人 như vậy ta phải cho ngươi nếm chút đau khổ mới được.

Đồng thời hữu chưởng đã vỗ luôn vào giữa ngực Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung ung dung giơ chưởng ra gạt luôn. Song chưởng vừa va chạm nhau. Thất Sát Thủ Túc Xá đang định gia tăng nội kinh đánh bắn Liễu Tồn Trung ra phía sau, ngờ đâu y chưa thực hiện được ý định, đã thấy chưởng tâm của đối phương như có một luồng kinh lực mạnh mẽ không thể tưởng tượng được ào ạt đẩy ra, thể mạnh như nước vỡ bờ.

Thất Sát Thủ Túc Xá giật mình kinh hãi, vội trảm thân lấy tấn dồn khí đơn điền vận hết mười hai thành công lực vào đơn chưởng chống đỡ luồng lực đạo cực kỳ mạnh mẽ của Liễu Tồn Trung.

Vương Hữu trưởng lão đứng cạnh đó chăm chú quan sát phát giác thấy Liễu Tồn Trung vẫn điềm nhiên như thường, miệng nhếch mép cười. Lão nhìn lại Túc Xá chỉ thấy trán y nổi đầy gân xanh người hơi ngã về phía sau hiển nhiên đã có hiện tượng sắp bị kiệt lực.

Vương Hữu trưởng lão thấy vậy giật mình kinh hãi thầm, vì Túc Xá chưởng lực nổi danh khắp giang hồ, mà nay chỉ mới tiếp xúc với Liễu Tồn Trung đã biểu lộ sự thua kém rất xa.

Vương Hữu trưởng lão chỉ sợ Túc Xá bị bêu xấu giữa đường trường hồng hết đại sự sau này, vội cười ha hả cất tiếng nói :

- Túc trưởng lão tuổi tác đã cao, thế thì hà tất phải thử thách với tiểu sư đệ của mỗ làm chi.

Liễu Tồn Trung nghe Vương Hữu trưởng lão nói như vậy miệng chỉ lạnh lùng thốt hai chữ tái kiến, thân kinh lực lại quay đầu bỏ đi thẳng.

Thất Sát Thủ Túc Xá mặt mũi đỏ gay thái độ rất hổ thẹn gượng nói :

- Vương lão huynh, tại sao không để mỗ cho tiểu tử ấy một bài học

đích đáng một phen.

Vương Hữu trưởng lão cười nói :

- Bây giờ vẫn hãy còn là quá sớm.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận xen lời :

- Hợp sức bốn người chúng ta lại, mỗi không tin không thắng được tên họ Liễu ấy. Lão huynh vẫn thường nói tiểu tử này là một mối rất đáng ngại cho Đông Doanh, sao không thừa cơ này diệt trừ y đi thì còn đợi tới lúc nào nữa?

Vương Hữu trưởng lão nói :

- Từ lão đệ chỉ biết một mà không biết hai. Tiểu tử này gần đây tiếng tăm đã lừng lẫy khắp giang hồ xưa nay, ở trong bang rất được lòng bang chúng. Nếu như hạ sát y ngay tại nơi đây thì sợ sẽ không tránh được sự dị nghị giang hồ, và sẽ làm hỏng hết đại sự. Hãy nghe lời Thông Thiên Hiểu sư gia đi.

Tử Ngọ Quả Lý Phùng nói :

- Như vậy chúng ta đã thả hổ về rừng, một ngày y còn tồn tại là chúng ta còn một mối lo canh cánh bên lòng. Vương Hữu trưởng lão huynh thật đã quá so đo để đánh mất cơ hội tốt này.

- Không phải như Lý lão đệ nghĩ đâu. Đây cũng là một diệu kế trong cầm nang của Thông Thiên Hiểu sư gia gọi là “dục cầm tiên túng” (thả lỏng trước, bắt lại sau). Bên trong đó còn tiềm ẩn một kế hoạch khác.

Túc Xá, Từ Cận, Lý Phùng nghe nói liền đưa mắt nhìn nhau, không hiểu kế hoạch khác ấy của Thông Thiên Hiểu sư gia ra sao?

Vương Hữu trưởng lão thấy chúng mặt đều lộ vẻ hoài nghi liền tiếp :

- Điều này gọi là thiên cơ bất khả lậu. Chúng ta tạm thời buông tha tên Liễu Tồn Trung, sau này sẽ căng một mẻ lưới bắt trọn ổ những bọn xưa nay vẫn tự xưng là võ lâm hiệp nghĩa đạo gì đó. Các vị hãy đợi cho.

Hãy nói Liễu Tồn Trung rời khỏi Tổng đàn, trong lòng tính toán thầm, rồi đi thẳng về phía thành nội. Cứ mỗi một khúc quanh, chàng lại dùng phấn trắng vẽ một dấu mũi tên.

Chàng vẽ liên tiếp hơn mười nơi thì đã tới một tiểu khách sạn ở phía đầu thị trấn. Liễu Tồn Trung bước vào khách sạn mượn một căn phòng nhỏ. Trong một góc phòng chàng lại vẽ một cái vòng tròn nhỏ. Phở kỵ bưng một bình trà nóng tới rồi hỏi :

- Khách quan muốn xơi gì nữa không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đem tới cho ta một bình rượu với một cân thịt bò làm hai cái chén và hai đôi đũa.

Tên phổ ky ngạc nhiên hỏi :

- Khách quan chỉ có một mình, mà lại dùng tới hai chén hai đôi đũa như vậy?

Liễu Tồn Trung nói :

- Không lâu nữa bằng hữu của ta cũng sẽ tới.

Tên phổ ky vâng vâng da dạ rồi quay mình bỏ đi. Không lâu sau y đã dọn rượu thịt lên đầy đủ rồi lui ra bên ngoài.

Liễu Tồn Trung khẽ khép cửa phòi lại đưa chén rượu lên môi nhắm nháp.

Bỗng chàng thấy cửa phòng hé mở, vội ngừng đầu lên nhìn, thấy một đại hán trung niên ăn mặc theo lối nhà buôn lách mình bước vào.

Người nọ vừa trông thấy Liễu Tồn Trung đã dập đầu hành lễ, nói :

- Tiểu sư tổ bình an.

Liễu Tồn Trung vội đỡ người nọ dậy, ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ là ai thế?

Đại hán trung niên đáp :

- Đệ tử họ Tân tên là Tài Phú thuộc huynh đệ Cái bang tới nhận sự sai bảo của tiểu sư tổ.

Liễu Tồn Trung nài :

- Hay lắm! Tân Tài Phú hãy ngồi xuống đây nói chuyện đã.

Tân Tài Phú nói :

- Đệ tử đâu dám thế.

Liễu Tồn Trung thở dài nói :

- Thôi chớ có câu nệ tiểu tiết làm chi nữa. Liễu mỡ cho bày sẵn thêm một phần bát đĩa, người không thấy hay sao?

Lúc ấy Tân Tài Phú dùng ngón tay chấm vào rượu viết lên mặt bàn hai chữ Thi Huyền.

Liễu Tồn Trung lúc ấy mới cảm thấy khoan tâm phần nào hỏi tiếp :

- Thế hiện tại Thi Huyền trưởng lão ở đâu?

Câu này chàng hỏi rất nhỏ. Tân Tài Phú khẽ đáp :

- Ở Tổng đàn.

Liễu Tồn Trung giật mình thất kinh hỏi :

- Vị ấy vẫn còn ở Tổng đàn ư? Thế tại sao không gặp ta?.

Tài Phú đáp :

- Vị ấy bị Vương Hữu trưởng lão bí mật canh giữ rất chặt chẽ, ra khỏi cửa phòng nửa bước cũng không xong.

Liễu Tồn Trung mới à một tiếng, hỏi tiếp :

- Nếu vị ấy đã bị Vương Hữu trưởng lão bí mật giam lỏng thì sao có thể phái bạn tới đây gặp ta được?

Tân Tài Phú đưa mắt liếc nhanh hai bên tả hữu một cái dường như sợ có người nghe lén ở ngoài cửa, Sau cùng y đưa ngón tay chấm vào rượu viết :

- Chúng tôi đã sớm có nội ứng ở bên trong.

Liễu Tồn Trung rất mừng rỡ liền dùng Truyền âm nhập mật hỏi :

- Người làm nội ứng đó là ai?

Tân Tài Phú viết :

- Hải Đế Sa Lý Cửu.

Liễu Tồn Trung lại hỏi :

- Trừ Lý Cửu ra thì còn ai nữa?

Tân Tài Phú viết :

- Đệ tử nghe nói còn có Thần Thâu Giản Lão Nhị cùng Xuyên Địa Thủ Trần Tứ hai người, nhưng họ cùng đệ tử chỉ chuyên phụ trách liên lạc ở bên ngoài.

Liễu Tồn Trung rất mừng rỡ, nghĩ bụng :

- “Ta ước đoán không sai chút nào, Thi Huyền trưởng lão đã có kế sách sẵn rồi.”

Chàng lại nghe thấy Tân Tài Phú nói :

- Hiện giờ Tổng đàn đã bị Đông Doanh hoàn toàn khống chế rồi.

Liễu Tồn Trung nói :

- Ta đã biết rõ điều đó. Chỉ có một điều quái lạ, với một vị trưởng lão như Vương Hữu mà cũng cam tâm làm chó săn cho ngoại bang táng tận lương tâm như vậy khiến ta nhức óc khôn tả.

Tân Tài Phú nói :

- Cuộc thế suy vị, lòng người biến đổi. Vương Hữu trưởng lão thấy triều đình Đại Tống của chúng ta chỉ còn nửa mảnh giang sơn sớm tối đây không biết lúc nào lọt vào tay ngoại bang. Hơn nữa, tên Miêu Truyền lại cấu kết với bọn người Kim, hy vọng trong tương lai sẽ được giữ ngôi vị Hoàng đế bù nhìn. Vì vậy Vương Hữu mới xuất mưu đồ quý riêng tư, cho phong thê ấm tử không còn nghĩ tới tiền đồ dân tộc nữa.

Liễu Tồn Trung suy nghĩ giây lát nói :

- Hiện tại Bang chủ chỉ là một tên giả dạng mà giống đến như vậy?

Tân Tài Phú hỏi :

- Tại sao tiểu sư tổ lại biết được đó là Bang chủ giả?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Lão Vương Hữu dù có kỹ lưỡng đến thế nào cũng không thể qua mắt được mõ. Nhưng mõ vẫn tương kế tựu kế chưa lọt mặt nạ y ra vội để chờ cho cơ hội thuận tiện.

Tân Tài Phú khen ngợi :

- Tiểu sư tổ thật là người tài trí. Đến như đệ tử không được Thi Huyền trưởng lão tiết lộ cho biết đó chỉ là Bang chủ giả mạo thì đệ tử không thể nào tin được việc này. Theo Thi Huyền trưởng lão ước đoán thì việc cải trang cho Bang chủ giả này tất nhiên phải là thủ đoạn của Miêu Cương Thiên Diện Yêu Hồ.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Thế Bang chủ hiện tại ở nơi nào? Thi Huyền trưởng lão có hay biết không?

Tân Tài Phú đáp :

- Đệ tử cũng không được rõ, và Thi Huyền trưởng lão cũng không đề cập chuyện này với đệ tử.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Nếu vậy hiện tại vị ấy trao phó cho người sứ mạng gì?

Tân Tài Phú đáp :

- Hái Đễ Sa Lý Cửu có chuyển giao một bức cẩm nang của Thi Huyền trưởng lão cho đệ tử, hiện còn để ở trong người đây, tiểu sư tổ xem xong sẽ biết ngay.

Đoạn y thò tay vào người móc ra một phong thư dâng lên cho Liễu Tồn Trung, hớp một ngụm rượu rồi cáo từ rút lui ngay. Liễu Tồn Trung mở bức cẩm nang ra, đã nhận được ngay bút tích của Thi Huyền trưởng lão nhưng nét bút rất thảo, vừa xem đã biết ngay là ông ta viết một thời gian ngắn ngủi, vội vàng.

Trong bức mật thư ấy có đề ra hai nhiệm vụ Liễu Tồn Trung phải nỗ lực hoàn thành, không thể thất bại được. Việc thứ nhất là để ý việc người Kim xâm nhập phía Nam. Theo những lời lẽ trong mật hàm, thì Thi Huyền trưởng lão đã nhận được mật báo Thống soái Kim Quốc Hoàn Nhan Xương sẽ đem đại quân tức tốc xuống miền Nam. Mục tiêu tấn công là Trấn Giang. Vị đại tướng thủ giữ Trấn Giang là Tân Khí Tật.

Trong thư Thi Huyền trưởng lão còn chỉ thị, Tân Khí Tật là một vị danh tướng đại tài của nhà Tống, văn võ song toàn rất được lòng quân dân nên việc đối kháng với Hoàn Nhan Xương không còn thành vấn đề nữa, duy có một việc đáng lo ngại là Trấn Giang tiếp giáp với Bắc Cỗ sơn là cứ địa trọng yếu của Đông Doanh. Trước đây Hoàn Nhan Xương đã có lần bí mật tới Kiện Khang cũng là để lợi dụng Bắc Cỗ sơn hiểm trở ấy để thiết lập cơ quan chủ yếu.

Thi Huyền trưởng lão cảnh cáo: nếu như Hoàn Nhan Xương tấn công Trấn Giang thất bại tất nhiên y sẽ hạ lệnh cho Đông Doanh phái cao thủ ám toán Tân Khí Tật, thật dễ như trở bàn tay.

Thi Huyền trưởng lão nói ông ta đã sớm cho cao thủ ẩn phục ở Trấn

Giang để ngấm ngấm tương trợ Tân Khí Tật cho được vẹn toàn. Liễu Tồn Trung ngoài việc góp sức đương đầu với bọn thích khách ra lại còn có nhiệm vụ biến chuyển tình thế phản khách vi chủ nữa, và phải làm sao uy hiếp được Hoàn Nhan Xương, bức bách y phải thoái binh. Chớ nên lấy tính mạng của y làm chi, vì nếu chỉ giết được một tên Hoàn Nhan Xương thì không lấy làm lợi ích mà việc bắt buộc y phải lui binh mới là thượng sách.

Nhiệm vụ thứ hai là Liễu Tồn Trung phải mau đi tiếp sức với năm đại môn phái trong võ lâm, báo cho họ biết biến cố trong Cái bang để các môn phái ấy nhận rõ được mục tiêu hoặc là sẽ liên lạc với các lực lượng chờ dịp đối phó. Theo sự tính toán của Thi Huyền trưởng lão thì Thông Thiên Hiểu sư gia của Đông Doanh sẽ thi hành sách lược tầm ăn dâu tiêu diệt dần mòn các đại môn phái trong võ lâm Trung Nguyên, sau đó sẽ dựng lên những môn phái bù nhìn đặt dưới quyền cai quản. Đông Doanh sẽ nghiêm nhiên thành võ lâm minh chủ của Trung Nguyên. Nếu như để kế sách này của Thông Thiên Hiểu thực hiện được thì binh lực đối kháng sẽ bị suy yếu không ít. Đông Doanh sẽ tạo dựng công lao lớn với người Kim và cho Miêu Truyền lên làm Hoàng đế bù nhìn đưa dân tộc vào chỗ nô lệ một cách dễ dàng.

Liễu Tồn Trung đọc kỹ bức mật thư ấy của Thi Huyền trưởng lão. Chàng cảm thấy lửa giận sôi lên sùng sục, mặt lộ đầy vẻ căm phẫn vô mạnh xuống bàn, đứng dậy hậm hực nói :

- Dù có phải mất đầu chảy máu, một bậc đại trượng phu xứng đáng đứng ở trên cõi đời này dù sao cũng phải xả thân hy sinh cho tổ quốc. Tới lúc Liễu Tồn Trung này hành động, nếu ta không bảo hộ được mạng sống của Tân tướng quân người đang nắm giữ vận mạng tổ quốc thì ta nguyện sẽ tự sát ngay tại chỗ.

Chàng mới nói tới đó đột nhiên thấy một mùi hương như lan như xạ bay vào mũi, Liễu Tồn Trung bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng chỉ muốn lảo ra ngủ một giấc.

Liền lúc đó có một bóng người phá tung cửa sổ lướt vào giơ tay ra chụp lấy phong mật thư để ở trên bàn rồi lại nhanh như gió thoáng lướt vèo qua bên ngoài cửa sổ.

Liễu Tồn Trung giật mình thất kinh, cơn buồn ngủ chợt biến mất. Một mặt vội vận công đẩy luồng hương thơm ấy ra khỏi ngũ quan, đồng thời tung mình đuổi theo ngay.

Đột nhiên chàng cảm thấy phía sau gáy có tiếng gió đao kiếm tấn công tới, biết có người tấn công lén, nhưng vì gấp rút muốn đoạt lại bức mật thư nên không suy nghĩ gì cả, sử dụng luôn thức Lợi Thiệp Đại Xuyên thuận tay vỗ ra luôn.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu hự rồi im bất tức thì. Với kinh nghiệm dày dặn, chàng biết rõ tên đánh lén nọ đã bị thức chuông Lợi Thiệp Đại Xuyên đó đánh chết rồi.

Liễu Tồn Trung không quay đầu lại như một ngôi sao xẹt tung mình bắn thẳng về phía trước. Chỉ thấy người đang chạy ở phía trước mặt kinh trang màu xám khinh công rất cao siêu. Liễu Tồn Trung gia tăng kinh lực liền thân ngấn được khoảng cách hơn mười trượng tức thì. Người nọ lướt thẳng vào trong thị trấn nhanh nhẹn qua phải quẹo trái như một con rắn xuyên cây, khiến cho những người ở các dãy nhà hai bên đường không biết nảy sinh chuyện gì vội sợ hãi khép chặt cửa lại. Như vậy khiến Liễu Tồn Trung lại càng nhận rõ mục tiêu hơn. Chàng thét lớn một tiếng như một con quái vật lừng không phi thân lên. Trong nháy mắt đã theo sát tới sau lưng tên nọ. Người nọ không ngờ khinh công của Liễu Tồn Trung lại mau lẹ tới mức đó, trong lòng kinh hãi thâm, trường kiếm ở sau lưng đã rút ra khỏi vỏ.

Y liền sử dụng chiêu Long Quyển Phong chuyển người quét ngược một thế. Người này rút kiếm, chuyển người, phạt ngược ba động tác đó như là được phát động cùng một lúc nhanh nhẹn khó tả.

Liễu Tồn Trung vừa lướt tới sau lưng y chưa kịp phòng bị toàn thân lộ liễu đột nhiên cảm thấy trước mắt ánh sáng bạch lóa lên, mũi kiếm của đối phương đã quét tới ngang hông. Tình thế này khiến chàng không thể nào chuyển mình né tránh được nữa, vội vàng búng vào thân kiếm một cái.

Chỉ nghe đến tanh một tiếng kêu như long ngâm dư âm vang lên bất tuyệt.

Liễu Tồn Trung búng thế này không phải là tầm thường, khiến hổ khẩu tay của đối phương tê tái cực độ. Liễu Tồn Trung quát hỏi :

- Kiếm tốt lắm! Các hạ là ai?

Đối phương không cất tiếng đáp, vũ lộng trường kiếm lại tấn công thẳng vào Thái Dương huyết bên trái Liễu Tồn Trung.

Chiêu thức tới nửa chừng đột nhiên chuyển sang Thái Dương huyết bên phải, kiếm pháp cực kỳ tinh xảo. Liễu Tồn Trung né phải tránh trái liên tiếp. Tay kiếm tự tin của đối phương dường như đã được tăng gia, vẫn lóe ra những luồng ánh sáng lấp lánh. Nhát kiếm thứ ba, nhát kiếm thứ tư đã như bạch xà vờn ẩn đăm thẳng tới ngực chàng.

Liễu Tồn Trung gót chân hơi chuyển động ra phía sau lưng đối phương giơ chuông lên vỗ luôn một thế. Thế thức này chính là chiêu số trong Phân Cung Quái Tượng.

Tên nọ liền bị vỗ trúng Vân Xu huyết ngã lăn ra đất tức thì.

Liễu Tồn Trung thâu hồi bức thư đang định tra hỏi khẩu cung đối phương được ai phái tới, nhưng chàng đưa mắt nhìn đã thấy hai mắt tên nọ nhắm nghiền. Thì ra y đã sớm bị chiêu thức của Phân Cung Quái Tượng làm chấn động đến tắt thở.

Liễu Tồn Trung thở hắt ra một cái, trong lòng nhẹ nhàng, chỉ sợ chàng không kịp thời đoạt lại bức thư, thì hậu quả sẽ biết bao. Nếu Vương Hữu mà biết được Thi Huyền trưởng lão ngấm ngấm thảo kế hoạch đương đầu, tất nhiên lão sẽ xuống tay hạ sát để trừ hậu hoạn và sự an toàn của Tân Khí Tật thể nào cũng bị ảnh hưởng.

Liễu Tồn Trung tính toán thầm, rồi quyết định y theo kế hoạch của Thi Huyền trưởng lão chỉ thị mà hành sự, trước tiên tới Trấn Giang hoàn thành sứ mạng, rồi mới đi thông tri cho võ lâm ngũ đại môn phái.

Nghĩ đoạn, chàng liền rảo bước, nhằm thẳng phương hướng Trấn Giang tiến phát.

Dọc đường, chàng nghe mọi người đồn đại Liễu Tồn Trung thì ra nguyên là một tên lòng gian xảo hiểm độc, một tên tiểu nhân háo sắc cường gian bất thành, sát nhân diệt khẩu.

Liễu Tồn Trung cảm phần cực độ, nhưng không hề có cách gì để biện bạch được.

Một hôm, chàng đi ngang qua một tửu quán, thấy trong quán có rất nhiều nhân vật giang hồ tụ tập, ngoài ra lại còn các trà khách vừa ăn uống vừa nhỏ to bàn tán. Có người nghiêng rằng, nắm tay đập xuống bàn bôm bốp như đang cực kỳ cảm hận.

Liễu Tồn Trung một là đã đói bụng, hai là cảm thấy hiếu kỳ, chàng liền kéo thấp chiếc nón rơm rách che quá ngang mày rồi lớn bước vào bên trong, kiếm một chỗ ngồi xuống.

Vừa an tọa chàng đã nghe có người vỗ bàn lớn tiếng mắng chửi :

- Tên chó má Liễu Tồn Trung nếu gặp phải tay lão tử thì đứng mong đầu được dính liền trên cổ.

Một người khác nói :

- Tên Liễu Tồn Trung võ công cái thế, bạn có bản lĩnh gì mà có thể đem được đầu y rời khỏi cổ như vậy.

Người nọ hùng hổ lớn tiếng nói :

- Dù lấy đầu tên đó không được lão tử cũng quyết liều mạng với y một phen.

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn thấy người quanh đó đều bộc lộ vẻ đồng tình với người nọ, ai nấy đều cảm phần hiện lên trên nét mặt. Chàng lặng lẽ lắng tai nghe tiếp. Thì ra bọn họ đa số đều đàm luận việc đem nọ Liễu Tồn Trung cường gian một lương gia phụ nữ.

Sau khi thỏa mãn thú tính y liền ra tay hạ sát. Trên tường có vẽ lại một cảnh liễu thật lớn. Đó chính là dấu hiệu mà Liễu Tồn Trung khi mới xuất đạo thường để lại sau khi ra tay thanh toán bọn giang hồ bại loại.

Trong lúc mọi người đang xôn xao bàn luận bỗng thấy một thiếu phụ sau lưng cổng hai đứa trẻ nhỏ trước ngực có đeo một miếng vải trắng viết bốn chữ bằng máu như sau: “Thế phu báo cừu” vừa khóc rất thảm thiết vừa bước vào trong quán.

Mọi người vừa thấy tình cảnh đó, một số đã sớm đoán được tám nhín thành nhưng đã có người cất tiếng hỏi :

- Ủa! Vị đại tẩu kia, ai giết chết trượng phu đại tẩu thế?

Thiếu phụ nọ vừa thấy người kia hỏi vội ngừng chân lại nức nở tiếp :

- Tên Liễu Tồn Trung đấy.

Mọi người nghe dứt đều giận dữ ồn ào nói :

- Lại là tên Liễu Tồn Trung! Nhưng tại sao y lại giết chết trượng phu của tẩu tẩu? Có tư thù gì chẳng?

Thiếu phụ nức nở đáp :

- Không phải. Tên nọ ngày nọ định cưỡng gian tiện thiếp, trượng phu tiện thiếp tới khuyên can liền bị y giết chết luôn tại chỗ.

Nàng nọ vừa dứt lời, mọi người quanh đó lại đua nhau thóa mạ Liễu Tồn Trung một hồi. Nhưng có người sáng suốt hơn, vội hỏi :

- Đại tẩu tại sao lại biết được tên hạ sát trượng phu chính là Liễu Tồn Trung?

Thiếu phụ đáp :

- Y cùng trượng phu tiện thiếp giao chiến rất kịch liệt làm kinh động mọi người. Trong số có người được mục kích y vỗ ngực tự xưng danh là Liễu Tồn Trung, bảo cứ việc tìm y mà báo thù.

Lại có người hỏi :

- Thế trượng phu của tẩu tẩu là ai?

Thiếu phụ đáp :

- Trượng phu của tiện thiếp là một tiêu sư, đệ tử của phái Hoa Sơn.

Mọi người đồng thanh à lên một tiếng. Một người lại hỏi :

- Đại tẩu với thân phận nữ lưu thế này làm sao có thể báo thù được?

Thiếu phụ đáp :

- Tiện thiếp sẽ lên tận Hoa Sơn thừa rõ chuyện này với người chủ đạo môn, để nhờ vị ấy giải quyết với tên họ Liễu.

Thiếu phụ dứt lời liền bỗng con định quay người bước ra khỏi quán.

Đang lúc ấy, bỗng có một thư sinh dáng dấp nho nhã, ăn mặc nho phộc, tay phe phẩy chiếc quạt, từ một chiếc bàn đầu sảnh đứng dậy, tiến tới cạnh thiếu phụ, hỏi :

- Đại tâu khoan đi đã. Hãy cho tại hạ biết hiện tại đại tâu định đi đâu?

Thiếu phụ dừng bước, đáp :

- Tiệm nữ định đi Hoa Sơn.

Thư sinh nói :

- Đại tâu bảo trượng phu bị Liễu Tồn Trung giết hại, điều này không thể tin cậy được.

Thiếu phụ nói :

- Y đã tự xưng danh mình như vậy, tại sao lại không thể tin cậy được?

Thư sinh mỉm cười nói :

- Chính y tự xưng danh như thế mới không thể tin được. Liễu Tồn Trung đã là một tên giặc hái hoa lại còn là hung thủ sát nhân, giữa chốn đông người đáng lẽ phải ẩn danh mai táng để không ai phát giác mới đúng, tại sao lại còn tự xưng tên tuổi ra như vậy?

Thư sinh nọ phân tích như trên rất hợp tình hợp lý khiến những người hiểu biết quanh đó đều khẽ nhìn nhau gật đầu bảo phải.

Liễu Tồn Trung nghe giọng nói của thư sinh nọ có vẻ rất quen tai vội đưa mắt liếc nhìn. Chàng mãi mãi như đã gặp người này ở đâu rồi nhưng không sao nhớ rõ được là ai? Thì tại đã nghe thấy thiếu phụ hỏi :

- Tướng công là người như thế nào của Liễu Tồn Trung? Tại sao lại biện bạch thay y như thế?

Tiếp theo đó liền có người phụ họa :

- Đúng vậy! Đúng vậy! Bằng hữu kia, bạn là người đọc sách tại sao lại cấu kết với tên giặc hái hoa Liễu Tồn Trung như thế?

Bỗng thấy nét mặt rất tuấn tú của thư sinh đỏ bừng, rồi như bông hoa hải đường mới hé, trông rất xinh đẹp, nhưng lập tức khôi phục lại được sự bình thản như trước lạnh lùng hỏi :

- Xin các vị chớ có ăn nói hàm hồ. Tại hạ là một người chuyên lấy việc đọc sách làm thú vui, sao lại có thể cấu kết với Liễu Tồn Trung được?

Có người liền hỏi :

- Nếu không thế thì tại sao các hạ lại biện bạch thay tên họ Liễu làm chi?

Thư sinh tuấn tú nọ bình tĩnh đáp :

- Vì tiểu sinh là một người đọc sách thì phải am hiểu đạo lý. Nếu không thông suốt được điều trên thì chẳng khác gì một sách. Tiểu sinh căn cứ theo đúng tình lý mà phân tách, đã nhận ra tên giặc hái hoa nọ không phải là Liễu Tồn Trung chứ không có ý gì muốn bênh vực cho y cả.

Có người nói :

- Thế các hạ có bằng chứng gì mà dám quyết đoán Liễu Tồn Trung không phải là tên giặc hái hoa?

Thư sinh đáp :

- Liễu Tồn Trung đã chết ở hàn đàm, điều này không ai là không hay biết. Như vậy một người đã chết thì làm sao có thể là giặc hái hoa được?

Có người cười ha hả, nói :

- Lão tử cho người là một tên ngốc thư sinh thật quả không sai chút nào. Những tin trên giang hồ đồn đại tên giặc hái hoa Liễu chết ở hàn đàm đều là những tin hão huyền. Không đúng sự thật. Gần đây tên họ Liễu mới trở về Tổng đàn Cái bang, cưỡng gian phụ nữ, rồi sát nhân diệt khẩu, chuyện này các nhân vật Cái bang đều đã đích mắt trông thấy.

Lại một người khác xen lời nói :

- Những lời lẽ của vị này rất đúng. Tên giặc hái hoa nọ sau khi đã sát nhân lại còn tác oai tác quái. Sau Cái bang Vương Hữu trưởng lão xuất hiện, sử dụng một chiêu Đại Cầm Nã thủ tuyệt diệu mới bắt giữ được y.

- Nếu đã bắt được tên họ Liễu sao không hạ sát y luôn còn để làm chi? Vì thả hổ về núi mới di họa cho tới hiện giờ.

Người nọ đáp :

- Các hạ không biết đấy thôi. Vương Hữu trưởng lão là một người có lòng đại từ bi. Cái bang Bang chủ đối với tên họ Liễu lại có ân tình như phụ tử, thì sao mà nhẫn tâm giết y được, nên chỉ cảnh cáo y không được tái phạm nữa, rồi trục xuất ra khỏi bang phái.

Người nọ dứt lời thì người quanh đó đều chép miệng than :

- Đáng tiếc! Đáng tiếc không ngớt.

Lại có người hậm hực nói :

- Nếu như Vương Hữu trưởng lão không nghĩ tình đồng môn mà tha tên họ Liễu ra, thì lúc này đâu đến nỗi các lương gia phụ tử bị y hãm hại.

Tiếp theo đó, mọi người lại đưa nhau nguyên rùa một hồi.

Chỉ nghe thấy thư sinh tuần tú sắc mặt bỗng biến đổi Liễu Tồn Trung ngồi ở một góc kéo thấp chiếc nón rơm cho đến nửa mặt găm đầu xuống, cặm cúi ăn nhậu. Giây lát sau thừa lúc mọi người không lưu ý đến chàng liền thò tay vào trong người móc ra ít bạc vụn đặt trên bàn, rồi lách mình ra khỏi cửa, tìm tiểu lộ đi thẳng, nghĩ bụng :

- “Không biết thư sinh công tử nọ là ai thế? Sao lại biện hộ thay mình như vậy? Chẳng lẽ y biết mình không phải là hạng người xấu xa

chăng?”

Nghĩ đoạn, chàng rất có cảm tình với thư sinh nọ, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được đã gặp chàng ta ở đâu. Chàng chỉ cảm thấy thư sinh nọ đối với mình rất có thiện cảm.

Lúc này vì chàng vội vã tới Trấn Giang thi hành nhiệm vụ mà Thi Huyền trưởng lão đã trao phó trong bức mật thư cho nên không tiện nghĩ nhiều, liền vội lên đường ngay.

Chiều tối hôm ấy chàng tới một địa phương tên là Hồ Gia Mô.

Nơi đây là một tiểu trấn có khoảng vài chục nông gia. Nhà nào nhà nấy đều có hàng rào trúc và mái thì lợp bằng tranh.

Có vài ba nhà đã thấp nển. Cảnh sắc nơi đây như một chốn đồng quê rất vắng vẻ tĩnh mịch.

Phía nam địa phương này ăn thông với một đại lộ trực chỉ Trấn Giang. Liễu Tồn Trung tiến vào trong trấn, nghĩ thầm :

- Nếu ta cứ tiếp tục lên đường, thế nào cũng lỡ mất chốn nghỉ chân. Chi bằng hãy nên nghỉ tạm ở nơi đây một đêm thì hơn.

Đoạn chàng ngừng đầu lên nhìn thì thấy trước mặt có một trang viện rất lớn rộng, cách chàng không xa lắm.

Chàng vội rảo bước tới gần. Trước cửa trang viện nọ có hai hàng thùy dương. Hai cánh cửa khép chặt. Liễu Tồn Trung tiến tới khẽ gõ cửa. Giây lát sau, cánh cửa hông hé mở. Một người ăn vận theo lối gia nhân thò đầu ra hỏi :

- Khách quan định tìm ai thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tại hạ là người qua đường. Hiện tại trời đã sắp tối không có nơi nghỉ chân, cảm phiền chủ nhân cho nghỉ đỡ một đêm.

Người nọ đáp :

- Đây là trang viện của Hồ thái công, tiểu nhân không dám tự liệu quyết định.

Liễu Tồn Trung nói :

- Vậy cảm phiền đại các vào thông báo hộ. Nếu như vị chủ nhân ưng thuận thì tại hạ xin nạp tiền phòng đầy đủ.

Tên gia nhân nọ liền vâng lời, quay người đi vào bên trong.

Không lâu sau hắn bước ra nói :

- Trang chủ xin mời khách quan vào.

Liễu Tồn Trung vội nói :

- Cảm phiền.

Rồi chàng tiến vào bên trong ngay. Tên gia nhân nọ vội đóng kín cửa lại gài then cẩn thận rồi mới quay người lại dẫn đường.

Bỗng lại nghe thấy bên ngoài cửa có người kêu gọi :

- Vị ca ca quản gia khoan đóng cửa đã.

Liễu Tồn Trung nghe tiếng nói ấy rất quen thuộc, lại lắng tai nghe tiếp. Người phía ngoài cửa nói :

- Xin ca ca hãy thõ cửa giùm tại hạ với.

Tên gia nhân nọ cau mày lại có vẻ bức bối. Liễu Tồn Trung đã cười nói :

- Người ở bên ngoài là bằng hữu của tại hạ đấy. Xin đại ca hãy giúp luôn họ một phen.

Tên gia nhân nọ đáp :

- Nếu đã là bằng hữu của khách quan thì không sao cả.

Đoạn y liền hạ then cửa ra. Chỉ thấy một thư sinh nho phục lách mình vào. Tên gia nhân nọ trở mắt lên nhìn nghĩ bụng :

- Người này anh tuấn thật?

Liễu Tồn Trung vừa trông thấy người đó đã nhận ra ngay là nho sinh công tử đã biện hộ cho mình ở tửu quán ban nãy.

Chàng vốn rất có cảm tình với thư sinh nọ liền tươi cười hỏi :

- Các hạ cũng đã tới rồi đấy ư?

Thư sinh nọ ngạc nhiên vô cùng nghĩ bụng :

- “Sao người này lại nhận biết được mình thế?”

Kỳ thật Liễu Tồn Trung không biết thư sinh nọ là ai, chỉ vì vừa rồi chàng đã lỡ nói với tên gia nhân nọ chàng là bằng hữu của mình cho nên mới làm ra vẻ quen thuộc.

Thư sinh nọ thấy Liễu Tồn Trung hỏi như vậy, chỉ hơi nhú mày gật đầu, nhưng không lên tiếng đáp lại, rồi cả hai người lặng lẽ bước theo tên gia nhân tiến vào trong đại sảnh.

Tên gia nhân thỉnh hai người ngồi đợi chờ giây lát, rồi nhanh chân chạy vào bên trong.

Không lâu sau y đã dẫn một vị lão giả bước ra. Vị lão giả nọ mặt mũi rất hiền từ, tuy lộ đầy vẻ lo lắng nhưng vẫn cố tươi cười. Liễu Tồn Trung cũng nhận ra ông ta đầy vẻ miễn cưỡng.

Lão giả nọ mời khách an tọa xong liền nói :

- Lão phu là Hồ công, trang chủ của trang viện này. Nếu có sự tiếp đãi sơ suất các vị chớ nên trách cứ.

Liễu Tồn Trung cùng thư sinh nọ đều nghiêng mình đáp: “Không dám”, lão giả nọ liền hỏi tiếp :

- Cao tước đại danh của hai vị xưng hô ra sao? Xin thứ lỗi cho lão hủ kiến thức kém cỏi, chưa được làm quen.

Thư sinh nọ nghiêng mình, đáp :

- Tiểu sinh họ Kha, đơn danh là Ngọc.

Lão giả thuận miệng nói một câu “ngưỡng mộ đã lâu” rồi lại quay

sang Liễu Tồn Trung như có ý chờ đợi.

Liễu Tồn Trung dẫn đo giây lát nghĩ bụng :

- “Nếu như ta xưng danh Liễu Tồn Trung ra thì tất nhiên vị thư sinh công tử này sẽ không giấu nổi sự kinh hãi, thậm chí còn hoài nghi mình là tên giặc hái hoa cũng nên”

Liễu Tồn Trung nghĩ tiếp :

- “Đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, chỉ cần vắn lòng không hổ thẹn với lương tâm thôi, chứ quyết không vì một vài lời bịa đặt mà phái hèn nhát giấu giếm tên tuổi của mình.”

Đoạn chàng vội nghiêng mình đáp :

- Tại hạ là Liễu Tồn Trung.

Ba chữ Liễu Tồn Trung vừa thốt ra khỏi miệng chàng, đã thấy lão giả Hồ Thái Công kinh hãi đến mặt biến sắc, run giọng hỏi :

- Khách quan... tên là gì?

Đang lúc ấy bỗng thấy một đại hán lưng đeo trường kiếm sát khí đằng đằng chạy bổ vào trong đại sảnh Hồ Thái Công mặt lộ vẻ kinh hoảng, vội chạy tới ẩn núp sau lưng Liễu Tồn Trung.

Đại hán nọ thấy Liễu Tồn Trung cùng thư sinh nọ ung dung ngồi cạnh đó bên nói :

- Thì ra đã mời được hai tên vô danh tiểu tốt này tới giúp đỡ.

Hồ Thái Công sợ hãi run lẩy bẩy không dám đáp lại. Đại hán nọ liền quay sang Liễu Tồn Trung quát hỏi :

- Tiểu tử mi là ai? Tối nay là ngày vui của Liễu Tồn Trung ta sẽ cưới con gái của lão giả họ Hồ này. Ai dám mời hai tiểu tử người tới đây uống rượu thế?

Thư sinh nọ cười hi hí hỏi :

Các hạ mà là Cái bang Liễu Tồn Trung, oai danh đã lừng lẫy khắp thiên hạ ư?

Đại hán nọ đáp :

- Chẳng lẽ mỗi lại còn phải giả mạo ư? Cái bang chỉ có một Liễu Tồn Trung mà thôi, chứ làm gì có hai Liễu Tồn Trung bao giờ.

Thư sinh nọ mỉm cười, nói :

- Tiểu sinh thường nghe giang hồ đồn đại, Cái bang Liễu Tồn Trung là một hán tử quang minh chính đại thì làm gì có những hành vi cưỡng đoạt phụ nữ lương thiện như thế này.

Đại hán cười khảnh khách, đáp :

- Đó chỉ là lão tử tạo ra như vậy để cho tai mắt giang hồ đầy thôi.

Hắc hắc.... Trên đời này thiếu nữ nào đã được may mắn lấy Liễu Tồn Trung mỗi làm chồng đó thật là tam sinh hữu hạnh. Còn tiểu tử mi là người như thế nào mà dám tới đây phá đám mỗi như vậy? Đại hán

trợn to mắt quay sang quát hỏi Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung lặng lẽ chậm rãi hớp một ngụm rượu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ là Liễu Tồn Trung.

Chàng vừa nói dứt lời, đại hán đã biến sắc mặt. Còn Hồ Thái Công thì lộ đầy vẻ hoài nghi. Chỉ thấy đại hán nọ hơi có ý khiếp sợ, hỏi :

- Người là Liễu Tồn Trung ư? Là Liễu Tồn Trung nào thế?

Liễu Tồn Trung ngừng mặt lên trời cười ha hả, nhại lại câu nói của y hỏi nầy :

- Cái bang chỉ có một Liễu Tồn Trung mà thôi, chứ làm gì có hai Liễu Tồn Trung bao giờ.

Đại hán nọ càng khiếp sợ thêm, trố mắt lên nhìn Liễu Tồn Trung một hồi, càng nhìn càng thất kinh vội thối lui về phía sau hai bước nói :

- Giỏi thật! Tiểu tử ngươi dám mạo nhận tên tuổi của Liễu Tồn Trung mỗ, phỉnh gạt Hồ lão đầu để được uống rượu. Được rồi, ngươi cứ chờ ở đó, lão tử trở về Cái bang điều tra kỹ rồi sẽ quay trở lại lột da lóc thịt ngươi cho hả giận.

Vừa nói, y vừa lui về phía sau lia lịa rồi quay mình co giò bỏ chạy.

Bỗng nghe thấy một tràng cười như điên như dại, Liễu Tồn Trung đã bay vèo qua đỉnh đầu, cản ở phía trước mặt đại hán nọ khoanh tay cười ha hả.

Đại hán giật mình thất kinh, vội quẹo sang bên định phá song cửa đào tẩu, nhưng đầu vai y mới chuyển động đã thấy thân hình Liễu Tồn Trung thấp thoáng, chàng đã chặn lấy song cửa tức thì.

Đại hán nọ tim đập thành thịch, bỗng liếc mắt nhìn thấy thư sinh nọ đang gắp một chiếc đùi gà lên định ăn, dường như không để ý gì tới chuyện xảy ra ở trước mắt, y liền nghĩ bụng :

- Tên này là một thư sinh yếu đuối trời gả không chặt, ta hãy tạm bắt giữ y làm con tin, rồi thừa cơ thoát thân sau.

Đoạn y liền nhảy bổ tới phía sau thư sinh tức thì. Bỗng nghe thấy thư sinh nọ khẽ kêu ối chà một tiếng, cả người lảo nhể lật ngửa ra phía sau. Sự đột ngột đó vừa may tránh thoát khỏi thế chộp đó của đại hán. Đại hán thân hình lảo đảo suýt té ngã thì ngã lộn ra đất.

Y ngừng mặt lên nhìn, đã thấy Liễu Tồn Trung đang đứng ở trước mặt khoanh tay mỉm cười.

Đại hán kinh hoảng khôn tả, vội rút trường kiếm ra khỏi vỏ sử dụng luôn chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân quét vào ngang hông Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung ung dung giơ tay lên búng một thế. Chỉ nghe đến tanh một tiếng. Sức búng này của chàng khiến cho hồ khẩu tay đại hán tê tái, không sao nắm vững được trường kiếm.

Chỉ nghe thấy loảng xoảng, y đã buông rơi thanh kiếm xuống đất, Liễu Tồn Trung đã nhanh nhẹn tiến lên, võ bồi theo một chưởng. Thế chưởng thật tinh luyện, phiêu hốt bất định.

Đại hán nọ cảm thấy dưới hông tê tái không sao cựa cựa được nữa. Liễu Tồn Trung giơ tay ra xách y lên ném tới trước mặt Hồ lão công, quát hỏi :

- Tên khốn kiếp này thuộc bang phái nào? Ai sai khiến người tới đây mạo xưng Liễu mỗ?

Đại hán trừng mắt nói :

- Lão tử là Liễu Tồn Trung, mạo xưng người hời nào?

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói :

- Công phu của người còn kém, chỉ biết võ vẽ vài ba miếng như thế này mà dám mạo xưng tên tuổi của Liễu mỗ để làm trò cười cho thiên hạ như vậy.

Dứt lời chàng bồng giơ hai ngón tay ra kẹp chặt lấy xương bả vai đại hán nọ khiến y đau đớn kêu la như bị chọc tiết, luôn miệng xin “Liễu đại hiệp tha mạng”

Liễu Tồn Trung trừng mắt hỏi :

- Ai sai khiến mi tới đây, phải mau khai ra ngay?

Hai ngón tay chàng lại gia tăng kinh lực, không khác gì một chiếc kẹp sắt nặng ngàn cân, khiến đại hán nọ không sao chịu nổi đau đớn đến chết đi sống lại, những giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán lăn dài trên hai gò má, rên rỉ lắp bắp hỏi :

- Liễu đại hiệp hãy ngừng tay, tiểu nhân sẽ khai!

Y vừa nói tới đó, Liễu Tồn Trung đột nhiên cảm thấy trước mắt mình có bóng lân quang lấp lánh vội lấy vung tay ra vỗ một thế, hất rớt hết đốm sáng màu lam Liền đó, chàng đã nghe thấy những tiếng kêu la “ôi chà” nổi lên không ngớt, Hồ Thái Công cùng đại hán nằm lăn lộn giữa giữa một hồi rồi buông xuôi tay bất động.

Liễu Tồn Trung giật mình thất kinh, định nhảy tới cứu giúp nhưng không còn kịp nữa, vì lúc ấy đại hán nọ cùng Hồ lão công đã sớm tắt thở rồi.

Lúc ấy thư sinh nọ từ từ bò dậy, rũ sạch bụi bám trên y phục thấy hai người nọ bị sát hại, chàng ta cũng hơi có vẻ sửng sốt vội nói :

- Liễu đại hiệp vừa giết chết hai người này đây ư?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Không phải. Đây là thủ đoạn của bọn đối đầu với tại hạ định giết người diệt khẩu. Tại hạ nhất thời sơ ý nên không làm sao cứu kịp.

Thư sinh ngờ ngác hỏi :

- Trong sảnh này có thấy ai xuất hiện đâu? Thì làm sao đối phương

có thể ra tay hạ sát người được?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Bọn chúng dùng một loại ám khí rất lợi hại để hạ sát họ. Đó là những vật này.

Vừa nói, chàng vừa giơ tay ra chỉ, chỉ thấy Thái Dương huyết bên trái Hồ thái công có cắm ba mũi Lăng tiêu màu lam. Còn đại hán thì giữa trán bị trúng một cái lỗ như đồng tiền rỉ rỉ máu đen.

Thư sinh lè lưỡi nói :

- Những vật nho nhỏ như thế này mà cũng có thể giết được người ư?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Trên giang hồ những ám khí dùng để giết người trong nháy mắt rất nhiều, thậm chí có những thứ chỉ như sợi lông bò mà cũng có thể giết chết người một cách rất dễ dàng.

Thư sinh lại hỏi :

- Tại sao máu của họ lại biến thành màu đen như thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Vì những ám khí này có tẩm thuốc độc rất mạnh, nên hễ ném trúng là máu biến thành đen ngay.

Thư sinh hỏi tiếp :

- Thế những ám khí này tên gọi là gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đó là những mũi Túy độc tam lăng tiêu.

Thư sinh lại hỏi :

- Ai dùng những loại ám khí này, Liễu đại hiệp có biết không?

Liễu Tồn Trung suy nghĩ giây lát mới đáp :

- Loại Túy độc tam lăng tiêu này, tại hạ dường đã có nghe ai nói qua một lần, nhưng nhất thời không sao nhớ được môn phái nào sử dụng.

Thư sinh chép miệng :

- Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật!

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Đáng tiếc cái gì?

Thư sinh đáp :

- Nếu như Liễu đại hiệp biết được người sử dụng Túy độc tam lăng tiêu này thuộc môn phái nào thì tất nhiên sẽ biết được tên mạo xưng tên tuổi mình để vu oan giá họa là ai?

Liễu Tồn Trung như chợt nghĩ ra điều gì liền nói :

- Các hạ cứ ngồi đây uống rượu, đợi chờ tại hạ ra ngoài kia giây lát sẽ về ngay.

Thư sinh thất kinh nói :

- Thế sao được! Tôi sợ lắm!

Đoạn chúng ta giờ tay ra chỉ hai xác chết nằm dưới đất.

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Họ đã chết rồi. Còn sợ cái nỗi gì?

Thư sinh run giọng đáp :

- Chết rồi mới sợ chứ. Chút nữa đây, các tráng đinh trong này tới nơi thấy vậy bảo tại hạ mưu sát Hồ lão công rồi ùa tới bắt trói tại hạ đem lên quan, người lại không có mặt ở đây thì lấy ai để cứu giúp tại hạ?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tại hạ đi sẽ trở về ngay, quyết không có chuyện gì xảy ra đâu.

Thư sinh mặt lộ đầy vẻ khó nghĩ, cuối cùng đành nhìn Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu.

Liễu Tồn Trung mỉm cười, trong lòng rất yên tâm, nhanh nhẹn phi thân qua cửa sổ lướt ra bên ngoài, chỉ trong nháy mắt chàng đã quay trở lại ngay.

Thư sinh nọ trở mặt hỏi :

- Người là thần tiên hay sao lại có thể phóng mình lướt đi như bay vậy?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Trên thế gian này làm gì có chuyện thần tiên. Đó là trong tiểu thuyết họ tưởng tượng ra đấy thôi. Vừa rồi lúc tại hạ lướt đi đó là sử dụng môn khinh công đấy.

Thư sinh ngẩn người hỏi tiếp :

- Khinh công ư? Đó là môn công phu gì thế? Hồi nhỏ tôi đọc sách Triệu Phi Yến hai tay vũ động như cánh chim, mình mảy mỏng nhẹ nhàng, như thế có phải là khinh công không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Câu chuyện Triệu Phi Yến đó không phải là khinh công. Môn khinh công mà tại hạ nói đây là môn luyện khí công phu của người luyện võ.

Thư sinh cười tươi như hoa nở nói :

- Học vấn của các hạ cao thâm quá khiến tại hạ nghe không hiểu gì cả. À, vừa rồi các hạ phi thân ra ngoài song cửa làm gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

Tại hạ đuổi theo tên đã phóng ám khí ngầm hãm hại mấy người này. Tiếc thay y đã đào tẩu mất.

Thư sinh nói :

- Chúng ta đi thôi. Nơi đây đầy xác chết tại hạ sợ lắm.

Liễu Tồn Trung nói :

- Đêm khuya thanh vắng thế này thì biết đi đâu.
 Vừa nói tới đó, chàng bỗng trông thấy phía hậu đường, trong bóng tối lờ mờ có người ẩn phục vội quát bảo :
 - Ai đó? Có mau bước ra đây không?
 Chỉ thấy trong xó tối bóng người lố nhố từ từ tiến ra. Liễu Tồn Trung nhìn kỹ nhận ra đó là các gia đình của trang viện này, chàng liền nói :
 - Hồ Thái Công đã bị các đồng đảng của tên này sát hại. Y đã giả danh làm Liễu Tồn Trung bị bại lộ, rồi bị đồng đảng giết chết để diệt khẩu. Tại hạ chính là Liễu Tồn Trung. Nếu như quan phủ có truy cứu việc này thì các người cứ việc theo như sự thực mà khai báo.
 Đoạn chàng hỏi tiếp :
 - Vị tiểu thư của Hồ Thái Công đâu sao không thấy ra đây?
 Bọn tráng đinh đáp :
 - Thái công đã cho con gái di chuyển sang nơi khác lánh nạn rồi.
 Liễu Tồn Trung nói :
 - Nếu vậy xin các vị làm chứng cho. Liễu Tồn Trung đây đầu đội trời chân đạp đất quyết không bao giờ làm những chuyện thương thiên bại lý. Tên này mạo danh vu oan giá họa chắc thể nào cũng có mưu mô gì. Trong sớm tối đây thể nào tại hạ cũng sẽ tìm ra manh mối.
 Bọn tráng đinh đều dập đầu răm rắp tuân theo, trong lòng bán tín bán nghi, nhưng không tên nào dám lên tiếng hỏi lại.
 Liễu Tồn Trung dứt lời liền quay sang thư sinh tiếp :
 - Bằng hữu họ Kha này, chúng ta đi thôi.
 Thư sinh tự xưng là Kha Ngọc có vẻ trù trừ hỏi lại :
 - Đêm khuya thế này, chúng ta biết đi đâu bây giờ?
 Liễu Tồn Trung không vui đáp :
 - Vừa rồi mỗi nói đêm hôm khuya khoắt thì biết đi đâu, các hạ nói nơi đây rất nhiều xác chết ở lại rất sợ hãi. Nay tại hạ nói đi, thì các hạ lại sợ đêm khuya, không chịu đi, như thế là nghĩa lý gì?
 Thư sinh cười hí hí, đáp :
 - Hiện tại nơi đây đã có thêm nhiều người, tại hạ không sợ nữa.
 Liễu Tồn Trung thở dài nói :
 - Mỗi đâu có ăn thịt các hạ mà bảo người nhiều với ít có quan hệ gì đâu?
 - Ai dám bảo đảm là các hạ không ăn thịt tại hạ? Khi các hạ đói bụng, nhảy tới ăn thịt tại hạ mà tại hạ võ công lại không bằng được các hạ thì biết đối phó ra sao?
 Liễu Tồn Trung đáp :
 - Các hạ là người đọc sách, mỗi không sao đối phó lại miệng lưỡi của các hạ. Vậy giờ các hạ quyết định như thế nào, mỗi cũng đành nghe

theo vậy.

Thư sinh đưa mắt nhìn mấy xác chết, mắt bỗng chớp nháy mấy cái nói :

- Thôi đi vậy. Nom mấy tử thi này sợ chết khiếp đi được!

Liễu Tồn Trung lắc đầu thờ ắt ra.

Hai người bước ra khỏi Hồ gia trang, lúc ấy vào khoảng canh ba, bốn bề lặng lẽ như tờ. Thư sinh đi theo sát lưng Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung biết chàng ta là một người chỉ chuyên ở trong thư phòng tham khảo sách vở, nên không tiện đi nhanh, sợ rằng chàng ta theo không kịp nên chỉ thủng thẳng bước, tuy vậy cũng đã bỏ xa thư sinh tới hơn hai trượng. Chàng đã nghe thấy tiếng thư sinh ở phía sau kêu gọi :

- Ôi chà! Đi chậm lại một chút nữa có được không?

Liễu Tồn Trung vội ngừng bước nói :

- Bằng hữu họ Kha này! Có lẽ tại hạ phải khóa hai chiếc giò này lại mới giảm bớt được tốc độ.

Thư sinh ở phía sau bỗng cất tiếng cười khanh khách nghe thật giòn giã êm tai. Liễu Tồn Trung nghĩ thầm :

- Kể cũng kỳ lạ thật. Sao giọng nói của vị bằng hữu này có lúc dường như rất quen thuộc mà mình nghĩ mãi không nhớ ra được mình đã gặp chàng ta ở đâu?

Chàng đang suy nghĩ thì thư sinh đi ở sau đã bắt kịp, hai người liền sánh vai nhau lướt đi. Liễu Tồn Trung hỏi :

- Bằng hữu vừa cười gì thế?

Thư sinh đáp :

- Tại hạ cười các hạ đấy.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Mỗ có gì là đáng cười?

Thư sinh đáp :

- Các hạ bảo phải khóa chặt hai chân lại, nhưng không biết phải khóa ở chỗ nào mới được?

Liễu Tồn Trung không vui nói :

- Liễu mỗ chỉ nói vậy thôi chứ đâu có phải là khóa thật. Các hạ bảo mỗ đi chậm lại, kỳ thật hai chân của mỗ lúc ấy có di động đâu?

Thư sinh à một tiếng :

- Bây giờ tại hạ đã hiểu rồi. Nếu như các hạ ra sức phóng chân lướt đi thì đó gọi là khinh công phải không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Các hạ đã nói đúng rồi đấy.

Thư sinh chau môi nói :

- Tiểu sinh vẫn thường đọc sách thì tất phải hiểu biết đôi chút chứ!

Liễu Tồn Trung bồng hỏi :

- Tại hạ còn quên chưa hỏi các hạ điều này. Tại sao các hạ lại bồng tới Hồ gia trang thế?

Thư sinh đáp :

- Tiểu sinh định đi tới một nơi này bồng đi ngang qua đây, vì lỡ độ đường ngẫu nhiên lại gặp gỡ các hạ, thật cũng đáng gọi là duyên xảo hợp.

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Các hạ thật đúng là một thư sinh suốt ngày chỉ chuyên tâm đọc sách, chẳng trách ăn nói nho nhã như thế!

Thư sinh đáp :

- Các người thì cứ tối ngày múa kiếm vung côn, chỉ chuyên đánh nhau hiếu sát, đâu có biết được cái thú vui của người đọc sách?

Liễu Tồn Trung nói :

- Tại hạ sở dĩ ham chuộng múa kiếm vung côn, đó chỉ là hành vi tự vệ, chứ có phải là ham đánh nhau, hiếu sát đâu?

Thư sinh nói :

- Thế còn tiểu sinh từ xưa tới nay chưa hề nghĩ tới việc tự vệ nhưng có ai ra tay đánh tiểu sinh đâu? Học võ công chỉ để lâm vào người những sự phiền, có phải thế không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Những lời lẽ này của các hạ thật không được tinh tế cho lắm.

Những người học võ như tại hạ chú tâm vào sự can đảm cùng nghĩa khí và đặt trọng vào tinh thần quốc gia dân tộc. Các hạ có thể khoan tay đứng nhìn người Kim xâm lăng mảnh giang sơn gấm vóc của cha ông chúng ta đã bao mồ hôi nước mắt tạo dựng nên mà không chút động lòng chăng?

Thư sinh nghe Liễu Tồn Trung hỏi như vậy tựa hồ như có vẻ xiêu lòng. Hai người đi được hồi lâu đã thấy trời sáng tỏ dần. Xa xa tiếng gà gáy văng vẳng vọng lại. Thư sinh bồng hỏi :

- Liễu đại hiệp định đi đâu thế?

Liễu Tồn Trung bồng như sực nhớ ra liền đáp :

- Tại hạ định tới một nơi này mà các hạ không thể đi được. Thôi các hạ nên đi theo con đường của mình thì hơn.

Thư sinh chau môi nói :

- Vì lẽ gì nơi mà các hạ tới được còn tại hạ lại không thể tới?

Chẳng lẽ chỉ có các hạ là người còn tại hạ không phải là người sao?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tuy chúng ta đều cùng là người nhưng có chỗ khác biệt.

Thư sinh trợn mắt hỏi :

- Khác biệt ở chỗ nào? Mau nói ra đi?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tại hạ là người học võ còn các hạ lại là người học văn. Hồi ở trước mặt Hồ thái công các hạ đã chẳng nói rồi là gì? Chúng ta tuy có duyên tương ngộ nhưng sự văn võ khác biệt không phải chung một đường hướng.

Thư sinh cười hí hí nói :

- Đó chỉ là tại hạ đã nói bừa trước mặt Hồ thái công đấy thôi, các hạ chớ nên lấy đó làm thật.

Liễu Tồn Trung nói :

- Không phải là tại hạ để ý gì tới câu nói đó, mà sự thật nơi mà tại hạ sắp đi tới đây các hạ không thể nào tới được.

Thư sinh mặt bỗng lộ vẻ hào khí cứng cỏi đáp :

- Dù nơi đó có là núi đao rừng kiếm địa ngục Diêm Vương, tiểu sinh cũng không hề hãi sợ.

Liễu Tồn Trung thấy thư sinh có thái độ rất ngộ nghĩnh bất giác bật cười ha hả nói :

- Thật đúng là lời nói của một vị thư sinh một sách.

Thư sinh trừng mắt hỏi :

- Các hạ thấy một sách ở chỗ nào?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Nếu như quả thật tại hạ tới nơi núi đao rừng kiếm thật thì thử hỏi các hạ có đủ bản lĩnh để bò lên được không?.

Thư sinh đáp :

- Danh từ đó chỉ là trong tiểu thuyết phóng đại mà thôi, chứ trên thế gian này làm gì có nơi nào có núi đao rừng kiếm thật?

Liễu Tồn Trung mỉm cười nói :

- Nơi tại hạ sắp tới đây tuy không phải là núi đao rừng kiếm thật nhưng sự nguy hiểm lại còn có phần lợi hại hơn cả lên núi đao rừng kiếm. Vì vậy tại hạ mới khuyên các hạ không nên tới đó.

Thư sinh vội hỏi lại :

- Thế các hạ hãy nói ra đi, nơi đó là đâu?

Liễu Tồn Trung trừ trừ giấy lát mới lắc đầu đáp :

- Thiên cơ bất khả lậu.

Thư sinh chau môi nói :

- Có phải các hạ sợ tại hạ là gian tế rình dò hỏi điều bí mật đây không? Nếu vậy các hạ hãy đi đường của các hạ, chúng ta không dính dáng gì với nhau nữa.

Dứt lời thư sinh liền giậm chân quay mình lướt thẳng về phía một

con đường tiểu lộ cạnh đó. Liễu Tồn Trung ngẩn ngời ra nhìn theo sau lưng chàng ta, trong lòng lộ vẻ bất mãn vội kêu gọi :

- Hãy quay trở lại đã.

Tiếng gọi của chàng rất hùng mạnh truyền đi rất xa, nhưng thư sinh nọ làm như không nghe thấy. Liễu Tồn Trung nghĩ bụng :

- “Chàng ta là thư sinh công tử, sức không trối nổi con gà. Nếu để một mình lưu lại ở nơi hoang dã này giả sử gặp bọn cường đạo, có phải là bị uống mạng hay không?”

Nghĩ đoạn chàng vội nhún chân, tung mình lên trên cao như một con chim đại bàng lướt qua đầu thư sinh nọ chặn ở phía trước mặt nói :

- Bằng hữu họ Kha, nếu các hạ liễu lĩnh thì cái tính mạng nho nhỏ này không sao bảo toàn được đâu.

Thư sinh chau môi ra hỏi :

- Cái gì là tính mạng nho nhỏ? Tại sao lại không bảo toàn được?

Nói rồi, chàng liền lách sang một bên đi thẳng, Liễu Tồn Trung lại vội khẽ nhún chân lướt tới ngăn cản trước mặt thư sinh, nói :

- Ai bảo các hạ làm gian tế bao giờ?

Thư sinh đáp :

- Các hạ bảo thiên cơ bất khả lậu, không dám thành thật tiếp chuyện với tại hạ, thì không sợ tại hạ làm gian tế hay sao?

Liễu Tồn Trung nói :

- Tại hạ không hề có ý nghĩ đó.

Thư sinh hừ nhạt một tiếng hỏi lại :

- Không có ý nghĩ đó thì có ý nghĩ gì?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tại hạ có nói rồi, nơi tại hạ sắp tới tuy không phải là chốn núi đao rừng kiếm gì, nhưng còn nguy hiểm hơn thế gấp trăm ngàn lần.

Các hạ là người đọc sách, chưa có chút kinh nghiệm nào của giang hồ nếu theo tại hạ đi, không những vô ích, trái lại... trái lại...

Thư sinh trừng mắt hỏi :

- Trái lại làm sao? Các hạ mau nói luôn ra đi?

Liễu Tồn Trung áp ứng đáp :

- Xin các hạ chớ nên trách cứ. Nếu các hạ theo tại hạ đi, thì trái lại sẽ khiến cho tại hạ phải chiếu cố tới sự an nguy của các hạ sẽ hỏng hết đại sự.

Thư sinh bỗng cười khanh khách, nói :

- Thật đúng là anh chàng ngốc. Nếu vì nguyên do ấy sao không sớm nói ra từ trước?

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao các hạ lại mắng tại hạ là đồ ngốc như vậy?

Thư sinh đáp :

- Nếu các hạ không phải là chàng ngốc thì sao không sớm nói rõ để người ta khỏi phải nổi giận?

Liễu Tồn Trung mỉm cười, đáp :

- Phải rồi, thôi cứ gọi tại hạ là chàng ngốc còn các hạ là người thông minh cũng được.

- Vậy theo ý các hạ ai là người thông minh? Tại hạ cũng không muốn ai khen mình là thông minh hết.

Liễu Tồn Trung thấy thư sinh đầy vẻ hiền lành, chất phác, bất giác cũng phải bật cười. Thư sinh bỗng nói :

- Ủa! Tại sao các hạ còn chưa tránh ra để người ta đi chứ?

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Thế các hạ định đi đâu?

Thư sinh chau môi ra đáp :

- Đừng để ý đến tại hạ làm chi. Vừa rồi các hạ đã chẳng nói rõ là gì, bảo tại hạ đi đường của tại hạ. Hiện giờ tại hạ đã thực hành theo đúng như vậy, sao còn cản trở mãi làm chi?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Không phải tại hạ định ngăn cản các hạ, mà là vì một sự hảo ý.

Thư sinh chớp mắt cười nói :

- Các hạ thật đúng là anh chàng ngốc nghếch, dở người, lúc thì bảo người ta đi, lúc thì lại cản trở. Như thế là nghĩa gì mà bảo là hảo ý với ehả hảo ý?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Vùng này rất vắng vẻ, là một nơi rất thích hợp cho bọn cường đạo trú chân. Nay các hạ chỉ có một thân một mình, tay không có sức trói nổi con gà, đừng nói là gặp phải cường đạo, mà ngay một con thú vật lớn gì xông ra, cũng khó bảo tồn được tính mạng.

Thư sinh cau mày lại suy nghĩ một hồi hồi :

- Thế các hạ bảo nên làm như thế nào bây giờ?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hiện tại chỉ có cách duy nhất là các hạ hãy cứ đi theo tại hạ tới một nơi chợ búa đông đảo, chúng ta sẽ chia tay cũng chưa muộn.

Chúng ta đã là bạn tốt với nhau thì sau này cũng sẽ gặp gỡ lại.

Thư sinh trề môi ra nói :

- Tại hạ chẳng cần làm bạn tốt với các hạ làm chi cả!

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ bảo tại hạ không xứng làm bạn hữu hay sao?

Thư sinh cười khúc khích, đáp :

- Đời tam quốc, Lưu Quan Trương đã kết nghĩa vườn Đào, nếu bây

giờ chúng ta muốn làm hảo bằng hữu thì cũng phải làm như thế mới được chứ! Bây giờ tại hạ muốn chúng ta tới bên đường kia kết nghĩa, các hạ thấy thế nào?

Liễu Tồn Trung cả mừng, đáp :

- Hay lắm! Hai ta mới gặp gỡ có duyên khăng khít với nhau, thì việc kết nghĩa là phải. Nhưng bên cạnh đường này thì sao được?

Thư sinh hỏi :

- Tại sao lại không được?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Không có đến nhang rượu trắng, thì tế lễ trời đất thế nào được?

Thư sinh đáp :

- Thì chúng ta cứ nấn đất làm nhang, lấy nước lã thay rượu là được rồi.

Liễu Tồn Trung nói :

- Nếu đơn giản quá sẽ mất thành ý. Hay là chúng ta cứ tiếp tục lên đường tìm tới nơi nào khách điểm hay trà quán cử hành nghi thức sau cũng không muộn.

Thư sinh gật đầu khen phải rồi hai người lại sánh vai tiến bước.

Hôm đó tới thị trấn, hai người liền tìm đến một khách điểm nhỏ ung dung tiến vào. Điểm tiểu nhị dọn cho hai người một căn phòng sạch sẽ.

Liễu Tồn Trung móc ít bạc vụn ra đưa cho tên nọ mua đèn nhang với rượu trắng làm lễ vật rồi sai giết một con gà béo, bày một bàn hương án ra giữa sân. Hai người lễ bái trời đất rồi cùng van vái những câu quen thuộc là: không được sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày nhưng sẽ nguyện được chết cùng ngày cùng tháng.

Đoạn Liễu Tồn Trung nói :

- Kha Ngọc hiền đệ năm nay mới mười chín tuổi, kém ngu huynh ba tuổi, vậy hiền đệ phải kêu ngu huynh là đại ca.

Thư sinh mừng rỡ kêu gọi :

- Liễu đại ca.

Liễu Tồn Trung lớn tiếng cười ha hả, gọi là “Ngọc đệ” rồi hai người sánh vai nhau đi vào trong phòng, sai tiểu nhị dọn tiệc ra, cùng ngồi ăn nhậu vui vẻ.

Bữa tiệc rượu ấy kéo dài tới đêm khuya. Kha Ngọc đã có vẻ mệt.

Liễu Tồn Trung liền trở chiếc giường gỗ nhỏ cạnh đó nói :

- Ngọc đệ hãy đi ngủ trước đi.

Kha Ngọc hỏi :

- Thế còn đại ca thì ngủ ở đâu?

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn quanh phòng, thấy trong phòng chỉ có

độc một chiếc giường nhỏ đó, liền đáp :

- Thì chúng ta cứ ngủ chung một giường đã sao. Hiền đệ cứ đi ngủ trước đi, đừng lo cho ngu huynh.

Kha Ngọc mặt bỗng đỏ bừng, vội hỏi lại :

- Đại ca với tiểu đệ ngủ chung giường ư?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dĩ nhiên rồi, vì trong phòng này làm gì có giường nào khác, thì đành phải chịu khó ngủ chật đở một đêm vậy chứ có gì là lạ đâu.

Kha Ngọc vội lắc đầu, nói :

- Không được.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca xuất thân là một Khiếu hóa tử, dù một ngôi miếu đồ nát hay ngôi chùa chốn hoang sơn cũng có thể nằm lăn lóc ngủ dưới đất một cách ngon lành được. Ngọc đệ là một thư sinh, chưa từng trải qua kham khổ nên có thái độ trên cũng không có gì là lạ. Nhưng đêm nay chỉ là một sự quyền nghi tạm thời thì có gì là không được?

Kha Ngọc đáp :

- Tiểu đệ từ khi lọt lòng mẹ thì đều ngủ riêng một giường, chứ chưa từng ngủ chung chạ với ai bao giờ.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Tại sao thế?

Kha Ngọc đáp :

- Tiểu đệ từ nhỏ đã có một căn bệnh rất kỳ lạ. Thầy thuốc tới xem bệnh kết quả cho biết là cái bệnh của tiểu đệ chỉ được phép ngủ một mình một giường mới bảo tồn được cơ thể bệnh không phát tác. Một khi đã ngủ chung với người khác sẽ lập tức về chầu Diêm Vương ngay.

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Thiên hạ này mà có căn bệnh gì kỳ cục đến thế?

Kha Ngọc đáp :

- Thầy thuốc đã nói như vậy, thử hỏi đại ca vào địa vị tiểu đệ thì đại ca có dám trái lời thầy thuốc không? Nếu chết thử hỏi ai sẽ thương mạng cho?

Liễu Tồn Trung nói :

- Đương nhiên rồi. Mệnh lệnh của thầy thuốc thì còn hệ trọng hơn cả thánh chỉ nữa là khác, ai mà dám bất tuân. Nếu vậy, hiền đệ cứ việc ngủ ở trên giường còn ngu huynh nằm ở dưới đất cũng được.

Kha Ngọc vội đáp :

- Như vậy tiểu đệ an tâm sao được? Chi bằng cả hai đều không ngủ hết là xong.

Liễu Tồn Trung mỉm cười, nói :

- Xưa nay ngu huynh đã quen ngủ dưới đất. Trái lại giường cao nệm ấm ngu huynh càng lấy làm khó chịu. Đó là tập quán của khiêu hóa tử mà trời chiếu đất không có gì là lạ cả.

Kha Ngọc nhõn miệng cười :

- Nếu vậy, tiểu đệ đi ngủ trước nhé?

Đoạn chàng ta leo lên giường luôn. Liễu Tồn Trung tươi cười nói :

- Ngọc đệ chắc mệt mỗi lần phải không?

Kha Ngọc mỉm cười hỏi :

- Tại sao đại ca biết?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đến cả y phục hiện đệ cũng lười chẳng cởi ra, cứ để y nguyên quần áo đi ngủ như vậy há không phải đã mệt đến quên cả mọi sự là gì? Hãy ngồi dậy cởi áo ngoài ra đi.

Kha Ngọc vội đáp :

- Không. Tiểu đệ quá mệt mỗi lần rồi, chân tay rã rời chẳng muốn làm gì hết.

Liễu Tồn Trung liền đứng dậy tiến tới gần nói :

- Vậy hiện đệ cứ việc nằm yên nghỉ ngơi để đại ca cởi quần áo giùm cho. Chiếc áo nho sinh đẹp thế này sao có thể mặc nguyên như thế mà ngủ được?

Vừa nói chàng vừa tiến lại định cởi giùm cho Kha Ngọc. Kha Ngọc hoảng hốt la lên :

- Đại ca, không được đâu! Không được đâu? Đây là thầy thuốc đã dặn bảo như vậy.

Liễu Tồn Trung ngăn người ra ngạc nhiên hỏi :

- Lại thầy thuốc nói nữa. Đến cả việc cởi áo ngoài đi ngủ mà cũng cấm kỵ hay sao?

Kha Ngọc đáp :

- Đại ca thông minh thật. Quả thầy thuốc có nói như vậy đấy ông ta bảo căn bệnh quái lạ này của tiểu đệ đi ngủ cũng không được cởi bỏ y phục. Bằng không sẽ nguy hiểm lắm đấy.

Liễu Tồn Trung trong lòng rất lấy làm lạ nói :

- Nếu vậy, thầy lang này quả thật cổ quái, chẳng thua kém gì Y Bất Tử.

Kha Ngọc hỏi :

- Y Bất Tử nào?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Y học của Y Bất Tử độc bộ thiên hạ. Người ta chỉ còn thoi thóp thở là lão cũng có thể chữa khỏi bệnh được. Vì vậy mới xưng là Y Bất

Tử.

Kha Ngọc cố ý tìm tòi lời nói để phân tán ý nghĩ của Liễu Tồn Trung. Chàng ta chau môi xinh xắn lên nói :

- Vị thầy lang chữa trị căn bệnh quái dị cho tiểu đệ này thì người chết cũng có thể cứu sống được, chỉ cần người bệnh chưa chết quá nửa tiếng đồng hồ là được. Như vậy so sánh với Y Bất Tử còn cao minh hơn nhiều.

Liễu Tồn Trung biết đây là lời lẽ háo thắng của các thanh niên tuổi trẻ nên chàng chỉ tươi cười, rồi cầm ly rượu lên nhấp nháp.

Đoạn chàng cũng không nghĩ gì tới chuyện trên nữa vì hiện trong lòng chàng cũng rất bận bịu. Chàng lặng lẽ trầm ngâm suy nghĩ cho tới canh ba, rồi ngồi đả tọa vận công.

Từ khi chàng học hỏi được pho “Thiên Nhân kinh giải” ở dưới hàn đàm, chàng vẫn chuyên tâm luyện tập không ngừng.

Lúc này công lực của chàng đã tiến nhanh không thể tưởng tượng được. Chàng nhắm mắt định thần, chỉ cảm thấy Thiên Nhân hợp nhất thần do thái hư.

Liễu Tồn Trung bỗng mở bừng mắt ra nhìn đã thấy ngoài song cửa vàng thái dương le lói.

Kha Ngọc đang ngồi trên giường nhìn chàng mỉm cười Liễu Tồn Trung hỏi :

- Ngọc đệ cười cái gì thế?

Kha Ngọc đáp :

- Tiểu đệ buồn cười đại ca không phải là hòa thượng sao lại học cách ngồi đả tọa như hòa thượng vậy.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Nếu muốn luyện tới cảnh giới thượng thừa của võ học thì cần phải trải qua trình độ đả tọa này.

Kha Ngọc ngơ ngác nói :

- Tiểu đệ chẳng hiểu gì cả.

Liễu Tồn Trung mỉm cười, đáp :

- Hiền đệ không phải là người luyện võ thì làm sao am hiểu được.

Dứt lời, chàng đứng dậy nói :

- Ngọc đệ! Chúng ta chia tay nhé!

Kha Ngọc giật mình hỏi lại :

- Chia tay ư? Đại ca định đi đâu?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Ngu huynh đã chẳng nói rồi là gì. Nơi ngu huynh đi rất nguy hiểm, hiền đệ không tới đó được.

Kha Ngọc hỏi :

- Nơi đó là đâu? Đại ca cứ nói ra đi. Nếu quả rất hung hiểm như lời đại ca mô tả, thì tiểu đệ mới không đòi đi theo nữa.

Liễu Tồn Trung thấy chàng ta cứ căn vặn mãi, đành thở dài đáp :

- Ngu huynh định đi tới Trấn Giang.

Kha Ngọc bật cười, nói :

- Tiểu đệ tưởng đó là nơi đầm rồng hang hổ gì. Thì ra là một thị trấn phồn thịnh Trấn Giang, rất tấp nập, sầm uất, du ngoạn lý thú lắm.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Trấn Giang thì có gì là lý thú?

Kha Ngọc đáp :

- Tiểu đệ biết rõ lắm, đại ca từng có đánh lừa nữa. Nơi đó có rất nhiều chốn trà đình, tửu quán rất nổi danh, ai cũng muốn được ghé qua một phen.

Kha Ngọc vừa nói vừa chớp mắt, làm mặt xấu, ra dáng chế nhạo Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hiền đệ chớ hiểu lầm. Đại ca tới đó là để thi hành một nhiệm vụ rất quan trọng.

Kha Ngọc chau chiếc môi xinh xắn lên, nói :

- Đại ca thử nói cho tiểu đệ nghe xem người sẽ làm nhiệm vụ quan trọng gì nào?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Nhiệm vụ này là một sự bí mật, quan hệ tới vận mệnh quốc gia, nếu để cho địch nhân biết được thì chúng ta sẽ gặp điều rất bất lợi nên ngu huynh không thể nói ra được.

Kha Ngọc khế hừ một tiếng, giận dữ nói :

- Đại ca coi tôi như kẻ địch, chẳng trách không thích gần gũi.

Được rồi tôi đi đây!

Liễu Tồn Trung vội giơ tay ra ngăn cản, đoạn chàng khế vỗ nhẹ lên vai Kha Ngọc, cười nói :

- Ngọc đệ thật không hiểu lòng đại ca chút nào. Chúng ta đã kết nghĩa anh em, Liễu mỗ đã là ca ca của hiền đệ, thì tại sao lại coi nhau như kẻ địch được?

Kha Ngọc vẫn không quay lại, chỉ “hừ” nhạt một tiếng, đáp :

- Đại ca nói nghe thì hay lắm, miệng cứ ngọt ngào trơn như bôi mỡ đấy.

Liễu Tồn Trung thở dài, nói :

- Đại ca là một người bình sinh lòng dạ ngay thẳng, không hề nói sai nửa lời bao giờ.

Kha Ngọc đáp :

- Thế đại ca nói đi! Nói đi! Đại ca tới Trấn Giang làm gì? Hãy nói cho tiểu đệ được rõ. Nếu quả đúng như một việc rất lớn lao như đại ca nói, thì tôi sẽ không theo đại ca đi nữa, và cũng xin cam đoan không tiết lộ tin tức bí mật đó ra bên ngoài.

Liễu Tồn Trung đành ghé tai chàng ta thì thầm :

- Đại ca đã được Thi Huyện trưởng lão bí mật chỉ thị tới Trấn Giang ngầm bảo vệ tướng Tân Khí Tật, vì Bắc Cổ sơn gần Trấn Giang là đại bản doanh của tên gian tặc Miêu Truyền. Theo Thi Huyện trưởng lão nói, thì người Kim bí mật xâm lăng phía Nam tấn công Trấn Giang. Tên đại gian tặc Miêu Truyền đã cấu kết với Thống soái người Kim là Hoàn Nhan Xương, tất nhiên Hoàn Nhan Xương sẽ ra lệnh cho Miêu Truyền phái cao thủ tới hành thích Tân tướng quân. Nếu đại ca tới chậm sẽ hỏng hết đại sự. Hiền đệ là người chuyên đọc sách, chưa hề thấy qua những cuộc chém giết bao giờ, nếu như trông thấy ngu huynh đại khái sát giới, đầu người lăn lông lốc trên mặt đất...

Liễu Tồn Trung vừa nói vừa giơ tay lên làm điệu bộ, khiến Kha Ngọc phải lè lưỡi ra, hãi sợ.

Chàng lại nói tiếp :

- Đại ca đối với những bọn giang hồ bại hoại, xuất mãi quốc gia dân tộc, phạm những tên gian tặc đại ca hạ thủ không chút thương tình giết người không hề chớp mắt. Nếu hiền đệ trông thấy thế nào cũng kinh hãi vô cùng. Lại nữa, dù hiền đệ có đi theo đại ca cũng bằng vô bổ. Trái lại, còn khiến đại ca phải hao tâm tổn sức để ý tới hiền đệ. Vì vậy, đại ca mới không định đem theo hiền đệ là thế.

Kha Ngọc gật đầu, đáp :

- Nếu vậy quả thật đại ca ngầm ngầm đi bảo vệ cho Tân tướng quân, chứ không phải đi tìm... tìm mấy ả kỹ nữ phải không?

Liễu Tồn Trung bật cười, nói :

- Sao Ngọc đệ lại bỗng nói tới chuyện đó? Đại ca là một khiêu hóa tử, từ ngày lọt lòng mẹ tới giờ chưa hề biết những chuyện ca kỹ, lầu xanh gì cả. Hiền đệ chớ nên ăn ốc nói mò như vậy. Bây giờ trời đã hừng sáng, nếu hiền đệ có đi đâu cũng cần lưu lại tin tức để sau này chúng ta dễ liên lạc.

Kha Ngọc rầu rĩ nói :

- Tiểu đệ không có nơi nào để đi cả.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao hiền đệ không có nơi nào để đi ư? Thế gia đình cùng cha mẹ của hiền đệ đâu? Nhà cửa ở chỗ nào?

Kha Ngọc chậm rãi đáp :

- Tiểu đệ không còn cả cha lẫn mẹ.

Liễu Tồn Trung tỏ vẻ thương tình nói :

- Thì ra Ngọc đệ là một cô nhi đáng thương.

Kha Ngọc khẽ gật đầu, mặt lộ vẻ rầu rĩ khôn tả. Liễu Tồn Trung lại hỏi :

- Thế nhà xưa kia của hiền đệ thì sao?

Kha Ngọc đáp :

- Tiểu đệ nhà cũ cũng không có nốt.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Thế trước kia gia đình của hiền đệ ở đâu?

Kha Ngọc đáp: Tại Đông Kinh. Vào năm Huy Tôn hoàng đế bị bắt đem lên miền Bắc thì nhà cửa của tiểu đệ bị người Kim thiêu hủy hết. Cha mẹ chạy thẳng xuống miền Nam tị nạn, sau đều chôn ở xứ người, rồi tiểu đệ được một người hảo tâm nuôi dưỡng cho tới khi trưởng thành.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Thế bây giờ vị hảo tâm ấy còn mạnh khỏe không?

Kha Ngọc đáp :

- Chết rồi.

Liễu Tồn Trung nghe nói rất thương cảm, đứng thờ người ra hồi lâu mới tiếp :

- Nếu vậy, hiền đệ cũng giống hết trường hợp của đại ca, bơ vơ lưu lạc khắp nơi.

Kha Ngọc thấy Liễu Tồn Trung rất thông cảm với thân phận của mình, trong lòng vui vẻ khôn tả, mỉm cười nói :

- Có phải đại ca đang suy tính xem có nên đem tiểu đệ theo tới Trấn Giang đấy không?

Liễu Tồn Trung ập ứng đáp :

- Điều này... điều này...

Kha Ngọc vội ngắt lời :

- Không có gì phải khó nghĩ cả. Tiểu đệ đã sớm suy tính rồi, sẽ đi cùng đại ca một cuộc hành trình.

Liễu Tồn Trung vội hỏi :

- Thế nào là đi cùng một cuộc hành trình?

Kha Ngọc đáp :

- Tiểu đệ thuận đường tới thẳng Lâm An ứng thí.

Liễu Tồn Trung gật đầu nói :

- Như thế thì rất hay. Ngọc đệ là người đọc sách cũng cần nên nghĩ tới công danh hiển đạt. Đại ca là một khiêu hóa tử nên không thể nghĩ tới chuyện đó.

Kha Ngọc nói :

- Đại ca là chim trời bay khắp đó đây sống một cuộc đời không gò bó, tiểu đệ thật rất hâm mộ.

Liễu Tồn Trung thở dài nói :

- Hiền đệ rất ít gần gũi đại ca, nên không rõ được những điều khổ tâm của đại ca về chính sự hiện nay. Thôi, chúng ta lên đường đi. Hai người thu dọn hành lý tính tiền cơm nước tiền phòng xong xuôi rồi mới tiến thẳng về hướng Nam.

Một người là một thư sinh tuấn tú còn một người là một thanh niên oai võ tay vượn lưng ong đi đôi thật anh tuấn khôn tả khiến các người qua đường cũng phải quay đầu chăm chú ngắm nhìn tấm tắc khen ngợi không ngớt.

Liễu Tồn Trung mặc chiếc áo ngắn bạc màu đầu đội nón rơm rách rộng vành lưng giắt một thanh kiếm. Chàng vừa đi vừa kể chuyện giang hồ và những nơi hù y kỵ trong võ lâm cho Kha Ngọc nghe.

Kha Ngọc cố ghi nhớ kỹ để tránh sự phiền phức sau này.

Hai người rất vui chuyện nói với nhau liên miên không ngớt.

Ngày hôm đó hai người đi tới một eo núi. Trước mặt là một con sông nhỏ. Liễu Tồn Trung giơ tay ra chỉ nói :

- Ngọc đệ, chúng ta chia tay ở nơi đây nhé? Hiền đệ sẽ qua sông rồi tiến bước theo đại đạo không gặp sự trở ngại cực nhọc. Đại ca thì sẽ xuyên qua có núi trèo dốc vượt non chuyển theo những ngõ ngách lặn lội mới tới nơi nhanh chóng được.

Kha Ngọc nói :

- Dạ! Xin đại ca hãy bảo trọng vì ở trên núi có rất nhiều loại dã thú rắn độc nhảy ra cắn người đấy.

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Dù có mười con mãnh thú xông ra một lúc, đại ca cũng không hãi sợ.

Chàng bồng giơ tay ra chỉ, nói tiếp :

- Kìa! Đò đã ghé bến rồi đấy.

Chỉ thấy một ông lái đò chèo một chiếc thuyền nan cập liền sông.

Liễu Tồn Trung vội đỡ Kha Ngọc xuống thuyền.

Chàng chờ cho tới khi thấy Kha Ngọc lên bờ rồi mới rảo bước tiến thẳng về phía có núi, trực chỉ Trấn Giang.

Lúc ấy ở Trấn Giang mây mù chinh chiến bao trùm khắp nơi.

Tân Khí Tật đang điều binh khiển tướng, thảo kế hoạch chống chọi với Hoàn Nhan Xương.

Vì bảo tồn nửa mảnh sơn hà của Đại Tống, ông ta đã chuẩn bị một cuộc tử chiến.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 9(a) KHÓI MÙ SƠN DÃ

Ba Hôm Trước Phát Sinh Chiến Sự.

Trên đây đã có nói Liễu Tồn Trung tiễn Kha Ngọc qua sông tới Lâm An. Lâm An là đất đế đô, không sợ cường đạo cản đường cướp bóc. Trong thâm tâm chàng an tâm vô cùng, thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, chàng liền tiến vào trong khu núi non trùng điệp noi theo đường tắt tới Trấn Giang.

Lần trước, chàng thừa lúc đêm tối dò thám Bắc Cỗ sơn cũng đã có đi qua Trấn Giang.

Vì vậy Trấn Giang không phải là một địa phương xa lạ đối với chàng.

Lúc chàng tới nơi, thấy từng đội binh sĩ cầm khí giới sáng ngời đi đi lại lại tuần phòng. Khắp đường phố cảnh tượng rất khẩn trương nghiêm trọng, nhà nhà đều đóng cửa cài then đi tị nạn.

Liễu Tồn Trung thăm dò, thì được biết ba hôm trước đây đã phát sinh một trận chiến rất khốc liệt.

Tân Khí Tật dùng kỵ binh phục kích Hoàn Nhan Xương đại thắng một trận.

Vì vậy toàn vùng Trấn Giang mới bố phòng vô cùng nghiêm mật như trên.

Liễu Tồn Trung từ trước tới nay chưa hề gặp gỡ Tân Khí Tật lần nào, nhưng còn nhớ ngày nọ cùng Hà Ngọc Trì cứu thoát Viên Tôn Kiệt. Ông ta có nói sẽ tới họp mặt cùng với Tân Khí Tật, cùng mưu đồ đại nghiệp.

Chàng nghĩ bụng: “Tuy mình chưa có duyên gặp gỡ Tân tướng quân, nhưng Viên đại nhân thì mình đã quen biết, khi ta tới nơi thế nào ông ta cũng nhận ra được ngay”.

Chàng lại nghĩ tiếp: “Trong mật hàm Thi Huyền trưởng lão đã chỉ rõ, bảo mình phải ngấm ngầm bảo vệ chớ nên để lộ hành tung, như vậy chắc thế nào cũng có dụng ý riêng”.

Nghĩ tới đó, chàng liền quyết định: “Ta chớ nên kinh động Tân tướng quân vội. Hãy ngấm ngầm tuần thị một vòng xem tình hình ra sao đã.”

Quyết định xong, chàng liền đi vòng quanh phủ tướng quân cùng

những vùng quanh đó một lượt để nhận rõ tình thế, rồi mới dùng qua loa cơm tối, ra phía ngoại ô tìm một ngôi miếu cổ nát chui xuống dưới khán thờ đánh một giấc ngủ.

Trống điểm canh hai, Liễu Tồn Trung liền nhồm dậy, phủi bụi bặm bám trên người, thi triển kinh công, tới thẳng tổng hành dinh của Tân Khí Tật.

Đêm ấy tuy nhiều lúc chàng gặp bọn binh sĩ đi tuần tra nhưng vì thân pháp của chàng cực kỳ nhanh nhẹn lướt đi như tên bắn nên không một ai phát giác được.

Tổng hành dinh của Tân Khí Tật chiếm một vùng đất rất lớn rộng. Bốn bên doanh trại la liệt.

Liễu Tồn Trung đi ngang những nơi đó, thấy binh sĩ trực đêm tinh thần rất sung túc, phòng giữ nghiêm mật, chàng ngấm ngấm khen ngợi thầm:

“Tân tướng quân điều binh nghiêm minh, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Chàng đưa mắt quan sát, thấy giữa các doanh trại có một tòa nhà rất lớn cao hai tầng, đèn đuốc sáng choang như ban ngày liền nghĩ thầm.

“Chắc đây là nơi Tân tướng quân nghỉ ngơi”.

Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên thấy ở phía Đông Bắc có một bóng đen lướt như bay trên mái ngói, như một con chim đại bàng vỗ cánh. Bóng đen lướt tới phía trước một hàng hiên, nhanh nhẹn lộn mèo xuống mất dạng.

Liễu Tồn Trung thấy vậy cũng phải khen ngợi thầm:

“Thân pháp của bóng đen nọ nhanh nhẹn thật. Chẳng lẽ lại là thích khách do Đông Doanh phái tới?”

Nghĩ đoạn, chàng cảm thấy khẩn trương khôn tả, không do dự gì cả, chỉ thấy chàng thấp thoáng đã lướt thảng tới chỗ bóng đen vừa biến mất dạng.

Thì ra nơi đây là trung ương của hành dinh. Bên trong đèn đuốc khắp nơi, bỗng phát xuất những tiếng quát tháo của một tràng cười rất quái dị.

Liễu Tồn Trung ẩn thân ở ngoài song cửa, liền thò đầu nhìn vào bên trong. Chỉ thấy một ông già mặt đỏ, thân hình rất cao lớn, mình khoác áo bào, trên người không hề giắt theo binh khí, đang ngồi đối diện với một vị trung niên nho sĩ.

Chàng ngấm nhìn vị trung niên nho sĩ nọ, thấy ngũ quan đoan chính thần thái đầy vẻ chính nghĩa. Trên bàn, trước mặt nho sĩ để đầy văn kiện. Xem như vậy, có lẽ nho sĩ trung niên này đang ngồi ở bàn xem

xét văn thư. Trên vách tường phía sau lưng ông ta có treo một thanh bảo kiếm.

Liễu Tồn Trung bỗng nghe thấy ông già áo đen cười khảnh khách nói:

- Tân Khí Tật, xưa nay lão phu với ngươi vô oán vô thù, mà lão phu chỉ vì muốn bài bác một lời nói mà hôm nay tới đây.

Liễu Tồn Trung nghe thấy lão già nọ nói như vậy liền giật mình nghĩ bụng:

“Thì ra nho sinh nọ lại chính là Tân tướng quân”.

Chỉ thấy Tân Khí Tật xéch ngược lông mày, trầm giọng hỏi: - Chỉ vì bài bác một lời nói?

Ông già áo đen cười nhạt một tiếng đáp: - Lão phu chỉ muốn biểu lộ thủ đoạn để đánh bại sự ước đoán của Thông Thiên Hiếu.

Tân Khí Tật bình tĩnh hỏi: - Dự đoán của Thông Thiên Hiếu như thế nào? Ông già áo đen đáp:

- Thông Thiên Hiếu đã tuyên bố trước mặt mọi người là không ai có thể hành thích được Tân Khí Tật, và hành dinh của Tân tướng quân nhiều cao thủ như vậy, các nhân vật Đông Doanh không tay địch thủ. Hắc hắc...

Tân Khí Tật chậm rãi hỏi tiếp: - Nếu vậy lão tiên bối là nhân vật của Đông Doanh? Ông già áo đen cười nhạt tiếp:

- Lão phu muốn đi đâu thì đi, đi đâu thì ở, Đông Doanh làm sao quán thúc nõi lão?

Tân Khí Tật hỏi tiếp:

- Thế lão tiên bối là ai?

Ông già nọ lạnh lùng đáp:

- Mạc Nam lão ma.

Bốn chữ “Mạc Nam lão ma” vừa thốt ra khỏi cửa miệng ông già, Liễu Tồn Trung đã giật mình kinh hãi. Chàng thường được nghe võ lâm đồn đại Mạc Nam lão ma là nhân vật thuộc nhóm “Vũ Trụ Ngũ Kỳ” ra tay rất ác độc, công lực cao nhưng tiếc thay, đã gia nhập vào bọn Thông Thiên Hiếu.

Chàng lại nghe thấy Mạc Nam lão ma lớn tiếng quát bảo:

- Tân Khí Tật, bây giờ ngươi chết đã có thể yên tâm nhắm mắt rồi.

Lão phu muốn đem chiếc đầu của ngươi vứt ở trước mặt Thông Thiên Hiếu cho y sáng mắt ra.

Ngừng giây lát lão nói tiếp:

- Thôi ngươi mau lấy binh khí xuống đi. Lão phu sẽ nhường ngươi mười chiêu trước để ngươi chết cũng không còn oán thán.

Tân Khí Tật vẫn bình tĩnh thư thường không lộ chút gì là khiếp sợ

cả, tay trái với thanh bảo kiếm treo trên vách lớn tiếng quát bảo:

- Lão Ma ngươi cam tâm làm ưng khuyến cho người Kim, bổn tướng quân cũng muốn phí lời nói nhiều. Coi kiếm!

Ông ta sử dụng chiêu Bạch Xà Thổ Tín, đâm thẳng vào người Mạc Nam lão ma một kiếm.

Mạc Nam lão ma chỉ nhếch mép cười nhạt, nghiêng người né tránh. Thế kiếm đó liền đâm hụt.

Lão ung dung đếm:

- Một chiêu!

Tân Khí Tật không đợi cho đối phương nói dứt, bảo kiếm đã nhanh nhẹn tán công liên tiếp một hơi, kiếm quang thấp thoáng lóe mắt, khí thế mạnh mẽ vô cùng, biểu lộ ông ta cũng là một tay võ công cao cường.

Chỉ thấy Mạc Nam lão ma thân hình quay tít như chong chóng lướt vèo qua dưới đáy kiếm, miệng không ngớt đếm:

- Chiêu thứ chín rồi, chỉ còn một chiêu nữa thôi. Bỗng Tân Khí Tật hét lớn một tiếng, lẳng không phi thân lên phóng kiếm tấn công tiếp. Liễu Tồn Trung núp ngoài song cửa cẩn thận theo dõi. Chàng thấy Mạc Nam lão ma không những nhường cho Tân Khí Tật mười chiêu, mà dù cho đến trăm chiêu cũng chưa chắc Tân Khí Tật đã làm thương tổn được tới vạt áo của lão.

Chàng liền thò tay lượm một viên đá ở dưới đất lên, nghĩ bụng: “Nếu tới lúc cấp bách, ta sẽ tạm dùng viên đá này thay ám khí. Chỉ cần thích khách phải thối lui về phía sau đôi chút là được.”

Chàng thấy Mạc Nam lão ma bỗng quay người nhẹ nhàng tránh khỏi thế kiếm đó của Tân Khí Tật, đoạn lão quát bảo:

- Đã đủ mười chiêu, lão phu bắt đầu phản công nhé? Liễu Tồn Trung tay cầm sẵn viên đá đợi chờ nghinh thần theo dõi tình hình.

Chàng thấy sắc mặt Tân Khí Tật vẫn thản nhiên như thường không hề coi sự an nguy trước mặt vào đâu cả, biểu lộ khí phách khác thường. Chàng khen ngợi thầm:

“Lâm nguy mà không loạn. Người này thật không hổ thẹn là một danh tướng của Đại Tống...”

Chàng chưa nghĩ dứt, đột nhiên thấy phía sau bình phong có ba người lướt ra, một nam hai nữ. Người nam ăn mặc theo lối đạo sĩ, chòm râu dài bay phất phơ còn nữ thì ăn mặc y phục ni cô.

Liễu Tồn Trung chăm chú ngắm nhìn họ không chớp nhưng tuyệt nhiên không nhận ra được là ai?

Thì ra vị đạo sĩ đó chính là Xung Vân đạo trưởng của Tùng Phong quan, còn hai ni cô là Diệu Huyền và Diệu Thông sư thái, trụ trì Thủy

Nguyệt am. Ba người này đã theo dõi đoàn tù xa của Viên Tôn Kiệt tới Hắc Sâm lâm, trùng phải kế hoạch “Kim thiên thoát xác” của Thông Thiên Hiểu. Trong tù xa đột nhiên gặp phải Mạc Nam lão ma. Diệu Thông bị lão ma đánh trúng một chưởng, thọ trọng thương. Xung Vân cùng Diệu Huyền hai người cũng lâm vào tình trạng nguy cấp. Cũng may lúc ấy Liễu Tồn Trung ở Lạc Nhạn cốc đã đánh chết Truy Hồn Quả Thanh Giáp Nguyên cùng Phi Ứng Giang Bá, cướp được tù xa Viên Tôn Kiệt. Tin tức ấy lọt vào tai Mạc Nam lão ma, lão vội rời khỏi cuộc chiến tức khắc đuổi tới Lạc Nhạn cốc, ba người nói may mắn thoát nạn. Sau ba người được Thi Huyền trưởng lão ngầm chỉ thị đầu nhập Trấn Giang để bảo vệ Tân Khí Tật.

Lão Ma vừa thấy ba người xuất hiện, cười khanh khách nói:

- Tưởng là ai, hóa ra là ba tên bại tướng của mõ. Ngày nọ ở Hắc Sâm lâm, lão phu không rảnh tay diệt trừ các ngươi, hôm nay lại dẫn thân tới nạp mạng.

Liễu Tồn Trung nghe nói đã rõ ba người nọ là ai. Vì giang hồ thường đồn đại: Xung Vân đạo trưởng cùng Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái ba người đã liên tay hợp kích mà thiếu chút nữa vẫn bị táng mạng dưới tay Mạc Nam lão ma.

Chàng vừa nghĩ tới đó liền biết ngay trong mật hàm của Thi Huyền trưởng lão có nói đã ngầm phái các cao thủ tới Trấn Giang bảo vệ Tân Khí Tật. Thì ra là ba người này.

Liều lúc đó chàng đã nghe Xung Vân đạo trưởng nói:

- Bần đạo làm việc nghĩa dù có phải chết cũng không hối tiếc. Lão Ma muốn hành thích Tân tướng quân trước hết phải bước qua xác chết của ba chúng ta đã.

Mạc Nam lão ma nhếch mép cười khẩy đáp: - Giết ba người thật dễ như cắt cổ gà. Lão phu chiếu lệ cũ lại nhường cho ba người cùng tiến lên tấn công mười chiêu, sau đó mới trả đũa để giang hồ khỏi chê cười người lớn bắt nạt trẻ con.

Xung Vân đạo trưởng không thèm đáp lại, chỉ đưa mắt ra hiệu cho Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái.

Ba người hội ý xong, liền phân tán ra ngay, đứng theo hình chữ phẩm.

Vừa đứng vững Xung Vân đạo trưởng đã từ từ đưa tay ra phía sau lưng rút thanh trường kiếm. Diệu Huyền, Diệu Thông đều cảm phát trần.

Thế là nghiêm trận đã dàn sẵn sàng.

Mạc Nam lão ma chấp tay ra phía sau lưng, ung dung đứng ở giữa không coi ba người nọ vào đâu cả.

Chỉ thấy trường kiếm của Xung Vân đạo trưởng bỗng vung lên, miệng niệm kiếm quyết. Diệu Huyền, Diệu Thông phát trần cũng đồng thời điểm ra. Ba người phối hợp, bước chân bắt đầu di chuyển như hành vân lưu thủy.

Khi ở Hắc sâm, Diệu Thông đã bị trúng một chưởng của Mạc Nam lão ma đến nỗi thọ thương, lần này gặp gỡ lại, bà ta bỗng nổi hào khí, phát trần vừa vung ra đã như một đám kim bạc khổng lồ chụp thẳng Thiên Đình huyết của Mạc Nam lão ma.

Diệu Huyền sư thái công lực vốn hơn Diệu Thông một mức, hồi ở Hắc Sâm lâm, tuy đã bị lão ma dồn cho chân tay cuống quýt nhưng bà ta vốn là một người tính nết rất cố chấp, hễ càng gặp các nhân vật độc ác khó đối phó thì bà ta lại càng liều mạng tử chiến, không hề chịu lép.

Trong ba người, chỉ có Xung Vân đạo trưởng là lão thành thận trọng hơn. Ông ta biết rõ công lực của Mạc Nam lão ma, dù ba người bên mình liên tay cũng không phải là tay đối thủ.

Nhưng ông ta nghe đối phương nói nhường trước mười chiêu, tự biết sự thắng bại ở trong mười chiêu đó. Nếu như vẫn không hạ nổi đối phương thì cục diện hôm nay sẽ hung nhiều cát ít.

Nghĩ đoạn, Xung Vân thầm sợ Diệu Huyền bị cơn nóng giận làm cho mất lý trí, quên mất sự tiện nghi của mười chiêu đó, nên trước khi tấn công ông ta lớn tiếng nói:

- Lão Ma đã nhường ba chúng ta mười chiêu, nếu như không chiếm được tiện nghi, có phải chúng ta sẽ còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa.

Những lời nói cảnh giác đó quả nhiên có tác dụng. Diệu Thông lần trước đã bị thất thế, nhưng đó là vì giữa lúc bất ngờ, không kịp phòng bị.

Lúc này đối phương nhường cho mười chiêu chỉ tấn công, không cần bảo thủ, mà không thủ thắng được thì ắt phải cảm thấy đó là một sự cực kỳ sỉ nhục.

Diệu Huyền là người tính nết cố chấp, thích tranh cường hiếu thắng lần trước suýt bị đối phương đánh bại đã được một bài học rất thích đáng, nên mấy ngày gần đây đã không ngớt nghiền ngẫm những thế võ công của Mạc Nam lão ma sử dụng để mong rửa được mối hận ấy.

Cả hai nghe tiếng Xung Vân đạo trưởng nói như trên không dám sơ suất nữa, vì nếu tấn công hụt chiêu nào thì lại bớt đi một chiêu cơ hội, và cơ hội đó chỉ sợ vĩnh viễn không bao giờ có được nữa.

Khi phát trần của Diệu Thông phủ trùm Thiên Đình huyết của Mạc

Nam lão ma, Diệu Huyền đã sớm đoán biết lão Ma tất nhiên phải lướt về phía sau tránh né, nên thế công của Tào Hóa Thuần chưa tới nơi, đầu vai Diệu Huyền đã chuyển động, lập tức lướt tới phía sau lưng lão Ma.

Quả nhiên Mạc Nam lão ma đã nói nhường mười chiêu, lão đã giữ đúng lời hứa; không trả đũa.

Đầu ngón chân lão khẽ nhún một cái đã lướt về phía sau liền lọt vào phạm vi công kích của Diệu Huyền tức thì.

Khi nào Diệu Huyền lại chịu bỏ qua cơ hội ngàn vàng đó, khẽ quát một tiếng, phát trần đã nhằm thẳng Ngọc Trầm huyết lão Ma quét tới.

Luồng sức lực của thế quét đó mạnh như khai bia phá đá, kinh lực dồi dào khôn lường, nhưng Mạc Nam lão ma đâu phải là một nhân vật tầm thường mà đã được liệt danh vào nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ công lực đã tới mức siêu phàm nhập thánh.

Lão liếc mắt thấy bóng dáng của Diệu Huyền biến mất, biết ngay đối phương lần về phía sau lưng nên vừa lui về phía sau tránh thoát thế công ở Thiên Đình huyết của Diệu Huyền rồi bắn về phía trước từ từ hạ chân xuống mặt đất vuốt râu cười ha hả như điên cuồng.

Lão đã tránh thoát được thế tập kích của hai người một cách dễ dàng.

Thế tiến thoái tung mình của lão Ma chỉ xảy ra trong chớp mắt, thân pháp cực kỳ tinh diệu, khiến Tân Khí Tật đứng bên ngoài theo dõi cuộc chiến cũng phải ngấm ngấm khen ngợi thâm.

Xung Vân đạo trưởng thấy Diệu Thông, Diệu Huyền đã phát động thế công không dám chậm trễ, trường kiếm đã phát ra tiếng kêu như long ngâm, rung động không ngớt, liên tiếp tấn công luôn ba thế kiếm.

Ba thế kiếm này là bình sinh tuyệt học của Xung Vân, nhanh như điện xẹt, biến hóa đa đoan, ngờ đâu vừa tấn công ra đã thấy trước mắt hoa lên, bóng của lão Ma đã biến mất.

Liền lúc đó, ông ta đã nghe thấy phía sau lưng có tiếng quát tháo lạnh lạnh, Diệu Huyền, Diệu Thông đã song song nhảy tới tấn công. Chỉ trong nháy mắt, hai người đã phóng ra liên tiếp mấy chiêu. Liễu Tồn Trung phủ phục ngoài song cửa, thưởng thức bốn tay cao thủ lừng danh thiên hạ quây quần giao chiến, thấy Mạc Nam lão ma tránh thoát những chiêu thức của đối phương bằng bộ pháp rất quái dị khiến thế công của ba tay đại cao thủ tiếng tăm lừng lẫy võ lâm cũng không làm khó dễ lão chút nào, trong lòng cũng phải ngấm ngấm khen ngợi.

Chàng thấy không còn mấy chiêu nữa thì đủ số, liền nghĩ bụng: “Nếu Mạc Nam lão ma nhường đủ mười chiêu, phát động trả đũa thể nào bọn Xung Vân đạo trưởng cũng gặp nguy hiểm. Mấy người này đều là nhân vật thuộc giới võ lâm chính nghĩa, hơn nữa lại phụng mệnh Thi Huyền trưởng lão tới ngầm hộ vệ Tân Khí Tật, vậy ta phải nghĩ cách cứu giúp họ kịp thời mới được”.

Chàng vừa cau mày lại đã nghĩ bụng được kế, liền cố ý cười nhạt một tiếng.

Mạc Nam lão ma vừa né tránh khỏi mười chiêu, đang định ra tay phản kích, bỗng nghe thấy tiếng cười nhạt ở bên ngoài cửa sổ, vội lớn quát hỏi:

- Ai đó? - Mỗ đây.

Tiếng đáp vừa lọt vào tai mọi người, lão ma đã thấy một bóng đen từ ngoài cửa sổ tung mình lướt vào. Bóng đen nọ vừa thấy Tân Khí Tật đã cúi rạp người hành lễ cung kính nói:

- Tiểu nhân xin ra mắt tướng quân. Tới cứu chậm trễ, thật tội đáng muôn chết.

Khi bóng đen nọ vừa tới trước mặt Tân Khí Tật, Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái đều giật mình kinh hãi, làm tưởng người nọ là đồng đảng của Mạc Nam lão ma, thừa lúc lão Ma quây quần lấy ba người, nhảy vào hành thích nên cả ba vội tung mình nhảy tới chặn ở phía trước mặt bóng đen.

Lúc ấy nghe thấy người nọ nói như trên mới đều an tâm nghĩ bụng: “Thì ra tên này là võ sư hộ doanh tới tiếp cứu. Một võ sư tầm thường mà cũng đòi vào cứu viện chỉ tổ làm vướng chân vướng tay thêm”.

Lúc ấy Tân Khí Tật ngăn người ra nhìn, mặt lộ vẻ ngờ ngác vì thấy bóng đen nọ là một thanh niên mày kiếm mắt sao, lưng hùm vai gấu mà mình chưa hề gặp gỡ bao giờ.

Xung Vân đạo trưởng đã nhìn rõ mặt đối phương liền nghĩ bụng: - Thanh niên này tuy tướng mạo khác thường, nhưng làm sao đủ tài ba để ngăn chặn nổi lão ma lợi hại này.

Lúc ấy Tân Khí Tật tuy thấy thanh niên này rất lạ mặt, nhưng lại tưởng chàng là một võ sư hộ doanh, nên chỉ khẽ gật đầu đáp lại.

Mạc Nam lão ma bỗng cười khảnh khách nói:

- Ô, người có phải là bọn giá áo túi cơm bảo vệ Tân Khí Tật đấy không?

Liễu Tồn Trung ung dung quay người lại đáp:

- Đúng vậy, mỗ là người mới gia nhập đoàn vệ sĩ của Tân tướng quân đấy. Xem tình hình có lẽ lão là thích khách phải không?

Mạc Nam lão ma vốn không coi thanh niên này vào đâu cả lạnh lùng nói:

- Lão phu đúng là người tới giết Tân Khí Tật đấy. Nếu tiểu tử người khôn hồn thì mau rời khỏi nơi đây ngay, lão sẽ tha mạng cho. Liễu Tồn Trung mỉm cười hỏi:

- Lão có bản lĩnh gì mà đòi giết được Tân tướng quân?

Lão Ma cười hắc hắc đáp:

- Dù có là mười tên Tân Khí Tật lão phu cũng chẳng coi ra gì.

Lúc ấy Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái đã đứng theo hình chữ phẩm bảo thủ chặt chẽ, Xung Vân đạo trưởng liền quay sang nói với Liễu Tồn Trung:

- Bằng hữu mau lui ra bên ngoài, tập hợp võ sĩ trong doanh tới đây đối phó với lão tặc ngay đi.

Xung Vân đạo trưởng đã định bụng cuộc chiến đêm nay cực kỳ hung hiểm chỉ hy vọng ba người hiệp lực cầm chân được đối phương để đợi người tới tiếp cứu, dù có bị lão ma giết chết thì cũng cứu thoát được Tân Khí Tật. Ông ta đã nghe Liễu Tồn Trung nghiêm nghị đáp:

- Hiện tại Tân tướng quân đang lâm nguy, nếu vẫn bối bỏ đi thì thật không yên lòng chút nào. Để vẫn bối giết chết lão già này, hà tất phải kinh động tới người khác làm chi.

Diệu Huyền xen lời hỏi: - Vị võ sĩ này kể miệng lưỡi cũng cứng cỏi đấy. Các hạ có biết lão Ma đây là ai không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Tại hạ không được rõ.

Diệu Huyền nói: - Lão Ma là một nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ, Mạc Nam lão ma đấy.

Liễu Tồn Trung giả bộ như chưa hề nghe thấy cái tên đó bao giờ, chỉ cười ha hả nói:

- Bất kể lão là Mạc Nam hay Mạc Bắc, cứ diệt trừ đi là xong hết. Mạc Nam lão ma cười khánh khách nói:

- Hay lắm ! Tiểu tử này cũng to gan lớn mật đấy! Lão phu vốn định tha tính mạng nho nhỏ của mi, nhưng hiện giờ thì không thể buông tha được nữa.

Liễu Tồn Trung lạnh lùng nói:

- Lão là thích khách, tay sai của lũ bán nước, ta có giết lão cũng chẳng khác nào dùng chân giết đi một con kiến. Nào động thủ đi!

Mạc Nam lão ma sa sầm nét mặt nói: - Lão phu xưa nay có một quy củ, hễ đấu với ai cũng nhường mười chiêu. Vậy tiểu tử người hãy ra tay đánh đủ số chiêu ấy đi, rồi tính đến cái mạng nhỏ nhit của mi cũng không muộn.

Liễu Tồn Trung ung dung hỏi:

- Nếu như trong vòng mười chiêu mỗ đánh bại được lão thì làm sao?

Mạc Nam lão ma cười khảnh khách đáp: - Nếu trong vòng mười chiêu người có thể điểm trúng lão phu một thể nửa chiêu thức, lão phu sẽ thề từ nay không tới tìm kiếm Tân Khí Tật nữa.

Liễu Tồn Trung mỉm cười hỏi:

- Lời nói này của lão thật đầy chứ?

Mạc Nam lão ma mắng chửi: - Người có mau bịt cái miệng rắm rít lại không? Lão phu hành đạo trên giang hồ mấy chục năm nay, đã nói một là một bảo hai là hai, không bao giờ sai lời.

Liễu Tồn Trung nói:

- Nếu vậy mỗ cũng không đành lấy phần tiện nghi như thế nữa. Mỗ chỉ cần phát chiêu, lão cứ việc ra tay trả đũa không cần phải nhường nhịn gì cả.

Câu nói này không riêng gì Mạc Nam lão ma cả giận, mà cả Xung Vân đạo trưởng cũng đều nhận thấy thanh niên trẻ tuổi này thật không biết xấu tốt gì cả ăn nói bừa bãi, ngông cuồng như vậy.

Nhưng Tân Khí Tật đối với thanh niên ở trước mắt bỗng nảy sinh cảm kích, không sao nhìn được, xen lời nói:

- Lão ma đầu này võ công cao siêu khôn lường, dù nhường bằng hữu mười chiêu, chỉ sợ bằng hữu cũng không phải là tay địch thủ. Vậy chớ nên khách khí nữa.

Liễu Tồn Trung ứng tiếng đáp:

- Khỏi bấm tướng quân, không phải tiểu nhân ngạo mạn. Lão này nếu như để lão nhường trước mười chiêu, dù tiểu nhân có thắng được lão, lão cũng sẽ trở về bảo với đồng bọn là Đại Tổng chúng ta không có nhân tài.

Tân Khí Tật có lòng ái quốc rất cao, nghe chàng nói như vậy đành đáp:

- Thôi được, vậy bằng hữu phải cẩn thận. Liễu Tồn Trung chấp tay cúi đầu cung kính tuân lời rồi quay sang Mạc Nam lão ma hỏi:

- Bây giờ lão xuất chiêu trước hay là mỗ?

Mạc Nam lão ma trong lòng đã tức giận tới cực độ, thấy tên tiểu tử trẻ tuổi này mục hạ vô nhân, không coi ai ra gì cả. Lão tung hoành trên giang hồ mấy chục năm nay, không hề gặp tay đối thủ, chứ đừng nói là gặp người nào có thái độ ngạo mạn đến thế, bất giác nổi giận đùng đùng, quát tháo:

- Đây là người tự tìm đến cái chết đấy nhé.

Dứt lời, lão vung chưởng bổ thẳng tới. Mạc Nam lão ma tuy xuất

chưởng trong lúc bất ngờ, nhưng kinh phong đã nổi lên cuộn cuộn, lấn át tới trước mặt mọi người.

Liễu Tồn Trung từ khi nghiên cứu pho Thiên Nhân kinh giải dưới Ma Trảo hàn đàm tới giờ công lực đã tăng tiến rất nhiều, nhưng chưa có cơ hội thử thách với những cao nhân tuyệt thế.

Còn Mạc Nam lão ma danh hiệu được xưng tụng một trong nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ võ công tuy thuộc vào loại tà đạo nhưng công lực tinh thâm không thể tưởng tượng được, chiêu thức cũng quỷ dị tuyệt luân, thiên hạ hiếm tay địch thủ.

Trong mấy tháng gần đây Liễu Tồn Trung thường tự cảm thấy thân hình nhẹ nhõm, thần khí thịnh vượng lướt đi như bay, nhanh nhẹn hơn trước gấp bội. Chàng thầm biết do sự tham ngộ Thiên Nhân kinh giải mà công lực mới tăng tiến khác thường như thế.

Nhưng phần công lực ấy tới mức độ nào thì chàng chưa có dịp thử thách.

Lúc này thấy Mạc Nam lão ma vừa vung chưởng lên đã đem theo luồng kinh phong ào ạt cuốn tới, chàng nghĩ thầm:

“Đây là một cơ hội hiếm có để mình khảo nghiệm công lực xem tiến triển ra sao. Được một cao thủ tuyệt thế như Mạc Nam lão ma làm đối tượng để thử thách, thử hỏi còn gì hay bằng nữa.”

Nghĩ đoạn chàng liền vung tả chưởng lên dùng tuyệt học trấn bang của Cái Bang là Chấn Thiên tâm pháp chống đỡ luôn.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, song chưởng va chạm nhau. Liễu Tồn Trung đột nhiên cảm thấy một luồng kinh lực mạnh mẽ dồn ép tới. Chàng vội vận khí đơn điền, một luồng chân khí bỗng cuộn cuộn xông lên, chặn đứng lấy kinh lực của đối phương.

Liễu Tồn Trung vừa vận chuyển chân khí, Mạc Nam lão ma đã hơi biến sắc mặt, song chưởng vừa chập lại đã rẽ ra làm đôi, hai người cùng bị đẩy lui về phía sau ba bước.

Như vậy về phần công lực thì đôi bên quân bình không hơn không kém.

Tân Khí Tật không hiểu rõ ắt giáp ra sao, nhưng Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông đứng cạnh, cả ba đều là những tay đại hành gia trong lòng đều kinh dị thầm. Họ đã nhận ra một chưởng vừa rồi của Mạc Nam lão ma tuy đánh ra trong lúc bất ngờ, nhưng nếu đối mình vào cương vị của thanh niên nọ, chỉ sợ sẽ bị đẩy lui về phía sau hơn ba trượng là ít.

Nhưng viên võ sư hộ doanh mặt vẫn thản nhiên, mỉm cười dường như không coi chưởng thế của đối phương vào đâu cả.

Xung Vân đạo trưởng đầu óc bỗng nổi lên ý nghĩ: “Võ sư hộ doanh

này là ai thế ? Cứ xem chưởng phong của chàng ta vừa rồi, tuyệt nhiên không kém Vũ Trụ Ngũ Kỳ.”

Diệu Huyền sư thái cũng nghĩ thầm: “Sao Tân Khí Tật có đâu được một cao thủ tuyệt thế như vậy ngấm ngấm bảo hộ? Đã có một nhân vật tài ba như thế, thì sao Thi Huyền trưởng lão lại còn yêu cầu ba người bọn mình tới trợ giúp làm chi?”.

Diệu Thông sư thái thì lại nghĩ khác: “Không hiểu thanh niên này là ai? Ta phong thanh trong võ lâm đương kim nhân vật thuộc giới thanh niên thì Liễu Tồn Trung đứng đầu. Chẳng lẽ người này lại là Liễu Tồn Trung?”

Đoạn bà ta lại nghĩ tiếp: “Nhưng nếu là Liễu Tồn Trung cũng chưa chắc đã có nổi công lực mạnh đến thế. Vì công lực là do sự tập luyện lâu dài làm than chùng chất mà có. Chẳng lẽ chàng ta lại học hỏi võ công từ trong bụng mẹ? Thanh niên này trẻ tuổi như vậy, tại sao lại có được hỏa hầu cực kỳ thâm hậu đến như thế ?”

Nghĩ tới Liễu Tồn Trung, Diệu Thông sư thái bỗng cảm thấy đầy sự nghi vấn trong đầu vì gần đây trên giang hồ đều đồn đại rất nhiều sự tích về Liễu Tồn Trung.

Có người nói: Chàng ta đã bị táng mạng dưới Ma trảo hàn đàm. Có người nói: Chàng ta chỉ là một quân tử giả hiệu, là một tên giặc hái hoa.

Tin đồn đại gần nhất nói: Liễu Tồn Trung đã bị bang chủ trục xuất khỏi Cái Bang.

Nếu những lời loan truyền trên là đúng thì Liễu Tồn Trung cũng thuộc loại bàng môn tà đạo như Mạc Nam lão ma, hà tất còn tới đây làm hộ doanh võ sư bảo vệ Tân Khí Tật?

Ba người cau mày đăm chiêu nghĩ ngợi, rốt cuộc không ai giải đáp được thắc mắc của mình đều cùng ra mắt nhìn Mạc Nam lão ma thấy mặt lão xanh như chàm đỏ, hai bên má phùng lên hai cánh tay hơi rung động.

Vừa thấy tình hình trên, cả ba đã biết ngay Mạc Nam lão ma đang vận toàn lực, chuẩn bị tấn công một thế mạnh mẽ như trời long đất lở.

Liễu Tồn Trung mỉm cười đứng cạnh đó, thái độ rất ung dung, như nắm chắc được phần thắng lợi. Chàng nghĩ bụng:

“Ta mới chỉ dùng Chấn Thiên tâm pháp mà đã ngang tay với lão.

Nếu dùng Thiên Nhân kinh giải thì ắt lão sẽ không tránh được thảm bại.”

Chàng chưa nghĩ dứt đã thấy hai cánh tay áo của Mạc Nam lão ma không giơ bỗng căng phồng lên. Lão hét lớn một tiếng kinh thiên

động địa, chuyển mình bước tới, vung tả chưởng lên.

Lúc này cánh tay áo đã phồng to gấp trước mấy lần, nhắm thẳng người Liễu Tồn Trung đẩy tới.

Liễu Tồn Trung cũng giơ cánh tay phải lên, chiêu thức Phân Cung Quái Tượng trong Thiên Nhân kinh giải để thuận thế chống đỡ luôn. Bỗng chàng cảm thấy chân khí ở Huyền Xu huyết không sao vận chuyển được, tay không có chút kinh lực nào. Chàng giật mình thất kinh thẳm.

Ngày nọ ở Ma trảo hàn đàm, chàng đã bị Hỏa Thần giáo chủ đánh bắn tung ra đằng xa nhiều phen, nguyên chỉ vì Phân Cung Quái Tượng có lúc đắc dụng, có lúc không chút hiệu nghiệm. Khi đối địch chưa tuyệt đối nắm được sự tác dụng hoàn toàn. Sau Hỏa Thần giáo chủ bỏ đi chàng liền dùng Phân Cung Quái Tượng giao đấu với Lục Trảo Hà Mô, mãi cho tới lúc nguy cơ sắp sửa bị táng mạng dưới móng vuốt của con quái vật thì lại phát hiện kỳ tích.

Sau khi rời khỏi Ma Trảo hàn đàm, chàng không ngừng tham ngộ và chàng đã hoàn toàn thành công sử dụng được pho Thiên Nhân kinh giải một cách hoàn hảo.

Ngờ đâu lần này lại gặp phải trường hợp y hệt trước đây. Chuyện trên chỉ xảy ra trong nháy mắt, không kịp cho Liễu Tồn Trung suy nghĩ lâu.

Chàng vừa cảm thấy kinh lực không sao vận hành được, dù vận Chấn Thiên tâm pháp lên thì cũng không sao tránh kịp.

Trong lúc cấp bách, chàng vội uốn người lộn về phía sau tránh né nhưng đã chậm rồi, đầu vai đã bị kinh phong của Mạc Nam lão ma quét trúng.

Liễu Tồn trung đã như một trái cầu lăn long lóc vào vách tường.

Dưới tình hình đó, Xung Vân đạo trưởng đứng cạnh đó xem mới khẽ à lên một tiếng nghĩ thẳm:

- Thì ra vừa rồi Mạc Nam lão ma chưa sử dụng công phu mà chỉ khảo nghiệm thử võ sư hộ doanh này xem sao. Lúc này lão mới thật sự phát kinh lực, thì viên võ sư nọ làm sao chống đỡ nổi?

Diệu Huyền, Diệu Thông cũng cùng có ý nghĩ như trên. Trái lại Mạc Nam lão ma thì kinh ngạc khôn tả, không hiểu sao bỗng dưng đối phương lại trở nên tầm thường như vậy?

Bản lãnh kém sút, một chưởng rồi đối với chưởng thứ nhất thật một trời một vực.

Tân Khí Tật thấy vị hộ doanh võ sư của mình bị đánh bắn vào góc tường liền tới nâng dậy, quan tâm hỏi:

- Người bị thương đây ư ?

Liễu Tồn Trung lồm cồm bò dậy, vội phủi bụi bặm dính trên quần áo, thân nhiên đáp:

- Đa tạ tướng quân đã quan tâm tới, ty chức không sao cả. Đoạn chàng lớn bước tiến lên, tinh thần còn sảng khoái hơn trước. Bọn Xung Vân ba người đều ngẩn người ra nhìn nhau, không hiểu nguyên nhân ra sao. Nhưng người kinh ngạc nhất phải nói là Mạc Nam lão ma.

Y rất rõ thể chưởng vừa rồi mình sử dụng tới tám thành công lực, dù là một con trâu cách một khoảng núi, bị trúng nội lực đó cũng phải ngã ra chết ngay tức khắc mà sao tiểu tử này bị chưởng lực đó quét trúng, mà không bị suy yếu chút nào, tinh thần còn tráng kiện hơn trước?

Mạc Nam lão ma càng nghĩ càng thất kinh, nam càng ngờ ngác thêm.

Lão đã phát giác ra tiểu tử trước mặt đây chính là một kinh địch bình sinh duy nhất mà mình gặp gỡ.

Lão ma vốn là một người lòng dạ nham hiểm độc địa và cũng cực kỳ kiêu ngạo, mắt cao tới tận trán, xưa nay không hề coi một nhân vật võ lâm nào vào đâu cả.

Sở dĩ lão tới Đông Doanh là đã trúng phải kế khích tướng của Thông Thiên Hiệu.

Thông Thiên Hiệu nói với lão trong Cái Bang Trung Nguyên còn có những nhân vật võ công trội hơn hẳn Mạc Nam lão ma. Hoàng Diện Phong Cái không cần phải đề cập tới, mà còn phải kể tới một tiểu tử trẻ tuổi tên Liễu Tồn Trung công lực còn trên cả Mạc Nam lão ma. Mạc Nam lão ma nghe nói liền giận đùng đùng, tìm Hoàng Diện Phong Cái không được, lão lại không biết ai là Liễu Tồn Trung nên cứ tới ngày bức bối đấm ngực thùm thụp, la hét om sòm.

Lão không nhận nép mình dưới sự chỉ huy của Đông Doanh, không vào Thiên Khuyết thất của Tôn Kha Ba, mà chỉ mặc tình thao túng, tìm kiếm Hoàng Diện Phong Cái, quyết một phen thắng bại mới đỡ cơn tức giận.

Lúc này thấy thanh niên trước mặt lợi hại vô cùng, trong lòng bỗng cảnh giác, quát hỏi:

- Tên kia, mi có phải là Liễu Tồn Trung hay không?

Câu hỏi này của lão cũng chính là điều thắc mắc mà bọn Xung Vân đạo trưởng muốn biết. Chỉ thấy Liễu Tồn Trung đứng khoanh tay không đáp miệng cất tiếng cười ha hả nói:

- Lão đã ưng thuận đấu với mỗi mười chiêu sẽ không tới hành thích Tân tướng quân nữa, vậy chúng ta cứ đấu xong mười chiêu đã, mỗi

sẽ nói cho lão hay sau.

Mạc Nam lão ma tuy đã đánh văng Liễu Tồn Trung vào tường, trong lòng tuy giật mình kinh hãi nhưng vẫn không để lộ ra ngoài mặt nên vẫn cố giữ vẻ thản nhiên cười khảnh khách nói:

- Tiểu tử, chưởng vừa rồi của lão phu, ngươi đã không có sức chống đỡ. Nếu lão tấn công thêm hai chưởng chỉ sợ ngươi sẽ trợn mắt tắt thở, thì còn nói với lão phu sao được nữa?

Tuy miệng nói vậy, nhưng lão đã đột nhiên giơ tay mặt lên vỗ tới luôn, năm ngón tay giương ra căng phồng, to gấp đôi lúc bình thường. Liễu Tồn Trung vừa bị thất thế nên không dám sử dụng Thiên Nhân kinh giải nữa. Chàng đưa tay vỗ ra một chưởng, dùng Chấn Thiên tâm pháp chống đỡ luôn.

Chỉ nghe thấy bùng một tiếng khiến cát bụi trên nóc sảnh rớt xuống rào rào.

Liễu Tồn Trung lão đảo lui về phía sau ba bước, trên mặt đất lưu lại ba vết nhân sâu hoắm, trên trán nổi gân xanh nhưng Mạc Nam lão ma bán thân trên chỉ hơi dao động còn chân thì không lùi nửa bước. Người tinh tế vừa nhìn đã biết ngay chưởng này Liễu Tồn Trung lại bị lép vế.

Tân Khí Tật đứng cạnh trán toát mồ hôi, lo ngại thay cho Liễu Tồn Trung.

Nhưng dưới mắt Xung Vân đạo trưởng thì lại khác, thấy Liễu Tồn Trung đã có thể chống đỡ nổi một chưởng của Mạc Nam lão ma không thọ thương, đừng nói là ba bước mà dù có lui mười bước, hai chục bước, với phần công lực này trong giới võ lâm cũng đủ xưng hùng một phương, nếu ông ta thay vào trường hợp này, chỉ sợ chưa chắc đã chỉ bị đẩy lui hai chục bước thôi, mà còn thọ trọng thương là khác. Vậy không hiểu vị võ sư hộ doanh này là ai thế? Chẳng lẽ lại là Liễu Tồn Trung thật?

Nghĩ tới Liễu Tồn Trung, Xung Vân đạo trưởng bất giác cảm thấy lòng nảy sinh hồ đồ, không biết chàng là chính hay tà mà theo lời đồn đại của giang hồ gần đây thì những hành động của chàng bỗng thay đổi hẳn.

Lúc ấy Mạc Nam lão ma thấy thế chưởng vừa rồi đã lẩn át đổi phương. Tuy lão thầm nhận tiểu tử này công lực tới trình độ kinh người nhưng vẫn không phải là đối thủ của mình, liền yên tâm cười the the nói:

- Tiểu tử đã phục chưa? Liễu Tồn Trung thủng thẳng đáp: - Hiện tại mới có hai chiêu, còn những tám chiêu nữa. Việc ai thắng ai bại, thiết tưởng hãy còn quá sớm sao lão lại vội vã hỏi phục hay không

phục làm chi?

Mạc Nam lão ma cười the the đáp: - Việc thắng bại đã bày ra trước mắt, còn đợi bao giờ nữa? Hãy tiếp chiêu này của mỗ.

Tiếng nói vừa dứt, chưởng phong của lão ma đã quét tới nơi, nhanh như điện xẹt.

Liễu Tồn Trung lại giơ chưởng lên chống đỡ, nhưng vẫn dùng Chấn Thiên tâm pháp. Chỉ nghe thấy một tiếng hự, khi xuất chưởng tiếp chiêu, chàng đã không kịp vận đủ kinh lực, lại bị lão ma đánh bắn bay tung, lăn lông lốc, va chạm mạnh vào góc tường, làm thủng một lỗ lớn, gạch vụn bay tứ tung, rơi lên cả đầu và mặt chàng. Tân Khí Tật giật mình kinh hoảng, vội chạy tới đỡ Liễu Tồn Trung dậy, thấy chàng tinh thần sảng khoái như thường, không lộ chút gì là thọ thương cả, ông ta mới yên tâm.

Ông ta là một vị tướng quân có tài điều binh khiển tướng, mưu kế xuất chúng, thấy liễu Tồn Trung không phải là tay đối thủ với lão ma liền quyết định ngay một kế sách đối phó, quay sang nói với Xung Vân đạo trưởng:

- Đạo trưởng, lão ma đầu này võ công cao siêu khôn lường, không ai đương cự nổi. Vậy đạo trưởng mau ra phóng ám hiệu, điều động toàn thể quân binh tới đây vây bọc chặt, bắt cho được lão mang ra xử trảm.

Xung Vân đạo trưởng lắc đầu đáp: - Điều này quyết không thể thi hành được. Tân Khí Tật ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?

Xung Vân đạo trưởng đáp: - Lão ma đầu này, với tài ba của lão, dù có tới trăm vạn hùng binh lão cũng sẽ lấy thủ cấp các tướng đi như lấy đồ trong túi, thì sao có thể vây bủa mong bắt giữ lão được. Nếu như làm khó dễ lão nổi giận, trước tiên hãm hại tướng quân rồi cao bay xa chạy, thì thiên quân vạn mã cũng chẳng theo kịp được lão.

Tân Khí Tật nói: - Chúng ta phải tùy cơ ứng biến, dù ngọc có nát đá cũng không toàn. Nếu cứ lẩn quẩn ở đây thì rồi cũng sẽ bị lão giết chết hết. Chúng ta có thiên quân vạn mã, thanh thế lẫy lừng, chẳng lẽ lại sợ lão già này?

Xung Vân đạo trưởng đáp: - Bản đạo chỉ lo lắng cho sự an nguy của tướng quân, còn một mình lão ma đương nhiên không phải là địch thủ của thiên quân vạn mã chúng ta.

Tân Khí Tật nói: - Trừ cách đó ra, bốn tướng quân không nghĩ ra được biện pháp nào khác.

Xung Vân đạo trưởng đáp: - Thi Huyền trưởng lão có nói: Khi tướng quân gặp cơn nguy biến, cấp tốc tự nhiên sẽ xảy ra kỳ tích. Hiện tại

viên võ sư hộ doanh này còn chưa thọ thương, còn trong thời gian tám chiêu nữa. Vậy chúng ta cứ đợi chờ giây lát rồi quyết định sau cũng không muộn.

Tân Khí Tật cau mày lại; suy nghĩ, nhận thấy lời lẽ đó cũng có lý đành đứng cạnh đó theo dõi cuộc đấu. Lúc ấy Liễu Tồn Trung đã rũ hết bụi bặm bám trên quần áo, lại lớn bước nghênh ngang tiến lên, khi còn cách lão Ma năm sáu bước thì dừng chân lại, khí thế chiến đấu rất dũng mãnh không có vẻ gì là e dè sợ hãi.

Mạc Nam lão ma lấy làm quái lạ nghĩ bụng: “Chẳng lẽ tên này mình đồng da sắt chẳng? Đã trúng liên tiếp hai chưởng mà vẫn không hề hấn gì như vậy? Không những thế, tinh thần tiểu tử còn sung mãn hơn trước là khác.”

Chưa nghĩ dứt, tay trái lão đã cuộn lên, lại vỗ ra một chưởng cực kỳ thần tốc.

Liễu Tồn Trung đã hai phen dùng Chấn Thiên tâm pháp, thấy công lực thua kém lão Ma rất xa liền nghĩ bụng:

“Lần này ta thử sử dụng Thiên Nhân kinh giải xem sao” Đoạn chàng miệng niệm khẩu quyết, tả thủ đã đẩy thẳng về phía trước.

Ngờ đâu vừa vận kinh, cánh tay vẫn mềm nhũn như không có sức nên không phát ra được chút lực đạo nào.

Nói thì chậm, việc xảy ra nhanh không thể tưởng tượng được. Liễu Tồn Trung lại bị trúng chưởng của Mạc Nam lão ma, như con diều đứt dây bắn ra ngoài xa. Mạc Nam lúc này đã nắm chắc được phần thắng, không chậm trễ đã lao vút tới nơi, bồi thêm một chưởng. Liễu Tồn Trung vừa lồm cồm đứng dậy, chưa ổn định tinh thần, đã cảm thấy kinh phong lấn át tới nơi, trong lúc tình cảnh không dung sợi tóc, chàng bỗng giơ cánh tay lên chống đỡ luôn.

Thế này chỉ sử dụng trong lúc tùy cơ ứng biến mà đẩy ra để tự vệ thì làm sao có thể chống đỡ nổi thế công kích bất ngờ của Mạc Nam lão ma mạnh như bài sơn đảo hải đến.

Ngờ đâu khi chàng vừa giơ cánh tay, bỗng có một luồng hơi nóng từ đơn điền bốc lên. Liễu Tồn Trung cả mừng, trải qua mấy phen kinh hiểm, chàng đã biết đó chính là hiện tượng kinh lực của Thiên Nhân kinh giải đã vận hành.

Lúc ở Ma trảo hàn đàm, chàng đã nhờ vào luồng nhiệt khí này mà đẩy lui được Hỏa Thần giáo chủ nhiều lần.

Tốc độ kinh lực của chàng vọt lên nhanh không thể tưởng tượng được. Liễu Tồn Trung vừa thấy cánh tay mình bao hàm lực đạo đã nhanh nhẹn đẩy ra, đỡ lấy thế công của Mạc Nam lão ma tức thì.

Đồng thời đã nghe thấy một tiếng “hự” nổi lên đã thấy Mạc Nam lão

ma sắc mặt xanh như chàm đỏ, mắt lộ đầy vẻ kinh hãi, lui về phía sau liên tiếp mấy bước.

Sự biến hóa đột ngột này khiến bọn Xung Vân đạo trưởng đều trở mắt lên, ngơ ngác không hiểu, vì chỉ thấy Liễu Tồn Trung khẽ đưa tay lên hất một cái mà uy thế của chàng lại tới mức tối cao vô thượng đẩy lui được cả Mạc Nam lão ma thối lui về phía sau. Đây cũng là bình sinh lần thứ nhất mà lão ma gặp phải. Lúc này lão ma trong lòng rất hồ thẹn, vì lão không sao hiểu rõ chưởng vừa rồi của vị võ sư hộ doanh này là môn công phu gì?

Liễu Tồn Trung biết Thiên Nhân kinh giải đã phát sinh tác dụng, không chậm trễ, lại vỗ tiếp luôn một chưởng.

Kình lực của thế chưởng này còn mạnh hơn thế vừa rồi. Mạc Nam lão ma vừa vung chưởng chống đỡ đã cảm thấy chưởng tâm của đối phương có một luồng nhiệt nóng hổi, oai lực triển miên lân át sang. Lão định nhảy lui về phía sau tránh né nhưng không còn kịp nữa, liền bị chưởng phong chấn động, lão đảo lui về phía sau mấy trượng, khí huyết rạo rực.

Liễu Tồn Trung dừng chân lại, không tiến lên truy kích nữa chậm rãi nói:

- Hiện tại mới chưa đầy mười chiêu mà lão đã thảm bại. Nếu chưa phục thì cứ việc tiến lên, tiếp thêm mấy chiêu nữa, miễn sẵn sàng đón nhận.

Mạc Nam lão ma ngăn người ra giây lát dường như đang suy tính điều gì, rồi bỗng hỏi:

- Bằng hữu, ngươi vừa sử dụng môn công phu gì thế? Liễu Tồn Trung đáp:

- Miễn cũng không biết nó là môn công phu gì, chỉ cần trong vòng mười chiêu đánh bại được lão là được rồi. Hiện tại xin lão giữ đúng lời hứa, đừng lén tới nơi đây hành thích nữa.

Mạc Nam lão ma nói: - Được rồi. Lão phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy. Lão phu thề từ nay không tới đây làm thích khách nữa, nhưng sau này lão phu cũng sẽ kiếm người giải quyết cao hạ mới thôi.

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Miễn sẵn sàng chờ đợi.

Mạc Nam lão ma hậm hực tung mình lên mái ngói trong thoáng cái đã biến mất dạng.

Tân Khí Tật thở hắt ra, như vừa đỡ được gánh nặng. Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông ba người đều trầm ngâm suy nghĩ tìm tòi xem lai lịch của võ sư hộ doanh này như thế nào?

Lúc ấy thấy Mạc Nam lão ma đào tẩu như sức tỉnh ngộ, cùng tiến lên vây quần chặt lấy Liễu Tồn Trung.

Xung Vân đạo trưởng vội chấp tay hỏi: - Các hạ thật là chân nhân không lộ tướng có khác. Bần đạo đường đột dám hỏi quý tính đại danh?

Liễu Tồn Trung vội hoàn lễ mỉm cười đáp:

- Tại hạ chỉ là một giang hồ tiểu tốt tên tuổi không đáng để đạo trưởng biết tới. Xin bái kiến.

Nói dứt chàng chấp tay vái chào một lượt, rồi tung mình nhảy ra bên ngoài cửa sổ.

Xung Vân đạo trưởng vội lướt theo ra thì đã sớm thấy biến mất tung tích của chàng.

Ông ta đành lắc đầu quay trở lại. Liễu Tồn Trung rời hành dinh Tân Khí Tật liền nghĩ bụng: “Trừ những đại nhân vật hãn thế như Mạc Nam lão ma tới làm thích khách thì Đông Doanh nếu có phái các cao thủ khác tới, Xung Vân đạo trưởng với hai vị sư thái nọ cũng đủ sức đối phó không xảy ra chuyện gì đáng tiếc nữa.”

Nghĩ tới đó chàng bỗng muốn tới Đông Doanh dò xét một phen. Chàng đối với việc nữ đồ đệ của Vô Trần đạo sĩ bị bắt giữ tại Bắc Cổ sơn thường canh cánh bên lòng. Ngày nọ vì cứu Tổ Tổ mà thiếu chút nữa chàng đã bị lọt vào cạm bẫy của Đông Doanh. Sau xông pha khỏi vòng vây bị thọ thương chàng may mắn được nữ lang Kim quốc Hoàn Ngột Nhã ngấm ngầm cứu giúp. Liễu Tồn Trung lại nghĩ tiếp:

“Bây giờ ta hãy tới Bắc Cổ sơn một chuyến để xem Tổ Tổ đã được ai cứu ra chưa?”

Bắc Cổ sơn là một nơi trọng địa, nhưng lúc này Liễu Tồn Trung công lực đã tiến bộ rất xa nên chàng đã vượt qua được các trạm canh của bọn canh vệ áo xám một cách dễ dàng.

Lúc ấy vào khoảng nửa đêm, thân hình Liễu Tồn Trung phiêu hốt như một bóng đen lướt qua eo núi Bắc Cổ sơn.

Chàng đưa mắt nhìn xuống bọn Tiềm Long đội tuần phòng dưới chân núi, thấy các trạm canh ven bờ sông được giám thị rất nghiêm mật.

Dãy nhà trắng ở dưới chân núi chính là hương khuê của Hoàn Ngột Nhã.

Lúc này nơi chàng muốn tìm kiếm là khu nhà mà ngày nọ đã giam giữ Tổ Tổ, chứ không dám tiến tới dãy nhà trắng nọ, vì nơi đó đầy rẫy cơ quan thần bí.

Những dãy từng ngang dọc cổ quái khôn lường. Ngày nọ nếu không

nhờ Hải Đế Sa Lý Cửu giả dạng Tiềm Long đột cứu thoát hiểm bằng thủy lộ thì hậu quả không biết ra sao?

Liễu Tồn Trung nghiên cứu kỹ lưỡng hồi lâu liền khom mình lao tới ven sông, men theo bờ sông tiến tới.

Những trạm canh ở bờ sông tuy được canh phòng nghiêm mật, nhưng vì Liễu Tồn Trung thân pháp quá nhanh, chỉ trong chớp mắt hình bóng đã biến mất, nên bọn tuần canh đều hoài nghi tưởng mình hoa mắt.

Liễu Tồn Trung cứ thế lướt đi nhanh như tên bắn chỉ giây lát sau đã tới sau một tòa nhà kiến trúc rất quy mô.

Chàng đã nhận ra nơi đây chính là nơi mà bọn chúng đã giam giữ Tổ Tổ, liền nhẹ nhàng nhún người nhảy lên trên lầu, vòng ra phía ngoài.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 9(b)

Liễu Tồn Trung thấy bức đồ hình bát quái và chiếc mộc đình vẫn còn y nguyên, nhưng không thấy hình bóng Tổ Tổ đâu cả. Chàng nghĩ thầm:

“Nếu Tổ Tổ không được sự phụ cứu thoát thì tất nàng bị chúng đem đi giam giữ nơi khác.”

Chàng ngừng đầu lên nhìn, thấy phía đối diện với ngôi viện này còn có một dãy lầu khác, trong đó có một căn tỏa ra ánh sáng đèn le lói. Chàng nghĩ thầm:

“Trong căn lầu nọ có ánh sáng đèn, tất nhiên phải có người cư ngụ. Ta hãy thử tới đó xem sao.”

Nghĩ đoạn chàng khẽ nhún chân, xuyên qua song cửa, nhắm thẳng căn lầu nọ bắn vọt tới.

Chàng phục người dưới song cửa, ghé mắt nhìn vào bên trong quả nhiên thấy trong phòng có hai người mà chàng đã nhận ra được ngay.

Một tên là Cát Đạt Tổ đại đồ đệ của Tôn Kha Ba, còn một tên là tam đồ đệ Cổ Đạt Lạt.

Liễu Tồn Trung vốn có sẵn cảm tình với Cổ Đạt Lạt vì chàng nhớ hồi đại náo Bắc Cỗ sơn bị các võ sĩ áo xám Đông Doanh vây phủ trùng trùng điệp điệp khắp mình mấy thọ kiếm thương sức tàn hơi kiệt, Cổ Đạt Lạt đã lăm phen có cơ hội sát hại mình nhưng đều hạ thủ lưu tình bỏ

qua hết.

Liễu Tồn Trung là một người ân oán phân minh, điểm hảo ý này của đối phương chàng ghi nhớ mãi trong lòng.

Lúc ấy Cát Đạt Tổ đang ngồi tựa trên ghế Thái sư đặt khuỷu tay lên kỷ trà, mắt đầy vẻ oán hận.

Cổ Đạt Lạt thì rào bước đi lại trong phòng, cúi đầu nghĩ ngợi, như là có một việc phiền não gì rất lớn lao.

Bỗng nghe Cát Đạt Tổ nói:

- Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Đây là một cơ hội hiếm có. Một là có thể lập được đại công, hai là nguyện vọng của người sẽ được thành toàn.

Cổ Đạt Lạt dường như không nghe thấy câu hỏi đó nhưng chân đã bước chậm lại.

Cát Đạt Tổ thấy Cổ Đạt Lạt không trả lời, lại nói tiếp: - Đây là diệu kế của Thông Thiên Hiểu sư gia. Người nên biết Thông Thiên Hiểu là Gia Cát Lượng tái sinh. Ông ta đã bày kế sách gì tất phải trăm phần trăm an toàn, thần không biết, quỷ chẳng hay.

Chỉ nghe thấy Cổ Đạt Lạt khẽ hừ nhạt một tiếng, tuy thanh âm rất nhỏ nhưng với một người công lực cực cao như Liễu Tồn Trung thì lại nghe thấy rất rõ ràng, đại khái là ý rất bất mãn.

Cát Đạt Tổ hơi vận sức vào khuỷu tay chỉ nghe thấy nhưng tiếng lách cách một chiếc chân kỷ trà đã gãy lìa, hiển nhiên là ý rất căm tức tiếng hừ vừa rồi của người sư đệ.

Giây lát sau Cát Đạt Tổ mới gần giọng hỏi: - Sư đệ người dám trái lại ý của sư phụ phải không? Câu nói này hình như có tác dụng. Cổ Đạt Lạt trù trù ngừng chân lại hơi ngừng đầu nhìn lên phía trên, như biểu thị đối với ý chỉ của sư phụ thì không dám khinh suất.

Cát Đạt Tổ thấy sư đệ ngừng bước trong lòng hơi mừng thầm ôn tồn nói:

- Sư đệ nên nghe theo ngu huynh. Diệu kế của Thông Thiên Hiểu sư gia không nhưng chỉ vì quốc gia mà thôi, mà còn cả vì sư đệ nữa.

Liễu Tồn Trung đứng ngoài nghe ngóng, chăm chú theo dõi từng cử chỉ của đối phương bên trong.

Chàng thấy Cổ Đạt Lạt vừa nghe thấy sư huynh nhắc tới Thông Thiên Hiểu sư gia lại lập tức di động chân, mặt lộ đầy vẻ không vui khẽ hừ một tiếng.

Cát Đạt Tổ ngạc nhiên nói: - Sư đệ không nghe lời khuyên bảo của ngu huynh phải không? Cổ Đạt Lạt vẫn như một người cầm điếu chậm rãi đi tới đầu

phòng rồi lại từ từ quay trở lại.

Cát Đạt Tổ trầm giọng tiếp: - Sư đệ chớ nên có thái độ rượu mừng không uống lại cứ thích uống rượu phạt. Nếu người không ưng thuận thì kế hoạch của Thông Thiên Hiểu sư gia vẫn tiếp tục như thường. Nhưng nếu người chọc tức sư phụ thì đừng trông mong gì trở về Kha Nhĩ tự nữa.

Liễu Tồn Trung ở bên ngoài nghe thấy hai huynh đệ bàn luận tới lúc này chàng vẫn không hiểu chúng đang trù tính việc gì? Chỉ thấy Cổ Đạt Lạt mặt đầy vẻ bức bối, lặng lẽ quay mình bỏ xuống dưới lều.

Cát Đạt Tổ bỗng đứng bật dậy, quát lớn: - Sư đệ định đi đâu thế?

Lúc ấy thân hình Cổ Đạt Lạt đã mất dạng. Liễu Tồn Trung phục ngoài song cửa chỉ thấy Cát Đạt Tổ chạy theo được mấy bước liền đứng dừng lại, sắc mặt rất hậm hực, cung tay phải đánh vào lòng tay trái, đoạn ngồi xuống chiếc ghế như cũ, cau mày suy nghĩ.

Lúc này công lực của Liễu Tồn Trung đã tiến vượt mức, muốn giết chết Cát Đạt Tổ không phải là việc khó khăn. Nhưng vì chàng muốn tra rõ xem hai sư huynh đệ chúng tranh luận điều gì, Thông Thiên Hiểu sư gia đã trù tính diệu kế gì trao cho Cổ Đạt Lạt thi hành? Vì sao Cổ Đạt Lạt lại cương quyết từ chối?

Những vấn đề ấy có lẽ còn quan trọng hơn là việc giết chết Cát Đạt Tổ.

Vì vậy sau khi thân hình Cổ Đạt Lạt mất hẳn, Liễu Tồn Trung nhẹ nhàng tung mình xuống đất không một tiếng động rồi lướt ra bên ngoài sảnh.

Chỉ thấy Cổ Đạt Lạt đang thả bước đi quanh phòng, bước chân nặng chình chịch.

Liễu Tồn Trung thầm biết lúc này Cổ Đạt Lạt tâm lý đang rất mâu thuẫn, trù trừ, chưa dám quyết định, cho nên bước chân mới chậm chạp nặng nề như vậy.

Chàng không dám theo sát gần, chỉ sợ bị Cổ Đạt Lạt phát giác sẽ hỏng mất đại sự.

Chỉ thấy Cổ Đạt Lạt đi quanh co mấy lượt ở ngoài viện. Phía trước mặt liền xuất hiện một cánh cửa lớn hình vòng cung. Hai bên tả hữu là vách tường cao đến mấy trượng, và đều có thiết lập canh gác ở hai bên cửa.

Nơi đây rất trống trải không có chỗ ẩn núp. Liễu Tồn Trung vội ẩn thân sau lưng một gốc cây lớn.

Cổ Đạt Lạt tiến tới gần cửa, giơ tay ra hiệu. Bọn canh phòng vội lấy chìa khóa mở cửa ra luôn.

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn theo thấy bên trong ngoài trang viện ra tựa hồ như còn có rất nhiều nhà cửa.

Liễu Tồn Trung thừa lúc bọn tuần canh không lưu ý liền tung mình nhảy lên bờ tường nép mình phục sát bên trên đó.

Chỉ thấy Cổ Đạt đã qua khỏi cánh cửa lớn liền quay sang phía trái tiến theo một con đường nhỏ bằng đá đi thẳng.

Liễu Tồn Trung nép sát trên đầu tường dùng thuật Xà hình phóng theo rồi chàng tung mình leo lên mái ngói.

Chàng phát giác nơi đây là một nhà lao rất lớn, tất cả hai dãy phòng, mỗi dãy khoảng năm sáu gian, ngoài cửa đều có người canh gác.

Chỉ thấy Cổ Đạt Lật đi tới gian sau cùng. Tên đứng canh vội mở cửa ra, nhường cho y tiến vào.

Liễu Tồn Trung hơi nhú mào, không biết gian phòng này giam cầm những ai? Chàng đưa mắt nhìn hai bên tả hữu, thấy dưới sân vắng lặng như tờ, trong những xó tối dường như có bóng đen ẩn phục.

Liễu Tồn Trung biết những bóng đen này đang ngăm giám thị tù nhân vượt ngục.

Chàng tung mình lướt tới gian phòng sau cùng, cạy một viên ngói lên, ghé mắt nhìn xuống.

Chỉ thấy bên dưới ánh đuốc chập chờn. Chàng bỗng phát hiện Tổ Tổ đang ngồi cạnh một chiếc bàn, đối diện với Cổ Đạt Lật.

Gian phòng này bố trí cũng khá trang nhã, gần như hương khuê của một thiếu nữ.

Chỉ thấy Tổ Tổ quắc mắt hỏi Cổ Đạt Lật: - Tên kia, ngươi muốn gì?

Cổ Đạt Lật đáp: - Tôi... tôi không có...

Chỉ thấy Tổ Tổ chau môi xinh xắn lên, nói: - Ta không tin. Trước đây ngươi làm gì có thái độ như bây giờ? Cổ Đạt Lật không đáp, chỉ lặng lẽ ngồi xuống. Tổ Tổ dịu giọng nói:

- Cổ ca ca đã nói với sư phụ chưa? Sao không cho tôi biết đi? Cổ Đạt Lật cứ ngồi ngẩn người ra như một tượng gỗ lặng lẽ không nói gì cả.

Tổ Tổ lại nói: - Tôi biết rồi. Tuy ngoài miệng người nói rất tốt lành, nhưng trong lòng thì trái lại.

Cổ Đạt Lật đáp: - Tôi không phải là hạng người đó. Tổ Tổ nói:

- Nếu không phải thuộc hạng người ấy thì tại sao cứ trù trừ mãi không nói?

Cổ Đạt Lật đáp: - Tôi đã thỉnh cầu sư phụ tha cho cô nương, sư phụ đã bằng lòng nhưng còn đặt điều kiện.

Tổ Tổ hỏi: - Điều kiện gì mau nói ra đi?

Cổ Đạt Lật đáp:

- Tôi không bằng lòng điều kiện này của ông ta. Tổ Tổ ngạc nhiên

hỏi tiếp:

- Tại sao ca ca lại không bằng lòng? Có phải không muốn tôi được khôi phục tự do chẳng?

Cổ Đạt Lạt đáp: - Sao tôi lại không muốn để cô nương khôi phục tự do? Tổ Tổ nói:

- Nếu muốn tôi được khôi phục tự do, thì sao lại không bằng lòng điều kiện của sư phụ người? Xí ! Thật đúng là một anh chàng ngốc nghếch!

Liễu Tồn Trung ở trên mái ngói thấy Tổ Tổ thái độ vẫn thờ ngây cứng đầu cứng cổ như trước không có một chút tâm cơ nào, trong lòng cũng phải buồn cười thầm.

Chàng vốn là một người cơ trí tuyệt luân, vừa rồi hai huynh đệ Cát Đạt Tổ bàn cãi, chàng còn chưa rõ lý do. Nhưng lúc này chàng chăm chú theo dõi câu chuyện đã rõ được tám chín thành.

Chỉ nghe thấy Cổ Đạt Lạt khẽ thở dài nói: - Điều kiện đó của sư phụ, tôi không làm sao ưng thuận được. Tổ Tổ vội hỏi:

- Điều kiện gì thì nói nhanh lên?

Cổ Đạt Lạt đáp ứng: - Đó đó là...

Tổ Tổ giậm chân, chau môi nói: - Có nói hay không, sao cứ ấp úng mãi như vậy? Cổ Đạt Lạt thở dài thườn thượt, cứ lắp bắp nói: Tôi tôi tôi...cuối cùng không sao tiếp được. Tổ Tổ bực bội đứng bật dậy, hậm hực quát mắng:

- Thôi, mặc xác người... Người, người cút đi!

Dứt lời, nàng vùng vằng tiến tới vách tường. Cổ Đạt Lạt hoảng hốt, chân tay luống cuống, không biết tính sao, đành cầu khẩn:

- Hảo muội muội đừng tức giận nữa. Ngu huynh xin nói ngay. Đoạn y giơ tay ra khẽ nắm vào vai Tổ Tổ. Nàng vùng vằng hất tay vẫn đứng quay lưng về phía Cổ Đạt Lạt, nói:

- Ai là muội muội của người. Đừng có đụng vào tôi.

Cổ Đạt Lạt tươi cười nói:

- Sao bỗng dừng lại hờn dỗi như thế. Để ca ca nói ngay cho nghe đừng giận dữ nữa.

Tổ Tổ phụng phịu nói: - Nói thì nói đi còn chần chừ gì nữa. Cổ Đạt Lạt nói:

- Điều kiện của sư phụ ca ca là định báo cho sư phụ hiền muội tới đây để cứu hiền muội ra.

Tổ Tổ nghe nói cả mừng nói: - Thật thế ư? Sư phụ của người tốt quá. Cổ Đạt Lạt nghe nàng ta nói như vậy, chỉ đành đứng thừ người ra tại chỗ. Tổ Tổ lại tiếp:

- Hay lắm! Hay lắm! Sư phụ của tiểu muội là Vô Trần đạo sĩ, tiểu

muội đã chẳng nói cho ca ca biết rồi là gì? Vị ấy trong võ lâm danh vọng đứng đầu “Vũ Trụ Ngũ Kỳ”. nếu lão nhân gia hay biết tiểu muội bị giam giữ ở nơi đây. không cần phải ca ca thông báo, vị ấy cũng lập tức tới cứu tiểu muội ra. Nơi đây toàn là những nhân vật tầm thường như lũ mèo ba chân, thì lấy ai cản trở nổi vị ấy?

Cổ Đạt Lạt trầm ngâm hồi lâu không đáp. Tổ Tổ vội thúc giục: - Kìa, ca ca làm sao thế? Để tiểu muội viết ngay cho ca ca một phong thư, nhờ ca ca đem ngay về cho sư phụ tiểu muội nhé?

Liễu Tồn Trung ở trên mái ngói nhà bất giác toát mồ hôi lạnh, nghĩ bụng:

“Nguy hiểm thật! Thì ra Thông Thiên Hiểu lấy Tổ Tổ làm miếng mồi, dẫn dụ Vô Trần đạo sĩ vào cạm bẫy. Trước đây mình cũng định bụng đi báo cho Vô Trần đạo sĩ tới đây cứu Tổ Tổ ra, nhưng vì dọc đường gặp phong ba, nên không kịp thông báo”.

Lúc này chàng nghĩ lại:

“Nếu mình hành động như vậy, có lẽ đã trúng phải độc kế của Thông Thiên Hiểu”.

Liễu Tồn Trung biết rõ Đông Doanh này là một nơi ngọa hổ tàng long, kỳ tài dị sĩ nhiều không biết bao nhiêu mà kể, ngay cả đại ma đầu cái thế Mạc Nam lão ma cũng bị chúng mua chuộc được. Như vậy đủ thấy Thông Thiên Hiểu lợi hại đến mức nào.

Nghĩ tới Thông Thiên Hiểu, bất giác Liễu Tồn Trung lại nhớ đến Thi Huyền trưởng lão. Cứ xem những việc xảy ra trong quá khứ, thì Thi Huyền trưởng lão cũng chẳng thua kém gì Thông Thiên Hiểu. Ông ta dự liệu như thần, không hề sai trệch mảy may. Bất quá Thông Thiên Hiểu chiếm được thiên thời địa lợi mà Thi Huyền trưởng lão chỉ có vốn vẹn Cái Bang, không đủ chỗ để tung hoành đầy thôi.

Lúc ấy ở bên dưới Tổ Tổ đang cao hứng khôn tả, đi lục lợi giấy bút đem ra án nói:

- Cổ đại ca, bức thư này ca ca phải trao tận tay sư phụ tiểu muội nhé?

Cổ Đạt Lạt vội giơ tay ngăn cản nói: - Hảo muội muội chớ nên viết thư làm gì. Tổ Tổ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại không viết? Ca ca không muốn sư phụ tới cứu tiểu muội ra phải không?

Cổ Đạt Lạt giậm chân thờ dài đáp: - Sao ca ca lại không muốn muội thoát khỏi nơi đây chứ? Đây là do lòng tốt của ca ca, khuyên hiền muội chớ nên viết thư. Để chậm rãi ca ca sẽ nghĩ một biện pháp khác.

Tổ Tổ cười nhạt nói: - Quỷ kế của người tưởng qua mắt được tôi

hay sao? Sư phụ người rất tốt, sai người đi thông báo cho sư phụ tôi tới đây cứu tôi ra, người lại giờ trò quỷ quái định phá đám. Hừ ! Những lời nói xưa nay của người với tôi đều là bịa đặt hết. Thôi mặc kệ tôi, người đi đi.

Cổ Đạt Lạt thấy khóe mắt của Tổ Tổ long lanh ngấn lệ hoảng hốt đến chân tay cuống quýt không biết giải quyết như thế nào cho ổn thỏa, đành vội nài nỉ:

- Hảo muội muội thật không hiểu ca ca chút nào. Sư phụ ca ca... Y chưa nói dứt, đột nhiên có một ám khí trắng toát nhắm người y bay thẳng tới. Cổ Đạt Lạt vội giơ tay ra bắt. Thì ra đó là viên giấy nhỏ vội mở ra, thấy bên trong có hàng chữ như sau:

“Cẩn thận! Có người tới đây!”.

Cổ Đạt Lạt biết có cao nhân ngầm cảnh giác, vội xé nát mảnh giấy nọ vứt vào trong bóng tối.

Bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng cười nhạt vọng tới, Cát Đạt Tổ đã tới nơi.

Cổ Đạt Lạt vừa trông thấy gã, trong lòng kêu nguy hiểm thềm vội tiến lên nghênh đón, nói:

- Sư huynh đã tới!

Cát Đạt Tổ mặt lạnh như băng, chỉ khẽ hừ một tiếng rồi ung dung ngồi xuống ghế.

Tổ Tổ thấy Cát Đạt Tổ bước vào, lập tức quay mặt về phía vách tường, dường như rất căm hận gã.

Cổ Đạt Lạt hỏi: - Sư huynh tới đây có việc chi?

Cát Đạt Tổ đáp:

- Sư đệ ta nói thật, hành động của sư đệ vừa rồi không sao lọt khỏi được mắt ta đâu. Thật sư phụ đã nuôi ong tay áo.

Cổ Đạt Lạt hơi biến sắc mặt, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Cát Đạt Tổ lại nói tiếp:

- Tổ Tổ cô nương, vì sao Cổ Đạt Lạt lại ngăn trở không cho cô viết thư yêu cầu lệnh sư tới đây?

Lúc ấy Tổ Tổ vẫn quay mặt vào vách tường, nghe Cát Đạt Tổ hỏi như vậy vội quay đầu lại mở miệng muốn nói. Cổ Đạt Lạt sợ hãi đến hồn bất phụ thể nhưng không dám lớn tiếng ngăn trở.

Giữa lúc không biết hành động ra sao bỗng thấy Tổ Tổ ngẩn người ra dường như được ai nhắc nhở.

Thì ra giữa lúc nàng đang định lên tiếng, thì bỗng nghe có người khẽ nói lọt vào tai:

- Tổ Tổ, chớ nên nói thật ra! Cứ giả tảng như không hay biết gì cả.

Tổ Tổ, nghe thanh âm ấy rất quen thuộc, nàng liền vội đáp: - Biết rồi.

Dứt lời, nàng mới sực tỉnh ngộ, lời lẽ vừa rồi là do người ta dùng truyền âm nhập mật nói rót vào tai mình, đồng thời nàng cũng đã nhận ra tiếng nói quen thuộc vừa cảnh tỉnh mình đó chính là giọng của Liễu Tồn Trung. Nàng vội ngừng đầu lên ngơ ngác dáo dác nhìn xem Liễu đại ca đang ẩn núp ở đâu?

Hành động đó làm sao qua mắt nổi Cát Đạt Tổ?

Gã vốn là một người rất quỷ kế, vẫn giả bộ như không hay biết, chỉ thủng thẳng hỏi tiếp:

- Tổ Tổ cô nương, sư đệ của tại hạ vì sao ngăn trở, không cho cô nương thông tin để lệnh sư tới đây?

Tổ Tổ đã biết rõ Liễu đại ca vừa dùng truyền âm nhập mật căn dặn mình chớ nên tiết lộ sự thật, tất nhiên phải có dụng ý. Nàng liền hỏi:

- Người hỏi gì thế?

Cát Đạt Tổ cười nhạt, nói: - Cô nương không nghe thấy thật ư? Cổ Đạt Lạt đứng cạnh đó, thấy Tổ Tổ không tiết lộ sự thật, tâm thần liền ổn định ngay, xen lời nói:

- Sư huynh nói như vậy là có dụng ý gì? Tiểu đệ có ngăn trở nàng bao giờ đâu.

Cát Đạt Tổ vừa cười nhạt, vừa vội đưa mắt liếc nhìn tứ phía. Đột nhiên gã hất tay một thế, liền đó một luồng lam quang từ lòng bàn tay bắn thẳng lên mái ngói nhanh như điện chớp.

Chỉ nghe thấy lách rắc Cát Đạt Tổ đã sử dụng Vu viên công người như một mũi tên thép xuyên thẳng lên trên mái ngói.

Lúc bấy giờ bốn bề vắng lặng như tờ. Trên đó có bóng người nào đâu? Cát Đạt Tổ hơi giật mình, nghĩ bụng:

“Đối phương là ai mà thân pháp nhanh nhẹn như thế?” Liền đó Cổ Đạt Lạt cũng theo lên tới nơi, thấy Cát Đạt Tổ đang đưa mắt tìm kiếm tứ phía liền hỏi:

- Sư huynh tìm kiếm gì thế?

Cát Đạt Tổ cười nhạt, đáp:

- Đùng vờ vĩnh nữa. Ta đang kiếm đồng đảng của người đấy. Cổ Đạt Lạt ngăn người ra, ngơ ngác hỏi:

- Đồng đảng của tiểu đệ? Sư huynh nói như vậy là có chủ ý gì? Cát Đạt Tổ đáp:

- Người còn tưởng thần không biết, quỷ không hay việc mình đã tiết lộ bí mật của Thông Thiên Hiếu sư gia làm hồng đại sự sư phụ đã khó công xếp đặt phải không?

Cổ Đạt Lạt ngậm kinh hãi nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh hỏi lại: -

Tiểu đệ... làm hồng đại sự gì của sư phụ?

Cát Đạt Tổ khẽ quát: - Sư phụ muốn dẫn dụ Vô Trần yêu đạo vào

bấy, sao người dám trái ý ngăn trở Tố Tố viết thư?

- Điều này... sự huynh căn cứ vào đâu mà dám quyết đoán như vậy?

Cát Đạt Tố cười nhạt nói: - Không có chứng cứ ư? Người tương nói gì với Tố Tố có thể che giấu được tai mắt của ta hay sao?

Tố Tố lúc ấy đang ở trong phòng tiếp xúc với Liễu Tồn Trung. Liễu Tồn Trung thừa cơ Cát Đạt Tố với Cổ Đạt Lạt ở trên mái ngói, lén luôn vào trong phòng dùng Truyền âm nhập mật nói với Tố Tố:

- Tố Tố, mau theo tôi rời khỏi nơi đây ngay.

Tố Tố, vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, vội kêu gọi: - Liễu đại ca, người...

Liễu Tồn Trung vội ngắt lời: - Chớ nên nói nữa. Hiện tại ba mươi sáu chước, tẩu vi thượng sách. Nếu chần chờ để Cát Đạt Tố hay biết, e rằng sẽ rất phiền phức đấy.

Tố Tố chừ chừ nói: - Để tiểu muội thông báo cho Cổ ca ca hay biết đã. Liễu Tồn Trung vội nói:

- Bây giờ y đang ở trên mái ngói tranh luận với Cát Đạt Tố, nếu đợi họ xuống dưới này thì không sao đi được đâu.

Chàng còn đang định nói tiếp, đột nhiên nghe thấy tiếng tà áo phất động trong gió, biết ngay có người tới nơi.

Chàng không dám để lộ tung tích, vì sợ Đông Doanh sẽ tăng cường giới bị. Chàng vội nhẹ nhàng lách mình ra ngoài song cửa tức thì.

Liễu Tồn Trung vừa ẩn thân xong, đã nghe thấy trong phòng có tiếng người nói:

- Dường như nơi đây vừa có người lui tới.

Có tiếng Tố Tố đáp:

- Không có người tới thì tại sao cửa lại mở? Chẳng lẽ để tiếp rước người hay sao?

Gã nọ khẽ hừ giọng mũi, hỏi tiếp: - Ai? Ai tới đây?

Tố Tố đáp gọn thon lỏn: - Cát Đạt Tố?

Gã nọ lạnh lùng hỏi tiếp: - Cát Đạt Tố tới đây làm chi?

Tố Tố bĩu môi, đáp:

- Có quỷ mới biết được y tới đây làm gì. Y là một tên xấu xa tồi tệ.

Liễu Tồn Trung nghe nói cũng buồn cười thắm, biết Tố Tố là một cô bé rất trực tính, trời không sợ, đất không kiêng, tất nhiên nàng ta sẽ thóa mạ không tiếc lời nữa, liền nghĩ bụng:

“Nhiệm vụ thứ nhất Thi Thuyền trưởng lão chỉ thị, mình đã làm xong.

Hiện tại Tố Tố đã có Cổ Đạt Lạt phò trợ, xem như vậy cũng chưa đến nỗi phải chịu khổ sở, và mình cũng không cần phải quan tâm về việc Vô Trần đạo sĩ, vì Cổ Đạt Lạt nhất định sẽ không cam

tâm dự ông ta vào bấy. Hiện tại chỉ có việc duy nhất phải làm. Đó là hoàn thành nhiệm vụ thứ hai mà Thi Huyền trưởng lão đã chỉ thị, là đi thông báo cho các võ lâm đại môn phái hay rõ Cái Bang đã trải qua tai biến, hiện bang chủ Lữ Di Hạo không biết sống chết ra sao, vậy yêu cầu các đại môn phái đấu lưng sát cánh cùng giải quyết việc ấy.

Liễu Tồn Trung vừa quyết định xong, chàng không dám nán lại lâu nữa. Sau mấy cái nhún mình, chàng đã lướt ra khỏi khu nhà giam. Lúc ấy mây đen kéo khắp vòm trời, đêm tối mù mịt rất có lợi cho người dạ hành đi lại hoạt động. Liễu Tồn Trung thi triển khinh công, trực chỉ theo đường cũ, thời gian khoảng nửa chén trà, chàng đã rời xa các trạm canh ở ven sông.

Khi ra khỏi Bắc Cố sơn thì trời đã mờ mờ sáng. Liễu Tồn Trung trầm ngâm giây lát, liền tiến thẳng về phía Tương Châu.

Suốt dọc đường ngày đi đêm nghỉ, mấy ngày sau chàng đã qua Kinh môn, quay sang hướng Thiểm Tây.

Phía Tây Tương Châu là quận huyện thuộc dãy núi Võ Đang, do Ngô Hồng tướng quân trấn thủ.

Chiếu theo sử Tống, Thiệu Hưng tam thập nhất niên, Kim chúa sai Lý Thông làm đại đô đốc, đem binh qua sông Hoài, chia ra làm năm lộ tiến thẳng xuống phía Nam. Tống vương mới phái Ngô Hồng trấn thủ, chuẩn bị giao tranh sống mái với đối phương.

Khi Liễu Tồn Trung tới Kinh Tương thấy đường xá hàng quán vắng tanh, dân cư đều khăn gói lên đường tỵ nạn, trong lòng chàng rất phiền muộn. Nhìn cảnh tượng trên, chàng lại càng oán hận người Kim xưa quân xâm lấn, gây nên bao cảnh tang tóc hãi hùng, dân chúng sống trong cảnh lầm than cơ cực.

Khi còn ở trong Cái Bang, chàng thường cùng với Thi Huyền trưởng lão đàm luận việc quốc gia đại sự. Thi Huyền trưởng lão không tránh khỏi cảm khái, nói:

- Ngày nay Đại Tống còn lại nửa mảnh sơn hà này, nếu như mọi người đồng tâm hiệp lực, tu tâm dốc trí thì họa may còn có biện pháp gỡ lại vận nước. Tiếc thay khắp triều đình gian thần lộng quyền, luôn cúi người trên hiếp đáp kẻ dưới, tham sinh hủy tử những lạm thói nát để mong vinh thân phì gia trên xương máu của biết bao con dân đã

hy sinh cho tổ quốc? Tình thế thật nát bét, không sao cứu vãn được nữa.

Liễu Tồn Trung nói:

- Hiện tại người chúng ta văn nhân chủ hòa, võ nhân chủ chiến. Chỉ

cần tất cả các võ nhân cùng đứng lên, liều sống mái với người Kim một trận, thử hỏi còn sợ nổi gì không thành công?

Thi Huyền trưởng lão nói: - Hiền đệ không biết đấy thôi. Các văn nhân chủ hòa thường thường ở hai bên tả hữu thánh thượng, cực lực cổ súy cho giải pháp của họ, đã phá sự chủ chiến. Hơn nữa, Huy Tông, Khâm Tông, thái hậu cùng hoàng hậu đều bị người Kim cầm giữ làm con tin. Vì vậy thánh thượng cũng không có lòng dạ nào nghĩ tới việc chiến đấu.

Lúc ấy Liễu Tồn Trung hỏi:

- Nghe nói thánh thượng đã bằng lòng cắt đất cầu hòa mỗi năm tiến cống Kim chúa sáu mươi vạn lạng hoàng kim, bốn trăm vạn tấm gấm vóc, sao bọn người Kim còn chưa mãn ý. Vẫn xua binh xâm lăng miền Nam?

Thi Huyền trưởng lão gượng cười, lắc đầu không nói, một hồi lâu sau mới đáp:

- Hiền đệ nên nhớ có chiến rồi mới hòa. Nếu chính mình không có năng lực chiến đấu, thì sớm muộn gì người Kim cũng sẽ nuốt trọn miền Nam. Như vậy thử hỏi sáu chục vạn lạng hoàng kim với bốn trăm vạn tấm gấm vóc có đáng gì với họ?

Câu nói này, Liễu Tồn Trung luôn luôn ghi nhớ trong lòng. Hiện tại thấy tình cảnh miền Kinh Tương bao phủ không khí chiến tranh, nhà cửa đổ nát hoang phế, bất giác chàng lại hồi tưởng tới những lời lẽ trên của Thi Huyền trưởng lão.

Liễu Tồn Trung trong lòng phiền muộn khôn tả, thả bước tiến thẳng về phía trước.

Bình thời, chàng vốn là một con người rất linh mẫn, nhưng lúc bấy giờ nghĩ tới quốc gia bị tàn phá, dân tình nheo nhóc khổ sở, vó ngựa của người Kim giẫm lên đất Trung Nguyên, máu nóng trong người chàng sôi sùng sục không nơi phát tiết. Bất giác chàng nghiêng răng kèn kẹt, cúi đầu lầm lũi đi, không để ý gì tới tình cảnh ở trước mặt. Đột nhiên chàng nghe thấy có tiếng ngựa hí dài, tiếp theo đó là một tiếng quát vang.

Trước mặt chàng bóng xám thấp thoáng, một chiếc roi ngựa dài ba thước đã nhằm thẳng đầu chàng quát vút xuống.

Liễu Tồn Trung vội nghiêng người tránh né, chiếc roi quát hụt sang bên.

Chàng ngược mắt nhìn, thấy đó là một con ngựa rất cao lớn, trên yên một võ sĩ áo xám phục sát. Gã thúc mạnh vào bụng ngựa lướt vèo qua, miệng thốt tiếng mắng chửi:

- Tiểu tử, ngươi mù rồi chăng? Liễu Tồn Trung vốn muốn tránh sang

bên không thích tranh chấp, nhưng thấy võ sĩ nọ mặc áo xám, chàng biết ngay là nhân vật của Đông Doanh. Chàng thấy gã nọ vội vã, chắc phải có việc gì cấp bách?

Nghĩ đoạn, chàng bỗng vươn tay trái ra, như kìm sắt chộp lấy chân trái của gã nọ, khẽ giật một cái.

Võ sĩ áo xám mất thăng bằng, ngã luôn xuống dưới chân ngựa.

Nhưng thân thủ của gã cũng rất linh hoạt, vừa rơi xuống đất đã lập tức dùng thế Lý Ngự phiên thân uốn mình đứng bật ngay dậy, đang định mở miệng chửi rửa.

Lúc ấy Liễu Tồn Trung đang bức bối không nơi phát tiết, chàng liền thuận tay điểm luôn huyệt đạo của gã quát bảo:

- Người là ai, tới đây làm chi?

Tên võ sĩ nọ đã quen thói hống hách, vừa nghe chàng quát hỏi đã lớn tiếng mắng chửi:

- Lão tử là gia môn của Miêu thống chế. Nếu tiểu tử mi làm hỏng công sự của người chắc không tránh khỏi toàn gia tru lục.

Liễu Tồn Trung cả cười, hỏi:

- Ta làm lỡ công sự của Miêu thống chế ?

Võ Sĩ quát tháo: - Lão tử đã được lệnh Miêu thống chế cấp tốc đem văn thư tới nơi tới chốn ngay. Người... người dám...

Đã vốn định nói người dám điểm vào huyệt đạo của gia gia, làm lỡ hết thời giờ, nhưng gã cũng không dám nói cứng nữa, mà đổi giọng nói tiếp:

- Người làm trở ngại việc giao thông, tội thật đáng chết.

Võ sĩ nọ tuy đã bị điểm huyệt đạo, không cục cựa được nhưng giọng nói của gã vẫn ngang ngạnh, quan liêu.

Liễu Tồn Trung bật cười, hỏi:

- Văn thư gì của thống chế mà cấp bách đến thế ? Người để đâu?

Võ sĩ tưởng Liễu Tồn Trung nghe nói đến văn thư của thống chế Miêu Truyền, lòng đã khiếp sợ, gã đã can đảm hơn trước, liền lớn tiếng đáp:

- Hiện đang ở trong người gia gia đây. Hừ ! Đâu đến hạng mi được xem?

Liễu Tồn Trung cười nói:

- Dĩ nhiên rồi! Dĩ nhiên rồi ! Nhưng ta vẫn cứ thích xem.

Dứt lời, chàng thò tay vào trong người võ sĩ nọ lấy ra, thấy bên ngoài văn thư có dấu hiệu của Miêu thống chế và có một hàng chữ:

“Kính cẩn trình Đại Kim thống soái Hoàn”. Liễu Tồn Trung mừng rỡ

khôn tả, lẩm bẩm nói: - Nhờ hồng phúc thánh thượng khiến ngẫu nhiên ta phát giác được việc đại bí mật này.

Dứt lời chàng bỗng vươn tay ra nhanh nhẹn điểm một thế, kết liễu tính mạng của tên võ sĩ nọ để tránh khỏi bị tiết lộ tin tức.

Liều Tồn Trung xem kỹ mật hàm. Thì ra đó là Miêu Truyền ưng thuận sự yêu cầu của Hoàn Nhan Xương, truyền Thông Thiên Hiểu phái cao thủ Đông Doanh hành thích Ngụy Thắng, hiện tại đang ở quận huyện cùng với Ngô Hồng kháng cự Lý Thông.

Lý Thông là tướng của nhà Tống sang đầu hàng quân Kim, biến thành cừu địch. Y xu nịnh Kim chúa, xúi bẩy xâm lăng Tống trào, Kim chúa phong y làm đại đô đốc xuất lãnh mười vạn Kim binh, phân ra làm năm lộ xâm lấn miền Nam.

Đại quân Lý Thông từ Hà Nam qua sông Hoài, tới đâu tàn phá tới đó.

Lần này động tới bầu nhiệt huyết ái quốc của Ngụy Thắng.

Ngụy Thắng là người Túc Thiên, mắt thấy Lý Thông dẫn lang sói vào nhà, phần nộ cực độ, đứng lên hô hào tụ tập khoảng ba trăm nghĩa sĩ vượt sông Hoài dọc xuống Hải Châu, trong vòng tuần nhật đã kết nạp thêm được mấy ngàn người, liên tiếp đánh bại Kim binh.

Sau đó, đoàn quân lên tới mấy vạn, tổng quản là Lý Bửu, thừa thế giả danh nghĩa triều đình đánh chiếm Tri Hải Châu. Sau đó liên tiếp chiến thắng luôn mấy trận.

Lý Thông bị Ngụy Thắng đánh bại mấy phen, vô kế, liền tới thương lượng với Hoàn Nhan Xương.

Hoàn Nhan Xương ngầm phái người đi điều tra, biết được Ngụy Thắng thường lui tới một trại bán ngựa ở Túc Thiên, rồi được di nhân truyền thụ binh thư, rất giỏi về việc điều binh khiển tướng, hơn nữa có sức lực mạnh như hổ, hai tay vác nổi ngàn cân.

Hoàn Nhan Xương liền nói với Lý Thông: - Tên Ngụy Thắng đó chỉ nên dùng trí diệt y, chứ không nên dùng sức.

Lý Thông nói:

- Xin đại soái cho biết tôn ý sẽ đối phó với y ra sao?

Hoàn Nhan Xương đáp: - Việc này chớ nên gấp gáp. Tướng quân cứ trở về dinh đợi tới khi tôi lấy được thủ cấp của Ngụy Thắng sẽ thông báo cho tướng quân biết.

Lý Thông biết rõ Hoàn Nhan Xương là một người thâm trầm đại lược, không dám hỏi nhiều, vội trở về dinh chờ đợi tin tức.

Hoàn Nhan Xương vội phái người tới Lâm An, ra lệnh cho Miêu Truyền sai cao thủ Đông Doanh đi ám toán Ngụy Thắng, chặt lấy thủ cấp. Đó là công đầu của việc chinh phạt miền Nam.

Bức mật hàm trên Miêu Truyền bảo đảm với Hoàn Nhan Xương chậm nhất trong vòng mười lăm ngày sẽ lấy được đầu Ngụy Thắng.

Liễu Tồn Trung sau khi đọc xong bức mật hàm, cười nhạt một hồi, chàng đã sớm nghĩ ra được một diệu kế khiến Hoàn Nhan Xương tức có thể hộc máu ra mà chết.

Liễu Tồn Trung bỏ bức mật hàm vào trong người, bỗng nghe thấy phía sau lưng có người kêu gọi:

- Liễu đại ca, sao người lại ở đây? Liễu Tồn Trung quay đầu lại nhìn, hỏi: - Ủa! Ngọc đệ đấy ư! Sao hiền đệ cũng tới đây làm chi? Thì ra người ở phía sau lưng Liễu Tồn Trung chính là Kha Ngọc, người nghĩa đệ mới kết nghĩa của chàng.

Kha Ngọc ăn mặc theo lối thư sinh, trông cực kỳ thoát tục. Liễu Tồn Trung hỏi tiếp:

- Ngọc đệ chẳng trực chỉ Lâm An ứng thí là gì? Sao bỗng dừng lại tới chốn này?

Kha Ngọc chau chiếc môi nhỏ như trái anh đào lên, khẽ thở dài một tiếng, đáp:

- Một lời thật khó kể cho hết được. Liễu Tồn Trung thấy Ngọc đệ đôi môi tươi thắm như bông hoa mới nở, cực kỳ xinh đẹp bất giác lòng vui như mở hội, cười nói:

- Ngọc đệ, mới không gặp gỡ mấy ngày mà sao bỗng biến thành chững chạc lão thành, cứ như cụ non vậy?

Kha Ngọc giật mình thất kinh, đưa tay lên sờ mặt, hỏi: - Đại ca nói gì? Bảo tiểu đệ già đi, nom khó coi lắm hay sao? Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Có ai bảo hiền đệ già với khó coi bao giờ đâu! Đại ca nói thật, hiền đệ xinh đẹp như một vị thiếu nữ, khiến đại ca trông thấy cũng phải say đắm.

Kha Ngọc mặt bỗng đỏ bừng, hổ thẹn cúi đầu xuống. Liễu Tồn Trung vỗ tay cả cười, nói:

- Ngọc đệ là đàn ông con trai chứ không phải thiếu nữ khuê các, sao lại hay hổ thẹn như thế? À đúng rồi, cái lão thầy lang quái quỷ gì đó bảo hiền đệ mắc phải một căn bệnh lạ lùng, chỉ được ngủ một mình, cũng đều là hiền đệ tự tạo ra. Kỳ thật vì hiền đệ hổ thẹn không ngủ chung với đại ca, phải không?

Kha Ngọc nghe nói bậm môi giậm chân, quay đầu đi nơi khác, hờn dỗi nói:

- Tiểu đệ không chơi với đại ca nữa. Đại ca không phải là người tốt. Liễu Tồn Trung cười ha hả, nói:

- Ngọc đệ nói rất hữu lý. Đại ca là khiêu hóa tử thì có gì là cao quý tốt đẹp đâu? Nhưng cái đó cũng chẳng quan trọng, chỉ cần Ngọc đệ lên kinh thảo thí trúng tuyển Trạng nguyên gì đó. Ngọc đệ đã là trạng

nguyên, tất nhiên tôi sẽ trở nên vị đại ca của tân trạng. Cả hai đều được vinh quang như thế chẳng tốt lắm ư?

Kha Ngọc phụng phịu nói: - Tiểu đệ không nói tới chuyện đó. Vừa rồi đại ca bảo trông tiểu

đệ như một cụ non là có ý gì? Có phải định nói tiểu đệ già rồi đấy không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Sinh lão bệnh tử là chuyện phải có của người đời sao hiền đệ lại quá coi trọng đến thế?

Kha Ngọc nói: - Không, tiểu đệ cứ thích coi trọng. Đại ca mau trả lời ngay đi! Liễu Tồn Trung mỉm cười, đáp:

- Đại ca nói hiền đệ trông như cụ non, không phải là chỉ bề ngoài mà là bảo bộ tịch đáng điệu.

Kha Ngọc cúi đầu ngẫm nghĩ, thơ ngây hỏi: - Bộ tịch với dáng điệu của tiểu đệ rất linh hoạt nhanh nhẩu thì làm sao mà bảo già được?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Đại ca biết rõ Ngọc đệ hành động rất linh hoạt, trẻ trung, nhưng có điều tiếng thở dài vừa rồi của hiền đệ rất miễn cưỡng, bắt chước những người lão thành trịnh trọng chẳng khác một cụ non.

Kha Ngọc bỗng bật cười, nói: - Đại ca chỉ hay đùa cợt. Xấu lắm!

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca xấu ở chỗ nào?

Kha Ngọc ngoe nguẩy đáp: - Tiểu đệ mới khẽ thở dài mà đại ca đã lưu tâm chú ý. Như thế không phải xấu là gì?

Liễu Tồn Trung cười ha hả, nói:

- Ca ca ngấm nhìn đệ đệ mà cũng gọi là xấu ? Được rồi, từ nay trở đi đại ca sẽ không ngấm nghĩa hiền đệ nữa.

Kha Ngọc giậm chân, nói: - Tiểu đệ không cần thế. Liễu Tồn Trung

vỗ tay cười lớn, bỗng nghiêm sắc mặt hỏi: - Ngọc đệ vừa rồi bảo một lời khó nói cho hết, đó là việc gì? Kha Ngọc đôi mắt đen nhánh chuyển động mấy lượt mới nhoẻn miệng cười, thở dài nói:

- Hà Tiểu đệ đã tới chậm một bước, khoa thi đã mở rồi. Nếu lưu lại Lâm An sẽ không đủ tiền bạc để chi dụng, vì vậy mới phải quay trở lại.

Liễu Tồn Trung biết chàng ta nói dối mình, nhưng không tiện nói trắng ra chỉ hỏi tiếp:

- Vậy hiện tại hiền đệ định đi đâu?

Kha Ngọc đáp:

- Tiểu đệ... tiểu đệ định trở về nhà cũ. Nhưng...bỗng dưng gặp gỡ đại ca, nên đành quyết định đại ca đi đâu thì đi theo đó vậy.

Liễu Tồn Trung giật mình kinh hãi vội nói:

- Hiền đệ theo đại ca không được đâu.

Kha Ngọc chau môi hờn dỗi, hỏi: - Đại ca chán ghét tiểu đệ rồi phải không? Liễu Tồn Trung vội an ủi:

- Sao đại ca lại chán ghét hiền đệ được. Hiền tại bỗng gặp gỡ hiền đệ ở nơi này, thật đại ca còn mừng rỡ hơn là bắt được vàng.

Kha Ngọc hỏi: - Đại ca vui mừng khi gặp tiểu đệ, thì tại sao lại không cho tiểu đệ đi cùng? Đó không phải là chán ghét là gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Bây giờ đại ca còn phải giải quyết một đại sự ngay, và chỉ có đơn thân độc mã. Nếu người nhiều vướng víu thế nào cũng lỡ việc.

Kha Ngọc hỏi: - Đại sự gì? Đại ca thử nói cho tiểu đệ nghe xem?

Liễu Tồn Trung biết vị Ngọc đệ này tính nết rất trẻ con, nếu không nói cho chàng ta nghe, thế nào cũng lại hờn dỗi, khiến mình phải mất công giải thích.

Chàng liền thò tay móc bức mật hàm trong người ra, mỉm cười, nói:

- Ngọc đệ là người đọc sách, xem văn thư này sẽ rõ ngay. Kha Ngọc chăm chú đọc qua một lượt mới sửng sốt “à” một tiếng nói:

- Cũng may bức mật hàm này lọt vào tay đại ca. Thật là hồng phúc của hoàng đế rất lớn. Đây lại là một công lao rất lớn của đại ca. Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Đại ca nào có công lao gì đâu!

Kha Ngọc nói:

- Đại ca hãy đem bức mật hàm này tới Lâm An trình lên cho Hoàng đế xem, để nhà Vua đem hài tội lão tặc Miêu Truyền, dẹp tan bọn chó săn Đông Doanh. Đó chẳng phải công lớn là gì? Lúc ấy tiểu đệ sẽ tâu trình Hoàng đế, cho đại ca được giữ chức đại đô đốc điều khiển thủy lục binh mã hai lộ, đuổi bọn lang sói Kim quốc trở về phương Bắc. Sau khi dẹp tan giặc, đại ca sẽ cưới cưới một vị đô đốc phu nhân xinh đẹp như hoa như ngọc, an hưởng phú quý thái bình...

Liễu Tồn Trung vừa nghe vừa mỉm cười. Cuối cùng chàng không sao nhịn được, ha hả cười nói lớn:

- Ngọc đệ đọc sách đến nỗi tẩu hỏa nhập ma rồi.

Kha Ngọc ngước mặt hỏi:

- Thế nào gọi là tẩu hỏa nhập ma?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Người học võ luyện công, tối kỵ bị tẩu hỏa nhập ma. Câu đó để chỉ việc luyện võ đi sai đường. Còn những người đọc sách nhiều quá đến thờ thần cả người ra, thì người ta gọi là một sách.

Kha Ngọc nguyền một cái, hỏi: - Đại ca bảo tiểu đệ là một sách, phải

không? Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Dĩ nhiên rồi. Vì những lời lẽ của hiền đệ vừa rồi chỉ là một giấc mộng Nam Kha mà thôi.

Kha Ngọc đáp: - Tuy cũng có điểm như trong giấc mộng, nhưng đúng lý ra mà nói thì đại ca cứ thử xem: khi đem bức mật hàm này tới Lâm An, thì hai chữ phú quý đại ca không muốn, nó cũng sẽ lọt vào tay.

Liễu Tồn Trung nghiêm nghị nói:

- Đại ca là một Khiếu hóa tử, xưa nay không hề nghĩ tới hai chữ phú quý bao giờ.

Kha Ngọc hỏi: - Nếu vậy đại ca nghĩ đến việc gì? Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca chỉ hằng tâm mong mỗi đánh đuổi quân Kim ra khỏi bờ cõi, chấn chỉnh lại giang sơn Đại Tống.

Kha Ngọc khẽ gật đầu tựa hồ như không dám nói chơi nữa, nghiêm chỉnh tiếp:

- Thế đại ca định xử trí ra sao về việc bức mật thư? Liễu Tồn Trung suy nghĩ giây lát nói:

- Hiện tại hay nhất là đồng thời làm luôn hai việc. Tiếc thay, nhân số không đủ, còn mình thì không có cách gì để phân thân.

Kha Ngọc hỏi: - Làm hai việc một lúc ư? Tiểu đệ có thể giúp đại ca được chăng? Liễu Tồn Trung cười, lắc đầu đáp:

- Nếu cần tài ngâm thơ hay ứng đối mai mực múa bút thì hiền đệ có thể giúp đại ca được.

Kha Ngọc cười nói: - Cái đó còn phải nói. Tiểu đệ đọc thi từ từ năm mười tuổi, về việc ngâm phong vịnh nguyệt, thi từ ca phú, tiểu đệ chẳng chịu nhường ai.

Tồn Trung cả cười nói: - Nhưng việc của đại ca đây không phải là ngâm phong vịnh nguyệt, rất tiếc chẳng có chỗ để Ngọc đệ sử dụng tài năng.

- Vậy đại ca mau nói đi, định làm hai việc gì? Liễu Tồn Trung đáp:

- Bức mật hàm này là do Miêu Truyền hồi đáp Hoàn Nhan Xương.

Cứ xem tình thế hiện tại, hiển nhiên là do chủ ý của Lý Thông.

Nói tới đây, Liễu Tồn Trung bỗng ngừng lại. Kha Ngọc vội thúc giục:

- Đại ca hãy kể tiếp đi. Lý Thông là tướng của Đại Tống, cam tâm làm ượng khuyển cho rợ Kim đã bị Ngụy Thắng lăm phen đánh bại.

Vô kể khả thi y mới yêu cầu Hoàn Nhan Xương giúp đỡ. Kế hoạch

duy nhất của Hoàn Nhan Xương là hạ lệnh cho Miêu Truyền giải

quyết. Tên Miêu Truyền là đầu não của Đông Doanh. Y liền xuống

lệnh cho Thông Thiên Hiệu phái cao thủ tới Quân huyện hành thích

Ngụy Thắng. Hiện tại ngoài việc tới Quân huyện bảo hộ Ngụy Thắng, đại ca còn muốn tương kế tựu kế thừa cơ hành thích Lý Thông, để cảnh tỉnh những tên liêm gót ngoại bang, xuất mãi quốc gia dân tộc.

Kha Ngọc cười nói: - Việc này thì có gì là khó khăn đâu. Tiểu đệ bắt tài xin thay thế

đại ca tới Quân huyện. Liễu Tồn Trung ngạc nhiên, nói: - Hiền đệ tay không trói nổi con gà, tới Quân huyện để tìm chỗ chết ư?

Kha Ngọc đáp: - Tiểu đệ bằng vào ba tác lược, ngày đêm trực chỉ Quân huyện, báo cho Ngụy Thắng tướng quân hay rõ việc Đông Doanh sẽ phái cao thủ tới hành thích. Thiết tưởng Ngụy Thắng tướng quân sức có thể đánh ngã hổ, đã cảnh giác đề phòng thì còn sợ gì thích khách Đông Doanh ám toán nữa?

- Cái nhìn của Ngọc đệ đúng là của một thư sinh chuyên đọc sách.

Kha Ngọc chau môi, nói:

- Tú tài không ra khỏi cửa cũng có thể biết mọi chuyện trong thiên hạ. Cái nhìn của thư sinh cũng phải có chỗ cao minh chứ.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ngọc đệ suốt ngày cặm cụi trong sách vở, làm sao biết được những chuyện trong võ lâm? Nếu nói ngồi trên ngựa múa thương điều binh khiển tướng công thành hãm địa, đó là sở trường của tướng quân Ngụy Thắng. Nhưng các cao thủ Đông Doanh phái tới người nào võ công cũng điều luyện tới mức cao siêu xuất kỳ, lấy thủ cấp của một người dễ như lấy đồ trong túi. Ngụy Thắng tướng quân tuy sức mạnh có thể vật ngưu đả hổ, nhưng nếu gặp phải thích khách có một thân tuyệt kỹ thì chỉ có nước nhắm mắt chờ chết.

Kha Ngọc nói: - Đại ca chỉ được đề cao đối phương làm giảm oai phong của mình, Gia Cát Lượng thời Tam Quốc chỉ phe phẩy chiếc quạt mà có thể đẩy lui được tám vạn hùng binh, ai bảo là người đọc sách không hữu dụng?

- Đó là Tào Tháo chứ đâu phải thích khách?

Kha Ngọc nói:

- Tiểu đệ đầy bụng sách lược tiếc thay chưa có dịp sử dụng. Đại ca bắt tất phải lo lắng. Việc bảo hộ tướng quân Ngụy Thắng xin cứ trao cho tiểu đệ. Nếu có sự sơ suất tiểu đệ xin cam chịu quân lệnh!

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói:

- Đại ca đâu phải là tướng quân mà có quân lệnh? Thôi cũng được, nếu Ngọc đệ đã có một bầu nhiệt huyết, đại ca cũng không tiện ngăn trở. Nhưng tiền đồ rất hung hiểm, mọi việc đều phải cẩn thận đề phòng trước khi hành sự. Sau khi gặp gỡ Ngụy Thắng tướng quân,

phải cần cần dặn vị ấy bớt lộ hành tung và chớ nên tuyển thêm nhiều võ sĩ hộ vệ tùy thân.

Kha Ngọc ngạc nhiên hỏi: - Hộ vệ tùy thân càng nhiều càng tăng thêm sự an toàn, sao lại không cần?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Không dùng hộ vệ, thích khách càng khó tìm mục tiêu. Đã là thích khách do Đông Doanh phái đi, thì bọn hộ vệ ấy có ăn thua gì với chúng?

Kha Ngọc nói: - Tiểu đệ xin ghi nhớ lời giáo huấn của đại ca. Liễu Tồn Trung ngừng mặt lên nhìn trời, rồi chỉ sang hướng Tây nói:

- Nơi đây cách quận huyện không xa, hiện do Ngô Hồng tướng quân bảo thủ. Ngụy Thắng chỉ tới đây hiệp trợ để bố phòng mà thôi. Hiện tại Kim binh sửa soạn công kích, khắp nơi đều bố trí thăm nghiêm, Ngọc đệ phải nên cẩn thận lắm mới được.

Kha Ngọc hỏi: - Thế đại ca định đi hành thích Lý Thông chăng? Liễu Tồn Trung đáp:

- Dĩ nhiên. Lý Thông ắt đang ở trong doanh Hoàn Nhan Xương đợi chờ tin tức của Miêu Truyền. Lúc này mỗi định tới đó. Bây giờ chúng ta hãy tạm chia tay nhau, đợi đại ca giết xong Lý Thông sẽ trở lại quận huyện hội ngộ với hiền đệ.

Kha Ngọc khẽ “dạ” rồi chia tay tiến thẳng về hướng Tây. Liễu Tồn Trung cũng không dám trì hoãn, lớn bước lướt thẳng về con đường nhỏ ở phía Bắc.

Lúc bấy giờ vùng Bắc Tương Châu, Hoàn Nhan Xương đang chia binh làm ba đường tiến phát.

Tổng tướng Lý Hiểu Trung đóng ở Mạt Cát chống với Kim tướng Đạt Lãm, Vương Quyền đóng ở Kiến Xương cầm chân Oa Lý Ôn. Đại quân của Lý Thông trực chỉ Thọ Xương nhòm ngó quận huyện.

Chính

y thì sát cạnh Hoàn Nhan Xương cách Thọ Xương khoảng một trăm dặm hạ trại ở Áp Vĩ sơn phô trương thanh thế.

Liễu Tồn Trung nghe ngóng đích xác, chàng mới tiến vào một quán ở ven đường ăn uống no say, đợi tới lúc trời tối mới nài nịt gợn ghề thi triển khinh công phóng thẳng tới áp Vĩ sơn.

Vì hiện tại áp Vĩ sơn là tổng hành dinh của Hoàn Nhan Xương trong cuộc Nam xâm nên ban bố lính tuần phòng rất nghiêm mật thủ giữ rất cẩn k.

Liễu Tồn Trung nhớ tới Kha Ngọc, chàng chỉ sợ Kha Ngọc là một thư sinh công tử, không chút kinh nghiệm hành sự, làm lỡ hết toàn bộ kế hoạch, nên hễ gặp chòi canh ngầm nào chàng không hề né

tránh cho mất thì giờ, mà lập tức nhanh nhẹn sử dụng thủ pháp giải quyết tại chỗ. Mới tới lưng núi, chàng đã thanh toán hơn mười chòi canh liền ngừng đầu lên, thấy doanh trại la liệt khắp nơi, đèn đuốc chói lòa liền nghĩ thầm:

“Lần này lên núi, ta cứ việc đập bằng hết các doanh trại trước mặt lo gì thắng tìm được nơi cư trú của gã Lý Thông!”.

Đang lúc nghĩ ngợi đột nhiên Liễu Tồn Trung thấy có hai bóng đen từ trong rừng xuyên ra, tai chàng nghe thấy một người nói:

- Hoàn đại soái thật quá cẩn thận, trọng địa ở trong rừng núi này địch nhân nào có thể xâm nhập được? Mà cho dù địch có dám mạo hiểm xông pha cũng không thoát khỏi các chòi canh ngầm của chúng ta.

Một người khác nói: - Mỗ cũng nghĩ thế. Nhưng nghe nói lão Thông Thiên Hiểu gì đó đã đưa thư tới cảnh cáo khuyên đại soái chớ nên sơ hốt sự tuần phòng.

Người thứ nhất nói: - Thông Thiên Hiểu cảnh cáo làm sao? Lão này chỉ khéo bày vẽ lắm chuyện khiến hai chúng ta chẳng được nghỉ ngơi chút nào.

Tên thứ hai nói: - Mỗ không tin lời của Thông Thiên Hiểu là thật.

Tên thứ nhất nói:

- Thông Thiên Hiểu nói gì?

Tên thứ hai nói:

- Thông Thiên Hiểu nói: đã phát hiện bên Tổng doanh có một cao nhân ngấm ngầm tương trợ. Mạc Nam lão ma là một nhân vật danh hiệu trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ mà cũng phải thất bại rút lui.

Tên thứ nhất giật mình kinh hãi, hỏi: - Thông Thiên Hiểu nói như thế thật? Không biết cao nhân nọ là ai? Trên thiên hạ này còn có người thắng nổi lão ma đầu là điều mà thứ nhất mỗ nghe nói.

Tên thứ hai nói: - Nghe nói nhân vật nọ là một gã trẻ tuổi. Mạc Nam lão ma cũng không nhận ra được y là ai? Nhưng theo sự ước đoán của Thông Thiên Hiểu có lẽ gã nọ là Cái Bang Liễu Tồn Trung. Tuy thế, nhưng Thông Thiên Hiểu cũng chưa dám khẳng định mình đoán đúng hay sai vì Liễu Tồn Trung cũng không có nổi công lực mạnh mẽ đến mức ấy. Liễu Tồn Trung đang ẩn núp sau một thân cây nghe rất rõ ràng, liền nghĩ thầm:

“Đúng thế. Nếu như mình không xuất phát được kinh lực của chiêu “Thiên Nhân kinh giải” thì làm sao chống nổi với Mạc Nam lão ma?”

Nghĩ đoạn tâm niệm chàng bỗng chuyển động, thấy trước mặt hai tên nọ đã sắp tới cạnh thân cây, chàng đã nhanh như điện chớp lướt ra vùng tay điểm luôn.

Hai tên nọ giật mình thất kinh, đến cả hô hoán cũng không kịp đều bị điểm té lăn ra đất.

Liễu Tồn Trung xách chúng vào trong bụi rậm, khẽ quát hỏi:

- Dinh của Lý Thông ở đâu?

Hai gã nằm ở dưới đất trố mắt lên nhìn, thấy người điểm té mình là một thanh niên anh phong凛 liệt vì chúng đều bị điểm trúng á huyết nên chỉ há hốc miệng ra mà không sao phát xuất được thành tiếng.

Liễu Tồn Trung chột tỉnh ngộ vội giải huyết cam cho một tên, rồi giơ chân lên đạp vào bụng gã khẽ quát hỏi:

- Dinh nào là của Lý Thông?

Gót chân chàng hơi gia tăng chút kinh lực, gã nọ đã đau đến rên rĩ không ngớt, giơ tay ra chỉ loạn xạ.

Liễu Tồn Trung cười nhạt, nói:

- Nơi đó doanh trại mọc như nấm, lão tử làm sao biết được người định chỉ cái nào?

Dứt lời, chàng khom người xách cổ tên nọ lên khỏi mặt đất, quát hỏi:

- Mau dẫn đường cho ta ngay. Nếu sinh lòng phản trắc thì đừng trách đầu người sẽ bị lao tử đánh vỡ toang ngay tại chỗ.

Tên nọ bị uy hiếp chỉ run rẩy gật đầu rồi tiến thẳng vào một ngách nhỏ bên trái. Tên còn lại vẫn nằm ở dưới đất không sao cựa cựa được.

Liễu Tồn Trung theo sát sau lưng đối phương chuyển mấy khúc quanh, chàng phát hiện phía trước cách đó không xa có một bình đài rất lớn nhô ra khỏi eo núi hình thể cực kỳ hiểm yếu.

Đằng sau bình đài đền đuốc huy hoàng. Có một doanh trại chiếm một khoảng đất rất lớn rộng, bên ngoài dinh trại ấy có được phủ bằng những tấm màn cực kỳ hoa lệ.

Tên nọ bỗng ngừng bước, không tiến lên nữa, giơ tay ra chỉ trỏ. Liễu Tồn Trung khẽ quát hỏi:

- Đó là trại của Lý Thông cư trú ?

Tên nọ khẽ gật đầu, đưa mắt sợ sệt nhìn chàng. Liễu Tồn Trung bỗng đưa tay ra khẽ vỗ một cái điểm vào huyết mê của đối phương rồi vút vào một xó tối.

Chàng ngừng đầu lên nhìn, thấy doanh trại lớn rộng ấy có rất nhiều chòi canh ngòm. Những chòi canh đó Liễu Tồn Trung không dám kinh động tới, vì chàng sợ đứt dây động rừng.

Một khi Lý Thông biết động lẫn trốn mất, lần sau muốn giết y cũng không phải dễ dàng.

Liễu Tồn Trung đưa mắt quan sát tình thế hai bên tả hữu đoạn

chàng uốn mình xuyên thẳng về phía trước như một con mèo đêm, trong nháy mắt đã xuyên qua liên tiếp mấy chòi canh lướt tới gần doanh trại.

Chàng vừa phục mình nghe ngóng, đột nhiên thấy có người quát lớn:

- Ai đó?

Tiếng quát đó trong đêm khuya thật như sấm động ngang tai, chỉ trong nháy mắt, khắp khu núi đèn đuốc sáng trưng, những tiếng chân nổi lên dồn dập.

Hơn mười tên võ sĩ, toàn thân mặc kinh trang, giơ cao bó đuốc quát hỏi:

- Gì thế ? Có phải phát hiện được gian tế hay không? Sau đó một lão già mặc trường bào màu xám tay cầm thiết quả thái độ cực kỳ trấn tĩnh đang đứng ở bên ngoài cửa trại quát bảo:

- Các người mau soát kỹ quanh đây một lượt cho ta. Bọn võ sĩ dạ ran phân đi các nơi sục sạo ngay.

Lúc bấy giờ các doanh trại ở hai bên tả hữu cũng đều thắp đèn đuốc sáng rực.

Bọn hộ doanh võ sĩ ồ ạt tới nơi hiện trường lùng kiếm. Nhất thời toàn khu đó đèn đuốc sáng rực như ban ngày, đừng nói là gian tế không sao lẫn trốn được mà dù cho là một con mèo cũng không tránh khỏi được tai mắt bọn chúng.

Bọn võ sĩ lục soát một lượt, đồng thanh la ó:

- Ai vừa hô hoán thế ? Chẳng lẽ hoa mắt rồi chẳng?

Một tên khác nói: - Chắc đang mơ ngủ rồi một con mèo lướt qua làm lai tỉnh rồi hốt hoảng tưởng là gian tế mà kêu la chẳng?

Lão già mặc trường bào xám tiến lên ba bước nói:

- Nếu đã không có gian tế thì chớ nên la ó ồn ào kinh động tới sự an nghỉ của tướng quân.

Bọn võ sĩ nghe nói đều câm miệng, lặng lẽ chia nhau trở về vị trí của mình.

Lão nọ vẫn chưa vào bên trong, lướt thẳng ra đứng giữa bãi đất rộng lạnh lùng nói:

- Vị bằng hữu nào giá lâm thế ? Xin hiện thân tương kiến. Thứ cho lão hủ tội thất nghinh.

Tuy lão già nói rất khế, chỉ sợ kinh động tới tướng quân, nhưng thanh âm tựa hồ như bao hàm một luồng kinh đạo ngưng tụ không gian, nên toàn sơn đều nghe rất rõ.

Liễu Tồn Trung lúc bấy giờ đang ẩn thân trên một nhánh cây um tùm. Chàng cúi đầu nhìn xuống, giật mình nghĩ bụng:

“Lão giả áo bào xám này chẳng phải Tử Ngộ Quả Lý Phùng là gì. Lão đã gia nhập Cái Bang làm tân trưởng lão, sao lại có mặt ở nơi đây?”

Ngày nọ Liễu Tồn Trung trở về tổng đàn, Vương Hữu trưởng lão từng giới thiệu ba vị tân trưởng lão để chàng quen biết.

Trừ Tử Ngộ Quả Lý Phùng ra, còn đệ nhất cao thủ của Hành Sơn phái Diêm Vương Kiếm Từ Cận, Thất Sát Thủ Túc Xá.

Khi Túc Xá ở tổng đàn đã từng thử thách công lực của Liễu Tồn Trung biết lợi hại mà rút lui.

Còn Tử Ngộ Quả Lý Phùng này, hiệu xưng là đệ nhất cao thủ của Bột Hải, bình sinh tự phụ khôn tả, thường tự xưng quả pháp vô địch thiên hạ. Chính vì thế, Thông Thiên Hiểu mới lợi dụng lão, dẫn dụ gia nhập Đông Doanh, rồi cho dẫn nhập vào Cái Bang. Vương Hữu trưởng lão đã đưa y vào làm trưởng lão, đối đãi rất tôn kính.

Lần này đại quân của Hoàn Nhan Xương xâm lấn phía Nam, Thông Thiên Hiểu liền thỉnh Lý Phùng tới tương trợ với danh nghĩa hộ pháp theo trong quân ngầm ngầm bảo hộ.

Thông Thiên Hiểu sai người đem tới một mật thư, bên trong viết như sau:

“Được nghe oai danh quả pháp của tiền bối đệ nhất thiên hạ, nhưng Tổng doanh người đảm lược rất nhiều chớ nên khinh thị. Nhất là gần đây nghe nói đệ nhất cao thủ giới thanh niên của Cái Bang, Liễu Tồn Trung đã bắt đầu hoạt động tại Nam Bộ. Tên này võ công rất cao trên đời hiếm thấy. Nếu tiền bối gặp y mới xứng thi thố quả pháp vô song thiên hạ!”.

Trong thư còn nhắc nhở thêm: “Liễu Tồn Trung không những võ công cao siêu hơn người mà còn cơ trí tuyệt luân, sau khi xuống phía Nam thể nào y cũng sẽ dùng kế hoạch phản khách vi chủ, tương kế tựu kế với mưu đồ hành thích Hoàn đại soái và Lý tướng quân. Tiền bối phải nên cẩn thận, chớ sơ hở sự canh phòng, nhất là tuyệt đối không nên khinh địch mà lỡ hết đại sự”.

Tử Ngộ Quả Lý Phùng đọc xong bức thư, liền ngửng cổ lên trời cả cười, nói:

- Người ta thường đồn đại Thông Thiên Hiểu sư gia là một người rất cẩn thận. Nay đọc bức mật hàm này quả không ngoa chút nào. Chỉ với một tiểu tử Liễu Tồn Trung thì có đáng gì đâu mà ông ta phải dặn dò kỹ lưỡng đến thế.

Ngày nọ, vì sau khi Thất Sát Thủ ngầm ngầm thử thách công lực của Liễu Tồn Trung, tuy biết rõ mình đã bị lép vế, nhưng vì sĩ diện nên chỉ luôn miệng nói là mới sử dụng có bốn thành công lực để che

mắt mọi người.

Vì vậy, dưới mắt Lý Phùng, lão không hề coi Liễu Tồn Trung vào đâu cả. Cho nên lão thầm cho Thông Thiên Hiểu đã coi trọng đối phương làm giảm uy phong của mình.

Lúc bấy giờ lão đứng trước cửa trại, đưa mắt quét nhìn khắp nơi. Nhưng không phát giác được gì khả nghi, sau thấy bọn võ sĩ lục soát quay lại báo cáo không phát hiện được bóng dáng gian tế, liền nghĩ thầm:

“Nếu quả có gian tế xâm nhập thì tài ba hèn mọn của các người còn mong gì tra xét thấy?”

Nghĩ đoạn lão đợi cho bọn võ sĩ hộ doanh phân tán hết, vốn là một võ lâm cao thủ lão suy đi nghĩ lại ước đoán nếu có gian tế thì ắt phải là một nhân vật giang hồ võ công cao cường đồng thời ẩn thân trên những ngọn cây rậm rạp. Vì vậy lão mới cất tiếng khiêu khích. Liễu Tồn Trung định dụ lão rời khỏi nơi đây, tránh sự kinh xà. Chàng cố ý rung động cành cây phát ra những tiếng kêu xào xạc.

Lý Phùng cười nhạt, nói:

- Bằng hữu, nếu đã giá lâm, sao không hiện thân để chúng ta hàn huyên một phen?

Lý Phùng là một nhân vật lão luyện giang hồ, liền biết ngay những tiếng xào xạc vừa rồi nổi lên thì người ẩn núp trên đó đã sớm lướt sang nơi khác, vì vậy mới mở lời thăm dò.

Nếu đối phương ứng đáp tất sẽ bại lộ hành tung ngay. Giây lát sau, bỗng có tiếng cười nhạt nổi lên trên một ngọn cây cách đó hơn mười trượng.

Lý Phùng đột nhiên cả giận, lão thấy người ở trên ngọn cây không ứng tiếng đáp đủ thấy không chút nề mặt mình. Hơn nữa còn phát ra tiếng cười nhạt rõ ràng là coi lão chẳng ra gì.

Gót chân Lý Phùng hơi vận sức, nhún một cái đã bắn mình thẳng về phía trước hơn mười trượng.

Nhưng tiếng cười nhạt lại đồng thời ở cách đó mười trượng như trước.

Khi Lý Phùng giận dữ nhảy tới nơi, thì tiếng cười lại ở cách xa mười trượng, cứ thế đôi bên kẻ chạy người đuổi, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua phạm vi các trại canh ngầm. Lý Phùng rất bức bối, ngoác miệng thóa mạ những gì đồ trứng thối rùa đen, không chừa một câu thô tục nào.

Người ở phía trước tuyệt nhiên không hồi đáp, chỉ liên tiếp phát ra những tiếng cười nhạt. Lý Phùng gia tăng kinh lực truy cản. Đột nhiên tiếng cười ấy ra phía sau lưng.

Lý Phùng giật mình kinh hãi, thiết quải đồng thời quét ngược luôn một thế. Lão nghe thấy quải phong kêu soạt một tiếng, vội quay đầu nhìn:

- Làm gì có bóng người nào, bắt giác trong lòng lão cũng thất kinh thêm, nghĩ thầm:

“Tên này thân pháp nhanh nhẹn thật.” Lão chưa nghĩ dứt, tiếng cười nhạt bỗng từ phía trước mặt vọng tới.

Lý Phùng tức giận trán nổi gân xanh miệng kêu la om sòm, lại xông thẳng về phía trước.

Lúc bấy giờ vàng trắng từ trong mây dần dần ló dạng, ánh trắng xuyên qua cành cây kẽ lá rơi vằng vặc xuống mặt đất.

Lý Phùng ngừng đầu nhìn chỉ thấy trước mặt không xa trên một cây đại thụ có một bóng đen ẩn phục.

Cây đại thụ ấy từ chân đến ngọn cao tới hơn mười trượng, cành lá um tùm. Bóng đen nọ lại dùng lá cây rậm rạp ẩn thân tưởng rất kín đáo. Lý Phùng thấy vậy, cười nhạt, nghĩ bụng:

“Tên này chắc có lẽ muốn đi tìm cái chết chẳng? Lão cứ tưởng người ba đầu sáu tay gì, không ngờ chỉ là một tên ngu xuẩn, hèn nhát, trốn chui trốn nhủi, không dám cục cựa.”

Nghĩ đoạn lão vung thiết quải, chân gia tăng kinh lực lướt thẳng về phía đó.

Vừa tới nơi, lão đã tung mình, sử dụng thức “Yến Tử Xuyên Vân” lẳng không phi thân lên, thiết quải nhằm thẳng đám lá rậm rạp bổ tới.

Nhưng chỉ nghe bộp một tiếng, bóng đen nọ vẫn im lìm, chẳng thốt ra một tiếng kêu nhỏ nào, rớt luôn xuống mặt đất.

Lý Phùng cả mừng lộn người hạ chân xuống, giương mắt nhìn.

Không xem còn khá, ngờ đâu vừa nhìn kỹ, lão già giận dữ đến toàn thân run lẩy bẩy. Thì ra bóng đen bị lão đánh rớt xuống đất lại là một tên tuấn sơn võ sĩ chứ đâu phải gian tế?

Lý Phùng cau mày suy nghĩ giây lát, mới giật mình thất kinh, dậm chân kêu la:

- Nguy tai ! Lão tử trúng phải kế điệu hổ ly sơn của kẻ địch rồi. Vừa nghĩ dứt lão không dám chần chừ lâu, vội thi triển khinh công lướt như bay về doanh trại.

Vừa về tới nơi, lão đã thấy doanh trại của Lý Thông đang hỗn loạn nhốn nháo. Một tên võ sư hộ trại hoảng hốt đâm bổ tới va chạm ngay vào người Lý Phùng.

Lão vội giơ tay ra, chụp lấy hấn, quát hỏi:

- Chuyện gì thế ?

Gã nọ thấy là hộ pháp Lý Phùng, vội quì xuống, dập đầu nói: - Tội tiểu nhân thật đáng chết! Đáng chết!

Lý Phùng ngạc nhiên, thóa mạ:

- Mi điên rồi sao? Bảo lão đáng chết hay là mi đáng chết? Võ sư nọ toàn thân run lẩy bẩy, đáp:

- Dạ, chính thuộc hạ đáng tội chết.

Lý Phùng vội hỏi:

- Việc gì thế mau nói cho ta hay?

Võ sư mặt xanh như tàu lá: - Lý... Lý tướng quân đã mất đầu rồi. Lý Phùng nghe nói kinh hãi đến toàn thân mồ hôi lạnh toát ra như tắm, xách cổ võ sư nọ lắc mạnh, hỏi:

- Người vừa nói gì? Ai mất đầu?

Võ sư lắp bắp đáp:

- Lý tướng quân.

Lý Phùng không còn thì giờ đâu hỏi nhiều, vội xô võ sư sang bên, nhún mình lướt thẳng về ngọ thất của Lý Thông.

Lúc bấy giờ trong trại cực kỳ hỗn loạn, đèn đuốc sáng rực trời, vô số võ sĩ hộ trại đang hư trương thanh thế, quát tháo ồm tỏi:

- Bắt thích khách!

Chúng vừa thấy Lý Phùng về tới đều mừng rỡ la lớn: - Hộ pháp giá lâm! Hộ pháp giá lâm!

Có tên vội thông báo: - Lý tướng quân bị thích khách hạ sát rồi. Lý Phùng thấy trên giường ngủ máu tươi vãi tung tóe, tử thi Lý Thông vẫn còn đắp chăn, lão vội mở ra xem, quả nhiên thấy tên nọ đã mất đầu.

Lúc ấy bọn võ sư các doanh trại cũng đều đổ xô tới thấy tình cảnh trên đều đưa mắt dào dạt nhìn nhau lộ đầy vẻ sợ hãi.

Lý Phùng cũng chẳng nói nhiều, chỉ lặng lẽ tung mình ra bên ngoài, phóng thẳng tới tư dinh của Hoàn Nhan Xương, bụng nghĩ thầm:

“Nếu như cả Hoàn Nhan Xương cũng bị mất đầu thì thật ngòi vị hộ pháp của ta sẽ hồng bát. Việc này được tuyên bố ra ngoài giang hồ thì mình còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa!”

Tổng hành dinh của Hoàn Nhan Xương cách doanh trại của Lý Thông không đầy hai dặm. Với thân thủ của Lý Phùng chỉ trọng nháy mắt đã tới nơi.

Vừa tới trước cửa hành dinh, lão thấy tình hình cũng không khác gì doanh trại của Lý Thông, đèn đuốc thấp sáng choang, tình cảnh hỗn loạn không thể tưởng tượng được.

Đồng thời văng vẳng nghe từ trong nội dinh có tiếng quát tháo: - Có thích khách! Mau vây bắt hẩn!

Tiếp theo đó là những tiếng ồn ào phụ họa. Lý Phùng nghe thấy những tiếng hô hoán hỗn loạn ấy đã lạnh toát người, nghĩ thầm: “Hồng bát! Tên thích khách này lợi hại thật! Xâm nhập chốn hiểm yếu này chẳng khác chi chỗ không người”.

Chưa nghĩ dứt, lão vội nhún chân phóng người vào bên trong. Chỉ thấy một đội võ sĩ tuần doanh chia nhau đi khắp bốn phương tám hướng, hô lớn:

- Mau bắt thích khách! Mau bắt thích khách!

Mấy chục mũi trường thương đâm ngang bổ dọc sọc sạo khắp nơi. Đồng thời cũng có mũi trường thương nhằm thẳng người của Lý Phùng đâm tới.

Lý Phùng vung thiết quả lên một thế, khí giới của bọn võ sĩ liền rơi lộp bộp xuống đất, lão quát bảo:

- Ta đây chứ ai!

Tiếng quát vừa dứt, mấy tên võ sĩ nọ mới định thần nhìn kỹ đàng hoàng, trở mặt hỏi:

- Ủa? Lý hộ pháp đây ư? May quá, có mặt hộ pháp bọn tiểu nhân rất an tâm, tính mạng của đại soái cũng được bảo đảm.

Lý Phùng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ hỏi:

- Hoàn đại soái không việc gì chứ?

Bọn võ sĩ đồng thanh đáp:

- Nhờ oai danh của hộ pháp, đại soái có kinh mà vô hiểm.

Lý Phùng không hỏi nhiều nữa, vội chạy thẳng vào trong nghị sảnh tới thẳng ngoại thất.

Chỉ thấy cửa ngoại thất thủ giữ rất nghiêm mật nư lâm hải đại địch.

Lý Phùng vội tiến luôn vào. Lão thấy Hoàn Nhan ương đang nằm co quắp trong chăn, run lẩy bẩy, đầu thò ra bên ngoài, lộ bộ mặt xanh mét.

Lý Phùng thấy thủ cấp Hoàn Nhan Xương vẫn dính liền trên cổ mới thở hắt ra, cung kính nói:

- Mừng đại soái vừa qua được một phen kinh hiểm!

Hoàn Nhan Xương thấy Lý Phùng tới nơi đã vững ụng thêm rất nhiều, liền đáp:

- Không sao! Không sao! Lý Phùng nói:

- Ích khách hình dáng ra sao, đại soái có thấy rõ không? Hoàn Nhan Xương khẽ gật đầu, đáp:

- Bỏn soái thấy rất rõ. Tên nọ vừa gặp bỏn soái bỗng lộ vẻ sợ hãi, không dám xuống tay hạ thủ, chắc hẳn kiêng nể bỏn soái là danh tướng số một của Thiên Tử Đại Kim quốc cũng nên?

Lý Phùng định thần chăm chú nhìn Hoàn Nhan Xương, bỗng giật

mình đến thót, vì một bên râu của Hoàn Nhan Xương bị đối phương cạo nhẵn thín, trên đầu cũng mất một mảng tóc lớn.

Chỉ trong thời gian nửa tuần trà, tên thích khách nọ đã có thể hành động được những chuyện kinh thiên động địa ấy, đủ thấy thân thủ của đối phương cao minh xuất kỳ, bình sinh hiếm người sánh kịp. Lý Phùng cung kính nói:

- Bẩm đại soái, Lý Thông tướng quân đã bị mất đầu rồi. Hoàn Nhan Xương ngăn người, nhóm dậy hoảng hốt hỏi: - Hộ pháp nói sao? Bị mất đầu ư?

Lý Phùng giơ tay phải phật ngang làm hiệu, đáp:

- Dạ, bị thích khách cắt mất đầu.

Hoàn Nhan Xương ngạc nhiên hỏi: - Thế tại sao hộ pháp biết được? Lý Phùng thăm rõ Hoàn Nhan Xương vì kinh hãi quá độ nên hỏi han rất ngây ngô. Chính mình từ doanh trại Lý Thông tới đây thì tại sao không biết.

Lão cũng không tiện giảng giải, chỉ giơ tay ra chỉ chiếc đầu lâu đang treo lủng lẳng trên ngạch cửa phòng nói:

- Đầu của Lý tướng quân bị tên thích khách treo ở kia kìa? Hoàn Nhan Xương ngừng đầu nhìn, kinh hãi đến toàn thân run lẩy bẩy, thất thanh kêu la:

- Ôi chà! Sao bỗng soái lại không trông thấy kìa? Và cả tên thích khách vừa rồi cũng không nhắc tới.

Lý Phùng đứng cạnh đó, cau mày, lặng lẽ không đáp. Hoàn Nhan Xương lại hỏi tiếp:

- Lý hộ pháp đã gặp gỡ tên thích khách ấy chưa? Lý Phùng chỉ nhú mày hỏi lại:

- Bẩm đại soái, thích khách bỏ đi lâu chưa và tướng mạo y ra sao?

Hoàn Nhan Xương đáp:

- Vừa đi xong. Y là một gã tuổi trẻ mặc bộ vải nâu ngắn rất thô kệch.

Lý Phùng vội chắp tay, nói:

- Lão hủ xin cáo từ đại soái.

Hoàn Nhan Xương vội hỏi: - Hộ pháp định đi đâu thế? Lý Phùng đáp:

- Lão hủ phải đi lùng kiếm tên thích khách ấy ngay. Hoàn Nhan Xương hoảng hốt nói:

- Hộ pháp đi rồi, nếu thích khách quay trở lại thì lấy ai bảo hộ cho bọn soái?

Lý Phùng đáp: - Khỏi bẩm đại soái, không phải thuộc hạ vô lễ nhưng nếu tên thích khách nọ muốn hành thích đại soái thì y đã sớm ra tay rồi. Nay y không hại tính mạng của đại soái chắc bên trong phải có

người bảo hộ, tên thích khách nhất định sẽ không quay trở lại đâu. Lý Phùng nói dứt, liền chấp tay hành lễ, rồi quay người lớn bước ra khỏi cửa, lướt thẳng ra bên ngoài.

Hoàn Nhan Xương ngăn người ra giờ tay lên sờ đầu chỗ mất một mảng tóc lớn. Y thở than xuất thần hồi lâu bỗng vỗ tay mấy cái, đã nghe thấy bọn vệ sĩ ở bên ngoài ứng tiếng dạ ran, đồng thanh bẩm: - Bọn tiểu nhân xin chờ lệnh đại soái. - Lạp Ngột Long Cổ Đô Hạ Sa Ngột Long! Hoàn Nhan Xương dùng tiếng Kim thóa mạ một hồi, đại khái câu chửi rửa của y như sau:

- Bọn người chỉ là đồ ăn hại, hạng giá áo túi cơm, nhan nhản canh phòng khắp nơi mà không làm gì nổi tên thích khách.

Hãy nói Lý Phùng vừa ra khỏi hành dinh của Hoàn Nhan Xương đã tung mình lên mái ngói, đưa mắt nhìn tứ phía một lượt thấy trắng tạnh mây thưa, gió đêm thổi lạnh lẽo tiếng ồn ào đã lắng hẳn, nhưng xung quanh những ngọn đuốc vẫn thấp sáng rực.

Bọn vệ sĩ cẩn thận tuần phòng: Lý Phùng đưa mắt chăm chú quan sát kỹ lưỡng khắp nơi, thấy phía Tây không xa có một bóng đen lờ mờ lướt thẳng về phía trước.

Lão cả mừng tung mình xuống đất thi triển bình sinh công lực như một mũi tên bật khỏi dây cung bắn thẳng về phía đó.

Bóng đen trước mặt có lúc lướt rất nhanh, cũng có lúc lại cực kỳ chậm rãi, bất định.

Lý Phùng phấn khởi mừng thầm, nghĩ bụng:

“Phen này gặp Tử Ngọ Quả, mi có chạy lên đằng trời cũng không thoát.”

Đoạn lão gia tăng kinh lực lao đi như bay biển. Bóng đen trước mặt lớn dần, lúc này đã có thể nom rõ đối phương mặc bộ áo quần nâu thô, thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu.

Bóng đen ở trước mặt tựa hồ như không biết phía sau có người đuổi theo, nên di động rất ung dung chậm rãi.

Lý Phùng lại gia tăng thêm tốc độ, lúc bấy giờ chỉ còn cách bóng đen khoảng hai ba trượng. Lão liền quát lớn:

- Tiểu tử ngừng chân lại!

NỬA CÔI SƠN HÀ

Hồi 9(c)

Tiếng quát của Lý Phùng chấn động vách núi quanh đó, âm vang dội lại không ngớt, khiến loài chim chóc ban đêm giật mình kinh hoàng, bay nhảy tán loạn.

Dĩ nhiên bóng đen ở trước mặt đã nghe thấy tiếng hô ấy liền ung dung ngừng chân lại quay đầu hỏi:

- Lão vừa gọi ai thế?

Hiện tại khoảng cách giữa Lý Phùng với bóng đen đã rất gần. Lão đã tiến sát tới gần đối phương, chỉ cách trên dưới trong vòng hai trượng.

Lý Phùng đưa mắt ngắm nhìn, quả nhiên thấy đối phương chỉ là một thanh niên trẻ tuổi đôi mày dài tận mái tóc, anh phong lẫn liệt. Lý Phùng đã sớm biết đối phương chính là thích khách đã cắt thủ cấp của Lý Thông. Lão hậm hực cất tiếng quát hỏi:

- Tiểu tử ngươi là ai? Danh hiệu xưng hô ra sao?

Chỉ thấy thanh niên nọ mỉm cười đáp:

- Ta là ta, có quan hệ gì tới lão đâu. Còn tên tuổi là chi, miễn cũng xin miễn trả lời. Lão có biết cũng chẳng ích lợi gì đâu.

Lý Phùng trở mắt nhìn kỹ, đã nhận ra được ngay, liền cười hắc hắc, nói:

- Lão tử tưởng là ai, hóa ra là tên giặc hái hoa. Lý Phùng tuy chỉ gặp gỡ Liễu Tồn Trung một lần, nhưng lão cũng nhận ra được chàng một cách dễ dàng.

Liễu Tồn Trung mỉm cười hỏi:

- Thế bây giờ lão theo ta để làm chi? Có phải định học phương pháp hái hoa đấy không?

Lý Phùng giận dữ đến tóc tai dựng ngược, quát tháo:

- Lão tử muốn lấy cái tính mạng chó của mi để báo thù cho Lý tướng quân.

Liễu Tồn Trung cười khẩy, nói:

- Liễu mi lấy thủ cấp của Lý Thông là báo cừu cho bách tính của Đại Tống, như vậy là không nên không phải hay sao?

Lý Phùng tuy niên kỷ lão thành, nhưng vốn là một người thô lỗ, liền quát bảo:

- Lão tử không cần biết phải hay không. Lão tử là hộ pháp của Lý tướng quân, ngươi dám tới hành thích vị ấy, lão tử chỉ biết lấy tính mạng chó của ngươi ngay tại chỗ mà thôi.

Liễu Tồn Trung cười ha hả, nói:

- Lão đã được xưng tụng là đệ nhất cao thủ Bột Hải mà chỉ một mình Lý Thông còn bảo vệ không nổi, thì mặt mũi nào huênh hoang với ai

được.

Lý Phùng cả giận, nói:

- Người sử dụng quỷ kế, đâu phải là hảo hán.

Tiểu Tồn Trung đáp: - Lý lão tiên bối, Liễu mỗ kính tiến bối là một người rất thẳng thắn bị kẻ gian lợi dụng, nên mới bỏ qua cho. Nếu biết thời cơ quay trở về Bột Hải, thì mọi việc xóa hết. Bằng không, đừng trách chưởng này của Liễu mỗ vô tình.

Lý Phùng giờ thiết quả chỉ lên trên không sử dụng thức Hỏa Bá Triều Thiên, chân đứng vững như đóng đinh xuống mặt đất, quát bảo:

- Họ Liễu kia, lão phải lãnh giáo người một phen mới được. Liễu Tồn Trung ung dung nói:

- Lão so sánh với Mạc Nam lão ma ra sao? Liễu mỗ bình sinh đối địch ít khi phải dùng tới đao kiếm, mà chỉ với những chiêu số bằng đôi bàn tay thịt này.

Lý Phùng không sao chịu đựng nổi, thiết quả bồng quét ra kinh phong vu vu, nhằm ngang lưng Liễu Tồn Trung lia tới.

Liễu Tồn Trung luyện tập phương pháp nội công Thổ nạp của Thiên Nhân kinh giải, lúc này công lực đã rất thâm hậu, thật trên đời hiếm có. Chàng có ý muốn thử thách đối phương, không tránh không né, chỉ giờ tả chưởng ra năm ngón tay nhanh như điện chớp chớp đầu thiết quả.

Lý Phùng đột nhiên cảm thấy thân quả nặng tới nghìn cân. Tiến không được, thoái cũng không xong muốn hất mạnh cây thiết trượng lên nhưng lão cảm thấy luồng sức nặng vô biên mỗi lúc một trầm trọng.

Hai cánh tay Lý Phùng đã vận hết mười hai thành kinh lực mà vẫn không sao thấu hồi thiết quả về được, dần dần cứ bị chúi xuống sát đất, hai cánh tay cũng bắt đầu cảm thấy tê tái, trên trán gân xanh nổi lên.

Nếu tình hình ấy cứ tiếp tục thì thể nào cũng bị luồng áp lực đè rơi xuống dưới đất. Bằng không tất phải liệng quả nhảy lùi ra phía sau. Như vậy, sự thất bại nặng nề nhục nhã còn làm cho lão bề mặt hơn cả bị giết chết.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung cười ha hả, như không có chuyện gì, ung dung nói:

- Lý tiên bối, lúc này nếu Liễu mỗ muốn lấy tính mạng của lão tiên bối thật dễ như trở bàn tay.

Lý Phùng lúc này mặt tái mét như gà cắt tiết, chỉ nghe thấy bộp một tiếng, lão đã quăng cây thiết quả xuống đất, nhắm mắt nghiêng rống

quát:

- Mi cứ giết ta đi! Lão đợi hồi lâu, không thấy động tĩnh gì, vội mở mắt ra nhìn thì không còn thấy bóng dáng Liễu Tồn Trung đâu nữa. Trong khoảnh khắc Lý Phùng bỗng cảm thấy đầu óc sáng suốt hơn, vội cúi xuống lượm cây thiết quả lên, tiến thẳng về một con đường ở hướng Tây.

Hãy nói Kha Ngọc khi gặp gỡ Liễu Tồn Trung trên đại đạo Kinh Môn, cương quyết bảo đảm với Liễu Tồn Trung một mình tới Quân huyện để bảo hộ Ngụy Thắng.

Lúc bấy giờ Ngụy Thắng đang lưu lại ở Quân huyện hiệp trợ với Ngô Hồng kháng cự Kim binh.

Quân huyện thuộc vùng núi Võ Đang là một tiểu huyện thành ở phía Tây Tương Châu tuy nhân khẩu rất ít, nhưng hình thế rất trọng yếu, là một nơi trọng đại án ngữ sự xâm lăng phía nam của đạo binh Kim. Cũng vì lẽ ấy Hải Châu Ngụy Thắng chỉ sợ Ngô Hồng không địch nổi binh Kim, mới từ Hải Châu kéo binh xuống hiệp trợ phòng thủ.

Cũng vì Ngụy Thắng đã lăm phen đánh quân Kim đại bại, nên khởi đầu chỉ có khoảng ba trăm dũng sĩ, sau đó binh lực lên tới hàng mười vạn.

Theo sử Tống, Lý Thông sợ Ngụy Thắng như sợ cọp dữ, tự biết mình không phải địch thủ, chỉ sợ sẽ bị thảm bại bị Kim chúa trách phạt vì vậy y mới cố khẩn cầu Hoàn Nhan Xương ra lệnh Miêu Truyền phái người tới hành thích Ngụy Thắng.

Ngờ đâu Liễu Tồn Trung lại phát giác được chuyện ấy rồi tương kế tựu kế tới lấy thủ cấp Lý Thông.

Kha Ngọc khi tới Quân huyện, thấy bốn bề lặng lẽ hoang sơ, cửa thành khép chặt, phòng thủ rất thâm nghiêm, trên đường không một bóng người đi lại.

Kha Ngọc đi quanh ở dưới thành, chỉ thấy trên lầu canh Tống binh mặc áo giáp, tay gươm giáo sáng ngời, cung tên tua tủa, quát vọng xuống:

- Vị thư sinh ở dưới chân thành nghe đây ! Chốn này là cấm địa, mau tránh sang nơi khác. Bằng không sẽ coi như gian tế của người Kim, cho loạn tiễn hạ sát ngay tại chỗ.

Kha Ngọc khẽ gật đầu, tươi cười tránh ra ngoài xa, nghĩ bụng: -

Loạn tiễn của các người đã chắc đâu bắn trúng được ta. Chàng ta nghĩ tiếp:

- Mọi người đồn đại Ngụy Thắng tinh thông binh pháp, trị quân nghiêm minh. Cứ xem các binh lính thủ giữ chòi canh tinh thần sung túc. Kỷ luật sắt thép, đủ thấy quả nhiên là một vị tướng tài, nếu như

bị thích khách giết chết, ắt Đại Tổng sẽ mất đi một cây cột trụ. Kể Liễu đại ca lo lắng cũng rất phải.

Nghĩ đoạn, Kha Ngọc liền rời khỏi nơi đó đi tới khu chợ. Lúc bấy giờ đã chập tối. Nếu là lúc thái bình thì khu chợ này rất náo nhiệt nhưng dưới không khí chiến tranh, các dân cư buôn bán đều đi tị nạn hết, và các hàng quán khách sạn cũng đều đóng cửa kín mít hết.

Vì vậy toàn khu này bị chìm đắm trong một cảnh sắc ảm đạm thê lương, không còn ai lai vãng. Lâu lâu chỉ văng vẳng nghe những tiếng chó sủa từ xa vọng lại.

Kha Ngọc bị cái mùi vị của tao loạn xâm nhập tâm hồn. Xưa nay chàng ta vốn là một người bầm tính thơ ngây, chân chất, lúc này bỗng trở nên u uất, trầm ngâm.

Kha Ngọc thủng thảng đi một vòng, vẫn không thuyên giảm được mối sầu muộn triền miên, đồng thời bụng lại cảm thấy đói cồn cào, nghĩ thầm:

“Đêm nay vào thành có thể gặp phải một trường ác chiến kịch liệt, nếu không ăn chút gì cho vững bụng thì sao có thể ra sức được.”

Kha Ngọc ngừng đầu nhìn, thấy dưới ánh đèn yếu ớt trước một căn nhà có treo một tấm bảng hiệu đề: “Túy Tiên cư” liền nghĩ bụng: “Ba chữ “Túy Tiên cư này rõ ràng là một tửu gia, nhưng sao cửa lại khép chặt?”

Chàng nghiêng tai nghe ngóng, thấy vắng vắng trên lầu có tiếng người chuyện trò, liền nghĩ thầm:

- Nếu đã có người nhậu nhẹt ắt phải có đồ nhắm chứ. Đoạn Kha Ngọc liền đưa tay lên gõ cửa, kêu gọi:

- Điểm gia, mau mở cửa.

Chàng kêu lần thứ hai mới thấy cửa điểm hé mở. Một ông già thò đầu ra nhìn, thấy bên ngoài là một chàng thư sinh, liền thụt vào ngay, đóng ập cửa lại.

Kha Ngọc vội bước lại, chặn chân vào cửa nói: - Lão bá, xin thứ cho sự đường đột của tiểu sinh. Tiểu sinh vì gấp lên đường nên bị lỡ bước đang đói bụng, xin thỉnh lão bá có gì dọn ra cho ăn, tiểu sinh xin hoàn tiền cơm nước đầy đủ.

Chỉ thấy ông già nọ mặt lộ đầy vẻ hoảng hốt khẽ nói: - Tướng công chớ nên lưu lại nơi đây, mau đi thì hơn. Nói dứt, lão chột quay đầu lại. Liền đó một người mình mặc y phục dạ hành, lưng treo trường kiếm, từ trên lầu đâm bổ xuống, hai mắt lộ hung quang, hỏi:

- Ai đó?

Ông già thất kinh, gượng cười đáp: - Một vị thư sinh lỡ đường muốn tìm khách điểm dùng bữa. Gã nọ “hừ” nhặt một tiếng, quát bảo:

- Đóng cửa lại.

Ông già vâng vâng dạ dạ lia lịa, quay lại nhìn Kha Ngọc với đầy vẻ cầu khẩn.

Trong đầu Kha Ngọc chợt nổi lên một ý nghĩ. Chàng liền thốt: - Tại hạ đã quấy nhiễu.

Rồi quay người đi luôn. Liền đó cửa điểm đã khép chặt lại. Kha Ngọc nghe tiếng then cài lách cách, bỗng quay mặt lại, đầu mũi chân khẽ điểm xuống mặt đất, sử dụng thứ Nhất Hạc Xung Thiên tung mình lên cao mấy trượng, giơ tay ra nắm lấy mép hiên, uốn mình lộn người lên trên mái ngói, lướt thẳng tới gian đại sảnh trên lầu.

Tiếp theo đó, chàng lại sử dụng thứ Đảo quyền châu liềm, hai chân móc ngược vào mái ngói, ghé mắt qua cửa sổ nhìn vào bên trong.

Trong phòng quanh một chiến bàn tròn, có ba người đang ngồi bàn bạc.

Ba nhân vật nọ đều ăn mặc dạ hành, trường kiếm đều cõng bỏ để ở trên bàn.

Kha Ngọc chăm chú nhìn kỹ, thấy ba người nọ niên kỷ đều khá cao, mắt chiếu tinh quang lấp lánh hiển nhiên đều là những tay có nội công rất tinh thâm.

Người ngồi phía bên tả lưng bàn tay to khác thường nói: - Phên này được Tuyết lão huynh tham gia hành sự của chúng ta, đêm nay còn sợ gì trở ngại nữa.

Nhân vật được gọi là Tuyết lão huynh đáp: - Túc tiền bối quá khen ngợi. Tuyết Tiêm Phong mỗi với tài ba hèn mọn này thì có đáng gì đâu.

Nhân vật được gọi là Túc tiền bối nói: - Tuyết lão huynh, nghe trên giang hồ đồn đại, ngày nọ lão huynh tham dự cuộc chiến ở Hắc Sâm Lâm, chỉ với vài thế Ngô câu kiếm pháp đã khiến cho Xung Vân yêu đạo phải táng đờm kinh hồn, phải không?

Kha Ngọc ở trên mái ngói nghe nói nghĩ thầm: “Nghe giang hồ đồn đại, cuộc chiến ở Hắc Sâm Lâm ngày nọ đệ nhị cao thủ của Yên Sơn là Tuyết Tiêm Phong có tham gia sử dụng Ngô câu kiếm pháp giao chiến với các hào kiệt Trung Nguyên. Chẳng lẽ người này là Tuyết Tiêm Phong hay sao? Nhưng không biết người được gọi Túc đại ca là ai vậy?”

Thì ra người có bàn tay to lớn được gọi là Túc đại ca chính là Thất Sát Thủ Túc Xá. Còn nhân vật ngồi mé hữu chính là đệ nhất kiếm thủ của Hành Sơn phái Diêm Vương Kiếm Từ Cận.

Cả ba nhân vật này, Kha Ngọc chưa hề gặp gỡ bao giờ. Bỗng lại

nghe thấy Tuyết Tiêm Phong cười the thé, đưa ly rượu lên tu một hớp rồi lau mép, nói:

- Cuộc chiến ở Hắc Sâm Lâm đó, một là khi ấy còn có Mạc Nam lão tiên bồi trợ oai nên lúc bấy giờ Tuyết mỗ cũng chẳng coi bọn chúng vào đâu. Hơn nữa bọn Xung Vân yêu đạo, Diệu Huyền, Diệu Thông tài ba cũng chẳng có gì đáng nói. Dưới mắt Tuyết mỗ võ công của chúng chỉ vào hạng bình thường.

Kha Ngọc chăm chú quan sát tướng mạo ba nhân vật nọ. Diêm Vương Kiếm Từ Cận cùng Thất Sát Thủ Túc Xá đã có chút say rượu. Hai người này ăn nói đều không coi ai ra gì cả. Chỉ có Tuyết Tiêm Phong còn có chút khiêm tốn, nhưng thực ra cũng ngăm khoe khoang, tự cao tự đại.

Kha Ngọc tuy tuổi còn nhỏ, nhưng chàng vốn rất rõ những nhân vật trong võ lâm rất nhiều tính khí hẹp hòi quỷ trá.

Lại nghe thấy Diêm Vương Kiếm Từ Cận cười khan hỏi:

- Nghe nói vụ Hắc Sâm Lâm, chúng ta không thâm hoạch được toàn thắng vì ở Lạc Nhạn cốc, Viên Tôn Kiệt lại bị một đôi thanh niên nam nữ giải thoát được. Đến cả Mạc Nam lão tiên bồi cũng phải bó tay, không biết lúc ấy Tuyết lão huynh có mặt ở đó không?

Tuyết Tiêm Phong bỗng sầm nét mặt, nhưng lại khôi phục được thần sắc ngay đáp:

- Vụ Hắc Sâm Lâm ấy, không phải là Tuyết mỗ khoe khoang, Xung Vân yêu đạo với cái bọn gì gọi là hảo hán Bàn Long lãnh đó, nếu không vì bất ngờ truyền tới tin Viên Tôn Kiệt bị cướp đoạt ở Lạc Nhạn cốc, thì chúng đã sớm bị tiêu diệt toàn bộ rồi, Tuyết mỗ theo Mạc Nam lão tiên bồi truy cản đôi thanh niên nam nữ nọ rồi vì giữa đường bị lạc lối, nên sự việc ra sao cũng không được rõ.

Thất Sát Thủ Túc Xá cười khan hỏi tiếp: - Nghe giang hồ nói thì người đánh chết Truy Hồn Quả Trượng Giác Nguyên ở Lạc Nhạn cùng mấy chục võ sĩ cướp Viên Tôn Kiệt là gã nam nhân, còn thiếu nữ đó dùng kế “Điệu hổ ly sơn” dụ Mạc Nam lão tiên bồi rời xa khỏi mục tiêu. Việc này giang hồ loan truyền rất thịnh. Tuyết lão huynh không hay sao?

Tuyết Tiêm Phong cúi đầu suy nghĩ giây lát đáp: - Việc này sau chúng tôi cũng có chút manh mối. Thiếu nữ nọ khinh công rất cao siêu, thân pháp có điểm giống Thiên Sơn phái.

Kha Ngọc nghe bọn họ nhắc nhở chuyện cũ, trong lòng bầm bụng cười thầm.

Bỗng thấy Túc Xá cất tiếng hỏi:

- Tuyết lão huynh, đêm nay chúng ta phụng mệnh hành sự, lão

huynh có cao kiến gì chưa?

Tuyết Tiêm Phong nhếch mép cười, nói: - Thế theo ý của Túc lão tiên bối thì nên làm như thế nào?

Túc Xá đáp: - Mỗ với Từ lão đệ mới ở Cái Bang tới đây, đã được Vương Hữu trưởng lão dặn bảo trước khi đi. Vị ấy nói: việc này cần phải để nhân vật của Đông Doanh quyết định. Thông Thiên Hiểu sư gia tất nhiên đã sớm có phương pháp an bài, cho nên anh em mỗ chỉ biết nghe theo ý kiến của Tuyết lão huynh thôi.

Tuyết Tiêm Phong nói: - Thông Thiên Hiểu sư gia nói: Chúng ta tiến hành việc này phải thập phần bí mật, nên không sợ bị đối phương phát giác. Duy có một điều là nơi đây thuộc núi Võ Đang, nếu tên Ngụy Thắng cho người liên lạc mời mấy lão đạo sĩ mũi trâu xuống hiệp trợ thì sự việc sẽ có đôi chút khó khăn cho chúng ta.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận này giờ rất ít phát biểu, bỗng xen lời: - Chỉ vài ba tên đạo sĩ mũi trâu, thì có bản lĩnh gì làm khó dễ gì chúng ta!

Tuyết Tiêm Phong nhếch mép cười nói: - Nếu chỉ riêng vài ba tên đạo sĩ mũi trâu, dù cho ngay cả Nhất Diệp đạo nhân chưởng môn phái Võ Đang đích thân hạ sơn, vị tất đã là địch thủ của Từ đại hiệp. Nhưng có điều, nếu mấy lão nhân hạ sơn thì bọn Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga Mi thường xưng là giới chính phái hiệp nghĩa đạo cũng có thể sẽ kéo tới. Hơn nữa, chưởng môn quý phái Huyền Huyền Tử cũng sẽ liên kết với bọn chúng. Nếu như lệnh sư huynh Huyền Huyền Tử hạ lệnh ngăn trở hành động của túc hạ thì túc hạ có dám phản kháng hay không?

Từ Cận cười nhạt, đáp: - Từ mỗ tuy thuộc Hành Sơn phái, nhưng tác phong khác hẳn vị sư huynh. Trong mấy năm nay, Từ mỗ không trở về Hành sơn, như vậy ra ngoài sự quản thúc của chưởng môn thì thử hỏi còn ai làm khó dễ được nữa?

Tuyết Tiêm Phong giơ ngón tay cái lên khen ngợi: - Từ đại hiệp thật là một đại trượng phu có khác, hành sự rất cương quyết. Nào, chúng ta cạ chén đi.

Lão rót một ly rượu đầy đưa tới trước mặt Từ Cận. Từ Cận uống một hơi cạn luôn. Tuyết Tiêm Phong đắc ý tiếp:

- Thông Thiên Hiểu sư gia không những lo ngại năm phái hạ sơn, mà còn lưu tâm tới một nhân vật này.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận ngạc nhiên hỏi: - Ai?

Tuyết Tiêm Phong thủng thẳng đáp: - Cái Bang Liễu Tồn Trung.

Câu ấy vừa thoát khỏi miệng lão, sắc mặt Túc Xá đột nhiên trầm trọng hẳn.

Lão được xưng tụng là Thất Sát Thủ, tự tin chưởng lực không người sánh kịp, nhưng khi ở tổng đàn đã thử thách với Liễu Tồn Trung phát giác chàng ta còn cao siêu hơn mình rất xa, cho nên vừa nghe nhắc tới ba chữ Liễu Tồn Trung sự kiêu ngạo đã biến mất hẳn trên nét mặt lão.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận thì không biết công lực của Liễu Tồn Trung tới trình độ nào. Ngày nọ Thất Sát Thủ thử thách chưởng lực với Liễu Tồn Trung, tuy bị lép vế cho nên Từ Cận tuy thường được nghe giang hồ đồn đại sự lợi hại của Liễu Tồn Trung, nhưng trong thâm tâm lão vẫn không coi chàng ragì cả, nghĩ bụng:

“Thiên hạ lớn rộng như thế này, người tài ba cũng không ít. Ai Thông Thiên Hiểu sự gia không quản ngại, mà sao chỉ đề phòng có một tên tiểu tử Liễu Tồn Trung như vậy.”

Đoạn lão nhếch mép cười nhạt nói: - Từ mõ tưởng Thông Thiên Hiểu sự gia e ngại nhân vật nào ba đầu sáu tay gì. Thì ra lại là tên tiểu tử bị trục xuất khỏi Cái Bang. Gã ấy thì được bao nhiêu hỏa hầu?

Vừa nói, Từ Cận vừa đưa tay mân mê chuỗi kiếm. Lão biệt hiệu là Diêm Vương Kiếm và được người công nhận kiếm thuật của lão đã đạt tới mức phi phàm.

Tuyết Tiêm Phong nói: - Từ đại hiệp chớ coi thường tiểu tử, Tuyết mõ tuy chưa giao đấu với y bao giờ, nhưng giang hồ đồn đại nam tử mà ngày nọ giải thoát cho Viên Tôn Kiệt ở Lạc Nhạn cốc chính là y. Người có tên như cây có bóng. Vậy nếu có dịp gặp gỡ Liễu Tồn Trung, chúng ta cũng phải nên cẩn thận đôi chút.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận bồng võ mạnh xuống bàn, thóa mạ: - Liễu Tồn Trung là cái thá gì? Nếu không may gặp phải mõ, y sẽ biết mùi vị của Diêm Vương Kiếm lợi hại như thế nào.

Kha Ngọc ở trên mái ngói nghe Từ Cận huênh hoang lớn lối coi thường Liễu đại ca, trong lòng đã tức giận thóa mạ thầm:

“Người bất quá chỉ là một tên phản đồ của phái Hành sơn mà cũng khua môi múa mỏ. Nếu gặp phải Liễu đại ca, người ném mùi khở sở một phen mới đáng kiếp”.

Nhưng Kha Ngọc tới lúc này vẫn chưa biết ba người nọ lén lút ở trên lầu này thương nghị việc gì? Chàng ta lại cố kiên tâm ngóng tiếp.

Lại thấy Tuyết Tiêm Phong cận luôn ly rượu chót, mới lau mép nói: - Hiện tại đã tới giờ hành sự rồi. Các vị có còn thắc mắc gì nữa không?

Từ Cận nói: - Chẳng thắc mắc gì hết. Chúng ta cứ việc vào trong

thành lấy thủ cấp của tên ấy rồi hãy nói chuyện sau.

Tuyết Tiêm Phong đáp: - Được lắm. Nếu vậy ba chúng ta vào thành, rồi chia đường hành sự. Hễ ai đắc thủ thì vỗ tay ra hiệu.

Thế rồi cả ba đứng dậy, xuyên qua song cửa phía sau đi luôn. Kha Ngọc thấy chúng lướt ra phía cửa sổ, có lẽ là phi hành trên mái ngói, chàng vội lộn người treo lơ lửng dưới hiên để tránh đối phương phát giác đưa mắt nhìn theo, liền thấy ba bóng đen phóng thẳng về phía Quân huyện.

Kha Ngọc giật mình, khẽ thốt: - Ồ! Thì ra ba lão nọ định đi hành thích Ngụy Thắng. Chàng ta xem kinh công của ba kẻ địch, thấy đều không hơn nổi mình, liền đề khí, chân không đụng mặt đất đã vòng qua đường tắt vọt đi nhanh như điện chớp, chỉ giây lát sau đã vượt qua mặt đối phương luôn.

Khi tới sát thành, Kha Ngọc thấy đầu thành, các binh lính trên chòi canh vẫn phòng bị rất nghiêm mật, liền nhanh như chim cắt tung mình lướt lên đầu thành.

Bọn binh lính chỉ thấy trước mắt hoa lên, bóng dáng của chàng ta đã lẩn khuất sau màn đêm.

Kha Ngọc hết xuyên phải lại lướt trái, tiến thẳng về phía phủ tướng quân.

Phủ tướng quân khí thế rất lấy lòng khác hẳn mọi nơi, nên chàng kiếm thấy thật dễ dàng.

Toàn phủ rất bao la rộng rãi, bốn phía vệ binh canh giữ cực kỳ nghiêm mật, đao thương tua tủa, trong phủ ánh đèn sáng rực chiếu rọi ra bên ngoài.

Kha Ngọc tung mình lên mái ngói, thò đầu nhìn xuống phát hiện một vị tướng quân trung niên rất oai võ đang cắm cúi nhìn vào bức đồ hình tỉnh Tương Châu, đặt trên bàn.

Trong bức địa đồ ấy có rất nhiều chỉ đồ uốn éo ngổn ngang như những con rắn bò.

Tướng quân nọ chăm chú giây lát, lại ghi chú những dấu hiệu lên phía trên. Kha Ngọc nghĩ bụng:

“Người này chắc là Ngụy Thắng. Nghe nói vị tướng quân này giỏi việc điều binh khiển tướng cùng hành quân bố trận. Lúc này chắc đang trù tính kế hoạch đương đầu với kẻ địch.”

Kha Ngọc bỗng thò tay vào trong người ném luôn một cuộn giấy xuống giữa bức đồ hình nọ.

Ngụy Thắng đang ngẩn người ngẩn nhìn như xuất thần, bỗng giật mình kinh hãi, nhặt lấy cuộn giấy mở ra xem, rồi bình tĩnh ngừng đầu lên nói:

Vị bằng hữu nào ở cửa sổ thế, xin mời xuống đây ngồi chơi. Thấy Ngụy Thắng vẫn thản nhiên như thường không chút hãi sợ, Kha Ngọc khen ngợi thầm:

“Quả nhiên phong độ của một vị đại tướng quân”. Đoạn chàng uốn người lướt vèo xuống bên dưới chấp tay thi lễ. Ngụy Thắng tròn to đôi mắt hồ lên nhìn thấy kẻ đứng trước mặt mình là một thư sinh tướng mạo rất phong lưu tiêu sái, thân pháp nhẹ nhàng đẹp mắt, hạ thân xuống đất như một chiếc lá rụng không gây chút tiếng động nhỏ nào, bất giác buột miệng khen ngợi:

- Thân pháp thật tuyệt diệu! Đoạn cất tiếng hỏi:

- Cao tước đại danh của các hạ là chi? Nửa đêm giá lâm có việc gì chỉ giáo thế?

Kha Ngọc đáp: - Ngụy tướng quân, hiện tại việc rất cấp bách vậy chớ nên hỏi tới

danh tước của tại hạ vội. Nơi đây có chỗ nào kín đáo, xin tướng quân hãy ẩn lánh đi đã rồi sẽ nói chuyện sau.

Ngụy Thắng đưa tay lên vuốt bộ râu dài thừng thẳng hỏi: - Có việc gì xảy ra thế? Ngụy mỗ thống lĩnh tam quân, đường đường chính chính chưa bao giờ biết tới hai chữ ẩn núp ý nghĩa như thế nào cả.

Kha Ngọc dậm chân, vội vã nói: - Tướng quân cố chấp quá. Tiểu sinh mạo hiểm tới đây cầu kiến đó là do hảo ý. Chẳng lẽ tướng quân lại nghi ngờ có lòng hãm hại hay sao?

Ngụy Thắng nghiêm sắc mặt nói: - Dĩ nhiên không phải thế. Trông mặt mũi các hạ rất đoan chính tất nhiên không có ý hại người. Chỉ đáng tiếc chút màu mè phấn sáp.

Kha Ngọc hơi giật mình thất kinh có vẻ không vui nói: - Người là một vị tướng quân sao lại đùa giỡn tại hạ như vậy? Ngụy Thắng cười ha hả đáp:

- Vừa rồi các hạ đã chẳng nói Ngụy mỗ cố chấp là gì? Xin đừng trách cứ mỗ câu nói đùa ấy.

Kha Ngọc vội nói: - Thôi chớ nên nói nhiều, mau liềm chỗ ẩn lánh đi đã Ngụy Thắng thâm liềm tiếng cười, nghiêm nghị hỏi:

- Các hạ hãy cho mỗ biết nguyên nhân sự ẩn lánh ấy? Kha Ngọc không hề tức giận, đáp:

- Tại hạ phụng lệnh của Liễu đại ca tới thông báo cho tướng quân rõ, hiện tại ba tên thích khách định tới đây sát hại tướng quân. Đây nói xong rồi, bây giờ tướng quân có chịu ẩn lánh hay không?

Ngụy Thắng bỗng vỗ mạnh xuống bàn, trầm giọng nói: - Ngụy mỗ tuy bất tài, nhưng đã thống lĩnh tam quân để bảo vệ xã tắc của Đại Tống. Nếu như tham sinh hủ tử lâm sự lại ẩn trốn, thì sao có thể

khiến tam quân phục tòng được. Không lẫn tránh gì hết.

Kha Ngọc vội nói: - Ô! Không được đâu. Nếu tướng quân chẳng lẫn tránh, thế nào cũng bị bọn thích khách tới lấy đầu. Tướng quân chết không có gì đáng nói, nhưng khi trở về, tại hạ sẽ bị Liễu đại ca quở trách mỗi

thật là phiền phức.

Ngụy Thắng vươn vai hỏi: - Liễu đại ca nào mà các hạ lại cung kính nể sợ đến thế? Kha Ngọc chau môi đáp:

- Ai kính sợ Liễu đại ca bao giờ? Vì vị ấy bảo tại hạ không biết gì cả chẳng để cho tại hạ đi hành sự, vì vậy khi tới đây tại hạ phải bảo chúng sẽ cứu được tính mạng của tướng quân. Như thế mới thành chuyện chứ.

Ngụy Thắng cười ha hả nói: - Chớ nóng nảy ! Chớ nóng nảy! Dù có thích khách các hạ cũng chớ nên lo ngại cho Ngụy mỗ. Sức mỗ có thể vật trâu đánh ngã hổ, tài điều khiển ba quân như vậy thì còn sợ gì ba tên thích khách.

Kha Ngọc bật cười nói: - Thích khách đâu phải là trâu với cạp mà để tướng quân vật được. Một khi chúng tới đây lập tức đầu của tướng quân sẽ rời khỏi cổ.

Ngụy Thắng cương quyết đáp: - Không sợ. Con nhà võ chúng ta coi cái chết nhẹ như lông hồng. Nếu các hạ hãi sợ thì cứ việc rời khỏi nơi đây.

Kha Ngọc hậm hực nói: - Tức muốn chết được Thôi, mặc kệ tướng quân, tại hạ không cần lý tới nữa.

Dứt lời, chàng ta quay người định bỏ đi, nhưng lại bỗng dừng chân lại. Ngụy Thắng ngạc nhiên hỏi:

- Sao các hạ còn chưa rời khỏi nơi đây?

Kha Ngọc đáp:

- Tại hạ trở lại để bảo hộ người, tránh khỏi bị Liễu đại ca quở trách.

Ngụy Thắng nói: - Vậy thì hay lắm ! Chúng ta hãy thưởng thức vài ly rượu rồi sẽ đàm luận sau.

Dứt lời, ông ta bỗng khế vổ tay một cái. Chỉ thấy một vệ binh mặt vàng như nghệ bưng một khay rượu tới róc ra đầy hai ly.

Ngụy Thắng nâng ly rượu lên, đưa tới trước mặt Kha Ngọc, nói: -

Xin mời! Xin mời!

Đang lúc ấy bỗng nghe thấy tiếng binh khí va chạm nhau rộn ràng dường như bên ngoài có người đang đấu rất kịch liệt.

Kha Ngọc với Ngụy Thắng chăm chú lắng tai nghe, thấy những tiếng gió nổi dậy vù vù kinh khí rất dũng mãnh, rồi bỗng lại nghe bùng một tiếng thật lớn.

Kha Ngọc bỗng khẽ nói: - Chẳng trách tướng quân không chịu trốn tránh. Thì ra đã mời được cao thủ tới trợ giúp.

Chỉ thấy Ngụy Thắng mặt lộ đầy vẻ sửng sốt, quay đầu lại nhìn gã vệ binh mặt vàng ở phía sau lưng, hoài nghi nói:

- Ngươi mỗi có mời cao thủ nào tới đâu.

Kha Ngọc hỏi:

- Đừng nên nói tại hạ nữa. Tướng quân hãy nghe xem, những tiếng binh khí ở bên ngoài kia nếu không phải võ lâm cao thủ tại sao lại có được công lực mạnh mẽ dường ấy.

Lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng người chạy nhộn nhịp, tiếng la hét bắt thích khách không ngừng, tiếng binh khí xé gió càng vang động thêm.

Bỗng có thanh âm cất lên:

- Lý Phùng, kẻ nguời cũng khá lắm đấy.

Kha Ngọc chưa hề nghe thấy cái tên Lý Phùng bao giờ, nên cũng không biết đó là địch hay bạn, còn Ngụy Thắng không có vẻ gì là hốt hoảng. Gã vệ binh mặt vàng khề ở sau lưng vẫn đứng yên tại chỗ bất động, như một khúc gỗ vậy.

Lại nghe thấy tiếng động binh khí ào ạt, những tiếng lộp bộp nổi lên liên hồi, kinh phong vùn vù như mưa rơi gió cuốn.

Lại nghe thấy thanh âm hồi nãy thốt:

- Tử Ngộ Quả, nguời có mấy cái đầu mà dám nửa đường tạo phản như vậy?

Có lẽ nguời được gọi là Tử Ngộ Quả giọng hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Đừng nói những lời thừa vô ích. Đêm nay ta đã quyết định xả thân bảo hộ Ngụy Thắng một phen. Sau này Tử Ngộ Quả Lý Phùng ta sẽ rút lui khỏi giang hồ. Nếu có ai tới giết Ngụy Thắng, Lý Phùng ta cũng không lý tới nữa.

Thanh âm trước cười hắc hắc nói: - Lý Phùng nguời rượu mời không uống lại cứ thích uống rượu phạt. Ba chúng ta phụng mệnh Đông Doanh xâm nhập Cái Bang, cùng mưu đại sự, sao nguời lại bỗng thay lòng đổi dạ như vậy. Chẳng lẽ Ngụy Thắng lại có ơn với nguời ư?

Lý Phùng trầm giọng đáp:

- Ngụy Thắng với Lý mỗi xưa nay vô ơn vô oán.

Thanh âm nọ nói: - Nếu đã vô ơn vô oán, sao nguời lại liều chết để bảo vệ y? Ta đã bảo đừng có nói lời thừa vô ích, Lý Phùng ta tuy làm đường đi vào tà đạo, nhưng vẫn còn là một hán tử quang minh lỗi lạc đầu đội trời chân đạp đất ân oán phân minh. Ta đã thọ ơn tha

chết của người, tự nhiên phải lấy cái chết để báo đáp.

Lại nghe thấy thanh âm nọ cười hắc hắc một hồi, giễu cợt:

- Tử Ngộ Quả, người tự tin có thể đối địch nổi Diêm Vương kiếm hay sao?

Kha Ngọc nghe tới đó liền tỉnh ngộ ngay, nghĩ thầm: - Chẳng trách giọng nói của tên này nghe quen thuộc đến thế. Thì ra là Diêm Vương Kiếm Tử Cạn.

Chưa nghĩ dứt chàng đã nghe thấy Lý Phùng rống lên một tiếng, thiết quả được vũ lộng ngăn đỡ thế công của Tử Cạn.

Tiếp theo đó là tiếng va chạm của khí giới đình tai nhức óc. Tiếng Lý Phùng khẽ hự, dường như lão đảo lui về phía sau. Bỗng tiếng cười khánh khách của Tử Cạn lại nổi lên:

- Thế nào? Thì ra quả pháp của người chỉ có thế thôi.

Kha Ngọc nghĩ bụng: “Hồng bát ! Hiên nhiên Lý Phùng đã bị lép vế rồi”. Đang lúc chàng ngẩn người suy tính, bỗng thấy một bóng đen phá song cửa xông vào. Kha Ngọc trở mắt nhìn đã nhận ra được ngay chính là Thất Sát Thủ Túc Xá mà mình đã trông thấy trên tửu lầu.

Thân hình Túc Xá vừa chạm đất lão đã đứng sững dậy vững như núi, chuôi trường kiếm sau lưng bay phát phơ trong gió không ngừng.

Đưa mắt ngắm nhìn Ngụy Thắng từ đầu chí chân. Túc Xá cười hắc hắc hỏi:

- Người là Ngụy Thắng phải không?

Lúc bấy giờ Ngụy Thắng đã ngồi xuống ghế, không chút kinh sợ, trầm giọng hỏi lại:

- Bạn là ai? Đã biết đại danh của bốn tướng quân sao còn chưa thúc thủ chịu trời?

Túc Xá cất tiếng cười rất quái dị đưa mắt nhìn sang Kha Ngọc với gã vệ binh mặt vàng khè, thấy Kha Ngọc ăn mặc theo lối thư sinh rất thanh tú thoát tục còn gã vệ binh mặt đầy vẻ bệnh tật trông rất yếu ớt, bất giác lão thất thanh cười hô hố nói:

- Hai tên này là nhân vật bảo vệ người đấy ư?

Ngụy Thắng gật đầu đáp:

- Đúng thế, họ đều là thị vệ của bốn tướng quân. Còn bạn là ai, sao không trả lời câu hỏi của Ngụy mỗ?

Túc Xá cười hắc hắc lạnh lùng đáp: - Lão tử xưng hùng ở Quan ngoại mấy chục năm nay, đã nổi danh là tâm địa thủ đoạn rất tàn độc, nếu nói ra chỉ sợ người sẽ sợ hãi đến chết khiếp mất.

Ngụy Thắng vỗ bàn quát lớn: - Im mồm! Bốn tướng quân thống lãnh

ba quân, tung hoành khắp chiến trường, hễ chiến là thắng, chưa hề nếm mùi thất bại, chẳng lẽ ta sợ một tên vô danh tiểu tốt như người. Túc Xá cười nhạt, nói: - Được lắm. Vậy người hãy nghe đây. Lão tử đây biệt hiệu là Thất Sát Thủ.

Chỉ thấy năm đầu ngón tay đều lún sâu vào trong vách. Lão cười nhạt lạnh lùng tiếp:

- Người đã nom thấy rõ chưa? Đêm nay lão tử muốn mượn tạm đầu lâu của người đem khỏi nơi đây.

Ngụy Thắng vẫn thản nhiên như thường, ung dung hỏi: - Người phụng mệnh của ai định tới đây lấy đầu của bôn tướng quân?

Túc Xá đáp: - Lão tử phụng mệnh của Đông Doanh. Bây giờ người đã rõ, chắc chết cũng được yên tâm nhắm mắt.

Ngụy Thắng nói: - Thì ra người à chó săn của Đông Doanh. Hay lắm! Bây giờ xem

bản tướng lấy mạng chó của người đây !

Dứt lời ông ta với tay lấy thanh kiếm đang treo trên vách xuống. Kha Ngọc bỗng cười ha hả, xen lời:

- Ngụy tướng quân, cắt cổ gà đâu cần tới dao mổ trâu. Để tại hạ thấu thập y cho.

Câu nói này của chàng ta khiến Túc Xá giận dữ như khùng, chỉ tay vào mặt đối phương quát tháo:

- Tên không biết sống chết kia, dám mở miệng bảo lão tử là gà què phải không?

Kha Ngọc cố ý chọc giận đối phương, khiến đối phương nổi giận mất khôn, liền cười nói:

- Lão không phải gà thì là vịt, cũng thuộc vào một loại ấy cả! Túc Xá giận dữ đến lòng lộn, dậm chân trợn ngược mắt quát tháo: - Giỏi lắm! Tên này muốn kiếm cái chết đây.

Bàn tay to như nan quạt của lão đã giơ lên, chộp thẳng vào đầu Kha Ngọc, chưởng lực mang theo một luồng kinh phong ào ạt khiến những ngọn đuốc cắm trên những cột trụ ở vách tường đều lay động không ngớt.

Nhưng ngón tay của lão vừa chộp tới trán Kha Ngọc bỗng nghe thấy chàng ta khẽ cười nhạt một tiếng, tung tích chột biến.

Túc Xá giật mình kinh ngạc, nhưng phản ứng của lão cũng nhanh không thể tưởng tượng được, quay đầu lại khuỷu tay đã hất mạnh về phía sau một thế, đồng thời xoay gót chân nhanh như điện chớp quay người lại vung chưởng quét ngang một thế.

Cái thúc cái quay người với cái thế quạt ngang đã sử dụng trong cùng một thời gian, như cả ba động tác cùng phát ra một lúc vậy,

nhanh nhẹn đến nỗi không ai trông thấy rõ.

Kha Ngọc sử dụng Thiên Sơn bộ pháp lướt qua phía sau. Túc Xá đang định tấn công lên, đã cảm thấy chưởng phong lấn át tới phía trước mặt giật mình thất kinh, vội nghiêng đầu né mình lướt sang bên.

Thế thức của chàng ta cực kỳ đẹp mắt. Lúc bấy giờ những tiếng giao đấu ở bên ngoài càng kịch liệt thêm.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận không ngừng phát ra những tiếng cười chế giễu hiển nhiên lão đã chiếm được thượng phong.

Tử Ngộ Quả Lý Phùng chỉ hừ nhạt bằng giọng mũi liên hồi chuyên tâm đối địch không dám phân thần.

Thất Sát Thủ Túc Xá vừa phá cửa xông vào bên trong, nên không biết chuyện Lý Phùng xen tay can thiệp, nghe thấy tiếng cười đắc ý của Từ Cận, lão cứ tưởng đang giao đấu với đối phương, nên sau khi vung chưởng đẩy lui Kha Ngọc liền hỏi vọng ra:

- Từ lão huynh đang giao đấu với tên nào thế ?

Từ Cận đã nghe tiếng hỏi của Túc Xá, vội đáp: - Túc lão đã tìm được tên đầu não chưa? Còn Tuyết Tiêm Phong đâu?

Túc Xá đáp: - Lão Tuyết tiến vào cửa thành phía Nam hiện tại chưa thấy bóng dáng đâu cả. À lão huynh đang giao chiến với ai thế ?

Từ Cận đáp: - Giao đấu với trưởng lão của chúng ta đây. Túc Xá giật mình thất sắc. Lão vừa phân thần, Ngụy Thắng đã thừa cơ ném thanh bảo kiếm tới tay Kha Ngọc.

Kha Ngọc không chậm trễ, sử dụng luôn chiêu Phong Quyền Tàn Diệp phạt kiếm vào ngang hông đối phương cực kỳ thần tốc.

Túc Xá vội nhảy lui về phía sau tránh né, miệng thóa mạ: - Tiểu quỷ thói tha này giỏi thật!

Từ Cận ở bên ngoài nghe nói ngạc nhiên hỏi: - Túc lão huynh sao lại mắng mỗ là tiểu tử thói tha thế? Túc Xá đang định hỏi đáp, bảo kiếm trong tay Kha Ngọc đã như một con linh xà lướt tới. Đó chính là chiêu Bạch Xà Thỏ Tín. Chỉ thấy tay chàng một co một duỗi, đem theo kinh phong rít gió vèo vèo.

Túc Xá càng giận dữ thêm, lòng lộn như hổ đói thân hình bỗng nghiêng sang bên, chiếc tay như nan quạt đã giương ra nhằm chuôi kiếm Kha Ngọc chop thẳng tới, đồng thời miệng lại cất tiếng thóa mạ:

- Tiểu tử hôi thói, đây là người tự tìm cái chết.

Thủ chưởng của lão vừa chop tới chuôi kiếm, Kha Ngọc thân pháp cũng nhanh nhẹn cực độ đầu mũi chân hơi di động đã lướt qua nách Túc Xá, trái tay hất lại một kiếm đâm thẳng vào Trọng Lâu huyết của

đối phương khiến Túc Xá thất kinh đến tay chân cuống quýt vội đâm bổ về phía trước tránh né, cất tiếng thóa mạ om sòm:

- Tiểu tử hôi thối! Đồ tử đồ tôn rùa đen! Cút con bà mày đi! Bao nhiêu những lời lẽ thô tục Túc Xá đem ra thóa mạ đối phương không sót câu nào.

Chỉ nghe thấy Từ Cận giận đến tóc tai dựng ngược, phùng mồm trợn mép quát tháo:

- Ngươi đừng có lảm mồm ! Được đằng chân lên đằng đầu mãi! Đã rửa mồm là tiểu tử hôi thối, lại còn chửi những gì đồ tử đồ tôn loại rùa đen, rồi còn nói cút con bà mày đi đó! Hừ hừ...

Kha Ngọc bất giác động lòng ngay, biết Từ Cận đã rất giận dữ tinh thần tất bị phân tán. Liền đó đã nghe thấy Từ Cận khể thốt ối chà một tiếng. Kha Ngọc đoán có lẽ lão đã bị Lý Phùng đánh trúng một quả trong lòng rất mừng rỡ.

Túc Xá biết Từ Cận hiểu lầm vội giải thích. - Từ lão huynh! Hừ! Tiếng “hừ” này nguyên là Túc Xá giận dữ thốt với Kha Ngọc. Vì Kha Ngọc đã có lòng tạo sự hiểu lầm với bọn chúng nên thừa cơ Túc Xá mới nói được câu “Từ lão huynh” chàng ta đã nhanh nhẹn tấn công vào tới một chiêu Bạch hồng quán nhật nhằm thẳng mặt Túc Xá đâm tới.

Túc Xá không sao nói tiếp được, chỉ bực bội hừ nhạt một tiếng. Thế kiếm ấy của Kha Ngọc lướt qua ngang mặt của lão không đầy gang tấc, hung hiểm cực độ.

Bên ngoài, Từ Cận vừa rồi bị trúng một quả đã lọt xuống hạ phong. Lão vội thi triển Hành Sơn tam thập lục thức kiếm pháp múa tít như vũ bão, vẫn hồi lại cục diện.

Đột nhiên lại nghe thấy Túc Xá hừ một tiếng, bất giác y giận dữ hỏi:

- Ủa! Lão Túc ngươi nói gì thế? Điên rồi hay sao?

Túc Xá đang bị Thiên Sơn kiếm pháp của Kha Ngọc vây quanh bị đẩy lui về phía sau liên tiếp, sự bực dọc không nơi phát tiết, lại hừ nhạt một tiếng, nói:

- Lão Từ ngươi cầm mồm chó lại đi. Lão tử điên khùng bao giờ nào?

Dứt lời, chưởng như nan quạt của lão bủa ra một thế, chưởng phong liền quét trúng chuôi kiếm của Kha Ngọc.

Kha Ngọc bỗng cảm thấy hổ khẩu tay nóng ran, giật mình kinh hãi vội nhảy lui về phía sau, nghĩ bụng:

- Chưởng lực của lão họ Túc này lợi hại thật. Đoạn chàng không dám liều lĩnh tấn công, chỉ dựa vào thân pháp quái dị của Thiên Sơn chạy quanh đối phương tránh né.

Trong nhất thời, Túc Xá không sao chiếm được chút thuận lợi nào.

Bên ngoài, Diêm Vương Kiếm Từ Cận đã tấn công như vũ bão dồn được Lý Phùng vào một góc, thì lão lại nghe thấy Túc Xá thóa mạ mình là cầm miệng chó lại, cả giận lồng lộn quát tháo:

- Lão Túc, người giỏi thật! Đợi lão tử diệt xong tên Ngạc Quả này, sẽ giải quyết với Thất Sát Thủ người ngay.

Thì ra vẫn vô đệ nhất võ vô đệ nhị. Phàm người học võ tối kỵ là bị người ta khiêu chiến đích danh. Gặp trường hợp trên dù có phải liều thân xả mệnh cũng cam tâm, không chịu lép vế đối phương.

Túc Xá tuy biết rõ Từ Cận đã hiểu lầm nhưng đối phương lại nêu đích danh Thất Sát Thủ khiêu khích, nếu mình lên tiếng giải thích sẽ bày ra sự hèn yếu khiếp đảm cho nên lão cũng chẳng hỏi tới việc tại sao.

Từ Cận lại giao đấu với Lý Phùng, chỉ cười ha hả nói: - Nếu lão Từ người muốn trao đổi với Túc một vài ba chiêu thì đó cũng là một việc rất lý thú. Túc sẵn sàng chờ đợi người đấy.

Kha Ngọc biết rõ lúc này bọn chúng chỉ hành động theo sự tức khí đã trúng phải kế khích tướng của mình, nghĩ bụng:

“Mình hãy quay quần, làm cho công lực của lão này suy giảm đã, sau đó sẽ để bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau.”

Đoạn chàng nghiêng rằng, vung kiếm xuất chiêu tấn công tức thì. Túc Xá tuy là một người thô lỗ, nhưng với mấy chục năm kinh nghiệm chiến đấu, nên biết rõ thư sinh trước mặt công lực rất tầm thường nhưng bộ pháp rất quỷ dị, khó lòng chớp trúng đối phương. Hơn nữa kiếm của chàng nọ lưỡi xanh biếc như làn thu thủy, xem ra không phải là vật tầm thường.

Lão không dám sơ hở, hai chân lẩy tẩn, đứng vững như đóng đinh trên mặt đất, dùng chiêu chống chiêu không hề ham công.

Kha Ngọc nguyên định làm tiêu hao khí lực của đối phương nhưng không sao đạt được mục đích.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận đã có hiệu xưng là Hành Sơn đệ nhất cao thủ chưởng môn nhân Huyền Huyền Tử cũng phải kính nể lão vài phần. Như vậy đủ thấy tánh khí của lão phải kiêu ngạo tới mức độ nào. Hiện tại nghe Túc Xá công nhiên thách đấu trong lòng đã nổi sự hiếu thắng, ngấm ngấm cười nhạt.

Nhưng tay lão vẫn không hề chậm trễ ba mươi sáu thức kiếm pháp chẳng khác nào phong ba bão táp liên miên bất tuyệt tấn công Lý Phùng tới tấp.

Lý Phùng có biệt danh là Tử Ngạc Quả, nổi tiếng là đệ nhất cao thủ ở Bộ Hải, nguyên cùng Từ Xá ba người được Thông Thiên Hiếu mời tới cho trả trộn vào Cái Bang, ngấm ngấm hành sự.

Xưa nay lão vẫn tự phụ là quái pháp vô địch ngờ đâu bị Liễu Tồn Trung dùng năm ngón tay kẹp lấy đầu quái không sao lay chuyển nổi. Lão tuy bước chân vào đường tà nhưng vốn là một nhân vật ân oán rất phân minh tính tình rất cương trực, mắt thấy thiết quái đã rơi xuống đất liền buông xuôi tay chờ chết.

Lão bỗng phát hiện Liễu Tồn Trung biến mất dạng tha tánh mạng cho mình. Lão tuy không biết người tha mạng là Liễu Tồn Trung, tiếng tăm đã lừng lẫy khắp giang hồ, nhưng lão nhận ra chàng chính là thích khách do Tổng doanh phái tới.

Lý Phùng không ngờ thích khách nọ lại có nghĩa khí như thế. Không xuống tay lấy tính mạng của mình.

Vì cảm ơn ấy lão bỗng nổi lòng hâm mộ, quyết cải tà quy chính, tìm tới bảo hộ Ngụy Thắng để đền đáp ơn nghĩa của vị thích khách nọ. Vì vậy mới xảy ra trận giao chiến đột ngột giữa lão với Diêm Vương Kiếm Từ Cận.

Đang lúc trận chiến rất kịch liệt thì bỗng có bóng người thấp thoáng. Một bóng đen xông luôn vào giữa trận đấu.

Lý Phùng với Từ Cận vội thu binh khí; nhảy lại sang bên, trở mắt lên nhìn.

Thì ra bóng đen nọ không phải ai xa lạ, mà chính là Tuyết Tiêm Phong.

Lão cất tiếng cười the thé, nói:

- Ô! Không ngờ lại gặp gỡ Lý Phùng huynh ở nơi đây! Lý Phùng chỉ hừ một tiếng, không đáp. Từ Cận vội xen lời, nói: - Tuyết huynh, tên này đã trở mặt lại dám cả gan đương đầu lại với chúng ta. Phải thiến hẳn ngay đi mới được!

Tuyết Tiêm Phong nhếch mép cười rất nham hiểm nói: - Ủa! Lại có chuyện đấy ư? Lý Phùng huynh...

Lý Phùng đã lạnh lùng ngắt lời:

- Các người bắt tất phải nói nhiều. Động thủ đi.

Dứt lời, lão xông lên tấn công lia lịa tức thì. Tiếp theo đó, tiếng khí giới va chạm chát chúa.

Kha Ngọc đang định thần chăm chú từng chương thế của Túc Xá, nghe thấy những tiếng đối đáp vừa rồi trong lòng rất nóng nảy nghĩ thầm:

“Hồng bát! Tên Tuyết Tiêm Phong đã tới nơi. Nếu Lý Phùng bị hạ độc thủ, hai gã nọ cùng xông vào đây, mình một địch ba thì chỉ có cách phơ xác ngay tại chỗ.”

Bỗng nghe thấy Lý Phùng kêu hự một tiếng. Liền đó một tràng cười như điên khùng của Tuyết Tiêm Phong với Từ Cận.

Kha Ngọc biết Lý Phùng đã gặp thảm họa, vừa phân thần liền bị chưởng phong của Túc Xá quét trúng vai bên hữu, đau đớn đến nỗi ứa nước mắt, suýt chút nữa bảo kiếm rời khỏi tay.

Trong thoáng cái ngoài cửa đã xuất hiện hai bóng người. Kha Ngọc không cần nhìn kỹ cũng biết ngay đó là Từ Cận với Tuyết Tiêm Phong.

Túc Xá vừa thấy hai ông lão nọ xông vào, vội lớn tiếng nói: - Xin lão Từ hãy chặn chặt lấy cửa sổ, còn Tuyết lão huynh thì thủ giữ cửa sổ. Tên này khinh công rất cao siêu.

Từ Cận vốn định lên tiếng khiêu khích Túc Xá giao đấu với mình, nay thấy lão đổi giọng yêu cầu như vậy đành khẽ gật đầu đứng chặn ngay giữa cửa lớn. Tuyết Tiêm Phong thì lướt tới cạnh cửa sổ tức thì.

Kha Ngọc thấy tình thế nguy cấp ấy, bụng kêu khổ thầm, cất tiếng oán trách Ngụy Thắng:

- Ngụy tướng quân, đây là tướng quân hại tại hạ đấy nhé. Ngụy Thắng vẫn bình tĩnh như thường, cả cười nói:

- Bỏn tướng quân hại các hạ bao giờ?

Kha Ngọc chau môi, nói: - Lại còn nói lời thôi nữa. Tại hạ bảo tướng quân đi ẩn tránh, tướng quân bảo những gì thống lĩnh tam quân, đường đường chính chính lại còn nói những gì sức có thể vật trâu đả hổ. Hiện tại có muốn trốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Ngụy Thắng ung dung nói: - Đúng vậy. Bỏn tướng quân có nói như thế thật. Kha Ngọc dậm chân phụng phịu nói:

- Thôi, mặc kệ người, tôi không thêm lý tới nữa. Người thật đúng là một tên ngốc.

Ngụy Thắng cười ha hả, đáp: - Bỏn tướng quân có mời các hạ tới giúp đỡ đâu? Đó là tự các hạ đến đây chứ, sao lại còn bảo bỏn tướng quân làm hại các hạ?

Kha Ngọc hậm hực nói: - Người thật không có lương tâm. Nếu việc này không dính dấp tới Liễu đại ca thì tại hạ đã không tới đây. Hà! Biết làm thế nào bây giờ? Nếu tướng quân bị giết chết, tại hạ còn mặt mũi nào gặp Liễu đại ca nữa!

Nói tới đó, khóe mắt chàng ta bỗng đỏ hoe như muốn khóc, khiến ba lão già Túc Xá, Từ Cận, Tuyết Tiêm Phong đứng cạnh đó khoái chỉ nhìn nhau cười hô hố.

Ngụy Thắng vẫn không hề nao núng, thần nhiên khoanh tay cười mai mỉa.

Chỉ có gã vệ binh mặt vàng khè như nghệ đứng cạnh đó là không hề biểu lộ chút phản ứng nào.

Kha Ngọc thấy ba lão già nọ cất tiếng cười vang liền thóa mạ: - Mấy lão già kia cười cái gì? Bần tiểu sinh có sợ các người không phải là hảo hán. Tiến lên động thủ đi!

Bảo kiếm giờ lên trước ngực. Kha Ngọc lướt lên bảo hộ trước mặt Ngụy Thắng.

Tuyết Tiêm Phong cười the thé nói: - Người có bao nhiêu hỏa hầu mà hòng chống đỡ nổi ba đại cao thủ chúng ta hợp kích? Thấy người là một thư sinh yếu đuối, bọn lão tạm cho tha tội chết. Thôi, hãy mau rút đi!

Kha Ngọc vội hỏi lại:

- Không giết ta, vậy có giết Ngụy Thắng tướng quân chăng? Tuyết Tiêm Phong cười khảnh khách đáp:

- Đầu Ngụy Thắng đáng giá vạn kim, chúng ta làm sao bỏ qua được.

Kha Ngọc trừng mắt nói: - Không được. Muốn giết Ngụy Thắng, trước hết phải hỏi thanh bảo kiếm này của bọn... tiểu sinh.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận bỗng cười hô hố, xen lời: - Giỏi lắm! Giỏi lắm! Người sử dụng bảo kiếm, mà Từ Cận lão là Diêm Vương Kiếm, chúng ta kẻ cũng rất có duyên với nhau đấy.

Kha Ngọc chau môi đáp: - Xí! Ai có duyên với lão! Bọn... mỗi tức hận lão muốn chết được. Túc Xá thấy thư sinh có vẻ rất thơ ngây chất phác cũng phải bật cười nói:

- Không duyên phận cũng được. Ý của Diêm Vương Kiếm lão ca là muốn lãnh giáo bảo kiếm của người đấy. Người có bao giờ nghe tới danh hiệu Diêm Vương Kiếm chưa?

Kha Ngọc “hừ” nhạt đáp: - Có quỷ mới nghe thấy cái danh hiệu ấy. Dứt lời đôi mắt đen láy của chàng ta liếc nhìn về phía Diêm Vương Kiếm nghĩ bụng:

“Có lẽ lão này kiếm thuật rất lợi hại, mình không thể nào đương cự nổi. Muốn thủ thắng chỉ có cách là thừa cơ tấn công lén”.

Vừa nghĩ dứt, chàng đã nhún chân, bảo kiếm như một luồng điện xẹt nhằm thẳng người Từ Cận phóng tới.

Công lực của Từ Cận đã được liệt vào hạng nhất đại tôn sư. Tuy Kha Ngọc tấn công bất ngờ, nhưng tai của lão thính hơn người, vừa nghe thấy có luồng gió kiếm lẩn át tới phía trước mặt, không chậm trễ trường kiếm trong tay đã hất ngược lên một thế, chiêu phát sau lại tới trước, phạt luôn vào cổ tay Kha Ngọc.

Kha Ngọc giật mình kinh hãi, vội nhún người uốn mình, thân hình chẳng khác nào chiếc lá rụng bay lướt ra ngoài xa hơn trượng, thế thức đẹp mắt không thể tưởng được, khiến Túc Xá, Tuyết Tiêm Phong đứng ngoài cửa cũng phải lớn tiếng khen ngợi.

Kha Ngọc trong lòng rất nóng nảy tấn công huyệt chiêu đó, cơ hồ như cảm thấy rất thất vọng, mắt đảo lộn liên tiếp, không biết nên hành động ra sao?

Chỉ thấy Ngụy Thắng vẫn ngồi sừng sững trên ghế, miệng điềm một nụ cười, như đang thưởng thức khinh công tuyệt diệu của Kha Ngọc.

Kha Ngọc hậm hực nói: - Ngụy tướng quân, tại hạ vì cứu tướng quân mà tới đây có gì mà đáng buồn cười chứ? Chúng ta mau hợp lực xông ra khỏi nơi này. Tướng quân sức có thể vật trâu đả hổ, vậy hãy thử thách một phen sao cứ còn ngồi ỳ ra ở đó đợi chết chẳng?

Ngụy Thắng cười đáp: - Bỏn tướng quân tuy có thể vật trâu được thật, nhưng ba tên này chỉ là loại heo chó chứ đâu phải trâu.

Từ Cận, Túc Xá, Tuyết Tiêm Phong, thấy Ngụy Thắng sắp chết tới nơi mà còn lớn tiếng mắng chửi mình là loài heo chó đều giận dữ đến biến sắc mặt, tóc tai dựng đứng.

Chỉ thấy Tuyết Tiêm Phong rung động Ngô câu kiếm, rời khỏi cửa sổ xông lại luôn. Ngô câu kiếm trong tay xoay một vòng cười hắc hắc âm thầm nói:

- Hôm nay lão tử giết một mình tên Ngụy Thắng, còn thư sinh người với gã mặt vàng kia vô can, ta tha cho khỏi tội chết. Mau xéo đi ngay. Nếu chậm thì đừng có trách toi mạng oan uổng.

Kha Ngọc vẫn đứng chặn trước mặt Ngụy Thắng, không hề lui bước.

Tuyết Tiêm Phong vẫn mắt, lạnh lùng nói: - Người không nghe thấy ta vừa nói gì hay sao? Chắc tên này đã chán sống rồi. Tiểu tử mặt vàng bệnh tật kia, người chưa cú đi, còn đợi tới bao giờ?

Gã vệ binh mặt vàng khè vẫn đứng yên bất động, chẳng khác gì một pho tượng gỗ. Ngụy Thắng thủng thẳng nói:

- Tên vệ binh này của ta vừa câm lại vừa điếc, có nghe thấy gì đâu mà người cứ kêu la ồm tỏi mãi thế!

Tuyết Tiêm Phong trầm giọng nói: - Nếu vậy thì càng hay. Mổ sẽ cho chúng châu tổ theo người một thể.

Dứt lời, lão vung Ngô câu kiếm phạt vòng qua một thể móc tấn công thẳng tới người Ngụy Thắng.

Kha Ngọc không chậm trễ sử dụng luôn Thiên Tiên bát vụ chống đỡ luôn.

Nhưng Ngô câu kiếm pháp của Tuyết Tiêm Phong hư hư thực thực quỷ dị khôn lường. Kha Ngọc vừa thi triển chiêu Thiên Tiên bát vụ, Ngô câu kiếm của Tuyết Tiêm Phong đã phản trắc ngược lại kiếm phong vũ vũ.

Kha Ngọc nghiêng rằng, thấy chiêu là vùng kiếm lên chống đỡ, liều mạng đứng trấn giữ trước mặt Ngụy Thắng nhất định không hề di động nửa bước.

Hai người nhanh nhẹn giao đấu với nhau hơn mười chiêu. Chỉ thấy chiêu thức của Tuyết Tiêm Phong càng lúc càng mạnh càng hiểm hóc.

Kha Ngọc ngăn phải đỡ trái, tay đã cảm thấy tê tái dần không còn linh hoạt như mới bắt đầu.

Từ Cận thấy Tuyết Tiêm Phong đã nắm chắc phần thắng, sợ lão chiếm mất công đầu đã cười khảnh khách nói:

- Thưa sinh người đội nho quan, nếu chết thì thật rất khó coi. Mau bỏ xuống.

Miệng vừa dứt, kiếm trong tay đã xé gió đâm vèo ra, nhằm thẳng đầu Kha Ngọc phạt tới.

Kha Ngọc định nghiêng đầu sang bên tránh né nhưng không còn kịp nữa. Chỉ nghe đến soạt một tiếng, nho quan trên đầu đã bị nũi kiếm của đối phương hất rơi xuống đất.

Mọi người bỗng thấy trước mặt sáng rõ, chiếc mũ vừa rơi xuống đất trên đầu thư sinh một suối tóc đen nhánh như nhung đã xõa dài xuống.

Từ Cận buột miệng la lớn: - Ái chà! Không ngờ lại là một vị cô nương. Ồ ! Cô bé xinh đẹp thật!

Tuyết Tiêm Phong toét miệng cười, tám tắc khen: - Lão Tuyết mỗ đã đặt chân khắp Đại Giang Nam Bắc mà chưa hề thấy một con bé nào lại kiêu diễm đến thế này.

Túc Xá cũng xen lời:

- Ồ! Dung mạo thật hoa nhường nguyệt thẹn, chẳng khác nào tiên nữ giáng trần, Hằng Nga giáng thế.

Tuyết Tiêm Phong cứ trố mắt lên nhìn không chớp cười hí hí nói: -

Tiểu cô nương năm nay niên kỷ bao nhiêu? Bông hoa tươi thắm đã có chủ chưa thế?

Kha Ngọc hử thẹn hai má đỏ bừng, suýt tí nữa thì òa lên khóc. Nàng ta bỗng giơ bảo kiếm trong tay lên, hậm hực nói:

- Các người xông lên cả đi, hà tất phải hỏi lời thôi nữa.

Tuyết Tiêm Phong cười hi hí nói: - Hiện tại lão Tuyết mỗ xin bảo vệ cô nương. Nếu ai dám động tới một sợi tóc của mỹ nhân, lão Tuyết này sẽ liều thân thí mạng ngay.

Từ Cận bỗng ngắt lời: - Tuyết lão huynh chớ nên chậm trễ lỡ mất thì giờ. Trước hết hãy thiến tên Ngụy Thắng đi đã, rồi sẽ nói chuyện sau.

Đôi mắt ti hí chẳng khác gì mắt chuột của Tuyết Tiêm Phong cứ dán chặt vào khuôn mặt Kha Ngọc, miệng trầm trồ khen:

- Đẹp tuyệt! Đẹp tuyệt! Công lao giết tên Ngụy Thắng, miễn xin nhường lại cho Từ lão ca đây. Lão Tuyết miễn chỉ cần chiếm con nhỏ này là được rồi.

Nhưng vừa dứt lời lão bỗng vung Ngô câu kiếm tấn công Ngụy Thắng nhanh như điện chớp.

Kha Ngọc vội vung kiếm gạt nhưng Từ Cận đã sớm tiên liệu, hành động sau lại tới trước hất bản bảo kiếm bằng mũi Ngô câu kiếm.

Cổ tay của Tuyết Tiêm Phong khẽ hất lên, Ngô câu kiếm phất ngang vào cổ Ngụy Thắng.

Bỗng nghe một tiếng “cang”, thanh ngô câu kiếm tựa hồ như bị một vật gì rất nặng đè trĩu xuống mấy tấc.

Luồng sức ấy chấn động khiến hồ khẩu tay Tuyết Tiêm Phong tê tái chút xíu nữa thì buông rơi thanh Ngô câu kiếm xuống đất.

Tuyết Tiêm Phong trở mắt lên nhìn thì thấy vật đè lên Ngô câu kiếm của mình là một chén rượu bên trong hầy còn một nửa.

Chén rượu đè lên thanh kiếm ấy như mọc rễ hoặc phát xuất một luồng hấp lực vô hình, không lăn sang bên cũng không rớt xuống đất.

Từ Cận, Túc Xá đứng cạnh đó thấy vậy đều giật mình kinh hãi.

Tuyết Tiêm Phong lại càng khiếp hãi thêm. Lão vội rung động cổ tay hất mạnh chén rượu rớt xuống đất.

Chỉ nghe một tiếng bốp, chén rượu ấy liền vỡ tan tành. Mọi người có mặt tại đó đều đưa mắt nhìn dào dác thấy trừ những người vẫn có mặt tại chỗ ra, không xuất hiện một nhân vật nào khác lạ cả.

Tuyết Tiêm Phong tuy trong lòng rất khiếp hãi, nhưng vẫn không chịu ra mình yếu kém lạnh lùng nói:

- Vị bằng hữu nào mới giá lâm, xin mời hiện thân tương kiến. Thứ cho Tuyết miễn tội thất danh.

Lão dứt lời, trong đại sảnh vẫn lặng lẽ như tờ. Nhất thời không khí bỗng trở nên căng thẳng khác thường. Ai nấy đều đợi chờ cao nhân xuất hiện. Nhưng đợi mãi cho tới thời gian khoảng cạn một chén trà vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Ngụy Thắng vẫn ngồi yên trên ghế, ung dung khoanh tay mỉm cười.

Túc Xá giận dữ quát tháo: - Tên Ngụy Thắng, ngươi vừa cười khoái trá gì thế? Ngụy Thắng chậm rãi đáp:

- Các ngươi vừa mời mọc cao nhân gì đó, người ấy đã sớm có mặt ở nơi đây rồi.

Tuyết Tiêm Phong ngạc nhiên hỏi: - Đâu? Ai thế?

Ngụy Thắng bỗng vẫy tay về phía sau. Vệ binh mặt vàng khè đang

đứng phía sau lưng vội tiến lên hai bước, tay gã còn bưng một khay rượu.

Ngụy Thắng mỉm cười, nói: - Tên vệ binh này chuyên coi việc nhà cho bốn tướng quân, vừa cầm vừa điếc, không biết hiểu chút gì cả. Nếu các vị có việc gì sai khiến, thì cứ việc bảo nó thi hành.

Nói dứt, Ngụy Thắng liền giơ tay chỉ tay ra hiệu.

Gã vệ binh mặt vàng khè gật gù lia lịa, ra chiều hiểu ý. Ngụy Thắng quay đầu lại cười nói:

- Bốn tướng quân nói chư vị là cao thủ Đông Doanh, mà Đông Doanh là nơi trọng địa luyện quân của Đại Tổng chúng ta, dưới quyền điều khiển của Miêu tổng chế của triều đình. Hai vị là cột trụ của Đại

Tổng tay nắm giữ Thủy lục binh quyền đối kháng người Kim. Tên binh sĩ cầm điếc này của mỗi cũng học được một chút công phu vật, nên rất muốn được các vị chỉ điểm cho vài ba chiêu để tăng thêm kiến thức. Xin chư vị chớ nên chối từ.

Dứt lời Ngụy Thắng chấp tay vái một vòng, thái độ rất trầm tĩnh khiêm tốn, hiện rõ phong độ của một vị đại tướng quân.

Chỉ thấy gã vệ binh mặt vàng khè từ phía sau lưng Ngụy Thắng chậm rãi bước ra.

Từ Cận, Túc Xá, Tuyết Tiêm Phong đều là những tay đại hành gia thấy gã vệ binh nọ tuy mặt vàng như nghệ nhưng đôi mắt thần quan nội liễm, lúc di động thân hình hộ pháp cực kỳ oai mãnh, bất giác cả ba đều giật mình kinh hoảng.

Bỗng thấy Ngụy Thắng lại giơ tay ra chỉ trở làm hiệu. Gã vệ binh mặt vàng khè gật đầu lia lịa.

Lúc bấy giờ Ngụy Thắng mới lớn tiếng nói:

- Được các vị nể mặt, thật tên vệ binh của mỗi rất lấy làm hân hạnh. Vậy khi y đưa tay ra chỉ vào ai, thì vị ấy cứ việc tiến ra chỉ giáo cho. Quý vị cứ việc tận tình, chớ nên khách khí.

Câu nói của Ngụy Thắng càng làm cho ba lão nọ khẩn trương thêm, khẽ đưa mắt nhìn nhau.

Vừa rồi gã vệ binh đã ngằm biểu lộ chút thần thông sử dụng chén rượu thay ám khí, đề thanh Ngô câu kiếm của Tuyết Tiêm Phong trầm xuống bên dưới, mà chén rượu không hề suy suyễn chút nào, và bên trong còn nửa ly rượu không hề bắn ra ngoài một giọt. Phần công phu này so sánh với thủ pháp Phi Hoa Trích Diệp đã thương người còn ảo diệu hơn nhiều. Cả ba đều tự cảm thấy mình không sao có được bản lĩnh đó.

Nhưng Từ Cận, Túc Xá, Tuyết Tiêm Phong đều là các nhân vật tung

hoành ngang dọc giang hồ đệ nhất cao thủ một cõi, tuy biết đối phương lợi hại nhưng không một ai tỏ mình hèn kém, để lộ ý định rút lui mà bị thiên hạ chê cười.

Vì vậy cả ba đều lặng lẽ trở mắt lên nhìn thẳng vào gã vệ binh nọ để xem đối phương giơ tay ra chỉ ai? Nhất thời không khí im phăng phắc như tờ, khẩn trương không thể tưởng tượng được.

Lúc bấy giờ gã vệ binh mặt vàng khè mới thùng thảng giơ tay ra chỉ vào mặt Tuyết Tiêm Phong, bất giác Từ Cận, Túc Xá đều thở hắt ra nhẹ nhõm.

Tuyết Tiêm Phong giật mình thất kinh, đứng thừ người ra. Ngụy Thắng liền cười ha hả, nói:

- Tên vệ binh của mõ chắc vừa rồi đã nhận ra Ngô câu kiếm pháp tiên bối rất lợi hại, chắc nó phải có chỗ bí truyền, nên mới có ý xin lãnh giáo trước.

Tuyết Tiêm Phong biết có thoái thác cũng chẳng được liền ung dung cười hắc hắc, lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Bạn kia đã muốn tìm lấy cái chết, lão Tuyết mõ sẽ thành toàn cho. Bảo gã mau đem đồ nghề ra đi.

Ngụy Thắng nói: - Tiên bối chớ nên khách khí. Gã vệ binh này xưa nay không hay dùng khí giới bao giờ, chỉ xuất chiêu bằng đôi tay thịt thôi.

Tuyết Tiêm Phong nghe nói mừng rỡ khôn tả, nghĩ thầm: “Tên nọ không sử dụng khí giới làm sao có thể đương đầu nổi với Ngô câu kiếm của mình?”.

Quý vị nên rõ, Tuyết Tiêm Phong là một nhân vật tâm địa rất thâm hiểm ra tay cực kỳ độc ác. Vì vậy thanh ngô câu kiếm này lão đã tẩm một loại thuốc độc cực mạnh.

Hồi nãy, Tử Ngọ Quả Lý Phùng vì bị trúng một thế Ngô câu kiếm chất độc phát tác mà chết.

Tuyết Tiêm Phong bỗng chuyển ý, nghĩ tiếp: “Tên Ngụy Thắng đã lâm vào hiểm cảnh mà không hề lộ vẻ gì khiếp sợ. Xem ra gã ỷ vào tiểu tử bệnh tật mặt vàng khè này. Nếu mình giao đấu đường đường chính chính, chưa chắc đã là đối thủ của gã. Vậy phải nên xuất kỳ bất ý hạ độc thủ mới mong thành công”.

Nghĩ đoạn, lão cố ý lớn tiếng cười ha hả như điên khùng, đưa mắt nhìn dáo dác sang hai bên tả hữu để đánh lạc hướng gã vệ binh.

Đột nhiên vèo một tiếng, Ngô câu kiếm của lão đã lao vút ra. Gã vệ binh mặt vàng hình như chưa hay biết gì, mãi tới khi Ngô câu kiếm đâm vào sát hông bên tả, gã mới hơi nghiêng người sang bên, lưỡi kiếm liền lướt qua góc áo, chỉ suýt soát một li.

Đoạn gã ung dung tiến lên một bước, từ từ giơ tay lên vỗ ra một chưởng rất nhẹ nhàng. Nói thì thật kỳ quái. Lúc thế chưởng ấy phát xuất trông cực kỳ chậm rãi và yếu đuối không có sức lực nhưng mọi người chỉ thấy sắc mặt của Tuyết Tiêm Phong lộ đầy vẻ kinh hoàng do dự đứng thừ người như không biết cả việc tránh né hoặc chống đỡ. Liền đó là một tiếng rú thảm khốc. Đầu của Tuyết Tiêm Phong đã bị chưởng phong ấy chấn động đến nát bét, trong tay vẫn nắm chặt Ngõ câu kiếm, ngã lăn ra đất giữa giữa mấy cái rồi nằm yên bất động.

Tình hình trên khiến Từ Cận, Túc Xá đứng cạnh đó thất đảm kinh hồn đến biến sắc mặt.

Cứ thực mà nói nếu ra mặt giao đấu một chọi một trên giang hồ này không có ai dám vỗ ngực tự xưng nội trong năm mươi chiêu có thể đánh bại được Tuyết Tiêm Phong.

Lão là đệ nhị cao thủ Yến Sơn phái hoành hành Đại Giang Nam Bắc mấy chục năm nay, giết người không biết bao nhiêu mà kể, ngờ đâu chỉ trong nháy mắt đã bị chết dưới chưởng của một gã vệ binh tầm thường.

Ngụy Thắng vẫn thản nhiên khoanh tay ngồi trên ghế, thủng thủng hỏi:

- Trận thứ nhất vệ binh của mõ được Tuyết lão tiên bồi nhường nhin, may mắn thắng cuộc. Hiện tại tới vị tiên bồi nào chỉ giáo thế?

Ngụy Thắng nói câu may mắn thắng cuộc, khiến Từ Cận với Túc Xá đều then thùng, mặt đỏ bừng ngượng nghịu đưa mắt nhìn nhau, vì nếu trận đấu kéo dài, bảo nhường nhin một chiêu thì thực còn nghe được. Nay mới chưa đầy một chiêu Tuyết Tiêm Phong đã bị toi mạng mà đối phương lại còn bảo nhường nhin, thật là một sự tột cùng mỉa mai, khiến cả hai lão đều cảm thấy như bị một mũi dao nhọn đâm vào tâm phế.

Ngụy Thắng thủng thủng nhắc đi nhắc lại hai lượt, thấy Từ Cận và Túc Xá mặt đều lộ vẻ hãi sợ, liền giơ tay chỉ ngang vẽ dọc ra hiệu cho gã vệ binh mặt vàng một hồi. Gã nọ như hiểu ý, gật đầu lia lịa từ từ quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt Từ Cận.

Từ Cận kinh hãi đến lui ngay về phía sau hai bước, chân đã thối lui tới ngưỡng cửa.

Ngụy Thắng cười la hả, nói: - Diêm Vương Kiếm Từ lão tiên bồi có phải vẫn được mọi người xưng tụng là Hành Sơn đệ nhất kiếm thủ đấy không? Tên lính hầu của bọn chức đã không biết sống chết, xin lãnh giáo vài chiêu tuyệt thế. Tiên bồi cứ việc theo thông lệ, mời y xuống châu Diêm Vương

cũng chẳng sao. Đó có lẽ là y đã tới số, bốn chức sẽ chẳng phiền trách đâu.

Từ Cận kêu khổ thầm, không sao mở lời đáp lại được. Lão có biệt hiệu là Diêm Vương Kiếm, bình nhật dương dương tự đắc, quen thói ngông cuồng, tai toàn nghe thấy những lời xưng tụng tăng bốc, chưa hề bị thất thế bao giờ, nên mới được Đông Doanh mời vào Thiên Khuyết thất, đoạn trà trộn vào Cái Bang, với ngôi vị trưởng lão cho nên dù sao cũng không thể để đối phương quá coi thường.

Lão vốn là một người rất thâm hiểm, âm mưu hiểm trá không bao giờ để lộ ra ngoài mặt.

Lão bỗng chuyển động tâm cơ, liền từ từ giơ cao mũi kiếm lên, như một tư thế nghênh địch.

Chỉ thấy Ngụy Thắng lộ nụ cười đầy mãn ý đưa mắt nhìn sang gã vệ binh.

Túc Xá đứng cạnh đó ướm dẫm mồ hôi, hiển nhiên lão đã cảm thấy gã lính hầu nọ là một nhân vật võ công siêu phàm nên Từ Cận giao thủ với người đó, sự sống sót cũng chỉ là thời gian.

Trường kiếm trong tay Từ Cận từ từ đẩy ra tựa hồ như nặng đến ngàn cân oai mãnh tuyệt luân, nhưng gã vệ binh nọ mặt vẫn thản nhiên như thường, không có chút gì là hãi sợ chuẩn bị ứng phó.

Nếu vừa rồi đối phương không để lộ tài ba chỉ khế ấn một chưởng đã đánh chết Tuyết Tiêm Phong ngay tại chỗ, có lẽ Túc Xá đã cười thầm gã không biết kể sự sống chết là gì.

Vì thế kiếm ấy của Từ Cận đã ngưng tụ bình sinh toàn thân công lực, chỉ mong trong một thế sẽ hạ sát đối phương ngay tại chỗ.

Bấy giờ trường kiếm của Từ Cận từ từ điểm tới chỉ còn cách gã vệ binh nọ trên dưới ba thước, bỗng nhiên có một tiếng thét lớn lên. Từ Cận đã nhanh như điện chớp phóng kiếm đâm tới.

Gã vệ binh mắt lộ tinh quang lấp lánh, người bỗng nghiêng sang bên kiếm đâm sát qua hông trong gang tấc.

Nhưng Từ Cận không đến nỗi tầm thường như Tuyết Tiêm Phong.

Lão đã nổi danh là Diêm Vương Kiếm, kiếm pháp nhanh nhẹn quỷ dị không sao tưởng tượng được.

Gã vệ binh vừa nghiêng sang bên, Từ Cận dường như đã đoán trước được thế thức của đối phương. Lão lập tức lướt tới kiếm trong tay không ngừng quét ra một thế tạt vào hông đối phương tức thì.

Thế thức này của lão sử dụng đã liều mạng cả hai cùng tổn thương tại chỗ.

Nếu quả như gã vệ binh phóng ra một chưởng, thế nào đầu của Từ Cận cũng bị đánh vỡ toang, nhưng đồng thời gã nọ cũng không

tránh được phát kiếm hiểm độc ấy.

Mới thể thứ nhất, cả hai đã lâm vào cảnh kinh hiểm tột độ khiến Kha Ngọc với Túc Xá đứng cạnh đó đều kinh hãi thất sắc, ngay đến Ngụy Thắng đang ngồi ung dung trên ghế cũng phải giật mình nhồm người dậy.

Chỉ thấy gã vệ binh nọ nhếch mép cười nhạt, ngón tay trở bên trái bỗng nhanh như điện chớp giương ra búng một cái thẳng vào thân kiếm.

Chỉ nghe tanh một tiếng như long ngâm hổ tiểu ngân vang mãi không ngớt.

Thế búng ấy chấn động hồ khẩu tay của Từ Cận tê tái mà hữu chưởng của gã nọ không sức ngăn trở, vẫn tiếp tục vỗ thẳng tới.

Từ Cận liên tiếp né phải tránh hữu nhưng vẫn thấy bóng chưởng như núi từ bốn mặt tám phương phủ chụp xuống.

Lão kinh hãi đến mồ hôi toát như tắm không còn tâm trí giao chiến nữa, vội uốn người nhảy bật mạnh về phía sau, lăn luôn ra phía cửa rồi bay lên mái ngói đào tẩu.

Túc Xá thấy thế bất ổn cũng không đợi đồng bạn cất tiếng gọi đã phóng mình qua cửa sổ chuồn thẳng, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Lúc này trong sảnh chỉ còn lại gã vệ binh, Ngụy Thắng với Kha Ngọc ba người.

Kha Ngọc thấy gã vệ binh mặt vàng khè chỉ trong vòng một hai chiêu đã đánh cho ba cao thủ của Đông Doanh bỏ chạy như chuột bắt giắc kinh ngạc khôn tả nghĩ thầm:

“Thân thủ của người này xem ra còn trên cả sư phụ mình là khác. Nhưng sao lại chỉ được giữ chức vụ một tên vệ binh thôi? Không hiểu y là ai thế?”.

Nghĩ đoạn nàng rất lấy làm lạ, nhưng không tiện cất tiếng hỏi chỉ thắc mắc thầm trong bụng.

Lúc ấy Ngụy Thắng mới cất tiếng cười ha hả đứng bật dậy giơ tay ra mời nói:

- Tiểu cô nương, xin mời ngồi xuống đây.

Sau đó lại mời gã vệ binh ngồi xuống ghế, rồi mới khẽ vỗ tay. Bên ngoài liền có một binh sĩ nhanh chân bước vào bưng một khay rượu trên có một con gà chiên nóng hổi, một đĩa thịt bò tái và có ba ly rượu, rồi khom mình lui ngay ra bên ngoài.

Ngụy Thắng giơ cao ly rượu nói: - Xin mời! Xin mời !

Đoạn ông ta đưa lên miệng hớp một ngụm trước. Gã vệ binh cũng cầm ly rượu lên uống luôn.

Kha Ngọc vốn rất sợ rượu, nay mắt thấy hai người đều uống rồi, nàng ta cũng vội nhắm mắt nhắm mũi uống bữa một hớp.

Nàng cảm thấy cổ họng nóng ran rất khó chịu.

Ngụy Trang tươi cười nói:

- Dám hỏi cô nương quý tính phương danh là chi? Kha Ngọc đáp:

- Hà Ngọc Trì.

Ngụy Thắng suy nghĩ giây lát lại hỏi tiếp: - Cứ xem thân pháp của cô nương, dường như là người của Thiên Sơn phái? Thần ni là người thế nào của cô nương?

Hà Ngọc Trì nghiêng mình đáp: - Là sư tôn của tiểu nữ.

Ngụy Thắng à một tiếng nói: - Thì ra là thế !

Đoạn ông ta liếc nhìn gã vệ binh mỉm cười không nói. Chỉ thấy gã nọ khẽ ho khan một tiếng dùng Hán ngữ rất ngượng nghịu nói?

- Có đúng không? Tại hạ đã nói là có thích khách, quả nhiên thích khách đã xuất hiện, không đánh lừa tướng quân đấy chứ?

Ngụy Thắng tươi cười đáp: - Đúng thế. Các hạ liệu sự như thần, đã cứu thoát được mạng sống của Ngụy mỗ. Mỗ rất lấy làm cảm kích không biết lấy gì để báo đáp cho xứng đáng. Bay đâu!

Chỉ thấy bên ngoài sảnh có một tên lính hầu dạ ran, tiến vào cung kính thưa:

- Đại nhân có điều chi sai bảo?

Ngụy Thắng hỏi:

- Mau đem giấy bút ra đây.

Tên nọ liền vâng dạ, vội lui ra bên ngoài ngay. Thoáng cái, y đã đem văn phòng tứ bảo tới nơi. Ngụy Thắng viết mấy chữ rồi trao cho tên lính hầu đem xuống tư khố.

Khoảng thời gian cạn một chén trà, tên nọ đã bưng vào một mâm đầy ắp năm chục lạng hoàng kim, hai đôi bạch bích, bước vào quỳ một gối dâng lên cho Ngụy Thắng.

Ngụy Thắng đỡ lấy, cười nói với gã vệ binh mặt vàng: - Ôn cửu mệnh của các hạ thật khó lòng báo đáp. Bồn chức có chút vật mọn, xin kính tặng để tỏ tấm lòng biết ơn.

Gã vệ binh nọ ha hả cười lớn, chứ không giơ tay tiếp nhận. Lúc ấy Hà Ngọc Trì đã lược chiếc mũ nho quan sửa soạn lại đầu tóc rồi đội lên như cũ.

Ngụy Thắng vội hỏi: - Các hạ hiềm lẽ tạ quá ít ỏi chăng? Để bồn chức cho người đi lấy thêm vậy. Không biết tôn ý ra sao?

Gã vệ binh lắc đầu cả cười, nói: - Những vật này chúng tôi đã có rất nhiều, không cần thêm nữa? Không cần thêm nữa!

Hà Ngọc Trì nghe đôi bên đối đáp như vậy, rất bức mình, không rõ

đầu đuôi ra sao? Chỉ có một điểm nàng hay biết là người nọ chỉ cải trang thành một gã vệ binh đẩy lui bọn thích khách, và theo tình hình trước mặt, thì Ngụy Thắng cũng không biết đối phương là ai. Đồng thời võ công của người nọ cao siêu một cách xuất kỳ, mà nàng bình sinh hiếm thấy.

Đoạn nàng cố ý hỏi: - Ủa! Nếu ở nhà các hạ đã có nhiều tiền bạc châu báu, sao còn làm vệ binh cho Ngụy tướng quân làm chi?

Ngụy Thắng vội cải chính ngay: - Hà cô nương chớ nói như vậy. Đại hiệp đây không phải là vệ binh của bọn chức mà chỉ vì biết được có người tới đây hành thích, nên đặc biệt ra tay tương trợ đấy thôi.

Hà Ngọc Trì cố làm ra vẻ ngạc nhiên, nói:

- Ô! Thì ra đó là dọc đường thấy sự bất bình, bặt đao tương trợ đấy? Đã có hành động nghĩa hiệp ấy có coi số kim ngân châu báu này vào đâu.

Chỉ thấy mắt của gã vệ binh lấp lánh tinh quang chiếu thẳng vào Hà Ngọc Trì khiến nàng cảm thấy rùng mình, vội quay người đi nơi khác.

Gã vệ binh thùng thảng: - Ngụy tướng quân, xin thu hồi số kim ngân này về cho mà chỉ cần thuận theo việc đó là được.

Ngụy Thắng biến sắc mặt, nghiêm nghị nói: - Việc các hạ yêu cầu đó, Ngụy mỗ không đủ khả năng làm chủ. Gã vệ binh cười nhạt, nói:

- Tướng ở bên ngoài, tay nắm quân mệnh sao lại không làm chủ được? Xin tướng quân hãy nghĩ kỹ đi, sau này khỏi phải hối hận.

Ngụy Thắng nghiêm giọng đáp: - Ngụy mỗ còn chưa kịp hỏi tới cao tánh đại danh của đại hiệp. Nhưng bất quá việc mà đại hiệp yêu cầu, xin thứ lỗi, Ngụy mỗ không dám chấp nhận.

Gã vệ binh từ từ đứng dậy nói gần tiếng một: - Tướng quân bắt tất phải biết mỗ là ai. Bây giờ xin tướng quân hãy nghĩ kỹ đi, mỗ sẽ quay trở lại.

Đi được hai bước, gã bỗng quay đầu nói với Hà Ngọc Trì: - Vị thư sinh đây, à, không phải, cô nương vừa nói vị Liễu đại hiệp đó là ai thế? Tại sao y lại biết được có kẻ tới hành thích Ngụy tướng quân đây?

Vừa nói, gã vừa giơ tay chỉ vào Ngụy Thắng.

Hà Ngọc Trì hiện giờ đã biết sở dĩ người này cứu Ngụy Thắng chỉ là để trao đổi điều kiện, chứ không phải vì ái mộ Ngụy Thắng, liền nghĩ bụng:

“Nếu đã vậy thì thà người không tới cứu còn hơn. Bây giờ lại giở giọng uy hiếp người ta”.

Nhưng vì thấy võ công của đối phương xuất thần nhập hoá, giết người không chớp mắt, nên nàng không dám đường đột. Nay bỗng nghe thấy gã hỏi tới Liễu đại ca, tựa hồ như đối với Liễu Tồn Trung có ấn tượng gì, trong lòng rất lấy làm lạ, nghĩ thầm:

“Sao người dám hỏi tới Liễu đại ca một cách ngạo mạn như thế? Nhưng gã đã biết tới tên tuổi Liễu đại ca, đủ thấy Liễu đại ca oai danh lẫy lừng biết bao”.

Đoạn nàng liền chau môi xinh xắn lên nói: - Liễu đại ca tài ba thông thiên triệt địa, cơ trí thần quỷ khôn lường nên tự nhiên phải sớm biết có thích khách tới đây chứ?

Chỉ thấy gã vệ binh thần bí nọ mắt đang chớp nháy tựa hồ như đang nói gì, nhưng cuối cùng lại nuốt lời đưa mắt liếc nhìn Hà Ngọc Trì một cái.

Chỉ thấy hai đầu vai gã hơi lay động đã sớm lướt đi mất dạng. Ngụy Thắng nói:

- Hà cô nương, lần này đội ơn cô nương trượng nghĩa tới đây thông báo, lại còn liều mạng cứu trợ, Ngụy Thắng mỗ thật muôn vàn cảm kích. Vừa rồi có điều chi đường đột, xin cô nương chớ nên trách cứ. Ngừng giây lát, Ngụy Thắng lại tiếp: - Cô nương luôn miệng nhắc tới Liễu đại ca, không biết vị ấy là ai thế?

Hà Ngọc Trì nghe nói bỗng giật mình, la lớn: - Ôi chà ! Hồng bát!

Sao tới lúc này vẫn không thấy Liễu đại ca tới tiếp ứng? Đại ca đi hành thích Lý Thông, chẳng lẽ lại gặp điều gì bất trắc chăng?

Ngụy Thắng đang định gạn hỏi, Hà Ngọc Trì chẳng nói chẳng rằng đã tung mình xuyên qua cửa sổ đi thẳng.

Đêm ấy trăng sáng vàng vạc, Hà Ngọc Trì lòng nóng như thiêu, thi triển kinh công tuyệt đỉnh của Thiên Sơn, chân không chạm mặt đất, lướt đi như bay biến, thoáng cái đã tới một ngã ba đường không biết đường nào đi tới Đông Nam. Hà Ngọc Trì vội giảm tốc độ, từ từ nghĩ bụng:

“Hồng bát! Không biết doanh trại của Lý Thông ở về phía nào đây? Nếu đi sai đường thì chỉ uổng công toi.”. Nàng lại đưa mắt liếc nhìn tình thế trước mặt nghĩ tiếp:

“Con đường ngách kia xem ra có lẽ đúng. Hãy đi một đổi xem sao”.

Nghĩ đoạn, nàng liền lướt thẳng về phía trước. Chạy được thời gian khoảng cạn một chén trà, nàng thấy con đường đó quanh co khúc khuỷu, xuyên thẳng vào trong một khu rừng.

Ánh sáng trăng bị những cây cối rậm rạp che khuất nên bốn bề tối om như mực, giơ tay không nhìn thấy năm ngón, Hà Ngọc Trì bực bội mắng chửi thầm:

“Quỷ quái thật! Nơi đây chẳng lẽ là doanh trại của Lý Thông?” Nàng bực bội khôn tả đang định quanh người lại, bỗng nghe thấy trong rừng có tiếng xào xạc, như có vật đè nặng lên xác lá cây gây nên tiếng động.

NỮA CỎI SƠN HÀ

Hồi 9(d)

Hà Ngọc Trì giật mình thất kinh nghĩ thầm: “Ồi chà! Chẳng lẽ là loại rắn lớn ở trong rừng bò?”. Thì ra phái nữ rất sợ rắn rết, nhất là Hà Ngọc Trì tính khí rất ngổ ngáo không hề hãi sợ một ai nhưng lại tối khiếp hãi độc xà.

Lúc nàng còn ở Thiên Sơn, mỗi khi trông thấy một con rắn lớn nào uốn éo bò đi đã sợ hãi chân mềm nhũn lớn tiếng kêu gào sư phụ cứu mệnh. Thiên Sơn thần ni cũng không sao sửa đổi được tính nết ấy của nàng.

Lần này nghe tiếng xào xạc nàng đã khiếp hãi đến xanh mặt vội co giò bỏ chạy.

Nhưng bỗng nghe thấy có tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Giây lát sau, người cất tiếng rên rỉ khế giọng nói:

- Phên này vì bản đạo không ngờ được trong võ lâm có nhân vật thân thủ đạt tới mức này.

Bỗng có tiếng người khác hỏi:

- Đạo trưởng đã bị thất thố bởi tay ai? Họ có bao nhiêu người?

Hà Ngọc Trì vừa nghe giọng nói nọ, trong lòng mừng rỡ khôn tả buột miệng kêu gọi:

- Liễu đại ca? Liễu đại ca ở đây ư?

Thì ra người vừa cất tiếng hỏi chính là Liễu Tồn Trung. Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Ngọc đệ đây ư? Sao lại bỗng dưng tới nơi đây? - Vì tìm kiếm đại ca tới đây. Sợ muốn chết đi được. Vừa nói, Hà Ngọc Trì vừa rảo cẳng tiến vào. Lúc bấy giờ qua những kẽ hở của chòm lá, ánh trăng yếu ớt chiếu xuống bên dưới.

Chỉ thấy một đạo sĩ mặt rất hiền từ ngồi dựa vào một gốc cây, còn Liễu Tồn Trung đang khom mình đề một chưởng vào Tả âm huyệt

của lão đạo sĩ, dùng nội lực trị thương.

Trên đỉnh đầu đạo sĩ lơ mờ có luồng khói nhạt bốc lên, mặt xanh mét. Liễu Tồn Trung lúc ấy đang trợ giúp cho lão đạo sĩ khôi phục nguyên khí. Không lâu sau, gương mặt xanh mét của lão đạo sĩ đã hồng hào dần.

Lúc ấy Liễu Tồn Trung mới thở hắt ra nhẹ nhõm, thâu hồi chưởng lực, cất tiếng nói:

- Ngọc đệ, vị này là Vô Trần đạo trưởng đấy.

Hà Ngọc Trì ồ lên một tiếng nói:

- Vô Trần đạo trưởng ư ? Có phải vị ấy là người đứng đầu nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ đấy không?

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, Ngọc đệ cũng biết ư ?

Hà Ngọc Trì tự biết mình lỡ lời vội chữa: - Đó là tiểu đệ được nghe giang hồ đồn đại. Liễu Tồn Trung nói:

- Ngọc đệ là người đọc sách mà lại lai vãng với người trong giang hồ ư?

Hà Ngọc Trì cười đáp: - Câu hỏi này của đại ca sao mà hồ đồ thế ?

Liễu Tồn Trung hỏi:

- Hồ đồ gì đâu?

Hà Ngọc Trì mỉm cười đáp: - Đại ca cũng là người trong giang hồ hiện tại sao cũng là đại ca của tiểu đệ?

Liễu Tồn Trung nghe nàng nói rất hữu lý, chỉ bật cười nói:

- Miệng lưỡi Ngọc đệ cũng giỏi thật.

Đoạn chàng lại tiếp:

- Đúng vậy. Vô Trần đạo trưởng thọ chưởng thương đây chính là nhân vật đứng đầu “Vũ Trụ Ngũ Kỳ” đấy.

Lúc bấy giờ Vô Trần đạo trưởng chân khí đã vận hành được như thường liền từ từ mở mắt ra.

Liễu Tồn Trung liền giới thiệu:

- Đạo trưởng! Vị này là người em kết nghĩa của văn bối, tên là Kha Ngọc.

Kha Ngọc khom mình vái chào, cung kính nói: - Tiểu sinh Kha Ngọc, bái kiến đạo trưởng. Vô Trần đạo trưởng khẽ gật đầu, biểu lộ sự hoan nghênh. Liễu Tồn Trung hỏi tiếp:

- Đạo trưởng bị bao nhiêu người vây quần tấn công thế ? Vô Trần thủng thẳng đáp:

- Đâu mà bao nhiêu người, chỉ có một người thôi.

Liễu Tồn Trung thất kinh hỏi:

- Một người ư ? Y là ai?

Vô Trần đáp: - Có lẽ đối phương đeo mặt nạ da người nên sắc mặt vàng khè như nghệ, bản đạo không sao đoán được y là ai.

Liễu Tồn Trung cũng kinh ngạc thêm, vì Vô Trần đạo sĩ danh tiếng đã được liệt vào người đứng đầu Vũ Trụ Ngũ Kỳ, công lực còn trên cả Tôn Kha Ba mà chàng đã đích mắt trông thấy. Đối phương chỉ bằng vào sức một mình mà có thể đả thương được Vô Trần, nếu ông ta không nói ra thì ai có thể tin được!

Theo đó đủ thấy kẻ đả thương Vô Trần đạo sĩ công lực còn trên cả Vũ Trụ Ngũ Kỳ.

Liễu Tồn Trung nghe nói cảm thấy bất an khôn tả, vì theo tình hình này thì người nọ phải là kẻ định của Trung Nguyên võ lâm.

Chỉ riêng Mạc Nam lão ma đã khiến chàng bận tâm không ít, nay lại thêm nhân vật lợi hại như vậy, vấn đề lại càng khó khăn thêm.

Liễu Tồn Trung lại hỏi:

- Xin đạo trưởng cho biết người nọ đả thương đạo trưởng như thế nào?

Vô Trần thở dài đáp: - Khi bản đạo đi Bắc Cổ sơn, tới một con đường hẹp. Liễu Tồn Trung ngắt lời hỏi:

- Đạo trưởng tới Bắc Cổ sơn, có phải vì đã tiếp nhận được phong thư nặc danh bảo tới để cứu lệnh đồ ?

Vô Trần ngạc nhiên hỏi lại:

- Đúng vậy. Tại sao thiếu hiệp lại biết rõ như thế ? Liễu Tồn Trung đáp:

- Cũng may đạo trưởng còn chưa tới Bắc Cổ sơn, bằng không sẽ hung hiểm khôn tả.

Vô Trần hỏi: - Tại sao thế? Liễu Tồn Trung đáp: - Đó là một cạm bẫy dụ đạo trưởng vào tròng. Đoạn chàng đem tình hình mình đã chứng kiến kể sơ lại cho Vô Trần đạo sĩ nghe rồi tiếp:

- Đông Doanh Thông Thiên Hiếu quý kẻ đa đoan, đạo trưởng chớ nên sơ hốt.

Chàng lại nói cảm tình của Cổ Đạt Lạt đối với Tổ Tổ như thế nào để an ủi Vô Trần:

- Tổ Tổ tuy hiện tại còn kẹt trong miệng hổ nhưng yên ổn như Thái Sơn sẽ không gặp sự gì nguy biến đâu. Bây giờ chúng ta phải mau liên lạc với cao thủ các nơi, mưu định mọi kế hoạch hành động sau này để khỏi bị trúng kế của Thông Thiên Hiếu.

Vô Trần vuốt chòm râu dài có vẻ bức dọc, nói: - A đầu Tổ Tổ sao dám yêu đương đồ đệ kẻ địch, kẻ con nhỏ cũng to gan lắm!

Liễu Tồn Trung đáp:

- Cổ Đạt Lạt là một người rất chính nghĩa, là một thanh niên rất hào

hiệp. Tổ Tổ thương mến chàng ta cũng không phải là mù quáng. Vô Trần hừ nhạt nói: - Tuy thiếu hiệp nói rất chí lý, nhưng người võ lâm chính nghĩa chúng ta há chịu lai vãng với người của Đông Doanh hay sao?

Liễu Tồn Trung dẹp chuyện ấy sang bên, hỏi sang vấn đề khác:

- Nhân vật đeo mặt nạ da người đã thương đạo trưởng đó, đạo trưởng có biết y thuộc môn phái nào không?

Vô Trần đạo sĩ đáp: - Nói ra thật là hổ thẹn. Bần đạo đã giao thủ với y tới gần trăm chiêu mà vẫn không hay rõ được y thuộc môn phái nào. Võ công của y quỷ dị khôn lường, công lực cực kỳ cao thâm, nếu không nhờ thiếu hiệp nghe tiếng động tới nơi có lẽ bần đạo đã sớm toi mạng dưới tay y rồi.

Hà Ngọc Trì nghe nói ngẩn người ra như xuất thần, bất giác lẩm bẩm:

- Lại là y. Đúng là y rồi. Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi: - Ngọc đệ nói gì thế?

Hà Ngọc Trì vẫn lẩm bẩm tiếp như nói với mình: - Nếu đúng mặt vàng khè, trừ người nọ ra thì còn ai vào đó nữa. Liễu Tồn Trung càng sốt ruột thêm, hỏi:

- Người đó là ai, Ngọc đệ mau nói cho đại ca nghe xem?

Hà Ngọc Trì liền thuật lại chuyện vừa rồi trong trại quân Ngụy Thắng ra sao nói qua một lượt. Vô Trần đạo sĩ nghe nói trợn mắt há hốc miệng ra như thất thần. Liễu Tồn Trung cũng lấy làm ngạc nhiên cực độ. Vô Trần đạo sĩ nói:

- Nếu vậy thì gã vệ binh mặt vàng nọ chính là người đã tha bần đạo chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Đối phương có thể chỉ một cánh tay đã hạ sát Tuyết Tiêm Phong, sau lại biểu lộ võ công khiến cho Từ Cận cùng Thất Sát Thủ Túc Xá phải hoảng sợ bỏ chạy. Từ đó ai nghe nói cũng phải kinh tâm táng đờm. Bần đạo được võ lâm thương mến liệt vào nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ, thật rất lấy làm hổ thẹn. Liễu Tồn Trung cau mày lại, moi óc tìm tòi chẳng thém nói năng gì rồi bỗng quay sang Hà Ngọc Trì hỏi:

- Ngọc đệ, gã vệ binh yêu cầu Ngọc đệ điều chi?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Y không hề nói ra, bất quá khi nghe tiểu đệ đề cập tới danh hiệu của đại ca tựa hồ như rất lưu ý.

Liễu Tồn Trung đã sớm đoán được ra tới tám chín thành, nghĩ bụng: “Chẳng lẽ lão đã luyện thành Bối Diệp kinh? Bằng không, đâu đến nỗi Vô Trần đạo trưởng không chống đỡ nổi tới một trăm chiêu?”.

Hà Ngọc Trì thấy Liễu Tồn Trung thờ người ra suy nghĩ liền hỏi: - Đại ca biết gã vệ binh ấy là ai hay sao thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ngay cả Ngụy Thống tướng công cũng không hay biết đối phương là ai, thì làm sao ngu huynh biết được.

Hà Ngọc Trì lại hỏi: - Thế đại ca có giết chết được tên giặc bán nước Lý Thông không, mà sao không quay lại tiếp ứng?

Nói tới đó, nàng suy nghĩ giây lát, lại tiếp: - Cũng may đại ca không tới kịp, bằng không tiểu đệ rất lo lắng cho sự an nguy của đại ca.

Liễu Tồn Trung hỏi:

- Vì sao lại lo lắng?

Hà Ngọc Trì đáp: - Với tính nết của đại ca thì thế nào cũng sẽ giao đấu với gã vệ binh nọ. Tiểu đệ chỉ sợ... chỉ sợ...

Liễu Tồn Trung cười ha hả, hỏi:

- Ngọc đệ sợ đại ca không phải là địch thủ của gã nọ, mà bị y giết chết phải không?

Hà Ngọc Trì gật đầu, Liễu Tồn Trung bỗng nổi hào khí nói: - Đại ca bình sinh rất quang minh lỗi lạc, hễ càng gặp đối thủ mạnh bao nhiêu dù có chết cũng không hối!

Chàng bỗng đứng dậy cung kính nói với Vô Trần: - Nay thương thế của đạo trưởng đã thuyên giảm, không biết đạo trưởng định đi đâu thế?

Vô Trần đáp: - Bần đạo định tới Bắc Cốc sơn một chuyến, xem Thông Thiên Hiểu bố trí thiên la địa võng ra sao?

Liễu Tồn Trung nói:

- Không nên thế. Chẳng phải văn bối đề cao đối phương làm giảm oai phong của mình. Bắc Cốc sơn hiện tại đã không phải như xưa, lão Thông Thiên Hiểu mưu kế đa đoan, theo văn bối thì đạo đường không nên tới đó thì hơn.

Vô Trần đạo sĩ vừa bị thảm bại dưới tay của địch thủ, đã thâm biết ngoài trời còn có trời, người giỏi còn có người giỏi hơn. Thông Thiên Hiểu đã có dự mưu, tất nhiên phải bố trí cực kỳ lợi hại nên ông ta lặng lẽ trầm ngâm, không nói năng gì nữa.

Liễu Tồn Trung sợ Vô Trần đạo sĩ còn có ý cố chấp, liền nghĩ ra một vấn đề gì để làm tiêu giải ý chí của ông ta, liền nói:

- Văn bối định phiền đạo trưởng giúp cho một việc này, không biết có được chăng?

Vô Trần đáp ngay: - Thiếu hiệp cứ nói ra. Nếu việc gì hợp với năng lực thì bần đạo quyết không cự tuyệt.

Liễu Tồn Trung nói:

- Lữ Di Hạo, bang chủ của bốn bang bị người ám hại hiện tại tung tích rất mờ hồ. Vì lúc này vẫn bối đang có nhiệm vụ cấp bách không thể phân thân được, xin phiền đạo trưởng thay mặt tra xét hành tung bốn bang chủ mình bạch cho.

Vô Trần đạo trưởng ngạc nhiên hỏi: - Lữ Di Hạo mất tích ? Sao bản đạo không hay biết tí gì. Liễu Tồn Trung đáp:

- Kẻ địch hành động cực kỳ bí mật cho nên không mấy ai hay biết được chuyện này.

Vô Trần hỏi tiếp: - Thế Lữ Di Hạo bị ai hãm hại? Liễu Tồn Trung đáp:

- Trúng phải quỷ kế của Thông Thiên Hiếu. Nếu đạo trưởng rảnh tới Thành Đô một chuyến sẽ phát hiện sự khác lạ ngay.

Vô Trần đạo sĩ nói: - Vậy thì được rồi. Bản đạo sẽ tới Thành Đô ngay. Liễu Tồn Trung thò tay vào trong người móc ra một chiếc thủ bài bằng đồng, nói:

- Đây là tín vật của văn bối dùng để liên lạc với các Cái Bang cựu bộ. Nếu đạo trưởng muốn liên lạc với họ thì chỉ cần vẽ ám hiệu đầu một mũi tên ở chỗ mình ngừng chân thì sẽ có người tới tìm đạo trưởng.

Đoạn chàng lại nói một câu thuật ngữ của Cái Bang. Vô Trần đạo sĩ ghi nhớ kỹ càng, thở dài nói:

- Bản đạo với Lữ Di Hạo giao du với nhau rất thân nhưng gần mười năm nay rất ít khi gặp gỡ. Chuyến này dù sao cũng phải tìm cho ra được y, đàm đạo một phen cho thỏa thích. Dứt lời ông ta đứng dậy đưa mắt nhìn Hà Ngọc Trì nói:

- Vị này là huynh đệ kết nghĩa của thiếu hiệp ư? Thiện tai! Thiện tai chỉ đáng tiếc là khí chất phần son quá nặng.

Hà Ngọc Trì nghe nói giật mình thất kinh, đưa mắt nhìn theo Vô Trần đạo sĩ lướt ra bên ngoài rừng. Liễu Tồn Trung bỗng nói:

- Ngọc đệ, chúng ta lại phải chia tay tại đây.

Hà Ngọc Trì vội nói:

- Vì sao thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ngu huynh... còn có nhiệm vụ phải làm. Hà Ngọc Trì hừ nhạt một tiếng, nói:

- Tiểu đệ biết rồi, đại ca chán ghét tiểu đệ nên mới kiếm chuyện xa lánh. Cũng được, tiểu đệ không cần phải gần gũi đại ca nữa.

Dứt lời, nàng quay phắt người, giận dữ tiến thẳng ra ngoài rừng.

Liễu Tồn Trung hơi nhún nhún ra phía trước mặt nàng ta giơ tay ra ngăn cản, nói:

- Ngọc đệ cồ tính hay hờn dỗi như trẻ con vậy. Quả thật đại ca có nhiệm vụ rất quan trọng, Ngọc đệ không nghe đại ca giải thích hay sao?

Hà Ngọc Trì chau đôi môi xinh xắn lên, nói: - Vậy hãy giải thích ngay đi!

Liễu Tồn Trung mỉm cười nói:

- Hiện tại đại ca định đi liên lạc với ngũ đại môn phái, thông báo cho các chưong môn nhân hay biết về biến cố phát sinh gần đây trong Cái Bang, Ngọc đệ là một thư sinh chuyên đọc sách thì sao có thể lặn lội khó nhọc cùng đại ca được.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Đại ca đi nhiều chỗ như thế ư? Thế trước tiên định tới đâu? Liễu Tồn Trung đáp:

- Nơi đây cách núi Võ Đang rất gần, chỉ xuyên qua Quân huyện đã tới nơi, nên đại ca định tới đó trước.

Hà Ngọc Trì hỏi tiếp: - Thế sau này tiểu đệ sẽ gặp lại đại ca ở đâu?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Hiện tại thừa thể khăng định được. Theo ý ngũ huynh thì Ngọc đệ nên quay về Thành Đô, tìm Vô Trần đạo trưởng liên lạc với ông ta. Sau đó thể nào chúng ta cũng sẽ gặp lại.

Hà Ngọc Trì khẽ gật đầu. Thế rồi hai người thùng thẳng ra khỏi khu rừng.

Trên trời, trăng đã sắp lặn. Những ngọn gió lạnh lẽo thổi tới buốt da.

Liễu Tồn Trung chỉ vào một tiểu lộ, nói:

- Ngọc đệ hãy đi theo con đường này, còn ngũ huynh thì vòng qua Quân huyện tới núi Võ Đang.

Liễu Tồn Trung đứng nhìn theo bóng dáng Hà Ngọc Trì khuất dần mới thi triển khinh công tiến theo đại lộ tới thẳng Võ Đang.

Khoảng giờ Ngọ, chàng đã đi tới địa giới núi Võ Đang. Nơi đây khí thế rất hùng vĩ, dưới núi có nông phu công tác ruộng nương, cảnh vật thật là thanh nhàn.

Liễu Tồn Trung đi qua Giải Kiếm đình, nhưng không thấy có đạo sĩ chờ sẵn tiếp kiến. Trước đây, Giải Kiếm đình thường luôn có ba đạo sĩ túc trực để tiếp đãi các võ lâm hào khách. Gọi là tiếp đãi, nhưng kỳ thực là họ được phái ra để giám thị việc bỏ khí giới, trông coi võ khí, khi khách xuống dưới núi sẽ cung kính dâng trả lại. Nếu như khách mang kiếm xông bừa vào đạo quan phúc địa đó là đã vướng phải lỗi lầm xem thường Võ Đang Bát Quái Thái Cực kiếm, và sẽ không tránh khỏi một cuộc so tài cao hạ.

Liễu Tồn Trung nghĩ bụng:

“Ủa! Sao lại không thấy có đạo sĩ nào ở Giải Kiếm đình thế này?”.

Hiện lưng chàng đang giắt một lưỡi kiếm rỉ, chàng định không bỏ xuống nhưng lại sợ phạm điều cấm kỵ, nên dẫn đo giày lát, cuối cùng chung cỡi kiếm ra, để ở trong ngôi đình rồi tiến thẳng tới Cửu Chân cung.

Ngôi Cửu Chân cung kiến trúc trên đỉnh Quán Nhật phong của núi Võ Đang. Núi Võ Đang có tất cả mười hai kỳ phong, Quán Nhật phong ở phía trước nhất, bao hàm tư thế lãnh đạo quần anh.

Cửu Chân cũng chiếm một khoảng đất rất rộng có Luận Kiếm đài, Thổ Nạp đài cùng Long Hồ các. Liễu Tồn Trung tiến đỉnh, chỉ thấy không sơn tĩnh mịch, không một bóng người. Bất giác chàng lấy làm lạ, nghĩ bụng:

“Quái lạ thật! Sao không thấy một đạo sĩ nào cả thế này? Cứ theo tình hình bình thường thì đáng lẽ nơi đây phải có rất nhiều đạo sĩ tụ tập đi lại, hoặc chuyển nước, đem thực vật, tuần sơn, luyện võ công, hay du ngoạn. Đồng thời, trước đây còn có cả khách nhân tấp nập lên núi dâng hương nữa, mà sao hiện tại lại vắng lặng chẳng khác nào một bãi tha ma như vậy?”. Chàng vừa kinh ngạc, vừa tiến tới trước thềm đá của Cửu Chân cung, đưa mắt quan sát bỗng phát giác trên những bậc thềm có hơn mười thi thể đạo sĩ mình mẩy vấy máu, chân tay đứt lìa, đầu óc vỡ toang, binh khí vút bừa bãi trên mặt đất. Bất giác Liễu Tồn Trung khẽ thất thanh la lên một tiếng, vội tiến thẳng vào trong cung.

Chàng lại phát hiện một số thi thể đạo sĩ khác. Chàng nhìn kỹ thấy mấy đạo sĩ này óc đều bị một luồng nội lực rất mạnh chấn nát, bảo kiếm bị bắn văng cắm ngập vào trong vách tường.

Liễu Tồn Trung kinh nghi khôn tả nghĩ bụng:

“Không biết ngôi Cửu Chân cung này bị ai phá hủy thế? Thân thủ của người này cao siêu tới mức không sao tưởng tượng được”.

Chàng tiếp tục tiến sâu vào, tới gian đại viện thấy cột đá bị đổ sụp, ao cá cùng giả sơn đều bị tàn phá, hiển nhiên là đã trải qua một trận giao đấu kịch liệt. Nhưng nơi đây không thấy có thi thể nào, có lẽ một bên bị đánh bại rồi đào tẩu.

Xem tình hình này thì địch nhân phải tới rất nhiều người, nên mới hủy hoại được Cửu Chân cung tới mức ấy. Chàng nghĩ bụng:

“Quái lạ! Nơi đây hiển nhiên mới phát sinh một trận hỗn chiến nhưng tại sao lại không thấy một thi thể nào của kẻ địch? Chẳng lẽ bọn chúng đã thâm hoạch được sự toàn thắng?”

Liễu Tồn Trung đã từng nghe Thi Huyền trưởng lão kể vai vế cao thấp của Cửu Chân cung có thể coi theo đạo bào mà xét đoán được. Tiếc thay, chàng xưa nay không hề lai vãng với các đạo sĩ Cửu

Chân cung, cho nên không rõ phương thức để phân biệt chức vị của họ. Vì vậy, chàng cũng không biết trong đám tử thi này có Nhất Diệp đạo nhân cùng các đạo trưởng vai vế cao như ông ta chăng?

Giữa lúc Liễu Tồn Trung đang hoài nghi cực độ, đột nhiên bỗng có tiếng rên rĩ từ phía cửa viện vọng tới. Chàng vội tung mình về phía đó xem sao, liền thấy một đạo nhân đầu tóc rối bời, mặt dính be bét máu, đạo bào bị binh khí rạch rách toang, nhưng mảnh áo bay phất phơ trong gió. Hai mắt đạo nhân đã thất thần, hiển nhiên thọ trọng thương, giữa lúc mơ hồ bỗng thấy có bóng người tiến tới gần vội giơ tay ra quơ lia lịa xuống đất, chụp lấy chuôi trường kiếm, ánh mắt lộ hung quang, gượng lão đảo đứng dậy, đâm bổ nhào cả người lẫn kiếm

về phía Liễu Tồn Trung. Liễu Tồn Trung vội lách sang bên tránh. Đạo nhân nọ cố vung trường kiếm lên, yếu ớt đâm chém loạn xạ, lối chiến đấu chẳng khác gì tự sát.

Liễu Tồn Trung biết rõ đạo nhân này thần trí đã thác loạn. Chàng liền giơ tay ra điểm vào huyệt tê của đối phương, khẽ hỏi:

- Đạo trưởng mau nói cho tại hạ rõ, Cửu Chân cung bị ai hủy hoại?

Chàng gạn hỏi luôn hai lượt, không thấy đối phương trả lời, mới phát giác đạo nhân nọ hơi thở rất yếu ớt. Chàng vội giơ tay đề lên Khí Hải huyệt đối phương, lúc ấy sự hô hấp của đạo nhân nọ mới phục hồi dần.

Liễu Tồn Trung lại khẽ hỏi:

- Đạo trưởng, ai phá hủy Cửu Chân cung thế ?

Đạo nhân lấp bắp hỏi:

- Các hạ... là...

Liễu Tồn Trung biết đạo nhân chỉ còn thoi thóp, mạng sống kéo dài chẳng được bao lâu, chưởng của chàng vội gia tăng kinh lực, dồn nội lực sang người đối phương.

Lúc bấy giờ đạo nhân mới giương đôi mắt lơ lơ chăm chú nhìn Liễu Tồn Trung, yếu ớt hỏi:

- Các hạ... không phải là... địch... Liễu Tồn Trung vội đáp:

- Tại hạ là Cái bang Liễu Tồn Trung chứ không phải kẻ địch. Gương mặt đạo nhân hơi dịu xuống, khẽ gật đầu định nói gì nhưng không sao thốt được thành tiếng.

Liễu Tồn Trung lại vội vã gia tăng thêm nội lực, cuộn cuộn dồn ra.

Chỉ thấy mắt của đạo nhân đảo ngược, người co rút lại ngoẹo đầu tắt thở.

Liễu Tồn Trung thờ người ra, thất vọng. Giây lát sau, chàng vội tiến

tới khán thờ, xé một miếng lụa đắp lên mặt tử thi đạo nhân nọ, khẽ buông tiếng thở dài, tiếp tục đi khắp nơi xem xét một lượt, thấy đâu đâu cũng đều lưu lại vết tích của sự giao tranh. Vô số trường kiếm, đơn đao, xích sắt, xà mâu gãy rơi, cong queo, sứt mẻ, bừa bãi trên mặt đất.

Tình cảnh trên đủ thấy Cửu Chân cung này vừa phát sinh một trường ác đấu cực kỳ thảm khốc.

Đó là một việc mà hơn trăm năm nay chưa hề xảy ra trong võ lâm. Võ Đang Cửu Chân cung ở trong võ lâm danh vọng chỉ thua sút có Thiếu Lâm, là một chính đại môn phái, trên giang hồ bất luận Hắc, Bạch lưỡng đạo đều phải nhân nhượng vài phần, vì sao lại bị thế lực nào tàn phá tan hoang tới mức ấy? Kẻ địch đó là ai mà lại có lực lượng hùng hậu như vậy?

Liễu Tồn Trung suy nghĩ nát óc cũng không sao tìm ra được manh mối.

Chàng liền quay người ra khỏi Cửu Chân cung. Khi tới Giải Kiếm đình, chàng thâu hồi lại thanh kiếm rỉ. Thanh kiếm này chàng đã lấy được dưới Ma Trảo hàn đàm, trông nó cũ mèm rỉ sét, không có vẻ gì là quý giá nhưng chỉ một nhát kiếm, chàng đã kết liễu được con Hà mô sáu vuốt, lúc bấy giờ thật ngoài sức tưởng tượng của chàng. Xưa nay Liễu Tồn Trung không hề mang theo binh khí chàng liền thuận tay giắt vào sau lưng. Liễu Tồn Trung nghĩ thầm:

“Chuyến này đi Cửu Chân cung coi như xôi hồng bỏng không, mình hãy thử tới Hoa Sơn xem sao?”.

Khi chàng hạ sơn thì trời đã xế chiều, chàng luôn thấy các nhân vật mặc kinh trang thần sắc rất hốt hoảng vội vã lên đường.

Liễu Tồn Trung nghỉ chân trong một tửu quán. Chàng lại thấy có rất nhiều đại hán võ trang, lưng đeo binh khí hối hả đi qua.

Chàng rất lấy làm lạ đang thắc mắc, thì tửu bảo đem khay rượu

Liễu Tồn Trung thuận miệng hỏi:

- Tiểu nhị này, bọn người lưng đeo binh khí đi đâu thế?

Tửu bảo cười nhỉnh đáp: - Xin khách quan chớ trách cứ. Những sự ân oán giang hồ ấy, tiểu nhân xưa nay không hề dám để ý tới.

Gã vừa dứt lời, bỗng có tiếng vó ngựa nổi lên dồn dập. Có hai kỵ mã gò cương trước tửu quán. Hai người rời khỏi yên ngựa, bước vào trong quán, kêu gọi:

tới.

- Tiểu nhị có gì ăn mau đem ra . đây! Bọn lão gia còn phải lên đường ngay.

Phổ kỵ vâng vâng dạ dạ, vội đem bát đĩa tới. Liễu Tồn Trung thấy

hai người nọ đều mặt kính trang, lưng giắt đao, tuổi trạc trên dưới ba mươi, có lẽ từ xa tới, nom quần áo bụi bặm bám đầy, nhưng chúng không có vẻ gì là niết mỗi cả.

Một tên giơ tay áo lên lau mồ hôi, một người đưa tay gõ lên mặt bàn, thúc giục tiểu bảo mau đem thức ăn tới. Trong thoáng cái lại có tiếng vó ngựa vọng tới. Một võ sĩ ăn mặc theo lối tiêu sư gò cương ngựa nhảy xuống, đưa mắt liếc nhìn vào quán, vừa trông thấy hai hán tử mặc kính trang, đã lớn tiếng kêu gọi:

- Phùng đại hiệp, Văn nhị hiệp, thật là xảo ngộ.

Hai người nọ vội chấp tay đáp:

- Đàm tiêu đầu cũng tiếp được thư do bồ câu đưa tới của Nạp Mộc Thượng Nhân phải không?

Phiêu sư nọ nguyên là tiêu đầu của Nhuận Châu phiêu cuộc. Chỉ thấy y hơi ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị cũng nhận được thư ư?

Hai người nọ khẽ gật đầu. Tiêu đầu họ Đàm không đợi tiểu bảo mời đã lớn tiếng gọi:

- Tiểu nhị đem thêm một chén rượu nữa tới đây mau lên! Rồi ngồi xuống cùng bàn với hai người nọ.

Liễu Tồn Trung nghe họ nhắc tới Nạp Mộc Thượng Nhân và còn nói được bồ câu đưa thư tới, trong lòng càng thắc mắc thêm.

Thì ra Nạp Mộc Thượng Nhân là chưởng môn nhân của phái Thiếu Lâm, là một nhân vật đệ nhất trong đương kim võ lâm. Ông thường ở trong tĩnh thất, rất ít khi nghĩ tới việc giang hồ. Vậy lẽ gì ông ta lại cho bồ câu truyền thư đi khắp nơi như vậy?

Liễu Tồn Trung đang láy làm lạ, đã nghe thấy họ Phùng nói:

- Hiện tại Đàm tiêu đầu định trở về Nhuận Châu là để thông báo cho lão tổng tiêu đầu biết phải không?

Đàm tiêu đầu đáp: - Chính thế. Mỗ định thông báo cho vị ấy biết để sớm chuẩn bị, kéo không sao kịp nữa.

Đoạn y hỏi lại:

- Hai vị cũng định về quý phái báo tin phải không?

Phùng Văn hai người đều gật đầu đáp:

- Đúng vậy. Đối phương cực kỳ lợi hại. Cửu Chân cung còn bị y hủy hoại, cũng may lúc ấy Nhất Diệp đạo nhân vân du chưa về. Bằng không chỉ sợ cả ông ta cũng trúng độc thủ.

Liễu Tồn Trung nghe họ đề cập tới việc Cửu Chân cung bị phá hủy ắt thế nào cũng thổ lộ nguyên nhân bên trong.

Ngờ đâu giữa lúc ấy ngoài cửa bỗng có tiếng vó ngựa nổi lên, rồi một người gò cương hỏi vọng vào:

- Có phải chư vị tiếp nhận được thông tin của Thượng Nhân đấy không?

Bọn Phùng Văn vội đáp:

- Chính thế.

Người ngoài cửa lại nói: - Thượng Nhân dặn bảo, cảm phiền chư ông môn nhân chính phái xuất lãnh các nhân vật tinh anh của bốn môn hỏa tốc tới Thiên Bình cốc tập hợp.

Người nọ vừa nói vừa thúc mạnh vào bụng ngựa đi luôn. Phùng Văn cùng tiêu đầu họ Đàm đồng thanh hỏi vọng theo: - Tới Thiên Bình cốc có việc gì thế ?

Người nọ đã phóng xa được hơn mười trượng, quay đầu lại đáp: - Cứ tới Thiên Bình cốc sẽ biết.

Ba người nghe nói, không dám nán lâu liền móc tiền quăng lên bàn, vội vã bảo nhau ra khỏi cửa, phóng ngựa đi ngay.

Liễu Tồn Trung cơ trí rất linh mẫn sớm đoán ra hiện trong võ lâm mới phát sinh ra biến cố rất trọng đại vì vậy Nạp Mộc Thượng Nhân xưa nay không lưu ý tới chuyện giang hồ, phen này cũng phải đích thân gọi thông tri, đủ thấy việc nghiêm trọng biết bao.

Cửu Chân cung bị hủy hoại và kinh động được tới Nạp Mộc Thượng Nhân, đủ thấy phải cực kỳ lợi hại.

Liễu Tồn Trung đang định hỏi điểm tiểu nhị Thiên Bình cốc ở nơi đâu, bỗng chàng lại nghe thấy tiếng vó ngựa nổi lên. Hai kỵ mã lướt vèo qua, chỉ trong nháy mắt đã phóng xa hơn mười trượng. Lúc này nội lực của Liễu Tồn Trung đã rất thâm hậu, tai mắt đều thính hơn người thường gấp bội.

Chàng đã nghe thấy tiếng trò chuyện của hai kỵ mã nọ vọng lại, một người nói:

- Thật là một sự trùng hợp rất tuyệt diệu. Liên đại hiệp vừa mới hạ sơn thì lão tặc nọ lại tới nơi đánh phá.

Liễu Tồn Trung giật mình kinh ngạc, vì họ nói Liên đại hiệp đó ắt là Đồ Long Dao Liên Vạn Lý, chư ông môn nhân phái Hoa sơn. Sự tình quả thật khác thường. Chẳng lẽ Hoa Sơn phái cũng bị chung số phận như Cửu Chân cung chăng? Nhưng nghe câu nói nọ thì kẻ địch chỉ có một người. Vậy người đó là ai? Một nhân vật đơn thương độc mã có thể hủy diệt được toàn bộ tòa Cửu Chân cung. Thật là một việc khiến ai nghe nói cũng phải kinh hồn bạt phách.

Liễu Tồn Trung không có thì giờ nghĩ ngợi nhiều. Chàng vội quăng một đĩnh bạc lên bàn, phóng thẳng ra cửa, tiến về tiểu lộ hướng núi Hoa Sơn.

Lúc bấy giờ trời đã tối om, Liễu Tồn Trung một hơi lướt đi cho tới

nửa đêm mới lên đến Hoa Sơn.

Chàng thấy Tôn Hán điện của Hoa Sơn bốn bề khói phủ mịt mờ, đỉnh núi ánh lửa rực trời.

Liễu Tồn Trung vội tiến tới góc điện xem sao. Chàng thấy mọi điện đài đều đổ sụp. Trong khói lửa mịt mù có những mùi khét lẹt tanh tưởi thoang thoảng đưa vào mũi, khiến người ta phải lợm giọng muốn ói mửa, bất giác chàng giậm chân, thở dài nghĩ bụng:

“Kẻ địch lợi hại thật! Mình lại tới chậm một bước rồi”. Chàng đưa mắt nhìn bốn phía, thấy dưới một cây cột trụ gãy đổ có một thi thể đệ tử phái Hoa Sơn bị đè bẹp, cháy thành than.

Lúc ấy sắc trời rất u ám, không có ánh trăng, nhưng khắp vùng quanh đó bị ngọn lửa ngùn ngụt rực trời chiếu sáng như ban ngày.

Liễu Tồn Trung rất phiền muộn, tung mình nhảy lên trên một ngọn cây, đưa mắt nhìn khắp nơi tìm kiếm tung tích kẻ địch. Nhưng chàng chỉ thấy núi non trùng điệp bao trùm trong màn đêm âm u, khắp vũ trụ tĩnh mịch như một vùng đất chết, làm gì có bóng người nào?

Chàng nghĩ bụng: “Ta hãy ngồi tạm đây đợi tới trời sáng sẽ đến Thiên Bình cốc xem sao”.

Chàng lại bỗng nghĩ tiếp:

“Không biết kẻ địch là ai thế? Trong đương kim võ lâm ngoại trừ các vị đại nhân đồn thể đã lâu không xuất hiện như truyền thuyết giang hồ vẫn đồn đại ra, lại còn nhân vật nào có được một thân thủ đến mức này?”.

Trong lúc chàng miên man suy nghĩ, bỗng sực nhớ ra một người liền lẩm bẩm:

“Chẳng lẽ lại là kiệt tác của Hỏa Thần giáo chủ?”.

Vì chàng đã được Kha Ngọc thuật lại, thì gã vệ binh mặt vàng khè ném ly rượu thâu kiếm, khế võ một chưởng đã đánh chết Tuyết Tiêm Phong. Phần công lực này dù cho Mạc Nam lão ma cũng không sao làm nổi. Vậy trừ Hỏa Thần giáo chủ ra, thì còn ai vào đây nữa? Hỏa Thần giáo chủ đã tiềm nhập Trung Nguyên, lại còn có điều kiện gì trao đổi với Ngụy Thắng? Tất nhiên phen này lão phải có một mục đích riêng gì, bằng không chắc lão đã luyện thành Bối Diệp kinh vào tìm kiếm các danh môn đại phái Trung Nguyên để thử thách công lực. Nếu quả đúng thế, cuộc hội họp tại Thiên Bình cốc, giới Trung Nguyên hiệp nghĩa đạo tất hung nhiều ác ít. Liễu Tồn Trung nghĩ tới đó, chàng bỗng cương quyết tự nhủ:

“Phen này ta không đích thân vào địa ngục thì ai còn có thể thay thế nữa, vậy mình cần phải cấp tốc tới Thiên Bình cốc ngăn chặn Hỏa Thần giáo chủ, tốt xấu gì cũng được, phải xả thân giao đấu với lão

một trận, tránh bớt thương vong cho các đại môn phái”.

Chàng tung mình hạ chân xuống đất bỗng lại sức nghĩ: “Hỏa Thần giáo chủ tuy đối đầu với hiệp nghĩa đạo Trung Nguyên nhưng người này cực kỳ tự phụ, có khí chất anh hùng, nếu như lão muốn thí nghiệm sự thành tựu của Bối Diệp kinh, đáng lẽ phải tìm các vị chưởng môn nhân thử thách mới đúng, sao lại đi tàn sát bừa bãi những người vô can như vậy?”

Vì khi hành động dưới Ma trảo hàn đàm, Hỏa Thần giáo chủ đã có lỗi cơ hội giết chết Liễu Tồn Trung, nhưng rồi vì nhận thấy chàng là một kình địch bình sinh duy nhất trên đời, nên lão đã không xuống tay. Lúc ấy Liễu Tồn Trung cũng nổi hào khí đã chỉ cho lão lấy được cuốn Bối Diệp kinh, bảo đối phương trở về luyện tập rồi đôi bên sẽ ra tay quyết đấu một phen.

Tuy vậy, sau Hỏa Thần giáo chủ lại thừa cơ Liễu Tồn Trung đang ác đấu với con Lục trảo hà mô lên lút đào tẩu khỏi động. Cử chỉ này hiển nhiên không được quang minh lỗi lạc. Tuy vậy, đem lão so sánh với bọn Tôn Kha Ba vẫn còn đường đường chính chính hơn nhiều. Cho nên Liễu Tồn Trung ước đoán sự tàn sát các danh môn đại phái chưa chắc đã phải là Hỏa Thần giáo chủ.

Nhưng trừ Hỏa Thần giáo chủ ra ai lại có được công lực mạnh đến thế ? Đây thật là một điều khiến chàng nghĩ nát óc cũng không sao vỡ lẽ.

Liễu Tồn Trung trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, vẫn không sao khẳng định được ai là kẻ tàn phá ngũ đại môn phái, thì sắc trời đã tờ mờ sáng. Những rặng núi đã dần dần lộ diện dưới những tia sáng ban mai yếu ớt.

Chàng ngừng đầu lên nhìn Tôn Hán điện thấy đã bị hủy đến bảy, tám phần mười, các đệ tử Hoa Sơn phái lớp thương vong lớp đào tẩu, bất giác chàng buông tiếng thở dài não nuột, nghĩ bụng:

“Hiện tại mình phải tới ngay Thiên Bình cốc, chớ nên trì hoãn kéo lê hết đại sự”.

Đoạn chàng lại sức nghĩ: “Không biết Thiên Bình cốc ở nơi nào? Cái tên này nghe rất xa lạ”.

Chàng cau mày lại đăm chiêu, tiếp: “Thôi, mình cứ xuống núi đã, rồi sẽ tìm người hỏi thăm.” Đoạn chàng chạy thẳng xuống chân núi Hoa Sơn.

Nơi đây đường núi ngoằn ngoèo ngang dọc. Trời vừa rạng sáng, các nông phu đã vác cuốc ra đồng làm việc. Liễu Tồn Trung vội tới gần họ, cung kính hỏi một lão nông phu:

- Dám hỏi lão bá, tới Thiên Bình cốc đi về hướng nào, xin lão bá chỉ

dẫn cho?

Nông phu nọ đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung từ đầu chí chân rồi khẽ lắc đầu.

Liễu Tồn Trung ngh bưng:

“Ồ! Không ngờ người này lại là một kẻ câm điếc”.

Đoạn chàng chấp tay, quay người bỏ đi. Chàng nghĩ tiếp:

“Ta hãy cứ đi thẳng một đôi đường nữa”.

Chàng lại một nơi phóng đi được mấy chục dặm bỗng thấy ven đường có một quán án rượu. Chủ nhân là một thiếu phụ. Liễu Tồn Trung vội ngừng chân, gọi một ly rượu nhắm nháp, cất tiếng hỏi:

- Dám hỏi nương tử, đường nào đi tới Thiên Bình cốc thế? Thiếu phụ sắc mặt hơi lộ vẻ ngạc nhiên, hỏi:

- Không phải khách quan từ Thiên Bình cốc trở về hay sao? Liễu Tồn Trung lấy làm lạ hỏi:

- Nương tử nói sao? Tại hạ vừa từ Hoa Sơn tới đây đây chứ. Thiếu phụ đưa mắt ngăm nhìn Liễu Tồn Trung một hồi, mới cười nói:

- Chắc khách quan nói đùa chăng? Liễu Tồn Trung vội đáp:

- Tại hạ đang có việc khẩn cấp thì làm gì có thì giờ đùa giỡn? Thiếu phụ bỗng cười rũ rượi, nói:

- Câu này khách quan đã nói một lần rồi, bây giờ còn nhắc lại lần nữa.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên, nói:

- Ủa! Tại hạ mới đi qua đây lần thứ nhất tại sao lại bảo nói lần thứ hai?

Thiếu phụ thấy thái độ của Liễu Tồn Trung rất chân thật, chứ không đùa cợt, vội chăm chú quan sát chàng phen nữa, liền lộ vẻ hoài nghi nói:

- Chẳng lẽ mình gặp phải ma chăng? Đoạn y thị giơ tay ra chỉ vào chàng, tiếp: - Hôm qua khách quan chẳng đi qua đây ghé uống một ly rượu rồi hỏi thăm đường tới Thiên Bình cốc là gì? Bây giờ không phải mới từ Thiên Bình cốc trở về ư?

Liễu Tồn Trung càng cảm thấy kinh ngạc thêm, nhưng chàng không tiện hỏi nhiều, chỉ nói:

- Tại hạ có việc cần muốn tới Thiên Bình cốc, quên mất đường hướng vậy cảm phiền nương tử chỉ dẫn cho.

Thiếu phụ cười khanh khách nói: - Sao thiên hạ lại có người chóng quên đến thế, mới hỏi hôm qua mà bây giờ đã quên bằng mất rồi.

Khách quan hãy chuyển sang đường nhỏ phía Đông cứ thế tiến thẳng sẽ đi tới Thiên Bình cốc. Hãy nhớ kỹ lấy kéo lại quên phen nữa.

Chàng càng đi càng thấy con đường dốc lên cao. Thì ra nó thông sang eo núi bên kia. Nơi đây những cây cổ thụ cao chọc trời, và vách núi lởm chởm, nếu không phải là người có một thân võ công thì không thể vượt qua chặng đường này.

Chàng vừa đi xuống chân núi, thì con đường ấy lại thông sang một đại sơn khác, cứ thế lên xuống ngoằn ngoèo quanh co khúc khuỷu hồi lâu không biết con đường ấy xa bao nhiêu.

Chàng đã tiến vào ruột thâm cốc rất lớn rộng, không biết nó ăn thông tới đâu, chỉ thấy cổ thụ um tùm, mây sương bao phủ mù mịt.

Trong sơn cốc rất nhiều ngõ ngách, Liễu Tồn Trung nghĩ thầm:

“Nơi đây có lẽ đúng là Thiên Bình cốc rồi, nhưng không biết Nạp Mộc Thượng Nhân thông tin cho các đại môn phái tới đây tập hợp để làm chi?”.

Vừa nghĩ chàng vừa vượt qua một chòi canh nhỏ, đột nhiên thấy phía sau có một thân hình mặc áo ngắn tung mình trên đỉnh ngọn cây nhanh như một làn gió thoảng chỉ trong nháy mắt đã mất tung tích.

Tiếp theo đó bỗng có người lớn tiếng kêu gọi: - Liễu đại ca ! Liễu đại ca!

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

- Ngọc đệ cũng tới đây đây ư?

Chỉ thấy Kha Ngọc từ một bên chòi canh thung thảng bước tới, vừa thấy Liễu Tồn Trung đã í một tiếng thốt:

- Sao đại ca cũng tới chốn này? Có phải vừa rồi đại ca tung mình lướt đi trên ngọn cây đấy không?

Liễu Tồn Trung chột vớ lẽ, nhưng không sao giải thích được chỉ nói:

- Người vừa tung mình lên trên ngọn cây không phải là ngu huynh.

Có lẽ Ngọc đệ mắt hoa đã nhìn lầm đấy!

Kha Ngọc chau môi nói: - Mắt tiểu đệ có hoa bao giờ, rõ ràng nhận ra đại ca từ trong một eo núi nhanh nhẹn phi thân ra. Đại ca là nghĩa huynh, chẳng lẽ tiểu đệ lại còn nhận lầm được sao?

Liễu Tồn Trung định đáp thì bỗng phía eo núi có một tiếng hô hoán.

Tiếp theo đó, tiếng chân nổi lên dồn dập, rồi có một số người chạy tới. Dẫn đầu là một nhân vật mặc đạo trang, trên đỉnh đầu có kết một búi tóc, tay cầm trường kiếm chòm râu dài bay phất phơ trong gió tuổi trạc trên dưới năm mươi. Ngoài ra còn một người mình mặc trường bào màu xám tro, ống quần bó chận, để đôi ria mép, trên đỉnh đầu cũng kết một búi tóc, tay cầm trường kiếm.

Thì ra hai người này là Nhất Diệp đạo nhân của Cửu Chân cung cùng Huyền Huyền Tử của Hành sơn. Phía sau là ba người, đều

mặc kinh trang, tay cầm binh khí.

Cả năm vừa xuất hiện đã lập tức phân chia ngay làm thành phương thức bao vây. Chỉ thấy Nhất Diệp đạo nhân mắt như nổ lửa, không nói năng gì cả, trường kiếm trong tay chọt vung ra liên tiếp sử dụng bốn chiêu Bạch xà thổ tín, Thiên tiên phát liễu, Giao long hí lãng, Trường hồng quán nhật, thế thức thanh như điện chớp tấn công thẳng vào Liễu Tồn Trung cực kỳ thần tốc.

Nhất Diệp đạo nhân thân làm chưởng môn nhân của Cửu Chân cung kiếm thuật đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Bốn chiêu này tấn công một cách bất ngờ, khí thế dũng mãnh không thể tưởng tượng được. Liễu Tồn Trung không sao trở tay kịp, chỉ luống cuống thối lui về phía sau lia lịa.

Huyền Huyền Tử ở phía sau cũng chẳng khách khí, mắt thấy Liễu Tồn Trung thối lui tới gần mình, kiếm trong tay đã quét ra luôn, chỉ muốn xẻ chàng ra làm hai đoạn.

Liễu Tồn Trung từ khi chuyên cần luyện tập Thiên Nhân kinh giải phản ứng nhanh nhẹn dị thường. Chàng vừa thấy phía sau lưng có tiếng gió động đã sớm lướt ngang sang bên năm thước. Kha Ngọc thất thanh la lớn:

- Kìa! Các đạo sĩ mũi trâu kia, sao lại hành động vô lý như vậy? Nhất Diệp đạo nhân nghiêng răng mím môi thóa mạ:

- Bần đạo giết chết tên ác ma này không phải chỉ riêng báo thù cho môn hạ Cửu Chân cung, mà là diệt mối đại họa chung cho các đồng đạo giang hồ.

Nhất Diệp đạo nhân là một nhân vật đức cao trọng vọng, nên tuy giận dữ nghiêng răng thóa mớ, mà lời lẽ vẫn mực thước. Kha Ngọc quắc mắt hỏi:

- Lão bảo ai là ác ma? Vị Liễu đại ca đây là Liễu Tồn Trung, nhân vật Cái Bang, đại danh đã lừng lẫy giang hồ. Chẳng lẽ lão mũi trâu người đui mù rồi hay sao?

Huyền Huyền Tử đứng cạnh đó hừ nhạt một tiếng biểu lộ một sự phản hận cực độ. Nhất Diệp đạo nhân không muốn dài dòng, chỉ hậm hực nói:

- Tên ác ma! Bần đạo thí mạng với người!

Dứt lời, trường kiếm đã vung ra, lại liên tiếp tấn công mấy thế. Mấy chiêu kiếm này cực kỳ lợi hại. Chỉ nghe thấy bốn bên giăng gió rít lên vèo vèo. Liễu Tồn Trung tuy biết có sự hiểu lầm, và đại khái chàng cũng vỡ lẽ được sự việc trong câu chuyện, nhưng có cách gì biện bạch được chỉ liên tiếp tránh né, thoát khỏi những thế kiếm độc hại ấy trong đường tơ kẽ tóc.

Huyền Huyền Tử thủ kiếm chờ dịp công kích. Ba nhân vật kinh trang còn lại đều bắt đầu chuyển động thể công, chạy vòng quanh đấu trường không ngừng.

Kha Ngọc tức quá, giậm chân kêu la: - Ủa! Các người ỷ nhiều bắt nạt người cô thế. Thật không biết xấu hổ!

Trường kiếm của Huyền Huyền Tử chỉ thẳng về phía sau lưng Liễu Tồn Trung, đợi đúng thời cơ sẽ ra tay, nghe nói liền cười nhạt, đáp: - Với loại ác tặc hái hoa hung ác tàn bạo này thì chẳng phải xấu hổ gì cả. Chúng ta phải dùng toàn lực để diệt trừ tên bại hoại của giang hồ!

Kha Ngọc bấu môi, nói: - Xí Lão mới là giặc hái hoa thì có. Đừng leo mép vu khống cho người.

Huyền Huyền Tử lạnh lùng đáp: - Một thư sinh như bạn làm gì có đủ tư cách hỏi mỗ. Mỗ là chưởng môn nhân Hành Sơn phái, Huyền Huyền Tử.

Kha Ngọc cười nhạt, nói: - Lão hãy tẩy trừ ngay trong môn phái của mình thì hơn. Huyền Huyền Tử trợn mắt giận dữ hỏi:

- Vì sao mỗ lại phải tẩy trừ môn phái?

Kha Ngọc đáp: - Lão Diêm Vương kiếm gì đó của Hành Sơn phái các người bán rẻ quốc gia dân tộc tới hành thích Ngụy Thắng tướng quân. Lão thân

làm chưởng môn nhân lại dung túng cho sự dâm dục ác tác quái đã không biết xấu hổ lại còn giả mồm.

Huyền Huyền Tử giận dữ toàn thân run rẩy bầy, quát lớn: - Tên phản tặc Từ Cận không phải là sư đệ của bản đạo. Y đã bị trục xuất khỏi môn phái từ lâu, người đừng nhắc nhở tới nữa.

Kha Ngọc lạnh lùng nói: - Lão nói sao? Không nhắc nhở tới y nữa? Như thế có nghĩa là nhắm mắt làm ngơ không, mà đã nhắm mắt làm ngơ thì có khác gì dung tha. Lão đã dung túng phản tặc còn chê bai ai được nữa.

Tiếng nói của Kha Ngọc rất giòn giã, đồng thời nàng lại nói rất lớn, ở xa gần đều nghe thấy rất rõ.

Huyền Huyền Tử tức giận lồng lộn, liền vung kiếm đâm luôn vào huyết đạo Tuyền Kỳ ở sau lưng Liễu Tồn Trung, miệng hậm hực thốt:

- Trước hết hãy giết tên giặc hái hoa này đã, sau sẽ tính tên phản tặc.

Sau lưng Liễu Tồn Trung như có mắt, chàng hơi nhích người sang bên, tránh thoát thế kiếm ấy.

Lúc bấy giờ Nhất Diệp đạo nhân đã vận tụ toàn thân công lực lên tay phải, truyền vào thận kiếm, bóng kiếm lấp loáng lóe mắt mọi người.

Liễu Tồn Trung vội chắp tay cung kính nói:

- Xin thứ cho tại hạ mắt kém cỏi. Tiền bối có phải là Nhất Diệp đạo trưởng đấy không?

Nhất Diệp đạo nhân quát tháo: - Chớ có nói nhiều ! Động thủ đi!

Liễu Tồn Trung cười nói:

- Tại hạ đâu dám đối địch với đạo trưởng. Đạo trưởng muốn giết chết tại hạ xin hãy cho biết rõ lý do, để tại hạ có chết cũng được nhắm mắt.

Nhất Diệp đạo nhân trợn mắt, hậm hực nói: - Người còn muốn biết rõ lý do nữa hay sao? Hiện người đã không còn là người của Cái Bang, đã hủy diệt Cửu Chân cung, còn dám xâm nhập Thiên Bình cốc. Nếu Nạp Mộc Thượng Nhân không chiêu tập lực lượng các môn các phái ở chốn này, ắt người sẽ xuống tay tàn sát phen nữa. Liễu Tồn Trung vội biện bạch: - Đạo trưởng hiểu lầm rồi. Đây hoàn toàn là do quỷ kế của Thông Thiên Hiểu thuộc Đông Doanh.

Nhất Diệp đạo nhân hừ nhạt, quát bảo: - Người có dùng lời lẽ quỷ quyệt tự biện hộ cũng chỉ bằng vô dụng. Đôi mắt này của bản đạo chưa mù, vừa rồi người mới lén lút tấn công các đại môn phái đào tẩu khỏi cốc vì vậy bản đạo mới đuổi theo tới chốn này. Thôi, thường mạng đi.

Chưa nói dứt, lão đã phóng kiếm tới. Vèo một tiếng trường kiếm đem theo một luồng kinh phong lán át tới trước mặt Liễu Tồn Trung. Liễu Tồn Trung không muốn đương cự. Chàng chỉ khẽ xoay mũi chân một vòng tránh thoát thế kiếm ấy.

Kha Ngọc lại la lớn: - Ấy lão Nhất Diệp đạo trưởng kia, sao không còn coi đạo lý vào đâu cả thế ?

Nhất Diệp đạo nhân lạnh lùng hỏi: - Các hạ là ai? Việc nầy không liên quan gì tới các hạ. Kha Ngọc đáp:

- Tiểu sinh là Kha Ngọc, dọc đường thấy sự bất bình mới bạt đao tương trợ đấy thôi.

Huyền Huyền Tử bỗng cười ha hả, nói: - Bạn là một thư sinh vậy đao kiếm để ở chỗ nào? Kha Ngọc bĩu môi đáp:

- Xí! Cần gì phải có đao kiếm mới tương trợ được. Nhất Diệp đạo nhân xen lời:

- Các hạ là một vị công tử chuyên tâm đọc sách, làm sao hiểu được việc quỷ trá trên giang hồ. Không phải là bản đạo cậy đông hiếp người cô thế, mà một khi lỡ để cho địch nhân thoát thân sau này sẽ có rất nhiều tai họa lớn lao xảy ra, không sao lường trước được.

Kha Ngọc trề môi nói: - Tại hạ gọi các người là đạo sĩ mũi trâu thật chẳng ngoa chút nào. Các người chẳng xứng là nốt vị đạo trưởng.

Liễu đại ca có lòng tốt muốn tới liên lạc với các người, mà nay các người lại bảo vị ấy sẽ gây tai họa lớn là nghĩa lý gì?

Nhất Diệp đạo nhân không thích nói nhiều, mắt giận dữ như nổ lửa, quát bảo:

- Không được nói bậy.

Tiếp theo đó, lão tiền tràm giọng ra lệnh: - Tất cả chúng ta hãy tiến lên báo thù cho võ lâm đồng đạo. Chỉ thấy Huyền Huyền Tử cùng ba nhân vật mặc kinh trang phôi hợp với Nhất Diệp đạo nhân ồ ạt xông lại tấn công Liễu Tồn Trung tức thì.

Liễu Tồn Trung ánh mắt thần quang lấp lánh, chậm rãi nói:

- Đạo trưởng nhất quyết không chịu nghe lời giải thích của tại hạ ư ?

Kha Ngọc cũng nói: - Các người sao không coi đạo lý vào đâu cả, vừa gặp người ta đã xông lên ẩu đả ngay như vậy?

Chợt có người lớn tiếng hô : - Thượng Nhân đã tới!

Mọi người ngừng đầu lên nhìn, thấy Nạp Mộc Thượng Nhân từ bên một trạm canh thủng thẳng tiến ra. Trông ông ta đi rất chậm rãi, nhưng chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt quần hùng.

Thượng Nhân chấp tay, miệng niệm Phật hiệu, chậm rãi nói: - A Di Đà Phật! Liễu thí chủ còn chưa rời khỏi nơi đây ư ? Liễu Tồn Trung chấp tay, cung kính nói:

- Vãn bối Liễu Tồn Trung tham kiến Thượng Nhân.

Nạp Mộc Thượng Nhân mỉm cười, nói: - A Di Đà Phật ! Vừa rồi thí chủ đã gặp lão nạp là gì? Liễu Tồn Trung đáp:

- Vãn bối vô duyên, chưa hề trông thấy phật diện như lời Thượng Nhân vừa nói.

Nạp Mộc Thượng Nhân hơi nhướng mày, chăm chú nhìn Liễu Tồn Trung giây lát mới chậm rãi tiếp:

- A Di Đà Phật! Người xuất gia không ăn nói bừa bãi ! Vừa rồi nghiệp giá của thí chủ mới tiến nhập đày Thiên Bình cốc, giết chết mười võ lâm đồng đạo, sau mới ung dung bỏ đi. Lão nạp cùng mấy vị đạo trưởng đây cũng đã đợi ờn thí chủ chỉ giáo mấy chiêu, sao bây giờ thí chủ lại bảo chưa gặp mặt lão nạp? Lý lẽ này mà ai có thể tin được?

Liễu Tồn Trung đáp: - Tên hung thủ đã mạo xưng tên tuổi của tại hạ chứ tuyệt nhiên không phải tại hạ có những hành động như trên.

Nạp Mộc Thượng Nhân nói: - Thiện tai! Thiện tai! Tên thì có thể giả mạo nhưng còn mặt mũi thì làm sao giống hệt cho được?

Liễu Tồn Trung đầu óc suy tính rất thần tốc, bỗng chợt như vỡ lẽ, liền nói:

- Tại hạ thường nghe đồn đại, Miêu Cương Thiên Diện Yêu Hồ rất

thao về thuật dị dung. Trước đây tại hạ có giết chết hai tên tả hữu hộ pháp của y thị. Gần đây nghe nói y thị đã nhận sự yêu cầu của Đông Doanh Thông Thiên Hiếu, rời khỏi núi hiệp trợ. Người này đã giỏi về thuật hóa trang cho chính mình, thì tự nhiên có thể cải dạng cho người khác được. Theo tại hạ thì tám chín phần mười là tuyệt tác của y thị.

Nạp Một Thượng Nhân trầm ngâm không nói, bỗng có một người nhanh nhẹn chạy tới lớn tiếng nói:

- Thượng Nhân chớ nghe theo lời lẽ quỷ quyết của y. Tên này không phải là Liễu Tồn Trung. Tên Hán gian kia chớ chạy!

Mọi người ngừng đầu lên nhìn thì thấy người nọ là một đại hán cao lớn bước đi oai võ trầm hùng tay cầm cây Hậu bối đao, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt quần hùng.

Nhất Diệp đạo nhân thốt: - Liễu đại hiệp đã tới đây ư ?

Thì ra người nọ là chưởng môn nhân Hoa Sơn phái, Đồ Long Đao Liêu Vạn Lý.

Liêu Vạn Lý quơ thanh Hậu bối đao quát lớn:

- Mi có phải là Liễu Tồn Trung thật hay không?

Liễu Tồn Trung mỉm cười đáp:

- Chính tại hạ.

Liêu Vạn Lý không nói gì nữa, Hậu bối đao liên tiếp phạt ra mấy thế, thì triển Khoái đao pháp, độc môn của Hoa Sơn phái.

Chỉ thấy đao quang lấp lóe như những mảnh tuyết rơi hoa mắt mọi người.

Liễu Tồn Trung liên tiếp nhún người tránh khỏi những thế đao ấy. Kha Ngọc bỗng la lớn:

- Ý, đại hán lỗ mãng kia, sao chưa nói năng gì đã hành hung người ta ngay như vậy?

Liêu Vạn Lý hai mắt đỏ ngầu, miệng quát tháo:

- Tên này đã hỏa thiêu Tôn Hán Điện, giết chết hai mươi bốn đệ tử của mõ. Người mau rút sang bên. Bằng không cả người cũng bị mõ giết luôn một thể cho mà coi.

Kha Ngọc bĩu môi, đáp: - Người có giỏi thì làm ngay đi ! Đồ Long Đao Liêu Vạn Lý đang giận dữ lồng lộn, xưa nay vốn tính rất lỗ mãng, nghe nói không do dự, đã vung Hậu bối đao bổ thẳng về phía Kha Ngọc tức thì.

Liễu Tồn Trung thất kinh thảm, đang định xông lại tiếp cứu bỗng thấy đầu vai Kha Ngọc hơi chuyển động người chột nghiêng sang bên, vừa tránh khỏi làn đao ấy.

Thế thức của nàng nhanh nhẹn đẹp mắt khôn tả, khiến mọi người

đều phải khen ngợi thầm.

Liễu Tồn Trung vừa nhìn thấy thân pháp tránh đao của Kha Ngọc chàng chột võ lễ, nghĩ bụng:

“Chẳng trách suốt dọc đường mình cảm thấy Kha Ngọc rất quen thuộc. Thì ra nàng là Hà Ngọc Trì!”

Mọi người có mặt tại đó đều là những tay đại hành gia, vừa nhìn đã nhận ra thư sinh nọ sử dụng Thiên Sơn thân pháp. Thiên Sơn thần ni rất được võ lâm đồng đạo tôn kính, nhưng bình sinh thần ni không hề thu nhận một nam đệ tử nào. Ai nấy đều thắc mắc không hiểu sao thư sinh này lại học được võ công của Thiên Sơn phái như Đồ Long Đao Liêu Vạn Lý cười nhạt nói:

- Thân pháp tuyệt diệu lắm. Chẳng trách dám ra mặt bên vực tiểu tử họ Liễu.

Thì ra người trong võ lâm rất giữ sĩ diện. Vừa rồi bọn Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền Tử năm người bao vây tấn công Liễu Tồn Trung, đối phương chưa hề trả đũa mà đến cả vạt áo của người ta, mình cũng không sờ tới được nên cả năm đều cảm thấy hổ thẹn.

Cả năm thấy mình đều là chưởng môn nhân của một môn phái, vai vế ngang với Thiên Sơn thần ni, bây giờ chẳng lẽ đến cả hạng đồ đệ học võ công của bà ta, mình cũng không chế phục nổi, thì còn mặt mũi nào nhìn các võ lâm đồng đạo nữa.

Nhất Diệp đạo nhân với Huyền Huyền Tử đều có ý nghĩ trên. Huyền Huyền Tử nói:

- Tiểu tử này đã hỗ trợ cho tên họ Liễu, trước hết phải diệt y đã. Lão vừa dứt lời, hai thanh trường kiếm đã nhanh như điện chớp tấn công tới. Ba đại hán kinh trang đứng ngoài đã hơi có vẻ e dè Liễu Tồn Trung, thừa cơ hội ấy xông cả lên bao vây chặt Hà Ngọc Trì. Hà Ngọc Trì hiện trong tay không có một tác sắt nên chỉ nhờ vào thân pháp quái dị xuyên Đông lách Tây tránh né. Nếu như một đối với một thì còn có thể tạm chống chọi được nhưng hiện tại tới năm tay cao thủ cùng ủa tới tấn công một lúc, với tài ba của nàng thì làm sao có thể chẳng bị lâm vào cảnh hung hiểm.

Nạp Mộc Thượng Nhân đang định cất tiếng ngăn trở bỗng thấy trường kiếm của Nhất Diệp đạo nhân lóe lên, điểm vút vào vai trái Hà Ngọc Trì.

Hà Ngọc Trì vội lách sang bên phải, lại gặp ngay mũi kiếm của Huyền Huyền Tử đâm tới.

Nàng giật mình kinh hoàng, định tung mình nhảy lên trên cao thì không kịp nữa, đành lướt ngay về phía sau.

Ba đại hán kinh trang thấy vậy cả mừng, ba thanh trường kiếm đã theo hình chữ phẩm điểm tới.

Dưới tình thế nguy hiểm chỉ mình treo chuông ấy Liễu Tồn Trung bỗng thét lớn, như một con đại bàng vỗ cánh, chiêu thức bên tả thủ vung ra, đánh bật ba thanh trường kiếm của các đại hán kinh trang sang bên, hữu thủ giơ lên nhanh nhẹn chộp luôn vào ngang hông Hà Ngọc Trì.

Hà Ngọc Trì cảm thấy lưng mình bị vòng tay của Liễu Tồn Trung xiết chặt, suýt tí nữa thở không ra hơi, nhưng thâm tâm nàng lại lấy làm thích thú, khoan khoái khôn tả mơ mơ màng màng nằm trong vòng tay của chàng, chỉ có một tâm nguyện làm sao được vĩnh viễn nằm gọn trong lòng chàng, dù cho có bị vòng tay của chàng làm cho ngộp thở cũng cam tâm.

Lúc này Liễu Tồn Trung đã rõ Ngọc đệ chỉ là Hà Ngọc Trì, đã từng chung cảnh hoạn nạn với mình trước đây, thâm tâm chàng cũng hân hoan cực độ.

Chàng vừa ôm lấy hông của nàng ta đã cảm thấy da thịt của nàng mát rượi, mềm nhũn như bông, một làn hương thơm thoang thoảng bay vào mũi, tay chàng bất giác như mất hẳn hơi sức, đang định tung mình nhảy lên.

Nói thì chậm, việc xảy ra nhanh không thể tưởng tượng được.

Trường kiếm của Nhất Diệp đạo nhân đã lao vút tới, xuyên vào hông trái chàng sâu tới hai tấc, máu tươi tuôn ra như suối.

Thanh Hậu bối đao của Liễu Vạn Lý phất bay chiếc mũ Nho quan trên đầu Hà Ngọc Trì xuống đất.

Liễu Tồn Trung cố nhin đầu vổ ra một chưởng, thanh Hậu bối đao đã rời khỏi tay Vạn Lý bắn tung lên trên không, cắm sâu vào một nhánh cây đại thụ, thân đao rung động không ngớt.

Chỉ chút chậm trễ đó, trường kiếm của Huyền Huyền Tử lại đâm trúng vào đầu vai chàng một thế.

Ba đại hán kinh trang cũng vung trường kiếm phạt tới.

Liễu Tồn Trung vì cố bảo vệ Hà Ngọc Trì, nên sau lưng, cánh tay trái, hông phải lại trúng luôn mấy kiếm. Trong thoáng cái chàng đã biến thành một người máu.

Nhất Diệp đạo nhân nhớ tới mối hận của Cửu Chân cung, mắt thấy sắp rửa được hận nên không chậm trễ, lại phạt ra một kiếm nhanh như điện chớp.

Nạp Mộc Thượng Nhân niệm một câu A Di Đà Phật, thấy Liễu Tồn Trung không sao thoát khỏi được cái chết. Bỗng thấy chàng thét vang, thân hình chuyển động, tả chưởng tức thì vổ ra.

Chưởng này chàng chỉ phát huy được ba thành công lực, vì vai bên trái chàng thọ kiếm thương rất nặng, máu chảy xối xả, mà thế kiếm ấy của Nhất Diệp đạo nhân lại vận dụng tới mười thành công lực, lợi hại cực độ nên thế võ ấy của Liễu Tồn Trung chẳng những không đánh rơi được trường kiếm của đối phương, trái lại trường kiếm của Nhất Diệp đạo nhân sau khi bị ngăn trở lại tiếp tục lia tới.

Chỉ nghe thấy phập một tiếng, áo của Liễu Tồn Trung rách toang.

Trọng Liêu huyết bị kiếm quét một đường dài.

Liễu Tồn Trung lão đảo ngã ngòai xuống đất. Chàng lập tức lăn sang bên, tránh thoát kiếm thế của Huyền Huyền Tử.

Nhất Diệp đạo nhân không chịu bỏ qua cơ hội tiêu diệt cho được kẻ địch để báo thù, thừa lúc Liễu Tồn Trung lăn tròn dưới đất, trường kiếm đã điểm nhanh như tên bắn.

Liễu Tồn Trung cố vận hết thần lực tung mình nhảy lên, hữu thủ buông Hà Ngọc Trì, vận dụng Chấn Thiên tâm pháp chống trả tức thì. Bên cánh tay hữu của chàng vì bảo hộ Hà Ngọc Trì nên chưa hề thọ thương, tuy chỉ còn chút dư lực sử dụng Chấn Thiên tâm pháp nhưng vẫn lợi hại tuyệt luân.

Thế võ của chàng ra sau mà lại tới trước, chưởng kinh quét trúng vào cổ tay Nhất Diệp đạo nhân. Một tiếng tanh khô khan vang lên, trường kiếm rơi luôn xuống đất. Nhất Diệp đạo nhân đau đớn đến ôm chặt lấy cổ tay, nghiêng răng mím môi chịu đựng.

Uy thế dũng mãnh ấy của chàng khiến ai nấy đều kinh ngạc ngẩn người ra. Hà Ngọc Trì vội kêu gọi:

- Liễu đại ca, mau đào tẩu đi!

Nàng vội giơ một tay ra kéo Liễu Tồn Trung lôi thẳng vào trong rừng cạnh đó.

Hà Ngọc Trì thi triển khinh công tuyệt đỉnh của Thiên Sơn diu Liễu Tồn Trung xuyên phải, luồn trái, chui luôn vào trong rừng.

Thiên Bình cốc này rất lớn rộng. Dưới cốc, gò đá lởm chởm nhấp nhô, cỏ thụ mọc um tùm. Một khi đã tiến vào thật khó mà ai phát giác được.

Lúc này Liễu Tồn Trung toàn thân đã biến thành một con người máu trên người bị đến bảy tám vết kiếm thương, hai bên hông thương thế rất nặng.

Chưởng sau cùng, chàng đánh bay trường kiếm của Nhất Diệp đạo nhân, đã dùng toàn thân công lực, nên lúc này đã kiệt sức, chỉ mơ mơ màng màng. Nếu không phải là chàng bẩm sinh đã có một chí khí kiên cường thì đã sớm ngã quỵ xuống, hôn mê tại chỗ.

Hà Ngọc Trì thấy bước chân của chàng loạng choạng, mà phía

ngoài rừng lại nghe thấy tiếng la ó ồn ào biết rõ đó là những tiếng quát tháo sục sạo của bọn Huyền Huyền Tử. Nàng vội ghé sát tai Liễu Tồn Trung khẽ nói:

- Liễu đại ca không đi được nữa, để tiểu muội cố gắng vậy. Nàng không đợi Liễu Tồn Trung đáp đã bế xốc Liễu Tồn Trung lên. Quý vị nên rõ, Hà Ngọc Trì là một thiếu nữ mới lớn lên, khi còn ở Thiên Sơn, trừ việc chăm chỉ luyện tập kinh công cùng kiếm thuật với sư phụ ra, thì chỉ tụ đàn kết bạn với các ni cô sư tử đi du ngoạn, chưa từng gần gũi nam phái bao giờ. Lúc này bỗng ôm một nam nhân trong lòng nàng cảm thấy tim đập thành thịch, không biết là mừng rỡ hay hổ thẹn.

Nàng cúi xuống nhìn Liễu Tồn Trung, thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, mặt xanh mét, có lẽ vì máu chảy quá nhiều nên đã thiếp đi, trong lòng rất lo lắng, khẩn thắm:

“Xin trời xanh phò hộ Liễu đại ca được bình an qua khỏi cơn hiểm nguy này. Hà! Mọi việc đều do mình mà ra hết. Nếu mình không chọc tức Liêu Vạn Lý thì đâu đến nỗi xảy ra cơ sự này. Hà! Nếu Liễu đại ca không vì bảo vệ mình thì mấy lão già vô dụng ấy làm sao đã thương chàng nổi.”

Đang lúc nàng tự oán trách thảm bỗng nghe thấy có tiếng chân người bước trên lá khô xào xạc cách đó rất gần, kinh hãi vội liếc mắt nhìn. Nàng bỗng thấy trong một bụi rậm cách đó không xa cỏ mọc lên cao tới đỉnh đầu gió núi lùa tới phát ra những tiếng kêu rì rào. Nàng trù trù giây lát rồi chui luôn vào trong bụi cỏ ấy. Hà Ngọc Trì vốn là một cô bé rất bướng bỉnh, không hề nể sợ ai bao giờ mà chỉ tối kỵ nhất là giống đại xà. Khi ở Thiên Sơn, nàng thường bị các ni cô sư tử đùa giỡn dọa nạt, nói đại xà thường hay ẩn núp ở trong những đám cỏ rậm. Vì vậy những người bắt rắn thường phải phạt sạch cỏ trước mới tìm được rắn để bắt.

Vì vậy nàng vừa chui vào bụi cỏ, trong lòng đã khiếp hãi, run lên bần bật khẩn thắm:

“Xin trời chớ cho đại xà ra. Loại rắn rết ấy nom chết khiếp đi được.” Nhưng trên đời này mọi việc đều trái hẳn với ý muốn của con người. Hà Ngọc Trì vừa lẩm bầm khẩn vái ông trời đừng thả đại xà, lúc ngược mắt nhìn thì nàng đã hai sợ đến chân tay rụng rời suýt tí nữa thì hôn mê tại chỗ.

Thì ra trước mặt nàng đang có một con đại xà, da vẩy đen bóng như gương, to bằng cây cột trụ, hai con mắt của nó sáng lấp lánh, lưỡi lè ra thụt vào liên tiếp, chỉ cách nàng không đầy hai trượng. Nó ngừng đầu lên, hai mắt chiếu thẳng vào nàng, miệng phun ra phì phì.

Hà Ngọc Trì khiếp hãi đến mình mẩy lạnh toát toàn thân mềm nhũn chỉ muốn co giò bỏ chạy. Bỗng bên ngoài bụi cỏ có tiếng Liễu Vạn Lý nói:

- Có lẽ chúng ẩn núp ở trong bụi cỏ kia.

Liên có tiếng Huyền Huyền Tứ đáp: - Đúng vậy. Mỗ phảng phất nghe thấy có tiếng động trong bụi cỏ ấy.

Nhất Diệp đạo nhân nói: - Chúng ta cứ việc dùng trường kiếm phạt bằng hết bụi cỏ xem chúng còn ẩn núp vào đâu được.

Nạp Mộc Thượng Nhân miệng niệm Phật hiệu, xen lời: - Thiện tai ! Thiện tai ! Có thể tha thứ được người thì nên tha thứ. Có lẽ hai vị thí chủ nọ đã chạy xa rồi, không còn núp ở nơi đây nữa đâu.

Huyền Huyền Tử nói: - Chín phần mười là chúng ẩn núp ở trong này. Mỗ nghe thấy có tiếng động xào xạc.

Nạp Mộc Thượng Nhân tuy biết rõ có người ẩn núp trong bụi cỏ nhưng ông ta là một cao nhân của Phật môn không muốn đuổi tận giết tuyệt liền cố ý hỏi:

- Lão nạp có nghe thấy động tĩnh gì đâu? Sao Huyền Huyền đạo trưởng lại biết rõ được trong ấy có người? Thôi chúng ta đi nơi khác lục soát đi.

Lúc bấy giờ Hà Ngọc Trì như ngồi trên bàn chông, thời gian của một giờ dài bằng một thế kỷ. Mắt thấy con đại xà đen thui như cục than đang ngẩn cổ phun phì về phía mình nàng đã khiếp vía rồi, nhưng lại không dám chui ra nghĩ bụng:

- Nếu con đại xà nhảy tới ta đành liều để nó mổ chết vậy. Còn chạy ra ngoài liên lụy tới cả tính mạng của Liễu đại ca nữa.

Vừa nghe Nạp Mộc Thượng Nhân nói đi chỗ khác tìm kiếm, nàng mừng thầm nghĩ bụng:

- Lão hòa thượng này tốt thật. Bỗng nghe thấy Nhất Diệp đạo nhân nói: - Vừa rồi rõ ràng bản đạo thấy ngọn cỏ lay động. Nạp Mộc Thượng Nhân mỉm cười đáp:

- A Di Đà Phật! Đó chỉ là gió thổi đấy thôi. Đạo trưởng chớ nên hoài nghi như vậy.

Huyền Huyền Tử nói: - Không phải là gió, vì nó chỉ rung động ở một khoảng thôi.

Liên Vạn Lý không sao nhẫn nại nổi, bực bội nói: - Bất kể là gió hay người, ta cứ việc phạt sạch bụi cỏ ấy là biết ngay.

Hà Ngọc Trì giật mình thất kinh, thiếu chút nữa thì ứa nước mắt ra. Nàng ôm chặt lấy Liễu Tồn Trung, thì thầm:

- Liễu đại ca, dù có chết chúng ta cũng sẽ chết chung một chỗ, thế không chia lìa.

Nàng đang định đứng dậy, bỗng thấy phía con đại xà có tiếng kêu và cỏ rụng tơi tả, một thanh Hậu bối dao sáng lấp lánh đã nhắm thẳng mình con rắn bổ tới.

Con đại xà ấy cực kỳ linh hoạt. Sau một tiếng rú, nó đã phóng ra khỏi bụi cỏ.

Liền đó là những tiếng thất thanh kêu la, tiếng binh khí vũ động.

Nhất Diệp đạo nhân hét hoảng nói:

- Con nghiệt súc này lợi hại thật, có thể tránh nổi chiêu Xuyên Tâm Kiếm của mỗ.

Liêu Vạn Lý nói:

- Con hắc xà này thật hiểm thấy. Sao mình nó to lớn đến thế, có lẽ đã sống đến hàng nghìn năm cũng nên.

Nạp Mộc Thượng Nhân bỗng nói: - Thiện tai ! Thiện tai! Con nghiệt súc này đã sống hàng trăm năm mà còn chui ra để nhận lấy cái chết.

Đoạn ông ta lại tiếp: - Thì ra tiếng động mà quý vị nghe thấy vừa rồi là do con đại xà này gây ra. Thôi, chúng ta hãy đi nơi khác tìm kiếm đi.

Liền đó, từ xa bỗng có tiếng người hỏi vọng lại:

- Đạo trưởng đã tìm thấy bọn chúng chưa?

Nhất Diệp đạo nhân đáp: - Chỉ thấy một con rắn lớn đen ngòm, chứ chưa phát hiện được tung tích tên nọ.

Huyền Huyền Tử nói: - Bây giờ chúng ta hãy phân chia nhau ra lục soát. Tên ấy đá tho trọng thương chắc chạy không xa đâu.

Thế rồi những tiếng chân bước xa dần. Hà Ngọc Trì thở phào một tiếng, đưa tay lên quạt mồ hôi trán, lẩm bầm khấn:

- Đa tạ ông trời đã ra ơn cứu mạng.

Nàng thấy bụi cỏ ấy rậm rạp bao la, trong lòng lại nổi lên ý nghĩ khiếp hãi, liền bụng bảo dạ rằng:

- Nếu một con đại xà nữa xuất hiện thì thật nguy tai. Nàng ẩn phục một hồi nữa, đoán bọn người nọ đã đi xa rồi liền nghĩ thầm:

“Chốn này không nên ở lâu. Phải tìm một nơi kín đáo nào tạm ẩn núp mới được”. Nàng từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn dào dác, thấy đối diện với bụi cỏ có một có núi, có lẽ là một trong những cốc khải. Nàng cúi xuống nhìn Liễu Tồn Trung, thấy hơi thở yếu ớt, mặt không còn sắc máu, hai bên hông không ngớt rỉ máu tươi, trong lòng đau đớn vội xé một miếng vải băng bó vết thương cho chàng, đoạn bỗng Liễu Tồn Trung lên, lom khom vượt qua bụi cỏ, tiến thẳng về phía eo núi.

Thì ra eo núi đó không phải là cốc khải mà là một khu núi đá mọc lởm chởm, cây cối ngổn ngang cao chọc trời. Cạnh có đấy cốc, gió

núi thổi rất mạnh.

Lúc ấy không biết là khoảng mấy giờ, vì ánh dương quang không chiếu lọt xuống sơn cốc, nên chỉ thấy bốn bề âm u một vùng đất chết.

Hà Ngọc Trì trong lòng đang ôm Liễu Tồn Trung, nhưng nàng cũng hơi rùng mình nghĩ bụng:

“Bây giờ biết làm thế nào? Thương thế của Liễu đại ca rất nặng, nếu còn duy trì lâu tất nhiên không tránh được cái chết. Mình phải kiếm một nơi nào an toàn để trị thương mới ổn.”

Đang lúc nàng cảm thấy khó nghĩ, bỗng có tiếng người văng vẳng vọng tới. Hà Ngọc Trì giật mình đến thót một cái, biết rõ đó là bọn đại hán kinh trang đã tìm tới nơi.

Nàng nhìn dào dác, thấy bên tả có một cái động, không kịp suy nghĩ ôm luôn Liễu Tồn Trung nhảy ngay vào bên trong.

Trong động có một khúc quanh, tối om như mực, Hà Ngọc Trì giơ tay ra sờ vào vách động, nàng thấy bàn tay lạnh toát. Nàng sợ có đại xà ẩn phục nên cứ run rẩy men theo vách động, từng bước một mò mẫm tiến sâu vào.

Nàng phát giác hang động này không lớn lắm, có lẽ trước đây là nơi trú ngụ của loài cạp beo gì đó.

Nàng đặt Liễu Tồn Trung xuống đã nghe thấy bên ngoài động có người nói:

- Chúng ta thử chui vào hang động này xem sao.

Người khác nói:

- Nạp Mộc Thượng Nhân bảo bọn chúng đã đào tẩu khỏi cốc. Vừa rồi chúng ta đã lục soát luôn mười hai cái động mà chẳng thấy ma nào, thì còn tra với xét gì nữa.

Tên mở lời trước nói: - Nếu không tra xét thì biết ăn nói làm sao với Nhất Diệp đạo nhân. Vị ấy đã quyết đoán Liễu Tồn Trung thọ trọng thương, nguy hiểm tới tính mạng. Tên công tử thư sinh nọ tuy học được võ vẽ đôi chút khinh công của Thiên Sơn, nhưng chưa chắc đã chạy ra được khỏi cốc. Vì nơi đây cách thị trấn những một ngày đường, chúng có đi tìm thầy thuốc cũng chưa chắc đã kịp. Người xông vào xem vậy.

Hà Ngọc Trì nghe dứt, bất giác lửa giận bốc lên ngùn ngụt, khế rút thanh kiếm rí sau lưng Liễu Tồn Trung ra, nghĩ bụng:

“Mi cứ tiến vào đây, bốn cô nương sẽ cho mi về châu Diêm Vương ngay.”

Đã thấy một cái đầu người thò vào trong động rồi thụt ra ngay. - Ồ! Động này tối thật.

Đoạn chỉ nghe lách cách, y đã đánh đá lửa lên nhưng ánh sáng ấy rất yếu ớt, không chiếu được xa, chỉ lóe lên rồi tắt ngóm ngay. Tên đứng ngoài hỏi:

- Trong động có gì không?

Tên kia thụt đầu ra, đáp:

- Không có.

Tên nọ liền nói: - Vậy thì đi thôi, tới chỗ khác tìm kiếm. Chúng ta đã cho người giữ ở cốc đạo, chẳng lẽ còn sợ chúng bay lên trời.

Bọn chúng vừa đi xa dần, Hà Ngọc Trì thở hắt ra, nghĩ bụng:

“Nguy hiểm thật”

Nàng lại cầm thanh kiếm rí vào trong lưng Liễu Tồn Trung, nghĩ tiếp: “Trong động tối om như thế này không nom rõ được thương thế của Liễu đại ca. Mình phải kiếm một nơi nào sáng sủa hơn mới được”.

Nàng thò đầu ra khỏi động, thấy bên ngoài không có bóng người mới ôm Liễu Tồn Trung lên, tiến về phía trước nghĩ bụng:

“Vừa rồi tên nọ có nói chúng đã tra xét mười hai hang động, vậy mình hãy kiếm một cái khác để cư ngụ tạm thì hay biết bao”.

Mới đi không lâu, quả nhiên đã thấy một cái hang động rất lớn, miệng hang cách mặt đất không đầy một trượng chỉ nhún chân đã nhảy được lên ngay.

Chiếc động ấy sâu khoảng hơn mười trượng, khô ráo sáng sủa.

Trong lòng rất mừng rỡ nàng khẽ đặt Liễu Tồn Trung xuống.

Lúc bấy giờ những vết máu trên người Liễu Tồn Trung đã không còn chảy ra nữa nhưng hơi thở rất yếu ớt Hà Ngọc Trì lúc này mới thực sự lo lắng. Vừa rồi luôn gặp sự hiểm nguy, nên nàng đã quên bằng mất sự sinh tử của chàng, không còn tâm trí đâu lo lắng đến thương thế của Liễu Tồn Trung.

Lúc này tình thế đã ổn định, vấn đề khó khăn lại xuất hiện trọng yếu nhất là nên trị liệu thương tích cho Liễu đại ca bằng cách nào? Điểm thứ hai là vấn đề ăn uống.

Nàng khẽ cúi bỏ y phục của Liễu Tồn Trung ra xem, bất giác sợ hãi đến thấy bắn người lên, vì thấy khắp mình chàng ngang dọc đầy vết kiếm thương, máu đọng thành vũng, không nơi nào không có vết máu.

Nàng đâu có hiểu rõ, nếu Liễu Tồn Trung không nhờ dị bẩm thiên phú thì đã sớm toi mạng từ lâu rồi.

Hà Ngọc Trì tuy không hiểu gì về y học, nhưng nàng hiểu rõ nguyên do hơi thở Liễu đại ca yếu ớt, hôn mê bất tỉnh là bởi lưu huyết quá nhiều, chân nguyên khô cạn.

Nàng khẽ giơ ngọc chưởng ra đề lên Huyền Xu huyết của Liễu Tồn

Trung, dồn chân nguyên sang cho chàng.

Giây lát sau, trên gương mặt xinh đẹp của nàng đã ướt đầm mồ hôi, còn Liễu Tồn Trung mí mắt đã hơi chớp nháy, hơi thở mạnh dần.

Hà Ngọc Trì mừng rỡ như điên cuồng, khẽ kêu gọi: - Liễu đại ca Liễu đại ca!

Nàng gọi luôn hai lượt vẫn không thấy Liễu Tồn Trung hồi đáp, lại gọi tiếp:

- Liễu đại ca tỉnh lại đi. Liễu Tồn Trung khẽ ứ hự một tiếng, Hà Ngọc Trì vội nói:

- Sao đại ca không trả lời tiểu đệ, mà ứ cái gì thế? Chỉ thấy Liễu Tồn Trung lộ nụ cười héo hắt, nhưng sự kiện trên cũng đủ khiến Hà Ngọc Trì mừng rỡ như điên cuồng.

Không hiểu nghĩ sao, nàng bỗng đỏ bừng mặt, dậm chân nói: - Hừ! Đại ca lừa dối tiểu đệ. Đại ca không phải là người tốt. Liễu Tồn Trung mỉm cười yếu ớt hỏi:

- Đại ca... lừa dối gì hiền đệ?

Giọng nói thều thào ấy đủ thấy chàng thọ thương rất nặng, nên câu nói mới bị ngắt làm hai đoạn.

Hà Ngọc Trì chau môi, nói: - Đại ca giả chết, tiểu đệ gọi không thưa, như thế chẳng phải đánh lừa tiểu đệ là gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ai bảo Ngọc đệ đánh lừa đại ca trước, ngu huynh mới dám lừa Ngọc đệ sau.

Hà ngọc Trì ngoe nguẩy đáp: - Tiểu đệ đánh lừa đại ca hồi nào?

Liễu Tồn Trung bỗng khịt khịt mũi, nói: - Chà! Thơm quá!

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên không hiểu ắt giáp gì cả vội hỏi: - Nơi đây làm gì có hoa mà đại ca bảo thơm với tho? Liễu Tồn Trung hít một hơi, gắng gượng đáp:

- Người so với hoa... còn tươi thắm thơm tho hơn nhiều. Hà Ngọc Trì nghe nói đỏ bừng đôi má, dậm chân, nói:

- Đại ca chỉ ả nói bậy bạ. Tiểu đệ không thèm chơi với đại ca nữa. À đại ca bảo tiểu đệ đánh lừa đại ca điều gì?

Liễu Tồn Trung cười khì, đáp:

- Bây giờ đại ca phải gọi hiền đệ là Ngọc muội, chứ không phải Ngọc đệ. Ngọc muội đánh lừa, làm đại ca phải một phen bị khổ sở.

Hà Ngọc Trì không quay đầu lại, dậm chân nói: - Đại ca xấu lắm.

Làm sao đại ca biết được? Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Nếu muốn người không biết, trừ phi đừng làm. Chỉ với mùi hương thơm thoang thoảng đưa ra từ người hiền muội người ta cũng nhận biết được ngay.

Chàng đưa tay toan bỏ chiếc mũ nho quan ở trên đầu nàng xuống.

Hà Ngọc Trì vội nói:

- Đừng ! Hồng mắt tóc tiểu muội. Đại ca xấu lắm! Sao lại giả chết, không thèm lý gì tới tiểu muội.

Liễu Tồn Trung thờ dài, đáp:

- Đại ca rất mệt mỏi, nay được người ta bồng đi không thích hay sao?

Hà Ngọc Trì phụng phịu nói: - Đại ca không hiểu tốt xấu gì cả. Được người ta thương hại còn giễu cợt nữa. Được rồi, tiểu muội mặc kệ đại ca cho mà coi.

Dứt lời, nàng quay người, tiến thừng ra ngoài động. Bỗng Liễu Tồn Trung thất ối chà một tiếng. Hà Ngọc Trì thất kinh, vội quay đầu hỏi:

- Liễu đại ca làm sao thế ? Liễu Tồn Trung bùm lấy vết thương hông bên trái, thờ hồn hển nói:

- Ái ! Đau quá ! Đau quá !

Kỳ thực vết thương ấy của chàng sâu đến hai tấc, rất nhức nhối đau đớn, nhưng chàng vốn là một con người cứng cỏi dù có chết cũng cần răng chịu đựng. Tuy thế, hiện tại chàng kêu la như trên là chỉ muốn cảm chân Hà Ngọc Trì thôi.

Hà Ngọc Trì vội chạy lại, kéo vạt áo chàng lên xem. Vừa nhìn vào vết thương, nàng hốt hoảng nói:

- Liễu đại ca nằm xuống đây nghỉ ngơi. Để tiểu muội đi hái thảo dược về đây chữa trị nhé?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ngọc muội chớ nên ra khỏi động lúc này. Ngu huynh đoán bọn họ chưa rời khỏi đây đâu.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Thương thế của đại ca nặng thế này, không chăm sóc sao được? Liễu Tồn Trung đáp:

- Không sao cả. Đại ca đã học được một môn công phu có thể tự chữa trị được.

Hà Ngọc Trì mừng rỡ hỏi:

- Thật không? Liễu Tồn Trung đáp: - Đại ca đánh lừa Ngọc muội làm chi. Nếu không nhờ học hỏi được môn công phu ấy, làm sao còn sống được cho tới lúc này?

Hà Ngọc Trì hỏi: - Đó là môn công phu gì thế? Liễu Tồn Trung đáp:

- Môn công phu này gọi là Thiên Nhân kinh giải. Đại ca đã học được ở dưới đây hàn đàm. Chỉ cần giữ được một chút hơi thở cũng có thể thoát khỏi được tay tử thần. Nhưng hiền muội phải làm hộ pháp giúp ngu huynh.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 9(e)

Hà Ngọc Trì thúc giục: - Đại ca mau nói đi, làm hộ pháp như thế nào? Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca ngồi ở trong động vận công trị thương, Ngọc muội thủ giữ cửa động, không để một người nào tiến vào quấy nhiễu, cùng đi kiếm thứ gì về đây ăn cho no bụng. Ngọc muội có chu toàn được những điều ấy chăng?

Hà Ngọc Trì nói: - Được chứ! Được chứ! Nào có gì là khó khăn đâu.

Liễu Tồn Trung nghiêm sắc mặt nói:

- Trách nhiệm ấy rất trọng đại. Trong lúc đại ca vận công trị thương đừng nói là kẻ địch tới, cho dù chỉ một con mèo rừng, đại ca cũng không có sức đề kháng.

Hà Ngọc Trì đáp: - Tiểu muội biết rồi. Hễ bọn chúng tới đây tên nào, tiểu muội sẽ giết chết ngay tên đó tức thì.

Liễu Tồn Trung cười hỏi:

- Thế nếu một lão đại ma đầu xuất hiện thì sao?

Ngọc Trì phùng mồm tròn mép nói: - Hừ! Hừ! Tiểu muội sẽ thí mạng với lão. Liễu Tồn Trung thở dài, nói:

- Như thế hiền muội đã chết thì chớ, mà đến cả đại ca cũng bị giết nốt mới là khổ.

Hà Ngọc Trì bức bối hỏi: - Làm gì còn biện pháp nào khác nữa, một khi tiểu muội không đủ sức chống chọi lại đối phương.

Liễu Tồn Trung nói:

- Vì thế Ngọc muội cần phải thương lượng kỹ với đại ca đã.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Thương lượng là sao? Đại ca thử nói với tiểu muội nghe xem? Liễu Tồn Trung nói:

- Đại ca biết rõ khinh công của Ngọc muội rất tuyệt diệu. Lúc đi tìm kiếm thực vật, Ngọc muội chỉ cần cẩn thận một chút chắc sẽ không ai phát giác đâu. Sau đó đợi đại ca trị liệu thương thế xong, chúng ta ra khỏi cốc ngay.

Hà Ngọc Trì khẽ “hừ” một tiếng hỏi: - Nếu vậy, bây giờ tiểu muội ra ngoài tìm thực vật ngay phải không?

Liễu Tồn Trung suy nghĩ giây lát đáp:

- Không được.

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên hỏi: - Sao lại không được?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Nếu hiền muội ăn mặc như thế này mà không may bọn chúng bắt gặp thì hỏng hết đại sự.

Hà Ngọc Trì cúi đầu xuống nhìn thấy bộ nho phục của mình dính be bét máu tươi chột tỉnh ngộ.

Cũng may bộ nho y ấy nàng chỉ khoác ở bên ngoài, bên trong vẫn mặc quần áo cũ. Nàng liền cởi áo khoác, cởi chiếc mũ nho quan xuống. Liễu Tồn Trung thấy nàng vận bộ kinh trang trắng toát suối tóc buông xõa đen huyền, dung mạo chẳng khác thiên tiên giáng thế, bất giác ngẩn người ra ngẩn nhìn buột miệng khen ngợi:

- Đẹp thật!

Hà Ngọc Trì ửng hồng đôi má, ra vẻ hờn dỗi nói: - Đại ca coi chừng! Tiểu muội không đem đồ ăn thức uống về cho nữa đấy nhé.

Dứt lời nàng quay người lướt ra khỏi hang động luôn.

Thiên Bình cốc này đã được đặt cho cái tên là Thiên Bình, đủ thấy nó rộng rãi thâm sâu như thế nào. Trong cốc, những cây đại thụ san sát chọc trời trong cốc đạo không biết bao nhiêu mà kể, khắp nơi đều thấy những ngọn núi cao vót tận mây xanh. Hà Ngọc Trì xuyên Đông rẽ Tây, chạy tung tăng một hồi, không biết nên tìm vật gì để ăn tạm, nghĩ bụng:

“Biết làm sao bây giờ? Hồi mình còn ở Thiên Sơn đồ ăn thức uống mỗi ngày đều được người ta cung phụng hết chẳng bao giờ phải nhúng tay. Cứ tưởng vật thực rất dễ kiếm, không ngờ lại phải tìm tòi khó khăn như thế này”.

Nàng có biết đâu ở Thiên Sơn, nàng được coi như là khuê nữ, được Thiên Sơn thần ni nâng niu như trứng mỏng. Các đồ đệ của bà ta đều là ni cô, trừ có một mình nàng là tục gia đệ tử hơn nửa tuổi còn nhỏ nhất, người lại thông minh và xinh đẹp, nên Thần Ni rất chiều chuộng. Ngoài việc ăn uống luyện công và du ngoạn xa, nàng chẳng phải làm một việc gì khác. Cho nên nàng chẳng để tâm tới thực vật bao giờ.

Hiện tại cứ chạy khắp đó đây mà nàng chẳng biết nên kiếm vật nào đem về dùng, nghĩ thầm:

“Hồng to. Trong Thiên Bình cốc này làm gì có quán bán đồ ăn. Vậy ta biết tìm đâu cho ra bây giờ?”

Trù trừ giây lát nàng lại chạy trở về động thì thấy Liễu đại ca đang nhắm mắt vận công tinh thần rất hao tổn.

Nàng không dám quấy nhiễu, chỉ rón rén bước sang một bên. Một hồi lâu sau, Liễu Tồn Trung bỗng hé mắt ra nhìn, thấy Hà Ngọc Trì đứng cạnh đó đang đăm đăm nhìn mình, liền cười hỏi:

- Ngọc Trì muội đã tìm được vật gì ăn thế?

Hà Ngọc Trì chớp chớp mắt, rồi chìa tay nhún vai ra chiều chẳng tìm được vật gì. Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Thiên Bình cốc lớn rộng như thế này mà hiền muội không tìm thấy vật gì để ăn ư?

Hà Ngọc Trì chán nản thở dài đáp: - Chẳng có gì hết.

Liễu Tồn Trung cười nói:

- Hiền muội đừng đánh lừa đại ca. Những loại dã thú lớn thì chắc hiền muội không bắt được, nhưng còn loại thỏ rừng gà rừng heo rừng

hay trăn chẳng hạn rất nhiều, sao lại bảo không có?

Hà Ngọc Trì nghe Liễu Tồn Trung nhắc tới trăn trong lòng vẫn còn khiếp hãi, nhảy bắn người lên nói:

- Đại ca bảo sao? Trăn mà cũng ăn được ư? Liễu Tồn Trung chép miệng nói:

- ăn ngon lắm. Trước đây đại ca ở tổng đàn các huynh đệ của Cái Bang cứ mỗi khi gặp hôm gió thu lạnh lẽo, lại đi bắt trăn đem về chiên ăn ngon tuyệt. Hiền muội không biết đấy chứ, vào tuyết rơi mùa thu, trăn rất béo, và người ta còn bảo ăn thịt nó rất bổ dưỡng nữa.

Hà Ngọc Trì lè lưỡi nói: - Ghê thấy mồ. Tiểu muội cứ thấy những loại trăn với rắn là đã sợ hãi đến chân tay rụng rời rồi.

Nàng định kể lại chuyện ban nãy gặp con rắn đen lớn ở trong bụi cỏ, lại sợ Liễu Tồn Trung kinh hãi, nên im miệng không nhắc tới chuyện đó.

Suy nghĩ giây lát, nàng mới hỏi: - Còn thịt thỏ thì làm thế nào để ăn?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Hà muội cứ đi bắt về đây, đại ca sẽ dạy cho cách làm thịt thỏ ngon lắm.

Hà Ngọc Trì thích thú nói: - Được rồi, tiểu muội xin đi bắt thỏ ngay.

Hồi ở Thiên Sơn, Hà Ngọc Trì vẫn thường đuổi bắt thỏ. Thiên Sơn khinh công đã nổi tiếng độc bộ trong võ lâm, và cách đuổi bắt thỏ là công phu căn bản mà Thần Ni dạy bảo cho đồ đệ, nhưng chỉ được đuổi bắt thôi chứ cấm không được sát hại, cho nên Hà Ngọc Trì mới không biết làm thịt như thế nào.

Liễu Tồn Trung lại nói:

- Loại thỏ rất khôn ngoan, hiền muội phải cẩn thận kéo nó chạy thoát đấy.

Hà Ngọc Trì tươi cười nói: - Đại ca cứ yên tâm. Việc gì chứ bắt thỏ thì tiểu muội tài lắm. Dứt lời nàng lướt ra ngoài động, nhưng còn

quay đầu lại nhìn Liễu Tồn Trung. Miệng điểm nụ cười tình tứ. Chỉ thấy bóng trắng lấp loáng, nàng đã mất dạng. Liễu Tồn Trung bỗng cảm thấy một ý niệm thật kỳ diệu làm cho lòng chàng lâng lâng, khoan khoái.

Chàng cũng không rõ tại sao mình lại cảm thấy thích thú bất ngờ như vậy.

Hà Ngọc Trì bắt thỏ, đối với nàng là một việc dễ như trở bàn tay, nên chỉ trong nháy mắt nàng đã bắt được hai con thỏ thật béo mập thích thú cười khanh khách chạy về động kêu gọi:

- Liễu đại ca, bắt được rồi ! Những hai con kia! Liễu Tồn Trung khen ngợi:

- Hà muội tài thật!

Hà Ngọc Trì tươi cười nói: - Bây giờ đại ca dạy tiểu muội làm thịt nó cùng cách nấu nướng

Liễu Tồn Trung đáp:

- Trước hết phải vật chết nó đã.

Chàng giơ tay định đập con thỏ xuống đất. Hà Ngọc Trì khẽ thất thanh kêu ối chà một tiếng, thốt:

- Ôi ! Tàn nhẫn quá. Sư phụ không cho tiểu muội sát hại loài thỏ.

Liễu Tồn Trung bất giác bật cười, nói:

- Đó chỉ là chuyện trong nhất thời. Bây giờ nếu không đập chết nó thì làm sao mà ăn đây? Chẳng lẽ cứ để nguyên thể này bỏ vào miệng nhai luôn?

Hà Ngọc Trì đáp: - Nếu sư phụ biết thì thế nào cũng sẽ trách cứ tiểu muội. Liễu Tồn Trung nói:

- Ngộ biến thì phải từng quyền. Dưới tình cảnh hiện tại, nếu không ăn thịt chúng thì chúng ta biết lấy gì để ăn? Nếu bây giờ sư phụ hiện muội lâm vào tình cảnh này, vị ấy chắc cũng phải ăn thịt chúng.

Hà Ngọc Trì chau môi, đáp: - Đại ca chỉ được cái nói bậy. Sư phụ tiểu muội ăn chay chứ có ăn mặn bao giờ đâu.

Liễu Tồn Trung như chợt nhớ ra điều gì, nói:

- Thiên Bình cốc này rất lớn rộng, cây cối mọc um tùm, tất nhiên phải có những loại thảo mộc có trái. Thịt thỏ tuy ăn rất ngon, nhưng đi.

phải mất công nhúm lửa, nấu nướng, sẽ làm phiền muội phải bận rộn, đồng thời kẻ địch có thể phát giác được nơi trú ẩn của chúng ta. À, thế này vậy, Hà muội hãy đi hái ít trái cây về đây chúng ta dùng tạm cho đỡ đói khát đã.

Hà Ngọc Trì vâng lời chạy ra khỏi động ngay. Nàng cúi xuống nhìn hai con thỏ đang xách trong tay âu yếm nói:

- Hiện tại ta tha cho chúng mi, nhưng chúng mi phải dẫn ta đi hái hoa quả nhé?

Dứt lời nàng buông tay ra. Hai con thỏ tiến thẳng về phía trước tức thì.

Hà Ngọc Trì vội thi triển khinh công thân pháp lướt theo phía sau không nhanh không chậm giữ một khoảng cách nhất định. Đó là động tác căn bản Đề tung thuật của Thiên Sơn khinh công mà nàng rất thuần thuộc.

Không biết nhảy xa được bao nhiêu, sau thời gian cạn chén trà hai con thỏ bỗng vòng ra phía sau lưng một cây đại thụ, Hà Ngọc Trì khẽ thốt:

- Ý, nơi đây có hoa quả ư ?

Dứt lời, nàng cũng vòng ra phía sau thân cây, bỗng không thấy bóng dáng hai con thỏ đâu nữa. Nàng đang ngẩn ngơ thất kinh, đã nghe thấy tiếng kêu gọi:

- Ngọc Trì, lại đây.

Hà Ngọc Trì giật nảy mình. Nàng đã nhận ra đó là thanh âm của sư phụ, vội đưa mắt nhìn về phía đó.

Chỉ thấy Thiên Sơn thần ni đang nhắm mắt tĩnh tọa ở ven rừng tay xách hai con thỏ.

Hà Ngọc Trì vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, buột miệng kêu gọi: - Sư phụ ! Sư phụ !

Đoạn nàng nhảy bổ về phía đó, ngã luôn vào trong lòng thần ni.

Thần ni cúi nhìn hai con thỏ trắng mình đang xách trong tay, trầm giọng nói:

- Ngọc Trì, con đã qua mặt sư phụ lén lút tới đây bắt thỏ, kể cũng to gan thật. Chẳng lẽ Thiên Sơn lại không có chỗ bắt thỏ?

Hà Ngọc Trì chớp chớp mắt, đánh trống lảng: - Sư phụ tới đây làm gì thế ?

Thiên Sơn thần ni hừ nhạt, nói: - Sư phụ hạ sơn phen này cũng vì tìm kiếm con mà ra. Còn tới Thiên Bình cốc này là vì một sự đột ngột xảy ra gần đây.

Hà Ngọc Trì vội hỏi: - Đại sự gì mà lại đột ngột xảy ra thế ? Sư phụ nói cho con nghe với?

Thiên Sơn thần ni lạnh lùng đáp: - Việc ấy không liên quan gì tới con cả. Bây giờ ta chỉ hỏi: tại sao mi lại tới đây, mau trả lời cho ta biết?

Hà Ngọc Trì tuy được sư phụ rất nuông chiều, nhưng nàng cũng không dám dối gạt, vội đáp:

- Đệ tử tới để tìm Liễu đại ca.

Thiên Sơn thần ni bỗng hỏi:

- Liễu đại ca? Y tên là gì?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Vị ấy là Liễu Tồn Trung của Cái Bang. Chắc sư phụ đã được nghe nói tới?

Thiên Sơn thần ni như bị một chiếc búa tạ giáng vào đầu bống đứng bật dậy, buông rơi hai con thỏ, quát hỏi:

- Mi tìm tên dâm ma Liễu Tồn Trung ấy để làm gì? Mi có quan hệ gì với hắn?

Hà Ngọc Trì xưa nay chưa hề thấy sư phụ giận dữ như thế bao giờ. Lúc này sắc mặt bà ta biến đổi luôn luôn, nom rất đáng sợ, khiến nàng kinh hãi òa lên khóc.

Thiên Sơn thần ni thấy hình như có sự bất ổn, thở dài, lắc đầu nói:

- Thế là xong! Một bước sa chân thành thiên cổ hận. Đoạn bà ta gạn hỏi:

- Có phải mi dính líu thân mật với tên dâm ma đấy rồi không? Hà Ngọc Trì giám chân, nức nở đáp:

- Sư phụ bảo ai là dâm ma, đệ tử thật không hiểu?

Thiên Sơn thần ni giận nói: - Tên Liễu Tồn Trung là dâm ma, công địch của võ lâm. Trên giang hồ ai ai cũng đều hay rõ. Mi thật không biết gì hay sao?

Hà Ngọc Trì vội đáp: - Không phải! Không phải 1 Liễu đại ca là chính nhân quân tử, một nhân vật anh hùng hào kiệt, đầu đội trời chân đạp đất, chứ quyết không phải dâm tặc.

Thiên Sơn thần ni thở dài, nói: - Ngọc Trì, mi niên kỷ còn nhỏ không biết được giang hồ hiểm ác như thế nào. Có những người trông bề ngoài cứ tưởng là chính nhân quân tử nhưng thật ra là đồ xấu xa gian ác. Liễu Tồn Trung chính thuộc vào hạng người ấy! Hà! Tại sao mi lại đại dốt đến thế.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Sư phụ bảo đệ tử đại dốt như thế nào? Thiên Sơn thần ni nói:

- Mi giao du thân mật với tên dâm ma như vậy là hồng to rồi. Hà Ngọc Trì không rõ ý của sư phụ muốn gì, chỉ tưởng sư phụ việc bé xé ra to, nên thắc mắc hỏi:

- Sư phụ, như thế có gì là hồng to?

Chỉ thấy Thần Ni mặt xanh mét, quát tháo: - Câm mồm! Bây giờ tên Liễu Tồn Trung ở đâu? Hà Ngọc Trì đáp:

- Liễu đại ca đang dưỡng thương ở trong hang động. Thần Ni hàm hực nói:

- Mau dẫn ta tới đó ngay.

Hà Ngọc Trì mừng rỡ nói: - Tốt quá Sư phụ, Liễu đại ca khắp mình

mấy thợ kiếm thương rất nặng, đệ tử không hiểu cách chữa trị, sư phụ hãy tới đó chữa trị Liễu đại ca nhé?

Thần Ni ngạc nhiên hỏi: - Không phải y bị trúng chưởng của Nạp Mộc Thượng Nhân hay sao mà khắp mình mấy lại kiếm thương?

Hà Ngọc Trì đáp: - Đại ca vì bảo hộ đệ tử, đồng thời lại không chịu trả đũa, hạ sát bọn người không biết đạo lý nọ nên mới thợ thương.

Thần Ni vội hỏi: - Ai không biết đạo lý?

Hà Ngọc Trì đáp: - Nhiều lắm. Có hai lão mặc đạo bào, những người khác thì mặc kinh trang. Họ đều sử dụng kiếm, chỉ có một người sử dụng Hậu bối đao.

Thần Ni khẽ gật đầu, nói: - Được rồi, vậy mi mau dẫn sư phụ tới xem Liễu Tồn Trung ra sao?

Hà Ngọc Trì liền tuân lời, thi triển khinh công đi trước dẫn đường. Thiên Sơn thần ni lướt theo ở phía sau. Khi tới hang động Liễu Tồn Trung đang chữa thương, lúc ấy chàng đang ngồi xếp bằng tròn trong động, hai mắt nhắm nghiền mặt không có chút sắc máu, vừa nhìn thấy cũng đủ biết chàng vừa bị hao tổn khí huyết rất nhiều, chưa hồi phục lại.

Hà Ngọc Trì cao hứng kêu gọi: - Liễu đại ca, sư phụ tiểu muội tới thăm đại ca đây! Lúc bấy giờ Liễu Tồn Trung ngấm ngấm vận hành kinh khí theo phương pháp Thiên Nhân kinh giải, khiến máu huyết lưu thông, bồi nguyên, nghe Hà Ngọc Trì kêu gọi. Chàng vốn không định đáp lại, nhưng Ngọc Trì bỗng nhắc tới tên của sư phụ nàng. Chàng không tiện thất lễ, vì Thiên Sơn thần ni trong võ lâm vai vế rất cao. Chàng vội mở bừng mắt chấp tay, cung kính nói:

- Vãn bối Liễu Tồn Trung khấu kiến Thần Ni.

Tuy miệng nói khấu đầu, nhưng Liễu Tồn Trung vẫn xếp bằng tròn bất động. Hà Ngọc Trì sợ sư phụ hiểu lầm nên vội xen lời.

- Sư phụ, Liễu đại ca đang vận công chữa thương nên không tiện cử động.

Thiên Sơn thần ni lạnh lùng nói: - Y trị thương hay không thì liên can gì tới sư phụ này. Mi đừng có nói nhiều.

Hà Ngọc Trì như bị gáo nước lạnh tạt vào mặt. Nàng cảm thấy tâm thần tê tái chỉ đưa mắt liếc nhìn về phía Liễu Tồn Trung không dám cất tiếng nói năng gì nữa.

Thiên Sơn thần ni lạnh lùng nói: - Liễu Tồn Trung, những hành vi gần đây ở trên giang hồ của thí chủ bản ni đã hay rõ hết. Liễu Tồn Trung hơi ngạc nhiên, không hiểu hàm ý câu nói của Thần Ni liền đáp:

- Vãn bối ngu muội, xin Thần Ni minh thị rõ cho.

Thiên Sơn thần ni hừ nhạt, nói:

- Xưa nay bản ni với thí chủ vốn nước sông không phạm tới nước giếng, người có gây nên việc gì, bản ni cũng không dư thì giờ hỏi tới. Nhưng đáng lẽ thí chủ không nên dụ dỗ môn hạ của Thiên Sơn như vậy.

Liễu Tồn Trung giật mình đến thót một cái, mồ hôi toát ra như tắm vội hỏi:

- Vãn bối dụ dỗ môn hạ của quý phái bao giờ? Ai nói với Thần Ni điều ấy?

Thần Ni sầm nét mặt quát bảo: - Người xuất gia không đặt điều dối gạt. Kẻ bị thí chủ dụ dỗ đang có mặt ở nơi đây.

Dứt lời bà ta quay sang Hà Ngọc Trì, quát bảo: - Ngọc Trì, mau nói ngay. Y dụ dỗ mi ra sao? Hà Ngọc Trì nằm mơ cũng không sao ngờ được lại có sự kiện ấy, hốt hoảng nói:

- Sư phụ, Liễu đại ca không hề dụ dỗ đệ tử. Xin sư phụ chớ hiểu lầm.

Chỉ thấy sắc mặt Thần Ni đanh lại gần giọng quát hỏi: - Nghiệt chương, mi với tiểu tử này dính líu với nhau như thế nào? Nếu chẳng phải y dụ dỗ mi, chẳng lẽ là mi dụ dỗ hắn?

Hà Ngọc Trì vội đáp: - Dạ chính đệ tử tìm kiếm Liễu đại ca. Đệ tử với Liễu đại ca có dính líu chuyện gì đâu.

Liễu Tồn Trung nghe hai thầy trò đối thoại, suy nghĩ giây lát mới chợt vỡ lẽ, bất giác cười nhạt, nói:

- Vãn bối cứ tưởng Thần Ni là một tay cao nhân thế ngoại, không ngờ lại chẳng phân nếp tẻ gì như thế !

Thần Ni quát hỏi: - Phân nếp tẻ là thế nào? Liễu Tồn Trung đáp:

- Thần Ni cũng nghe bọn Nhất Diệp đạo nhân vu oan giá họa cho tại hạ, thật ra tất cả đều trúng phải độc kế của Thông Thiên Hiểu.

Thiên Sơn thần ni gần giọng nói: - Thật ra bản ni chưa hề gặp Nhất Diệp đạo nhân lần nào, sao lại bảo nghe lão ta được? Người với Ngọc Trì cùng trú ngụ trong một hang động, cô nam quả nữ như thế này là vì lẽ gì? phải giảng minh bạch cho bản ni rõ ngay.

Liễu Tồn Trung tuy là một người thông minh tài trí, nhưng không phải là một con người nhanh mồm nhanh miệng. Trong nhất thời chàng không sao đáp được, chỉ đưa mắt nhìn à Ngọc Trì ngụ ý nói: Ngọc muội hãy thay mặt đại ca giảng giải cho sư phụ rõ.

Hà Ngọc Trì thấy thái độ của Liễu đại ca đáng thương như vậy, thấy chàng đã bị hiểu lầm quá nặng, trong lòng rất thương cảm vội nói:

- Sư phụ, vì Liễu đại ca thọ trọng thương hôn mê bất tỉnh nên đệ tử mới đem chàng tới đây để chữa thương.

Thiên Sơn thần ni giận dữ thóa mạ: - Người còn mặt dày mày dạn có thể thoát ra được câu ấy Mi là một đứa con gái sao lại ôm một nam nhân chui vào hang động làm trò gì?

Hà Ngọc Trì run giọng nói: - Liễu đại ca bị trọng thương, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông nên đệ tử... mới cứu giúp đại ca.

Thiên Sơn thần ni quát tháo: - Cái hạng người như y mà mi cũng nghĩ cách cứu giúp ư? Hà Ngọc Trì đáp:

- Cứu người trong cơn cùng khốn là tôn chỉ của giới hiệp nghĩa đạo. Điều này... chính sư phụ vẫn thường giáo huấn đệ tử.

Thiên Sơn thần ni tức giận đến toàn thân run lẩy bẩy, nhưng thấy Liễu Tồn Trung đang bị thương nặng, nếu mình ra tay sẽ tổn hại tới thân phận nên chỉ hậm hực, tiếp:

- Liễu Tồn Trung, bản ni đợi chờ cho tới lúc người bình phục sẽ bắt người phải bồi thường đạo lý hôm nay. Đi thôi?

Đoạn bà ta giơ tay kéo Hà Ngọc Trì lướt ra khỏi cửa động. Hà Ngọc Trì vội kêu la:

- Sư phụ, đệ tử...

Nàng vội lách sang bên, thi triển Thiên Sơn thân pháp thoát khỏi thế chộp ấy. Nhưng công phu của nàng so sánh với sư phụ đâu có nghĩa lý gì. Thần Ni thân hình vẫn bất động, đầu ngón chân chỉ hơi điểm xuống mặt đất đã như một bóng ma lướt theo sau, vươn tay chộp trúng cổ tay Hà Ngọc Trì ngay.

Hà Ngọc Trì thất thanh kêu la: - Sư phụ, đệ tử... đệ tử không thể đi được. Thần Ni quát hỏi:

- Sao lại không đi được?

Hà Ngọc Trì khẩn cầu: - Xin sư phụ hãy thương xót đệ tử. Nếu một khi con bỏ đi thì lấy ai chăm sóc cho Liễu đại ca? Đại ca vì bảo vệ đệ tử mới thọ trọng thương.

Dứt lời, nàng òa lên khóc nức nở. Thiên Sơn thần ni bình sinh rất sủng ái cô đệ tử xinh đẹp đáng yêu này, chưa hề thấy nàng khóc lóc bao giờ, lúc này thấy hai mắt nàng đầm lệ, cất tiếng khẩn cầu mềm lòng ngay, buông tay ra thở dài nói:

- Ngọc Trì, con dám ngỗ nghịch với sư phụ phải không? Ngọc Trì thốn thức:

- Đệ tử không nhẫn tâm bỏ mặc một mình Liễu đại ca ở chốn này chứ đâu dám ngỗ nghịch với sư phụ.

Thế rồi nàng khóc tức tưởi, khóc mãi trông rất thảm thương. Lúc này Liễu Tồn Trung vận công trị thương đã qua được một giai đoạn, chân khí khôi phục lại không ít. Nghe Hà Ngọc Trì khóc nức nở chàng vội an ủi:

- Ngọc Trì, đại ca không việc gì đâu. Hiền muội cứ theo sư phụ trở về Thiên Sơn đi.

Ngọc Trì thỏ thẻ nói: - Đại ca đừng đánh lừa tiểu muội. Đại ca thọ thương rất nặng, làm sao chóng bình phục được?

Bỗng bên ngoài eo tiếng người thốt:

- Ủa? Bọn nào trong động kia mà cứ la ó om sòm mãi thế, khiến lão ăn mày già này không sao ngủ được.

Mọi người chỉ thấy mắt hoa lên, Hoàng Diện Phong Cái đã đứng sừng trước cửa động. Liễu Tồn Trung cả mừng vội kêu gọi:

- Đại sư ca!

Hoàng Diện Phong Cái vừa thấy Liễu Tồn Trung ngồi xếp bằng tròn trong động đã mừng rỡ cao giọng hỏi:

- Ôi chà! Tiểu sư đệ, người tìm kiếm đại sư ca khó nhọc lắm phải không? Sao hiện giờ lại ngồi bẹp trong xó này làm gì thế?

Dứt lời, ông ta ung dung cầm cây Đả cầu bỗng xuống đất, thủng thẳng đưa mắt liếc nhìn, thấy Hà Ngọc Trì đang tím tím khóc. Thiên Sơn thần ni hậm hực đứng cạnh đó, tiểu sư đệ thì mặt xanh như thảm đỏ, ông đã vỡ lẽ đại khái ngay.

Hoàng Diện Phong Cái chưa gặp gỡ Hà Ngọc Trì bao giờ, còn Thiên Sơn thần ni vốn là lão hữu, ông ta liền vung tay múa chân kêu la:

- Ôi chà! Ôi chà! Lão khiêu hóa mỗ hiểu rõ rồi. Lão ni cô ý lớn hiếp nhỏ, đã thương tiểu sư đệ của lão khiêu hóa mỗ. Như thế thì còn đạo lý gì nữa.

Dứt lời ông ta quay sang chỉ Hà Ngọc Trì thốt: - Tiểu cô nương này là... là bạn tốt của tiểu sư đệ, không liên quan gì tới ni cô, sao mà lão hữu lại cũng hà hiếp nàng ta như thế này?

Hoàng Diện Phong Cái không biết thiếu nữ xinh xắn này liên quan với Thiên Sơn thần ni ra sao, thấy nàng có bộ tóc dài óng mượt như nhung buông xõa xuống bờ vai, không phải là người của cửa Phật, nên mới nói bừa, mục đích kết Thần Ni tội bắt nạt trẻ con cho nặng thêm.

Nói dứt Hoàng Diện Phong Cái có vẻ rất thích thú định nói tiếp. Thiên Sơn thần ni đã không tức giận lại còn bật cười, nhìn Hoàng Diện Phong Cái, quát hỏi:

- Lão điên kia ăn nói láo lếu xong chưa?

Hoàng Diện Phong Cái hí mắt lại, không lý gì tới câu hỏi của Thiên Sơn thần ni chỉ chăm chú quan sát Liễu Tồn Trung một lượt, bỗng la lớn:

- Ôi chà! Không xong! Hiện tượng này là lưu huyết quá nhiều, chân nguyên suy sụp đây. Nhưng tiểu sư đệ chớ sợ, đã có lão khiêu hóa

ở đây, dù trời có sụp xuống cũng chẳng ăn thua gì.

Dứt lời, Phong Cái bỗng giơ chưởng đề lên Tuyền Kỳ huyết của Liễu Tồn Trung tức thì.

Khoảng thời gian cạn một chén trà, chỉ thấy đầu tóc rối bù của Hoàng Diện Phong Cái có một luồng khói nhạt bốc lên.

Nhưng nét mặt của ông ta lộ đầy vẻ kinh dị. Thiên Sơn thần ni là tay đại hành gia, thấy Hoàng Diện Phong Cái dùng thuật quán trú chân nguyên cho Liễu Tồn Trung trông dung mạo thì dường như rất hao tổn sức lực. Tình hình đó hiển nhiên trong cơ thể của Liễu Tồn Trung có sự phản ứng đối kháng kịch liệt.

Thiên Sơn thần ni hơi giật mình kinh ngạc, nghĩ thầm: “Quái thật? Tên này thì có bao nhiêu hỏa hầu, tại sao chân khí lại kháng cự nổi với khí công của lão ăn mày điên được?”

Giây lát sau, bỗng thấy Hoàng Diện Phong Cái thở hắt ra, nói: - Xong rồi.

Đoạn ông ta quay đầu lại, nói:

- Lão ni cô vì lẽ gì lại dể thương tiểu sư đệ của lão ăn mày già mỗ? Món nợ này phải trả mới xong.

Phong Cái hùng hổ hỏi như trên, khiến Thiên Sơn thần ni tức giận sôi gan. Bà ta vốn định giải thích, nhưng cảm thấy nếu mình làm như thế chẳng hóa ra biểu lộ sự yếu kém. Bà ta đường đường là Thiên Sơn thần ni tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm, hắc bạch đạo đều phải nể mặt, chẳng lẽ lại chịu lép vế trước mặt Hoàng Diện Phong Cái? Hơn nữa lúc này Liễu Tồn Trung dưới mắt bà ta là một người cùng hung cực ác, nếu không vì thấy chàng đang thọ thương nặng thì đã ra tay diệt trừ rồi. Vì vậy bà ta nghênh ngang nói:

- Lão cái điên muốn bản ni phải trả món nợ này như thế nào, xin cho biết tôn ý?

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả, đáp: - Hay lắm ! Hay lắm ! Lão khiêu hóa này lâu nay không hoạt động gân cốt đã bại hoại. Hôm nay vì tiểu sư đệ đành phải vận dụng tay chân cho khí huyết lưu thông một phen.

Thế rồi tay cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm cười hí hí tung mình ra bên ngoài động.

Hà Ngọc Trì lòng nóng ran như kiến bò trên chảo, nhìn theo ra phía ngoài động, không còn thấy tung tích của sư phụ với lão khất cái đâu nữa, nàng đoán có lẽ hai người rủ nhau ra mê rừng gần đó.

Nàng quay lại nhìn Liễu Tồn Trung, thấy sắc mặt chàng lúc này đã hồng hào nhưng vẫn ngồi xếp bằng tròn đả tọa dưới đất. Nàng khẽ lay vai Liễu Tồn Trung, nói:

- Liễu đại ca, hai vị ấy kéo nhau đi giao chiến rồi đấy ư? Liễu Tồn Trung chậm rãi đáp:

- Hai vị ấy có giao đấu cũng chẳng quan hệ gì cả.

Hà Ngọc Trì không vui hỏi: - Sao lại chẳng quan hệ? Lão Cái Bang là người tốt tiểu muội chỉ sợ bị sư phụ đánh chết.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Còn nếu sư phụ hiền muội bị ông ta đánh chết thì sao?

Hà Ngọc Trì chau môi, nói: - Làm sao có chuyện đó được. Sư phụ tiểu muội thiên hạ vô địch, lão Cái Bang đâu phải là địch thủ của người.

Liễu Tồn Trung tươi cười hỏi:

- Hiền muội có biết lão Cái Bang đó là ai không?

Hà Ngọc Trì khẽ lắc đầu. Liễu Tồn Trung tiếp: - Vị ấy là người mà đại ca vẫn thường nhắc nhở, đại sư ca Hoàng Diện Phong Cái.

Hà Ngọc Trì thất kinh hỏi: - Ôi chà! ông ta là Hoàng Diện Phong Cái lão tiên bối ư? Nếu vậy sư phụ... tiểu muội...

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Hiền muội cứ yên tâm. Hai vị lão nhân gia dù có giao đấu với nhau ba ngày ba đêm cũng chẳng ai đã thương được ai đâu.

Hà Ngọc Trì nghe nói mới yên tâm phần nào, nhưng vẫn lo lắng hỏi tiếp:

- Vì sao thế? Liễu Tồn Trung cười đáp: - Hiền muội cứ đoán xem thì sẽ rõ ngay. Bây giờ đại ca nấu thịt thỏ cho hiền muội ăn nhé?

Hà Ngọc Trì ngoe nguẩy đáp: - Tiểu muội không ăn. Đại ca nói ngay cho tiểu muội nghe đi.

Liễu Tồn Trung thấy nàng rất ngây thơ cũng phải bật cười đáp: - Sư phụ của hiền muội với đại ca Hoàng Diện Phong Cái vốn là bạn tốt với nhau, tuy miệng không ai nhường nhịn ai, nhưng sự thật lại trái hẳn. Hai người phen này ẩn chứng võ học với nhau chỉ là để nghiên cứu thôi nên chỉ hữu ích chứ vô hại.

Hà Ngọc Trì bán tín bán nghi hỏi: - Có thật không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Sao lại không thật. Tánh nết của đại ca rất rõ. Có trời sụp vị ấy cũng chẳng coi vào đâu cả, suốt ngày chỉ uống rượu nói nhăng nói nhớt như điên điên khùng khùng. Tuy vậy tâm địa ông ta rất tốt và cương trực.

Hà Ngọc Trì nói: - Nếu vậy chúng ta tới đó xem.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca không thể bỏ đi được.

Hà Ngọc Trì thản nhiên hỏi:

- Đại ca vẫn chưa hành động được hay sao? Liễu Tồn Trung đáp:

- Không phải, đại ca muốn ở lại đây, đợi người ta tới giải oan. Hà Ngọc Trì không hiểu ắt giáp ra sao, ngơ ngác hỏi:

- Người nọ là ai? Sao lại tới đây để giải oan cho đại ca? Liễu Tồn Trung mặt lộ vẻ thần bí, mỉm cười nói:

- Thiên cơ bất khả lậu.

Hà Ngọc Trì giậm chân, phụng phịu nói: - Đại ca chi hay úp úp mở mở, tiểu muội không thèm chơi với đại ca.

Dứt lời nàng làm mặt nghiêm, trông càng đáng yêu thêm. Liễu Tồn Trung cười thích thú, nói:

- Đừng nóng nảy, thùng thảng đại ca nói cho mà nghe. Hà Ngọc Trì thúc giục:

- Thế đại ca nói ngay đi.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Người giải oan cho đại ca đó chính là hung thủ đã hỏa thiêu Tôn Hán điện, tàn sát Cửu Chân cung, đại náo Thiên Bình cốc.

Hà Ngọc Trì càng thắc mắc thêm, ngơ ngác hỏi tiếp:

- Tại sao tên hung thủ ấy lại tới giải oan cho đại ca được? Chẳng lẽ gã bị lương tâm cắn rứt, định dẫn thân tới thú tội?

Liễu Tồn Trung vỗ đùi, khen ngợi:

- Hiền muội thông minh lắm, vừa đoán đã đúng ngay. Chính thế đấy. Bây giờ đại ca mời hiền muội ăn thịt thỏ mới được.

Hà Ngọc Trì cười khúc khích, lắc đầu: - Tiểu muội không ăn đâu.

Tiểu muội đã từng nói với đại ca từ trước rồi cơ mà.

Liễu Tồn Trung cố ý giễu cợt nàng, liền giơ tay lên vỗ đầu nói:

- À phải rồi, phải rồi! Đại ca quên băng mắt, hiền muội không ưa ăn thịt thỏ. Vậy đại ca mời hiền muội ăn thịt gà nướng nhé?

Hà Ngọc Trì khoái chí cười khì, hỏi: - Sao đại ca lại biết tiểu muội thích ăn thịt gà nướng? Liễu Tồn Trung nói:

- Sao đại ca lại không biết? Nếu không thế làm sao lại được làm đại ca của hiền muội.

Hà Ngọc Trì cười khúc khích thúc giục: - Nói ngay đi, vì sao đại ca lại biết tiểu muội thích ăn thịt gà nướng?

Liễu Tồn Trung chậm rãi đáp:

- Ngày nọ ở trong trường bán ngựa hiền muội chả đòi thịt gà nướng là gì?

Hà Ngọc Trì suy nghĩ giây lát gật đầu nói: - Đúng rồi. Lần đó tiểu muội ăn thịt gà nướng và đại ca nhìn chòng chọc tiểu muội như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

Liễu Tồn Trung lắc đầu thờ dài nói:

- Cổ nhân có nói: Sắc đẹp làm say đắm lòng người thật không sai chút nào. Ngọc Trì quá đẹp, khiến ngu huynh quên mất cả đói khát, cũng chẳng thấy thèm thường uống rượu.

Nữ nhân rất thích được người ta khen mình xinh đẹp thứ nhất đó lại là đàn ông mà mình đang mến chuộng. Nếu thiếu nữ nào được khen một câu mỹ lệ nàng nọ còn cao hứng hơn là bắt được vàng.

Hà Ngọc Trì tuy là nữ giang hồ nhưng cũng không ra ngoài lý lẽ đó. Nghe thấy Liễu đại ca luôn miệng khen mình xinh đẹp, nàng cảm thấy khoan khoái cực độ hồ thẹn đến mặt ửng hồng, nhưng vẫn giả bộ phụng phịu, thốt:

- Dù có thịt gà nướng, tiểu muội cũng chẳng thèm ăn. Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Sao Ngọc Trì muội lại không thích ăn gà nướng? Hà Ngọc Trì đáp:

- Vì tiểu muội còn chưa đoán biết tên hung thủ ấy là ai, vì lẽ gì lại giải oan giùm đại ca. Đại ca phải nói cho tiểu muội biết trước đã.

Liễu Tồn Trung nói:

- Lúc đầu, đại ca hoài nghi hung thủ là Hỏa Thần giáo chủ.

Hà Ngọc Trì nghe nói tới Hỏa Thần giáo chủ liền biến sắc, vội ngắt lời, hỏi:

- Có phải lão Hỏa Thần giáo chủ ở Tây Tạng đấy không? Liễu Tồn Trung đáp:

- Chẳng phải lão thì còn ai vào đó nữa.

Hà Ngọc Trì bất giác le lưỡi, hốt hoảng nói: - Ôi chà! Nguy tai. Trung Nguyên nhân vật rất sợ nghe nhắc tới cái danh từ đó. Đại ca có biết lão không?

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu. Hà Ngọc Trì lộ vẻ lo lắng nói:

- Đại ca đừng bao giờ đụng chạm tới lão. Nghe sư phụ nói võ công của người này đích thật là vô địch trong thiên hạ, sát nhân dễ dàng như trở bàn tay. Cứ theo tính nết của đại ca, nếu không may gặp lão thì thật bất ổn.

Liễu Tồn Trung vốn định kể lại tình hình giao thủ với Hỏa Thần giáo chủ ở dưới hàn đàm cho Hà Ngọc Trì nghe, nhưng lại sợ nàng kinh hãi, cho nên chàng không đề cập tới chỉ nói:

- Ủ, nếu sau này đại ca có gặp lão cũng nên tránh đi thì hơn. Hà Ngọc Trì rất yên tâm nói:

- Đại ca phải ghi nhớ điều này, không được quên đấy, à tại sao đại ca lại hoài nghi hung thủ là lão?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đó là đại ca theo lời nói của Ngọc Trì muội mà ước đoán đấy. Hiền muội bảo gã vệ binh mặt vàng chỉ khế vung chưởng đã đánh chết ngay được Tuyệt Tiêm Phong. Điều này...

Chàng vốn định nói: điều này đủ thấy lão đã luyện thành võ công trong Bối Diệp kinh, sau sợ Hà Ngọc Trì lại truy hỏi căn nguyên, nên đổi giọng tiếp:

- Phần công lực này trong đương kim võ lâm không một ai có thể làm nổi, trừ phi đó là Hỏa Thần giáo chủ.

Hà Ngọc Trì nói: - Đúng rồi. Lúc bấy giờ tiểu muội thấy gã vệ binh mặt vàng giết người chẳng khác nào lấy đồ trong túi, tiểu muội kinh ngạc khôn tả, cảm thấy công lực của y còn trên cả sư phụ là khác mà không sao nghĩ ra được là ai? Bây giờ đại ca đề cập tới lão tiểu muội mới tin là đúng.

Liễu Tồn Trung nói:

- Nếu vậy gã vệ binh mặt vàng là do Hỏa Thần giáo chủ cải trang không còn sai vào đâu được. Nhưng kẻ tàn sát Cửu Chân cung, hỏa thiêu Tôn Hán điện chưa chắc đã là lão.

Hà Ngọc Trì trở mặt hỏi: - Sao đại ca biết được? Liễu Tồn Trung vốn định nói: lão với Trung Nguyên võ lâm tuy không ưa gì nhau, nhưng không phải là hạng tiểu nhân hèn hạ, mà có bản chất anh hùng, sau nghĩ lại cảm thấy bất lợi bèn nói tránh:

- Lão võ công cao siêu đến thế, tất phải đường đường chính chính chỉ danh khiêu chiến, chứ không hành động lén lút.

Hà Ngọc Trì gật đầu, nói: - Đại ca nói rất hữu lý. Nhưng kẻ bị hoài nghi là ai? Liễu Tồn Trung trầm ngâm giây lát mới đáp:

- Hiện tại đại ca thấy có ba người đáng nghi ngờ là hung thủ Hỏa Thần giáo chủ là một. Còn hai bóng nữa là một nhân vật do Đông Doanh trực tiếp phái ra, và một có lẽ của Cái Bang. Kẻ mà Đông Doanh phái đi hành sự, nếu không phải là Mạc Nam lão ma thì là Tôn Kha Ba. Còn về phía Cái Bang, đại ca vẫn chưa nghĩ ra được là ai.

Hà Ngọc Trì đã gặp gỡ Tôn Kha Ba với Mạc Nam lão ma. Ngày nọ bằng vào khinh công độc bộ thiên hạ, nàng sử dụng thể Kim Thiền thoát xác, đánh lừa được Mạc Nam lão ma. Cho tới lúc này nghĩ lại nàng vẫn rất lấy làm thích thú. Nhưng nhớ tới Tôn Kha Ba, bất giác nàng lại nghiêng răng mím môi, lửa giận nổi lên bùng bùng. Không những lão đã bắt giữ mình mà còn ném Liễu đại ca xuống hàn đàm, cho nên vừa nghe Liễu Tồn Trung nhắc nhở tới Tôn Kha Ba nàng đã hậm hực nói:

- Chín phần mười là lão tặc này rồi. Nếu gặp lão, tiểu muội phải lột

da lóc thịt lão mới hả dạ.

Liễu Tồn Trung nói:

- Bất cứ là ai, trừ Hỏa Thần giáo chủ ra thì các ma đầu kia tự nhiên đều hành động theo toàn bộ kế hoạch của Thông Thiên Hiểu.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Sao lại gọi là toàn bộ kế hoạch? Liễu Tồn Trung cười ngạo nghễ, đáp: - Kế hoạch của lão Thông Thiên Hiểu đó, làm sao đánh lừa được đại ca. Lão cực lực lung lạc các ma đầu trong hắc đạo, ra mặt đối địch với giới võ lâm hiệp nghĩa đạo. Bước thứ nhất của ván cờ là làm sụp đổ Cái Bang, lợi dụng danh nghĩa Cái Bang để trục xuất đại ca. Thứ đến là ngụy tạo ra những việc sát hại, tàn phá các võ phái chính đạo và vu oan giá họa khiến đại ca trở nên công địch của võ lâm hiệp nghĩa đạo, để bọn chúng được hưởng lợi ngư ông. Tiếc thay chúng ta thiếu mất nhân vật tài trí lỗi lạc, nên mới bị trúng phải kế hoạch hiểm trá của đối phương.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Đại ca nói hung thủ sẽ tới giải oan cho, như vậy là nghĩa lý gì? Liễu Tồn Trung đáp:

- Vừa rồi, ngu huynh vận công chữa thương đã suy tính mọi việc kỹ càng...

Chàng bỗng hạ thấp giọng tiếp: - Hiện tại hung thủ vẫn ẩn núp trong Thiên Bình cốc này, tuyệt nhiên chưa hề rời khỏi.

Hà Ngọc Trì bán tín bán nghi, hỏi: - Sao đại ca lại biết được?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Lão Thông Thiên Hiểu rất nhiều quỷ kế, một khi đã sắp đặt toàn bộ kế hoạch, tất nhiên phải được thi hành từng bước một. Người mà hỏi này hiện muội tưởng lầm là đại ca tung mình lên trên ngọn cây, chính là hung thủ. Y đã dùng thuật dị dung để giả mạo đại ca, dụ Nạp Mộc Thượng Nhân đuổi tới, sau đó mới lợi dụng kế “Di hoa tiếp mộc” lẫn trốn mất dạng, để đại ca ngẫu nhiên bị thể thân hung thủ, có nghìn cái miệng cũng không sao biện bạch được.

Nói tới đó chàng ngừng đầu, buông tiếng thở dài tiếp: - Nếu như Thi Huyền trưởng lão có mặt tại nơi đây thì quỷ kế của Thông Thiên Hiểu làm sao áp dụng nổi.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Thi Huyền trưởng lão so sánh với Thông Thiên Hiểu thì tài năng ra sao?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Thông Thiên Hiểu chỉ là ánh sáng của con đom đóm, còn Thi Huyền trưởng lão rực rỡ như vàng trắng, làm sao có thể so sánh với nhau được.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Vì sao đại ca lại biết rõ như thế? Liễu Tồn Trung đáp:

- Chẳng giấu gì hiền muội, bữa nọ huynh nói có việc tới Trấn Giang kỳ thực là tiếp nhận nhiệm vụ của Thi Huyền trưởng lão.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Nhiệm vụ gì? Liễu Tồn Trung đáp: - Thi Huyền trưởng lão ước đoán Thông Thiên Hiểu thể nào cũng phải người tới hành thích Tân Khí Tật. Bọn Hoàn Nhan Xương tấn công Trấn Giang luôn luôn bị thảm bại, cho nên trừ việc hành thích Tân Khí Tật ra, lão không còn cách nào khác nữa. Cũng may đại ca đã tới kịp thời, phá tan kế hoạch của Thông Thiên Hiểu. Chỉ bằng vào điểm này cũng có thể thấy Thi Huyền trưởng lão trí tuệ vượt xa Thông Thiên Hiểu.

Hà Ngọc Trì lấy làm phải gật đầu lia lịa. Liễu Tồn Trung tiếp: - Tuy thế cũng không thể khinh thường Thông Thiên Hiểu được. Kẻ giả mạo đại ca hiện nay chưa biết là ai, nhưng thể nào cũng được Thông Thiên Hiểu chỉ thị tiềm phục trong cốc, tùy cơ hành sự.

Hà Ngọc Trì lại hỏi: - Chúng còn định làm việc gì nữa? Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca thọ trọng thương tất hung thủ đã sớm nom thấy và có thể thể nào y cũng lần mò tới hang động này để thừa cơ sát hại.

Hà Ngọc Trì giật mình, hoảng hốt nói: - Ôi chà! Biết làm sao bây giờ? Tiểu muội không đủ sức đương cự với đối phương, vậy phải đi kêu sư phụ lại ngay mới được.

Liễu Tồn Trung cười nói:

- Hiền muội chớ sợ. Đó là đại ca cố ý dẫn dụ hấn tới đấy!

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên hỏi: - Đại ca nói sao? Đại ca bị thương nặng như vậy, dụ y tới để lãnh cái chết hay sao?

Liễu Tồn Trung lộ nụ cười đắc ý khế nói:

- Một khi đại ca vận dụng Thiên Nhân kinh giải chân khí ắt khôi phục được ngay. Chúng ta chỉ cần đợi y tiến vào đây sẽ bắt giữ ngay giao cho sư phụ hiền muội. Có được vị ấy giải quyết vụ này, đại ca không sợ mối oan của mình chẳng rửa được.

Hà Ngọc Trì vẫn rất lo ngại, trầm ngâm không nói. Liễu Tồn Trung tiếp:

- Hiền muội hãy đi xem đại sư ca với sư phụ hiền muội đang thi thố võ công ở đâu? Khoảng nửa giờ đồng hồ sau thì mời họ trở lại đây ẩn phục ở bên ngoài, chớ nên để hung thủ tẩu thoát.

Hà Ngọc Trì lo lắng hỏi: - Tên hung thủ ấy võ công cao siêu kinh người, đại ca có đương cự nổi y không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca đã sắp đặt ổn thỏa rồi. Hiền muội chỉ cần theo đúng những lời đại ca dặn bảo mà làm là được rồi.

Hà Ngọc Trì liền tung mình ra khỏi hang động. Nhưng nàng lại chột quay đầu lại đưa đôi mắt đen nhánh bao hàm đầy tình tứ liếc nhìn Liễu Tồn Trung rồi mới lướt đi luôn.

Lúc này động đã không còn ai nữa. Liễu Tồn Trung thở phào nhẹ nhõm.

Tuy hiện tại người chàng mang đầy vết thương đao kiếm nhưng chàng vận hành kinh khí, thấy không một chút hiện tượng gì trở ngại. Chàng chỉ tưởng đó là công lực xuất phát bởi Thiên Nhân kinh giải mà ra, và không biết đó là vì lúc ở dưới hàn đàm đã may mắn được ăn mười lăm trái Hỏa độc lưu nên nảy sinh phản ứng.

Liễu Tồn Trung không biết lúc này đã là mấy giờ, nghĩ bụng: - Có lẽ hung thủ cũng sắp xuất hiện. Vậy ta hãy tạm ẩn lánh vào trong góc kia.

Đoạn chàng nhẹ nhàng nhích vào phía góc động nhắm mắt đả tọa. Nơi đây bóng tối bao trùm một khu, hung thủ từ ngoài động tiến vào phải tìm tòi kỹ lưỡng mới phát giác được chàng.

Liễu Tồn Trung vừa vận công vừa nghinh thần nghe ngóng sơn động.

Lúc này chàng đã đạt tới mức thần du thái hư, thiên nhân hợp nhất, dù bên ngoài động có một cánh hoa rơi một chiếc lá rụng, cũng khó lòng thoát khỏi được tai của chàng.

Khoảng thời gian cạn chén trà, Liễu Tồn Trung chột cảm thấy trên dưới hai mươi trượng bên ngoài động kinh phong lồng lộng. Kinh nghiệm cho chàng biết những làn gió nổi lên đó là do thể nhún nhảy của một người.

Liễu Tồn Trung động lòng, nghĩ bụng:

- Hẳn tới rồi, nhanh thật.

Chàng chưa nghĩ xong, luồng kinh phong nọ đã lùa vào trong động.

Liễu Tồn Trung ngồi trong xó tối, giương mắt chăm chú quan sát.

Quả nhiên một nhân vật mặt mũi không khác gì mình thò đầu qua cửa động.

Gã xem xét giây lát, đã phát giác Liễu Tồn Trung đang ngồi xếp bằng tròn như chữa trị thương thế, bỗng đắc chí cười hắc hắc nói:

- Ô? Bạn Liễu Tồn Trung đấy ư? Liễu Tồn Trung giả như mình thọ thương chưa lành mạnh, chỉ hé mắt nhìn đối phương, chứ không cất tiếng đáp.

Gã nọ xoay gót chân, thân hình hơi chuyển động đã đứng sừng sững ở trước mặt Liễu Tồn Trung, cười hắc hắc như điên khùng một hồi mới thùng thảng nói:

- Ủa! Bạn họ Liễu điếc đấy ư? Sao không đáp câu hỏi của mỗ? Bạn

thử đoán xem mỗ là ai? Mỗ cũng là Liễu Tồn Trung, ha ha... Mỗ là Liễu Tồn Trung đắc thắng, còn người hiện tại chỉ là một tên bại tướng, ha ha ha...

Tiếng cười rung chuyển cả sơn động, khiến đá vụn cát bụi trên vách rơi xuống như mưa, hiển nhiên công lực của y đã đạt tới cao siêu khôn lường.

Liễu Tồn Trung kinh nghi khôn tả. Chàng không lấy làm lạ về công lực của đối phương, mà nghi ngờ về thân phận của y.

Hiện tại chàng nghe thanh âm của kẻ địch, khiến sự ước đoán trước đây của chàng hoàn toàn bị phá vỡ, vì đối phương hiển nhiên chẳng phải Mạc Nam lão ma, Tôn Kha Ba hoặc Hỏa Thần giáo chủ, mà thanh âm này chàng chưa hề nghe thấy bao giờ. Nhưng về công lực thì hiển nhiên còn hơn cả Mạc Nam lão ma.

Liễu Tồn Trung suy tính mau như ánh chớp:

“Y là ai thế? Thông Thiên Hiểu đã có những tay cao thủ như thế này trợ giúp, chẳng trách Cửu Chân cung, Tôn Hán điện đều bị đổ sập.” Đang lúc ấy, đã nghe thấy người nọ ngạo mạn nói: - Liễu Tồn Trung, nghe nói hồi ở tại Trấn Giang, bạn đã đẩy lui Mạc Nam lão ma, cũng không đến nỗi hèn kém. Sao hiện tại lại cứ ngồi thừ ra ử rử, chẳng khác nào một con gà mắc mưa như vậy? Có phải bạn đã mạo danh để lừa gạt thiên hạ đấy chăng?

Liễu Tồn Trung ngấm ngầm vận chân khí, không cất tiếng đáp. Người nọ cười nhạt, tiếp:

- Lúc này ta muốn giết bạn thật dễ như trở bàn tay. Nhưng ta muốn bạn biết rõ sự lợi hại của ta như thế nào, để có chết cũng được yên tâm nhắm mắt. Thôi đứng dậy ra ngoài kia, chúng ta thử thách công lực với nhau một phen.

Liễu Tồn Trung cố ý nhắm nghiền hai mắt lại, lặng lẽ không đáp.

Người nọ thủng thẳng nói:

- Bạn không dám ra bên ngoài động ư? Càng tốt. Chúng ta cứ so tài ngay tại nơi đây vậy. Đứng dậy đi?

Một là y tự thị công lực cực cao, hai là thấy Liễu Tồn Trung đang thọ trọng thương quyết không phải là tay đối thủ với mình, vì vậy y không phòng bị chút nào.

Liễu Tồn Trung tuy vừa rồi được Hoàng Diện Phong Cái dùng chân khí trợ giúp và phản ứng tác dụng của Hỏa Độc Lưu thương thế đã thuyên giảm, nhưng so sánh với bình thường công lực vẫn còn rất kém sút.

Chàng nghĩ bụng:

“Trừ cách giả bộ thọ thương để đánh lừa đối phương thừa thế đột

ngọt xuất thủ như Lôi đình vạn quân, thật không hy vọng gì thủ thắng. Kẻ địch tuy không biết là ai nhưng công lực cao siêu không thể tưởng tượng được”.

Nghĩ đoạn, chàng cứ giả bộ như khiếp hãi, ngồi im lặng như cũ. Người nọ thấy Liễu Tồn Trung có vẻ e sợ, càng chứng tỏ sự suy đoán của mình không sai, bỗng quát lớn:

Lão tử không có thì giờ đợi người hồi đáp nữa, vì dù người có chiến đấu cũng chết, mà không giao đấu cũng chẳng tránh được bị mạng vong. Nào, đứng dậy đi để ta ban cho một cái chết nhanh nhẩu. Liễu Tồn Trung chợt có ý định tra rõ lai lịch của đối phương, liền thủng thẳng nói:

- Liễu Tồn Trung mỗi tuy thân thọ thương nhưng chàng phải là kẻ tham sanh hủ tử. Túc hạ võ công cái thế tất danh tiếng phải lẫy lừng. Vậy túc hạ là ai, hãy báo danh hiệu đã, rồi chúng ta sẽ giao đấu cũng chưa muộn?

Người nọ ánh mắt đảo lộn liên hồi mới cười hắc hắc đáp: - Nếu lão tử xưng đại danh ra, chỉ sợ người sẽ chết khiếp mất, thì còn dám đấu giao đấu nữa. Thôi đừng nói nhiều động thủ đi.

Liễu Tồn Trung thấy đối phương cực kỳ xảo hoạt, trong lòng bỗng phần nộ, gằn giọng hỏi:

- Cuộc so tài này túc hạ phát chiêu trước hay là Liễu mỗ? Người nọ không đáp, chỉ lặng lẽ tung mình ra bên ngoài hang động chọn một bãi đất rộng rãi đứng sừng sững như núi.

Nơi đây bốn phía là rừng cây rậm rạp, chỉ chừa một vùng đất trống khoảng khoát ấy. Liễu Tồn Trung ước đoán Hà Ngọc Trì đi thông tin, Thần Ni tất nhiên ẩn phục trong rừng theo dõi động tĩnh. Chàng liền lớn tiếng nói:

- Bằng hữu đã do ai sai khiến, sao lại giả mạo danh nghĩa Liễu Tồn Trung mỗ đi khắp nơi gây tai ách?

Người nọ cười nhạt đáp: - Bạn sắp chết tới nơi còn nói nhăng nói cuội mãi. Lão tử thọ mệnh lệnh của ai không thể tiết lộ được. Người muốn biết thì đợi xuống dưới Diêm Vương hỏi lại sau.

Liễu Tồn Trung cố ý hỏi lớn tiếng như vậy là để những người ẩn thân trong rừng nghe thấy. Chàng lại cao giọng tiếp:

- Việc đồ sát Cửu Chân cung, có phải bằng hữu đã giả mạo Liễu Tồn Trung mỗ để vu oan giá họa đấy không? Nếu có phải là hảo hán, bằng hữu hãy can đảm nhìn nhận.

Người nọ ngạo nghễ đáp: - Chính mỗ đấy. Bạn tưởng mỗ không dám nhận hay sao? Liễu Tồn Trung lại lớn tiếng hỏi:

- Hoa Sơn Tôn Hán điện không có oán thù gì với bằng hữu, sao vô

cớ phóng hỏa thiêu rụi?

Người nọ lạnh lùng đáp: - Lão tử nổi cơn cao hứng, thích thiêu là thiêu, thích đốt là đốt, việc gì đến bạn mà hỏi han lời thôi.

Liễu Tồn Trung cao giọng tiếp:

- Sao lại không việc gì tới mõ. Bằng hữu hỏa thiêu Tôn Hán điện, lưu hạ danh hiệu Liễu Tồn Trung để gây sự hiểu lầm giữa các nhân vật chính phái.

Người nọ cười khàn khàn, đáp: - Việc ấy đáng lẽ bạn phải đa tạ lão mới đúng. Hiện tại danh tiếng Liễu Tồn Trung của bạn, khắp giang hồ này chẳng ai không biết, chẳng ai không sợ, ha ha ha...

Liễu Tồn Trung lại tiếp:

- Nếu vậy, mọi tội trạng bằng hữu đều võ ngực thừa nhận hết, phải không?

Người nọ cả cười, đáp: - Sao lại bảo là tội trạng? Đó là tuyệt tác của lão tử. Liễu Tồn Trung ước đoán những câu đối thoại vừa rồi Thiên Sơn thần ni các người đều nghe thấy rõ hết, liền ung dung nói:

- Hay lắm! Vậy bây giờ Liễu Tồn Trung mỗi phải diệt trừ tên mạo danh người để trừ hại chung cho võ lâm.

Dứt lời, chàng từ từ giơ cao thủ chưởng lên. Người nọ ngạo nghễ khờ tởm, không coi Liễu Tồn Trung vào đâu cả.

Nhưng khi y đưa mắt liếc nhìn quanh đó, bỗng giật mình thất kinh. Không phải y sợ hãi Liễu Tồn Trung vì y đã suy tính Liễu Tồn Trung đã thọ trọng thương, quyết không phải là địch thủ của mình. Điều làm y kinh hãi là, lúc bấy giờ bên phía rừng rậm, một bọn người từ từ tiến ra.

Số người ấy có kẻ y đã gặp gỡ, có kẻ y chưa gặp mặt bao giờ. Đó là bọn Nhất Diệp đạo nhân, Liêu Vạn Lý, Huyền Huyền Tử. Những người này y đã gặp gỡ. Hơn nữa đã từng giao thủ tiếp chiêu. Còn Thiên Sơn thần ni với Hoàng Diện Phong Cái thì y chưa thấy mặt bao giờ.

Y vừa quét mắt nhìn đã nhận ngay ra võ công của hai người này hơn hẳn bọn Nhất Diệp đạo nhân rất xa. Liễu Tồn Trung đang định động thủ, đã nghe thấy Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, nói:

- Tiểu sư đệ, bây giờ lão ca đã sắp có rượu mừng uống rồi. Thú quá? Thú quá? Hí hí...

Mọi người vừa hiện thân, chỉ trong chớp mắt đã tản mác ra vây bọc chặt chẽ. Ba đại hán kinh trang một tổ Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liêu Vạn Lý chia ra đứng xung quanh vây lấy tên mạo danh Liễu Tồn Trung vào giữa.

Thiên Sơn thần ni cùng Hà Ngọc Trì đứng cạnh bên Hoàng Diện

Phong Cái, gần Liễu Tồn Trung.

Thiên Sơn thần ni là một vị cao tăng đắc đạo, vừa rồi nhất thời hiểu làm Liễu Tồn Trung. Lúc này bà ta đã vỡ lẽ mọi chuyện, cảm thấy rất sợ hãi.

Bổng Liêu Vạn Lý lớn tiếng nói:

- Liễu đại hiệp, lão Liêu này thô lỗ, nhất thời hồ đồ, đã dùng Hậu bối đao đả thương Liễu đại hiệp thật không nên không phải.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, nói: - Thôi đừng có nói những lời lẽ rầm rít ấy nữa. Chỉ một câu nói sẽ mời tiểu sư đệ mổ nhậu nhết no say một phen là đủ rồi. Bữa rượu mừng ấy sẽ có lão khiêu hóa này cùng hợp mặt giúp vui. Hí hí...

Hà Ngọc Trì thấy hoàng Diện Phong Cái nói như vậy không nhịn được cười, vội xen lời:

- Có ai cầu lão tiền bối góp mặt đâu.

Thiên Sơn thần ni vội quát bảo:

- Câm mồm! Trước mặt lão tiền bối không được vô lễ. Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí, nói:

- Cái gì là lão tiền bối với chả thiếu tiền bối. Lão khiêu hóa này không thích lối ngôn ngữ ấy. Cứ có rượu thịt ăn nhậu là xong tất. Người nọ lúc này bị quây quần trong vòng vây, thấy lão khiêu hóa luôn miệng cười hí hí, mặt đầy vẻ hòa khí, còn bọn Nhất Diệp đạo nhân với Huyền Huyền tử thì giới bị rất nghiêm mật, liền ngh thêm: “Hồngбет ! Ta đã trúng phải mai phục của đối phương rồi.” Y lại nghĩ tiếp:

“Có lẽ ba tên đại hán mặc kinh trang công lực yếu ớt nhất. Ta hãy thoát thân bằng ngã đó rồi hãy tính sau”.

Liêu Vạn Lý chợt cao giọng nói:

- Liễu đại hiệp thọ thương chưa lành mạnh hãy lui ra ngoài nghỉ ngơi, để chúng tôi cầm giữ tên gian tặc này, thử thách tra hỏi sau. Liễu Tồn Trung thầm biết kẻ địch ở trước mặt công lực phi phàm, chính mình muốn thắng y cũng không phải chuyện dễ. Với công lực của bọn Liêu Vạn Lý Huyền Huyền tử làm sao thắng nổi đối phương? Chàng định cất tiếng cảnh cáo, sau nghĩ lại: “Họ đều là những nhân vật cường môn của môn phái, vai vế còn cao hơn mình, vậy cứ để tùy họ định đoạt!”

Nghĩ đoạn chàng không nói nhiều, chỉ lui sang bên đưa mắt nhìn Hà Ngọc Trì thấy nàng đang chăm chú nhìn mình như thầm nói.

Quả nhiên Liễu Tồn Trung đã đoán trúng. Bổng nghe thấy ba đại hán vận kinh trang hô hoán ồm tỏi. Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn thấy nhân vật mạo danh bỗng nhảy vọt lên trên không tả thủ cuốn

lên, hữu thủ phát ngang, nhằm Chương Môn huyết của Huyền Huyền tử với Nhất Diệp đạo nhân tấn công tới.

Khi hai người lách mình tránh né, đột nhiên y cuốn người khom lưng chẳng khác nào một con thần ưng xông thẳng tới trước mặt ba kinh trang đại hán.

Ba đại hán kinh trang này là võ sư hộ viện của Lạc Gia môn, trên giang hồ chỉ được liệt vào hàng thứ hai, thì sao ngăn cản nổi đối phương.

Chỉ nghe thấy những tiếng lớp bắp nổi lên liên hồi. Hai người đứng ở phía trước đã bị đánh bắn ra ngoài hơn trượng, đầu vỡ toang máu tuôn ra như suối.

Mọi người giật mình kinh ngạc, thì tên nọ đã phóng mình chui lọt vào trong rừng.

Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liêu Vạn Lý định tung mình đuổi theo, đã nghe thấy Thiên Sơn thần ni thủng thủng nói:

- Ba vị bằng hữu chớ nên truy cản. Khu rừng rậm này rất nghiêm mật, đối phương đã chuẩn bị kỹ càng mới tới đây, tất nhiên phải sớm dọn sẵn đường rút lui, có đuổi theo cũng vô ích thôi.

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí, nói: - Đúng thế. Đối phương đã ẩn thân vào trong rừng thật khó lòng tìm kiếm thấy.

Ba người nghe nói đành ngừng chân lại. Nhất Diệp đạo nhân nói: - Nếu vậy chúng ta phải tìm Nạp Mộc Thượng Nhân báo cáo cho vị ấy biết.

Hoàng Diện Phong Cái sầm nét mặt lạnh lùng nói: - Tìm lão hòa thượng ấy làm gì? Y đâu có biết uống rượu, chỉ phá hỏng cuộc no say của lão khiêu hóa này.

Liều Tồn Trung xen lời nói:

- Tiểu đệ xin mời sư ca một chén rượu.

Hoàng Diện Phong Cái thích chí, vỗ đùi đen đét khen ngợi: - Tiểu sư đệ biết điều thật, chẳng trách lão sư ca này cứ luôn khen sư đệ là người tốt hoài.

Ông giơ ngón tay lên khoái trá cười hí hí khiến ai đều nhìn nhau bật cười. Liều Tồn Trung nói:

- Tiểu đệ mời rượu đã đành nhưng phải có một điều kiện. Hoàng Diện Phong Cái nháy nhòm người lên thè lưỡi nói: - Cái gì? Tiểu sư đệ muốn ăn hiếp lão sư ca này phải không? Liều Tồn Trung đáp:

- Tiểu đệ đâu dám thế. Chỉ muốn xin lão sư ca hãy gặp gỡ Nạp Mộc Thượng Nhân trước rồi chúng ta sẽ đi nhậu nhẹt sau.

Hoàng Diện Phong Cái trợn mắt nói: - Con sâu rượu trong bụng lão sư ca đang ngọ nguậy. Mẹ kiếp Phải cho nó xơi hai hũ rượu mới

được.

Liễu Tồn Trung nói:

- Đủ mười hũ, tiểu đệ cũng xin dâng đủ.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí rờ bụng, đáp: - Vậy thì còn gì bằng. Lão sư ca ưng thuận điều kiện của tiểu sư đệ đấy.

Thiên Sơn thần ni hỏi:

- Thượng Nhân hiện ở đâu?

Huyền Huyền tử đáp:

- Phật giá của vị ấy đã di động tới Phiến Phàn tự để nghe ngóng tin tức.

Thiên Sơn thần ni cùng Hoàng Diện Phong Cái đều không biết Phiến Phàn tự ở đâu nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, liền theo sau mọi người đi ngay.

Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì đứng đỉnh theo sau, cách xa mọi người tới hơn mười trượng, vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Hà Ngọc Trì nói:

- Đại ca giỏi quá, đã đoán trúng tên họ thế nào cũng tới tìm đại ca.

Liễu Tồn Trung hình như đang tư lự điều gì đó nên không hỏi đáp.

Hà Ngọc Trì lại tiếp:

- Hiện tại mọi người đều hay rõ mọi việc trước đây đại ca đều bị hàm oan hết.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca bị hàm oan, đó là sự vinh nhục của cá nhân, không có gì đáng nói. Điều đáng ngại là kẻ địch mưu trí đã đoán, chuyên dùng thủ đoạn phân hoa rẽ liễu khiến giới hiệp nghĩa đạo chúng ta phải chia năm xẻ bảy không còn hòa hợp nhau được, làm suy yếu lực lượng chống đối người Kim. Ngọc muội đã rõ Hộ bộ thượng thư Viên Tôn Kiệt là một người ái quốc thương dân, bị bọn gian tà đổ ky gán tội lên đầu ông ta, khiến toàn gia bị tru lục, tính mạng cũng suýt lâm nguy. Nếu chúng ta không khổ công theo đuổi cứu thoát ông ta, thì triều đình lại mất thêm một tay lương đồng trung can.

Hà Ngọc Trì nghe nói, cảm thấy tâm thần rất trầm trọng, vội hỏi:

- Thế đại ca định đoạt mọi việc ra sao? Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca tính giải quyết rất nhiều việc. Hà Ngọc Trì chỉ trông mong Liễu đại ca sẽ tâm sự với mình. Ngờ đâu Liễu Tồn Trung chỉ luôn luôn tâm sự an nguy của triều đình. Nàng lộ vẻ không vui, phụng phịu nói:

- Có việc gì đâu mà giải quyết lắm thế ?

Liễu Tồn Trung đáp: - Ngọc Trì muội làm sao rõ được việc đại sự quốc gia. Đại quân của người Kim đang xâm lấn khắp nơi, các văn

quan trong triều đình đều chủ trương cắt đất cầu hòa. Hôm nay dâng cho địch năm thành, ngày mai lại mười thành. Thử hỏi nửa mảnh giang sơn gấm vóc của chúng ta sẽ còn lại được bao nhiêu? Chúng ta sinh làm người của Đại Tống, chẳng lẽ cứ trừng mắt đứng yên mà nhìn ngoại nhân tới xâm lăng quê cha đất tổ? Chẳng thà bị một thương, một mũi đao giết chết tại chiến trường còn hơn là sống trộm một cách tủ nhục.

Hà Ngọc Trì giậm chân, nói: - Tiểu muội không muốn đại ca chết. Một khi đại ca tử nạn, tiểu muội làm sao mà sống nổi?

Liễu Tồn Trung hơi sửng sốt, vì nghe ý nghĩa câu nói của Hà Ngọc Trì thì trong tâm của nàng đã sớm in sâu hình bóng của chàng.

Chàng cảm thấy vừa hân hoan, nhưng lại vừa khó nghĩ khôn tả. Vì thật ra cho tới bây giờ, thân thể của Liễu Tồn Trung rất mơ hồ. Từ nhỏ, chàng được bang chủ Lữ Di Hạo của Cái Bang nuôi dưỡng cho tới khi trưởng thành. Mà Lữ Di Hạo chưa từng thổ lộ cho Liễu Tồn Trung nửa câu về thân thể của chàng, chỉ giảng dạy việc đại nghĩa quốc gia dân tộc.

Vì vậy Liễu Tồn Trung với một bầu nhiệt huyết chỉ luôn nghĩ đến nhiệm vụ gánh vác giang sơn của người trai thời loạn, mà gạt bỏ chuyện cá nhân của mình sang một bên.

Lúc này chàng nghe thấy Hà Ngọc Trì nói như vậy bất giác thở dài đáp:

- Đại ca chỉ nói thí dụ vậy thôi, chứ làm sao mà chết được. Hà Ngọc Trì đi sát bên chàng. Liễu Tồn Trung cảm thấy mùi hương thơm như lan như xạ bay vào mũi, khiến chàng như ngất ngây, vội tỉnh tâm thần nói:

- Cái chết có khi nặng như núi Thái Sơn, có lúc nhẹ tựa lông hồng. Nhưng dù sao ai cũng phải chết một lần, có khác nhau là chọn cái chết có giá trị. Cái chết mà oanh oanh liệt liệt mới không hổ thẹn với tiền nhân.

Hà Ngọc Trì không vui, nói: - Thôi, đại ca đừng luôn miệng nói chết với chóc nữa. Họ đã đi xa lắm rồi đấy.

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn, thấy lão sư ca theo sau mọi người khoảng mấy chục thước, vội đề khí đuổi theo.

Thì ra Phiến Phàn tự ở tận cùng của Thiên Bình cốc. Hình dáng của ngôi chùa chẳng khác gì một cánh buồm, diện tích rất nhỏ, lâu nay không có hương hỏa, đến cả hòa thượng trụ trì cũng chẳng thấy. Có lẽ là một ngôi chùa bỏ hoang phế từ lâu. Nhưng tám bảng treo trước cửa đề ba chữ Phiến Phàn tự vẫn lờ mờ nhận ra được.

Nạp Mộc Thượng Nhân ngồi xếp bằng tròn trên một chiếc bồ đoàn.

Hoàng Diệm Phong Cái, Thiên Sơn thần ni, Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liêu Vạn Lý các người đều lần lượt ngồi xuống. Liêu Vạn Lý ngừng đầu lên, thấy Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì đã tới nơi, liền chấp tay, nói:

- Liễu đại hiệp, xin mời ngồi xuống đây. Liễu Tồn Trung vội chấp tay hoàn lễ, đáp không dám, đoạn chàng từ từ ngồi xuống.

Hà Ngọc Trì le lưỡi, nói: - Ôi chà ! Sao ở đây dơ dáy thế này! Thiên Sơn thần ni bỗng quát bảo:

- Ngọc Trì, trước mặt các vị tiền bối đây, sao mi cứ ăn nói bậy bạ hoài thế

Hà Ngọc Trì nghe sư phụ quát mắng, bảo các người có mặt tại đây đều là tiền bối, bất giác nàng bực mình nghĩ bụng:

“Hừ! Hừ! Sư phụ chẳng biết gì cả, những người này tuy nom đạo mạo ra đáng tiền bối lắm mà chỉ được nổi ỷ chúng hiếp cô đánh Liễu đại ca đến thọ trọng thương”.

Nếu lại nghĩ đến tình cảnh ở trong bụi cỏ gặp con đại xà bất giác lại càng tức giận thêm. Nhưng vì có mặt sư phụ tại đó, nên nàng không dám nói năng gì nữa.

Nhất Diệp đạo nhân gượng cười nói: - Vị nữ hiệp đây là lệnh đồ của Thần Ni đấy ư? Thiên Sơn thần ni chấp tay đáp:

- Chính thế.

Huyền Huyền tử nói: - Lệnh đồ nom mặt rất quen, dường như mỗ đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Hà Ngọc Trì nguýt đôi phương một cái, tựa hồ như rất chán ghét.

Liêu Vạn Lý bỗng vỗ thanh hậu bối đao, xen lời:

- Ô ! Vị nữ hiệp hình như là vị thư sinh công tử đã đi cùng với Liễu đại hiệp vừa mới đây.

Hà Ngọc Trì không sao nhịn được, “hừ” nhạt đáp: - Còn phải nói nữa. Suýt tí nữa thì tôi đã bị táng mạng dưới thanh Hậu bối đao của lão già hung ác người rồi.

Nhất Diệp đạo nhân bỗng tỉnh ngộ nói: - Đúng rồi. Chẳng trách thư sinh công tử nọ lại am hiểu Thiên Sơn kinh công. Thì ra là vị cô nương đây đã hóa trang.

Ngừng giây lát, lão bỗng cảm thấy ăn năn hối lỗi vô hạn, liền quay sang nói với Liễu Tồn Trung:

- Liễu đại hiệp chớ nên ghi nhớ tới chuyện đáng tiếc đã qua, nhất thời bản đạo quá phần nộ che lấp cả lý trí, nên mới có những hành động quá đáng ấy. Nhưng đó chỉ là một sự vô tâm, vậy đại hiệp chớ nên trách cứ.

Liêu Vạn Lý nói:

- Tuy gọi là vô tâm nhưng việc sai lầm vẫn đắc tội, Liễu đại hiệp phán đoán ra sao?

Liễu Tồn Trung chấp tay cười đáp:

- Việc quá khứ coi như là xong, chúng ta chớ nên đề cập tới nữa.

Hoàng Diện Phong Cái bỗng trợn mắt quát lớn:

- Thiên hạ này làm gì có chuyện dễ dãi như vậy. Các người không phân rõ trắng đen, đả thương tiểu sư đệ của lão khiêu hóa mỗ. Dù cho tiểu sư đệ bằng lòng xí xóa, lão khiêu hóa này cũng không chịu. Nghe lão ăn mày già nói như vậy, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, không dám thốt một lời.

Liễu Tồn Trung chỉ mỉm cười, ngồi yên bất động. Thiên Sơn thần ni sợ Hoàng Diện Phong Cái sẽ phá hỏng cục diện, vội xen lời:

- Lão khiêu hóa, tiểu sư đệ của lão đã khoan nhân đại lượng, bằng lòng xí xóa hết mọi chuyện, sao lão lại có dạ nhỏ nhen như thế?

Hoàng Diện Phong Cái oang oang nói: - Không nhỏ sao được. Y cũng chẳng nhận tội là gì? Vừa nói, lão vừa đưa tay ra chỉ vào Liêu Vạn Lý.

Liêu Vạn Lý vội hỏi: - Thế theo ý lão khiêu hóa thì việc này bọn mỗ phải xử trí ra sao? Hoàng Diện Phong Cái trợn mắt quát:

- Còn phải nói nữa. Các người phải thỉnh tội với tiểu sư đệ mỗ bằng cách mời nhậu nhẹt. Lão khiêu hóa mỗ sẽ là người đứng làm trung gian hòa giải. Mẹ kiếp, chỉ tốn cho lão khoảng mười hũ rượu là cùng.

Hoàng Diện Phong Cái vừa dứt lời mọi người đều bật cười ha hả.

Liêu Vạn Lý vỗ tay, cười đáp:

- Mỗ xin tán thành! Tán thành!

Thiên Sơn thần ni cũng thở hắt ra. Bà ta biết rõ Hoàng Diện Phong Cái không phải là người dễ chọc ghẹo. Nếu làm cho lão nổi giận thì mấy người đây không tránh được nếm mùi khổ sở.

Liễu Tồn Trung biết rõ sư ca chỉ hay đùa cợt thiên hạ, nên từ đầu chỉ cười chảnh chảnh đứng bên ngoài khoanh tay mỉm cười.

Lúc bấy giờ mọi vấn đề lại đặt trọng tâm vào nhân vật cao thủ giả mạo Liễu Tồn Trung. Người này là ai, sao lại có công lực thâm hậu như ông ấy?

Mọi người đều chỉ ước đoán mò chứ không ai dám xác định thân phận đối phương.

Liễu Tồn Trung thấy mọi người đã an tọa, liền chấp tay, vái khắp một vòng nói:

- Thừa các vị tiên bối, văn bối lần này mạo muội tiến vào Thiên Bình

cốc nguyên vì có một nhiệm vụ chuyển đạt tới chư vị. Vừa may lại có mặt cả Thần Ni tiền bối với lão sư ca, nên sự tình lại càng dễ dàng hơn.

Hoàng Diệm Phong Cái hỏi: - Tiểu sư đệ, việc gì thế Có hệ trọng chẳng? Liễu Tồn Trung thờ dài, đáp:

- Cái Bang của chúng ta đã bị hủy diệt. Hoàng Diệm Phong Cái giật mình thất kinh. Các người có mặt tại đó càng ngạc nhiên khôn tả.

Liêu Vạn Lý là người đầu tiên không sao nhịn nổi, liền hỏi:

- Ai hủy hoại Cái Bang?

Liễu Tồn Trung liền thuật rõ từ đầu chí đuôi một lượt rồi tiếp:

- Vãn bối được chỉ thị của Thi Huyền trưởng lão tới đây để thông tin cho các đại môn phái. Ngờ đâu kẻ địch lại đi trước một bước tàn phá Tôn Hán Điện với Cửu Chân cung vu oan giá họa cho vãn bối, khiến cho giới hiệp nghĩa đạo võ lâm nghi kỵ chia rẽ để chúng được hưởng lợi ngư ông.

Ngừng giây lát chàng lại nói tiếp: - Cho tới nay Mạc Nam lão ma, Tôn Kha Ba, Thiên Diệm Yêu Hồ đều bị Thông Thiên Hiểu mua chuộc, nên thực lực của địch nhân chúng ta không thể xem thường. Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liêu Vạn Lý các người đều đưa mắt nhìn nhau, mặt lộ vẻ nghiêm trọng, không thốt một lời.

Hà Ngọc Trì vẫn còn căm hận chương môn Hành Sơn phái Huyền Huyền tử đã dùng kiếm đả thương Liễu đại ca, nên cố ý bêu xấu đối phương trước mặt mọi người, liền nói:

- Không riêng gì bọn Tôn Kha Ba, mà cả đệ nhất kiếm thủ Hành Sơn phái cũng bán mình cho Đông Doanh.

Hoàng Diệm Phong Cái bỗng gở thanh Đả cầu bỗng xuống mặt đất, trầm giọng hỏi:

- Diệt nhị, việc này có thật không?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Diệp nữ đâu dám nói ngoa.

Thế rồi nàng kể lại việc bọn Diêm Vương Kiếm Từ Cận, Thất Sát Thủ Túc Xá Ngô câu kiếm Tuyết Tiêm Phong tới hành thích Ngụy Thắng như thế nào cho mọi người nghe.

Hoàng Diệm Phong Cái nói: - Ô! huyền Huyền chương môn, đây là do lão không nên không phải. Thân làm chương môn sư huynh mà chẳng dạy dỗ môn hạ chặt chẽ để Từ Cận dẫn đường cho chó nòi giáo cho giặc.

Lão ăn mày cứ nhớ mình có cây trúc trượng đánh chó nên quen miệng hay dùng câu chó trong ngôn ngữ.

Mọi người tuy buồn cười thầm nhưng không ai dám để lộ ra ngoài

mặt.

Hà Ngọc Trì không biết cấm kỵ gì cả, xen lời cười nói: - Bá bá khiêu hóa, dẫn đường cho hổ chứ đâu có phải dẫn đường cho chó?

Hoàng Diên Phong Cái cười hi hí, đáp: - Chó với hổ cũng thế thôi, có gì lạ đâu. Nạp Mộc Thượng Nhân từ đầu chí cuối vẫn chưa hề cất tiếng nói, lúc này thấy Huyền Huyền tử lâm vào tình cảnh khó khăn, liền chấp tay xen lời:

- A Di Đà Phật! Từ thí chủ chưa trút sạch nghiệp chướng đó là chuyện riêng của cá nhân. Nếu y tự biết ăn năn hối cải, bề khổ vô bờ, quay đầu lại sẽ thấy bến ngay.

Thiên Sơn thần ni nghe đồ đệ cương đề cập tới chuyện Ngụy Thắng không biết tình hình sau đó ra sao liền hỏi:

- Rồi Ngụy Thắng được ai cứu giúp? Bà ta biết rõ với tài năng non nớt của đồ đệ quyết không thể nào cứu thoát được Ngụy Thắng. Hà Ngọc Trì đáp:

- Ông ta được một gã vệ binh mặt vàng cứu thoát.

Nàng vừa thốt xong câu ấy, mọi người đều kinh ngạc vô cùng, Nhất Diệp đạo nhân hỏi:

- Một gã vệ binh thì làm sao cứu nổi Ngụy Thắng?

Hà Ngọc Trì liền đem chuyện gã vệ binh mặt vàng chỉ một chưởng đã đánh chết Tuyết Tiêm Phong, dọa Từ Cận với Túc Xá phải bỏ chạy như thế nào.

Mọi người nghe xong đều thất kinh, đưa mắt nhìn nhau. Nạp Mộc Thượng Nhân động lòng, hỏi:

- Người đó là ai thế?

Mọi người ngồi thừ ra, không ai giải đáp được. Liễu Tồn Trung không dám chậm trễ, vội nói: - Theo suy đoán của văn bối, thì trừ giáo chủ Tây Vực Hỏa Thần giáo, không ai có một công lực mạnh mẽ đến thế.

Chàng vừa nói dứt, bọn Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liêu Vạn Lý không hẹn mà cùng thất thanh kêu ồ một tiếng.

Nạp Mộc Thượng Nhân cũng hơi sửng sốt, không còn bảo trì được sự trấn tĩnh như trước.

Vì ba chục năm trước đây, việc các nhân vật Trung Nguyên liên minh tới Tây Vực giáo nghiệm võ, ấn tượng như vẫn còn trước mắt. Hỏa Thần giáo chủ chưa hề lộ diện, mà các nhân vật Trung Nguyên đã bị thảm bại trở về.

Hồi ấy Nạp Mộc Thượng Nhân là trưởng lão giám viện thay mặt cho Thiếu Lâm tự, nên sau khi thất bại, ông ta cảm thấy ngoài trời có trời, người giỏi còn có người giỏi hơn, võ học thật bao la chẳng khác

gì bề cả.

Vì vậy, ông ta tự cảm thấy bản lãnh của mình hãy còn rất thấp kém liên tu khổ luyện nội kinh. Tuy ba chục năm nay, Nạp Mộc Thượng Nhân đã khác hẳn khi xưa nhưng ông ta tiến bộ, đối phương cũng tinh tiến vượt mức.

Nếu quả thật Hỏa Thần giáo chủ lần này đích thân tới Trung Nguyên tất nhiên phải có mưu đồ gì rất trọng đại.

Thiên Sơn thần ni cũng cảm thấy việc này rất nghiêm trọng. Hoàng Diện Phong Cái thì đôi lông mày bạc nhú lại, trái hần với thái độ hay cười cợt hàng ngày, cất tiếng hỏi:

- Tiểu sư đệ vì sao lại đoán người nọ chính là Hỏa Thần giáo chủ?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Vì tiểu đệ đã gặp gỡ lão ở dưới Ma Trảo hàn đầm. Thiên Sơn thần ni bỗng tỉnh ngộ, nói:

- Lão khiêu hóa có nhớ lần ấy chúng ta tới hàn đầm, phá hoại việc vớt Bối Diệp kinh của Hỏa Thần giáo chủ không?

Hoàng Diện Phong Cái giơ tay gỡ mái tóc rối bù nói: - Thì ra cả chiếc hàn đầm lợi hại ấy cũng không làm khó dễ nổi Hỏa Thần giáo chủ.

Dứt lời lão lại hỏi: - Tiểu sư đệ hãy kể lại tình cảnh ở dưới hàn đầm như thế nào cho mọi người nghe đi?

Liễu Tồn Trung liền kể đại khái tình hình mình đã chỉ cho Hỏa Thần giáo chủ lấy Bối Diệp kinh, giao đấu với con Lục trảo hà mô rồi Hỏa Thần giáo chủ lén thoát khỏi hang động ra sao cho mọi người nghe. Quần hùng nghe xong, Nạp Mộc Thượng Nhân miệng niệm Phật hiệu không ngừng.

Hoàng Diện Phong Cái cười híp mắt, nói: - Lão ni cô, có lẽ lão Hỏa Thần giáo chủ vào Trung Nguyên phen này để tìm chúng ta tiết hận cũng nên.

Thì ra ngày nọ Túy hòa thượng cùng Tiểu Hắc, Trần cô nương gặp gỡ Hoàng Diện Phong Cái ở ngôi miếu đồ rồi Xuyên Địa Thủ Trần Tứ cùng ghé lại đó báo cáo việc Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ bị Tôn Kha Ba ném xuống hàn đầm, miếng Mặc Ngọc trong người bị Ngũ Hành Đội Hỏa Thần giáo cướp mất.

Hoàng Diện Phong Cái đau lòng khản tả định kiếm Tôn Kha Ba trả thù. Sau Túy hòa thượng liền góp ý bảo việc tìm kiếm Tôn Kha Ba thanh toán cứ tạm dẹp sang bên cũng không muộn, hiện tại hãy nghĩ cách đối phó với Hỏa Thần giáo, một khi chúng có khối Mặc Ngọc trong tay.

Thế rồi ông ta liền đem chuyện ở trong Tuyết cốc gặp Bát Long Tôn

Giả thọ trọng thương, trước khi chết có giao cho mình cuốn Bối Diệp kinh của Thiên Trúc.

Tôn Giả còn nói Hỏa Thần giáo chủ quyết chiếm được cuốn kinh thư ấy, và khuyên ông ta nên chú tâm nghiên cứu. Sau khi mai táng Bát Long Tôn Giả, ông ta học hỏi được một chiêu công phu duy nhất của Bối Diệp kinh, thì tin tức đã bị loan truyền ra ngoài giang hồ. Hỏa Thần giáo chủ liền phái Lục Hỏa sứ giả với Ngũ Hành Đội tìm kiếm cướp đoạt. Rồi sau trận giao đấu ở ven hàn đầm, Túy hòa thượng vì vượt qua hàn đầm, không ngờ lại đánh rơi cuốn Bối Diệp kinh xuống đáy nước. Vì vậy Túy hòa thượng mới đoán Hỏa Thần giáo chủ khổ công truy tầm. Mặc Ngọc, mục đích duy nhất là để xuống dưới hàn đầm kiếm cuốn Bối Diệp kinh. Nếu muốn ngăn trở Hỏa Thần giáo chủ chỉ còn cách tới hàn đầm ẩn phục sẵn đợi chờ. Đương thời hai người thương lượng kỹ lưỡng rồi tới rủ Thiên Sơn thần ni cùng đi.

NỬA CÔI SƠN HÀ

Hồi 10(a)

HOA PHÚC CÙNG ĐƯỜNG

Thần Ni Phi Thân Đánh Đổ Đại Thụ

Hồi trên đã nói Hỏa Thần giáo chủ trước khi tới hàn đầm lấy Bối Diệp kinh đã suy tính kỹ lưỡng. Lão dự liệu các cao thủ nhất đẳng Trung Nguyên hay tin thế nào cũng mai phục gần hàn đầm, nên việc lão lo lắng duy nhất là sau khi xuống hàn đầm, đối phương sẽ làm đứt sợi dây Khổng long sách, khiến lão không trở lên được, sẽ chôn thân dưới đáy nước.

Vì vậy, lúc lão sai thuộc hạ cột sợi dây Khổng Long sách vào thân cây đại thụ đã hỏi mượn loại Vô sắc hóa cốt của Bách Độc giáo rải rắc khắp xung quanh cây đại thụ, phạm vi rộng tới mười trượng, bất luận người hay vật bén mảng tới đều chết ngay tại chỗ.

Hỏa Thần giáo chủ ước lượng cây đại thụ nọ to đến hai người ôm mà sợi Khổng Long sách dù cho lợi khí thần vật sắc bén tới đâu cũng không thể làm thương tổn được. Trừ việc đã phái mười hai tên giáo sĩ bảo vệ xung quanh lại còn được rắc đầy Hóa cốt phấn thì không một người nào tiến tới gần cây đại thụ được.

Hỏa Thần giáo chủ bố trí như vậy, có thể nói rất chu đáo. Duy có điều lão không ngờ khinh công của Thiên Sơn thần ni độc bộ thiên

hạ, hơn nữa công lực của bà ta lại thâm sâu khôn lường. Hồi trên đã thuật rõ giữa lúc Hỏa Thần giáo chủ ở trong vách động hàn đàm đánh Liễu Tồn Trung hôn mê bất tỉnh, đột nhiên nghe thấy bên ngoài động có tiếng ùm rất lớn dường như một vật nặng nề rớt xuống đáy đầm. Lão liền chạy ra ngoài động xem sao liền phát giác thi thể mấy tên giáo sĩ rơi xuống nước và cả cây đại thụ lẫn sợi Khổng Long sách cũng bị đánh rớt xuống theo.

Thì ra hôm ấy Túy hòa thượng, Hoàng Diện Phong Cái, Thiên Sơn thần ni ba người khi tới hạn đàm ngăn cản Hỏa Thần giáo chủ dọc đường bỗng gặp gỡ Hồng tiêu đầu, người duy nhất sống sót trong thảm họa Viễn Dương phiêu cuộc.

Khi Hồng tiêu đầu biết rõ ba người định tới ngăn cản Hỏa Thần giáo chủ lấy cuốn Bối Diệp kinh liền nổi hào khí theo ba người cùng đi. Khi tới hạn đàm mười hai giáo sĩ Hỏa Thần giáo liền xông tới chặn lại. Tuy bọn giáo sĩ thân thủ bất phàm, nhưng đâu phải là địch thủ của bọn Hoàng Diện Phong Cái với Túy hòa thượng, nên chỉ trong nháy mắt đã có một số giáo sĩ bị đánh chết, rớt xuống dưới đầm.

Hồng tiêu đầu tham công, không biết lợi hại, liền xông thẳng về phía đại thụ, định cởi sợi dây Khổng Long sách xuống. Không ngờ vừa giẫm vào phạm vi của Hóa Cốt phần liền ngã lặn ra đất.

Hoàng Diện Phong Cái định nhảy tới tiếp cứu, Túy hòa thượng đã vội kêu gọi:

- Lão khiêu hóa chớ có vọng động !

Hoàng Diện Phong Cái ngạc nhiên ngừng chân lại, liền thấy thi thể của Hồng tiêu đầu tan dần, giấy lát sau đã biến thành một vũng máu tươi.

Túy hòa thượng nói: - Quanh đây đã được rải thuốc kịch độc. Thần Ni có biết đó là loại chất độc gì không?

Thiên Sơn thần ni chấp tay đáp:

- Thiện tai! Thiện tai! Theo sự suy đoán của bản ni, thì Hồng tiêu đầu đã trúng phải Hóa cốt phần của Bách Độc giáo.

Hoàng Diện Phong Cái sửng sốt nói:

- Ôi chà! Lợi hại thật! Quả nhiên danh bất hư truyền. Suýt tí nữa thì lão khiêu hóa này đã biến thành một vũng máu tươi rồi.

Túy hòa thượng đưa mắt xem xét tình hình một lượt rồi nói:

- Hỏa Thần giáo chủ tính toán cặn kẽ thật. Chúng ta muốn đánh đổ cây đại thụ này thật không phải chuyện dễ.

Hoàng Diện Phong Cái gượng cười, nói:

- Bằng hữu họ Hồng, hôm nay bạn đã thế mạng cho chúng ta, làm

một con ma oan khuất. Sang năm cũng vào ngày này, chúng ta sẽ tới hương quả cho bạn được yên tâm siêu thoát. Lão Thần Ni này, nếu đánh đổ cây đại thụ, lão khiêu hóa tự tin có thể làm được, nhưng phát động kinh ở trên không thì phải nhờ tới Thần Ni.

Thiên Sơn thần ni chấp tay, nói: - A Di Đà Phật! Bần ni cũng không dám chắc làm nổi hay không đành thử thách một phen xem sao.

Lúc bảy giờ mười hai giáo sĩ bảo vệ Hỏa Thần giáo chủ đều đã bị kết liễu tính mạng. Cây đại thụ nọ cách Thiên Sơn thần ni khoảng mười lăm trượng, chỉ thấy Thần ni bỗng mím chặt môi, đỉnh đầu có những làn khói trắng lơ mờ tỏa ra, hai cánh tay không có gió trướng phồng lên như cái trống. Bỗng Thần Ni hét lớn một tiếng “Lên!”.

Chỉ thấy hai chân bà ta từ từ rời khỏi mặt đất, thân mình dâng cao dần cách mặt đất đến sáu bảy thước.

Đó chính là khinh công bí quyết độc môn của phái Thiên Sơn gọi là Ngự khí phi hành, nếu đạt tới cảnh giới cao thêm một mức thì chẳng khác gì những nhân vật thần tiên trong truyền thuyết vẫn thường nhắc tới.

Khi thân hình Thần Ni lên cao bảy thước, đột nhiên bà ta chuyển người lướt thẳng về phía cây đại thụ nhanh như điện chớp. Tiếp theo đó bà ta bỗng thốt “Đi!”.

Chỉ nghe thấy những tiếng rảng rác, cây cổ thụ lớn như thế mà bị chường kinh của Thần Ni đẩy cho gãy lìa, rớt xuống hàn đầm.

Hoàng Diện Phong Cái vỗ tay khen ngợi: - Hảo công phu! Lão khiêu thật bội phục! Bội phục! Tiểu sư đệ có ở dưới hàn đầm cũng không đến nỗi bị tử hủ, tịch mịch.

Mọi người đều tưởng Hỏa Thần giáo chủ đã chôn thân dưới hàn đầm ngày nọ, nay nghe Liễu Tồn Trung thuật lại, mới biết ở dưới hàn đầm còn có một động đạo có thể thoát thân được.

Hoàng Diện Phong Cái nói: - Theo sư đệ nói, thì chắc lão Hỏa Thần giáo chủ xuất hiện ở Trung Nguyên đại khái là vì báo thù mà tới.

Thiên Sơn thần ni trầm ngâm không đáp. Nạp Mộc Thượng Nhân miệng niệm Phật hiệu, xen lời:

- Thiện tai! Thiện tai! Nếu quả thật Hỏa Thần giáo chủ vì báo cừu mà tới thì phen này võ lâm lại nổi sát nghiệp, máu tanh vùng vãi khắp nơi. A Di Đà Phật!

Hoàng Diện Phong Cái hỏi: - Tiểu sư đệ vì sao biết được gã vệ binh mặt vàng là Hỏa Thần giáo chủ?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Tiểu đệ theo sự mô tả của Ngọc Trì cô nương mà phán đoán.

Tuyết Tiêm Phong là đệ nhị kiếm thủ của Yên Sơn phái, vệ binh mặt

vàng chỉ khẽ đánh ra một chưởng đã khiến cho Tuyết Tiêm Phong không biết cả tránh né. Trong vòng hai chiêu dọa nạt Diêm Vương Kiếm Từ Cận cùng Thất Sát Thủ Túc Xá phải kinh hoàng bỏ chạy. Lão Từ Cận đã có biệt hiệu là đệ nhất cao thủ của Hành Sơn phái... Nói tới đây, Liễu Tồn Trung chợt cảm thấy mình lỡ lời, Huyền Huyền tử là chưởng môn của phái Hành Sơn, trước mặt ông ta, mình lại bảo Từ Cận là đệ nhất cao thủ của phái ấy, thật có khác gì bĩ mặt đối phương, hơn nữa lại còn nói gã vệ binh chỉ sử dụng có hai chiêu đã dọa cho Từ Cận phải kinh hoàng bỏ chạy. Như vậy thử hỏi Hành Sơn phái có mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa?

Chàng đưa mắt liếc nhìn Huyền Huyền tử, thấy mặt ông ta lộ sắc thẹn thùng cúi đầu xuống, Liễu Tồn Trung cảm thấy bất an, vội đổi giọng nói tiếp:

- Những chuyện khác không cần đề cập tới, chỉ riêng việc Túc Xá có ngoại hiệu là Thất Sát Thủ công phu quyền chưởng cực kỳ lợi hại, tiểu đệ đã từng thử thách với lão rồi.

Huyền Huyền tử đang thấp thỏm bỗng nghe thấy Liễu Tồn Trung nói đã giao đấu với Túc Xá hèn thuận miệng hỏi:

- Liễu đại hiệp đấu với Túc Xá được bao nhiêu chiêu? Theo bản đạo biết công lực của Túc Xá còn thua kém Từ Cận xa.

Câu hỏi này lão định lấy lại sĩ diện, nghĩ thầm: “Liễu Tồn Trung người tất nhiên không phải là địch thủ của Túc Xá. Như vậy làm gì có tư cách bình phẩm đến Từ Cận”.

Chỉ thấy Hoàng Diệm Phong Cái cười híp mắt nói: - Huyền Huyền tử chưởng môn chớ nên xem thường. Túc Xá là cái quái gì mà đem so sánh với tiểu sư đệ? Liễu Tồn Trung vội ngắt lời:

- Túc Xá quả danh bất hư truyền, tại hạ thật bội phục Bội phục!

Chàng không nhắc nhở tới chuyện dùng âm kinh khiến Túc Xá phải khiếp hãi, sợ Huyền Huyền tử mất mặt.

Huyền Huyền tử liền nói: - Đương nhiên rồi. Túc Xá có võ công tuy không bì kịp Từ Cận, nhưng cũng không phải là kém cỏi.

Thiên Sơn thần ni bỗng hỏi: - Liễu đại hiệp chỉ bằng những lý lẽ trên mà đoán gã vệ binh mặt vàng nọ là Hỏa Thần giáo chủ hay sao?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đó chỉ là một trong những nguyên nhân.

Nhất Diệp đạo nhân hỏi: - Thế còn nguyên nhân nào nữa? Liễu Tồn Trung đáp:

- Khi văn bối trong hang động dưới hàn đàm đã từng lãnh giáo võ học của Hỏa Thần giáo chủ.

Chàng vừa thốt xong chỉ thấy Huyền Huyền tử nhếch mép cười

nhật.

Nhất Diệp đạo nhân mặt lộ đầy vẻ nghi ngờ. Thiên Sơn thần ni có cặp mắt rất sắc bén tinh tường, đã nhận ra đôi người của Liễu Tồn Trung lấp lánh thần quang, phảng phất ẩn tàng một nội lực vô cùng vô tận, tuy không tin tưởng hoàn toàn lưng cũng không nói là chàng đã nói ngoa. Duy có Hoàng Diện Phong Cái là hoàn toàn tin tưởng, liền thích thú cười hi hí hỏi:

- Tiểu sư đệ đã lãnh giáo võ học của Hỏa Thần giáo chủ rồi ư ? Thắng hay bại? Tiếc thay, lão sư ca lại không có duyên được dự khán trận đấu ấy.

Nhất Diệp đạo nhân không sao chịu nổi, xen lời: - Lão khiêu hóa chớ nên tăng bốc sư đệ quá như thế. Coi chừng ngồi cao lại té nặng đấy.

Huyền Huyền tử cười nhạt, lạnh lùng nói: - Lão khiêu hóa, chúng ta cũng còn là những người có mặt mũi tiếng tăm trên giang hồ, có tăng bốc cũng nên giới hạn một chút.

Hoàng Diện Phong Cái cả giận nói: - Tăng bốc cái cóc khô gì. Nếu không phải tiểu sư đệ mỗ thắng Hỏa Thần giáo chủ, thì vì sao lão phải lén lút đào tẩu ra khỏi động đạo?

Kỳ thật Hoàng Diện Phong Cái cũng chỉ nói cứng ngoài miệng chớ lão cũng không rõ vì sao Hỏa Thần giáo chủ lại bỏ đi.

Thiên Sơn thần ni cũng cảm thấy Hoàng Diện Phong Cái nói có chút quá đáng, sợ mích lòng những nhân vật có mặt tại nơi đó, vội cất tiếng hỏi Liễu Tồn Trung:

- Xin Liễu đại hiệp hãy cho biết Hỏa Thần giáo chủ võ học tới mức nào? Và khi động thủ với thiếu hiệp lão sử dụng chiêu số ra sao? Câu hỏi này của Thiên Sơn thần ni chính là điều mà mọi người muốn biết vì võ công của Hỏa Thần giáo chủ ra sao cho tới nay vẫn là

một vấn đề mơ hồ. Các nhân vật Trung Nguyên, trừ Bát Long Tôn Giả vì cuốn Bối Diệp kinh mà đã giao đấu với Thiên Hỏa thập nhị thức của lão, thì chưa một ai nom thấy mặt mũi Hỏa Thần giáo chủ ra sao.

Ngày nọ Bát Long Tôn Giả tới phó ước ở Tây Vực, đã giao ước Hỏa Thần giáo chủ đôi bên thi thố trong vòng một ngàn chiêu. Hỏa Thần giáo chủ dùng Thiên Hỏa thập nhị thức, Bát Long Tôn Giả sử dụng Bối Diệp kinh từ chiêu thứ nhất đến chiêu thứ tư cứ uyển chuyển vận dụng, mãi đến một ngàn chiêu đôi bên vẫn ngang tay.

Sau Bát Long Tôn Giả phải sử dụng tới chiêu thứ năm mới chiếm được thượng phong và đó cũng là chiêu thứ một ngàn lẻ một.

Bối Diệp kinh có tất cả sáu chiêu. Một nhân vật ỗ công xuất phàm nhập hóa như Bát Long Tôn Giả cũng chỉ học hỏi được tới năm chiêu, không đủ năng lực luyện tập chiêu cuối cùng. Cho nên khi Thiên Sơn thần ni hỏi về võ công của Hỏa Thần giáo chủ, ai nấy đều im hơi lặng tiếng lắng tai nghe.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Lúc tại hạ với lão giao đấu, đôi bên chưa hề tiếp xúc với nhau trên hai chưởng, mà hễ kinh lực vừa va chạm nhau nếu lão không thất kinh lui về phía sau thì tại hạ bị chưởng phong của lão đánh bắn vào vách động.

Chưởng thế của lão hư hư ảo ảo giống hệt như Hà cô nương mô tả, có lẽ chính là Thiên Hỏa thập nhị thức.

Liễu Tồn Trung thản nhiên kể lại việc trên, nhưng mọi người quanh đó đều trở mặt há hốc miệng ra nghe như say như mê.

Nhất Diệp đạo nhân cười thầm, nghĩ bụng: - Với một tiểu tử như ngươi, làm gì có đủ tư cách giao đấu với Hỏa Thần giáo chủ, mà cũng khoác lác, coi trời bằng vung.

Huyền Huyền tử lạnh lùng nói: - Liễu đại hiệp, theo lời nói của đại hiệp thì Hỏa Thần giáo chủ phải kiêng nể đại hiệp vài phần. Bằng không thì lão đã chẳng hoảng hốt thối lui?

Câu hỏi này của lão vừa dứt. Nhất Diệp đạo nhân đã cười nhạt luôn mồm. Hà Ngọc Trì chau môi, nói:

- Vị đạo trưởng này cười gì thế? Không tin hay sao?

Nhất Diệp đạo nhân đáp:

- Bàn đạo quả có chút hoài nghi, vì nếu đúng như trên, thì chắc mọi người ở đây đều không phải là đối thủ của Liễu đại hiệp.

Hà Ngọc Trì bĩu môi, đáp: - Người khác thì tiểu nữ không kể, chứ các vị có mặt ở đây dù có liên tay cũng chẳng thắng nổi Liễu đại ca. Dứt lời, nàng đưa tay ra chỉ vào mặt Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liêu Vạn Lý, không còn coi mấy lão vào đâu cả, có ý sỉ nhục cực độ.

Thiên Sơn thần ni vội đứng dậy, quát bảo: - Ngọc Trì không được nói bậy. Các vị đạo trưởng đây đều là chưởng môn của một môn phái. Mi là bậc tiểu bối, sao dám vô lễ như thế.

Thiên Sơn thần ni sợ bọn Huyền Huyền tử quá xấu hổ sẽ nổi giận nên vội trách mắng đồ đệ.

Bọn Huyền Huyền tử đã biến sắc mặt, đang định phát tác, bỗng nghe thấy Thiên Sơn thần ni quát mắng như trên, đều ngồi yên bất động, mắt chỉ để lộ sự phẫn nộ.

Thiên Sơn thần ni chấp tay nói: - A Di Đà Phật! Tiểu đồ còn nhỏ dại

các vị đạo trưởng chớ nên trách cứ.

Nhất Diệp đạo nhân gượng cười đáp: - Không sao! Không sao ! Bàn đạo cũng đã rõ tánh nét của lệnh đồ rồi.

Hà Ngọc Trì lại nói: - Tiện nữ nói không phải hay sao? Sáu vị đã liên tay tấn công Liễu đại ca, đại ca vẫn không hề trả đũa, mà đạo kiếm của các vị cũng không chạm tới vạt áo của Liễu đại ca.

Thiên Sơn thần ni trợn mắt, quát mắng: - Câm mồm ! Liễu Tồn Trung chả thọ trọng thương là gì? Hà Ngọc Trì cầm hận bọn Huyền Huyền tử vô cớ đã thương Liễu đại ca. Nàng chỉ rình hễ có cơ hội là phát tiết, nay nghe sư phụ quát mắng lại càng không sao nhịn nổi, liền tiếp:

- Chính vì họ đã thương Liễu đại ca không nổi, mới xông tới định giết chết đệ tử. Liễu đại ca vừa bảo vệ đệ tử vừa không chịu xuất thủ phản công nên mới bị thọ thương. Các vị hãy tự vấn lương tâm xem

có đáng hổ thẹn hay không? Bọn Nhất Diệp đạo nhân nghe nói chỉ đưa mắt nhìn nhau mặt thẹn thùng, xanh mét như chàm đỏ.

Thiên Sơn thần ni không ngờ sự việc lại như trên, nhất thời không sao nói năng gì được!

Hoàng Diện Phong Cái rất thương mến vị tiểu sư đệ này, nghe Hà Ngọc Trì nói như vậy lửa giận nổi lên bùng bùng, chống mạnh Đà cầu bồng quát tháo:

- Mấy lão già chó chết cật lớn bắt nạt nhỏ, ỷ nhiều hiếp ít đã thương tiểu đệ của mỗ. Lão khiêu hóa này phải đòi cho được món nợ ấy.

Nhất thời cục diện trở nên căng thẳng vô cùng. Liễu Vạn Lý tính rất nóng nảy, thấy lão khiêu hóa ngổ ý khiêu chiến cũng không chịu lép, đứng bật dậy rút luôn thanh Hạo bích đao ra.

Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử tự biết không phải là đối thủ của Hoàng Diện Phong Cái, nhưng cũng đành rút binh khí ra giờ lên ngang ngực thủ thế.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói: - Tuyệt lắm! Tuyệt lắm? Tất cả cùng tiến lên một lúc đi! Bỗng nghe thấy Nạp Mộc Thượng Nhân niệm Phật hiệu xen lời: - Thiện tai! Thiện tai! Tranh cường hiếu thắng tự tạo sát nghiệp, làm thương tổn tới tôn chỉ ngã Phật từ bi. Liễu Tồn Trung có nằm mơ cũng không sao ngờ được sự tình lại vỡ lẽ như vậy, vội đứng dậy nói:

- Lão sư ca chớ có hiểu lầm. Tiểu sư đệ thọ thương là vì học nghệ không tinh, chẳng nên oán trách được ai. Nếu chư vị đạo trưởng đây không hạ thủ lưu tình thì tiểu đệ đã sớm bị mất mạng rồi.

Vừa rồi, chàng vừa quay sang bọn Huyền Huyền tử, Liễu Vạn Lý,

Nhất Diệp đạo nhân nghiêng mình thi lễ một vòng, tiếp:

- Văn bối rất cảm ơn tha chết của chư vị. Thứ cho văn bối không biết lấy gì đền đáp.

Hoàng Diện Phong Cái giờ tay lên gãi mớ tóc bù rối, nói: - Tiểu sư đệ đừng đánh lừa mỗ. Sư đệ đã thọ thương một cách đường đường chính chính hay là vì không trả đũa?

Liễu Tồn Trung đáp: - Lão sư ca, nếu tiểu đệ không chống đỡ thì làm gì còn tính mạng tới lúc này. Tiểu đệ chỉ còn non kém, đối với cách thức cao siêu của quý vị chưởng môn chống đỡ không nổi nên mới trọng thương. Huống hồ các vị đạo trưởng đây đã bị tên Liễu Tồn Trung giả mạo làm cho sự nghiệp tan nát, đồng môn bị giết hại một cách thê thảm. Giữa lúc nóng giận chỉ tưởng tiểu đệ chính là kẻ cừu nhân không đội trời chung nên mới xuống tay hạ thủ. Đó là việc đương nhiên, ai cũng có thể hành động như vậy. Lúc ấy vì người nhiều, chiêu thức trao đổi quá nhanh, Ngọc Trì cô nương đã không nhìn thấy rõ đó thôi.

Nói xong chàng đưa mắt liếc nhìn Hà Ngọc Trì thấy nàng đang trợn mắt nhìn mình có vẻ tức giận.

Liêu Vạn Lý không ngờ Liễu Tồn Trung lại rộng lượng như vậy, không nhớ tới hận cũ, trong lòng rất khâm phục, giờ ngón tay cái lên ca ngợi:

- Liễu đại hiệp, hôm nay Liêu mỗ mới cảm thấy mình sống không gọi là uống. Đồi mât thịt này đã nhận biết được đại hiệp là một người anh hùng cái thế, chẳng trách mỗi khi giang hồ đề cập tới tên Liễu Tồn Trung, ai ai cũng để lộ vẻ kính ngưỡng.

Liêu Vạn Lý nói xong, Nhất Diệp đạo nhân với Huyền Huyền tử cũng nhận thấy vừa rồi mình đã có những lời lẽ quá đáng với chàng, đều cảm thấy bất an, không hện mà cũng đồng thanh nói:

- Liễu đại hiệp đã không nhớ tới hận cũ, bản đạo xin đa tạ. Dứt lời cả hai đều chấp tay thi lễ với Liễu Tồn Trung. Hoàng Diện Phong Cái vốn tính nết rất hảo sảng, thấy mọi người đối với tiểu sư đệ mình tôn kính như vậy khoái chí cười hi hi luôn mồm, chân tay múa loạn xạ nói:

- Như vậy mới phải chứ. Bảo tiểu sư đệ mỗ bản lĩnh tầm thường, mỗ là kẻ thứ nhất cương quyết phản đối!

Ngừng giây lát, ông ta lại hỏi: - À, tiểu sư đệ bảo Cái Bang làm sao? Đã lâu lão sư ca chưa trở về tổng đàn, không biết tình thế hiện nay như thế nào?

Huyền Huyền tử cướp lời, đáp: - Lão khiêu hóa không nghe thấy giang hồ đồn đại hay sao? Họ bảo Cái Bang đã tuyển lựa tân bang

chủ. Liễu Tồn Trung là gian tế, đạo tặc hái hoa.

Hoàng Diện Phong Cái phùng mồm trợn mép, quát: - Nói bậy ! Ai dám bảo tiểu sư đệ mỗ là đạo tặc hái hoa nào? Huyền Huyền tử cười đáp:

- Lão khiêu hóa hãy nghe mỗ nói đã. Đó đương nhiên là do Đông Doanh vu oan giá họa cho Liễu đại hiệp, khiến đại hiệp không có nơi an thân trên chốn giang hồ.

Hoàng Diện Phong Cái gãi đầu sồn sột, cười hi hí, nói: - Chuyện đó lão khiêu hóa mỗ làm sao biết được. Lão ăn mày suốt ngày ngụp lặn trong rượu thịt, rồi lại lăn ra ngủ khoèo. Mẹ kiếp làm gì có thừa thì giờ lý đến những quỷ quyệt vu oan giá họa đấy. À tiểu sư đệ, hãy nói cho lão sử ca biết, cục diện của Cái Bang sau này như thế nào? Liễu Tồn Trung đáp:

- Sau khi tiểu đệ thoát hiểm, từ hàn đàm trở về Cái Bang, nguyên muốn phục mệnh cùng bang chủ lão nhân gia, dọc đường liền nghe thấy người đồn đại: Liễu Tồn Trung đã chôn thầy dưới hàn đàm, Cái Bang đang cử hành việc tuyển chọn tân bang chủ. Tiểu đệ chưa kịp về Cái Bang thì tân bang chủ đã được tuyển lựa xong. Các đại sự trong bang đều do một tay Vương Hữu trưởng lão chủ trì.

Hoàng Diện Phong Cái nói: - Lão Vương Hữu Sao bang chủ lại để cho y chủ trì một viện trong bang? Thi Huyền trưởng lão ở đâu?

Liễu Tồn Trung bồng đầu lòng đáp:

- Thi Huyền trưởng lão đã bị giam lỏng. Tình cảnh của bang chủ thì rất mơ hồ. Cái Bang đã bị các nhân vật Đông Doanh khống chế.

Hoàng Diện Phong Cái bồng nhảy dựng người lên, quát hỏi: - Vì sao tình cảnh của Lữ Di Hạo lại mơ hồ?

Hoàng Diện Phong Cái với bang chủ Cái Bang Lữ Di Hạo có mối thâm tình đã lâu, nhưng Hoàng Diện Phong Cái không giữ chức vụ gì trong Cái Bang cho nên đôi bên khi gặp nhau đều xưng hô bằng tên tục rất thân mật chứ không theo nghi lễ Cái Bang.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đó là tiểu đệ đã được Thi Huyền trưởng lão cho biết như vậy.

Hoàng Diện Phong Cái “à” lên một tiếng, bồng lại hỏi:

- Tiểu sư đệ chả nói Thi Huyền trưởng lão bị giam lỏng là gì? Y làm cách nào mà thông tri cho sư đệ biết được? Liễu Tồn Trung đáp:

- Thi Huyền trưởng lão tuy bị giam lỏng, nhưng vẫn có biện pháp liên lạc với tiểu đệ.

Chàng liền kể những ám hiệu cùng phương cách liên lạc cho Hoàng Diện Phong Cái nghe.

Hoàng Diệm Phong Cái nóng nảy nói: - Thế còn bọn Trì Bát Nhược, Hóa Duyên, Vô Cực đâu cả rồi? Sao đâu mất hết?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Các vị ấy không có ở trong bang.

Hoàng Diệm Phong Cái hỏi tiếp: - Thế họ đi đâu?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Mấy vị trưởng lão ấy đều là cựu bằng hữu của bang chủ, dù có đao kề cổ cũng quyết không thay lòng đổi dạ, nhưng thấy đại cuộc đã biến chuyển, đành tạm thời ẩn náu. Một để nghe ngóng tin tức bang chủ, hai cố giữ lấy thân để chờ ngày thanh lý cửa ngõ.

Hoàng Diệm Phong Cái la ó om sòm: - Bây giờ mà còn lẩn tránh cái nổi gì nữa? Tên Vương Hữu dám cả gan tạo phản, ăn cơm quốc gia thờ ma Thát Đát. Ta là kẻ thứ nhất thì không buông Thi Huyền trưởng lão cho hấn. Nào, tiểu sư đệ mau đứng dậy theo lão ca đi ngay.

Liễu Tồn Trung hỏi:

- Lão sư ca định đi đâu?

Hoàng Diệm Phong Cái chống mạnh cây Đả cầu bổng nói: - Còn phải hỏi nữa. Lão sư ca sẽ dùng cây Đả cầu bổng này xông thẳng vào Cái Bang đập chết tươi tên Vương Hữu ngay tại chỗ.

Liễu Tồn Trung vội ngăn cản:

- Lão sư ca chớ nên làm thế.

Hoàng Diệm Phong Cái quát hỏi: - Sao lại không được! Dù cho là đầm rồng hang hổ cũng chẳng ngăn trở được lão. Hừ hừ! Tên khốn kiếp quy đầu Vương Hữu trưởng lão hãy đợi lão nhi này tới lấy thủ cấp.

Liễu Tồn Trung nói: - Xin lão ca hãy ngồi xuống nghe tiểu đệ nói đã.

Hoàng Diệm Phong Cái thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Còn nài cái cóc chết gì nữa! Đi ngay! Chẳng cần phải nói lời thôi cho mất thì giờ!

Liễu Tồn Trung lại nói:

- Lão sư ca làm như vậy chỉ là cái dưng của kẻ thất phu.

Hoàng Diệm Phong Cái trợn mắt quát hỏi: - Sao lại gọi là cái dưng kẻ thất phu? Hành động văn vẻ của các người chỉ làm hỏng hết đại sự.

Liễu Tồn Trung gượng cười nói:

- Lão sư ca chớ trách cứ, vì giữa lúc khẩn cấp tiểu đệ đã có lời mạo phạm.

Hoàng Diệm Phong Cái cười hí hí, nói: - Lão sư ca đâu có trách cứ gì tiểu sư đệ. Nhưng việc này làm cho lão nhi tức giận đến sôi gan không sao chịu nổi. Nên không để cho mỗ đi tắt lửa giận sẽ công

tâm mà chết.

Liễu Tồn Trung nói:

- Vương Hữu trưởng lão đã bố trí sẵn cạm bẫy đợi lão sư ca trở về.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

- Tiểu sư đệ đừng có đánh lừa ta. Làm sao tiểu sư đệ lại biết được Vương Hữu trưởng lão đã bố trí sẵn cạm bẫy?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đó là vì Thi Huyền trưởng lão đã phái người thông báo cho tiểu đệ biết. Vị ấy nói:

- Vương Hữu trưởng lão hãi sợ nhất là lão sư ca, mà cũng xem thường nhất là lão cư sa.

Hoàng Diện Phong Cái nghe nói, giơ tay lên gãi đầu bù tóc rồi ngơ ngác hỏi:

- Thế là nghĩa lý gì? Đã hãi sợ còn coi thường ta, mẹ kiếp! Tên quý đầu rùa ấy... điên rồi chăng?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Không phải lão điên, mà rất hữu lý.

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả, nói:

- Bậy bạ! Bậy bạ! Cả tiểu sư đệ cũng hồ đồ nốt. Tiểu sư đệ hãy nói ra xem vì sao đã rất hãi sợ lại còn coi thường?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Vương Hữu trưởng lão hãi sợ Chấn Thiên tâm pháp của lão sư ca. Đả cẩu bổng không tay địch thủ.

Hoàng Diện Phong Cái cười nói: - Điều này kể cũng hữu lý đấy.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Còn điều mà lão coi thường chính là cái nét nóng như lửa, cái dũng kẻ thất phu của lão sư ca. Y nói: “Đối phó với Hoàng Diện Phong Cái thật chẳng khác gì chơi đùa với đứa trẻ nít lên ba tuổi”, lấy tính mạng của lão sư ca dễ như lấy đồ trong túi.

Hoàng Diện Phong Cái nhảy dựng dậy, hừ nhạt luôn mồm, hậm hực nói:

- Tên Vương Hữu ấy là cái quái gì, sao dám xem thường lão ăn mày già này? Ta nhất định phải gặp hắn, để xem lão già này có phải là đứa trẻ nít lên ba chẳng.

Suy nghĩ giây lát, lão lại tiếp: - Tiểu sư đệ, lão sư ca không cần sư đệ đi cùng, vì như vậy sẽ ảnh hưởng tới thủ đoạn của lão nhi. Cứ để lão sư ca đi một mình là được rồi.

Liễu Tồn Trung hỏi:

- Lão sư ca định đi một mình thật ư?

Hoàng Diện Phong Cái cương quyết đáp: - Dĩ nhiên. Xưa nay lão đã

nói một thì không phải là hai. Dứt lời lão nhắc Đả cầu bổng, quay người đi luôn.

Mọi người thấy Hoàng Diên Phong Cái tính nét nóng nảy như vậy nhưng ai nấy không tiện lên tiếng khuyên bảo.

Thiên Sơn thần ni bổng nói: - Liễu đại hiệp, phen này lão khiêu hóa đi ắt thể nào cũng bị thất thố.

Nạp Mộc Thượng Nhân cũng lên tiếng nói: - A Di Đà Phật! Vừa rồi Liễu thí chủ dùng ngôn ngữ khinh thường khích bác lệnh sư ca là có dụng ý gì thể ?

Mọi người nghe nói mới chột vớ lẽ. Vừa rồi những lời của Liễu Tồn Trung nguyên là phương pháp khích tướng. Liễu Tồn Trung đáp:

- Không dám giấu Thượng Nhân, chính văn bối đã mạo muội dùng phương pháp ấy. Văn bối rất hiểu rõ tính nét của lão sư ca thật cương quyết, đã nói một là một chứ không thể là hai. Ông ta đã nhất định đi, có ngăn trở cũng bằng vô ích. Vì vậy mới phải dùng phương pháp ấy.

Nạp Mộc Thượng Nhân nói tiếp: - Vậy xin thí chủ nói rõ vấn đề cho mọi người cùng nghe. Liễu Tồn Trung đáp:

- Lão sư ca xưa nay rất nóng nảy, sơ hốt, hành sự không hề suy tính trước sau, nếu không cảnh tỉnh vị ấy, thể nào lão sư ca cũng tới tổng đàn tìm kiếm lão Vương Hữu, hậu quả không thể đo lường được. Hiện tại nói khích như thế tất nhiên thể nào vị ấy cũng đề cao cảnh giác hành sự thận trọng, sự an toàn do đó sẽ được tăng gia.

Nạp Mộc Thượng Nhân chấp tay khen ngợi: - Thiện tai! Thiện tai ! Liễu thí chủ quả nhiên thông tuệ cơ trí. Nhất Diệp đạo nhân bổng nói:

- Tuy là thế, nhưng lão khiêu hóa đơn thân mạo hiểm, mãnh hổ nan địch quần hồ. Điều đó cũng rất đáng ngại.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đạo trưởng nói rất phải. Văn bối đã quyết định đi theo sau ngay, ngấm ngấm hiệp trợ lão sư ca.

Hà Ngọc Trì nghe Liễu Tồn Trung định đi, nàng đưa mắt liếc nhìn sư phụ muốn nói lại thôi.

Thiên Sơn thần ni thấy cử chỉ ấy của nàng liền vớ lẽ ngay cười hỏi:

- Ngọc Trì muốn đi cùng Liễu đại ca phải không?

Hà Ngọc Trì vội gật đầu ngay. Thiên Sơn thần ni lộ nụ cười bí ẩn nói tiếp:

- Nếu đi theo Liễu đại ca thì con không được quấy phá đấy. Hà Ngọc Trì hân hoan đáp:

- Đệ tử xin tuân mệnh.

Liêu Vạn Lý vừa rồi hiểu lầm Liễu Tồn Trung, trong lòng rất hối hận, luôn tìm cơ hội hiệp trợ chàng, vội nói:

Liễu đại hiệp đi phen này nhân cô thể đơn, Liễu mỗ không thể yên tâm được. Chi bằng chúng ta cùng đi tới đó, tốt xấu gì cũng có người giúp đỡ một tay.

Nhất Diệp đạo nhân đưa mắt liếc nhìn Liêu Vạn Lý, rồi lại liếc trộm Hà Ngọc Trì, rồi mới xen lời:

- Nếu tất cả cùng kéo đi ồ ạt, mục tiêu dễ bị lộ liễu. Vậy chúng ta nên để Liễu đại hiệp với Hà Ngọc Trì cô nương đi trước rồi sẽ theo sau tiếp ứng mới là thượng sách.

Liêu Vạn Lý thấy ánh mắt của Nhất Diệp đạo nhân, chợt tỉnh ngộ, nói:

- Chính thế. Nếu đi nhiều người, thể nào cũng bị lộ hình tích mà nên để Liễu đại hiệp với Ngọc Trì cô nương đi trước thì hơn.

Hà Ngọc Trì đứng cạnh đó cũng hội ý mỉm cười. Liễu Tồn Trung không hiểu tâm ý của họ ra sao, nên chàng không tiện nói nhiều, vội chấp tay bái biệt mọi người rồi cùng Hà Ngọc Trì rời khỏi Phiến Phàn tự, trực chỉ tổng đàn tiến phát.

Ra khỏi Thiên Bình cốc, cả hai cùng đi theo đại lộ, đường đi rất nhiều ngã ba, bờ ruộng tung hoành. Hà Ngọc Trì nói:

- Liễu đại ca, đường này đi tới tổng đàn ư? Liễu Tồn Trung đáp:

- Có lẽ thế.

Chàng giơ tay ra chỉ về một con đường ở mé Tây. Hà Ngọc Trì nói:

- Sao lại có lẽ! Là đúng hay sai phải đích xác chứ. Nếu đi lầm đường thì hỏng bét đấy.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Cứ đi một đoạn rồi tìm đường hỏi thăm là biết ngay.

Hai người chậm rãi tiến bước. Chỉ thấy sơn lãnh liên miên, chứ không thấy thôn xóm gì cả. Mặt trời đã dần dần lặn về Tây. Gió núi thổi lồng lộng. Hà Ngọc Trì phụng phịu trách móc:

- Sự làm lỡ này là do đại ca không cẩn thận, đi sai cả đường. Hiện tại trước mặt không có khách điểm, sau lưng không có thôn xóm, đến khi trời tối thì biết làm thế nào?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Chúng ta hãy đi tiếp đoạn nữa xem đã.

Hai người lại tiếp tục tiến thẳng nhưng sau một đoạn đường dài vẫn không thấy có khói lửa, nhà cửa gì cả.

Bấy giờ trời đã tối om. Phía viễn sơn mây đen kéo tới đầy trời. Liễu Tồn Trung nghĩ thầm:

“Trên trời mây đen đang ùn ùn kéo tới gió mỗi lúc một mạnh, đó là điềm một trận mưa to sắp sửa đổ xuống. Ta cần phải tìm ngay nơi trú mưa mới được.”

Liễu Tồn Trung đưa mắt đảo dác nhìn tứ phía, chỉ thấy những vách núi nhấp nhô, làm gì có nơi nào để tạm trú ẩn, duy bên mé tả có một khu rừng rậm rạp. Liễu Tồn Trung liền nói:

- Chúng ta hãy tới khu rừng kia nghỉ ngơi giây lát. Hà Ngọc Trì mặt đỏ bừng, đáp:

- Chui vào trong rừng nghỉ ngơi ? Không, tiểu muội...Liễu Tồn Trung nói:

- Hiền muội chớ hoài nghi. Nếu chúng ta đi qua nơi đây, lát nữa sẽ không còn nơi trú chân đây.

Hà Ngọc Trì bẽn lèn, phụng phịu đáp: - Tiểu muội không chịu đâu.

Liễu Tồn Trung thở dài, nói:

- Không chịu sao được. Nơi đây không có khách điếm hoặc thôn xóm nào, thì đành phải ngộ biến tòng quyền chứ.

Hà Ngọc Trì đỏ bừng mặt, thốt: - Đại ca xấu lắm!

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi: - Ngu huynh xấu gì đâu?

Hà Ngọc Trì ngượng ngịu cúi đầu xuống, mân mê vạt áo, tim đập thình thịch.

Liễu Tồn Trung không hiểu rõ tâm lý của nàng ra sao, khẽ giơ tay ra đặt lên vai Hà Ngọc Trì, thất thanh la lớn:

- Ôi chao! Hồng bét! Hiền muội mắc chứng bệnh gì mà người nóng hổi, tim đập mạnh như thế? Nơi đây không có thầy lang, biết làm sao bây giờ?

Hà Ngọc Trì nghe chàng nói như vậy, tim càng đập mạnh hơn như trống làng, cúi gằm đầu không đáp.

Liễu Tồn Trung quan tâm hỏi:

Ngọc Trì muội đau đấyư ? Bị bệnh phải không?

Hà Ngọc Trì lắc đầu lia lịa, đáp:

- Không. Tiểu muội đâu có bị bệnh.

Liễu Tồn Trung thở dài, nói:

- Hiền muội đừng lừa dối đại ca. Tim của hiền muội đập rất gấp. Mau vào trong rừng kia ngay, nếu chậm không kịp đâu.

Hà Ngọc Trì trố mắt hỏi: - Chậm không kịp, thế là nghĩa lý gì? Liễu Tồn Trung đáp:

- Hiền muội thật không rõ ?

“Trời đất, làm sao mình biết chàng ta định giờ trò gì?” Nghĩ đoạn, nàng liền nói:

- Đại ca không nói tiểu muội làm sao biết rõ được. Liễu Tồn Trung

bật cười nói:

- Đúng vậy, đại ca quả thiệt hồ đồ. Đại ca chỉ mới nghĩ đến chứ chưa nói với hiền muội, chả trách hiền muội lại không hay biết. Hà Ngọc Trì như ở trên mây xanh rớt xuống, ngờ ngác hỏi: - Đó là việc gì thế?

Liễu Tồn Trung giơ tay ra chỉ về phía sau, nói:

- Đằng kia mây đen đang ùn ùn kéo tới. Giây lát sau, thể nào trời cũng đổ xuống một trận mưa lớn, nếu chúng ta không vào trong rừng ẩn tránh mưa thì ẩn núp vào đâu bây giờ.

Hà Ngọc Trì thở hắt ra, cảm thấy những ý nghĩ bậy bạ của mình vừa rồi thật tức cười, liền đáp:

- Nếu vậy chúng ta phải tới đó tránh mưa ngay.

Hai người liền thi triển khinh công, chỉ trong nháy mắt đã tới khu rừng nọ.

Hai người đưa mắt nhìn thấy khu vườn ấy rất âm u nghiêm mật. Lúc ấy trời đã tối mù mịt, trong rừng giơ tay ra không nhìn thấy năm ngón.

Hà Ngọc Trì bỗng khiếp sợ, cứ theo sát bên cạnh Liễu Tồn Trung.

Chàng bỗng ngửi thấy mùi hương thơm như lan như xạ thoang thoang bay vào mũi, bỗng nghe thấy Hà Ngọc Trì khẽ thốt:

- Đại ca, tiểu muội sợ lắm.

Liễu Tồn Trung cười hỏi: - Ngọc muội là Thiên Sơn nữ hiệp còn sợ cái nỗi gì? Hà Ngọc Trì đáp:

- Đại ca không rõ, trong rừng này tối om như thế nhất định có đại xà, tiểu muội sợ lắm.

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói:

- Rắn thì có gì đáng sợ. Chỉ một cái đá cũng đủ khiến chúng chết ngay tại chỗ rồi.

Hà Ngọc Trì run giọng nói: - Làm sao mà đá được? Nếu đại ca đá nó, nó sẽ cuốn chặt lấy chân ngay. Như thế sợ chết đi được.

Liễu Tồn Trung cười nói:

- Rắn vốn sợ người. Nếu hiền muội không làm gì nó, thì nó phong bao giờ cắn hiền muội. Hơn nữa, một khi hiền muội đá vào chỗ nhược nó sẽ mềm nhũn làm sao còn cựa cựa được.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Nếu vậy đại ca không sợ rắn ư? Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca chẳng sợ gì cả, chỉ sợ mỹ nhân mà thôi. Hà Ngọc Trì phùng má, nói:

- Hừ ! Đại ca giấu cợt tiểu muội phải không? Dứt lời, nàng vung quyền đánh ra luôn.

Liễu Tồn Trung cố ý không tránh né.

Chỉ nghe thấy bộp một tiếng, quyền của Hà Ngọc Trì đã đánh trúng đầu vai chàng. Liễu Tồn Trung kêu la om sòm:

- Ái chà ! Đau quá! Đau quá !

Hà Ngọc Trì biết chàng định giễu cợt mình. Bộp bộp nàng lại đánh thêm hai quyền nói:

- Đáng kiếp! Ai bảo đại ca dám chọc ghẹo tiểu muội. Liễu Tồn Trung cười nói:

- Sự thật là thế, chứ đại ca chọc ghẹo Ngọc muội bao giờ? Hà Ngọc Trì lại giơ quyền lên đánh tiếp.

Lần này Liễu Tồn Trung không chịu đòn nữa, vội lách người tránh sang bên, quyền của Hà Ngọc Trì liền đánh hụt vào chỗ trống không ngay.

Nàng không chậm trễ, tả hữu quyền từ dưới đánh ngược lên, linh xảo phiêu hốt cực độ.

Liễu Tồn Trung cố ý bỡn cợt, đợi tới khi quyền của Hà Ngọc Trì sắp đánh trúng đích, chàng mới nhẹ nhàng nghiêng mình tránh.

Hành động ấy của chàng càng làm cho Hà Ngọc Trì nổi tính hiếu thắng, chân hơi di động, lại đánh tiếp một quyền.

Liễu Tồn Trung liền lướt sang bên hai thước. Lúc bấy giờ trong rừng tối đen như mực, bỗng nền trời có ánh chớp nhoáng lên, tiếng sấm chuyển ầm ầm, cuồng phong thổi lá cây rơi lả tả.

Liễu Tồn Trung vội nói:

- Mưa tới nơi đây. Mau tìm gốc cây ẩn tránh đi.

Thừa lúc ánh chớp chiếu sáng rực. Liễu Tồn Trung đã nom thấy cách đó không xa có một cây đại thụ rất lớn, tới hai người ôm, gốc cây có một chỗ lõm sâu vào, vừa đủ để hai người ẩn núp.

Cả hai vừa chạy tới nơi, mưa liền đổ xuống như thác lũ, cuồng phong lồng lộng, cành lá rơi tơi tả.

Mưa đổ xuống mặt đất, tạt vào người khiến cả hai ướt đầm như chuột lột.

Hai người cùng núp trong hốc cây, da thịt nam nữ cọ sát đôi bên đều có cảm giác thích thú một cách lạ lùng.

Cũng may lúc bấy giờ bốn bề tối om, có đối diện cũng không nhìn rõ đối phương, nên hai người đã tránh được sự ngượng ngùng, hổ thẹn.

Hà Ngọc Trì khẽ nói: - Liễu đại ca quen biết tất cả bao nhiêu bạn gái? Liễu Tồn Trung liền đáp:

- Ngọc muội thử đoán xem.

Hà Ngọc Trì vội nói: - Mười người phải không? Chín người... tám

người... bảy người đúng chẳng? Không phải hả? Thế sáu người... năm người.

Nàng nói luôn một hơi, vẫn không thấy Liễu đại ca trả lời. Trong bóng đêm, nàng cảm thấy dường như Liễu đại ca ghé sát miệng vào tai mình, thủ thủ:

- Một người.

Hà Ngọc Trì vội hỏi: - Ai thế?

Liễu Tồn Trung bật cười ha hả, đáp: - Đây là chuyện bí mật của đại ca, không thể công khai nói cho ai nghe được.

Hà Ngọc Trì dậm chân hờn dỗi nói: - Nếu đại ca không nói ra tiểu muội không chơi với đại ca nữa. Liễu Tồn Trung khẽ đáp:

- Hiện tại chưa phải lúc.

Hà Ngọc Trì khẽ hừ một tiếng quay đầu đi nơi khác. Liễu Tồn Trung đang định dỗ nàng, đột nhiên thấy có hai bóng đen xuyên vào rừng sâu.

Lúc này cơn mưa vẫn chưa ngớt, những cơn gió thổi ào ào, tiếng sấm sét vẫn vang động không ngừng.

Nếu Liễu Tồn Trung không có nội lực thâm hậu, thị lực sắc bén hơn người, thật khó lòng phát giác sự việc trên.

Chàng khẽ lay Hà Ngọc Trì, nói: - Có người đấy. Hà Ngọc Trì giật mình hỏi: Đại ca nhìn thấy ư?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ừ, hai kẻ dạ hành.

Hà Ngọc Trì khẽ nói: - Họ ở đâu?

Liễu Tồn Trung đáp: - Đi qua rồi. Có lẽ họ tìm nơi trú mưa. Lúc này Hà Ngọc Trì đang ẩn núp trong hốc cây ẩm áp cũng chẳng muốn di động sang nơi khác, liền nói:

- Mặc kệ họ, chúng ta cứ ẩn núp ở đây. Nước sông không phạm tới nước giếng là xong.

Liễu Tồn Trung nhắm mắt suy nghĩ giây lát, khẽ đáp:

- Thân hình hai người nọ trông rất quen mắt. Hiện muội cứ ở lại đây, để đại ca đuổi theo xem sao.

Hà Ngọc Trì khiếp hãi, kêu to: - Ôi chà! Tiểu muội sợ lắm. Liễu Tồn Trung cười hỏi:

- Ngọc muội sợ gì?

Hà Ngọc Trì run giọng đáp: - Tiểu muội sợ đại xà. Trong rừng này thể nào cũng có rất nhiều đại xà.

Liễu Tồn Trung lắc đầu gượng cười nói:

- Đại ca chỉ sợ hiện muội bị đau, không chịu nổi mưa gió, chứ gốc cây này làm gì có rắn với rết.

Hà Ngọc Trì không chịu đáp: - Không! Tiểu muội đi cùng với đại ca cơ. Liễu Tồn Trung nói:

- Nếu vậy cũng được.

Dứt lời, chàng buột ra khỏi gốc cây, theo phương hướng của hai dạ hành vừa rồi đuổi theo.

Hà Ngọc Trì thi triển khinh công “Đề Tung thuật” theo sát Liễu Tồn Trung, ra khỏi khu rừng mưa đã ngớt dần, ánh trăng bắt đầu lộ dạng nhưng nửa mảnh vẫn còn lẫn sau những đám mây mù.

Trong bóng đêm mông lung, bên ngoài rừng là một dãy núi liên miên bất tuyệt.

Liễu Tồn Trung mắt sáng như sao, dĩ nhiên thấy hai bóng đen trước mặt tiến vào sơn cốc. Chàng cả mừng, vội gia tăng thêm tốc lực, chỉ trong thoáng cái đã lướt tới cốc khải.

Dưới đáy cốc có một ánh lửa yếu ớt lấp lánh như mắt một con quỷ.

Liễu Tồn Trung vận mục lực nhìn khế nói với Hà Ngọc Trì:

- Dưới cốc có một gian nhà tranh, ánh lửa nọ từ cửa sổ hắt ra. Xem như vậy hai kẻ dạ hành nọ đã vào trong căn nhà ấy.

Hà Ngọc Trì hỏi: - Thế đại ca có định tới đó không? Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Làm như thế chỉ e quá lỗ mãng. Hiện tại chúng ta còn chưa biết hai người nọ là ai. Vậy Ngọc muội thủ giữ nơi đây để một mình đại ca tới đó tùy cơ hành sự.

Hà Ngọc Trì khế gật đầu. Liễu Tồn Trung nhún mình chỉ vài ba cái nhảy nhót đã tới gần căn nhà tranh nọ.

Liễu Tồn Trung nằm bất động trên mái ngói nghe ngóng hồi lâu.

Bỗng có tiếng khe khế nổi lên, cánh cửa hé mở, có hai bóng người nhanh nhẹn lách ra. Liễu Tồn Trung vừa nhìn thấy họ cơ hồ như suýt kinh ngạc la lên. Thì ra hai người nọ chính là Cát Đạt Tổ đại đệ tử của Thanh Hải Lạp Bột Tự Tôn Kha Ba, và Dương Cự Nguyên, đệ tử của Vô Trần đạo sĩ.

Liễu Tồn Trung đã gặp Dương Cự Nguyên một lần. Ngày nọ ở Thanh Sơn cơ Thái Bạch lâu Trần cô nương bị bọn áo xám cướp đi, Liễu Tồn Trung đuổi theo tiếp cứu bất ngờ dọc đường phát hiện Vô Trần với Tôn Kha Ba giảo nghiệm võ công. Theo Tôn Kha Ba nói thì Dương Cự Nguyên đã bị bại dưới tay nhị đệ đệ Sài Đạt Mộc của lão. Nữ đệ của Vô Trần là Tổ Tổ thì bị bại dưới tay tam đệ tứ Cổ Đạt Lạt. Đại đệ tử Cát Đạt Tổ của Tôn Kha Ba thì không có tay đối thủ.

Vô Trần bị Tôn Kha Ba dồn ép, đang vô kế khả thi, chợt phát giác Liễu Tồn Trung đang ẩn thân trên ngọn cỏ thụ liền cất tiếng gọi chàng xuống để so tài với Cát Đạt Tổ.

Vì thế Cát Đạt Tổ với Dương Cự Nguyên, Liễu Tồn Trung đều rất quen mặt. Hiện tại Liễu Tồn Trung có một mối thắc mắc lớn là Dương Cự Nguyên với Cát Đạt Tổ đứng trên cương vị đối địch, xưa nay chính tà vốn bất lưỡng lập, sao lúc này lại bỗng dưng đi cùng với nhau như vậy?

Liễu Tồn Trung vốn thường tự hào cơ trí hơn người, nhưng lúc này chàng đã cố moi óc suy nghĩ mà vẫn không sao hiểu rõ được vấn đề.

Chỉ thấy Cát Đạt Tổ đi trước, Dương Cự Nguyên theo sau, tiến ra ngồi lên hai chiếc ghế thấp. Bấy giờ mưa gió đã ngừng hẳn. Hai người tuy khẽ đàm luận, nhưng ở bên ngoài vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

Cát Đạt Tổ nói: - Cự Nguyên hãy suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời mỗ cũng chưa muộn. Dương Cự Nguyên đáp:

- Chẳng cần gì phải suy nghĩ kỹ nữa. Tiểu đệ xin ưng thuận ngay.

Cát Đạt Tổ cả mừng, thò tay vào lưng móc ra một cái bao nhỏ, nói:

- Đây này, chỉ cần Nguyên huynh chiếu theo đúng kế hoạch mà hành sự, bảo đảm sẽ thành công mỹ mãn.

Cự Nguyên hơi trù trù, rồi giơ tay ra đỡ lấy. Cát Đạt Tổ nói tiếp: - Mỗ chờ ở bên ngoài, Nguyên huynh làm xong việc cứ vỗ tay ra hiệu, mỗ sẽ tiếp ứng.

Dương Cự Nguyên khẽ gật đầu. Hai người đang định rời khỏi chỗ ngồi, Liễu Tồn Trung ở ngoài cửa sổ quan sát rất rõ ràng, chỉ sợ hai tên nọ ra tới cốc khẩu sẽ dụng đầu Hà Ngọc Trì làm hỏng hết đại sự. Vì vậy chàng chuyển mình nhẹ nhàng hạ chân xuống đất phóng thẳng ra cốc khẩu.

Chàng thấy Hà Ngọc Trì đang chau môi hậm hực đứng ở đó. Vừa lúc Liễu Tồn Trung chạy tới, nàng liền quay đầu đi nơi khác.

Thái độ này của nàng Liễu Tồn Trung rất quen thuộc Nhưng chàng cũng chẳng rõ nàng đang hờn giận ai, liền hỏi:

- Ngọc Trì muội lại hờn đối rồi phải không?

Hà Ngọc Trì chau môi, đáp:

- Nếu đúng thế thì tại sao? Tiểu muội đang giận đại ca còn ai nữa.

Liễu Tồn Trung cười ha hả, nói:

- Cô bé xinh đẹp, sao bỗng dưng lại giận đại ca như vậy?

Hà Ngọc Trì hậm hực đáp: - Còn phải hỏi nữa. Đi đâu mà lâu thế, khiến người ta đợi chờ đến nóng ruột.

Liễu Tồn Trung đang định kể rõ tình hình vừa rồi, đột nhiên thấy hai bóng đen đã lướt ra khỏi căn nhà tranh, chàng vội kéo tay nàng khẽ

nói:

- Đừng lên tiếng nữa, mau theo đại ca lại đây!

Rồi chàng lôi Hà Ngọc Trì tới ẩn sau một tảng đá lớn. Hà Ngọc Trì đang kinh ngạc đã thấy hai bóng đen từ dưới cốc xuất hiện, chỉ trong nháy mắt đã ra khỏi cốc khẩu.

Hà Ngọc Trì thầm phục Liễu đại ca rất tài ba, nếu không kịp thời kéo nàng lẩn tránh thì thể nào cũng bị hai bóng đen trông thấy.

Hà Ngọc Trì khẽ hỏi: - Liễu đại ca, hai bóng đen nọ là ai thế?

Liễu Tồn Trung đáp: - Trên đời này thật nhiều chuyện không thể nào ngờ trước được. Nếu không phải đích mắt đại ca thấy thì không thể tin đó là sự thật.

Hà Ngọc Trì vội hỏi tiếp: - Việc gì thế? Đại ca mau nói cho tiểu muội nghe đi? Liễu Tồn Trung đáp:

- Hai bóng đen nọ một là Cát Đạt Tố, đại đệ tử của Thanh Hải Lạp Bột Tự Tôn Kha Ba.

Hà Ngọc Trì nói: - Chính tên này đã từng đuổi theo chúng ta đại ca có nhớ không? Ngày nọ khi chúng ta cứu Viên đại nhân ở Lạc Nhạn cốc rồi ẩn núp trong bụi cỏ, gã chẳng cầm trường kiếm sáng quắc chém bừa vào bụi rậm là gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Việc ấy đại ca không nhớ rõ, nhưng đại ca giao đấu với gã nhiều lần. Vu Viên Công của gã không thể coi thường được.

Hà Ngọc Trì lại hỏi: - Thế còn bóng đen kia là ai? Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca vừa nói chuyện khó thấy chính bởi người này. Vì y không phải xa lạ, mà lại là Dương Cự Nguyên đệ tử của Vô Trần đạo sĩ.

Hà Ngọc Trì không biết Dương Cự Nguyên là ai nhưng đã từng gặp gỡ Vô Trần đạo sĩ biết ông ta là người đứng đầu nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ, một vị chí sĩ của võ lâm chính phái. Đệ tử của ông ta lại liên lạc với đệ tử của Tôn Kha Ba thật là một chuyện lạ lùng không thể tưởng tượng được.

Hà Ngọc Trì không tin hỏi lại: - Thật gã đó là Dương Cự Nguyên? Chắc đại ca nhận lầm người cũng nên?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Không thể sai được, trăm phần trăm là y.

Hà Ngọc Trì lại hỏi: - Nếu đúng vậy thì tại sao gã lại cùng đi với tên Cát Đạt Tố? Liễu Tồn Trung đáp:

- Việc không thể chậm trễ được. Chúng ta phải đuổi theo chúng ngay ắt sẽ rõ được chân tướng.

Hà Ngọc Trì cảm thấy việc này rất thích thú hân hoan tuân lời ngay.

Hai người khinh công tuyệt thế, theo hai bóng đen nọ rất xa, đường rồi quanh co khúc khuỷu đều theo các ngõ ngách nhỏ của vách núi mà đi. Mất quá nửa đêm, hừng đông đã dần ló dạng ở góc trời. Hà Ngọc Trì chăm chú nhìn về phía trước. Nàng đã có thể lờ mờ nhìn thấy bóng dáng của bọn chúng lưng đeo trường kiếm, mình mặc kinh trang màu xám tro.

Liễu Tồn Trung khẽ nói:

- Hiện tại trời đã sắp sáng, chúng ta chớ nên theo quá gần.

Hà Ngọc Trì vội đáp: - Dạ!

Cả hai đi chậm đại, tiếp tục theo dõi ở đằng xa.

Nơi đây bắt đầu xuất hiện thôn xóm. Nhưng người ở đó dậy rất sớm, đa số làm việc đồng áng.

Hai người đi thêm một đôi đường nữa thì tới một tiểu thị trấn. Thị trấn này tuy phố xá không nhiều nhưng có đủ trà lâu tửu quán rất náo nhiệt.

Liễu Tồn Trung thấy Cát Đạt Tổ với Dương Cự Nguyên vội vã bước vào trong một trà quán, chàng liền nói với Hà Ngọc Trì:

- Chúng ta cũng tới đằng kia mà dùng trà đi.

Chàng giơ tay ra chỉ vào một trà quán đối diện với căn cửa hai tên nọ. Hà Ngọc Trì bỗng hỏi:

- Đại ca đã thấy đối chưa? Liễu Tồn Trung đáp:

- Chúng ta cứ thủng thẳng ăn uống, đợi hai tên kia bước ra. Thế rồi hai người chậm rãi bước vào trong quán.

Liễu Tồn Trung đưa mắt về phía đối diện. Giây lát sau, đã thấy Cát Đạt Tổ với Dương Cự Nguyên hối hả bước ra, quẹo một khúc quanh tiến thẳng về phía Đông.

Liễu Tồn Trung vội móc bạc vụn ra trả, trà cũng chẳng uống, vội chạy theo sau theo dõi hai tên nọ.

Chàng thấy Cát Đạt Tổ với Dương Cự Nguyên dừng chân trước cửa một trang viện.

Trang viện ấy khí phái rất lớn, ngoài cửa có hai con sư tử đá ngồi ở hai bên. Hơn ba mươi hán tử ăn mặc theo lối tráng đinh, tướng tá rất vạm vỡ, gân cốt nổi lên cuộn cuộn, đứng tụ tập ở ngoài trang.

Nơi đây cách thị trấn khoảng nửa dặm, tên gọi là Mộc Bá Trấn. Liễu Tồn Trung năm trước đây khi xuống miền Nam đã đi qua nơi này nhưng không biết tòa trang viện này của ai?

Hà Ngọc Trì khẽ kéo tay áo Liễu Tồn Trung hỏi: - Đại ca, trang viện này lớn thật. Không biết chủ nhân là ai thế? Liễu Tồn Trung lắc đầu đáp:

- Đại ca cũng không rõ, đại khái có liên quan với Cát Đạt Tổ.

Chỉ thấy bọn hán tử ở bên ngoài bỗng tiến lên vây quanh Cát Đạt Tổ.

Cát Đạt Tổ đưa tay ra chỉ trở Dương Cự Nguyên, thế rồi bọn chúng liền hô hậu ủng kéo eả vào trong trang.

Trong cửa trang là một bãi cỏ rộng, chiếm một khoảng đất rất lớn. Tiếp đó là hai dãy phòng kiến trúc rất quy mô, phía giữa có chùa một con đường trải đá rộng rãi.

Tiến tới phía trước mặt có một cánh cửa hình vòng cung rất lớn.

Qua khỏi cửa ấy là gian đại sảnh.

Lúc ấy bên hành lang mé tả một lão già lướt ra, mặc quần áo nô bộc, đầu chít khăn, vừa thấy bọn hán tử liền hô hậu ủng Cát Đạt Tổ với Dương Cự Nguyên tới nơi, liền cung kính nói:

- Không hiểu hôm nay có luồng gió lạ gì mà thổi được Cát công tử tới đây?

Dứt lời lão nọ thái độ vẻ bợ đỡ cười nịnh luôn mồm. Cát Đạt Tổ liền nói với Dương Cự Nguyên:

- Dương huynh, vị này là Quách nhị bá, quản gia của Mộc đại trang chủ.

Dương Cự Nguyên liền tiến lên tương kiến. Lão quản gia được gọi là Quách nhị bá vâng dạ luôn mồm nói:

- Được diện kiến công tử, thật lão nhi có phúc lớn. Bay đâu mau đem trà nóng lên. Cát Đạt Tổ xua tay, nói:

- Khởi cần! Đoạn gã ghé vào tai lão già nói mấy câu rồi mới lớn tiếng tiếp:

- Quách nhị bá, vị Dương Cự Nguyên huynh đây chính là sư huynh của Tổ Tổ cô nương. Phiên nhị bá chỉ dẫn, để hai sư huynh muội được kiến diện.

Lão già họ Quách toét miệng cười, chấp tay, dẫn Dương Cự Nguyên tiến tới trước một căn phòng giờ tay chỉ vào bên trong, nói:

- Dương công tử, chính phòng này đây. Tiểu nhân xin cáo lui.

Dương Cự Nguyên đang định gõ cửa, bỗng nghe thấy giọng của Tổ Tổ nói:

- Ủa! Người có nhẩn giùm không? Cổ ca ca đâu, sao không dẫn chàng tới đây gặp tôi?

Giọng một phụ nữ đáp: - Cổ công tử là quý tôn của lão gia, ai dám đường đột với vị ấy Tổ Tổ nói:

- Nếu vậy, sao không dẫn Cổ ca ca tới đây. Và sao lại để chúng tôi được gặp nhau? Các người lòng dạ đều xấu xa hết.

Phụ nữ nọ nói: - Cô nương chớ tức giận. Lão gia chưa hạ mệnh lệnh, chúng tôi thân làm kẻ ăn người ở đâu dám hành sự bừa bãi.

Tổ Tổ giận dữ nói: - Bồn cô nương chỉ muốn người dẫn Cổ ca ca tới đây. Không cần tiến hành mệnh lệnh của lão gia gì cả.

Dương Cự Nguyên đứng ở bên ngoài nghe Tổ Tổ luôn miệng nhắc tới Cổ ca ca không biết đối phương là ai nhưng hiển nhiên phải là một nam tử lòng bông tê tái.

Tổ Tổ lén hạ sơn thì ra đã sớm có ý trung nhân. Chẳng trách xưa nay đối với mình không một chút thân thiết.

Nghĩ đoạn, lửa ghen bốc lên ngùn ngụt, đập cửa thành thành liên hồi. Thanh âm phụ nữ ở trong phòng hỏi vọng ra:

- Ai thế ?

Dương Cự Nguyên nói: - Sư muội, sư huynh tới đây.

Phụ nữ nọ hỏi:

- Cô nương, người gõ cửa có phải Cổ ca ca chăng? Tổ Tổ đã nghe ra đó là tiếng nói của Dương Cự Nguyên, liền mừng rỡ thốt:

- Dương sư ca đây ư? Sao lại tới đây được?

Tiếp theo đó, tiếng cửa phòng kèn kẹt, Tổ Tổ thò đầu ra, la lớn: - Ồ! Dương sư ca tới bao giờ thế?

Dương Cự Nguyên thấy sư muội từ khi cách biệt vẫn không có gì đổi khác vui vẻ hoạt bát như xưa, gã mừng rỡ nói:

- Sư muội sao lại ở đây, làm cho sư huynh tìm kiếm vô cùng khổ sở. Phụ nữ nọ thấy hai người là sư huynh muội, tất phải có nhiều chuyện hàn huyên, liền lặng lẽ bước ra ngoài, khẽ đóng cửa phòng lại.

Dương Cự Nguyên thấy trong trần thiết rất trang nhã, liền hỏi: - Sư muội sao lại tới nơi đây?

Tổ Tổ hừ nhạt đáp: - Ai thích tới đây bao giờ đâu ! Tiểu muội bị chúng bắt đem tới đây chứ!

Dương Cự Nguyên hỏi tiếp: - Thế ai bắt sư muội đem tới đây? Tổ Tổ đáp:

- Có ma quỷ mới biết được là ai. Dường như bọn chúng rất đông thì phải.

Dương Cự Nguyên đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi tiếp: - Nơi đây không có ai ngăn trở, sao sư muội không bỏ đi? Tổ Tổ hừ nhạt, đáp:

- Ai bảo tiểu muội không muốn rời khỏi chỗ này? Tiểu muội với Cổ ca ca đào tẩu nhưng đều thất bại.

Dương Cự Nguyên bỗng sầm nét mặt, hỏi: - Cổ ca ca là ai?

Tổ Tổ đáp: - Sư huynh hỏi chàng ta làm gì?

Dương Cự Nguyên thấy Tổ Tổ có vẻ hờn giận, liền gượng cười, đáp:

Tổ Tổ là sư muội của ngu huynh, vì vậy ngu huynh mới quan tâm

đến Tổ muội mà hỏi như vậy thôi.

Tổ Tổ lạnh lùng nói: - Ai cần sư ca phải quan tâm. Có phải sư huynh nghe tiểu muội

nhắc tới Cổ ca ca, trong lòng không được vui đấy chẳng?

Dương Cự Nguyên gượng cười, đáp: - Điều này... điều này...

Tổ Tổ bĩu môi, nói: - Xí! Thái độ cùng bộ mặt của sư ca, hề trông thấy là tiểu muội chán ghét muốn chết được.

Dương Cự Nguyên đứng thộn người ra hồi lâu mới toét miệng cười nịnh. Tổ Tổ bồng cười nói:

- Thôi được. Có nói cho sư ca hay cũng chẳng sao. Vị Cổ ca ca ấy sư ca đã từng gặp gỡ rồi. Dương Cự Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Sư ca đã gặp ở đâu? Y tên là gì? Tổ Tổ đáp: - Chàng chính là đệ tử thứ ba của Tôn Kha Ba, tên là Cổ Đạt Lạt. Sư ca chả gặp rồi là gì?

Dương Cự Nguyên thất kinh, nói: - Thì ra tiểu tử Cổ Đạt Lạt.

Tổ Tổ hờn giận nói: - Sư ca ăn nói đàng hoàng đôi chút có được không? Cái gì là tiểu tử với đại tử, nghe thật đáng ghét.

Dương Cự Nguyên gượng cười, nói: - À, sư huynh lỡ lời, sư muội chớ nên trách cứ. Tổ Tổ lạnh lùng đáp:

- Tôi không thêm lý tới sư ca nữa, nếu sư ca cứ ăn nói hồ đồ như vậy.

Dương Cự Nguyên vội nói: - Sư muội, không phải sư ca dám giáo huấn đâu, nhưng sư muội thật quá hoang đường.

Tổ Tổ mắt hạnh tròn xoe, hỏi: - Tiểu muội hoang đường ở chỗ nào?

Dương Cự Nguyên đáp:

- Cổ Đạt Lạt... tiểu tử là kẻ dối đầu sinh tử với giới hiệp nghĩa đạo chúng ta, chẳng lẽ sư muội quên mất những lời giáo huấn của sư phụ ư? Sư phụ nói: “Chính tả bất lữong lập”. Tôn Kha Ba là nhân vật tà phái làm tay sai cho ngoại bang. Những người chính phái chúng ta sao có thể lai vãng với bọn họ được.

Tổ Tổ gân cổ cãi: - Ai bảo Cổ ca ca là nhân vật tà phái? Sư phụ của chàng là nhân vật tà ma ngoại đạo cũng mặc, nhưng Cổ ca ca là người tốt. Tiểu muội có quyền lai vãng sư ca không được lý tới.

Dương Cự Nguyên thầm yêu trộm nhớ người sư muội này, lâu nay nhất mực quí lụy vẫn thường bị nàng mắng như tát nước đã quen.

Hơn nữa vừa rồi gã thốt câu: “chính tả bất lữong lập” là một lý luận khiến cưỡng vì chính gã đã cùng đi với Cát Đạt Tổ tới đây mà Cát Đạt Tổ là đại đệ tử của Tôn Kha Ba, cho nên khi nghe Tổ Tổ sáng giọng nói như trên gã chỉ biết câm giọng, toét miệng cười nịnh, trong lòng suy tính thầm:

“Nếu tiều tử nọ còn sống ở trên đời, dù mình có chiếm được thể xác của Tổ Tổ cũng không chiếm trọn được tâm hồn nàng. Mình phải làm thế nào tẩy trừ được tiều tử. Lúc đó có lẽ Tổ Tổ mới một lòng một dạ yêu thương mình. Hơn nữa, mình đã thỏa thuận với Cát Đạt Tổ, chẳng sợ nàng bay được lên trời.”

Nghĩ đoạn gã cười hì hì hỏi: - Thế Cổ ca ca của sư muội hiện giờ ở đâu? Tổ Tổ lạnh lùng đáp:

- Sư ca hỏi làm chi?

Dương Cự Nguyên nói: - Vừa rồi ngu huynh ở ngoài cửa phòng đã nghe sư muội nói muốn gặp y, có phải không?

Tổ Tổ hỏi: - Nếu phải thì sao?

Dương Cự Nguyên đáp: - Nếu phải thì việc này rất dễ.

Tổ Tổ mừng rỡ hỏi:

- Thật Sư ca không phỉnh gạt tiểu muội đấy chứ? Dương Cự Nguyên đáp:

- Không phỉnh gạt chút nào. Mộc đại trang chủ ở nơi đây là bạn thiết của sư ca. Sư muội chỉ cần cho ngu huynh biết Cổ ca ca ở đâu, ngu huynh chỉ nói với Mộc đại trang chủ một câu, bảo đảm Cổ ca ca sẽ được tới đây gặp Tổ muội ngay.

Tổ Tổ nghe nói mừng rỡ khôn tả, nói:

- Cổ ca ca chỉ ở quanh quần vùng Mộc gia trang này. Sư ca cứ hỏi những tráng đinh làm vườn hay nông phu thì biết ngay.

Dương Cự Nguyên chỉ đáp gọn “được rồi” đoạn gã vội vã bước ra khỏi phòng, tìm một tráng đinh hỏi thăm, liền biết Cổ Đạt Lạt bị giam cầm ở trong một căn nhà nhỏ phía sau trang.

Căn nhà này, các tráng đinh đều gọi là Hình phòng. Thì ra Mộc gia trang chủ là một tay hào phú quyền lực bao trùm một cõi, ruộng nương cò bay thẳng cánh, không những đến dân cư quanh vùng đó nể sợ, mà dù những người có oai quyền trong phủ huyện cũng đều phải kiêng nể.

Hình phòng này được dùng để giam cầm những người thiếu nợ hoặc đắc tội với y.

Dương Cự Nguyên không dám kinh động tới Cát Đạt Tổ vì gã biết Cổ Đạt Lạt với Cát Đạt Tổ là đồng môn sư huynh đệ, như vậy hành động của gã sẽ bị ngăn trở.

Gã theo tên tráng đinh tới căn nhà nhỏ phía sau trang, thấy bên trong căn nhà được rào bằng những cái cột sắt thật lớn rất kiên cố và có hai người phụ trách giám thị.

Tên tráng đinh dẫn đường bỗng tiến lên khẽ rí tai nói với hai tên nợ vài câu.

Một tên phụ trách giám thị thò tay vào người moi chiếc chìa khóa mở vòng rào đoạn mở cửa sắt nhà giam. Dương Cự Nguyên đưa mắt nhìn vào thấy Cổ Đạt Lạt đang nằm ngửa trên giường lạng lẽ đăm chiêu. Cạnh giường có kê một cái bàn, bên trên có để thực vật và mâm cơm đầy ắp, hiển nhiên Cổ Đạt Lạt không hề đụng đũa tới. Khi cánh cửa sắt hé mở Cổ Đạt Lạt chỉ tưởng bọn tráng đinh tới đem trà tới, nên cũng chẳng thêm quan tâm đến.

Dương Cự Nguyên khẽ ho khan một tiếng, chấp tay nói: - Các hạ có phải là Cổ Đạt Lạt Cổ nhân huynh đấy không? Cổ Đạt Lạt nghe giọng nói ấy không phải của bọn tráng đinh, ngừng đầu lên nhìn, thấy người đứng trước mặt là kẻ mình đã từng gặp qua nhưng nhất thời vẫn chưa nghĩ ra được là ai?

Dương Cự Nguyên liền quay đầu nói với tên tráng đinh: - Việc của túc hạ nơi đây đã xong, xin lui ra bên ngoài cho. Tên tráng đinh vâng vâng dạ dạ, vội bước ra khỏi phòng ngay.

Dương Cự Nguyên ngồi xuống một chiếc ghế cạnh đó nói: - Chắc Cổ nhân huynh đã quên tại hạ rồi phải không? Tại hạ là đệ tử của Vô Trần đạo sĩ Dương Cự Nguyên.

Cổ Đạt Lạt vừa nghe gã nhắc tới đệ tử của Vô Trần đã ngồi nhồm dậy nói:

- Ô! Thì ra các hạ là Dương Cự Nguyên, Dương sư ca của Tố Tố.

Dương Cự Nguyên cười đáp:

- Cổ nhân huynh quả nhiên trì nhớ rất sâu sắc vừa nói đã đúng ngay.

Cổ Đạt Lạt hỏi: - Sao Dương huynh lại bỗng dưng tới nơi đây?

Dương Cự Nguyên buông tiếng thở dài khẽ nói: - Tiểu đệ đặc biệt tới đây để cứu Cổ huynh thoát thân! Cổ Đạt Lạt có vẻ vui mừng, nói:

- Đa tạ hảo ý của Dương huynh. Vì sao Dương huynh lại biết tại hạ bị giam giữ ở đây?

Dương Cự Nguyên đáp: - Gần đây trên giang hồ thường đồn đại, nói Cát Đạt Tố với Cổ Đạt Lạt bất đồng quan điểm trở mặt thành cừu địch. Tiểu đệ theo dõi truy cứu nguyên nhân, được biết mọi việc đều phát xuất bởi Tố Tố.

Cổ Đạt Lạt chăm chú lắng nghe, trầm ngâm không nói. Dương Cự Nguyên tiếp:

- Tiểu đệ không biết Cổ huynh nhất tâm che chở Tố Tố. Vì vậy mới nảy sinh sự xích mích với lệnh sư huynh, khiến tiểu đệ vừa muôn vản cảm kích, vừa áy náy không yên về sự an nguy của Cổ huynh.

Ngừng giây lát, Dương Cự Nguyên nói tiếp: - Nhân hôm qua đi ngang đây, tiểu muội may mắn được biết Cổ huynh cùng Tố Tố đều

bị giam giữ trong trang viện này nên mới tới tiếp cứu.

Cổ Đạt Lạt khẽ nói: - Dương huynh làm cách nào mà có thể xâm nhập nơi đây được? Dương Cự Nguyên suy nghĩ giây lát đáp:

- Vì tiểu đệ với Mộc gia trang chủ có mối giao tình xưa nên tiểu đệ mới xâm nhập được một cách dễ dàng.

Cổ Đạt Lạt lại hỏi: - Thế Dương huynh có gặp gỡ Tổ Tổ chưa?

Dương Cự Nguyên đáp:

- Dĩ nhiên là gặp rồi. Hiện giờ nàng ta đang nóng lòng muốn được gặp Cổ huynh. Chúng ta đi ra nhé?

Cổ Đạt Lạt nói: - Đội ơn tương trợ, tiểu đệ cảm kích muôn vàn.

Nhưng không biết chúng ta ngấm ngầm đi ra, hay là đường hoàng?

Dương Cự Nguyên hỏi lại: - Ngấm ngầm với đường hoàng là thế nào? Cổ Đạt Lạt đáp:

- Đường hoàng là danh chính ngôn thuận đi ra, không người nào ngăn cản. Còn ngấm ngầm là lén lút, chuồn ra nếu rủi gặp người chặn lại sẽ lập tức ra tay đối phó.

Dương Cự Nguyên nói: - Vì sao Cổ huynh lại hỏi như vậy? Cổ Đạt Lạt thở dài đáp:

- Không giấu gì Dương huynh, tiểu đệ đã bị người ám toán, nếu đi một cách đường hoàng không đáng lo ngại. Còn nếu đi một cách ngấm ngầm chắc Dương huynh sẽ phải tổn thêm nhiều hơi sức. Dương Cự Nguyên nghe nói mừng rỡ khôn tả, nhưng không hề để lộ ra ngoài mặt, cố làm ra vẻ thản nhiên, nói:

- Cổ huynh bị ai ám toán thế? Thương thế ở chỗ nào? Cổ Đạt Lạt muốn nói lại thôi, không thổ lộ là ai đã ám hại mình, chỉ nói:

- Tiểu đệ thọ trọng thương ở Khí Hải huyết, không thể vận chân khí lên được. Tuy bề ngoài nom vẫn bình thường, nhưng công lực đã mất mát hết. Nếu đi bằng cách ngấm ngầm, không may gặp bọn võ sư trang viện thì biết ứng phó ra sao?

Dương Cự Nguyên thầm biết Cổ Đạt Lạt võ công rất lợi hại không dám lỗ mãng, lại dò hỏi tiếp:

- Với thân thủ của Cổ huynh thì sao lại bị người ám toán? Cổ Đạt Lạt trù trù không đáp Dương Cự Nguyên. Chàng nghi ngờ thêm nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ tên này đánh lừa mình? Ta chớ nên sơ hốt lọt vào bẫy của y. Phải thử thách kỹ lưỡng trước mới được.”

Nghĩ đoạn gã tươi cười nói: - Gần đây tiểu đệ được một dị nhân truyền thụ cho hai chiêu tuyệt học rất lợi hại. Cổ Đạt Lạt là người trong làng võ nghe Dương Cự Nguyên nói được truyền tuyệt học, trong lòng liền ngửa ngáy ngay vội hỏi:

Dương huynh lãnh hội được tuyệt học gì thế? Thuộc kiếm phổ hay quyền kinh?

Dương Cự Nguyên đáp: - Đó là hai chiêu chưởng công tên là Khai Bia chưởng. Tiểu đệ biểu diễn cho Cổ huynh xem nhé! Hãy tiếp này! Gã không cần biết Cổ Đạt Lạt có ưng thuận hay không, hữu chưởng đã từ trước ngực vỗ ra.

Cổ Đạt Lạt giật mình kinh hãi, miệng chỉ thốt được câu “Dương huynh”, hữu chưởng của Cự Nguyên đã đánh tới nơi.

Vì khoảng cách của đôi bên rất gần, không sao né tránh kịp. Cổ Đạt Lạt theo bản năng vội giơ chưởng lên chống đỡ.

Chỉ nghe bộp một tiếng, y đã bị chưởng của Dương Cự Nguyên đánh ngã nhào chống bốn vó lên trời, không sao bò dậy nổi.

Dương Cự Nguyên không ngờ mình đánh ngã được đối phương một cách dễ dàng như vậy nhưng gã vẫn chưa hết hoài nghi, vội chạy tới đon đả đỡ Cổ Đạt Lạt dậy, luôn miệng xin lỗi:

- Thật đắc tội! Đắc tội! Tiểu đệ vì nhất thời cao hứng, quên mất Cổ huynh không còn hơi sức.

Nói dứt, đã khom mình vái dài.

Cổ Đạt Lạt lúc đầu hơi có chút tức giận, nay nghe Cự Nguyên nói như vậy liền nghĩ thầm:

“Đúng thế. Người học võ bỗng gặp được kỳ ngộ ắt phải vui mừng cực độ, quên hết cả sự cấm kỵ. Ta cũng chẳng nên trách cứ y làm gì!”

Nhưng chàng ta cảm thấy xương cốt nhức nhối, cổ nhin đau, nói: - Không sao. Đó là vì Dương huynh đã quá cao hứng, chứ đâu phải cố ý.

Dương Cự Nguyên tươi cười nói: - Được Cổ huynh thông cảm tiểu đệ mới yên tâm phần nào. Chưởng vừa rồi là thức thứ nhất của Khai Bia chưởng. Cổ huynh thấy thế nào?

Cổ Đạt Lạt nghĩ bụng: - Chưởng ấy thật bình thường, kinh lực cũng không mạnh, sao gọi là tuyệt học.

Nhưng ngoài miệng y vẫn đáp: - Tuyệt lắm? Tuyệt lắm! Quả nhiên oai lực mạnh mẽ như phá đá khai bia. Chẳng trách Dương huynh lại cao hứng đến thế.

Dương Cự Nguyên cười ha hả nói: - Cổ huynh cứ quá khen. Cần thận này, đây là thức thứ hai. Gã lại nhanh như điện chớp phóng ra một chưởng. Thế chưởng này đánh ngang từ tả quét sang hữu. Cổ Đạt Lạt kinh ngạc đứng ngây người ra chỉ cảm thấy cánh tay phải đau nhói, người bị đánh bắn vào vách tường găng gượng mãi cũng

không ngồi lên nổi.

Dương Cự Nguyên cả mừng. Lúc này gã mới tin tưởng quả nhiên công lực của Cổ Đạt Lạt đã bị tổn mất thực sự.

Nhưng gã vẫn chưa chắc bụng lắm, lại làm ra vẻ hoảng hốt nói: - Ôi chà! Đáng chết thật ! Đáng chết thật! Sao Cổ huynh nhường nhịn tiểu đệ, không chịu hoàn thủ như vậy?

Cổ Đạt Lạt đau đớn rên rỉ nói: - Tiểu đệ làm gì có sức mà hoàn thủ.

Hiện tại toàn thân đã không có chút kinh lực nào.

Dương Cự Nguyên lại hỏi: - Thật kinh lực của Cổ huynh đã bị tổn thương hết ư? Cổ Đạt Lạt gượng bò dậy gật đầu đáp:

- Không dám giấu Dương huynh, nếu kinh lực của tiểu đệ không bị tổn thất, Khai Bia chưởng tuy lợi hại nhưng cũng không dễ dàng đánh ngã được tiểu đệ như vậy!

Chỉ thấy Dương Cự Nguyên sắc mặt lộ vẻ đắc ý miệng điểm nụ cười ác độc trầm giọng nói:

- Cổ huynh hãy thử thêm một chưởng nữa của mỗ.

Cổ Đạt Lạt phát giác có sự khác lạ vội thất kinh: - Dương huynh đừng đùa giỡn nữa. Hai chưởng vừa rồi tiểu đệ đã chống đỡ không nổi.

Cự Nguyên cười khảnh khách nói:

- Cổ Đạt Lạt, thật ngươi không dám tiếp thêm chưởng thứ ba của mỗ?

Cổ Đạt Lạt lúc này mới rõ Dương Cự Nguyên tới đây không phải là do thiện ý. Nhưng y vẫn cố trấn tĩnh hỏi:

- Dương huynh nói như vậy là có ý nghĩa gì?

Dương Cự Nguyên lạnh lùng đáp:

- Còn ý muốn gì nữa! Ngươi hãy hỏi lấy mình thì biết. Cổ Đạt Lạt nói:

- Tại hạ ngu muội, không rõ được thâm ý trong câu nói của Dương huynh.

Dương Cự Nguyên thâm trầm đáp: - Có nói cho ngươi biết cũng chẳng sao. Tội thứ nhất ngươi cướp đoạt tình yêu. Tội thứ hai ngày nọ tử võ ta đã bị đánh bại bởi tay huynh đệ các ngươi. Hai tội trên ta không thể nào để ngươi sống sót được. Hôm nay ngươi đã tới số rồi.

Cổ Đạt Lạt trợn mắt, giận dữ thờ hờn hển nói: - Đúng vậy. Ngày nọ tử võ, ngươi bị hại dưới tay Sài Đạt Mộc sư huynh. Thế sao ngươi không dám tìm vị ấy lại mò tới đây kiếm ta trả thù?

Dương Cự Nguyên nói lớn: - Lão tử ra tay lần này cho hả dạ chứ không phải báo thù. Cổ Đạt Lạt nói:

- Còn việc người bảo ta cướp đoạt tình yêu. Chuyện này thật mỗ chẳng hiểu gì cả.

Vừa nghe nói lửa ghen trong lòng sôi lên sùng sục. Cự Nguyên lập tức vung tay sử dụng chiêu “Độc Xà xuất động” đánh thẳng vào ngang cằm Cổ Đạt Lạt.

Trúng chiêu này Cổ Đạt Lạt ngã bấn về phía sau mép rỉ máu tươi. Dương Cự Nguyên thóa mạ:

- Người sắp chết tới nơi mà còn dám đóng kịch ngây ngốc. Ta hãy hỏi người vì sao dám dẫn Tổ Tổ trốn khỏi Đông Doanh?

Cổ Đạt Lạt đáp: - Tại hạ cũng chẳng rõ vì sao. Tại hạ chỉ cảm thấy bất mãn hành vi của Thông Thiên Hiếu thuộc Đông Doanh bắt giữ một người con gái yếu đuối làm con tin. Vì vậy mới nghĩ cách cứu Tổ Tổ cô nương ra

khỏi Bắc Cổ Sơn. Chẳng lẽ việc ấy cũng là một tội ư?

Dương Cự Nguyên cười gằn nói: - Đó mới là tử tội của người.

Cổ Đạt Lạt hỏi:

- Vì sao thế?

Dương Cự Nguyên quát lớn: - Còn phải giải thích nữa! Tổ Tổ sư muội lúc này gặp lại ta bỗng nảy sinh chán ghét, nguyên nhân cũng bởi tên khốn kiếp mi mà ra. Hừ hừ! Mi đã phá hoại nhân duyên của lão tử. Mi còn sống ngày nào, Tổ Tổ còn chán ghét ta ngày ấy. Hiện tại người đã hiểu rõ, vậy có chết cũng yên tâm nhắm mắt nhé. Nộp mạng cho ta!

Cổ Đạt Lạt lúc này đã vỡ lẽ! Sở dĩ Cự Nguyên tìm tới đây giết hại mình cũng chỉ vì Tổ Tổ. Y liền nói:

- Dương huynh, tại hạ có chết cũng chẳng sao, nhưng sau khi chết đi chưa chắc Tổ Tổ đã thương yêu Dương huynh.

Cự Nguyên cười gằn nói: - Người chết rồi, Tổ Tổ sẽ thuộc về ta.

Người cứ yên tâm nhắm mắt.

Đoạn gã từ từ giơ hữu chưởng lên, mắt lộ hung quang. Cổ Đạt Lạt không còn chút sức lực nào chống chọi, đành buông tiếng thở dài, nhắm mắt chờ chết.

Giữa lúc chưởng của Dương Cự Nguyên chỉ còn cách Thiên linh cái Cổ Đạt Lạt trên dưới năm tấc, bỗng ngoài song cửa có tiếng cười nhạt.

Tiếng cười nhạt ấy rất khó nghe, như một mũi kim nhọn đâm vào màng tai Cự Nguyên.

Gã giật nảy mình vội thu tay theo tiếng cười tung mình nhảy ra bên ngoài.

Y thấy bốn bề vắng lặng như tờ không một bóng người. Cự Nguyên

vội quanh sang hành lang tìm tên tráng đinh hỏi:

- Túc hạ có phát giác kẻ lạ mặt nào đột nhập nơi đây chẳng? Tên tráng đinh ngơ ngác đáp:

- Nơi đây là cấm địa ở sau trang, nếu không có mệnh lệnh của đại trang chủ thì đâu có ai dám đường đột tiến vào.

Cự Nguyên liền bực bội nói:

- Mệnh lệnh cái quái gì. Các nhân vật giang hồ đã xâm nhập thì cần gì phải có mệnh lệnh. Mỗ chỉ hỏi túc hạ có thấy bóng người nào lướt qua đây không ?

Tên tráng đinh ngơ ngác đáp: - Không có.

Cự Nguyên nghiêng răng ken két, đang định quay trở lại nhà giam giết chết Cổ Đạt Lạt, bỗng nghe thấy sau lưng có người cất tiếng nói:

-Ồ ! Dương huynh kìa! Sao bỗng dừng lại tới đây thế? Cự Nguyên vội quay đầu lại nhìn, thấy Cát Đạt Tố dẫn thêm một hán tử trung niên mập mạp bước tới.

Hán tử mập mạp đầu chít khăn anh hùng, mình khoác áo bào hồ thủy thêu chim phượng, lưng cột một sợi dây lưng màu xám nhạt, chân đi hài đầu hổ, thân hình rất nặng nề cục mịch, tuổi trạc trên dưới năm mươi.

Cát Đạt Tố giơ tay giới thiệu: - Dương huynh, vị này là Mộc đại trang chủ đấy. Đoạn y quay lại nói:

- Vị này tiểu ca vẫn thường đề cập tới: Dương Cự Nguyên đại hiệp. Đại hán mập được gọi là Mộc đại trang chủ tiến lên hai bước toét miệng cười rung động cả hai má núm nính đầy thịt nói:

- Nghe danh không bằng gặp mặt. Dương lão ca quả nhiên là rồng hổ trong đám người.

Dương Cự Nguyên cũng vội tiến lên đáp lễ, luôn miệng nói ngưỡng mộ đã lâu. Thế rồi do Mộc đại trang chủ dẫn đường, mọi người cùng tiến ra ngoài đại sảnh.

Bọn nô dịch dâng trà nước lên, Mộc trang chủ uống vài ngụm mới chậm rãi mở lời:

- Dương lão gia giáng lâm hàn trang này, Mộc mỗ rất lấy làm vinh hạnh. Hôm nay xin Dương lão ca nể mặt cho phép Mộc mỗ được tận tình địa chủ mời xơi một chén rượu nhạt.

Dứt lời, y vỗ tay ra lệnh: - Bay đâu! Mau bảo nhà bếp làm những món ăn thượng hảo hạng đãi khách.

Trong nhà có tiếng dạ ran. Giây lát sau bọn nô dịch đã bưng chén bát cùng mâm thức ăn trên bày la liệt bê thui cá hấp thịt gà đồng xé phay cùng những món khác rất thịnh soạn mùi thơm bốc lên ngát mũi.

Vị Mộc trang chủ này xem ra rất hiếu khách, vội đứng lên chuốc rượu.

Dương Cự Nguyên theo Vô Trần đạo sĩ học nghệ, có bao giờ được ăn uống thịnh soạn như thế này, nay lại được người niềm nở đãi đằng, không tránh được sự hoan hỉ, thậm chí làm tiếc mình quen biết đối phương quá muộn.

Rượu qua ba tuần. Mộc đại trang chủ mới lên tiếng: - Mộc mỗ thường nghe Cát công tử nói Dương lão ca là một vị anh hùng hào kiệt, chỉ hận không có duyên được tương ngộ để chiêm ngưỡng phong thái một phen. Hôm nay được Dương lão ca giáng lâm, thật là tam sinh hữu hạnh cho Mộc mỗ.

Dương Cự Nguyên vội đáp: - Đại trang chủ thật quá khen. Dương mỗ rất lấy làm hổ thẹn, không dám nhận.

Mộc đại trang chủ bỗng đứng dậy niềm nở châm đầy ly rượu cho Cự Nguyên nói:

- Cát công tử đã nói với Mộc mỗ về việc liên quan giữa Dương lão ca cùng lệnh sư muội. Dương lão ca ưng thuận điều kiện trao đổi sau khi việc thành công, không phải Mộc mỗ nói khoác, bảo đảm lệnh sư muội sẽ hồi tâm chuyển ý suốt đời thương yêu Dương lão ca.

Dương Cự Nguyên trầm ngâm không đáp. Mộc đại trang chủ lại tiếp:

- Kỳ thật Cát công tử ra điều kiện trên đối với Dương lão ca cũng rất dễ thi hành, thần không biết, quỷ chẳng hay. Việc giao dịch này cả đôi bên đều thâu hoạch được ích lợi. Nào, chúng ta hãy cạn chén.

Mỗ xin kính chúc Dương lão ca thành công, đạt được hạnh phúc tới trăm năm đầu bạc.

Dương Cự Nguyên lúc này cũng không còn tự chủ được cười ha hả cạn chén theo.

Cát Đạt Tố cũng nốc cạn ly rượu đứng dậy nói: - Tại hạ cũng xin chúc cuộc đính giao giữa Dương huynh cùng Mộc trang chủ được tốt đẹp mãi mãi.

Mộc đại trang chủ cười ha hả nói:

- Bay đâu! Đem thêm rượu ra!

Chỉ thoáng cái đã thấy hai tên nô dịch khệ nệ khiêng một vò rượu lớn bên ngoài có điêu khắc những bông hoa. Mộc đại trang chủ đích thân rót đầy ba chén, nói:

- Hôm nay khi không may mắn kết bạn với Dương lão ca, Mộc mỗ cao hứng vô cùng. Nếu hôm nay không say sưa một phen thì thật là đáng tiếc. Nào, chúng ta cạn chén.

Dứt lời, y cạn luôn hai ly. Dương Cự Nguyên lúc đầu vẫn nhớ tới Cổ

Đạt Lạt trong căn nhà giam ở phía sau, mình còn chưa đích tay kết liễu được tính mạng của y, lúc này thấy Mộc đại trang chủ tiếp đãi nồng nhiệt, luôn miệng khen mình là hào kiệt gã thích chí khôn tả, nghĩ thầm:

“Tiểu tử Cổ Đạt Lạt đã mất hết công lực, cũng chẳng sợ gã bay được lên trời. Ta hãy tạm để cho gã sống thêm vài tiếng đồng hồ rồi thanh toán sau cũng không muộn”.

Y lại nghĩ tiếp: “Tuy điều kiện của Cát Đạt Tổ khó được người trong võ lâm dung thứ nhưng việc này rất bí mật, mình chỉ cần cẩn thận hành sự cũng chẳng sợ ai phát giác được! Sau khi thành công, Tổ Tổ tự nhiên sẽ nằm trọn trong vòng tay của mình”.

Nghĩ tới đó gã thấp thỏm mừng thầm, cạn chén với Mộc đại trang chủ lia lịa liên tiếp uống luôn bốn năm ly cho tới khi say khướt.

Hôm sau tỉnh lại Dương Cự Nguyên đã thấy Cát Đạt Tổ cùng Mộc đại trang chủ đứng bên cạnh giường. Hai người vừa thấy Dương Cự Nguyên lai tinh, liền vỗ tay ra hiệu.

Bọn nô dịch đã vội bước vào chờ lệnh. Mộc đại trang chủ liền sai chúng hầu hạ Dương Cự Nguyên rửa mặt mũi thay đổi y phục, rồi lại kéo nhau ra ngoài đại sảnh ăn điểm tâm. Mộc đại trang chủ hỏi:

- Dương lão ca bao giờ hành trình?

Dương Cự Nguyên đang định nói muốn gặp Tổ Tổ thì Cát Đạt Tổ đã xen lời:

- Theo mỗ thì Dương huynh nên tức khắc lên đường. Sau khi thành công trở về đoàn tụ với lệnh sư muội cũng chưa muộn.

Dương Cự Nguyên nghe Cát Đạt Tổ nói như vậy chỉ đành gật đầu ưng thuận.

Mộc đại trang chủ cả mừng vỗ tay gọi:

- Bay đâu, mau đem một trăm lạng hoàng kim lên đây! Liền có một tên nô dịch bưng một chiếc khay gỗ, bên trong chõng chất mười đĩnh vàng chói lọi, mỗi đĩnh nặng mười lạng, quỳ xuống gối cao khỏi đỉnh đầu. Mộc đại trang chủ cười nói:

- Dương lão ca, đây là chút tiền mọn kính biểu lão ca chi dùng trong lúc đi đường. Lòng thành này của Mộc mỗ, xin lão ca vui vẻ tiếp nhận cho.

Dương Cự Nguyên đưa mắt liếc nhìn, thấy mâm vàng đầy ắp, chói lọi kinh ngạc đến há hốc miệng, chân tay cuống quýt, vội nói:

- Đại trang chủ sao lại ban tặng hậu như thế này?

Mộc đại trang chủ tươi cười đáp:

- Có gì đâu ! Chút tiền mọn này, Mộc mỗ chỉ e còn quá ít ỏi. Dương Cự Nguyên cố giữ vẻ bình tĩnh đáp:

- Dù dọc đường có phải tiêu xài cũng chỉ một đĩnh là quá đủ rồi, đâu đến nỗi phải dùng tới một số tiền lớn như thế này?

Mộc đại trang chủ cười nói: - Mộc mỗ không dám nhận mình là người hào khí nhưng nếu nói về tiền bạc thì có đem mười xe cũng không chở hết của cải của bản trang. Dương lão ca chớ ngại, cứ việc tùy tiện tiêu nhận cho.

Dương Cự Nguyên không sao chối từ được đành cởi dây thắt lưng gói tiền ấy vào người chấp tay cáo từ.

Mộc đại trang chủ Cát Đạt Tổ tiễn ra tới tận ngoài cửa. Cát Đạt Tổ nói:

- Dương huynh cứ theo đúng kế hoạch mà hành sự Tiểu đệ sẽ phái người tới tiếp ứng.

Hãy nói Vô Trần đạo sĩ bị gã vệ binh mặt vàng đả thương ở gần Quân Huyện. Cũng may Liễu Tồn Trung ngẫu nhiên đi qua chữa trị giúp thương thế. Sau ông ta nghe theo Liễu Tồn Trung không tới Bắc Cốc sơn nữa lại quay trở về Cái Bang tổng đàn ở Thành Đô, ngầm tra xét tung tích của bang chủ Lữ Di Hạo.

Lúc bấy giờ đang giữa mùa Hạ khí trời rất oi bức. Suốt dọc đường ông ta không hề thấy bóng dáng các đệ tử Cái Bang.

Trước đây mỗi khi tiết trời nóng bức những bóng cây ven đường hoặc bên hè các đình miếu đều thấy nhan nhản các đệ tử Cái Bang xúm xít tụ tập nghỉ ngơi.

Lạ thay, hiện tại đến một móng cũng chẳng thấy. Ông ta rất lấy làm buồn bực, thắc mắc vô cùng.

Khi tới Thành Đô, thấy phố phường rất náo nhiệt. Vô Trần bồng cảm khát khô cả cổ, liền tiến vào một quán trà để giải khát.

Trà quán này bài trí rất thanh nhã, bên trong sạch sẽ, sáng sủa. Tuy nói là trà quán, nhưng có bán cả rượu thịt hảo hạng.

Vô Trần đạo sĩ chọn một bàn cạnh bên cửa sổ ngồi xuống, gọi phở ky pha một bình trà Long Tĩnh. Ông ta vừa thưởng thức trà, vừa chiêm ngưỡng cảnh vật bên ngoài song cửa.

Bỗng nghe thấy phía cầu thang có tiếng ồn ào. Một bọn Cái Bang tiến lên cầu.

Vô Trần đạo sĩ bồng sáng mắt lên nhưng lập tức mặt lại lộ vẻ thất vọng. Vì thông thường phàm là nhân vật Cái Bang ắt phải ăn mặc rách rưới mặt mũi bẩn thỉu và trong bọn thể nào cũng có người cầm gậy trúc. Nhưng bọn Cái Bang ở trước mắt đây lại khác hẳn. Tuy cũng ăn vận quần áo vá víu nhưng rõ ràng là dùng vải mới chấp nối thành chứ không rách rưới thực sự như các Cái Bang chân chính.

Bọn Cái Bang nọ vừa lên lầu đã có người quát tháo:

- Tửu bảo, lão tử hôm nay muốn ăn đồ biển chơi. Có cá thu không? Một tên khác nói: - Phải đấy, mau đem lên. Bọn mõ đói lắm rồi! Đói lắm rồi! Bọn Cái Bang nọ rất hung hăng xông xáo chiếm luôn hai cái bàn lớn.

Trần quán nọ vốn đang có rất nhiều khách ăn nhậu, bọn Cái Bang nọ lên la ó om sòm nên có một số tửu khách mặt lộ vẻ chán ghét lẫn sợ hãi móc tiền ra trả lạng lẽ bỏ xuống dưới lầu.

Tửu bảo vội chạy tới cười nịnh hỏi bọn Cái Bang: - Hôm nay các vị tới thật không may, bồn điểm đã hết cá thu, các vị có thể dùng loại cá khác được không?

Một tên liền thóa mạ: - Mẹ kiếp? Bọn lão tử chỉ thích ăn cá thu. Mau đem ra đây? Tên tửu bảo biến sắc mặt không biết tính sao chỉ khoanh tay đứng cạnh đó cười nịnh luôn mồm. Một tên trong bọn có lẽ là thủ lĩnh tựa hồ như cảm thấy mình hơi quá đáng liền dịu giọng nói với

tên tửu bảo:

- Nếu không có cá thu thì đem loại khác, miễn cũng cá biển là được. Tên tửu bảo vội vàng vàng dạ dạ đi ngay. Tên đầu bọn Cái Bang nọ đưa mắt liếc nhìn quanh lầu một lượt, thấy Vô Trần đạo sĩ cũng đang đưa mắt quét nhìn bọn mình. Gã thấy Vô Trần đạo sĩ cực kỳ sắc bén, lấp lánh như điện chớp, giật mình kinh hãi, nháy mắt ra hiệu cho đồng bọn khẽ nói:

- Chúng ta hành động cẩn thận đấy nhé, lão đạo sĩ ngồi cạnh cửa sổ kia xem ra không phải tay vừa đâu.

Tuy gã nói rất khế nhưng với tai Vô Trần đạo sĩ rõ ràng chẳng khác nào tiếng sấm động.

Quý vị nên rõ Vô Trần đạo sĩ đã được liệt danh đứng đầu nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ nội lực đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, đến Thanh Hải Lạp Bội Tự Tôn Kha Ba cũng còn kém xa. Trừ phi đối phương dùng công phu Truyền âm nhập mật, bằng không sao có thể qua khỏi được tai mắt ông ta.

Nhưng Vô Trần đạo sĩ cũng hơi giật mình, vì tên cầm đầu vừa nhìn đã biết ngay sự lợi hại của mình. Đủ thấy mắt của gã sắc bén phi thường.

Vô Trần đạo sĩ ngấm ngấm quan sát, liền biết bọn Cái Bang này là các nhân vật Hắc đạo trên giang hồ trà trộn vào Cái Bang. Nhưng ông ta vẫn chậm rãi uống trà, quay đầu ngấm nhìn cảnh sắc bên ngoài song cửa, mặt vẫn thản nhiên như thường.

Lại có một tên khẽ nói:

- Vương trưởng lão đã có mật lệnh: giờ Dậu phải quay về tổng đàn,

chúng ta còn có nhiệm vụ trọng yếu khác. Mau ăn uống cho xong rồi còn chuẩn bị.

Bỗng có tên bộc bối nói:

- Nhiệm vụ cái quái gì! Đêm nay Thiên Mục Ngũ Tiên chúng ta có một cuộc mua bán rất tốt, không thể bỏ qua được.

Vô Trần đạo sĩ nghe chúng chuyện trò lấy làm ngạc nhiên nghĩ thầm:

“Thì ra cả Thiên Mục Ngũ Quỷ cũng có trong bọn”.

Từ khi Thiên Mục Ngũ Quỷ tới dự thượng thọ của Kim Phật giáp chủ Trương Tông Khê, sau khi được bọn tráng đinh gác cửa độ “Ngũ Quỷ” thành “Ngũ Tiên nên cứ mỗi khi cao hứng, bọn chúng lại khoa chân múa tay, tự xưng là Thiên Mục Ngũ Tiên.

Ngày nọ, khi Kim Phật giáp chủ thiết yến ăn thọ sáu mươi, mời các vị nhân vật Hắc Bạch trưởng lão tới tham dự, Thiên Mục Ngũ Quỷ cũng có tham gia. Trong tiệc vì bàn cãi danh xưng Ngũ Quỷ với Ngũ Tiên, suýt tí nữa là động võ với ý Châu Tam Kiệt.

Vừa may Phật giá của Ngũ Minh thượng nhân, chủ trì Huy Châu Hoàng Giác tự giáng lâm, Thiên Mục Ngũ Quỷ mới khiếp đảm co giò chuồn thẳng.

Vô Trần đạo sĩ cũng được nghe giang hồ đồn đại: bữa nọ Ngũ Minh thượng nhân vì thấy Thiên Mục Ngũ Quỷ cướp đoạt một chuyến bảo tiêu tàn sát không nương tay. Ông ta nổi giận liền trừng trị bằng cách quăng bọn chúng xuống dưới Bá Kiêu.

Vô Trần đạo sĩ nghĩ bụng: “Không hiểu sao bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ này cũng trà trộn vào Cái Bang như vậy?”.

Lại nghe thấy một tên trong bọn nọ nói:

- Ngũ Tiên bằng hữu, Vương trưởng lão đã có nhiệm vụ trao phó, chúng ta đâu thể lờ chuyện. Trước tiên hãy nên bỏ qua chuyện buôn bán ấy thì hơn.

Tên dẫn đầu đưa mắt liếc nhìn Vô Trần đạo sĩ, rồi thò tay chấm vào ly rượu viết lên mấy hàng chữ, đoạn chúng xúm xít đọc, đều gật đầu ra chiều hội ý.

Vô Trần đạo sĩ cười thầm, cúi đầu xuống tiếp tục uống trà không thèm lý tới bọn chúng.

Giây lát sau, bọn người nọ ăn uống xong lại ồn ào kéo nhau xuống dưới lầu.

Vô Trần đạo sĩ nhìn qua song cửa, thấy bọn Cái Bang nọ tiến thẳng về hướng Tây. Ông ta ngấm ngầm nhận định phương hướng, vẫn ngồi yên tại chỗ nghĩ thầm:

“Nếu ta đi theo ngay, thế nào bọn chúng cũng sinh nghi”. Quả nhiên

tên dẫn đầu Cái Bang khi đi tới giữa đường bỗng quay đầu, nhìn lên song cửa chỗ Vô Trần đạo sĩ đang ngồi.

Vô Trần đạo sĩ làm như không chú ý tới chúng, chỉ cúi đầu thủng thẳng tiếp tục uống trà.

Bọn Cái Bang nọ quẹo qua một khoe quanh, nhà cửa che lấp tầm mắt. Vô Trần đạo sĩ mới kêu tên tiểu nhị tới tính tiền, rồi vội vã đuổi theo ngay.

Bọn Cái Bang ra tới ngoại thành liền tiến thẳng về tổng đàn của Cái Bang. Hiện tại khí phái ở Cái Bang tổng đàn khác hẳn xưa kia, được sửa sang quét dọn rất sạch sẽ.

Tám biển Cái Bang tổng đàn treo ở chính môn được sơn son thiếp vàng rất lộng lẫy. Xung quanh cửa có nhiều Cái Bang đệ tử thủ giữ, nghiêm mật chẳng kém dinh thự một vị đại tướng quân. Vô Trần đạo sĩ lắc lạng tung mình lên nóc nhà lướt thẳng về hướng trung tâm xem xét.

Chỉ thấy trong hội nghị sảnh có một trưởng lão đang ngồi. Những người ngồi tề tập hai bên đều đeo bảy túi, thuộc vào hàng nhân vật cao cấp. Bên dưới có một số người rất đông đảo đứng lố nhố, Thiên Mục Ngũ Quỷ cũng có mặt trong bọn.

Chỉ thấy một ông già nom bề ngoài rất văn vẻ yếu đuối, ho khan một tiếng, từ chỗ ngồi đứng dậy nói:

- Xin Vương Hữu trưởng lão tuyên bố lý do cuộc hội họp khẩn cấp này!

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 10(b)

HOẠ PHÚC CÙNG ĐƯỜNG

Một vị trưởng lão bỗng đứng dậy, tiến ra giữa bàn hội nghị. Vô Trần đưa mắt nhìn nhận ngay ra người này chính là Vương Hữu. Ông ta đã nghe thấy Vương Hữu mở lời:

- Chư vị nghe đây! Bang chủ tân nhậm có việc bận xuất tuần chưa trở về. Thống chế Miêu đại nhân của triều đình hôm nay sẽ tới tổng đàn thị sát. Vì vậy mới có cuộc hội họp khẩn cấp này.

Mọi người nghe nói Miêu đại nhân đích thân tới tổng đàn xem xét đều đứng im thin thít lắng nghe.

Trong sảnh nhất thời yên lặng như tờ. Vương Hữu trưởng lão

ngghiêm nghi tiếp:

- Nếu có bang chủ tọa trấn tại đây, vấn đề an toàn của Miêu đại nhân tự nhiên sẽ do bang phủ định đoạt. Nhưng nay bang chủ bận việc ở bên ngoài, nên trách nhiệm ấy chúng ta phải gánh chịu. Lão nói tới đó mọi người có mặt trong đại sảnh đều lộ vẻ cao hứng bàn tán ồn ào, hy vọng sẽ xảy ra chuyện hỗn loạn để được chém giết một phen thỏa thích.

Nên biết Cái Bang hiện tại đến tám chín phần mười đều là những nhân vật trong Hắc đạo, giết người như cỏ rác.

Vương Hữu trưởng lão thấy sắc mặt chúng có vẻ thích thú lại ngghiêm nghi tiếp:

- Chư vị chớ xem thường. Nên biết Miêu đại nhân là một cột trụ của Đại Tổng chúng ta, tính mạng liên hệ tới sự an nguy của quốc gia. Nếu vị ấy bị tổn thất một sợi lông chân tất chúng ta thật khó lòng sống sót.

Bên dưới bỗng có người nói lớn:

- Bọn tại hạ phụ trách bảo hộ Miêu đại nhân thì còn ai dám động tới một sợi lông của vị ấy.

Vương Hữu trưởng lão ngừng đầu nhìn, thấy kẻ vừa nói chính là lão nhị của nhóm Thiên Mục Ngũ Quỷ.

Tên này rất ngông cuồng, không biết trời cao đất dày là gì. Vương Hữu chỉ lạnh lẽo nhìn chứ không cất tiếng nói. Một lão già ngồi ở hạ đạo trợn mắt nhìn Nhị Quỷ, cất tiếng cười nhạt.

Vô Trần không nhận ra được người này là ai? Nhưng xem bề ngoài hiển nhiên là một trưởng lão của Cái Bang, lão già nọ bỗng lớn tiếng nói:

- Người có phải lão nhị của nhóm Thiên Mục Ngũ Quỷ đấy không?

Hiện giữ chức vụ gì?

Thiên Mục Ngũ Quỷ thấy lão già nọ dùng chữ Quỷ gọi ngay mặt bắt giác nổi giận đùng đùng.

Lão Đại kiến thức có phần hơn tứ Quỷ, vội xen lời, nói:

- Năm anh em Thiên Mục chúng tôi giữ chức vụ cảnh vệ, xin Túc trưởng lão chỉ giáo cho.

Vô Trần vừa nghe y nói Túc trưởng lão liền đưa mắt nhìn kỹ thủ chương của đối phương, thấy to lớn hơn người thường nhiều, liền vỡ lẽ, nghĩ bụng:

“Thì ra lão này là Thất Sát Thủ Túc Xá”. Ông ta đã được Hà Ngọc Trì nói cho hay, Túc Xá với Từ Cận đi hành thích Ngụy Thắng rồi bị gã vệ binh mặt vàng không rõ danh tánh trong vòng hai chiêu đã làm cho khiếp sợ phải bỏ chạy. Túc Xá cười lớn, nói:

- Túc mỗ không dám nhận hai chữ chỉ giáo. Lần này muốn bảo hộ Miêu đại nhân được an toàn, chúng ta phải nghiên cứu kế hoạch cẩn thận mới tránh được sự sơ suất chứ không thể ăn nói bừa bãi. Vương Hữu khế gật đầu, nói: - Lão nhị Thiên Mục bằng hữu đối với việc bảo hộ Miêu đại nhân có vẻ rất tự tin. Vậy bảo hộ bằng cách nào, xin nói ra cho mọi người được biết?

Thiên Mục nhị quỷ đáp: - Có gì đâu mà phải bàn cãi nhiều. Thiên Mục Ngũ Tiên chúng tôi đã giữ chức vị cảnh vệ, hễ cứ thấy tên nào có hành động phạm thượng Miêu đại nhân, Thiên Mục Ngũ Tiên chúng tôi sẽ khiến y vãi máu ngay tại đương trường là xong.

Túc Xá nghe nói cười nhạt hỏi: - Thế năm vị so sánh với Ngũ Minh thượng nhân ra sao? Thiên Mục Ngũ Quỷ đều biến sắc mặt. Nhị Quỷ không sao chịu nhịn nổi rống lên một tiếng, quát tháo:

- Túc trưởng lão nói như vậy là có nghĩa gì? Sao bỗng dưng lại đề cập tới con lừa già trọc đầu Ngũ Minh như thế?

Tam Quỷ cũng xen lời, nói: - Con lừa sói đầu Ngũ Minh thì làm cái quái gì? Ngày nọ tại Bá Kiêu, Ngũ Tiên chúng ta vì thương hại lão già nua, không thềm chấp, mới nhường nhịn lão đấy chứ.

Túc Xá miệng mỉm cười bí ẩn, nói: - Lão nhị, lão tam, không phải là Túc mỗ đề cao chí khí của người, làm giảm oai phong của mình. Trong đương kim võ lâm, những nhân vật có công lực oai hơn Ngũ Minh cũng không phải là ít.

Lão vốn định đem chuyện mình đi hành thích Ngụy Thắng, bỗng gặp phải gã vệ binh mặt vàng, nhưng lại sợ làm cho mọi người khiếp đảm, mất hết nhuệ khí, nên vội ngắt lời, đổi giọng tiếp:

- Theo sự ước đoán của Túc mỗ, lần này Miêu đại nhân giáng lâm tổng đàn, sự thể rất trọng đại, tất nhiên sẽ gây sự chú ý của bọn người tự xưng là nhân sĩ chính phái trong võ lâm, đệ tử các cao thủ xuất đầu lộ diện, thừa cơ tập kích lén. Nếu như các cao thủ ấy cũng có công lực tương đương với Ngũ Minh thượng nhân, liệu Ngũ Quỷ các người có nắm chắc được phần thắng chăng?

Hai câu cùng làm tổn thương tới tự ái của Ngũ Quỷ. Bọn chúng đang định phác tác, Vương Hữu trưởng lão bỗng cười ha hả, nói:

- Túc trưởng lão nói như vậy thật khác xa với sự thật. Vương mỗ vẫn thường nghe đồn đại Thiên Mục Ngũ Tiên tung hoành giang hồ, chưa hề gặp địch thủ. Đừng nói là công lực của một Ngũ Minh thượng nhân mà dù cho là hai, ba nhân vật như thế, Ngũ Tiên cũng chẳng coi vào đâu. Tuy vậy đạo dụng võ, điều tối trọng yếu là biết người biết ta, dù chắc mình sẽ thắng được đối phương cũng chẳng nên sơ hốt.

Câu nói ấy khiến Vô Trần ngấm ngấm thất kinh, nghĩ thầm: “Chẳng trách lão Vương Hữu có thể thao túng nổi Cái Bang. Quả nhiên mưu trí hơn người, thâm độc một cách đáng sợ”.

Thiên Mục Ngũ Quỷ nghe tăng bốc đều cả mừng toét miệng cười hi hí. Lão nhị càng đắc chí thêm, nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Vương Hữu trưởng lão mới thật là người thấy xa hiểu rộng. Một con lừa trọc đầu Ngũ Minh thì làm cái cóc khô gì. Dù hai tên, ba tên cũng chẳng mùi gì với Ngũ Tiên chúng mõ. Túc Xá hiểu rõ dụng ý của Vương Hữu, bụng chỉ buồn cười thầm.

Bỗng một lão già, trông có vẻ yếu đuối nho nhã, xen lời nói:

- Vậy thỉnh Vương Hữu trưởng lão chỉ định công tác tạm thời cho liệt vị huynh đệ đây.

Vương Hữu gật đầu, nói: - Tổng đàn phúc địa do Từ Cận trưởng lão, Túc trưởng lão phụ trách xuất lãnh. Cai bát phòng Lục đại trưởng lão ngấm ngấm mai phục. Thiên Mục Ngũ Tiên giám thị xung quanh tổng đàn. Nếu phát giác sự việc khả nghi, lập tức phát ám hiệu thông báo, chớ nên đơn độc hành động. Mười hai vị cao thủ Khôi Y tổ của Đông Doanh phái tới, mỗi đã cắt đi tuần tra trong khuôn viên tổng đàn.

Lão già yếu đuối gật đầu, nói:

- Như thế kể cũng rất chu toàn.

Vô Trần thấy Vương Hữu trưởng lão sắp đặt kế hoạch điều động các cao thủ đâu ra đấy, trong lòng khen ngợi thầm, nghĩ bụng:

“Người này có tài thao lược của một vị đại tướng quân. Chỉ tiếc là y đã chọn lầm đường, đi ngược lại quyền lợi của quốc gia dân tộc”.

Ông ta lại nghĩ tiếp: “Diêm Vương Kiếm Từ Cận cùng Túc Xá, hai người đều là cao thủ thượng thừa đương thời. Nhưng còn lục đại trưởng lão của Cai bát phòng không biết là những nhân vật nào, xem ra cũng không phải tầm thường.”

Ngừng giây lát, đạo sĩ lại suy tính thầm:

“Tên giặc bán nước Miêu Truyền áp chế thiên tử, điều khiển chư hầu. Chẳng bao lâu nữa mảnh giang sơn này sẽ mất nốt vào tay ngoại bang. Sao ta không nhân dịp này diệt trừ tên tay sai ngoại nhân, biết đâu chẳng tránh được tai họa cho đất nước.”

Xưa nay Vô Trần đạo nhân không hề dính dấp tới chuyện thị phi của giang hồ, cũng ít khi hỏi han tới chuyện triều đình. Gần đây bị ảnh hưởng bởi ý chí của Liễu Tồn Trung nhận thấy quốc gia đang lâm vào cảnh nguy vong, nếu mình vẫn tiềm tu ẩn lánh, sinh hoạt ngoài trời, chẳng khác nào trốn tránh trách nhiệm.

Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Vì vậy ông ta cải biến tư

tưởng, muốn đích thân làm một việc oanh oanh liệt liệt.

Đạo sĩ thấy hội nghị đã tan, liền nghĩ thầm: “Mười hai tên cao thủ Khôi Y tổ của Đông Doanh cùng Thiện Mục Ngũ Quỷ thì chẳng có gì là đáng ngại. Chỉ có sáu tên trưởng lão bát phòng, không biết là quái kiệt của phương nào? Ta phải đi dò thám một phen, rồi định đoạt sau!”.

Quyết định xong, Vô Trần ngằm theo dõi phương hướng của Túc Xá.

Chỉ hai cái nhún nhảy, ông ta đã như bóng theo hình bám sát đối phương.

Chỉ thấy Túc Xá đi xuyên qua hội nghị trường queo sang hành lang ngang nội viện.

Nơi đây có sáu gian vách ván cũ kỹ, mỗi phòng đều có một lão già mặt như đồng nhưng tóc bạc ngồi đả tọa.

Bên cạnh mỗi người đều có một cái bát bằng đồng rất lớn, vành bát rất sắc bén miệng bát uốn ra bên ngoài nom chẳng khác nào một chiếc mũ rơm rộng vành.

Vô Trần đạo sĩ ước đoán chiếc bát đồng này ít ra cũng nặng hàng trăm cân.

Chỉ thấy Túc Xá ngưng lại mỗi gian phòng nói thì thầm giây lát, rồi mới quay người rời khỏi nơi đó.

Vô Trần bấy giờ rõ Túc Xá dặn dò mật lệnh của Vương Hữu trưởng lão với Lục đại trưởng lão của Cai bát phòng, nên cũng chẳng để tâm nghe ngóng đoạn vẫn tiếp tục theo sau Túc Xá.

Chỉ thấy Túc Xá đi tìm Diêm Vương Kiếm Từ Cận rồi cả hai nhất tề tới vùng phúc địa cơ mật.

Đó chính là nơi thần kinh trung khu của Cái Bang tổng đàn. Các văn kiện lai vãng của mọi lộ phân đàn, những di tích kỷ niệm của bang chủ những đời trước để lại, đều cất giữ ở nơi đây.

Miêu Truyền giá lâm Cái Bang chắc cũng có lẽ sẽ xem xét chốn này.

Túc Xá, Từ Cận giơ tay chỉ vẽ bàn bạc hồi lâu. Vô Trần ẩn phục trong xó tối nom thấy rất rõ ràng, biết đối phương đang nghiên cứu sách lược bố trí mai phục, làm thế nào để bảo hộ Miêu Truyền cho vẹn toàn.

Ông ta bỗng cảm thấy mình quá cô thế, hành sự thật rất khó khăn.

Vô Trần lại nghĩ: “Lần này ta tới Thành Đô nguyên vì tiếp thụ sự khuyến cáo của Liễu Tồn Trung không tới Bắc Cốc sơn cứu viện Tổ Tổ, mà đến đây để nghe ngóng tin tức của Lữ Di Hạo. Nếu tra được ra hành tung của bang chủ Cái Bang, được thêm Lữ Di Hạo giúp sức mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều”.

Vô Trần vừa nghĩ vừa theo dõi Túc Xá, Từ Cận, xem chúng bố trí như thế nào?

Tới khi hai lão nọ bỏ đi, Vô Trần mới nhẹ nhàng lướt ra quan sát tình thế xung quanh, ghi nhớ kỹ trong lòng.

Sáng sớm hôm sau, tổng đàn Cái Bang mở rộng cửa lớn. Các phân đàn chủ các lộ đều lục tục tham gia việc thịnh điển tiếp nghinh Miêu Truyền.

Ngoài năm dặm có thiết lập những trạm thông báo tin tức, phòng thủ rất nghiêm mật. Dù là các chủ phân đàn cũng đều bị tra hỏi kỹ lưỡng mới được tiến vào tổng đàn.

Tới giờ Ngọ, bọn thông báo tin tức bỗng rào cẳng chạy vào nội điện, báo cáo xe lừa của Miêu Truyền đại nhân đã tới phủ vệ Thành Đô, không lâu nữa sẽ tới tổng đàn thị sát.

Vương Hữu nghe nói cả mừng, tức khắc truyền lệnh mọi người trên dưới toàn bang đều chuẩn bị nghênh giá.

Không nửa giờ sau đã thấy một cỗ xe lừa đỏ chót từ phủ vệ Thành Đô chậm rãi chạy tới.

Văn võ bá quan đều tiến ra đường cung kính tiến đưa xa hàng mười dặm.

Tên đánh xe vung roi, chiếc xe lao đi vùn vụt, cát bụi bốc lên cuốn tiến thẳng về phía tổng đàn Cái Bang.

Khi chiếc xe lừa ra tới ngoại ô suốt dọc bên hữu toàn là rừng rậm, bên tả là đồng ruộng phì nhiêu lúa xanh mơn mơn.

Chiếc xe lừa chẳng khác nào một thiếu nữ du xuân, bức rèm màu hồng được cuốn lên phân nửa, thấp thoáng bóng người ngồi.

Gã xa phu chiếc nón rơm được phủ chụp xuống tận mí mắt, thần thái rất nhàn nhã.

Khi chiếc xe chạy qua một cây cổ tùng rậm rạp bỗng thấy có hai người từ sau gốc cây xông ra, một ăn mặc theo lối lái buôn tay cầm chiếc bàn toán, một dáng dấp như thầy lang niên kỷ đều trên dưới năm mươi.

Hai người nọ chẳng phải ai xa lạ, mà một là Thị Ân Mạc Ác Tài một là Trình Đại tiên sinh.

Mạc Ác Tài với Trình Đại tiên sinh ngày nọ ở gần Tầm Dương đã cùng với chư hảo hán ở Bàn Long lãnh, An Bình trại Diệp phu nhân, Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền Diệu Thông sư thái các người cướp đoạt tù xa Viên Tôn Kiệt. Ngờ đâu bị Thông Thiên Hiệu dùng kế hoạch Kim Thiên thoát xác đánh lừa quần hùng. Trong tù xa không phải Viên Tôn Kiệt mà lại là Mạc Nam lão ma một nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ.

Mạc Nam lão ma đánh cho quần hào một trận thất điên bát đảo. Cũng may bấy giờ Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì chặn cướp được Viên Tôn Kiệt ở Lạc Nhạn cốc.

Mạc Nam lão ma nghe cấp báo, vội bỏ đi ngay, mọi người mới thoát được mất mạng trong đường tơ kẽ tóc. Trình Đại tiên sinh với Mạc Ác Tài đều là các hiệp sĩ du hí nhân gian. Sau khi chia tay với quần hùng, hai người lại tiếp tục phiêu bạt giang hồ.

Trong những ngày đó tên tuổi Liễu Tồn Trung chấn động giang hồ. Cái Bang đã bị Vương Hữu thao túng, bang chủ Lữ Di Hạo thất tung cùng chuyện có người giả danh nghĩa Liễu Tồn Trung hủy hoại Cửu Chân cung, hỏa thiêu Tôn Hán điện, vân vân, họ đều biết rất rõ. Lần này hai người ngẫu nhiên tới Thành Đô, được tin Miêu Truyền sẽ thị sát Cái Bang. Sau khi thương lượng, cả hai quyết định sẽ ngấm tới phủ vệ thích khách.

Nhưng phủ vệ ở Thành Đô không những canh giữ rất nghiêm mật hơn nữa địa phương cực kỳ lớn rộng, tìm tòi suốt đêm cũng không rõ Miêu Truyền trú chân ở đâu.

Hai người đành đổi ý định, tới vùng rừng rậm ở ngoại ô chờ đợi thực hành tôn chỉ của cường đạo, chặn đường hành thích Miêu Truyền. Hễ nói cho gã xa phu vừa thấy hai bóng người ở sau thân cây cổ thụ xông ra, lập tức gò cương đưa mắt liếc nhìn hai người, trầm giọng hỏi:

- Hai người không phải là cường đạo, vậy chặn đường chúng ta làm chi?

Thị ả Mạc Ác Tài lắc bàn toán loảng xoảng, cười nói: - Bỉ nhân muốn trao đổi một việc mua bán.

Y chỉ Trình Đại tiên sinh nói: - Vị này là thầy lang giang hồ chuyên tế độ những kẻ bệnh hoạn qua đường.

Gã xa phu cười nhạt, nói: - Nếu vậy các người tìm sai đối tượng rồi. Mạc Ác Tài lắc đầu, thở dài, nói:

- Thú thật bỉ nhân đã tiêu hết tiền độ nhật, thỉnh cầu lão huynh ra ơn bố thí cho chút đỉnh.

Gã xa phu cười nhạt đáp: - Hay lắm ! Huynh đệ cũng chẳng hẹp hòi. Đây này. Vừa dứt lời, chiếc roi đã nhanh như chớp quất vút ra, nhằm thẳng cổ Mạc Ác Tài cuốn tới.

Mạc Ác Tài vội giơ bàn toán chống đỡ.

Chỉ nghe thấy bốp một tiếng, thân roi đã quất trúng chiếc bàn toán.

Đầu roi như có mắt, lại nhằm khẩu tay Mạc Ác Tài quét ngược lại.

Mạc Ác Tài không ngờ gã xa phu thân thủ lợi hại như vậy giật nảy mình, vội nhảy lùi về phía sau tức thì.

Gã xa phu cười hắc hắc, nói: - Bằng hữu chả vừa yêu cầu mỗ bố thí là gì? Sao bây giờ lại không dám tiếp thụ?

Mạc Ác Tài cười hi hí, nói:

- Bằng hữu xa phu rất hợp với ý thích của lão Mạc này. Thật là chân nhân không lộ tướng có khác. Phen này lão Mạc phải vui đùa với bằng hữu một chuyến.

Miệng chưa dứt, toán bàn ở trong tay đã nhanh như điện chớp vung ra đập thẳng vào đầu con lừa.

Gã xa phu bỗng chuyển người, quất vút roi ra, nhưng Mạc Ác Tài thân pháp linh hoạt khôn tả, sớm biết hành động ấy của xa phu. Thế thức vừa rồi chỉ là hư chiêu không đợi roi đối phương quét tới nơi, y đã sớm lách sang bên ngồi thụp xuống đập luôn bàn toán vào chân lừa.

Con lừa ré lên một tiếng bàn toán đã quét trúng chân khiến nó nhảy dựng dậy, suýt tí nữa đã hất gã phu xe xuống dưới đất.

Gã xa phu cả giận nhảy luôn xuống dưới đất, chửi rủa: - Tổ tiên mười tám đời nhà mi, dám vuốt râu hùm phải không? Mạc Ác Tài cười hi hí nói:

- Thế mới phải chứ. Lão Mạc này chỉ muốn thỉnh ngài xuống xe, đùa giỡn cho nhau vui.

Vừa nói, y vừa nhảy lui về phía sau. Gã xa phu nắm chặt cây roi không thốt một lời, hùng hổ xông tới quét mạnh ra một thế.

Mạc Ác Tài liền cất tiếng khen ngợi: - Tuyệt lắm! Thân thủ của bằng hữu mà chỉ là một gã phu xe hay sao, kể cũng rất uống.

Gã xa phu cười nhạt, nói: - Các hạ được ai sai khiến, dám chặn đường gây rối như vậy? Mạc Ác Tài thấy tên phu xe đã trúng kế, Trình tiên sinh đang nhanh nhẹn tiến tới gần khoang xe, không cười cợt nữa, chỉ trầm giọng quát:

- Lão Mạc này không chịu sự sai khiến của ai cả, mà tự động tới giết chết tên bán nước Miêu Truyền. Hiện tại nhân dân đang bị người Kim áp chế, quốc gia lâm vào cảnh nguy vong. Với thân thủ như vậy, bằng hữu đã không vì đất nước xả thân, lại trợ giúp lũ bạo ngược quên cả tình đồng bào, xót thương nỗi giống, thật đáng tiếc! Đáng tiếc!

Gã xa phu cười nói: - Miêu đại nhân là bạc lương đồng của nhà Đại Tổng ra sức chống chọi với cục diện. Người bắt quả chỉ là một kẻ mù quáng chó nên

ngậm máu phun người. À, còn tên đồng bọn của người đi đâu rồi?

Mạc Ác Tài đắc ý giơ tay ra chỉ, nói: - Đồng bọn mỗ chính là Diêm Vương gia, hiện tại đã sắp lấy tính mạng chó của Miêu tặc.

Bỗng nghe thấy bốp một tiếng, Trình Đại tiên sinh đột nhiên bị đẩy bắn về phía sau hơn trượng ngã lăn ra đất.

Liền đó, trong khoang xe một tràng cười khanh khách rất quái dị vang rền.

Chỉ thấy một lão già thân hình to lớn, cuốn bức rèm hồng lên, tung mình nhảy xuống mặt đất, cả cười nói:

- Với tài ba hèn mọn của hai người mà cũng múa búa qua cửa Lỗ Ban. Hà hà... Trung Nguyên nhân vật chỉ toàn bọn xoàng xĩnh này thôi.

Trình Đại tiên sinh đã lồm cồm bò dậy, mặt xanh như chàm đỏ, toàn thân tê tái.

Mạc Ác Tài vội nhảy tới đỡ Trình Đại tiên sinh, hỏi: - Lão Trình, chuyện gì xảy ra thế?

Trình Đại tiên sinh nhìn về phía lão già mặt đỏ hồi lâu, không thốt ra lời.

Gã xa phu bỗng quát chiếc roi lên trên không kêu đến đét một tiếng, cười ha hả, nói:

- Các người tự nhận là hiệp nghĩa đạo, chỉ mới chống đỡ một thế đã ngã lăn ra đất, trông chẳng khác nào chó rúc đồng phân.

Mạc Ác Tài chăm chú ngắm nhìn lão già mặt đỏ giây lát vẫn không nhận được ra là ai.

Lão già mặt đỏ cười khảnh khách, nói:

- Hai tên không biết sống chết này là ai, không nhận ra được lão phu hay sao? Lão phu là Tôn Kha Ba từ Thanh Hải tới.

Giọng nói của lão rất ôn hòa chẳng khác gì thân mật chuyện trò với bằng hữu. Trình Đại tiên sinh chợt tỉnh ngộ nghĩ bụng:

“Chẳng trách mình bị chưởng của lão đánh ngã. Thì ra người này là Thanh Hải Bật tự Tôn Kha Ba”.

Mạc Ác Tài cũng hơi rùng mình. Y thường nghe đồn đại Tôn Kha Ba tâm địa độc ác, thủ đoạn cực kỳ thâm khốc, chuyên bốn cột trước sự nguy nan của đối phương. Chính Liễu Tồn Trung cũng đã bị lão ném xuống dưới hàn đầm.

Đã nghe thấy Tôn Kha Ba cất tiếng cười khanh khách rất kỳ quái nói:

- Chỉ bằng hai tên khốn kiếp các người mà cũng dám nghĩ tới chuyện hành thích Miêu đại nhân ư? Hắc hắc, bọn hiệp nghĩa đạo Trung Nguyên các người thật không biết trời cao đất rộng là gì. Thế nào, bây giờ các người định tự kết liễu tính mạng hay còn đợi lão phu phải đích thân ra tay?

Mạc Ác Tài cả cười đáp: - Bỉ nhân chuyên hành nghề thương mại,

hàng đã tới tay chẳng dám làm phiền quý khách. Bọn mõ tự xử trí lấy được rồi.

Dứt lời y đưa mắt liếc nhìn Tnhh Đại tiên sinh. Trình Đại tiên sinh hiểu ý liền rút chiếc chày đồng ở ngang hông ra nói:

- Đúng thế, chúng ta sẽ tự xử lấy.

Hai người từ từ đưa võ khí trong tay lên, bỗng hô lớn một tiếng cùng nhảy tới đâm thọc vào hai bên Tôn Kha Ba.

Tôn Kha Ba chỉ nhếch mép cười nhạt song chưởng bỗng phân ra hai bên tả hữu, mười ngón tay cong lại như những chiếc móc câu không tránh né chộp thẳng vào chiếc chày đồng cùng chiếc toán bàn.

Trình Đại tiên sinh với Mạc Ác Tài đều cảm thấy chỉ lực của Tôn Kha Ba nặng như núi. Hai người đã vận tới mười thành công lực mà vẫn không sao thâm hời lại được binh khí. Tôn Kha Ba lạnh lùng nói:

- Các người đã bảo sẽ không làm phiền tới lão phu, sao lại bỗng xông tới tấn công lén như vậy? Hà hà.

Hai người đưa mắt nhìn nhau mặt đỏ bừng, không sao đáp lại được. Bỗng bên tai có tiếng người nói vọng tới:

- Hai vị mau buông binh khí ra kéo không kịp đâu!

Chỉ thấy Tôn Kha Ba mắt lộ lam quang, mười đầu ngón tay cũng dần dần xám xịt. Trình Đại tiên sinh, Mạc Ác Tài kinh ngạc vô cùng không biết Tôn Kha Ba đang vận dụng công phu gì? Tuy vừa được người bí mật cảnh cáo, bảo mình nên vứt bỏ binh khí, nhưng với thân phận của một nhân vật thành danh trong võ lâm mà buông rơi binh khí thật là một việc nhục nhã.

Đột nhiên Tôn Kha Ba mặt lộ sát cơ, hai cánh tay ngăm vận kinh lực, găm lên một tiếng.

Nói thì chậm, chuyện xảy ra nhanh không thể tưởng tượng được.

Giữa lúc Tôn Kha Ba quát vang, đột nhiên có một bóng người áo xanh phát phৌ từ cổ tùng nhảy bay xuống, nhanh như điện xẹt.

Trong giây phút chớp nhoáng ấy, song chưởng tả hữu vươn ra chộp lấy đầu vai Trình tiên sinh với Mạc Ác Tài, như một con chim ưng bắt gà con xách lên khỏi mặt đất, tung mình nhảy lui về phía sau, thoát khỏi phạm vi chưởng phong của Tôn Kha Ba. Đó chỉ là việc trong nháy mắt.

Tôn Kha Ba ngạc nhiên vô cùng, định thần nhìn kỹ bất giác cười nhạt nói:

- Lão phu tưởng là ai thì ra là Vô Trần đạo trưởng. Hạnh bội ! Hạnh bội!

Trình Đại tiên sinh, Mạc Ác Tài vừa rồi không sao tự chủ, bị người xách bổng lên kéo về phía sau như đăng vân giá vũ. Giữa lúc cả hai

không biết việc gì xảy ra đã nghe Tôn Kha Ba nói danh hiệu của Vô Trần đều kinh ngạc quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Vô Trần đạo sĩ râu dài bay phát phới, quả nhiên nom rất tiên phong đạo cốt, như lánh khỏi mùi trần tục. Vô Trần mỉm cười, nói:

- Vừa rồi hai vị lâm vào tình cảnh rất hiểm nguy. Lão Tôn đã luyện môn công phu âm hàn chưởng độc, không thể nào để nó nhiễm vào thân thể được.

Cả hai nghe nói đều hổ thẹn thẹn.

Âm hàn chưởng độc của Tôn Kha Ba, họ đã từng nghe giang hồ đồn đại lợi hại kinh người, khi nghe nói Liễu Tồn Trung trúng phải loại âm hàn chưởng độc này suýt tí nữa thì bị nguy đến tính mạng.

Vô Trần đạo sĩ cười hỏi: - Từ khi cách biệt đạo hữu vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Tôn Kha Ba lạnh lùng đáp:

- Lão sao mỗ vậy. Lần trước chúng ta tỉ thí một ngày một đêm chưa phân thắng phụ. Đó mới gọi là oan gia lại tái ngộ trong ngõ rộng.

Bỗng gã xa phu xen lời nói:

- Lão tiên bối! Oan gia gặp gỡ trong ngõ hẹp chứ không phải trong ngõ rộng.

Tôn Kha Ba bình sinh tranh cường hiếu thắng, thích sĩ diện. Lão nhớ các nhân vật Trung Nguyên thường nói oan gia gặp gỡ trong ngõ nhưng lại quên mất ngõ rộng hay ngõ hẹp, nên hiện tuy biết mình nói sai lão vẫn trợn mắt quát tháo:

- Mi chi ăn nói lếu láo. Ngõ rộng hay hẹp cũng thế thôi, có gì là lạ. Nếu rộng thì càng dễ đi.

Gã đánh xe cậm như hến, không dám đáp lại!

Hiện Mạc Ác Tài đã ổn định tâm thần, lại trở về tính nết thường khi, cười hi hí nói:

- Như thế mà cũng học đòi nói chữ. Nếu đường rộng mỗi người đi một bên thì oan gia làm sao nhìn thấy nhau được.

Tôn Kha Ba trợn mắt quát: - Hừ hừ! Mắt của lão phu sắc bén như thế này, sao lại nhìn không thấy?

Trình Đại tiên sinh đã mất chiếc chày đồng, chỉ giơ quyền lên, hậm hực nói:

- Lão già kia đừng có nhiều lời. Ngõ rộng hay ngõ hẹp gì cũng được tất, chỉ có quyền này của mỗ mới là quan trọng.

Tôn Kha Ba cười khảnh khách nói: - Đúng lắm! Thế mới phải chứ.

Oan gia tương ngộ trong ngõ rộng. Nào Vô Trần đạo trưởng, lần này chúng ta phải phân cho được cao thấp mới thôi.

Trình đại tiên sinh cùng Mạc Ác Tài lúc ấy đã thối lui ra ngoài xa hơn

mười trượng, quan sát cuộc chiến sắp mở màn.

Chỉ thấy Tôn Kha Ba ánh mắt lam quang sáng rực, mười ngón tay phát ra những tiếng kêu lách cách. Hiện tượng ấy đủ thấy âm hàn chưởng công của lão đã vận tới mười thành lực đạo.

Tôn Kha Ba hùng cứ Thanh Hải Lạp Bọt tự đã mấy chục năm trời bình sinh đối địch chưa bao giờ vận dụng tới mười thành âm lực chưởng công.

Vì ngày nọ tại Thanh Sơn cơ đã từng tỉ thí với Vô Trần suốt một ngày một đêm, ngoài mặt tuy bất phân thắng bại nhưng thâm tâm lão cũng tự biết rõ hơn ai hết nếu so tài một cách chân chính mình vẫn còn sút kém Vô Trần một mức.

Bất quá Tôn Kha Ba không cam tám nhận thua, lão còn tựa vào âm hàn chưởng công của mình chưa vận dụng tới mức lợi hại. Theo sự suy đoán của lão Vô Trần sẽ không có cách gì phá giải hàn chưởng của mình, cho nên vừa xuất thủ lão đã tận dụng mười thành âm hàn chưởng quyết nắm thành công, chứ không để sót như lần trước.

Ngày nọ ở Thanh Sơn cơ, Liễu Tồn Trung đã dùng Chấn Thiên pháp đối kháng với Tôn Kha Ba. Lão không làm gì nổi chàng, hổ thẹn quá hóa tức giận đột nhiên sử dụng âm hàn chưởng ngấm ngấm sang người đối phương. Liễu Tồn Trung bị thất thế mà không hề biết.

Bấy giờ Vô Trần đã phát giác ngay cơ sự. Mười lăm ngày sau, quả nhiên khí âm hàn trong người Liễu Tồn Trung phát tác, chút xíu nữa chàng đã phải táng mạng.

Vì vậy Vô Trần mới thâm biết âm hàn chưởng công quả thật bá đạo. Hiện tại cũng thấy Tôn Kha Ba ánh mắt với móng tay đến hiện lam quang, không dám coi thường, ông ta vội hít một hơi dài, đẩy Vô Cực khí ban bố khắp toàn thân phòng thủ nghiêm mật chờ xem biến chuyển trong thể thức của Tôn Kha Ba.

Tôn Kha Ba suy tính rất nhanh, tìm tòi chỗ sơ hở của Vô Trần nhưng không tìm thấy chút sơ suất nào của đối phương.

Nên biết việc dùng âm hàn chưởng rất hao tổn chân khí, chỉ lợi ở điểm đoạt được thắng lợi một cách chớp nhoáng tốc chiến tốc quyết và tối kỵ với chiến lược cầm chừng.

Lúc ấy Vô Trần đã vận dụng Huyền môn tâm pháp phối hợp với Vô Cực cương khí, nhất thiết ề chú tâm tới sự bền bỉ, kín đáo. Địch không động, ta không động. Nếu đối phương có thể kiên trì như thế đến ba ngày ba đêm cũng sẵn sàng chấp nhận. Phương pháp ấy đánh trúng vào nhược điểm của Tôn Kha Ba.

Lão nghĩ thầm:

“Lão đạo sĩ mũi trâu này sao lại biết được nhược điểm của mình mà

đứng yên chẳng khác trời tròng như vậy ? Hừ hừ ! Tên mũi trâu mi khôn thì ta cũng ngoan. Xem thái độ của ngươi ắt không có cách gì chế ngự được âm hàn chưởng. Ngươi định kéo dài thời gian, thật chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày!”

Nghĩ tới đó, lão bỗng thét lớn một tiếng, thân hình to lớn phi lên trên cao hơn hai trượng đầu dưới chân trên, mười móng tay lam quang cực thịnh chộp thẳng xuống giữa đầu Vô Trần.

Vô Trần vội di bộ đổi thức, tránh khỏi thế công chính diện của Tôn Kha Ba.

Ông ta bỗng nhún chân lách người sang tả dực, hai ống tay áo rộng bỗng phát lên trên không, kinh phong ào ào đẩy ra, oai lực kinh người khiến những lá cây hai bên đường rớt xuống như mưa.

Tôn Kha Ba người đã lơ lửng trên không bị kinh khí của Vô Trần hất ngược lên khiến lão ngột ngạt giật mình kinh hãi không dám tấn công tiếp và lướt sang bên.

Thế công kích hiểm hóc thứ nhất của lão đã bị Vô Trần phá tan. Gã xa phu cùng Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh đứng cạnh đó xem thấy hai vị cao thủ đương thời lúc trao đổi một chiêu nửa thức đều phát ra oai lực kinh người, cả ba cùng ngậy ra nhìn như xuất thần.

Tôn Kha Ba đánh hụt chiêu đó vội thối lui về phía sau mấy trượng khom mình uốn lưng, bộ dạng của lão như ngồi xổm, hơi trong miệng hà ra dồn dập, mười ngón tay cong lại, chĩa thẳng về phía Vô Trần đạo sĩ.

Vô Trần vẫn theo thế thức cũ, không hề biến đổi người hơi trùn xuống lấy tấn, nghinh thần chú thị.

Bỗng nghe thấy Tôn Kha Ba thốt hắc một tiếng, lập tức tung mình lên như hổ đói vồ dê, mười ngón tay phát ra lam quang thộp thẳng vào hai bên Thái Dương huyết của Vô Trần.

Chiêu này nhanh như chớp. Mọi người chỉ thấy mắt hoa lóa, kể đã nghe hai tiếng lộp bộp liên tiếp vang lên.

Chỉ thấy Vô Trần đạo sĩ thối lui về phía sau ba bước, để lại những vết chân sâu hoắm trên mặt đất.

Tôn Kha Ba cũng lão đảo lui về phía sau ba bước hơi thở dồn dập.

Cao thủ trao đổi chiêu tới mức này đã có thể phân được thắng bại vì Vô Trần giữ thế thủ, còn Tôn Kha Ba lấy thế công. Một công một thủ đôi bên đều bị nội lực của đối phương đẩy lui ba bước.

Theo đó mà phán xét bên tấn công về phần nội lực đã bị kém nửa bước.

Trong ý niệm của Tôn Kha Ba cuộc giao đấu vừa rồi, mình đã chiếm được thượng phong vì chiêu vừa rồi lão đã vận hết mức công lực

âm hàn chương độc, Vô Trần quyết không sao phịu nổi. Lão liền cười khanh khách, nói:

- Vô Trần đạo hữu quả danh bất hư truyền! Bội phục! Bội phục. Vô Trần điềm tĩnh đáp:

- Đạo hữu quá khen ! Vu Viên công phối hợp với âm hàn chương của đạo hữu quả nhiên khiến bản đạo được sáng mắt ra.

Tôn Kha Ba lấy làm lạ, nghĩ bụng: - Y biết rõ âm hàn thương của mình bá đạo mà vẫn dám ngang nhiên chống chọi. Chẳng lẽ y lại hiểu được cách phá hoại?

Lão thắc mắc khôn tả, có biết đâu Vô Cực cương khí của Vô Trần đã sớm ban bố khắp toàn thân, hơi độc âm hàn chương quyết không sao âm nhập nội thể được.

Tôn Kha Ba rất hoài nghi, nghĩ tiếp: “Nếu lão tạp ma này có thể hóa giải được âm hàn chương của mình thì cuộc ác chiến này mình khó lòng nắm được phần thắng.”.

Đang lúc lão suy tính, bỗng thấy ở đầu đại lộ có một bọn người chạy như bay tới.

Vô Trần mắt rất sắc bén, tuy bọn người nọ còn rất xa, ông ta đã nhận ra được một cách rõ ràng. Đám người nọ là Cái Bang tổng đàn phái ra. Vương Hữu trưởng lão dẫn đầu, trong đó còn có cả Diêm Vương Kiếm Từ Cận, Thất Sát Thủ Túc Xá và một số nhân vật ông ta không quen biết, xem ra không phải là những kẻ tầm thường.

Vô Trần thầm suy tính, cảm thấy tam thập lục kế tẩu vi thượng sách. Bọn người nọ tuy chẳng thể làm khó dễ gì được mình, nhưng lại còn Mạc Ác Tài với Trình Đại tiên sinh có mặt tại đây, mình lại phải che chở họ. Nên Vô Trần vội đưa mắt ra hiệu eho Mạc Ác Tài với Trình Đại tiên sinh đoạn thùng thẳng nói:

- Tôn Kha Ba đạo hữu, cuộc so tài của chúng ta hôm nay tới đây hãy tạm ngừng tay. Sau này sẽ tái kiến.

Dứt lời, ông ta đã chấp tay vái chào, rồi cùng Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh đi thẳng.

Tôn Kha Ba biết mình cũng chẳng ngăn nổi, liền chấp tay, đáp: - Được, sau này có dịp sẽ tái kiến.

Khi Vương Hữu trưởng lão thống lãnh bọn người nọ tới nơi thì Vô Trần đã đi xa rồi.

Vương Hữu chấp tay hỏi: - Tiền bối phải chăng là Tôn Kha Ba ở Lạp Bọt Tự? Tôn Kha Ba đáp:

- Chính lão phu đây.

Lão giơ tay chỉ gã xa phu giới thiệu: - Vị này là Hồ trại chủ ở Đại Ba Sơn. Vương Hữu chấp tay cười nói:

- Thì ra Cửu Tiết tiên Hồ anh hùng. Ngưỡng mộ đã lâu ! Ngưỡng mộ đã lâu! Miêu đại nhân vừa truyền xuống, tại hạ vội xuất lĩnh các vị trưởng lão tới đây tiếp ứng không ngờ đã quá muộn.

Ngừng giây lát, lão lại hỏi: - Vừa rồi ai giao chiến với tiên bối thế?

Tôn Kha Ba đáp:

- Vô Trần đạo sĩ.

Mọi người không hẹn mà cùng ồ lên một tiếng, ngạc nhiên khôn tả vì xưa nay Vô Trần đạo sĩ không hề dính dáng tới chuyện võ lâm nên võ công của ông ta hiện nay ra sao không một ai biết rõ, vì Vô Trần rất ít khi động thủ với người. Đồng thời tên tuổi của ông ta lại được người trong võ lâm liệt vào hàng đầu của Vũ Trụ Ngũ Kỳ. Nay ông ta lại đích thân xuất mã, mục tiêu nhắm thẳng vào Miêu Truyền, đó thật là không phải trò đùa.

Vương Hữu nói: - Nơi đây không phải chốn bản luận. Chúng ta hãy trở về tổng đàn rồi sẽ thương lượng sau.

Mọi người tới tổng đàn đã thấy Miêu Truyền có mặt tạ đó từ bao giờ. Tôn Kha Ba liền kể dọc đường gặp hai bọn thích khách ra sao. Miêu Truyền ngồi lặng lẽ nghe. Y không rõ cho lắm về những việc xuất phát gần đây trong võ lâm, nghe nói đến tên Vô Trần y chỉ cười khinh, nói:

- Bọn này bất quá chỉ là lũ thất phu, sao ra ngoài được sự tính toán của Thông Thiên Hiểu, sớm tối đây, chúng sẽ bị càn quét không còn một mống.

Vương Hữu nói: - Khái bẩm đại nhân, lão Vô Trần này chúng ta không được coi thường. Cần phải nghĩ một kế hoạch nào cho thật vẹn toàn.

Tôn Kha Ba nói: - Tên Vô Trần ấy rất狡 hoạt. Kế mỗi thớm câu giao long của Thông Thiên Hiểu sắp đặt mà y vẫn thoát khỏi được một cách dễ dàng.

Vương Hữu hỏi: - Kế gì mà gọi là mỗi thớm câu giao long? Tôn Kha Ba liền đem chuyện Thông Thiên Hiểu đặt cạm bẫy dùng Tổ Tổ làm mồi để dẫn dụ Vô Trần cắn câu cho mọi người nghe.

Vương Hữu bỗng phát hiện linh cơ, vỗ tay, cười nói: - Khái bẩm đại nhân, thuộc hạ cũng có một diệu kế gọi là “Lật ngược ống tay”, không biết có đắc dụng chăng?

Miêu Truyền hỏi: - Kế gì gọi là “Lật ngược ống tay”? Lão nói ra cho ta nghe thử xem?

Vương Hữu ghé sát tai Miêu Truyền tỉ tê một hồi. Miêu Truyền cười ha hả, đắc ý nói:

- Diệu kế ! Diệu kế ! Nhất cử lưỡng tiện. Lão hãy thương lượng với tiên bối Tôn Kha Ba đi! Mọi việc sẽ tùy cơ thi hành, cần bao nhiêu kim ngân tài vật cứ việc mặc sức chi dùng.

Vương Hữu khom mình vâng dạ chuẩn bị tiến hành kế hoạch với Tôn Kha Ba.

Hãy nói Vô Trần, Mạc Ác Tài với Trình Đại tiên sinh tiến vào trong thành tìm một khách điểm trú chân.

Trời vừa chập tối Vô Trần một mình lướt thẳng ra ngoại ô lên xâm nhập tổng đàn để theo dõi hành tung Miêu Truyền.

Liên tiếp mấy đêm ông ta vẫn không hề thấy Miêu Truyền lộ diện ở tổng đàn, liền đánh ngã mấy tên tuần canh tra hỏi khẩu cung chúng cũng chẳng thổ lộ được thêm điều gì.

Vô Trần bình sinh chẳng thích khai sát giới, tuy tra hỏi không thấu lược được chút manh mối ông ta cũng buông tha ngay những tên ấy.

Khi trở về khách điểm, ông ta với Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh chẳng nghĩ ra được biện pháp nào chu toàn. Mạc Ác Tài nói:

- Có lẽ tên bán nước Miêu Truyền đã trở về Lâm An rồi cũng nên?

Vô Trần nói: - Chưa chắc, thể nào lão tặc cũng còn lưu lại trong Cái Bang, duy có điều chúng ta tra không ra nơi ẩn lánh của y thôi.

Trình Đại tiên sinh xen lời: - Đêm nay cả ba chúng ta cùng đi, chia ra lục soát kỹ càng khắp nơi một lượt nữa.

Vô Trần lắc đầu nói: - Không được. Bần đạo tới đó tuy không thấu đạt được kết quả nhưng cũng thoái lui một cách dễ dàng. Nếu các vị cùng đến đó việc thoát thân chi e rất khó khăn.

Hai người có vẻ hồ thẹn. Vô Trần liền an ủi: - Hai vị chớ để tâm tới chuyện ấy. Bần đạo nói như vậy không phải là coi thường hai vị, mà ngay cả bần đạo mỗi lần xâm nhập cũng luôn luôn cảnh giác, không dám sơ hốt mảy may. Cái Bang tổng đàn là nơi ngọa hổ tàng long ngày nay đã khác hẳn xưa kia. Bần đạo hiện chẳng có việc gì cần làm, có lưu lại nơi đây cũng không sao. Nếu hai vị có việc bận thì xin cứ tùy tiện đi thi hành.

Trình Đại tiên sinh, Mạc Ác Tài vội đáp: - Không không Bọn vãn bối tứ hải là nhà, chỉ hận không được theo đạo trưởng để học hỏi thêm kinh nghiệm đấy thôi.

Mấy hôm sau đêm nào Vô Trần cũng một mình xâm nhập tổng đàn dò xét động tĩnh Miêu Truyền. Ông ta chỉ thấy trong tổng đàn đèn đuốc huy hoàng sáng rực như ban ngày, đầu người lở nhố náo nhiệt khôn tả, nhưng không hề thấy ai nhắc nhở tới Miêu Truyền, trong lòng buồn bực cực độ.

Hôm đó trở về khách điểm Vô Trần rầu rĩ không vui. Bỗng tên tiểu nhị mở hé cửa phòng thò đầu vào cửa hỏi:

- Lão nhân gia có phải là Vô Trần đạo trưởng không? Vô Trần đạo trưởng chưa kịp đáp Mạc Ác Tài đã nhanh nhẩu nói: - Phải rồi. Vị ấy chính là nhân vật danh tiếng lừng lẫy thiên hạ, đứng đầu Vũ Trụ Ngũ Kỳ Vô Trần đạo trưởng.

- Ủa? Sao người lại biết? Điểm tiểu nhị khom mình nói: - Bẩm... bẩm đạo trưởng ngoài kia có người đang xin cầu kiến. Vô Trần ngạc nhiên hỏi:

- Ai thế?

Điểm tiểu nhị đáp:

- Một người trẻ tuổi họ Dương.

Vô Trần đạo sĩ nghe nói mặt hơi lộ vẻ mừng rỡ, nói: - Người ra gọi y vào đây.

Điểm tiểu nhị vâng dạ, vội lui ra bên ngoài. Trong nháy mắt tên nô đã dẫn được thanh niên trẻ tuổi vào trong phòng.

Thanh mền nô vừa thấy Vô Trần vội quỳ xuống, xưng hô: - Đệ tử khấu đầu ra mắt sư phụ.

Vô Trần mỉm cười, đáp: - Cự Nguyên đứng dậy đi. Con mau tới đây ra mắt hai vị tiên bối đại hiệp đây.

Vừa nói, Vô Trần vừa đưa tay ra chỉ Mạc Ác Tài với Trình Đại tiên sinh.

Dương Cự Nguyên vội bước tới hành lễ. Vô Trần ngạc nhiên hỏi: - Cự Nguyên, sao con biết sư phụ ở đây mà tới?

Dương Cự Nguyên trù trừ giây lát, đáp: - Đệ tử ngày đêm mong nhớ sư phụ, trong lòng nôn nóng bất an, dọc đường dò hỏi hành tung sư phụ, rốt cuộc hôm nay đã tới được chốn này. Vô Trần lặng lẽ không nói gì. Cự Nguyên thấy thái độ của sư phụ bất giác lo lắng, tim đập thình thịch không biết sư phụ đang suy tính điều chi.

Kỳ thật Vô Trần vừa thấy Dương Cự Nguyên bất giác lại nhớ tới Tố Tố, mới sinh lòng cảm xúc. Ông ta bỗng nói:

- Tố Tố sư muội con hiện bị giam cầm ở Bắc Cốc sơn, con có biết không?

Dương Cự Nguyên muốn nói lại thôi, sau cùng ấp úng thốt: - Dạ biết, đệ tử muốn yêu cầu sư phụ tới Bắc Cốc sơn một chuyến. Vô Trần xua tay nói:

- Không được. Không được. Bắc Cốc sơn hiện đã bố trí cam bẫy đợi chờ chúng ta. Con chớ nên tới đó.

Dương Cự Nguyên thấy sư phụ đầy vẻ thương yêu, quan tâm đến mình, trong lòng cũng sinh bất nhẫn nghĩ bụng: Sư phụ đối với ta tốt

biết bao, mình sao nhẩn tâm hãm hại người?

Nhưng hình bóng Tổ Tổ ngã vào lòng Cổ Đạt Lạt vô cùng thân thiết quay cuồng trong đầu óc gã, lại thêm thái độ chán ghét của nàng ta đối với mình, bất giác Dương Cự Nguyên cảm thấy lòng tê tái nghĩ rằng nghĩ thầm:

“Hừ ! Việc này xong xuôi xem nàng còn ghét bỏ ta nữa thôi?” Gã liếc nhìn trộm sư phụ thấy sư phụ Vô Trần đạo trưởng vẫn đứng trầm ngâm liền nói:

- Sư phụ, bữa điểm này có món canh nấm rơm tươi không? Vô Trần bình sinh rất thích món nấm rơm tươi nấu canh. Gần Mi Cương quan, nơi ông ta cư ngụ có rất nhiều nấm rơm thiên nhiên, mỗi ngày cứ sáng sớm Dương Cự Nguyên cùng Tổ Tổ xách rổ trúc chọn lựa những cây nấm nào thật to và đầy đem về nấu một bát đầy cho sư phụ ăn. Nay gã hỏi như vậy đánh trúng vào sở thích của ông ta.

Vô Trần tươi cười nói: - Nơi đây đâu phải Mi Cương quan mà có loại nấm to đầy và ngon được. Cho dù những loại nấm tầm thường cũng rất hiếm.

Dương Cự Nguyên nói: - Đệ tử biết rõ sư phụ thích ăn loại nấm ấy, nên lúc đi hái một ít phơi khô đem tới đây.

Mạc Ác Tài thấy đồ đệ Vô Trần có lòng hiếu kính sư phụ như vậy liền khen ngợi:

- Trăm việc tốt lành, chữ hiếu đứng đầu. Dương huynh đệ không những đi xa hàng vạn dặm tìm thầy, mà còn đem cả vật mà sư phụ ưa thích tới nữa, thật hiếm có! Hiếm có.

Vô Trần cả mừng vuốt râu mỉm cười, Dương Cự Nguyên lập tức gọi điểm tiểu nhị vào phòng nói:

- Người hãy ra đem bao hành lý của ta vào trong phòng. Dương Cự Nguyên cởi bọc vải ra, quả nhiên có gói nấm khô ở Mi Cương quan, gã nói:

- Phiên tiểu nhị đem xuống nhà bếp rửa sạch, nấu lên giùm, đổ vào bát, còn gia vị để mỗ đích thân tới làm.

Điểm tiểu nhị vâng dạ đi ngay. Giây lát sau, Cự Nguyên liền xuống dưới bếp ngay, đợi tiểu nhị nấu xong một bát, gã nói:

- Phiên huynh đệ đi lấy giùm đôi dưa nữa. Cứ để mỗ cho gia vị được rồi.

Điểm tiểu nhị vâng lời đi ngay.

Dương Cự Nguyên nhìn dào dác, thấy quanh đó không có ai, gã vội thò tay vào ngang hông móc ra một cái gói nhỏ mà Cát Đạt Tổ đã trao cho, trù trù giây lát, rồi nghiêng răng đổ hết vào trong bát quấy đều lên.

Hành động của y chỉ trong nháy mắt nhưng dường như y đã hao tổn rất nhiều khí lực, trên trán những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lã chã nhỏ ròng xuống.

Gã như không có sức, vịn tay vào vách tường run rẩy, lau sạch mồ hôi trên mặt, hít mạnh một hơi vào lồng ngực.

Gã bỗng thấy tim đập thình thịch liên hồi.

Dương Cự Nguyên vốn là một thanh niên thuần khiết chỉ vì yêu trộm nhớ thâm sư muội mê say như điên cuồng nên mất hết cả lý trí bị Thông Thiên Hiểu phát giác được mới lợi dụng thúc đẩy gây nên việc thí sư nghịch luân thường.

Lúc tử võ ở thâm cốc trong Thạch Sơn cơ Liễu Tồn Trung giao đấu với Vu Viên Công của Cát Đạt Tổ, Tổ Tổ đứng cạnh đó xem luôn quan tâm tới sự an nguy của chàng, khiến Cự Nguyên cực kỳ bức bối. Sau Liễu Tồn Trung tiếp ba chiêu của Tôn Kha Ba rồi bị ám toán Tổ Tổ càng bộc lộ sự lo lắng không lúc nào nguôi, khiến lửa ghen của Cự Nguyên càng sôi sục. Nhưng y chỉ nghĩ rằng, thâm phần hận. Không lâu Tổ Tổ bỗng biệt tích. Dương Cự Nguyên ước đoán sư muội thể nào cũng lên tới Bắc Cổ sơn dò la tin tức Liễu Tồn Trung. Y liền thừa cơ nói với sư phụ cho đi tìm kiếm nàng rồi trực chỉ Bắc Cổ Sơn ngay.

Quý vị đã rõ Bắc Cổ sơn là nơi tàng long ngọa hổ của Đông Doanh, một hảo thủ như Liễu Tồn Trung còn bị thọ thương giam cầm sau may được nàng Hoàn Ngột Nhã của Kim quốc ngầm phái tới giám thị Đông Doanh thấy Liễu Tồn Trung rất giống người đệ đệ đã thất tung của mình, mới sai người khiêng vào hương khuê tận tâm thăm sóc vết thương, chàng mới có dịp thoát nạn.

Dương Cự Nguyên tuy là đệ tử của Vô Trần, nhưng võ công so sánh với Liễu Tồn Trung thì cách biệt một trời một vực.

Y tiến vào Bắc Cổ sơn chẳng khác lọt vào hang hùm, chưa tới lưng núi đã bị tổ áo xám bắt giữ được. Bấy giờ Liễu Tồn Trung vẫn còn dưỡng thương ở ngôi nhà trắng toát của Hoàn Ngột Nhã nên không hề hay biết.

Tổ áo xám áp giải Dương Cự Nguyên tới Thiên Khuyết thất cho Thông Thiên Hiểu. Sau khi tra hỏi, bọn chúng đều kiến nghị xử tử y tại chỗ. Nhưng bọn chúng biết Dương Cự Nguyên là đệ tử của Vô Trần

tới định giải cứu Tổ Tổ. Thông Thiên Hiểu cười ha hả, nói:

- Giết chết tiểu tử này chẳng khác gì lấy chân di một con kiến, không có giá trị gì cả. Còn nếu để y sống sót mới đáng giá vạn kim. Bọn chúng đều nói:

- Xin sư gia cho biết nguyên nhân?

Thông Thiên Hiểu cười đáp: - Thật ra giờ này mỡ cũng chưa thấy sự diệu dụng, nhưng lấy địch khắc địch tùy cơ hành động, đó là cái lẽ thủ thắng.

Phó thống chế Đông Doanh Lưu Chính Ngạn hỏi: - Theo ý sư gia, phải chăng định mua chuộc tiểu tử? Thông Thiên Hiểu gật đầu, đáp: - Bẩm thống chế, chính thuộc hạ có ý ấy.

Lưu Chính Ngạn hỏi:

- Nếu tên ấy không ưng thuận thì sao?

Thông Thiên hiểu cười ha hả, đáp: - Thuộc hạ đã sớm suy tính, tên này ra đời không lâu hiện đầu óc hãy còn non nớt, chất phác, lấy lợi làm cho hoa mắt, dùng lời lẽ ngọt ngào dẫn dụ tất chẳng thể nào y lọt khỏi tròng. Bay đâu? Đi mời Cát Đạt Tổ đến đây cho ta.

Giây lát sau Cát Đạt Tổ tới chờ lệnh. Thông Thiên Hiểu nói: - Tổ áo xám mới bắt được một thanh niên ở dưới núi. Y là đệ tử của Vô Trần tên gọi Dương Cự Nguyên. Tên này rất có giá trị để ta lợi dụng. Các hạ hãy nên liên lạc thân mật với hắn. Đợi tới khi hữu dụng, mỡ sẽ cho biết sau.

Cát Đạt Tổ khom mình tuân lệnh. Từ đó gã thường lân la trò chuyện thăm dò Dương Cự Nguyên dùng lời lẽ ngọt ngào an ủi, bảo Đông Doanh là cơ sở rường cột của Đại Tổng. Miêu thống chế là người rất trọng dụng những kẻ có tài năng như Cự Nguyên.

Dần dần Cự Nguyên cảm thấy bùi tai, cho Cát Đạt Tổ là một bằng hữu tối tri kỷ của mình. Vừa lúc Vương Hữu trưởng lão gọi tới một bức mật thư. Thông Thiên Hiểu mở ra coi, thất kinh nói:

- Miêu đại nhân đang có việc cơ mật ở Cái Bang. Tên yêu đạo Vô Trần lại tới nhòm ngó phá bĩnh. Yêu đạo danh liệt hàng đầu Vũ Trụ Ngũ Kỳ công lực cái thế, không thể dùng sức đối phó mà phải lấy trí thủ thắng.

Đoạn Thông Thiên Hiểu cau mày suy tính, lập tức sai người mời Cát Đạt Tổ tới Thiên Khuyết thất giao cho một kế. Cát Đạt Tổ liền cùng với Dương Cự Nguyên rời khỏi Bắc Cốc sơn tức khắc, hướng Thành Đô tiến phát.

Hãy nói Dương Cự Nguyên vì tham luyện ái Tổ Tổ mất hết lương tri chịu nghe theo lời xúi giục của Cát Đạt Tổ đồ gói thuốc đối phương trao cho vào bát canh nắm rồi lập tức quay về phòng.

Vô Trần, Mạc Ác Tài với Trình Đại tiên sinh đang nghiên cứu việc xâm nhập Cái Bang dò la hành tung Miêu Truyền, thấy Dương Cự Nguyên bước vào đều rất hoan hỉ.

Mạc Ác Tài cười nói: - Dương huynh đệ chịu khó quá. Đạo trưởng

có một người đồ đệ hiểu thuận đường này khiến lão Mạc mỗi lần lấy làm hâm mộ.

Trình Đại tiên sinh xen lời nói: - Vậy sao lão không sớm chiêu đồ đệ đi? Mạc Ác Tài cười nói:

- Công phu như mèo ba chân này của mỗi thì ai thêm bài làm sư?

Mọi người đang vui vẻ cười đùa đã thấy điểm tiểu nhị bưng bát canh nấm rơm hơi bốc nghi ngút bước vào, mùi thơm của nấm tỏa ra ngát mũi.

Mạc Ác Tài hít mấy hơi, khen tấm tắc: - Ái chà ! Thơm thật! Thơm thật ! Loại nấm đặc biệt ở Mi Cương quan có khác. Hôm nay lão Mạc này thật có khẩu phúc lắm mới được thưởng thức.

Trình Đại tiên sinh cười, thóa mạ: - Lão hãy dẹp cái bụng dạ xấu xa ấy đi. Dương huynh đệ đích thân nấu bát canh nấm này là để tỏ lòng hiếu kính đối với lão hay sao thế ?

Mạc Ác Tài cười đáp: - Tuy không phải để đãi mỗi, nhưng chẳng lẽ ném thử một chút cũng không được sao? Mỗi chỉ muốn thử xem mùi vị nó khác các loại nấm thường như thế nào đấy chứ.

Mọi người đều cười ồ. Vô Trần liếc thấy đồ đệ hai mắt đảo lộn không ngừng, nét mặt rất khác lạ, tưởng y buồn bực về những lời lẽ đùa cợt của bọn Mạc Ác Tài liền cười xen lời:

- Mạc bằng hữu nói đùa chơi đấy thôi. Sư phụ rất chuộng những người có tính nét sáng khoái như vị ấy. Nào chúng ta cùng tới đây ăn chung cho vui. Cả con nữa cũng nên ném thử một chút.

Ông ta cầm đôi đũa lên định gắp ăn. Bấy giờ Dương Cự Nguyên bỗng sinh lòng sợ sệt và hồi hận toàn thân run lẩy bẩy, chỉ muốn cất tiếng ngăn cản, nói rõ trong tô canh có thuốc độc nhưng rồi lại không dám.

Nghe sư phụ gọi mình tới cùng ăn gã ấp úng đáp: - Sư sư phụ... con không đói.

Mạc Ác Tài cười hi hí nói: - Chắc Dương huynh đệ đã ăn chán chê ở dưới bếp rồi. Nào, lão Trình ngồi xuống đây, ba chúng ta cùng thưởng thức món ăn đặc biệt này.

Vô Trần nói: - Phải đấy. Nếu Nguyên nhi không ăn, xin các vị cứ tùy tiện, thừa lúc canh nóng ăn ngay đi mới đủ mùi vị!

Trình Đại tiên sinh với Mạc Ác Tài kéo nhau ngồi xuống, đang định ăn nấm, bỗng ngoài cửa có người lớn tiếng hỏi:

- Khoan đã ! Lão tiên bối đã có món lạ mà quên cả phần tiểu bối hay sao?

Liền có hai người lướt vào. Đó là một nam một nữ tướng mạo rất anh tuấn.

Trình Đại tiên sinh, Mạc Ác Tài thấy mắt sáng hẳn: Thanh niên nọ khoảng ngoài hai mươi, mày kiếm dài tận chân tóc, vai hùm lưng gấu mình mặc áo ngắn màu hạt dẻ, thần thái cực kỳ hào sảng. Thiếu nữ mặc kinh trang trắng toàn thân chẳng khác nào một phiến tuyết, hai mắt đen láy lóng lánh mặt trái soan miệng điểm nụ cười để lộ hàm răng trắng như ngọc ngà thân hình cực kỳ yếu điệu, tuổi trạc mười bảy mười tám.

Mạc Ác Tài bỗng sực nhớ tới một người mà y vẫn thường nghe đồn đại, buột miệng hỏi:

- Huynh đệ đây phải chăng là Liễu Tồn Trung?

Vô Trần cười ha hả, nói:

- Mạc bằng hữu sao lại biết được vị huynh đệ này là Liễu Tồn Trung?

Mạc Ác Tài vỗ đùi nói: - Sao lại không biết. Người ta đồn đại vị Liễu huynh đệ mỗi khi hành tẩu giang hồ đều chỉ mặc áo ngắn màu hạt dẻ, tướng mạo anh tuấn, vai hùm lưng gấu, khí vũ hiên ngang. Đạo trường xem có khác chỗ nào đâu?

Trình Đại tiên sinh xen lời: - Nếu vậy, có lẽ vị cô nương đây là Thiên Sơn nữ hiệp Hà Ngọc Trì?

Hà Ngọc Trì nhoẻn miệng cười, nói: - Ấy sao đại phu lại gọi là Thiên Sơn nữ hiệp? Trình Đại tiên sinh đáp:

- Giang hồ loan truyền Hà Ngọc Trì cô nương luôn sánh vai với Liễu huynh đệ là đệ tử đắc ý của Thiên Sơn thần ni. Cô nương đã là người của Thiên Sơn lại thuộc nữ phái, tuy chỉ thêm có chữ hiệp thì nghe lại càng hay chứ sao.

Hà Ngọc Trì chau môi nói: - Xí! Ai bảo tiểu nữ theo sát Liễu huynh đệ bao giờ đâu? Dứt lời, mặt bỗng đỏ bừng, nàng liếc trộm Liễu Tồn Trung. Nàng thấy Liễu đại ca đang chăm chú nhìn vào bát canh nấm bốc khói trên bàn, nhếch mép cười nhạt. Mạc Ác Tài thấy Hà Ngọc Trì đối với Liễu Tồn Trung tình cảm rất mặn mòi, hân hoan khoa chân múa tay, cười hi hí nói:

- Một đôi uyên ương sát cánh, đi đâu cũng có nhau thì càng hay chứ sao? Người ta hâm mộ còn không kịp nữa khác. Trong giang hồ sẽ có truyện Liễu Hà song hiệp là... là...

Y vốn định nói: Phu bất ly thiếp, thiếp bất ly phu, nghĩ lại câu nói ấy quá bạo miệng, tuy xem ra hai người rất thân mật nhưng nói tới câu phu với thiếp vẫn còn là quá sớm cho nên y mới ngừng lại không nói tiếp.

Hà Ngọc Trì sợ y đề cập tới chuyện riêng của mình với Liễu đại ca nhưng nàng cũng rất thích nghe, thấy y bỗng ngắt lời, liếp thúc giục:

- Là thể nào? Sao đại hiệp không nói tiếp?

Mạc Ác Tài gãi đầu gãi tai, ti hí mắt nói:

- Hà cô nương thử đoán xem?

Hà Ngọc Trì chau môi đáp: - Tiểu nữ không đoán được mới yêu cầu đại hiệp nói chứ. Trình Đại tiên sinh cười, xen lời:

- Miệng chó không thể mọc ngà voi, dù y có lý luận thể nào cũng chẳng ra quái gì đâu.

Mạc Ác Tài cười, thóa mạ: - Bỉ nhân xưa nay buôn bán toàn hàng thật, đúng giá không cò kè bớt thêm hai, chẳng như lão lang trung thập phương người chỉ chuyên bán thuốc giả, mua xong chỉ thấy bệnh tăng thêm.

Liễu Tồn Trung nghe Mạc Ác Tài nói như vậy liền vỡ lẽ, thốt:

- Hai vị có phải là Trình Đại tiên sinh với Mạc Ác Tài tiền bối chẳng?

Hai người đồng thanh đáp: - Chính mỗ! Chính mỗ! Liễu huynh đệ quả nhiên là nhân vật rộng kiến thức.

Hà Ngọc Trì lại thúc giục: - Này, đại hiệp còn chưa nói giang hồ đồn đại Liễu Hà song hiệp là thể nào?

Mạc Ác Tài vỗ đầu suy nghĩ giây lát, đáp: - Giang hồ thường nói là Hà không xa Liễu, Liễu chẳng rời Hà. Y đổi hai chữ phụ thiếp thành Liễu, Hà. Mọi người đều nhìn nhau cả cười.

Hà Ngọc Trì nghe nói vừa mừng rỡ vừa hổ thẹn, hai má ửng hồng quay đầu đi nơi khác.

Nàng bỗng nhìn thấy Dương Cự Nguyên đang ngăn người ra tại đó, mặt nhợt nhạt, lúc xanh lúc trắng, có vẻ thấp thỏm không yên.

Mấy ngày gần đây, nàng với Liễu Tồn Trung theo sát gã tuy đôi bên không hề gặp mặt, nhưng dáng dấp của y nàng rất quen thuộc.

Đồng thời nàng biết rõ người này chỉ yêu trộm nhớ thầm sư muội, táng tận thiên lương, nhúng tay vào việc hại thầy phản bạn, nghịch luân bại lý tội lỗi tày trời ấy không thể nào dung tha được.

Nếu nàng không được Liễu Tồn Trung căn dặn trước chó nên lỗ mãng, thì lúc này đã sớm ra tay trừng trị gã phản đồ ấy. Nàng liền cố ý nói:

- Đạo trưởng, vị anh hùng này là ai? Vị ấy đã đích thân nấu bát canh nắm thơm phức này, sao đạo trưởng không cho vị ấy ăn đi, còn đứng thờ mãi ở ngoài này, chẳng lẽ lại định đãi khách cái món thượng hảo hạng ấy?

Vô Trần đáp: - Đó là tiểu đồ của bản đạo. Y ăn no rồi. Nào, chúng ta cùng tới đây thưởng thức món nắm lạ miệng chơi.

Mạc Ác Tài ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng không ngớt bay vào mũi, bụng đã sôi lên sùng sục chỉ đợi Vô Trần nói một tiếng là nhập

cuộc ngay.

Y chẳng khách khí, nói luôn: - Nào, chúng ta cùng ngồi vào, loại nấm Mi Cương quan này ăn ngon lắm.

Hà Ngọc Trì cố ý lắc đầu đáp: - Tiểu nữ không ăn.

Mạc Ác Tài ngạc nhiên hỏi: - Cô nương không đói ư?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Tiểu nữ đói lắm chứ.

Trình Đại tiên sinh càng lấy làm lạ, nói: - Nếu đói thì nên ăn một chút cho ấm bụng mới phải. Hà Ngọc Trì đáp:

- Người ta là chủ nhân mà không nể mặt ăn một vài miếng, chúng ta là khách thì sao dám tự ý tùy tiện?

Trình Đại tiên sinh nói: - Phải rồi! Phải rồi! Dương huynh là chủ, bọn mõ là khách, đáng lẽ chủ nhân phải đứng ra nghênh tiếp mới đúng chứ.

Mạc Ác Tài xen lời: - Dương huynh no rồi có ăn thêm cũng chẳng thấy mùi vị. Đứng ngoài tiếp cũng thế thôi.

Dương Cự Nguyên vội chấp tay, gượng cười, xen lời: - Mạc tiên bối nói rất phải. Tại hạ đứng cạnh thù tiếp cũng vậy thôi.

Ánh mắt Liễu Tồn Trung bỗng rực sáng, lạnh lùng nói: - Chủ phải nên chiều ý khách. Tại hạ xin Dương huynh nể mặt ném trước một miếng. Nếu Dương huynh chối từ thì thật đã xem thường tất cả chúng tôi.

Liễu Tồn Trung vừa dứt lời. Cự Nguyên bỗng biến sắc mặt, trán vã mồ hôi, hơi thối lui về phía sau.

Liễu Tồn Trung cười ha hả, hỏi:

- Thế nào? Thật Dương huynh không nể mặt chúng tôi ư?

Nói xong, chàng tiến lên một bước. Dương Cự Nguyên khiếp hãi, lại lui về phía sau hai bước.

Bấy giờ lưng gã đã dựa sát vào cửa phòng, chỉ cần quay người là có thể đào tẩu ra bên ngoài.

Vô Trần, Trình Đại tiên sinh, Mạc Ác Tài đều ngạc nhiên khôn tả.

Theo tình hình ấy, Liễu Tồn Trung có vẻ dồn ép, bức bách đối phương như đang đương đầu với kẻ địch.

Dương Cự Nguyên thì mặt xanh như tàu lá, run rẩy khiếp sợ. Không biết hai người đang giở trò gì?

Vô Trần liền nói: - Nguyên nhi, nếu Liễu huynh đệ đã muốn con ăn một miếng thì từ chối làm chi? Hãy ngồi xuống ăn đi?

Liễu Tồn Trung cười nhạt nói:

- Dương huynh đã có can đảm gây nên chuyện kinh thế hãi tục mà không dám ăn một miếng nấm?

Hà Ngọc Trì trầm giọng xen lời: - Sao chưa ăn ngay đi? Chẳng lẽ muốn Liễu đại ca nói toạc hành động mờ ám đó ra chăng?

Hà Ngọc Trì thốt xong câu đó, khiến mọi người đều kinh nghi cực độ. Vô Trần biết chắc chắn có chuyện khác lạ, liền trầm giọng nói:

- Nguyên nhi, con gây nên chuyện gì thế? Mau nói cho ta biết? Câu quát hỏi của ông ta khiến Cự Nguyên mặt trái như gà cắt tiết, định nhảy bổ ra ngoài cửa.

Liễu Tồn Trung đâu phải kẻ ngu xuẩn, đã sớm phòng bị hành động ấy của gã.

Chàng muốn sử dụng một chiêu Chấn Thiên tâm pháp đánh ngã gã lập tức, nhưng trong óc chàng đột nhiên nảy sinh một ý niệm:

“Gã là đệ tử của Vô Trần, hiện có mặt sư phụ đối phương ở đây, mình đánh chết gã, thế nào Vô Trần cũng oán trách.”

Chàng đang trù trù, thì Cự Nguyên đã lách ra khỏi cửa. Với công lực hiện tại của Liễu Tồn Trung, dù cho Dương Cự Nguyên chạy xa hàng mười dặm chàng vẫn có thể đuổi kịp.

Chàng đang đề khí lướt theo đột nhiên nghe vù một tiếng kinh phong ồ ạt tới cực kỳ mãnh liệt. Với kinh nghiệm chàng biết ngay có người phóng ám khí tấn công và dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ. Liền đó đã nghe thấy tiếng quát tháo của Vô Trần, Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh ở phía sau lưng. Liễu Tồn Trung không kịp suy nghĩ lập tức quay người phát chiêu, những ám khí phóng tới đều bị đánh rơi lả tả xuống đất. Chàng liếc mắt nhìn đã thấy bọn Vô Trần phá cửa sổ xông ra, chỉ còn một mình Hà Ngọc Trì đứng yên bất động.

Liễu Tồn Trung không có thì giờ nói nhiều, cũng vội phóng ra bên ngoài tìm kiếm Dương Cự Nguyên. Nhưng thấy hai đầu đường bóng dáng Cự Nguyên biến biệt, chàng nghĩ bụng:

- Tên này không thể đào tẩu kịp, nhất định còn ẩn nấp đâu đây?

Chàng quay vào trong khách điểm, đưa mắt dòm ngó từng gian phòng một, nhưng chẳng thấy điểm gì khả nghi.

Bây giờ bọn Vô Trần đã quay trở lại. Bát nắm trên bàn bị đánh vỡ tan. Vô Trần rất thắc mắc hỏi:

- Liễu huynh đệ, vừa rồi là việc gì thế? Liễu Tồn Trung liền thuật rõ những điều mình tai nghe mắt thấy. Chàng vừa dứt lời mặt Vô Trần xám xịt, nghiêng răng thóa mạ:

- Nghiệt súc to gan thật! Dám gây nên việc thương luân bại lý ấy.

Mạc Ác Tài xen lời nói:

- Thôi phản rồi ! Phản rồi! Đồ đệ mà dám hại sư phụ như vậy, mỗ là kẻ thứ nhất thế không dung tha y.

Sắc mặt Vô Trần đầy vẻ chán nản, buông người xuống ghế. Liễu

Tồn Trung sống mất Dương Cự Nguyên, chàng cũng không muốn đề cập tới chuyện ấy nữa để tránh bớt sự thương tâm của Vô Trần, liền hỏi:

- Đạo trưởng có thấu lượng được tin tức gì bang chủ lão nhân gia chưa?

Vô Trần đáp: - Như đá trầm đáy bể, chưa dò ra được manh mối, bất quá hiện

Miêu Truyền có mặt ở tổng đàn. Liễu Tồn Trung cau mày hỏi: - Thế đạo trưởng có gặp gỡ Hoàng Diện sư ca không? Vô Trần đáp:

- Thiếu hiệp muốn nói Hoàng Diện Phong Cái? Liễu Tồn Trung gật đầu:

- Dạ chính thế.

Chàng liền đem việc có người mạo xưng tên tuổi mình tới hỏa thiêu Hoa Sơn Tôn Hán điện, hủy hoại Cửu Chân cung cho Vô Trần nghe, rồi tiếp:

- Hoàng Diện sư ca đã biết tin tức bang chủ lão nhân gia bị mất tích. Vị ấy nóng như sấm sét liền về ngay tổng đàn định chất vấn Vương Hửu. Văn bối sợ vị ấy sơ hốt, nên cũng vọt theo sau tiếp ứng.

Mạc Ác Tài vỗ đùi nói: - Nguy hiểm thật! Nếu không nhờ Liễu huynh đệ sợ lão Cái Bang sơ suất đuổi theo tiếp ứng, vô tình biết rõ được âm mưu của bọn Cát Đạt Tổ thì lúc này lão Mạc mỗ đã hồn du địa phủ rồi. Y cố nói: đó là âm mưu của bọn Cát Đạt Tổ không đề cập tới Dương Cự Nguyên, để tránh phạm vào nỗi thương tâm của Vô Trần. Vô Trần bình sinh chỉ thấu có hai người đồ đệ, nam đồ đệ sinh lòng phản trắc, nữ đồ đệ Tổ Tổ thì biệt vô âm tín. Theo lời đồn thì nàng rất thân mật với Cổ Đạt Lạt. Tuy Cổ Đạt Lạt là một người rất chính khí cương trực không gian ngoa xảo quyết như bọn Cát Đạt Tổ nhưng rốt cuộc cũng là đệ tử của lão ma đầu Tôn Kha Ba, thủy chung ông ta không thể nào được yên tâm.

Vô Trần nói: - Từ khi bàn đạo tới Thành Đô cho tới nay vẫn chưa hề gặp lão Cái Bang chủ lần nào. Không biết dọc đường có xảy ra biến cố gì chăng?

Liễu Tồn Trung biết hiện Vô Trần rất buồn rầu, liền nói:

- Theo văn bối thì hiện giờ tốt nhất là đạo trưởng với nhị vị nhân huynh Mạc, Trình hãy quay trở lại, dọc đường thăm dò tin tức của lão sư ca. Văn bối sẽ cùng Ngọc Trì cô nương ở lại nơi đây tùy cơ thăm dò động tĩnh Cái Bang, đồng thời điều tra luôn nơi cư trú của bang chủ với Thi Huyền trưởng lão. Các vị thấy như thế có nên chăng?

Vô Trần đáp: - Liễu thiếu hiệp bàn phải lắm. Liễu Tồn Trung liền kéo

Mạc Ác Tài sang bên, khẽ nói: - Đạo trưởng buồn việc Dương Cự Nguyên. Dọc đường lão huynh nên đưa vị ấy đi ngao du cảnh vật, để quên lãng sự ưu phiền. Nếu như không nghe thấy tin tức gì của lão ca ca, xin lão huynh cứ đưa đạo trưởng tới Thiếu Lâm tự tương hội cùng Nạp Mộc Thượng Nhân. Xong việc nơi đây, tiểu đệ cũng sẽ tới đó gặp lại.

Mạc Ác Tài khẽ gật đầu. Thế rồi mọi người chia tay nhau. Thì ra khi ở Phiến Phần tự, Hoàng Diện Phong Cái được tin Lữ Di Hạo biệt tích, Cái Bang bị Vương Hữu thao túng, nổi giận xách Đả cầu bổng lớn bước theo đại lộ tiến thẳng về Thành Đô.

Bấy giờ mới vào Hạ, tiết trời rất ẩm áp, Hoàng Diện Phong Cái cảm cổ phồng đi. Tới giữa Ngộ, ánh dương đã lên cao, chói lọi trải dài xuống mặt đất. Phía trước mặt là một ngã ba, bên đường có một dịch trạm. Trải qua thời gian mưa gió, dịch trạm ấy đã bị xiêu vẹo, tàn phá.

Hoàng Diện Phong Cái lâu năm không tới Thành Đô quên cả đường lối nghĩ bụng:

- Không biết địa phương quý quái này ở đâu? Trong ba con đường này, không biết lối nào dẫn tới Thành Đô?

Ông ta lại nghĩ tiếp: - Mặc con bà nó. Ta cứ ngồi lại đây nghỉ chân đã rồi gặp người sẽ hỏi sau vậy!

Hoàng Diện Phong Cái liền tiến thẳng vào ngòi trong dịch trạm, gác cây Đả cầu bổng ở vách tường vờn vai ngáp dài.

Một luồng gió núi mát rượi thổi tới, bắt giác hai mắt ông ta nặng trĩu ngủ đi lúc nào không hay.

Chẳng biết Phong Cái ngủ được bao lâu, trong tai bỗng thoáng nghe có tiếng vó ngựa lộp cộp.

Nội công của Phong Cái đã tới mức xuất thần nhập hóa, tuy đang say ngủ nhưng vẫn nghe rõ mồn một.

Có lẽ không phải chỉ một kỵ mã, mà phải là một bọn người. Tiếng vó ngựa từ xa tới gần, rồi ngừng lại trước dịch trạm.

Kế đó, tiếng bọn người nọ xuống ngựa, bước vào trong dịch trạm.

Bỗng một người thốt ủa một tiếng khẽ nói:

- Trong này có một tên.

Giọng một gã khác nói: - Là một lão già lù khù. Mặc kệ lão. Sớm muộn lão cũng sẽ bị đói khát mà chết. Lại một tên nói:

- Dù sao chúng ta cũng phải tra xét kỹ. Chưa làm xong nhiệm vụ trở về lãnh côn phạt túi khôn.

Một giọng khác nói: - Nếu vậy, hãy kêu lão tỉnh dậy.

Một gã nói:

- Chúng ta đừng dây dưa lời thôi nữa. Có kêu lão dậy cũng chẳng ích lợi gì đâu. Miễn chúng ta không trái mệnh lệnh là chẳng lo gì bị quở trách.

Hoàng Diên Phong Cái nghe bọn họ đối đáp, không biết chúng thuộc nhóm nào, dường như đi lục soát bắt bớ ai thì phải?

Nếu chúng là lâu la trên núi được sai xuống bắt khách thương thì một lão già khổ rách như mình còn đem về để làm gì?

Phong Cái đang định mở mắt nhìn, lại nghe gã nọ bảo để mặc cho mình ngủ, liền hoan hỉ nghĩ thầm:

“Tốt lắm? Gã này coi bộ biết điều. Lão khiêu hóa mỗ đang buồn ngủ díp mắt lại đây. Mỗ cứ đánh một giấc cho đã, mặc bọn các người muốn làm trò gì thì làm.”

Bọn người nọ lần lượt ngồi xuống quây quần ăn uống. Hoàng Diên Phong Cái bực bội chửi thầm:

“Ông tổ mười tám đời bọn bay. Lão tử đang đói muốn chết, mà bọn người lại tới cạnh tai nhai nhóp nhép. Chắc lũ này định khiêu khích lão tử đây?” Phong Cái đang định nổi khùng, bỗng nghe thấy có người nói:

- Ăn không?

Phong Cái cả mừng nghĩ bụng: “Chẳng lẽ định mời lão tử ăn.” Đoạn lão hé mắt ra nhìn, thấy cạnh đó có năm sáu hán tử ngồi quây ở giữa để một khay thức ăn, có thịt bò khô và rau cỏ. Bên cạnh là một vò rượu lớn. Một hán tử cầm vắt cơm, mở một cái túi gai lớn bên cạnh ném nắm cơm vào bên trong. Bên trong bỗng có tiếng ú ớ, thốt:

- Gia gia có chết đói cũng không thèm ăn. Hán tử cười ha hả nói:

- Bọn lão tử chỉ muốn bắt cá sống, chứ không bắt cá ươn. Y lại mở một túi gai khác, trong túi lúng búng, rồi có tiếng nói: - Không ăn! Không ăn!

Hán tử nọ chẳng thèm lý tới, quăng bữa nắm cơm vào, cột chặt miệng bao lại.

Quanh đó có tất cả năm sáu cái bao gai, đều tương tự như nhau.

Hoàng Diên Phong Cái ngạc nhiên khôn tả, nghĩ bụng:

- Thú quá! Thú quá! Không biết những người nào bị bỏ vào túi gai thế? Bọn hán tử này nhân vật của đường lối nào? Nếu mình phát tác ngay thì mất cả xem trò vui.

Phong Cái cố ý theo dõi tình hình xem sao, liền nhắm mắt lại, nghĩ bụng:

- Xem ra được bỏ vào trong bao cũng rất thú vị. Đoạn ông ta lại nghĩ tiếp:

- Lát nữa nếu chúng phát cơm nước cho lão tử nhân tiện bảo chúng đem luôn rượu tới nhấm nháp thật đỡ khát biết mấy.

Bỗng một tên cười hỏi:

- Ủa! Bằng hữu không uống rượu ư?

Hoàng Diên Phong Cái cổ ngựa ngáy, con sâu rượu trong bụng ngo nguậy, nuốt nước miếng ừng ực.

Một giọng lòng bùng đáp: - Uống con mẹ ngươi!

Vì túi gai bị cột chặt, nên thanh âm rất mơ hồ, không rõ ràng. Không biết bọn hán tử nọ chẳng nghe thấy, hay lấy đó làm khoái chí, liền bật cười ha hả.

Giây lát sau hình như bọn chúng đã ăn uống xong. Bỗng một tên cất tiếng hỏi:

- Còn khoảng bao xa nữa thì tới?

Dường như có tên giơ ngón tay tính toán rồi đáp: - Chính Ngọ ngày mai thể nào cũng tới!

Một tên nói: - Lão già khù để vẫn chưa tỉnh. Giờ chúng ta tính sao?

Một tên khác đáp:

- Mặc lão! Chúng ta cứ việc tới trời gô lại, vút vào trong bao luôn.

Tên trước nói:

- Còn dư có một cái bao thôi, nếu gặp hàng tốt thì tính sao?

Giữa lúc trù trừ, chưa quyết định, bỗng nghe có tiếng vó ngựa dồn dập. Một tên nói:

- Đến rồi Đến rồi!

Tiếp đó có tiếng chân người xuống ngựa. Bọn người nọ đồng thanh cung kính thốt:

- Tham kiến đội trưởng.

Hoàng Diên Phong Cái nghĩ bụng: - Đội trưởng? Chẳng lẽ bọn này là quan quân? Một thanh âm hùng dũng khẽ ủa một tiếng, hỏi: - Ai nằm kia thế?

Một tên đáp: - Đó là một lão già bệnh hoạn nghỉ chân. - Lão tới lâu chưa?

Tên nọ đáp: - Lúc bọn thuộc hạ chưa tới, lão đã có mặt ở đây rồi.

Một tên khác xen lời:

- Bọn thuộc hạ đang thương nghị; không biết có nên bắt lão về không?

Một gã khác tiếp: - Vì sợ không đủ bao, nên bọn thuộc hạ chưa dám quyết định. Thanh âm hùng dũng khẽ giọng nói:

- Lão này nom như Hoàng Diên Phong Cái mà truyền thuyết vẫn thường đồn đại. Chúng ta hãy nên cẩn thận.

Y vừa dứt lời, không khí đột nhiên trở nên căng thẳng khác thường.

Sau thời gian cạn chén trà, lại nghe thấy một tên thủ thi: - Lão già này nom yếu ớt bệnh hoạn như vậy, chắc không phải là Hoàng Diện Phong Cái đâu.

Một tên khác hỏi: - Người dám quyết đoán như thế?

Tên nọ đáp:

- Lão ngủ mê mệt như chết, không chút cảnh giác. Nếu quả là Hoàng Diện Phong Cái thì cũng chỉ có hư danh mà thôi.

Hoàng Diện Phong Cái nghe nói bấm bụng cười thầm, cố ý thờ phà lớn hơn trước.

Một tên nói: - Muốn biết lão này có phải Hoàng Diện Phong Cái hay không cũng chẳng có gì khó khăn, cứ việc trói gô lại, nếu lão không vùng vẫy được ắt chẳng phải nhân vật nọ.

Hoàng Diện Phong Cái cười thầm, nghĩ bụng: - Cũng may người nói điều này. Bằng không, lão tử còn chưa biết giả trang bằng cách nào.

Kỳ thật bọn người nọ nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng Hoàng Diện Phong Cái nội lực cực kỳ thâm hậu cho nên nghe rất rõ ràng.

Giọng hùng mạnh nói: - Phải lắm. Cứ trói lão lại xem lão vùng vẫy ra sao? Có tiếng chân bước tới gần. Một sợi dây gai to lớn quàng vào cổ Phong Cái.

Ông ta nghĩ bụng: - Mình phải giả bộ ngủ say sưa đừng tỉnh dậy quá mau, khiến chúng đem lòng hoài nghi.

Đoạn Phong Cái nghẹo đầu ngáy khò khò như bò rống. Bỗng có một tên đá vào chân Phong Cái rồi một giọng thô bạo quát tháo:

- Lão già khú đế còn giả chết phải không?

Hoàng Diện Phong Cái không thể tiếp tục giả bộ ngủ liền giật mình đánh thót một cái, thất thanh la lớn mở choàng mắt ra nhìn thái độ rất sợ sệt áp ứng thốt:

- Ối chà! Cường... cường đạo gia... tiểu... tiểu lão nhị là... là một kẻ ăn xin, không không có gì... đáng quý cả.

Phong Cái lồm cồm bò dậy, giơ tay với cây Đả cẩu bổng quay đầu bỏ chạy, trông dây thừng ở cổ liền rớt xuống ngang khuỷu tay.

Tên hán tử cầm đầu dây kéo mạnh, vòng dây thừng xiết chặt.

Phong Cáo lão đảo ngã ngửa về phía sau.

Hán tử nọ cười ha hả nói: - Lão già này đúng là tên vô dụng. Nếu quả Hoàng Diện Phong Cái hắc hắc... lão tử sẽ biến thành Hắc Diện Phong luôn.

Năm sáu cái bao gai quanh đó đều động dậy, rồi những tiếng nói lùng bùng phát ra, không ai nghe rõ, hình như bọn người nọ nghe nhắc tới Hoàng Diện Phong Cái đã có vẻ xao động.

Thanh âm hùng mạnh ho khan, xen lời: - Tên này quả chỉ là một lão

vô dụng, không phải Hoàng Diện Phong cái. Thôi cứ trối lão lại, quăng vào trong bao.

Hai tên mở rộng bao gai, một tên giật phát cây Đả cầu bổng của Phong Cái rồi quăng lão vào trong túi.

Phong Cái thấy chúng cột chặt miệng túi, thầm thoá mạ: “Không sợ lão tử chết ngạt hay sao?”

Lão hé mắt nhìn, thấy miệng túi có để hé một lỗ nhỏ có thể hô hấp được liền nghĩ tiếp:

“Nếu các người ném cơm vào lại đưa thêm rượu uống thật đỡ ghìen biết mấy?”.

Phong Cái cảm thấy cái bao gai được chúng xách lên, đem ra khỏi dịch trạm đường như được quăng lên yên ngựa.

Lại nghe thấy thanh âm hùng mạnh ra lệnh:

- Dọc đường, bất cứ thấy phần tử khả nghi nào cũng đều bắt sạch như thế mới chắc bụng.

Một tên hỏi: - Đội trưởng, Miêu đại nhân bao giờ mới giáng lâm tổng đàn thi sát?

Thanh âm nọ đáp: - Chỉ trong vòng một hai ngày nữa. Nhưng nhật kỳ chính xác thượng cấp xuống lệnh phải cực kỳ bảo mật để tránh bị tiết lộ.

Hoàng Diện Phong Cái nghe chúng nói Miêu đại nhân sắp giáng lâm tổng đàn liền nghĩ bụng:

“Miêu đại nhân này chắc có lẽ là tên gian tặc bán nước Miêu Truyền.”

Lại nghe thấy giọng hùng mạnh của tên đội trưởng hạ lệnh. Bọn thuộc hạ lần lượt lên ngựa. Bao gai của Hoàng Diện Phong Cái treo vào cổ ngựa, tên kỵ mã vừa cầm cương, vừa giữ chặt túi bao, thúc vào bụng ngựa. Con ngựa lập tức phóng thẳng về phía trước. Chiếc bao gai treo lủng lẳng trên cổ ngựa, nên con vật tung vó chiếc bao lay động không ngừng. Hoàng Diện Phong Cái nhắm nghiền mắt lại cố dỗ giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau lão sực tỉnh dậy thấy vó câu rời rạc ngựa đã đi chậm lại tựa hồ như đang đi trên mặt đá xanh.

Hoàng Diện Phong Cái ghé mắt nhìn qua kẽ hở trên miệng bao thấy hai bên đường có nhà cửa san sát, qua mấy khúc quanh những dãy nhà ấy chột mắt hút, trên đường toàn đất bùn chỗ thấp chỗ cao hai bên cây cối mọc rậm rạp.

Hoàng Diện Phong Cái đã nhận được nơi đây là ngoại ô của Thành Đô liền nghĩ bụng:

“Đúng rồi. Bọn khốn này bắt lão tử đem về tổng đàn. Phen này lão

tử chẳng phải tốn công cưỡi ngựa với lừa, bắt quá chỉ hơi bực bội một chút thôi.”

Đi được một đoạn đường nữa, dường như phía trước có tiếng vó ngựa nhộn nhịp. Một tên thủ hạ nói:

- Đội trưởng, họ tiến ra kìa!

Phía trước bỗng có người cất tiếng hỏi: - Đại đội trưởng đã về đây ư? Bắt được tất cả bao nhiêu tên ngu xuẩn?

Tên đội trưởng đáp: - Bọn chúng rất giảo hoạt rủ nhau chạy trốn hết, chỉ đem về được có mấy túi.

Một người nói: - Cuộc lục soát này bắt quá chỉ tuân theo lệnh cấp trên mà thi hành, nhưng nếu gặp bọn cứng đầu thực sự thử hỏi các bạn làm sao bắt nổi.

Tên đội trưởng xen lời hỏi: - Tổng đàn vừa phát sinh chuyện gì thế? Gã nọ đáp:

- Gần đây mới có chuyện một tên khá cứng rắn, tôi nào cũng tới tổng đàn rình rập. Vương Hữu trưởng lão vì bảo tồn thực lực nên không đương đầu thẳng. Có lẽ Thông Thiên Hiểu sư gia đã bố trí

đổi phó.

Hoàng Diện Phong Cái nghe nói nghĩ bụng: “Không biết nhân vật đó là ai mà chúng bảo cứng rắn như vậy, phải cần tới quý khách của Thông Thiên Hiểu mới đổi phó nổi?”

Lại nghe một tên hỏi:

- Nhân vật cứng rắn ấy là ai?

Gã nọ đáp: - Là một lão đạo sĩ. Nghe nói đạo sĩ này tên tuổi ngang hàng với lão bất tử Hoàng Diện Phong Cái. Vì vậy Vương Hữu trưởng lão mới tránh đương đầu thẳng với lão.

Hoàng Diện Phong Cái nghe bọn chúng gọi lên mình là bất tử liền thóa mạ thảm:

“Lát nữa lão tử phải cho bọn khốn kiếp này biết tay mới được!”.

Đoạn ông ta lại nghĩ tiếp:

“Thì ra lão già Vô Trần đã tới. Chẳng trách tên Vương Hữu kêu Thông Thiên Hiểu đương đầu. Hồngбет! Lão Vô Trần lòng dạ rất ngay thẳng, chất phác, sao xứng là đối thủ của Thông Thiên Hiểu? Nguy tai! Nguy tai?”.

Trong lúc Phong Cái sốt ruột, tiếng vó ngựa bỗng ngừng hẳn. Bọn người họ lần lượt nhảy xuống đất. Phong Cái ghé mắt nhìn, đã nhận ra nơi đây chính là tổng đàn, lại thấy bao gai được đối phương xách lên, ném xuống đất, rồi dường như bọn chúng kéo nhau vào trong nhà.

Khoảng thời gian sau cạn chén trà lại có người tiến ra, xách các bao lên, đi sang hướng cạnh đó.

Lại nghe tiếng cười ồn ào, bước chân nhộn nhịp. Giọng một tên hỏi:

- Bắt được bao nhiêu tất cả?

Có tiếng đáp:

- Bầy tên. Vương trưởng lão xuống lệnh: đem hết chúng vào hậu lao nhốt lại tra xét sau.

Tên nô tuân lời, lại xách bao, tiếp tục tiến sâu vào bên trong. Quanh mấy ngõ rẽ, bỗng nghe thấy đằng sau, từ phía xa có người hỏi:

- Đội trưởng bảo trong bọc này nhốt một lão khiêu hóa mặt vàng phải không?

Gã nô ngừng chân đáp: - Dạ, quả đúng lão ở trong túi này. - Vậy mau quay lại để Vương Hữu trưởng lão tra xét xem. Hoàng Diện Phong Cái cười thầm nghĩ bụng:

“Y muốn xem cũng cho y được toại nguyện”.

Tiếp theo đó bỗng nghe bộp một tiếng. Hoàng Diện Phong Cái biết gã nô đã ném cái bao gai xuống đất.

Có giọng của Vương Hữu hỏi: - Trong bao này chứa lão ăn mày mặt vàng phải không? Gã nô cung kính đáp:

Bẩm trưởng lão, quả đúng là một lão khát cái mặt vàng. Vương Hữu lạnh lùng quát bảo:

- Ta chẳng thường bảo các ngươi là gì, trong bang phái chúng ta có một vị lão tiên bồi mặt vàng là hộ pháp trưởng lão rất cao cấp, thuộc hàng chữ Địa, ngay cả bang chủ gặp vị ấy cũng phải nể nang vài phần, sao các ngươi dám hành động lỗ mãng như vậy?

Gã nô đang định phân trần, Vương Hữu đã quát tiếp: - Mau mở bao ra ta xem. Không phải Hoàng Diện Phong Cái trưởng lão thì thôi, còn như đúng... Hừ hừ? Lão nói xong.

Phong Cái thấy có người cởi dây cột miệng túi liền nghĩ bụng: “Tên này cố ý nói để lão tử nghe đấy. Kể ngươi đóng trò tuyệt tác lắm”. Miệng túi vừa mở rộng, đầu của Hoàng Diện Phong cái liền ló ra bên ngoài. Vương Hữu trông thấy đã thất thanh la lớn:

- Ôi chà! Quả nhiên là Như Hạc hộ pháp. Tiểu đệ đáng chết! Tiểu đệ đáng chết!

Lão vội chạy tới dây trói, nâng Hoàng Diện Phong Cái ngồi dậy.

Hoàng Diện Phong Cái vốn định phát tác, thấy mặt Vương Hữu lộ đầy vẻ hối lỗi, thái độ vô cùng thành khẩn liền nghĩ bụng:

“Để ta xem ngươi còn giở trò gì ra nữa?” Đoạn Phong Cái ung dung nói:

- Tiểu sư đệ nói mồm như trẻ nít lên ba, cả những việc nhỏ cũng

không nhẫn nại nổi. Bây giờ mỗi đã cố gắng sửa đổi, không để tiểu sư đệ nói trúng được nữa.

Đã thấy Vương Hữu trường lão trầm giọng quát bảo hán tử: - Ta đã nói với người thế nào? Hiện tại người phạm phải tội ngộ nghịch, dám cả gan bắt trói trường lão hộ pháp của bản bang.

Hán tử nọ ngờ ngác không hiểu, đang định biện bạch, đột nhiên Vương Hữu trường lão mắt lộ hung quang, quát lớn:

- Xúc phạm hộ pháp, còn muốn ngụy biện phải không? Vừa dứt lời lão lập tức vung chưởng vỗ xuống, hán tử nọ hét lên thê thảm óc vỡ toang, chết ngay tại chỗ.

Hoàng Diên Phong cái không ngờ Vương Hữu trường lão thần nhiên ra tay đánh chết đệ tử một cách tàn độc như vậy, định ra tay giải cứu nhưng không còn kịp nữa, liền oán trách:

- Vương Hữu, sao nỡ đối xử tàn khốc với đệ tử bản bang như vậy? Vương Hữu thở dài đáp:

- Hộ pháp du ngoạn ở ngoài đã lâu năm nên không được rõ. Gần đây những lời đồn đại của giang hồ, làm tổn hại tới thanh danh của bản bang, những quân bại hoại này tạo nên, khiến người ta đem dạ hiểu lầm.

Hoàng Diên Phong Cái thùng thẳng hỏi: - Lời đồn đại ấy như thế nào?

Vương Hữu đáp: - Chẳng hạn như tin bang chủ thất tung! Vương Hữu thao túng bang vụ. Bang quy không được nghiêm chỉnh chấp hành. Như thế thứ hỏi Cái Bang chúng ta có còn đứng nổi trên giang hồ nữa không?

Hoàng Diên Phong Cái nghiêm sắc mặt hỏi: - Thế bang chủ đâu sao mỗi không thấy? Vương Hữu đáp:

- A, tiểu đệ quên mất thưa với hộ pháp rồi, bang chủ đang thương lượng bang vụ với Thi Huyền trường lão trong mật thất.

Hoàng Diên Phong Cái cười nhạt thăm, nghĩ bụng: “Lão tử cứ giả ngây giả ngô, để xem người còn giả những trò gì nữa?”. Đoạn Phong Cái liền chậm rãi nói:

- Vậy người hãy thỉnh bang chủ ra đây, bảo Như Hạc mỗi đã về tới?

Vương Hữu ánh mắt đảo lộn liên tiếp, gượng cười đáp: - Lâu lắm hộ pháp mới trở về bang, xin thỉnh hộ pháp cùng tới mật thất, tham dự bang vụ cùng bang chủ?

Hoàng Diên Phong Cái cười thăm nghĩ bụng: “Hừ, tên khốn kiếp này định đặt cạm bẫy gì đây! Nếu lão tử khước từ, đâu xứng làm nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ”.

Phong Cái liền đáp: - Hay lắm, nhưng không biết mỗi tự đến gặp

bang chủ hay là bạn đưa mỗ đi?

Vương Hữu cười nhin đáp: - Tiểu đệ xin dẫn đường hộ pháp.

Hoàng Diên Phong Cái thấy Vương Hữu miệng không ngớt điểm nụ cười gian xảo, bất giác cả giận trầm giọng nói:

- Vậy thì đi ngay, cho dù ngươi có bố trí thiên la địa võng, lão cái này cũng chẳng hề quan ngại.

Vương Hữu thất kinh gươngng cười hỏi: - Bố trí? Hộ pháp nói như thế là có ý nghĩa gì? Hoàng Diên Phong Cái cười ha hả nói:

- Vương Hữu đừng giả hành giả tội nữa, nếu lão tử sợ hãi người sao còn dám vác mặt trở về đây.

Vương Hữu cố ý làm ra vẻ kinh ngạc mếu máo đáp: - Hộ pháp sao lại nói lạ thế, nếu đã có lòng hoài nghi tiểu đệ, vậy hộ pháp đừng nên đi thì hơn.

Hoàng Diên Phong Cái cười nhạt nói: - Dù là đầm rồng hang hổ, lão tử cũng phải xông pha một chuyến thử xem bọn đốn mạt các người làm gì được Phong Cái mỗ.

Cố tật của Phong Cái đã phát tác, quên bẵng cả những lời dặn dò cận kề của Liễu Tồn Trung, hăm hở theo Vương Hữu tới mật thất. Tuy vậy không phải Phong Cái chẳng phòng bị cẩn mật, ông ta đã được Liễu Tồn Trung kể cho hay hồi chàng bị giam giữ ở Bắc Cổ sơn dưỡng thương trong căn Bạch ốc của Hoàn Ngột Nhã đã áp dụng thuật Ngư Chương nhãn pháp, khiến chàng không thể nào thoát ra khỏi được khu rừng tùng nọ. Sau phải nhờ Hải đề sa Lý Cửu hạ sát tên Tiềm long đội cướp thuyền rồi tiếp cứu chàng mới may mắn thoát hiểm.

Hoàng Diên Phong Cái không sợ tất chẳng kiêng, duy chỉ e ngại cái loại trận pháp cổ quái này. Cho nên Vương Hữu vừa quay mình bước đi ông ta đã nổi gót theo sau lưng đối phương nghĩ bụng:

“Lão tử cứ kề cận một bên mi thế này, dù có gặp phải cái loại trận pháp Chương Nhãn gì đó cũng chẳng ngại”.

Xuyên qua khúc quanh, tới một hành lang dài, bên hữu là một sân lớn, bên tả là một dãy phòng chính là nơi tĩnh tu của lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng. Hoàng Diên Phong Cái liếc mắt nhìn không nhận ra được một người nào trong bọn họ, bực mình nghĩ bụng:

“Bọn dơ dáy này ở đâu tới thế, sao ta lại chẳng quen mặt một tên nào?”

Ông ta vốn định cất tiếng hỏi Vương Hữu nhưng lại nghĩ tiếp: “Mẹ kiếp hỏi làm cái khi mớ gì! Cứ coi chúng là bọn chẳng tốt lành gì cho xong chuyện”.

Phong Cái lại đưa mắt ngăm nhìn khắp nơi, ngăm nghĩ: “Quái, trước

kia ta trở về Cái Bang, làm gì thấy có cái sân này? Chẳng lẽ đây chính là một loại trận pháp gọi là Chương Nhãn gì đó?”. Ông ta trù trù giây lát, nghĩ tiếp: “Sợ quái gì, lão tử cứ theo sát tên này, dù y có lên trời hay xuống bể sâu cũng mặc, một mạng cũng chẳng lỗ lã gì! Hiện lão tử đã thu hồi lại chiếc đả cầu bổng, một khi thấy sự việc khác lạ, xấu tốt gì cũng điểm té thêm được năm bảy tên khốn kiếp nữa”.

Chỉ thấy Vương Hữu đặt chân xuống dưới sân, mặt sân được lát bằng những phiến gạch màu trắng với đỏ. Vương Hữu giẫm lên một phiến màu đỏ, chân trái đạp lên phiến màu trắng. Hoàng Diện Phong Cái cũng bước theo đúng như thế nghĩ bụng:

“Người đi thế nào ta theo thế ấy, đừng mong lừa gạt được lão tử. Thử xem người còn giở trò xảo quyệt nào ra nữa?”.

Vương Hữu tiếp tục bước, khỏi chiếc sân rộng, đằng xa phía trước mặt hiện ra một ngôi nhà rất u nhã, xuyên qua tấm màn cửa lờ mờ thấy hình bóng hai người ngồi đối diện trước một chiếc bàn vuông vức như đang thảo luận một điều gì.

Hoàng Diện Phong Cái định thần nhìn kỹ bất giác mừng rỡ khôn tả nghĩ bụng:

“Hai người đang ngồi kia chẳng là Lữ Di Hạo với Thi Huyền là gì?”. Nghĩ đoạn, Phong Cái hớn hở, ba chân bốn cẳng chạy thẳng tới miệng kêu gọi:

- Bang chủ! Bang chủ! Ô Thi Huyền lão hữu, chúng ta lại có dịp kiến diện.

Thốt xong câu này, ông ta quên bẵng cả sự giới bị cẩn thận vừa rồi. Nội công tu vi của Hoàng Diện Phong Cái có thể nói là hãn hữu trong võ lâm bấy giờ bỗng thấy lại hai nhân vật thân thiết cách biệt đã lâu, vừa mừng rỡ vừa hồi hải lập tức giở khinh công thượng thừa ra lướt đi như bay biến chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt hai người nọ.

Nhưng đột nhiên Phong Cái thấy chân bước vào chỗ trống không, thì ra nơi đó là một tấm ván lật. Đồng thời hai người phía trước mặt đột nhiên đứng bật dậy, bốn chưởng nhất tề đánh ra nhằm các yếu huyệt Thước Kiều, Thiên Đình, Khí Hải, Phong Các tấn công.

Hoàng Diện Phong Cái danh đã được liệt vào Vũ Trụ Ngũ Kỳ, đâu phải là nhân vật tầm thường. Dưới chân hơi thấy có sự khác lạ ông ta lập tức nhún người lên trên không, nhưng liền lúc ấy bốn chưởng của đối phương đã tấn công tới nơi.

Phong Cái đã rời khỏi mặt đất nên không có cách gì tránh thoát. Nhưng muốn áp dụng động tác này, thì cần phải vận hơi lấy sức.

Phong Cái vừa hít chân khí vào lồng ngực, đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, chân lực tiêu tán thất thanh kêu la thảm:

- Hồngбет, phen này lão tử bị mắc hợm chúng rồi!

Thân hình ông ta đã như con diều đứt dây, rơi thẳng xuống miếng ván lật.

Tiếp theo đó một tràng cười hô hố nổi lên, Phong Cái dần dần thiếp đi, bất tỉnh nhân sự.

Tới khi tỉnh lại, Phong Cái chỉ thấy bốn bề tối om như mực, ông ta biết rõ hơi này khi này đổi hơi lấy sức, đã hít phải một loại thuốc mê cực mạnh, rơi xuống cơ quan, như vậy đây tất là một cái hầm sâu.

Hoàng Diệm Phong Cái bực bội lớn tiếng nguyên rửa: - Phản rồi!

Phản rồi! Cái Bang chúng ta xưa nay có thiết lập hầm hố hãm hại người bao giờ đâu. Tên khốn kiếp Vương Hữu quả là tên xấu xa, xuất mãi bằng hữu cầu vinh, coi chừng lão tử thoát khỏi đây sẽ lột da lột thịt mi.

Tiếng thóa mạ của ông ta vang động khắp hầm tối tiếng nói âm dội lại không ngớt, nhưng không thấy ai quan tâm tới.

Hoàng Diệm Phong Cái càng cău kinh thêm, mới lấy chiếc đĩa cầu bồng đập loạn xạ một hồi, lại ngửng đầu lên chửi rửa tên Vương Hữu:

- Tên Vương Hữu khốn kiếp kia, có phải hảo hán hãy xuống đây giao đấu với lão tử ba trăm chiêu.

Chỉ thấy người hé nhìn xuống miếng ván lật, rồi thụt đầu lên lại chìm đắm trong bóng tối dày đặc.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 11(a)

Thạch phá kinh thiên

1. Được thể thắng lợi dâng biểu cầu hòa

Hoàng Diệm Phong Cái chửi rửa một hồi thấy không ăn thua gì liền nghĩ bụng:

- “Quái thực, quái thực! Có lẽ lão tử trúng phải cái trò Chương Nhãn pháp gì đó rồi, rõ ràng trông thấy Bang chủ với Thi Huyền trưởng lão mà sao bỗng dưng họ lại xông tới tấn công lên lão tử như vậy? Nếu đó không phải là Chương Nhãn pháp, tả môn gì lợi hại đến thế?”

Phong Cái đang bực bội, chợt thoáng nghe thấy có người gọi tên

mình :

- Như Hạc, có phải Như Hạc đấy không?

Hoàng Diện Phong Cái đã nghe ra là giọng nói Thi Huyền trưởng lão, kinh nghi khôn tả nghĩ bụng :

- “Sao Thi Huyền trưởng lão cũng ở nơi đây?”.

Phong Cái ngược mắt nhìn, thấy góc hầm có chút tia sáng lấp lóe liền nghĩ tiếp :

- “Chiếc hầm này rất lớn, nếu đã có ánh sáng thông xuống, tất phải có đường ra”.

Ông ta vội chạy tới. Phía đó rất sáng sủa, phía trên có một chấn song được thiết lập với những thanh sắt to bằng tay trẻ con dù là bảo đao báu kiếm cũng khó chặt đứt.

Thi Huyền trưởng lão bị giam ở một gian phòng phía bên kia, trong phòng có đủ cả bàn ghế cầm kỳ sách vở.

Chỉ thấy Thi Huyền trưởng lão bước xuống khỏi giường đứng bên kia chấn song cất tiếng hỏi :

- Sao lại Như Hạc, không phải Vô Trần ư?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Mỗ trúng phải quỷ kế của Vương Hữu lột xuống dưới này chưa hề gặp gỡ Vô Trần. À, sao bỗng dưng lão lại hỏi tới Vô Trần? Chẳng lẽ lão đoán biết Vô Trần sẽ tới đây chăng?

Thi Huyền nói :

- Gần đây Vô Trần thường xuất hiện trong Cái bang, vì vậy bọn chúng đang dự tính kế hoạch bắt giữ vị ấy.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Vì sao lão biết được chuyện ấy?

Thi Huyền vẫy tay ghé tai Phong Cái khẽ nói :

- Mỗ đã bố trí nhân tuyến ở nơi đây, mọi việc xảy ra trong bang đều biết rõ như đường chỉ trong bàn tay, duy có điều lão tới quá đột ngột nên tình báo không tới kịp.

Hoàng Diện Phong Cái nhớ Liễu Tồn Trung đã từng nói cho mình hay ám kỳ truyền tin của Thi Huyền trưởng lão, nhưng vẫn chưa rõ Thi Huyền sao lại có được phương cách thần thông đến thế liền hỏi :

- Tình báo của lão từ đâu tới?

Thi Huyền chỉ vào vách tường đáp :

- Nơi đây là cơ quan để đưa cơm nước, tình báo của mỗ cũng phát xuất ở chỗ ấy.

Hoàng Diện Phong Cái lại hỏi :

- Thế lão có biết Bang chủ ở đâu không?

Thi Huyền trưởng lão suy nghĩ hồi lâu, mặt lộ vẻ chán nản thở dài

đáp :

- Về tung tích Bang chủ tới hôm nay mỗ vẫn còn trong sự nghiên cứu, nhân tuyến mỗ phái ra, hiện đang đi truy tầm nhưng chưa tìm ra chút manh mối nào.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Chẳng lẽ Bang chủ không bị giam lỏng ở nơi đây?

Thi Huyền trưởng lão lắc đầu không đáp. Hoàng Diện Phong Cái lo âu tiếp :

- Biết đâu Bang chủ đã bị tên Vương Hữu sát hại rồi?

Thi Huyền trưởng lão cười đáp :

- Mỗ cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng cảm thấy khó xảy ra được.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Bang chủ đã lọt vào tay bọn chúng, muốn sát hại ông ta thực dễ như trở bàn tay, sao lão lại bảo chuyện ấy khó xảy ra.

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Lão hữu đã quên trấn bang bửu điển của bọn bang rồi ư?

Hoàng Diện Phong Cái à lên một tiếng nói :

- Lão muốn nhắc đến Chấn Thiên tâm pháp?

Thi Huyền cười đáp :

- Không phải Chấn Thiên tâm pháp thì là gì nữa?

Hoàng Diện Phong Cái vẫn chưa vỡ lẽ lắc lư cái đầu bù rối hỏi lại :

- Cứ theo lời lão nói, Bang chủ có Chấn Thiên tâm pháp thì tên Vương Hữu không dám hãm hại phải không? Việc này mỗ vẫn còn cảm thấy rất hồ đồ, lão hãy giải thích rõ cho mỗ nghe thử coi.

Thi Huyền trưởng lão cười đáp :

- Không giấu gì Như Hạc huynh, phạm ai ám hiểu Chấn Thiên tâm pháp bị bắt tới đây cũng đều không chết.

Hoàng Diện Phong Cái vỗ đầu chan chát la lớn :

- Thi Huyền huynh càng làm cho lão khiêu này hồ đồ thêm, thôi đừng nói quanh quẩn mãi nữa, cho mỗ rõ chuyện ngay đi.

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Nói thực, nếu như Thi Huyền mỗ không nhờ được khẩu quyết nội công của Chấn Thiên tâm pháp thì đã sớm toi mạng từ lâu rồi!

Hoàng Diện Phong Cái sực tỉnh ngộ thốt :

- Phải rồi, lão khỏi phải nói nữa mỗ hiểu rõ rồi. Tên Vương Hữu muốn lão chép lại nội công khẩu quyết ấy

2. Dưới khay trà có mảnh giấy

Thi Huyền đáp :

- Không sai, Vương Hữu vì muốn nghiên cứu nội công khẩu quyết của Chấn Thiên tâm pháp mới chưa dám giết chết mỗ, hơn nữa mỗ

ngày còn đem rượu ngon thịt béo tới tiếp đãi. Như Hạc huynh không thấy trên bàn có đầy đủ giấy bút hay sao?

Hoàng Diện Phong Cái vội hỏi :

- Nếu vậy Thi Huyền huynh đã chép cho y rồi?

Thi Huyền cười ha hả đáp :

- Kẻ ngu xuẩn nhất trong thiên hạ, cũng không chép cho y.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Nếu lão huynh đài không chép, y sẽ nổi giận giết chết thì sao?

Thi Huyền cười đáp :

- Tình hình trái ngược hẳn, nếu mỗ chép cho y, y sẽ giết chết mỗ.

Ngày nào mỗ chưa chép y chưa dám giết mỗ ngày ấy.

Hoàng Diện Phong Cái vỗ đùi, nói :

- Đúng vậy, lão còn có giá trị vô dụng ấy.

Thi Huyền cười ha hả đáp :

??- Không phải là vô dụng, mà là muốn lợi dụng, y muốn lợi dụng mỗ.

Phong Cái lại hỏi :

- Vương Hữu không giết lão là đúng rồi, nhưng sao y lại cũng không dám giết Bang chủ?

Thi Huyền đáp :

- Không những không dám hãm hại Bang chủ, mà cả lão huynh y cũng không dám nót.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Tên khốn kiếp Vương Hữu đời nào dám sát hại mỗ? Nếu y chọc ghẹo tới lão khiêu này y sẽ lập tức ném mùi lợi hại đả cầu bông của lão tử.

Thi Huyền trông lão mỉm cười tới :

- Tuy đả cầu bông của lão huynh lợi hại, nhưng chỉ tiếc không có đất dụng võ.

Hoàng Diện Phong Cái hừ nhạt nói :

- Hừ, một khi y hãm hại mỗ tất sẽ có đất dụng võ ngay.

Thi Huyền đáp :

- Y muốn giết chết lão huynh, thực dễ như trở bàn tay. Chỉ cần mỗi ngày không đem cơm nước tới, lão huynh cũng đủ chết đói rồi thì còn dụng võ sao được.

Hoàng Diện Phong Cái nghĩ bụng phải vội nói :

- Đúng thế, đúng thế? Nhưng vì sao y lại không dám hại mỗ?

Thi Huyền đáp :

- Mỗ tuy ghi nhớ được nội công khẩu quyết, nhưng không biết diễn chiêu thức của Chấn Thiên tâm pháp, cho nên chỉ riêng có khẩu

quyết mà không có chiêu thức đồ phổ, cũng chỉ vô dụng.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Đúng vậy, chiêu thức Bang chủ tinh thuần là chưởng pháp của Chấn Thiên tâm pháp, còn sở trường của lão khiêu hóa mỗ là bổng pháp của Chấn Thiên tâm pháp.

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Chưởng pháp, nội công tâm pháp đều là những môn võ học mà Vương Hữu thềm muốn lâu nay, nên đời nào y chịu bỏ qua cơ hội tốt này. Vì vậy lão huynh, mỗ, Bang chủ ba người chỉ cần thủ giữ một nguyên tắc, bất luận y dùng điều kiện nào, chúng ta cũng quyết không đem bảo điển ra trao đổi, như thế chúng ta mới hy vọng có biện pháp thoát hiểm.

Ngừng giây lát, Thi Huyền trưởng lão mới thở dài tiếp :

- Tuy nói thế, nhưng thực hành thì lại khó khăn vô cùng.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Có gì đâu mà khó, dù có đánh đổi ngai vàng hoàng đế khiêu hóa mỗ cũng khước là xong hết.

Thi Huyền đáp :

- Có một việc này còn trọng hơn chức vị hoàng đế trăm lần, lão huynh có thể cự tuyệt không?

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả nói :

- Đừng nói trọng yếu hơn ngôi vị hoàng đế trăm lần, cho dù y cố chặt đầu mỗ ngay tại chỗ, lão khiêu hóa cũng không thể nhú mày.

Thi Huyền cười đáp :

- Điều này còn quan trọng hơn cả đầu lâu lão là khác!

Hoàng Diện Phong Cái ngạc nhiên hỏi :

- Đó là việc gì? Lão nói ra thử xem?

Thi Huyền đáp :

- Cái lỗ hồng kia là nơi mỗi ngày được dùng để đem cơm nước tới. Nếu như lần nào Vương Hữu cũng cho người đẩy một bầu rượu không vào, hơi rượu thơm nức trong bầu bốc ra ngào ngạt, mà lại không có rượu mà để một tấm viết rằng: “Nếu muốn uống rượu phải trao đổi Chấn Thiên bổng pháp.” Thử hỏi lão huynh có cưỡng lại nổi chăng?

Hoàng Diện nghe nói trong bầu hơi rượu bốc lên ngào ngạt con sâu rượu trong bụng đã nổi loạn, quả thực con sâu rượu trọng yếu hơn cái đầu hằng trăm lần, nhất thời thộn mặt ra không đáp lại được.

Thi Huyền trưởng lão cười tiếp :

- Mỗ nói quả nhiên không sai, tên Vương Hữu rất đa mưu túc kế thế nào cũng đem rượu ra làm mồi nhử lão huynh, nếu lão huynh không

duy trì nổi ý trí, lập tức trúng phải quỷ kế của y.

Hoàng Diên Phong Cái nghiêng rằng thốt :

- Lão khiêu hóa mỗ phá lệ một phen, trước khi ra khỏi căn hầm này quyết không thềm uống một giọt rượu, mặc cho con sâu rượu trong bụng phát tác.

Thi Huyền trưởng lão hỏi lại :

- Có thực không?

Hoàng Diên Phong Cái đáp :

- Lão khiêu hóa này đã nói quyết không bao giờ hối hận.

Thi Huyền trưởng lão cả mừng nói :

- Nếu vậy thì còn gì bằng!

Hai người bàn luận một hồi, Hoàng Diên Phong Cái liền với vách hầm gõ thừ một lượt, biết rõ bốn phía vách được lát bằng những nham thạch thực lớn, kiên cố khôn tả, dưới đáy cách nắp hầm khoảng hơn hai trượng liền nghĩ bụng :

- “Chiều cao hơn hai trượng đối với ta cũng chẳng nghĩa lý gì, nhưng nắp hầm thể nào cũng được chúng chế tạo bằng một loại thép rất cứng. Nếu ta tung mình lên người lơ lửng trên không, khó lòng vận chuyển kinh lực thực khó lòng đẩy bật được nắp hầm”.

Phong Cái vừa nghĩ dứt, phía Bắc bỗng có tiếng động, một cái lỗ hiện ra, tiếp theo đó có một chiếc khay gỗ được đẩy vào, dưới đáy tách trà có để một mảnh giấy nhỏ.

Hoàng Diên Phong Cái hỏi :

- Ủa, phải chăng mảnh giấy này Vương Hữu gửi tới để trao đổi điều kiện?

Thi Huyền trưởng lão nháy mắt ra hiệu khẽ đáp :

- Đừng lớn tiếng, tình báo tới đấy!

Đoạn Thi Huyền rút mảnh giấy ra xem bất giác vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói :

- Hài tử Tồn Trung đã tới rồi!

Hoàng Diên Phong Cái thất kinh hỏi :

- Y cũng bị giam cầm ở đây Thi Huyền lắc đầu đáp :

- Không! Hài tử ấy rất tinh minh cơ trí muốn bắt y đâu phải là chuyện dễ dàng. Bất quá Vương Hữu cũng không phải là kẻ tầm thường, y biết thể nào Liễu Tồn Trung cũng tới nơi, đã sớm chuẩn bị đối phó. Theo mỗ biết hiện tại trên kia chúng đã giới bị toàn bộ!

Hoàng Diên Phong Cái giậm chân nói :

- Khổ thay, khổ thay, lão khiêu hóa mỗ bị giam giữ dưới này, không sao đi giúp tiểu tử họ Liễu một tay được nếu y thất thủ thì nguy tai. Biết làm sao bây giờ đây?

Thi Huyền trưởng lão tựa hồ như đang tính toán điều gì rất hệ trọng, vẫn lẳng lặng không nói năng gì.

Không lâu sau, lỗ hồng trên vách tường lại hiện ra, một chiếc khay gỗ trên có hai ly trà đẩy vào.

Hoàng Diên Phong Cái bực mình thóa mạ :

- Mẹ kiếp! Vừa uống chưa xong lại đem tới nữa.

Thi Huyền trưởng lão nói :

- Đừng kêu la!

Đoạn ông ta tới rút dưới đất một tấm giấy. Thì ra cái bàn ấy có hai lớp, ngoài mặt trên dưới còn một tầng nữa.

Thi Huyền mở miếng giấy đọc, cau mày suy nghĩ hồi lâu không lên tiếng nói Hoàng Diên Phong Cái sốt ruột hỏi :

- Trên giấy viết gì thế?

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Hải tử Tôn Trung đã liên lạc với nhãn tuyến của mõ. Hiện tại đã tới lúc trọng yếu, mõ muốn tính toán một sách lược vẹn toàn, ngầm ngầm trợ giúp hải tử một tay.

Thì ra sau khi Liễu Tôn Trung ở khách điểm, phá độc kế của Dương Cự Nguyên, cứu thoát Vô Trần, Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh khỏi mất mạng, rồi được Vô Trần nói cho biết chưa hề gặp Phong Cái ở Thành Đô, chàng hoài nghi vô cùng.

Sau khi chia tay bọn Vô Trần, Liễu Tôn Trung nói với Hà Ngọc Trì :

- Trì muội, đêm nay ngu huynh phải tới Tổng đàn một chuyến, hiền muội hãy ở lại đây chờ đợi tới khi trời sáng tỏ huynh sẽ quay trở lại.

Hà Ngọc Trì chau môi đáp :

- Sao tiểu muội phải đợi chờ mà không được đi cùng với đại ca?

Liễu Tôn Trung đáp :

- Không phải ngu huynh không muốn hiền muội đi cùng, nhưng Cái bang Tổng đàn hôm nay không còn như xưa, chính đại ca cũng phải cẩn thận xâm nhập.

Hà Ngọc Trì nói :

- Đại ca là đệ tử Cái bang sao không tới Tổng đàn một cách quang minh chánh đại mà lại phải lén lút xâm nhập?

Liễu Tôn Trung gượng cười đáp :

- Hảo muội muội, đây là đại ca bị địch nhân hãm hại. Cái bang của ngu huynh hiện tại chỉ có danh mà không thực thì làm sao trở về một cách quang minh chánh đại?

Hà Ngọc Trì cười nhạt, phụng phịu ngoảnh đầu nơi khác.

Liễu Tôn Trung dịu giọng dỗ dành :

- Hảo muội muội, đại ca tới Tổng đàn sẽ lén lấy vật này về cho hiền

muội ăn ngon lắm!

Hà Ngọc Trì trề môi đáp :

- Xí! Tiểu muội không thèm ăn vật Cái bang ấy? Không tiền mua hay sao mà phải đi đánh trộm?

Liễu Tồn Trung mỉm cười đáp :

- Trong Cái bang rất nhiều đồ ăn ngon, có tiền chưa chắc đã mua được. Hiền muội đã nghe ăn gà một chân, vịt hai đầu chưa?

Hà Ngọc Trì nghe nói liền lấy làm lạ hiếu kỳ hỏi lại :

- Gà một chân, vịt hai đầu? Sao lại có được những con vật quái lạ như vậy?

Liễu Tồn Trung lúng túng quá nói liều, thấy Hà Ngọc Trì gạn hỏi, chàng liền bịa đặt luôn :

- Những vật này không phải là Trung Nguyên mà là đặc sản của Kim quốc.

Hà Ngọc Trì hỏi tiếp :

- Vì sao Cái bang lại có được đặc sản tủa Kim quốc?

Liễu Tồn Trung suy nghĩ giây lát đáp :

- Ngọc muội có nghe thấy nói trong Cái bang có một nhân vật Thần Thân Giải Lão Nhị?

Ngọc Trì cười đáp :

- Có chứ, ngày nọ đại ca ở gần Tiêu Sơn, trong người bị khí âm hàn phát tác, ngã lưng ở một cây đại thụ bên đường. Tam Thủ Thần Thân bị Tề Như Phong đuổi rất gấp nhét bừa miếng Mặc Ngọc vào trong người ngẫu nhiên cứu được mạng Liễu đại ca, phải không?

Liễu Tồn Trung vỗ tay cười đáp :

- Hảo muội muội nhớ dai thật!

Hà Ngọc Trì được Liễu Tồn Trung vuốt ve luôn miệng gọi hảo muội muội, trong lòng thầm thích thú, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ hờn giận nói :

- Hứ, không biết hổ thẹn! Ai là hảo muội muội của đại ca?

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Ngọc muội không phải là hảo muội muội của kẻ này, thế sao lại xưng hô là đại ca?

Hà Ngọc Trì chau môi đáp :

- Nếu vậy tiểu muội không gọi Liễu Tồn Trung là đại ca nữa.

Nhưng trong thoáng cái nàng lại hỏi :

- Tại sao đại ca không để tiểu muội đi cùng?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại ca... không muốn Ngọc muội mạo hiểm.

Hà Ngọc Trì nói :

- Đại ca đừng mong đánh lừa! Tiểu muội biết ở đó đại ca có nhiều... có nhiều nữ bằng hữu...

Liễu Tồn Trung vội nghiêm sắc mặt đáp :

- Ngọc muội chỉ hay ước đoán bừa bãi. Những ngày gần đây Ngọc muội có thấy đại ca nói chuyện với nữ nhân bao giờ chưa?

Hà Ngọc Trì nói :

- Sao lại không?

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Nói chuyện với ai?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Hiện tại đại ca chả đang nói chuyện với nữ nhân là gì, chẳng lẽ tiểu muội là nam nhân hay sao?

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Thôi đừng đùa nữa, bây giờ chúng ta phải bàn đến chuyện chính đã.

Hà Ngọc Trì hỏi :

Chuyện chính là vấn đề gì?

- Đại ca đã nói Cái bang hiện đã khác xưa. Vô Trần đạo trưởng đã lưu tại đây lâu ngày mà vẫn không sao dò la ra được tung tích tên giặc Miêu Truyền. Lúc ở Phiến Phàm tự, Ngọc muội đã thấy lão sư ca vùng đả cẩu bổng, luôn miệng đòi tìm kiếm Vương Hữu thanh toán, hiện tại tin tức về vị ấy như đá trầm đáy biển, đại ca lo ngại vị ấy đã bị thất thế.

Hà Ngọc Trì vội ngắt lời :

- Có phải đại ca định xâm nhập Tổng đàn thăm dò tung tích lão sư ca chăng?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đúng vậy.

Hà Ngọc Trì nói :

- Nếu vậy thì rất hay, tiểu muội sẽ đi cùng với đại ca, tốt xấu gì cũng có thêm trợ giúp.

Liễu Tồn Trung vội giải thích :

- Đại ca đi chuyến này chỉ là ngấm ngầm dò la chứ không phải giao đấu với kẻ địch, không cần phải Ngọc muội theo trợ giúp. Hơn nữa đại ca từ nhỏ trưởng thành trong Cái bang, ở đó từ một cành cây, ngọn cỏ, phiến đá, dù có nhắm mắt cũng chỉ đúng được, đoán chắc với Ngọc muội không thể nào thất thố. Nếu thêm Ngọc muội, một là mục tiêu sẽ bại lộ, hai là đại ca phải để ý chiếu cố, tình thế sẽ phiền phức khó khăn lắm.

Hà Ngọc Trì suy nghĩ giây lát lại hỏi :

- Thế nếu có giao đấu đại ca có cho tiểu muội đi cùng không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dĩ nhiên nếu một khi giao đấu, thế nào cũng phải có Ngọc muội chứ.

Hà Ngọc Trì gật đầu nói :

- Nếu vậy thì được, tiểu muội sẽ chờ đợi ở đây nhưng đại ca về ngay mới được!

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hiền muội cứ yên tâm, đại ca sẽ trở về trước khi trời sáng tỏ.

Hà Ngọc Trì lại tiếp :

- Đại ca đừng quên đem gà một chân với vịt hai đầu về đây nhé?

Liễu Tồn Trung bật cười ha hả.

Liễu Tồn Trung giắt thanh kiếm sát vào ngang hông, nai nịt gọn khế, đợi khi trời tối hẳn, nhà nhà đều cửa đóng then cài, chàng mới nhẹ nhàng phóng mình qua cửa sổ tiến thẳng về phía ngoại Ô thành.

Hiện tại nội lực của Liễu Tồn Trung đã tinh tiến rất nhiều, chàng vừa thi triển khinh công đã lướt đi như bay biển, có thể nói còn nhanh hơn cả chim bay ngựa chạy.

Khoảng thời gian cạn chén trà, chàng đã tới trước Báo Đáo đình.

Ngôi Báo Đáo đình này chỉ mới thiết lập vào hồi gần đây, nên Liễu Tồn Trung chưa hề nom thấy bao giờ, chàng nghĩ bụng :

- “Ừa, tại sao bỗng dưng lại có ngôi đình này, không hiểu được dựng lên từ bao giờ thế?”

Bỗng trong đình có bóng đen lấp ló, đồng thời có tiếng người cao giọng hô :

- Thiên địa huyền hoàng.

Liễu Tồn Trung đáp ngay :

- Vũ trụ hồng hoang! Chữ Trụ.

Bóng đen trong đình nghe nói đó là đệ tử thuộc hàng chữ Trụ vai vế không lấy gì làm cao liền quát hỏi tiếp :

- Nửa đêm tam canh bạn đi đâu thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Mỗ vào trong thành lo rượu thịt, đem về cho mấy vị sư thúc chữ Vũ nhậ nhệ.

Vừa nói, chàng vừa lướt như bay tới cạnh đình, nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được.

Bóng đen trong đình vừa giật mình sửng sốt, đang định quát hỏi Liễu Tồn Trung đã như ngọn gió lốc cuốn tới, chỉ nghe một tiếng hự gã lập tức ngã ngửa ra đất. Thiên Mục ngũ quỷ phụ trách tuần phòng bên ngoài, gã ở trong Báo Đáo đình chính là thuộc hạ của bọn chúng.

Ngũ Quỷ tật xấu khó chữa, đã thừa dịp lên tới nhà dân chúng vùng lân cận kiếm phụ nữ làm chuyện tồi bại, chỉ lưu lại hai tên tứ quỷ, ngũ quỷ trợ giúp tuần phòng. Hiện tại hai tên nọ đang chui vào trong phòng cạnh đó ngủ vùi. Nghe trong đình có tiếng đối đáp, chúng đoán tổng thanh tra tới tuần thị, cả hai vội rảo bước chạy tới.

Liễu Tồn Trung sợ dây dưa mất thì giờ, vội xách tử thi nhảy lên nóc đình, khẽ đặt xác chết trên mái ngói.

Liền lúc ấy, bên dưới đã có tiếng người kêu ủa khế thốt :

- Tiên diên tử đi đâu rồi?

Tên khác nói :

- Tên diên khùng này chẳng lẽ lại bắt chước tụi lão đại, mò tới vùng gần đây tìm hứng thú chăng?

Liễu Tồn Trung thấy hai gã nọ nói bậy bạ trong đình, chàng cũng không thèm lý tới khẽ nhún chân tung mình khỏi nóc đình, phóng thẳng về phía Tổng đàn.

Chàng đối với cửa ngõ Tổng đàn rất thuần thuộc như đường chỉ trên bàn tay, chàng liền quẹo sang phía trái, nhảy lên trên đầu tường.

Liễu Tồn Trung lắng nghe ngóng quanh đó những tiếng chân người đi lại liên tục khắp nơi ánh đèn thấp sáng choang.

Chàng lao mình tới ẩn phục trên một mái ngói bất động thấy có mười hai tên mặc kinh trang màu xám, lưng đeo trường kiếm tề tựu ở giữa, ghé tai nhau thì thầm giây lát, rồi phân tán ngay cứ ba tên một tổ, tiến về bốn phương hướng Đông, Nam, Tây, Bắc. Liễu Tồn Trung đã đại náo Đông Doanh, biết rõ bọn người nọ là những võ sĩ thuộc Khôi Y tổ của Bắc Cỗ sơn phái tới, nghĩ thầm :

- “Xem tình hình dường như chúng sắp đặt kế hoạch để đối phó với kẻ địch. Chẳng lẽ Vương Hữu đã đoán biết đêm nay mình sẽ tới?”

Chàng đang định tung mình xuống đất, bỗng thấy hành lang mé đông, có hai người vội vã phi tới.

Liễu Tồn Trung mắt rất sắc bén, phục trên mái ngói nom thấy rất rõ ràng, hai người đó chính là Diêm Vương Kiếm Từ Cận với Thất Sát Thủ Túc Xá.

Hai người nọ không thốt một lời, xuyên thẳng về phía hành lang mé Tây.

Liễu Tồn Trung nhẹ hạ chân xuống đất, rón rén theo dõi phía xa, chỉ thấy Từ Cận, Túc Xá một trước một sau đều vào một dãy phòng đầu phía tây, đó chính là sáu gian phòng của Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng tĩnh tu.

Liễu Tồn Trung nội lực lúc này khác hẳn người thường, tuy ở trong bóng đêm những hành động nhỏ nhặt của đối phương, chàng cũng

quan sát rõ ràng.

Chàng ẩn phục dưới một góc tường đưa mắt nhìn, thấy trong mỗi căn phòng đều có một lão già ngồi xếp bằng tròn tĩnh tọa, Thái Dương huyết gò cao như hai cái gò nhỏ.

Liễu Tồn Trung thất kinh nghĩ bụng :

- “Lão Vương Hữu thật lợi hại, không biết mời đâu được sáu nhân vật cao thủ tuyệt thế như vậy tới trợ giúp?”

Đang lúc chàng suy nghĩ bỗng cảm thấy phía sau gáy có tiếng động, không chút do dự vội hất tả chưởng về phía sau.

Sau lưng Tồn Trung như có mắt, chưởng của chàng liền vỗ trúng Á huyết của kẻ vừa tập kích, đoạn lập tức quay người phát chỉ điểm vào Nhuyễn Ma huyết của đối phương. Hành động của chàng chỉ trong chớp mắt và không gây nên tiếng động nhỏ. Bỗng vị trưởng lão ở gian phòng đầu thuận tay với lấy chiếc bát đồng khổng lồ miệng hừ nhạt.

Từ Cận, Túc Xá hơi kinh ngạc không biết chuyện gì xảy ra đã nghe thấy lão già nọ thủng thẳng nói :

- Góc tường đằng kia có ngoại địch xâm nhập đã bị mổ hạ sát, hai vị hãy lại đó xem sao?

Từ Cận, Túc Xá hồ thẹn thảm thấy bọn mình vừa tới nơi không phát hiện được có người ẩn phục, khi cả hai tiến tới, quả thấy dưới đất có một tử thi, đầu bị cái bát đồng đánh vỡ ra làm đôi, óc vãi tung tóe, cả hai vội vỗ tay kêu gọi :

- Khôi Y tổ đâu? Nơi đây có ngoại địch xâm nhập!

Tiếng quát của chúng, toàn ngôi viện đều nghe thấy rõ ràng. Chỉ trong nháy mắt, bốn vô sĩ Khôi Y tổ đã tới nơi, bọn cảnh vệ cũng giơ cao đèn đồng từ bốn phương tám hướng đều đổ xô đến sừng sốt hỏi :

- Ở đâu? Ở đâu?

Túc Xá sầm nét mặt lạnh lùng nói :

- Bọn người đều là những kẻ vô dụng, bao nhiêu người tuần phòng như thế mà vẫn để kẻ địch tiến vào như chỗ không người.

Từ Cận xen lời :

- Địch nhân đã bị đánh chết, các người mau tới đem thi thể hắt ra xem là ai? Đồng thời mau đi báo cáo cho trưởng lão hay tin để vị ấy yên tâm.

Bọn thuộc hạ giơ cao đuốc tiến về phía góc tường.

Bỗng nghe thấy có tên thất kinh kêu la :

- Ôi chao! Người này là lão ngũ của Thiên Mục ngũ quỷ!

Từ Cận, Túc Xá không hẹn mà cùng buột miệng kêu la một tiếng,

kinh hãi biến sắc mặt.

Nhất là Từ Cận bình sinh tánh khí rất cao ngạo không chịu phục ai bao giờ. Những ngày gần đây, Thông Thiên Hiếu của Đông Doanh lồi đầu được sáu lão quái vật tới Cái bang, được Vương Hữu tiếp đãi như thượng khách. Sáu lão quái vật y mình già nua tuổi tác nhìn người bằng nửa con mắt. Từ Cận đã sớm đem lòng bất mãn. Lúc này thấy kẻ bị sát hại không phải là địch nhân mà là tên Thiên Mục ngũ quỷ, bất giác Từ Cận khắp khởi mừng thầm nghĩ bụng :

- “Hay lắm! Mấy lão già chó chết đã giết lầm người nhà, thử xem các người còn huênh hoang tự cao tự đại nữa thôi”.

Nghĩ đoạn y liền lên tiếng quát :

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Bây giờ biết tính sao đây. Đỗ Đế trưởng Cái Bát Phòng đã giết lầm lão ngũ của Thiên Mục ngũ quỷ rồi.

Y vừa dứt lời mọi người đều nhao nhao như chợ vỡ, có tên lớn tiếng hỏi :

- Sao? Đỗ Đế trưởng lão Cái Bát Phòng đã giết chết ư?

Từ Cận đáp :

- Các người không trông thấy hay sao, hung khí vẫn còn sờ sờ kia.

Đoạn y giơ tay chỉ. Quả nhiên mọi người thấy cạnh đầu của tử thi lão ngũ có một chiếc bát đồng, chính sọ lão ngũ đã bị đánh vỡ bởi võ khí này.

Bọn chúng không biết Thiên Mục ngũ quỷ có hiềm khích gì với Đỗ Đế trưởng lão, chúng đều rõ Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng trầm ngâm ít nói, được Vương Hữu rất trọng vọng. Còn bọn Thiên Mục ngũ quỷ chỉ là mạt lưu của giang hồ, tất không khi nào dám phạm tới Đỗ Đế.

Bọn chúng sợ đắc tội đôi bên, đều đưa mắt nhìn nhau không dám di động tử thi.

Từ Cận sợ sự tình lắng xuống mất cơ hội hạ nhục đối phương nên cố ý nhìn tử thi thờ dài nói :

- Tuy lão ngũ phụ trách việc cảnh vệ đáng lẽ không nên ấn núp dưới góc tường làm chi, khiến bị Đỗ Đế lão bối ngộ sát thê thảm như vậy.

Bỗng một giọng lạnh lùng xen lời :

- Chưa chắc phải là ngộ sát!

Mọi người quay đầu lại nhìn thấy kẻ vừa thốt ra câu nói ấy chính là lão tứ của Thiên Mục ngũ quỷ.

Bọn Thiên Mục ngũ quỷ được tuần phòng trong phạm vi năm dặm quanh Tổng đàn, tên tiểu Diên Tam ban này đã bị Liễu Tồn Trung dùng chưởng phong đánh chết, là thuộc hạ được Ngũ Quỷ phái tới trực đêm ở Báo Đáo đình. Đồng thời lão đại, lão nhị, lão tam của bọn

chúng tới vùng gần đó mua vui, lão tứ, lão ngũ được cắt ở lại thị giác Báo Đáo đình. Chúng không thấy tiểu Điền Tam, sau phát hiện gã bị chết vứt xác trên nóc đình đều thất kinh hồn vía.

Chuyện tiểu Điền Tam bị giết chết là chuyện nhỏ nhặt để định nhân tâm nhập Tổng đàn mới cực kỳ quan trọng. Lão ngũ vội vã phóng mình về phía Tổng đàn vừa may gặp lúc Liễu Tồn Trung đang rón rén theo dõi phía sau lưng Từ Cận, Túc Xá.

Lão ngũ chỉ tưởng Liễu Tồn Trung là nhân vật bình thường nên coi chẳng vào đâu, nghĩ bụng :

- “Một khi mình báo động, tên này thế nào cũng bị Từ Cận với Túc Xá bắt được. Chi bằng mình thừa cơ kết quả tánh mạng y trong lúc bất ngờ, công lao này mình sẽ được độc chiếm”.

Nghĩ đoạn lão lẳng lặng đứng yên bất động khi thấy Từ Cận, Túc Xá tiến vào trong Cái Bát Phòng, Liễu Tồn Trung ẩn phục trong góc tường rình rập. Gã cả mừng nghĩ bụng :

- “Tên này hôm nay đã tới số, giúp lão tử lập được công to”.

Gã liền rón rén tiến tới sau lưng Liễu Tồn Trung vung thanh phác đao lên bổ mạnh xuống.

Ngờ đâu phản ứng của Liễu Tồn Trung lại thần tốc đến thế, đao của gã mới tới nửa đường, đã bị chưởng phong của chàng hất ngược lại. Á huyết, Nhuyễn ma huyết của gã đều bị điểm trúng. Cái Bát Phòng Đỗ Đế, lúc bấy giờ tuy đang đối diện với Từ Cận, Túc Xá nhưng tiếng gió động ở phía góc tường đã không thoát khỏi được tai lão. Đỗ Đế nhếch mép cười nhạt, lập tức với lấy chiếc bát đồng lao ra.

Cái Bát Phòng Đỗ Đế chỉ khẽ vung tay ném, oai lực chẳng khác thạch phá thiên kinh. Cái bát khổng lồ nhanh như điện chớp, nhằm thẳng cổ Liễu Tồn Trung bay tới.

Liễu Tồn Trung không ngừng luyện tập nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải nội lực rất cao, trong đương kim võ lâm khó có người bì kịp, bát đồng đi tuy nhanh nhưng phản ứng của chàng cũng rất thần tốc.

Chàng lập tức chộp lấy lão ngũ nhanh như điện giơ ra chống đỡ võ khí của đối phương lao tới, hai chân khẽ điểm xuống mặt đất tung mình lên trên mái ngói.

Hành động của chàng xảy ra trong khoảnh khắc, thần không biết quỷ không hay, đến cả một nhân vật võ công thượng thừa Đỗ Đế tưởng lão cũng không hề phát giác. Lão tứ trong Thiên Mục ngũ quỷ mắt thấy lão ngũ bị chết dưới bát đồng của Đỗ Đế đời nào phịu bỏ qua, lạnh lùng tiếp :

- Ai bảo lão ngũ bị ngộ sát? Nơi đây là trọng địa của Tổng đàn lại

không có kẻ địch xuất hiện thì sao bảo là ngộ sát được?

Từ Cận cố ý gây sự hiềm khích hầu làm giảm oai phong của Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng liền nói :

- Chiếc bát đồng là vũ khí của Đổ Đế tiền bối. Lão tiền bối nguyên định hại kẻ địch, không ngờ lão ngũ của cái người đưa đầu chết thay, chỉ trách là y vẩn số.

Lão tứ cả giận hừ nhạt hậm hực nói :

- Từ Cận tiền bối nói dễ nghe thực. Tiền bối có trông thấy kẻ địch không?

Đổ Đế trưởng lão đã sớm tới nơi trà trộn trong đám đông thấy tử thi dưới đất mặt lộ vẻ lah ngạc vô cùng, đưa mắt nhìn dáo dác bốn phía, không để ý tới lời nói của lão tứ.

Lão nghiêng tai nghe ngóng hồi lâu, bỗng nhìn về phía nóc nhà mé Đông lạnh lùng nói :

- Bằng hữu, mau xuống dưới này. Đã có bản lãnh lên vào Tổng đàn Cái bang, vì sao lại không dám hiện thân tương kiến để lão hủ kiến thức một phen.

Đổ Đế trưởng lão vừa dứt lời, Từ Cận, Túc Xá đã tung mình nhảy lên trên mái ngói không một tiếng động khiến mọi người có mặt tại đó ngấm ngấm thán phục.

Thời gian khoảng cạn chén trà, chỉ thấy Từ Cận, Túc Xá lại song song trở về nguyên vị ngờ ngác nói :

- Trên mái ngói yên lặng như tờ không thấy kẻ địch đâu cả. Lão tiền bối nghe sai rồi chăng?

Lão tứ của Thiên Mục ngũ quỷ bây giờ mắt như đồ lửa đang định phát tác đã thấy mái ngói mé Tây có năm người liên tiếp xuất hiện.

Mọi người nhìn kỹ đã nhận ngay ra đó là Nhã Long, Hãn Như, Bồ Canh, Hồ Sa, Hóa Thuyền. Họ đều là những trưởng lão còn lại trong Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng.

Nhã Long mở lời đầu tiên nói với Đổ Đế :

- Tên nọ mất dạng về hướng Tây, khinh công rất mau lẹ.

Đổ Đế hỏi :

- Sao không đuổi theo tiếp bắt y về đây? Để các bạn hữu Ngũ Tiên không còn hồ nghi.

Hãn Như đáp :

- Ai bảo không đuổi nhưng khinh công của tên đó cao thâm khôn lường, bọn mỗ không sao đuổi kịp.

Bồ Canh cũng nói :

- Đuổi được một đoạn, cách biệt mỗi lúc một xa, nên bọn mỗ đành quay trở lại.

Hồ Sa nói :

- Lúc ấy gã đã xuyên vào trong rừng cây um tùm dù có theo vào chẳng tìm ra được.

Hóa Thuyền cũng xen lời :

- Khu rừng lớn lao rậm rạp như thế một người chui vào lẫn trốn, thử hỏi truy lùng sao nổi.

Đỗ Đế ngạc nhiên nói :

- Cả năm người đều chặn không nổi gã, không biết người đó là ai thế?

Túc Xá nghe họ nói đã trông thấy kẻ địch, nhưng vì khinh công đối phương quá cao siêu cả đám không sao theo kịp, liền nói :

- Nếu nói về khinh công trong võ lâm, chỉ có Thiên Sơn là độc bộ trong thiên hạ, chẳng lẽ người nọ là Thiên Sơn thần ni?

Nhã Long nói :

- Nhìn sau lưng tuy là một nữ nhân, nhưng không phải ni cô.

Hãn Như ngắt lời :

- Tuy không phải là ni cô, nhưng người nọ thân hình rất mảnh mai yếu đuối, nom rất đẹp mắt.

Bố Canh nói :

- Từ xưa tới nay mỗ chưa hề thấy nữ nhân nào có thân hình đẹp thế.

Hồ Sa nói :

- Nếu y thị để mỗ vuốt ve giấy lát thì tốt biết mây.

Hóa Thuyền nói :

- Nếu nàng ta để mỗ vuốt ve, mỗ thề nhất quyết sẽ không giết nàng.

Đã nghe thấy lão tứ của Thiên Mục ngũ quỷ lạnh lùng ngắt lời :

- Mỗ không phải là đứa trẻ lên ba, các người đừng mong bày trò lừa gạt, để hòng đánh lừa nổi. Nếu có địch nhân thật sự, mà các người bắt không nổi thực là chuyện khó tin.

Hồ Sa trừng mắt hỏi :

- Ta bảo bắt không được là bắt không được! Chuyện ấy có gì lạ?

Hóa Thuyền nói :

- Vì khinh công của nàng ta rất đẹp mắt và nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được.

Bố Canh nói :

- Bóng hình của nàng ta như một luồng khói nhẹ đã nhanh nhẹn lại tuyệt mỹ.

Hãn Như nói :

- Không phải như một làn khói, mà chẳng khác một bóng ma.

Bố Canh cãi lại :

- Phải nói như một làn khói mới văn vẻ thi vị, bảo như bóng ma thì

hay ho nổi gì.

Nhã Long đáp :

- Mô tả như thế nào cũng vậy thôi, có biết là khinh công của nàng ta rất siêu tuyệt.

Lão tứ nhóm Thiên Mục hậm hực lớn tiếng nói :

- Chưa vị đã giết người còn kiếm chuyện đùa bỡn giễu cợt người là nghĩa lý gì?

Nhã Long nói :

- Đó là bọn mỗ tả lại sự thực thì sao bảo là giễu cợt được?

Hàn Như xen lời :

- Đó gọi là nghiên cứu bản lãnh kẻ địch.

Lão tứ nhóm Thiên Mục tức giận mặt mũi xanh như tàu lá mắt như tóe lửa. Trong sáu người đó chỉ có Đỗ Đế biết đạo lý hơn cả liền quay sang lão tứ xin lỗi :

- Ban nãy quả phía góc tường có kẻ địch ẩn phục, chi tiếc thân thủ của y quá nhanh, ngoài sự tưởng tượng của lão hủ. Bất quá lão hủ đoán chắc thể nào đối phương cũng quay lại, tới lúc ấy chúng ta sẽ bắt giữ báo thù cho lão ngũ cũng chưa muộn.

Lúc bấy giờ Liễu Tồn Trung ẩn núp ở trên mặt xà nhà nghe đối phương nói chuyện rõ ràng, chàng nghĩ bụng :

- “Năm lão quái vật nọ vừa truy lùng một nữ nhân, nhiều phần có lẽ là Hà Ngọc Trì. Nàng đã nói dối mình, rồi lén lút lẻn tới đây”.

Chàng vốn định ngấm ngầm tra xét tung tích Hoàng Diện Phong Cái nhưng vì lo lắng cho an nguy của Hà Ngọc Trì không dám chậm trễ vội theo đường cũ quay về.

Liễu Tồn Trung phóng qua cửa sổ tiến vào phòng Hà Ngọc Trì thấy đóng chần gò cao, chàng nghĩ bụng :

- “Trời nóng bức như thế này sao nàng lại ẩn núp vào trong chần như vậy?”.

Đoạn chàng giơ tay giở đóng chần ra, bên trong trống rỗng làm gì có bóng người nào, liền nghĩ tiếp :

- “Có lẽ cô bé này còn ẩn núp trong rừng chưa trở về phòng”.

Giây lát sau chàng lại nghĩ :

- “Mình hãy ẩn núp ở đây, đợi nàng trở về dọa nạt hoảng sợ một phen!”

Nghĩ đoạn chàng để nguyên y phục chui vào trong chần...Khoảng thời gian cạn chén trà, bỗng nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng động.

Liễu Tồn Trung buồn cười thầm nghĩ bụng :

- “Cô bé đã về rồi”.

Ngoài song cửa bỗng có tiếng thì thầm, một người khẽ nói :

- Đúng rồi, chính nữ nhân nọ ở trong phòng này.
Tiếp theo đó một luồng khói mê xông vào phòng...
Liễu Tồn Trung giả bộ say ngủ giãy lát sau đã nghe thấy tiếng vải áo sột soạt, một người nói :
- Không sai, trong phòng này có mùi phấn sáp, đúng là nữ nhân cư trú rồi.
Đoạn một bàn tay lật chiết khăn lên Năm ngón tay của Liễu Tồn Trung lập tức búng ra rồi xiết chặt cổ tay gã nọ, khiến gã đứng đờ ra như tượng gỗ bất cười hô hô. Thì ra gã bị Liễu Tồn Trung búng trúng Tiểu huyết.
Tên còn lại thấy gã nọ thò tay vào trong chăn đoạn thích thú cười vang, đoán gã đã nổi máu xấu liền thóa mạ :
- Này, người muốn chết hay sao! Đây là vật sử dụng của Giáo chủ, người không được làm càn.
Vừa nói gã vừa tiến tới bên giường thò tay vào trong chăn, ngờ đâu cổ tay chợt tê tái, lại bị Liễu Tồn Trung điểm trúng huyết đạo.
Liễu Tồn Trung nhòm dậy đưa mắt nhìn thấy đại hán thô kệch mặc áo chên. Tên nọ run giọng nói :
- Tiểu nhân tội đáng chết, chỉ tưởng phòng của Đại hiệp là nơi cư trú... nữ nhân vì vậy mới làm lẫn xin đại hiệp tha mạng.
Liễu Tồn Trung trầm giọng quát hỏi :
- Các người là đầu đảng hái hoa, tử tội không thể tha thứ được.
Tên nọ vội cúi đầu khấn khoản :
- Không tiểu nhân không phải là định hái hoa mà chỉ phục lệnh Giáo chủ!
Liễu Tồn Trung nói?
- Nếu vậy... hái hoa là Cô Lâu giáo chủ?
Tên nọ ấp úng đáp :
- Điều này tiểu nhân không được rõ. Giáo chủ chỉ sai tiểu nhân đi bắt cóc các thiếu nữ sao cho đủ số một trăm.
Liễu Tồn Trung cười ha hả nói :
- Ta hiểu rồi. Cô Lâu giáo cũng muốn luyện nhiếp hồn đại pháp cần phải có một trăm thiếu nữ. Hắc hắc? Vì lão muốn luyện môn yêu pháp ấy, mà phải thiệt hại đến một trăm thiếu nữ đồng trinh, hiện tại gặp phải Liễu Tồn Trung này, đời nào chịu để cho các người lộng hành vô pháp vô thiên.
Chỉ nghe bốp hai tiếng chàng đã kết liễu tánh mạng hai tên nọ.
Bỗng có tiếng gió động. Hà Ngọc Trì theo song cửa đẩy vào thấy có hai cái xác chết thất kinh hỏi :
- Đại ca, hai tên này là ai thế?

Liễu Tồn Trung thấy Hà Ngọc Trì bình an trở về liền mừng rỡ nói :

- Ngọc muội thử đoán xem.

Hà Ngọc Trì nhoẻn miệng cười đáp :

- Chắc chúng là bọn giặc hái hoa chứ quyết không phải người tốt lành.

Liễu Tồn Trung mỉm cười hỏi :

- Vì sao Ngọc muội biết chúng là giặc hái hoa?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Xâm nhập phòng đản bà con gái, không phải là giặc hái hoa là gì?

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói :

- Nếu vậy đại ca cũng là giặc hái hoa rồi. Đại ca phải trở về phòng ngay mới xong.

Hà Ngọc Trì dậm chân nói :

- Ấy tiểu muội có bảo đại ca bao giờ đâu!

Ngừng giây lát, nàng lại hỏi tiếp :

- Đại ca, chúng có phải là giặc hái hoa không?

Liễu Tồn Trung chỉ tử thi nói :

- Ngọc muội có nhận được dấu hiệu này không? Hà Ngọc Trì giật nảy mình la lớn :

- Úi chà! Cô Lâu giáo, chúng tới đây làm gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Cũng may Ngọc muội không có trong phòng, bằng không chỉ e rất hung hiểm. Cô Lâu giáo chủ luyện Nhiếp hồn đại pháp, cần bắt đủ một trăm thi nữ làm lễ tế thần.

Đoạn chàng đem những điều mình hiểu biết kể lại cho Hà Ngọc Trì nghe, đồng thời thuật lại tình hình vừa rồi xảy ra như thế nào.

Hà Ngọc Trì lại hỏi :

- Đại ca có biết chúng luyện tập yêu pháp ở đâu không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hiện tại thì chưa biết. Đại ca chỉ biết y là sư phụ Miêu Truyền, lúc Miêu Truyền chưa đắc thể đã từng theo yêu nhân học yêu pháp, sau khi yêu đạo Quách Lương bị thất bại y bèn đầu nhập Cô Lâu giáo.

Hà Ngọc Trì lo lắng hỏi :

- Các loại tà giáo sao mọi người không sớm nghĩ cách tiêu diệt để tránh cho những thiếu nữ lương thiện?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Sớm muộn gì đại ca cũng phải tiêu diệt tà giáo này, hiện tại thì chưa đúng lúc mà thôi.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Sao lại chưa đúng lúc?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Lúc này hành tung của lão sư ca còn chưa tra xét được rõ ràng, chỉ với hai chúng ta thì lực lượng quá yếu ớt.

Hà Ngọc Trì lại hỏi :

- Đại ca tới Tổng đàn, thấy tình hình ra sao?

Liễu Tồn Trung nghiêm nghị đáp :

- Hiền muội chẳng theo dõi đại ca là gì lại còn giả bộ hỏi nữa.

Hà Ngọc Trì thất kinh chớp mắt không nói.

Liễu Tồn Trung thở dài nói :

- Đại ca đã dặn dò hiền muội như thế nào? Cái bang Tổng đàn nay đã khác xưa, một mình đại ca đi còn chưa chắc đã bảo đảm được an toàn. Hiền muội lén lút nếu chẳng may gặp sự bất trắc thì biết tính sao?

Ngọc Trì đứng lặng lẽ cúi đầu nghe, nhớ tới lúc bị năm lão quái dị đuổi theo thiếu chút nữa thì bị chúng bắt giữ, cũng may nàng nhanh nhẹn phóng mình vào trong rừng ẩn núp mới thoát được cơn nguy, bất giác nàng hổ thẹn khôn tả.

Liễu Tồn Trung thấy nàng không nói gì, liền an ủi :

- Ngọc muội chớ nên buồn bã, lần sau chớ làm như thế nữa. Cũng may ngu huynh về kịp, bằng không hai tên Cô Lâu giáo này cũng giở trò lộng hành với hiền muội.

Hà Ngọc Trì ấp úng nói :

- Lúc tiểu muội bị năm lão quái vật đuổi bắt đại ca có nom thấy không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại ca không trông thấy mà chỉ nghe chúng nói lại.

Đoạn chàng đem chuyện trên kể rõ cho Hà Ngọc Trì nghe, rồi tiếp :

- Thôi hiền muội đi nghỉ đi, sáng mai đại ca còn phải đi một chuyến.

Hiền muội hãy ở lại đây đợi chờ nhé.

Nói xong chàng liền quay về phòng yên nghỉ.

Hôm sau ăn cơm tối xong. Liễu Tồn Trung nai nịt gọn ghẽ, vẫn cầm thanh kiếm sét vào ngang lưng phóng thẳng về phía tổng đàn.

Lần này đã có kinh nghiệm, Liễu Tồn Trung biết rõ Báo Đáo đình có thiết lập trạm canh, nên khi cách Đình không xa chàng vội ẩn mình trong bụi cỏ lắng tai nghe động tĩnh.

Chỗ chàng ẩn phục, cách Báo Đáo Đình khoảng năm mươi trượng, thấy trong đình có một bóng đen, chăm chú nhìn ra ngoài đại lộ.

Liễu Tồn Trung cúi xuống nhặt một viên đá vận sức nhắm thẳng về phía bóng đen. Chỉ nghe một tiếng hự bóng đen ngã ngửa về phía sau.

Liễu Tồn Trung vẫn ngồi yên bất động, khoảng thời gian cạn chén trà bỗng thấy bốn góc đình có bốn bóng người xuất hiện, đồng thời nóc đình cũng có bóng đen nhảy xuống cùng ủa vào bên trong. Liền đó tiếng người thất kinh nói :

- Kỳ quái thực, rõ ràng có kẻ dùng ám khí tấn công mà sao lại không tìm ra tung tích đối phương?

Một tên nói :

- Không những không thấy tung tích kẻ địch mà cả ám khí cũng không thấy nốt.

Một tên nói :

- Chẳng lẽ tên Tiểu Mân lại bị trúng gió.

Không lâu sau, bỗng có tên la lớn :

- Không phải tên Tiểu Mân trúng gió, thấy ám khí rồi.

Tiếp đến bọn chúng xì xào bàn tán một hồi lại nghe một tên nói :

- Lão đại, đây đâu phải ám khí, chỉ là một viên đá.

Một tên đáp :

- Nếu kẻ địch dùng viên đá này thay ám khí thì chính đó là tên mà đêm qua đã tới đây.

Tên khác nói :

- Lão đại, nghe nói kẻ tới đêm qua là một thiếu nữ thân hình yếu điệu. Lão ngũ cũng chết rồi, báo thù ích lợi gì đâu, chi bằng đại ca cứ bắt con nhỏ ấy làm vợ còn thú hơn.

Một tên liền thóa mạ :

- Lão tam, người thật tánh xấu không chữa. Con thú tha ấy giết chết lão ngũ mà người còn có thể nhận y thị là tẩu tẩu được ư?

Lại nghe một giọng nói rất trầm hùng xen lời :

- Giết chết lão ngũ không phải con nhỏ tha ấy mà là tên Liễu Tồn Trung đã bị trục xuất khỏi Cái bang.

Bọn họ nghe nói đều kinh ngạc đồng thanh hỏi :

- Lão đại sao lại biết được kẻ giết lão ngũ là tiểu tử Liễu Tồn Trung?

Lại có tên hỏi :

- Lão đại có chứng cứ chắc chắn không?

Lão đại thủng thảng đáp :

- Bọn lão quái vật chả nói là gì, căn cứ vào hỏa hầu của thiếu nữ nọ, quyết không thể nào tránh thoát nổi thế lao của chiếc bát đồng của Đồ Đế. Sáng nay Vương Hữu trưởng lão đã dặn dò chúng ta phải cẩn thận phòng bị không được sơ suất vì tiếp nhận được thư mật của Thông Thiên Hiếu, bảo Liễu Tồn Trung đã tới Cái bang. Bởi vậy ta mới đoán kẻ giết lão ngũ chính là tên nọ.

Có tên nghiêng răng ken két nói :

- Tên khốn kiếp Liễu Tồn Trung là cái thá gì? Mỗ thê sẽ báo thù cho lão ngũ.

Có tên lạnh lùng nói :

- Lão tứ khoan hùng hổ, người có tên cây có bóng, gần đây trên giang hồ danh tiếng Liễu Tồn Trung vang động khắp nơi. Không phải ta muốn hạ oai phong của Thiên Mục Ngũ Tiên, à, Tứ Tiên chúng ta, nhưng muốn hạ thủ được đối phương quyết không phải là chuyện dễ dàng.

- Hừ! Đó chỉ là cái danh hảo bề ngoài của tên Liễu Tồn Trung, có tiếng chưa chắc có miếng. Mỗ không tin Thiên Mục Tứ Tiên chúng ta thắng không nổi gã!

Lão đại chậm rãi nói :

- Lão nhị chớ nên kết luận vội vã như thế. Nếu tên Liễu Tồn Trung không có bản lĩnh thực sự, thì sao Thông Thiên Hiếu sư gia lại liệt y vào hàng kinh địch?

Liễu Tồn Trung ẩn phục trong bụi cỏ, lại khẽ nhặt một viên đá nhắm thẳng vào trong đình.

Chỉ nghe thấy một tiếng la thất thanh ối chà, lão tam lập tức ngã lăn ra đất. Lão nhị lão tứ vội tiến tới gần xem thấy đó là một viên đá, phóng trúng Kỳ Môn huyết. Lão tam tuy chưa chết nhưng đã bị trọng thương.

Lão nhị tung người lao ra ngoài đình đưa mắt nhìn dáo dác bốn phía. Liễu Tồn Trung thừa cơ lại lượm một viên đá tương đối to lớn, vận đủ mười thành lực ném thẳng về rừng cây bên cạnh đình, trúng một gốc cây to đến hai người ôm. Tuy viên đá không thể chấn gãy, nhưng thân cây rung chuyển, cành lá lay động xào xạc không ngừng như bị một luồng gió mạnh thổi tới, lá rụng rơi lả tả như mưa.

Lão đại quát lớn :

- Đuổi theo!

Lão nhị, lão tứ lập tức tiến sau lưng lão đại. Sau mấy cái nhảy cả ba lao thẳng về phía cây cỏ thụ mật dạng.

Liễu Tồn Trung nằm ở trong bụi cỏ trông thấy rất rõ ràng, đợi bọn chúng đi khỏi, chàng bấm bụng cười thầm, nhòm người dậy lướt thẳng về phía Tổng đàn.

Đêm nay Tổng đàn giới bị nghiêm mật hơn đêm qua nhiều, bốn phía bố trí la liệt trạm canh. Liễu Tồn Trung không dám sơ hở, núp trong bóng tối quan sát tình hình giây lát chỉ thấy vách tường thấp mé hữu Tổng đàn có hai tên cầm phác đao đứng canh gác.

Nơi đây vì khuất qua một khúc quanh, nên bọn thủ ở thính giữa không nom thấy. Liễu Tồn Trung nhắm đúng vị trí, nhún chân tung

mình lên trên không như một con chim đại bàng lao thẳng xuống. Hai tên đứng ở góc tường chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, không kịp hô hoán, đã bị điểm trúng á huyết không sao cự cựa được nữa. Liễu Tồn Trung không chậm trễ, tung mình lên đầu tường, bỗng thấy một tên tuần canh tay cầm trống cúi đầu đi qua. Liễu Tồn Trung nhảy luôn xuống bên dưới, giơ tay điểm luôn vào Ngọc Tâm huyết gã nọ. Tên nọ bỗng nghiêng đầu, chuyển mình thúc mạnh khuỷu tay vào hông trái Liễu Tồn Trung, thủ pháp cực kỳ quỷ dị nhanh nhẹn tuyệt luân.

Liễu Tồn Trung giật mình kinh hãi, chàng không ngờ một tên Cái bang tuần canh mà lại có thân thủ như vậy. Chàng thuận thế giương năm ngón tay hữu thủ chộp luôn, nhanh như điện chớp phát sau mà tới trước.

Thế phản công của tên nọ chưa tới đích đã bị hữu chỉ Liễu Tồn Trung chộp trúng liền, cảm thấy cánh tay tê tái không sao cử động được nữa.

Sự tiếp xúc ấy không những Liễu Tồn Trung hơi lấy làm lạ mà cả tên tuần canh cũng giật mình thất kinh. Y không ngờ thanh niên trẻ tuổi đứng trước mặt mình võ công lại cao siêu đến mức ấy, bất giác khẽ một tiếng quát hỏi :

- Người là ai?

Y vừa quát hỏi, Liễu Tồn Trung đã nghe ra ngay người này chính là Cái Bát Phòng Đồ Đồ đêm qua đã dùng bát đồng ném chết Lão Ngũ của Thiên Mục, vì y đã hóa trang nên nhất thời chàng không nhận ra. Liễu Tồn Trung sợ mình lên tiếng, sẽ kinh động tới các đồng bọn của đối phương lỡ hết thì giờ.

Chàng không nói năng gì lặng lẽ vung hữu chưởng tả chưởng liên tiếp đánh ra, chưởng phong phát ra vù vù lấn át tới trước mặt Đồ Đồ. Đồ Đồ vừa kinh hãi vừa phẫn nộ thối lui luôn về phía sau năm sáu bước tránh thoát thế công như vũ bão của Liễu Tồn Trung.

Dưới mắt Đồ Đồ đây là lần thứ nhất mình đã gặp phải sự sỉ nhục như vậy. Từ khi lão thành danh ba chục năm nay, bị đối thủ đẩy lui năm sáu bước là việc chưa bao giờ xảy ra.

Bấy giờ dưới bờ vực lạng lẽ như tờ, không thấy bọn tuần phòng. Lão vốn định la lớn có địch nhưng hành động như vậy, hiển nhiên tỏ ra mình kém cỏi khiếp sợ Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng được Cái bang trọng vọng tới mức dưới mắt không hề coi ai vào đâu nếu để lộ ra sự khiếp nhược thử hỏi còn mặt mũi nào nữa?

Vì vậy dù trong lòng Đồ Đồ vừa thất kinh vừa tức giận, nhưng lão cũng không dám hô lớn, đúng như sự mong mỏi của Liễu Tồn Trung.

Chàng lại vùng chường tấn công một thế, đẩy Đỗ Đế lùi về phía góc tường. Đang lúc ấy bỗng nghe từ đằng xa có tiếng người ồn ào vọng tới, ánh lửa lấp lóe.

Liễu Tồn Trung cực kỳ cấp bách, đột nhiên thi triển chiêu Phân Cung Quả Tượng trong Thiên Nhân kinh giải tấn công tức thì.

Đỗ Đế cảm thấy trước sau tả hữu đều ẩn hiện bóng chưởng pháp của kẻ địch dồn tới, lão vừa luống cuống, Chương Đài huyết đã bị quét trúng ngã quy xuống đất.

Lúc ấy đầu khúc quanh đã có một bọn người xuất hiện, tay giơ cao đèn đuốc ít ra cũng đến mười lăm mười sáu tên, người nào người ấy tay cầm binh khí sáng loáng.

Liễu Tồn Trung khẽ giơ tay ra chụp lấy Đỗ Đế hôn mê bất tỉnh ở dưới đất tung mình lên mái ngói, phục người xuống bức rèm theo dõi hành động của đối phương.

Chàng thấy phía Tây cũng có một đội người tiến tới, hai nhóm gặp nhau, bàn tán ồn ào một hồi, rồi lại phân ra ai đi hướng nấy.

Liễu Tồn Trung không dám nán lại lâu. Chỉ mấy cái nhún nhảy chàng đã lướt vào trong sân, liền đó bỗng thấy bóng đen thấp thoáng, phóng vào sau một hòn giả sơn.

Liễu Tồn Trung mắt rất sắc bén, chàng lập tức quay gót, như một mũi tên lao theo luôn. Chỉ thấy bóng đen đang giơ tay ấn vào đầu một con hổ nho nhỏ. Đầu hổ này bằng đá điêu khắc thành, lớn nhỏ chỉ khoảng một tấc, khảm trong một cái lò nhỏ trên mặt giả sơn.

Hình con hổ ấy móng trước đang giương ra như đang phóng mình gầm rống, trông cực kỳ sống động.

Liễu Tồn Trung nhanh nhẹn điểm một chỉ, bóng đen đứng đờ ra tại chỗ, nguyên đó là một tên võ sĩ mặt kinh trang.

Chàng đang định tra hỏi khẩu cung, bỗng nghe thấy phía tây có người hô lớn :

- Bắt thích khách!

Liễu Tồn Trung giật mình thất kinh, nghĩ bụng :

- “Lợi hại thực, hành tung của mình đã bị đối phương phát hiện!”

Chàng vội kéo tên võ sĩ kinh trang sang một góc tối cạnh đó, liền nghe thấy phía Tây có tiếng chân người chạy dồn dập, có tên quát lớn :

- Đừng để con điểm lợi hại ấy chạy thoát!

Liền nghe thấy tiếng người thọ thương kêu rú luôn mồm, có tên thóa mạ :

- Con mẹ nó, con điểm thói tha còn dám hành hung đả thương người? Lão tử không thanh toán được người không còn xứng danh

hiệu Lao Sơn Tứ Sát!

- Cẩn thận, con điểm thối tha này khinh công rất cao siêu đừng để nó chạy thoát.

- Ôi chà! Bất ổn, nó lướt sang bên bờ chạy rồi!

Liễu Tồn Trung nghe thấy những tiếng quát tháo ấy tim đập thành thịch nghĩ bụng :

- “Kể mà bọn chúng gọi là con điểm thối tha, chín phần mười là Hà Ngọc Trì. Quả là cô bé này ngoan cố thực không hiểu biết gì cả.”

Chàng đang định hiện thân giải cứu, bỗng nghe bọn chúng bảo nàng đã chạy thoát bất giác thở phào nhẹ nhõm nghĩ tiếp :

- “Nàng đã thoát khỏi vòng vây, bọn khốn kiếp các người khó lòng đuổi theo kịp”.

Chàng vừa yên tâm phần nào bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng người cười nhạt thùng thảng nói :

- Con nhãi ranh này chạy đâu cho thoát.

Liễu Tồn Trung đã nghe ra đó là thanh âm của Diêm Vương Kiếm Từ Cận, bỗng lại có người nói :

- Nếu như có Diêm Vương Kiếm cùng Thất Sát, lại thêm Thiết Phiến tử Trương Nguyên mỗi, đuổi bắt một tiểu cô nương, không còn là vấn đề nữa? Hí hí!

Liễu Tồn Trung thất kinh nghĩ bụng :

- “Hà Ngọc Trì thật chẳng hiểu gì cả, đã bảo đừng theo tới đây, mà mình mới rời khỏi không lâu mà nàng ta đã theo tới ngay. Hôm nay lại có thêm ba tên lợi hại Từ Cận, Túc Xá, Trương Nguyên, thế nào nàng cũng bị ném mùi khổ sở!”.

Liễu Tồn Trung lại nghĩ cô bé Hà Ngọc Trì rất khôn ngoan, lại y Thiên Sơn thân pháp rất tuyệt diệu nhất thời đối phương khó lòng làm gì nổi nàng, vậy ta cứ để nàng ném chút khổ sở đã!

Nghĩ đoạn chàng liếc mắt nhìn, chỉ thấy một bọn người đông đảo đang vây chặt Hà Ngọc Trì vào giữa. Từ Cận, Túc Xá, Trương Nguyên mỗi tên chiếm một vị trí, phía sau chúng là một số võ sĩ kinh trang, tay lăm lăm binh khí.

Chỉ nghe soạt, Thiết Phiến Tử Trương Nguyên đã xòe rộng chiếc quạt nhếch mép cười thâm trầm nói :

- Tiểu cô nương, không ngờ lão Trương này lại may mắn tái ngộ với cô nương ở đây. Thực là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ!

Hà Ngọc Trì mặt đỏ bừng, hậm hực đáp :

- Xí! Ai hữu duyên với người?

Trương Nguyên cười hi hí :

- Lão Trương ta đã bảo hữu duyên là hữu duyên, cô bé đừng lấy đó

làm thắc mắc. Nơi đây là Tổng đàn của Cái bang không phải Thạch Kiều Dịch, tiểu tử họ Liễu không tới cứu tiểu cô nương được đâu.

Hà Ngọc Trì tròn mắt hỏi :

- Sao người biết là chàng không tới?

Trương Nguyên cười hắc hắc đáp :

- Sao lão Trương ta lại không biết, tiểu tử họ Liễu đã sớm bị Vương Hữu trưởng lão hạ ngục rồi. Hi hí, tiểu cô nương, lão Trương ta bảo đảm sẽ đối đãi với cô nương chu đáo, cô nương nên ngoan ngoãn đôi chút đừng chống cự nữa vô ích.

Vừa nói y vừa phe phẩy chiếc quạt sắt trước mặt Hà Ngọc Trì, tay trái định giơ ra vuốt má nàng, thái độ rất thô bỉ.

Hà Ngọc Trì đột nhiên cả giận, trường kiếm sử dụng chiêu Bạch Xà Thổ Tín, nhằm giữa ngực Trương Nguyên điểm tới. Thế công trong lúc bất ý nhanh như điện chớp khiến Trương Nguyên giật mình nhảy lui về phía sau.

Y hổ thẹn quá tức giận, thóa mạ :

- A đầu hôi hám không ưa xử dụ ngọt, hôm nay lão Trương phải trừng trị mi một phen mới xong.

Chưa dứt lời Thiết Phiến trong tay y đã cuốn lên một luồng kinh phong nhằm thẳng Thiên Linh huyết của Hà Ngọc Trì điểm tới.

Hà Ngọc Trì nghe nói liểu đại ca bị bắt giữ, tuy không tin lắm nhưng trong lòng không tránh khỏi lo âu thâm.

Thiên Sơn kiếm pháp tuy quý dị khôn lường, nhưng giữa lúc bối rối, tâm thần hỗn loạn một lòng lo lắng đến sự an nguy của Liểu đại ca nên kiếm chiêu của nàng liền bị ảnh hưởng.

Lúc ở Thạch Kiều Dịch tâm trí nàng đang lúc bình thường cũng chưa phải là đối thủ của Trương Nguyên. Hiện tại bị cao thủ đông đảo vây bọc, lại luôn nghĩ tới bóng dáng Liểu đại ca, thử hỏi làm sao có thể chống đỡ lại?

Mắt thấy chiếc quạt sắt của Thiết phiến tử Trương Nguyên điểm tới, nàng quên mất cả dùng Thiên Sơn bộ pháp tránh né, mà theo bản năng vung kiếm ngăn chặn. Chỉ nghe xoảng một tiếng, Thiết phiến đụng vào thân kiếm, cổ tay của Hà Ngọc Trì tê tái lão đảo thối lui về phía sau mấy bước. Trương Nguyên cười hí hí nói :

- Cô bé đã biết lợi hại chưa? Cái danh hiệu của lão Trương ta cũng xứng đấy chứ.

Hà Ngọc Trì nghiêng hàm răng ngọc, hai mắt tròn trừng, vung trường kiếm tấn công luôn vào Thái Dương huyết bên trái đối phương.

Chiêu tới nửa chừng bỗng chuyển từ trên xuống dưới, mũi kiếm đâm xéo vào ngang hông phải Trương Nguyên.

Đây là một chiêu thức trứ danh của Thiên Sơn tên là Xuân Thủ Đông Liễu nhẹ nhàng uyển chuyển như hành vân lưu thủy.

Lúc chiếc quạt sắt của Trương Nguyên giơ lên Thái Dương huyết chống đỡ bỗng thấy mũi kiếm lại chúc xuống dưới hông, y vội nhún chân nhảy sang bên trái.

Đó chính hợp với lòng mong muốn của Hà Ngọc Trì. Vừa thấy Trương Nguyên nghiêng người nàng đã không chậm trễ, đầu ngón chân hơi lấy sức như một mũi tên rời khỏi dây cung lao thẳng về phía trước.

Ngờ đâu Hà Ngọc Trì nhanh Diêm Vương Kiếm Từ Cận cũng không kém. Chân nàng vừa di động, trường kiếm của Từ Cận đã quét tới. Y cười nhạt nói :

- Người khác không dám chọc ghẹo Thiên Sơn phái nhưng Diêm Vương Kiếm ta thì lại khác.

Lúc Hà Ngọc Trì bảo vệ Ngụy Thắng tướng quân ở Quân Huyện đã được nếm mùi lợi hại của Diêm Vương, kiếm pháp của y vượt xa Thiết phiến tử Trương Nguyên.

Nàng không dám xông pha bừa vội nghiêng đầu tránh, giở bộ pháp thần kỳ của Thiên Sơn lướt quanh đáy kiếm của Từ Cận. Trong lúc rối loạn nàng không kịp suy nghĩ liền phóng tới gần Thất Sát Thủ Túc Xá.

Túc Xá là tay rất lão luyện, công phu chưởng pháp đã nổi danh bá đạo, bỗng thấy Hà Ngọc Trì dám cả gan xông về phía mình, lão rống lên một tiếng quát lớn :

- A đầu thối tha tới số.

Song chưởng lập tức vỗ mạnh ra, kinh phong dồn dập đầy về phía Hà Ngọc Trì.

Hà Ngọc Trì vội giơ kiếm chống đỡ, nhưng chưởng phong của Túc Xá đã ào ào dồn tới đè lên thân kiếm.

Thế công của đối phương ít ra cũng nặng tới ngàn cân, Hà Ngọc Trì làm sao chịu đựng nổi.

Nàng chỉ thấy cổ tay đau nhức khôn tả, sau những tiếng loảng xoảng trường kiếm thoát khỏi tay rơi xuống dưới đất.

Túc Xá thấy Hà Ngọc Trì tay không binh khí mà không thừa cơ truy kích, chỉ đứng nguyên tại chỗ nhếch mép cười nhạt.

Thiết phiến tử Trương Nguyên cười hí hí nói :

- Túc lão huynh, sao không thừa cơ bắt luôn cô bé này đi?

Túc Xá đáp :

- Hiện trong tay y thị đã không có binh khí, có thắng cũng không lấy gì làm vinh dự.

Trương Nguyên cười khan tiếp :

- Sao lão huynh lại nói như thế? Đây là chúng ta chỉ dùng phương thức thuận tay bắt dê cho đỡ mất thì giờ, cần gì trong tay đối phương có binh khí hay không. Lão Trương mỗi cũng không câu chấp cái trò đó.

Dứt lời Thiết Phiến Tứ lại xòe chiếc quạt sắt cười hí hí, tiếp :

- Cô bé kia biết điều thì mau đầu hàng đi, đừng hy vọng tiểu tử Liễu Tồn Trung tới tiếp cứu nữa. Phen này y có tài thánh cũng không thoát khỏi nhà lao xông ra đây được!

Lúc này Hà Ngọc Trì bốn mặt thọ địch, tay không một tấc sắt.

Nàng chỉ còn biết tránh đông chuyển tây nhảy nhót lia lịa.

Trương Nguyên thấy tình thế trước mắt như bắt rùa trong lu, chỉ eần giờ tay ra sẽ thành công. Y có ý đùa giỡn với đối phương một phen liền chỉ thanh trường kiếm dưới đất nói :

- Lão Trương ta tôn trọng bản sắc anh hùng của Túc lão huynh không giết những kẻ trong tay không có khí giới. Nào, cô bé hãy lại nhặt kiếm lên, chúng ta tiếp tục so tài cao thấp phen nữa.

Hà Ngọc Trì chớp mắt cúi xuống lượm trường kiếm lên, Trương Nguyên lại cười hí hí tiếp :

- Như thế mới phải chứ, hiện tại hãy bình tĩnh thi triển hết Thiên Sơn kiếm pháp ra thử xem.

Từ Cận nói :

- Thiên Sơn kiếm pháp tuy rất cao minh, nhưng cô bé này sử dụng thì chẳng có gì đáng nói!

Trương Nguyên tiếp :

- Trước đây ở Thạch Kiều dịch, con nhỏ này cấu kết với tiểu tử họ Liễu mới thoát khỏi tay Trương mỗ.

Hà Ngọc Trì trề môi thóa mạ :

- Xí, không biết xấu hổ, miệng chó chẳng bao giờ mọc ngà voi. Ta cấu kết với Liễu Tồn Trung bao giờ?

Trương Nguyên cười hí hí đáp :

- Cấu kết hay không thì có sao đâu mà cô bé giãy nảy lên thế, hà hà? Dù cho tiểu tử họ Liễu lão Trương này cũng chẳng coi vào đâu, sẽ có lúc lão Trương kết liễu tính mạng của hắn. Chỉ vì lúc bấy giờ trong rừng bỗng có hai lão quái vật xuất hiện phá hoại đại sự của lão tử!

Túc Xá xen lời hỏi :

- Hai lão quái vật ấy là ai?

Trương Nguyên đáp :

- Chúng tự xưng là Ngao Sơn Đại thủy tổ với Nhị thủy tổ, một tên là Bao Đả Thắng, một tên là Y Bất Tử. Lão huynh đã nghe ai nói cái

danh hiệu này chưa?

Túc Xá đáp :

- Nghe giang hồ đồn đại có danh hiệu hai nhân vật này, nhưng mỗ chưa hề gặp gỡ.

Từ Cạn cười nhạt :

- Tên này khoác lác thực, dám tự vỗ ngực xưng là Bao Đả Thắng!

Túc Xá nói :

- Trương Nguyên huynh, hai lão Bao Đả Thắng với Y Bất Tứ ấy tại sao phá hỏng đại sự của huynh?

Trương Nguyên huynh hoang đáp :

- Nguyên hai lão quái vật đều là bạn hữu của Liễu Tồn Trung. Lão Trương mỗ song quyền khó địch nổi tám tay, đương nhiên để chúng chạy thoát hết!

Hà Ngọc Trì thấy Trương Nguyên đặt điều khoe khoang, chầu môi xen lời :

- Người đừng có bịa đặt, người mà cũng đòi là địch thủ của Liễu đại ca ư?

Trương Nguyên cười hí hí đáp :

- Bình sinh lão Trương ta không hề khoe khoang, nếu cô bé không tin hiện tại cứ thử thách sẽ biết ngay, chỉ tiếc không có tiểu tử Liễu Tồn Trung chốn này.

Bỗng có một thanh âm hùng mạnh từ xa truyền tới lạnh lùng nói :

- Ai bảo không có họ Liễu ở đây? Người muốn thử thách sẽ được vừa ý ngay?

Tiếng nói ấy từ trên không trung ngưng kết thành một luồng lực đạo sắc bén chuyển tới khiến ai nấy đều nghe rõ mồn một.

Hà Ngọc Trì bỗng phấn chấn tâm thần mừng rỡ như điên cuồng kêu gọi :

- Liễu đại ca! Liễu đại ca! Tiểu muội ở đây, mau tới nhanh lên?

Tiếng kêu gọi của Hà Ngọc Trì là nàng có ý trấn áp đối phương!

Thiết phiến tử Trương Nguyên bỗng biến sắc mặt quay đầu nhìn dáo dác nhưng không thấy bóng người nào. Giữa lúc gã đang hoang mang đã nghe thấy phía sau lưng có tiếng người cười nhạt đáp :

- Thực hạnh hội, hạnh hội. Trương bằng hữu gia nhập Cái bang từ bao giờ thế?

Trương Nguyên vội quay đầu lại thấy người đang đứng sau lưng mình chính là thanh niên đã từng động thủ với mình ở Thạch Kiều dịch, Liễu Tồn Trung.

Trương Nguyên kinh ngạc cực độ, y có nằm mơ cũng không sao ngờ Liễu Tồn Trung đã ẩn phục gần đó.

Nhớ lại tình hình giao chiến ngày nọ bất giác y lại cảm thấy khiếp hãi, thềm đứng ngây người ra nhìn hồi lâu, không dám thốt một lời.

Thất Sát Thủ Túc Xá tuy chưa từng giao đấu với Liễu Tồn Trung nhưng lần trước ngấm ngầm thử thách nội lực biết mình còn sút kém đối phương rất xa, tự biết nếu gặp gỡ, mình khó lòng chiếm được thế thắng, cho nên lão cũng đứng lặng lẽ cạnh đó không cất tiếng nói.

Chỉ có Diêm Vương Kiếm Từ Cận chưa được rõ thực lực của Liễu Tồn Trung, chỉ thấy chàng mới ngoài hai mươi, dù có tập luyện võ công từ lúc lọt lòng mẹ, cũng chẳng được gọi cao siêu là bao. Lúc này lão thấy Trương Nguyên với Túc Xá tựa hồ như có vẻ khiếp sợ Liễu Tồn Trung, bất giác hừ nhạt nói :

- Liễu bằng hữu có nhận ra Từ mỗ đó chẳng?

Liễu Tồn Trung ung dung đáp :

- Đại danh Diêm Vương Kiếm như sấm động ngang tai, sao họ Liễu này chẳng khắc cốt ghi tâm?

- Nói hay lắm, hay lắm! Đêm nay Từ mỗ phụng mệnh của Vương Hữu trưởng lão, thủ giữ Phức điện của Tổng đàn đề phòng thích khách.

Chức trách của Từ mỗ ở nơi đây, như có đắc tội xin Liễu bằng hữu chớ trách cứ!

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói :

- Chớ nên khách khí, tại hạ xin chờ đợi lãnh giáo.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận đưa mắt ra hiệu, Túc Xá Trương Nguyên vội lách sang bên.

Liễu Tồn Trung quay đầu lại nói với Hà Ngọc Trì :

- Hiện đã tới lúc giao chiến. Ngọc muội hãy áp chặt cho ngu huynh, chớ để bọn võ sĩ ở phía sau xông vào quấy nhiễu. Còn ba người này cứ để ngu huynh đối phó.

Hà Ngọc Trì nghĩ bụng, một mình Liễu đại ca đối phó với ba người đều là các nhân vật nổi danh trong võ lâm, dù mình có gia nhập cuộc chiến cũng chẳng ăn thua gì. Chẳng thà đối phó với bọn chó săn Đông Doanh này còn hay hơn.

Đoạn nàng nhìn Liễu đại ca tủm tỉm cười tránh sang một bên.

Bây giờ Thiết phiến tử Trương Nguyên đã lấy lại được sự bình tĩnh, nghĩ bụng :

- “Trước đây ở Thạch Kiều dịch là một chọi một, lão từ để tiểu tử đi hơn một nước cờ, hiện tại thì hắc hắc...Có thêm Diêm Vương Kiếm với Thất Sát Thủ thử xem tiểu tử người có còn hung hăng được nữa không?”.

Đoạn gã liền quay sang Diêm Vương Kiếm cố ý nói :

- Từ lão huynh, nghe nói lão huynh là đệ nhất cao thủ của Hành Sơn phái, Chưởng môn sư ca Huyền Huyền từ còn phải nể nang ba phần. Tiểu tử họ Liễu này xem ra không hề coi cái danh hiệu đệ nhất kiếm thủ của lão ca vào đâu cả.

Từ Cận hừ nhạt một tiếng, giơ ngang trường kiếm trước ngực, chân không theo tấn chữ đinh hay chữ bát, đứng thẳng người đối diện với Liễu Tồn Trung thủng thẳng nói :

- Lão Liễu, bạn hữu chưa rút binh khí ra?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Vật đeo ngang hông của tại hạ, vừa sét vừa mòn không thể dùng được, nên chỉ đem làm cảnh mà thôi. Đại hiệp phải bắt phải khách khí.

Trương Nguyên cười hắc hắc nói :

- Từ lão huynh! Họ Liễu làm như vậy gọi là Tay không chống kiếm sắc thực không coi chúng ta ra gì cả. Nào chúng ta cùng tiến lên, lãnh giáo xem tài ba của y cao siêu đến đâu.

Bản tính Túc Xá thô kệch, nghe nói liền giận dữ hừ nhạt thốt :

- Cái gì gọi là tay không chống kiếm sắc, lão Túc ta với hai bàn tay thịt này cũng đủ rồi.

Chỉ thấy chân trước của Từ Cận tiến lên một bước trường kiếm trước ngực điểm tà tà lên phía trên. Trương Nguyên thì đứng ở vị trí bên tả dục Liễu Tồn Trung.

Thất Sát Thủ Túc Xá cũng không chậm trễ song chưởng một trên một dưới, đập trên lên trước ngực.

Liễu Tồn Trung chỉ hơi nhếch mép cười nhạt, khiến Túc Xá thấy vậy giận dữ như điên cuồng chỉ muốn xông bừa lên tấn công.

Trường kiếm của Từ Cận bỗng quét vèo qua đem theo một luồng bạch quang lấp lóe điểm vào thái dương huyệt bên tả Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung vừa rồi nhếch mép cười nhạt tuyệt nhiên không phải khinh thị, trái lại chàng không dám sơ hở. Chàng thăm rõ ba nhân vật trước mắt đều là những cao thủ lợi hại trong võ lâm.

Từ Cận đã nổi danh là Diêm Vương Kiếm, đủ tỏ lợi hại tàn độc tới mức độ nào, giết người trong lúc bất tri bất giác.

Trường kiếm trong tay lão nhanh như điện quét tới Thái Dương huyệt bên trái Liễu Tồn Trung. Người ngoài còn chưa nom rõ, thấy nửa bên thân dưới chàng bất động, nửa người trên tả tà nghiêng sang bên trái, đường kiếm ấy của Từ Cận vừa lướt vào qua góc áo của chàng, trông cực kỳ kinh hiểm.

Hà Ngọc Trì thấy vậy cũng phải toát mồ hôi lạnh, nàng không hiểu rõ

cái thể thức Liễu Tồn Trung vừa sử dụng chính là theo khẩu quyết bất động chế cực động, nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải.

Liên đó thủ chưởng to như chiếc nan quạt của Túc Xá, phối hợp với chiêu Xuyên Tâm kiếm pháp của Từ Cận năm ngón tay giương ra như năm ngón sắt chộp thẳng về phía Liễu Tồn Trung.

Lão ước đoán nếu như Liễu Tồn Trung muốn tránh khỏi thể kiếm trước ngực của Từ Cận tất sẽ phải trao mình về phía đó, nên vị trí của thể chộp, nguyên ở thể trống không, nhưng một khi Liễu Tồn Trung vừa né tránh thì vừa đưa người tới đúng vị trí chỉ phong của lão.

Ngờ đâu Liễu Tồn Trung lại dùng bí quyết lấy bất động hóa giải chiêu thức lợi hại của Từ Cận một cách vô hình, sau khi chộp vào chỗ trống không Túc Xá không sao thu tay lại kịp đã thấy chưởng Liễu Tồn Trung phạt ngang thể nhanh như gió lốc.

Chỉ nghe ối chà một cái, cổ tay của Túc Xá đã bị ngón tay trở của Liễu Tồn Trung quét trúng đau buốt tận xương tủy, vội nhảy lui về phía sau hơn trượng, cả cánh tay không sao vận động được nữa. Đó chỉ là việc xảy ra trong chớp mắt. Đang lúc Trương Nguyên thấy Từ Cận với Túc Xá đời nào gã lại chịu bỏ cơ hội, gã vốn đứng bên tả dực Liễu Tồn Trung vội lách ra phía sau lưng chàng giương Thiết Phiến định chiếm tiện nghi.

Liễu Tồn Trung xưa nay rất ghét hận những tên tiểu nhân hèn nhát. Trong lúc này nội lực của chàng đã rất thâm hậu dù là cánh hoa rơi chiếc lá rụng cũng khó thoát khỏi qua được tai mắt của chàng.

Trương Nguyên vừa lách mình ra phía sau lưng, mưu đồ tiện nghi chàng đã sớm cảnh giác, đợi cho chiếc quạt của gã vừa mở ra điểm thẳng sau gáy mình, Liễu Tồn Trung đột nhiên quay người lại, quát lớn một tiếng.

Phân Cung Quả Tượng theo tiếng quát ào ạt đẩy ra. Chỉ nghe thấy Trương Nguyên thất kinh kêu la thê thảm, thân hình bị chưởng kinh của Liễu Tồn Trung đánh bắn ra ngoài xa mấy trượng, nửa bên cổ vỡ toang. Thanh thể mãnh liệt của chàng, khiến Túc Xá kinh hãi đến biến sắc mặt, cả Từ Cận cũng giật mình sửng sốt.

Liễu Tồn Trung dùng thủ pháp gì đánh chết Trương Nguyên những người có mặt trong đấu trường không một ai nhìn thấy rõ.

Từ khi Từ Cận xuất đạo tới giờ, ngoại trừ ở Quân Huyện gặp phải gã vệ binh mặt vàng, làm cho lão khiếp đảm phải bỏ chạy, bình sinh chưa bao giờ gặp nhân vật nào tài ba vượt bậc. Lần này thấy Liễu Tồn Trung vừa ra tay, đã đẩy lui Túc Xá, đánh chết Trương Nguyên

thanh thế không dưới gã vệ binh mặt vàng, lão vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nghĩ thầm :

- “Các nhân vật hậu bối trong võ lâm quả thực lợi hại, điều này thật đúng với lời đồn đại”.

Nhưng bây giờ thời gian không để cho lão nghĩ lâu, trường kiếm đã vọt cuốn lên một ngọn kinh phong quạt mạnh về phía đối phương. Bây giờ Túc Xá cũng vọt phan kích về phía trái, thế công của hai người phối hợp, quả thật thập phần lợi hại.

Bọn võ sĩ Đông Doanh đứng bên ngoài đã sớm quây chặt Hà Ngọc Trì vào giữa.

Những võ khí dài ngắn tới tấp tấn công, Hà Ngọc Trì có Thiên Sơn thân pháp thần kỳ, cũng có thể ung dung đối phó chưa có điểm nào là thất bại.

Liễu Tồn Trung ghét hận nhất Trương Nguyên bởi thế dưới cơn thịnh nộ chàng liền giở chiêu số trong Phân Cung Quả Tượng đánh chết gã. Kỳ thật Phân Cung Quả Tượng của chàng có lúc đắc dụng có lúc không chứ không tuyệt đối chính xác nên thường ít khi chàng sử dụng đến. Đồng thời Chấn Thiên tâm pháp khi vận dụng tiêu hao rất nhiều nội lực cho nên trừ phi phải tốc chiến tốc quyết thì chàng cũng không khinh thị sử dụng.

Lúc này thấy Từ Cận với Túc Xá giáp công, Liễu Tồn Trung chỉ lấy chiêu giải chiêu lấy thức phá thức dùng những chiêu thức bình thường, bởi vậy sau mấy chục chiêu trao đổi, cục diện vẫn quân bình.

Từ Cận nghĩ bụng :

- Xem như vậy tiểu tử này so sánh với gã vệ binh mặt vàng, tài năng vẫn còn kém sút rất xa, vừa rồi đánh chết Trương Nguyên chắc cũng chỉ là sự ngẫu nhiên.

Cứ thế trong nháy mắt lại trải qua hai chục chiêu nữa đột nhiên nghe thấy Hà Ngọc Trì khẽ hự một tiếng lão đảo lui về phía sau hai ba bước.

Liễu Tồn Trung thất kinh, liếc mắt nhìn, thấy cánh tay trái của Hà Ngọc Trì buông xuôi xuống động tác không còn linh hoạt như lúc đầu. Đang đứng trước mặt là một lão già gầy gò tay cầm một cây quả trượng to lớn.

Vừa nhìn thấy đối phương, Liễu Tồn Trung đã nhận ngay ra người này chính là Khắc Tô, nhân vật trong Thiên Nguyệt Động Thất Đông Doanh, mà ngày nọ là một trong những kẻ chủ lực đã vây đánh chàng ở Bắc Cổ sơn. Y còn có đồng bọn lợi hại là Ô Lý, đã bị Tồn Trung vung trùy thủ cắt mất chiếc tai, nhưng lúc này không thấy lộ

diện.

Đang lúc ấy, đã thấy Khắc Tô dùng tiếng Hán ngược ngạo nói :

- Cô nương xinh đẹp lắm, năm nay bao nhiêu tuổi rồi thế?

Hiển nhiên tay trái Hà Ngọc Trì đã thọ thương, nàng không thốt một lời, trường kiếm bên hữu thủ từ bên dưới bỗng lia vút lên.

Thiên Sơn kiếm pháp sở trường là khinh linh, thần tốc và nhanh nhẹn. Chỉ nghe vù một tiếng, mũi kiếm đã nhằm thập nhị trùng lâu của Khắc Tô tấn công tới dưới ánh đuốc bập bùng ánh kiếm như rùng bực uốn khúc trông cực kỳ đẹp mắt.

Khắc Tô chỉ khẽ hừ nhạt một tiếng khoát quả trượng quét ngang một thế. Trông bề ngoài thiết quả nọ rất to lớn nặng nề, nhưng thực ra đối phương sử dụng nhẹ nhàng chẳng khác một cánh liễu, chỉ trong thoáng cái đã quét ngang hông Hà Ngọc Trì, nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được.

Cánh tay trái của Hà Ngọc Trì hiện đã thọ thương, thân hình di chuyển không còn linh hoạt như lúc đầu. Cực chẳng đã nàng đành phải vung trường kiếm chống đỡ thế công thần tốc của đối phương. Trường kiếm của Hà Ngọc Trì là loại binh khí nhẹ, sao có thể chống đỡ nổi chiếc quả trượng nặng nề của đối phương! Sau một tiếng cằng chát tai trường kiếm đã thoát khỏi tay nàng bắn ra phía xa, chưa hết đà còn cắm sâu xuống mặt đất chuôi kiếm rung động không ngừng.

Khắc Tô vừa đắc thủ trong tiếng cười dài như điên cuồng thiết quả múa lên vun vút như mưa sa bão táp phủ chụp về phía Hà Ngọc Trì.

Tuy Thiên Sơn khinh công độc bộ võ lâm, nhưng một là hiện tại trường kiếm đã rời khỏi tay, tâm lý đang hỗn loạn, hai là trên dưới trước sau đều bị bọn kiếm sĩ Đông Doanh bao vây chặt chẽ, dưới sự hoảng hốt chân tay của Hà Ngọc Trì cuống quýt, thời gian ấy chỉ xảy ra trong nháy mắt, không để cho một ai có thì giờ do dự.

Liễu Tồn Trung đang chăm chú đối phó với Từ Cận cùng Túc Xá chợt thấy tình hình trên, bất giác giật mình kinh hãi.

Bấy giờ trường kiếm Từ Cận vừa sử dụng chiêu Bạch Xà Thổ Tín, đâm thẳng vào tả dực chàng, thủ chưởng to như nan quạt của Túc Xá theo thế Sư Tử Khai Khẩu nhằm thượng bộ tập kích tới, tình thế vô cùng hung hiểm.

Liễu Tồn Trung bỗng thét lớn một tiếng như sấm động. Phân Cung Quái Tượng theo thanh âm phát xuất, chỉ nghe thấy những tiếng lộp bộp không ngừng. Trường kiếm của Từ Cận bị đánh bay tung lên trên không, cánh tay tê dại không sao cử động được nữa. Tình trạng của Túc Xá còn thảm não hơn, y bị đẩy bắn về phía sau mấy trượng,

ngã bò càng ra đất, không thể bò dậy nổi.

Việc trên chỉ xảy ra trong nháy mắt. Liễu Tồn Trung không dám chậm trễ tung mình nhảy lên, như một con thần ưng lướt qua đầu Hà Ngọc Trì giương tay chộp lấy thiết quả của Khắc Tô.

Bấy giờ thân hình Liễu Tồn Trung lơ lửng ở trên không ở xa nhìn lại chàng chẳng khác một con chuồn chuồn đậu trên cây cột trụ, chiếc cột trụ ấy chỉ còn cách đầu Hà Ngọc Trì vài ba phân, thực kinh hiểm tốt độ.

Khắc Tô rống lên một tiếng vận sức bình sinh đề mạnh thiết quả xuống bên dưới.

Liễu Tồn Trung bỗng khom mình xuống lưng chuyển mình kéo sang bên, đầu thiết quả từ từ nhích ra xa mấy tấc, đồng thời chàng khẽ búng tả chưởng vào thân quả, phát ra một tiếng kêu như long ngâm, khiến toàn thân Khắc Tô chấn động, miệng sùi bọt mép, vội buông quả trượng nhảy lui về phía sau. Chiêu này Liễu Tồn Trung đã sử dụng Chấn Thiên tâm pháp.

Liễu Tồn Trung dùng Chấn Thiên tâm pháp đánh bật quả trượng Khắc Tô, cứu Hà Ngọc Trì khỏi hiểm cảnh, những động tác trên nhanh nhẹn đến nỗi mọi người tưởng mình mất hoa.

Bấy giờ Túc Xá còn ngã lăn ra đất chưa bò dậy nổi, cánh tay của Từ Cận còn đau buốt như dằm, mà trong đấu trường đã xuất hiện thêm sáu lão quái vật đó chính là Cái Bát Phòng Lục đại trưởng lão Đồ Đồ, Nhã Long, Hãn Như, Bồ Canh, Hồ Sa, Hóa Thuyền.

Thì ra đêm qua sau khi Đồ Đồ ngộ sát lão ngũ của Thiên Mục, liền phát giác có cao thủ xâm nhập Cái bang, vừa lúc có thơ mật của sư gia Thông Thiên Hiểu gửi tới, cho biết Liễu Tồn Trung rất có thể tới hành động, mục đích của chàng sẽ tới thăm dò động tĩnh Tổng đàn hầu cứu Thi Huyền với Lữ Di Hạo thoát hiểm.

Thông Thiên Hiểu còn cảnh cáo, nhất thiết không được sơ hốt, vì gần đây tiếng tăm của Liễu Tồn Trung chấn động giang hồ. Chính người này mới là mối họa lớn của Đông Doanh cần phải diệt trừ bằng mọi giá.

Đồ Đồ so sánh tình hình vừa xảy ra cảm thấy những lời lẽ trong thư của Thông Thiên Hiểu không phải để dọa nạt liền nghĩ bụng :

- “Nếu thực tên Liễu Tồn Trung đã tới Thành Đô thì chưa chắc gã đã chịu bỏ đi tất phải còn trở lại.”

Cho nên lão mới hóa trang thành tên tuần canh để tùy cơ hành sự. Tuy lão không đoán sai, nhưng sự cảnh giác của Liễu Tồn Trung còn cao minh hơn, đôi bên vừa gặp gỡ lão đã bị chàng điểm trúng huyệt đạo ném trên mái ngói.

May cho lão, Liễu Tồn Trung vì vội vã thoát thân; nên chỉ điểm huyết đạo rồi bỏ đi ngay. Đỗ Đế nội lực thâm hậu không lâu sau đã tự giải lấy huyết đạo.

Trải qua sự sợ hãi trên lão thập phần chán nản nghĩ bụng :

- “Cũng may việc này không bị ai nom thấy, bằng không còn mặt mũi nào gặp ai ra”.

Lão vội vã trở về Cái Bát Phòng thông báo cho năm người đồng bọn rồi kéo nhau tới nơi thì vừa lúc thấy Liễu Tồn Trung đánh bay thiết quả trượng của Khắc Tô.

Đỗ Đế vừa nhìn thấy Liễu Tồn Trung đã nhận ra ngay chính chàng là người đã điểm huyết đạo của mình không sao nhịn nổi lửa giận bốc lên đùng đùng.

Nhưng dù sao Đỗ Đế cũng đã là một người có mấy chục năm tu vi đã biết Liễu Tồn Trung là một kẻ mà Thông Thiên Hiệu phải công nhận là đối thủ làm cho mình nhức đầu nhất, nên lão không dám xuất chiêu vội đưa mắt ra hiệu, nói với năm tay đồng bọn :

- Cách lỗ ngọt đồ, thiên thổ ma! Tì tiên!

Từ Cận với Túc Xá không biết lão vừa nói gì, chỉ có Nhã Long Hàn Như, Bồ Canh Hổ Sa Hóa Thuyền năm người là hiểu rõ.

Nhã Long ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì? Tiểu tử này là Liễu Tồn Trung Hãn Như nói :

- Tiểu tử chưa ráo máu đầu này thì được bao nhiêu đạo hạnh, sao lão Đỗ Đế lại coi trọng y quá như thế.

Bồ Canh nói :

- Đúng vậy, đến cả Thông Thiên Hiệu sao cũng cho tiểu tử là kẻ kinh địch đối phó nhức đầu nhất?

Đỗ Đế đáp :

- Thông Thiên Hiệu sư gia đã nói chắc không sai đâu!

Hổ Sa hỏi :

- Sao lão lại biết không sai? Thông Thiên Hiệu chỉ ở trong phòng kín không hề bước chân ra ngoài giang hồ làm sao biết được mọi chuyện trong võ lâm?

Hóa Thuyền xen lời :

- Thông Thiên Hiệu là người đọc sách, kẻ trí thức bản lãnh phải rất lớn.

Hổ Sa hỏi lại :

- Sao lão biết y bản lãnh lớn?

Hóa Thuyền đáp :

- Cái đó còn phải hỏi, nếu bản lãnh Thông Thiên Hiệu không lớn thì sao có thể thỉnh được chúng ta hạ giá tới đây?

Hồ Sa suy nghĩ giây lát chợt toét miệng cười gật gù nói :

- Phải, phải. Chúng ta đều là những võ học đại sư dù là hoàng đế đương kim cũng khó lòng mời được chúng ta hạ sơn. Đúng, bản lãnh Thông Thiên Hiểu quả thực lợi hại.

Đỗ Đế thấy đồng bọn bàn cãi om sòm, không lo chống cường địch ở trước mặt, lại cất tiếng nói nhí nhố mấy câu. Nhã Long khẽ gật đầu phóng mình về phía Bắc, còn Hãn Như, Bồ Canh, Hồ Sa chia ra đứng phương vị Đông, Tây, Nam.

Đỗ Đế Hóa Thuyền lập tức lướt tới trước mặt Liễu Tồn Trung.

Từ Cận đối với sáu quái vật này tuy bề ngoài làm ra vẻ thân mật hòa khí nhưng trong lòng luôn ngấm ngầm đồ kỵ. Thấy bọn họ bao vây chặt chẽ Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì vào giữa lão bỗng đắc ý nghĩ bụng :

- “Chiêu công kích sau cùng của Liễu Tồn Trung vừa rồi oai lực quả thực kinh người. Không biết ý đã dùng thế thức gì xem ra lợi hại không kém gã vệ binh mặt vàng, cứ để gã càn quét sạch sáu tên quái vật cho bỏ ghét”.

Nghĩ đoạn lão liền quay sang nói với Khắc Tô :

- Mỗ vẫn nghe đồn đãi Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng có một pho Lục hợp trận pháp cực kỳ lợi hại thiên hạ vô địch thủ. Xem ra các vị ấy đang bày thế trận, vậy chúng ta không nên xen vào làm hỏng trận thức, đứng ở bên ngoài trợ oai là được rồi.

Túc Xá với Khắc Tô đồng thanh đáp :

- Đúng lắm. Chúng ta biết gì về trận pháp này, nếu xen tay vào chỉ thêm quân chân các vị ấy.

Liễu Tồn Trung rất thông minh cơ trí, vừa nghe thấy giọng nói của đối phương đã đoán biết được tám chín phần. Chàng buồn cười thầm nghĩ bụng :

- “Thông Thiên Hiểu tuy đã tập hợp được các cao thủ võ học trong thiên hạ, nhưng vì long xà hỗn tạp nên mới sinh ra tình trạng ngấm ngầm đồ kỵ tranh chấp. Muốn tiêu diệt bọn chó săn này, thiết tưởng cũng không phải là chuyện khó khăn.”

Đỗ Đế nghe giọng nói của Từ Cận liền sinh lòng cảnh giác ngay biết người này bụng dạ hẹp hòi nhưng quyết định ấy lại hợp với tâm ý của mình.

Lão nghĩ bụng :

- “Trước sau gì Liễu Tồn Trung cũng bị bọn ta bắt giữ, nếu để thêm họ Từ người trợ giúp, thì công lao của Cái Bát Phòng ắt bị suy giảm!”.

Nghĩ đoạn lão cười nhạt nói :

- Họ Từ người ở ngoài dự khán, đợi tới khi chúng ta không tìm chế được đối phương, lão tiến lên tương trợ cũng chưa muộn.

Từ Cận cười đáp :

- Đổ Trưởng lão quá khiêm tốn. Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng xuất mã, có lý do nào lại chẳng thành công. Tài nghệ như mèo ba chân của họ Từ này có đáng gì đâu!

Đỗ Đế cười nhạt nói :

- Nói hay lắm, nói hay lắm! Lão hãy đứng đó chờ xem!

Liễu Tồn Trung càng nghe càng buồn cười thắm. Xen lời :

- Đổ trưởng lão đã từng nói, dưới mắt không hề coi Hành Sơn phái vào đâu phải không?

Câu này là Liễu Tồn Trung ngụ ý tạo, kỳ thực chàng chưa hề đối thoại với Đỗ Đế bao giờ, chàng ước đoán Đỗ Đế đang bực bội, tất sẽ không chịu lép, quyết sẽ không phủ nhận. Trường hợp này sẽ tạo thành thế ly khai của đối phương trong tương lai.

Quả nhiên Đỗ Đế nghe Liễu Tồn Trung hỏi như vậy trong lòng tuy thắm thóa mà câu Sát Thủ của mi quả lợi hại, nhưng miệng lão không tiện phủ nhận chỉ thủng thẳng liếc nhìn Từ Cận.

Từ Cận sắc mặt biến đổi không ngừng, miệng hừ nhạt tay rung động trường kiếm lạnh lùng nói :

- Trong mắt Hành Sơn phái cũng không hề có nhân vật của Cái Bát Phòng!

Nhã Long tính nóng như lửa rống lớn :

- Hành Sơn phái chó chết hãy tới đây! Tới đây Lão tử thử xem người có ngón nghề gì kinh người?

Vừa dứt lời lão đã nhanh như một luồng gió nhảy xổ tới Chợt thấy bóng vàng thấp thoáng Hãn Như đã phóng ra chân trước mặt Nhã Long cười hí hí nói :

- Cắt cổ gà phải dùng tới miêu đao, để mã đao mổ thâu thập hãn cho.

Nhã Long trợn mắt quát lớn :

- Bá láp bá xàm, sao lão lại bảo ta là miêu đao còn mình là mã đao.

Hãn Như cười toe toét đáp :

- Ai ai cũng đều nói như thế, mỗi chỉ biết học theo họ mà thôi.

Dùng tới miêu đao, chẳng lẽ lão chưa bao giờ nghe thấy câu này hay sao?

Bố Canh cười ngất xen lời :

- Đó là cắt cổ gà cần gì dùng tới đao mổ trâu. Người chỉ được cái giả dạng nói sai thóa mạ người.

Hãn Như nói :

- Dao mổ mèo hay mổ trâu cũng thế, chẳng tiện dùng chút nào. Cứ để dao mổ ngựa của mổ giải quyết là xong hết.

Bấy giờ Từ Cận ở trong thế tên đã đặt lên dây cung chẳng lẽ không bắn ra liền nghĩ bụng :

- “Lấy sáu đánh một, dĩ nhiên họ Từ ta không phải địch thủ, còn như lấy một chọi một Diêm Vương Kiếm ta có bao giờ khiếp sợ”

Nghĩ đoạn lão liền vững bụng cười hắc hắc nói :

- Cả sáu người cùng tiến lên một lúc hay là từng tên một?

Hãn Như cười ha hả đáp :

- Đối phó với công phu mèo ba chân của Hành Sơn phái chỉ một nửa người mỗi chúng ta cũng thừa sức rồi. Mau tiến lên đi!

Từ Cận tức giận đến suýt vỡ lồng ngực hai mắt gân đỏ nổi lên, Diêm Vương Kiếm trong tay từ từ giương lên, mũi kiếm tà tà, tròng mắt chiếu thẳng về phía Hãn Như chờ đợi.

Thức này của lão, nguyên là thế “Tiêu Đông Tiếp Phật” nhưng lão hơi biến chế rồi lấy tên là “Vô Thường Tổ Mệnh” để phối hợp với biệt hiệu Diêm Vương Kiếm của mình.

Lão vừa sử dụng chiêu “Vô Thường Tổ Mệnh” không khí lập tức khẩn trương tột độ, Liễu Tồn Trung vốn có thể nhân lúc này nội bộ họ đối phương hỗn loạn thừa cơ hạ sát thủ nhưng chàng nghĩ lại mình vẫn thường nghe đồn võ công của Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng rất cao siêu, tuy mình điểm ngã được Đỗ Đế nhưng đó chỉ là giữa lúc xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị không gọi được là sự so tài chân chính.

Hiện Từ Cận đã chuẩn bị so tài với đối phương mình nghiễm nhiên ở thế ngồi trên núi cao xem Long tranh Hổ đấu.

Túc Xá vốn định bước ra ngăn trở nhưng thấy cục thế đã thành hình dù có khuyên can cũng bằng vô dụng nên đành đứng cạnh đó xem sao.

Ngoài năm vị trưởng lão Cái Bát Phòng còn lại đã sớm có lòng cho Từ Cận một bài học nên cũng chỉ nhìn nhau mỉm cười đứng khoanh tay bất động.

Đỗ Đế bỗng nói :

- Bỏ đá sa ba thổ.

Hãn Như đáp :

- Mổ hiểu rồi, mổ chỉ có ý trừng trị y mà thôi.

Từ Cận không Đỗ Đế nói Bỏ đá sa ba thổ là có ý nghĩa gì nhưng nghe thấy Hãn Như đáp xong bất giác lão càng tức giận thêm quát lớn :

- Người cứ tiến lên đi thử xem ai trừng trị ai?

Vèo một tiếng kiếm phong của lão quét ra, suýt tí nữa những ngọn

đuốc quanh đó tắt ngổm. Lão nhanh như một cơn lốc chỉ trong nháy mắt đã điểm tới ngang hông Hãn Như.

Hãn Như vẫn vẫn phong bất động tả chưởng đột nhiên chém vạt ra nhằm cổ tay Từ Cận tấn công, phát sau lại tới trước. Chiêu thức ấy thực gan góc mưu trí mắt sáng tay nhanh.

Túc Xá thấy vậy ngấm ngầm phụng nghĩ bụng :

- “Nếu thay vào lão Túc ta ở trong trường hợp ấy ta sẽ lách sang bên hữu chưởng đánh ngang ra, nhưng nếu làm như vậy thì không thể tranh thủ trong một thời gian ngắn và thế nào cũng bị kiếm thế của Từ Cận thừa cơ áp đảo”

Lúc Khắc Tô chưa gia nhập Đông Doanh cũng là kẻ rất kiêu ngạo, từ khi bị đại bại dưới tay Liễu Tồn Trung ngạo khí đã giảm đi rất nhiều. Lúc này thấy Hãn Như hóa giải thế công lợi hại của Từ Cận một cách dễ dàng bất giác khẽ thở dài thốt :

- Thực trước đây ta chỉ là kẻ ếch ngồi dưới đáy giếng.

Từ Cận vừa tấn công hụt thế Vô thường tổ mệnh vội trảm cổ tay lách sang đồng thời Diêm Vương Kiếm tiếp tục điểm ra tấn công vào hai mắt Hãn Như.

Hãn Như vẫn điềm nhiên bất động nhưng đột nhiên thụt đầu xuống mấy tấc, trường kiếm của Từ Cận lướt vèo qua đỉnh đầu của lão.

Thức này, khiến cho phía không môn của Từ Cận bị lộ liễu, hai đại huyết Khí Hải với Đơn Điền của Từ Cận đều nằm trong phạm vi công kích của Hãn Như khiến lão kinh hãi đến hồn vía bất phụ thể nhưng quyết không chịu bêu xấu trước mặt người, vội uốn người lộn về phía sau mấy vòng.

Mọi người đứng quanh đó thấy vậy đều lớn tiếng khen ngợi.

Giữa lúc ồn ào ấy Đỗ Đế bỗng nghiêm sắc mặt nghiêng tai nghe ngóng, khoảng thời gian cạn chén trà bỗng nói với Hãn Như :

- Lạp thổ đồ luân ngọp mã nã.

Hãn Như nghe xong chỉ đưa mắt nhìn Từ Cận nhếch mép cười rồi lập tức nhảy về nguyên vị. Cả sáu lại chuyển thành thế bao vây Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì chặt chẽ.

Hà Ngọc Trì hơi lộ vẻ khiếp sợ vội tiến tới gần Liễu Tồn Trung, đôi làn thu thủy không ngớt chuyển động lấp lánh.

Liễu Tồn Trung khẽ an ủi :

- Có đại ca ở đây Ngọc muội chớ sợ.

Hà Ngọc Trì ghé chiếc môi xinh xắn vào sát tai Liễu Tồn Trung khẽ nói :

- Đại ca có thể đối phó với sáu lão quái vật này không?

Liễu Tồn Trung tuy trong lòng đang suy tính nhưng miệng vẫn ung

dung điểm nụ cười khẽ vỗ vào vai Hà Ngọc Trì dịu dàng đáp :

- Đại ca không bao giờ bị ai đánh bại hết, Ngọc muội có tin không? Hà Ngọc Trì cảm thấy từ cơ thể Liễu Tồn Trung thoát ra làn hơi ấm dũng mãnh của nam nhi, bỗng nàng cảm thấy được sự che chở an toàn, tưởng như đại ca của mình như một vị thiên thần, lòng mừng rỡ khôn tả khẽ đáp :

- Đại ca, tiểu muội rất tin tưởng, đại ca không bao giờ bị ai đánh bại. Liễu Tồn Trung thấy Hà Ngọc Trì không chút do dự hoàn toàn tin tưởng nơi mình, bỗng một luồng dũng khí chưa bao giờ có dâng lên dào dạt, hào khí bộc phát lớn tiếng cười vang nói.

- Ngọc muội thực là một hồng nhan tri kỷ của đại ca, giúp cho đại ca một nguồn sinh lực quân vô bờ bến?

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên hỏi :

- Sinh lực quân là thế nào?

Liễu Tồn Trung vỗ tay cười đáp :

- Có Ngọc muội ở bên cạnh đại ca cảm thấy bất cứ việc lớn lao đến đâu trên cõi đời này cũng không thể nào làm khó dễ được đại ca, gọi là sinh lực quân!

Hà Ngọc Trì thơ ngây hỏi :

- Thực thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Ngọc muội đã tin tưởng đại ca sao lại hoài nghi như vậy?

Hà Ngọc Trì vội nói :

- Đó là tiểu muội không rõ đấy thôi, nhưng tiểu muội xin tin tưởng đại ca vậy.

Liễu Tồn Trung rất hoan hỉ quay sang nói với Đỗ Đế :

- Trưởng lão là một trong Hắc Hồ lục quái, vẫn ẩn cư miền Bắc Hồ tiêu dao tự tại sao bỗng tới Cái bang này làm chi?

Đỗ Đế thấy Liễu Tồn Trung nói với mình, chỉ sợ chàng ta đem việc điểm ngã mình ban nãy công bố cho mọi người hay biết, đang định xuất thủ công kích ngắt lời đối phương. Nhưng khi nghe thấy chàng tiết lộ lai lịch của bọn mình bất giác thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng hơi lấy làm lạ thấy tiểu tử này tuổi tác không lớn, sao võ công đã cao, mà kiến văn quáng bác đến thế.

Lão liền hỏi lại :

- Sao ngươi lại biết điều ấy?

Liễu Tồn Trung hơi suy tính, bỗng cười ha hả giơ ngón tay cái, cao giọng tiếp :

- Hắc Hồ lục quái võ công đệ nhất trong thiên hạ, các nhân vật trong võ lâm đều phải công nhận, tại hạ cứ xem cách phục sức của các vị

liền biết ngay là Hắc Hồ lục quái mà giang hồ vẫn đồn đại.
 Lục đại trưởng lão nghe Liễu Tồn Trung nói câu Hắc Hồ lục quái võ công nhất thiên hạ đều khấp khởi mừng rỡ, mặt mày hớn hởi, chỉ có Từ Cận sa sầm nét mặt, quay mình rút lui ra bên ngoài không còn màng tới nhiệm vụ.
 Liễu Tồn Trung thầm cao hứng, nhưng chàng không hề để lộ ngoài mặt chậm rãi tiếp :
 - Tại hạ thường nghe nói sáu vị thích đương đầu với sự cứng rắn phải không, đó là bản sắc của kẻ anh hùng.
 Nhã Long, Hãn Như, Hồ Sa tranh nhau đáp :
 - Đúng vậy, đúng vậy.
 Hóa Thuyền chậm chạp hơn, vội nổi xung :
 - Mỗ là Hóa Thuyền, là kẻ anh hùng trên những kẻ anh hùng!
 Hồ Sa trừng mắt hỏi :
 - Anh hùng trên kẻ anh hùng là cái gì?
 Hóa Thuyền đáp :
 - Đó là cao hơn anh hùng một tấc, là một đại anh hùng.
 Bồ Canh không nhịn được liền thóa mạ :
 - Hừ! Người là đại anh hùng, còn Bồ Canh ta là tiểu anh hùng?
 Liễu Tồn Trung cười ha hả nói :
 - Muốn phân biệt ai là anh hùng, ai là tiểu anh hùng cũng rất dễ dàng.
 Hồ Sa thúc giục :
 - Phân biệt bằng cách nào người nói ngay đi, nói ngay đi!
 Liễu Tồn Trung thủng thẳng đáp :
 - Các vị cứ thử hết tài ba so sánh cao thấp, kẻ thắng tự nhiên là đại anh hùng còn kẻ thua là tiểu anh hùng.
 Hồ Sa vỗ tay đến đập một cái nói :
 - Hay lắm! Trò vui này của người rất hợp với ý mỗ.
 Chưa dứt lời, lão đã nhảy bay tới xử chiêu Giao Phong Bái Liễu nhằm thẳng mặt Hóa Thuyền vỗ tới.
 Thế công kích ấy trong lúc xuất kỳ bất ý, sức lại rất mãnh liệt, Hóa Thuyền phải vội chao mình về phía sau tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc. Đỗ Đế muốn xuất thủ ngăn trở nhưng không còn kịp nữa.
 Liễu Tồn Trung thừa cơ xen lời nói khích :
 - Tuyệt, hai vị rất xứng là tay đối thủ, để xem ai là đại anh hùng còn ai là tiểu anh hùng nào.
 Đoạn chàng giơ tay ra chỉ Hãn Như với Bồ Canh.
 Hai lão đưa mắt nhìn nhau. Bồ Canh đột nhiên xuất chỉ nhắm thẳng Đôn Điền huyết Hãn Như thộp tới, lúc ấy bốn người đã chia ra làm hai cặp ẩu đả, trong đấu trường lập tức hỗn loạn.

Đỗ Đế thấy tình hình bất ổn kêu khổ thầm :

- Hồng bát, mấy lão này trúng phải quỷ kế của tiểu tử rồi.

Lão vội quơ tay gọi lớn :

- Khắc Tô, Túc lão ca! Chúng ta mau thanh toán tiểu tử này ngay, chớ để cho hắn tẩu thoát.

Túc Xá, Khắc Tô đều sớm khiếp oai Liễu Tồn Trung liền đưa mắt nhìn nhau, không ai dám tiến lên trước.

Liễu Tồn Trung đứng sừng sững như một vị thiên thần không hề lay động, hai mắt hiệu thẳng vào mặt Đỗ Đế nói :

- Tại hạ muốn tới, muốn đi thì đi, nếu ai không muốn sống nữa thì cứ việc xông tới đây cản trở.

Đỗ Đế cả giận, với tay gỡ cái bát đồng ở sau lưng xuống, thuận tay hất luôn ra nhanh như điện chớp ném thẳng vào mặt Liễu Tồn Trung tức thì.

Thế công này của lão, tuy biết không đánh trúng Liễu Tồn Trung, nhưng lão đã lợi dụng cơ hội cái bát khổng lồ che khuất thị tuyến của đối phương, xông luôn tới gần, thi triển sát thủ.

Chiêu này Đỗ Đế quả thực âm độc cực độ, cái bát đồng của lão ít ra cũng nặng tới trăm cân, một khi tấn công hụt lão sẽ lập tức hất ngược tay truy kích tiếp, thần tốc tuyệt luân, kẻ bị áp đảo không kịp thối lui né tránh chỉ có thể giơ tay chống đỡ thẳng, nếu thế đối phương sẽ không tránh thoát được chiêu kế tiếp, bởi vậy Đỗ Đế không liệng chiếc bát khổng lồ ấy ra thì thôi, hễ ném ra kẻ định khó mong đào thoát khỏi mệnh vận.

Liễu Tồn Trung đột nhiên thấy chiếc bát đồng lao tới trước mặt nhanh như gió kinh phong ào ạt tấn tới, chàng không kịp tránh né vội nghiêng mình phát chưởng, tả chưởng vô mạnh vào thân bát.

Chỉ nghe bùng một tiếng đinh tai nhức óc bát đồng bị chưởng lực hùng hậu của Liễu Tồn Trung đánh bắn về phía sau đồng thời Đỗ Đế đã lướt tới sát hữu dục chàng.

Đỗ Đế là nhân vật đứng đầu trong Hắc Hồ lục quái sở dĩ lão bị đánh bại dưới tay Liễu Tồn Trung một cách dễ dàng cũng bởi hai nguyên nhân. Thứ nhất Liễu Tồn Trung có sẵn thần lực trời sinh nên ban nãy lão đã bị chàng đẩy lui về phía sau liên tiếp năm sáu bước, đó là bởi Liễu Tồn Trung đã giở sở trường còn lão chỉ dùng sở đoản.

Thứ hai, chiêu sau cùng Liễu Tồn Trung đã vận dụng Phân Cung Quả Tượng trong Thiên Nhân kinh giải. Chiêu này oai lực của nó không sức nào kháng cự nổi vì vậy lão đã bị chàng điểm ngã trong nháy mắt.

Hiện tại tình hình đã khác hẳn. Đỗ Đế đã biết rõ Liễu Tồn Trung thế

hùng sức mạnh lão cố tránh né phía chánh diện lợi dụng bát đồng ngăn trở sự chú ý của đối phương liền lạng lẽ lao tới gần tấn công lên.

Đỗ Đế tuy không có kinh lực mạnh mẽ khủng khiếp như Liễu Tồn Trung nhưng nội công tu vi mấy chục năm của lão kinh đạo phát ra cũng không thể xem thường.

Liễu Tồn Trung vùng chưởng đánh tung chiếc bát đồng về phía sau không ngờ Đỗ Đế lại thừa cơ lướt tới tập kích...

Đỗ Đế vận dụng hết mấy chục năm nội công hỏa hầu, dùng chiêu thức quỷ dị trừ danh của Hắc Hồ nhanh như loài quỷ mị, ngũ chỉ hữu chưởng cong lại như nắm cái móc câu. Ngũ chỉ bên tả chưởng vỗ thẳng ra như nắm lười kiếm bén tấn công vào Long Tuyền huyết thập nhị trùng lâu của Liễu Tồn Trung.

Toàn thân kinh lực của Liễu Tồn Trung tụ bên mé tả để đánh bay chiếc bát, hữu dực bị để trống, trong chớp nhoáng ấy, Long Tuyền huyết của chàng liền bị Đỗ Đế điểm trúng, cảm thấy toàn thân đau nhói.

Lúc này Thất Sát Thủ Túc Xá cùng Khắc Tô thấy Đỗ Đế đã xuất thủ công kích, cũng không dám chậm trễ, đồng thanh quát lớn, cùng xông tới tập kích.

Bảy giờ bọn Hồ Sa, Hoá Thuyền, Hãn Như, Bồ Canh, Ngọc Long đang hỗn chiến loạn xạ, thấy mọi người cùng đổ xô về phía Liễu Tồn Trung bọn chúng cũng vội ngừng tay lại, như năm con mãnh hổ thét vang như sấm động, xông tới vây chặt lấy chàng.

Hãn Như thấy Hà Ngọc Trì thân hình yếu điệu, mặt mũi xinh đẹp sức nhớ ra thiếu nữ bọn mình đuổi theo đêm qua vội lớn tiếng nói :

- Đúng rồi, con nhỏ này đêm qua đã chạy thoát khỏi tay chúng ta chớ để nó đào tẩu, phen này thực là đem thịt dê tới miệng hổ nhé.

Hà Ngọc Trì đứng lưng sát lưng với Liễu Tồn Trung nghe nói vội giương trường kiếm chuẩn bị ứng phó.

Long Tuyền huyết của Liễu Tồn Trung bị phỉ phong của Đỗ Đế quét trúng chàng cảm thấy toàn thân đau nhức nhưng chỉ trong nháy mắt dưới huyết đơn điền đột nhiên dâng lên một luồng khí ấm áp xông thẳng tới Long Tuyền huyết, cơn đau nhức lập tức tiêu tan.

Liễu Tồn Trung hơi kinh ngạc không hiểu vì sao lại xảy ra trường hợp thần kỳ ấy.

Cháng có biết đâu, đó là phản ứng tự nhiên của nội công tâm pháp mà chàng đã thu thập được từ Thiên Nhân kinh giải khi luyện tới mức tối cao sẽ trở nên một thân kim cương bất hoại.

Đỗ Đế vừa đắc thủ không chút chậm trễ, ngũ chỉ bên tả chưởng như

kiếm báu, liên hoàn tập kích tới nơi tức thì.

Liễu Tồn Trung không hề coi lão vào đâu, nhưng chàng hơi thất kinh là bấy giờ người của kẻ địch ồ ạt xông tới, Hãn Như không khác một con mãnh hổ xổ chuồng lao thẳng về phía Hà Ngọc Trì.

Liễu Tồn Trung chỉ sợ Hà Ngọc Trì bị nguy hiểm, bỗng quát lớn một tiếng, tiếng quát của chung như trời long đất lở làm chấn động màng tai mọi người lòng bùng không ngớt.

Mười lăm mười sáu tên thuộc hạ cầm đuốc đứng chung quanh, bị tiếng quát ấy phải lão đảo lui về phía sau mấy chục thước. Mọi người vừa giựt mình kinh hãi hữu chưởng của Liễu Tồn Trung đã phát ngang, tả chưởng chém thẳng về phía trước khí thế dũng mãnh không lường khiến Đỗ Đế ngã lăn phải hoảng hốt nhảy lui về phía sau tránh né.

Bấy giờ Hãn Như đang vươn tay chộp lấy chuỗi kiếm của Hà Ngọc Trì, hai người cách nhau rất gần chiêu thức trường kiếm của Hà Ngọc Trì không sao thi triển được, bị dồn nén đến chân tay cuống quýt, đã mấy phen chuỗi kiếm sắp bị chỉ phong quét trúng, kinh hiểm cực độ.

Liễu Tồn Trung liếc mắt nhìn, thấy Hãn Như hung hãn không chút e dè tấn công Hà Ngọc Trì tới tấp, bất giác chàng nổi giận.

Chàng cùng quay gót, chuyển mình tới trước Hà Ngọc Trì, Hãn Như đang thi triển chiêu Giao Long Hán Trảo, chộp tới trước ngực Hà Ngọc Trì, không sau thấu thế kịp, vẫn tấn công thẳng vào người nàng.

Liễu Tồn Trung quát lớn một tiếng hữu chưởng vỗ thẳng ra dùng Cầm Nã thủ pháp chộp lấy cổ tay Hãn Như, Hãn Như thâu tay không kịp liền bị chộp trúng, y vội vận công giật mạnh nhưng dằng sao cho thoát.

Năm ngón tay Liễu Tồn Trung như thiếc kèm sắt xiết chặt lấy cổ tay đối phương.

Hãn Như cũng không phải tay tầm thường, vừa phát giác sức tay của Liễu Tồn Trung nặng như núi không sao dằng thoát được, hai chân y đột nhiên rời khỏi mặt đất, liên hoàn đá vào đờn điền huyết Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung phản ứng nhanh nhẹn, biết hai đầu vai của Hãn Như vừa chuyển động chàng lập tức uốn lưng quay người hữu chưởng quét ngang ra, thế này lực đạo có đến ngàn cân. Hãn Như lập tức bị bung ra tận góc tường mé đông, chỉ nghe bộp một tiếng gạch vụn bay tứ tung, Hãn Như bị va chạm vào vách tường quá mạnh liền ngã quỵ hôn mê bất tỉnh.

Sự thể trên chỉ xảy ra trong chớp mắt, Liễu Tồn Trung không bỏ lỡ dịp may hiếm có ấy, tay dắt Hà Ngọc Trì miệng quát bảo :

- Đi thôi!

Hai người tung mình lên mái ngói, tuy trên mái nhà có rất nhiều võ sĩ ẩn phục, nhưng làm sao ngăn trở nổi Liễu Tồn Trung dũng mãnh như một con mãnh hổ.

Chúng vừa xông ra đều bị đánh ngã xuống dưới đất. Tới lúc bọn Đổ Đế nhảy lên trên mái ngói thì kịp trông thấy hai bóng đen mất hút ở ngoài xa mấy chục trượng.

Hai người về tới khách điểm trời còn thừa sáng.

Hà Ngọc Trì đặt kiếm xuống, thở dài nói :

- Nguy hiểm thực! Bọn Hắc Hồ lục quái trông bộ dạng như muốn ăn thịt người ta vậy!

Liễu Tồn Trung lặng lẽ không đáp, hồi lâu sau, chàng mới trầm giọng nói :

- Ngọc muội làm trò gì thế? Đại ca đã dặn bảo hiền muội thế nào?

Hà Ngọc Trì chớp chớp khước mắt rồi nhoẻn miệng cười không dám trả lời.

Liễu Tồn Trung dậm chân la lớn :

- Khổ thực, khổ thực?

Hà Ngọc Trì thất kinh hỏi :

- Tại sao đại ca lại khổ?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Ngọc muội làm hỏng hết đại sự của đại ca. Mạng sống của Hoàng Diện sư ca bị hủy hoại ở trong tay hiền muội.

Hà Ngọc Trì thất kinh hỏi :

- Tại sao tiểu muội lại hủy hoại tính mạng của sư ca đại ca?

Liễu Tồn Trung không giải thích chỉ trầm giọng nói :

- Đại ca đã dặn bảo tiểu muội như thế nào? Bảo tiểu muội cứ ở lại đây chờ đại ca về, sao Ngọc muội lại không vâng lời?

Hà Ngọc Trì thấy Liễu đại ca sa sầm nét mặt, trong lòng đã khiếp sợ, nếu thực Hoàng Diện Phong Cái bị mình làm mất mạng, thực có hối hận cũng không kịp.

Nàng vội rung giọng nói :

- Tiểu muội... Tiểu muội sợ một mình đại ca đối phó không nổi mới ngấm ngấm theo sau để hỗ trợ...giúp một tay.

Liễu Tồn Trung thở dài nói :

- Ngọc muội thấy rồi, đại ca phải trợ giúp hiền muội hay hiền muội phải trợ giúp đại ca? Bây giờ Ngọc muội làm hỏng hết việc rồi, biết xử trí ra sao đây?

Hà Ngọc Trì vội đáp :

- Đại ca hãy nói cho tiểu muội biết tiểu muội làm lỡ đại sự gì?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Lúc đại ca ở trang viện dưới giả sơn, điểm ngã một tên võ sĩ, tên nọ đang định ấn vào một viên đá điêu khắc như đầu con hổ trên giả sơn, chiếc đầu hổ nọ được được điêu khắc rất tinh vi và được đặc biệt gắn lên đó. Hành động của tên võ sĩ nọ rất thận trọng, đại ca đoán cái đầu hổ ấy tất nhiên phải là mấu chốt của cơ quan bí mật.

3. Hồi hận khôn cùng, thoát ra song cửa.

Hà Ngọc Trì ngắt lời hỏi :

- Đó là cơ quan bí mật gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dĩ nhiên đó là một cơ quan rất trọng yếu, bên ngoài được trang bị bằng cái chốt đầu hổ, nhưng cho đến bây giờ đại ca cũng chưa điều tra ra.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Đại ca sinh trưởng ở Tổng đàn, chẳng lẽ các cơ quan trong nội bộ lại không biết rõ.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tuy đại ca sinh sống ở đó từ thuở nhỏ nhưng cho tới lúc rời khỏi Tổng đàn nơi đó chưa hề thiết lập những cơ quan cam bẫy như vậy. Vì Bang chủ là một người quang minh lỗi lạc, hành sự đường đường chính chính, đừng nói thiết lập cơ quan hại người, cho đến các huynh đệ trong bang nếu phát hiện được ai có hành vi hành khát cưỡng bách khổ chủ lập tức trừng trị đuổi khỏi Cái bang. Nếu kẻ nào dọc đường gặp sự bất bình, không dám bạt đao tương trợ một khi điều tra ra cũng sẽ bị trừng trị nghiêm khắc.

Hà Ngọc Trì nói :

- Nếu vậy chiếc đầu hổ nọ mới được khảm ở đó.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dĩ nhiên rồi, không những chiếc đầu hổ mới được khảm vào mà còn cả trang viện cùng hòn giả sơn nọ trước đây cũng không hề có. Bang chủ từ khi đứng ra đảm nhiệm trọng trách bốn bang, không hề xài phí một đồng điều, tự nhiên không hề thiết lập cái trò hoang phí xa hoa ấy.

Hà Ngọc Trì suy nghĩ giây lát lại hỏi :

- Càng nói chuyện vấn đề càng đi xa. Đại ca bảo tiểu muội làm hồng đại sự, còn nói tính mạng của Hoàng Diện sư ca bị hủy hoại bởi tay tiểu muội, có phải đại ca định dọa dẫm tiểu muội đấy không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Ai bảo là dọa nạt? Đại ca ước đoán, chiếc đầu hồ nọ là máu chốt địa phương Hắc ngục để giam cầm tù nhân, rất có thể Hoàng Diện sư ca bị chúng giam giữ ở đó.

Hà Ngọc Trì thất thanh la lớn :

- Ô! Đại ca đã điểm ngã tên võ sĩ nọ, thế sao không tiếp cứu Hoàng Diện sư ca?

Liễu Tồn Trung chợt rầu rĩ giọng nói :

- Hiền muội còn dám hỏi câu ấy. Đại ca điểm ngã tên võ sĩ nọ, là để cứu xét cái đầu hồ nọ. Không ngờ bấy giờ bỗng nghe tiếng hiền muội bị kẻ địch làm nguy khốn, sau đó việc xảy ra như thế nào thì hiền muội đã biết. Nếu không vì Ngọc muội lén lút tới nơi, công lao đêm nay cũng không đến nỗi bị xôi hỏng bỏng không. Nếu bọn lặc Hồ lục quái dưới sự tức giận đem Hoàng Diện sư ca giết đi, có phải là tính mạng của vị ấy bị hủy trong tay hiền muội không?

Câu nói của chàng khiến Hà Ngọc Trì ngây người ra nghe, mắt lộ đầy vẻ hối hận, dậm chân thổn thức thốt :

- Ôi cha, như vậy... biết làm sao bây giờ? Tiểu muội, Tiểu muội...

Bỗng hai chân nàng điểm xuống mặt đất, tung người ra ngoài song cửa.

Liễu Tồn Trung giật mình thất kinh không kịp kêu gọi, vội phóng mình ra theo.

Khinh công của Hà Ngọc Trì rất nhanh nhẹn, trong lòng lại đang vội vã thân pháp càng thần tốc như một đốm sao rơi. Lúc Liễu Tồn Trung tung lên mái ngói chỉ thấy thân hình Hà Ngọc Trì chỉ còn là một điểm chấm đen, chỉ trong nháy mắt đã mất hút trong một ngõ tối.

Liễu Tồn Trung tưởng Hà Ngọc Trì oán trách mình, chàng cũng cảm thấy rất hối hận định bụng trở lại Tổng đàn điều tra cái đầu hồ, cùng thăm dò tin tức của Hoàng Diện Phong Cái.

Chàng lại nghĩ tiếp :

- Vùng ngoại ô ăn thông với đại đạo tới Tổng đàn, trước hết mình hãy tới chặn nàng ta ở chốn đó.

Nghĩ đoạn chàng liền thi triển thân pháp lướt thẳng về phía đại đạo ở ngoại ô.

Quả nhiên Liễu Tồn Trung đoán đúng ý định của Hà Ngọc Trì.

Nàng hối hận vô cùng quả nhiên định tới tổng đàn điều tra chốt đầu hồ.

Vừa rời khỏi cửa sổ nàng nghĩ bụng :

- “Thế nào Liễu đại ca cũng đuổi theo. Nội công của chàng rất thâm hậu, khinh công không thua gì mình, tất nhiên thế nào chàng cũng theo kịp.”

Nàng lại nghĩ tiếp :

- “Mình phải ẩn kín một nơi, rồi vòng theo đường nhỏ mới được”
Hà Ngọc Trì biết rõ sau lưng Tổng đàn có một có núi khá lớn tên gọi là Phù Bình Cương có một con đường nhỏ ăn thông tới Tổng đàn. Nàng ẩn núp trong bóng tối giây lát, thấy Liễu đại ca chạy thẳng ra đại đạo ở ngoại ô liền cười thầm nghĩ bụng :

- “Mình sẽ không để Liễu đại ca tìm thấy được, tới khi nào cứu được Hoàng Diên sư ca của chàng trở về, mới khiến cho chàng được một phen mừng rỡ?”

Định bụng như vậy, trong lòng nàng cao hứng khôn tả, đợi tới lúc hình bóng Liễu đại ca mất hút về phía ngoại ô, mới chui ra khỏi ngõ tối.

Bấy giờ vừng đông đã ló dạng, nàng nhận định rõ phương hướng tiến thẳng vào con đường nhỏ, vòng qua tiểu lộ men theo Phù Bình Cương, phải đi xa hơn đại đạo rất nhiều. Bấy giờ trời đã sắp sáng tỏ, nông dân dậy rất sớm, dọc đường đã có người đi lại.

Hà Ngọc Trì không tiện thi triển khinh công chỉ rảo bước lên đường. Khoảng thời gian một bữa cơm nàng chuyển qua có núi, thấy bên dưới có một chòi canh, có cấm cờ bán rượu bay phát phới trong gió. Hà Ngọc Trì thấy chòi canh nọ là chỗ bán nước trà với rượu, những nông dân gần đó thường tới uống giải lao và cả những người phiêu cùc cũng tới nghỉ chân đỡ khát.

Lúc Hà Ngọc Trì mới xuống Thiên Sơn đã từng đi qua chốn này xuống ngựa ghé vào uống trà cho nên nàng vẫn còn nhớ rõ. Nàng nghĩ bụng :

- “Nơi đây rất thuận đường, hãy ghé vào quán thăm lão công bán trà, tiện thể uống một ly trà nóng cho ấm bụng rồi lên đường sau.”

Nàng liền đề khí, tinh thần rất phấn chấn như hành vân lưu thủy lướt thẳng về phía trước. Gió thổi tua kiếm bay phát phới sau lưng, trông nàng càng thêm anh thư kiêu diễm.

Khoảng thời gian cạn tuần trà, nàng đã tới bên bóng mát của chòi liền nghe thấy tiếng trò chuyện ồn ào.

Một người nói :

- Ngài là thượng khách của Đông Doanh, sao không nể mặt nhau một chút?

Một người giọng như chuông đồng cười ha hả nói :

- Lão tử không quen cái trò đó, lão tử hể ra tay làm việc gì, không ai có thể can thiệp vào được.

Người nọ nói :

- Lão tiên bối chớ nghĩ thế, không phải tiểu nhân dám can thiệp, mà

là thỉnh lão tiền bối nể mặt Thông Thiên Hiểu sư gia đôi chút.

- Hừ! Thông thiên với thông địa cái quái gì? Lão tử nói một thì không hai, mau rút ra đi đằng khác, đừng chọc ghẹo vào tay lão tử không ổn đâu.

Hà Ngọc Trì nổi tính hiếu kỳ, nhẹ nhàng tới bên chòi tranh núp vào trong một xó tối đưa mắt nhìn vào bên trong.

Nàng thấy bên một chiếc bàn kê sát vách, một lão già trắng kiện ngồi chễm chệ mắt sáng lấp lánh. Thái độ của ông già nọ rất khoan thai, tay mặt thủng thẳng đặt ly rượu lên môi, tay trái chống cằm.

Ngửng đầu nhìn lên trần nhà như không thèm để ý đến mọi sự chung quanh. Bên cạnh ông già là một lão Cái bang gầy gò thần sắc đầy vẻ bất an.

Ngồi đối diện là một bọn tráng hán ăn mặc theo lối võ sĩ, người ngồi đầu khoảng bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi cười nịnh luôn miệng.

Chỉ thấy gã chấp tay cười nói :

- Xin lão tiền bối hãy bớt cơn lời đình.

Gã lại giơ tay ra chỉ tên Cái bang gầy gò cạnh đó tiếp :

- Chính tên này đã ăn trộm viên Mặc Ngọc ở Kim Phật giáp.

Bỗng ông già quát lớn :

- Nói bậy! Y ăn trộm Mặc Ngọc thì liên quan gì đến ngươi? Viên Mặc Ngọc ấy có phải của ngươi không?

Gã nọ gượng cười đáp :

- Dạ dạ, Mặc Ngọc tuy không phải của tiểu nhân nhưng trước đây tiểu nhân đã chấp chương chức vụ Đại tổng quản Kim Phật giáp nên di vật ấy của Kim Phật giáp, tiểu nhân cũng có trọng trách gìn giữ.

Lão già hừ nhạt, hỏi :

- Nếu vậy, vì sao ngươi lại gọi tên Thông Thiên Hiểu ra đây làm chi?

Gã nọ gượng cười đáp :

- Vì tiểu nhân đã được lệnh của Thông Thiên Hiểu sư gia bắt tên này về Đông Doanh.

Bấy giờ một tráng hán lưng giắt Quỷ Vương câu mặt lộ vẻ không vui mở lời :

- Tên này ăn trộm Mặc Ngọc nên mới bị đem về Đông Doanh tra xét, y với lão tiền bối không có liên can gì thân thích gì, vậy lão tiền bối bênh vực y làm chi?

Lão già nọ bỗng sầm nét mặt quát bảo :

- Ngươi câm ngay mồm chó lại.

Dứt lời ông già bỗng giơ tay lên. Tráng hán lưng cấn Quỷ Vương câu tựa hồ như thân thủ không phải tầm thường phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, vừa thấy cổ tay ông già động đây đã lập tức nghiêng người

tránh né nhưng không có gì xảy ra cả, ông già chỉ phất hờ tay áo, khiến đại hán hồ thẹn khôn tả. Y càng nghĩ càng bực mình, không sao nhịn được lại mở miệng thốt :

- Lão...

Gã định nói câu lão tiên bối, rồi mới nói tiếp. Ngờ đâu vừa mở miệng nói câu trên đột nhiên thấy từ chỗ ngòai của ông già có một vật bay vèo ra. Vật nọ vừa nhét đầy vào miệng tráng hán, nên gã chưa nói được hết câu lão tiên bối.

Tráng hán nọ vội lấy vật nọ xuống đất thì ra đó là nửa cái bánh bao. Có lẽ lão già đã ăn nửa cái còn nửa cái chưa ăn hết mới thuận tay ném ra luôn.

Xuất thủ ấy của lão già chẳng khác nào trò quỷ thuật mọi người không ai nhìn rõ ông ta động thủ ra sao, mà có thể trong nháy mắt ném nửa chiếc bánh bao đúng giữa miệng tráng hán nọ.

Đã nghe thấy lão già cười ha hả nói :

- Lão tử đã bảo mồm chó của ngươi phải câm lại, sao ngươi còn dám ngoác miệng ra.

Tên tiểu Cái bang gầy gò ngồi khúm núm một bên thấy vậy cả cười khen ngợi :

- Mạc Nam lão tiên danh liệt Vũ Trụ ngũ kỳ, há là người để các ngươi vượt râu cọp ư.

Tiểu Cái bang gầy gò đổi tên Mạc Nam lão ma thành Mạc Nam lão tiên là cố ý bợ đỡ, dễ lão ma được hả dạ.

Hà Ngọc Trì núp trong xó tối góc chòi canh, nghe Cái bang gầy gò gọi lão già là Mạc Nam lão tiên liền nghĩ bụng :

- “Chẳng lẽ người này là Mạc Nam lão ma? Nghe Liễu đại ca nói, lão đã từng theo lệnh Đông Doanh hành thích Tân Khí Tật, vừa may Liễu đại ca tới nơi, làm cho lão phải khiếp sợ bỏ chạy. Lão đã thề không trở lại Trấn Giang hành thích nữa, xem tình hình này, dường như lão không còn hành sự cho Đông Doanh nữa.”

Nàng lại nghĩ tiếp :

- “Mạc Nam lão ma đã từng lãnh mật kế của Thông Thiên Hiểu ẩn núp trong tù xa đánh cho bên Xung Vân đạo trưởng Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái phải đại bại không còn manh giáp, xong còn rượt đuổi theo mình với Liễu đại cá. Bấy giờ vì đang lúc vội vã thoát thân mình không kịp coi rõ mặt mũi lão ma ra sao.”

Nghĩ đoạn nàng liền chú ý nhìn kỹ chỉ thấy Mạc Nam lão ma đôi mắt sáng quắc như sao, thái dương huyệt cao u lên như hai cục bựu nhỏ.

Gã trung niên đầu nhọn tự xưng mình từng giữ chức Đại tổng quản

của Kim Phật giáp không cần phải nói cũng biết ngay y là Tề Như Phong, nhưng không biết gã Cái bang gầy gò kia là ai mà Mạc Nam lão ma lại đắc tội với Thông Thiên Hiểu để trợ giúp y.

Chỉ thấy Mạc Nam lão ma liếc nhìn gã Cái bang gầy gò lạnh lùng nói :

- Người cũng cầm mõm chó lại. Lão tử Mạc Nam lão ma chứ tiên phật cái quái gì?

Gã Cái bang gầy gò như đám phải đầu đình vội le lưỡi không dám nói gì nữa.

Tề Như Phong cố nhẫn nại cười nhịn tiếp :

- Xin lão tiền bối nể mặt cho một phen!

Mạc Nam lão ma quát lớn :

- Lão tử nói một là một, dù cho hoàng đế thân chinh tới đây xin cũng không được!

Ngừng giây lát lão lại tiếp :

- Lão tử muốn tên Cái bang này đưa đi tìm Liễu Tồn Trung, việc xong xuôi các người tha hồ làm gì thì làm lão tử quyết không lý tới nữa.

Hừ! Tên kia mau nói cho ta biết hiện Liễu Tồn Trung ở đâu?

Gã Cái bang gầy gò đáp :

- Lão... lão ma tiền bối, thực tiểu bối không rõ hiện tiểu sư tổ ở đâu?

Tề Như Phong thừa cơ xen lời :

- Tên này đã không chịu đưa lão tiền bối đi tìm tiểu tử Liễu Tồn Trung, vậy cứ để tiểu nhân dẫn hấn về Đông Doanh trao cho Thông Thiên Hiểu sư gia phát lạc. Việc tìm kiếm Liễu Tồn Trung, lão tiền bối cứ tin vào tiểu nhân!

Mạc Nam lão ma đã có chút xiêu lòng, gã Cái bang nọ vội nói :

- Tề Như Phong! Mặc tuy lấy được viên Mặc Ngọc ở Kim Phật giáp nhưng đã bị người ta cướp mất. Hơn nữa Kim Phật giáp chủ trước khi từ trần đã gửi gắm cho mỗi viên Mặc Ngọc ấy.

Tề Như Phong quát bảo :

- Nói bậy! Ta là đại tổng quản, người lấy tư cách gì mà dám lấy trộm vật của Giáp chủ?

Bọn họ thấy Mạc Nam lão ma không còn hung hăng như trước đã lấy lại can đảm liền đua nhau góp lời. Có kẻ nói :

- Thỉnh lão tiền bối hãy nể tình Đông Doanh, để bọn tiểu nhân áp giải tên này trở về? Khi tìm được viên Mặc Ngọc, sẽ đem tới kính dâng lão tiền bối.

Mạc Nam lão ma cười ha hả nói :

- Lão tử không màng cái trò đó, viên Mặc Ngọc hiện đã lọt vào tay Hỏa Thần giáo chủ sớm muộn gì lão tử cũng lấy lại, hiện tại tìm Liễu

Tồn Trung mới quan trọng.

Tề Như Phong hỏi :

- Lão tiền bối tìm Liễu Tồn Trung có việc gì thế?

Mạc Nam lão ma đáp :

- Lão tử kiếm y để so tài lại một phen nữa!

Tề Như Phong cười nói :

- Tiểu tử Liễu Tồn Trung đâu phải là tay đối thủ của lão tiền bối.

Mạc Nam lão ma trợn mắt quát hỏi :

- Sao người biết y không phải là đối thủ của ta?

Tề Như Phong giật mình thất kinh vội gượng cười đáp :

- Điều này nếu lão tiền bối muốn kiếm y, tiểu bối xin bảo đảm đứng ra nhận việc ấy. Chỉ xin tiền bối giao tên này cho tiểu bối đem về Đông Doanh!

Mạc Nam lão ma quát lớn :

- Không được!

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, giữa lúc không biết giải quyết ra sao bỗng thấy một người như một luồng gió thoảng lướt tới. Người này mặt trơ như gỗ không biểu lộ một chút tình cảm nào, trong nháy mắt đã tới sau lưng mọi người.

Hà Ngọc Trì kinh ngạc nghĩ bụng :

- “Người này chả là gã vệ binh mặt vàng của Ngụy tướng quân là gì? Sao y lại bỗng tới nơi đây?”

Gã vệ binh mặt vàng lặng lẽ đứng phía sau mọi người lạnh lùng ngắt tiếng nói :

- “Khiếu hóa này là đại ân nhân của bản vệ binh, xin các vị hãy nể mặt giao hắn cho tôi, đem về để hầu hạ chu đáo”

Giọng nói của gã lạnh lùng như băng tuyết, không có một chút hơi nào. Mọi người vội quay lại nhìn, thấy đó là một thiếu niên ăn mặc theo lối vệ binh, mặt vàng như sáp ong, trơ trơ như gỗ đá, không biểu lộ một chút tình cảm nào.

Tên Cái bang gầy còm nghe nói mình là đại ân nhân, trong lòng rất cao hứng ngược mắt nhìn, nhưng tuyệt nhiên không nhận ra đối phương là ai.

Mạc Nam lão ma thấy đó chỉ là một gã vệ binh tầm thường, thân phận sao bằng được Tề Như Phong hiện đã là đệ nhất cấp võ sư trong Đông Doanh, kiêm phụ trách nhiệm vụ Xích Hầu Tổ, nhưng lão thấy thiếu niên mặc y phục vệ binh của Quân Huyện, bỗng động lòng nghĩ bụng :

- “Chẳng lẽ tên này là gã vệ binh mặt vàng mà truyền thuyết vẫn đồn đại từng bảo vệ Ngụy Thắng thoát nạn.”

Nguyên gã vệ binh mặt vàng bảo hộ Ngụy Thắng võ công thần xuất quỷ mạt, chỉ một chiêu đánh chết Tuyết Tiêm Phong, dọa Từ Cận với Túc Xá phải khiếp hãi bỏ chạy, dù hai người nọ giữ kín miệng, không dám tiết lộ bí mật ấy, nhưng tin tức trên giang hồ rất linh thông, sớm một truyền mười, mười truyền trăm.

Tề Như Phong đã giữ nhiệm vụ Xích Hào Tổ chuyên phụ trách dò la sớm nghe rõ câu chuyện này, chỉ có điều y không sao điều tra được gã vệ binh mặt vàng ấy là thần thánh ở phương nào. Hiện y thấy kẻ đối diện tướng mạo y phục giống hệt như truyền thuyết đồn đại, liền kêu khổ thầm nghĩ bụng :

- “Nếu tên này là nhân vật nọ, cục diện của bọn mình lại càng gặp sự khó khăn”

Nghĩ đoạn đã không dám sơ hốt, vội tươi cười hỏi :

- Có phải túc hạ từ Quân Huyện tới đây không?

Vệ binh mặt vàng mặt vẫn như tượng gò, thùng thẳng đáp :

- Phải thì sao? Và không phải thì sao?

Tề Như Phong thấy thái độ của đối phương rất khác thường, càng thận trọng thêm, khẽ dặn tiếp :

- Tại hạ là người của Công môn, nếu chúng ta đều là người cùng một nhà, tại hạ cả gan xin trao vị hảo bằng hữu này cho ngài.

Gã vệ binh mặt vàng ánh mắt hơi để lộ vẻ hài lòng, nhưng lại tan biến ngay, khôi phục lại thần sắc lãnh đạm như trước, khiến Tề Như Phong nghi hoặc vô cùng.

Giây lát sau dường như gã vệ binh mặt vàng đã không nhận nài nổi lạnh lùng nói :

- Lần này bọn vệ binh tới đây là cần người, chứ không phải giao kết bằng hữu.

Gã giơ tay ra chỉ tên Cái bang gầy gò tiếp :

- Các hạ có thể cho vị khiêu hóa này cho bọn vệ binh đem đi không?

Tề Như Phong không dám quyết định, đưa mắt nhìn trộm Mạc Nam lão ma thấy lão thần nhiên không thềm lý tới.

Tề Như Phong là một người rất giảo hoạt cơ trí thấy tặc Nam lão ma không nói gì, đoán lão định đẩy hết trách nhiệm cho mình liền gượng cười nói :

- Túc hạ muốn đem tên khiêu hóa này đi, tại hạ có bằng lòng cũng chỉ là hữu tâm vô lực?

Gã vệ binh mặt vàng trầm giọng hỏi :

- Thế nào là hữu tâm vô lực?

Tề Như Phong đáp :

- Tên khiêu hóa này là người mà vị tiên bối đây cần đến, nếu túc hạ

muốn đem đi xin cứ hỏi lão tiên bối thì hơn.

Dứt lời y giơ tay chỉ Mạc Nam lão ma.

Mạc Nam lão ma chỉ buông tiếng hừ nhạt, vẫn thản nhiên ngồi yên bất động.

Chỉ thấy gã vệ binh mặt vàng thò tay vào trong người móc ra một thỏi thép dày khoảng ba tấc bề ngang trên dưới hai tấc, trông rất nặng nề.

Tề Như Phong thất kinh thảm không biết gã nọ định giở trò gì.

Bọn võ sĩ đi theo Tề Như Phong, tuy không rõ gã vệ binh mặt vàng này lai lịch như thế nào. nhưng mắt thấy Tề Như Phong khiếp hãi đối phương như vậy cũng đoán không phải là tay tầm thường. Chúng bỗng thấy gã nọ móc thỏi thép đặt trên lòng bàn tay, đều nổi tính hiếu kỳ vội xúm lại xem.

Hà Ngọc Trì đang ẩn núp ở bên ngoài liếc nhanh nhìn trộm, trước đây đã thấy ở phủ Ngụy Thắng, gã nọ dùng chén rượu hút chặt lấy kiếm như biểu diễn ảo thuật, xem rất lý thú, liền nghĩ bụng :

- “Tên nọ móc thỏi thép ra chắc thế nào cũng sắp có trò vui gì đây.”

Nàng chăm chú nhìn vào trong không chớp mắt. Gã vệ binh mặt vàng bỗng lạnh lùng nói :

Bọn các người không biết sống chết là gì, dám chọc ghẹo vào tay mỡ coi chừng sẽ không khác gì thỏi sắt vô tri này.

Chỉ thấy tả chưởng của gã đặt lên trên thỏi thép, hữu chưởng đặt ngược lại khế xoa vào nhau. Thỏi thép nọ lập tức bị ép phẳng lì như một chiếc bánh tráng.

Thủ pháp này không biết gã dùng công phu gì, bọn người có mặt quanh đó đều trợn mắt le lưỡi hồi lâu không rút lại được.

Gã vệ binh mặt vàng thuận tay nhét miếng thép ấy vào trong người thản nhiên như không có chuyện gì, chậm rãi tiếp :

- Các người đã thấy rõ chứ? Trước đây bọn vệ binh ở Quân Huyện đã lãnh giáo tên có biệt hiệu gì là Diêm Vương Kiếm. Chuyện ấy chắc các người đều nghe biết, tên này muốn làm Tuyết Tiêm Phong chắc?

Đột nhiên gã lướt tới gần Tề Như Phong khế giơ hữu chưởng lên khiến tên nọ thất thanh la lớn xin tha mạng rồi vội lẩn ra ngoài xa.

Gã vệ binh mặt vàng trầm giọng nói :

- Người đã sợ chết, vậy vì sao không chịu giao người cho ta?

Tề Như Phong liếc nhìn Mạc Nam lão ma cười nhỉnh :

- Thỉnh tức hạ hỷ tiếp xúc với lão tiên bối đây mà đòi người!

Mạc Nam lão ma tuy bề ngoài vẫn làm ra vẻ ung dung như thường nhưng trong lòng cực kỳ kinh dị, khối thép nọ dày đến ba tấc, mà

song chưởng của gã vệ binh chỉ hơi khép lại đã khiến nó mỏng dính như một phiến giấy, phần nội lực này thực là kinh người.

Tuy nhiên Mạc Nam lão ma danh được liệt trong Vũ Trụ ngũ kỳ bình sinh không coi ai vào đâu, lúc ở Trấn Giang tuy bị Thiên Nhân kinh giải của Liễu Tồn Trung đẩy lui nhưng lão vẫn chưa hề chịu phục.

Lần này lão rời khỏi Đông Doanh một lòng một dạ tìm cho được Liễu Tồn Trung so tài một phen nữa, vì vậy đối với gã vệ binh mặt vàng trước mắt tuy trong lòng lão ma ngấm ngấm thất kinh nhưng không để lộ vẻ ra ngoài mặt, mà còn nhếch mép cười nhạt.

Gã vệ binh mặt vàng nghe Tề Như Phong nói như vậy muốn dò người hãy hỏi Mạc Nam lão ma, hơi trù trù, liền trầm giọng hỏi :

- Này, tên kia đã thưởng thức chức tài mọn của mỗ chưa?

Dứt lời gã vỗ bồm bộp vào miệng túi :

- Mau trao người đây cho mỗ, nếu chọc ghẹo mỗ nổi giận người sẽ lập tức biến thành Tuyết Tiêm Phong thứ hai, trên giang hồ sẽ bảo mỗ ỷ lớn hiếp nhỏ.

Câu nói ỷ lớn hiếp nhỏ của gã nọ như chọc vào tai Mạc Nam lão ma. Bỗng thấy lão khẽ ấn bàn tay xuống mặt bàn, không gây một tiếng động nào quát bảo :

- Cái gì là ỷ lớn hiếp nhỏ? Người có bao nhiêu đạo hạnh mà dám ăn nói lớn lối như vậy?

Lão vừa buông tay ra, chỉ nghe soạt một tiếng, góc bàn ấy đã biến thành những mảnh gỗ vụn rơi lả tả xuống mặt đất.

Phần công lực này của lão ma, tuy không bằng bóp dẹp thời thép, nhưng mọi người có mặt quanh đó cũng tấm tắc khen ngợi.

Gã vệ binh mặt vàng tuy mặt vẫn lạnh như băng không biểu lộ vẻ gì khác lạ nhưng ánh mắt đã để lộ chút khâm phục.

Tề Như Phong nhột động lòng cười ha hả nói :

- Mạc Nam lão tiên quả danh bất hư truyền. Bằng hữu túc hạ ở Quân Huyện đã huênh hoang tự cao tự đại nhưng ở đây thì không được như thế nữa đâu!

Tên Cái bang gầy gò thấy gã vệ binh mặt vàng như có vẻ trù trù, sợ gã thay đổi ý định vội xen lời :

- Tại hạ đã có ơn với bằng hữu, chẳng lẽ thấy chết lại không cứu?

Gã vệ binh mặt vàng hơi đắn đo giây lát bỗng cười hắc hắc nói :

- Tên này có phải Mạc Nam không, so sánh với Liễu Tồn Trung ra sao?

Mạc Nam lão ma quát bảo :

- Liễu Tồn Trung thì sao?

Gã vệ binh mặt vàng đáp :

- Cả hai tên Liễu Tồn Trung mỗi cũng không coi vào đâu Mạc Nam lão ma đã có vẻ tức giận liền thóa mạ :

- Chẳng lẽ lão tử lại sợ tên đó tới đây? Trước hết ngươi hãy ném thử một chưởng của lão đã.

Tiếng vừa dứt chưởng đã tới nơi, chỉ thấy thủ chưởng to như nan quạt của lão ma chộp tới ngũ quan của gã vệ binh mặt vàng nhanh như điện chớp.

Gã vệ binh mặt vàng vội nhún người nhảy lui phía sau nhưng không kịp với thế chưởng thần tốc ấy. Chỉ nghe thấy soạt một tiếng, Mạc Nam lão ma đã chộp tới lột chiếc mặt nạ da người của đối phương, trước mặt hiện ra một hán tử mặt lộ đầy vẻ khiếp đảm.

Tên Cái bang gầy gò thấy hán tử nọ bất giác buột miệng thốt :

- Ủa! Lý Cửu đây ư?

Nguyên gã vệ binh mặt vàng nọ là Dải để sa Lý Cửu hóa trang. Bây giờ Lý Cửu bị Mạc Nam lão ma lột mất tấm mặt nạ da người, chân tay cuống quýt vội quay đầu bỏ chạy. Tai y bỗng nghe thấy một tiếng rú dài những tiếng quát tháo loạn xạ, Tề Như Phong cùng bọn vệ sĩ nọ đã sớm chặn mất đường lui.

Cái bang gầy gò dậm chân thờ dài nói :

- Lý Cửu, mi tới đây làm chi?

Lý Cửu thấy không sao tẩu thoát được liền trấn tĩnh tâm thần đáp :

- Giản Lão Nhị, chúng ta chẳng khác nào thủ túc, đương nhiên mỗi vì cứu người mà tới!

Tề Như Phong thở hắt ra nghiêng răng thóa mạ :

- Tên kia, trác hiệu của ngươi có phải là Hải Đế Sa Lý Cửu không? Hắc hắc, lão tử sẽ khiến cho ngươi biến thành tử ngư dưới ngục địa! Hà Ngọc Trì núp ở ngoài chòi canh, thấy vệ binh mặt vàng chỉ là Lý Cửu giả trang, lúc này Tề Như Phong lại hung hăng xông tới chỉ chực giết chết y ngay tại chỗ, nàng cảm thấy kinh hãi vô cùng.

Ngọc Trì biết rõ Hải Đế Sa Lý Cửu đã từng cứu Liễu Tồn Trung ở Bắc Cổ sơn, và Cái bang gầy gò được gọi là Giản Lão Nhị, xem ra có lẽ là Tam Thủ Thần Thâu. Nàng từng nghe Liễu đại ca kể cho hay, nếu chàng không được Giản Lão Nhị nhét thỏi Mặc Ngọc vào người, thì đã sớm bỏ xác tại chân núi Tiêu Sơn nên đối với hai người này rất có hảo cảm, liền nghĩ bụng :

- “Ta phải nghĩ phương gì để tiếp cứu họ mới được!”

Bây giờ Tề Như Phong cùng mười lăm mười sáu tên võ sĩ vây chặt Hải Đế Sa Lý Cửu vào giữa. Tề Như Phong cười khinh nói :

- Lý Cửu, thực là thiên đường có lại không đi, địa ngục không cửa lại mò tới. Ngươi lên đột nhập Tiềm Long đội, cứu thoát Liễu Tồn Trung,

Đông Doanh đã hạ mật lệnh lùng kiếm cho được người thanh toán. Bây giờ người lại tự tâm đâm đầu vào lưới, đó là người đã tới số chết.

Lý Cửu bình tĩnh nói :

- Bây giờ người muốn làm gì?

Tề Như Phong quay đầu lại ra lệnh :

- Các người mau trói tên này lại áp giải về Đông Doanh, nghe Thông Thiên Hiếu sư gia phát lạc!

Bỗng nghe thấy ngoài trời xanh có tiếng chuông bạc reo vang rồi một thanh âm nói :

- Người ta thường bảo Đông Doanh là nơi ngọa hổ tàng long, sao lại ỷ đông người hà hiếp thế cô, thực không biết hổ thẹn hay sao?

Tề Như Phong vừa nghe dứt lập tức phi thân ra ngoài cửa dáo dác tìm kiếm, nhưng bên ngoài vắng lặng như tờ không một bóng người, đồng thời tiếng chuông bạc vọng lên ở phía sau chòi tranh. Tề Như Phong vội phát tay ra hiệu cho mười lăm, mười sáu tên võ sĩ chia ra hai đầu chạy vòng lại tìm kiếm người nọ, còn y đứng ở đằng trước nghĩ bụng :

- “Nếu người quay ra đây thế nào cũng gặp lão tử!”

Giây lát sau liền thấy hai tên võ sĩ từ phía sau chạy về báo :

- Không thấy ai cả. Trước sau tả hữu chúng tôi đều lục soát kỹ lưỡng, chỉ thấy một con chó cạnh vách!

Tề Như Phong nghĩ bụng :

- “Tên này thân pháp nhanh thực”

Bỗng lại nghe tiếng chuông bạc nổi lên ở trên nóc chòi tranh, kèm theo một tràng cười lạnh lạnh.

Bọn võ sĩ đang định hành động, Tề Như Phong vội xua tay nói :

- Các người chỉ nên vây chòi chặt chẽ, để mồi lên đó bắt y cho.

Dứt lời y liền tung mình lên trên nóc nhà.

Lên tới nơi chỉ thấy chung quanh vắng ngắt, không hề thấy một bóng hình nào, liền nghĩ bụng :

- “Sao thân pháp của tên này lại nhanh nhẹn đến thế!”

Nguyên đó là kẻ điều hổ ly sơn của Hà Ngọc Trì, nàng dùng thân pháp linh xảo luôn phát ra những tiếng cười dài, để dụ bọn Tề Như Phong đuổi theo ra bên ngoài, đoạn nàng nhẹ nhàng bước vào bên trong chòi tranh.

Mạc Nam lão ma bỗng cười ha hả nói :

- Con nhỏ kia, lần trước người thoát tay lão, phen này người lại dẫn thân tới đây, đừng mong chạy lên trời.

Hà Ngọc Trì thất kinh hỏi :

- Xưa nay tiểu bối chưa hề gặp lão tiền bối bao giờ, lão tiền bối nói như vậy là có ý nghĩa gì?

Mạc Nam lão ma cười ha hả đáp :

- Lần trước ở gần Tầm Dương người đã dùng kế diệu hổ ly sơn, có còn nhớ không?

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Sao lão tiền bối lại biết được người đó là tiểu bối?

Mạc Nam lão ma đáp :

- Một thân khinh công của người làm sao qua mắt lão phu.

Hà Ngọc Trì thất kinh thẳm, hồi lâu sau mới cười nói :

- Lão tiền bối có biết dụng ý của tiểu bối tới đây lần này chăng?

Mạc Nam lão ma giơ tay ra chỉ Lý Cử với Giản Lão Nhị, đáp :

- Nhỏ người định cứu hai người này chứ gì?

Hà Ngọc Trì lắc đầu nói :

- Không phải. Tiểu bối với hai tên này có oán cừu riêng định tới đem chúng đi trả hận.

Mạc Nam lão ma cười ha hả nói :

- Bây giờ chính người cũng khó lòng ra khỏi đây mà còn nói chuyện nằm mộng.

Hà Ngọc Trì chau môi nói :

- Người ta thường nói Mạc Nam lão ma là nhân vật thuộc Vũ Trụ ngũ kỳ, không bao giờ ỷ lớn hiếp nhỏ, chèn ép hậu bối, chẳng lẽ không sợ giang hồ họ chê cười sao?

Mạc Nam lão ma nghe nàng nói như vậy, thờ người ra hồi lâu không sao đáp lại. Lão bổng nói :

- Lão phu với tên Giản Lão Nhị này nguyên không hề dây dưa gì, lão chỉ muốn y dẫn đi tìm Liễu Tồn Trung. Nếu nhỏ người tìm được Liễu Tồn Trung đến đây lão phu sẽ chấp thuận điều kiện ấy, bằng không thì người phải tìm sư phụ Thiên Sơn thần ni tới nơi, so tài với lão phu. Nếu thắng được mỗi chuyện người sẽ được tự quyền định đoạt?

Hà Ngọc Trì tính nhẩm thẳm nhưng vẫn không tìm ra được cách nào ổn thỏa.

Đang lúc ấy bỗng nghe một thanh âm sắc bén như dao lọt vào tai, bất giác nàng mừng rỡ như điên cuồng, nghiêng tai nghe ngóng giây lát liền yên tâm ngay, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một thiếu niên mặt mũi đen bóng như gương đầu đội chiếc mũ rơm rộng vành mình khoác chiếc áo choàng đen thùng thủng bước vào, hiên ngang ngồi xuống một chiếc bàn cạnh cửa. Hà Ngọc Trì vừa trông thấy liền mừng rỡ la lớn :

- Sư ca, sư ca!

Dứt lời nàng chạy như bay tới.

Thiếu niên mặt đen ra vẻ hơi kinh ngạc rồi hớn hờ thất thanh gọi :

- Ô! Sư muội sao lại ở đây làm đại ca khổ sở tìm kiếm khắp nơi.

Dứt lời chàng ta chỉ Mạc Nam lão ma hỏi :

- Người này là ai?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Lão tự xưng là Mạc Nam lão tiên trong Vũ Trụ ngũ kỳ.

Thiếu niên mặt đen trề môi nói :

- Đại ca chưa hề nghe cái danh từ này bao giờ. Trên võ lâm chỉ nghe thấy tên Liễu Tồn Trung, Hoàng Diện Phong Cái thôi, làm gì có Mạc Nam lão tiên nào? Tiên cái cóc chết!

Thiếu niên mặt đen vừa đi tới, Mạc Nam lão ma bỗng đứng bật dậy như một làn gió thoảng thoáng tới nơi quất bảo :

- Tên kia cầm mồm lại, người là ai?

Hà Ngọc Trì cười hí hí nói :

- Lão tiên lão tiên bối, đây là sư ca của tiểu bối, thủ tọa đại đệ tử của Thiên Sơn thần ni.

Mạc Nam lão ma mặt lộ đầy vẻ hoài nghi hỏi :

- Sao? Thiên Sơn thần ni có nam đồ đệ ư?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Lão tiên bối chưa tới Thiên Sơn bao giờ, sao lại biết là không có?

Thiếu niên mặt đen có vẻ bức bối, xen lời :

- Lão này là cái thá gì, sao dám cả gan hỏi đến chuyện Thiên Sơn của chúng ta? Hừ, hừ, sư muội, lão này hiếp đáp sư muội phải không?

Hà Ngọc Trì cố ý trù trù giây lát đáp :

- Vị ấy muốn tìm sư phụ để so tài!

Thiếu niên mặt đen nói :

- Lão muốn gia nhập làm môn hạ Thiên Sơn chúng ta ư? Ôi! Đòi nào sư phụ chịu thấu cái loại không ra gì này làm môn đồ, muốn học võ cứ lại đây mổ truyền thụ cho!

Mạc Nam lão ma nghe nói giận dữ như điên khùng cười nhạt ngắt lời :

- Tiểu tử là đại đệ tử Thiên Sơn thần ni phải không? Người tên là gì?

Thiếu niên mặt đen vẫn ngênh ngang không thềm lý tới lão.

Hà Ngọc Trì đáp thay :

- Sư ca của tiểu bối không có tên gì cả, vị ấy rất ít khi trở về núi nên chúng tôi thường gọi sư ca là Hắc Khôi Đầu “gã đầu đen”.

Ngừng giây lát nàng lại tiếp :

- Vừa rồi lão tiền bối chả muốn tìm sư phụ tiểu bối để so tài là gì, tiện đây có sư ca của tiểu bối thay thế cũng được!

Bấy giờ Mạc Nam lão ma đã tức giận không sao chịu đựng nổi chỉ cười nhạt luôn mồm, mặt xanh như chàm đỏ.

Hải Đế Sa Lý Cửu với Tam Thủ Thần Thâu Giản Lão Nhị đứng cạnh đó thấy thiếu niên mặt đen nọ có vẻ rất quen, không biết gặp ở đâu. Kế đó bên ngoài cửa bỗng có tiếng ồn ào, bọn Tề Như Phong đã ồ ạt xông vào. Y chợt thấy Mạc Nam lão ma mặt sa sầm, ngồi cạnh đó là một đôi thanh niên nam nữ.

Tề Như Phong ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối, hai người này là ai thế?

Hà Ngọc Trì tủm tỉm cười đáp :

- Bằng hữu không nhận ra ta hay sao. Chúng ta là môn hạ của Thiên Sơn thần ni, đây là sư ca, lần này tới đây tìm kiếm Mạc Nam lão tiên để so tài. Tề Như Phong cười ha hả nói :

- Tiểu cô nương đừng có dọa người, dù là Thiên Sơn thần ni xuất mã, dưới mắt lão tiền bối cũng không coi vào đâu.

Dứt lời Như Phong tiến tới gần Mạc Nam lão ma ghé tai nói :

- Theo văn bối xét đoán, lần này lại thêm một tên lão khoét tới mùa riu qua mắt thợ.

Mạc Nam lão ma ngạc nhiên hỏi lại :

- Người nói sao, lão tử chẳng hiểu gì cả?

Tề Như Phong khẽ đáp :

- Vừa rồi tên đeo mặt nạ da người chả giả mạo cao thủ, dọa nạt lão tiền bối là gì?

Mạc Nam lão ma lạnh lùng nói :

- Bọn hậu sinh tiểu bối này không đáng để lão tử ra tay giáo huấn, các người cứ việc ra tay đi.

Tề Như Phong liếc mắt nhìn thiếu niên mặt đen với Hà Ngọc Trì nghĩ thầm :

- “Đôi nam nữ này bảo là môn hạ của Thiên Sơn, đừng nói nhiều phần là chúng giả mạo, cho dù có là môn hạ của Thiên Sơn thực thì cũng không có gì là đáng sợ!”

Nghĩ đoạn y liền hỏi :

- Lão tiền bối e ngại thân phận cao không tiện xuất thủ giáo huấn chúng, cứ để bọn văn bối trừng trị thay vậy.

Mạc Nam lão ma hoan hỉ nói :

- Nếu vậy, người cứ việc bắt hai tên tiểu bối này, lão tử cũng thương tình cho người đem cả tên Tam Thủ Thần Thâu đi một thể.

Tề Như Phong mừng rỡ vô cùng, có ý trở thủ đoạn trước mặt Mạc

Nam lão ma, liền cười hắc hắc nói :

- Hai tên tiểu bối kia, ngoan ngoãn giơ tay chịu trói hay là còn đợi Tề đại hiệp này đích thân động thủ?

Thiếu niên mặt đen làm như không nghe thấy, đưa mắt ngăm nhìn cảnh sắc ở bên ngoài.

Tề Như Phong quát lớn :

- Tiểu tử kia điếc phải không Sao không trả lời Tề đại hiệp này?

Hà Ngọc Trì cười hí hí nói :

- Tề đại hiệp của tôi làm gì mà ra oai thế, ta cũng có lời muốn nói.

Tề Như Phong nói :

- Được rồi, có trăng trời gì thì nói mau lên.

Hà Ngọc Trì cười đáp :

- Lời nói của ta không phải nói với ngươi mà là muốn Mạc Nam lão ma thực hành lời hứa.

Mạc Nam lão ma trầm giọng hỏi :

- Lời hứa gì nói ngay.

Hà Ngọc Trì đáp :

- Lão tiền bối bảo phải mời sư phụ tiểu bối tới so tài mới bằng lòng trao Tam Thủ Thần Thâu phải không?

Mạc Nam lão ma chỉ ừ hử một tiếng không đáp.

Hà Ngọc Trì tiếp :

- Hiện tại tiểu bối thỉnh sư ca thay thế, vậy có được chăng?

Mạc Nam lão ma hừ nhạt đáp :

- Sư ca của ngươi thì có bao nhiêu hoả hầu?

Tề Như Phong cười khảnh khách xen lời :

- Tiểu cô nương, đừng có nói chuyện nằm mơ nữa. Nếu các ngươi còn không giơ tay chịu trói, Tề đại hiệp ta sẽ động thủ ngay.

Dứt lời gã đưa mắt liếc nhìn gã thiếu niên mặt đen, chỉ thấy chàng nọ vẫn thản nhiên như không nghe thấy gì hết mà mắt vẫn ngăm cảnh sắc ở bên ngoài như trước.

Chỉ có Hà Ngọc Trì hơi tỏ vẻ tức giận lạnh lùng nói :

- Nếu Tề đại hiệp đã ngựa ghề, chúng ta đành phải xin lãnh giáo vậy.

Nàng quay đầu lại nói với Hai đề sa Lý Cửu :

- Bằng hữu, đánh cũng chết không đánh cũng chết, vậy bạn hãy ra dự trận đầu lãnh giáo Tề đại hiệp mấy chiêu xem sao.

Hải Đề Sa Lý Cửu tuy chưa hề gặp gỡ vị tiểu cô nương này lần nào, nghe nói nàng ta là môn hạ của Thiên Sơn thần ni trong lòng cũng nảy sinh kính ngưỡng, hơn nữa nàng ta lại giúp đỡ mình nên gật đầu nói :

- Lý Cửu xin tuân lệnh.

Y ngênh ngang tiến ra đứng trước mặt Tề Như Phong hai tay chống nạnh, trông bộ dạng rất khí khái không coi cái chết vào đâu cả.

Nguyên Lữ Di Hạo huấn luyện Cái bang đệ tử, lúc chiến đấu chính diện với kẻ địch, tuyệt nhiên không được để lộ vẻ gì là khiếp sợ.

Tề Như Phong thấy chỉ một tên Lý Cửu mà để lộ khí thế như vậy bất giác y cũng phải ngấm ngầm khen ngợi, nói :

- Với thái độ không coi cái chết ra gì của ngươi, Tề đại hiệp ta cũng nường tình nhường ngươi ba chiêu, động thủ đi.

Lý Cửu đáp :

- Hay lắm! Cung kính không bang tuân lệnh.

Dứt lời chiêu Hắc Hổ thôi tâm lập tức đánh ra, chiêu này là một trong những thế quyền rất phổ thông.

Tề Như Phong không coi vào đâu cả, hơi nghiêng người sang, chiêu hắc Hổ thôi tâm liền đánh hụt vào chỗ trống không. Bọn võ sĩ cạnh đó thấy võ công của Lý Cửu vào hạng bình thường Tề Như Phong có thắng cũng không lấy gì làm vinh dự, nhưng vì nể mặt nhân vật cầm đầu bọn mình, chúng không hện mà cùng vỗ tay khen ngợi không ngớt, đồng thời lớn tiếng nói :

- Một chiêu rồi, Tề đại hiệp quả danh bất hư truyền. Còn hai chiêu nữa đừng làm mất thì giờ Tề đại hiệp.

Lý Cửu đánh hụt chiêu Hắc Hổ thôi tâm liền nghĩ bụng :

- “Lão tử sẽ dùng chiêu “Chung Cổ Tề Minh” đánh vào hai bên tả hữu Thái Dương huyết của ngươi”.

Lúc Lý Cửu ở trong Cái bang, thường luyện tập với các huynh đệ.

Có lúc y dùng chiêu “Chung Cổ Tề Minh” đánh cho bọn huynh đệ hôn mê bất tỉnh tự tin nó mười phần bá đạo.

Y liền tụ hết kinh lực vào hai cánh tay khom mình uốn lưng tấn công như ánh chớp. Chỉ nghe thấy Tề Như Phong cười nhạt một tiếng, khẽ nhảy lui về phía sau hai bước liền tránh thoát thế “Chung Cổ Tề Minh” một cách dễ dàng.

Mười mấy tên võ tay hoan hô om sòm :

- Tề đại hiệp võ công thực bất phàm!

Tề Như Phong dương dương tự đắc cả cười nói :

- Đây Lý Cửu, xong hai chiêu rồi còn chiêu cuối cùng đánh luôn đi.

Lý Cửu bỗng ngậy người ra nghiêng tai nghe ngóng, giây lát sau mặt lộ đầy vẻ cao hứng lớn tiếng nói :

- Còn chiêu cuối cùng ngươi hãy cẩn thận chống đỡ đấy nhé.

Tề Như Phong không coi vào đâu cười khẩy đáp :

- Chỉ còn một chiêu thì nghĩa lý gì. Với Tề Như Phong ta dù cho

người tấn công thêm hai ba chiêu, mười chiêu, một trăm chiêu cũng chẳng thấm tháp gì.

Gương mặt Lý Cửu biểu lộ đầy sự tự tin ung dung nói :

- Chỉ cần một chiêu này cũng khiến người lăn quay ra đất thì cần gì phải mất công đánh tới chiêu thứ tư nữa.

Chỉ thấy Lý Cửu vẫn khom mình uốn lưng hai tay từ từ giơ lên cao, theo thế ôm như vòng cung.

Tề Như Phong thấy vậy buồn cười thầm nghĩ bụng :

- “Lại Chung Cổ Tề Minh! Thì ra Lý Cửu người chỉ thuộc được có hai chiêu này. Tề Như Phong ta lần này phải làm ra vẻ mạo hiểm đôi chút, không thối lui về phía sau tránh né, khiến bọn thủ hạ phải khen ngợi một phen nữa”.

Nghĩ đoạn, chỉ thấy Lý Cửu quả nhiên lại sử dụng “Chung Cổ Tề Minh” thực, song quyền nhằm hai bên tả hữu thái dương huyệt của mình đánh tới. Tề Như Phong đợi cho chiêu “Chung Cổ Tề Minh” gần tới Thái Dương huyệt, đột nhiên thấp người xuống như thế cỡi ngựa.

Lý Cửu thấy vậy bất giác sửng sốt nghĩ bụng :

- “Đoán đúng thực, quả nhiên y dùng thế thức này”.

Đoạn y không tự chủ phóng luôn ra một cước. Thế đá này của y vừa kịp lúc, Tề Như Phong chưa kịp chuyển hết thế Tọa mã, mũi đã húng trúng vào mũi chân của Lý Cửu. Chỉ nghe thấy Tề Như Phong thất thanh kêu la :

- Ôi cha!

Máu tươi ở mũi tuôn ra như suối ngã ngựa về phía sau.

Sự việc trên xảy ra ngoài sự tưởng tượng của bọn võ sĩ. Chúng vội đổ xô tới đỡ Tề Như Phong dậy, chỉ thấy mặt y dính be bét máu tươi lảo đảo đứng không vững lộ đầy sát khí lớn tiếng thóa mạ :

- Tiểu tử người tới số rồi.

Y khoát tay, bọn võ sĩ rút trường kiếm ngang lưng ra định xông tới giết Lý Cửu.

Hà Ngọc Trì đặc ý thầm quay lại nói với Lý Cửu :

- Chiêu Khôi tinh tích đầu vừa rồi của bạn Lý Cửu tuyệt diệu.

Nàng thấy Tề Như Phong tay lăm lăm trường kiếm xông về phía Lý Cửu liền tiếp :

- Tề đại hiệp thua rồi sao lại còn xông lại đánh nữa?

Bọn võ sĩ thấy thủ lãnh thất thủ đều sợ Tề Như Phong giận cá chém thớt liền đồng thanh quát tháo :

- Ai thua? Đó là Tề Như Phong giả bộ nhường cho để tên nọ mừng hụt đấy thôi.

Bỗng nghe thấy Mạc Nam lão ma cất tiếng cười nhạt. Chợt hai mắt

lão ma sáng rực, trầm giọng xen lời :

- Vị cao nhân nào mới giả làm xin hiện thân tương kiến đi!

Lão đợi chờ giây lát chẳng thấy động tĩnh gì lại cao giọng tiếp :

- Đã có gan ngấm ngấm núp trong bóng tối ám trợ, sao không dám lộ diện tương kiến?

Mọi người có mặt tại đó không rõ Mạc Nam lão ma nói chuyện với ai, mặt đều lộ vẻ ngỡ ngác.

Tề Như Phong chợt vỡ lẽ nghĩ bụng :

- “Chẳng trách tên Lý Cửu bỗng nhiên tỏ ra rất ung dung, bảo chỉ cần một chiêu có thể đánh ngã được mình, thì ra y có cao nhân ngấm ngấm chỉ điểm”.

Nếu đối phương đã có cao nhân ngấm ngấm trợ giúp mình tuy bị đánh bại nhưng vẫn còn rất quang minh. Y liền quay lại lớn tiếng nói với Mạc Nam lão ma :

- Lão tiên bối, cái trò lén lút chỉ điểm cho Lý Cửu đâu đáng được gọi là hảo hán? Tề mỗ đây có bại cũng chẳng chịu phục.

Câu này y có ý dùng để thanh minh với bọn thủ hạ dù mình có bị thất thố cũng không phải kém tài Lý Cửu.

Bây giờ trong chòi tranh im phăng phắc như tờ, mọi người đều chờ đợi cao nhân cất tiếng đáp. Khoảng thời gian cạn chén trà vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Hà Ngọc Trì không sao nhịn được bật cười nói :

- Nay Tề đại hiệp của tôi ơi, người ta chỉ ngấm ngấm chỉ điểm Lý Cửu mà đã khiến đại hiệp đã bị đại bại rồi. Như người ấy đích thân xuất thủ thử hỏi đại hiệp có chống đỡ nổi hay không? Sao vừa rồi đại hiệp bảo là không phục.

Tề Như Phong ỷ có Mạc Nam lão ma đứng cạnh đó y rất vững bụng :

- So tài một cách đường đường chính chính mình đao mình thương

Tề đại hiệp này chưa từng khiếp sợ ai!

Hà Ngọc Trì cười khanh khách nói :

- Thôi đại hiệp đừng khoác lác nữa. Nơi đây sẽ có người khiến đại hiệp phải khiếp sợ chẳng khác nào chuột thấy mèo cho mà xem!

Tề Như Phong cả giận nói :

- Đừng có ăn ốc nói mò. Ta có sợ ai bao giờ?

Hà Ngọc Trì giơ tay ra hỏi :

- Đại hiệp không sợ người đó ư?

Tề Như Phong nhìn theo tay chỉ của Ngọc Trì thấy người nàng chỉ chính là Mạc Nam lão ma. Y đứng thộn người ra hồi lâu mới gượng nói :

- Người có ý nói Mạc Nam lão ma lão tiên bối? Hì hì trường hợp này

làm sao tính vào được? Vị ấy là tiền bối của mỗ!

Hà Ngọc Trì lại giơ tay ra chỉ tiếp :

- Còn người kia đại hiệp cũng không sợ ư?

Tề Như Phong thấy nàng chỉ gã thiếu niên mặt đen. Bây giờ gã nọ trông bộ dạng như không hay biết trong chòi tranh đang xảy ra chuyện gì, vẫn thản nhiên ngồi nhìn cảnh sắc ở ngoài cửa.

Tề Như Phong cười nhạt đáp :

- Tên đó là sư ca của người phải không? Hừ, trông gã ngu độn thế kia mà người cũng định đem ra dọa nạt người được!

Chợt thiếu niên mặt đen từ từ quay đầu lại gần giọng một tiếng nói :

- Mạc Nam lão ma, bắt tất phải gọi cao nhân với thấp nhân gì cả.

Tề Như Phong đã bị đánh bại bây giờ đến lão gia này sẽ thay thế sư phụ động thủ với lão mấy chiêu xem sao. Thế nào, lão có gan nhận lời không?

Mạc Nam lão ma từ thuở lọt lòng mẹ tới nay, đây là lần thứ nhất thấy có người dám thách thức mình một cách hỗn xược như thế. Lão tức giận hóa cười trầm giọng nói :

- Được lắm, được lắm! Các người hãy làm chứng nhé, không phải là ỷ lớn ăn hiếp nhỏ, tên tiểu tử này không biết trời cao đất dày là gì tự động dẫn xác ra khiêu chiến. Tiểu tử nếu tiếp được hai chiêu, lão tử sẽ để các người đem hai tên này đi.

Hà Ngọc Trì trề môi cười khinh nói :

- Lão đã không phải là đối thủ của môn hạ Thiên Sơn chúng ta, dù không trao người cũng không được?

Mạc Nam lão ma quát đôi mắt vào Hà Ngọc Trì, khiến nàng bất giác hơi rùng mình khiếp hãi.

Bây giờ thiếu niên mặt đen rời khỏi chỗ ngồi tiến tới đứng cách mặt Mạc Nam lão ma hơn một trượng.

Mạc Nam lão ma thấy thiếu niên mặt đen nguyên thần nội ẩn, tuy mặt mũi đen như trôn chảo, nhưng giữa đầu mi ẩn hiện oai thế kinh người, lòng hơi cảnh giác lẫn hoài nghi nghiễm nhiên :

- “Sao tên này giống Liễu Tồn Trung thế?”

Lão chú ý nhìn kỹ, sực tỉnh ngộ, nghĩ tiếp :

- “Đúng rồi! Đúng rồi! Tên nọ đã bôi lọ chảo lên mặt định qua mặt mình!”.

Lão liền bật cười ha hả :

- Hạnh hội! Thật là đi mòn giày quái gì tìm không thấy, thì ra lại gặp ở chốn này!

Thiếu niên mặt đen chỉ nhếch mép cười không đáp, những người có mặt quanh đó càng ngơ ngác thêm, cảm thấy hôm nay Mạc Nam lão

ma dùng lời lẽ bao hàm đầy huyền cơ. Vừa rồi kêu gọi cao nhân gì đó bây giờ lại bảo gặp gỡ giữa chốn này, không biết là lão định ngụ ý gì.

Tề Như Phong liền hỏi :

-Lão tiên bối nói gì thế?

Mạc Nam lão ma vẫn không đáp, vẫn buông tiếng cười ha hả :

- Liễu Tồn Trung, lão phu định tìm kiếm người đây, thực tốt biết mấy.

Đoan lão quay đầu lại nói với Tề Như Phong :

- Vừa rồi người bị bại bởi Liễu Tồn Trung, chớ nên lấy đó làm sự mất mặt?

Tề Như Phong thất kinh hỏi :

- Cái gì, tên này là Liễu Tồn Trung?

Thực là người có tên như cây có bóng, gần đây tên tuổi Liễu Tồn Trung danh chấn giang hồ, mọi người nghe đại danh mà rất ít dịp được gặp gỡ.

Ngày nọ Tề Như Phong đuổi theo Tam Thủ Thần Thâu tới Tiêu Sơn, tuy đã thoáng trông thấy Liễu Tồn Trung nhưng mãi sau đó gã mới biết đó là chàng cho nên ấn tượng chỉ lơ mờ. Hiện tại gã nghe nói trước mặt là Liễu Tồn Trung, bất giác bàng hoàng sửng sốt.

Tam Thủ Thần Thâu Giản Lão Nhị liền nhảy dựng mừng rỡ kêu gọi :

- Ô? Tiểu sư tổ đây ư? Lão Giản này nhớ nhưng tiểu sư tổ muốn chết đi được!

Bấy giờ Liễu Tồn Trung không đáp lại vì chàng thấy hai mắt mạc Nam lão ma lộ đầy sát khí, xương tay kêu răng rắc, từ từ lui về phía sau năm thước.

Cao thủ so tài, khoảng cách một hai trượng chỉ thâu hẹp trong nháy mắt nên không dám phân thần sơ hốt, vì như thế sẽ lập tức bị thất thố.

Mạc Nam lão ma ngấm ngầm vận kinh lực, chuẩn bị tấn công một chiêu tối lợi hại, mặt khác lão lại sợ Liễu Tồn Trung lên công kích, vì vậy mới phải thối lui về phía sau năm thước, bảo trì một khoảng cách tương đương!

Bấy giờ hai người cách nhau khoảng trượng năm trượng sáu, Mạc Nam lão ma đã nhận ra thiếu niên trước mắt chính là Liễu Tồn Trung kẻ mình đang muốn tìm kiếm. Qua cuộc đụng độ ở Trấn Giang lão cảm thấy công lực của thiếu niên này cao thâm khôn lường thì đâu còn dám xem thường, nên hiện tại đang moi óc tìm phương pháp tấn công nào thực hiệu quả để rửa mối sỉ nhục ngày trước.

Tâm ý của Liễu Tồn Trung cũng không khác, lúc ở Trấn Giang tuy chàng đã sử dụng chiêu cuối cùng trong Thiên Nhân kinh giải đánh

lui đối phương, đó chỉ là sự ngẫu nhiên. Cho đến hôm nay Thiên Nhân kinh giải của chàng vẫn chưa nắm chắc được công hiệu tuyệt đối bởi chưa tới lúc cực kỳ nguy hiểm, chàng không dám vận dụng bùa bải. Còn Chấn Thiên tâm pháp thì quá tiêu hao nội lực, nhưng trừ tuyệt kỹ này ra muốn đối phó với nhân vật ngoại hạng như Mạc Nam lão ma thực khó dùng một loại công phu nào khác.

Bấy giờ trong chòi tranh tĩnh mịch cực độ, mọi người đều khẩn trương đến không dám thở mạnh.

Hà Ngọc Trì tin tưởng Liễu đại ca quyết không bị đánh bại, nên nàng rất yên lòng ung dung chờ đợi cuộc giao đấu!

Tam Thủ Thần Thân Giải Lão Nhị cùng Hải Đế Sa Lý Cửu tâm tình cũng rất căng thẳng. Hai người cũng ít khi gần gũi Liễu Tồn Trung, nên đối với công lực gia tăng một cách dị thường của chàng không hề hay rõ.

Cuộc chiến này có liên quan đến sự sinh tử của hai người, nếu Liễu Tồn Trung thắng dĩ nhiên không có gì đáng nói, còn như bị hại, hai người sẽ bị Tề Như Phong đem về Đông Doanh, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Mạc Nam lão ma tuy có chút e dè, không dám lỗ mãng, nhưng dù sao lão cũng là nhân vật trong Vũ Trụ ngũ kỳ, trong giang hồ vai vế cao hơn Liễu Tồn Trung nhiều cho nên phải giữ gìn thân phận, liền nói :

- Liễu Tồn Trung phát chiêu đi!

Liễu Tồn Trung có ý chọc giận Mạc Nam lão ma, chàng liền mỉm cười hỏi :

- Chúng ta giao đấu bao nhiêu chiêu?

Mạc Nam lão ma sút tinh thần, đáp :

- Lấy mười chiêu làm giới hạn. Nếu trong số mười chiêu ấy, người không bị đánh bại thì cứ việc đem hai tên kia đi.

Liễu Tồn Trung gật đầu nói :

- Được rồi, một lời làm lệnh, nhưng mỗi không chiếm tiện nghi hơn lão, lão cứ phát chiêu trước đi.

Mạc Nam lão ma ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao ta phát chiêu trước?

Liễu Tồn Trung thản nhiên đáp :

- Dĩ nhiên, vì lão từng là bại tướng dưới tay mỗ.

Câu này của chàng khiến lão ma tức lồng lộn quát lớn :

- Tiểu tử giỏi thật. Phen này ngươi đã tới số chết rồi.

Mười ngón tay lão như chiếc móc câu chộp thẳng về phía trước Liễu Tồn Trung, kinh phong nổi lên cuộn cuộn nóc chòi tranh ngã nghiêng

muốn đổ sụp.

Liễu Tồn Trung muốn thử thách công lực của lão ma tinh tiến ra sao nên chàng không tránh né, vận sức lên cánh tay khế quát một tiếng hai tay giương thẳng lên phía trên chống đỡ tức thì.

Chỉ nghe thấy những tiếng kêu lộp bộp như nắm trúc bị vỡ toang, hai người mặt đỏ bừng đều thối lui về phía sau ba bước, vết chân in hằn dưới mặt đất sâu đến nửa tấc.

Trao đổi chiêu đó tuy đôi bên không ai lép vế nhưng Mạc Nam lão ma liền giật mình thất kinh đó là vì nguyên nhân sau :

Khi ở Trấn Giang mấy chiêu khởi đầu của Liễu Tồn Trung đều bị đụng vào vách tường đến thủng cả lỗ, sao không biết tiểu tử dùng công phu cổ quái gì càng đau càng dững mãnh, mình phải thi hành lời hứa, không hành thích Tân Khí Tật. Đó chỉ là ý niệm trong một thoáng. Mạc Nam lão ma khiếp hãi kinh lực của Liễu Tồn Trung không kịp suy tính lập tức chuyển vận kinh phong tấn công tới tấp như bão táp. Tình hình ấy lại gây cho Liễu Tồn Trung sự hào hứng, hai chân chàng như đóng đinh trên mặt đất, vũ lộng hai tay đương cự thẳng. Mỗi khi tiếp xong một chiêu, tinh thần chàng tăng gia thêm, khi liên tiếp trao đổi ba chiêu, Mạc Nam lão ma đã hơi để lộ chút hiện tượng chùn bước.

Tới chiêu thứ tư, mọi người chỉ thấy trước mặt hoa lên. Mạc Nam lão ma đã nhanh như điện lách vào tả dực Liễu Tồn Trung, những tiếng vèo vèo liên tiếp lão tấn công luôn năm chiêu một lúc.

Mọi người chỉ thấy sắc mặt Liễu Tồn Trung hơi biến đổi, song chưởng liên hoàn phật ra nhưng không còn linh hoạt như lúc đầu.

Hà Ngọc Trì bỗng la lớn :

- Này! Ngừng tay lại!

Liễu Tồn Trung nghe nàng kêu gọi vó nhảy lui về phía sau. Mạc Nam lão ma trợn mắt quát hỏi :

- Ngừng tay lại làm chi?

Hà Ngọc Trì liền cười chỉ phía sau quây hàng nói :

- Lão công công hãy ra ngoài này đi.

Mọi người nhìn theo tay nàng, thấy ông già bán rượu co rút dưới gầm quây khiếp hãi đến mặt mũi xanh lét răng đánh vào nhau lách cách.

Hà Ngọc Trì tươi cười đáp :

- Lão công công, sao lại nằm cuộn tròn dưới đất như một con chó thè, mau chui ra đây, sợ cái gì?

Ông già nọ thấy trận đấu đã ngừng lại, mới run rẩy bò ra, trên gương mặt hoảng hốt lộ đầy vẻ khẩn cầu.

Hà Ngọc Trì nói tiếp :

- Lão công công này rất đáng thương, các người giao đấu ở nơi đây để phá hỏng quán rượu của người ta thì sao?

Tề Như Phong cười khảnh khách nói :

- Nếu hứng thì cứ coi như lão gặp vận xui, có gì là lạ?

Bỗng nghe thấy những tiếng bốp bốp giòn giã liên hồi, không biết Hà Ngọc Trì dùng thân pháp gì đã lướt tới trước mặt Tề Như Phong, thường cho y mấy cái bạt tay nẩy lửa.

Mọi người chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng, Ngọc Trì đã ung dung phóng trở về chỗ ngồi.

Mấy cái bạt tay ấy tuy không nặng, nhưng mặt Tề Như Phong đỏ bừng đến tận mang tai, hai mắt như đổ lửa. Nhưng khiếp hãi thân pháp của tiểu cô nương này quá nhanh nhẹn nên không dám phát tác, nếu như nàng dùng kiếm thì đầu y đã sớm rời khỏi cổ rồi.

Hà Ngọc Trì lại tiếp :

- Lão công công rất đáng thương, chúng ta nên ra ngoài núi kia so tài thì hơn.

Mạc Nam lão ma đáp :

- Được, còn năm chiêu nữa, ra ngoài chân núi giao đấu tiếp.

Lão quay lại nói với Tề Như Phong cùng bọn võ sĩ :

- Các người hãy trông coi kỹ lưỡng hai tên này, chớ để chúng thừa cơ tẩu thoát.

Hà Ngọc Trì bữu môi xen lời :

- Sao lại phải thừa cơ tẩu thoát! Liễu đại ca làm sao bị bại được?

Tề Như Phong vừa bị nàng thưởng cho hai cái bạt tai liền hậm hực nói :

- Liễu đại ca của người trước sau gì cũng bị đánh bại. Hắc hắc!

Lúc ấy a đầu người cũng đừng mong thoát thân.

Y chưa dứt lời sợ lại bị Hà Ngọc Trì phóng tới tấn công đột ngột như vừa rồi, vội chui ra sau lưng Mạc Nam lão ma tránh né.

Hà Ngọc Trì thản nhiên đáp :

- Nếu bản cô nương muốn bạt tai người, dù người có ẩn núp cũng bằng vô dụng. Liễu đại ca xưa nay chưa bao giờ bị đánh bại, người cứ yên tâm đi.

Câu nói ấy như nàng nói với chính mình, nhưng Liễu Tồn Trung cảm thấy an ủi vô hạn liền cả cười nói :

- Ngọc Trì hiền muội thật là một đạo quân sinh lực của đại ca.

Chàng định nói nhất định mình sẽ đắc thắng, bỗng cảm thấy hông trái hơi đau nhức có hiện tượng chân khí đình trệ, giật mình thất kinh nên không nói tiếp nữa.

Hà Ngọc Trì sao rõ được tình hình ấy, tươi cười nói :

- Đại ca đã từng nói sẽ không bao giờ bị ai đánh bại phải không?

Liễu Tồn Trung ngấm ngấm hít một khẩu chân khí, vận nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải không thấy có động tĩnh gì liền nói :

- Đúng vậy, đại ca sẽ không bị ai đánh bại.

Mạc Nam lão ma cười khảnh khách nói :

- Có bị đánh bại hay không, xong năm chiêu nữa sẽ biết ngay.

Mau tới chân núi đi.

Quanh khối chồi tranh không xa, có một tòa tiểu sơn tên gọi Chư Truy cang, có một khoảng đất trống rộng rãi bằng phẳng.

Mọi người đều lần lượt tới vùng đất trống trải ấy.

Bây giờ Liễu Tồn Trung dần dần cảm thấy bên hông trái có một luồng khí rất quái dị, không ngừng vận chuyển. Trước đây chàng bị trúng phải âm hàn độc chưởng của Tôn Kha Ba sau mười lăm ngày luồng khí âm hàn mới phát tác, công phá trong cơ thể không ngừng.

Lần này, chàng cũng thấy hiện tượng của luồng độc khí âm hàn ấy, không biết Mạc Nam lão ma luyện thành môn công phu độc địa gì.

Liễu Tồn Trung bản tính rất khoáng đạt, liền nghĩ bụng :

- “Sợ cái quái gì, dần dần thể nào nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải cũng hóa giải được hết”.

Cũng may luồng quái khí ấy khi lên tới Huyền Khiếu huyết, liền bị chân khí nội thể của chàng đè xuống, không tiếp tục thâm nhập được nữa.

Mạc Nam lão ma đưa mắt quan sát Liễu Tồn Trung rất lấy làm đắc ý, cười gằn nói :

- Liễu Tồn Trung, còn năm chiêu nữa, trận đấu của chúng ta sẽ kết liễu, năm chiêu trước lão phu ra chiêu trước, bây giờ năm chiêu này đến lượt ngươi, động thủ đi!

Liễu Tồn Trung hít mạnh một hơi chân khí, lớn tiếng nói :

- Liễu Tồn Trung này đã nói một thì không hai, bảo nhường lão phát chiêu trước sẽ không bao giờ nuốt lời.

Mạc Nam lão ma nghe nói cũng phải cảm phục, liền tiếp :

- Liễu Tồn Trung, ngươi quả nhiên xứng đáng là một nhân vật, dù lão phu có thắng ngươi, cũng sẽ giơ ngón tay cái khen tặng?

Hà Ngọc Trì cười khảnh khách nói :

- Đừng nói khoác lác, lão làm sao thắng nổi Liễu đại ca?

Mạc Nam lão ma đang lấy làm thắc mắc nên cũng chẳng hơi đâu cãi cộ với Hà Ngọc Trì liền nói :

- Thắng bại chẳng còn bao lâu nữa, ngươi cứ việc chờ xem sẽ biết ngay!

Lão hít một khẩu chân khí, định thần nghĩ bụng :

- “Tiểu tử đã trúng phải Thực Cốt hắc chỉ của ta, hiện tại công lực đã có hiện tượng phân tán, mình sẽ thừa cơ tấn công mạnh, bức hẳn phải tiêu hao chân khí, bấy giờ chỉ cần một chưởng cũng sẽ khiến hẳn chết ngay tại chỗ cho hả cơn bực bội”.

Chủ ý đã định, hai mắt tinh quang sáng rực, xương cánh tay kêu răng rắc, Mạc Nam lão ma bỗng quát lớn một tiếng. Tả hữu song chưởng cuốn cuồng phong như gió lốc chụp xuống đánh vào đầu Liễu Tồn Trung.

Chàng vẫn đứng yên trên mặt đất quát lớn một tiếng múa chưởng chống đỡ. Chỉ nghe thấy bạch bạch luôn mấy tiếng, Liễu Tồn Trung lui về phía sau ba bước Mạc Nam lão ma lui về phía sau hai bước, hai cánh tay tiếp tục liên hoàn đánh ra một hơi tấn công sáu chiêu. Liễu Tồn Trung cố sức ráng đỡ sáu chiêu không hề tránh né, khí thế mạnh khiến các người đều kinh hãi vô cùng. Tề Như Phong bảo dạ rằng :

- “Thằng nhỏ Liễu Tồn Trung này kể cũng khá đấy, thật là danh bất hư truyền”.

Tuy vậy Liễu Tồn Trung đỡ luôn sáu chiêu lui về phía sau năm bước còn Mạc Nam lão ma thì chỉ lui có ba bước nhưng lão lùi lại rồi lại tiến luôn, không chút chần chừ tấn công mạnh như gió lốc. Hà Ngọc Trì kêu lên :

- Thế nào? Đã bảo rằng chỉ còn năm chiêu sao nay đánh tới mười lăm chiêu mà vẫn chưa thôi?

Tề Như Phong thấy rõ sự tấn công của Mạc Nam lão ma dữ dội như vậy Liễu Tồn Trung tuy chịu đựng được nhưng đã thấy đuối dần. Như vậy, sự ưu thế của Mạc Nam lão ma đã rất rõ rệt, y liền cười sằng sặc nói :

- Về chuyện đấu võ đánh nhau không mày chết thì tao sống, nay chưa rõ ai đã chịu ai, ngừng tay cái gì?

Mạc Nam lão ma cười khẩy nói :

- Đúng thế, ngừng tay cái gì?

Rồi thu hết mười thành công lực vào cánh tay phải, dùng một thế “Thái Sơn Áp Đỉnh” thẳng xuống. Liễu Tồn Trung vẫn cứ một cách chịu đòn, vung cánh tay trái đỡ lấy thế mạnh của đối phương. Cái đỡ này làm động đến chân khí nên chàng thấy quái khí ở ngang lưng chạy đi chạy lại vì vậy phía dưới chân thấy hơi bấp bênh không vững.

Mạc Nam lão ma không bỏ lỡ dịp tốt, cánh tay mặt thu về, cánh tay trái vung ra như chớp nhoáng, như gió cuốn liên tục đánh luôn mười

mấy chiêu.

Liễu Tồn Trung lúc này thấy chân khí của mình có bề tản mát bị ép lùi luôn về phía sau. Hà Ngọc Trì cau mày, kêu lên :

- Đại ca vốn là bất bại cơ mà?

Tiếng kêu đó làm cho Liễu Tồn Trung đang mê sực tỉnh, đột nhiên thấy tinh thần phấn khởi, chàng nói :

- Hãy cứ yên tâm, đại ca vẫn là bất bại.

Nói rồi chàng nhảy mạnh về phía sau chừng ba trượng để thoát khỏi phạm vi tấn công của Mạc Nam lão ma, đoạn hít một hơi dài, nén những quái khí trong nội thể, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào Mạc Nam lão ma.

Đó chỉ là việc trong chớp nhoáng. Mạc Nam lão ma đâu có để cho Liễu Tồn Trung có cơ hội nghỉ ngơi.

Trong những tiếng cười khăng khắc, lão rùng mình nhảy lên nhanh lẹ nhằm giữa đỉnh đầu Liễu Tồn Trung bổ xuống. Mãnh lực của cái bổ này lão ma đã tụt hết bình sinh công lực không phải chuyện chơi. Các người đứng cạnh đó chỉ thấy trước mắt dội lên một cơn gió mạnh.

Bỗng nghe Liễu Tồn Trung thét lớn một tiếng, song chưởng giương lên phía trên, theo đó một tiếng ầm rất mạnh. Thân thể Mạc Nam lão ma tựa như con diều đứt dây bị chưởng lực của Liễu Tồn Trung đánh bay lên rồi rớt xuống về phía sau.

Mọi người nhận thấy một thân hình vạm vỡ tụt trên không rơi xuống rớt vào một thân cây, khi gần tới mặt đất thì thấy Mạc Nam lão ma dùng chân trái đá vào chân phải của mình để lấy lại thế quân bình được yên ổn xuống đất.

Nhưng trong khi lão giở mình đứng dậy hình như thân thể mất đi thăng bằng lại té một cái, rồi thấy lão thở hổn hển trên mặt lộ vẻ đau đớn, khá lâu mới đứng được dậy.

Thật là ngoài sức tưởng tượng nên Tề Như Phong cùng bọn võ sĩ đều trợn mắt há mồm, không hiểu Liễu Tồn Trung tự dưng sao lại có một sức mạnh như vậy, hắt Mạc Nam lão ma như là đá cầu lăn bắn ra xa.

Bên này Hải Đế Sa Lý Cữu, Tam Thủ Thần Thâu Giản Lão Nhị thì cao hứng thích chí đến lăn ra vỗ tay reo hò. Chỉ có Hà Ngọc Trì không lấy làm kinh dị, nàng thủng thẳng nói :

- Đúng mà. Ta bảo đại ca là bất bại thiên thần có sai đâu.

Liễu Tồn Trung dùng chưởng lực đánh bay lão ma nhưng hình như cảm thấy thần kinh không được tiếp tục có vẻ kiệt sức vì ngón võ vừa rồi chính là Thiên Nhân kinh giải, trong đó bao hàm chiêu Phân

Cung Quái Tượng rất là hao tổn chân khí.

Vừa rồi chàng một mặt phải đề át quái khí ở trong nội thể, một mặt lại phải thực mạng cầm cự đánh mạnh lão ma cho nên mới khiến hiện giờ tứ chi vô lực. Nhưng chàng vẫn đứng yên không động đậy.

Lúc này Mạc Nam lão ma đang đỡ dần và từ từ trong bụi cây đi ra bước chân thất thểu, coi bộ lão đã bị thọ thương không nhẹ. Lão lộ vẻ hồ nghi liếc mắt nhìn Liễu Tồn Trung nói tiếng khàn khàn :

- Nhà ngươi thắng rồi! Đem đi thôi.

Cũng không lý gì đến các người quanh đó, lão ngoảnh mặt quay lưng đi từng bước một rồi biến mất trong bãi rậm.

Tề Như Phong thấy Mạc Nam lão ma bỏ đi như vậy sợ hãi đến cả són đái ra quần, rồi y cũng tìm cách tẩu thoát.

Hà Ngọc Trì đâu có để cho y chạy thoát, hình bóng đã chặn ngang trước mặt.

Giản Lão Nhị và Lý Cửu hai người cũng đứng ra thành hình ba góc coi chừng hơn mười tên võ sĩ, đột nhiên thấy ở phía núi bên kia có một số chấm nhỏ đang chạy như bay tới.

Liễu Tồn Trung mục quang lạnh lợi đã nhìn thấy đó là một bọn đại hán cầm binh khí, chắc là quân của Vương Trạch phái ra đi tuần, liền nói với Hà Ngọc Trì rằng :

- Thôi, thầy kệ chúng nó, hãy tẩu đi.

Hà Ngọc Trì còn đang muốn nói gì đó nhưng đã thấy Liễu đại ca quay lưng đi thẳng. Nàng bực mình giậm chân xuống đất, rồi quay lưng trợn mắt bảo Tề Như Phong rằng :

- Đại ca là người tốt bụng, không giết nhà ngươi, nhưng hãy liệu hồn, chớ có gặp bốn cô nương lần nữa.

Rồi nghe hai tiếng lộp bộp, nàng tát cho Tề Như Phong hai cái.

Tề Như Phong tránh né không kịp bị tát đến rát bỏng cả mặt nhưng y không dám hoàn thủ, chỉ nhìn theo Hà Ngọc Trì đi với Giản Lão Nhị và Lý Cửu đuổi theo Liễu Tồn Trung.

Đợi đối phương đi thật xa, y mới quay lại quát bảo hơn mười tên thủ hạ :

- Bọn vô dụng các người còn đứng đó làm chi nữa? Mau đuổi theo ngay?

Một tên trong bọn áp ứng đáp :

- Bọn chúng chạy xa rồi, đuổi theo làm sao kịp nữa?

Tề Như Phong vênh mặt quát lớn :

- Từ sau trở đi phải đuổi theo ngay, không được trù trù làm lỡ hết việc.

Bọn võ sĩ nọ chỉ đành vâng dạ rồi rít.

Liễu Tồn Trung chạy một hơi, qua khỏi góc núi. Hà Ngọc Trì đã chạy theo kịp liền cất tiếng nói :

- Sao đại ca lại buông tha tên Tề Như Phong thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đây không phải là nơi trò chuyện, trở về khách điểm có gì hãy nói sau.

Mọi người lặng lẽ trở về khách điểm, đóng chặt cửa phòng lại. Lý Cửu với Giản Lão Nhị vội bước tới tham kiến tiểu sư tổ.

Liễu Tồn Trung vội xua tay, nói :

- Bất tất phải hành lễ. Hai người hãy đứng dậy chuyện trò đi.

Lý Cửu với Giản Lão Nhị cùng vâng lời ngồi xuống ghế. Hà Ngọc Trì liền hỏi :

- Tên Tề Như Phong là một kẻ bại hoại xấu xa. Sao đại ca lại buông tha hắn?

Liễu Tồn Trung không đáp, xếp bằng tròn trên giường. Sau thời gian cạn chén trà chàng vẫn ngồi yên bất động như một lão tăng nhập định.

Hà Ngọc Trì biết Liễu đại ca đang vận công điều tức không dám quấy nhiễu. Giây lát sau đã thấy sắc mặt Liễu Tồn Trung hồng hào dần.

Khoảng nửa giờ đồng hồ, chàng bỗng mở mắt, thở hắt ra, nói :

- Nguy hiểm thật.

Hà Ngọc Trì che miệng cười nói :

- Trong lúc chiến đấu, không thấy đại ca bảo nguy hiểm? Hiện tại đã thắng rồi mà sao nói như vậy?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Ngu huynh trúng một loại quỷ công quái dị của Mạc Nam lão ma, trong lúc chiến đấu không thể nào nghênh tỵ chân khí được.

Hà Ngọc Trì nghe nói thất kinh hỏi :

- Ôi chà! Nguy hiểm thật. Nếu vậy tại sao đại ca còn thắng được?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Đó là vì Ngọc muội đã cứu ngu huynh.

Hà Ngọc Trì phụng phịu nói :

- Ai đùa giỡn với đại ca nào?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Ngu huynh đâu có nói đùa mà đó là sự thật. Ngọc muội bảo ngu huynh là một vị thiên thần bất bại khiến một luồng doanh khí chẳng khác thiên thần đột nhiên nảy sinh trong thân thể, cho ngu huynh đánh bại được lão ma chuyển bại thành thắng.

Ngọc Trì đưa mắt liếc nhìn Lý Cửu với Giản Lão Nhị đang nghinh thần lắng nghe với đầy vẻ kính ngưỡng, liền hỏi :

- Lý Cữu, miếng thép ở trong túi đâu? Lý Cữu cười ha hả đáp :
- Nó đâu phải là sắt thép gì, nó chỉ là một món đồ chơi để dọa dẫm đối phương thôi.

Y thò tay vào trong người lấy món vật nọ ra.

Nguyên đó là một miếng đất sét vuông vức nặn thành ròi sơn lên mặt.

Liễu Tồn Trung nhớ tới hồi ở Bắc Cốc sơn Lý Cữu đã mạo hiểm cứu mình, trong lòng nảy sinh hảo cảm hỏi :

- Lý Cữu, sao bỗng dưng ngươi lại tới chốn này?

Lý Cữu Cung kính đáp :

- Khỏi bẩm tiểu sư tổ, đệ tử phụng mạng Thi Huyền trưởng lão đi tìm kiếm sư tổ. Khi đi qua cửa chòi canh thấy Giản Lão Nhị bị địch bắt giữ mới nghĩ ra kế giả mạo gã vệ binh mặt vàng gì đó để dọa dẫm chúng mong cứu được Giản Lão Nhị thoát nạn.

Liễu Tồn Trung nghe Thi Huyền trưởng lão cho đi kiếm mình liền mừng rỡ hỏi :

- Ông đã biết Liễu mỗ tới ư? Tìm kiếm có việc gì thế?

Lý Cữu ghé sát miệng vào tai Liễu Tồn Trung khẽ nói giây lát. Chỉ thấy chàng gật đầu lia lịa, luôn miệng khen diệu kế.

Hà Ngọc Trì biết chắc thế nào Thi Huyền trưởng lão cũng có nhiệm vụ gì quan trọng giao cho Liễu đại ca thi hành, Lý Cữu sợ cách vách có người nghe trộm nên mới phải giữ bí mật, nên nàng cũng không tiện hỏi.

Lý Cữu khẽ nói tiếp :

- Thi Huyền trưởng lão biết rõ chỉ với sức lực một mình tiểu sư tổ quyết không thể nào cứu được Hạc sư tổ ra, cho nên ông ta mới giúp tiểu sư tổ một tay. Thi Huyền trưởng lão còn nói: Việc này phải thi hành cấp tốc nếu muộn chỉ e sinh biến.

Liễu Tồn Trung trầm tư hồi lâu, đưa mắt liếc nhìn Tam Thủ Thần

Thâu Giản Lão Nhị, chợt tỉnh ngộ nói :

- Có cao thủ ở chốn này, sao ta lại hồ đồ đến thế?

Chàng lại tiếp :

- Giản Lão Nhị nghe đây.

Giản Lão Nhị vội tuân lời nghiêng tai nghe ngóng.

Liễu Tồn Trung liền dùng Truyền âm nhập mật dặn bảo giây lát.

Chỉ thấy Giản Lão Nhị thần sắc nghiêm trọng, gật đầu liên tiếp, miệng thốt :

- Đệ tử xin lãnh mệnh, đệ tử xin lãnh mệnh!

Ooó Lúc đó vua tôi Nam Tống thiên đô đến Lâm An, bọn sĩ đại phu chỉ tham an nhàn hưởng lạc, cục diện có thể tạm yên đã là mãn

nguyện cho nên đối với luận điệu phản công của nhóm võ thần đều hết sức ngăn cản, thành ra hiện tượng văn võ bất hòa.

Luận điệu của bọn quan văn là người Kim nhuệ khí đang còn, Nam Tống của mình thì đã qua một thời gian tĩnh nhược, làm sao kháng cự lại nổi. Đó là điểm thứ nhất, còn Thái thượng hoàng và hoàng hậu và thái hậu đều bị bắt lên miền Bắc, nếu mình phật ý Kim chúa, y nổi giận lên mà giết chết Thái thượng hoàng đi, thì quả là một tội đại ác. Đó là điểm thứ hai.

Còn như vua Cao Tôn, tuy là một vị minh chúa, song đối với việc Thái thượng hoàng bị bắt đi làm con tin nên cũng có vẻ lo sợ ở trong tâm lý. Bởi vậy Trương Tuấn, Hàn Trung, Nhạc Phi, Tân Khí Tật, Ngụy Thắng, các võ quan này, mỗi khi đắc thắng một lần Cao Tôn không những không thừa thế hạ chỉ đuổi đánh mà lại còn nghe bọn văn quan xúi bẩy, dựa vào đang khi thắng lợi dâng biểu cầu hòa hàng năm phải nộp kim ngân vải vóc.

Trong bản tâu của Miêu Truyền đã nói rất rõ, dựa vào bên ta được cơ hội tiểu thắng mà xin hòa với người Kim thì hòa này mới có giá trị. Nếu không thắng mà xin hòa thì người Kim đâu có nghe. Đó là cơ hội ngàn năm một thuở, xin hàng năm cứ nộp trăm ngàn thoi vàng, sáu trăm ngàn lạng bạc nén, bảy trăm ngàn vải vóc, tôn Kim chúa lên cha.

Cao Tôn xem tấu cả mừng nói rằng :

- Miêu thống chế thật là thức thời biết việc, rất hợp ý trẫm.

Từ đó Miêu Truyền càng được vua Cao Tôn tín nhiệm, cho là bấy tôi chân tay. Trong thời gian Kim với Tống đình chiến, Miêu Truyền đã mang gươm xỏ giày lên điện, tới lui không cần hô danh, như bằng vai vế với hoàng đế vậy.

Việc Miêu Truyền lộng quyền ngấm ngầm cấu kết với người Kim, Cái bang Bang chủ Lữ Di Hạo đã cho người điều tra cặn kẽ nhưng nào ngờ đâu Thông Thiên Hiếu đã ra tay trước khiến trong một đêm mà Cái bang bị đổi chủ. Phạm là thân tín của Lữ Di Hạo, phần nhiều đều cáo bệnh không ra mặt, một ít thì bị giam lỏng không động được.

Vương Hữu thắng làm đệ nhất hộ pháp trưởng lão cho phát thiệp mời lung tung khắp giang hồ nói rằng Lữ Di Hạo đã về hưu, nhưng tân Bang chủ là ai thì chẳng ai hay biết.

Tuy trong khi Cái bang lựa chọn tân Bang chủ có cử hành tử võ đại hội, song người đoạt được cái ngôi báu Bang chủ ấy thì lại đeo mặt nạ nên không ai coi rõ bộ mặt thật của y. Vì vậy trong Cái bang việc lớn nhỏ đều do Vương Hữu một mình thao túng.

Từ khi Vương Hữu bày mưu hãm hại Hoàng Diện Phong Cái, phát

giác Liễu Tồn Trung đã mấy phen ban đêm dò thám Tổng đàn. Hỏi đến tình hình, Nhã Long nói :

- Liễu Tồn Trung bình sinh tôi cho là một người thật khó bề đối phó. Nếu lấy một chọi một tôi chắc rằng tại đây không một ai có thể là đối thủ của y.

Vương Hữu cười nói :

- Cái đó ta đã điều tra rành mạch lắm rồi. Công lực của tên này không kém gì Hoàng Diện Phong Cái, chỉ nên dùng mưu chứ không nên lấy sức chống chọi. Chúng ta rất cần giữ yên cương vị, nếu hấn còn trở lại, ta sẽ cho y có lại mà không có về.

Tôn Kha Ba lúc này cũng phụng mệnh tới trấn giữ Tổng đàn hỏi rằng :

- Nhà người có diệu kế gì chăng?

Vương Hữu chỉ cười rồi đáp :

- Khi thời cơ đã đến tôi sẽ mời lão tiên bối ra tay giúp đỡ.

Trong khi đang đàm luận, đột nhiên có tên quản sự vội vã đi vào bẩm rằng :

- Xin bẩm trưởng lão, Bắc Cốc sơn phái người tới xin cầu kiến.

Vương Hữu hỏi :

- Bọn họ có bao nhiêu người?

Tên quản sự đáp :

- Có một người thôi.

Vương Hữu trong lòng lấy làm lạ, hỏi tiếp :

- Chừng bao nhiêu tuổi?

Tên quản sự đáp :

- Ước chừng trên dưới bốn chục tuổi.

Vương Hữu lại hỏi :

- Danh tính là chi?

- Xin bẩm trưởng lão, người của Bắc Cốc sơn phái tới tiểu nhân đâu dám hỏi nhiều.

Vương Hữu khẽ gật đầu, rồi lại hỏi :

- Người đó hiện giờ ở đâu?

Tên quản sự đáp :

- Dạ! Ở ngoài hành lang kia.

Vương Hữu giơ tay, nói :

- Mời y vào đây.

Tên quản sự vâng lời đi ra, trong giây lát đã thấy một người ăn mặc phục trang võ sư Thần Cơ doanh của Bắc Cốc sơn theo sau tên quản sự bước vào. Tuổi tác quả nhiên trên dưới bốn mươi, da dẻ có màu hơi sạm đen, đầy mặt phong sương gió bụi, khoanh tay thi lễ, nói :

- Tại hạ là Bành Nhị trong Thần Cơ doanh cầu kiến đệ nhất hộ pháp trưởng lão. Không biết là vị nào ngồi ở đây?

Khóe mắt y lướt qua từ bên phải, trước nhất nhìn Tôn Kha Ba, rồi tới Lục đại trưởng lão bọn Từ Cận, Mộc Thác vân vân... nhãn thần như có ý muốn tìm hỏi ai là Vương Hữu?

Wang Hữu ngồi ở ngai chính giữa thì tên Bành Nhị như là không để ý tới mấy, rồi Bành Nhị thi lễ hỏi.

Bành Nhị nói :

- Tại hạ được Thông Thiên Hiệu sư gia thương mến cho phụ trách công việc trong Thần Cơ doanh, nên chỉ được nghe đại danh của Vương Hữu trưởng lão chứ chưa có cơ duyên được bái yết.

Từ Cận nói :

- Các hạ đã không biết mặt Vương Hữu trưởng lão thì có sao Thông Thiên Hiệu sư gia lại phái các hạ tới gặp Vương Hữu trưởng lão? Đó là bởi nguyên nhân gì?

Mấy lời này đánh trúng tâm lý của Vương Hữu.

Lão thâm nghĩ :

- “Thằng cha Từ Cận thật là nghĩ ngợi chu đáo”.

Rồi nở một nụ cười nho nhỏ nhìn vào Bành Nhị có ý đợi y trả lời ra sao?

Bành Nhị chậm rãi đáp :

- Đó cũng là vì Thông Thiên Hiệu sư gia biết rõ tại hạ chưa được gặp Vương Hữu trưởng lão nên mới có sứ mạng này trao cho tại hạ. Bằng không, trên Bắc Cốc sơn thiếu gì kẻ dị năng kỳ tài, xe chở không hết thì tại hạ đâu có bản lãnh để gánh cái trọng trách này.

Wang Hữu động lòng liền hỏi :

- Vậy các hạ gánh trọng trách gì đó?

Bành Nhị đáp :

- Không dám. Xin hỏi vị nào là Vương Hữu trưởng lão?

Wang Hữu vội vàng đứng dậy, khoanh tay cười nói :

- Chính là lão hủ đây. Vừa rồi lão hủ chưa hiểu thấu đại ý của các hạ nên chưa tiện nói ra, vậy xin miễn trách.

Bành Nhị vội vàng trả lễ nói :

- Đâu dám...đâu có dám. Vương trưởng lão nhất thấu can hệ tới an nguy của Cái bang, trước mặt một người chưa quen biết, đâu có sỗ sàng thừa nhận là lẽ đương nhiên tại hạ đâu dám trách cứ.

Wang Hữu nói :

- Thông Thiên Hiệu sư gia có sao lại cố ý phái một người không biết mặt ta tới đây là lẽ gì vậy?

Bành Nhị đáp :

- Phàm những người đã biết mặt trưởng lão thì đối phương với bọn trong Cái bang này đều biết hết cả. Chỗ này là rỗng rần hỗn loạn. Thông Thiên Hiểu sư gia sợ tin tức bí mật bị tiết lộ, nên mới phái tại hạ gánh vác trọng trách này.

Vương Hữu nghe nói ngẫm gật đầu, nói :

- À thì ra là thế, Thông Thiên Hiểu sư gia thật là cơ trí hơn người, không ai bì kịp. Như vậy các hạ tới đây thật là nhiệm vụ thế nào? Bành Nhị lại lấy mắt lướt qua các người tại đó, coi bộ muốn nói lại thôi.

Vương Hữu cười ha hả, nói :

- Xin cứ nôi thẳng không sao. Những người ngồi đây đều là tâm phúc của tôi.

Bành Nhị lại ngừng đầu nhìn lên phía trên. Vương Hữu lại càng cười lớn, nói :

- Xin hãy phóng tâm. Nơi đây là Tổng đàn trọng địa, lão hủ đã bố trí cẩn mật chẳng kém gì bọc sắt, tha hồ cao thủ của địch từ phương nào cũng khó mà lọt được bước nào. Trên nóc nhà không có ai nghe trộm đâu.

Bành Nhị sắc mặt lộ vẻ thận trọng, khẽ giọng nói :

- Thông Thiên Hiểu sư gia xin chuyển lời rằng: nghe nói Liễu Tồn Trung hiện đang lén lút ở chốn Thành Đô, mong trưởng lão để ý đề phòng, vì hắn rất là ranh mãnh, quỷ quyệt.

Câu nói này trúng ngay giữa tâm khảm của Vương Hữu, ngẩng nhìn đồng bọn. Mộc Thác và Từ Cận hai người soạt soạt hai tiếng nhảy luôn lên nóc nhà.

Lâu chừng cạn chén trà, cả hai vòng quay về, lắc đầu nói :

- Không có gì hết.

Vương Hữu tỏ vẻ yên lòng, nói :

- Trên nóc không có địch nhân, và trong vòng năm dặm quanh đây đều có bố trí cơ quan bí mật, có chuyện gì xin cứ nói ra.

Bành Nhị có vẻ yên tâm, nói :

- Thông Thiên Hiểu sư gia muốn đem Hoàng Diện phong Cái cùng lão Thi Huyền áp giải về Đông Doanh giam cầm, đặc biệt sai tại hạ tới đây thông báo.

Vương Hữu ngạc nhiên vô cùng, mặt lộ vẻ hoài nghi. Từ Cận xen lời hỏi :

- Thế phải trao hai lão đó cho túc hạ đem đi?

Bành Nhị vội xua tay đáp :

- Không phải Không phải! Tại hạ thì có bao nhiêu hỏa hầu mà dám đương việc áp giải hai tên tù phạm trọng yếu đến thế. Tại hạ chỉ

muốn được đích mắt xem qua để trở về phục mệnh thôi, còn người đi áp giải thì đều do Vương Hữu trưởng lão định đoạt.

Vương Hữu đột nhiên hỏi :

- Bao giờ giải đi?

Bành Nhị điềm tĩnh đáp :

- Ngày áp giải tù phạm cũng do Vương trưởng lão quyết định Thông Thiên Hiểu sư gia nói: Đây là một hành động bí mật nên nhật kỳ không thể tuyên bố trước. Bằng không, để lộ phong thanh dọc đường thế nào cũng bị kẻ địch chặn đường cướp đoạt.

Túc Xá khẽ gật đầu nghĩ bụng :

- “Không sai! Không sai! Thông Thiên Hiểu lo liệu rất chu đáo”.

Vương Hữu hỏi :

- Thông Thiên Hiểu sư gia chỉ phái túc hạ đem khẩu tín tới đây chứ không có gì khác?

Bành Nhị thò tay vào ngang lưng móc ra một phong thư, hai tay dâng lên nói :

- Đây là bức thư do Thông Thiên Hiểu sư gia đích tay thảo ra. Vị ấy dặn bảo tại hạ trao tận tay trưởng lão.

Vương Hữu tiếp lấy đọc kỹ một lượt lật đi lật lại xem xét, trầm ngâm hồi lâu mới vỗ tay đến bốp một tiếng.

Chỉ thấy một quần sự từ bên dưới tiến lên cung kính bẩm :

- Trưởng lão sai bảo điều chi?

Vương Hữu đáp :

- Hãy tới văn phòng chọn lấy bức thư của Đông Doanh Thông Thiên Hiểu sư gia tới đây.

Tên quần sự tuân lệnh cúi đầu đi ngay.

Vương Hữu liền tiếp :

- Trước đây Thông Thiên Hiểu sư gia có sai người đưa thư tới nói sẽ yêu cầu Mạc Nam lão ma tới đây áp trận, sao tới bây giờ chẳng thấy đâu cả?

Bành Nhị đáp :

- Mạc Nam lão ma tự cho mình là nhân vật trong Vũ Trụ ngũ kỳ không chịu sự tiết chế của Đông Doanh đã sớm làm phản rồi.

Vương Hữu hỏi :

- Thế Thông Thiên Hiểu sư gia có biết không?

Bành Nhị đáp :

- Dĩ nhiên là biết. Chuyện này chính Thông Thiên Hiểu sư gia nói cho tại hạ hay.

Từ Cận đang định xen lời nói đã thấy tên quần sự đem bức thư tới, hai tay dâng lên.

Vương Hữu đỡ lấy, để hai bức thư ở cạnh so sánh bút tích ẩn tín kỹ lưỡng thấy giống hệt không sai chút nào, mới yên tâm trao lại cho viên quản sự phát tay nói :

- Đem về văn phòng.

Viên quản sự khom mình lui ra ngay.

Bành Nhị đứng lặng lẽ chờ đợi ý kiến của Vương Hữu. Giây lát sau Vương Hữu mới ngỏ lời :

- Thỉnh tức hạ hỷ chờ đợi ở đây giây lát, lão hủ sẽ trở lại ngay.

Lão quay sang nói với mọi người :

- Chư vị hãy thay lão hủ tiếp đãi Bành lão huynh đây.

Mọi người cùng đáp :

- Dĩ nhiên rồi. Dĩ nhiên rồi.

Vương Hữu vừa quay người bước vào bên trong.

Khoảng thời gian sau một bữa cơm, lão quay ra nói :

- Lão hủ có một điểm này cần phải thỉnh giáo Bành lão huynh, xin thứ tội cho.

Bành Nhị cười đáp :

- Chúng ta đều làm việc công, trường lão bất tất phải khách khí.

Vương Hữu nói :

- Chiếu thông lệ Bắc Cốc sơn khi hạ lệnh áp giải tù phạm trọng yếu tất có kèm theo một tín vật của Miêu đại nhân, không biết Bành lão huynh có đem tới đây chăng?

Bành Nhị cười ha hả đáp :

- Có, có chứ.

Y thò tay vào trong người móc ra một vật tiếp :

- Thỉnh Vương trưởng lão qua mắt.

Vương Hữu vội đỡ lấy xem, quả nhiên đó là một con ngựa ngọc của Lưu Chính Ngạn. Bụng con ngựa ấy chỉ khoảng nửa tắc, chiếu dưới ánh mặt trời có thể lờ mờ nom thấy một hàng chữ triện.

Vương Hữu không còn nghi ngờ gì nữa vội chấp tay nói :

- Xin thứ cho lão hủ đường đột.

Bành Nhị cười đáp :

- Đâu dám, đâu dám.

Vương Hữu vội sai người bày tiệc rượu khoản đãi.

Bành Nhị vội cảm tạ :

- Bất tất phải nhiều sự. Tại hạ có việc bận phải trở về Bắc Cốc sơn ngay, sau khi đã xem qua hai lão nọ, xin được cáo từ rời khỏi nơi đây luôn.

Vương Hữu hơi biến sắc mặt nói :

- Sao Bành lão huynh lại khách sáo đến thế. Nán lại đây giây lát có là

bao đâu.

Bành Nhị thấy Vương Hữu đột nhiên biến sắc mặt, tâm niệm chuyển động nghĩ bụng :

- “Chẳng lẽ bữa tiệc này cũng theo đúng thông lệ? Vậy mình hãy nên nhận lời thì hơn”.

Đoạn y liền gượng cười nói :

- Vương trưởng lão đã coi trọng, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.

Vương Hữu như cởi mở tấm lòng cả mừng nói :

- Thế thì còn gì bằng, thế thì còn gì bằng.

Lão vỗ tay bốp một tiếng, viên quản sự lại tiến vào cung kính bẩm :

- Trưởng lão có điều chi sai bảo?

Vương Hữu nói :

- Tới cơ mật sứ đem Kim Thạch tửu tới đây.

Viên quản sự khom mình lui ra. Không lâu sau y bưng một chiếc khay tới trên có để bình rượu bằng bạc cùng một chén rượu màu lục. Ngoài ra không có vật gì khác.

Bành Nhị thấy vậy rất lấy làm lạ nghĩ bụng :

- “Lão này bảo bày rượu khoản đãi tại sao bây giờ chỉ thấy có một chén rượu ngọc màu lục, ngoài ra không có vật gì khác?”

Nghĩ đoạn y không nói năng gì lặng lẽ e dè xem sự thể diễn biến ra sao. Tên quản sự tiến lên thêm đá giò cao chiếc khay khỏi đầu, quỳ một gối xuống.

Vương Hữu cất tiếng cười khanh khách cầm bình rượu lên rót đầy vào chén ngọc.

Bành Nhị đưa mắt liếc trộm phát hiện trong rượu hơi có màu lam liền cười nhạt nghĩ bụng :

- “Tên này hạ độc mình đây”.

Nhưng y lại hoài nghi nghĩ bụng :

- “Mình hành sự không hề sơ hở chút nào, không hiểu sao y lại hạ độc là nghĩa lý gì?”.

Chỉ thấy Vương Hữu cầm ly rượu ngọc lên tươi cười nói :

- Đây là qui củ Bắc Cốc sơn đã có từ lâu, nay chắc lão hữu không cần phải giải thích nữa.

Bành Nhị thóa mạ thầm :

“Mẹ kiếp qui củ cái cóc thết”.

Nhưng ngoài miệng vẫn tươi cười đáp :

- Dĩ nhiên! Dĩ nhiên! Qui củ này không cần trưởng lão phải giải thích nữa.

Vương Hữu nói :

- Xin Bành lão huynh tiếp cho.

Lão giơ cao chén rượu ngọc màu xanh, cung kính đưa tới trước mặt Bành Nhị, tiếp :

- Thỉnh.

Bành Nhị giơ tay đỡ lấy, không so đo đưa lên miệng uống sạch. Y cảm thấy chất rượu gắt lạ thường, khó uống vô cùng.

Vương Hữu cả mừng, cười nói :

- Bành lão huynh, giờ đây sự nghi ngại của lão hữu mới hoàn toàn tiêu giải. Túc hạ quả nhiên là một nhân vật tâm phúc của Bắc Cổ sơn đặc biệt phái tới. Kim Thạch tửu đã uống xong, có lẽ thuốc giải đã đem theo sẵn bên mình, túc hạ hãy lấy ra dùng đi.

Bành Nhị hơi giật mình đáp :

- Tại hạ đã sớm uống thuốc giải trước rồi, không cần phải dùng thêm nữa. Cảm phiền trưởng lão hãy dẫn tại hạ đi xem xét hai lão nọ ngay, để còn trở về phục mệnh.

Vương Hữu đâu dám chậm trễ, vội gật đầu nói :

- Dạ dạ.

Lão rời khỏi chỗ ngồi, bốn người có mặt tại đó lục tục đứng dậy bước đi theo. Hãn Như liếc mắt thấy chỗ Bành Nhị đứng, dưới đất có một vũng nước, liền kéo tay áo Bồ Canh khẽ nói :

- Tên kia vừa vãi nước tiểu ra đất, người có thấy không?

Bồ Canh đáp :

- Y mót tiểu tiện, không dám thất lễ không nhìn được mới vãi ra quần như vậy.

Hai lão bấm bụng cười thầm. Bành Nhị cũng nực cười vì y uống xong chén độc tửu Kim Thạch liền vận công đẩy ngay ra ngoài cơ thể nên khi nghe thấy Hãn Như với Bồ Canh nhỏ to, bảo mình vãi nước tiểu, trong bụng liền thóa mạ :

- “Con bà mi. Các người thử vãi nước tiểu như lão tử xem có dễ không. Đợi lát nữa các người sẽ sáng mắt ra”.

Bấy giờ Vương Hữu đi trước, Tôn Kha Ba, Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng, Diêm Vương Kiếm Từ Cạn, Thất Sát Thủ Túc Xá, Bành Nhị nối gót theo sau, xuyên qua hành lang, tới một hòn núi giả ở giữa sân.

Vương Hữu có ý khoe khoang trước mặt Bành Nhị liền nói :

- Bành lão huynh, nơi giam cầm mấy lão nọ là chốn này đây.

Bành Nhị đã nhận ra đó chính là địa phương được gắn đầu con hổ điêu khắc rất tinh xảo, trong lòng mừng thầm nhưng giả bộ ngờ ngác không hiểu nói :

- Vương Hữu trưởng lão nói sao?

Vương Hữu cười đáp :

- Lão hữu bảo nơi giam cầm tù nhân chính là chốn này. Lão huynh có nhận ra chẳng?

Bành Nhị kinh ngạc thốt :

- Trường lão không nói đùa đấy chứ? Chẳng lẽ trong hòn giả sơn này lại chứa được người?

Vương Hữu cười ha hả đáp :

- Không dám giấu giếm Bành lão huynh, nếu không có người chỉ điểm đừng nói gì tên Liễu Tồn Trung, dù có là Đại La Thiên Tiên cũng không thể tìm ra được nhà lao giam giữ tù nhân.

Lão giao tay khẽ đề lên đầu con hổ kéo sang bên trái mấy phân, chỉ thấy hòn giả sơn đột nhiên xẻ làm hai nửa ra một con đường chỉ một người đi lọt. Con đường ấy thoai thoải dốc xuống dưới mặt đất.

Bành Nhị liền hỏi :

- Hai lão nọ ở dưới thông đạo này chẳng?

Vương Hữu đáp :

- Có thể là thế, đây là một con đường hầm đi tới tận cùng sẽ đến vách tường của nhà tù được kiến tạo toàn bằng đá xanh. Máy móc của nó được đặt bên ngoài đường hầm, người ở trong đó không tài nào mở ra được.

Bành Nhị hỏi :

- Nếu vậy trường lão sắp phải mở cánh cửa đá ấy ra.

Vương Hữu đáp :

- Dĩ nhiên. Không mở cửa thì hai lão nọ làm sao ra được?

Bành Nhị đáp :

- Chắc hai lão nọ đã bị gông cùm chặt chẽ?

Vương Hữu cười đáp :

- Không! Nếu gông cùm thì ăn uống sao được.

Bành Nhị cố làm ra vẻ thất kinh nói :

- Nếu vậy thì nguy lắm. Một khi cửa mở ra, lão Hoàng Diện Phong Cái sẽ thừa cơ đào tẩu mất, tại hạ trở về biết ăn nói ra sao?

Vương Hữu cười ha hả đáp :

- Thật Bành lão huynh chất phác quá. Trước hết lão hữu sẽ xông vào một loại Mê hương mạnh nhất, khiến chúng hôn mê bất tỉnh, sau đó mới mở cửa. Như vậy có khác gì chúng ta thò tay vào lu bắt rùa đâu.

Bành Nhị vẫn không yên tâm, thận trọng nói :

- Không được, nội lực của lão Hoàng Diện Phong Cái rất thâm hậu, phản ứng rất mau lẹ. Lão vừa ngửi thấy Mê hương lập tức bế hô hấp, chẳng hoá ra hồngбет hay sao?

Vương Hữu cực kỳ tự phụ, đáp :

- Bành huynh e ngại như thế rất phải. Nhưng lão đã tính kỹ trước rồi. Mê hương của lão hủ dùng là một loại đặc chế của Cô Lâu đại giáo chủ, vô sắc vô hương chỉ hít phải một chút thôi cũng đủ làm tiêu tan sáu mươi năm công lực, cho nên dù Hoàng Diện Phong Cái không mê man bất tỉnh ngay chẳng nữa, mà chân tay mềm nhũn không ngoan ngoãn chịu thì còn làm gì được nữa?

Bành Nhị vỗ tay khen ngợi :

- Tuyệt lắm! Tuyệt lắm! Có thể tại hạ mới yên tâm.

Vương Hữu đắc ý nói :

- Xưa nay lão hủ hành sự rất thận trọng. Nếu không nắm được sự khống chế của kẻ địch tuyệt đối lão phu sao dám dẫn Bành huynh tới đây?

Bành Nhị hoan hỉ nói :

- Chính thế, chính thế.

Thấy đã sắp tới tận cùng đường hầm Bành Nhị bỗng hỏi :

- Thông Thiên Hiếu sư gia vẫn e ngại thực lực của Tổng đàn chưa đủ, không biết gần đây có nhân vật nào mới gia nhập thêm không?

Vương Hữu đáp :

- Lão phu cho phát thiệp mời Túc Địa ông Thiết phái đầu Xà Tiên Cao U Hồn, ba vị tiên bối ấy đã bằng lòng rời khỏi núi tới trợ giúp.

Ngừng giây lát lão lại nói :

- Tiếc thay Bang chủ vì bận việc chưa trở về. Nếu vị ấy về tới lão hủ sẽ chẳng phải dùng mê hương cho phiền phức.

Bành Nhị nghe nói hơi giật mình thất kinh, biết Bang chủ của lão đề cập tới hiển nhiên không phải Lữ Di Hạo mà là nhân vật tân Bang chủ nào đó, nhưng chàng không dám gan hỏi sợ để lộ chân tướng.

Nghe lời lẽ của Vương Hữu, võ công của nhân vật tân Bang chủ dường như không dưới Hoàng Diện Phong Cái, chỉ không biết hình dáng kẻ đó ra sao cùng tuổi tác bao nhiêu thôi.

Bây giờ đã tới cuối đường hầm. Nơi đây ánh sáng rất kém nhưng mắt của Bành Nhị rất sắc bén đã nhìn thấy vách tường kiên cố trước mặt kiến tạo bằng đá xanh đứng sừng sững tuy nhiên không thấy có cửa ngõ gì cả.

Vương Hữu lấy mê hương ra khẽ nói :

- Mọi người mau bế hô hấp lại.

Bành Nhị liền đáp :

- Xin tuân lệnh.

Vương Hữu liền giơ tay ấn xuống vách đá, trên tường từ từ xuất hiện một lỗ hổng.

Bành Nhị vội ngưng tụ kinh khí, dùng truyền âm nhập mật nói rót vào

bên trong.

Vương Hữu bắt đầu đốt cháy mê hương, khẽ thổi vào bên trong mấy hơi, khoảng thời gian cạn chén trà, lỗ hồng nọ từ từ ráp lại như trước. Vương Hữu cười nói :

- Xong rồi.

Đoạn lão quay lại nói tiếp với mọi người.

- Mê hương đặc chế này của Cô Lâu đại giáo chủ nhanh nhất cũng phải mười hai tiếng đồng hồ sau mới tỉnh lại được. Lỗ hồng này còn được dùng để đưa cơm nước vào cho hai lão quái vật nọ. Hà, thật đáng tiếc.

Bành Nhị liền hỏi :

- Sao lại đáng tiếc?

Vương Hữu đáp :

- Lão hủ định tìm cách bức bách tù nhân phải làm một chút công tác cho lão hủ. Nay áp giải chúng về Bắc Cốc sơn, công tác ấy đành bị lỡ dở.

Bành Nhị chợt động lòng hỏi :

- Lão Lữ Di Hạo cũng bị giam cầm ở trong này?

Vương Hữu mỉm cười đáp :

- Xin chớ trách, xin chớ trách. Việc này là một đại bí mật lão hủ không dám tùy tiện tiết lộ.

Bành Nhị sợ đối phương nghi ngờ không dám hỏi gấp nữa.

Chỉ thấy Vương Hữu giơ tay ra sờ mó lên vách đá, giây lát liền thấy vách tường từ từ rẽ ra hai bên, hiện ra một cánh cửa hình vòng cung! Hoàng Diện Phong Cái với Thi Huyền trưởng lão một người phục trên bàn một người nằm lẩn dưới đất, hiển nhiên trúng phải Mê hương.

Vương Hữu liền nói :

- Bành lão huynh hãy nhìn kỹ. Tên này là quân sư của Lữ Di Hạo, Gia Cát Thi Huyền. Còn tên nằm dưới đất chính là Hoàng Diện Phong Cái một trong Vũ Trụ ngũ kỳ. Ha ha. Vũ Trụ ngũ kỳ cái cóc khô gì mà lại biến thành rùa trong lu như thế này.

Tôn Kha Ba nghe nhắc tới bốn chữ Vũ Trụ ngũ kỳ, trong lòng có vẻ không vui, hừ nhạt nói :

- Đều là những tên khoác lác cả. Tiếc thay y đã hôn mê, bằng không Tôn Kha Ba mỗi phải thử xem tài nghệ của y thần thông tới mức nào.

Mọi người lần lượt vào trong phòng giam, chợt thấy Hoàng Diện Phong Cái đang nằm dưới đất bỗng nhảy dựng lên, cười hí hí nói :

- Ôi chà! Bạn là ai ăn nói lớn lối như vậy?

Liền khi Hoàng Diện Phong Cái nhảy lên, ông ta vươn chân khẽ hất

chiếc Đả cầu bằng cách không xa liền bắn vọt lên, rơi gọn vào tay Phong Cái chẳng khác gì trò quỷ quyết.

Vương Hữu thất kinh hồn vía, có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi Mê hương của Cô Lâu giáo chủ đặc chế lại vô hiệu đối với Hoàng Diện Phong Cái.

Lão vội nhảy lui về phía sau lưng mọi người miệng không ngớt ra lệnh :

- Chặn y lại, đừng để y chạy thoát.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận thấy đối phương chỉ có hai người, liền cả cười nói :

- Dù y có ba đầu sáu tay cũng chạy chẳng thoát.

Chúng ta giữ chặt lấy cửa thì y có bay lên trời.

Tôn Kha Ba xen lời :

- Vương trưởng lão hãy lui sang một bên xem cuộc giao chiến đi.

Hoàng Diện Phong Cái cười hì hì, hỏi :

- Ngươi là cái khỉ khô gì thế?

Tôn Kha Ba trầm giọng đáp :

- Thanh Hải Tôn Kha Ba, ngươi đã nghe thấy tên tuổi của ta bao giờ chưa?

Hoàng Diện Phong Cái cười lớn híp mắt lại nói :

- Nhưng có phải là tên đã dùng Âm Hàn chưởng quái gì đó đã thương lén tiểu sư đệ của lão khiêu hóa mỗ chẳng?

Tôn Kha Ba cười khinh khách đáp :

- Đó phải nói là y học nghệ chưa tinh chứ không thể trách lão được.

Hoàng Diện Phong Cái giờ đả cầu bằng quay sang nói với Vương Hữu :

- Quỷ kế của ngươi chỉ là đồ bỏ, muốn sống mau nhường đường ngay. Đừng có chọc ghẹo lão ăn mày này mà lãnh một bổng toi mạng thì khốn.

Tôn Kha Ba cười khinh nói :

- Lão già kia hãy khoan khoác lác vội.

Hoàng Diện Phong Cái trợn mắt quát lớn :

- Khoe khoang cái gì? Ngươi không tin cứ việc tới đây thử xem sẽ biết ngay.

Đầu bổng của ông ta bỗng lật ngược điểm ra, tiếng chưa dứt thể thức đã tới trước mặt Tôn Kha Ba. Tôn Kha Ba là đệ nhất cao thủ của Thanh Hải, đã tử đấu nội công với Vô Trần đạo nhân liên tiếp ba ngày, thường tự xưng thiên hạ vô địch.

Tuy lão biết kẻ địch trước mắt là Hoàng Diện Phong Cái đã nổi tiếng khó chọc ghẹo nhưng không tin sẽ bị thua đối phương.

Lão chờ đả cầu bồng điểm gần tới mắt, lập tức nghiêng đầu, giương hữu chưởng lên định chụp lấy mũi bồng, ngờ đâu thế đó của Hoàng Diện Phong Cái chỉ là động tác đùa giỡn trẻ con.

Ông ta không đợi Tôn Kha Ba chụp tới nơi, đầu bồng chẳng khác gì một con rắn nước bồng biến đi đâu mất dạng. Bồng ảnh thấp thoáng nhằm gót chân của đối phương thọc tới.

Sự biến hóa trên xảy ra ngoài sự dự đoán của Tôn Kha Ba. Lão giật mình vội nhảy lui về phía sau tránh né.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói :

- Thế nào, chiêu này của lão khiêu hóa mỗi gọi là Rắn nước mỗ căng chó, lý thú thật. Hí hí, nào tiến lên...

Tôn Kha Ba mặt xám xịt như chàm đỏ mười ngón tay đồng thời hiện ra những tia sáng màu lam, phùng mồm trợn mép nhảy nhót lia lịa xung quanh Hoàng Diện Phong Cái.

Đả cầu bồng Hoàng Diện Phong Cái giờ ngang trước ngực. Tôn Kha Ba nhảy sang trái mũi bồng chỉ sang trái, nhảy sang phải mũi bồng lại chỉ sang phải.

Giao đấu giây lát Tôn Kha Ba không sao áp đảo được địch thủ mồ hôi trên đầu toát ra như tắm.

Hoàng Diện Phong cái thích thú cười hi hí nói :

- Đây gọi là Chó hốt hoảng nhảy tường. Nào bạn nhảy đi.

Nguyên chỉ công âm hàn của Tôn Kha Ba lợi hại ở chỗ nhập nội tiến tới sát đối phương. Đả cầu bồng pháp của Hoàng Diện Phong Cái đã nổi tiếng khắp thiên hạ, mũi bồng điểm ra cực kỳ thần tốc, nên Tôn Kha Ba không dám vượt khỏi mức giới hạn một bước, chỉ nhảy nhót ở bên ngoài cương tỏa của mũi bồng.

Vương Hữu liếc mắt nhìn thấy Thi Huyền trưởng lão cũng đã tỉnh lại, trong lòng lấy làm lạ, nghĩ thầm :

- “Lão già điên nội lực thâm hậu thì không có gì đáng nói, nhưng còn tên họ Thi này sao cũng tỉnh lại nhanh đến thế chẳng lẽ chưa hề hít phải Mê hương?”

Lão vội quát bảo :

- Mau bắt giữ Thi Huyền đừng để lão đào tẩu. Người này còn lợi hại hơn cả thập vạn hùng binh.

Từ Cận, Túc Xá, Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng vội xông tới vây chặt lấy Thi Huyền.

Bành Nhị cười nói :

- Cắt cổ gà sao phải dùng tới dao mổ trâu. Chỉ bắt giữ một lão Thi Huyền, cần gì phải nhiều cao thủ đến thế? Vương trưởng lão, công lao này xin nhường cho tại hạ.

Vương Hữu đáp :

- Thế thì còn gì bằng. Vậy xin phiền Bành lão huynh động thủ để lão được mở rộng tầm mắt.

Kỳ thật. Vương Hữu rất muốn lấy lòng Bành Nhị để y trở về Bắc Cỗ sơn nói giúp lên Thông Thiên Hiếu sư gia vài câu, cho nên y mới nhanh nhẩu thấp thuận ngay.

Mọi người đều dạt ra hai bên.

Bành Nhị ung dung tiến tới giơ tay ra chộp xách Thi Huyền rời khỏi bàn chẳng khác gì chim ưng bắt gà con, miệng quát lớn :

- Lão tứ Bành Nhị được Thần cơ doanh Bắc Cỗ sơn phái tới. Lão đã nghe rõ chưa, hãy ngoan ngoãn không được cựa cựa, theo lão tử về Bắc Cỗ sơn ngay.

Thi Huyền nghe nói là người của Thần Cơ doanh Bắc Cỗ sơn phái tới, mặt liền lộ vẻ sợ hãi không dám vùng vẫy, cứ để yên cho Bành Nhị xách ra khỏi cửa đá.

Bành Nhị chợt quay đầu lại nói :

- Tôn Kha Ba lão tiên bối? Tại hạ vẫn thường nghe đồn tiên bối là đệ nhất cao thủ của Thanh Hải võ công thiên hạ vô địch, vậy có muốn chúng tôi nhảy vào trợ giúp lão tiên bối một tay không?

Nãy giờ Tôn Kha Ba vẫn nhảy nhót loạn xạ hết phải lại sang trái mà không làm gì nổi đối phương, đang mong mỏi có người trợ giúp.

Bỗng nghe thấy Bành Nhị bảo võ công của mình vô địch thiên hạ, trong lòng khoái trá thăm liền đáp :

- Không cần, không cần. Một mình lão phu cũng dư sức thanh toán lão này rồi, mọi người cứ việc ra bên ngoài dơi chờ mồi.

Bành Nhị cả mừng quay sang Vương Hữu nói :

- Vương trưởng lão, chúng ta quay lại Hội nghị sảnh đi. Trưởng lão có điều gì tra hỏi lão này thì cứ việc thùng thẳng hành sự rồi hãy sai người áp giải về Bắc Cỗ sơn cũng không muộn.

Vương Hữu hớn hờ đáp :

- Dạ dạ. Bành Nhị lão huynh khi về tới Đông Doanh hãy giúp cho lão hủ vài câu với Thông Thiên Hiếu sư gia được chẳng.

Bành Nhị cười đáp :

- Dĩ nhiên rồi. Dĩ nhiên rồi.

Đoàn người ra khỏi địa đạo. Nơi đó là sân rộng.

Bành Nhị vẫn giữ chặt Thi Huyền đi theo sau Vương Hữu. Theo sát y là Túc Xá, Từ Cận cùng Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng.

Bành Nhị đưa mắt quan sát tình thế, đột nhiên tung mình kéo Thi Huyền trưởng lão rời khỏi mặt đất, thuận tay giật mạnh theo thức Tảo địa bạt thông, chỉ trong nháy mắt phi thân lên mái ngói.

Vương Hữu ở phía trước vẫn không hề phát giác :

Túc Xá chỉ cảm thấy trước mắt gió lộng vù một cái, rồi không thấy Bành Nhị với Thi Huyền đâu nữa, liền la lớn :

- Bành Nhị bỏ chạy, bắt gian tể!

Y vừa quát dứt. Vương Hữu, trưởng lão Cái Bát Phòng đều tung mình lên mái ngói đuổi theo tức thì.

Tiếp theo đó lại nghe thấy những tiếng kêu lộp bộp, Hãn Như, Bồ Canh, hai người trong nhóm trưởng lão Cái Bát Phòng từ trên mái ngói ngã xuống dưới đất, hiển nhiên là bị người nọ đá trúng.

Hãn Như với Bồ Canh vừa bị Bành Nhị đá tung khỏi mái nhà, Hà Ngọc Trì đã nhảy tới tiếp ứng.

Bành Nhị buông Thi Huyền xuống vội nói :

- Mau đem trưởng lão đào tẩu ngay. Đại ca đoạn hậu cho.

Hà Ngọc Trì không dám chậm trễ, vội xốc Thi Huyền trưởng lão lên lưng, thi triển khinh công tuyệt đỉnh rời khỏi chiếc sân rộng.

Bảy giờ Đỗ Đế, Nhã Long, Hóa Thuyền, Hồ Sa, Từ Cận, Túc Xá đều đã nhảy lên trên mái ngói bao vây chặt chẽ, Bành Nhị từ từ lui dần về phía sau mấy bước.

Đỗ Đế quát hỏi :

- Người là ai?

Bành Nhị giơ tay vuốt mặt. Bọn người nọ chỉ cảm thấy trước mặt sáng lên, cùng buột miệng thốt :

- Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung cố kiên trì thời gian để Hà Ngọc Trì chạy thật xa mới cười ha hả nói :

- Đã biết đại danh của Liễu Tồn Trung sao không lui xuống đi. Các người còn định tìm tới chỗ chết hay sao?

Đỗ Đế ba lần bảy lượt bị thất thố trước Liễu Tồn Trung, phen này Hãn Như Bồ Canh lại bị đá ngã xuống dưới đất, cảm thấy bọn mình rất bẽ mặt liền thò tay vào ngang lưng moi chiếc bát đồng khổng lồ ra thét lớn :

- Chúng ta cùng tiến lên đi. Chẳng cần phải khách khí. Trước hết hãy bắt tiểu tử đã rồi hãy nói chuyện sau.

Liễu Tồn Trung ung dung nói :

- Ai không sợ chết thì cứ việc xông lên.

Từ Cận đã sớm lăm lăm thanh Diêm Vương Kiếm trong tay, nhóm Cái Bát Phòng thì thủ sẵn chiếc bát đồng, ánh sáng vàng lấp lóe, từ từ tiến lên.

Song chương Túc Xá đã vận tụ mười thành công lực di động từng bước một tới gần đối phương.

Trên mái ngói, sáu đại ca thủ võ lâm bao vây Liễu Tồn Trung. Đó là một tình cảnh hiểm nguy hiểm thấy.

Hai mắt Liễu Tồn Trung thần quang lấp lánh. Chấn Thiên tâm pháp đã vận đến mười thành công lực. Chàng không dám sơ hốt, vẫn thối lui từng bước một về sau. Lúc này nếu chàng muốn đào tẩu cũng chẳng phải chuyện khó, một khi tung mình phóng đi, kẻ địch chẳng thể nào truy cản kịp. Nhưng chàng vẫn cố kiên trì thời gian, cảm chân mấy lão quái vật này một mặt để Hà Ngọc Trì thoát thân khỏi hiểm địa, ngoài ra còn để lão sư ca kịp thời giải quyết lão Tôn Kha Ba.

Chàng biết rõ nếu một chọi một, Tôn Kha Ba quyết không phải là đối thủ của lão sư ca.

Bảy giờ Hãn Như, Bố Canh lại nhảy lên mái ngói.

Vừa rồi hai gã này xông lên bừa bãi, bị Liễu Tồn Trung xuất kỳ bất ý phóng trúng hai đá. Lần này đã có kinh nghiệm, chúng vội chia ra hai bên tả hữu cùng nhảy lên một lúc cách rất xa đối phương.

Hãn Như thấy gã tự xưng là Bành Nhị do Bắc Cổ Sơn Thần cơ doanh phái tới lại là Liễu Tồn Trung, đầu tiên hơi giật mình kinh hoảng sau đó thấy chàng đã bị vây bọc tứ phía, liền quát lớn :

- Hắc! Tiểu tử cả gan thật dám đem thân vào đầm rồng hang hổ.

Bố Canh quát bảo :

- Không động thủ ngay đi còn đợi đến bao giờ nữa. Phải cho tiểu tử về châu tổ càng sớm càng tốt.

Hãn Như cũng quát tháo :

- Hừ! Tiểu tử này thừa lúc người ta không chuẩn bị vung chân đánh lén, hành vi này đâu có được gọi là anh hùng hảo hán.

Liễu Tồn Trung chỉ muốn cầm cự với kẻ địch càng lâu càng tốt để Hoàng Diện Phong Cái chế phục lão Tôn Kha Ba, cả cười nói :

- Đó gọi là phương pháp xuất kỳ thủ thắng hư hư thực thực trong phép dụng binh. Nếu không phục thì người có dám đơn đả độc đấu với ta chăng?

Đỗ Đế chỉ sợ Hãn Như chấp thuận sẽ bị trúng kế đối phương vội xen lời :

- Không được, không được, đừng có mắc hạm tiểu tử.

Hãn Như đã từng lãnh giáo sự lợi hại của Liễu Tồn Trung đời nào dám mạo hiểm, nghe Đỗ Đế nói dứt liền đáp ngay :

- Lão tử đâu phải là kẻ ngu muội. Luật giao chiến kẻ thắng làm vua, thua làm giặc. Chẳng phải lời thôi phiên phức gì cả, mọi người hãy cùng xông lên thiến y đi.

Tuy miệng y nói như vậy, nhưng vẫn không hề di động.

Trong nhóm người ấy, Đỗ Đế công lực cao nhất. Từ Cận sở trường về Diêm Vương Kiếm rất hiểm độc, xưa nay vẫn tự phụ. Mắt thấy bên mình tất cả tám người đã bao vây một mình Liễu Tồn Trung chặt chẽ mà không một ai dám tiến lên trước, lão liền cất tiếng cười nhạt. Diêm Vương Kiếm lập tức phát kinh, phóng vèo tới nhanh nhẹn khôn tả.

Liễu Tồn Trung bị vây bọc giữa tám đại cao thủ tuy ngoài mặt làm ra vẻ thản nhiên, nhưng đã sớm ngấm ngấm vận tụ mười thành kinh lực cẩn thận đối phó.

Đỗ Đế vừa thấy Từ Cận phát động thế công đời nào chịu chậm trễ, chiếc bát đồng khổng lồ đã như điện chớp ụp xuống đỉnh đầu Liễu Tồn Trung.

Nhã Long, Hãn Như, Bồ Canh, Hóa Thuyền, Hổ Sa cũng lần lượt lia bát đồng tới hoàng quang lấp lóe chói mắt mọi người.

Đó chỉ là việc xảy ra trong chớp mắt.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung chân bước theo một bộ pháp cực kỳ quái dị hơi lách mình để tránh sự công kích của chiếc bát đồng, tả chưởng theo đó vỗ ra. Diêm Vương Kiếm của Từ Cận phía trước mặt đẩy tới thập nhị trùng lầu Liễu Tồn Trung, tới khi lão phát giác chàng chột biến mất, đang kinh ngạc Liễu Tồn Trung đã lướt sát tới bên hữu dực.

Lão không kịp biến chiêu thâm kiếm liền bị Liễu Tồn Trung vỗ trúng liền đâm trệch sang bên. Đó là vị trí của Hóa Thuyền đang đứng. Hóa Thuyền đột nhiên thấy trường kiếm của Từ Cận đâm tới không kịp nghĩ ngợi vội giơ bát đồng lên đỡ.

Chỉ nghe thấy cang một tiếng, đom đóm lửa bắn ra tung tóe.

Trường kiếm của Từ Cận bị người vỗ trúng nên chưa kịp phát động, Hóa Thuyền giơ bát chống đỡ đã vận dụng đủ kinh lực cho nên Từ Cận bị thế đỡ ấy của Hóa Thuyền liền lão đảo lui về phía sau hai bước, cổ tay tê tái.

Thế lách của Liễu Tồn Trung bộ pháp thật thần kỳ, không ai nhìn rõ chàng thoát khỏi thế công kích ấy như thế nào. Chỉ có Liễu Tồn Trung hiểu rõ bộ pháp của chàng vừa vận dụng chính là thức thứ hai trong Phân Cung Quái Tượng, Tồn Thượng Ích Hạ.

Từ khi chàng học hỏi được bốn thức Phân Cung Quái Tượng trên vách động dưới Ma thảo hàn đàm, chàng đã từng sử dụng qua thức thứ hai Tồn Thượng Ích Hạ, nhưng bộ pháp của hạ hàn vẫn chưa có cơ hội thi triển. Lúc này bị tám đại cao thủ bao vây tấn công chàng liền mạo hiểm thí nghiệm thử. Không ngờ nó lại thần diệu tới mức ấy. Nguyên cái đạo của võ học điều kiện trọng yếu là Tiên cầu bất khả

thắng nhi hậu thắng. Đó là ý nói trước hết phải giữ sao cho ở thế bất bại, sau đó mới tìm cách chiến thắng đối phương. Nhất thời Liễu Tồn Trung hiểu ra được, niềm tự tin của chàng càng gia tăng gấp bội.

Chàng có ý muốn trao đổi chiêu thức với tám đại cao thủ một hồi cho nên không lập tức hạ sát thủ với Từ Cận ngay.

Trong tám người nọ Đổ Đế có kinh nghiệm tác chiến vững chãi nhất, vừa thấy bộ pháp của Liễu Tồn Trung cả thần quỷ cũng không dè liên vội hô lớn :

- Phóng bát! Phóng bát!

Hãn Như lập tức tiếp lời, thối lui ngay về phía sau, giương một cánh tay lên chiếc bát đồng như một bánh xe lăn rời khỏi tay bay thẳng ra nhằm nửa người Liễu Tồn Trung phạt tới.

Thì ra ở giữa chiếc bát đồng có gắn một chiếc luyện tử nho nhỏ.

Một đoạn thiết luyện lồng vào ngón tay giữa trông chẳng khác một chiếc phi trùy của bọn người giang hồ mãi võ thường dùng, thấu phát tùy ý, lợi về tấn công xa.

Hãn Như vừa phóng chiếc bát ra. Hồ Sa, Hóa Thuyền, Bồ Canh, Nhã Long, Đổ Đế đồng thời nhất tề phóng bát theo luôn.

Sáu chiếc bát đồng khổng lồ của sáu người hoặc trên hoặc dưới, hoặc ngang hoặc dọc, hoặc nhanh hoặc chậm có chiếc như Hồ điệp xuyên hoa, có chiếc như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, có chiếc như hạc lượn trên đỉnh cây, có chiếc như độc xà phun nọc, có chiếc như lưỡng long tranh châu rất đẹp mắt, rất náo nhiệt và cũng rất lợi hại.

Từ Cận với Túc Xá không sao xen tay vào được chỉ biết đứng ở phía xa trở mắt nhìn, trong lòng khâm phục thầm nghĩ bụng :

- “Nếu mình đổi vào trường hợp này thì đã sớm bị sáu chiếc bát đồng bằm vằm ra thành tương rồi.”

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung hiển lộng khí thế phải đánh trái gạt, trời lên sụp xuống, thế thức sử dụng hoàn toàn là thân thủ của một bậc đại tôn sư.

Bỗng nghe cẳng một tiếng chói tai, chiếc bát đồng của Nhã Long đã bị chưởng kinh của Liễu Tồn Trung đánh bật văng ra xa chạm vào chiếc bát của Bồ canh.

Thanh âm ấy vang động ra tận ngoài xa, mãi mãi không ngớt dư âm thật thánh thót.

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói :

- Thanh âm dễ nghe thật! Dễ nghe thật! Chắc trước đây các người đã từng học hỏi cách rung chuông tụng kinh phải không?

Chàng chỉ hơi phân thần đã cảm thấy sau ót có tiếng gió động, Đổ

Đế đã thừa cơ tập kích. Thế thức của lão nhanh nhẹn đến nỗi chẳng khác sấm nổ không kịp bịt tai. Chiếc bát đồng đã bay sát tới sau gáy Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung không kịp quay người tiếp chiêu hai chân vội điểm xuống mặt ngói, thuận theo thế gió như một mũi tên, rời khỏi dây cung tà tà vượt qua đầu Từ Cận.

Diêm Vương Kiếm của Từ Cận đã nổi danh là nhanh nhẹn độc hiểm. Lão thấy Liễu Tồn Trung phóng qua đầu mình đời nào chịu bỏ lỡ cơ hội tốt. Diêm Vương Kiếm lập tức vung lên xử thức Bạch đồng quán nhật đâm thọc lên phía trên.

Liễu Tồn Trung không ngờ đối phương lại phối hợp nghiêm mật đến thế người đang lơ lửng trên không khó bề sử dụng được sức.

Trong lúc cấp bách chàng vội uốn lưng, chân trái khế điểm vào thân kiếm mượn sức sử dụng sức, lại nhón mình lên cao thêm mấy thước, tà tà hạ chân xuống cách đó mấy trượng.

Trường hợp trên vô cùng kinh hiểm khiến Liễu Tồn Trung cũng toát mồ hôi lạnh, nghĩ bụng :

- “Bọn lão già này thật khó chọc ghẹo. Nếu thêm một hai lão nữa mình muốn thoát thân cũng không phải chuyện dễ.”

Chàng lại nghĩ tiếp :

- “Xem ra hiện tại có lẽ lão sư ca đã chế phục được lão Tôn Kha Ba rồi cũng nên.”

Trong lúc chàng ngẫm nghĩ, bỗng nghe thấy bên dưới có người la lớn :

Hoàng Diện Phong Cái đã đào tẩu, Vương Hữu trưởng lão ra lệnh mọi người mau chia đường truy cản.

Có người kinh ngạc hỏi :

- Sao Hoàng Diện Phong Cái đào tẩu? Thế Tôn Kha Ba đâu?

Có người đáp :

- Bị thương nhẹ không có gì là quan hệ.

Trong tiếng người ồn ào dưới đất lại có một số người nhảy lên trên khinh công rất nhanh nhẹn. Liễu Tồn Trung nghĩ bụng :

- “Bây giờ mình không bỏ đi thì đợi tới lúc nào nữa?”

Chỉ trong thoáng khắc ấy, mọi người lại thành thế bao vây kín mít. Đố Đế không chút ngại tay, chiếc bát đồng của lão lại phóng vù tới sau gáy chàng. Liễu Tồn Trung hừ nhạt một tiếng chân đột nhiên di chuyển xử thức Tôn Thượng ích Hạ lách tới bên hữu Đố Đế vung chưởng vỗ ra luôn.

Thế võ này của chàng chính là Chấn Thiên tâm pháp.

Chấn Thiên tâm pháp là báu vật trấn bang của Cái bang. Giữa lúc ấy

Đỗ Đế không kịp tránh né, chỉ nghe thấy một tiếng rú lớn liền bị chưởng của Liễu Tồn Trung vỗ trúng ngã lăn xuống dưới mái ngói. Tình hình đột biến ấy xảy ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Nhã Long Bối Canh Hãn Như Hóa Thuyền Hồ Sa cũng giật mình thất kinh không hện mà cùng nhảy xuống dưới mái ngói tiếp cứu đồng bọn.

Liễu Tồn Trung không dám chậm trễ, nhún chân phóng người như một làn khói nhẹ vượt qua một dãy mái nhà rồi tung mình xuống dưới đất theo tiểu lộ ở mé Đông lướt đi luôn.

Khoảng nửa giờ đồng hồ sau chàng đã xuyên vào trong một khu rừng. Nơi đó có một tòa Thổ Địa miếu hoang phế.

Liễu Tồn Trung vừa ló đầu vào đã thấy Hải Đế Sa Lý Cửu, Tam Thủ Thần Thân Giản Lão Nhị đang lo lắng đợi chờ, vừa thấy Liễu Tồn Trung bình an trở về cả hai mừng rỡ hỏi: Tiểu sư tổ đã về tới, không gặp trở ngại gì chứ?

Liễu Tồn Trung quay đầu nhìn về phía sau, không thấy tung tích kẻ địch, mới thở hắt ra, khẽ đóng cánh cửa xiêu vẹo rồi đáp :

- Thi Huyền trưởng lão tính toán không sai chút nào. Lão Vương Hữu tuy gian ngoan xảo quyệt, nhưng ta đã có ngựa ngọc của Lưu Chính Ngạn, ấn chương của Thông Thiên Hiếu, cùng bút tích của đối phương thì còn nghi là giả sao được? Chỉ có điều ly rượu độc sau cùng là ra ngoài dự tính của Thi Huyền trưởng lão thôi.

Tam Thủ Thần Thân Giản Lão Nhị thất kinh hỏi :

- Một ly rượu độc! Như thế là sao?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Nguyên những nhân vật thuộc Thần Cơ doanh được Bắc Cổ sơn phái ra nếu có mang một nhiệm vụ bí mật nào tất đều được cấp thêm một gói thuốc giải, đợi khi trải qua cửa quan sau cùng Vương Hữu thế nào cũng mời uống một ly rượu độc. Thứ rượu ấy được gọi là Kim thạch tửu, đại khái có ý nghĩa là lấy đá thử vàng. Nếu uống xong loại rượu ấy sẽ lấy thuốc giải mang sẵn trong người ra hóa giải. Còn như là hàng giả mạo thử hỏi có còn tính mạng chăng?

Lý Cửu nói :

- Nếu là hàng giả thì có thể cự tuyệt không uống được.

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Chuyện này đến đưa trẻ lên ba cũng hiểu được. Nếu như người cự tuyệt không uống, điều đó sẽ chứng minh trong người người không có thuốc giải đặc chế, nói cách khác người không phải là kẻ mà Bắc Cổ sơn phái tới. Như vậy chả hóa ra để lộ chân tướng rồi ư?

Lý Cửu gật đầu nói :

- Sư tổ nói rất phải. Lối sắp đặt này của bọn chúng hiểm hóc thật.

Tam Thủ Thần Thân Giản Lão Nhị rất hoài nghi xen lời hỏi :

- Nếu vậy tiểu sư tổ sao lại còn thuận lợi thành công? Có uống loại rượu độc ấy không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dĩ nhiên là phải uống. Nếu không uống chẳng hóa ra làm uống hết công lao người đã mạo hiểm đi lấy trộm ngựa ngọc với ấn chương hay sao?

Lý Cửu thất kinh nói :

- Ôi nguy hiểm, tiểu sư tổ đâu có thuốc giải thì làm sao thoát được cái chết?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Chết sao được. Hiện tại ta chả sống nhăn đây là gì?

Lý Cửu vỗ đầu, nói :

- Ủa nhỉ, tiểu sư tổ vẫn còn sống. Thế tại sao tiểu sư tổ lại không chết?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Cũng may là ta, nếu thay vào người khác quyết thể nào cũng bị lòi đuôi. Vì trước đây ở dưới Ma Trảo hàn đàm, ta đã được ăn mười lăm trái Hỏa độc lựu. Loại trái cây này độc vô song, tiềm ẩn trong cơ thể liền phát sinh tác dụng kháng độc công hiệu. Hơn nữa sau khi ta uống xong thứ rượu độc ấy, lập tức vận Thiên Nhân kinh giải nội công tâm pháp lên đẩy ra ngoài cơ thể cho nên lão Vương Hữu liền bị qua mắt một cách dễ dàng.

Giản Lão Nhị chép lời nói :

- Cũng may là tiểu sư tổ đích thân giả trang hành sự, nếu đổi người khác đệ tử cũng phải bôn ba cực khổ một chuyến.

Liễu Tồn Trung khẽ vỗ vào vai Giản Lão Nhị khen ngợi :

- Trác hiệu của người là Tam Thủ Thần Thân, tuy phải khó nhọc nhưng hễ ra tay là thành công ngay, thật danh bất hư truyền.

Giản Lão Nhị đáp :

- Tiểu sư tổ quá khen ngợi. Lần tới Đông Doanh trộm vật báu này suýt tí nữa thì đệ tử đã bị thất thế rồi.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Có chuyện ấy thật ư? Ta cũng quên bằng hỏi người chuyện ấy.

Người kể ra xem sao lại suýt thất thố?

Giản Lão Nhị nói :

- Không dám giấu giếm tiểu sư tổ, hồi nhỏ đệ tử có theo sư phụ học nghệ, có thể làm giả được tiếng mèo kêu chó sủa chuột rúc. Khi đệ tử tới trộm ngựa ngọc cũng giả tiếng mèo kêu nhưng suýt tí nữa thì

bị đối phương bắt được.

Lý Cửu cười nói :

- Chắc người giả mạo không giống tiếng mèo kêu mà lại giống tiếng người rú mới bị lộ tẩy phải không?

Giản Lão Nhị mỉm cười không đáp, giơ tay ra chỉ nói :

- Lý Cửu, người hãy xem cái gì kia?

Lý Cửu nhìn theo tay chỉ của y, thấy Giản Lão Nhị chỉ về phía sau thần tượng liền đứng dậy tới gần quan sát.

Lý Cửu chợt nghe thấy tiếng mèo kêu ngao ngao nổi lên từ phía sau lưng thần tượng liền ngạc nhiên hỏi :

- Giản Lão Nhị, có phải con mèo rừng đấy không?

Giản Lão Nhị gật đầu, đáp :

- Đúng vậy, là một con mèo rừng đen rất to béo.

Lý Cửu liền nói :

- Nếu vậy hãy bắt lấy nó đem thui để kính tiểu sư tổ nhậu nhẹt no say một bữa.

Giản Lão Nhị đáp :

- Phải đấy!

Rồi y chui đầu vào trong khán thờ.

Lý Cửu chỉ nghe thấy tiếng mèo gào, tiếng móng vuốt nó vung vẩy trong khán thờ vang động liên hồi.

Giây lát sau Giản Lão Nhị chui ra, nói :

- Con vật rất hung hăng, một người bắt không xuể Lý Cửu người hãy vào giúp ta một tay.

Lý Cửu nhận lời tiến gần tới khán thờ, thò đầu nhìn vào thấy bên trong trống rỗng làm gì có con mèo nào, tiến tỉnh ngộ hỏi :

- Vừa rồi tiếng mèo kêu là người làm trò phải không?

Giản Lão Nhị cười đáp :

- Người nghe nó giống tiếng mèo hay người nào?

Lý Cửu giơ ngón tay cái lên khen ngợi :

- Giống hệt mèo kêu, khó ai có thể nhận ra được.

Giản Lão Nhị nghiêm sắc mặt, tiếp :

- Không phải Giản Lão Nhị nói khoác, cái chiêu bài Tam Thủ Thần Thủ có được cũng nhờ vào bản lãnh thực sự chứ không phải chỉ có hư danh. Lần này phụng mệnh tiểu sư tổ tới Đông Doanh trộm vật báu, thiếu chút nữa đã sơ sẩy, thật ngoài sự dự liệu của mõ.

Liễu Tồn Trung xen lời :

- Người hãy kể cho ta nghe thử xem?

Giản Lão Nhị nói :

- Đệ tử chiếu theo chỉ thị trong chức mật hàm của Thi Huyền trưởng

lão hỏi Tháo Tiên Hoắc Đại Siêu. Vị Hoắc Đại Siêu này cư trú ở gần Khát Mã hà thuộc vùng Kinh sơn. Nó là một tiểu thôn dân quanh vùng đều biết rõ. Nguyên ông ta ẩn cư dưới chân núi trong một gian nhà tranh, trước cửa có một gã mục đồng nằm ngủ ở trên lưng trâu. Đệ tử vừa tới nơi liền nghe thấy một giọng già vọng ra gọi gã mục đồng :

- Mặc nhi có khách tới! Mau vào pha trà nóng đi.

Đệ tử nghe nói kinh ngạc khôn tả liền thấy một lão già ăn mặc theo lối nho gia từ trong ngôi thảo lư, chống trúc trượng bước ra hỏi :

- Có phải ca nhi tới tìm lão phu đây không?

Đệ tử khom mình đáp :

- Không dám, vẫn búi định tới thăm viếng Tháo Tiên Hoắc Đại Siêu tiên sinh. Không biết vị ấy có ở đây chăng?

Lão già cười ha hả đáp :

- Lão phu chính là Hoắc Đại Siêu đây.

Đệ tử vội sụp xuống đất hành lễ. Hoắc Đại Siêu liền nói :

- Miễn lễ. Miễn lễ. Thỉnh vào tệt xá dùng trà đi.

Ngôi nhà tranh ấy của Hoắc Đại Siêu rất khoáng khoáng sáng sủa không một chút bụi. Đệ tử liền mở lời :

- Vì sao lão tiên sinh lại biết được vẫn búi sẽ tới viếng thăm?

Hoắc Đại Siêu chỉ tay lên bàn đáp :

- Lão phu nhận rồi vẫn sự thường thuận tay tập tành chiêm quẻ bói toán giết thì giờ, vì thế mới đoán biết được một chút sự việc nhỏ mọn. Đây chỉ coi được là một trò chơi chứ không thể gọi đó là học vấn.

Ông ta tuy khiêm tốn nói như vậy nhưng đệ tử cũng phải bội phục sát đất.

Liễu Tồn Trung nói :

- Thư pháp của Hoắc Đại Siêu đã nổi danh nhất tuyệt không ngờ cả về khoa bói toán cũng linh nghiệm đến thế. Ông ta là bạn tri giao của Thi Huyền trưởng lão. Người tìm kiếm thấy chắc cũng phải khó khăn lắm?

Giản Lão Nhị đáp :

- Đệ tử được giang hồ đặt cho cái trác hiệu Tam Thủ Thần Thâu và đó cũng là một nếp sinh hoạt cho nên kiếm cũng chẳng lấy gì làm khó khăn.

Hoắc Đại Siêu lão tiên sinh đưa mắt nhìn đệ tử giây lát mới hỏi :

- Ca nhi từ đâu tới thế?

Đệ tử đáp xong liền thò tay vào trong người lấy lá thư của Thi Huyền trưởng lão hai tay dâng lên.

Hoắc lão tiên sinh đọc xong rất hoan hỉ nói :

- Thì ra ca nhi được Thi Huyền sai tới. Đã lâu lắm rồi, lão phu không gặp gỡ y, thật nhớ nhung vô cùng.

Đoạn ông ta lại thờ dài, tiếp :

- Tuy thế chỉ tiếc thay Tống triều khí số đã sắp tận rồi.

Hoắc lão tiên sinh ngừng đầu lên, trầm tư hồi lâu lại tiếp :

- Nhưng biết rõ không thể thay đổi được cục thế vẫn phải thử liều một phen.

Ông ta đưa mắt nhìn về phía xa thủng thẳng nói :

- Thi Huyền bảo lão phu mô phỏng theo bút tích của Thông Thiên Hiểu, tạo một bức thư giả mạo để cho người đem tới tông đàn Cái bang cứu y với Hoàng Diện Phong Cái. Trò chơi giả mạo bút tích lão phu tự thấy có thể đảm nhiệm được. Nhưng điều hệ trọng nhất là phải làm sao lấy trộm được ấn chương của Thông Thiên Hiểu đóng lên, như vậy mới có thể qua mắt được Vương Hữu.

Đệ tử khom mình nói :

- Vãn bối xin kính cẩn nghe theo sự giáo huấn. Việc ăn trộm ấn chương đệ tử đã chuẩn bị mạo hiểm một chuyến.

Bây giờ Hoắc lão tiên sinh mới như sực tỉnh ngộ nói :

- Chẳng lẽ ca nhi... là Tam Thủ Thần Thâu?

Đệ tử giật mình đáp :

- Chính là vãn bối đấy.

Hoắc lão tiên sinh mừng rỡ nói :

- Thế thì rất hay. Nghe nói ca nhi thuộc vào hàng đệ tử y bát chân truyền cái trò này chính là tuyệt kỹ của mình thì chắc không có gì đáng lo ngại. Sau khi lấy được ấn chương hãy đóng ngay trên bức thư chỗ hạ khoản, nhớ kỹ đấy nhé?

Đệ tử cung kính tuân lời. Hoắc tiên sinh viết xong thư xem lại một lượt rất mãn ý nói :

- Lão phu với Thông Thiên Hiểu cũng có một mối duyên nguyên sâu xa, cho nên lão phu mới có thể giả mạo được bút tích của y một cách dễ dàng. Bức thư này lại đóng thêm ấn chương vào thì ngay chính y cũng khó lòng phân biệt được.

Đệ tử nghe nói ông ta với Thông Thiên Hiểu có mối duyên nguyên rất sâu xa, trong lòng hơi kinh ngạc.

Hoắc lão tiên sinh đã nhận ra sự thắc mắc ấy liền nói :

- Lão phu có duyên nguyên với Thông Thiên Hiểu, nhưng tính cách thì trái ngược hẳn. Y tham đồ danh lợi, không hề có quan niệm quốc gia dân tộc. Lão phu rất xem thường y, đã phát thệ quyết không kiến diện với y nữa!

Liễu Tồn Trung nói :

- Ta chỉ biết Hoắc Đại Siêu với Thông Thiên Hiểu là bạn chí giao chứ không hề rõ ông ta lại có mối duyên nguyên với Thông Thiên Hiểu.

Bây giờ Lý Cửu mới có cơ hội xen lời :

- Giản Lão Nhị sao không hỏi ông ta có mối duyên nguyên với Thông Thiên Hiểu như thế nào?

Giản Lão Nhị đáp :

- Việc này sao mỗ dám lỗ măng gạn hỏi. Tuy nhiên mỗ cũng khôn ngoan dùng phương pháp thăm dò, liền nói :

- Cái tên Thông Thiên Hiểu này rất quái đản.

Hoắc lão tiên sinh đáp :

- Đó là y đặt bừa ra để dùng chứ không phải là tên thật.

Mỗ thừa cơ hội hỏi tiếp :

- Nếu vậy danh tánh thật của Thông Thiên Hiểu là gì?

Hoắc lão tiên sinh trầm ngâm giây lát mỉm cười đáp :

- Ca nhi hãy tới Đông Doanh ngay đi, kéo lỗ hết thì giờ.

Lý Cửu cau mày hỏi :

- Sao Hoắc Đại Siêu lại hà tiện cả một lời như vậy? Cho biết một cái tên thì có gì là quan trọng.

Liễu Tồn Trung nói :

- Hoắc lão tiên sinh là người có học vấn. Ông ta đã không chịu tiết lộ danh tánh thật của Thông Thiên Hiểu, dĩ nhiên phải có dụng ý.

Lý Cửu gật đầu, không dám nói gì nữa.

Giản Lão Nhị kể tiếp :

- Đệ tử thấy Hoắc tiên sinh không chịu cho biết hành khom mình bái biệt, theo đường tiến thẳng tới Trấn Giang. Chắc tiểu sư tổ vẫn chưa quên ngày đệ tử trao Mặc Ngọc cho lão nhân gia liền đi thẳng tới Lâm An có ghé Trấn Giang dạo chơi vài ngày, hầu thuận tay dặt dề, kiếm chút vật dụng. Vùng Trấn Giang náo nhiệt tưng bừng ca kỹ mọc lên như nấm, ăn chơi không biết chán cho nên đối với Trấn Giang là vùng đất cũ làm ăn của đệ tử, vì vậy mà có thể gọi là nhất cử lưỡng tiện.

Lý Cửu xen lời hỏi :

- Sao lại gọi là nhất cử lưỡng tiện?

Liễu Tồn Trung nghe nói chỉ tủm tỉm cười. Giản Lão Nhị đáp :

- Rất đơn giản. Chẳng lẽ người lại còn bắt mỗ nói trắng ra hay sao?

Một là tuân theo chỉ thị của Thi Huyện trưởng lão ăn trộm ngựa ngọc của cậu tặc Lưu Chính Ngạn cùng ấn chương của Thông Thiên Hiểu.

Hai là Giản Lão Nhị này cũng phải có chút sinh hoạt, kiếm chác chút đỉnh, để làm quà cho cục cưng chứ.

Lý Cữu nghe nói ôm bụng cười ngất. Liễu Tồn Trung không rõ cục cựa là cái gì. Chàng chỉ ước đoán lơ mờ biết đó không phải là chuyện đứng đắn.

Lý Cữu nói :

- Nếu vậy thì lão Giản người là nhất dạ đế vương rồi. Cục cựa của người không thay lòng đổi dạ chứ?

Giản Lão Nhị thở dài đáp :

- Nhất dạ đế vương cái khi khô. Suýt tí nữa lão Giản mỗi bị hổ to là khác. Như vậy làm gì có thì giờ tìm kiếm cục cựa nữa chứ?

Lý Cữu dậm chân chép miệng :

- Tiếc thật! Tiếc thật! Thế nào cục cựa cũng oán trách người cho mà xem.

Liễu Tồn Trung xen lời hỏi :

- Sao lại sắp hổ to, người mau kể ra xem?

Giản Lão Nhị đáp :

- Lúc đệ tử tới Trấn Giang ngựa không ngừng vó, ngày đêm rong ruổi về hướng Bắc Cỗ sơn.

Lý Cữu hỏi :

- Người theo đường thủy đi Bắc Cỗ sơn hay là theo đường bộ?

Giản Lão Nhị đáp :

- Lão Giản mỗi đâu phải là Hải Đế Sa thì làm sao đi bằng đường thủy được.

Lý Cữu cười ha hả, nói :

- Lão Giản người cũng chẳng phải là Xuyên Địa Thủ, muốn đi đường bộ cũng chẳng phải dễ dàng.

Giản Lão Nhị nói :

- Cái trò lén lút lút lút, chui Đông lách Tây như loài chuột chũi tuy lão Giản mỗi không cao minh bằng Trần Tứ, nhưng làm nghề của mỗi cái loại công phu này cũng rất tinh thực.

Liễu Tồn Trung gật đầu nói :

- Người có thể lên được Bắc Cỗ sơn, đáng gọi là cao minh.

Trước đây Liễu Tồn Trung đã từng đại náo Bắc Cỗ sơn rồi bị giam cầm trong Đông Doanh, suýt tí nữa thì bị mất mạng cho nên chàng rất biết rõ tình hình ở đó.

Giản Lão Nhị tiếp :

- Lên Bắc Cỗ sơn bảo khó thì không khó, mà nói dễ cũng chẳng dễ. Đệ tử sở trường về nhái theo tiếng kêu của những loài động vật, từ chân núi tới lưng núi Bắc Cỗ sơn tuy đều được bố trí cơ quan ngầm; Khôi Y tổ, Xích Hào đội đi tuần tra như thoi đưa, nhưng đệ tử đều thoát được tai mắt của bọn chúng. Khi tiến vào được Thiên Khuyết

thất, ẩn phục ở đó luôn hai đêm mà chưa làm được trò trống gì.

Lý Cửu ngạc nhiên hỏi :

- Đã vào được Thiên Nguyệt thất, sao không hạ thủ ngay đi, còn ẩn phục ở đó làm quái gì?

Giản Lão Nhị đáp :

- Khu vực Đông Doanh lớn lao như thế, làm sao người biết được Thông Thiên Hiểu để ẩn chương ở chỗ nào? Mỗ ẩn núp ở trong tối suốt hai đêm mà cũng không phát giác được nơi để văn án của Thông Thiên Hiểu, đang rồi ruột bỗng thấy có một người ăn mặc theo lối quan quân đi theo sau lưng một võ sĩ tới cầu kiến Thông Thiên Hiểu. Có lẽ viên quan quân nọ là Truyền Dịch quan. Y trình lên một bức thư, Thông Thiên Hiểu xem xong không nói năng gì. Chỉ thấy lão khế vỗ tay liền có một tên quân sư hai tay dâng lên một chiếc hộp sơn đỏ rồi đặt ở giữa bàn. Thông Thiên Hiểu mở ra, bên trong để những vật văn phòng tứ bảo. Ngoại trừ giấy bút nghiên mực ra, trong chiếc hộp đó còn cả ấn chương bằng ngọc màu lục. Mỗ đang buồn bực, đi mòn giày sắt không sao thấy, lại gặp gỡ nơi đây chẳng phí công. Bấy giờ mỗ ẩn núp sau một tấm bảng trên Thiên Nguyệt thất, Thông Thiên Hiểu lên trên bàn viết phúc đáp rồi đóng ấn thương mỗ trông thấy rất rõ ràng. Chợt một nhân vật mặc áo bào đen, dưới cổ đeo một chuỗi đầu lâu nho nhỏ điều khắc bằng ngọc lớn bước tiến vào, không nói một lời ung dung ngồi xuống chiếc ghế thái sư.

Thông Thiên Hiểu đối với nhân vật mặc áo bào đen này rất cung kính vội đứng lên tiếp rước, lập tức sai quân sự bưng trà thơm tới mời.

Dường như nhân vật nọ nghiêng tai nghe ngóng giây lát, một mặt uống trà, một mặt lạnh lùng nói :

- Bằng hữu đã có giáng lâm Thiên Nguyệt thất, sao không xuống dưới này uống trà chơi?

Câu nói ấy thật bằng quơ. Mỗ đang lấy làm lạ, liền nghe thấy Thông Thiên Hiểu ngạc nhiên hỏi :

- Đại giáo chủ nói sao? Vị bằng hữu nào tới thế?

Nhân vật áo bào đen đáp :

- Có vị bằng hữu núp trên tấm bảng hiệu kia.

Mỗ nghe nói giật mình kinh hãi, không biết vì sao người nọ vừa bước vào đã biết ngay trên tấm bảng có người ẩn núp như vậy? May là linh cơ mỗ chợt phát động, lập tức giả dạng tiếng chuột rúc kêu “chít chít” luôn miệng, nhảy tới nhảy lui.

Thông Thiên Hiểu thất thanh cười nói :

- Giáo chủ hiểu lầm rồi. Làm gì có người ẩn núp trên tấm bảng ấy, mà là chuột đấy.

Người mặc áo bào đen dường như vẫn hồ nghi nói :

- Những thanh âm vừa rồi đúng là của lũ chuột đuổi nhau. Nhưng rõ ràng vừa rồi bỗng toa nghe thấy tiếng hô hấp của người hần hoi.

Mỗ chợt động tâm nghĩ bụng :

- “Tên này đã nghe được tiếng hô hấp của mình, tất nhiên vẫn chưa chịu bỏ qua đâu, cần phải ẩn núp xa một chút mới được.”

Đoạn mỗ từ từ thụt về phía sau, định thoát ra ngoài cửa sổ. Nhưng vừa rời khỏi tấm bảng hiệu, đột nhiên nghe thấy tiếng gió vèo vèo, hai đạo ngân quang nhằm thẳng chỗ mỗ vừa ẩn núp bắn tới. Thế của đạo ngân quang ấy tuy nhanh, nhưng phản ứng của mỗ phối hợp cũng rất tuyệt diệu, liền phát ra những tiếng kêu thê thảm của chuột, những tiếng chân đào tẩu, giây lát liền im bật.

Liền nghe thấy người áo bào đen ở bên dưới nói :

- Quái lạ. Quả nhiên là chuột thật.

Mỗ thở phào nhẹ nhõm, biết đã qua mắt được người áo bào đen vốn định thừa cơ thoát thân nhưng mỗ còn muốn rình xem tên quán sự cất ẩn chương ở chỗ nào, cho nên lại phải ẩn phục cạnh đó.

Giây lát sau chỉ thấy viên quán sự thâu nhặt hết văn phòng tứ bảo cùng ẩn chương bỏ hết cả vào trong chiếc hộp sơn đỏ, bưng hai tay, khom mình lui ra.

Mỗ vội rời khỏi chỗ núp, theo dõi hành tung của tên quán sự, thì thấy y bưng chiếc hộp đỏ xuyên qua hai hành lang, tiến vào một gian mật thất. Trước cửa gian mật thất này có người canh giữ.

Bấy giờ vào khoảng canh hai, bên ngoài hành lang bóng người lố nhố, mỗ không dám vượt qua, sợ bị bọn chúng phát hiện.

Mãi canh ba, mọi người trong nội doanh đều an nghỉ, mỗ mới lén vòng ra phía sau mật thất, tránh khỏi tầm mắt của bọn canh gác, nhảy lên nóc nhà quan sát tứ phía.

Nguyên căn mật thất ấy không có cửa sổ. Mỗ khẽ giờ ngói, lấy một sợi dây trong túi bách bảo ra thông xuống dưới, đánh lửa lên xem xét kỹ một hồi, bất giác rất kinh ngạc.

Nguyên căn phòng đó trống rỗng chẳng chứa một vật gì cả nếu không vì đích mắt thấy tên quán sự bưng cái hộp đỏ bước vào thì không một ai lại chú ý tới căn phòng này chính là nơi cất giấu ẩn chương của Thông Thiên Hiếu.

Mỗ đứng thừ người ra ở giữa phòng, cau mày suy nghĩ. Dưới đất có lát những hàng gạch đỏ, viên nào mỗ cũng ấn thử nhưng không thấy có sự gì khác lạ.

Lý Cửu nghe tới đó rất lấy làm thích thú xen lời hỏi :

- Thế là nghĩa lý gì nhỉ?

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Nhiều phần là giấu ở trong vách tường. Chắc căn phòng ấy có tường kép.

Giản Lão Nhị vỗ tay cười đáp :

- Không sai, tiểu sư tổ đoán trúng phong phúc. Quả nhiên có tường kép thật. Đệ tử thấy những phiến gạch đổ dưới đất không có gì lạ, đang bực bội liền khế gõ lên vách tường mấy cái xem sao bỗng nghe thấy tiếng hồi âm, trong lòng cả mừng, nghĩ thầm :

- “Ở đây rồi!”

Thế là đệ tử xem xét cận kề, tìm tòi mấu chốt cơ quan của bức tường kép ấy ở đâu.

Cũng may bấy giờ đã canh khuya, không sợ có ai tới cho nên đệ tử mới nhẫn nại tìm tòi kỹ lưỡng, không sót một nơi nào, cuối cùng đã phát hiện được chốt cơ quan.

Đó là một cái nút gỗ chỉ to bằng hột đậu khảm cách chân tường trên dưới một tấc. Đệ tử liền giơ tay khế ấn lên, cái nút liền chuyển động. Bức tường nứt ra để chứa một cái kẽ một người đi lọt.

Lý Cửu liền hỏi :

- Chiếc hộp sơn đỏ ở trong đó phải không?

Giản Lão Nhị đáp :

- Chiếc hộp sơn đỏ ấy được cất trong một chiếc tủ sắt Lý Cửu ồ lên một tiếng nói :

- Được cất trong một chiếc tủ sắt, vậy biết làm thế nào?

Giản Lão Nhị thò tay vào ngang lưng móc chiếc túi bách bảo ra thúng thảng nói :

- Kiếm cạm là ở chỗ đó. Dù cho có khóa mười lần cửa cũng chẳng làm khó dễ được mỗ. Mỗ mở khóa rất dễ dàng, lấy ấn chương của Thông Thiên Hiểu ra, chiếu vào ánh lửa, đóng dấu lên lá thư viết sẵn của Hoắc Đại Siêu rồi cẩn thận để lại như cũ, khóa kín cửa sắt. Như vậy thật thần cũng chẳng biết, quỷ cũng không hay.

Lý Cửu trề môi nói :

- Người thật ngu ngốc quá. Ấn chương đã lọt vào tay mà lại không thừa cơ đem về luôn có hơn không.

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Đem ấn chương về mới là ngu ngốc nhất trong thiên hạ.

Lý Cửu trở mặt hỏi :

- Tại sao thét Liễu Tồn Trung đáp :

- vật này chỉ có thể dùng một lần, không còn công hiệu nữa. Nếu đánh cắp luôn khi Thông Thiên Hiểu đem ra dùng không thấy liền thông báo cho các nơi tuyên bố huỷ bỏ hết văn kiện cũ có phải là lỗ

hết đại sự không?

Giản Lão Nhị cười nói :

- Người ta thường xưng Lý Cửu là Hải Đế Sa Ngư, thật ra chỉ là một con Tử Ngư, không hơn không kém.

Liễu Tồn Trung bỗng nói :

- Còn ngựa ngọc của Lưu Chính Ngạn không có trong bức tường kép ấy hay sao?

Giản Lão Nhị đáp :

- Lúc đầu đệ tử ước đoán, chắc con ngựa ngọc ấy được giấu trong bức tường kép nhưng tìm tòi một hồi, trừ chiếc hộp sơn đỏ ra, thì không có vật gì khác, cho nên đành lui ra ngoài mật thất. Bấy giờ trời đã sắp sáng, đệ tử chỉ sợ bị đối phương phát hiện, liền vội đi lẫn trốn.

Lý Cửu hỏi :

- Bạn trốn ở đâu? Không đói khát hay sao?

Giản Lão Nhị đáp :

- Mỗi ngày thịt béo rượu ngon, mỗi ăn nhậu không xuể thì sao lại đói khát được.

Lý Cửu ngạc nhiên nói :

- Nơi lẫn trốn mà có thịt béo rượu ngon, mỗi không làm sao hiểu nổi.

Giản Lão Nhị đáp :

- Mỗi trốn ngay phòng ẩm thực của Đông Doanh, phòng ấy rất lớn mỗi ngày không biết thịt bao nhiêu con heo, bao nhiêu con bò. Trong mười ngày Lưu Chính Ngạn đã tọa trấn ở Đông Doanh đến năm bảy ngày cho nên vấn đề ăn uống thì khỏi chê, và mấy hôm đó lại đúng dịp Đông Doanh thiết tiệc gì đó nên lại càng giết thịt nhiều hơn.

Những bình rượu Hoa điêu khổng lồ chất đầy phòng. Mỗi núp trong một ngăn để vật tạp nhạp, ban ngày đánh một giấc thoải mái tối đến thì tìm cách do thám nơi giấu vật báu Lưu Chính Ngạn, tối hôm đó trời không trăng.

Liễu Tồn Trung bỗng xen lời :

- Đông Doanh rất lớn rộng, kiến trúc rất quy mô, tìm con ngựa ngọc nhỏ xíu không phải là một việc dễ dàng.

Giản Lão Nhị đáp :

- Đúng thế. Bấy giờ đệ tử đem thân vào hang hùm tìm con ngựa ngọc như mò kim đáy bể không chút manh mối. Tuy nhiên nghĩ tới con ngựa ngọc ấy có liên quan đến sự sinh tồn của Thi Huyền trưởng lão với Hạc sư tổ, liền nảy sinh dũng khí không hề có cảm giác hãi sợ là gì.

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu nhận thấy Giản Lão Nhị nói rất chí lý, có những lúc tinh thần nung nấu không còn biết so đo hơn thiệt

nữa. Giản Lão Nhị tiếp :

- Đêm ấy không trăng sao, đệ tử từ ngăn tạp vật chui ra, vốn định bắt một tên quân sự tra hỏi, quanh qua một dãy lầu các, chợt vắng vắng nghe thấy có người cãi cọ thanh âm lúc to lúc nhỏ, lâu lâu lại xen vào những tiếng cười nhạt. Đệ tử liền động lòng, lặng lẽ nhón gót tới nơi, xuyên thủng giấy cửa sổ nhìn vào xem sao. Chỉ thấy hai người tuổi trẻ, một người cười nhạt luôn miệng, một lộ đầy vẻ khinh khỉnh.

Người kia mặt đầy vẻ giận dữ. Người cười nhạt ngồi cạnh bạn, tay cầm chung trà, đại khái đang nhấm nháp. Còn thanh niên đang giận dữ thì đi đi lại lại không ngừng. Y bỗng đi chậm lại, đứng dừng lại trước mặt gã uống trà, cảm phần nói :

- Cát Đạt Tổ, những lời bạn nói trước đây với mỗi bây giờ không còn kể tới nữa hay sao?

Đệ tử động lòng nghĩ bụng :

- Thì ra tên này là Cát Đạt Tổ.

Chỉ thấy Cát Đạt Tổ cười nham hiểm hỏi lại :

- Mỗi đã nói những lời lẽ gì mà bạn bảo không kể nữa?

- Hừ! Chúng ta đã giao ước, mỗi chấp nhận, chấp nhận, hạ độc... giết sư phụ.

Lúc gã nói tới câu hạ độc giết sư phụ mặt lộ đầy vẻ hối hận và khổ sở. Đệ tử giật mình sửng sốt không ngờ trên đời này lại có kẻ dám hạ độc sát hại sư phụ.

Nhưng trông thấy dáng dấp đau khổ của gã tựa hồ như chỉ vì nhất thời hồ đồ mà thôi, chứ cũng vẫn còn chút lương tri. Gã nọ đau đớn giây lát, gượng nói tiếp :

- Ta hạ độc giết sư phụ, bạn sẽ nhường Tổ Tổ cho ta.

Cát Đạt Tổ không để gã nói dứt lời đã cười khẩy nói :

- Dương Cự Nguyên, Cát Đạt Tổ ta xưa nay nói một là một, hai là hai, ai dám bảo là mỗi nuốt lời? Bạn đã hạ sát được Vô Trần yêu đạo chưa?

Nói tới đó, Giản lão mới chợt ngừng đầu lên nhìn Liễu Tồn Trung thấy chàng vẫn bình thản như thường, còn Lý Cửu thì nhảy xổ lại, hỏi dồn :

- Vô Trần đạo nhân chết rồi ư? Tên súc sinh Dương Cự Nguyên nói thế nào?

Giản Lão Nhị đáp :

- Gã Dương Cự Nguyên nghe Cát Đạt Tổ gọi Vô Trần đạo nhân là yêu đạo, trong lòng rất tức giận, quát bảo :

- Bạn ăn nói hãy giữ gìn lột chút. Ai là yêu đạo nào?

Cát Đạt Tổ cười khảnh khách nói :

- Thôi, bạn đừng làm cái trò ta đây chính đáng nữa, cả cái trò thái sư nghịch luân bạn cũng làm được thì sá gì một câu “yêu đạo” chứ.

Dương Cự Nguyên giận dữ đến mức như đồ lửa, định xông lại thí mạng, nhưng rốt cuộc gã vẫn cố nhẫn nhịn, hồi lâu sau mới tiếp :

- Độc được bạn đưa cho ta, ta đã bỏ vào bát canh, ngờ đâu bị tên Liễu Tồn Trung từ đâu tới phá hoại.

Cát Đạt Tố cười nhạt nói :

- Nếu không nhờ ta thỉnh cao nhân ngầm cứu giúp thì bạn đã sớm bị chết dưới tay Liễu Tồn Trung rồi.

Liễu Tồn Trung sao lại bỗng xuất hiện kịp lúc, phá hỏng kế hoạch thí sư của Dương Cự Nguyên, Giản Lão Nhị với Lý Cửu đều không hiểu rõ sự thể bên trong ra sao.

Như quả Giản Lão Nhị không xâm nhập Đông Doanh, ngẫu nhiên nghe hai gã nọ tranh luận, thì cả hai không biết được chuyện Dương Cự Nguyên vì thâm yêu trộm nhớ sư muội Tố Tố khiến mờ cả lý trí làm việc thương luân bại lý ấy.

Giản Lão Nhị nói tiếp :

- Dương Cự Nguyên nghe Cát Đạt Tố nói gã ngầm ngầm mời cao thủ cứu tính mạng mình, liền cười nhạt nói :

- Cát Đạt Tố, bạn nên gạt những lời kể xảo trá sang bên thì hơn.

Bạn mời cao thủ nào cứu ta thì không rõ. Nhưng còn bạn có thành thật cứu mạng ta, hay là sợ ta bị Liễu Tồn Trung bắt được rồi tiết lộ âm mưu thâm độc của bạn?

Cát Đạt Tố cười khảnh khách, đáp :

- Bất cứ sao, nếu không được người dùng thủ pháp “Mãn Thiên Hoa Vũ” phóng ám khí ra, thử hỏi hiện tại bạn còn sống sót được không?

Dương Cự Nguyên cười nhạt, nói :

- Nếu bảy giờ mỗ bị Liễu Tồn Trung tìm chế thì chắc thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ ấy của bạn, mỗ sẽ lãnh đủ hết, phải không?

Cát Đạt Tố lộ nụ cười thâm trầm, ánh mắt đầy vẻ giảo hoạt. Dương Cự Nguyên liền hỏi :

- Hiện tại mỗ yêu cầu bạn thực hành lời hứa. Sư muội mỗ đang ở đâu?

Cát Đạt Tố thủng thẳng đáp :

- Lời hứa của mỗ có điều kiện trao đổi. Đó cũng là điều cam kết từ trước giữa chúng ta. Bây giờ Vô Trần yêu đạo vẫn chưa chết, chính bạn là kẻ không giữ đúng lời hứa trước. Thế này vậy, chúng ta lại thương lượng một điều kiện khác nhé, bạn thấy thế nào?

Dương Cự Nguyên cười nhạt, hậm hực nói :

- Cứ nói ra đi.

Cát Đạt Tổ nói :

- Chuyển trước, mọi sự vỡ lở đều do tên tiểu tử Liễu Tồn Trung phá hoại. Mỗ sẽ ra hạn trong vòng hai tháng bạn phải đi hành thích hắn. Việc thành công mỗ bảo đảm Tổ Tổ sẽ ngã vào lòng bạn ngay.

Giản Lão Nhị kể tới đó hậm hực nói :

- Mẹ kiếp? Tên Cát Đạt Tổ thật hiểm độc, bây giờ đệ tử chỉ muốn cho y một mũi Tam Lăng tiêu để giáo huấn gã một phen, nhưng đệ tử ngược nhìn lại Dương Cự Nguyên, thấy sắc mặt y lộ đầy vẻ oán hận, tức giận đến chân tay run lẩy bẩy, cười nhạt nói :

- Cát Đạt Tổ. Dương Cự Nguyên ta lần này đã nhìn thấy rõ bộ mặt thật của ngươi. Ngươi còn mong tái giờ thủ đoạn mượn đao giết người nữa phải không?

Nói tới đó, y có vẻ hối hận tột độ, rầu rĩ thốt :

- Sự phụ, đệ tử tội đáng muôn thác. Tội đáng muôn thác.

Rồi y nhún người, định nhảy ra ngoài cửa sổ. Tuy y nhanh, nhưng Cát Đạt Tổ còn nhanh hơn. Chỉ thấy mắt hoa một cái, Cát Đạt Tổ đã đứng chặn trước cửa sổ, mặt lộ đầy sát cơ, thâm trầm hỏi :

- Họ Dương kia, ngươi định đi đâu?

Dương Cự Nguyên quát lớn :

- Họ Dương ta không phải là chó săn của Đông Doanh, muốn đi đâu thì đi, ngươi không có quyền lý tới.

Cát Đạt Tổ cười hắc hắc nói :

- Hễ ai tiến vào Đông Doanh này đều mất hết mọi hành động tự do. Ngươi phải lưu lại đây.

Bây giờ gương mặt Dương Cự Nguyên hiện đầy vẻ thản nhiên, tỉnh táo, như coi thường cả sự chết, quát bảo :

- Quân chó săn họ Dương, ta sợ ngươi thì không phải là kẻ hảo hán. Tả chưởng vỗ hờ ra một chiêu, rồi y vội nhảy lui về phía sau, muốn xuyên qua cửa sổ khác đào tẩu, nhưng tai đã nghe giọng thâm trầm của Cát Đạt Tổ nói :

- Đây là ngươi tự đi tìm lấy cái chết. Mau nộp mạng cho ta.

Dứt lời, gã chuyển mình tới chân tường, giờ chưởng nhắm đỉnh đầu Dương Cự Nguyên vỗ tới.

Lý Cửu thường nghe người ta đồn đại Vu Viên công của Cát Đạt Tổ cực kỳ lợi hại, âm hàn chưởng độc của Tôn Kha Ba gã đã thành tựu được tám phần, công lực không thể xem thường. Nay nghe Giản Lão Nhị nói Cát Đạt Tổ vung chưởng Chop thẳng vào đầu Dương Cự Nguyên không sao nhịn được thất thanh la lớn :

- Nguy tai! Nguy tai! Lão Giản ngươi có trợ giúp không?

Giản Lão Nhị đáp :

- Dương Cự Nguyên đã có ý hối lỗi. Điều này chứng minh y không phải là hạng người không còn lương tri, chẳng thể tha thứ được, mà vẫn còn có thuốc để chữa trị. Tiếc thay y vì sắc đẹp mà mê mẩn mất cả lý trí. Nhất thời đi làm con đường tà. Y đối kháng với Cát Đạt Tổ tất chỉ chết uổng mạng chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Giản Lão Nhị rầu rĩ nói :

- Hà! Đệ tử nhất thời nghĩ không thông lý lẽ trên, chỉ căm hận y làm trành cho hổ, sát hại sư phụ, cho nên chẳng để tâm tới sự sống chết của y. Chiêu thức của Cát Đạt Tổ quả nhiên cực kỳ quái dị, đệ tử còn chưa kịp nhìn rõ, đã thấy năm ngón tay đã chộp gần tới đỉnh đầu Dương Cự Nguyên. Bấy giờ Dương Cự Nguyên vẫn bình thản như thường, không tránh không né, mười ngón tay như móc câu chộp thẳng vào Thập Nhị Trùng Lô của Cát Đạt Tổ. Lối đấu pháp này thật là cùng thí mạng, liều chết với kẻ thù.

Lý Cửu vỗ tay, la lớn :

- Tuyệt! Tuyệt! Đồi mỗ vào trường hợp đó cũng quyết thí thân đổi lấy mạng sống đối phương.

Giản Lão Nhị tiếp :

- Không sai. Hành động ấy của Dương Cự Nguyên thật trí dũng song toàn, tuyệt diệu vô cùng, đương thời mỗ cũng phải khen ngợi thắm. Chiêu tình hình bấy giờ, Cự Nguyên trừ cánh liều chết tử chiến, thật y không kịp thối lui tránh né.

Lý Cửu nghe đến nổi thất thần, vội xen lời hỏi :

- Sau rồi thế nào?

Giản Lão Nhị đáp :

- Cát Đạt Tổ không phải là kẻ ngu ngốc, đời nào gã chịu giao đấu theo phương pháp ấy. Chỉ thấy gã khom lưng thót bụng, trông dáng dấp như một con đười ươi khổng lồ, hai chân khẽ điểm xuống mặt đất nhảy lui ra ngoài xa năm thước.

Lý Cửu lại hỏi :

- Dương Cự Nguyên có truy kích không?

Liễu Tồn Trung mỉm cười, nói :

- Nếu Dương Cự Nguyên đuổi theo truy kích thì không phải là đồ đệ của Vô Trần. Đó là y theo thể thức lấy tiến làm thoái, tất nhiên sẽ thừa cơ hội nhảy ra ngoài cửa sổ đào tẩu.

Giản Lão Nhị vỗ đùi, khen ngợi :

- Tiểu sư tổ thật là sáng suốt thấy rõ được mọi việc như ở trước mắt. Dương Cự Nguyên quả nhiên làm theo đúng như lời suy đoán của tiểu sư tổ. Giữa lúc Cát Đạt Tổ khom lưng nhún chân, Dương Cự Nguyên lập tức lui bước, lướt ra ngoài song cửa muốn thoát đi.

Lý Cữu cao hứng hỏi :

- Tiểu tử ấy giỏi lắm. Sau rồi thế nào nữa?

Giản Lão Nhị thở dài, nói :

- Hà! Khinh công của Cát Đạt Tổ thật lợi hại. Chỉ thấy gã vừa lui lại tiến, chột tung mình nhảy lên, miệng đồng thời quát lớn :

- Lưu lại cho ta.

Đoạn gã vung chưởng nhắm sau lưng Dương Cự Nguyên vỗ tới kinh phong kêu vu vu.

Cự Nguyên vội lách mình né tránh, tà tà rơi xuống mặt đất.

Lý Cữu nghe nói Cự Nguyên bị chưởng lực của Cát Đạt Tổ bức bách phải hạ chân xuống đất, không đảo tẩu thoát liền dặm chân, nói :

- Tiếc thật! Tiếc thật! Tên Cát Đạt Tổ quá nhiên lợi hại.

Giản Lão Nhị đáp :

- Gã là đại đệ tử của Tôn Kha Ba, đệ nhị cao thủ vùng Thanh Hải, chứ đâu phải chuyện chơi. Cát Đạt Tổ năm bảy phen đều dồn ép Dương Cự Nguyên không sao thoát được, liền cười gằn, lạnh lùng nói :

- Cự Nguyên huynh, không phải Cát Đạt Tổ mỗ chẳng giữ giao tình, chỉ vì huynh đã biết rõ sự bí mật của Đông Doanh, phải vĩnh viễn làm việc cho Đông Doanh.

Dương Cự Nguyên tức giận đến mặt mũi tái xanh, mắt như nổ lửa thóa mạ :

- Thôi, người hãy cầm cái miệng chó giả nhân giả nghĩa ấy đi. Bọn Đông Doanh các người đều là một lũ cầm thú không còn một chút nhân tình.

Cát Đạt Tổ cười hắc hắc nói :

- Nhân tình thì đáng giá bao nhiêu nào.

Giản Lão Nhị kể tới đó bỗng ngừng lại, cúi đầu trầm ngâm. Lý Cữu vội thúc giục :

- Cát Đạt Tổ bảo nhân tình đáng giá bao nhiêu tiền, rồi không nói gì nữa hay sao?

Giản Lão Nhị đáp :

- Y nói gì nữa thì mỗ quên mất rồi. Có điều Cát Đạt Tổ cực kỳ nham hiểm. Một mặt nói chuyện, một mặt đột ngột tấn công lên, mười ngón tay tia ra ánh lam quang, nhằm Thiên Đình huyết của Dương Cự Nguyên vỗ tới. Dương Cự Nguyên thọ giáo với Vô Trần đạo sĩ thân thủ cũng không phải yếu kém liền nghiêng đầu, song quyền từ ngang hông đẩy ra, xuyên thẳng vào Khí hải huyết của đối phương. Cát Đạt Tổ tựa hồ như đã sớm dự đoán trường hợp trên. Gã ỷ khinh công linh hoạt đột nhiên khom lưng chuyển bộ luôn ra phía sau lưng

Dương Cự Nguyên, quát lớn một tiếng :

- Trúng?

Hữu chương của gã đồng thời đánh ra. Chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng, Long Quyền huyết của Dương Cự Nguyên đã thuận theo thế chương ấy, nhún chân phóng mình ra ngoài cửa sổ.

Bấy giờ mỡ đang nhìn trộm ở mép cửa ấy, đột nhiên thấy Dương Cự Nguyên lao ra, vội sụp đầu xuống. Y lướt qua đỉnh đầu mỡ.

Tiếp theo đó, chỉ nghe thấy “bịch” một tiếng, rồi những tiếng cành cây gãy rào rào. Không cần quay đầu lại nhìn mỡ cũng biết Dương Cự Nguyên bị té vào trong những bụi cây cỏ.

Mỡ lập tức cảnh giác. Tất nhiên Cát Đạt Tổ thể nào cũng đuổi theo ra, và hành tung của mình bị bại lộ.

Thế rồi mỡ không kịp suy nghĩ, tung mình lên mái hiên phóng đi luôn.

Cũng may chỗ đó là góc của một dãy lầu khác, mỡ vừa lách mình sang bên liền thấy bằng người thấp thoáng. Không ngoài sự dự đoán Cát Đạt Tổ quả nhiên từ trong lao ra hạ chân xuống bụi cỏ lục soát.

Bấy giờ khu vườn tĩnh mịch xa xa tuy còn ánh đèn le lói nhưng không chiếu tới hoa viên. Trên trời trăng mờ mờ sao thưa thớt. Chỉ thấy hình bóng Cát Đạt Tổ len lỏi trong những bụi hoa, hai tay rẽ nhánh cây tìm tòi.

Bấy giờ mỡ bỗng nảy sinh một ý niệm, mong mỏi Dương Cự Nguyên không bị Cát Đạt Tổ phát giác.

Mỡ đảo mắt nhìn, mờ mờ trông thấy Dương Cự Nguyên nằm im dưới bụi hoa màu tím bất động. Cát Đạt Tổ tìm kiếm mỗi lúc một xa, dần dần cách đến ngoài mười trượng. Mỡ liền khấn thầm :

“Xin trời phạt xui khiến Cát Đạt Tổ lục soát xa thêm chút nữa.”

Lý Cữu lặng lẽ nghe liền gật đầu xen lời :

- Đúng lắm. Hiện giờ Lý Cữu mỡ cũng thầm khấn như vậy.

Liễu Tồn Trung bình tĩnh theo dõi câu chuyện, không nói một lời, Lý Cữu liền hỏi :

- Tiểu sư tổ, đệ tử cầu nguyện cho tên nghịch đồ Dương Cự Nguyên được tai qua nạn khỏi, lão nhân gia có tán thành không?

Liễu Tồn Trung lặng lẽ không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

Lý Cữu le lưỡi nhìn sang Giản Lão Nhị có ý thúc giục y kể tiếp.

Giản Lão Nhị liền nói :

- Cát Đạt Tổ tìm tòi quanh quẩn một hồi liền lách mình ra khỏi vườn hoa.

Xem tình hình có lẽ gã hoài nghi Dương Cự Nguyên mang thương tích đào tẩu cho nên liền bỏ đi thông báo cho bọn tuần canh.

Mỡ đợi tới khi Cát Đạt Tổ mất dạng ngoài hoa viên vội tung mình

nhảy xuống, dùng thuật Xà hành bò tới dưới bụi hoa tía. Chỉ thấy Dương Cự Nguyên hơi thở yếu ớt đã hôn mê bất tỉnh.

Mỗ đưa mắt quan sát tứ phía thấy địa phương này lớn rộng, nếu bây giờ mỗ xốc y đào tẩu khỏi vườn hoa thể nào dọc đường cũng bị bọn canh tuần phát giác. Mỗ liền nghĩ thầm :

- “Vừa rồi Cát Đạt Tổ không chú ý tới bụi hoa tía này nên không tìm ra được Dương Cự Nguyên, tất nhiên thể nào gã cũng quay trở lại lục soát lượt nữa.”

Nghĩ đoạn, mỗ không dám do dự, vội ôm Dương Cự Nguyên đem tới một bụi hoa cúc cách đó ngoài mười trượng.

Vừa rồi Cát Đạt Tổ đã tìm tòi ở nơi đây kỹ lưỡng nếu lát nữa gã có quay trở lại cũng sẽ không tới lục soát nữa.

Mỗ vừa đặt Dương Cự Nguyên xuống đã nghe thấy có tiếng chân người rất nhẹ nhàng. Quả nhiên Cát Đạt Tổ đã quay trở lại, còn thêm một tên nữa, có lẽ là võ sĩ tuần đêm, tay cầm hộ thủ trường câu, không ngớt thọc vào những bụi cỏ hai bên đường. Cát Đạt Tổ nói :

- Góc bên đó đã phái người tìm kiếm chưa?

Tên nọ cung kính đáp :

- Bẩm tổng quản, bốn phía Đông Nam Tây Bắc tiểu nhân đều có bố trí trạm canh ngầm. Trừ khi tên nọ ẩn phục không di động thì không thể thoát khỏi những trạm canh của tiểu nhân.

Cát Đạt Tổ nói :

- Tốt lắm. Người hãy tới dãy hoa màu tím kia tìm kiếm xem sao.

Tên tuần đêm đáp :

- Chúng ta hãy rẽ bụi cúc này tìm kiếm trước đã.

Cát Đạt Tổ nói :

- Không cần. Nơi đây mỗ đã tin kỹ rồi. Mau tới phía đằng kia kéo lỗ mắt hết thì giờ.

Tên tuần dạ cung kính thốt :

- Dạ.

Tam Thủ Thần Thâu chép miệng nói :

- Mỗ ngấm ngầm thở hắt ra, giờ tay lau mồ hôi trán. Tình cảnh vừa rồi thật hung hiểm. Nếu mỗ không nhanh trí ẩn phục kịp thời thì bây giờ đã nguy tai rồi.

Giản Lão Nhị nói tới đó, ngừng đầu lên nhìn Liễu Tồn Trung, chỉ thấy chàng tủm tỉm cười, nhưng bao hàm vẻ khen ngợi mình, trong lòng khoan khoái cực độ.

Lý Cửu nói :

- Tình thế ấy quả thật hung hiểm. Lão Giản người thật tài ba, vừa to gan vừa nhanh trí.

Giản Lão Nhị đáp :

- Chuyện ấy chưa gọi là hung hiểm được, mà còn việc hung hiểm nguy nan hơn thế nữa. Cũng may tài năng của mỗ cũng được chân truyền. Bằng không mỗ đã chẳng bao giờ ăn cơm được nữa.

Nói xong y giơ tay vỗ vỗ lên trán. Lý Cửu trở mắt hỏi :

- Tên tuần dạ đã thừa lệnh đến bụi hoa tím rồi thì còn nguy hiểm gì nữa?

Giản Lão Nhị đáp :

- Giữa lúc tên tuần dạ đang định tiến về dãy hoa cỏ màu tím thì tên Dương Cự Nguyên lại khế cất tiếng rên rỉ, tay chân ngo nguậy, những cành cúc bị xao động. Thanh âm ấy tuy rất nhỏ, nhưng chẳng may tên tuần dạ vừa đi ngang qua bụi hoa cúc ấy, y liền ngừng chân lại, quay đầu báo cáo :

- Bẩm tổng quản, trong này như có tiếng người.

Cát Đạt Tổ vội hỏi :

- Ở đâu?

Tên tuần dạ đáp :

- Ở trong bụi cúc này.

Lúc ấy mỗ hồn phi phách tán, bụng bảo dạ :

- Thế là xong.

Chợt nghe thấy Cát Đạt Tổ hừ nhạt, nói :

- Bậy bạ. Dãy cúc này ta đã sớm lục soát kỹ càng thì còn ai ẩn trốn trong đó được. Người không nghe lầm chứ?

Mỗ nghe Cát Đạt Tổ nói như vậy, lập tức phát động linh cơ, liền giả dạng tiếng mèo kêu ngao ngao liên hồi, giơ tay bới nhánh cúc như tiếng móng vuốt của mèo nhảy nhót.

Cát Đạt Tổ bật cười ha hả nói :

- Người có nghe thấy không? Đó chỉ là con mèo rừng từ trên núi chui xuống kiếm ăn.

Mỗ nghe nói Cát Đạt Tổ nói mèo rừng ở trên núi xuống liền chuyển giọng thấp hơn nữa, đổi thành thanh âm của loại mèo rừng đói đi kiếm ăn.

Tên tuần dạ bán tín bán nghi, đáp :

- Có lẽ tiểu nhân nghe lầm cũng nên.

Cát Đạt Tổ nói :

- Dĩ nhiên rồi, nếu người không nghe lầm, chẳng lẽ mỗ lại nhìn sai.

Tên tuần dạ thuận miệng đáp :

- Dạ dạ.

Cát Đạt Tổ bỗng quát tháo :

- Người dạ dạ như thế có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ người cho là ta nhìn

sai chẳng?

Tên tuần dạ hoảng hốt đáp :

- Dạ dạ.

Nhưng lập tức phát giác câu dạ dạ của mình bất ổn, vội biện bạch :

- Không phải, không phải! Không phải tổng quản nhìn lầm mà tiểu nhân nghe lầm.

Cát Đạt Tố dịu giọng nói :

- Có thể chứ.

Tên tuần dạ lại nói :

- Chẳng trách trong nhà bếp hai hôm nay thường thường mất thực vật. Hôm qua một con gà chiên béo không cánh mà bay, vừa đem ở trong lò ra để trên bàn quay đầu lại thì không thấy đâu nữa. Chắc đúng của nợ này ăn vụng rồi, phải đánh chết nó mới được.

Lý Cửu nghe tên nợ bào định đánh chết con mèo rừng, thất kinh thốt :

- Hồngбет.

Giản Lão Nhị nói :

- Tên tuần dạ ấy hiểm độc thật. Trong lúc cấp bách mỗi chột nảy trí khôn vội nhặt ngay một cục đá lên, dùng liên hoàn thủ pháp ném sang một bụi hoa cạnh đó. Chỉ nghe thấy phập một tiếng, hoa cỏ lay động xào xạc. Tên nợ đang định vung hộ thủ câu ra, liền nghe thấy Cát Đạt Tố quát bảo :

- Người điên rồi ư? Con mèo ấy đã nhảy sang bên kia rồi còn định câu với móc gì nữa. Mau tới dây hoa tìm kia xem kéo lở hết thì giờ. Tên tuần dạ vâng vâng dạ dạ lia lịa, vội vã bước đi ngay. Bảy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Cửu cười nói :

- Cát Đạt Tố thật là người tốt. Tính mạng người đã được y tha cho đấy.

Liễu Tồn Trung nói :

Cát Đạt Tố là một tên lòng dạ hẹp hòi không chịu nhận mình sai lầm. Người tưởng y thật không biết dưới bụi cúc có người mai phục? Sau rồi một mình y quay trở lại tra xét một lượt nữa, có phải không?

Câu sau cùng chàng dừng lại để hỏi Giản Lão Nhị.

Giản Lão Nhị đáp :

- Đúng vậy. Tiểu sư tổ đoán không sai chút nào.

Quả nhiên y còn một mình quay trở lại tra xét một lượt nữa.

Lý Cửu xen lời nói :

- Nếu vậy, người làm thế nào mà thoát nạn?

Giản Lão Nhị đáp :

- Không riêng tiểu sư tổ đoán trúng được tâm địa của Cát Đạt Tổ, mà ngay mỗi cũng ước đoán như thế. Y tới dãy hoa tía lục một hồi, rồi quay sang góc khác, đại khái là để tách rời tên tuần dạ một mình lặng lẽ quay trở về bụi cúc. Nhưng mỗi vừa thấy bóng dáng y biến mất, không cần biết Dương Cự Nguyên sống hay chết, liền xốc ngay y lên vai, nhanh nhẹn nhảy qua cửa sổ vào bên trong căn lầu các nọ. Lý Cửu thất thanh nói :

- Đó chẳng phải là đem dê vào miệng hổ ư? Ngồi lầu các ấy chẳng phải của Cát Đạt Tổ là gì?

Liễu Tồn Trung vỗ tay khen ngợi :

- Tuyệt! Tuyệt. Đó gọi là chước hư mà thực, thực mà hư. Dương Cự Nguyên từ trong căn nhà đó nhảy ra, hiện tại người lại quay trở về căn lầu ấy, thật là thượng sách, vì khắp bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc đều đặt chòi canh ngầm. Người không quay trở về căn lầu ấy thì còn đi đâu cho thoát được?

Giản Lão Nhị đáp :

- Đúng vậy. Đệ tử cũng nghĩ như thế cho nên mới cộng Dương Cự Nguyên nhảy qua cửa sổ vào trong phòng. Ôi chà, bấy giờ mới thật là khiến đệ tử khiếp hãi đến suýt chết giấc.

Lý Cửu vội hỏi :

- Người phát hiện cái gì thế?

Giản Lão Nhị đáp :

- Mỗi vừa nhảy vào trong phòng phát hiện cách đó không xa có bóng dáng một phụ nữ. Vì người nọ đứng quay lưng lại nên không trông thấy rõ diện mạo. Mỗi không kịp so đo, vội quay người lại định đào tẩu đã nghe thấy nàng nọ lạnh lùng nói :

- Đứng lại.

Mỗi giật mình, do dự giây lát nghĩ bụng :

- “Giọng nói của nàng ta rất ngọt ngào dễ nghe, mình thử nán lại xem nàng định nói gì?”

Nghĩ đến, mỗi liền dừng chân bất động từ từ quay đầu lại nhìn thì lúc ấy nàng nọ cũng quay người lại. Mỗi chỉ thấy mắt sáng hắc. Một bộ mặt kiều diễm vô song đang nhìn mình tủm tỉm cười, không một chút ác ý.

Nàng nọ giơ tay lên vẫy mỗi, nói :

- Hãy để người trên lưng xuống đi.

Mỗi thấy động tác của nàng rất dịu dàng, ôn nhu, giọng nói ngọt ngào, bất giác ngần người ra, sửng sốt, như là một người bị thôi miên không còn biết tự chủ, cam tâm nghe nàng chỉ huy, lập tức khế đặt Dương Cự Nguyên xuống đất. Chỉ thấy nàng lướt đi uyển chuyển

nhẹ nhàng, thung thủng tiến lại nhìn Dương Cự Nguyên giây lát, giờ tay đặt lên mũi y, mặt hiện đầy vẻ kinh nghi.

Bấy giờ hai con mắt Dương Cự Nguyên nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, nhưng ngực vẫn còn hơi ấm áp, chân tay lạnh lẽo như băng. Mỗ thất kinh thầm, tuy không ưa gì Dương Cự Nguyên, nhưng bấy giờ không muốn y bị chết dưới tay Cát Đạt Tổ. Vị cô nương kiều diễm ấy xem xét một lượt, đang định lật lưng Dương Cự Nguyên lại, bỗng thấy nàng hơi sững sốt, nghiêng tai nghe ngóng giây lát, đột nhiên giờ tay nhỏ nhắn trắng như ngọc ngà khẽ kéo Dương Cự Nguyên rời khỏi mặt đất miệng thốt :

- Hãy theo lại đây.

Thái độ của nàng có vẻ vội vàng, không đợi mỗ chấp thuận đã kéo Dương Cự Nguyên tới một căn phòng mé Đông ngôi lầu các ấy.

Trong lòng mỗ rất kinh dị, thấy cánh tay nhỏ nhắn trắng muốt như ngọc ngà ấy, vị cô nương yếu điệu ấy, mà sao sức mạnh lại mạnh mẽ đến thế, cấp một nam nhân chẳng khác gì một con chim ưng quắp gà con.

Nhưng bấy giờ mỗ không kịp nghĩ nhiều, cũng không còn tự chủ ngoan ngoãn đi theo nàng nọ, tiến về căn phòng mé Đông. Cánh cửa phòng ấy được chế tạo bằng thép dày, thập phần kiên cố và đã được khóa kín.

Trên vách tường cạnh đó có một cánh cửa sổ bằng chấn song sắt. Cô nương nọ đặt Dương Cự Nguyên xuống đất, nhẹ nhàng nhảy lên cửa sổ, rút mấy chấn song ra rồi nhảy xuống bên dưới, xách Dương Cự Nguyên, hai chân khẽ nhún xuống mặt đất, lướt luôn vào bên trong. Chỉ thoáng cái nàng lại tung mình lướt ra, thể thức cực kỳ lạ mắt. Mỗ rất là hâm mộ.

Lý Cửu cười nói :

- Dĩ nhiên rồi. Một cô nương đẹp tuyệt vời như vậy nếu Lý Cửu đổi vào trường hợp ấy cũng phải hết lòng ngưỡng mộ.

Giản Lão Nhị nghiêm sắc mặt nói :

- Người đừng có nghĩ bậy, Giản Lão Nhị mỗ không phải hâm mộ nhan sắc của nàng, mà chỉ hâm mộ thân thủ đẹp mắt tuyệt diệu thôi.

Nàng nói khẽ với mỗ :

- Mau vào bên trong này, đặt song sắt vào như cũ. Đừng động đậy, có người tới đây.

Mỗ thất kinh thầm, chẳng trách thần sắc của nàng lại có vẻ hồi hã như thế, liền không do dự nhảy vào trong phòng, liền nghe thấy bên ngoài có người lớn tiếng hỏi :

- Trên lầu có ai không?

Tiếng kêu gọi ấy cất lên hai lượt. Tiếp theo đó là tiếng chân người dồn dập. Với kinh nghiệm sẵn có, mỗi đoán biết có hai người vừa bước vào căn lầu. Vị cô nương nọ liền lạnh lùng nói :

- Làm gì mà ồn ào thế? Các người định tìm ai?

Hai người vừa lên trên lầu, không ngờ vị cô nương nọ lại có mặt ở đó vội cung kính đáp. Lại nghe cô nương nọ không vui nói :

- Các người tới đây làm gì thế?

Tên nọ đáp :

- Bọn tiểu nhân được lệnh tới đây để tra xét.

Cô nương nọ hỏi :

- Có kẻ địch xâm nhập ư? Các người phụng mệnh ai?

Tên nọ đáp :

- Tiểu nhân phụng mệnh tổng quản. Tổng quản phát hiện tên Dương Cự Nguyên là gian tế được yêu đạo Vô Trần phái tới nằm vùng nên đã thương y, nhưng y vẫn thoát thân. Vì tổng quản sợ y quay trở lại đây ẩn núp, cho nên mới sai bọn tiểu nhân tới tra xét qua.

Tên nọ mới nói tới đó bỗng la lớn :

- Tổng quản đã đến rồi.

Bấy giờ tuy mỗi núp trong phòng cũng vắng vắng nghe thấy tiếng tà áo phất động trong gió rồi tiếng cửa Cát Đạt Tổ khẽ kêu ủa cung kính thốt :

- Sao phu nhân lại ở đây?

Cô nương nọ lạnh lùng đáp :

- Tổng quản tới được, chẳng lẽ tôi lại không tới được?

Cát Đạt Tổ gượng cười nói :

- Dạ dạ. Tại hạ tới đây để tìm kiếm gian tế.

Cô nương nọ thùng thảng đáp :

- Gian tế nào? Nếu có gian tế thì đó chính là ta đây!

Cát Đạt Tổ vội cười nịnh nói :

- Đâu dám thế. Đâu dám thế. Tên gian tế tại hạ định nói tới là tiểu tử Dương Cự Nguyên. Y được yêu đạo Vô Trần phái tới đây để nằm vùng.

Cô nương nọ nói :

- Nếu vậy ta phải thỉnh tổng quản vào trong này tra xét, kéo lại bảo ta chứa chấp gian tế. Tội này ta không gánh vác nổi đâu.

Tuy ngôn ngữ của cô nương nọ nghe rất bình thản, nhưng giọng nói thật lạnh lùng, nên Cát Đạt Tổ luôn miệng nói không dám, rồi quát bảo hai tên thủ hạ :

- Có phu nhân tọa trấn ở đây, gian tế sao dám tới xâm nhập, đi chỗ khác.

Hai tên thuộc hạ vâng vâng dạ dạ, ríu ríu bước ra khỏi phòng, Cát Đạt Tổ cung kính nói :

- Xin thỉnh phu nhân thứ tội tại hạ đã quấy nhiễu.

Chỉ trong nháy mắt, bốn bề lại lặng lẽ như tờ, có lẽ Cát Đạt Tổ đã thoát ra, đi mất dạng. Mỗ thở hắt ra như trút được một gánh nặng ngàn cân, đưa mắt liếc nhìn quanh phòng thấy trong hộc tủ chứa đầy báu vật quý giá, Những hạt minh châu to bằng trái long nhãn rải rác la liệt khắp mặt đất. Mỗ rất thắc mắc không biết căn phòng này của ai, bốn xung quanh vách tường đều là những ngăn tủ, chớ không thấy giường chiếu gì cả, hiển nhiên không phải là phòng ngủ.

Đang lúc mỗ ngẫm nghĩ phảng phất có tiếng động. Cô nương nọ đã theo cửa sổ lướt vào. Bấy giờ mỗ rất cảm kích, vội chấp tay nói :

- Đa tạ phu nhân cứu giúp cho.

- Sao các hạ lại biết ta là phu nhân?

Mặt nàng có vẻ không vui, hỏi lại như trên. Mỗ vội gượng cười đáp :

- Đó là vì vừa rồi tôi nghe thấy bọn người nọ xưng hô như thế!

Nàng nọ hừ nhạt, lật Dương Cự Nguyên lại cời y phục ra. Chỉ thấy sau lưng có một dấu chưởng màu lam rất rõ ràng. Nàng ta lắc đầu nói :

- Chạm rồi, không còn cách gì cứu chữa được nữa.

Mỗ thất kinh hỏi :

- Y bị trúng chưởng gì thế?

Nàng ta đáp :

- Đây là âm hàn chưởng của Thanh Hải. Phàm người nào nội lực không thâm hậu, chỉ quá nửa giờ đồng hồ thì không sao chạy chữa được nữa.

Giản Lão Nhị kể tới đó, ngừng đầu lên nhìn Liễu Tồn Trung hỏi :

- Tiểu sư tổ chẳng trúng phải âm hàn chưởng của Tôn Kha Ba là gì, sao mãi mười lăm hôm sau nó mới phát tác?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Bấy giờ ta dùng Chấn Thiên tâm pháp đối chưởng của lão, âm hàn chưởng độc của Tôn Kha Ba chỉ có thể từ móng tay truyền sang.

Chấn Thiên tâm pháp là võ học Huyền môn chính tông tự nhiên sinh ra một luồng nguyên dương cương khí tiêu giải phần lớn âm hàn độc khí, cho nên chỉ có một số rất ít hơi độc truyền sang cơ thể mà thôi.

Dương Cự Nguyên bị đánh trúng một chưởng giữa lưng, so sánh với ta tình hình khác hẳn.

Chàng không nói vì chân khí nội lực trong cơ thể Dương Cự Nguyên yếu ớt đó là bởi chàng có ý khiêm tốn.

Liễu Tồn Trung phân tích tình hình của âm hàn chưởng độc xong,

Giản Lão Nhị mới chột vớ lẽ, nói :

- Đệ tử nghe cô nương nọ nói không còn cách gì cứu chữa được Dương Cự Nguyên nữa, hơi sững sốt, sờ vào tay chân gã xem, quả nhiên thấy lạnh ngắt như băng.

Cô nương nọ trầm ngâm, giây lát bỗng ngừng đầu lên hỏi :

- Các hạ là đồng bọn của Dương Cự Nguyên phải không?

Đệ tử lắc đầu nói :

- Không phải.

Nàng ta tựa hồ như rất ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Thế vì sao các hạ lại trà trộn vào trong Bắc Cốc sơn này? Các hạ từ đâu tới đây?

Bấy giờ đệ tử đối diện với vị cô nương nọ, trong lòng có một cảm tưởng như đang đối diện với một vị thánh nữ thanh cao tinh khiết, không dám đặt điều dối gạt, tình thật mà nói mình không nhẫn tâm lừa phỉnh nàng thì đúng hơn.

- Hì hì dĩ nhiên rồi. Một vị cô nương xinh đẹp mê hồn như vậy ai mà chả chiều chuộng, thần phục, có phải không.

Hải đề sa Lý Cửu cười toe toét, xen lời. Giản Lão Nhị nghiêm sắc mặt, nói :

- Mỗ nói chuyện đứng đắn cho tiểu sư tử nghe, bạn đừng có phá đám được không? Hừ? Nếu bạn được gặp gỡ vị cô nương ấy mới biết lời lẽ của Giản lão mỗ mô tả nàng cũng còn chưa đủ. Hễ đứng trước mặt nàng bỗng cảm thấy như mình được tắm rửa trong một hào quang thần thánh, tinh khiết, khiến tâm thần nhẹ nhõm hẳn, vô tư vô lự.

Lý Cửu tươi cười tiếp lời :

- Đủ rồi, đủ rồi. Mỗ đã tin bạn nói thực rồi.

Giản Lão Nhị nói :

- Dĩ nhiên mỗ theo đúng lương tâm mà nói, bạn có muốn không tin cũng chả được! Bấy giờ đệ tử liền đáp :

- Khải bẩm phu nhân tại hạ từ Thành Đô tới.

Lý Cửu cười nói :

- Sao lại phải dùng đến câu khải bẩm như vậy?

Giản Lão Nhị đáp :

- Bạn thì biết gì. Đối với nàng, nếu không dùng câu khải bẩm, tựa hồ như không đủ tôn kính. Nàng vừa nghe đệ tử nói từ Thành Đô tới, mặt bỗng hơi lộ vẻ phấn khởi hỏi :

- Các hạ bảo từ Thành Đô tới, có phải là địa phương của Cái bang Tổng đàn không?

Đệ tử đáp :

- Khải bẩm phu nhân, chính là Cái bang Tổng đàn!

Bây giờ mặt nàng mừng rỡ trông lại càng thêm diễm lệ, xưa nay đệ tử chưa hề được trông thấy ai có khuôn mặt khả ái đến bao giờ. Nhưng nàng bỗng dưng trù trù muốn nói lại thôi, suy nghĩ giây lát mới ấp úng hỏi :

- Các hạ tên là gì?

Lý Cửu bỗng vỗ tay cười vang nói :

- Tuyệt! Chắc bấy giờ bạn thích thú lắm thì phải? Lão Giản nàng ta đã có cảm tình với bạn rồi đấy.

Giản Lão Nhị thóa mạ :

- Cảm tình cái rắm. Giản Lão Nhị mỗ mà là cái thá gì. Bạn nói như vậy không sợ tổn thọ hay sao?

- Nếu vậy vì sao nàng lại hỏi danh tánh của bạn làm chi?

Giản lão Nhị không đáp lời Lý Cửu, đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung với đầy vẻ bí ẩn nói :

- Tiểu sư tổ không ngờ lão nhân gia lại có số đào hoa đến thế.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Người nói sao ta chẳng hiểu gì cả?

Giản Lão Nhị đáp :

- Đệ tử kể xuống dưới lão nhân gia sẽ hiểu rõ ngay.

Bấy giờ bỗng nghe vị cô nương nọ hỏi tên mình, đệ tử khắp khởi mừng thầm đáp :

- Khải bẩm phu nhân, tiểu nhân tên là Giản Lão Nhị người ta thường gọi là Tam Thủ Thần Thâu.

Vị cô nương nọ mặt rất hoan hỉ. Trong lòng đệ tử càng sung sướng cởi mở chỉ mong mỗi nàng sẽ sai bảo làm một việc gì Giản Lão Nhị này cũng tận tâm tận lực thi hành ngay. Chỉ thấy môi nàng diễm nụ cười tươi như hoa nở nói :

- Thì ra là Tam Thủ Thần Thâu Giản đại hiệp, bốn nhân đã được nghe danh tiếng lừng lẫy khắp giang hồ từ lâu chỉ tiếc vô duyên chưa được tương kiến.

Đệ tử nghe nói trong lòng cảm thấy khoan khoái cực độ không sao ngờ được mình lại có diễn phúc được khen tặng như vậy. Đệ tử vội phục xuống vái lạy nói :

- Đâu dám thế. Tiểu nhân Giản Lão Nhị chỉ đáng gọi là hạng bọt bèo mà thôi.

Cô nương nọ liền đỡ lời :

- Đứng dậy đi, chớ nên đa lễ như thế.

Đệ tử như phục thánh chỉ vội đứng ngay dậy. Vị cô nương lại nói :

- Hãy ngồi xuống đây trò chuyện.

Đoạn hai người cùng ngồi xuống dưới đất. Nàng dịu dàng hỏi :

- Giản đại hiệp là người trong Cái bang phải không?

Đệ tử cung kính đáp :

- Khải bẩm phu nhân, tiểu nhân chính là Cái bang đệ tử.

Nàng nghĩ giây lát, khẽ hỏi tiếp :

- Đại hiệp có biết Liễu Tồn Trung trong Cái bang không?

Đệ tử vội đáp :

- Khải bẩm phu nhân, vị Liễu Tồn Trung là tiểu sư tổ của tiểu nhân.

Lý Cữu nhảy dựng lên, la lớn :

- Vì sao cô nương nọ lại biết tiểu sư tổ? Lão nhân gia quả nhiên là người tốt phúc.

Dứt lời Lý Cữu đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung thấy chàng mặt vẫn thản nhiên như thường lệ, không lộ chút gì là kinh dị. Giản Lão Nhị kể tiếp :

- Vị cô nương nọ nghe nói Liễu Tồn Trung là tiểu sư tổ của đệ tử liền lộ sắc hoài nghi dịu dàng hỏi :

- Liễu Tồn Trung là sư tổ của Giản đại hiệp ư? Năm nay y bao nhiêu tuổi rồi?

Đệ tử cười đáp :

- Khải bẩm phu nhân, tiểu nhân vừa nói vị ấy là tiểu sư tổ. Trong đó có thêm một chữ tiểu.

Nàng lại hỏi :

- Thêm vào chữ tiểu có ý nghĩa gì?

Đệ tử đáp :

- Khải bẩm phu nhân, vì tuổi tác của vị ấy còn nhỏ hơn tiểu nhân, cho nên mới đặt thêm một chữ tiểu.

Vị cô nương ấy liền tiếp :

- Niên kỷ của y còn nhỏ hơn đại hiệp, vậy vì sao lại là sư tổ của đại hiệp được?

Đệ tử đáp :

- Khải bẩm phu nhân, Cái bang chúng tôi không theo niên kỷ mà định đoạt ngôi vị, mà lấy nhân phẩm, võ công cơ trí để phân thứ tự.

Tiểu sư tổ vai vế chữ “Đị”, còn tiểu nhân thuộc chữ “Vũ”. Cái bang chúng tôi có tất cả tám cấp, lấy tám chữ “Thiên địa huyền hoàng vũ trụ hồng hoang” làm chuẩn.

Vị cô nương nọ nhoẻn miệng cười nói :

- Bằng vào tư cách gì mà y được thăng lên tới vai vế chữ “Đị”?

Đệ tử đáp :

- Khải bẩm phu nhân, tư cách thăng lên chữ “Đị” của tiểu sư tổ cũng phải trải qua rất nhiều thử thách. Nói về võ công, vị ấy là đệ nhất cao

thù của giới thanh niên, được tất cả huynh đệ Cái bang công nhận. Bản tính của vị ấy lại thuần hậu khoáng đạt độ lượng, không bao giờ oán thù nhỏ mọn, không nhớ tới những lỗi lầm cũ, hết lòng tương trợ kẻ nguy khốn nêu cao chính nghĩa giang hồ xuất quỷ nhập thần cứu khổ phò nguy. Những đặc tính trên đều được các huynh đệ Cái bang công nhận. Cơ trí của vị ấy hơn người, lâm nguy không hề bấn loạn. Có rất nhiều sự thực chứng minh rõ ràng. Vị ấy được Bang chủ nuôi dưỡng, dạy dỗ từ nhỏ cho tới lúc trưởng thành, đối với Cái bang có mối uyên nguyên thâm hậu. Những điều kiện ấy đủ xứng đáng làm người thừa kế chức vị Bang chủ Cái bang.

Liễu Tồn Trung nghe Giản Lão Nhị tăng bốc mình đến nổi nước bọt bắn tung tóe, liền cười nói :

- Thôi, đừng có trát vàng lên mặt mỡ nữa, không sợ vị cô nương ấy chê cười cho hay sao?

Lý Cửu xen lời :

- Làm sao mà chê cười được. Những câu Giản Lão Nhị nói đều đúng với sự thật không thêm không bớt mảy may.

Giản Lão Nhị tiếp :

Vị cô nương không hề có chút gì là chê cười, trái lại còn rất lấy làm khâm phục.

Lý Cửu liền hỏi :

- Nàng ta còn hỏi gì nữa không?

Giản Lão Nhị đáp :

- Nàng nghe mỗi tuyên dương tiểu sư tổ mặt đầy vẻ thích thú, hỏi tiếp :

- Hiện tiểu sư tổ của đại hiệp ở đâu?

Mỗ bỗng nảy sinh hoài nghi nghĩ thầm :

- “Vị cô nương này tuy tướng mạo tinh khiết thánh thiện không chút tà khí, nhưng dù sao cũng thuộc người của Đông Doanh, không chừng Thông Thiên Hiệu phái nàng ta tới bày kế phản gián điều tra hành tung tiểu sư tổ cũng nên? Ồi chà bất ổn, vừa rồi mình đã lẻo mép, nói toạc móng heo cho đối phương nghe hết.”

Nghĩ đoạn, mỗ liền thận trọng, không dám thổ lộ tung tích của tiểu sư tổ cho nàng nghe.

Vị cô nương nọ thấy mỗ lúng túng, dường như đã đoán rõ được tâm sự của mỗ, liền rầu rĩ nói :

- Bỏn nhân không trách cứ gì đại hiệp, vì bỏn nhân là người thuộc Đông Doanh. Giữa chúng ta hiện đang đứng ở trong địa vị đối địch, đại hiệp không dám cho bỏn nhân biết rõ hành tung của Liễu Tồn Trung điều ấy đủ tỏ đại hiệp đã hết lòng trung thành với Liễu Tồn

Trung. Có một người huynh đệ như đại hiệp, bổn nhân cũng rất yên tâm.

Tiểu sư tổ, vị cô nương nọ nói như vậy, khiến đệ tử hồ đồ khôn tả. Lão nhân gia là người thông minh, chắc có lẽ biết được vị cô nương ấy là ai?

Liễu Tồn Trung thấy Giản Lão Nhị hỏi như vậy, liền xua tay đáp :

- Chính người cũng làm cho ta hồ đồ vô cùng. Người chỉ luôn miệng nói cô nương với khái bầm phu nhân mà không cho ta biết nàng ta tên là gì? Ta không phải thần tiên thì làm sao ta biết được nàng ta là ai cơ chứ?

Giản Lão Nhị cười hi hí nói :

- Đệ tử thấy. không cần phải nói tên vị cô nương nọ ra, lão nhân gia cũng có thể đoán được nàng là ai.

Liễu Tồn Trung mỉm cười không đáp. Lý Cửu liền xen lời :

- Bất cứ nàng ta tên là gì, đã là người của Đông Doanh ắt không phải là kẻ tốt lành rồi. Nhiều phần nàng ta được phái tới để dò la tin tức, người không tiết lộ hành tung của tiểu sư tổ cho nàng biết là tốt rồi.

Giản Lão Nhị nói :

- Bây giờ μό thấy nét mặt của nàng lộ đầy vẻ thành khẩn, trong lòng chợt nảy sinh cảm kích. Bỗng nghe thấy cách một tiếng, nàng rầu rĩ quay mặt về phía Dương Cự Nguyên thì thấy gã nọ hai mắt trợn ngược, chân tay co rút một hồi rồi nằm im bất động.

Liễu Tồn Trung nghe nói Dương Cự Nguyên đã chết cảm thấy tuy có hành vi đại nghịch bất đạo, nhưng dù sao cũng là đệ tử của Vô Trần đạo nhân, bất giác chàng cũng thấy nao nao trong dạ.

Giản Lão Nhị kể tiếp :

- Đệ tử thấy Dương Cự Nguyên đã chợt đang không biết tính sao thì chợt nghe tiếng chân người vọng tới. Cô nương nọ nhún mình nhảy luôn ra ngoài cửa sổ.

Chi nghe thấy bên ngoài có một người khê kêu ủa một tiếng nói :

- Phu nhân cũng ở đây ư?

Cô nương nọ ừ hự, hỏi :

- Người tới đây làm chi?

- Bầm phu nhân, tiểu nhân định đem con ngựa ngọc đi cất.

Đệ tử vừa nghe hai tiếng ngựa ngọc bất giác tinh thần phấn chấn.

Tiểu sư tổ cũng biết rõ đệ tử đã lấy trộm được ấn chương của Thông Thiên Hiệu, chỉ còn ngựa ngọc là không biết để ở đâu nên không trở về phục mệnh được. Hiện tại giữa lúc vô ý lại bắt ngờ thâu lượm được tin tức quý báu ấy. Thật là đi mòn giày sắt không sao thấy, gặp gỡ nơi đây chẳng tốn công. Tai lại nghe cô nương nọ nói :

- Con ngựa ngọc này đem từ đâu về?

- Bẩm phu nhân tiểu nhân không được rõ. Dường như đem đi Miêu Cương để thử ngải độc.

Cô nương nọ liền hừ nhạt, nói :

- Lại Thông Thiên Hiếu giờ trò đây. Giam hãm bao nhiêu người như thế chưa đủ hay sao?

Gã vừa tới tựa hồ như không dám cưỡng lời. Liền nghe thấy tiếng chân từ xa tới gần, tiến thẳng tới mình, đệ tử vừa thất kinh vừa mừng rỡ, nghĩ bụng :

- “Thì ra căn phòng này là kho chứa vật báu, chẳng trách được kiến tạo kiên cố đến thế, và trên những ngăn tủ đều thấy châu báu, ngọc ngà giá trị liên thành”

Nhưng đệ tử lại nghĩ tiếp :

- “Hồng bát. Hiện tại thêm thi thể của Dương Cự Nguyên biết giấu vào đâu bây giờ?”

Đệ tử đảo mắt nhìn, thấy không một chỗ nào khuất nẻo, chỉ có sau lưng vách tường phía Đông có một lỗ kẽ vừa chui lọt một người. Bấy giờ tiếng chân đã tới cửa phòng. Liền nghe tiếng chìa khóa tra vào cửa kêu lách cách. Cô nương nọ bỗng cất tiếng hỏi :

- Ai đem con ngựa đi Miêu Cương? Lấy được bao nhiêu ngải độc rồi?

Nàng cao giọng nói rất rõ ràng vui tai, hiển nhiên là ngầm báo động cho đệ tử mau ẩn núp đi, có người mở cửa sắp tiến vào đây. Đệ tử rất cảm kích, nếu bảo cô nương nọ tới dùng kế phản gián thì lý lẽ không vững chút nào? Đệ tử nhanh nhẹn xốc xác Dương Cự Nguyên lên cùng ẩn mình sau kẽ tủ. Vừa núp xong, liền thấy cửa phòng mở toang.

Một gã trung niên khoảng trên dưới năm mươi tuổi, bên ngoài khoác chiếc áo rộng tay màu hồ thủy, lưng thắt dây lụa điều có treo hai chiếc vòng phỉ thúy, xem ra thân phận cũng không phải thấp kém. Thanh âm của cô nương nọ từ xa bỗng vọng tới.

Chiêm quản gia hãy cất con ngọc mã cho cẩn thận. Ta trở về tòa nhà trắng đây.

Lão trung niên được gọi là Chiêm quản gia vâng vâng, dạ dạ, thốt :

- Dạ dạ, tiểu nhân đã rõ.

Ngừng giây lát, y lại tiếp :

- Phu nhân không vào xem qua ư? Con ngựa ngọc này rất thuần tuấn, trông chẳng khác gì con ngựa sông vậy.

Cô nương nọ đáp :

- Ta không xem đâu. Nếu chẳng may nó bị mất trộm thì ta lại mang

tiếng lây.

Chiêm quần gia cười ha hả nói :

- Phu nhân chỉ hay nói đùa. Phu nhân sinh trưởng ở Đại Kim Quốc bất cứ những kỳ trân dị báu gì mà không có. Dù có đem con ngựa này biếu cho phu nhân, chưa chắc phu nhân đã phụng nhận.

Đệ tử nghe Chiêm quần gia nói cô nương nọ sinh trưởng Đại Kim quốc trong lòng liền nảy sinh thất vọng. Xem tình hình này thì cô nương nọ là người Kim, kẻ đại cừu của người Đại Tống chúng ta. Hiện Miêu Truyền với Lưu Chính Ngạn nắm hết đại quyền thao túng triều đình, hãm hại kẻ trung lương, trên giang hồ ai ai cũng đều biết rõ hai gã nọ ngấm ngầm cấu kết với người Kim, muốn lật đổ xã tắc của người Tống. Tuy nhiên cho tới nay vẫn chưa có chứng cứ gì xác thực. Cô nương nọ đã là người Kim, địa vị ở Đông Doanh của nàng dường như rất cao.

Nếu có thể bắt giữ được nàng ắt sẽ có chứng cứ rõ ràng về việc hai gã Miêu Lưu mãi quốc cầu vinh.

Giản Lão Nhị nói tới đó liền đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung. Chỉ thấy chàng ngồi trầm ngâm như đang hồi tưởng lại chuyện gì. Lý Cữu xen lời :

- Đúng rồi. Nếu như có thể bắt được vị cô nương nọ ắt sẽ có cách khép tội hai tên phản tặc Miêu Lưu.

Giản Lão Nhị nói :

- Tuy nói thế nhưng bảy giờ lão Giản mỗ chẳng khác nào lão Bồ Tát đất qua sông, ngay chính mình còn khó bảo toàn huống hồ gì bắt giữ được ai. Hơn nữa võ công của người ta còn hơn lão Giản này không biết bao nhiêu lần, thì làm sao mà bắt giữ nổi?

Lý Cữu vỗ đùi thở dài nói :

- Thật đáng tiếc! Đáng tiếc, nếu thay tiểu sư tổ vào địa vị ấy thì tốt biết mấy.

Giản Lão Nhị cười nói :

- Dù là tiểu sư tổ cũng không được.

Lý Cữu trố mắt hỏi :

- Sao lại không được?

Giản Lão Nhị đáp :

- Lý do ấy rất dễ hiểu. Vị cô nương nọ hình như rất quan tâm tới tiểu sư tổ, đồng thời nàng lại xinh đẹp tuyệt trần, nếu tiểu sư tổ có gặp nàng cũng chẳng nở xuống tay.

Giản Lão Nhị nói tới đó, Lý Cữu chỉ sợ tiểu sư tổ quở trách, vội liếc mắt nhìn, thì thấy Liễu Tồn Trung vẫn bình thản như thường, không có vẻ gì là giận dữ, vẫn ngồi yên bất động, chìm đắm trong trầm tư.

Giản Lão Nhị kể tiếp :

- Chiêm quản gia thấy cô nương nọ không theo vào, liền quay cửa lại bưng một cái bọc bằng đoạn hồng nhét vào trong một ngăn tủ, đảo mắt nhìn quanh một lượt có lẽ để tra xét xem có vật gì không, sau đó mới gật gù ra chiều miễn ý thủng thẳng bước ra ngoài cửa.

Tiếp theo đó liền nghe tiếng lách cách, có lẽ y khóa cửa lại. Đồng thời tiếng chân của Chiêm quản gia cũng xa dần. Đệ tử lặng lẽ chui ra, thò tay vào trong ngăn tủ lấy cái bọc bằng đoạn hồng mở ra xem, thấy bên trong là một chiếc hộp nhỏ hình vuông bằng đồng mồi, quả nhiên được dùng để đựng con ngựa ngọc, bất giác mừng rỡ như điên cuồng, liền lấy con ngựa ngọc ra cất kỹ trong người, đoạn lại gói cái hộp đồng mồi như cũ, đặt vào đúng vị trí. Bấy giờ đệ tử sức nhớ tới cái thi thể của Dương Cự Nguyên ở sau kẻ tử, đang băn khoăn không biết giải quyết ra sao, đột nhiên thấy một vật từ song cửa bay vào, liền nhặt lên xem. Thì ra đó là cuộn giấy nhỏ viết như sau :

- “Mau đào tẩu về hướng Nam. Thi thể Dương Cự Nguyên cứ để bọn nhân lo liệu. Hãy thay bọn nhân hỏi thăm tiểu sư tổ của đại hiệp.”

Đệ tử biết rõ bút tích này là của vị cô nương nọ và hiển nhiên lão Chiêm quản gia đã đi khỏi, thế rồi đệ tử theo đúng lời trong chỉ thị của nàng ta đào tẩu về hướng nam, quả nhiên suốt dọc đường không hề gặp một chòi canh ngầm nào.

Kể tới đó Giản Lão Nhị mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Cửu chép miệng than tiếc không ngừng. Liễu Tồn Trung nói :

- Nếu người không tới Đông Doanh trộm vật báu, thì không một ai hay biết Dương Cự Nguyên đã chết dưới chướng của Cát Đạt Tổ.

Giản Lão Nhị liền hỏi :

- Tiểu sư tổ, chắc lão nhân gia với vị cô nương nọ phải có một mối duyên nguyên không tầm thường. Lão nhân gia hãy nhớ kỹ lại xem.

Liễu Tồn Trung chỉ mỉm cười không đáp. Bỗng chàng thấy mắt hoa lên, Hoàng Diện Phong Cái chợt xuất hiện la lớn :

- Tiểu sư đệ diễn trò tên chó săn Bành Nhị rất lý thú, đến cả lão hồ ly Vương Hữu cũng bị tiểu sư đệ qua mắt được. Hí hí! Ủa? Còn hai ông bạn này là ai mà lão nhi chưa gặp gỡ bao giờ.

Giản Lão Nhị và Lý Cửu vội đứng dậy, cung kính bái :

- Đệ tử Lý Cửu khấu kiến sư tổ.

- Đệ tử Giản Lão Nhị bái kiến sư tổ.

Hoàng Diện Phong Cái cười híp mắt nói :

- Khấu kiến cái con khỉ. Miễn cái hủ hóa ấy đi. Người là Tam Thủ Thần Thâu, còn người là Hải Đế Sa phải không?

Giản Lão Nhị, Lý Cửu đồng thanh kính đáp :

- Chính thế. Sư tổ có điều chi dạy bảo?

Hoàng Diện Phong Cái nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, nói :

- Có có, lão nhi mỗi đang định sai hai tiểu bối người làm việc này.

Giản Lão Nhị, Lý Cửu đồng thanh đáp :

- Dạ dạ, sư tổ xin cứ sai bảo.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Lão nhi mỗi vừa nhậ nhệ ở địa phương quỷ quái gì đó chưa được vừa ý. Hai tiểu bối người làm sao kiếm một chút gì ngon lành về đây cho lão nhậ nhệ khoái khẩu một phen.

Lý Cửu, Giản Lão Nhị vội đồng thanh lách đáp: Dạ dạ, rồi như một luồng khói phóng ra khỏi Thổ Địa miếu, chia đường đi tìm thực vật.

Liễu Tồn Trung liền hỏi :

- Lão sư ca đã dùng chiêu nào mà thâm nhập được Tôn Kha Ba?

Hoàng Diện Phong Cái gãi tai, lí hí mắt nói :

- Chiêu thức cái cóc chết. Tôn Kha Ba rất lợi hại. Lão sư ca mỗi liên một hơi sử dụng luôn sáu thế ác cầu khán môn mà vẫn không đánh đổ được hắn. Mỗi liên nổi sáu sử dụng luôn chiêu ai ai cũng biết rõ Cẩn cầu nhập cùng hạ nhưng cũng chẳng ăn thua quái gì.

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Quái lạ, chiêu Cẩn cầu nhập cùng hạ ấy rất phổ thông mà dùng để đối phó với Tôn Kha Ba thì sao hiệu nghiệm được?

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hi đáp :

- Đó là giữa lúc cấp bách mỗi chợt nảy trí khôn nghĩ ra diệu pháp ấy. Tuy ai ai cũng biết chiêu Cẩn cầu nhập cùng hạ nhưng chỉ riêng đệ tử Cái bang mà thôi, còn Tôn Kha Ba đâu có phải là đệ tử của Cái bang. Y lại mới tới Trung Nguyên không lâu, mỗi đoán y thế nào cũng lúng túng. Mình sẽ thừa cơ chiếm chút tiện nghi.

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Lão sư ca thật tức cười. Chiêu thức phổ thông ấy thì làm sao mà chiếm được tiện nghi. Sau rồi thế nào?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Mỗi dùng chiêu Cẩn cầu nhập cùng hạ mà đuổi không xuể con mèo ấy, trái lại y còn thừa cơ nhằm chỗ sơ hở phản công, suýt tí nữa thì ngọam trúng mỗi một miếng. Cũng may căn bệnh của mỗi liên phát tác.

Lão mỗi lập tức nổi nóng, xử chiêu “Nạ Cầu Sang Thực” (chó đói cướp đồ ăn). Đả cầu quét ngang điểm ra một thế trúng ngay vào gót chân y. Y đau quá sủa lên inh ỏi. Mỗi không bỏ lỡ dịp may, liền đào tẩu luôn.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Sao lão sư ca không thừa cơ hạ sát thủ luôn có hơn không?

Hoàng Diện Phong Cái lắc đầu, đáp :

- Lão sư ca mỗi thấy y quá đau đớn, sửa om sòm, liền đem lòng thương hại buông tha cho y một phen.

Đang lúc ấy đã thấy Lý Cửu với Giản Lão Nhị quay trở lại, Lý Cửu xách một con cá lớn, Giản Lão Nhị bưng một chiếc đũa chó đặt xuống đất cung kính nói :

- Tổ sư gia, chút vật thực này đã đủ lão nhân gia tráng miệng chưa?

Hoàng Diện Phong Cái thấy có cả đũa chó khoan khoái như mở cờ trong bụng cười tít mắt lại nói :

- Tốt! Tốt! Như thế mới khoái chứ. Mau châm lửa lên, dọn ra ăn. Có rượu không?

Giản Lão Nhị toét miệng cười, thò tay vào trong người kéo nửa bình rượu ra, hai tay dâng lên, nói :

- Đệ tử xách đũa chó về, khi đi qua trước một quán rượu thấy tiện dịp thuận tay đỡ nhẹ luôn.

Hoàng Diện Phong Cái thích thú cười ha hả, nói :

- Hay! Hay! Tiểu quỷ ngươi coi thế mà rất hữu dụng.

Lý Cửu ra phía sau khán thờ nhúm lửa lên nướng đũa chó. Chỉ trong nháy mắt, mùi thơm đã bốc lên ngát mũi.

Giản Lão Nhị rắc lên một chút muối tiêu, rồi bưng chiếc đũa chó thơm phưng phức đặt ở trước mặt Hoàng Diện Phong Cái.

Con cá của Lý Cửu cũng vừa chín tới. Thế rồi bốn người quây quần lại ăn nhậu.

Hoàng Diện Phong Cái xé một miếng thịt chó lớn bỏ vào miệng, nhai ngồm ngoàm thốt. :

- Ngon tuyệt! Đã lâu lắm lão không được ăn cái món này.

Chỉ nghe thấy tiếng ừng ực liên tiếp, Hoàng Diện Phong Cái đã tu hết nửa bình rượu, không còn một giọt.

Liễu Tồn Trung đột nhiên la lớn :

- Hồngбет! Hồngбет!

Hoàng Diện Phong Cái đang ăn nhậu ngon lành, bỗng nghe Liễu Tồn Trung la lên như vậy, vội ngừng đầu hỏi :

- Tiểu sư đệ bảo cái gì hồngбет?

Liễu Tồn Trung mặt lộ sắc lo âu, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa nói :

- Ngọc Trì đưa Thi Huyền trưởng lão đào tẩu trước tiểu đệ sao tới bây giờ vẫn chưa thấy trở về?

Liễu Tồn Trung vừa dứt lời, Giản Lão Nhị và Lý Cửu sực tỉnh ngộ.

Mọi người đã hạn định từ trước, Liễu Tồn Trung giả làm Bành Nhị xâm nhập Tổng đàn cứu Thi Huyền trưởng lão ra rồi để Hà Ngọc Trì

bảo hộ đào tẩu Liễu Tồn Trung đoạn hậu, đoạn tất cả cùng trở về ngôi Thổ Địa miếu này hội họp.

Hiện tại thời gian đã lâu, Hoàng Diện Phong Cái đã tới nơi, mà vẫn chưa thấy bóng dáng Hà Ngọc Trì đâu cả Hoàng Diện Phong Cái thấy ba người đều lộ vẻ lo lắng liền nuốt miếng thịt chó lớn, lắc lắc chiếc bình rượu không, rồi mới thủng thủng lau mép, cười híp mắt nói :

- Các người lo ngại cho con nhỏ nọ phải không? Tường gì, chứ việc ấy thì khỏi lo. Cô bé khinh công rất cao siêu khó ai mà bắt được.

Liễu Tồn Trung vẫn sốt ruột, nói :

- Chính vì khinh công của nàng cao siêu mà tiểu đệ mới lo ngại.

Giản Lão Nhị liền xen lời :

- Đúng vậy. Khinh công của Hà cô nương tinh thâm, đáng lẽ phải về từ lâu rồi mới đúng. Sao cho tới bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả?

Hoàng Diện Phong Cái xé một miếng thịt chó bỏ vào mồm nhai ngấu nghiến rung đùi nói :

- Các người cứ yên tâm. Sớm hay muộn thì có gì quan hệ, cứ nhét đầy bụng đã rồi tính sau.

Lý Cửu với Giản Lão Nhị bụng đang đói cồn cào, thấy Hoàng Diện Phong Cái ăn uống lia lịa như vậy cả hai cũng không dám ăn nhiều. Vì họ biết rõ vị tổ sư gia này đã lâu không được thưởng thức món thịt thơm ngày ấy.

Liễu Tồn Trung bồn chồn trong dạ, không ngớt đảo mắt nhìn ra phía xa. Hoàng Diện Phong Cái ngừng đầu lên, hỏi :

- Ủa! Tiểu sư đệ nhòm ngó cái gì thế? Mặc kệ nàng, cứ ăn đi đã.

Phong Cái xé một miếng thịt chó nhét vào tay Liễu Tồn Trung, chàng định cầm lấy, bỗng thấy một người mình mẩy be bét máu tươi, đầu tóe rối bời, chạy bổ vào hai mắt nổi đầy gân đỏ.

Y vừa thấy bọn Hoàng Diện Phong Cái, Liễu Tồn Trung bốn người đang ngồi quây quần dưới đất, liền cả mừng nhưng không sao chịu đựng nổi liền ngã lăn ra đất.

Lý Cửu trông thấy người nọ trước nhất đã thất kinh la lớn :

- Ối chà! Xuyên Địa Thủ Trần Tứ.

Liễu Tồn Trung vội đứng bật dậy, vừa nhìn sắc mặt Trần Tứ đã nói :

- Lão sư ca, Trần Tứ trúng phải chưởng thương rất nặng!

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Không hề gì? Không hề gì! Cứu y tính dậy đã rồi hãy tính sau.

Ông ta cầm cái xương chó cuối cùng lên gặm tốp tốp. Liễu Tồn Trung sai Lý Cửu, Giản Lão Nhị bồng Trần Tứ lên, đặt một chưởng

vào lưng y đẩy chân khí vào mình mấy đối phương. Giây lát sau Trần Tứ từ từ lai tỉnh, mở bừng mắt ra nhìn, thấy tiểu sư tổ đang chữa thương cho mình liền mỉm cười định ngồi dậy.

Liễu Tồn Trung khẽ ấn người y xuống nói :

- Chớ động đây. Máu ứ trong yếu huyết của ngươi vẫn chưa tan, trung khí gián đoạn, nguy hiểm vô cùng.

Chưởng của chàng hơi phát kinh, Trần Tứ chỉ eảm thấy sau lưng nóng như lửa thiêu, nhưng rất an nhàn, dễ chịu.

Qua khoảng thời gian cạn chén trà, Liễu Tồn Trung mới thở hắt ra, thâu tay về nói :

- Được rồi.

Trần Tứ cảm thấy hô hấp nhẹ nhõm hẳn, vội lặn xuống khán thờ phục xuống đất hành lễ, thốt :

- Đa tạ ơn cứu mạng của tiểu sư tổ.

Rồi y lại vội tới bái kiến Hoàng Diện Phong Cái.

Lý Cửu, Giản Lão Nhị cũng đổ xô lại chỉ muốn biết tại sao Trần Tứ lại thọ trọng thương chạy tới Thổ Địa miếu này?

Hoàng Diện Phong Cái chợt ngừng đầu hỏi :

- Trần Tứ, ai đánh ngươi đến nông nỗi thế?

Trần Tứ đáp :

- Kẻ đã thương đệ tử rất lạ mặt, đệ tử chưa gặp gỡ hần bao giờ.

Lý Cửu với Giản Lão Nhị nghe nói la lối om sòm hỏi lâu mới ngớt.

Liễu Tồn Trung xen lời hỏi :

- Vì sao ngươi ngẫu nhiên chạy tới đây? Sự tình đầu đuôi thế nào, hãy từ từ kể rõ cho mọi người nghe.

Trần Tứ nói :

- Lần trước đệ tử được gặp Như Hạc sư tổ lão nhân gia cùng Túy hòa thượng lão tiên bối, biết tiểu sư tổ bị rớt xuống hàn đàm, ước đoán lão nhân gia đã quy thiên rồi rất lấy làm đau lòng. Sau cùng phụng mệnh Túy hòa thượng hộ tống Trần cô nương với một thằng nhỏ đen thui tên là Tiểu Hắc gì đó trở về Tổng đàn, nguyên là để họ có chỗ tạm dung thân. Ngờ đâu khi tới Tổng đàn thì vừa lúc Tổng đàn tuyển chọn tân Bang chủ. Đệ tử ngấm ngấm tra xét, mới được biết Cái bang nguyên đã bị gian nhân lung lạc. Trần cô nương không chịu ở lại Cái bang nữa, sau nàng ta cùng Tiểu Hắc đưa nhau tới Ngao Sơn tìm sư phụ Bao Đả Thắng với Y Bất Tử. Việc này đương thời Lý Cửu cũng biết rõ.

Lý Cửu gật đầu nói :

- Mồ biết. Mồ biết. Tối hôm ấy mồ thỉnh bạn tới miếu Thành Hoàng ăn thịt chó, hai chúng ta đều bồn chồn không yên. Vì không biết rõ

tung tích của Bang chủ lão nhân gia ở đâu, các vị sư thúc sư bá thì đều phân tán, các người mới tới lại rất xa lạ, không biết ai với ai, xem ra họ đều là những kẻ hành vi mờ ám, cho nên cả hai rất buồn bực.

Trần Tứ nói :

- Hôm sau, vì thấy trên lôi đài có đánh chết người, đệ tử mới vội vã đưa Trần cô nương cùng Tiểu Hắc rời khỏi Tổng đàn. Còn mình vẫn nán lại để thăm dò tin tức của Bang chủ.

Liễu Tồn Trung cũng rất để tâm tới vấn đề này, liền hỏi :

- Thế hiện đã thu lượm được tin tức gì của bang thủ chưa?

Trần Tứ đáp :

- Chưa. Chẳng khác gì đá trầm đáy biển. Tuy nhiên đệ tử thường phát hiện trong mật thất của Vương Hữu thường có rất nhiều người ăn mặc kỳ dị tới. Số người này không những bất lợi với Đại Tổng chúng ta, mà tựa hồ như còn uy hiếp cả lão Vương Hữu.

Liễu Tồn Trung nghe nói rất kinh dị và lạ lùng.

Trước đây chàng đã được nghe Hà Ngọc Trì kể cho hay, lúc nàng tới Quan Huyện bảo vệ Ngụy Thắng nghe ngôn ngữ của gã vệ binh mặt vàng cũng mang đầy vẻ uy hiếp Ngụy Thắng. Điều này thật bí ẩn.

Dù Liễu Tồn Trung là một người cơ trí tuyệt luân cũng không sao suy đoán ra. Hoàng Diện Phong Cái liền hỏi :

- Thôi, hãy dẹp những chuyện rắc rối ấy sang bên. Bây giờ người hãy kể cho chúng ta nghe vì sao bị người đã thương mau lên.

Trần Tứ đáp :

- Vừa rồi đệ tử mới đi qua Xà Đầu Cương thấy Hà Ngọc Trì cô nương đang giao đấu với người.

Liễu Tồn Trung vội xen lời :

- Bên địch tất cả là bao nhiêu người?

Hoàng Diện Phong Cái cũng trở mắt hỏi :

- Thi Huyền trưởng lão đâu? Người có trông thấy không?

Trần Tứ ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao? Thi Huyền trưởng lão cùng đi với Hà Ngọc Trì cô nương ư?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Chính thế! Hà Ngọc Trì bảo hộ Thi Huyền trưởng lão đào tẩu khỏi Cái bang.

Đoạn chàng đem tình hình vừa rồi thuật lại cho y nghe.

Trần Tứ nghe Liễu Tồn Trung nói Thi Huyền trưởng lão đào tẩu với Hà Ngọc Trì rất lấy làm kinh ngạc nói :

- Thế thì hỏng bét. Đệ tử chỉ trông thấy Hà cô nương đang giao đấu với một gã trung niên lạ mặt. Trung niên sử dụng một loại võ khí rất kỳ dị trông giống như một thanh đơn đao những lưỡi đao đầy răng

cửa mỗi chiếc răng cửa dài khoảng hai tấc, chiều thước cũng rất kỳ quái.

Gã chân giữa cốc đạo không để Hà Ngọc Trì cô nương vượt qua. Ngọc Trì cô nương thi triển Thiên sơn thân pháp, muốn vượt qua mé tả, nhưng thanh Cự linh đao của gã nọ đã lập tức quét truy cản nhanh như điện chớp. Hà cô nương nhảy sang bên hữu đao của tên nọ lại chuyển sang bên hữu. Đệ tử nhay tới nơi, thấy bấy giờ Hà cô nương rất sốt ruột, bực bội, trường kiếm múa lên vun vút giao đấu như thí mạng. Chiều thước của gã nọ tuy rất quái dị nhưng đem so sánh với Thiên Sơn kiếm pháp của Hà cô nương vẫn thua sút rất xa. Tuy vậy khí lực của gã nọ dường như mạnh hơn Ngọc Trì cô nương nhiều, tuy chưa đánh bại được Hà cô nương, nhưng giới bị nghiêm mật, Hà cô nương cũng khó bề thủ thắng. Bấy giờ đệ tử cũng không rõ tại sao gã nọ lại tử thủ cốc đạo ấy, không để cho Hà cô nương đi qua, nhưng đã phân rõ được đâu là bạn đâu là địch, mắt thấy Hà cô nương đang giao tranh với đối phương đệ tử sao dám khoanh tay đứng ngoài xem, vội rút thanh đao đeo ngang lưng xuống, nhảy luôn vào vòng chiến.

Liền nghe thấy Ngọc Trì cô nương nói :

- Trần Tứ tới rất đúng lúc. Mau tới ngôi cổ miếu ở Thiên Tùng Lâm ngay mau lên.

Đệ tử vội đáp :

- Ngọc Trì cô nương, tới Thiên Tùng lâm làm chi? Để Trần Tứ ở đây trợ giúp cô nương một tay.

Ngọc Trì cô nương dậm chân, nói :

- Đừng có nói nhiều, cứ việc tới Thổ địa miếu sẽ biết rõ ngay. Tới khi trở lại đây không thấy ta thì cứ việc đi theo hướng Tây. Nhớ lấy.

Đệ tử thấy Hà cô nương mặt lộ đầy vẻ cấp bách, đoán biết sự tình nghiêm trọng, không dám nhiều lời, liền xách đao quay người bỏ đi. Ngờ đâu ở phía sau một gốc đa bỗng hai đại hán xông ra, tay cầm mã tấu kẻ trước người sau nhảy tới bao vây. Võ công của thúng khá cao siêu, thế như lang như hổ.

Đệ tử vùng đao chống đỡ, giây lát sau đã thương được một tên ghém chết một tên. Đệ tử cũng bị trúng một số vết thương đang định có giò đào tẩu, bỗng phía Tây cốc có một người nhảy bay ra, vỗ trúng đệ tử một chưởng.

Đệ tử ngã bắn ra ngoài xa mấy trượng nằm hôn mê tại chỗ, khi tỉnh lại thì thấy xung quanh hoang sơn tịch mịch, Ngọc Trì cô nương đã mất dạng.

Liễu Tồn Trung nghe Trần Tứ kể xong, vội đứng dậy nói :

- Vậy phải đi ngay mới được.

Hoàng Diện Phong Cái ngừng đầu hỏi :

- Đi đâu bây giờ?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Cứ đuổi theo về hướng Tây, như lời Ngọc Trì dặn bảo.

Hoàng Diện Phong Cái đưa mắt nhìn Giản Lão Nhị, Lý Cửu, Trần Tứ ba người nói :

- Lão nhi mỗi sẽ cùng với ba tiểu tử này thủng thẳng theo sau, dọc đường còn phải thăm dò tin tức. Tiểu sư đệ cứ việc khởi hành mở đường trước đi.

Liễu Tồn Trung không tiện nói nhiều, liền băng mình ra khỏi cửa theo đại lộ tiến thẳng về hướng Tây.

Trần Tứ liền hỏi :

- Tổ sư gia, vì sao lão nhân gia không cùng đi với tiểu sư tổ một lúc như thế?

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí đáp :

- Hải tử Tồn Trung lòng đang nóng như thiêu đốt, theo y đi thì lắm gì được ăn nhậu cho sượng miệng, hí hí.

Đoạn ông ta giơ tay chỉ Lý Cửu với Giản Lão Nhị tiếp :

- Đi cùng với hai tiểu tử người mới là lý thú. Dọc đường các người đỡ nhẹ thịt chó, Hoa Điều tửu kính dâng lão nhi mỗi là chắc bụng hơn.

Liễu Tồn Trung vừa đi khỏi Thổ Địa miếu, chân không điểm đất, phóng đi như bay biến.

Sắc trời tối dần, đi được một quãng đường, chàng tiến vào một khu rừng.

Chàng quan sát xung quanh, thấy có một mái nhà, trời mỗi lúc một hắc ám trong rừng cây cối um tùm, giơ tay không trông thấy năm ngón liền nghĩ bụng :

- “Tình hình này nếu cứ xông bừa, không phân định phương hướng thì bao giờ mới tìm thấy Ngọc Trì.”

Chàng lại nghĩ tiếp :

- “Dù sao cũng không tìm ra được đường lối chi bằng nghỉ tạm ở đây một đêm đợi tới khi trời sáng sẽ lên đường sau.”

Định xong chủ ý chàng liền chọn một cây đại thụ nghỉ chân. Đang định đã tọa luyện công bỗng nghe thấy tiếng lá kêu xào xạc. Liễu Tồn Trung rất lấy làm lạ nghĩ bụng :

- “Chẳng lẽ lại có đại xà bò ra chẳng?”

Chàng lắng nghe kỹ liền nhận ra đó là tiếng chân bước trên lá khô liền nghĩ tiếp :

- “Sao trong khu rừng hoang này lại có người xuất hiện thế này?”
 chàng tính nhẩm, ước đoán đó phải là bước chân của hai ba người.
 Tiếng kêu xào xạc một lúc một gần.
 Chợt nghe có người khẽ nói :
 - Tiểu tử nọ với con nhỏ hôi thối chắc nhiều phần đang ẩn núp ở
 quanh đây.
 Một tên khác đáp :
 - Bạch Hoa Xà người không nhìn lầm đấy chứ?
 Gã lên tiếng trước nói :
 - Bạch Hoa Xà mỗi làm sao có thể nhìn lầm được. Rõ ràng mỗi thấy
 tiểu quỷ nọ dẫn con nhỏ hôi thối lui vào trong rừng này.
 Nói tới đó, bỗng người đó khẽ suyết một tiếng dường như là chúng
 ghé tai thì thầm. Gần đây công lực của Liễu Tồn Trung rất tăng tiến
 thính giác rất linh mẫn, hai gã nọ tuy sợ người phát giác ghé tai thì
 thầm nhưng cũng không thoát khỏi được tai chàng.
 Chỉ nghe thấy một tên thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu nói :
 - Dường như ở đằng kia.
 Một tên nọ hỏi lại :
 - Làm sao bạn thấy được?
 Gã nọ đáp :
 - Mỗi vừa nghe thấy ở phía ấy có tiếng động nhẹ. Chúng ta thử đến
 đó xem sao, đừng để chúng trốn mất.
 Thế rồi những tiếng động nhẹ nhẹ nổi lên. Liễu Tồn Trung phát giác
 hai gã nọ quay sang một hướng khác.
 Chàng rất lấy làm hoài nghi, nghĩ thầm :
 - Quái lạ! Quái lạ! Chẳng lẽ trong rừng này còn có người ẩn trốn?
 Lòng hiếu kỳ nổi lên, chàng nhón gót nhẹ nhàng như một con mèo
 rừng, không gây nên một tiếng động nhỏ, theo sau hai gã nọ.
 Chỉ thấy hai bóng đen trước mặt đang rón rén tiến về phía khu rừng
 đối diện. Một tên trong bọn đột nhiên xông vào trong rừng. Liền đó
 truyền ra giọng của một thằng nhỏ la lớn :
 - Hai các người làm gì thế?
 - Hắc hắc... tiểu quỷ còn muốn trốn nữa không?
 Tiếp đó lại nghe thấy giọng thánh thót của thiếu nữ, nói :
 - Người là ai? Nam nữ thọ thọ bất thân.
 Gã nọ cười khảnh khách đáp :
 - Đó chỉ là lời lẽ của cổ nhân. Hiện tại chúng ta nên thân mật với
 nhau có lý thú hơn không?
 Thiếu nữ nọ hừ nhạt, tiếp đó là hai tiếng “Bốp, bốp” hiển nhiên có
 người bị ăn bạt tai. Liền đó gã nọ giận dữ quát tháo :

- Con nhỏ thối tha muốn chết phải không?

Liễu Tồn Trung khẽ nhún người nhảy lên trên ngọn cây vạch kẽ lá ghé mắt nhìn xuống. Chỉ thấy bóng hình lơ mờ tia một thằng nhỏ với một thiếu nữ.

Vì ánh trăng bị che khuất không sao trông rõ được mặt mũi của hai người nọ, chàng chăm chú nhìn tiếp.

Chỉ thấy thân hình nàng nọ rất yếu điệu còn thằng nhỏ kia chỉ khoảng 13, 14 tuổi. Thiếu nữ đang đứng dựa vào một gốc cây trước mặt có hai người đứng.

Một tên đánh đá lửa lên chiếu vào mặt nàng nọ, Liễu Tồn Trung vừa nhìn rõ bất giác ngạc nhiên nghĩ bụng :

- Vị cô nương này quen mặt quá.

Chàng suy nghĩ giây lát chợt nhớ ra liền nghĩ tiếp :

- Chẳng trách dung mạo cô nương này quen đến thế, thì ra là thiếu nữ đã bị bọn võ sĩ áo lam điểm á huyết ở Thanh Sơn cơ Thái Bạch lâu.

Chàng thấy cô nương nọ mắt không lộ vẻ gì là sợ hãi. Thằng nhỏ đứng cạnh mặt đen như trôn chảo tính khí quật cường, hữu thủ chống nạnh tả thủ chống vào thân cây nghênh ngang đứng đối diện với hai gã nọ.

Một tên không cầm mỗi lửa đang đưa tay sờ má, một tay trở vào hai người thóa mạ :

- Con nhỏ thối tha kia, thật người rượu mời không uống lại cứ thích uống rượu phạt.

Thằng nhỏ mặt đen cười khảnh khách nói:Người chỉ được cái nói bậy nói bạ, người có đem theo rượu đâu mà bảo phạt với chả phạt.

Gã nọ giận dữ hừ nhạt, nói :

- Lão tử phải phạt tiểu quỷ mi trước mới được.

Dứt lời, gã liền vươn tay chộp vào đầu thằng nhỏ nọ.

Liễu Tồn Trung thấy thằng nhỏ mặt đen nguyên thần nội uẩn, biết nó đã từng được luyện tập nội công. Chàng thấy hai gã nọ chỉ vào hạng tầm thường chắc chẳng làm nên trò trống gì, cho nên vẫn ẩn núp nguyên chỗ chờ xem.

Quả nhiên không ngoài sự dự liệu của chàng. Tay gã nọ vừa chộp đỉnh đầu thằng nhỏ nọ, nó đã như một con cá chép rẽ sóng lách luôn sang bên, chút xíu nữa gã nọ đã chộp vào gốc cây.

Gã lão đảo đầu về phía trước một bước, giận dữ phùng mồm trợn mép kêu la om sòm. Bấy giờ thằng nhỏ đã tránh sang một gốc cây khác.

Ánh lửa không rọi tới nữa.

Gã vội quay người lại không dám khinh thường như trước chân đi từng bước một hai mắt tròn xoe nom bộ dạng cực kỳ hung ác. Thằng nhỏ mặt đen tuy trong lòng đã khiếp hãi nhưng vẫn cười khanh khách, nói :

- Người có giỏi cứ trở tài bắt gia gia thử xem.

Gã nọ gầm lên một tiếng bỗng nhảy xổ tới chộp. Ngờ đâu gã chỉ thấy mắt hoa lên thằng nhỏ nọ đã lách ra phía sau lưng gã giờ chân phải lên đá mạnh vào dít găng cái đá ấy tuy sức lòng tay gì mạnh nhưng cũng khiến cho tên nọ đâm bổ về phía trước lao đảo đứng không vững ngã sòng soài ra đất.

Liều Tồn Trung ẩn núp trên cây xem thân pháp tránh né của thằng nhỏ nọ liền sửng sốt nghĩ thầm :

- “Sao thân pháp thằng nhỏ này giống Bao Đả Thắng đến thế”.

Đoạn chàng lại nghĩ tiếp :

- “Trước đây nghe Bao Đả Thắng bảo bị thất lạc đồ đệ lão đi tìm khắp nơi. Chẳng lẽ thằng nhỏ này là đồ đệ của lão?”

Gã tay cầm mỗi lửa hai mắt đảo lộn không ngừng, vội nhặt một nhánh cây lớn dưới đất châm ngọn lửa to lên.

Bấy giờ ánh lửa sáng rực soi rõ một vùng. Gã từ từ bước tới gần thiếu nữ, miệng cười đầy vẻ dâm dăng.

Thằng nhỏ mặt đen bỗng kêu gọi :

- Cô cô hãy cẩn thận đề phòng tên ấy. Gã không phải là người tốt đâu.

Gã vừa bị té lồm cồm ngồi dậy, thóa mạ :

- Tiểu quỷ mi hãy lo cái mạng chó của mình trước đã.

Dứt lời gã chuyển bộ, định nhảy xổ tới.

Thằng nhỏ mặt đen nói :

- Ta là tiểu quỷ, còn người là đại đầu quỷ.

Gã nọ tính toán thầm :

“Tên tiểu quỷ này rất khôn ngoan, lanh lợi. Phải đợi tới lúc nó sơ hở, mình xuất kỳ bất ý xông tới mới thành công”.

Chỉ thấy mặt lộ đầy vẻ dâm tà, cười hí hí nói :

- Nương tử, bây giờ đã hết đường thoát thân rồi. Hãy ngoan ngoãn theo đại gia về nhà đi.

Chưa dứt lời, gã đã dang tay nhảy tới định ôm lấy thiếu nữ. Chỉ nghe bốp một tiếng giòn giã, thiếu nữ đã thưởng cho gã một cái bạt tay nảy lửa. Gã không sao tránh né kịp, má sưng húp đau đớn giận dữ thóa mạ :

- Con nhỏ thói tha không biết tốt xấu gì cả. Nếu không trừng trị đích đáng người vẫn chưa biết đại gia lợi hại.

Tuy miệng nói như vậy nhưng gã đã có chút khiếp hãi không dám lố mắng liền lui về phía sau hai bước cẩn thận đưa mắt nhòm ngó sang hai bên tả hữu.

Thần sắc nàng nọ vẫn ung dung như thường, trong sự yêu kiều diễm lệ còn lộ đầy vẻ trang nghiêm, chẳng nói chẳng rằng chỉ lặng lẽ đưa mắt ngắm nhìn bộ dạng của đối phương.

Tên nọ bị một cái bạt tai, mắt lộ đầy vẻ hung ác, đưa mắt quan sát hai bên tả hữu, bỗng giương ngón tay bên trái ra, xử chiêu Kim long thám trào, chộp thẳng vào ngực thiếu nữ.

Gã xuất chiêu ấy rất vô lại. Chỉ thấy thiếu nữ mặt có sắc giận vung chưởng vỗ ra. Lại nghe bốp một tiếng chưởng này mạnh hơn trước, nên tiếng kêu giòn giã, khiến tên nọ nổ đom đóm mắt, mặt mũi choáng váng.

Thằng nhỏ mặt đen thấy vậy rất khoái trá, vỗ tay cười nói :

- Tuyệt! Tuyệt! Cô nương thường cho gã hai chưởng thật đích đáng nữa đi.

Bỗng trong bụi cây có tiếng cười nhạt hắc hắc vọng ra. Dưới ánh lửa, chỉ thấy một lão già đầu nhọn trán bẹp trên mép để đôi ria chuột lách mình ra.

Người này thân hình rất thấp bé, trông rất gai mắt nhưng hành động rất nhậm lẹ, chỉ trong nháy mắt đã lướt tới trước mặt mọi người.

Hai gã nọ vừa thấy lão già nhỏ bé xuất hiện, vội buông xuôi hai tay cung kính thốt :

- Tham kiến hộ giáo.

Liều Tồn Trung ở trên ngọn cây nghe thấy chúng nói như vậy, rất lấy làm lạ nghĩ thầm :

- “Lão này hộ giáo gì thế? Chúng ở trong giáo phái nào?”

Chỉ thấy nhân vật được xưng là hộ giáo mặt lạnh như băng trầm giọng nói :

- Sao chưa hạ thủ đi, còn đứng đó làm chi?

Hai gã nọ vâng vâng dạ dạ luôn miệng, quay đầu lại liếc nhìn, đáp :

- Khải bẩm hộ giáo, con nhỏ này...

- Bản hộ giáo biết rồi, động thu đi.

Hai gã nọ thấy hộ giáo mặt lạnh như tiền, không dám nói nhiều.

Một gã liền quay người lại, nhảy xổ tới chộp thẳng nhỏ mặt đen.

Lúc này có sự hiện diện của hộ pháp, đồng khí của chúng tăng gia hơn trước gấp bội.

Thằng nhỏ mặt đen cười hi hí, nói :

- Nào tới đây, có bản lãnh hãy thử bắt gia gia xem nào.

Nó lại thi triển tài năng cũ, lách ngang sang bên né tránh. Ngờ đâu

giữa lúc nó đang định chuyển mình, chợt có một luồng gió ôn nhu lùa tới, chặn lấy lối đi.

Chỉ một thoáng chậm trễ, gã nọ đã thấy tới nơi giờ tay túm lấy xách nó lên, quăng luôn xuống đất trối lại.

Thiếu nữ nọ thấy vậy giật mình kinh hãi thất thanh la lớn.

Tình hình trên xảy ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Nhân vật hộ giáo nọ vừa xuất hiện, thằng nhỏ mặt đen với thiếu nữ nọ như những con vật tầm thường không còn kháng cự, cứ để cho gã kia bắt được một cách dễ dàng.

Liễu Tồn Trung ẩn núp trên ngọn cây rất thắc mắc nghĩ bụng :

- “Đây là giáo phái nào thế và lão già này vừa giờ trò quái dị gì mà linh nghiệm như vậy?”

Bây giờ thiếu nữ nọ với thằng nhỏ mặt đen đã bị trối gô lại. Trong lòng chàng cũng rất lấy làm hiếu kỳ nhưng chưa vội kinh tâm ngay.

Chỉ thấy lão hộ giáo khẽ quát một tiếng :

- Đi!

Hai gã nọ liền xách tù nhân lên khiêng vào trong một con đường nhỏ u ám.

Bây giờ cảnh khô bỏ lại trên mặt đất vẫn bốc cháy sáng rực.

Không để cho lão già nọ phát hiện, chàng đợi cho bọn người nọ mất dạng trong bóng tối mới nhẹ nhàng nhảy xuống như một bóng u linh lướt theo sau.

Con đường nhỏ âm u ấy không biết nó ăn thông tới đâu chỉ thấy nó quanh co khúc khuỷu chỗ cao chỗ thấp.

Bấy giờ ánh sáng trắng mờ mờ, có lúc bị những lá cây dày đặc che khuất, ánh sáng không sao chiếu xuống được. Trước mắt chàng tối đen như mực, mặt đường lại nhỏ hẹp, những cành lá ở hai bên đường đập cả đầu mặt.

Tuy mắt của Liễu Tồn Trung rất sắc bén, nhưng không thể nào trông thấy được xa.

Bỗng nghe thấy một người ở phía trước thóa mạ :

- Tiểu quỷ, mi còn dám vùng vẫy phải không? Coi chừng lão tử đập chết tươi tại chỗ.

Ngừng giây lát, lại có tiếng giã giụa, đồng thời nghe thấy thằng nhỏ nọ nói :

- Cột gì mà chắc thế, đau nhói cả cổ chân cổ tay người ta. Nói lỏng cho mỗi một chút có được không?

Một gã cười hắc hắc đáp :

- Cho tiểu quỷ mi ném mùi khở sở, nếu mi còn la lão tử sẽ cột chặt cho mà coi.

Câu nói ấy của gã có lẽ rất hiệu nghiệm. Một hồi lâu sau cũng không thấy thằng nhỏ nói gì nữa. Chỉ nghe thấy những giạng chân bước lên lá khô xào xạc vọng lại.

Qua một khúc quanh, con đường ấy tựa hồ như thoai thoải dốc xuống phía dưới. Mùi nồng của đất không ngót xông vào mũi.

Lại nghe thấy thằng nhỏ mặt đen kêu la :

- Này, mùi bùn đất hôi quá. Đây là đâu thế?

Một gã nói :

- Khái bẩm hộ giáo, thằng nhỏ này rất cứng cổ, lép bép luôn miệng.

Có nên điểm vào huyết cam của nó không?

Thằng nhỏ mặt đen thất kinh, thóa mạ thảm :

“Mẹ kiếp! Gã này ác độc thật”.

Chỉ nghe thấy lão hộ giáo thủng thảng đáp :

- Không cần. Nơi đây làm gì có ai nghe thấy. Cứ để mặc cho nó nói.

Thằng nhỏ mặt đen thơ hất ra, nhưng cũng ngượng ngập, không dám nói tiếp nữa.

Lại đi được thêm một quãng đường dài, con đường càng đổ dốc xuống bên dưới.

Liễu Tồn Trung vận hết sức mục lực quan sát, liền phát giác mọi người đã quanh ra bên ngoài rừng. Hai bên đều là vách đá, dường như đó là một địa đạo. Bấy giờ trước mặt lại còn tối mù mịt không còn phân biệt được sự vật. Bọn người đi trước liền đánh mỗi lửa lên. Liễu Tồn Trung ngừng đầu nhìn, thấy quả nhiên đã tiến vào một con đường hầm. Con đường này ăn thông ở dưới chân núi.

Trên đỉnh đầu, chàng thấy đầy nhũ thạch. Dưới đất những tảng đá mọc lởm chởm. Những giọt nước từ nhũ thạch thoát ra, chảy tí tách. Hơi ẩm thấp lạnh lẽo buốt xương.

Thằng nhỏ mặt đen rất khiếp hãi không nhin được cất tiếng hỏi :

- Này, đây là đâu thế? Các người là ai? Chúng ta nước sông không phạm tới nước giếng, sao... hừ hừ?

Bỗng nghe bốp một tiếng có lẽ thằng nhỏ đã bị một cái bạt tai đồng thời gã nọ cất tiếng quát bảo :

- Nước sông, nước giếng cái cóc chết gì. Lão tử thích bắt thì bắt.

Câm họng ngay, không được la lối.

Thằng nhỏ mặt đen bị một cái bạt tai nổ đom đóm mắt liền ngưng bật, không dám thốt câu nào nữa.

Queo sang một lối rẽ, bỗng trước mặt xuất hiện một cái cửa vòng cung lớn, trên có treo một ngọn đèn dầu đồ sộ.

Dưới ánh lửa, thấy trên ngạch cửa có khắc một chiếc đầu lâu trắng hếu, dưới hai chiếc xương trắng bắt chéo. Thằng nhỏ mặt đen thấy

vậy, khiếp hãi đến tóc tai dựng đứng buột miệng kêu la :

- Ôi chà! Ma ma?

Nơi đây là một địa đạo nên tiếng vang rất lớn. Tiếng kêu ma ma của thằng nhỏ vang động mãi không ngớt, bốn bên bao trùm đầy không khí khủng bố.

Bỗng bên trong cánh cửa có tiếng người hỏi vọng ra :

- Ai về thết Một người đáp :

- Vu hộ giáo xuất lãnh Trương Tam, Lý Tứ trong Du Hồn đội về tới.

Bắt được một đôi nam nữ này, tổng cộng cả thấy là năm người.

Bên trong cánh cửa có tiếng ngạc nhiên, hỏi tiếp :

- Thế còn vị nào ở đằng sau kia?

Lão hộ giáo không khỏi giật mình, quay đầu lại, nhìn dáo dác giây lát đáp :

- Đằng sau làm gì có người nào? Thôi, đừng có nói bậy bạ nữa.

Trong không đối đáp, mọi người đều kinh ngạc đưa mắt nhìn xung quanh.

Thằng nhỏ mặt đen đang khiếp sợ liền la lớn :

- Có ma Có ma!

Hỏi cánh tay nó bị trói chặt, nửa người trên không sao cử động được nhưng hai chân vẫn tự do. Thừa lúc mọi người sợ ý, nó liền lách mình bỏ chạy.

Nhưng mới được mấy bước, nó đã bị đối phương túm lấy cổ chẳng khác nào chim ưng bắt gà con, xách lên ném xuống đất.

Dưới đất toàn là nham thạch lởm chởm. Thằng nhỏ bị ném đau đến nỗi suýt chết giắc tại chỗ, liền kêu la inh ỏi.

Tên vừa quăng thằng nhỏ xuống đất trợn mắt thóa mạ :

- Tiểu quỷ, mi không biết đây là đâu hay sao, nếu còn dám giở trò nữa, lão tử sẽ ném mi chết tan xác ngay.

Bấy giờ chiếc cửa vòng cung từ từ hé mở. Có mấy tên trên vạt áo thêu chiếc sọ đầu lâu trắng hếu xuất hiện, cung kính nói với lão hộ giáo họ Vu :

- Bẩm hộ giáo, Quỷ Nhỡn Doanh vừa rồi bảo rõ ràng có người theo sau ở phía xa, tổng cộng sáu người tất cả chứ không phải năm. Xin hộ giáo mình xét cho.

Lão hộ giáo họ Vu biến sắc mặt, giận dữ nói :

- Ta đã bảo không có ai theo dõi cả. Sao Quỷ Nhỡn Doanh dám bảo có? Chẳng lẽ ké theo sau lưng mà ta không hay biết sao?

Bọn người nọ thấy Vu hộ giáo giận dữ như vậy đều sợ hãi nhìn nhau. Một tên trong bọn nói :

- Khải bẩm hộ giáo. Quỷ Nhỡn Doanh bố trí rất tinh vi, xưa nay chưa

hề nhìn sai bao giờ.

Vu hộ giáo quát lớn :

- Nói láo? Quỷ Nhỡn Doanh không nhìn lầm, chẳng lẽ mỗ lại nhìn lầm chẳng?

Tên nọ sợ hãi đứng xuôi tay, không dám hò hé.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Vu hộ giáo rất lấy làm thắc mắc. Lão biết rõ Quỷ Nhỡn Doanh bố trí rất tinh vi bất cứ gian tế nào cũng khó lòng trà trộn, thoát khỏi được tầm mắt quỷ ấy. Nay Quỷ Nhỡn Doanh đã phát ra tín hiệu bảo trông thấy người theo dõi phía sau lưng tất nhiên là phải có nguyên do.

Ngẫm nghĩ giây lát bất giác lão hoài nghi vội quay đầu lại quan sát khắp nơi một lượt.

Con đường hầm ấy từ sơn cước ăn thông tới đây trên đỉnh toàn là núi non trùng điệp, trong lòng đường hầm những tảng nhũ thạch lớn nhỏ ngổn ngang một nửa là thiên nhiên một nửa là nhân tạo. Dưới ánh lửa sáng choang lão đã xem xét kỹ lưỡng mà vẫn không phát giác được nơi nào khả nghi liền nói :

- Vào nói với Quỷ Nhỡn Doanh rằng không hề có gian tế. Nếu có họ Vu ta sẽ chịu trách nhiệm.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 11(b)

Thạch phá kinh thiên

4. Kiểm rĩ chặt tiện đứt then sắt

Mấy tên nọ vâng vâng dạ dạ lui vào trong cửa vòng cung.

Thời gian cạn chén trà trên ngạch cửa lại xuất hiện thêm hai chiếc đèn đầu lớn chói rọi sáng trưng như ban ngày.

Cánh cửa từ từ mở ra. Vu hộ giáo dẫn đầu vào. Trương Tam, Lý Tứ trong Du Hồn đội áp giải thiếu nữ với thằng nhỏ mặt đen theo sau.

Cánh cửa lại đóng kín như trước.

Thì ra Liễu Tồn Trung suốt dọc đường vận dụng khinh công thượng thừa xa xa theo bọn Vu hộ giáo với hai tên Du Hồn đội.

Chàng vừa thoáng nghe bên trong cánh cửa có người phát hiện hành tung của mình liền thất kinh không kịp suy nghĩ xử thức Hãn địa bật thông nhẹ nhàng tung mình lên trên đỉnh đường hầm.

Nơi đây là lòng núi, nên bên trên rất nhiều nhũ có lớn có nhỏ. Liễu

Tồn Trung vươn tay bám vào trung nhũ, nửa người núp sau một tảng lớn nhất.

Cũng may xung quanh đó có một hàng trung nhũ buông rũ xuống, che chỗ hở ấy. Bởi thế, tuy Vu hộ giáo đã xem xét kỹ mà vẫn không phát giác được.

Liễu Tồn Trung hé mắt nhìn, thấy mọi người đều biến vào trong cánh cửa vòng cung đồng thời hai ngọn đèn dầu cũng tắt ngóm.

Chàng nhẹ nhàng nhảy xuống bên dưới men theo vách đá, tiến từng bước một tới gần cánh cửa.

Chàng giơ tay ra đẩy, phát giác cánh cửa ấy được chế tạo bằng thép cứng, dày đến hai ba tấc nặng hàng vạn cân đẩy không nhúc nhích. Chàng đang vô kế khả thi, chợt cổ tay chạm phải đuôi thanh kiếm rỉ đeo ngang hông liền nghĩ thầm :

- “Thanh kiếm này trông bề ngoài rỉ sét, nhưng khi giao đấu với con Lục trảo hà mô dưới hàn đàm chỉ khẽ đâm ra một nhát đã xuyên thủng bụng con quái vật, đủ thấy nó sắc bén vô cùng. Xem ra nó cũng là vật rất đặc dụng đây”.

Nghĩ đoạn, chàng liền rút kiếm ra xuyên vào kẽ hở cánh cửa nọ hất lên. Then sắt chặn bên trong liền đứt tiện làm đôi, không gây tiếng động.

Chàng cả mừng khẽ đẩy cửa lách mình vào. Bên trong là một vùng trời hoàn toàn đổi mới, lầu các phòng ốc kiến trúc nguy nga cây cỏ, với những hành lang tiếp nối liên tiếp rất tuyệt.

Liễu Tồn Trung cảm thấy mắt sáng hẳn, nghĩ bụng :

- “Rõ ràng mình vừa ở đường hầm dưới đáy chân núi chui lên, tại sao cảnh sắc nơi đây hoàn toàn biến đổi thế này?”.

Chàng bỗng thấy phía hành lang đối diện có người bước ra. Đó chính là tên báo canh, trước ngực có treo lủng lẳng một chiếc trống cầm canh, vừa đi vừa gõ tung tung.

Liễu Tồn Trung phục mình xuống một bụi hoa bên đường, bụng tính nhăm :

- “Không biết mình có nên chế phục tên này để tra hỏi chăng?”

Chàng lại chuyển ý, nghĩ tiếp :

- “Địa phương này có lẽ là sào huyệt bí mật Cô Lô giáo, người ngoài khó lòng xâm phạm, cho nên bọn chúng mới sao nhãng cảnh giới. Nếu mình chế phục tên báo canh bọn giáo đồ không nghe thấy tiếng cầm canh thế nào cũng sinh nghi. Chẳng hóa ra vỡ lẽ hết?”.

Sở dĩ Liễu Tồn Trung được ban tặng cơ trí cùng hành động thận trọng hơn người bởi ở điểm này.

Chàng nằm yên trong bụi hoa bất động, chờ tên báo canh đi xa mới

nhANH NHẸN CHUI RA.

NƠI ĐÓ RẤT NHIỀU ĐÈN ĐUỐC. CÁCH KHÔNG XA, TRÊN CÀNH CÂY, LẠI TREO MỘT CHIẾC ĐÈN DẦU.

TRONG ĐÈN ĐÀI LẦU CÁC CŨNG CÓ NGƯỜI THẤP THOÁNG. CÁCH ĐÓ KHÔNG XA, CÓ MỘT NGÔI NHÀ NHỎ, CÓ ÁNH SÁNG ĐÈN HẮT RA.

LIỄU TỒN TRUNG KHÔNG KỊP NGHĨ NHIỀU, BÈN LƯỢT TỚI CẠNH CỬA SỎ NHẢM NƯỚC BỌT VÀO ĐẦU NGÓN TAY CHỌC THÙNG MỘT LỖ GIẤY, GHÉ MẮT NHÌN VÀO, LIỀN THẤY TRONG NHÀ CÓ KÊ MỘT CHIẾC BÀN LỚN, MẤY TÊN CÔ LÂU GIÁO ĐANG NGỒI QUẦY QUẦN ĂN UỐNG. MỘT TÊN NÓI :

SÁNG MAI TỚI PHIÊN HAI NGƯỜI ĐẤY.

MỘT TRONG HAI TÊN KIA CẮT TIẾNG HỎI :

- ĐÃ BẮT ĐƯỢC CON NHỎ NỢ CHƯA?

GÃ MỞ LỜI TRƯỚC ĐÁP :

- BẮT ĐƯỢC RỒI. LẦN TRƯỚC Ở PHÂN ĐÀN. NẾU KHÔNG BỊ LÃO TÚY HÒA THƯỢNG QUÁI QUỶ GÌ ĐÓ PHÁ ĐÁM, HỒNG HẾT ĐẠI SỰ THÌ CÓ LẼ CÔNG ĐỨC CỦA GIÁO CHỦ ĐÃ VIÊN MÃN.

MỘT TÊN NÓI :

- CHÍNH THẾ! LẦN TRƯỚC BỊ LÃO TẶC TRỌC LÀM HỒNG CHUYỆN NHƯNG HÌNH NHƯ TIỂU QUỶ ĐEN THUI LÀ ĐỒ ĐỆ CỦA LÃO THÌ PHẢI.

GÃ KIA ĐÁP :

- KHÔNG PHẢI. NGHE TIỂU QUỶ NÓI THÌ NÓ LÀ ĐỒ ĐỆ CỦA LÃO BAO ĐẢ THẮNG GÌ ĐÓ.

MỘT TÊN NÓI :

- GIÁO CHỦ CHỈ CẦN DỪNG TỚI CON GÁI THÔI, KHÔNG BIẾT CHÚNG TA NÊN XỬ TRÍ TIỂU TỬ NỢ RA SAO?

MỘT TÊN MẶT ĐẦY THỊT TRÔNG CHẴNG KHÁC GÌ HUNG THẦN ÁC SÁT NHẢN RẰNG RA CƯỜI XEN LỜI :

- AI BẢO TIỂU QUỶ KHÔNG CÓ CHỖ DỪNG NÀO? DA THỊT CỦA TIỂU QUỶ RẤT SẼN CHẮC, ĐEM NƯỚNG UỐNG RƯỢU, HẮC HẮC, THỂ NÀO CŨNG TĂNG THÊM HÀNG MƯƠI NĂM CÔNG LỰC LÀ ÍT.

NHỮNG TÊN NGỒI QUANH ĐÓ NGHE NÓI ĐỀU VỖ TAY KHEN HAY. MỘT GÃ HỎI :

- GIÁO CHỦ TRỞ VỀ CHƯA?

MỘT TÊN ĐÁP :

- CHƯA! NGHE NÓI LÃO THÔNG THIÊN HIỂU MỜI GIÁO CHU NÁN LẠI CHƠI ÍT LÂU, NHANH NHẤT CŨNG PHẢI MẤY NGÀY NỮA MỚI VỀ TỚI.

MỘT TÊN HỎI :

- CÒN THIẾU BAO NHIÊU NỮA MỚI ĐỦ SỐ MỘT TRĂM VẬT TẾ PHẨM?

TÊN KIA ĐÁP :

- GẦN ĐỦ RỒI! SÁNG MAI TỚI LƯỢT HAI BẠN. NẾU MAY MẮN CHỘP ĐƯỢC HAI TẾ VẬT THÍCH NGHI LÀ ĐẦY ĐỦ.

Một tên khác nói :

- Chọn lựa được một mống trong hàng trăm kẻ đã khó rồi, vậy ngày mai làm sao bắt nổi hai mạng?

Một tên hỏi :

- Hiện để tiểu quỷ nọ ở đâu?

Một tên mặt núng nính đáp :

- Mổ nhót nó ở trong nhà bếp, chuẩn bị nướng ăn.

Một tên nói :

- Chúng ta tới đó xem sao.

Một tên khác nói :

- Tiểu quỷ ấy thì có gì đáng xem. Đi ngắm con nhỏ kia thú hơn.

Con nhỏ ấy xinh đẹp thật.

Mấy tên kia nghe nói đi ngắm nghía cô bé nọ đều tán thành ngay.

Thế rồi chúng kéo nhau ra khỏi phòng, bước dọc theo hành lang tiến thẳng về phía trước!

Liễu Tồn Trung thấy bọn chúng tranh nhau đi ngắm nhìn thiếu nữ nọ, chàng liền nhẹ nhàng nhảy lên mái ngói, theo dõi ở phía xa.

Bọn người nọ đi khỏi không lâu, bỗng có tiếng tù và “tu tu”, vắng vắng vọng tới.

Một tên trong bọn thất kinh la lớn :

- Có thích khách! Có gian tặc!

Tiếng la của tên nọ vừa nổi lên, bọn chúng không hẹn mà cùng quay phắt người lại chạy thẳng về phía có tiếng tù và.

Liễu Tồn Trung rất đỗi ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ lão sư ca đã tới nơi?”

Bấy giờ dưới mặt đất đèn đuốc được thắp sáng như ban ngày. Trên mái ngói có mấy bóng đen lao vút lên.

Liễu Tồn Trung sợ lộ liễu thân hình khẽ nhún chân lên một ngọn cây, núp sau những cành lá um tùm rọi mắt nhìn xuống.

Chỉ thấy dưới ánh lửa bập bùng có một người tay cầm lá cờ đen ba góc trên có thêu chiếc đầu lâu trắng hếu, phát động chỉ huy lòng kiêu, trông tình hình cực kỳ khẩn trương.

Bọn giáo chúng vẫn theo hàng ngũ chỉnh tề không hề hỗn loạn.

Chúng cứ mười lăm người một đội, chia đường tuần sát đi tới đi lui như là thao diễn một trận thức gì vậy.

Liễu Tồn Trung thấy thế cũng phải khen ngợi thầm. Một tên dường như là lãnh đội tiến tới trước mặt gã cầm lá cờ tam giác, cung kính nói :

- Bẩm doanh trưởng, đã lục soát khắp bốn phía mà không phát hiện được tung tích lạ.

Gã tay cầm lá cờ ba góc hơi trầm ngâm. Bấy giờ chợt bên dãy trong phòng mé hữu có hai lão già bước ra.

Bọn giáo đồ vừa trông thấy đều cung kính thốt :

- Ngao hộ giáo, Kha hộ giáo!

Hai lão già nọ chỉ khẽ ầm ừ. Một lão liền quay sang hỏi gã tay cầm lá cờ tam giác :

- Sao người lại biết có gian tế trà trộn trong này?

Gã nọ vội đáp :

- Chiếc then sắt ngoài cửa bị ai tiện đứt lìa, cho nên giáo đồ mới biết được điều ấy!

Ngao hộ giáo với Kha hộ giáo nghe nói đều có vẻ sững sốt. Ngao hộ giáo nói :

- Chiếc then đó được chế tạo bằng thép ròng, những binh khí thường làm sao chặt đứt nổi?

Bỗng thấy Vu hộ giáo từ phía Tây vội vã đi tới. Gã tay cầm lá cờ tam giác cung kính nói :

Hộ giáo đã xem xét hết, không thấy có sự gì phát sinh chứ?

Vu hộ giáo đưa tay lau mồ hôi trán, đáp :

- Kỳ quái thật. Con nhỏ với tiểu quỷ vẫn còn nguyên chỗ cũ. Vậy không biết gian tế xâm nhập nơi đây với dụng ý gì? Có lẽ không phải gian tế cũng nên?

Hộ giáo nói câu ấy thật ra là để an ủi mình, vì lão muốn chứng thực thêm không hề có gian tế trà trộn vào. Một khi có kẻ gian xâm nhập thực thì lão không tránh khỏi bị liên can lớn lao.

Gã cầm cờ tam giác hỏi :

- Chiếc then cửa bị tiện đứt, nếu không phải do gian tế thì còn ai vào đó nữa? Nếu hắn không xâm nhập nơi đây để cứu người thì không biết hắn thuộc đường lộ nào?

Liễu Tồn Trung ẩn núp trên ngọn cây, nghe lão Vu hộ giáo nói đã xem xét thiếu nữ nọ với thằng nhỏ mặt đen đang bị giam cầm rồi, đoán chắc đối phương không quay trở lại đó lục soát nữa. Chàng không bỏ lỡ cơ hội liền nhẹ nhàng nhảy xuống dưới đất, quanh ra bên ngoài hành lang, tuy có gặp mấy đội giáo chúng Cô Lâu nhưng chàng đều thoát được hết.

Suốt dọc đường, Liễu Tồn Trung dùng thuật xà hình lướt vào phía sau một hòn giả sơn, vừa may thấy một tên giáo đồ vừa đi ngang qua, chàng nhanh nhẹn giơ ngón tay điểm vào á huyệt gã, lôi vào trong xó tối, khẽ quát bảo :

- Hề ta nói câu nào, người hãy ra hiệu bằng cách gật đầu hay lắc đầu. Nếu không, ta sẽ khiến người vĩnh viễn bị câm họng.

Liễu Tồn Trung hơi vận sức vào ngón tay, tên giáo đồ nọ cảm thấy trong cơ thể như tổ hàng ngàn vạn con rắn cắn xé, đau đớn không sao chịu nổi, nước mắt nước mũi tuôn ra ròng ròng.

Vì gã bị điểm vào huyết cam, không sao thoát được thành tiếng, chỉ có cách giãy giụa, chân tay co quắp.

Liễu Tồn Trung sợ gần đó có người đi tuần tra, liền dùng “Truyền âm nhập mật” quát hỏi :

- Thiếu nữ với thằng nhỏ mặt đen vừa bắt về bị giam ở chỗ nào người có biết không?

Tên giáo đồ nọ gật đầu.

Chàng lại quát tiếp :

- Muốn toàn mạng, mau dẫn ta đi tới đó ngay.

Tên giáo đồ vội vã gật đầu, ánh mắt lộ đầy vẻ cầu khẩn, môi mấp máy, ra dấu khẩn cầu Liễu Tồn Trung giải huyết đạo cho mình.

Liễu Tồn Trung hiểu ý, nói :

- Được rồi. Nhưng người không được thừa cơ phản trắc đấy nhé?

Bằng không thì đừng có trách ta xuống tay ác độc.

Chàng thuận tay vỗ một cái, giải huyết đạo cho tên nọ, miệng hỏi thúc :

- Đi!

Tên giáo đồ ấy thấy Liễu Tồn Trung thủ pháp nhậm lệ, hai lượt thấy chàng xâm nhập Tổng đàn thần không biết, quỷ chẳng hay, tự biết có phản kháng cũng chỉ nhận thêm đau khổ vào thân, vội hỏi :

- Ngài muốn gặp ai trước? Thiếu nữ nọ hay là thằng nhỏ mặt đen?

Liễu Tồn Trung sợ mấy tên giáo đồ kia đem nướng thằng nhỏ mặt đen để nhậu nhẹt thực, liền nói :

- Tới chỗ thằng nhỏ mặt đen trước.

Tên giáo đồ nọ vội tuân lệnh, đi trước dẫn đường vòng qua hòn giả sơn tới một nơi hai bên đường có trồng những hàng liễu thẳng tắp, khoảng cách nhau không xa, trên đỉnh đầu cây nào cũng treo một ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng lấp lánh.

Vòng quanh mấy lượt, tên giáo đồ liền đứng dừng lại trước một căn phòng hình chữ nhật nói :

- Lão nhân gia... đại hiệp... đã tới nơi rồi đây.

Liễu Tồn Trung ngấm nhìn căn nhà nọ, thấy cánh cửa khóa chặt, liền hỏi :

- Sao không thấy ai giữ cửa hả? Thằng nhỏ mặt đen ở trong này ư?

Tên giáo đồ đáp :

- Đây là Vu hộ giáo đã dặn bảo như vậy. Vị ấy nói nếu phái người canh cửa không những vô ích, mà còn gây sự chú ý của gian tế. Chi

bằng cứ để tự nhiên, đó là kế hư hư thực thực. Thằng nhỏ nọ quả đang ở trong căn nhà này.

Liễu Tồn Trung gật đầu nói :

- Được rồi. Hiện phải phiền phức túc hạ chút nhé.

Dứt lời, chàng giơ ngón tay điểm vào á huyết với nhuyển ma huyết gã nọ tiếp: Sau một giờ đồng hồ, túc hạ sẽ khôi phục lại sự hoạt động như cũ.

Chàng khế nhún chân vượt qua cửa sổ vào trong nhà, chỉ thấy trên xà ngang có treo mấy ngọn đèn dầu lớn. Trên vách tường có treo một dọc nôi mếu, dao thớt, chậu nước, những vật dụng dùng cho nhà bếp.

Thằng nhỏ mặt đen bị trót chặt chân tay về phía sau, vút ở phía góc tường. Hai con mắt đen láy của nó không ngớt chuyển động lộ đầy vẻ khiếp sợ.

Vừa thấy Liễu Tồn Trung từ ngoài cửa sổ nhảy vào nó liền trở mặt nói :

- Này, gã kia muốn tới tìm cái chết hay sao? Mau thả gia gia ra.

Nếu ghẹo tới sự phụ gia gia, vị ấy sẽ dùng búa tiện bay đầu bọn ngươi, bấy giờ đừng có trách gia gia không báo trước.

Liễu Tồn Trung thấy thằng nhỏ mặt đen vừa chát phác vừa ngang tàng liền khen ngợi thầm, bước tới gần khế nói :

- Tiểu bằng hữu đừng có nói lớn.

Thằng nhỏ mặt đen giương mắt nói :

- Gia gia là tiểu bằng hữu, còn ngươi là đại bằng hữu?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Mỗ lớn tuổi hơn tiểu bằng hữu thì dĩ nhiên phải là đại bằng hữu rồi.

Da mặt thằng nhỏ đen bóng như gương, nó toét miệng cười, nói :

- Trông bạn cũng chẳng lớn hơn gia gia là bao, đừng có lên mặt.

Sự phụ của gia gia còn lớn hơn bạn nhiều.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Sự phụ của tiểu bằng hữu có phải là Bao Đả Thắng không?

Thằng nhỏ mặt đen ngạc nhiên trở mặt lên hỏi :

- Sao bạn lại biết được?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Điều gì mỗ cũng hay biết hết. Mỗ là thần tiên trên trời xuống.

Bao Đả Thắng chỉ là nửa sự phụ của tiểu bằng hữu còn nửa sự phụ nữa tên là Y Bất Tử phải không?

Thằng nhỏ mặt đen càng kinh ngạc thêm liền thoáng nói :

- Linh thực! Linh thực! Vị ca ca đây là thần tiên thật ư? Thế thần tiên ca ca là thần tiên tốt hay thần tiên xấu?

Liễu Tồn Trung mỉm cười hỏi :

- Tiểu bằng hữu nói như vậy có ý nghĩa gì? Thần tiên dĩ nhiên phải tốt chứ đâu có thể xấu xa được.

Thằng nhỏ mặt đen hậm hực nói :

- Sao lại không có? Bọn bắt trói tôi ở đây xấu xa chết đi được.

Nếu ca ca là người cùng bọn với chúng thì chỉ là thần tiên xấu.

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Sao tiểu bằng hữu lại hồ đồ như vậy? Nếu mỗi là người đồng bọn của chúng thì sao lại phải vào đây bằng...

Thằng nhỏ mặt đen vốn định giơ tay lên vỗ đầu, ngặt một nỗi hai tay bị trói chặt, không sao cử động được đành gật gù nói :

- Đúng rồi, huynh đệ nhảy từ phía cửa sổ vào, nếu vậy huynh đệ phải là thần tiên tốt.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Tiểu huynh đệ tên là gì? phải chăng người ta vẫn thường gọi là Tiểu Hắc?

Thằng nhỏ mặt đen đáp :

- Đúng, đúng? Tên tôi là Tiểu Hắc. Linh lắm! Linh lắm.

Bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng động lách cách. Liễu Tồn Trung vội nhảy tới nép sát cánh cửa. Chỉ nghe thấy có tiếng người nói vọng tới :

- Vu hộ giáo mới tra xét nơi đây không lâu. Tên tiểu quỷ vẫn bị trói gô nằm trong đó.

Một tên nói :

- Thế mà lão già hủ lậu nọ lại bảo gian tặc rất có thể quay lại đây.

Tên cất tiếng trước nói :

- Như thế có phải lão định đem hai chúng ta ra tiêu khiển cho vui không? Bạn xem, cánh cửa vẫn khóa chặt thì làm gì có gian tặc được. Tiếp theo đó liền nghe tiếng chìa khóa rón rảng, cánh cửa liền mở ra. Liễu Tồn Trung lách mình sang bên. Hai gã mặc áo có thêu chiếc đầu lâu trắng hếu lớn bước tiến vào.

Liễu Tồn Trung nhanh nhẹn giương ngón tay điểm ra liên tiếp.

Hai gã nọ không lúp la lên một tiếng nào đã ngã lăn quay ra đất.

Liễu Tồn Trung vươn tay xách một tên lên, khẽ quát hỏi :

- Thiếu nữ nọ các người giam cầm ở đâu? Sao, không chịu khai phải không?

- Năm ngón tay chàng hơi dùng sức, chỉ thấy trán gã nọ vãi mồ hôi hột trông bộ dạng rất đau đớn, nhưng vì á huyết đã bị điểm, nên không sao phát khóc được thành tiếng.

Liễu Tồn Trung khẽ quát tiếp :

- Nếu biết điều, mau dẫn gia gia tới gặp nàng nọ. Bằng không sẽ cho người phải chịu khổ sở như thế này mãi mãi.

Chàng lại hơi vận sức vào bàn tay, những giọt mồ hôi bằng hột đậu từ trên gã nọ vã như tắm, lăn dài xuống hai bên má, đau đớn cực độ, vội gạt đầu lia lịa.

Liễu Tồn Trung vỗ một cái giải huyết cho gã, rồi chàng cười trối cho Tiểu Hắc, nói :

- Đi thôi.

Tên giáo đồ nọ không dám phản kháng, vội riu ríu bước ra khỏi cửa trước.

Tiểu Hắc le lưỡi nói :

- Ca ca có bản lĩnh kinh người thật.

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Ban nãy mới cũng làm thế, biện pháp này rất linh nghiệm.

Tiểu Hắc hỏi :

- Trò chơi này kể cũng lý thú, thế nào ca ca cũng phải truyền thụ cho Tiểu Hắc mới được.

Liễu Tồn Trung nói :

- Nếu lúc nào rỗi rảnh tại hạ sẽ dạy cho tiểu huynh đệ nhiều trò chơi vui lắm.

Tiểu Hắc vỗ tay cười thích thú nói :

- Nếu vậy người là hảo ca ca của Tiểu Hắc. Đừng quên lời hứa đấy nhé?

Bây giờ tay chân đã hoạt động được như thường, nó rất lấy làm hứng liền đi tới cạnh tên giáo đồ đang nằm tới đất nhỏ luôn một bãi nước miếng lên mặt gã :

- Đồ chó đẻ? Cho người ném mùi lợi hại của gia gia này.

Dứt lời nó lôi xềnh xệch gã nọ vào góc tường. Chỗ đó nguyên nó vừa bị trối, dây gai vẫn còn vút ngổn ngang dưới đất. Tiểu Hắc cúi xuống nhặt dây thừng lên trối gô tên giáo đồ lại giống hệt mình ban nãy.

Xong xuôi nó vung chân đá vào mông đít gã nọ lia lịa.

Thấy Liễu Tồn Trung đã uy hiếp tên giáo đồ nọ đi ra bên ngoài, nó vội chạy theo kêu gọi :

- Ca ca đợi Tiểu Hắc với.

Liễu Tồn Trung vội quát một tiếng nói :

- Đừng có la lớn.

Đoạn hai người đi theo sau tên giáo đồ, đi vòng qua một cái sân.

Nơi đây chỉ cách gian nhà bếp mấy khúc quanh, phía đối diện có mấy căn phòng rất thanh nhã.

Tên giáo đồ vừa dừng chân trước cửa căn phòng thứ hai giờ tay ra

chỉ nói :

- Ở trong này.

Liễu Tồn Trung lại điểm vào huyết đạo của gã, vận sức vào năm ngón tay bẻ gãy ống khóa, lách mình vào bên trong.

Chỉ thấy cô nương nọ đang ngồi ủ rũ cạnh bàn cúi đầu trầm tư.

Vừa nhác thấy Liễu Tồn Trung bước vào, ánh mắt nàng lộ đầy vẻ kinh ngạc lẫn mừng rỡ.

Nguyên từ khi Trần cô nương gặp gỡ Liễu Tồn Trung thứ nhất ở Thanh Sơn Cơ Thái Bạch lâu đã mang một ấn tượng rất sâu sắc, cảm thấy thanh niên nọ mặt mũi chính khí, đầy cương nghị, nên vẫn luôn tưởng nhớ tới không quên. Lần này đang bị giam cầm bỗng được tái ngộ với chàng, nàng không tránh được sự hớn hở lộ ra ngoài mặt. Nàng tuy biết rõ thanh niên này là Liễu Tồn Trung danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ, khổ một mối chưa bao giờ tiếp chuyện với chàng. Tâm lý của các thiếu nữ thường bẽn lẽn hổ thẹn, cho nên nàng chỉ ngước mắt lên ngó chàng, lòng như mở hội mà không biết ăn nói ra sao.

Liễu Tồn Trung là người thật thà chất phác, không hiểu được tâm lý thiếu nữ. Thấy nàng không bị trối, liền nói.

- Cô nương, xin theo tại hạ rời khỏi nơi đây ngay.

Trần cô nương vừa mừng rỡ, vừa hổ thẹn, nhưng vừa may Tiểu Hắc đã vào tới nơi, kêu gọi :

- Cô cô! Cô cô? Vị ca ca đây tới cứu chúng ta đây. Đi thôi! Đi thôi!

Trần cô nương đôi mắt chứa vẻ cảm kích vô hạn liếc nhìn Liễu Tồn Trung nhoẻn miệng cười.

Bỗng nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng ồn ào, đồng thời có người la lớn :

- Bắt gian tặc! Bắt gian tặc!

Chỉ thấy mấy tên giáo đồ Cô Lô giáo xông vào trong phòng, bên ngoài đèn đuốc sáng như ban ngày, chiêng trống khua vang inh ỏi.

Liễu Tồn Trung tiến lên đứng chặn trước mặt mọi người. Hơn mười binh khí lập tức nhắm người chàng chém tới.

Liễu Tồn Trung ung dung quay lại nói với Tiểu Hắc :

- Tiểu bằng hữu là đồ đệ của Bao Đả Thắng nay đã có cơ hội hiển lộng thần oai bảo vệ cô nương rồi đây.

Tiểu Hắc đáp :

- Ca ca cứ yên tâm. Hễ một tên xông tới sẽ mất mạng một tên, hai tên xông tới Tiểu Hắc cho về chầu cả hai. Này xem ra chúng kéo tới đây rất đông, ca ca có nắm được phần thắng không?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Cái bọn vô dụng này thì có nghĩa lý gì đâu.

Chỉ nghe thấy những tiếng loảng xoảng liên tiếp, mười mấy binh khí chém tới đã bị rớt la liệt khắp mặt đất Tiếp theo đó tiếng kêu “ôi chà” nổi lên không ngớt.

Già nửa số Cô Lâu giáo đã bị đá văng ra khỏi cửa. Những tên còn lại thấy Liễu Tồn Trung dũng mãnh như vị thiên thần khiếp hãi hai chân mềm nhũn hô lên một tiếng kéo nhau ù té chạy.

Bên ngoài bỗng có người quát bảo :

- Tên nọ lợi hại lắm ư?

Tiếng nói chưa dứt Liễu Tồn Trung ngược mắt nhìn, thấy bên ngoài phòng một nhân vật xuất hiện. Chàng đã nhận ra được ngay người đó chính là Vu hộ giáo Vu hộ giáo thấy một thanh niên đứng chặn trước cửa phòng, tuy trông tướng mạo rất anh tuấn tinh hoa nội tiềm nhưng vẫn không tin chàng nọ có thể đơn thân độc mã xâm nhập Tổng đàn Cô Lâu giáo.

Trong lòng rất thắc mắc cười hắc hắc nói :

- Tiểu tử kia, lão tử không tin ngươi tuyển được bao nhiêu hỏa hầu.

Tiểu tử xâm nhập chốn này bằng cách nào?

Bây giờ ngoài cửa có rất nhiều giáo chúng Cô Lâu giáo ùn ùn kéo tới binh khí tuốt trần chia nhau canh giữ bốn phương tám hướng, đề phòng địch nhân tẩu thoát.

Liễu Tồn Trung ung dung đáp :

- Lão tử muốn tới thì tới muốn đi thì đi, không ai lý tới được!

Vu hộ giáo trợn trừng mắt, tóc tai dựng ngược, giận dữ quát lớn :

- Nói láo lếu! Tiểu tử mi sao dám hỗn hào tự xưng lão tử trước mặt lão gia?

Liễu Tồn Trung nhếch mép cười đáp :

- Lão tử cứ thích xưng hô như thế thì sao?

Vu hộ giáo cười gằn nói :

- Nếu vậy nhà ngươi không muốn sống nữa rồi. Đừng trách Vu hộ giáo này nhé.

Tay áo lão liền phát ra, năm ngón tay như móc câu thộp vèo tới trước mặt Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung hơi nghiêng người sang bên hữu chưởng vỗ ngang ra tấn công vào Diên khiên huyết ở đầu vai Vu hộ giáo.

Chiêu thức này rất thông thường. Chỉ thấy Vu hộ giáo nhếch mép cười khinh miệt, hơi nghiêng vai bên tả, vận sức chịu đựng thế chưởng của Liễu Tồn Trung, nghĩ thầm :

- “Tiểu tử ngươi không biết sống chết là gì, dám đem một chút tài mọn ra múa rìu qua mắt thợ...”

Lão chưa nghĩ tới, đã nghe thấy bốp một tiếng, Vu hộ giáo toàn thân chấn động lão đảo lui về phía sau liên tiếp mãi tới sát cạnh cửa mới đứng lại được, mặt xanh như chàm đỏ, lộ đầy vẻ kinh hãi.

Lão không ngờ Liễu Tồn Trung có sức mạnh đến thế. Tiểu Hắc khoái trá vỗ tai cười nói :

- Hay lắm! Chiêu thức này gọi là “Diêm vương đuổi quỷ”. Ca ca, hãy sử dụng chiêu Thần hoàng bắt ma, tóm cổ tên ác ma này cho Tiểu Hắc.

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Ác ma này có thể chịu đựng nổi năm thành công lực của mỗ, kể cũng là tay rất khá.

Câu nói này lọt vào tai Vu hộ giáo khiến lão giận dữ suýt vỡ lòng ngực, hai mắt như đỏ lửa. Lão cho rằng Liễu Tồn Trung cố ý hạ nhục mình trước mặt mọi người.

Kỳ thật Liễu Tồn Trung bảo mới xử năm thành công lực, đối phương cũng chịu đựng không nổi.

Dù sao Vu hộ giáo cũng là người giàu kinh nghiệm trải qua nhiều phong ba bão táp, vừa giao tiếp một chương cũng đủ biết Liễu Tồn Trung có sức mạnh như thiên thần liền nghĩ bụng :

- “Chẳng trách tiểu tử người mục hạ vô nhân. Thì ra người chỉ có sức mạnh trời sinh. Nếu thế lão tử không giao đấu bằng nội công với người nữa”.

Nghĩ đoạn, lão thũng thẳng thò tay xuống cạnh người rút đôi thiết chữ tỏa ánh sáng lấp lánh, một đầu to tròn, một đầu nhọn hoắt. Bên đầu nhọn có tỏa ra lam quang.

Trần cô nương bỗng ghé sát vào tai Tiểu Hắc khẽ nói mấy câu, Tiểu Học liền la lớn :

- Ca ca, võ khí của lão này có độc đấy, phải cẩn.

Liễu Tồn Trung quay đầu lại nhìn, thì thấy Trần cô nương đưa mắt nhìn lại, bốn mắt chạm nhau. Trần cô nương bẽn lễn, vội cúi đầu xuống Liễu Tồn Trung mỉm cười :

- Tiểu bằng hữu chớ lo ngại. Hễ vật gì càng có độc thì mỗ lại càng hoan nghênh.

Chỉ thấy Trần cô nương mặt lộ đầy vẻ lo âu, ghé sát vào tai Tiểu Hắc nói một hồi. Tiểu Hắc lại cao giọng tiếp :

- Ca ca nghe đây, kiêu...

Hình như nó quên mất câu dưới, vội quay đầu lại nhìn cô cô, Trần cô nương lại rí tai nói với nó giây lát.

Tiểu Hắc gật gù đáp :

- Ca ca nghe đây, kiêu... kiêu binh sẽ thảm bại, chớ nên khinh

thường.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu bằng hữu, nhớ rồi, cứ yên tâm.

Vu hộ giáo cười hắc hắc, xen lời :

- Tiểu tử ngươi thỉnh con nhỏ hư thối kia làm quân sư phải chăng? Chẳng trách cứ lén lút nhỏ to mãi. Các ngươi ráng đợi lát nữa tha hồ mà âu yếm tâm sự.

Khóe mắt đen láy long lanh của Trần cô nương không ngớt liếc nhìn về phía Liễu Tồn Trung đầy vẻ quan hoài.

Tiểu Hắc nói :

- Cô cô, công phu của ca ca đây rất cao siêu đừng hãi sợ gì cả. Ca ca là bằng hữu của sư phụ, sư phụ nói phạm là bằng hữu của lão nhân gia đều võ công cao siêu hết.

Trần cô nương bẽn lén cúi đầu xuống ửng hồng đôi má trông cực kỳ diễm lệ. Vu hộ giáo bỗng quát lớn :

- Tiểu tử mau rút binh khí ra.

Liễu Tồn Trung thần nhiên thốt :

- Lão tử bình sinh đối địch không bao giờ dùng binh khí.

Vu hộ giáo cười nham hiểm nói :

- Đây là tiểu tử ngươi muốn thế, chết cũng chẳng tránh ai được.

Chiếc thiết chữ bên tay hữu lão lập tức vung thẳng về phía trước.

Liễu Tồn Trung cảm thấy ngọn thiết chữ nọ mang theo một luồng kinh phong ôn nhu lấn át tới, chàng không dám kinh thường khẽ hít một hơi ngậm vận cương khí Thiên Nhân kinh giải bảo vệ khắp toàn thân, hơi bước sang bên nửa bước tránh né.

Chiếc thiết chữ của Vu hộ giá chẳng khác quỷ mị đã thừa thế quét ngang tới. Thời gian của thế quét ấy thật đúng lúc như một cái bẫy giăng sẵn, dồn Liễu Tồn Trung vào trùng.

Trần cô nương đứng cạnh đó xem thái độ đầy vẻ hoảng hốt lo âu người hơi run lên lẩy bẩy.

Liễu Tồn Trung không ngờ thiết chữ của Vu hộ giáo lại thần diệu đến thế, giật nảy mình vội nhảy lùi về phía sau.

Điều khiến chàng kinh ngạc nhất là quyền chưởng công phu của lão ta chỉ vào hạng bình thường, nhưng khi vận dụng thiết chữ thì oai lực bỗng tăng lên thập bội. Đồng thời điều khó ước lượng nhất là thiết chữ lại kèm theo một luồng kinh khí âm nhu, vượt lên hẳn các loại võ học đương thời.

Cũng may công lực của Liễu Tồn Trung lúc này đã tinh tiến vượt bậc, ứng biến thần tốc, trong võ lâm ít có người sánh kịp.

Khi Trung Đình huyết của chàng sắp bị thiết chữ đánh trúng, chàng

bồng ngửa người, uốn mình, lộn về phía sau hơn trượng, nhẹ nhàng như thiết lá rụng, tư thức đẹp không thể tưởng tượng được, không phát ra một tí tiếng động nào.

Thân thủ ấy của thành thật phi phạm, không những bọn giáo đồ đứng vây bọc ngoài cửa không sao nhìn được, phải buột miệng tấm tắc khen ngợi, mà ngay cả Vu hộ giáo cũng phải cất tiếng khen :

- Hảo công phu! Quý tính đại danh các hạ là chi?

Tiểu Hắc cười hí hí, xen lời :

- Sao? Bây giờ không còn là tiểu tử mà được đổi thành các hạ rồi à?

Câu nói này của Tiểu Hắc khiến Trần cô nương cũng phải tủm tỉm cười.

Lúc này nàng đã cảm thấy nhẹ nhõm hẳn như vừa trút được một tảng đá nặng ngàn cân, mặt tươi như hoa nở khiến ai trông thấy cũng phải say đắm.

Vu hộ giáo kiêu ngạo nói :

- Những kẻ được lão tử xưng các hạ trong võ lâm này cũng chẳng có mấy tay.

Tiểu Hắc trề môi nói :

- Lão chỉ nói phét tự lên mặt đề cao mình.

Liễu Tồn Trung thủng thẳng nói :

- Các hạ hay tiểu tử cũng thẳng có gì là quan trọng. Thôi được để lão tử xưng tên cho người có chết cũng yên tâm nhắm mắt. Lão tử họ Liễu tên Tồn Trung người đã nghe thấy bao giờ chưa?

Ba chữ “Liễu Tồn Trung” vừa thoát khỏi miệng chàng khiến khắp

đương trường lập tức tiếng ồn ào nổi lên vang động.

Nguyên mấy năm gần đây tên tuổi của Liễu Tồn Trung vang rền khắp võ lâm. Những sự tích kể về chàng lưu truyền lan rộng khắp giang hồ. Tuy Trần cô nương đã sớm nhận ra được thanh niên này chính là Liễu Tồn Trung nhưng khi được nghe chàng đích miệng nói ra, trong nội tâm nàng không tránh khỏi sự hoan hỉ vô tận, tim đập liên hồi.

Tiểu Hắc cũng cao hứng khôn tả, nhảy nhót la lớn :

- Chà chà! Thì ra Liễu đại ca, thế mà khiến cho Tiểu Hắc này kiếm khổ sở muốn chết được.

Liễu Tồn Trung cười hỏi :

- Tiểu huynh đệ kiếm mỗ làm chi?

Tiểu Hắc đáp :

- Tiểu đệ nghe giang hồ loan truyền: đại ca là một người rất tốt, là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất, cho nên muốn được gần gũi.

Vu hộ giáo thấy thanh niên trước mặt chính là Liễu Tồn Trung danh

lừng lẫy, thật là người có tên như cây có bóng. Lão thâm hiểm nét cuồng ngạo, khen ngợi :

- Danh bất hư truyền.

Liễu Tồn Trung nói :

- Quá khen! Quá khen!

Vu hộ giáo chậm rãi tiếp :

- Tuy nhiên các hạ tới được nhưng khó có đường lui.

Liễu Tồn Trung mỉm cười đáp :

- Cứ chờ xem sẽ rõ.

Bỗng phía ngoài có tiếng tù và vọng tới, chỉ trong nháy mắt trong nhà đã có thêm năm sáu lão già xuất hiện. Mặt người nào người nấy đầy lộ vẻ kiêu ngạo, chẳng nói chẳng rằng bao vây Liễu Tồn Trung vào giữa.

- Vu mỗ xin giới thiệu cùng chư vị, vị thanh niên huynh đệ đây chính là Liễu Tồn Trung đại danh vang lừng võ lâm, đệ nhất cao thủ của giới thanh niên trên giang hồ.

Năm sáu lão già nọ nghe nói gian tể nguyên là Liễu Tồn Trung, trong một thoáng những nét kiêu ngạo đều tiêu tan hẳn thay vào thần sắc đầy khản trương căng thẳng.

Thì ra gần đây trên giang hồ eo người đồn đại: Hỏa Thần giáo chủ đã xuống hàn đàm vớt được cuốn Bối Diệp kinh, đồng thời giao đấu với Liễu Tồn Trung kịch liệt dưới đáy đầm. Ba chục năm gần đây, theo truyền thuyết người đủ tư cách so tài với Hỏa Thần giáo chủ chỉ có một vị duy nhất là Bát Long Tôn Giả. Sau khi Bát Long Tôn Giả qua đời trong giang hồ không còn nghe thấy ai nhắc nhở đến cái tên Hỏa Thần giáo chủ nữa. Đến sự tích Liễu Tồn Trung hai phen đánh bại Mạc Nam lão ma thì một sớm một chiều đã vang rền khắp thiên hạ thêu dệt Liễu Tồn Trung trở thành một vị thiên thần... Một vị thiên thần vô định, chưa bao giờ nếm mùi thất bại.

Vu hộ giáo chủ tuy ngoài mặt giới thiệu Liễu Tồn Trung với năm sáu lão già nọ, nhưng ai nấy đều rõ đó là lão ngấm cảnh cáo cho mọi người sớm phòng bị nhân tài trước mắt chính là khắc tinh của mình, để mọi người cẩn thận đối phó.

Năm, sáu lão già nọ hội ý ngay, nhưng không biểu lộ sắc thái gì ra ngoài mặt miệng chỉ đồng thanh đáp :

- Hạnh hội! Hạnh hội!

Vu hộ giáo lại giới thiệu :

- Sáu vị đây đều là các nhân vật hộ giáo trong Cô Lâu giáo chúng tôi Hắc Hà lục... lục xú.

Vu hộ giáo nói tới chữ Xú tựa hồ như khó mở miệng, Liễu Tồn Trung

đưa mắt liếc nhìn, quả nhiên thấy sáu lão già nọ mặt mũi xấu xí không thể tưởng tượng được. Có người mũi dẹp lép như là được dán lên một miếng da, có người môi nứt răng lộ, có người không lông mày, có người một bên má trương phình lên, có người nửa bên má lại hõm sâu xuống, có người hai cánh tay ngắn ngủn, hai chân lại dài ngoằng thật kỳ hình quái trạng không sao kể xiết. Đồng thời cả cái tên của họ cũng rất cổ quái.

Tuy vậy Liễu Tồn Trung cũng không có hứng thú bởi tên tuổi của Hắc Hà lục xú này trên giang hồ chưa nghe thấy ai nhắc nhở tới.

Liễu Tồn Trung rất xem thường nên miệng chàng vẫn thốt :

- Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu!

Vu hộ giáo nói :

- Vu mỗ đã nói rồi. Liễu đại hiệp đây là Thiên Sơn Bắc Đẩu của võ lâm đương kim. Chúng ta bắt tất phải khách khí, cứ việc rút binh khí ra cẩn thận lãnh giáo.

Hắc Hà lục xú đồng thanh đáp :

- Đúng đúng. Nếu không rút binh khí chẳng hóa ra xem thường Liễu đại hiệp Dứt lời, ai nấy vội thò tay xuống ngang hông rút món binh khí ngoại môn dị hình ra.

Trần cô nương đứng lặng lẽ quan sát rồi khẽ ghé lại tai Tiểu Hắc thủ thỉ mấy câu. Tiểu Hắc liền nói lớn :

- Liễu đại ca, binh khí của sáu lão xấu xí này rất tà môn. Cô Lâu giáo là...

Nó quên mất đoạn dưới, lại ngừng mắt lên nhìn cô cô. Trần cô nương lại ghé sát vào tai nó thì thầm. Tiểu Hắc mới tiếp :

- Đúng rồi Cô Lâu giáo là thuộc Âm không thể ly khai... ly khai gì nhỉ?

Trần cô nương lại ghé vào tai nó nhắc lại. Tiểu Hắc gãi đầu gãi tai tiếp :

- Cô cô cứ nói đi.

Trần cô nương lén liếc nhìn Liễu Tồn Trung thấy chàng đang tụ hội tinh thần đề phòng Hắc Hà lục xú đột kích, môi nàng điểm nụ cười ngọt ngào ghé vào tai Tiểu Hắc nhắc lại một lượt nữa. Tiểu Hắc thẹn mặt nói :

- Cô cô định đùa giỡn Tiểu Hắc hay sao thế? Những danh từ ấy không biết là loại học vấn gì mà khó nhớ muốn chết được.

Trần cô nương lại thì thầm một hồi. Tiểu Hắc nói :

- Nếu nói sai thì đừng có trách Tiểu Hắc đấy nhé, những câu này khó đọc thấy mờ. Trước đây ở trong tiêu cục cô cô dạy Tiểu Hắc đọc những thi từ quỷ quái gì đó làm cho Tiểu Hắc khó học đến nỗi đầu chỉ muốn vỡ toang. Cái loại này còn khó đọc hơn thi từ gấp bội.

Chỉ thấy Tiểu Hắc cao giọng nói :

- Liễu đại ca nghe cho rõ. Cô Lôu giáo là thuộc Âm không thể ly khai... ly khai. Còn Ly Tồn Côn, phương vương lại... không thể hãm vào... Đoàn chấn Khảm Khai... không bốn phương vị. Xong rồi có sai gì không?

Câu sau cùng, nó quay đầu lại hỏi cô cô. Chỉ thấy Trần cô nương khẽ gật đầu môi điểm nụ cười tươi như hoa nở.

Liễu Tồn Trung thấy Tiểu Hắc đem tượng khắc phương vị Thái dương, Thiếu âm, Thái âm, Thiếu dương ra chỉ điểm liền đưa mắt nhìn, quả thấy Hắc Hà lục xú đã chiếm cung Ly Tồn. Chàng lập tức xoay người chiếm lấy cung Càn.

Vu hộ giáo cười khánh khách nói :

- Tiểu quỷ ai dạy ngươi thế? Mau ra đây!

Tiểu Hắc cười hi hí, đáp :

- Sư phụ dạy dỗ rất thần bí, dù lão có rập đầu lạy ba lễ, sư phụ cũng không cho lão kiến diện.

Bấy giờ lại một lão trong Hắc Hà lục xú lướt tới chiếm cung Càn.

Trần cô nương lại ghé vào tai Tiểu Hắc nói mấy câu.

Tiểu Hắc vươn cổ lấy giọng nói :

- Liễu đại ca cứ đứng vững ở cung Càn, phương vị Càn là đầu não của Thái Dương, đại ca có chắc đứng vững được ở đó không?

Bỗng nghe vù một tiếng, một chiếc đoản thoa ba mũi xẹt ngay tới, chỉ cách đầu Tiểu Hắc hai tấc, lướt vèo qua cấm pháp vào vách tường, đuôi thoa rung động không ngớt.

Nguyên Nhất Xú trong Hắc Hà lục xú, thừa lúc Liễu Tồn Trung không để ý, liền vung đâm tới, định đẩy Liễu Tồn Trung ra khỏi cung Càn, ngờ đâu bị Liễu Tồn Trung vung chưởng gạt bắn đi.

Tiểu Hắc kinh hãi rụt cổ kêu la :

- Ôi cha mẹ ôi, nguy hiểm thật!

Liễu Tồn Trung nói :

- Đại ca chắc chắn sẽ đứng vững được ở cung này, có gì nguy hiểm đâu!

Tiểu Hắc đáp :

- Tiểu đệ không nói đại ca mà là nói tên vô dụng này.

Vừa nói nó vừa vỗ vào đầu nó khiến Trần cô nương phải phì cười.

Vu hộ giáo liền quát bảo: Tất cả hãy tiến lên. Cây thiết chử kèm theo một đạo nhu kinh từ cung Đoàn vượt lên phối hợp với Nhất Xú ở cung Ly, còn cung Chấn thì liên kết với cung Khảm, Cấn hợp tác với cung Tồn.

Họ như đèn kéo quân từ bốn phương tám hướng ủa vào tấn công

Liễu Tồn Trung như vũ bão thanh thế kinh người.

Trần cô nương lộ vẻ lo âu, Tiểu Hắc vội hỏi :

- Đại ca có đối phó nổi không?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Đại ca đã bảo đối phó được là được, tiểu huynh đệ có tin không?

Tiểu Hắc nói :

- Tin chớ, tin trăm phần trăm.

Liễu Tồn Trung nói :

- Đại ca muốn nhờ tiểu huynh đệ giúp, tiểu huynh đệ có chấp thuận không?

Tiểu Hắc đáp :

- Chấp thuận chứ, trợ giúp như thế nào?

Liễu Tồn Trung nói :

Tiểu huynh đệ hợp tác với cô nương chuẩn bị sẵn để trói người.

Tiểu Hắc ngạc nhiên hỏi: Trói ai?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Mỗ cũng không biết trói ai, chỉ biết là có kẻ sắp bị trói thôi. Hề mỗ ném tên nào tới, tiểu huynh đệ hãy trói lại giùm mỗ.

Tiểu Hắc thất kinh, hỏi :

- Kẻ đó không bị chết thì làm sao chịu để cho Tiểu Hắc trói?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Kẻ nào mà mỗ ném cho tiểu huynh đệ, dù có sống cũng chẳng khác chết là bao. Cứ yên tâm. Này đón lấy.

Chợt Liễu Tồn Trung từ cung Càn lách tới cung Ly nhanh như quỷ mị. Bình khí của bọn Hắc Hà lục tán công vào cung Càn bỗng thấy Liễu Tồn Trung biến mất.

Liền đó chỉ nghe một tiếng hự. Nhất Xú đứng ở cung Ly như con diều đứt dây bị ném bay tới trước mặt Tiểu Hắc, mình mẩy cứng đờ bất động.

Trần cô nương đã cầm sẵn dây thừng, liền đưa cho Tiểu Hắc, mỗi người một đầu, trói gô đối phương lại.

Chuyện trên chỉ xảy ra trong thời gian chớp nhoáng. Liễu Tồn Trung đang thủ ở cung Ly đột nhiên chuyển sang cung Cấn. Một xú ở phương vị này chẳng khác gì lão trước bị ném tung ra bên ngoài, Tiểu Hắc lại nhảy tới trói giật cánh khuỷu.

Kinh khí lại đan nhau đâm chém tới cung Cấn, Liễu Tồn Trung đã sớm giải quyết nhất xú ở cung Tốn. Động tác của chàng nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được đến nỗi không một ai nhìn thấy rõ.

Vu hộ giáo càng đấu càng kinh hãi chợt dạ nghĩ thầm :

- “Không biết y dùng thân pháp gì thế, sao nhanh nhẹn tới mức đó

được.”

Nguyên Liễu Tồn Trung chỉ dùng thức thứ hai Tồn Thượng ích Hạ trong chiêu duy nhất Phân Cung Quái Tượng của Thiên Nhân kinh giải lấy nội công tâm pháp làm chủ. Phân Cung Quái Tượng là một chiêu võ học phát huy nội công tâm pháp đã đạt tới cảnh giới thiên hạ vô song.

Liễu Tồn Trung biết rõ Hắc Hà lục xú cùng Vu hộ giáo đều thuộc hạng đệ nhất hảo thủ, hơn nữa binh khí của họ rất quái dị, võ học tầm thường sao có thể đương đầu nổi. Cho nên vừa giao thủ chàng lợi dụng ngay công phu hạ bàn như một bóng u linh lướt tới điểm vào huyệt đạo của họ.

Sự việc trên xảy ra trong chớp nhoáng. Hắc Hà lục xú đã có năm bị chế phục, chỉ còn lại một xú với Vu hộ giáo đang hoảng hốt, chân tay cuống quýt.

Bên ngoài tuy còn nhiều người nhưng đều vây bọc xung quanh để hư trương thanh thế, chứ không dám xông vào.

Thì ra Vu hộ giáo thường ngày rất tự phụ, hễ lúc y ra tay giao đấu đều không cho phép giáo chúng tham chiếu để tránh bị tổn thương đến thân phận.

Bấy giờ Vu hộ giáo chỉ biết vũ lộng thiết chử để bảo vệ lấy toàn thân. Thiết chử của lão rất tà môn, Liễu Tồn Trung không sao dám sơ ý. Tồn Thượng ích Hạ tuy chỉ là một thức, nhưng khi vận dụng lại phản phúc tương sinh biến hóa, diệu dụng vô cùng.

Vu hộ giáo chỉ cảm thấy trước sau tả hữu đều là bóng dáng Liễu Tồn Trung. Lão càng giao đấu, trong lòng càng khiếp đảm, múa tít thiết chử kín mít gió tạt không thấu, lui từng bước một ra cửa.

Chỉ nghe thấy một tiếng hự, nhất Xú còn lại trong Hắc Hà lục xú lại bị chế phục.

Vu hộ giáo chân tay vừa luống cuống lập tức bị điểm trúng Nhuyễn Ma huyết, choang, thiết chử rời khỏi tay rơi xuống đất.

Liễu Tồn Trung không dám trù trừ, vội quát bảo :

- Tiểu Hắc, mau bảo vệ cô nương chạy theo mõ.

Tiểu Hắc tiếc rẻ nói :

- Thế không kết liễu mấy lão quái xú này ư?

Liễu Tồn Trung thúc giục :

- Mau lên. Nếu chậm thì thoát thân không kịp đâu.

Dứt lời, chàng vung chân đá tung Vu Hộ giáo với nhất Xú bắn ra ngoài cửa.

Bọn giáo chúng đang vây bọc bên ngoài, thấy hộ giáo bị đối phương đã bắn ra đang giật mình kinh ngạc, Liễu Tồn Trung đã như con

mãnh hổ xỏ lồng đâm bổ tới.

Chúng thất kinh kêu la inh ỏi bỏ chạy vắt giò lên cổ, chỉ tiếc cha mẹ không sinh thêm hai chiếc chân nữa.

Tiểu Hắc với Trần cô nương theo sát sau lưng Liễu Tồn Trung xuyên qua các trang viện tiến ra dãy đường trồng liễu chạy thẳng về phía cánh cửa vòng cung.

Vừa thoát ra bên ngoài, phía sau bỗng có tiếng thét vang inh ỏi.

Có mấy bóng đen như từ trên trời rơi xuống lao như bay theo. Liễu Tồn Trung vội nói :

- Tiểu Hắc hãy bảo vệ cô nương chạy trước, mỗi đoạn hậu cho.

Tiểu Hắc tuân lời bảo vệ Trần cô nương men theo đường hầm mờ mẫm tiến về phía trước.

Chỉ nghe thấy phía sau có những tiếng kêu rú ối cha lia lịa, không cần hỏi cũng biết đại ca đang thanh toán bọn truy binh đuổi theo ở phía sau.

Tiểu Hắc khẽ hỏi :

- Cô nương, chúng ta có nên đợi Liễu đại ca không? Chỉ một mình vị ấy có ứng phó nổi chăng?

Trần cô nương đáp :

- Liễu đại ca có thừa sức diệt trừ bọn chúng, bắt tất phải đợi chờ.

Nếu chúng ta dừng bước ở đây trái lại còn làm cho Liễu đại ca phải vướng víu.

Tiểu Hắc nói :

- Chính thế.

Rồi hai người theo vách tường bước thấp bước cao đi quanh co khúc khuỷu một đoạn đường dài, phía sau vẫn nghe văng vẳng có tiếng giao chiến nhưng đã cách rất xa.

Trong đường hầm tối như bưng, không nhìn rõ lối đi Tiểu Hắc hơi sồn lòng, khẽ hỏi :

- Cô cô có sợ không?

Trần cô nương đáp :

Không sợ.

- Tiểu Hắc nói :

- Cô cô gan quá, không sợ cả bóng tối.

Trần cô nương đáp :

- Bóng tối thì có gì là đáng sợ. Tối tăm hay sáng sủa chỉ là vấn đề của thị giác, nếu mình quang minh chính đại thì nhìn vật gì tình hình nào cũng thấy quang minh hết.

Tiểu Hắc nói :

- Đạo lý của cô nương, Tiểu Hắc nghe không hiểu chút nào.

Trần cô nương chép miệng :

- Tiếc thay Tiểu Hắc không được đọc sách nhiều. Bằng không sẽ hiểu rõ đạo lý ấy ngay.

Trong lúc nói chuyện hai người lại đi thêm được quãng đường nữa.

Tiểu Hắc bỗng cảm thấy cử động của cô nương có chút khác lạ, nó vội ngừng bước nói :

- Sao cô cô không đi tiếp nữa?

Trần cô nương nghiêng tai nghe ngóng khẽ đáp :

- Đừng lớn tiếng, cô nương cảm thấy dường như phía trước có người mai phục.

Tiểu Hắc thất kinh hỏi :

- Cô cô không nhìn lầm đấy chứ? Sao Tiểu Hắc không thấy gì?

Trần cô nương khẽ kéo tay áo Tiểu Hắc thấp giọng nói :

- Phục xuống chờ động dậy, phía trước quả có người thật.

Tiểu Hắc bán tín bán nghi nhưng cũng tuân theo, vội phục người xuống trở mắt lên nhìn về phía trước mặt. Không lâu sau quả nhiên nghe thấy phía đó có tiếng động nhưng thanh âm rất nhỏ. Bây giờ đường hầm yên tĩnh nên hai người mới nghe thấy tiếng động trên.

Bỗng đằng trước có người khẽ nói :

- Có nhận được tin tức gì không?

Có người nói :

- Vừa nhận được xong. Gian tế nguyên là Liễu Tồn Trung.

- Liễu Tồn Trung? Ồi chà? Rồi sao nữa?

Giọng nói của gã nọ vô cùng kinh hãi. Tiểu Hắc ghé sát vào tai Trần cô nương thì thầm Liễu đại ca ghê thật. Hễ ai nghe nhắc đến tên vị ấy cũng đều vỡ mặt bay hồn.

Trần cô nương khẽ đáp :

- Đừng lên tiếng nữa, để nghe xem chúng nói những gì?

Lại nghe thấy người ở đằng trước tiếp :

- Hắc Hà lục xú với Vu hộ giáo đều bị điểm trúng huyết đạo. Tế phẩm của Giáo chủ cùng tên tiểu quỷ nọ đều được cứu thoát.

Ngừng giây lát, lại có tiếng người nói :

- Hồng bát! Tên Liễu Tồn Trung lợi hại thật. Du Hồn đội cũng bị y hủy diệt toàn bộ.

Một tên hỏi :

- Hiện giờ Liễu Tồn Trung ở đâu?

Tên khác đáp :

- Vừa thoát ra khỏi vòng cung. Ồ! Không phải e ngại nữa, cứu binh của chúng ta đã tới kìa, có Cả vu hộ giáo với Hắc Hà lục xú nữa, có lẽ huyết đạo của họ đã được hóa giải rồi.

Giây lát sau lại nghe có người nói :

- Chúng ta hãy châm đuốc chặn lấy tên tiểu quỷ.

Tiểu Hắc nghe nói giật nảy mình. Trần cô nương khẽ ghé tai nó thì thầm: Chớ sợ. Theo cô cô tới đây.

Tiểu Hắc thấy Trần cô nương nắm tay mình kéo đi men theo vách đá lui về phía sau mấy trượng núp vào một cái khe vừa lọt hai người. Chỉ thấy phía trước có ánh lửa lóe lên, có mấy người chia làm hai bên lục soát.

Tiểu Hắc hồi hộp khôn tả ngửng đầu lên nhìn cô cô. Tuy không thấy rõ mặt Trần cô nương nhưng nó cũng cảm thấy nàng trấn tĩnh lạ thường. Nó rất thắc mắc nghĩ bụng :

- Cô cô thực là kỳ quái. Việc nhỏ thì sợ hãi mà việc lớn thì xem thường như thế.

Bỗng nghe thấy phía trước mặt có người la lớn :

-Ồ, đây rồi.

Tiếng hô ấy nổi lên khiến suýt tí nữa tim của Tiểu Hắc bắn ra khỏi lồng ngực, trán vã mồ hôi. Nó ghé vào tai cô nương khẽ giọng nói :

- Cô cô! Hồngбет, bọn chúng phát hiện được mình rồi.

Trần cô nương trầm tĩnh đáp :

- Đừng hốt hoảng, thưa chắc bọn chúng đã trông thấy mình đâu. Đó là kế dụ binh đấy, đứng yên đừng động dấy.

Một tên cất tiếng hỏi :

- Ở đâu? Bọn đã trông thấy gì?

Giây lát sau lại nghe thấy một tên khẽ đáp :

- Đó là kế dụ binh của mỡ, nếu tên tiểu tử núp trong xó tối tắt nhiên nó sẽ hốt hoảng gây ra tiếng động.

- Lạ thật sao không thấy động tĩnh gì cả nhỉ. Chẳng lẽ tình báo sai chăng?

- Làm sao sai được, cứ lục soát tiếp đi. Nó có bay trên trời cũng không thoát.

Tiểu Hắc nghe thấy tiếng chân nhẹ nổi lên từ từ bước tới gần, trong lòng hồi hộp cực độ người run lên bần bật.

Bỗng nghe thấy có người khẽ í một tiếng hạ giọng hỏi :

- Này phía trước có bóng đen di động. Người có trông thấy không?

Một tên đáp :

- Không sai. Có người tới đấy. Chín phần mười là tế phẩm của Giáo chủ rồi.

Tiếng nói im bật, đoạn có những âm thanh sột soạt của kẻ ẩn núp, ánh lửa cũng tắt ngấm. Trong đường hầm lại hồi phục cảnh tối om như mực, giơ tay không trông thấy năm ngón.

Tiểu Hắc thì thầm :

- Cô cô có phải chúng lại dùng kế dụ binh đấy không?

Trần cô nương đáp :

- Không phải. Lần này có bóng đen thật đấy.

Tiểu Hắc hỏi :

- Ai thế?

Trần cô nương đáp :

- Nhiều phần là Liễu đại ca.

Lúc Trần cô nương nói ba tiếng Liễu đại ca, Tiểu Hắc không nhìn thấy thần sắc của nàng. Nhưng giọng nói khác hẳn, chứa đầy sự hoan hỉ mừng rỡ cùng hồ thẹn.

Tiểu Hắc khẽ nói :

- Tại sao cô cô biết bóng đen mà chúng nói đó là Liễu đại ca?

Trần cô nương đáp :

- Theo thời gian mà suy đoán thì có lẽ là vị ấy.

Chúng vừa nói Liễu đại ca hủy cả Du hồn đội, lại bảo Vu hộ giáo với Hắc Hà lục xú đã được giải khai huyết đạo đuổi theo. Bọn Vu hộ giáo với Hắc Hà lục xú lần này căm hận, truy kích tất phải hung hãn vô cùng Tuy Liễu đại ca công lực thâm hậu bộ pháp thần kỳ nhưng cũng không thể giải quyết chúng trong một thời gian ngắn được Hiện tại có lẽ vị ấy đã giải quyết xong rồi.

Tiểu Hắc nói :

- Tiểu Hắc chỉ lo Liễu đại ca không địch nổi, bị đánh bại thôi.

Trần cô nương đáp :

- Không thể như thế. Nếu Liễu đại ca bị đánh bại đằng sau ắt phải có kẻ địch đuổi theo chứ đâu lại trầm tĩnh thế này. Dĩ nhiên Liễu đại ca đã đắc thủ.

Tiểu Hắc đang bán tín bán nghi bỗng nghe thấy tiếng vạt áo phấp phật gió kèm theo tiếng vỗ khí rồn rang. Tiếp theo đó lại có tiếng rú ối chà vang lên, hiển nhiên có người trúng thương ngã xuống đất.

Tiểu Hắc thò đầu ra xem chỉ thấy có đến hơn mười bóng đen ngã la liệt trên mặt đất. Một bóng đen ở giữa nhanh như gió lốc lại đánh ngã thêm mấy tên nữa.

Tiểu Hắc cố giương mắt nhìn, quả nhiên đã nhận ra bóng dáng Liễu đại ca liền cả mừng kêu gọi :

- Liễu đại ca! Liễu đại ca! Tiểu Hắc ở đây!

Liền nghe Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Mỗ đã sớm biết tiểu huynh đệ ẩn núp ở đó rồi.

Tiểu Hắc kéo Trần cô nương chui ra khỏi hốc đá, hỏi :

- Sao đại ca biết được?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Vì đại ca nhìn thấy.

Tiểu Hắc kinh ngạc nói :

- Tối tăm như thế này, làm sao đại ca trông thấy được?

Liễu Tồn Trung cười lớn đáp :

- Không những trông thấy, mà nghe thấy có tiếng nói nữa.

Tiểu Hắc càng kinh ngạc thêm, hỏi :

- Đại ca nghe thấy những gì?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu huynh đệ nhất như thỏ để cứ sợ hãi thấp thỏm hoài, còn Trần cô nương thì rất trấn tĩnh bảo dùng kế dụ binh phải không?

Tiểu Hắc vỗ đầu thở dài nói :

- Linh thật! Linh thật, sao không có điều gì mà giấu được đại ca hết.

Đại ca quả nhiên là một vị thần tiên.

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Trên đời này làm gì có thần tiên ăn cơm? Mổ đã sớm đứng đằng sau lưng các người, nói gì mỗi đều nghe rõ hết.

Tiểu Hắc kinh ngạc hỏi :

- Đại ca sớm đứng ở sau lưng chúng tôi?

Liễu Tồn Trung mỉm cười đánh đá lửa lên đáp :

- Tiểu huynh đệ lại đây xem xem.

Tiểu Hắc không biết Liễu đại ca gọi mình tới để làm gì, liền chạy luôn lại.

Liễu Tồn Trung đã chiếu ánh đuốc vào bên cạnh hõm núi mà hai người vừa núp, bất giác nó giật nảy mình khiếp sợ. Thì ra cách đó không xa có hai tên Cô Lâu giáo đồ tay cầm binh khí đang rón rén mò tới, xem tư thế của chúng chẳng khác gì đang sẵn bắt con thú, giờ đứng yên bất động.

Tiểu Hắc buột miệng thốt :

- Ôi cha, nơi đây cũng có hai tên, đại ca làm sao mà biết được?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Cũng may mỗi tới kịp thời điểm vào hai huyết đạo của hai tên ấy, bằng không tiểu huynh đệ với cô nương đâu còn tính mạng.

Tiểu Hắc nhìn tư thế cùng khoảng cách của hai tên giáo đồ, thất kinh đến lè dài lưỡi, mãi mãi không rút vào được. Liễu Tồn Trung tiếp :

- Rất có thể ngoài cửa đường hầm còn nhiều phiền phức, tuy nhiên cũng chẳng đáng lo ngại.

Tiểu Hắc hỏi :

- Toàn bộ Cô Lâu giáo chúng đã bị hủy diệt chưa?

Liễu Tồn Trung lắc đầu đáp :

- Thần lực của Cô Lâu giáo không phải ở nơi đây. Bằng không đêm nay chúng ta có thoát thân nổi chẳng cũng khó mà đoán trước được. Tiểu Hắc trở mặt lên không nói được câu nào, Liễu Tồn Trung thủng thẳng tiếp :

- Phần lớn nhân vật phân cấp ở nơi đây đều theo Giáo chủ tới Đông Doanh chưa về, và đó là một sự may mắn và cơ hội hiếm có cho chúng ta.

Tiểu Hắc hỏi.

- Cơ hội gì?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tổng đàn bí mật của Cô Lâu giáo đặt tại nơi đây. Chúng ta thừa dịp này nhổ sạch tận cội rễ khiến Cô Lâu giáo chủ mất căn cứ địa, sau mới tính kế diệt trừ. Như thế chẳng phải cơ hội tốt là gì?

Tiểu Hắc vỗ tay nói :

- Hay lắm! Có việc gì hữu ích cho Tiểu Hắc này không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hiện tại chưa cần dùng tới sức tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ chỉ cần bảo vệ cô cô ra khỏi đường hầm này, tìm một nơi kín đáo ẩn núp đợi chờ mồi là được.

Tiểu Hắc tuân lời ngay. Liễu Tồn Trung đi trước dẫn đường Tiểu Hắc với Trần cô nương theo sát phía sau men theo vách tường hầm quanh co khúc khuỷu tiến thẳng về phía trước, chỉ thấy trên mặt đất xác chết nằm ngổn ngang, chúng đều bị Liễu Tồn Trung hạ sát.

Sắp tới cửa đường hầm Liễu Tồn Trung thổi tắt lửa. Tiểu Hắc chỉ thấy kinh phong lòng lộng theo đó có những tiếng rú kêu liên hồi, binh khí rơi loảng xoảng xuống mặt đá. Giây lát thì im bặt rồi ánh lửa lại bùng lên như cũ.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung cầm bó đuốc quay trở lại.

Tiểu Hắc liền hỏi :

- Liễu đại ca chuyện gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Gần đây có một bọn địch mai phục. Đối phương định bụng ta ở sáng chúng ở tối chiếm lấy tiện nghi, không ngờ mồi lại thổi tắt lửa, khiến tình hình đổi ngược, mình ở trong tối còn chúng ở ngoài sáng.

Tiểu Hắc thắc mắc nói :

- Hễ dập tắt lửa thì mọi người đều ở trong tối hết.

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Tuy lửa được dập tắt nhưng hai mắt của mồi chẳng khác nào hai ngọn đuốc có thể nhìn thấy rõ, bọn chúng chẳng khác gì kẻ mù lòa, cho nên có thể gọi là: đổi khách làm chủ.

Tiểu Hắc liền hỏi :

- Thế Liễu đại ca đã giải quyết chúng hết rồi ư?

Liễu Tồn Trung giờ cao bó đuốc đáp :

- Tiểu huynh đệ hãy xem kia.

Tiểu Hắc tiến lên hai bước nhìn xuống đất thấy có đến hơn mười tử thi nằm dọc ngang, tên nào tên ấy thiên linh cái đều bị đánh vỡ toang.

Tiểu Hắc lè dài lưỡi nói :

- Nhanh thật! Chỉ trong nháy mắt mà Liễu đại ca đã giết được nhiều tên như vậy?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Bọn này trở thành kẻ đui mù cho nên mỗi chỉ cần trở bàn tay là xong.

Ra khỏi đường hầm, một làn gió đêm thoang thoảng lùa tới đem theo khí lạnh. Bấy giờ trời đã sắp sáng và suốt đêm Trần cô nương đã cảm thấy mệt mỏi.

Liễu Tồn Trung chỉ về phía lùm cây um tùm ở ven đường nói :

- Hai người hãy ẩn phục tại đây đợi chờ. Mỗi quay trở lại phóng hỏa sào huyệt Cô Lâu giáo.

Tiểu Hắc liền gạt đầu tuân lời, đưa Trần cô nương đi vào trong bụi cỏ.

Chỉ thấy trong một thoáng bóng dáng Liễu Tồn Trung đã biến mất, Tiểu Hắc khẽ nói :

- Vị Liễu đại ca này đã từng cứu cô cô một lần rồi, có phải không?

Trần cô nương khẽ gạt đầu. Bấy giờ góc trời đã ẩn hiện thực quang.

Ánh trăng treo trên ngọn núi. Ngó thấy ánh mắt Trần cô nương lóe ra những tia sáng long lanh. Tiểu Hắc nói tiếp :

- Tuy Liễu đại ca đã cứu cô một lần, nhưng vị ấy còn chưa biết danh tánh cô cô, phải không? Cho nên cứ thấy gọi cô nương này, cô nương nọ. Chắc Liễu đại ca cũng không biết nốt.

Trần cô nương chỉ nhoèn miệng cười không đáp, Tiểu Hắc cao hứng nói tiếp :

- Cô cô đoán Liễu đại ca chừng bao nhiêu tuổi?

Trần cô nương bẽn lễn đáp :

- Làm sao cô biết được!

Tiểu Hắc vỗ tay nói :

- Tiểu Hắc xem thì Liễu đại ca lớn tuổi hơn cô cô nên gọi cô cô là muội muội, còn cô cô gọi vị ấy là ca ca.

Trần cô nương nghe nói hổ thẹn đến ửng hồng đôi má từ từ cúi xuống không đáp.

Tiểu Hắc đang định tìm đề tài gì khiến cô cô không buồn ngủ nữa, bỗng nghe thấy tiếng kêu lách cách vọng tới, liền ngừng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy gần đó khói nồng bốc mù mịt lửa sáng rực trời, trước mắt nó bỗng hoa lên. Liễu đại ca đã quay trở lại, xa xa có tiếng người vọng tới vang động khắp một vùng.

Liễu Tồn Trung thúc giục :

- Đi ngay thôi! Mổ đã nổi lửa năm sáu nơi trong sào huyệt của chúng, nhân lúc này đào tẩu là thượng sách.

Ba người đưa nhau ra khỏi con đường nhỏ tối tăm.

Bấy giờ vùng đông đã ló dạng, cảnh vật ở trước mắt sáng tỏ dần.

Tiểu Hắc quay đầu nhìn, đã không còn trông thấy ánh lửa nữa, đoán đã đi được khá xa, nó liền hỏi :

- Liễu đại ca, chúng ta định đi đâu thế?

Liễu Tồn Trung chỉ về phía trước, đáp :

- Qua eo núi kia sẽ tính sau.

Ba người qua sườn núi, bên kia có nhà của nông dân. Tiểu Hắc bèn nói :

- Liễu đại ca hãy vào đây xin bát nước trà nóng, rồi sẽ đi tiếp sau.

Liễu Tồn Trung không trả lời, cứ tiếp tục đi thẳng.

Tiểu Hắc làm mặt xấu, đành lủi thủi theo sau, quay đầu lại nói với cô :

- Cô cô khát nước quá. Cô cô có khát không?

Trần cô nương đáp :

- Nơi đây còn trong phạm vi Cô Lâu giáo, ráng theo Liễu đại ca đi đi. Thế rồi ba người lại tiếp tục đi thêm một quãng đường dài. Tới cạnh một rừng cây Liễu Tồn Trung giơ tay chỉ, nói :

- Tiểu Hắc mỗi một lăm phải không? Hãy ngồi xuống gốc cây này nghỉ ngơi đi.

Tiểu Hắc cả mừng nói :

- Đại ca thật tốt bụng.

Đoạn nó kéo Trần cô nương ngồi bệt xuống gốc cây. Trần cô nương do dự không dám ngồi, Liễu Tồn Trung ngược nhìn nàng không biết giải quyết làm sao.

Tiểu Hắc nói :

- Cô cô sợ bản không dám ngồi chứ gì?

Dứt lời nó chui vào trong bụi cây nhặt mấy phiến đá lớn lót xuống dưới đất nói :

- Cô cô hãy ngồi xuống đây nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Trần cô nương long lanh làn thu thủy liếc nhìn Liễu Tồn Trung có ý

mời chàng cùng ngồi.

Liễu Tồn Trung hiểu ý, cười ha hả, nói :

Tại hạ thân là khiêu hóa tử, bất cứ chỗ nào cũng ngồi được. Cô nương chớ khách khí, cứ ngồi xuống nghỉ ngơi đi.

Tiểu Hắc nói :

- Liễu đại ca, cô cô không phải tên cô nương, mà tên là Anh Tử, Tổng tiêu đầu đặt như vậy, và các tiêu sư thúc cũng đều gọi là Anh Tử tiểu thư. Tiểu Hắc gọi cô cô còn Liễu đại ca muốn gọi là cô nương hay Anh Tử tiểu thư cũng được.

Liễu Tồn Trung chấp tay nói :

- Thì ra là Anh Tử tiểu thư. Thứ cho tại hạ có nhiều bất kính.

Anh Tử ửng hồng đôi má hồng thẹn muôn vàn, nhoẽn miệng cười, đáp :

- Dạ, không dám! Không dám!

Tiểu Hắc hí hí xen lời :

- Sao lại không dám? Liễu đại ca nói mà cô cô không dám nghe hay sao? Người nhà với nhau cả có gì mà phải khách khí.

Anh Tử đưa mắt khẽ nguýt Tiểu Hắc một cái, mặt càng đỏ bừng như đóa hải đường mới nở thật mỹ lệ đáng yêu. Liễu Tồn Trung cũng phải tấm tắc khen ngợi thắm, giây lát sau chàng mới nói :

- Tại hạ họ Liễu, tên là Tồn Trung.

Anh Tử vội nghiêng mình hành lễ. Tiểu Hắc nói :

- Liễu đại ca không nói, cô cô cũng biết đại ca là Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao mà Anh Tử tiểu thư biết được?

Anh Tử càng bẽn lẽn thêm, cúi đầu mân mê tà áo, Tiểu Hắc đáp :

- Tiểu Hắc nghĩ thế. Từ đáy lòng cô cô đã sớm biết điều ấy từ lâu.

Chỉ thấy bàn chân xinh xắn của Anh Tử khẽ khều Tiểu Hắc ngầm trách nó ăn nói quá lộ liễu.

Liễu Tồn Trung nói :

- Vì sao tiểu thư lại bị Cô Lâu giáo bắt cóc?

Anh Tử nhìn sang Tiểu Hắc, Tiểu Hắc đáp :

- Tiểu Hắc với cô cô đi tìm sư phụ Bao Đả Thắng. Cái địa phương Ngao Sơn Trở Vũ Nham thật quỷ quái, tìm mãi cũng chẳng thấy đâu. Nguyên lúc Tiểu Hắc lén trốn xuống núi, vì vội vã nên không chú ý đến đường lối, nên càng lúc càng lạc lõng, đi càng xa Trở Vũ Nham. Hôm đó Tiểu Hắc với cô cô đang quanh quẩn trong khu núi hàng nửa ngày mà không thấy đường ra, miệng khát bụng đói, mình mảy rã ròi...

Tiểu Hắc kể tới đó, quay đầu lại nhìn cô cô, tiếp :

- Bấy giờ cô cô không kêu đói, nhưng Tiểu Hắc biết bụng cô cô đã đói như cồn, vì bấy giờ bụng của Tiểu Hắc cứ sôi lên sùng sục. Anh Tử khẽ nguyền Tiểu Hắc một cái rồi lại cúi đầu xuống. Tiểu Hắc kể tiếp :

- Tiểu Hắc nói: Cô cô, Tiểu Hắc đói bụng quá, tìm chút gì ăn đi. Cô cô đáp. Nơi đây có vật gì ăn mà tìm. Tiểu Hắc nói: Một vùng núi lớn rộng như thế này, những loại hươu nai chồn thỏ thiếu gì. Thế rồi Tiểu Hắc bảo cô cô ngồi dưới bụi tùng còn mình kiếm mấy khối đá núp vào sau bụi cỏ, nhắm cho thật chính xác ném chết một con thỏ, lột da nhóm lửa nướng chín.

Tiểu Hắc kể một cách say mê, mũi như ngửi thấy mùi thơm của thịt thỏ thui, le lưỡi liếm mép, tiếp :

- Giữa lúc thịt thỏ chín mùi, Tiểu Hắc định xé cho cô cô ăn thì bỗng nghe từ phía xa xa có người khen ngợi: Thơm thật! Có người nói : mùi thịt rừng, không ngờ ở nơi đây lại có tay hảo thủ bắt thú rừng nướng ăn thơm ngon như thế. Có người nói: Mùi thơm bốc ra từ bụi tùng đằng kia đấy. Bấy giờ sắc mặt cô cô rất nghiêm giọng nói :

- Hình như bọn người đang nói chuyện không phải những kẻ tốt lành. Đừng ăn nữa, mau tìm chỗ ẩn nấp đi.

Tiểu Hắc gật đầu, thuận tay cầm con thỏ lên. Cô cô liền nói :

- Bỏ con thỏ xuống trốn đi đã.

Tiểu Hắc đáp :

- Đang đói bụng, vừa núp vừa ăn có hơn không?

Cô cô nói :

- Đem cả con thỏ đi thì làm sao mà trốn thoát được? Mục đích của bọn người nọ là muốn ăn thịt thỏ. Không tìm thấy, đời nào chúng chịu bỏ qua. Vậy chúng ta làm sao có thể thoát thân được.

Tiểu Hắc nghe cô cô nói rất hữu lý, liền buông con thỏ xuống. Hai người kéo nhau ẩn núp sau một bụi cỏ.

Giây lát sau, liền thấy một bọn người kéo tới. Những người này tướng mạo cùng y phục rất kỳ dị, đều mũ áo rộng tay màu xanh, đỉnh đầu kết một cái búi tóc, dùng vải xanh cột lại, từ sau ót vòng qua hai bên tai, không mặc quần chỉ đóng một cái khố xanh, đi giày rơm, mặt mũi người nào người nấy rất nhơ bẩn.

Liễu Tồn Trung nghe Tiểu Hắc tả hình dung tướng mạo, hình dáng của bọn người liền xen lời nói :

- Thế tại họ có đeo vòng đồng không?

Tiểu Hắc suy nghĩ giây lát, đáp :

- Dường như không. À, phải rồi, có. Tại họ không đeo vòng đồng nhưng cổ chân người nào cũng có cả.

Liễu Tồn Trung nói :

- Bọn người nọ là dân Mèo còn gọi là La Quỷ, một giống người hung ác nhất trong những bộ lạc Mèo.

Chỉ thấy Anh Tử khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Liễu Tồn Trung nói :

- Thế Anh Tử tiểu thư biết rõ về họ?

Anh Tử mỉm cười đáp :

- Tiểu muội có được đọc qua những cuốn sách nói về những bộ lạc Mèo nơi sơn dã, nên cũng ghi nhớ được đôi chút.

Liễu Tồn Trung khen ngợi :

- Anh Tử tiểu thư học vấn uyên bác quá, thật là một tài nữ.

Tiểu Hắc xen lời :

- Cô cô là thầy dạy học của Tiểu Hắc.

Liễu Tồn Trung nói :

- Những bộ lạc Mèo thường ẩn cư ở nơi thâm sơn cùng cốc, trong những hang động giống như sào huyết của loài dã thú. Được chia ra những loại như, Bạch Miêu, Hắc Miêu, Hoa Miêu, Quả Quả Miêu, Hàng Trư Miêu, La Quỷ Miêu. Người La Quỷ thường mặc y phục màu xanh, thạo Hán ngữ. Bọn mà hai người gặp đúng là giống La Quỷ không còn nghi ngờ gì nữa.

Tiểu Hắc nói :

- Đúng vậy, sao cô cô cũng nói họ là người La Quỷ. Bọn La Quỷ vừa tới nơi, đưa mắt nhìn dáo dác bốn xung quanh, trông bộ dạng rất dữ dằn khiến Tiểu Hắc hãi sợ vô cùng. Chỉ thấy trong bọn La Quỷ ấy một người lớn tuổi nhất bọn được các người cùng gọi là Khẳng Khẳng.

Liễu Tồn Trung mỉm cười, quay sang hỏi Anh Tử :

- Tiểu thư có biết Khẳng Khẳng là gì không?

Anh Tử đáp :

- Nếu giải nghĩa ra chữ Hán thì dường như là đội trưởng, không biết đúng hay sai?

Liễu Tồn Trung vỗ tay khen ngợi :

- Tiểu thư thật là người tài cao học rộng. Kẻ này xin bội phục! Bội phục!

Tiểu Hắc cười hí hí nói :

- Không phục cũng chẳng được. Cô cô là thầy học của Tiểu Hắc cơ mà?

Anh Tử quay sang nguyền Tiểu Hắc một cái. Liễu Tồn Trung cười nói :

- Dĩ nhiên rồi, Anh Tử tiểu thư không những là thầy của Tiểu Hắc mà cả họ Liễu này cũng phải tôn lên làm thầy nốt. Anh Tử tiểu thư có bằng lòng thâu nhận tại hạ làm đệ tử không?

Chỉ thấy Anh Tử bẽn lẽn nhoẻn miệng cười, cúi đầu không đáp.

Liễu Tồn Trung liền hỏi :

- Tiểu Hắc, gã được gọi là Khẳng Khẳng hành động ra sao?

Tiểu Hắc đáp :

- Bọn chúng nói lú lo những gì một hồi. Tiểu Hắc nghe không hiểu. Cũng may bọn chúng lại xen cả tiếng Hán nên mới nghe eâu được câu chẳng. Gã được gọi là Khẳng Khẳng nói bi bô một tràng rồi lại dùng tiếng Hán tiếp: Thịt thỏ ngon ngay thể này mà không có người, tội gì chúng ta không ăn.

Một tên La Quỷ người nhỏ thó, chiếc áo xanh phủ đến tận đầu gối, chân đeo vòng đồng to khác thường nói :

- Thịt có độc, có độc? Hoa Miêu phóng độc.

Gã Khẳng Khẳng trố mắt lên nhìn con thỏ, rồi lại ngược mắt lên nhìn gã nọ hỏi :

- Sao ngươi biết?

Bọn chúng lại lú lo một hồi. Tiểu Hắc chẳng hiểu gì ráo. Nhưng gã La Quỷ nhỏ thó gật đầu lia lịa nói :

- Đúng, đúng. Lần trước Giáo chủ phái người thương lượng với chúng cùng chung hưởng phú quý, chúng không chịu, làm tổn thương hòa khí. Con thỏ này đúng là của bọn Hoa Miêu để lại rồi.

Chỉ thấy gã Khẳng Khẳng cười hắc một hồi, thò tay vào trong người móc ra một nhánh trúc đề lên con thỏ, chỉ trong nháy mắt lại giơ nhánh trúc lên trên không ngắm nghía một lúc, nói :

- Không có độc.

Gã La Quỷ nhỏ thó đưa tay lên sờ búi tóc, hoài nghi nói :

- Nếu vậy con thỏ này không phải của bọn Hoa Miêu.

Gã Khẳng Khẳng cầm con thỏ lên xé ra một miếng bỏ vào miệng nhai tóp tép khen ngợi:Thơm quá Thơm quá!

Tiểu Hắc kể tới đó, ứa nước rãi ra hậm hực tiếp :

- Tổ tông mười tám đời nhà nó. Tiểu Hắc tức giận đến lộn ruột loay hoay mãi mới nướng được con thỏ lại phải giương mắt lên ngắm nhìn tên nọ xơi ngon lành.

Liễu Tồn Trung cảm thấy hứng thú liền hỏi :

- Sau rồi thế nào?

Tiểu Hắc kể tiếp :

- Gã Khẳng Khẳng ăn xong con thỏ giơ tay lên lau mép quay đầu lại nói: Này ngươi có nói hay không? Y Bất Tử ở đâu? Tiểu Hắc giật nảy mình. Y Bất Tử chả là nửa sư phụ của mình thì còn ai vào đó nữa?

Tiểu Hắc khẽ rẽ bụi cỏ nhìn ra ngoài, phát giác trong bọn La Quỷ có một người Hán. Người nọ chân tay bị trói chặt hai mắt lờ đờ như cá

chết, không còn vẻ tinh anh nữa.

Liễu Tồn Trung cười nói :

- Dĩ nhiên rồi, bị người bắt trói thì còn gì hứng thú nữa.

Tiểu Hắc nói :

- Không phải vì nguyên nhân ấy. Cô cô, bây giờ Tiểu Hắc chẳng đã chỉ cho cô cô xem là gì? Tinh thần của người nọ có điểm rất đặc biệt phải không?

Liễu Tồn Trung nhìn Anh Tử ra chiều dò hỏi. Anh Tử mỉm cười nhìn lại, khẽ gật đầu. Tiểu Hắc nói :

- Liễu đại ca, Tiểu Hắc không nói láo đâu. Chỉ thấy gã Khẳng Khẳng mặt lộ vẻ giận dữ quát hỏi tiếp :

- Người có nói hay không?

Người Hán nọ thều thào đáp :

- Tôi không biết y.

Gã Khẳng Khẳng quát lớn :

- Nói bậy. Người là người Hán, Y Bất Tử cũng là người Hán sao lại bảo không biết?

Một tên La Quỷ khác nói :

- Y Bất Tử tiếng tăm lừng lẫy, đâu có lý người lại không biết.

Tiểu Hắc nghe bọn chúng tra hỏi đại hán nọ về sự phụ, tưởng bọn chúng là bằng hữu của sự phụ, định bước ra tiếp chuyện, nhưng cô cô vội kéo lại.

Kể tới đó Tiểu Hắc ngược nhìn Anh Tử rồi mới nói tiếp :

- Tiểu Hắc không rõ vì sao cô cô lại kéo mình lại như vậy, liền nghe cô rí tai nói: “Đừng động đây. Bọn La Quỷ này không phải hạng người tốt đâu”. Bỗng nghe tiếng người Hán nọ nói :

- Tuy Y Bất Tử tiếng tăm lừng lẫy, nhưng tôi không quen biết y.

Gã Khẳng Khẳng nói :

- Không quen biết y cũng không sao. Người phải dẫn chúng ta đi tìm y.

Liễu đại ca thấy như thế có vô lý không? Người Hán nọ không quen biết sự phụ Tiểu Hắc thì làm sao biết đi đâu mà tìm?

Liễu Tồn Trung nói :

- Người Miêu văn hóa thấp kém, ý nghĩ đâu có sâu sắc như chúng ta. Sau rồi thế nào nữa?

Tiểu Hắc kể tiếp :

- Người Hán nọ bảo không biết sự phụ của Tiểu Hắc ở đâu, vô hình chung đã chọc giận bọn La Quỷ. Chúng quát tháo om sòm. Gã Khẳng Khẳng sai thuộc hạ lôi xềnh xệch người nọ xuống dưới sơn cốc. Tiểu Hắc thấy bọn chúng đi xa rồi mới cùng cô cô chui ra khỏi

bụi cỏ, rón rén men theo sơn cốc ấy rất sâu. Dưới đáy cốc toàn những tảng đá kỳ hình quái trạng, những cây cỏ thụ chọc trời, âm phong lồng lộng. Tiểu Hắc đỡ cô cô bước thấp bước cao len lỏi xuống bên dưới.

Không biết đi được bao lâu, sơn cốc ấy rộng lớn ra, khỏi cốc khẩu lại men theo sơn cước, mãi chiều tối mới trông thấy xa xa những túp lều của bọn La Quỷ.

Hai người liền chuẩn bị nghỉ chân. Bấy giờ bụng của Tiểu Hắc đói cồn cào, hai chân nặng hình chịch như cột hai khối đá ngàn cân. Thấy đối phương dừng lại nghỉ ngơi ở phía trước. Tiểu Hắc bỗng thở phào nhẹ nhõm nghĩ bụng: tốt quá, nếu chúng còn đi tiếp chắc lão tử mệt đứt hơi mất. Thế rồi Tiểu Hắc với cô cô chọn một nơi kín đáo ẩn núp. Tiểu Hắc khẽ nói :

- Cô cô cứ nghỉ ngơi ở đây, để Tiểu Hắc đi kiếm chút gì ăn nhé?

Tiểu Hắc chui vào trong rừng, bấy giờ không bắt thỏ nữa, mình có bắt được cũng không dám nướng ăn, sợ chúng người thấy mùi thơm mò tới làm phiền phức, có nước tìm trái cây rừng hái ăn. Tiểu Hắc hái được mười mấy trái chín mọng, cởi áo ngoài ra gói lại đem về cho cô cô ăn.

Sáng hôm sau chừng nửa ngày, xuyên qua một tòa núi cao, bên một sơn cước có mấy căn nhà trúc được dựng sơ sài. Vượt qua những ngôi nhà ấy rồi tiến vào trong một sơn cốc.

Bấy giờ trời đã tối. Dưới sơn cốc thấp thoáng ánh lửa.

Liễu Tồn Trung nghe tới đó, quay sang hỏi Anh Tử :

- Anh Tử tiểu thư, phải chăng dưới sơn cốc có nhiều hang động?

Anh Tử gật đầu đáp :

- Đúng thế.

Liễu Tồn Trung nói :

- Nếu vậy sơn cốc ấy chính là sào huyệt của bọn La Quỷ nọ.

Tiểu Học nói :

- Chính thế. Nơi đó là sào huyệt của bọn chúng. Sao Liễu đại ca biết được?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Lúc mỗ ở trong Cái bang có được Bang chủ lão nhân gia kể cho hay! Thủ lãnh của bọn La Quỷ là một nữ nhân họ Từ tên là Hỉ Phượng, có biệt hiệu Thiên Diện Yêu Hồ.

Anh Tử bản tính trầm mặc, ít khi lên tiếng nói bỗng nhiên xen lời :

- Từ Hỉ Phượng, cái tên này dường như là của người Hán?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đúng vậy! Thiên Diện Yêu Hồ Từ Hỉ Phượng là người Hán, chứ

không phải người Miêu.

Anh Tử hỏi :

- Đã là người Hán sao lại làm thủ lãnh của bọn người La Quý?

Liều Tồn Trung đáp :

- Trước đây tại hạ nghe Bang chủ cho biết: Từ Hỉ Phượng có một lai lịch khác thường. Trượng phu của Hỉ Phượng nguyên là bạn thân của Ngũ Châu tri phủ. Năm nọ quan tri phủ ẩn thọ, trượng phu dẫn Hỉ Phượng vào trong phủ dự tiệc bị thuộc hạ Lưu Dự trông thấy. Bấy giờ Lưu Dự tay nắm binh quyền nguyên là kẻ háo sắc, nghe nói Vệ Môn Ngũ Châu có một thiếu phụ mỹ lệ liền phái người tới dò xét, được biết nàng nọ là vợ của người bạn thân tri phủ, trong lòng có chút hy vọng.

Bấy giờ Lưu Dự đang đắc thế, dưới trướng có nhiều mưu sĩ tề tập.

Ngừng giây lát Liều Tồn Trung kể tiếp :

- Bọn mưu sĩ ấy vẫn được Lưu Dự đùm bọc liền hiến kế tâng công :

- Tướng quân muốn chiếm được nàng nọ dễ như trở bàn tay.

Lưu Dự hỏi :

- Người mau nói ra đi, sao lại dễ như trở bàn tay?

Mưu sĩ nọ đáp :

- Thuộc hạ đã ngầm ngầm điều tra, trượng phu của nàng nọ tên Hồng Linh Phong vẫn thiện dụng đao, văn võ toàn tài, và là kẻ trứ danh của vùng Vũ Châu nên mới được tri phủ ở đây tiếp đãi như bậc thượng khách. Tướng quân chỉ cần phái người tới Vũ Châu bảo mượn người ấy tới giúp, thuộc hạ sẽ có diệu kế.

Lưu Dự cả mừng liền sai người viết thư đoạn đóng ấn, quát thuộc hạ đi ngày đêm tới Vũ Châu trình văn thư lên. Ngũ Châu tri phủ thấy Tướng quân chỉ đích danh mượn người đâu dám chậm trễ vội cho mời Linh Phong tới bảo y theo người nọ đến Lương Châu. Nghe Lưu tướng quân sai khiến, Hồng Linh Phong cũng không dám khước từ, liền trở về nhà từ biệt vợ con, theo gã đưa thư đến Lương Châu. Đến nơi Linh Phong vội vào tham kiến Lưu Dự. Lưu Dự rất hoan hỉ, bày tiệc khoản đãi. Hồng Linh Phong liền mở lời :

- Không biết Tướng quân cho đòi tiểu nhân tới có điều chi sai khiến?

Lưu Dự đáp:.

- Không có gì, không có gì. Điều này, điều này...

Gã mưu sĩ nọ xen lời :

- Lưu tướng quân tay nắm binh quyền, bảo vệ xã tắc Đại Tống thanh oai lừng lẫy xa gần, tứ di bá phục, người Kim không dám dòm ngó. Lương Châu là địa phương sản xuất nhưng thi nhân trứ danh, văn sĩ tề tựu. Tuy Lưu tướng quân bận bịu việc quốc sự nhưng cũng rất ưa

chuộng ngâm nga thi phú. Nghe đồn tiên sinh danh trọng tao đàn trấn át Vũ Châu vì vậy tướng quân mới thỉnh tiên sinh tới chỗ này chủ trì Tao Đàn thịnh sự. Rất mong tiên sinh vui lòng chấp thuận.

Lưu Dự gật đầu đáp :

- Đúng vậy, đúng vậy, Lưu mỗ tuy cũng am tường chút thi thư, nhưng vì quân vụ bề bộn, không được rỗi rảnh, cho nên mới mời tiên sinh thay mặt chủ trì thịnh sự Tao Đàn. Tiên sinh chớ nên khước từ.

Hồng Linh Phong vội bái tạ nói :

- Đa tạ tướng quân đề mắt tới kẻ hèn này, tiểu sinh thật cảm kích bất tận.

Thế rồi chủ khách nâng ly chúc tụng vui vẻ chia tay. Mấy hôm sau, quả nhiên có rất nhiều tác phẩm thi ca được gửi tới thư phòng Hồng Linh nhờ chàng ta góp Hồng Linh Phong không suy nghĩ, phê phán từng bài một rất chỉnh. Lưu Dự khen ngợi không tiếc lời, luôn bày tiệc tùng khoản đãi.

Như thế kéo dài được nửa tháng. Linh Phong rất nhớ nhung người đẹp ở quê nhà, nhưng lại không dám đề cập chuyện ấy với Lưu Dự. Một hôm có một vị đồng liêu trong phủ Tướng quân đi qua thư phòng Linh Phong trông thấy chàng ta phục xuống bàn ngâm vịnh liền bước vào trong phòng.

Linh Phong vội bưng trà khoản đãi, hàn huyên giấy lát mưu sĩ nọ nói :

Gần đây Lưu Chi Ngang có làm một đạo Phong Đài ca, tiên sinh nhận thấy thế nào?

Linh Phong đáp :

- Phong Đài Ca của Lưu Chi Ngang tuy hoàn hảo nhưng y chịu khuất phục cam tâm làm ưng khuyến cho người Kim thật là hữu tài vô hạnh. Dù ca từ có hay hơn nữa cũng chỉ bằng vô dụng.

Mưu sĩ nọ tiếp :

- Ca từ Phong Đài ca của tên Lưu Chi Ngang ra sao, tiên sinh có nhớ không?

Linh Phong đáp :

- Thơ của tên đó rất hay, tại hạ còn nhớ được.

Bàn tới thi từ ca phú thật gãi đúng chỗ ngứa của Linh Phong. Y liền lấy bút chép lại bài Phong Đài ca.

Mưu sĩ nọ cầm lên xem, cả mừng nói :

- Đạo thi ca này kể cũng rất hay nhưng bút tích của tiên sinh lại còn tài hoa hơn.

Đoạn y ngâm nga :

“Lư hoàn hững vong chuyển thuần qua

Loạn thiên ngân phá Hán sơn hà
Trường lăng ngọa lão Hàm Dương nguyệt
Bài thượng do truyền hệ trúc ca.”

Tạm Dịch :

“Truyện đời chớp mắt đã trôi qua
Sơn hà Hàn mất, tiếng ve xa
Riêng lão Trường Lăng đêm khó ngủ
Trăng sông, sông lớn rộn cầm ca.”

Ngâm xong, y vỗ tay khen ngợi :

- Chữ đẹp thật! Chữ đẹp thật? Chẳng khác gì rồng bay phượng múa.
Y thuận tay nhét vào trong lòng, chứ không trả lại Linh Phong thấy
mưu sĩ nọ cất mảnh giấy ấy đi cho là y quá cao hứng, muốn giữ bài
thơ lại để xem, cho nên không tiện mở miệng đòi.

Hai người lại bàn luận đến chuyện gần đây của Tao Đàn rồi mưu sĩ
mới vui vẻ cáo biệt.

Ngờ đâu mấy ngày hôm sau Hồng Linh Phong đang ở trong thư
phòng làm thơ đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, có người bên ngoài
cất tiếng hỏi :

- Hồng tiên sinh ở trong phòng phải không?

Hồng Linh Phong liền mở cửa ra xem, thấy đó là một sai nha ở trong
phủ tướng quân liền hỏi :

- Có chuyện gì thế?

Sai nha nọ đáp :

- Lưu tướng quân có việc mời tiên sinh cùng đi.

Hồng Linh Phong hỏi tiếp :

- Đi đâu?

Sai nha đáp :

- Ở Long Hồ doanh.

Hồng Linh Phong rất thắc mắc. Long Hồ doanh là nơi dùng để tra xét
phạm nhân sao Lưu Dự tướng quân lại tiếp mình ở chốn đó.

Tên sai nha thấy Linh Phong do dự liền nói :

- Hiện tướng quân đang ở Long Hồ doanh đợi chờ, tiên sinh cứ tới
đó sẽ rõ ngay.

Hồng Linh Phong không biết tính sao đành theo tên nọ tới Long Hồ
doanh.

Tiểu Hắc hỏi :

- Chắc Lưu Dự tướng quân định mời Hồng Linh Phong tới ngâm thơ.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Long Hồ doanh có phải là chốn để ngâm thơ đâu? Thì ra đó là cạm
bẫy. Khi Hồng Linh Phong tới Long Hồ doanh liền thấy Lưu Dự ngồi

giữa sảnh đường, hai bên có những tên đao phủ sắp hàng ngang không khí nghiêm trọng.

Hồng Linh Phong có bao giờ trông thấy cảnh tượng ấy, khiếp sợ điếng hồn, vội tiến lên tham kiến.

Ngờ đâu Lưu Dự bỗng trợn trừng mắt vỗ mạnh xuống bàn quát bảo :

- Bắt nó cho ta!

Bọn đao phủ hai bên tuân lệnh xông ra đá đổ Hồng Linh Phong xuống đất.

Hồng Linh Phong là một trí giả, đời nào chịu thọ nhục liền cứng cỏi nói :

- Hồng mỗ không hề phạm tội, vì sao tướng quân lại đối xử như vậy?

Lưu Dự quát lớn :

- Người còn dám chối tội ư?

Hồng Linh Phong hỏi lại :

- Hồng mỗ không biết mình đã phạm tội gì, xin tướng quân cho biết nguyên do?

Lưu Dự vút một miếng giấy xuống đất, quát tháo :

- Người xem đó sẽ biết.

Hồng Linh Phong cầm lên xem nhận ngay ra chính mảnh giấy ấy mình đã đích tay đề thơ trước đây, liền nói :

Đây là bài Phong Đài ca của Lưu Tử Ngang.

Lưu Dự hỏi :

- Có phải do người viết ra đấy không?

Hồng Linh Phong nói :

- Chính thế.

Lưu Dự quắc mắt tiếp :

- Người hãy đọc lên cho ta nghe.

Hồng Linh Phong liền cầm bài thơ lên đọc :

“Lưu hạng hưng vong chuyển thuận qua,

Loạn thiên ngâm phá Hán sơn hà”

Y mới đọc tới đó, sau bình phong một mưu sĩ bỗng bước ra cười nói :

- Đủ rồi, đủ rồi, không cần phải đọc tiếp nữa.

Khải bẩm tướng quân, chỉ hai câu này đã bao hàm đầy ý nghĩa vu khống tướng quân rồi.

Lưu Dự vỗ tay mạnh xuống bàn, thóa mạ :

- Bản tướng quân đối đãi với người không bạc, sao người dám vu khống ta?

Hồng Linh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Hồng mỗ có vu khống tướng quân bao giờ đâu?

Nguyên Lưu Dự không hiểu biết lắm về thi từ, nên nghe hỏi liền ngẩn người ra nhìn tên mưu sĩ. Mưu sĩ nọ liền nói :

- Hồng tiên sinh dám đề bút châm tước quân, sao miệng lại không dám thừa nhận?

Hồng Linh Phong hỏi lại :

- Xin cho biết châm ở chỗ nào?

Tên mưu sĩ đáp :

- Lưu hạng hưng vong chuyển thuận qua, chữ Lưu ấy nghĩa là để ám chỉ Lưu tướng quân. Loạn thiên ngâm phá Hán sơn hà, câu này rõ ràng ám chỉ Lưu tướng quân nuôi dưỡng ý chí phá hoại sơn hà Đại Tống, có phải không?

Hồng Linh Phong giận quá hóa cười, nói :

- Túc hạ đoạn chương thủ nghĩa, đảo ngược ý nghĩa chính của bài văn, không sợ nhân sĩ trong thiên hạ chê cười cho ư? Dù bài thơ ấy là do phản thần Lưu Tử Ngang làm ra hay Hồng mỗ sáng tác đều không có ý gì là châm biếm tướng quân.

Mưu sĩ nọ nói :

- Từ xưa tới nay không biết có bao nhiêu thi phẩm nổi tiếng mà túc hạ không sao lục, lại chọn tác phẩm của Lưu Tử Ngang. Đủ thấy tâm ý của túc hạ như thế nào rồi.

Hồng Linh Phong nói :

- Túc hạ có thể rõ hơn vấn đề ấy cho kẻ ngu muội này được thấu suốt?

Mưu sĩ nọ nói :

- Lưu Tử Ngang chính là một kẻ loạn thần. Y lại cùng họ với Lưu tướng quân. Nay túc hạ bỗng sao lục tác phẩm của y, thì không phải cố ý ám chỉ Lưu tướng quân còn gì nữa?.

Lưu Dự bỗng vỗ bàn thét lớn :

- Nói nhiều cũng thừa. Bay đâu? Đem tên này giam vào ngục, rồi sẽ thưởng phạt tra hỏi sau.

Ngoài hành lang có mấy tên đại hán chạy vào gõ Hồng Linh Phong lại lôi xềnh xệch ra bên ngoài.

Tiểu Hắc xen lời hỏi :

- Liều đại ca, thế bài thơ của Hồng Linh Phong thật châm biếm Lưu tướng quân không?

Anh Tử mím cười, nói :

- Đó chỉ vì Lưu Dự có ý định hãm hại Hồng Linh Phong, nên mượn bài thơ ấy để lấy cớ mà thôi.

Liều Tồn Trung tiếp :

- Ban đầu Hồng Linh Phong không rõ vì sao Lưu tướng quân lại đối

xử với mình như vậy, sau ở trong ngục tra khảo quá đau đớn y liền thừa nhận đoạn thơ ấy mình quả có ý ám chỉ Lưu Dự. Sau có người ăn mặc mộc mạc quê mùa tự xưng là người đồng hương của Hồng Linh Phong ở Vũ Châu tới vào ngục thăm. Vừa gặp Hồng Linh Phong liền an ủi một hồi sau đó mới hỏi :

- Phu nhân của riêng tiên sinh phải chăng họ Từ?

Hồng Linh Phong đáp :

- Chính thế. Vì sao các hạ lại biết được?

Người nọ nói :

- Phải chăng phu nhân họ Từ, tên là Hỉ Phượng?

Hồng Linh Phong thất kinh hỏi :

- Vì sao túc hạ lại biết rõ đến thế?

Người nọ thủng thẳng đáp :

- Nếu vậy thì sự việc rất dễ giải quyết. Tuy tiên sinh đang ở chốn nguy hiểm mà vẫn vững như bàn thạch. Có thể cứu được! Có thể cứu được!

Hồng Linh Phong thấy gã nhà quê nọ ăn nói chẳng ra đầu đuôi gì cả liền hỏi :

- Túc hạ biết rõ tên của tiện nội rồi lại bảo có thể cứu được như vậy có nghĩa lý gì?

Người nọ nói :

- Cởi chuông phải chính người cột chuông.

Đoạn y nhìn dáo dác sang hai bên một lượt, đoạn mới ghé sát tai

Hồng Linh Phong nói :

- Sở dĩ Hồng tiên sinh bị tù tội nguyên do cũng vì tôn phu nhân mà ra. Bây giờ tôn phu nhân cũng đang nóng lòng chờ đợi, vậy tiên sinh hãy viết một lá thư thỉnh tôn phu nhân lập tức tới tương hội thì sẽ được rõ mọi chuyện.

Hồng Linh Phong do dự không đáp. Người nọ lại thúc giục :

- Tiên sinh còn lo ngại gì nữa?

Hồng Linh Phong khẽ hỏi :

- Vì sao túc hạ lại biết được chuyện này?

Người nọ bật cười đáp :

- Tiên sinh e ngại cũng phải. Bỉ nhân vốn có một người bà con giữ chức quản sự ở Hình phòng, cho nên mới biết được rõ ràng như thế. Bỉ nhân kính trọng tiên sinh là bậc trí giả, cho nên mới mạo hiểm tới đây thông báo. Bây giờ ngôn đã tận, tại hạ xin cáo từ.

Dứt lời, y quay người bước đi. Linh Phong vội gọi giật lại :

- Túc hạ, khoan đã! Tại hạ xin nghe theo lời giáo huấn. Nhưng tiếc thay nơi đây không có bút nghiên thì làm sao viết được?

Người nông dân nọ cười nói :

- Bỉ nhân tới đây đã sớm dự bị sẵn cả.

Dứt lời, y thò tay vào trong người lấy bộ văn phòng tứ bảo ra, để ở trước mặt Hồng Linh Phong, nói :

- Tiên sinh hãy viết thư ngay đi. Bỉ nhân sẽ lập tức chuyển tới tay phu nhân càng nhanh càng tốt.

Hồng Linh Phong không còn tự chủ được, vội đề bút viết một phong thư nhờ người nọ đem về Vũ Châu, còn mình thì ngày đêm ngóng chờ tin tức.

Tiểu Hắc nghe tới đó liền hỏi :

- Rồi Hỉ Phụng có tới không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đâu có lý lại không tới. Hà! Tuy nhiên, thà chẳng tới còn hơn?

Tiểu Hắc ngạc nhiên hỏi :

- Sao thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Vì Từ Hỉ Phụng đẹp tuyệt trần. Lưu Dự là một kẻ háo sắc, phàm gặp phụ nữ xinh đẹp đều không bao giờ bỏ qua, nên lão liền giữ luôn nàng ở trong phủ.

Tiểu Hắc hỏi :

- Thế nàng ta có gặp trượng phu không?

Có gặp một lần. Nhưng Lưu Dự muốn chiếm được nàng ta, nên đem sinh mạng trượng phu của nàng làm điều kiện trao đổi. Vì tội danh của trượng phu Hỉ Phụng là một trọng tội âm mưu tạo phản.

Tiểu Hắc le lưỡi nói :

- Sao chỉ một đoạn thơ mà cũng ghép vào tội tạo phản được?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đó gọi là: muốn khép tội cho người thì chẳng lo không có cách.

Nghe nói Từ Hỉ Phụng là nữ tử phi thường. Nàng ta đã tính toán dù sao mình cũng đã lọt vào tay Lưu Dự có cưỡng lại cũng vô phương, liền quyết định ngộ biến tòng quyền, trước hết cứu tính mạng trượng phu, sau sẽ tính kế thoát thân. Cho nên liền chấp thuận điều kiện trên.

Nhưng nàng yêu sách Lưu Dự trước hết thả trượng phu ra rồi mới chịu chiều lòng lão.

Lưu Dự cả mừng. Hai người sai áp giải Hồng Linh Phong ra cho vợ chồng gặp gỡ nhau, rồi công nhiên dặn bảo bọn thuộc hạ tống Hồng Linh Phong về Vũ Châu. Tiểu Hắc nói :

- Hồng Linh Phong mất vợ mà khỏi bị toi mạng, thế là tốt rồi.

Liễu Tồn Trung :

- Làm gì có chuyện dễ dàng như thế. Nguyên Lưu Dự vốn là một người nổi tiếng lòng dạ nham hiểm. Y sợ Hồng Linh Phong tuyên dương câu chuyện xấu xa ấy ra bên ngoài, đã sớm căn dặn thuộc hạ giết chết Hồng Linh Phong ở dọc đường để diệt khẩu. Từ Hỉ Phượng tưởng trượng phu đã an toàn trở về nhà, tối hôm ấy liền tắm rửa sạch, tô điểm son phấn, ăn mặc chỉnh tề, nhưng trong người đã ngấm giấu một ngọn truy thủ, rồi được một bọn nữ tì tiền hô hậu ủng tới tân phòng của Lưu Dự.

Nàng ta thừa lúc Lưu Dự nửa tỉnh nửa say lén móc ngọn truy thủ ra định giết chết hắn. Ngờ đâu mình Lưu Dự mặc một chiếc áo giáp bằng lông sư tử vàng rất mềm và rất bền bỉ, truy thủ không sao đâm lọt. Trái lại nàng ta bị Lưu Dự vung chưởng đánh ngã, rồi gọi người bắt đem ra ngoài dùng côn đánh cho tới chết rồi vứt xác ngoài đồng hoang.

Tiểu Hắc nghe tới đó, hít một hơi vào lồng ngực nói :

- Nếu thế thì Từ Hỉ Phượng chả chết rồi là gì. Sao lại còn làm thủ lãnh bọn La Quỷ được?

Liễu Tồn Trung nói :

- Nhưng may thay nàng ta chưa tuyệt, vì thật ra Hỉ Phượng chẳng bị đánh bất tỉnh nhân sự hẳn. Vì đêm hôm ấy là ngày đại hỉ của Lưu Dự nên người nào người nấy đều cao hứng uống rượu say túy lúy, cho nên chẳng tên nào xem xét kỹ Từ Hỉ Phượng chết thực chưa đã cuốn tròn xác nàng lại vứt ra ngoài đồng hoang.

Bấy giờ trời sắp sáng. Dưới ánh trăng tàn héo hắt, bỗng thấy một lão nhân mặc áo xanh, đầu kết búi tóc, chân dận giày cỏ từ trong rừng đi ra.

Lão nhân chợt phát giác thi thể Từ Hỉ Phượng bị ném ở bờ ruộng, suối tóc đen mượt như nhung phủ lòa xòa trên gương mặt đẹp tuyệt trần. Ông ta vội giơ tay ra điểm mấy cái, miệng lầm rầm nói những gì không rõ.

Tiểu Hắc xen lời hỏi :

- Vị lão nhân ấy là ai thế?

Anh Tử liền đáp :

- Cứ xem cách ăn mặc của ông ta, chín phần mười là người La Quỷ.

Liễu Tồn Trung nói :

- Đúng thế. Vị lão nhân nọ nguyên là thủ lĩnh của La Quỷ, tên là Ma Ma. Tuy nhiên không rõ vì sao hôm ấy Ma Ma lại xuất hiện ở nơi đó? Ma Ma sau khi biết Từ Hỉ Phượng chưa chết, liền lẩm bẩm một hồi rồi với tay xuống ngang hông lấy chiếc hồ lô, đổ ra hai viên dược hoàn màu xanh, cạy răng nàng ra nhét vào, đoạn giơ tay ra điểm lên

Huyền Khiêu huyết trên vai nàng nọ.

Hỉ Phượng đột nhiên há to miệng, được hoàn liên trôi luôn xuống cổ họng. Ma Ma không chút chậm trễ với tay bỗng Từ Hỉ Phượng lên, thừa tối trời tiến thẳng về phía trước.

Tiểu Hắc hỏi :

- Thế rồi Ma Ma cứu Từ Hỉ Phượng rồi nhường ngôi vị thủ lĩnh cho nàng ta phải không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Ma Ma cứu Hỉ Phượng về khu Miêu tộc thân nàng làm đồ đệ, truyền thụ võ học. Chưa hết lão còn đem cả thuật Hóa thân tuyệt kỹ cùng cách sử dụng võ độc tối bá đạo của La Quỷ truyền thụ hết cho nàng. Lúc Ma Ma lâm chung liền chỉ định Từ Hỉ Phượng được thừa kế địa vị thủ lĩnh La Quỷ.

Liễu Tồn Trung kể xong thân thế của Từ Hỉ Phượng, Tiểu Hắc cùng Anh Tử không ngớt chép miệng than thở. Liễu Tồn Trung nói :

- Tiểu Hắc hãy kể tiếp đi. Huynh đệ với Anh Tử tiểu thư ngấm ngấm theo dõi bọn La Quỷ Khẳng Khẳng tiến vào trong một sơn cốc.

Sơn cốc này có lẽ là cứ địa của Từ Hỉ Phượng phát hiệu lệnh. Sở dĩ Khẳng Khẳng tra hỏi chỗ ở của Y Bất Tử lão huynh, ắt là y phụng lệnh Từ Hỉ Phượng. Bên trong dĩ nhiên phải có nguyên do gì.

Tiểu Hắc nói :

- Đại ca đoán không sai chút nào. Lúc tiểu đệ với cô cô tiến vào trong sơn cốc, liền thấy có rất nhiều sơn động. Chúng tôi ẩn phục cho tới nửa đêm mới lén bò ra, tránh khỏi các hang động, men theo vách núi tới gần, thấy hang động đều có thắp một ngọn đèn dầu.

Cũng may ánh lửa không dọi ra được xa, cho nên tiểu đệ với cô cô bò đi mà không bị bọn La Quỷ phát hiện, chợt thấy một tên La Quỷ xách đèn đi tới. Cô cô khế kéo tay áo tiểu đệ rồi chỉ về phía trước.

Tiểu đệ biết rõ dụng ý của cô cô, bọn mình dò theo sau lưng tên La Quỷ nọ.

Tiểu đệ cũng cho là phải, vì chúng tôi đang lạc lõng trong thâm cốc, không biết đường biết lối đi bừa thì mò mẫm đến bao giờ?

Nghĩ đoạn, tiểu đệ liền ngấm ngấm theo sau tên La Quỷ nọ. Chỉ thấy gã xách đèn lồng, hết quanh phải lại sang trái, sau cùng tới trước cửa hang động lớn.

Hang ấy được kiến tạo rất đặc biệt, phía ngoài cửa có treo một chiếc đầu lâu lớn, hai mắt ánh ra những tia sáng xanh lè nom rất rùng rợn. Tên La Quỷ nọ ung dung đi thẳng qua mặt hai tên La Quỷ giữ cửa động.

Tiểu đệ biết hang động này chính là Tổng bộ của Từ Hỉ Phượng

nhưng trước cửa có người thủ giữ, nên không biết phải làm sao.

Giấy lát sau, bỗng cô kéo tay áo tiểu đệ rồi nói :

- Chúng ta cứ ẩn phục ở đây, đừng động đậy đợi chờ cơ hội.

Tiểu đệ không biết đó là chờ cơ hội gì, bất quá biết rõ bình thường cô cô rất ít khi lên tiếng, nhưng hễ nói câu nào đều bao hàm thâm ý. Cô cô bảo đợi cơ hội xem ra thế nào cũng có nguyên do huyền diệu. Vì vậy tiểu đệ phục người xuống bất động. Khoảng thời gian cạn chén trà chỉ thấy hai tên La Quỷ giữ cửa bỗng vờn vai ngáp dài rồi nhắm nghiền mắt lại, ngủ gà ngủ gật. Cô cô khẽ nói :

- Chúng ta mau nhanh nhẹn lên vào bên trong đi.

Tiểu đệ vừa lấy làm cao hứng, vừa cảm phục sát đất. Bảy giờ không những cô cô đoán biết trước thế nào tên La Quỷ nọ cũng ngủ gật, mà còn rất gan trấn tĩnh vô cùng không hề sợ nguy hiểm.

Tình thật mà nói, tiểu đệ nghe cô cô bảo lên vào bên trong cũng có chút sồn lòng, nhưng thấy cô cô không sợ Tiểu Hắc đâu dám nhút nhát.

Thế rồi hai người lén lút lách mình bò qua cửa động quả nhiên rất thuận lợi. Hai tên La Quỷ ngáy khò khò không hề phát giác.

Vừa tiến vào sơn động liền thấy mắt sáng hẳn, bên trong còn lại một vùng trời đất khác, phẳng phất như lạc chân vào một thế giới xa lạ. Những gian phòng ở bên trong tối đen, thông đạo ngang dọc, tiểu đệ đi loạn xà ngầu cho tới khi cô cô chạy theo nắm kéo lại, khẽ nói :

- Đừng xông xáo bừa bãi, mau tới chỗ này ẩn phục.

Tiểu đệ ngừng đầu lên nhìn, thấy nơi cô cô chỉ chính là một khúc quanh. Chỗ đó có một cây cổ thụ khoảng một người ôm.

Liễu Tồn Trung lấy lại hỏi :

- Trong hang động mà cũng có cổ thụ ư?

Tiểu Hắc đang gãi đầu gãi tai, không đáp lại được ngược mắt nhìn cô cô. Anh Tử nói :

- Ở bên ngoài hang động nhìn vào thì không thể biết rõ được.

Nguyên phía ngoài hang động là một dãy núi dài san sát, bên trong có nhiều tiểu sơn cốc. Từ Hỉ Phụng lợi dụng tiểu sơn cốc ấy làm sào huyệt.

Nơi đó tuy lớn, nhưng cũng rất sâu đến ngàn trượng, ở trên đỉnh cốc nhìn xuống không trông thấy đáy. Vì vậy, dưới cốc cây cối mọc um tùm, mây khói nhờn nhờ, quả thật là một sào huyệt cực kỳ bí mật.

Liễu Tồn Trung thở dài, nói :

- Chẳng trách hành tung của bọn La Quỷ ở Miêu khu lại bí mật đến thế. Sau rồi thế nào nữa?

Câu này là chàng hỏi Tiểu Hắc. Thằng nhỏ kể tiếp :

- Tiểu đệ thấy nơi cô cô chỉ là cây cổ thụ khoảng một người ôm, là một nơi ẩn núp rất tốt, liền cùng cô cô rón rén tới núp ở phía sau thân cây. Những con đường nơi đó yên tĩnh như tờ, không một bóng người, đỉnh cốc tuy có ánh trăng sao, nhưng bị bóng cây che kín nên bốn bề tối tăm một cách đáng sợ. Tiểu đệ khẽ nói :

- Cô cô, ẩn núp ở chỗ này thì lợi ích gì đâu. Chi bằng cứ xông xáo bừa, họa may sẽ phát hiện được sự bí mật.

Cô cô suyt một tiếng thầm :

- Đừng lên tiếng nữa. Sự tình đêm nay có vẻ đặc biệt, thế nào cũng có nguyên do khác thường.

Tiểu đệ không biết nguyên do khác thường là điều gì, đành nhẫn nại núp sau thân cây bất động, chờ đợi.

Giây lát sau, bỗng từ một thông đạo lấp lánh ánh sáng. Vầng sáng mỗi lúc một lớn đồng thời còn văng vẳng nghe thấy tiếng bước chân người. Không lâu sau đã lờ mờ trông thấy bóng dáng của hai tên La Quỷ, một tên cầm đèn lồng, từ thông đạo bên cạnh queo tới. Một tên La Quỷ nói :

- Tuy bắt được một tên nhưng y nhất định không quen biết Y Bất Tử, nên không thể bắt được lão.

Tên cầm đèn lồng nói :

- Nếu không tìm thấy Y Bất Tử hóa ra lão Vu bà vô phương cứu chữa ư?

Tên La Quỷ này khi nói tới câu Vu bà rất khế giọng, dường như sợ người ta nghe thấy. Xem ra lão Vu bà này ắt phải hủ ký, mà hai tên La Quỷ này rất chán ghét, cho nên mới nói lên cho hả dạ.

Tên La Quỷ nói trước tiếp :

- Vì vậy, Giáo chủ mới hạ lệnh cho pháp sư phải lâm thời khai đàn tế trong ngày.

Câu này gã nói rất khế, dường như sợ lớn tiếng thì sẽ đắc tội. Bấy giờ hai tên La Quỷ đã đi sát qua cây cổ thụ rồi queo sang một thông đạo khác. Cô cô khẽ kéo tay áo tiểu đệ rỉ tai nói :

- Chẳng trách nơi đây tĩnh mịch đến thế. Thì ra đêm nay tế trùng.

Tiểu đệ hỏi :

- Tế trùng là gì?

Tiểu Hắc kể tới đó, Anh Tử liền quay đầu lại nói với Liễu Tồn Trung :

- Trùng độc là một học vấn tối cao thâm của La Quỷ. Phóng trùng, thâm trùng, dưỡng trùng, tế trùng bốn loại, mỗi loại đều có một bí pháp riêng. Chỉ nói về trùng thôi đã chia ra những loại như chữa người giết người, cầu hồn nhiếp phách người, mê hoặc tâm khiến người. Lần tế trùng này là chữa người.

Liễu Tồn Trung nói :

- Tuy tại hạ đã từng được nghe nói về trùng độc của La Quỷ, nhưng vẫn mù tịt vấn đề này. Nếu nó đã có thể chữa được người, hà tất còn phải khó nhọc đi tìm Y Bất Tử làm chi?

Anh Tử đáp :

- Theo tình hình tối hôm đó tể trùng tuy có thể chữa người, nhưng thập phần mạo hiểm. Nếu không tới lúc bắt đắc dĩ thì chẳng dám cử hành.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Tể trùng theo hình thức nào?

Tiểu Hắc nói :

- Đáng sợ lắm. Cho tới bây giờ nghĩ lại, tiểu đệ còn thấy rợn tóc gáy. Đêm ấy tiểu đệ với cô cô ngấm ngầm đi theo sau lưng hai tên La Quỷ nọ. Tên La Quỷ cầm đèn lồng bỗng nhiên chuyển sang một thông đạo khác.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Trong hang động ấy có kiến tạo nhiều thông đạo như thế để làm gì?

Tiểu Hắc đáp :

- Tiểu đệ cũng không rõ.

Anh Tử nói :

- Theo hình trạng kiến tạo của những thông đạo ấy có điểm tà môn, chỉ tiếc tiểu muội cũng không rõ được dùng để làm gì.

Tiểu Hắc tiếp :

- Sau khi tên La Quỷ nọ chuyển sang một thông đạo khác thì quanh đó liền tối tăm hắc. Chúng tôi theo dõi ở phía xa phát giác đã tới gần cốc khẩu. Phía tiếp giáp với cốc khẩu chợt xuất hiện một vách núi chắn ngang eo tới ngàn trượng, bên cạnh đó có một con đường nhỏ thông qua. Tiểu đệ với cô cô không dám xông pha bừa liền ẩn phục trên vách núi thò đầu nhìn ra. Chỉ thấy ở đằng xa có rất nhiều bóng đen đứng nghiêm trang như tượng gỗ. Trên những nhánh cây có treo rất nhiều ngọn đèn dầu.

Dưới ánh đèn tiểu đệ trông thấy một chiếc đàn gỗ. Đại khái chiếc một đàn ấy được dựng bằng cành cây vuông vức khoảng trên dưới hai trượng cao chừng năm thước. Trung ương đàn có một vị La Quỷ đầu bù tóc rối, mình mặc áo xanh cổ đeo một chuỗi xương đầu trắng. Trên đàn có rất nhiều đôi bạch lạp. Đối diện đàn là một chiếc giường gỗ trên có một bà lão nằm yên bất động.

Liễu Tồn Trung kêu ồ một tiếng nói :

- Bọn La Quỷ gọi cái gì lão Vu bà, xem ra là lão bà này lâm trọng bệnh, pháp sư khai đàn tể cổ trùng để chữa bệnh cho y thị phải

không?

Câu này là nàng hỏi Anh Tử. Nàng gật đầu đáp :

- Đúng vậy. Bấy giờ khoảng cách khá xa, ánh đèn dầu trên cây lại yếu ớt, nên chúng tôi không rõ. Trên đàn tế hình như có để chồng chất rất nhiều loại vật phẩm để tế cổ trùng.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Nghi thức tế cổ trùng như thế nào? Tiểu thư có thể mô tả cho tại hạ rõ không?

Anh Tử đáp :

- Đại khái dùng thuật thôi miên lợi dụng cổ trùng chuyển dương khí của một người lành mạnh sang người có bệnh để bảo trì nguyên khí cho bệnh nhân.

Liễu Tồn Trung thất kinh nói :

- Nếu vậy đâu phải dùng thuốc để trị bệnh, mà phải hại đến mấy mạng của người khác mới có thể chữa được cho một người ư?

Tiểu Hắc đáp :

- Đúng vậy. Tiểu đệ thấy hai bên đàn tế có một số người mắt bị phủ vải kín mít, đứng như phỗng đá, sau lưng mỗi người đều có một tên La Quỷ canh chừng, tay cầm một lá cờ xanh, thỉnh thoảng lại phát vào người trùm mặt một cái.

Bấy giờ tiểu đệ với cô cô phục bên vách núi thấy tình cảnh trên, trong lòng khiếp sợ, không biết những người bị bịt mắt ấy là ai? Tiểu đệ ngửng đầu lên nhìn cô cô xem cô cô có sợ không, thì lúc đó cô cô ghé sát vào tiểu đệ nói :

- Chúng ta hãy tới gần xem sao.

Tiểu đệ giật mình thất kinh hỏi :

- Cô cô không sợ ư?

Cô cô khẽ đáp :

- Tiểu Hắc theo Bao Đả Thắng học nghề có học hỏi được cách đả huyết không?

Tiểu đệ không biết cô cô hỏi để làm gì liền đáp :

- Có học được đôi chút. Tiểu đệ có am hiểu những nơi như Kỳ môn huyết, á huyết, Nhuyễn ma huyết.

Cô cô gật đầu, nói :

- Đủ rồi. Cô cô xem con thông lộ ở vách núi này không lâu nữa thế nào cũng có La Quỷ ra vào. Chúng ta cẩn thận phục ở đây, tới lúc bọn La Quỷ đi ngang qua Tiểu Hắc lấy tay trái điểm luôn vào á huyết của chúng, còn tay phải điểm vào nhuyễn ma huyết.

Tiểu Hắc hỏi :

- Dạ, thế bọn chúng nhiều người đi qua thì sao?

Cô cô đáp :

- Chúng ta chỉ chọn những tên lẻ loi hạ thủ. Nếu có nhiều tên đi qua, chúng ta cứ lạng lẽ ẩn phục bất động.

Tiểu đệ nói :

- Điềm xong huyết đạo rồi làm sao?

Cô cô đáp :

- Sau khi điềm xong hai tên La Quỷ, chúng ta sẽ cởi y phục của chúng mặc vào mới có thể trà trộn được.

Tiểu đệ nói:

- Không được. Mặt mũi cô cô trắng trẻo xinh đẹp như vậy chúng sẽ nhận ra ngay.

Cô cô nói :

- Điềm này cô cô đã nghĩ tới rồi. Nếu như ban ngày hoặc địa phương nào sáng sủa thì không che nổi mắt bọn chúng, nhưng nơi đây rất tối tăm, chúng ta đi men theo những gốc cây có treo đèn dầu kia, trong nhất thời chúng khó lòng nhận được.

Tiểu Hắc nói :

- Có nắm chắc thành công không Nếu bị chúng bắt được chẳng phải chuyện đùa đâu.

Cô cô đáp :

- Cứ yên tâm. Có kinh mà vô hiểm, chỉ cần trấn tĩnh là vô sự.

Nó hướng vào Liễu Tồn Trung nói :

- Liễu đại ca, tiểu đệ rất tin tưởng cô cô, hể cô cô nói là trúng phóc, chưa bao giờ sơ sẩy cho nên tiểu đệ gạt đầu vâng lời ngay. Khoảng cận chén trà vừa may có một tên La Quỷ đơn độc tiến về phía đàn tế, tay cầm đèn lồng, hai mắt nhìn xuống đất. Cô cô lên giờ tay về phía gã.

Tiểu đệ hội ý đợi gã đi ngang qua mình liền vung tay điềm, nhuyển ma huyết với á huyết tên nọ lập tức bị điềm trúng. Gã không kêu được một tiếng ngã lăn ra đất. Kể cũng rất lý thú, rất lý thú.

Tiểu Hắc nói tới đó bất giác vỗ tay cười lớn. Bình sinh nó chưa từng điềm qua huyết đạo của ai bao giờ, lần ấy mới thử thách đầu tiên đã đắc thủ, thử hỏi nó không mừng rỡ sao được?

Tiểu Hắc khoái trá nói tiếp :

- Tình thực mà nói lúc tiểu đệ vung tay điềm ra trong lòng rất sợ hãi, chỉ e không linh nghiệm bị tên La Quỷ la lớn thì nguy to. Mắt thấy tên La Quỷ mềm nhũn ngã lăn ra đất, ánh mắt lộ đầy vẻ kinh hoàng trông thật đáng thương, cô cô liền tới gần nói :

- Điềm thêm nữa đi, điềm mạnh vào.

Tiểu đệ ngạc nhiên hỏi :

- Tên này đã không cựa cựa được còn điểm nữa làm gì?

Cô cô đáp :

- Kinh lực của Tiểu Hắc không đủ, y sẽ khôi phục lại rất chóng.

Điểm mạnh thêm chút nữa sẽ không sợ y khôi phục được ngay.

Tiểu đệ nghĩ lại cũng phải, liền ra sức điểm mạnh cho gã hai chỉ nữa.

Chỉ nghe thấy gã ư ư một tiếng rồi không thấy phản ứng gì nữa.

Tiếp đó không lâu tiểu đệ với cô cô thò đầu nhìn về phía trước, lại thấy một tên La Quỷ cầm đèn lồng đơn độc queo tới. Cô cô đưa mắt ra hiệu, tiểu đệ nhanh nhẹn ẩn phục chỗ cũ chờ gã nọ tới gần vung tay điểm với võ như trước, lần này cũng đắc thủ dễ dàng.

Chúng tôi nhanh nhẹn cởi chiếc áo xanh của hai tên La Quỷ mặc vào rồi cầm đèn lồng bước ra khỏi vách núi. Cô cô đi trước tiểu đệ đi sau.

Chỉ thấy cô cô cúi đầu, lầm lũi tiến thẳng về phía đàn tế. Vừa đi ngang qua đàn tế bỗng một tên La Quỷ từ trong bóng tối tiến ra lú lo hỏi cô cô một tràng. Cô cô chỉ đáp gọn câu nghi ngờ gì đó, tên La Quỷ liền quay đầu trở về chỗ cũ.

Gã đi xa rồi, tiểu đệ thấy xung quanh không có bóng người liền khẽ hỏi :

- Cô cô, vừa rồi tên La Quỷ nọ hỏi gì thế?

Cô cô đáp :

- Tên La Quỷ nọ nói hòa thượng đã thương lão Vu bà xem ra đêm nay không tới.

Tiểu đệ hỏi :

- Thế cô cô trả lời ra sao?

Cô cô đáp :

- Ta không biết bảo hòa thượng đó là ai, và cũng không biết sao đã thương lão Vu bà nên chỉ hàm hồ ậm ừ một câu lấy lệ.

Liễu Tồn Trung hỏi Anh Tử :

- Anh Tử tiểu thư hiểu biết ngôn ngữ bọn La Quỷ ư?

Anh Tử đáp :

- Cũng hiểu được chút ít. Trước đây tiểu muội có nghiên cứu Kiến trung phong thổ ký và cũng được học hỏi một vị La Quỷ.

Liễu Tồn Trung đối với học thức đa phương của Anh Tử, chàng rất lấy làm bội phục. Nghe câu hỏi nọ của gã La Quỷ, sự tình đã sáng tỏ đôi chút.

Đêm ấy bọn La Quỷ khai đàn tế cổ trùng là để chữa trị cho lão Vu bà, mà lão Vu bà thì bị một hòa thượng đã thương. Nhưng lão Vu bà là ai, hòa thượng đó là ai?

Tiểu Hắc kể tiếp :

- Sau khi cô cô rời khỏi tên La Quỷ nọ, chúng tôi tiến về một dãy

hang động ở mé phải. Cách đó không xa có một cây đại thụ dưới gốc có tên La Quỷ ngồi chồm hổm ngòm ngoàm nhậu rượu thịt chuyện trò rất lớn.

Chúng toàn dùng Hán ngữ, tuy không lưu loát lắm nhưng cũng có thể nghe hiểu được.

Liều Tồn Trung hỏi :

- Hai tên La Quỷ đó nói những gì?

Tiểu Hắc đáp :

- Chúng vừa nhậu nhẹt vừa chuyện trò. Một tên hỏi: Sao? Chỉ có một hòa thượng thôi ư? Một tên hòa thượng mà đánh bại nổi lão Vu bả, Người đừng phỉnh gạt mỗ. Tên kia đáp: Phỉnh gạt cái cóc chết. Nếu không phải đích mắt mỗ trông thấy, thì chính mỗ cũng không tin. Tên trước lại hỏi: Người bảo hôm ấy người có mặt tại đường trường Thế đối phương tới tất cả bao nhiêu tên? Gã sau đáp: Chỉ có một mình hòa thượng nọ. Tên trước hỏi: Hòa thượng nọ hình dáng như thế nào? Tên kia đáp: Hòa thượng ấy mặt đỏ gay, người dày hơi men. Y tiến vào từ bao giờ không ai hay biết. Có người thấy y lão đảo chân nam đá chân chiêu từ dưới đáy cốc đi lên miệng kêu la om sòm: Thả người ra! Kể đầu tiên phát hiện y là huynh đệ phụ trách tuần phòng sơn cốc, thấy một hòa thượng say mềm xăm xăm bước tới, huynh đệ tuần tra giật mình thất kinh, hoài nghi mắt mình hoa nhìn lầm.

Đang định quát hỏi thì hòa thượng đã nhướng mắt ti hí cất tiếng nói: Này thả người ra! Thả người ra! Đừng chọc ghẹo tửu gia kéo còi bỏ mặt Phật thì khốn. Huynh đệ tuần phòng thấy hòa thượng nọ nhiều phần say rượu, liền tiến tới nắm lấy lão. Ngờ đâu sức hòa thượng nọ rất mạnh, chỉ khẽ lật cổ tay lên chộp liền xách huynh đệ nọ lên khỏi đầu, la lớn :

- Tửu gia bảo mi đừng cồ chọc ghẹo vào, mà mi vẫn còn cứng đầu cứng cổ.

Huynh đệ tuần phòng thấy vị lão hòa thượng xách lên, không sao cự được. Tuy hòa thượng ấy không dùng sức nhưng xương cốt của y đã đau như nước mắt nước mũi nhỏ ra ròng ròng. Y lấp bắp cầu khẩn :

- Xin đại sư tha mạng cho.

Hòa thượng thóa mạ :

- Tha cái rắm. Tửu gia có lấy mạng của người bao giờ đâu, này ta hỏi người có chịu thả người hay không thì bảo?

Huynh đệ tuần phòng nghe hòa thượng nọ luôn miệng bảo thả người, xương cốt đau đớn như rấn cấn vội thốt :

- Dạ thả, thả người.

Hòa thượng cười hí hí nói :

- Thế mới được chứ. Hễ người thả người ra tù gia sẽ tha người ngay.

Dứt lời chỉ nghe bốp mặt tiếng ném gã nọ xuống đất đít tê tái mắt nổ đom đóm.

Y lồm cồm bò dậy hai tay xoa đít, mắt lăm lét nhìn mặt lão hòa thượng nọ, mặt lệt đầy vẻ khiếp sợ.

Hòa thượng nọ nói :

- Này tên kia, sao người không đi thả người ra?

Huỳnh đệ nọ biết lão hòa thượng đang say sưa dừng lại trêu ghẹo liền đáp :

- Dạ dạ! Thả người, đại sư muốn thả ai?

Hòa thượng nọ quát bảo :

- Cái cóc chết, tiểu tử người vừa bảo thả người sao còn hỏi thôi gì nữa?

Huỳnh đệ nọ biết không thể lý luận rồi hòa thượng được vội dịu giọng nài nỉ :

- Dưới cốc này rất nhiều người, làm sao biết được đại sư muốn thả ai?

Hòa thượng quát tháo :

- Nói láo! Dưới cốc này toàn là quỷ làm gì có bao nhiêu người nào!

Mau thả lão Bang chủ Cái bang ngay.

Tiểu Hắc vừa đề cập tới lão Bang chủ Cái bang, Liễu Tồn Trung đã giật bắn người, thần sắc vô cùng khấn nguyện, vội hỏi :

- Hòa thượng đòi thả Cái bang Bang chủ, vậy lão nhân gia bị giam giữ ở đó ư?

Tiểu Hắc đáp :

- Đại ca cứ nghe tiểu đệ tiếp đã. Gã tuần phòng nghe hòa thượng bảo muốn cứu lão Bang chủ Cái bang liền thất kinh nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ thản nhiên vội đáp :

- Dạ dạ tiểu nhân xin đi thả ngay. Mời đại sư theo tới đây.

Thế rồi hòa thượng nọ theo sau gã tuần phòng xuống đáy cốc. Tới bên một cái đình lục giác tuần phòng nói :

- Đại sư muốn uống rượu không? Để tiểu nhân mang tới nhé?

Hòa thượng cả mừng nói :

- Được! Thế mới đúng ý của tù gia chứ.

Đoạn gã tuần phòng mời hòa thượng nọ ngồi chờ ở trong đình rồi lạng lẽ rời khỏi nơi đó. Gã vội tới doanh tuần cốc báo cáo với trưởng doanh rồi hỏi :

- Khỏi bẩm trưởng doanh, việc này biết giải quyết ra sao?

Viên trưởng doanh đáp :

- Nếu đó là một hòa thượng say sưa thì trước hết cứ bắt giữ đã rồi sẽ tính sau. Xem ra có lẽ lão hòa thượng này vì say rượu nên té từ trên đỉnh xuống dưới cốc cũng nên?

Đoạn tên doanh trưởng liền vỗ tay sai tiểu quỷ đi lấy một bình rượu tới trao cho gã tuần cốc nói :

- Người hãy cầm bình rượu này đưa cho hòa thượng ấy uống. Ta sẽ tới đó ngay.

Gã tuần phòng cầm rượu tới đình lục giác nói :

- Đại sư, rượu đã đem tới đây.

Hòa thượng trợn mắt hỏi :

- Đây, lão Bang chủ đâu? Sao không thả ra đưa tới đây cùng nhậu nhẹt với mõ?

Gã tuần cốc đáp :

- Lão Bang chủ nói thỉnh đại sư uống trước, hôm nay vị ấy trai giới. Hòa thượng dí sát mũi ngửi mùi rượu trong bình một hồi rồi thò vào người móc ra một cái chén gỗ rót ra nửa ly rượu, bỗng ngưng thần chăm chú nhìn giây lát rồi rung động cổ tay. Nửa ly rượu tung tóe khắp mặt sân đình. Gã tuần cốc thất kinh, kêu la đã thấy vũng rượu dưới đất có một con trùng rất lớn màu lục dài chừng nửa tấc bò lồm ngồm.

Gã tuần cốc thấy hòa thượng nọ đã phá được cỗ trùng thuật của trưởng doanh, đang định co giò bỏ chạy, nhưng đã chậm trễ.

Hòa thượng nổi sùng vung chưởng vỗ luôn xuống thiên linh cái tên nọ nát bấy, miệng kêu la om sòm :

- Tên khốn kiếp nào muốn hạ độc tửu gia? Tửu gia điên lên thì đừng có trách.

Dứt lời hòa thượng lớn bước ra khỏi đình, lúc bấy giờ từ bốn phương tám hướng đều có huynh đệ tuần cốc xuất hiện. Doanh trưởng từ trong bụi cỏ tiến ra quát lớn :

- Hòa thượng điên rồi kia từ đâu tới? Sao dám xâm phạm La Quỷ cốc?

Hòa thượng nọ trợn mắt nói :

- La Quỷ cốc cái quái gì? Phải thả ngay người của Tửu gia ra ngay. Các người phải lập tức đưa Bang chủ Cái bang cho mõ, kéo Tửu gia này nổi giận thì khốn.

Bấy giờ dưới đáy cốc các huynh đệ tuần phòng ít ra cũng có tới sáu bảy chục người. Ai nấy đều binh khí tuốt trần, ở xa xa vây chặt hòa thượng vào giữa.

Hòa thượng đi sang Đông, bọn người nọ lại kéo sang Đông, hòa

thượng bước sang Tây, cái vòng tròn đó lại di động sang Tây. Liễu Tồn Trung nghe Tiểu Hắc kể tới đó, chàng ước đoán gã hòa thượng say sưa mà hai tên La Quỷ thuật lại chín phần mười là kiệt tác của Túy hòa thượng đẩy ra. Túy hòa thượng là một nhân vật trong nhóm Vũ Trụ ngũ kỳ mà giang hồ lưu truyền hai câu như sau :
“Đạo thiên, Phong cái, Túy hòa thượng,
Mạc Nam lão ma, Thiên diện hồ”
Thiên diện hồ chính là Từ Hỉ Phụng, thủ lĩnh của La Quỷ. Thân thế của y thị trên đây đã nói qua.
Túy hòa thượng là táng nhân coi lầu chuông ở Lâm Đà Tự trên Trường Bạch sơn, pháp hiệu của ông là Không Linh, còn tên tục gia là gì chính ông cũng quên bẵng mất. Ban đầu tới làm tri khách tăng ở Lâm Đà tự.
Ngôi chùa này là một thiền viện trứ danh trên Trường Bạch sơn, hương hỏa rất thịnh, mỗi ngày đều có thiện nam tín nữ lên núi dâng hương tấp nập.
Giữ nhiệm vụ tri khách tăng vốn rất bận bịu, nhưng Túy hòa thượng thường thường đều thừa dịp các du khách dâng hương hóa duyên cho ít bạc vụn, rồi trong nháy mắt chạy luôn xuống chân núi, vào những quán rượu nhậu nhẹt say túy lúy.
Các hòa thượng trong chùa không thấy ông ta chia nhau đi khắp nơi tìm kiếm, lần nào cũng gặp ông ta say túy lúy trong quán rượu, ngáy vang như sấm, gọi mãi vẫn không tỉnh, đành xúm nhau lại khiêng ông ta về núi.
Lâu ngày như thế các hòa thượng đều bức bối phàn nàn :
- Chúng ta đều bận bịu tiếp đãi các thí chủ thiện tín tới dâng hương mà lão này cứ suốt ngày xuống chân núi nhậu nhẹt, say sưa phá cả thanh giới.
Những lời phàn nàn trên lọt vào tai trụ trì. Một ngày nọ, trụ trì thấy quanh đó không có người, liền sai chú tiểu đi đòi Túy hòa thượng lên cảnh cáo :
- Lúc sư đệ mới vào chùa, lão nạp đã dặn bảo kỹ lưỡng. Nay sư đệ cứ suốt ngày rượu chè, lục căn không trong sạch thì làm sao được chính quả. Từ nay về sau đừng tái tạo nghiệp nữa, để tránh phiền hà các sư huynh.
Túy hòa thượng vâng vâng dạ dạ thụ giới, quả nhiên mấy hôm không xuống núi. Nhưng mười bữa nữa tháng, con trùng rượu trong bụng lại nổi lên phát tác không sao nhịn nổi liền thừa dịp trụ trì bận công quả lại lên xuống núi vào quán rượu. Ngờ đâu chủ quán không chịu tiếp mà khước từ :

- Xin đại sư thông cảm, tiền vốn của bọn tiểu nhân đều được quý tự giúp đỡ cho vay mượn. Hiền phương trượng của quý tự đã sớm truyền lệnh xuống, không được bán rượu cho đại sư uống nữa nên tiểu nhân không dám trái lời.

Túy hòa thượng giận dữ nói :

- Từu gia đâu có thiếu người bao giờ. Lần nào uống cũng trả đầy đủ, sao lại bảo không bán?

Gã bán rượu nói :

- Xin đại sư thương cho. Nếu đại sư cứ nhất định bắt bán thì chẳng khác gì đổ chén cơm của bọn tiểu nhân.

Túy hòa thượng vốn là một người ngang tàng chỉ thích trừng trị những kẻ cứng đầu chuyên hà hiếp người yếu đuối thấy bộ dạng của gã bán rượu rất thảm thương, mặt mày nhăn nhó, trong lòng cảm thấy bất nhẫn liền hỏi :

- Thế ngoài quán rượu của nhà ngươi, còn chỗ nào bán nữa không?

Gã bán rượu đáp :

- Dãy chân núi này tuy có đến mười quán rượu, nhưng cũng không ai bán cho đại sư đâu.

Túy hòa thượng hỏi :

- Vì sao thế?

Gã bán rượu nói :

- Suốt vùng sơn cốc này các tiệm rượu đều nhờ vào vốn của phương trượng quý tự. Vì vậy họ đều nhận được thông tri của phương trượng truyền xuống.

Túy hòa thượng bực bội nói :

- Con sâu rượu trong bụng từu gia đang hoành hành đây. Mỗ không thích lý luận cái quái gì cả, chỉ biết làm sao tìm cho ra rượu giải khát mới xong.

Gã bán rượu thấy vẻ khổ sở của Túy hòa thượng trong lòng cũng bất nhẫn, ấp úng nói :

- Điều này, điều này...Gã dáo dác nhìn sang bên tả bên hữu rồi ngừng lại không nói tiếp nữa. Lão hòa thượng giận dữ quát bảo :

- Điều này điều nọ cái quái gì, có mau nói ra không?

Con sâu rượu phát tác, Túy hòa thượng chẳng còn biết đạo lý, giương bàn tay to như nan quạt ra chụp lấy cổ tay tên bán rượu.

Gã nọ đau đớn, mắt nổ đom đóm, kêu la om sòm lấp bắp :

- Xin đại sư... buông tay... gãy xương tiểu nhân rồi.

Túy hòa thượng quát bảo :

- Cầm mồm? Từu gia chỉ mới thân mật với ngươi một phút, chứ có ra sức vắn đầu mà gãy được.

Tuy nói như vậy nhưng ông ta cũng buông tay ra.

Gã bán rượu lau mồ hôi trán, thở hắt ra nói :

- Sức đại sư mạnh mẽ thật?

Túy hòa thượng trừng mắt hỏi :

- Đừng có nói lời thôi nũa. Có phải vừa rồi người nói điều này điều nọ là chỉ nơi bán rượu đây không?

Gã bán rượu đáp :

- Đại sư hãy theo con đường này, quẹo qua phía trái. Nơi đó có một khu rừng tên là Báo tử lâm. Ngã ba đường ở Báo Tử lâm có một túp lều, trong đó có bán rượu. Túy hòa thượng cao hứng không tả, hớn hờ nói :

- Có thể, bạn mới là tốt bụng chứ.

Nhưng ông ta bỗng sa sầm nét mặt, ánh mắt lộ đầy vẻ thất vọng nói :

- Thế chòi rượu ấy lấy tiền vốn ở đâu?

Gã bán rượu nọ đáp :

- Không giấu đại sư, chỉ có những quán rượu ở dãy chân núi này mới dám mượn tiền vốn của quý tự, còn Báo Tử lâm thì ngoài địa hạt của nhà chùa.

Túy hòa thượng cả mừng :

- Sao người không nói sớm, mà lại còn làm cho sư phụ nổi giận.

Dứt lời, ông ta ra khỏi quán rượu, theo con đường nhỏ quẹo sang mé trái, quả nhiên thấy không xa có một khu rừng không lớn lắm, mà trông địa thế giống như một cái đầu báo phủ phục.

Túy hòa thượng thích chí nhoẻn. miệng khen ngợi :

- Thật danh bất hư truyền, quả nhiên giống hệt cái đầu báo.

Ông ta đi tới gần quan sát, liền thấy ở ngã ba đường có một cái chòi canh dựng bằng cành khô. Ở góc chòi có treo cờ bán rượu, gió núi thổi tung bay phát phới.

Túy hòa thượng cả mừng, ba chân bốn cẳng chạy tới nơi.

Diện tích của cái chòi ấy rất hẹp, chỉ có ba chiếc ghế ngồi được đóng bằng gỗ một cách thô sơ.

Túy hòa thượng ngồi xuống một chiếc ghế, quay lưng ra ngoài cửa.

Ông ta tuy tính tình bừa bãi nhưng vẫn giữ chút ít cấm kỵ. Thấy nơi đó cách Lãn Đà tự không xa, chỉ sợ các huynh đệ đi qua bắt gặp lại mang phiền phức vào người, nên mới chọn chỗ ngồi quay lưng ra bên ngoài nghĩ bụng :

- “Hôm nay ta uống mẹ nó một bình rồi trở về chùa đánh một giấc cho khoái”.

Nhưng ông ta vừa chưa nóng đít, gã bán rượu đã từ phía sau chòi bước ra, thấy đó là một hòa thượng miêng niêm :

- A Di Đà Phật! Xin thỉnh đại sư.

Các cư dân suốt dãy Trường Bạch sơn vẫn thường kết giao với tăng nhân, nên hễ gặp tăng nhân lai vãng thường quen niệm một câu A Di Đà Phật.

Túy hòa thượng tuy đặt chân vào chốn không môn, nhưng đối với giới luật của một nhà sư thì ít chú tâm đến, trong một ngày chẳng mấy khi niệm tới câu A Di Đà Phật. Nên vừa thấy gã bán rượu nói như trên liền đáp :

- Hà tất mời mọc gì cả, có gì ngon mau mang lên đây.

Gã bán rượu vâng vâng dạ dạ dọn lên một khay, trên để một đĩa hoa quả, một tô sơn trà đặt lên bàn nói :

- Thỉnh đại sư uống trà.

Túy hòa thượng hí hóp mắt hỏi :

- Chòi này của bằng hữu bán rượu hay bán trà?

Người nọ đáp :

- Bán cả trà với rượu, vì đoán đại sư uống trà cho nên không dám đem rượu ra mời.

Túy hòa thượng quát tháo :

- Ai bảo tửu gia chỉ uống trà? Nếu tửu gia uống trà thì trong chùa không có hay sao, mà phải đem thân đi tận đây làm gì? Có rượu ngon, mau bưng một bình lớn ra đây. Tửu gia không uống thiếu đâu mà sợ.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 12(a)

Sóng gió trong động ma

1. Tìm đến miếu Vũ Hào để ngủ trọ.

Gã bán rượu thấy Túy hòa thượng mặt mũi xa lạ liền nghĩ bụng :

“Thì ra đại sư này là hòa thượng rừng, gì gì cũng bất kể. Lão uống rượu phá giới cũng chẳng liên quan gì tới mình.”

Nghĩ đoạn gã liền vào bưng một hũ rượu ra, hơi men bốc lên ngào ngạt, đổ một bát để lên trên bàn. Túy hòa thượng hớn hờ nói :

- Ai hơi đâu uống cái bát tí xíu này.

Dứt lời ông ta dang tay ôm lấy hũ rượu đưa lên miệng uống ừng ực một hơi sạch không còn một giọt miệng kêu la :

- Đã nghiền! Đã nghiền! Thế này mới thú chứ.

Dứt lời ông ta vút một đĩnh bạc xuống bàn vỗ bụng đi thẳng.

Từ đó về sau, Túy hòa thượng cứ chờ dịp trụ trì đi công quả là lên xuống núi tới Báo Tử lâm nhậu nhẹt, lâu ngày liền thân mật với gã bán rượu. Có hôm không đủ tiền y cũng bán thiếu cho dăm ba hũ rượu.

Như thế được mấy tháng sau, bỗng một hôm gã bán rượu dưới chân núi liền lên chùa tìm tăng nhân thủ kho mượn tiền làm vốn. Tăng nhân nọ ngạc nhiên :

- Trước đây thí chủ mới mượn mười lạng bạc, sao tiêu nhanh đến thế?

Gã bán rượu đáp :

- Không phải tiểu nhân dám thâm lạm tiền vốn, mà vì trong quý tự có một vị sư phụ mỗi ngày đều xuống núi mượn bạc vụn. Vì số tiền vốn trên cũng do quý tự cho vay, tiểu nhân không dám từ chối. Vì vậy mười lạng bạc ấy dần bị đại sư mượn hết.

Tăng nhân nọ hỏi :

- Đại sư ấy pháp hiệu là gì?

Gã bán rượu đáp :

- Tiểu nhân không dám hỏi pháp hiệu của vị ấy. Nghe người ta nói, thì ông ta có một trác hiệu là Túy hòa thượng. Xem hình dáng sư phụ ấy thì có vẻ rất thích say sưa.

Tăng nhân nọ hoài nghi nói :

- Sao lại có chuyện ấy. Linh Không sư đệ trước đây tuy tầm thường hay lên xuống núi uống rượu, nhưng sau khi được phương trượng cảnh giới y giữ đúng quy củ không dám hạ sơn nữa.

Gã bán rượu đáp :

- Tiểu nhân không dám chỉ định là Linh Không đại sư phụ tới mượn tiền, chỉ biết sư phụ đó có trác hiệu trên thôi.

Tăng nhân nọ nói :

- Linh Không tức là Túy hòa thượng. Túy hòa thượng là Linh Không chứ đâu phải hai kẻ khác nhau. Thí chủ hãy ngồi đợi đây để bản tăng vào trong xem sao?

Tăng nhân thủ kho rời khỏi khách đường đi hỏi chư tăng huynh. Ai nấy đều bảo vừa trông thấy Linh Không nhưng chỉ trong nháy mắt lại biệt tích.

Tăng nhân thủ kho tìm đến chỗ ngủ của Linh Không liền phát hiện dưới gầm giường có cái hũ rượu không vẫn còn hơi men, lại đi lục soát khắp chùa một lượt cũng không thấy dung tích Túy hòa thượng đâu cả.

Chuyện này liền kinh động tới Phương trượng. Sau khi hỏi nguyên

do, Phương trượng liền ra lệnh xuất kho cho gã bán rượu mười lượng bạc. Gã nọ cảm tạ rồi rít rồi xuống núi.

Phương trượng sai người mời trưởng lão giám viện tới nói :

- Có lẽ Linh Không đã thừa dịp lúc lão nạp đi làm công quả lên xuống núi. Các vị hãy xuống lưng núi giám thị, xem y đi về con đường nào? Giám viện trưởng lão tuân lời, điều động chư tăng chia ra bốn phía ngấm quan sát. Khoảng nửa giờ đồng hồ sau liền thấy Túy hòa thượng lén lút từ con đường Báo Tử lâm đi ra, nhảy nhót như bay về chùa.

Chư tăng không làm kinh động, chỉ sai người đi thông báo với phương trượng.

Túy hòa thượng theo thói quen, ngày thường không vào bằng cửa chính, mà tiến tới một nơi vắng vẻ, nhanh như một con vượn vượt tường nhảy qua cửa sổ vào phòng ngủ.

Hai chân ông ta vừa đặt xuống đất liền phát giác phương trượng đang ngồi xếp bằng tròn trên bồ đoàn đã tọa.

Túy hòa thượng giật mình thất kinh nghĩ bụng :

“Hồng bát! Không hiểu sao phương trượng lại bỗng dưng tới phòng mình ngồi thế này?”

Bấy giờ phương trượng bỗng hé hai mắt, miệng niệm Phật hiệu hỏi :
- A Di Đà Phật! Linh Không vừa đi đâu về thế?

Túy hòa thượng đáp :

- Dạ, sư đệ đi tiểu tiện ở chân núi.

Phương trượng nói :

- A Di Đà Phật! Người xuất gia không nói dối trá, huống hồ là những lời nói ô uế ấy.

Túy hòa thượng đáp :

- Dạ, dạ.

Phương trượng chậm rãi đáp :

- Lão nạp đã từng cáo giới bảo sư đệ không được xuống núi uống rượu, mà sư đệ luôn vi phạm lời giáo huấn, lại còn vay mượn người ta tới mười lượng bạc.

Túy hòa thượng thất kinh hỏi :

- Sao phương trượng lại biết được?

Phương trượng đáp :

- Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm. Có phải sư đệ đã thừa nhận những chuyện ấy rồi chăng?

Túy hòa thượng cúi đầu không đáp. Một hồi lâu sau phương trượng mới nói :

- Sư đệ nhiều phen phạm thanh quy. Theo thể lệ chấp hành trong

chùa lão không thể bênh vực sự đệ được.

Túy hòa thượng đáp :

- Dạ! Tiểu đệ phạm giới cấm, xin cam thọ quả thúc.

Phượng trượng nói :

- Như thế thì tốt lắm.

Đoạn ông ta đòi giám viện trưởng lão tới dặn bảo :

- Linh Không phạm thanh quy, theo đúng luật trùng giới. Lầu chuông ở sau núi thiếu người trông coi, hãy sai y tới đó tu dưỡng để hồi tâm tỉnh trí.

Giám viện trưởng lão tuân lệnh bảo Túy hòa thượng theo mình tới hậu sơn.

Chỗ được gọi là hậu sơn thật ra chỉ cách phía sau chùa khoảng cách mấy chục trượng.

Lầu chuông của Lãn Đà tự trên khe núi ấy. Tòa lầu chuông ấy được kiến tạo rất cao từ chân núi lên tới đỉnh có đến hai mươi trượng toàn được xây bằng những tảng đá xanh khổng lồ.

Dưới lầu chuông là một cánh cửa sắt nặng tới vạn cân. Bên ngoài được khóa chặt bằng một chiếc khóa lớn. Riêng chân lầu chuông cũng cao đến mười lăm, mười sáu trượng, xung quanh có cửa sổ, bên ngoài rào bằng những chấn song sắt to bằng miệng bát.

Đỉnh lầu chuông có một chiếc chuông rất lớn. Nghe đồn chuông này là thần vật đời nhà Hán, không thể giống lên bùa bãi, cho nên trụ trì đời trước dựng lầu chuông ấy để giữ gìn.

Chiếc chuông cách mặt đất khoảng hai mươi trượng, màu sắc loang lổ, mạng nhện giăng đầy. Từ dưới nhìn lên trông giống như một đầu quái thú khổng lồ, vô cùng ghê rợn.

Sau trụ trì Lãn Đà tự, vì để trừng phạt những tăng nhân phạm thanh quy đặc biệt mở một tiểu động dưới chân lầu giam giữ, không thể nào ra bên ngoài được, nhưng có thể đưa thực vật vào. Những tăng nhân phạm quy đều được đưa vào lầu chuông ấy để tu tỉnh.

2. Trăm năm mười năm trừng phạt Nhị tăng

Túy hòa thượng theo sau lưng giám viện trưởng lão tới cửa lầu chuông.

Giám viện trưởng lão thò tay vào trong người móc chìa khóa mở cửa ra. Đồng thời có một tiểu sa di đem chặn chiếu vật dụng của hòa thượng tới nơi.

Giám viện trưởng lão nói :

- Linh Không, phượng trượng trụ trì phạt ngươi ở đây tu dưỡng canh giữ lầu chuông. Đó là một hình phạt minh bạch, nhưng bên trong là có ý muốn cải hóa ngươi.

Túy hòa thượng nói :

Phượng trụ trì phạt đệ tử trông coi lầu chuông để chuộc tội, mà sao trưởng lão lại bảo là cải hóa?

Ông ta vốn định nói: Cải hóa cái rắm, nhưng liền tỉnh ngộ vì đối phương là giám viện trưởng lão, vai vế hơn mình rất xa, cho nên câu sau vừa ra tới cửa miệng lại vội nuốt lời.

Giám viện trưởng lão nói :

- Trụ trì đời trước kiến tạo lầu chuông này tới nay đã trải qua năm mươi năm mà ngộ được thiên cơ ở lầu chuông đắc thành chánh quả. Sau khi người bước vào lầu chuông, chỉ cốt diện bích tĩnh tu tham bác kinh điển, phương tiện ngộ đạo còn vượt cả các tri khách trạm lần. Như vậy không phải là cải hoá hay sao?

Túy hòa thượng trong lòng rất bức bối nhưng không tiện nói nhiều liền đỡ lấy vật dụng của mình.

Giám viện trưởng lão với tiểu sa di cáo từ ra về, khóa trái cửa sắt lại đi luôn.

Túy hòa thượng rầu rĩ chấp tay sau lưng đi lại ngược nhìn xung quanh.

Chỉ thấy trong lầu chuông không có một vật gì cả, mà trên đỉnh lầu thì treo một chiếc chuông lớn, liền nghĩ bụng :

“Cái gì mà gọi là diện bích tu dưỡng? Bất quá chỉ là cái trò lừa gạt đánh lừa người. Tửu gia này chẳng thêm tụng niệm những loại kinh điển cóc chết ấy”.

Nghĩ đoạn, ông ta trải chiếu xuống đất thấy trừ những vật dụng thường dùng với chiếc áo cà sa còn một số bộ kinh điển, bất giác lẩm bầm thóa mạ :

- Kinh kệ rắm rít! Kinh kệ rắm rít! Tửu gia đem chúng mi gói đầu, xem ra còn hữu ích.

Nói xong, ông ta trở mình, nằm gói đầu lên kinh điển ngáy khò khò. Không biết ngủ được bao lâu, lúc tỉnh dậy thì thấy trước mắt tối om như mực, tiểu động ở bên dưới vách chiếu ra tia sáng yếu ớt ông ta trở mắt nhìn kỹ. Thì ra đó là một chiếc đèn dầu đặt trên cái khay nhỏ, và trên khay còn để cả cơm chay.

Túy hòa thượng biết rõ đây là trong chùa đem tới liền lấy ăn luôn rồi tiếp tục lần quay ra ngủ.

Hôm sau tỉnh dậy, bên ngoài song cửa dương quang chói lọi, không biết đã vào mấy giờ. Bỗng thấy bên ngoài động có tiểu sa di kêu gọi :

- Linh Không sư thúc nhận lãnh cơm trưa.

Dứt lời tiểu sa di liền khẽ đẩy mâm cơm vào trong động.

Cứ như thế được ba ngày, Túy hòa thượng rất bức mình thóa mạ :

- Nếu Tửu gia sớm biết địa phương chó chết này buồn tẻ như vậy đã không dại đem thân vào rọ.

Ông ta ngừng đầu lên nhìn chiếc chuông lớn, nghĩ bụng :

“Nghe nói chiếc chuông khi gió kia là thần vật từ đời Hán gì đó, mà sao trông chẳng ra cái gì khô gì cả.”

Ông ta ước lượng cao khoảng hai mươi trượng, liền nghĩ tiếp :

“Làm sao leo được lên trên đây?”

Ông ta chợt nhìn thấy góc vách có một sợi dây thừng, từ đỉnh chuông thông xuống, một đầu xuyên qua xà ngang cột lấy móc chuông, một đầu thông sâu xuống dưới đất.

Túy hòa thượng nhìn kỹ sợi dây nọ, phát giác nó không phải là dây gai mà là gân của loài động vật rất dẻo dai, liền nghĩ thầm :

“Cao hai mươi trượng không thể nhảy lên được, nhưng mượn sợi dây này leo lên đỉnh chuông đánh một giấc thì thật mát mẻ, thoải mái.”

Nghĩ đoạn, ông ta theo sợi dây leo lên luôn. Trên đỉnh chuông chu vi rất lớn, có thể ngồi xếp bằng tròn được Túy Hòa thượng ngồi vắt vẻo trên đó, gió núi qua song cửa lùa vào tinh thần sảng khoái ngay.

Ông ta cả mừng, cảm thấy chiếc chuông ấy là khả ái lắm lắm thốt :

“Chuông ơi, luận về mền kỷ, mi là gia gia mười tám đời tửu gia nhưng mi vô dụng bị người ta nhốt ở chốn này, chẳng được thư thả như tửu gia, muốn đi đâu tùy thích.”

Ông ta thấy trên đỉnh chuông bụi bặm phủ dày đặc bắt giặc giờ tay phải. Ngờ đâu vừa sạch bụi, trước mắt liền xuất hiện kim quang lấp lóe lộ ra một số đồ hình văn thư mờ mờ. Ông ta sửng sốt thốt :

- Chiếc chuông lớn này thì ra được chế tạo bằng vàng. Người đời Hán sao mà giàu đến thế?

Ông ta lại tiếp tục lau chùi thấy đồ hình liên tiếp không gián đoạn.

Dưới mỗi đồ hình đều khắc chữ nhỏ bằng đầu ruồi. Túy hòa thượng tuy không phải là một học sĩ, nhưng cũng được đọc qua hai năm sách vở, liền phát giác những số chữ ấy là để giải bức đồ hình giảng về phương pháp huyền diệu ứng biến của huyết mạch vận hành cùng vị trí huyết đạo trong thân thể con người.

Túy hòa thượng là người học võ, đối với những việc liên quan tới võ học có một phản ứng rất bén nhạy, hứng thú rất cao. Ông ta vội lau chùi khớp đỉnh chuông lia lịa, chỉ thấy trước mắt chói lọi, rất nhiều đồ hình văn tự xuất hiện. Bên dưới có một hàng chữ viết như sau :

“Huyền Ly Tử Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải.”

Bên dưới còn mấy hàng chữ nhỏ, đại ý muốn nói: Kinh Kha đâm Tần vương đã dùng pháp môn kiếm thức có rất nhiều chỗ sơ hở, vì vậy

ảnh hưởng đến vận khí thổ nạp công phu, chân khí không thuần kết quả chẳng thành công, làm hỏng đại sự, gây tiếng khóc than cho đời sau.

Huyền Ly Tử bỏ suốt ba mươi năm công phu điều chỉnh kiếm pháp cùng thuật tụ khí của Kinh Kha năm xưa, chỉ điểm những chỗ sai lầm, thêm những chiêu thức mới: lấy tên là Huyền Ly Tử Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải.

Túy hòa thượng phát hiện được Kinh Kha Kích Kiếm đồ giải trên chiếc chuông lớn ấy, mừng rỡ khôn tả nghĩ thầm :

“Chẳng trách giám viện trưởng lão nói cả trăm năm mươi năm nay chỉ trùng phạt có hai vị tăng nhân giữ lâu chuông, mà hai vị tăng nhân ấy đều đạt thành chính quả, chính quả cái rắm! Họ đều học được đồ giải này thì có.”.

Ông ta lại lẩm bẩm tiếp :

- Kiến thuật của Kinh Kha quá tầm thường. Chiếu theo lời giải của Huyền Ly Tử thì một phần vì Kinh Kha học không tới nơi tới chốn, một phần trong kiếm thuật có nhiều chỗ sơ hở, cho nên đã làm hỏng đại sự.

Đoạn ông ta chăm chú quan sát từ bức đồ hình thứ nhất xuống bên dưới, thấy bên cạnh mỗi bức vẽ đều có khắc số nét phụ thuộc, những hình ấy chính là những chiêu thức bổ túc của Huyền Ly Tử.

Túy hòa thượng là tay kiếm thuật đại hành gia, vừa trông thấy những chiêu thức ấy bất giác vỗ tay khen ngợi :

- Tuyệt? Tuyệt! Chiêu “Thủy điền bạch lộ phi” quả nhiên lợi hại phong thần thoát hiện, nếu chiếu theo chiêu thức cũ của Kinh Kha sẽ lộ liễu tung tích, địch nhân trông thấy sẽ biết đường mà tránh né thì làm sao thủ thắng được?

Ông ta lại tiếp tục nghiên cứu xuống bên dưới. Vừa xem xong bức thứ nhất, thì nghe thấy tiếng của tiểu sa di ngoài vách kêu gọi :

- Linh Không sư thúc, cơm tối đây.

Túy hòa thượng sực tỉnh ngộ, thấy đã xế chiều, nghĩ bụng :

- Sao trời lại chóng tối thế này?

Ông ta không dám cất tiếng đáp, sợ tiểu sa di phát giác mình leo lên đỉnh chuông ngồi, vội theo sợi dây thừng tuột xuống, liền thấy tiểu sa di đang đảo mắt tìm kiếm tứ phía. Túy hòa thượng vội nói :

- Ta ngủ ở đây. Không ngờ thoáng một cái đã tối rồi.

Tiểu sa di nói :

- Sư thúc ăn đi kẻo để nguội lạnh mất ngon.

Dứt lời, thâu hồi chiếc khay nhỏ bữa trưa đem đi luôn.

Túy hòa thượng ăn cơm tối xong, nằm ngửa trong chiếu ngẫm nghĩ

chiêu thức của bức đồ hình thứ nhất, liền giơ tay lên tấn công vào tay trái, nghĩ bụng :

“Bên tay trái là chiêu theo nét thêm của Huyền Ly Tử.”

Đoạn ông ta cứ theo chiêu thức ấy biểu diễn.

Nói ra thì thật kỳ quái. Tay phải đột nhiên như chạm phải một bức tường đồng vách sắt luôn bị tả thủ đẩy ngược lại.

Túy hòa thượng liền biết ngay những chiêu thức đó vô cùng tinh diệu, bất giác mừng rỡ khôn tả.

Nguyên Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải của Huyền Ly Tử tổng cộng có tất cả tám chiêu, bảy mươi hai thế, ngoài ra có ba bức đồ hình chuyên giải thích thuật khí thổ nạp.

Túy hòa thượng luyện xong chín thức của chiêu thứ nhất mất đến nửa tháng công phu. Ông ta không luyện tới chiêu thứ hai, chỉ chiêu theo đồ giải tụ khí luyện tập.

Luyện xong bức đồ giải thứ nhất ấy, Túy hòa thượng cảm thấy mình mảy như nhẹ nhõm rất nhiều, thần thanh khí爽.

Luyện xong bức đồ giải thứ hai, bước đi như không cần phải dùng sức nữa, nghĩ bụng :

“Thuật ngự khí này so với Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải còn tinh diệu hơn.” ông ta tự nhủ :

“Hiện tại người mình tựa hồ nhẹ nhõm hơn trước nhiều. Nếu có thể tung mình lên nóc chuông được thì chẳng cần leo theo sợi dây khi gió này.”

Đoạn ông ta hít hơi tung mình nhảy lên.

Thân hình đột nhiên như con đại bàng bay bổng lên trên cao, đặt chân một cách dễ dàng. Ông ta cả mừng, có lẽ còn cao hứng hơn bất được kim ngân châu báu.

Nên biết phàm là người trong ngành võ học, điều mà họ khoan khoái nhất là phát hiện được một loại tuyệt kỹ mới, nên từ hôm đó về sau mỗi ngày hễ ăn cơm xong, ông ta lại tung mình lên đỉnh chuông để nghiên cứu Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải, đồng thời học thuật thổ nạp, bất tri giác đã trải qua nửa năm công phu. Ông ta thông suốt toàn bộ tám chiêu bảy mươi hai thức của Huyền Ly Tử.

Hôm đó ăn cơm trưa xong, ông ta bỗng thấy mây đen kéo đầy trời có lẽ sắp có trận mưa lớn đổ xuống.

Túy hòa thượng đã lâu không được uống rượu, nửa năm nay kiên tâm học hỏi Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải như say mê, nên quên bẵng cả chuyện nhậu nhẹt, nghĩ bụng :

“Cái cửa sắt của lầu chuông này ít ra nặng cũng tới vạn cân, khó lòng mở ra được, nhưng những chấn song sắt kia họa may có thể di

chuyển được. Mình hãy thử thách một lần xem sao.”

Nghĩ đoạn, ông ta tung mình nhảy tới bên cạnh chấn song, vận sức vào hai cánh tay bẻ mạnh. Song sắt to bằng miệng bát từ từ cong lại. Ông ta mừng rỡ như điên khùng, lách luôn người ra bên ngoài.

Những luồng gió núi lửa vào mặt. Túy hòa thượng cảm thấy tinh thần sáng khoái, nghĩ bụng :

“Đã lâu mình không có dịp tới Báo Tử lâm, tiện đây hãy tới đó nhậu nhẹt một phen.”

Ông ta từ ven núi tiến sang con đường nhỏ trực chỉ Báo Tử lâm.

Chỉ thấy đầu đường cờ bán rượu bay phất phới. Túy hòa thượng ba chân bốn cẳng chạy tới chòi tranh.

Gã bán rượu trông thấy, giơ tay lên dụi mắt hỏi :

- Đã lâu không thấy sư phụ tới, không biết người bỏ đi đâu thế?

Túy hòa thượng ung dung ngồi xuống ghế, đáp :

- Từu gia đi nhậu nhẹt, bị phương trượng biết được giam giữ ở trong chùa. Hôm nay có dịp thuận tiện liền lén tới đây uống mẹ kiếp cho nó đã một trận. Này, còn bao nhiêu hũ rượu thế?

Gã bán rượu đáp :

- Dạ, dạ còn năm ba hũ nữa. Tiểu nhân không dám bán, sợ lúc sư phụ tới lại không có rượu kính dâng Túy hòa thượng cả mừng vỗ đùi khoái trá nói :

- Tốt lắm. Có thể người mới là người tốt chứ. Mau đem ra đây cho mồi.

Gã bán rượu vâng vâng dạ dạ rồi quay người vào trong nhà. Giây lát sau, y bưng ra một hũ rượu lớn, mở nắp, mùi hơi men bốc ra ngào ngạt.

Gã lại đi lấy một cái bát ra Túy hòa thượng nói :

- Ai hơi đâu uống bằng bát. Có gì ngon đem luôn ra đây.

Gã bán rượu đáp :

- Lần này sư phụ tới thật không đúng lúc, chi còn vài bìa đậu. Xin đại sư dùng tạm cho.

Túy hòa thượng ngửi thấy hơi rượu chẳng kể gì nữa, bưng vò lên tu ừng ực cạn luôn một nửa, le lưỡi liếm mép khen ngợi.

Tự nhiên ông ta ngửi thấy mùi thơm lạ bay vào mũi, liền khịt khịt mũi lia ha, quát hỏi :

- Ái chà! Mùi thịt rừng gì thơm thế? Chủ quán đâu mau ra đây!

Gã bán rượu đang ở dưới bếp, nghe Túy hòa thượng kêu gọi, vội lau sạch hai tay vào miếng vải cột dưới bụng chạy ra cung kính hỏi :

- Sư phụ gọi gì thế?

Túy hòa thượng trừng mắt, héch mũi đánh hơi, cười hi hí, nói :

- Chủ tiệm dám đánh lừa Tửu gia này phải không?

Gã bán rượu đáp :

- Tiểu nhân đâu dám đánh lừa sư phụ bao giờ?

Túy hòa thượng nói :

- Bạn đang nấu nướng gì dưới nhà bếp mà mùi thơm nức mũi như vậy?

Gã bán rượu do dự đáp :

- Có gì đâu... Đó là, đó là...

Túy hòa thượng quát hỏi - Đừng mong đánh lừa Tửu gia. Tửu gia có ăn quịt của người đâu.

Rõ ràng dưới bếp có mùi thịt chó thơm phức đưa ra, sao người không đem ra cho Tửu gia nhậu?

Gã bán rượu hỏi lại :

- Sao sư phụ biết được dưới bếp có thịt chó?

Túy hòa thượng cười lớn, đáp :

- Bạn đúng là đứa ngu ngốc nhất thiên hạ. Mùi thịt chó dậy lên như vậy, tửu gia lại không bị bình nghệt mũi, hắc hắc... Bạn muốn đánh lừa tửu gia thật là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Lúc tửu gia chưa làm hòa thượng, hang cùng ngõ hẻm nào bán thịt chó cũng chẳng thiếu mặt tửu gia này.

Gã bán rượu nghe nói kêu khổ thầm, nghĩ bụng :

"Hôm nay thật là gặp vận xui. Gã hòa thượng này cũng đòi ăn thịt chó ư?". Gã đành gượng cười, nói :

- Không giấu gì sư phụ, quả dưới bếp đang nấu thịt chó thật.

Chẳng qua thịt chó ấy không phải là của tiểu nhân.

Túy hòa thượng ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại có chuyện lạ thế? Không phải của bạn thì sao nó lại chạy vào nhà bếp được?

Gã bán rượu đáp :

- Thịt chó này là của Mạnh gia trang, thôn đằng trước. Hôm nay ông ta mời khách, biết tiểu nhân có tài nấu nướng thịt chó, cho nên mới đem tới nhờ tiểu nhân giết nấu nướng giùm.

Túy hòa thượng nói :

- Nếu vậy cũng chẳng có gì đáng ngại. Cứ múc một bát ra đây cho mỗ nhậu. Một con nhiều thịt như vậy thiếu đi một bát thì đã sao nào?

Gã bán rượu gượng cười nói :

- Không dám xúc phạm sư phụ. Sư phụ là người xuất gia giới mặn thì làm sao ăn được thịt chó?

Túy hòa thượng đáp :

- Giới con khỉ khô. Tửu gia này giới hàng ngàn hạng vận thứ, duy chỉ

có thịt chó là không giới. Mau bưng lại đây, đừng có chọc giận tửu gia này nổi giận thì to chuyện.

Gã bán rượu đang do dự, Túy hòa thượng đã giơ ngón tay trở khế gõ xuống bàn. Ngón tay ấy chẳng khác một lưỡi dao bén, chiếc bàn ấy bị đứt tiện rơi xuống đất.

Gã bán rượu thấy vậy trở mắt le lưỡi kinh ngạc.

Túy hòa thượng thùng thảng đáp :

- Bạn có trông thấy không? Cái đầu bạn có cứng hơn cái bàn này chăng?

Đứt lời ông ta giơ ngón tay làm ra vẻ định gõ vào đầu gã. Gã bán rượu khiếp hãi, vội quay người chạy thặng xuống nhà bếp bưng một tô thịt lớn đặt lên trên bàn mùi thơm bốc ngào ngạt.

Túy hòa thượng khoan khoái như mở cờ trong bụng, giơ tay vò luôn lấy tô thịt chó, tay trái xách hũ rượu đưa lên miệng tu ừng ực.

Chỉ thoáng cái ông ta đã ăn hết sạch sành sanh, miệng lại kêu gọi :

- Đem thêm rượu thịt ra mau lên!

Gã bán rượu thấy hòa thượng nọ ăn thịt chó gớm ghiếc như vậy, chỉ và hai miếng đã ăn hết tô thịt chó liền le lưỡi ấp úng :

- Đại sư vừa bảo chỉ ăn một bát thôi.

Túy hòa thượng vừa được nếm mùi ngon, đời nào chịu thôi liền thóa mạ :

- Tửu gia thích ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, việc quái gì đến nhà người.

Đứt lời ông ta lại giơ ngón tay gõ vào một góc bàn khác. Soạt một tiếng, góc bàn lập tức đứt lìa rơi xuống đất. Gã bán rượu thất kinh vội chạy xuống bếp bưng một tô nữa lên.

Túy hòa thượng vội giơ tay chộp lấy, ngoác to miệng đồ thẳng xuống cổ họng, miệng quát lớn :

- Rượu! Rượu! Còn bao nhiêu hũ đem hết ra đây!

Gã bán rượu thấy hòa thượng này đã có vẻ say sưa, không dám chọc ghẹo vội bưng một vò rượu ra.

Túy hòa thượng giơ tay hũu tiếp lấy, giương ngón tay gõ vào góc bàn quát bảo :

- Thịt chó!

Gã bán rượu mặt mũi tái xanh riu riu vào múc một bát khác ra. Cứ thế liên tiếp hòa thượng ăn luôn năm sáu tô lớn, rồi như thấy mùi vị thịt quá thơm ngon, không nhẫn nại được, hòa thượng lại la lớn :

- Ai thèm ăn cái tô nhỏ xíu này. Mau đem cả nồi ra đây cho mỡ nhậu mới khoái khẩu.

Gã bán rượu vội khấn cầu :

- Xin sư phụ chớ làm thế. Nếu Mãnh đại gia biết được chiếc đầu của tiểu nhân khó đứng trên cổ.

Túy hòa thượng nửa năm nay không hề thưởng thức rượu thịt ngon đến thế, lúc này đang nổi hứng, đời nào phịu buông tha, liền đứng bật dậy, dang tay đẩy mạnh vào ngực gã bán rượu trừng mắt quát tháo :

- Cút con bà nguời ra đằng khác!

Gã bán rượu bị Túy hòa thượng khế đẩy, nguời liền bắn tung về phía sau không sao đứng vững được, ngã thúi vào vách tường chống bốn vó lên trời.

Túy hòa thượng chẳng nói chẳng rằng đi thẳng xuống bếp. Chỉ thấy trên lò có một nồi thịt chó bốc khói nghi ngút.

Túy hòa thượng cả mừng một tay xách hũ rượu, ngồi xồm bên hỏa lò, vừa ăn nhậu lia lịa.

Gã bán rượu thấy vậy chỉ còn nước giậm chân kêu trời.

Bây giờ bỗng có ba bốn đại hán từ phía đầu rừng đi tới đứng ở hai bên tả hữu cửa quán, theo sau là một hán tử trung niên, đầu chít khăn chừ Vạn, mình mặc áo bào màu hồ thủy, vai khoác một áo choàng màu trắng lưng cột dây tơ vàng lớn bước tiến vào.

Sau lưng hán tử còn có ba bốn nhân vật mặc võ trang mặt nguời nào nguời nấy rất hung hãn.

Gã bán rượu thấy vậy, khiếp hãi đến hai chân run lẩy bẩy, như không còn đứng vững, cung kính nói :

- Thỉnh đại gia ngồi chơi.

Rồi y vội lau chùi ghế lia lịa. Hán tử trung niên khịt mũi quay đầu lại nói với ba bốn nhân vật mặc võ trang :

- Thơm lắm! Mỗ đã bảo ông bạn đây nấu thịt chó rất ngon, quả không ngoa chút nào.

Mấy nhân vật kinh trang cũng phụ họa.

Hán tử trung niên khoái trá nói với gã bán rượu :

- Bốn vị này là các võ sư hộ viện mỗ mới mời tới. Các vị ấy đều thích ăn thịt chó, không biết đã chín chưa?

Gã bán rượu miệng kêu khổ thầm, khế giọng nói mấy câu. Chỉ thấy hán tử trung niên đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn quát hỏi :

- Có chuyện ấy thật? Hòa thượng rừng ấy từ đâu tới thế?

Gã bán rượu đáp :

- Ở Lãn Đà tự.

Bây giờ mấy nhân vật kinh trang nghe nói thịt chó bị một hòa thượng ăn mất đều biến sắc mặt.

Họ là những võ sư hộ viện mới được mời tới, vô sự cũng muốn có

dịp bới cỏ tìm rần để được biểu lộ chút tuyệt kỹ trước mặt trang chủ. Hiện tại một nồi thịt chó của trang chủ bị một hòa thượng rừng tới ngang tàng chiếm đoạt. Thử hỏi đời nào họ chịu bỏ qua cơ hội ấy, đều đứng bật dậy quát lớn :

- Hòa thượng rừng ở đâu?

Gã bán rượu run rẩy giơ tay chỉ xuống nhà bếp.

Mấy võ sư không hẹn mà cùng lập tức kéo xuống xem.

Chỉ thấy một hòa thượng ăn mặc bần thủ đang ngồi chồm hồm bên lò, tay trái cầm hũ rượu, tay phải thò vào trong nồi bốc thịt chó bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm, đồng thời còn không ngớt tám tắc khen ngợi.

Một võ sư hộ viện cất tiếng cười nhạt, khẽ vỗ vào vai Túy hòa thượng một cái, hỏi :

- Này, hòa thượng kia, ăn gì thế?

Túy hòa thượng hí mắt lên nhìn mọi người, cười hì hì đáp :

- TỬu gia đang ăn thịt chó, nhắm với rượu. Hí, hí! Tuyệt ngon.

Tuyệt ngon! Bằng hữu có muốn ăn không?

Võ sư hộ viện cười nhạt nói :

- Ăn chứ!

Ngũ chỉ lập tức giương ra như năm móc câu chộp vào đầu vai Túy hòa thượng, vận sức kéo mạnh.

Ngờ đâu thân hình Túy hòa thượng như một bức thạch tượng trồng chặt xuống đất, không sao lay chuyển được.

Túy hòa thượng vẫn thản nhiên như không, tiếp tục ăn nhậu. Hai tên hộ viện khác thấy bạn không làm sao suy suyển hòa thượng nọ, liền quát lớn. Một tên chộp lấy khuỷu tay phải, một tên kẹp lấy khuỷu tay trái.

Túy hòa thượng tay trái đang cầm hũ rượu, sợ rượu bên trong tràn ra ngoài liền nói :

- Các bạn làm trò gì thế? Đừng đùa giỡn làm đổ rượu quý báu của tửu gia.

Mãnh đại gia ngồi bên ngoài, thấy các võ sư hộ viện chạy xuống nhà bếp rồi không nghe động tĩnh gì nữa, liền đứng dậy bước vào xem, phát giác các võ sư đang ôm chặt lấy một hòa thượng nhơ nhớp, còn nồi thịt chó của mình đã bị hòa thượng rừng ấy ăn hết, chẳng còn bao nhiêu.

Y cả giận, thuận tay cầm một chiếc ghế ném thẳng vào vò rượu của Túy hòa thượng.

Lúc ấy tay phải Túy hòa thượng đang thò vào trong nồi tìm miếng ngon để ăn, không ngờ chỉ nghe bốp một tiếng, rượu vãi tung tóe. Hũ

rượu bị chiếc ghế ném trúng vỡ tan tành.

Túy hòa thượng bỗng vùng tay mạnh, hai tên võ sư ôm khuỷu liền bị hất một cái, tên đang chộp đầu vai bị ngã chúi xuống bên hỏa lò.

Túy hòa thượng đứng dậy, chỉ tay vào mặt Mạnh đại gia trừng mắt hỏi :

- Sao người dám phá hứng thú của sãi gia?

Mạnh đại gia quát lớn :

- Lão trọc người thật to gan, sao dám ăn thịt chó của đại gia?

Túy hòa thượng bấy giờ đã say sưa, thấy vò rượu bị người ta đập vỡ đã sớm nổi giận, liền giơ tay ra chộp.

Gần đây ông ta mới học được Kinh Kha Kích Kiếm Đồ đồ giải của Huyền Ly Tử, lúc nhàn nhã thường biến hóa những chiêu thức ấy vào quyền chưởng, nên thế chộp ấy là chính là thức Định thủy hàn tâm trong Kích kiếm đồ giải.

Mạnh đại gia võ công chỉ ở mức bình thường thì sao tránh né nổi?

Chỉ nghe thấy một tiếng rú rùng rợn, Thiên linh cái đã bị năm ngón tay của Túy hòa thượng đập nát bét chết ngay tại chỗ.

Mấy tên võ sư khiếp hãi đến biến sắc mặt, thấy chỉ có một chiêu mà hòa thượng rùng rợn đã đánh chết trang chủ, dẫu có dám xen tay vào, vội đua nhau co giò bỏ chạy.

Bấy giờ gã bán rượu nghe tiếng kêu rú vội chạy vào xem, bất giác mặt mũi tái xanh, quỳ xuống kéo Túy hòa thượng thẳng thốt :

- Khổ rồi! Khổ rồi! Đại sư đã đánh chết người. Nếu quan phủ truy cứu tiểu nhân làm sao sống nổi?

Túy hòa thượng sau khi đánh chết người đã tỉnh táo hết năm phần, trong lòng cũng hối hận nói :

- Sãi gia tưởng tên ấy tránh thoát được. Ngờ đâu y lại tầm thường đến thế?

Gã bán rượu nói :

- Đại sư đừng rời khỏi nơi đây nhé?

Túy hòa thượng hỏi :

- Người muốn làm gì sãi gia?

Gã bán rượu đáp :

- Đại sư là anh hùng hảo hán, là Phật sống xin hãy nhủ lòng thương giùm tới phủ huyện tự thú với tiểu nhân.

Túy hòa thượng nói :

- Tưởng gì, chuyện ấy thì được. Vệ môn huyện phủ ở đâu?

Gã bán rượu thấy Túy hòa thượng bằng lòng tới vệ môn với mình, cả mừng đáp :

- Không xa! Không xa! Chỉ nửa dặm là tới. Xin đại sư đi theo tiểu

nhân ngay.

Túy hòa thượng nói :

- Sãi gia tới vệ môn cũng chẳng sao. Nhưng người tuyệt đối không được tiết lộ tửu gia ở Lãn Đà tự đấy.

Gã bán rượu đáp :

- Dạ, dạ, tiểu nhân chỉ nói đại sư là tăng nhân đi vân du là xong.

Túy hòa thượng gật đầu :

- Vậy thì đi.

Gã bán rượu thuận tay khép cửa lại, dẫn Túy hòa thượng ra khỏi Báo Tử lâm tiến thẳng về phía phủ đường.

Lúc ấy khoảng giờ Thân huyện chưa có thoái đường. Gã bán rượu tới trước cửa vệ môn giống trống inh ỏi. Liền có sai nha bước ra hỏi, đoạn đưa gã vào công đường.

Ga bán rượu quỳ sụp xuống vái lạy. Không lâu sau quan huyện thẳng đường, vỗ mạnh chiếc vỗ xuống bàn quát hỏi :

- Người giống trống om sòm, có điều chi oan ức?

Gã bán rượu khầu đầu thưa :

- Khải bẩm đại gia, trong tửu điểm tiểu nhân xảy ra án mạng.

Hung thủ đã tới đây tự thú.

Quan huyện hỏi :

- Hung thủ đâu?

Gã bán rượu chỉ Túy hòa thượng nói :

- Chính vị tăng nhân vân du đây.

Quan huyện ngược mắt nhìn, thấy là một hòa thượng uống say mềm đứng thờ người cạnh đó, không chịu quỳ xuống, liền đập mạnh vỗ xuống bàn, quát bảo :

- Đã tới đây tự thú, sao không quỳ xuống?

Túy hòa thượng đáp :

- Lão đầu phải là Phật tử, sao lại bắt sãi gia quỳ cái quái gì?

Gã bán rượu toát mồ hôi lạnh, thưa :

- Khải bẩm lão gia, tăng nhân vân du này đang say khướt nên ngôn ngữ có chút điên rồ.

Túy hòa thượng cười hí hí nói :

- Ai bảo sãi gia say? Dù sãi gia có uống thêm năm ba hũ nữa cũng chưa gọi là say.

Bấy giờ hậu đường có một sư gia bước ra khẽ nói với quan huyện :

- Hòa thượng nọ ngôn ngữ điên rồ, đúng là một kẻ say. Xin hãy tạm giam lại, đợi khi lão tỉnh rượu sẽ tra hỏi sau chưa muộn.

Quan huyện gật đầu, truyền sai nha áp giải Túy hòa thượng xuống nhà giam, đồng thời phái người tới quán rượu chứng nhận tử thi.

Hôm sau dăng đường gã bán rượu cũng được cho đòi tới, rồi sai dịch áp giải Túy hòa thượng ra. Quan huyện vỗ án quát bảo :

- Quỳ xuống!

Túy hòa thượng cười hí hí nói :

- Bất tất phải quỳ làm quái gì. Tất cả mọi việc sãi gia này nhận hết. Sãi gia là một tăng nhân vân du, lỡ tay đánh chết người, không liên quan gì đến gã bán rượu kia.

Gã bán rượu dập đầu thưa :

- Khỏi bẩm đại gia, lời khai của tăng nhân vân du này đều là thực. Xin đại gia tha cho tiểu nhân về lo sinh.

Huyện quan phán :

- Nếu hòa thượng đây đều nhận hết thì không liên quan gì tới người. Nhưng người đã cho lão nhậu nhẹt đến say sưa làm càn, tội phạt hai chục lạng bạc.

Gã bán rượu thất kinh, thưa :

- Khỏi bẩm lão gia, tiểu nhân đã nộp đủ tiền thuế rượu sao lại còn có tội danh bán rượu cho người nhậu nhẹt say sưa?

Quan huyện đập bàn quát :

- Nói láo? Điều luật phạt vạ cho người nhậu nhẹt say sưa khác, mới được đặt ra. Nếu người không nộp phạt đúng hai mươi lạng bạc thì sẽ bị liệt vào trong nguyên hung.

Gã bán rượu sợ hãi, mặt xanh như tàu lá, vâng dạ lia lịa, trở về vay mượn cho đủ hai mươi lạng bạc đem tới nộp quan huyện. Túy hòa thượng đã tự nhận tội giết người, liền bị gông lại, giam vào ngục. Vì ông ta là người xuất gia, nên không bị xử tử hình chỉ bị giam cầm, đợi lệnh trên ban xuống, phát vãng tới Xung Châu.

Nhưng gông cùm với nhà lao ấy làm sao giam giữ nổi Túy hòa thượng? Ngay đêm hôm đó để cho sai nha ngủ, ông ta liền bẻ gãy xích sắt phá cửa sổ thoát ra ngoài, bụng nghĩ :

“Tên quan huyện chó má phạt vạ gã bán rượu hai mươi lạng bạc gán vào tội danh cho người nhậu nhẹt say sưa, đó cũng vì do Tửu gia mà nên. Vậy mình phải lấy trả cho gã mới được.”

Đoạn Túy hòa thượng quẹo sang nội phủ huyện vệ, điểm ngã hai tên sai dịch tiến về phía hậu đường, thấy quan huyện đang ôm ái thiếp say sưa trong giấc điệp. Túy hòa thượng cầm thanh yêu đao của tên sai nha kề sát vào sống mũi quan huyện.

Quan huyện giật mình thức tỉnh phát giác một thanh đao sáng quắc đang dí sát vào mũi mình lạnh như băng, khiếp đảm đến hồn bất phụ thể. Thấy đó là hòa thượng giết người hàng ngày bị giam vào ngục lại càng kinh tâm táng đờm không dám thở mạnh.

Túy hòa thượng trừng mắt hỏi :

- Tham quan chó má nghe đây. Tửu gia là Đại La tiên thiên từ tây phương vân du tới chốn này điều tra sự khổ sở dưới nhân gian, đã ra tay giết chết tên cường hào khốn kiếp nọ. Người là tên quan lại tham lam háo sắc hà hiếp người lương thiện, sãi gia vốn định cho người một đao chết quách. Nhưng tạm thời mở cho người một con đường sống để làm ăn hối cải.

Quan huyện nghe được tha mạng, vội thốt :

- Đa tạ Phật sống Đại La tiên thiên ơn đức không giết.

Túy hòa thượng nói :

- Tuy ta tha tội chết, nhưng người kiếm có ăn lặn của gã bán rượu hai mươi lạng bạc, phải bồi hoàn gấp mười lần. Mau đưa ra đây hai trăm lạng, thêm một trăm lạng để sãi gia chi dùng trong lúc vân du là ba trăm đủ số.

Dứt lời, ông ta dí lưỡi yêu đao lạnh ngắt sát sống mũi đối phương.

Quan huyện hồn như bay bổng lên tận mây xanh, chỉ mong sao cho hòa thượng rừng này sớm rời khỏi nơi đây chứ đâu dám khước từ, vội đáp :

- Dạ dạ, xin nộp đủ số ba trăm lạng.

Túy hòa thượng gần giọng :

- Còn nữa.

Quan huyện càng hoảng sợ thêm :

- Dạ còn điều gì nữa, xin Phật sống cứ việc chỉ thị.

Túy hòa thượng nói :

- Mỗi ngày sãi gia đi hàng ngàn dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tới người. Nếu người dám tới tìm gã bán rượu trả thù, hãy cẩn thận cái đầu rời khỏi cổ.

Quan huyện vội thưa :

- Dạ, tiểu nhân không dám! Không dám!...

Túy hòa thượng thu đao lại, quát bảo :

- Mau đem ba trăm lạng ra đây.

Quan huyện đâu dám chậm trễ, vội mở tủ đếm đủ ba trăm lạng hai tay dâng lên nói :

- Thỉnh Phật sống thu nhận cho.

Túy hòa thượng bỏ số bạc vào trong người, nói :

- Sãi gia là Phật sống, hiểu cả cái thuật đằng vân giá vũ. Người hãy xem đây.

Dứt lời ông ta chuyển động thân hình, chỉ thoáng một cái đã mất tích.

Huyện quan trở mắt nhìn theo, chỉ biết tự trách vận mình xui xẻo.

Túy hòa thượng một hơi phóng tới Báo Tử lâm, ném hai mươi lạng

bạc qua cửa sổ vào trong quán rượu rồi bỏ đi luôn. Ra khỏi khu rừng ông ta nghĩ bụng :

“Sãi gia ta giết chết tên đại gia khôn kiếp gì đó, lại cưỡng đoạt ba trăm lạng bạc chẳng thể trở lại Lãn Đà tự được nữa. Chi bằng hãy tìm một nơi nào khác an thân cho rảnh.”

Nghĩ đoạn ông ta lớn bước rời khỏi Báo Tử lâm, từ đó về sau tung hoành giang hồ, vì luôn trượng nghĩa trừ gian, lại thích nhậu nhẹt lu bù, võ công cao siêu xuất kỳ, nên trên giang hồ liệt vào một trong Ngũ Trụ Ngũ Kỳ.

Tiểu Hắc kể tới chỗ Túy hòa thượng tiến vào La Quỷ cốc phá rượu cổ trùng độc Ngô công, bọn La Quỷ toàn cốc liền kéo tới vây chặt.

Liễu Tồn Trung nói :

- Bọn La Quỷ toàn cốc đó làm sao ngăn chân nổi Túy hòa thượng.

Tiểu Hắc dừng kể tới đoạn ấy nữa. Hãy nói cho mỗ biết vì sao lão Vu bà bị Túy hòa thượng đã thương?

Tiểu Hắc kể :

- Đường thời tiểu đệ với Cô cô ẩn núp trong xó tối, nghe hai tên La Quỷ chuyện trò. Chúng kể cũng đúng như lời Liễu đại ca ước đoán, bọn chúng chỉ đứng ở phía xa reo hò, phô trương thanh thế chứ không tên nào dám tới gần. Lúc bấy giờ Túy hòa thượng chẳng coi bọn đó vào đâu ung dung lớn bước tiến thẳng tới trung ương đáy cốc.

Trước vùng đáy cốc là Vạn Cổ Trì mà ai nghe tới cũng phải khiếp sợ. Một tên La Quỷ nghe nhắc tới Vạn Cổ Trì dường như sinh lòng hứng thú, liền hỏi :

- Bạn đã tiến vào Vạn Cổ trì bao giờ chưa?

Tên La Quỷ kia đáp :

- Mỗ làm gì có tư cách vào đó. Mà đặt chân vào vùng ấy, thử hỏi còn có được tính mạng không?

Nguyên Vạn Cổ Trì của tổng sào huyết của bọn La Quỷ tuy chỉ là một cái ao nước nhưng kiến trúc ở trong mật thất. Nơi đó là cơ quan luyện cổ trùng độc của Vu bà, những người thường tuyệt đối cấm tiến vào một bước, mà thật ra cũng chẳng ai dám xâm nhập vì tòa mật thất ấy khủng bố tử vong.

Một tên La Quỷ nói :

- Bấy giờ mỗ trông thấy Túy hòa thượng nọ chân lơ lửng khỏi mặt đất, tiến thẳng về phía mật thất Vạn Cổ Trì. Vừa đi lão vừa la om sòm :

- Thả người! Thả người! Nhất định lão Bang chủ bị giam giữ trong tòa nhà này.

Lúc ấy chúng huynh đệ tuần cốc đang theo dõi xa xa ở phía sau không dám tới gần lão hòa thượng quái đản nọ.

Túy hòa thượng đi rào quanh tòa mật thất giây lát bỗng cử thức Hãn địa hạt thông tung mình lên trên cao hơn mười trượng.

Bọn tuần cốc lấy làm kỳ quái, bỗng thấy một kẻ hờ tủa thất có một luồng khói đen phun thẳng ra, trong thoáng cái đã tỏa mù mịt, chu vi trong vòng năm mươi trượng đều bị làn khói độc ấy bao phủ.

Khinh công của hòa thượng nọ cao siêu khôn lường liền nhún người tung lên trên cao hơn mười trượng. Làn khói nồng lượn qua dưới chân lão. Ở xa nhìn lại, hòa thượng chẳng khác gì đằng vân giá vũ.

Liễu Tồn Trung nghe tới đó xen lời, hỏi :

- Làn hơi nóng ấy ngưng tụ không tan, hay là tan rất mau?

Câu nói ấy của chàng có bao hàm thâm ý, vì chàng nghe nói lão Bang chủ đang bị giam cầm ở chốn này, theo tình hình thì chưa được giải thoát, trong lòng chàng nóng như lửa thiêu, chỉ hận không lập tức tới nơi đó ngay.

Liễu Tồn Trung xưa nay vốn là người điềm tĩnh, cơ trí, nên đối với bí mật bộ La Quỷ vừa thâm nhập được dĩ nhiên chàng có nhiều hy vọng giải quyết vấn đề không khó.

Tiểu Hắc đáp :

- Nghe tên La Quỷ đó nói thì luồng khói độc tản mát rất nhanh.

Anh Tử bỗng lên tiếng :

- Theo như tiểu muội thấy làn khói độc ấy là một loại cổ độc thật lợi hại.

Liễu Tồn Trung nói :

- Tiểu thư đoán không sai. Câu tại hạ hỏi mấu chốt cũng ở điểm này. Loại cổ độc lợi hại một khi đã tản mát khoảng chu vi đến năm mươi trượng, Túy hòa thượng thân hình lơ lửng ở trên cao không sao kiên trì được lâu, ắt phải hạ thân xuống. Nếu muốn lướt ngang sang bên, người ông ta đang lơ lửng trên không chẳng thể mượn sức, quyết không đủ năng lực lướt ra ngoài năm mươi trượng. Trước tình hình đó thật Túy hòa thượng khó lòng thoát nạn.

Liễu Tồn Trung phân tích tình thế nguy hiểm của Túy hòa thượng, lo ngại ông ta không thể lướt ra khỏi được phạm vi ngoài năm mươi trượng của cổ độc là một cách hợp lý, Anh Tử cũng phải ngấm ngầm gật đầu khen phải.

Tiểu Hắc nói :

- Đại ca đoán rất đúng. Chẳng qua Tiểu Hắc nghe tên La Quỷ nọ kể, không biết Túy hòa thượng đã dùng công phu gì, chỉ thấy ông lơ lửng trên không bỗng cong lưng đá chân, thân hình lại vọt lên cao được

năm sáu trượng. Đỉnh đầu đã sát với một cây cổ thụ ông ta giơ tay ra chop, lộn người lên trên ngọn cây.

Liễu Tồn Trung nghe kể bội phục khôn tả nói :

- Một thế tung người với lộn mình của Túc hòa thượng ắt phải vượt cao đến hơn mười trượng.

Tiểu Hắc nói :

- Tên La Quỷ nọ kể lại như vậy, dù hẳn không kể Tiểu Hắc cũng biết khinh ông của Túc hòa thượng cực kỳ đẹp mắt.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Huỳnh đệ cũng quen biết Túc hòa thượng?

Tiểu Hắc đáp :

- Sao lại không quen biết? Chính Cô cô cũng được Túc hòa thượng cứu ra.

Anh Tử gạt đầu, mắt lộ đầy vẻ cảm kích. Tiểu Hắc biết rõ Liễu đại ca quen biết Túc hòa thượng, liền kể lại chuyện thầy trò Tôn Kha Ba vây bọc công kích Thiên Sơn thần ni, mình thừa dịp đó đánh cắp ngựa của Tề Như Phong đào tẩu. May thay Túc hòa thượng đã lén ẩn núp dưới bụng ngựa, ngầm bảo hộ mình thoát hiểm. Sau cùng nó kể tới vụ Túc hòa thượng dùng kế dụ Cô Lâu Giáo chủ cứu Cô cô thoát khỏi địa phương khủng bố.

Liễu Tồn Trung chép miệng, nói :

- Nếu vậy, Túc hòa thượng tuy bên ngoài giấu đời ngạo thế, uống rượu ăn thịt, nhưng cốt cách vẫn là một người trí tuệ, một vị tiên bối anh phong hiệp cốt.

Tiểu Hắc nói :

- Đúng vậy, Túc hoà thượng đâu phải là kẻ điên khùng, gặp lúc lâm nguy ông ta mới biểu lộ trí tuệ. Tên La Quỷ nọ nói :

- Túc hòa thượng vừa lộn người lên trên ngọn cây liền nghe thấy trong mật thất có tiếng cười của lão Vu bà thật đáng sợ, nó quang quác khàn khàn chẳng khác gì tiếng quạ kêu, người nghe phải sồn lòng rợn tóc gáy.

Liền có tiếng lão Vu bà cất tiếng :

- Trên thế gian này không một ai dám tiếp cận mật thất Vạn Cổ Trì. Bọn bay đâu? Gã nọ là ai? Hãy trối gô gã lại thùng thảng tra hỏi sau.

Có lẽ lão Vu bà không biết rõ Túc hòa thượng đã vọt lên trên ngọn cây cho nên ở trong mật thất mới buông tiếng cười đắc chí quái dị liên hồi, giây lát sau chợt nghe thấy lão Vu bà lớn tiếng kêu la :

- Sao? Đó là một hòa thượng rừng ư? Ý đào thoát rồi? Đâu có lẽ như thế được.

Tiếp theo đó lão Vu bà tay cầm một cây quả trượng đầu thú phóng

ra như gió lốc.

Tiểu Hắc nghe kể tới đó, liền nói với Liễu Tồn Trung :

- Liễu đại ca, nghe nói lão Vu bà nọ ăn mặc rất kỳ dị, tóc búi ngược lên cao, cắm đầy nhánh liễu, tuy mặc áo vải xanh, nhưng ngang hông treo đầy lá phước, vàng mã giấy hình người cùng những chuỗi vỏ cây gì không rõ. Phục sức ba phần giống người bảy phần giống quỷ.

Liễu Tồn Trung quay đầu lại hỏi Anh Tử :

- Tiểu thư có biết đó là những gì không?

Anh Tử đáp :

- Đó đều là những vật phóng trùng độc. Lão Vu bà nọ chính là vị pháp sư của bọn La Quỷ.

Liễu Tồn Trung nói :

- Đúng vậy, tiểu thư nói không sai chút nào. Tiểu Hắc, sau rồi ra sao?

Tiểu Hắc tiếp :

- Lão Vu bà xông ra khỏi mật thất, bọn La Quỷ tuân cóc doanh vội tiến lên nghinh đón. Lão Vu bà quát hỏi :

- Sao bọn bay để kẻ địch tẩu thoát?

Bỗng nghe Túy hòa thượng từ trên ngọn cây cười hí hí, nói :

- Sãi gia chẳng đi đâu cả, đang sốt ruột chờ mụ hôi thối người có rượu ngon đem dâng lên.

Dứt lời, ông ta lộn người xuống đất, cách lão Vu bà trên dưới hai trượng. Lão Vu bà liền biến sắc mặt cười khanh khách nói :

- Lão bà tưởng là ai. Thì ra nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ. Chẳng trách Vạn Cổ Trì cũng không làm khó dễ được.

Túy hòa thượng cười hí hí, nói :

- Mụ hôi thối đừng trát vàng lên mặt sãi gia. Vũ Trụ Ngũ Kỳ quái gì. La Quỷ các người chẳng chiếm được một chân trong đó là gì? Hí hí, Từ Hỉ Phụng đi đâu rồi? Mau gọi y thị ra đây tửu gia có việc muốn bàn luận.

Lão Vu bà cười nhạt nói :

- Miệng chó có bao giờ mọc được ngà voi, nếu có việc gì muốn đàm luận cứ việc nói với lão bà này cũng được Túy hòa thượng đáp :

- Đây là chuyện trọng yếu của sãi gia, mụ hôi thối người cũng có quyền lực để giải quyết hay sao?

Lão Vu bà biến sắc mặt thóa mạ :

- Lão giặc trọc chết bầm, sao cứ gọi mụ thơm mụ thúi cái gì? Sao lão biết ta không có quyền lực? Chuyện trọng đại gì mau nói ra thử xem?

Túy hòa thượng nói :

- Tửu gia hành sự không thích cái trò rụt rè như đàn bà con gái.

Nói thẳng cho mụ biết, tửu gia tới đây là muốn đòi người.

Lão Vu bà ngạc nhiên hỏi :

- Kẻ đó là ai? Nếu đúng là bằng hữu giặc trọc chết bầm lão, lão bà này sẽ nể mặt lão vài phần bụng tha ngay. Mau cho biết đi? Túy hòa thượng đáp :

- Cái bang lão Bang chủ Lữ Di Hạo.

Tiểu Hắc thuật tới đó, Liễu Tồn Trung biết rõ thế nào cũng có sự lôi thôi, nên chàng vừa nghe nhắc đến Lữ Di Hạo không tránh được tâm thần khẩn trương hỏi :

- Lão Vu bà trả lời thế nào?

Tiểu Hắc đáp :

- Lão Vu bà nghe nói là Lữ Di Hạo bỗng ngậy người sừng sốt hỏi lâu không đáp. Túy hòa thượng liền hỏi :

- Thế nào, có phải Lữ Di Hạo ở đây không?

Lão Vu bà đáp :

- Không sai, Lữ Di Hạo có ở đây.

Túy hòa thượng nói :

- Nếu vậy thì hay lắm. Mau thả y ra ngay.

Lão Vu bà đáp :

- Giặc trọc chết bầm. Lão cho người biết để người đừng mơ tưởng đến chuyện ấy nữa. Người nào khác được riêng Lữ Di Hạo thì chớ mong được thả.

Túy hòa thượng trừng mắt quát tháo :

- Nói bậy. Người khác chẳng thả cũng không sao, Lữ Di Hạo lão Bang chủ thì nhất định các người phải thả ra.

Lão Vu bà cười hắc hắc nói :

- Giặc trọc! Lão bà này kính người là một hán tử cũng chẳng muốn làm khó dễ, mau cút khỏi nơi đây ngay cho rảnh.

Túy hòa thượng cười hí hí nói :

- Tửu gia thích đi là đi, đừng có ghẹo kéo hồi cũng không kịp.

Chỉ thấy lão Vu bà sắc mặt sa sầm động mạnh cây trượng đầu thú xuống đất thóa mạ.

- Giặc trọc, người rượu mời không muốn lại cứ thích rượu phạt, vậy thì đừng có oán trách lão bà này chẳng nương tình.

Túy hòa thượng cười hí hí, nói :

- Sao, mụ muốn đánh với sãi gia phải không?

Lão Vu bà nổi giận dùng dùng ré lớn :

- Giặc trọc, nếu lão bà này sợ người thì sao đứng vững được ở chốn này? Có giỏi cứ việc tiến lên đi.

Dứt lời, mụ cầm ngang quả trượng đầu thú, lui về phía sau năm

thước.

Tiểu Hắc kể tới đó nói với Liễu Tồn Trung :

- Liễu đại ca, nghe nói võ công của lão Vu bà này cao siêu vô cùng.

Tuy nhiên mục cũng có đôi chút e dè với Túy hòa thượng.

Liễu Tồn Trung nói :

- Dĩ nhiên rồi. Túy hòa thượng là nhân vật thuộc Vũ Trụ Ngũ Kỳ.

lão Vu bà ấy có bao nhiêu hỏa hầu mà dám trêu ghẹo ông ta. Sau rồi thế nào?

Tiểu Hắc tiếp :

- Theo lời tên La Quỷ nọ, lúc Túy hòa thượng từ ngọn cây nhảy xuống đất đã cách xa lão Vu bà hơn hai trượng. Lão Vu bà lại lui về phía sau năm bước, khoảng cách đôi bên trở thành gần ba trượng, hiển nhiên lão Vu bà sợ Túy hòa thượng đột nhiên công kích mình khó lòng phòng bị kịp...

Anh Tử nhợt xen lời :

- Sở dĩ lão Vu bà kéo dài thêm khoảng cách đôi bên vì sợ Túy hòa thượng đột nhiên công kích, đó chỉ là một lý do trọng yếu. Cái thính có lẽ là vì sẽ tiện lợi cho mục thi triển tuyệt kỹ hơn.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Tuyệt kỹ gì thế? Bấy giờ chàng rất chú ý đến mọi việc của bọn La Quỷ, bất luận lớn hay nhỏ đều muốn được thấu triệt, nhất là về phương diện cổ độc. Lúc ấy chàng đã thầm quyết định :

- Một khi mình thu thập đầy đủ tài liệu về bọn La Quỷ, bất luận nguy hiểm lớn lao đến đâu, mình cũng quyết tới nơi cứu Bang chủ lão nhân gia ra khỏi chỗ hiểm nguy, rồi sau mới tính tới chuyện dò la tung tích của Thi Huyền trưởng lão với Hà Ngọc Trì.

Anh Tử đáp :

- Tuyệt kỹ của lão Vu bà không phải là võ công. Tuy về phương diện võ công, lão cũng là một tay có hạng, nhưng quyết không phải là địch thủ của Túy hòa thượng. Tuyệt kỹ sở trường của mục là phóng cổ trùng độc, và lý tưởng nhất về môn đó là khoảng cách đôi bên trên dưới ba trượng.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Sao tiểu thư lại biết rõ được đến thế?

Anh Tử đáp :

- Đó là tiểu muội đọc ở trong sách vở, không biết có đúng chăng?

Tiểu Hắc nói :

- Sao lại không đúng. Cô cô cũng nghe tên La Quỷ nọ kể lại; sau khi lão Vu bà lui về phía sau năm thước, miệng không ngớt lẩm bẩm tụng niệm gì không rõ. Những người giầy, ngựa giầy đeo ở ngang

hông mục bỗng tung bay phát phới. Các nhánh liễu cắm trên búi tóc mục cũng bắt đầu rung động, mặt lão bà dần dần bao phủ một làn khí màu lam chẳng khác gì bộ mặt ác quỷ dưới âm ty nom thật rùng rợn. Chỉ nghe thấy Túy hòa thượng cười hí hí, nói :

- Người cũng vốn là một mục hồi thối, chuyên giờ pháp thuật yêu tà, chẳng khác gì La Sát dưới địa ngục. Tửu gia này phải thỉnh Bồ Tát tới bắt quỷ mới được.

Tuy miệng Túy hòa thượng giễu cợt, nhưng không dám sơ ý chút nào. Ông ta hít mạnh một hơi dài vào lồng ngực, châu thân ông ta tựa hồ như tỏa ra một làn hơi mỏng.

Lão Vu bà miệng lẩm bẩm tụng niệm xong không nói năng gì nữa, trượng đầu thú điểm thẳng về phía Túy hòa thượng đang đứng.

Nói ra thì thật kỳ quái. Quả trượng của lão Vu bà dài không đầy năm thước xem ra không thể đánh trúng người Túy hòa thượng được.

Nhưng Túy hòa thượng tựa hồ có chút khiếp hãi, vội nhảy sang bên tránh né, không dám đối diện với quả trượng.

Lão Vu bà nắm lấy cơ hội trong nháy mắt ấy tung mình nhảy lên.

Người giầy, ngựa giầy ở ngang hông phát ra những tiếng gió vù vù, thanh âm mỗi lúc một lớn, lan rộng ra phía xa.

Túy hòa thượng vội phát ống tay áo rộng cuốn lên một trận cuồng phong chặn phía trước mặt lão Vu bà, đồng thời lại nhảy lùi về phía sau hơn hai trượng, tránh sang bên không dám đối diện với lão Vu bà.

Lão Vu bà cười khánh khách, nói :

- Giặc trọc đầu chết bầm, có giỏi hãy đấu với lão bà này ba trăm hiệp.

Túy hòa thượng cười hí hí, đáp :

- Mục quỷ hồi thối lẩm pháp môn tà ma ngoại đạo. Tửu gia không bị lọt bẫy đâu. Có giỏi bịt mắt bắt dê với Tửu gia nào.

Đoạn Túy hòa thượng làm mặt xấu giễu cợt.

Lão Vu bà tức giận khôn tả, ngoác miệng la lớn :

- Giặc trọc chết bầm, lão bà này sợ người hay sao? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày.

Dứt lời lão Vu bà tung mình nhảy lên, quả trượng đầu thú quét ngang tới như vũ bão.

Túy hòa thượng đoán lão Vu bà đã nổi giận ắt quên dùng cái trò quỷ quái, trong lòng mừng thầm. Luận về võ công thực lực Túy hòa thượng có bao giờ nể sợ lão Vu bà? Mắt thấy đối phương vừa vung quả trượng cuốn tới ông ta không tránh không né, lập tức chuyển hữu chưởng dùng thức Dịch thủy bi ca đẩy ra.

Chỉ nghe bùng một tiếng, lão Vu bà kêu hự người bắn về phía sau chân không đứng vững, ngã lăn ra ngoài xa năm sáu trượng.

- Thế huynh đệ gặp bọn La Quỷ bắt người Hán nọ, y bảo không quen biết Y Bất Tử sau rồi thế nào?

3. Liễu đại hiệp có ơn cứu mạng

Bấy giờ Anh Tử mới xen lời :

- Sau khi chúng tôi xâm nhập tổng sào huyết bọn La Quỷ thì không gặp người Hán nọ nữa. Có lẽ đã bị chúng bắt cầm tù ở nơi nào bí mật.

Tiểu Hắc tiếp :

- Đêm ấy tổng sào huyết La Quỷ khai đàn tế cổ độc nên bỏ qua chuyện đi tìm sư phụ Y Bất Tử. Nói thật ra dù chúng có tìm được nữa sư phụ của Tiểu Hắc, ông ta cũng không chịu chữa trị cho lão Vu bà vì sư phụ Y Bất Tử không ưa chữa trị cho những nhân vật tà phái.

Ngừng giây lát, Tiểu Hắc lại kể :

- Hai tên La Quỷ nọ càng nói càng nhỏ, sau cùng chẳng khác tiếng muỗi kêu. Tiểu Hắc với Cô cô ẩn phụ trong xó tối không rõ, liền lén lút đi vòng qua bọn chúng. Cô cô nói :

- Hiện tại quả thật Lữ Di Hạo lão Bang chủ có mặt ở chốn này.

Chúng ta hãy đi tìm vị ấy đi.

Tiểu Hắc đáp :

- Chúng ta không quen biết lão Bang chủ thì làm sao tìm được?

Tiểu Hắc nói tới đó ngược mắt nhìn Cô cô ra chiều bảo Cô cô kể tiếp, nhưng Cô cô thấy hai má ửng hồng lén liếc nhìn Liễu Tồn Trung hổ thẹn không dám hé răng.

Tiểu Hắc liền quay sang Liễu Tồn Trung nói :

- Liễu đại ca, Cô cô không thể thì để Tiểu Hắc thuật lại cho đại ca nghe vậy. Bấy giờ cô khẽ nói :

- Chúng ta tuy không quen biết lão Bang chủ Cái bang nhưng có thể điều tra ra được. Liễu đại hiệp đối với Cô cô có ơn cứu mạng. Chúng ta phải giúp chàng một chút để tìm kiếm tung tích lão Bang chủ.

Liễu Tồn Trung nghe Tiểu Hắc nói như vậy liền đưa mắt liếc nhìn Anh Tử với đầy vẻ cảm kích, nói :

- Tiểu thư có thể dò ra được tung tích của lão Bang chủ không?

Anh Tử hơi lắc đầu. Tiểu Hắc tiếp lời, đáp :

- Đêm ấy Tiểu Hắc với Cô cô tìm kiếm lão Bang chủ thiếu chút nữa thì mất mạng.

Khi chúng tôi vòng ra sau lưng hai tên La Quỷ rồi rón rén đi khắp nơi dò xét, hễ nơi nào có hang động đều không bỏ qua. Tất cả hang hốc

đều dễ mắt dò la mà chẳng thấy có lão Bang chủ, ngay đến cả một người Hán cũng không thấy nốt. Cô cô kéo áo Tiểu Hắc, nói :

- Lão Bang chủ không có trong những hang động này đâu. Chúng ta lại đằng kia đi.

Cô cô giơ tay ra chỉ vào phía sâu trong đáy cốc. Nơi đó cỏ thụ rậm rạp chọc trời, bốn phía tối om như mực, vì trên cành cây không treo đèn dầu. Tiểu Hắc với Cô cô mon men tiến lại mỗi lúc mỗi gần. Đồng thời càng cảm thấy tối tăm đáng sợ.

Gió đêm thổi qua lùm cây kẽ lá xào xạc như tiếng thì thầm của ma quỷ. Tiểu Hắc liền nói :

- Cô cô nơi đây là vùng sơn cốc hoang vu, toàn dã thảo với cỏ thụ không có đến một tên La Quỷ thì làm sao có lão Bang chủ?

Cô cô đáp :

- Hư là thực, thực là hư. Chốn này hoang dã không có bóng người, chính là một địa phương tốt để giam cầm lão Bang chủ.

Tiểu Hắc nói :

- Cô cô nói như vậy Tiểu Hắc thật không hiểu chút nào. Không có đến cả một tên La Quỷ, nếu như kẻ địch xâm nhập cứu lão Bang chủ đi thì ai hay biết? Cô cô cười nói :

- Thực mà hóa hư, đạo lý là ở chỗ đó. Dù có địch nhân định cướp lão Bang chủ cũng không mò mẫm tới nơi đây. Vì vậy chốn này chính là địa phương lý tưởng nhất để giam cầm Bang chủ.

Tiểu Hắc nghe Cô cô phân xử, cũng cảm thấy hợp lý liền cả mừng nói :

- Tốt lắm. Vậy chúng ta vào thử xem.

Thế rồi Cô cô đi trước, Tiểu Hắc theo sau.

Liều Tồn Trung mỉm cười, xen lời hỏi :

- Sao huynh đệ lại đi ở phía sau?

Tiểu Hắc lắc lư cái đầu, toét miệng cười, đáp :

- Không giấu gì đại ca, bình thời tiểu đệ rất to gan lớn mật, nhưng tối hôm ấy không hiểu tại sao, gan lại nhát như thỏ đế. Cô cô thì trái hẳn với tiểu đệ, bỗng cả gan hơn lúc thường nhiều.

Anh Tử cười nói :

- Không phải gan Cô cô lớn đâu, nhưng thấy đã tiến vào hang hỏ chẳng việc gì mà sợ hãi. Càng sợ hãi lại càng dễ bị hồ ăn thịt.

Liều Tồn Trung gật đầu, nói :

- Tiểu thư nói rất phải. Hễ địa phương nào càng nguy hiểm lại càng cần bình tĩnh.

Tiểu Hắc kể tiếp :

- Tiểu đệ theo sau lưng Cô cô, bước cao bước thấp phảng phất như

quanh đó đều có bóng đen ẩn phục, trong lòng thấp thỏm vô cùng. Khi quanh qua một cây đại thụ Tiểu Hắc bỗng phát hiện một con rắn. Khi nhìn lại, ồ! thì ra không phải là rắn, mà là một cành cây khô. Bất ngờ vì quá hoảng hốt, tiểu đệ thất kinh kêu lên, vội níu chặt lấy Cô cô. Hồng hét! Vì tiếng kêu la ấy, trong rừng bỗng có một ngọn đèn dầu lóe lên, một tên La Quỷ lộ đầu ra quát hỏi líu lo một tràng dài. Cô cô cũng đáp lại hai ba câu. Chẳng rõ có phải vì tiếng của Cô cô không thuần thuộc hay để nhiều chỗ sơ hở!

Anh Tử xen lời :

- Tên La Quỷ nọ hỏi bằng ám ngữ trực đêm cô làm sao hiểu được.

Tiểu Hắc nói :

- Lòì đuôi là ở chỗ ấy. Tên cầm đèn dầu quát lớn một tiếng, trong rừng liền có mười bóng đen chạy túa ra. Tiểu Hắc kinh hãi đến suýt tí nữa ngã quay ra đất, liền nghe Cô cô nói :

- Tiểu Hắc chớ sợ, chúng ta chạy đi.

Cô cô giơ tay chỉ về phương Đông vùng tối om không có ánh đèn.

Tiểu Hắc vội theo sau Cô cô, vì vào mé đông khu rừng nơi đó giơ tay ra không thấy năm ngón.

Phía sau có tiếng bọn La Quỷ quát tháo om sòm. Động trước bỗng có tiếng người quát hỏi. Tiểu Hắc sợ hãi hai chân mềm như bún, Cô cô khẽ nói :

- Phía đó không tới được. Mau phục người xuống, đừng gây ra tiếng động.

Tiểu Hắc nghe theo lời chỉ huy của Cô cô im hơi lặng tiếng phục xuống sát đất bất động.

Tiếp theo đó hai bọn La Quỷ trước sau gặp nhau. Có tên hỏi :

- Có gì mà nhốn nháo thế?

Một tên đáp :

- Có gian tể.

Một tên có lẽ là chỉ huy, hạ lệnh chia nhau đi kiểm soát. Sau đó tiếng chân người phân tán ra tứ phía. Lại nghe thấy cả tiếng cành lá va chạm rào rào, dần dần tiến tới gần mình. Tiểu Hắc tim đập như trống làng lo lắng khôn tả.

Cô cô khẽ ghé tai nói nhỏ :

- Chớ sợ, chúng không nhìn thấy đâu.

Tuy Cô cô nói như thế, nhưng tiếng chân của đối phương chỉ cách chừng mấy thước. Bỗng một tên nói :

- Nhiều phần kẻ địch ẩn núp ở trong rừng này. Bay đâu đốt lửa lên.

Má ơi? Tên La Quỷ nọ thật thâm độc. Sao gã lại biết chúng tôi đang ẩn núp trong rừng ấy?

Bỗng nghe thấy một tiếng động rào rào của lá cây.

Bọn La Quỷ hô lớn :

- Gian tể đó!

Nghe thấy tiếng chân nhện nhịp chạy thẳng về phía trước.

Có tên quát hỏi :

- Phát hiện tung tích rồi ư?

Một tên đáp :

- Phát hiện rồi, mau đuổi về phía trước đi.

Chợt thấy ánh lửa lóe lên, có tên thấp sáng một bó đuốc rảo cẳng đuổi theo về phía trước.

Ánh lửa xuyên qua kẽ lá. Chỉ thấy Cô cô bưng miệng mỉm cười.

Tiểu Hắc chợt tỉnh ngộ. Vừa rồi tiếng động vang lên đúng là Cô cô gây ra. Tiếng chân bọn La Quỷ xa dần.

Cô cô kéo tay áo Tiểu Hắc nói :

- Đi thôi chứ!

Đoạn Cô cô đi trước, Tiểu Hắc theo sau mò mẫm tiến bước.

Bấy giờ ánh lửa đã cách khá xa, vòng qua một khúc quanh không thấy ngọn lửa kia nữa. Bốn bề lại tối om như mực. Nhưng trái lại tâm ý yên ổn vô cùng vì bọn La Quỷ tay cầm đuốc đã truy lùng sang một hướng khác.

Cô cô ghé tai Tiểu Hắc nói :

- Đừng lên tiếng nữa. Cứ việc đi về phía trước, xem có đường ra khỏi cốc hay không. Nếu tới được cốc khẩu mới được là an toàn. Tiểu Hắc biết rõ Cô cô rất cơ trí, nói ít khi sai, thì đành ngậm miệng như hến đi theo sau.

Khoảng thời gian một bữa cơm, tiếng người và ánh lửa biến mất hút.

Vòng qua một khúc quanh, thấy trên vòm trời có đốm sao thưa.

Trong朦胧 lung lờ mờ nhận ra được cốc khẩu.

Tiểu Hắc nói :

- Cô cô phía không xa kia hình như là cốc khẩu.

Cô cô đáp :

- Đừng lên tiếng, kéo bọn La Quỷ lại nghe thấy.

Tiểu Hắc nói :

- Hiện tại đã cách xa bọn chúng thì còn sợ gì nghe thấy?

Ngờ đâu, vừa dứt lời liền nghe thấy gần cốc khẩu tiếng La Quỷ quát lớn :

- Này, chúng ở đằng kia?

Tiểu Hắc kinh hãi nhảy bắn người lên, chỉ thấy phía đó đèn đuốc sáng rực. Trong ánh lửa có mười mấy tên La Quỷ tay cầm binh khí ủa tới như ong vỡ tổ.

Tiểu Hắc vội hỏi :

- Cô cô làm thế nào bây giờ?

Cô cô đáp :

- Đừng hốt hoảng. Hãy leo lên trên kia.

Tiểu Hắc ngừng đầu lên nhìn, liền phát giác mình với Cô cô đang đứng sát một vách núi. Thấy mười mấy tên La Quỷ chạy tới gần Tiểu Hắc bỗng nổi giận nói với cô cô :

- Cô cô, chúng ta hãy đánh chết bọn La Quỷ này xông ra phía cốc khẩu.

Cô cô vội nói :

- Không được, phải mau leo lên vách núi.

Cô cô vừa nói vừa chớp lấy sợi dây mây leo lên luôn.

Tiểu Hắc thấy Cô cô leo lên vách núi, cũng không dám chậm trễ, vội theo sau ngay.

Bọn La Quỷ đã tới phía dưới cflân. Có tên quát lớn :

- Leo lên đuổi theo đi. Chớ để gian tế tẩu thoát.

Thế rồi nghe thấy bên dưới có tiếng leo rào rào và tiếng tù và thổi inh ỏi.

Tiểu Hắc ra sức leo thoăn thoắt. Cô cô lại còn leo nhanh hơn. Tiểu Hắc rất lấy làm lạ, trước đây ở trong phiêu cuộc Cô cô chỉ tối ngày vui đùa vào trong sách vở, tuy rất ưa thích cưỡi ngựa đi săn, nhưng chưa hề học võ công bao giờ. Lúc này xem tình hình, thân thủ Cô cô tựa hồ còn nhanh nhẹn hơn Tiểu Hắc nhiều.

Cũng may vách ấy cách mặt đất khoảng năm chục thước có một khuyết khẩu, Cô cô nhanh nhẹn leo lên khuyết khẩu ấy Tiểu Hắc cũng leo lên theo, Cô cô nói :

- Mau theo Cô cô lại đây.

Tiểu Hắc không dám lên tiếng. Chỉ thấy Cô cô từ một góc khuyết khẩu vượt lên trên đỉnh núi, ngừng đầu nhìn thì thấy bốn phía đen ngịt tựa hồ như suốt một dãy sơn phong san sát cái nọ tiếp cái kia liên miên bất tận.

Khuyết khẩu ở phía sau đã có hai tên La Quỷ vượt lên, Cô cô ghé tai Tiểu Hắc khẽ nói :

- Đừng lên tiếng, hãy chạy xa chút nữa.

Tiểu Hắc khẽ đáp :

- Làm sao đánh lạc hướng bọn La Quỷ phía sau?

Cô cô đáp :

- Hãy chạy xa chút nữa rồi nghĩ biện pháp.

Bấy giờ lời nói của Cô cô là mệnh lệnh, Tiểu Hắc chỉ biết chạy theo sau. Vượt qua một đầu núi, Cô cô kéo Tiểu Hắc ẩn phục dưới một ụ

canh khế nói :

- Hãy phục xuống đây. Đợi lúc bọn La Quỷ ở phía sau đuổi theo tới hãy làm đúng động tác như trước đây. Cô cô đưa tay ra hiệu. Tiểu Hắc hiểu ý ngay. Cô cô định bảo tay trái điểm, tay phải vỗ vào á huyết với nhuyễn ma huyết đối phương.

Tiểu Hắc liền hội ý ngay, ả núp không lâu, liền thấy có ánh lửa lấp lóe chiếu tới.

Một tên La Quỷ chạy đến Tiểu Hắc chiếu đúng theo phương pháp cũ vừa điểm vừa vỗ một cái. Tiểu Hắc cảm một mũi dao nhọn định kết liễu luôn tính mạng gã, nhưng Cô cô đã ngăn lại nói :

- Đừng giết. Chúng ta chạy đi thôi.

Dứt lời Cô cô băng mình đi luôn; Tiểu Hắc vội chạy theo sau. Vượt thêm mấy ngọn núi, phía sau lại có một bầy La Quỷ đuổi theo sát nút.

Tiểu Hắc nói :

- Cô cô ả phục đi, đợi chúng tới điểm vỗ một cái là xong hết.

Cô cô cười nói :

- Chúng nhiều người như thế làm sao mà đánh ngã hết được.

Phương pháp của chúng ta chỉ có thể đối phó với những tên đơn độc thôi. Mau tiếp tục đào tẩu đi.

Bây giờ bọn La Quỷ ở phía sau chỉ còn cách chúng tôi một đoạn đường. Diện tích ánh lửa tỏa rất nhỏ cho nên Tiểu Hắc tăng thêm can đảm khá nhiều.

Tiểu Hắc kể tới đó, Anh Tử xen lời :

- Bọn La Quỷ nọ dường như quyết bắt cho được chúng tôi mới thôi. Thật là bực mình muốn hết đi được.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Sau rồi thế nào?

Tiểu Hắc kể tiếp :

- Sau cũng may dùng một kế gì đó...Nó quên mất tên của kế hoạch ấy liền ngược nhìn Cô cô dò hỏi. Anh Tử nói :

- Kim Thiên thoát xác.

Tiểu Hắc vỗ đùi, tiếp :

- Đúng rồi. Cô cô dùng kế kim thiên thoát xác đánh lừa được bọn La Quỷ đáng ghét ấy, an toàn tẩu thoát khỏi khu núi.

Anh Tử xen lời :

- Sau rồi tiểu muội với Tiểu Hắc không dám nán lại vùng đó nữa liền ra khỏi khu Miêu, quanh sang phía đông. Hôm ấy tới Tầm Dương khẩu mượn một chiếc thuyền nhỏ vượt Sóc giang định tới Thương Châu.

Dọc đường dò hỏi tin tức của Bao Đả Thắng với Y Bất Tử sư phụ

nhưng không nghe thấy ai nhắc nhở đến tên của hai vị ấy.

Rồi chúng tôi rời thuyền lên bờ nghỉ chân ở Kinh Môn. Hôm sau đi bộ, thật ra không có mục đích gì. Dọc đường tiền bạc đã chi dùng hết, chỉ còn lại một chiếc vòng vàng liền bảo Tiểu Hắc đem ra tiệm cầm.

Ngờ đâu mới đi tới một góc miếu đã gặp phải bọn giáo đồ Cô Lâu Tiểu Hắc kể tiếp :

- Cô Lâu giáo đồ nọ thật lợi hại, vừa trông thấy đã nhận ra cô nương chính là người đã được Túy hòa thượng cứu được. Nếu không nhờ tả phù hữu bật, may mắn được đại ca phát giác ở trong rừng thì thật là khổ sở.

Tiểu Hắc hơi ngừng lại, bỗng hỏi :

- Đại ca ẩn núp mình ở trong rừng để làm gì thế?

Liễu Tồn Trung liền thuật lại chuyện mình đuổi theo cứu viện Hà Ngọc Trì, vì mình lo ngại Hà Ngọc Trì với Thi Huyền trưởng lão bị lọt vào tay Đông Doanh cho hai người nghe. Liễu Tồn Trung còn kể chuyện mình giả làm Đông Doanh tiến vào Cái bang Tổng đàn cứu sư ca Hoàng Diện Phong Cái với Thi Huyền trưởng lão ở trong miếu thờ địa, bắt gặp Xuyên Địa Thử Trần Tứ bị người đả thương, mới biết Hà Ngọc Trì dọn đường bị đối phương bao vây tấn công.

Kể xong Liễu Tồn Trung nói :

- Mổ thấy các vị bị Cô Lâu giáo bắt đi, đó chỉ là chuyện ngẫu nhiên, vì trong lúc vội vã đuổi theo tiếp cứu Hà Ngọc Trì cô nương xuyên qua khu rừng nọ, thì phát hiện các người.

Tiểu Hắc hỏi :

- Hiện đại ca còn định đuổi theo tiếp ứng Hà Ngọc Trì cô nương ư?

Liễu Tồn Trung lặng lẽ hồi lâu, mặt đầy vẻ bồn chồn bất an. Anh Tử xen lời :

- Hiện tại Liễu đại hiệp lòng đang rối ren trăm mối, nửa mong nhớ Bang chủ, nửa lo lắng Hà Ngọc Trì cô nương, phải không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu thư thật thông minh, hể đoán là trúng ngay.

Tiểu Hắc nói :

- Đại ca lại không thể thân xẻ làm hai được, vậy phải biết thế nào cho ổn? Tiểu đệ thấy trong tâm ý của đại ca, trước hết muốn tiếp ứng Hà Ngọc Trì sau mới đi cứu lão Bang chủ, có phải không?

Liễu Tồn Trung thử người do dự, nhất thời không biết quyết định ra sao?

Anh Tử chuyển làn thu thủy long lanh liếc nhìn chàng cười nói :

- Theo tiểu muội thấy, trước hết Liễu đại hiệp muốn tiếp cứu lão

Bang chủ thì đúng hơn.

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu. Tiểu Hắc nói :

- Cô cô tài thật. Sao lại biết cả tâm ý của Liễu đại ca?

Anh Tử nói :

- Sự an nguy của lão Bang chủ hên quan tới vận mạng của Cái bang. Hiện tại nội bộ của Cái bang đã nát nát, kẻ sĩ trung nghĩa đều ẩn tích mai danh không lộ diện, việc này không những chỉ quan hệ tới vận mệnh của Cái bang mà còn ảnh hưởng tới cả sự tồn vong của quốc gia dân tộc.

Tiểu Hắc nói :

- Tật cũ của Cô cô lại phát tác rồi. Đang tự nhiên sao lại đem cả quốc gia dân tộc vào việc này.

Anh Tử nói :

- Người tuổi nhỏ chẳng trách không hiểu rõ được ý câu nói của Cô cô. Trong tương lai tự nhiên sẽ minh bạch.

Liễu Tồn Trung xen lời :

- Tiểu thư nói rất phải. Tại hạ đã sớm quyết định trước hết cần đi cứu lão Bang chủ. Bất quá về phương diện Hà Ngọc Trì cô nương cũng rất lấy làm lo âu mà thôi.

Tiểu Hắc nói :

- Như thế cũng hay. Dù sao tiểu đệ cũng khiếp vía địa phương của bọn La Quỷ không dám theo đại ca tới đó. Tuy nhiên lúc này cũng chưa có việc gì cần kíp. Tiểu Hắc sẽ đi khắp giang hồ loan truyền tin tức về các nhân sĩ võ lâm chính nghĩa thay đại ca đi dò xét tung tích Hà Ngọc Trì cô nương. Cô cô có đi cùng Tiểu Hắc chắc không đến nỗi hỏng chuyện đâu.

Liễu Tồn Trung nghe Tiểu Hắc muốn đi cùng Anh Tử, trong lòng chàng bỗng nổi lên một ý niệm, liền chuyển ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn Anh Tử.

Tiểu Hắc là một thằng nhỏ tinh ma, phát giác ngay được thái độ của chàng, liền vỗ tay cười khanh khách :

- Tiểu Hắc đoán đúng quá. Liễu đại ca không muốn rời xa Cô cô.

Hì hì. Thú thực! Thú thực! Hai người quả là xứng đôi vừa lứa.

Chỉ thấy Anh Tử bỗng ửng hồng đôi má, hơi bậm môi có vẻ trách móc, nhưng lại tủm tỉm cười ngay. Liễu Tồn Trung nói :

- Đúng vậy. Mối rất mong tiểu thư cùng đi tới sào huyệt La Quỷ một chuyến.

Tiểu Hắc nghe nói bỗng phá ra cười, khoái trá nói :

- Tiểu Hắc nói có sai đâu. Cô cô hãy theo Liễu đại hiệp đi cho có đôi có bạn, Tiểu Hắc đi một mình ngao du còn thông thả thú hơn

nhiều.

Anh Tử không ngờ Liễu Tồn Trung lại trực tính đến thế, không chút giấu giếm, trong lòng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, bẽn lẽn cúi gằm đầu xuống, không dám ngược nhìn.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Tiểu thư đã chấp thuận rồi phải không?

Tiểu Hắc không đợi cho Anh Tử mở lời, vội đáp :

- Chấp thuận! Chấp thuận! Được làm bạn đồng hành với Liễu đại ca thì có gì là thiệt thòi nào?

Chỉ thấy Anh Tử không có vẻ gì là phản đối. Liễu Tồn Trung biết thiếu nữ hay e thẹn, nên cũng không nói gì nữa, quay sang bảo Tiểu Hắc :

- Hiện tại chúng ta khởi hành. Nếu được tin tức gì Ngọc Trì cô nương, huynh đệ hãy thông báo đến miền Vân Quý, miễn sẽ tiếp nhận được ngay.

Ba người chờ đến khi trời sáng tỏ, một mình Tiểu Hắc chia tay đi trước. Liễu Tồn Trung nói Anh Tử :

- Tiểu thư, bây giờ đi đường nào tới sào huyệt bọn La Quỷ?

Anh Tử đáp :

- Đi thẳng đây rồi chuyển qua hướng tây, qua Khê Sơn, vòng qua đi về phía trước là nhanh nhất.

Liễu Tồn Trung nói :

- Được rồi, tại hạ xin tuân lời chỉ dẫn của tiểu thư.

Anh Tử mỉm cười, có vẻ rất mãn ý.

Gió mát lùa qua mặt khiến người ta cảm thấy lâng lâng, khoan khoái lạ thường.

Tới giờ Ngọ, cả hai đã xuyên qua dãy núi, tới một thị trấn. Thị trấn này dân cư rất thưa thớt, chỉ có khách điểm bán thực vật.

Liễu Tồn Trung nói :

- Tiểu thư, chúng ta hãy ghé vào đây kiếm chút gì ăn rồi sẽ thuê một chiếc xe lừa.

Hai người vào trong khách điểm chọn một chiếc bàn trống ngồi xuống. Điểm tiểu nhị vội tới mời, Liễu Tồn Trung hỏi :

- Có gì ăn thế?

Tiểu nhị đáp :

- Tiểu điểm đã bán hết sạch thịt bò, thịt gà chỉ còn toàn rau đậu, khách quan có dùng không?

Liễu Tồn Trung gật đầu đáp :

- Được. Giấy lát sau điểm tiểu nhị dọn đầy bát đĩa lên, Liễu Tồn Trung hỏi :

- Tiểu nhị, đây là địa phương nào thế?

Tiểu nhị đáp :

- Đây là Lạp Gia Tập.

Liễu Tồn Trung lại hỏi :

- Từ đây đến Miêu Cương còn bao nhiêu đường dài nữa?

Tiểu nhị đáp :

- Đi bộ thì khoảng năm ngày, còn đi xe thì khoảng một ngày rưỡi thì đến.

Liễu Tồn Trung tiếp :

- Thế Lạp Gia Tập này có xe cho mượn không?

Tiểu nhị đáp :

- Có xe lừa, khách quan định đi đâu?

Liễu Tồn Trung nói :

- Miêu Cương.

Tiểu nhị quay đầu nhìn Anh Tử cười hí hí nói :

- Hiền phu thê đi chung một xe?

Liễu Tồn Trung thấy điểm tiểu nhị hiểu lầm mình với Anh Tử là đôi vợ chồng, giật mình thất kinh sợ Anh Tử mắc cỡ. Đưa mắt nhìn thấy nàng tuy hổ thẹn nhưng không có gì là tức giận, mới yên tâm phần nào, hàm hồ nói :

- Tốt nhất là mượn được hai chiếc để ngồi thoải mái hơn.

Tiểu nhị đáp :

- Tiểu nhân hiểu rồi, bắt quá mượn thêm một xe lại tốn năm mươi lạng bạc thật oan uổng.

Dứt lời, tiểu nhị đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung từ đầu chí chân thấy chàng vận áo ngắn màu, không giống một tay phong lưu công tử, liền nghĩ bụng :

“Có lẽ là chàng ngốc. Thái thái xinh đẹp như thế này, ai còn đòi mượn riêng một chiếc xe để ngồi.”

Miệng gã liền thoát nói :

- Được rồi, để tiểu nhân đi tìm xe mượn. Nếu không có, hiền phu thê ngồi chung một chiếc càng tiện chứ sao?

Đoạn tiểu nhị bưng hai ly trà đặt lên bàn, rồi vội vã ra bên ngoài tìm xe lừa.

Gã tiểu nhị đi rồi, Liễu Tồn Trung thấy Anh Tử chưa hết bến lễn, cúi đầu xuống mân mê tà áo, đang định kiếm lời gọi chuyện, bỗng thấy có tiếng ồn ào.

Ngoài cửa, một bọn người xuất hiện, đông có tới hai ba mươi tên.

Bọn ấy nước da đen thui, toàn vận áo ngắn màu xanh, phía dưới vận quần cụt xanh bằng vải bố, chân đi không, cổ chân đều đeo một vòng

đồng, tóc búi cao. Liễu Tồn Trung thấy cách ăn mặc cùng tướng tá bọn người nọ, rất ngạc nhiên nghĩ bụng :

- Sao chúng lại tới chốn này?

Chàng thấy Anh Tử vẫn hồ thẹn, cúi gằm đầu xuống không dám ngước lên, liền khẽ nói :

- Tiểu thư, bọn người vừa tới kia có phải bọn La Quỷ không?

Anh Tử ngửng đầu nhìn, bỗng thất kinh nói :

- Đúng rồi, sao chúng lại tới đây? Chẳng lẽ chúng định đuổi theo tiểu muội và Tiểu Hắc?

4. Một đôi xe lừa đột ngột tới nơi

Liễu Tồn Trung nói :

- Dường như chúng còn chuyện gì khác.

Chỉ thấy hai ba chục tên La Quỷ đứng ở ngoài thò đầu nhìn dào dác.

Đang lúc ấy bỗng nghe thấy tiếng bánh xe chạy rầm rập.

Có một đôi xe lừa phóng tới, mui toàn sơn màu đen, chiếc xe dẫn đầu sơn màu lam.

Đôi xe nọ vừa tới trước cửa bỗng đứng dừng lại làm cát bụi cuốn lên mù mịt. Những tên đánh xe lần lượt nhảy xuống dưới đất, tìm nơi cột dây cương.

Chiếc xe lừa mui màu lam từ từ vén rèm lên. Một gã La Quỷ lông mày rậm, mắt lồi từ bên trong nhảy xuống. Tên này cũng vận áo ngắn màu xanh, quần xanh ngắn tới đầu gối, cổ chân đeo vòng đồng chẳng khác gì hai ba chục tên La Quỷ kia. Bất quá trên vạt áo gã có thêu thêm một con bò cạp màu xám.

Gã vừa nhảy xuống đất, bọn La Quỷ đều đổ xô đến nói bi bô tiếng Miêu một hồi.

Liễu Tồn Trung không hiểu tiếng Miêu khẽ hỏi Anh Tử :

- Tiểu thư, chúng nói gì thế?

Anh Tử đáp :

- Bọn chúng đang thỉnh thị gã áo thêu hình con bò cạp. Chúng bảo khách điểm này quá nhỏ không đủ chỗ ngồi.

Chỉ thấy hán tử mắt lồi áo thêu con bò cạp ngửng đầu lên nhìn ngôi quán rồi lớn bước tiến vào. Khi đi qua Liễu Tồn Trung liền dùng tiếng Hán hỏi :

- Các hạ là khách phải không?

Liễu Tồn Trung gật đầu không đáp. Gã lại hỏi :

- Còn người này là ai thế?

Gã giơ tay ra chỉ Anh Tử. Nàng hồ thẹn ửng hồng đôi má quay mặt vào trong vách tường không dám lên tiếng đáp.

Hán tử mắt lồi cười khánh khách nói :

- Ái thì mà lại hồ thẹn đến thế. Này, đem rượu tới! Không thấy mỡ hay sao?

Điểm tiểu nhị từ bên ngoài vội vã chạy vào, thấy trước cửa có một dãy xe lừa lầy lăm lạp nghĩ bụng :

- Sao hôm nay lại lắm La Quỷ tới thế?

Phàm ngày thường chỉ có một vài người xuống núi bàn hàng hóa, vì vậy tiểu nhị vừa trông thấy cách ăn mặc của chúng là đã nhận ra ngay.

Tiểu nhị bước vào trong điểm. Hán tử mắt lồi quắc mắt hỏi :

- Người là điểm tiểu nhị phải không?

Tiểu nhị thấy gã nọ mặt mũi hung ác, không dám chọc ghẹo, vội khúm núm đáp :

- Dạ, dạ. Điểm tiểu nhị rạp đầu ra mắt khách quan.

Đoạn gã bò xuống đất, rạp đầu vái lia lịa.

Nguyên cái lễ bái kiến ấy là lễ tiết rất thịnh hành vào đời Tống.

Hán tử mắt lồi nói :

- Đứng dậy, Nhị phó nguyên sư có lời hỏi người.

Câu “Nhị phó nguyên sư” vừa thốt khỏi miệng gã nọ, Liễu Tồn Trung bất giác thắc mắc nghĩ bụng :

- Sao lại có danh xưng quái lạ như thế?

Tiểu nhị vội thốt :

- Dạ dạ.

Y run rẩy bò dậy, đứng khúm núm một bên. Hán tử mắt lồi hỏi :

- Ta là Nhị phó nguyên sư La Mộc Miêu cương qua đường ghé đây.

Khách điểm của người có gì ăn không?

Tiểu nhị đưa mắt nhìn bọn La Quỷ đứng ở ngoài cửa ấp úng hỏi :

- Tất cả đều ăn Đoạn gã quơ tay lắc đầu. Hán tử mắt lồi hỏi :

- Người muốn bảo chẳng có gì ăn phải không?

Tiểu nhị run giọng đáp :

- Một người ăn thì có, nhiều người thì không đủ.

Hán tử nọ trợn mắt trừng trừng hung quang lấp loáng, bỗng giơ tay nhi nhô vài tiếng. Liền có một tên La Quỷ chạy thẳng xuống nhà bếp.

Giây lát sau tên nọ chạy ra đứng nghiêm chỉnh trước mặt hán tử nọ báo cáo bi bô mấy câu. Hán tử khẽ gật đầu mặt dịu xuống, nói với chủ quán :

- Có bao nhiêu đồ ăn mang hết ra đây.

Tiểu nhị vâng dạ lia lịa, bưng một khay cơm, một đĩa rau đậu đặt lên trên bàn.

Hán tử nọ hỏi :

- Đây là Lạc Gia Tập phải không?

Tiểu nhị đáp :

- Dạ dạ.

Hán tử mắt lờn hỏi :

- Nơi đây không còn khách điểm nào nữa?

Tiểu nhị đáp :

- Dạ dạ.

Hán tử nọ nói :

- Đem nước cho lửa của chúng ta uống để còn lên đường.

Tiểu nhị đáp :

- Dạ dạ.

Rồi gã chạy vội xuống bếp múc một thùng nước lớn đem ra đổ ra từng gàu nhỏ chia cho lửa uống.

Hán tử mắt lờn hô lớn một tiếng, ngoài cửa bỗng có một bọn La Quỷ chạy vào, buông xuôi tay, cúi đầu đợi lệnh Hán tử nọ nói lú lo vài câu, những tên La Quỷ ấy liền quay người chạy ra bên ngoài ngay, trong nháy mắt đã mất dạng.

Liều Tồn Trung rất lấy làm lạ, dùng truyền âm nhập mật hỏi Anh Tử :

- Bọn La Quỷ kia đi đâu thế?

Anh Tử chấm tay vào nước trà, viết lên bàn :

- Chúng đi tìm thực phẩm.

Khoảng một giờ đồng hồ, bọn La Quỷ nọ lần lượt trở về. Bấy giờ tên điểm tiểu nhị đang ngồi chồm hồm lau chùi cho lửa, thấy trong bọn La Quỷ có tên xách gà vịt cất tiếng quang quác không ngừng, vùng vẫy lia lịa.

Có tên trong lòng ôm bó thanh trà, có tên xách hũ rượu, có tên cầm một cái giò heo nói lú lo luôn miệng, bộ dạng cao hứng tiến thẳng vào nhà bếp.

Tiểu nhị vội đi theo thấy bọn La Quỷ xúm xít đốt lò những tên khác vút gà vịt xuống dưới đất cất tiếng.

Kể đó tiểu nhị lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng người hỏi ồn ào, những người đang la ó. Tiểu nhị nhận ra ngay đó là những thôn dân sinh sống trong Lạc Gia Tập.

Bình thời gã vẫn thường mua rau cỏ thịt thà của họ, chỉ nghe bọn người nọ ở bên ngoài kêu réo :

- Này các người không trả tiền hay sao?

- Giữa ban ngày ban mặt, vào nhà người ta cướp giật.

- Quân cường đạo từ đâu tới thế?

Tuy la ó như trên nhưng bọn người nọ chỉ đứng ở ngoài cửa chứ không một ai dám tiến vào nhà.

Điểm tiểu nhị thấy bọn thôn dân trong vùng kéo tới liền bước lại hỏi :

- Các vị la ó gì thế?

Trong bọn họ có người đáp :

- Bọn kia thuận tay giựt của mỗi cái đuôi heo không trả tiền.

Một người khác nói :

- Chúng cũng lấy một con gà của mỗi, rồi lú lo luôn miệng chẳng hiểu nói cái quái gì. Hán tử mất lời bỗng quay người lại, lớn bước đi ra cửa. Bọn thôn dân thấy vật áo gãi có thêu con bò cạp màu xám đều giật nảy mình thất thanh la lớn ù té chạy vắt giò lên cổ.

Bọn La Quỷ dưới bếp đã sớm nấu nướng gà vịt xong, liền dọn lên để hiếu kính hán tử mất lời.

Hán tử nọ xé một chiếc đuôi gà bỏ vào trong mồm nhai ngồm ngoàm, tu mấy ngụm rượu, nói :

- Ăn nhanh lên, rồi lên đường.

Bọn La Quỷ nghe hán tử nọ ra lệnh như được đại ân, chỉ trong thoáng cái xúm nhau lại ăn hết sạch những thực vật trên bàn.

Hán tử mất lời thủng thẳng bước ra ngoài, đi vòng quanh đội xe lừa thị sát một lượt.

Liễu Tồn Trung quay đầu quét nhìn, mắt chàng sắc bén đã nhận ra dưới mỗi rèm xe màu đen đều dán tấm giấy vàng, trong lòng rất thất vọng, liền khẽ hỏi Anh Tử :

- Những chiếc xe lừa ngoài cửa trông thấy rất cổ quái. Tiểu thư có đoán được manh mối gì không?

Anh Tử đáp :

- Bọn người này hành sự rất thần bí, khó lòng đoán cho đúng.

Liễu Tồn Trung giơ tay vẫy điểm tiểu nhị lại hỏi :

- Điểm gia đã thuê được xe lừa chưa?

Điểm tiểu nhị liền cười đáp :

- Khách quan chớ trách cứ. Vùng Lạc Gia Tập này rất nhỏ bé chỉ thuê được một chiếc. Phiên hai vị cùng chịu khó ngồi chung vậy.

Liễu Tồn Trung sợ Anh Tử tiểu thư mắc cỡ, vội nói :

- Không sao. Nếu xe chật chội, lát nữa mỗi tìm mượn thêm lừa hay ngựa để cưỡi cũng được.

Điểm tiểu nhị cười nịnh, lại xuống ngay. Liễu Tồn Trung nói với Anh Tử :

- Bọn người này nhiều phần trở về khu Miêu. Như vậy cũng rất tốt. Chúng ta chỉ việc ngấm ngầm đi dò theo không còn lo lạc nữa.

Anh Tử gật đầu. Nàng đang định nói tiếp, nhưng Liễu Tồn Trung đã xua tay ngắt lời :

- Đừng nói nữa, có người tới đây.

Anh Tử ngược mắt nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên thấy hai đại hán

trung niên mập mạp, mũi nhỏ xíu trông hình dáng như những lái buôn thùng thẳng đi tới.

Hai người nô tui trông bước đi rất chậm nhưng chỉ trong nháy mắt đã tới bên đội xe lừa.

Anh Tử tiểu thư kinh ngạc thầm nghĩ :

- Cơ cảnh thật cao siêu. Liễu đại hiệp đang nói chuyện với mình mà cũng phát giác sau lưng có người lạ tới nơi.

Nàng đưa mắt liếc trộm Liễu Tồn Trung thấy kiếm mi của chàng cao vút tận mái tóc, cặp mắt tinh anh trí tuệ sáng chói lợi, liền ngưng thần suy tư. Bỗng nảy sinh một ý niệm kỳ lạ trong lòng, lâng lâng dạt dào như người say sưa men rượu.

Nên rõ Anh Tử tiểu thư dù sao cũng là một thiếu nữ, tuy đã am tường nhiều thi thư biết rõ sự ngăn cách giữa nam và nữ, nhưng trong lúc bồn ba gian khổ bỗng gặp một thanh niên anh phong hiệp cốt không tránh được có chút xiêu lòng.

Bấy giờ hai đại hán mập trung niên ở eửa nhanh nhẹn tiến tới trước mặt đại hán tử mắt lồi.

Hán tử mắt lồi dường như đối với hai người nô rất tôn trọng, vội tươi cười giơ tay ra chỉ trở vào chiếc rèm đen của xe lừa.

Liễu Tồn Trung nghinh thần nghe ngóng nhưng chúng toàn lú lo bằng tiếng Miêu nên chàng chẳng biết chúng bàn với nhau những gì.

Chàng khẽ nói với Anh Tử :

- Tiểu thư, chúng nói gì thế?

Anh Tử ngờ ngác đáp :

- Bọn chúng không dùng tiếng La Quý, tiểu muội cũng thẳng hiểu.

Liễu Tồn Trung kinh ngạc quay đầu nhìn ra ngoài, khẽ nói :

- Tại hạ đã nhận ra được hai tên này.

Anh Tử hỏi :

- Họ là ai?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tại hạ không rõ danh tánh chúng, nhưng biết chúng là người Kim.

Anh Tử ngạc nhiên hỏi :

Hai tên đó là người Kim tại Sao... sao đại hiệp biết được?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Trước đây tại hạ đã có dịp tới dò thám Bắc Cốc sơn cho nên biết được đôi chút bí mật giữa Đông Doanh với người Kim. Xem ra hai tên nô đang dùng Kim ngữ cho nên tiểu thư nghe không hiểu.

Chỉ thấy hán tử mắt lồi đưa tay chỉ trở một hồi, hai đại hán người Kim gật đầu lia lịa ra chiều khen ngợi.

Sau đó chúng lại nói xì xồ một thôi một hồi mới bỏ đi. Bây giờ bọn La

Quý đã ăn uống no say tinh thần phấn chấn, nghe hán tử mắt lờ ở ngoài cửa hô lớn một tiếng liền chạy ủa ra tập hợp.

Những tên đánh xe nhảy lên chỗ ngồi, hán tử nọ cũng chui vào trong chiếc xe mui màu lam, quát một tiếng hiệu lệnh, đội xe lừa tiếp tục phóng thẳng về phía trước.

Liễu Tồn Trung thấy đoàn xe nọ đã khởi hành, liền thò tay vào trong người móc ra một đỉnh bạc, ném lên bàn, nói :

- Chúng ta đi thôi.

Ở ngoài cửa cách không xa có một chiếc xe lừa đợi chờ sẵn. Chàng vừa vén rèm cửa xe, nói :

- Anh Tử tiểu thư hãy lên ngồi đi.

Anh Tử quan tâm hỏi :

- Thế còn đại hiệp?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tại hạ ngồi cùng với phu xe, dọc đường thưởng ngoạn phong cảnh.

Anh Tử mấp máy mới định nói gì nhưng sau lại đành nhẫn nhịn.

Gã xa phu hỏi :

- Hai vị định tới khu Miêu ư?

Liễu Tồn Trung bỗng nổi lên một ý nghĩ hỏi lại :

- Bằng hữu, chiếc xe lừa này đáng bao nhiêu tiền?

Xa phu đáp :

- Chỉ riêng chiếc xe thì hai trăm lạng, còn cả xe cùng lừa hai trăm năm chục lạng mới được.

Liễu Tồn Trung nói :

- Vậy tại hạ đưa bốn trăm lạng, bằng hữu có bằng lòng bán không?

Xa phu ngần người đáp :

- Khách quan đưa tiểu nhân bốn trăm lạng? Khách quan không nói đùa đấy chứ?

Liễu Tồn Trung ghé tai gã nói :

- Chuyến đi này của chúng tôi là hưởng tuần trăng mật. Nội nhân tính hay mắc cỡ, có người lạ không dám chuyện trò, muốn được thanh thoi thưởng ngoạn phong cảnh, nên mua luôn chiếc xe của bằng hữu chẳng hay hơn sao?

Xa phu đưa mắt nhìn y phục Liễu Tồn Trung có vẻ do dự, như không tin trong túi không có đến bốn trăm lạng bạc.

Liễu Tồn Trung đã đoán được ý nghĩ của hắn, liền thò tay vào người móc ra một đỉnh vàng nói :

- Đỉnh vàng này, nếu đổi lấy bốn trăm lạng bạc thì cũng còn dư không thiếu.

Gã xa phu đưa tay đỡ lấy đỉnh vàng hớn hờ nói :

- Được được Tiểu nhân xin để lại chiếc xe này cho khách quan.
Dứt lời, gã nhảy xuống đất, đi mất dạng.
Liều Tồn Trung nhìn theo gã phu mừng rỡ đi khỏi mới nhảy lên trên xe khế giật dây cương, con lừa tung gió phóng thẳng về phía trước.
Anh Tử ngồi trong xe hỏi vọng ra :
- Liều đại hiệp mua chiếc xe này là có dụng ý gì thế?
Liều Tồn Trung đáp :
- Tiểu thư đoán thử xem?
Anh Tử nói :
- Nếu không phải sợ gã xa phu tiết lộ thân phận chúng ta, thì sợ gã là kẻ gian giả dạng được đối phương phái tới.
Liều Tồn Trung cười đáp :
- Tiểu thư thật thông minh. Chuyện gì cũng không giấu nổi tiểu thư.
Anh Tử cười khúc khích, nhích người về phía đầu xe vén rèm xe lộ đầu ra cười tiếp :
- Liều đại... hiệp học được tài điều khiển xe từ bao giờ!Ồ! Kỹ thuật của đại hiệp thật thuần thuộc quá.
Liều Tồn Trung bỗng quát chiếc roi ngựa lên trên không kêu đét đét một tiếng thật giòn giã, cười đáp :
- Tiểu thư có biết tại hạ xuất thân từ đâu không?
Anh Tử biết rõ chàng trưởng thành trong Cái bang nhưng không muốn nhắc đến thân phận khiêu hóa tử của không liền đáp :
- Tiểu muội không rõ.
Liều Tồn Trung lớn tiếng ha hả, nói :
- Câu này tiểu thư không thành thật rồi.
Anh Tử hỏi lại :
- Tiểu muội không thành thật chỗ nào?
Liều Tồn Trung đáp :
- Ai ai cũng biết rõ Liều Tồn Trung là khiêu hóa tử mà tiểu thư lại bảo không hay biết, làm ra vẻ hồ đồ như vậy chẳng phải là không thành thật hay sao?
Anh Tử bẽn lèn đáp ứng :
- Tiểu muội sợ...
Liều Tồn Trung tiếp :
- Nếu cùng là người cả thì còn sợ gì nữa? Tại hạ là khiêu hóa tử xuất thân nên học được rất nhiều mẹo vặt.
Anh Tử nghe Liều Tồn Trung nói như vậy bỗng nổi tính hiếu kỳ lại thò đầu ra ngoài. Suối tóc nàng buông xõa, có mấy sợi vướng vào cổ Liều Tồn Trung, mùi hương thơm như lan như xạ thoảng bay vào mũi chàng. Đồng thời làm cho cổ Liều Tồn Trung ngứa ngáy vô cùng.

Anh Tử hời :

- Hễ làm khiếu hóa tử thì học được những tài đó hay sao?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tại hạ làm khiếu hóa khác biệt với mọi người. Kẻ khác làm khiếu hóa vác cái bát mẻ đi từng nhà xin ăn, nên được ban cho cơm thừa canh cặn là thỏa mãn rồi, còn tại hạ thì không thế.

Anh Tử nói :

- Thú thực! Tiểu muội chưa từng nghe ai nói thế bao giờ.

Liễu Tồn Trung tiếp :

- Tại hạ được Bang chủ lão nhân gia nuôi nấng từ hồi còn nhỏ, đến lúc tới tuổi học hỏi, Bang chủ liền chỉ giáo cho tại hạ những căn cơ công phu trong ngành võ học, như luyện khí, cưỡi ngựa. Năm lên bốn tuổi Bang chủ cho mời một vị lão sư tới dạy tại hạ học thư, bắt đầu từ mười tuổi thì sự học hỏi càng nhiều. Những môn thông dụng trong giang hồ như thuật điều khiển ngựa, lái xe, bơi lội, đều bắt buộc phải học tập, không thể biếng nhác được. Nói ra thì thật buồn cười, tại hạ tuy là khiếu hóa tử nhưng chưa từng xin ai cơm thừa canh cặn bao giờ.

Anh Tử cười nói :

- Nếu vậy, đại hiệp đâu có phải là khiếu hóa tử, mà là một thiếu gia. Kể thiếu gia của tôi cũng có phúc đức lớn lắm.

Liễu Tồn Trung thở dài, đáp :

- Trông bề ngoài thì tại hạ chẳng khác gì một thiếu gia. Sự thật thì không phải thế.

Anh Tử nói:.

- Vì sao vậy?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Vì tinh thần luôn nặng nề căng thẳng, khiến tại hạ ngày đêm không ngớt bất an.

Anh Tử nói :

- Đại hiệp hãy kể cho tiểu muội nghe đi!

Liễu Tồn Trung ngừng giây lát mới tiếp :

- Bang chủ nhân gia thường nói: Quốc gia chúng ta đã bị mất vào tay người Kim. Thế hệ chúng ta trách nhiệm trong sự hưng vong. Quốc gia hưng vong thất phu hữu trách, chúng tôi tuy là khiếu hóa tử nhưng dù sao cũng đều là người Hán tộc. Thử hỏi ai có thể nhắm mắt cam tâm làm nô lệ khuất phục dị tộc, để chúng mặc tình dày xéo thao túng quê hương. Tiểu thư không rõ, trong những ngày gần đây, không giờ phút nào tại hạ có thể quên được những lời giáo huấn của lão Bang chủ nhân gia. Cho nên bất cứ về phương diện nào, tại hạ

cũng muốn hiểu biết, học tập. Cái trò vui điều khiển xe lừa này, tại hạ đã luyện thuần thục từ hồi còn ở Cái bang.

Anh Tử nói :

- Nếu nửa mảnh sơn hà của Đại Tổng chúng ta không có những người dũng cảm như đại hiệp đứng ra gánh vác thì quả không thể tưởng tượng được.

Liễu Tồn Trung hoảng hốt nói :

- Tiểu thư chớ nên nói như vậy. Nếu người khác nghe thấy, thế nào họ cũng chê cười. Tại hạ chỉ là một kẻ thất phu trên giang hồ, sao xứng với hai chữ gánh vác ấy? Tân Khí Tật, Trương Tuấn, Nhạc Phi, Hàn Thế Trung mới là những nhân vật gánh vác nửa mảnh sơn Hà Đại Tổng. Quá lắm, tại hạ cũng chỉ trợ giúp họ được chút việc nhỏ mọn để tận với câu châm ngôn thất phu hữu trách...

Anh Tử khẽ gật đầu, nàng rất ưa chuộng đức tính thuần hậu của Liễu Tồn Trung, liền nói :

- Hai người Kim vừa rồi thị sát đội xe lừa của La Quỷ, mà gã hán tử mất lời dường như rất coi trọng, vậy đại hiệp có đoán được đội xe lừa ấy có sứ mạng gì không?

Liễu Tồn Trung không đáp ngay câu hỏi ấy, giờ roi ngựa quất lên trên không kêu đến đét một tiếng cười nói :

- Sao tiểu thư cứ gọi Liễu đại hiệp mãi thế, nghe thật chộc tai vô cùng. Tiểu thư cứ gọi tại hạ là đại ca cho thân mật.

Anh Tử hớn hờ, ngọt ngào khẽ gọi :

- Đại ca!

Liễu Tồn Trung lớn tiếng cười ha hả, nói :

- Anh Tử tiểu thư.

Anh Tử chau môi hờn dỗi ngắt lời :

- Sao đại ca lại còn gọi tiểu muội là tiểu thư nữa? Cứ gọi bằng cái tên Anh Tử không được hay sao?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Được chứ. Chúng ta là những người giang hồ, thì không bao giờ câu nệ những tiểu tiết ấy. Anh Tử bảo đại ca đoán về hành động đội xe ấy phải không?

Anh Tử nói:

- Dạ, đại ca đoán thử xem?

Liễu Tồn Trung nói :

- Cần gì phải đoán. Những vật ở trong chiếc xe lừa nhất định phải bắt lợi cho chúng ta. Hiện tại chúng ta cứ việc dò theo tùy cơ hành động. Dứt lời, chàng vung roi quất vào lưng lừa kêu đến đét một tiếng.

Con lừa liền tung vó vào đường nhỏ ngoặt ô. Bấy giờ bóng tịch

dương đã ngã về tây, nắng chiều giăng mắc. Liễu Tồn Trung vung roi vun vút.

Xa xa trông thấy những chấm đen nhỏ xíu của đoàn xe lừa lờ mờ ẩn hiện.

Anh Tử lại thò đầu ra hỏi :

- Đại ca, những chấm đen phía trước mặt có phải là đội xe lừa của bọn La Quỷ không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Chính thế. Chúng ta không nên tới quá gần, kéo bọn chúng sinh nghi. Chỉ theo dõi ở xa là được.

Anh Tử nói :

- Đúng vậy, bọn chúng đã xem trọng đoàn xe lừa ấy như thế chúng ta tới gần sẽ bất tiện.

Khoảng thời gian cạn chén trà xa xa xuất hiện một thị trấn khoảng chừng mấy trăm nóc nhà.

Chỉ thấy đoàn xe lừa phía trước mặt tiến vào thị trấn ấy. Liễu Tồn Trung cũng gò cương ngựa dừng xe lại Anh Tử hỏi :

- Sao đại ca lại dừng xe không đi tiếp nữa.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại ca phải tìm một nơi kín đáo gần đây để giấu chiếc xe, rồi chúng ta còn kiếm gì ăn cho đỡ đói.

Chàng ngừng đầu nhìn tứ phía, thấy không xa ven đường có một bụi cây um tùm. Chàng liền đánh xe tới đó.

Liễu Tồn Trung nhảy xuống đất, đỡ Anh Tử ra khỏi xe, nói :

- Anh Tử hãy tạm thời nghỉ ngơi ở đây, để đại ca đi tìm cái gì ăn nhé?

Dứt lời chàng lướt ra khỏi rừng trúc. Khoảng nửa giờ sau đã thấy Liễu Tồn Trung cầm một con gà quay béo ngậy vội vã về tới, nói :

- Anh Tử ăn đi.

Anh Tử thấy con gà bốc mùi thơm nức mũi, ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca, thị trấn trước mặt có hàng quán ư?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Sao lại không! Có tới hai quán ăn nữa là khác.

Anh Tử hỏi :

- Thế con gà này đại ca ăn trộm hay mua thế?

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Anh Tử tưởng đại ca này là đạo chích chuyên ăn trộm cắp gà hay sao thế. Đại ca tuy là khiêu hóa nhưng ít khi ăn trộm vật của người khác.

Anh Tử cười nói :

- Ít khi Như vậy thì đại ca tự nhận mình đã có lần ăn trộm rồi.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại ca không phủ nhận điều ấy. Năm nọ, đại ca phụng lệnh lão Bang chủ tiến vào cung Ngũ quốc thành của Kim chúa, điều tra sự sinh tử của Thái thượng hoàng Huy Tông đồng thời thuận tay bắt dê, ăn trộm tin bí mật của lão tặc Miêu Truyền liên lạc với người Kim.

Anh Tử phấn chấn tinh thần, hỏi :

- Phong thư ấy đích thân là do Miêu Truyền viết?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dĩ nhiên, không phải đích tay lão tặc viết thì còn ai vào đây nữa.

Anh Tử nói :

- Nếu vậy, Miêu Truyền thông gian mại quốc chứng cứ rành rành, sao không công bố trước bàn dân thiên hạ chứng minh tội trạng của hắn?

Liễu Tồn Trung thở dài đáp :

- Bây giờ đại ca cũng có ý nghĩ ấy, nhưng Thi Huyền trưởng lão cực lực phản đối mà Bang chủ lão nhân gia cũng không dám làm công khai.

Anh Tử hỏi :

- Cái gì sợ hở mà không dám thực hành?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Không có gì sợ hãi cả. Thi Huyền trưởng lão bảo: Tên Miêu Truyền thao túng triều đình, cô lập tử sĩ. Chúa thượng cũng bị y áp chế. Lưu Chính Ngạn của Đông Doanh lại đứng một bên hăm he chực, nếu có sự bất lợi cho Miêu Truyền, hai lão tặc ấy lập tức tạo phản, bá quan văn võ triều đình bất hòa, đại bộ phận binh lực nằm trong tay Miêu Truyền. Tuy có Nhạc Phi, Trương Tuấn, Hàn Thế Trung, Tân Khí Tật, Ngụy Thắng là những kẻ sĩ trung nghĩa, nhưng đều chia nhau bảo vệ khắp nơi. Triều đình biến loạn ai sẽ lập tức cứu giá được? Nếu lão tặc Miêu Truyền giết luôn cả Cao Tông hoàng đế, Cái bang chúng ta há chẳng gián tiếp đeo vào cổ cái tội thí quân? Đó là một lẽ. Thứ đến Huy Tông, Khâm Tông bị giam cầm ở Ngũ quốc thành làm con tin của Kim chúa, nếu điều gì xảy ra bất trắc thì ai sẽ chịu trách nhiệm?

Anh Tử hỏi :

- Thế còn hoàng hậu thì sao? Đại ca đến Ngũ quốc thành có gặp hoàng hậu không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Chớ nên hỏi điều này.

Anh Tử hỏi :

- Tại sao thế?

Liễu Tồn Trung bỗng lộ đầy vẻ bi phẫn trên gương mặt. Bấy giờ tịch dương đã lặn xuống đầu núi. Trong rừng trúc không có ánh mặt trời nhưng Anh Tử cũng thoáng thấy khóe mắt Liễu đại ca long lanh ngấn lệ.

Hồi lâu sau Liễu Tồn Trung bỗng trợn mắt, nghiêng răng vung tay chém mạnh vào một nhánh trúc lớn. Chỉ nghe rắc một tiếng, nhánh trúc theo chường gãy ra làm đôi.

Anh Tử giật mình thất kinh sợ Liễu đại ca bị kích thích quá độ thành điên cuồng, vội hỏi :

- Đại ca làm sao thế?

Liễu Tồn Trung nghiêng răng kèn kẹt đáp :

- Đại ca đã ngấm ngấm thề nguyện: thân trúc này thay cho Kim chúa Hải Lăng Vương. Nếu đại ca không xả y ra làm hai mảnh thề không phải làm người.

Anh Tử nói :

- Đại ca đến Ngũ Quốc thành thấy những gì?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Khi đại ca đến Ngũ Quốc thành, Hoàng hậu bị nhốt vào chuồng ngựa. Thái thượng hoàng bị bệnh phù thũng nằm trên một thiếp giường trúc trong chuồng bò. Da thịt ngài lở lói nứt nẻ mà lúc bấy giờ Bắc quốc đang mưa tuyết.

Chàng nhìn Anh Tử ngậm ngùi nói tiếp :

- Hôm, gió Bắc thổi lạnh, Huy Tông nhớ nhung cố quốc, vô cùng sầu muộn, liền ra ngoài cửa nhà tranh thơ thẩn du ngoạn, chợt có một người Trung Quốc ngẫu nhiên đi qua, trông thấy tướng mạo của Huy Tông, trong lòng rất lấy làm kinh ngạc. Vì người này rất biết rõ Triều đình nhà Tống bị thảm bại nhị đế bị cầm, bấy giờ thấy Huy Tông mặt mũi xa lạ nhưng ẩn hiện khí tượng vương giả liền tiến tới gọi chuyện. Quả nhiên được biết là Thái thượng hoàng, y liền sụp xuống khóc lớn.

Tối hôm đó người Trung Quốc nọ dẫn vợ con đến bái kiến Huy Tông trao tặng thực vật. Ngờ đâu việc ấy lọt đến tai Kim chúa. Y liền tức khắc xuống lệnh xử trảm toàn gia người Trung Quốc ấy.

Liễu Tồn Trung kể tới đó thái độ bi thảm không tả. Anh Tử nghe cũng thương cảm suýt bật khóc. Nàng nghẹn ngào hỏi :

- Thế còn hoàng hậu tự ải là vì sao?

Liễu Tồn Trung thở dài đáp :

- Hoàng hậu ở dọc đường lên đất bắc bị tên phó quan áp giải Cầm Hán gian ô vì thế mà tử nhục tự sát.

Anh Tử nghe nói rầu rĩ không tả, thịt gà quay nuốt chẳng trôi lại hỏi :

- Đại ca lưu lại ở Bắc quốc bao lâu?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại ca chỉ ở đó nửa tháng ngắn ngủi, giờ Thái thượng hoàng đã bị bọn chúng chuyển từ căn nhà tranh sang chuồng bò, bốn phía đều rào kiên cố kín mít, có binh Kim thủ giữ cẩn mật. Đại ca có lên lút bái kiến Thái thượng hoàng hai lần.

Anh Tử hỏi :

- Đại ca có giết tên Kim binh nào canh phòng không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Sao dám giết bừa bãi thế được? Nếu một tên Kim binh bị giết, chuyện này lọt tới tai Kim chúa Thái thượng hoàng lại bị nếm thêm mùi khổ sở. Trước khi đại ca tới Bắc quốc Thi Huyền trưởng lão đã dặn kỹ càng không được để lộ mục tiêu đó là vì tránh cho Thái thượng hoàng bị phiền phức.

Lúc ấy màn đêm buông xuống dần. Liễu Tồn Trung ngừng đầu nhìn nói :

- Tới giờ rồi, chúng ta đi thôi.

Anh Tử nói :

- Hiện tại chúng ta tiến vào thị trấn ư?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đúng vậy.

Anh Tử hỏi tiếp :

- Đại ca đã biết bọn chúng trú ngụ ở đâu rồi hay sao?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Việc này rất dễ. Chỉ cần tìm thấy đội xe thì sẽ giải quyết được vấn đề ngay.

Anh Tử hân hoan nói :

- Được, chúng ta đi thôi.

Khu rừng trúc ấy cách thị trấn không đầy năm dặm, chỉ trong thoáng hai người đã tới nơi.

Anh Tử ngừng đầu nhìn thị trấn ấy không lớn, quan đạo ở cửa thị trấn được trải bằng toàn những phiến đá to bằng trứng ngỗng.

Bây giờ trời đã vào đêm. Hai bên đường có một nhà cửa đóng then cài còn những nhà khác đốt đèn dầu nhưng ngoài đường người đi lại rất thưa thớt.

Hai người xuyên qua quan đạo quẹo qua góc đường có một căn khách điểm. Ngoài cửa khách điểm có một đoàn xe lừa đậu lại.

Liễu Tồn Trung kéo góc áo Anh Tử khẽ nói :

- Trông thấy chưa, đằng kia kìa.

Anh Tử gật đầu. Liễu Tồn Trung lại tiếp :

- Tiến vào đó xem sao.

Cửa lớn khách điểm khép hờ. Liễu Tồn Trung khẽ bước lên ngạch cửa.

Chỉ thấy điểm tiểu nhị thò đầu ra nhìn thấy là một đôi thanh niên phụ phụ liền hỏi :

- Khách quan có điều chi sai bảo?

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Chúng tôi lỡ đường qua đây không nơi tá túc, khách điểm còn phòng trống chăng?

Điểm tiểu nhị đáp :

- Khách quan tới thật không may. Hôm nay có rất nhiều khách mượn phòng, nên bồn điểm đã đầy ắp cả.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Thế còn nơi nào khách điểm nữa không?

Điểm tiểu nhị đáp :

- Có, bồn xứ có tất cả ba nơi khách điểm. Khách quan hãy tới đó hỏi xem.

Liễu Tồn Trung cất tiếng cảm ơn rồi cùng Anh Tử đi tìm hỏi han nơi khách điểm kia, cũng được trả lời y như trên. Tất cả những phòng đều có khách mượn hết.

Anh Tử nói :

- Không phải là khách điểm hết chỗ đâu, mà có lẽ bọn chúng đã bao trọn cũng nên.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Điều này làm sao giấu nổi mắt đại ca. Đoàn xe lừa kia thế nào cũng có sự cổ quái. Đêm nay đại ca phải tới đó dò thám mới được.

Anh Tử nói :

- Khách điểm không còn chỗ trọ, vậy đêm nay mình trú ngụ ở đâu?

Liễu Tồn Trung trầm ngâm nghĩ bụng :

“Mình là khiếu hóa tử góc đường miếu nào cũng có thể lăn quay ra đánh một giấc say sưa. Anh Tử tiểu thư thì không quen với lối sinh hoạt bình dị này”.

Chàng liền đáp :

- Gần đây cũng có rất nhiều nhà cửa. Chúng ta hãy tìm một nơi nào nghỉ tạm vậy.

Chàng quẹo sang quan đạo ngừng lại trước cửa một trang viện.

Trang viện ấy đã đóng kín cửa. Liễu Tồn Trung kêu gọi :

- Bên trong có ai không?

Chàng gọi luôn hai lượt mới thấy có một người ăn vận theo lối tráng

đình bước ra, tay cầm đèn lồng hỏi :

- Ai kêu réo om sòm thế?

Liễu Tồn Trung gượng cười đáp :

- Đại ca, tại hạ kêu cửa đây.

Tên tráng đình đưa mắt quan sát Liễu Tồn Trung từ đầu chí chân một lượt đoan hỏi :

- Các hạ từ Yết Bàn tới phải không? Sao bây giờ mới đến?

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi lại :

- Yết Bàn cái gì?

Gã tráng đình nghe giọng nói của Liễu Tồn Trung liền biết mình hiểu lầm, không thốt một lời đóng sầm ngay cửa lại.

Liễu Tồn Trung rất bức mình quay lại nói với Anh Tử :

- Tên dó vô lễ thật.

Anh Tử đáp :

- Theo tiểu muội thấy trong trang viện này chắc thế nào cũng có chuyện phát sinh. Vì vậy mới không tiếp đãi người lạ.

Liễu Tồn Trung nói :

- Để đại ca vào xem sao, Anh Tử đợi chờ ở đây giây lát nhé?

Dứt lời, chàng tung mình nhảy lên trên mái ngói, trước mặt xuất hiện một cái sân rộng. Chỉ thấy tì nữ, nô bộc vội vã đi lại, trông bộ dạng rất hối hả, nhưng họ đều lặng lẽ, như sợ làm kinh động đến ai vậy. Liễu Tồn Trung bước qua sân, tới một căn phòng sang trọng có ánh đèn chiếu ra. Bọn tì nữ nô bộc bưng chén bát bước ra, thần thái rất nghiêm trọng.

Liễu Tồn Trung xử thức Đảo quyền châu liềm thò đầu nhìn vào trong phòng, thấy trên một chiếc giường chần gối đều thêu hoa gấm.

Có một thiếu nữ nằm thiêm thiếp dung mạo xinh đẹp lạ thường, nhưng trên gương mặt bao trùm một tầng hắc khí.

Bên cạnh giường có một chiếc cắm đôn. Một lão nhân đang ngồi, sắc mặt lộ vẻ âu sầu. Ông già nọ tuổi khoảng ngoài sáu mươi. Bỗng thấy tên tráng đình cầm đèn lồng ban nãy bước vào nói :

- Khỏi bẩm lão gia, người gọi cửa là một đôi nam nữ trẻ tuổi, không phải từ Yết Bàn tới.

Lão trang chủ ư hử một tiếng, không vui, hỏi :

- Họ gọi cửa làm chi?

Tráng đình đáp :

- Tiểu nhân không hỏi rõ. Nghe họ bảo không phải từ Yết Bàn tới, tiểu nhân liền đóng cửa đi vào ngay.

Lão trang chủ nói :

- Sao người lại vô lễ như vậy? Cần phải hỏi cho ra lẽ. Chắc đôi nam

nữ tuổi trẻ nọ là người từ xa tới phải không?

Tên tráng đinh đáp :

- Xem hình dáng thì dường như là khách dị hương.

Lão trang chủ nói :

- Nếu vậy tất nhiên họ tới đây để xin tá túc, bằng không họ là kẻ lữ cạn tiền lộ phí, mau ra tìm họ vào đây.

Tên tráng đinh không dám chần chờ, vội ba chân bốn cẳng chạy ra bên ngoài ngay. Liễu Tồn Trung ngồi trên mái ngói nghe thấy rất rõ ràng, bụng liền khen ngợi thầm :

“Không ngờ nơi đây lại có người lòng dạ tốt như thế này.”

Khoảng thời gian cạn chén trà, chỉ thấy gã tráng đinh dẫn Anh Tử tiến vào, cung kính nói :

- Khải bẩm lão gia đây là thiếu nữ, tiểu nhân dẫn vào ra mắt.

Trang chủ thấy Anh Tử đoan trang mỹ lệ, khí thái một bậc đại gia rất lấy làm vui dạ, nói :

- Tiểu thư, xin mời ngồi xuống đây.

Một tên nô bộc ở ngoài cửa đã bưng vào một chiếc đôn cho Anh Tử ngồi.

Lão trang chủ hỏi :

- Nghe người nhà nói, tiểu thư còn một người bạn nữa, vậy vị ấy đâu rồi?

Anh Tử đáp :

- Vị ấy cũng đã tới, hiện đang đứng ngoài sân không dám đường đột tiến vào.

Gã tráng đinh nghe nói thất kinh xen lời :

- Tiểu thư chớ vừa nói người bạn đã đi rồi. Sao bây giờ lại bảo còn ở đây, hiện đứng chờ ở trong sân?

Bỗng thấy Liễu Tồn Trung ở bên ngoài cười ha hả nói :

- Tại hạ đã theo vào trong này, nhưng chưa dám vô lễ.

Tiếng vừa dứt, người đã tới nơi. Liễu Tồn Trung xuất hiện ở cửa phòng chấp tay thi lễ tiếp :

- Văn bói Liễu Tồn Trung xin tham kiến.

Lão trang chủ đưa mắt quan sát Liễu Tồn Trung nói :

- Mời túc hạ ngồi chơi, bất tất phải khách khí. Không hiểu túc hạ tới đây có chuyện gì thế?

Liễu Tồn Trung :

- Văn bói có việc tới Quý Châu, không may lỡ độ đường, mới phiền nhiều lão trang chủ cho tá túc ở nơi đây một đêm. Sáng sớm mai sẽ lên đường ngay và xin giao nạp tiền phòng đầy đủ.

Lão trang chủ vuốt râu cười ha hả, nói :

- Liễu tiên sinh chớ nói như vậy. Lão phu họ Đặng vào hàng thứ hai, nên người bốn xứ thường gọi lão phu là Đặng nhị trang chủ. Câu xưng hô trang chủ ấy thật không dám nhận. Bất quá lão chỉ cai quản một số ruộng đất ít ỏi mà thôi. Vừa rồi nghe người nhà vào thông báo Liễu tiên sinh giáng lâm lão phu vốn rất hoan nghênh, tiếc thay lại có việc bận bịu khó lòng rời bước nên mới thất lễ tiếp đãi khách chậm trễ.

Xin Liễu tiên sinh thứ lỗi cho.

Liễu Tồn Trung nghiêng mình nói :

- Không dám? không dám!

Đặng trang chủ lại tiếp :

- Thứ cho lão phu mắt kém cỏi. Hiền phu phụ thật là một đôi nam tài nữ sắc xứng đôi vừa lứa tương mạo song toàn mà lão phu chưa từng được trông thấy bao giờ.

Anh Tử ửng hồng đôi má không dám hỏi đáp. Trong nhất thời Liễu Tồn Trung cũng không biết ứng đối ra sao. Đặng trang chủ nói :

- Không phải lão phu lãnh đạm, chỉ vì những ngày gần đây lòng lão không được an tâm.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Dám hỏi lão trang chủ có điều chi phiền muộn?

Đặng trang chủ đáp :

- Không giấu gì Liễu tiên sinh, tiểu nữ vốn lâm một căn bệnh quái lạ, đã uống trăm thứ thuốc mà vẫn vô hiệu, tuy đã niêm yết bảng văn dùng trọng kim hậu thưởng ai chữa được căn bệnh ấy, nhưng cho tới nay vẫn hoàn toàn vô dụng.

Bấy giờ Anh Tử tiến tới gần giường ngắm nhìn thiếu nữ nọ hồi lâu, cau mày lại ngẫm nghĩ.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Người nằm trên giường bệnh là thiên kim của trang chủ ư?

Đặng trang chủ đáp :

- Lão phu chỉ có một mình tiểu nữ là niềm an ủi trong buổi tàn niên. Liễu Tồn Trung mục quang sắc bén đã sớm nhìn thấy làn hắc khí ẩn hiện trên khuôn mặt thiếu nữ, biết rõ là hiện tượng trúng độc nhưng chàng không am hiểu về y lý chẳng hiểu đó là loại độc gì? Cho nên cứ ngồi thờ người, không biết hành động ra sao? Bỗng nghe thấy Anh Tử khẽ nói :

- Đại ca có dám bắt rắn không?

Liễu Tồn Trung đột nhiên nghe nàng hỏi như vậy, không biết vì nguyên do gì, liền đáp :

- Dù là hổ dữ đại ca cũng dám đánh huống hồ là bắt rắn.

Anh Tử đáp :

- Đây không phải là loại rắn thường mà là thứ rắn cực kỳ độc địa, hễ nó cắn một miếng là khó lòng sống sót. Đại ca có chắc chắn bắt được chẳng?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Cái đó thì khó khăn gì. Đại ca giao đấu với các cao thủ những chiêu thức nhanh như điện chớp đại ca còn đối phó được một cách dễ dàng huống chi cái trò này.

Anh Tử thận trọng nói :

- Chớ nên xem thường. Loại độc xà mà tiểu muội nói đây, lúc nó tấn công còn nhanh hơn cả chiêu thức của các cao thủ, miệng nó lại còn phun hơi độc nữa.

Liễu Tồn Trung hơi chột dạ hỏi :

- Trên đời này mà có loại rắn lợi hại đến thế ư?

Anh Tử đáp :

- Loại rắn ấy hiện đang trong phòng này.

Đặng trang chủ nghe nói giật mình thất kinh hỏi :

- Sao? Tiểu thư bảo trong phòng này có rắn độc?

Anh Tử nói :

- Không dám giấu lão trang chủ, tiểu nữ xem lệnh thiên kim sắc mặt ẩn hiện sắc khí. Đây là hiện tượng trúng phải chất độc phát tán chậm của một loại rắn độc Ngừng giấy lát, Anh Tử lại tiếp :

- Giống rắn này có một loại tên là hỏa long độc xà toàn thân đỏ rực như lửa, là loài vật độc địa nhất thiên hạ, miệng chúng có thể phun khói độc, ngoài mười trượng người trúng phải lập tức chết ngay tại chỗ.

Nhưng nó ưa thích hít tinh khí âm tạnh, lúc hít tuy không phun khói độc nhưng người bị hít sẽ dần dần nhiễm chất cực độ không thuốc gì chữa khỏi.

Câu nói ấy của nàng không những khiến cho Đặng trang chủ nghe đến nổi lạnh toát cả người, mà cả Liễu Tồn Trung kinh ngạc khôn tả, hỏi :

- Anh Tử hiểu biết rộng quá. Vì sao thấu triệt được cả vấn đề này?

Anh Tử đáp :

- Đây là tiểu muội đã đọc được trong một cuốn sách gọi là Xà kinh. Bất quá sự thể có như thế thật chẳng, còn chưa nắm chắc được.

Đặng trang chủ kinh hãi đến chân tay run lẩy bẩy, run giọng hỏi :

- Tiểu... tiểu thư... nói con Độc hỏa long xà ấy hiện đang ở trong phòng này?

Anh Tử đáp :

- Chính thế.

Đặng trang chủ vội hỏi tiếp :

- Loài rắn ấy tới lúc nào thì bò ra hút khí âm tánh? Sao lão phu chưa trông thấy nó bao giờ?

Anh Tử đáp :

- Lúc con Độc hỏa long xà này hút khí, nó thường cuộn tròn ở trong hang, cho nên không ai trông thấy được.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Anh Tử, thế làm sao dẫn dụ nó ra được?

Anh Tử đáp :

Đại ca có nắm chắc sẽ bắt được nó không? Nếu quả là con rắn độc ấy, bệnh của Đặng tiểu thư sẽ có hy vọng chữa được.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Nếu việc này có thể chữa được bệnh lệnh thiên kim của lão trang chủ, đại ca vì nghĩa chẳng dám từ nan. Làm cách nào để dụ dỗ con rắn ấy ra, Anh Tử mau nói đi?

Anh Tử quay đầu nhìn Đặng trang chủ hỏi :

- Lão trang chủ, nơi đây có ngải thảo không?

Đặng trang chủ đáp :

- Sau vườn có hai khóm. Nếu cô nương dùng tới, chỉ cần kêu người đi nhổ về là được.

Đoạn ông ta sai gia nhân ra sau vườn nhổ một nắm ngải thảo. Anh Tử lại bảo gia nhân lấy thêm một khay lưu hoàng. Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, nàng lại bảo mọi người rời giường ngủ của Đặng tiểu thư đi nơi khác sau đó mới nói gia nhân :

- Tất cả trước hết hãy lùi ra khỏi nơi đây, không được gây sự huyên náo, để vị đại ca đây bắt rắn.

Bọn gia nhân vâng vâng dạ dạ lui ra bên ngoài.

Anh Tử tiếp :

- Đại ca, hiện tại trong phòng này không còn vật gì lạp tạp ngăn trở, tiểu muội đoán con Độc hỏa long xà ấy nhiều phần ẩn núp trong động góc tường kia.

Liễu Tồn Trung nhìn theo tay chỉ của Anh Tử. Chỉ thấy chỗ đó có kê một chiếc tủ lớn sát vách tường. Anh Tử nói :

- Tiểu muội đốt ngải thảo lưu hoàng lên rồi lui ra ngoài phòng đóng kín cửa lại, tối đa khoảng nửa giờ đồng hồ, con Độc hỏa long xà thế nào cũng chui ra. Cứ theo Xà kinh ghi chú: loài rắn này hễ ra khỏi động, trước hết thế nào cũng tập kích người. Nó vừa nhanh vừa độc, kẻ tầm thường khó lòng tránh được. Nếu chẳng may trúng phải chất độc tất không còn hy vọng sống sót. Tiểu muội thật không yên tâm

chút nào.

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Anh Tử cứ yên lòng. Chỉ một con rắn nhỏ nhỏ ấy thì làm gì nổi đại ca. Ngày nọ ở dưới hàn đầm, con Lục trảo hà mô to hơn cả con trâu nước, độc vô song. Hỏa Thần giáo chủ còn không làm gì nổi nó mà đại ca còn giết chết được. Đại ca không tin con rắn này lại lợi hại hơn con Lục trảo hà mô.

Anh Tử nói :

- Tiểu muội chỉ sợ nó đột nhiên phóng ra tập kích đại ca trở tay không kịp thôi.

Ngừng giây lát nàng lại tiếp :

- Chút xíu nữa tiểu muội quên hết. Thứ khí độc loại rắn này phun ra phạm vi rất rộng, đại ca cần phải bế hô hấp lại mới được.

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu. Thế rồi Anh Tử liền châm lửa đốt ngải thảo với lưu hoàng, trong nháy mắt khói tản ra khắp phòng, hô hấp vô cùng khó khăn.

Anh Tử lại dặn dò kỹ lưỡng một lượt nữa rồi mới lách mình ra bên ngoài đóng kín cửa lại.

Bấy giờ trong phòng chỉ còn một mình Liễu Tồn Trung. Chàng sợ con Độc Hỏa long đột ngột phóng ra tập kích, vì vậy vội chọn một góc tường đối diện ngồi xếp bằng tròn chú ý quan sát dưới gầm chiếc tủ lớn nọ.

Khoảng nửa giờ sau, bỗng nghe thấy dưới chiếc tủ lớn phía đối diện có tiếng động xột xoạt.

Liễu Tồn Trung nghĩ bụng: Con quái vật ra rồi.

Chàng chưa nghĩ dứt, bỗng thấy sau chiếc tủ một bóng đỏ thấp thoáng. Chàng chưa nhìn rõ đó là vật gì, đột nhiên cái bóng đỏ ấy nhanh như điện lao tới trước mặt, bất giác Liễu Tồn Trung lòng hơi khiếp hãi.

Cái đầu đỏ hỏn của con rắn đã tới sát cổ, tốc độ này Liễu Tồn Trung không thể nào tưởng tượng nổi, khiến tinh thần chàng cũng phải chấn động.

Vì Liễu Tồn Trung trưởng thành bởi sự tranh đấu trong giang hồ, bất cứ thân pháp của cao thủ nào nhanh nhẹn đến đâu cũng không hề bị kịp được với con Độc Hỏa long xà ấy. Bất giác chàng cẩn thận giới bị, hữu quyền lập tức cuốn lên. Đó chính là thức thứ nhất “Lợi Thiệp Đại Xuyên” trong Phân Cung Quái Tượng.

Phân Cung Quái Tượng tuy chỉ có bốn thức, nhưng bốn thức ấy bao trùm cả võ học của thiên hạ. Ý niệm vừa chuyển động hai ngón tay trở giữa của chàng đã kẹp trúng vào thân rắn như chiếc kim sắt.

Chàng chợt thấy đầu óc choáng váng, liền giật mình thất kinh biết vừa rồi trong lúc hất hoảng đã hít phải chút hơi độc, vội bế kín hô hấp, hai ngón tay hơi dùng sức. Chỉ thấy thân rắn quấy động mấy lượt rồi mềm nhũn bất động.

Liễu Tồn Trung vứt con rắn xuống đất, cúi xuống nhìn kỹ thấy con Độc hỏa long xà ấy dài khoảng hai thước, thân nó to bằng miệng chén trà, đầu rất lớn, trên mắt dường có mọc hai cái bướu thịt. Bấy giờ Liễu Tồn Trung bỗng cảm thấy mặt mũi tối tăm, liền dựa góc tường vận công chế ngự.

Chợt nghe thấy Anh Tử ngoài cửa hỏi vọng vào :

- Đại ca bắt được chưa?

Liễu Tồn Trung hàm hồ đáp :

- Bắt được rồi, Anh Tử vào đi.

Cửa phòng mở toang, Anh Tử đi trước, Đặng trang chủ theo sau cùng một số gia nhân ủa vào.

Mọi người thấy con Độc xà long nằm dưới đất, đều thất kinh kêu ủa một tiếng.

Anh Tử thấy Liễu Tồn Trung ngồi xếp bằng tròn dựa vào tường, đỉnh đầu bốc khói trắng, hai mắt nhắm nghiền, bất giác biến sắc mặt, trong lòng có một dự cảm bất thường. Nàng thấy Liễu đại ca có lẽ đã trúng phải hơi độc của con rắn quái dị nọ, mở miệng muốn kêu hỏi nhưng lại vội nhẫn nhịn xem bộ điệu Liễu đại ca đang vận công kháng cự.

Đặng trang chủ phát giác Liễu Tồn Trung có vẻ khác lạ thất kinh nói :

- Vị Liễu tiên sinh làm sao thế?

Anh Tử vội ngăn cản khẽ nói :

- Đừng lớn tiếng. Vị ấy đang vận công đẩy chất độc ra ngoài.

Khoảng thời gian cạn chén trà Liễu Tồn Trung chợt hé mở hai mắt, đứng thẳng dậy chộp miệng :

- Nguy hiểm thật!

Anh Tử thấy chàng không có vẻ gì là trúng độc, cả mừng hỏi :

- Đại ca không việc gì chứ?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dù là một loài vật nào độc địa nhất thiên hạ cũng chẳng làm gì nổi đại ca, vừa rồi chỉ bị khó chịu đôi chút thôi.

Liễu Tồn Trung liền đem chuyện mình được ăn mười lăm trái Hỏa độc lựu kể cho Anh Tử nghe.

Bấy giờ nàng mới biết trong cơ thể Liễu đại ca đã có sẵn một loại tác dụng kháng độc mãnh liệt.

Nàng liền quay sang nói với lão trang chủ :

- Hai cái bấu thịt ở trên đầu con Độc hỏa long kia có thể trị hết bệnh của lệnh thiên kim. Vậy trang chủ hãy sai người cắt nó xuống rồi hãy nói chuyện sau.

Đặng trang chủ vội sai gia nhân cắt hai cái bấu thịt con độc xà ấy.

Anh Tử nói :

- Mau đem đốt nó ra tro rồi hòa nó với nước lã chia làm ba lần cho người bệnh uống.

Đặng trang chủ liền sai người làm theo lời dặn bảo của Anh Tử.

Anh Tử nói tiếp :

- Sau khi lệnh thiên kim uống rồi, nội trong ba giờ đồng hồ có thể bình phục hoàn toàn. Trong Xà kinh ghi chú rõ ràng như vậy. Xem ra không phải giả, bắt quá cái thi thể của con Độc Hỏa long xin trao cho tiểu nữ còn dùng vào việc hữu dụng.

Đặng trang chủ cười ha hả đáp :

- Lão phu may mắn mới gặp được tiểu thư mới cứu được mạng sống của tiểu nữ, đừng nói là vật vô dụng ấy, mà tiểu thư có muốn lấy cả gia tài, lão phu cũng xin hai tay kính dâng.

Anh Tử cảm tạ, nói với Liễu Tồn Trung :

- Đại ca, tiểu muội rất sợ rắn rết không dám đụng vào nó. Đại ca hãy lấy giùm mật cho tiểu muội.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi :

- Mật rắn thì dùng vào việc gì được?

Anh Tử đáp :

- Điều dụng vô cùng. Lấy ra phơi khô, tự nhiên sẽ có chỗ dùng.

Liễu Tồn Trung cũng chẳng hỏi thêm, liền moi lấy mật con rắn, nhờ người xuống nhà bếp hun lửa cho khô.

Không lâu sau, gia nhân chạy ra báo cáo :

- Tiểu thư đã hồi tỉnh.

Đặng trang chủ cả mừng, sai người dọn lên yến tiệc, giữa đêm hôm khoản đãi Liễu Tồn Trung với Anh Tử đồng thời cho đỡ tiểu thư ra vái tạ ơn cứu mạng của hai người.

Rượu qua ba tuần. Liễu Tồn Trung lắng tai nghe thấy đã trống canh tư liền thoái thác say rượu.

Đặng trang chủ sai người đưa chàng ra phòng sau nghỉ ngơi. Anh Tử tiểu thư cũng được dành riêng một căn phòng khác.

An bài xong xuôi. Đặng trang chủ cáo từ về phòng an nghỉ.

Liễu Tồn Trung nhẹ nhàng tiến đến gần phòng Anh Tử, ghé đầu nhìn vào cửa sổ, thấy Anh Tử hơi thở điều hòa, ngủ rất ngon giấc.

Chàng nghĩ bụng :

“Bây giờ mới canh tư, có lẽ bọn La Quỷ cũng ngủ cả rồi. Mình hãy tới

đó dò xét động tĩnh ra sao?”

Chàng lặng lẽ tung mình lên mái ngói. Bóng đêm lạnh lẽo, bốn bề vắng lặng như tờ.

Liễu Tồn Trung men theo quan đạo tới khách điểm. Chỉ thấy bọn La Quỷ canh giữ xe lửa đều ngồi ngủ gục bên cạnh xe. Chàng nhanh nhẹn lướt tới, giật đứt rèm cửa sổ, phóng mình vào bên trong. Trung ương ngôi khách điểm nọ có một thông đạo, hai bên đều là khách phòng.

Liễu Tồn Trung men theo thông đạo, đi được khoảng mười trượng tới một khúc rẽ, thấy bên hữu có một căn phòng rất lớn, bên trong có ánh đèn chiếu ra, vắng vắng bên tai nghe thấy tiếng người trò chuyện.

Một người dùng tiếng Hán hỏi:

- Các người rõ cả rồi chứ?

- Rõ cả rồi.

- Chúng tôi đã thấu triệt.

- Chủ nhân sai bảo, dù có phải nhảy vào chốn dầu sôi lửa bỏng tiểu nhân cũng nguyện phục tùng.

Những tiếng đáp ồn ào nổi lên.

Lại nghe thấy có người dùng tiếng Hán hỏi :

- Chư vị hãy nhìn xem đây là vật gì?

Một người đáp :

- Đây là lệnh phù của chủ nhân, còn quan trọng hơn tính mạng chúng tôi trăm lần. Lệnh phù muốn chúng tôi chết, chúng tôi tức khắc phải chết không một hành động phản kháng.

Có người cười hắc hắc rất quái dị nói :

- Hiện tại chư vị đều là giáo chúng trong La Quỷ giáo chúng ta. La Quỷ giáo của chúng ta thường phạt phân minh. Chư vị phục tùng mệnh lệnh chủ nhân, hãy cố gắng hành sự ắt sẽ có cơ hội thăng quan phát tài.

Mọi người đáp :

- Dạ dạ.

Liễu Tồn Trung rất lấy làm quái dị, khẽ nhún mình nhảy lên mái ngói xử thức Đảo quyền châu liềm giơ tay chọc thủng giấy cửa sổ, hé mắt nhìn vào.

Ngờ đâu không nhìn thì thôi, vừa ngó xuống Liễu Tồn Trung đã giật mình thất kinh thiếu chút nữa bật thành tiếng.

Nguyên những người ngồi trong đều là những nhân sĩ võ lâm chính phái có tất cả hơn mười người.

Bàn tay phải ngồi ba vị, đều là Cái bang trưởng lão mà trước đây

từng là tay phải tay trái của lão Bang chủ.

Ba người đó chính là Hóa Duyên, Vô Cực, Trình Bá Nhược. Ngồi bên trái là Xung Vân đạo trưởng của Tùng Phong quán, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái. Ba người này trước chàng đều gặp gỡ.

Ngày nọ chàng phụng lệnh Thi Huyền trưởng lão đơn đơn thương độc mã cầm mật thư tới Trấn Giang, ngấm ngấm bảo hộ Tân Khí Tật, vừa gặp Mạc Nam lão ma đàn áp Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái nguy hiểm vô cùng.

Liễu Tồn Trung kịp thời chọc giận Mạc Nam lão ma, cứu được ba người. Tuy chàng không để lộ thân phận nên ba người không biết chàng là Liễu Tồn Trung danh trấn giang hồ, nhưng chàng đã nhận ngay được họ là những nhân vật võ lâm chính phái, được Thi Huyền trưởng lão ký thác ngấm ngấm bảo hộ Tân Khí Tật.

Vì vậy, bấy giờ chàng lại đưa mắt quan sát tiếp, thấy một bóng người ngồi bên dưới mà không chưa được gặp gỡ bao giờ nên không rõ danh tánh. Kỳ thật số người đó đều là hảo hán trên giang hồ từng liên thủ tiếp cứu Viên Tôn Kiệt.

Họ chính là hảo hán của Bản Long lãnh... Dương Đại Hồ, Dương Đại Hải, Lục Bằng Phi, Lục Nhạn Phi, Nguyễn Cao Sơn, Lôi Cự Bằng, Trình Kiều Bắc, An Bình trại Điệp phu nhân, cùng bọn Thần Toán Tử Trình Đại tiên sinh, Thị Ẩn Mạc Ác Tài.

Liễu Tồn Trung lạnh toát người choáng váng mặt mày, thiếu chút nữa mê man tại chỗ.

Cũng may chàng là người ý chí thật kiên cường nên chỉ thoáng cái đã giữ được bình tĩnh ngay, phục bất động lắng nghe mọi động tĩnh trong phòng.

Chỉ thấy hán tử mắt lồi đi đi lại lại trước mặt các nhân vật võ lâm chính phái miệng lâm râm liên hồi.

Liễu Tồn Trung nhìn kỹ chỉ thấy từ Cái bang trưởng lão Trình Bất Nhược trở xuống cho đến các hảo hán Bản Long lãnh Thị Ẩn Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh ánh mắt đều lơ lơ, dung mạo ủ rũ.

Sau lưng số nhân vật ấy có hai người Kim ngồi mỗi người tay cầm một cuốn sổ chăm chú giờ từng trang xem xét.

Bỗng một người Kim đứng dậy, tay chỉ vào một trang giấy, hỏi hán tử mắt lồi :

- Tên này có phải chăng là Liễu Tồn Trung?

Hán tử mắt lồi cúi đầu nhìn xuống đáp :

- Tên Liễu Tồn Trung này tại hạ vốn chưa gặp bao giờ. Nhưng đây là đồ hình của y, có ghi rõ tên tuổi xem ra không sai lầm đâu.

Người Kim nọ lẩm bẩm nói gì không rõ, giấy lát sau lại hỏi :

- Gã này chỉ là tiểu tử ít tuổi, sao cấp trên lại coi trọng y như thế?

Hán tử mắt lồi đáp :

- Trên giang hồ đều đồn đại, bảo tên này võ công rất cao siêu.

Bấy giờ tên người Kim còn lại bỗng đứng dậy nói với mọi người :

- Trong chư vị có vị nào nhận biết Liễu Tồn Trung?

Chỉ thấy Hóa Duyên, Vô Cực, Trình Bất Nhược, Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái đồng thanh đáp :

- Có biết? Có biết!

Trình Bất Nhược tiếp - Hài tử Liễu Tồn Trung là người rất tốt. Lão nhi rất yêu mến y.

Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông đồng thanh nói :

- Chúng tôi cũng từng gặp Liễu Tồn Trung cứu mạng. Ban đầu huynh đệ không nói ra sau chúng tôi điều tra mới biết Liễu huynh đệ ra tay cứu giúp. Liễu Tồn Trung thật là một hảo hán.

Hán tử mắt lồi bỗng giơ tay chỉ trỏ vào mặt mọi người, quát :

- Nói bậy, Liễu Tồn Trung là kẻ địch của chúng ta. Các người hiểu chưa?

Mọi người bị dao động thần kinh đều đáp :

- Dạ dạ, Liễu Tồn Trung là kẻ địch của chúng ta.

Hán tử mắt lồi lại quát lớn một tiếng, tiếp :

- Chúng ta phải giết chết hắn. Hễ gặp hắn ở đâu là phải giết ngay tại chỗ.

Mọi người lại động tâm thần, nhất tề lặp lại :

- Dạ dạ, chúng ta phải giết chết hắn.

Hán tử mắt lồi có vẻ mãn ý, cười nói :

- Các người hãy ghi nhớ kỹ điều ấy.

Gã lại quay sang các hảo hán Bàn Long lãnh, tiếp :

- Chư vị đã nghe cả rồi. Vậy đã hiểu rõ chưa? Liễu Tồn Trung là kẻ địch của chúng ta. Chúng ta phải giết được hắn. Các người có muốn được thăng quan phát tài không?

Mọi người đáp :

- Muốn! Chúng tôi phục tòng mệnh lệnh Khiết Tử sư phụ giết chết Liễu Tồn Trung thăng quan phát tài?

- Ha ha, thăng quan phát tài, giết chết Liễu Tồn Trung.

Hán tử mắt lồi rất mãn ý, quay sang cung kính nói với người Kim :

- Đặc sứ đại nhân đã nghe thấy rõ. Miêu Cương tuy là một vùng đất nhỏ hoang vu nhưng đạo thuật cao cường thiên hạ vô song. Dù đặc sứ đại nhân muốn cho Hoàng đế Tống triều phải tuân lệnh chúng ta, tôi cũng có thể làm được.

Một người Kim hỏi :

- Ở Miêu Cương có được bao nhiêu vị đạo thuật cao siêu bằng sư phụ?

Hán tử mắt lồi đáp :

- Có tất cả mười vị.

Người Kim nói :

- Nếu như mười vị sư phụ cùng xuất mã, ắt thiên hạ anh hùng đều chạy gọn vào trong túi chúng ta hết phải không?

Hán tử mắt lồi đáp :

- Đương nhiên, điều đó lại cần phải hỏi.

Y đáp với đầy vẻ tự cao tự đại.

Bỗng nghe có tiếng cười nhạt từ phía sau song cửa vọng tới. Hán tử mắt lồi giật nảy mình vội quay người nhìn lại.

Hai người Kim cũng đồng thời đưa mắt nhìn nhau thất sắc. Hán tử mắt lồi bỗng hừ nhạt một tiếng phát thay quát bảo mọi người :

- Chư vị có nghe thấy không? Sau cửa sổ có tiếng người cười nhạt, ắt có kẻ đang rình rập. Chúng ta phải mau ra bắt tên ấy lại.

Vô Cực Hóa Duyên, Trình Bất Nhược, Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái cùng bọn hảo hán Bàn Long lãnh rầm rập tuân lời ồ ạt phóng ra ngoài cửa sổ. Hai người Kim cũng nhảy theo ra.

Hán tử mắt lồi thò tay vào trong người móc ra một chiếc bình sắt lục giác. Chiếc bình ấy chỉ lớn nhỏ khoảng hai tấc, vỏ sắt vàng, đoạn gã lập tức chuyển mình phóng theo mọi người.

Bấy giờ trong sảnh chỉ còn Thị Ẩn Mạc Ác Tài chưa kịp nhảy ra.

Đại sảnh ấy trước sau chỉ có hai chiếc cửa sổ, mười mấy người không có cách gì xông ra một lúc cho nên Thị Ẩn Mạc Ác Tài chậm trễ hơn nên mới ra sau cùng.

Y đang định nhún mình, bỗng cảm thấy á huyết, Nhuyễn ma huyết đồng thời bị điểm trúng.

Một bàn tay vô hình nhắc bổng thân hình y lên vượt ra ngoài cửa sổ lên trên mái ngói.

Mạc Ác Tài thấy thân pháp người này nhanh nhẹn kỳ lạ, hai tay y gió lộng vù vù, thân hình như đăng vân giá vũ bay bổng lên mây xanh.

Không đầy nửa tuần trà Mạc Ác Tài mở bừng mắt nhìn, thấy mình đã bị người nọ kẹp nách nhảy vào trong một trang viên.

Mạc Ác Tài chỉ thấy người đang mang mình đi là một cừu nhân, bình sinh căm hận nhất, chỉ muốn banh da xẻ thịt đối phương cho hả lòng. Chỉ tiếc lúc ấy toàn thân y tê tái, không thể cử động được, muốn cất tiếng thóa mạ thì miệng lại không thốt nên lời.

Y bỗng thấy trong phòng có một cô nương đẹp tuyệt trần thò đầu ra,

hỏi :

- Đại ca vừa đi đâu về thế? Người đại ca đang kẹp là ai?

Tác giả không nói, liệt vị cũng biết người đó chính là Liễu Tồn Trung. Nguyên khi chàng phác giác trong đại sảnh có một hàng người ngồi toàn trưởng lão Cái bang cùng mười mấy vị võ lâm hiệp nghĩa đạo, chàng rất kinh dị. Ban đầu chàng còn tưởng họ thay dạ đổi lòng, đầu hàng kẻ định, sau nhận ra ánh mắt người nào người nấy kém tinh anh, mặt mũi phờ phạc, trong lòng liền sinh nghi.

Đồng thời lại nghe thấy họ luôn miệng phục tòng hán tử mất lời muốn giết chết mình, chàng nghĩ bụng :

“Xem ra hư vị võ lâm tiền bối đều mất hết lý trí. Nếu bây giờ mình hiện thân thể nào họ cũng cho mình là kẻ địch. Mình lại không dám làm tổn thương họ, một khi mọi người khang khác gì bầy lang hổ điên cuồng nhảy tới vây bọc tấn công thật khó lòng đối phó.”

Chàng suy nghĩ giây lát liền nảy ra một kế, lén tới cửa sổ phía sau sảnh cố ý buông tiếng cười nhạt, dùng kế điệu hổ ly sơn dẫn dụ mọi người ra ngoài đoạn sử khinh công thân pháp thượng thừa lướt vào điểm ngã Mạc Ác Tài đem về Đặng gia trang.

Liễu Tồn Trung không nhận được Mạc Ác Tài. Trong ý niệm của chàng chỉ muốn bắt một người là có thể điều tra ra manh mối.

Liễu Tồn Trung khẽ đặt Mạc Ác Tài xuống đất, thở hắt ra nói :

- Người này bị đại ca điểm trúng á huyết đem về đây Anh Tử cúi xuống nhìn nói :

- Người này là nhân vật Trung Nguyên chúng ta, xem diện mạo chẳng phải bọn tà ác. Đại ca bắt về để làm gì?

Liễu Tồn Trung thuật lại tình hình vừa rồi cho Anh Tử nghe rồi nói tiếp :

- Những người này đều là các vị tiền bối hiệp nghĩa đạo, không hiểu vì sao lại mê mẩn tâm thần như vậy? Anh Tử hiểu biết rộng hơn đại ca nhiều vậy hãy đoán thử xem?

Anh Tử đáp :

- Bất tất phải đoán nữa. Sự tình rõ ràng như ban ngày. Đại ca có nhớ đội xe lừa ban ngày không? Bên trong đội xe ấy toàn là võ lâm hiệp nghĩa đạo. Họ trúng phải cổ độc của Miêu Cương, vì vậy mới mất hết bản tánh.

Anh Tử vừa nhắc tới cổ độc, Liễu Tồn Trung mới sực tỉnh ngộ.

Chàng từng nghe Hà Ngọc Trì nói Đông Doanh đã phái người tới Miêu Cương thúc giục Từ Hỷ Phụng trao cổ độc. Lúc đó không rõ chúng muốn lấy cổ độc ấy để làm gì, hiện tại mới vỡ lẽ.

Liễu Tồn Trung nói :

- Đại ca chỉ biết cổ độc ở Miêu Cương thể giết được người, nhưng không rõ nó lại còn có cả công dụng làm bản tính con người phải mê mẩn.

Anh Tử đáp :

- Cổ độc có rất nhiều loại, trong đó âm hiểm nhất có thể nói là loại cổ độc làm tâm thần người ta mê loạn. Loại này gọi là Thực hồn cổ.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Có biện pháp gì để khiến họ phục hồi bản tánh không?

Anh Tử đáp :

- Phàm chế luyện một loại cổ độc ắt sẽ có phương pháp hóa giải.

Bất quá tiểu muội chưa học hỏi đến, hiện tại chỉ có biện pháp đề phòng.

Liễu Tồn Trung bỗng nảy lên một ý niệm vội hỏi :

- Hiện Anh Tử có biện pháp đề phòng ư? Vậy biện pháp đó như thế nào?

Anh Tử thủng thẳng thò tay vào trong người móc ra một chiếc bình nhỏ đáp :

- Đó là dùng vật này.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Bình đựng gì thế?

Anh Tử đáp :

- Đựng vật mà mình vừa lấy được; chiếc mật rắn khô.

Liễu Tồn Trung ồ lên một tiếng hỏi :

- Anh Tử muốn nói mật con Độc hỏa long?

Anh Tử đáp :

- Mật Độc hỏa long không thể hóa giải được Thực hồn cổ, nhưng có thể đề phòng Thực Hồn cổ. Điều này tiểu muội học được trong cuốn Xà kinh. Tiểu muội biết rõ Liễu đại ca là kẻ địch của bọn yêu tà Miêu cương, trù tính sẽ có ngày bị trúng Thực Hồn cổ của chúng, khó tìm được thuốc chữa chạy. Vì vậy mới không bỏ qua cơ hội lấy mật của con Độc hỏa long.

Liễu Tồn Trung lấy làm cảm kích nói :

- Anh Tử, cái mật rắn này sử dụng như thế nào? Anh Tử dạy đại ca đi.

Anh Tử đáp :

- Cách dùng rất giản dị, chỉ cần tán nhỏ chiếc mật ra hòa với nước.

Khoảng thời gian một giờ sẽ có công hiệu.

Đoạn nàng lấy chén nước lã đổ hết chiếc mật rắn đã tán thành bột ở trong bình ra nói :

- Đại ca mau uống đi, chớ nên chậm trễ.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Thế còn Anh Tử làm sao? Hai chúng ta chia ra mỗi người uống một nửa nhé?

Anh Tử đáp :

- Trong Xà kinh ghi chú: một chiếc mật độc hỏa long, chỉ đủ dùng cho một người, bằng không sẽ mất công hiệu.

Liễu Tồn Trung do dự nói :

- Một mình đại ca uống, thế nếu Anh Tử bị trúng Thực Hồn cổ thì sao?

Anh Tử đáp :

- Tiểu muội không phải là mục tiêu của chúng, thì làm sao trúng phải Thực Hồn cổ được?

Liễu Tồn Trung nói :

- Đại ca đã luyện được một môn nội công tâm pháp đặc biệt không sợ cái loại Thực Hồn cổ ấy. Anh Tử phục dụng thì hơn.

Anh Tử thấy Liễu Tồn Trung từ chối không uống, liền hờn dỗi hậm hực nói :

- Nếu đại ca không chịu uống, tiểu muội sẽ vĩnh viễn không lý tới đại ca nữa. Nội công tâm pháp làm sao đề phòng được Thực Hồn cổ.

Liễu Tồn Trung thấy thái độ Anh Tử trong lòng cũng bất nhẫn, liền nói :

- Thôi được, đại ca xin uống vậy, tuy nhiên không an lòng chút nào.

Anh Tử nũng nịu nói :

- Đại ca không uống mới khiến eho tiểu muội trong lòng bất an thì có.

Liễu Tồn Trung lớn tiếng cười ha hả, cầm lấy chén nước đưa lên miệng uống sạch.

Chàng đưa mắt nhìn Mạc Ác Tài nằm cuộn tròn dưới đất, mắt trợn trừng lộ vẻ đầy thù địch liền giơ tay ra khế vỡ giải á huyết của y.

Mạc Ác Tài ngoác miệng thóa mạ :

- Tên ma quân kia hãm hại Mạc gia thật khổ sở. Có giỏi thì giải huyết đạo cho Mạc đại gia. Ta với người giải quyết bằng chân tay thực học mới là hảo hán.

Liễu Tồn Trung thẳng thắn nói :

- Có phải hiệp sĩ họ Mạc đấy không? Tại hạ thường nghe đồn trên giang hồ có một vị Mạc Ác Tài đại hiệp trác hiệu Thị Ẩn, không biết có liên quan gì với Mạc hiệp sĩ chẳng?

Mạc Ác Tài trừng mắt đáp :

- Liên quan quái gì? Lão tử chính là Mạc Ác Tài. Mạc Ác Tài là lão tử. Thị Ẩn cũng là lão tử đây. Hừ, hừ...Ma quân người hãm hại lão tử khổ sở. Lão tử chỉ hận không ăn tươi nuốt sống được người.

Liễu Tồn Trung quát lớn :

- Không biết vì nguyên do gì Mạc hiệp sĩ thù hận tại hạ như vậy?

Mạc hiệp sĩ với tại hạ xưa nay chưa hề quen biết nhau bao giờ.

Liễu Tồn Trung nói câu này đã vận dụng nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải, thanh âm kèm theo tiếng sấm gió, so sánh với môn Sư tử hồng của Phật môn không sút kém chút nào.

Mạc Ác Tài như tỉnh táo đôi chút, cuồng nộ đột nhiên giảm bớt mấy phần. Nhưng chỉ trong nháy mắt, tình hình trên lại biến mất, chỉ cảm thấy người ở trước mắt có mối thâm thù đại hận không thể nào hóa giải được lại buông tiếng thóa mạ :

- Người cầm mõm chó lại. Mau báo danh hiệu cho mỗ biết. Thế nào cũng có một ngày lão tử tìm người thanh toán.

Liễu hồn Trung khẽ buông tiếng thở dài, mặt lộ vẻ thất vọng, nói với Anh Tử :

- Hiền muội nói không sai. Nội công tâm pháp không thể hóa giải được Thực Hồn cổ. Hiện tại không biết nên giải quyết ra sao?

Anh Tử bình tĩnh đáp :

- Tiểu muội xem vừa rồi, trong ánh mắt của Mạc hiệp sĩ có ẩn hiện một chút linh quang. Chỉ tiếc lại tan biến ngay. Kể cũng thần kỳ thiệt! Thần kỳ thật! Nội công tâm pháp của đại ca quả nhiên không phải là tầm thường. Tiếc thay... tiếc thay công lực của đại ca còn non kém, không thể phá tan được Thực Hồn cổ.

Liễu Tồn Trung cảm thấy nóng nảy vô cùng, đi đi lại lại trong phòng chợt quay lại hỏi :

- Anh Tử, loại Thực Hồn cổ này quả không có thuốc nào hóa giải được hay sao?

Anh Tử đáp :

- Phàm là một loại cổ độc ắt có một phương pháphóa giải. Tiếc thay, tiểu muội lại không hiểu biết những phương pháp ấy.

Liễu Tồn Trung nói :

- Nếu vậy biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để huyết đạo của Mạc hiệp sĩ vĩnh viễn bị phong bế? Chi bằng cứ thả vị ấy ra, thử thách nghĩ phương pháp sau vậy.

Anh Tử đáp :

- Không được, nếu thả ra vị ấy sẽ coi đại ca như cừu địch. Như thế Đông Doanh lại sẽ thêm một phần lực lượng.

Liễu Tồn Trung nói :

- Để đại ca thử xem sao.

Chàng giơ chưởng giải khai huyết đạo Mạc Ác Tài. Mạc Ác Tài tung mình đứng dậy chỉ tay thóa mạ :

- Đại cừu! Lão tử tìm người đã lâu. Mau nộp mạng cho ta.
Y sử dụng thiêu Song phương tiền dương xông tới tấn công như vũ bão. Liễu Tồn Trung không dám trả đũa quay đầu sang nói với Anh Tử :

- Hiền muội mau lánh ra ngoài xa một chút.
Chàng chuyển gót chân lánh ra phía sau lưng Mạc Ác Tài. Mạc Ác Tài lập tức quay người vung quyền nhằm đầu chàng đánh xuống. Liễu Tồn Trung vung tả chưởng khế hất một cái gạt quyền của Mạc Ác Tài sang bên. Tả chỉ của chàng diềm ra, trúng Nhuyễn ma huyết Mạc Ác Tài. Mạc Ác Tài mềm nhũn, ngã phục xuống đất. Anh Tử nói :

- Đại ca, tiểu muội nói có đúng không? Hễ thả người này ra là kẻ địch lại có thêm một phần lực lượng.
Liễu Tồn Trung đang không biết tính sao, bỗng thấy trên căn phòng gác bên mé viện có mấy người lần lượt nhảy xuống.
Liễu Tồn Trung vừa thoáng nhìn đã nhận ra đó chính là ba vị trưởng lão Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược.
Vô Cực đã trông thấy Liễu Tồn Trung đứng ở trong phòng, mắt lập tức lộ hung quang, quát lớn :

- Họ Liễu kia, chúng ta đang tìm người đây. Mau đi ra ngoài chịu chết.
Liễu Tồn Trung lớn tiếng đáp :

- Vô Cực trưởng lão, tại hạ là Liễu Tồn Trung đây. Sao trưởng lão lại hồ đồ như vậy, tưởng tại hạ là ai?
Câu nói của chàng sớm đã vận dụng đến mười phần kinh khí nội công tâm pháp Thiên Nhân kinh giải như tiếng sấm vang.
Vô Cực Hóa Duyên, Trình Bất Nhược nghe xong nhột giật mình thẳng thốt. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Trình Bất Nhược lại cười ha hả, nói :

- Không sai! Người chính là Liễu Tồn Trung. Chúng ta tới đây để giết người.
- Ha ha. Tuyệt! Tuyệt! Đi mòn giày sắt tìm không thấy. Gặp gỡ nơi đây chẳng tốn công. Nào, anh em xông lên đi!
Mạc Ác Tài bị diềm huyết đạo nằm dưới đất la lên :

- Này, hãy giải huyết đạo cho mỗ, để cùng giết hán một thể.
Hóa Duyên trưởng lão nói :

- Ủa? Té ra Thị ần lại ần núp ở chốn này, làm mọi người tìm kiếm muốn chết được.
Dứt lời, y lướt tới, cúi xuống vỗ một cái, giải khai huyết đạo cho Mạc Ác Tài.

Mạc Ác Tài lồm cồm bò dậy, kêu la :

- Ôi chà, tiểu tử Liễu Tồn Trung kia. Tuyệt lắm, lão tử đang tìm người giết đây.

Thế rồi Hóa Duyên, Vô Cực, Trình Bất Nhược, Mạc Ác Tài bốn người nhanh nhẹn bao vây chặt lấy Liễu Tồn Trung.

Chàng biết dù có nói nhiều cũng vô ích liền hỏi :

- Còn bọn Xung Vân đạo trưởng nữa đâu sao không thấy tới?

Mạc Ác Tài đáp :

- Bọn họ chia đường tìm kiếm, rồi cất tiếng cười nhạt. Lão tử thật may mắn lại gặp được ngay cừu gia đây. Nào, ba vị trưởng lão động thủ đi.

Ba người kia lập tức xông lên, nhất tề tấn công Liễu Tồn Trung luôn.

Nên biết Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược ba người là thân phận trưởng lão Cái bang, võ công đâu phải tầm thường.

Võ công của Mạc Ác Tài tuy không có gì xuất sắc, nhưng rất nhanh nhẹn, cổ quái, luôn bất ngờ phát ra những chiêu thật lạ lùng, khiến người ta khó phòng bị.

Hơn nữa lúc này bốn người đã mất hết lý trí, hễ xuất thủ là thí mạng chẳng cần thủ thế.

Trong mắt họ, Liễu Tồn Trung là một kẻ thù đại ác không thể nào buông tha được, nên họ bao vây công kích như hổ dữ sổ lồng.

Liễu Tồn Trung thì trái hẳn. Chàng là người tính thuần hậu, đồng thời lại biết bốn người bị La Quỷ mê hoặc bốn tánh, trong lòng đã lấy làm trắc ẩn đời nào chàng chịu hoàn thủ.

Chàng chỉ lợi dụng công phu hạ bàn trong Phân Cung Quái Tượng lướt đi né tránh.

Phạm vi trong căn phòng ấy chật hẹp, số đông người như thế quần thảo, đã có mấy phen Liễu Tồn Trung suýt bị nguy hiểm, trúng phải Đoan mộc chưởng của Vô Cực trưởng lão.

Mạc Ác Tài đứng bên ngoài kêu la om sòm. Y không có cơ hội xen tay, bỗng liếc thấy Anh Tử đang đứng trong góc phòng liền quát lớn :
- Con nhỏ này là đồ đĩ điểm hôi thối. Giết! Dứt lời y phóng thẳng về phía Anh Tử.

Liễu Tồn Trung đang ở trong tư thế bị động, nhưng chàng vẫn không dám trả đũa vẫn dựa vào công phu hạ bàn né tránh.

Chàng bỗng thấy Mạc Ác Tài nhảy tới tấn công Anh Tử, đang định xông ra tiếp cứu. Khổ nỗi bị Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược ba người chưởng phong vũ lộng vu vu quây quần chặt không sao thoát thân được.

Chàng đang kêu thảm hồng hét, đã thấy năm ngón tay Mạc Ác Tài

vừa chớp trúng Anh Tử.

Đột nhiên Mạc Ác Tài rú lên một tiếng, lão đảo lui về phía sau máu tươi từ trong kẽ bàn tay rỉ ra, chảy ròn ròn xuống đất. Y giơ tay trái ôm lấy bàn tay mặt, miệng kêu la om sòm, khoe mắt đầy gân đỏ thóa mạ :

- Con điểm thôi tha. Đây là tự ngươi tìm lấy cái chết. Đừng trách lão gia ác độc.

Xoẹt một tiếng, y rút luôn thanh Yêu đao ra vũ lộng vù vù.

Liễu Tồn Trung vừa tránh thoát khỏi thức Kim Long thám thảo của Trình Bất Nhược, chàng lại vội khom mình uốn lưng chuyển mình thoát thế Cự ưng phát dục của Hóa Duyên trưởng lão trong đường tơ kẽ tóc.

Chàng liếc nhìn thấy trong tay Anh Tử có cầm một chiếc trâm bằng ngọc, hai mắt sáng long lanh chiếu thẳng về phía thanh Yêu đao của Mạc Ác Tài, trong thái độ đã có chút kinh hoảng.

Liễu Tồn Trung vừa thấy Mạc Ác Tài nhảy nhót hết sang phải lại sang trái, biết vừa rồi y bị ngọc trâm đã thương lúc này quyết ý báo thù, nên không dám khinh suất.

Y nhảy nhót như vậy là muốn phân tán sự chú ý của Anh Tử, chuẩn bị tấn công chí mạng. Liễu Tồn Trung là tay võ học đại hành gia vừa nhắc thấy đã biết ngay Anh Tử sắp nguy to, khó lòng thoát khỏi thế công cực hiểm của Mạc Ác Tài. Bất giác chàng lo âu khôn tả.

Chỉ trong nháy mắt, chàng lại liên tiếp tránh thoát mấy chiêu hiểm hóc của ba vị trưởng lão.

Lúc ấy mười ngón tay của Vô Cực cong vòng lại như móc câu lúc trên lúc dưới tấn công tới tấp.

Liễu Tồn Trung bực mình, hừ nhạt một tiếng, hữu chưởng vận dụng thức Lợi thiệp đại xuyên phát ra. Thức này tuy chàng dùng để thủ thế, nhưng Thiên Nhân kinh giải là võ học tối cao của thiên hạ, những cái múa tay vung chân đều bao hàm tài lực lớn lao.

Chỉ thấy chàng khẽ hất một cái, Vô Cực trưởng lão đã đứng không vững, thân hình như một cái chong chóng xoay một vòng, bắn về phía Hóa Duyên trưởng lão ngăn chặn thế công của ông ta.

Thừa dịp may mắn chớp nhoáng ấy. Liễu Tồn Trung không dám chậm trễ, khẽ nhún hai chân, thân hình như một con chim ưng vút qua đỉnh đầu Hóa Duyên, vươn tay chớp cổ áo Mạc Ác Tài quát bảo :

- Đỡ lấy Dứt lời, chàng hất ngược tay lại. Chỉ thấy thân hình Mạc Ác Tài bắn hẳn về phía bọn Trình Bất Nhược, đồng thời Liễu Tồn Trung nhanh nhẹn ôm lấy Anh Tử tung mình phóng ra ngoài song cửa, nhảy lên trên mái ngói, nhanh như gió thoảng lướt ra ngoài ô.

Xa xa, chàng còn vắng vắng nghe thấy tiếng bọn Trình Bất Nhược reo hò đuổi theo.

Liễu Tồn Trung hít một hơi như một làn khói nhẹ chỉ trong nháy mắt đã bỏ xa bọn người ở sau, không còn nghe thấy tiếng quát tháo nữa. Anh Tử chỉ cảm thấy hai bên tai tiếng gió vù vù. Nàng không phân biệt được mình đang đi về hướng nào, lúc ngừng lại mới phát giác lại trở về khu rừng trúc.

Chiếc xe lừa hai người mua vẫn còn ở đó. Liễu Tồn Trung không nói một lời, đặt Anh Tử xuống.

Ánh sáng trắng lọt qua lùm cây kẽ lá, chiếu xuống bộ mặt xinh đẹp của Anh Tử. Nàng có vẻ bẽn lẽn, vì dù sao nàng cũng là một thiếu nữ khuê các mới trưởng thành chưa từng gần gũi nam nhân. Vừa rồi lại được Liễu Tồn Trung cấp đi suốt một chặng đường dài, thử hỏi tránh sao được sự e thẹn mắc cỡ.

Liễu Tồn Trung không nói gì, chỉ lặng lẽ đẩy chiếc xe lừa vào sâu trong rừng trúc. Anh Tử khẽ thốt :

- Đại ca...

Liễu Tồn Trung vội xua tay ngắt lời :

- Đừng lớn tiếng. Bọn họ sắp tới đây.

Anh Tử đang định hỏi nữa, lại nghe thấy tiếng tà áo phật phật trong gió và tiếng của Hóa Duyên bên ngoài rừng trúc nói :

- Tiểu tử Liễu Tồn Trung nhanh thật.

Trình Bất Nhược nói :

- Y đem theo một con điếm hôi thối, đâu có chạy xa được. Nhiều phần còn ở trong rừng trúc đó.

Vô Cực xen lời :

- Tên ấy rất tinh quái, thể nào cũng đào tẩu về phía trước.

Giây lát sau, lại nghe thấy Mạc Ác Tài thở hổn hển chạy tới nơi, hỏi :

- Hắn chạy mất rồi phải không?

Vô Cực đáp :

- Chúng ta cứ đuổi theo tiếp xem sao.

Mọi người không ai có ý kiến gì nữa. Chỉ nghe thấy tiếng chân xào xạc. Bọn Trình Bất Nhược đuổi theo về phía ven rừng trúc.

Liễu Tồn Trung thở phào nhẹ nhõm.

Anh Tử nói :

- Sao vừa rồi đại ca lo lắng đến thế? Chẳng lẽ lại phải sợ bọn họ?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Không phải đại ca sợ họ, mà chỉ ngại họ phát hiện chiếc xe lừa.

Anh Tử bật cười nói :

- Sao đại ca lại hà tiện đến thế. Một chiếc xe lừa có đáng là bao, có

vứt đi cũng chẳng tiếc.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại ca không có ý nghĩ ấy, nhưng hiện tại chiếc xe lừa đối với chúng ta rất hữu dụng, không thể để mất được. Nếu để họ trông thấy, dù có mua xe khác cũng mất hết giá trị.

Anh Tử ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao thế?

Liễu Tồn Trung thở dài, đáp :

- Không phải đại ca khoa trương. Nếu đôi bên giao đấu thực sự bốn người họ cũng không làm đại ca e ngại. Điều đại ca sợ chỉ là e họ phát hiện được chiếc xe lừa đấy thôi. Hiện tại đại ca đã biết bọn La Quỷ dùng Thực hồn cổ để làm cho võ lâm hiệp nghĩa đạo mất hết bản tánh.

Lần này tất nhiên bọn họ sẽ trở về tổng sào huyết ở Miêu khu, nghe theo sự điều khiển của Tử Hỉ Phượng. Nếu như những người này chịu sự chỉ thị của Tử Hỉ Phượng tái xuất giang hồ, chấp hành độc kế của y thì ắt võ lâm hiệp nghĩa đạo sẽ bị họ giăng tròng mề lưới.

Liễu Tồn Trung nói với vẻ mặt rầu rĩ, Anh Tử nói :

- Nếu vậy nào có liên quan tới cỗ xe lừa?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Rất liên quan. Sáng mai, tất nhiên họ thế nào cũng quay trở lại Miêu khu. Đại ca với hiền muội sẽ âm thầm theo dõi, tùy cơ hành sự. Dọc đường ít người lai vãng, nếu như bộ hành ắt thế nào họ cũng hoài nghi. Chẳng hóa ra ta đây bứt dây động rừng ư? Chúng ta cứ ngồi trên xe lừa thủng thẳng lên đường giả làm khách hành hương ắt sẽ che được mắt họ, cho nên không thể để họ phát hiện được chiếc xe lừa này. Vì nếu họ có trông thấy chúng ta có mua chiếc khác theo dõi họ cũng sẽ đem lòng nghi hoặc.

Liễu Tồn Trung phân tích xong Anh Tử gật đầu khen phải nói :

- Nếu vậy chúng ta cứ ẩn phục ở đây đợi chờ phải không?

Liễu Tồn Trung nói :

- Đúng thế. Hiện giờ hãy tạm thời tịnh dưỡng tinh thần đợi cho đoàn xe lừa đi qua đã.

Trời đã tảng sáng quả nhiên nghe tiếng xe lộp cộp trên đường quan đạo kèm theo những tiếng vó ngựa dồn dập từ xa tới gần.

Liễu Tồn Trung với Anh Tử phục kín trong rừng trúc ghé mắt nhìn trộm chỉ thấy cũng như hôm qua, một đoàn xe lừa mui đen chậm rãi đi qua. Dẫn đầu là chiếc xe màu xám của hán tử mất lời.

Liễu Tồn Trung đợi bọn chúng đi qua rừng trúc xa rồi, mới kéo chiếc xe lừa ra bên ngoài, nói :

- Anh Tử hãy ngồi đi. Chúng ta sẽ theo ở xa xa không nên tới quá gần.

Anh Tử nhoẻn miệng cười chui vào khoang. Liễu Tồn Trung khẽ vung roi, cho lừa thủng thẳng lên đường.

Hễ gặp thị trấn cần phải ghé lại nghỉ ngơi, Liễu Tồn Trung với Anh Tử lại dừng xe ở phía xa tìm một quán trọ khác.

Vì vậy toàn đội xe lừa trước mặt suốt dọn đường không hề phát giác phía sau có người theo dõi.

Đi được một ngày, đội xe lừa trước mặt đã tiến vào Miêu khu nhưng không phải tiến thẳng về hướng tổng sào huyết của La Quỷ vì con đường này Anh Tử đã biết rõ.

Anh Tử nói :

- Đại ca, đội xe lừa không phải quay về tổng sào huyết.

Liễu Tồn Trung khẽ gò cương lừa nói :

- Chúng không về tổng sào huyết, chẳng lẽ Từ Hỉ Phượng còn có sào huyết khác?

Anh Tử ngấm nghĩ giây lát đáp :

- Nhiều phần Từ Hỉ Phượng còn có sào huyết cư trú. Chúng ta cứ theo sát bọn chúng rồi sẽ tính sau.

Liễu Tồn Trung lại buông lỏng cương lên đường. Chỉ thấy đoàn xe lừa nọ xuyên qua một tiểu thị trấn dừng lại trong một khu rừng ở vùng ngoại ô.

Sau những bụi tùng ẩn hiện một ngôi trang viện rất lớn rộng, tường đỏ ngói xanh.

Liễu Tồn Trung không dám cho xe lừa tới gần mà dừng lại ở phía xa để xem xét.

Chỉ thấy bọn La Quỷ lần lượt xuống xe. Tiếp theo đó là hai tên người Kim. Sau cùng đến hán tử mắt lồi.

Hán tử mắt lồi xuống xe xong liền vén rèm xe màu đen miệng nói gì một thôi một hồi.

Chỉ thấy ba vị trưởng lão Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược lần lượt nhảy xuống xe.

Tiếp theo đó, rèm xe bên kia cũng được vén lên. Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái, An bình trại Điệp phu nhân cùng xuất hiện.

Tiếp đến là các hảo hán Bàn Long Lãnh. Sau cùng là bọn Thần tử toán Trình Đại tiên sinh, Thị Ân Mạc Ác Tài.

Mọi người xuống xe xong, đứng trước cửa đại trang viện nọ giây lát. Cánh cửa lớn liền mở rộng. Mọi người lũ lượt kéo ào bên trong.

Cánh cửa lại từ từ khép kín.

Liễu Tồn Trung nói với Anh Tử :

- Anh Tử, không biết địa phương này có khách điểm chăng?

Anh Tử hỏi lại :

- Đại ca định tìm khách điểm làm chi?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Trước hết ngu huynh thu xếp an toàn cho Anh Tử, sau đó sẽ tiến vào trang viện thăm dò động tĩnh.

Anh Tử nói :

- Đại ca khỏi phải phí công. Gần đây có một ngôi nhà thầy học cũ của tiểu muội. Tiểu muội sẽ tới đó trú ngụ tạm cũng được.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên :

- Thầy cũ của Anh Tử là ai? sao lại ở chốn này?

Anh Tử đáp :

- Ông ta tên là Miêu Chính, ông ta đã dạy Miêu cương phong thổ ký cho muội.

Liễu Tồn Trung hơi do dự hồ nghi hỏi :

- Chuyện này làm sao tin tưởng được. Ông ta là người Miêu, chẳng lẽ hiền muội không sợ tin tức bị bại lộ hay sao?

Anh Tử cười đáp :

- Trong ấp mười nhà ắt hẳn phải có nơi tin cẩn, trong vòng mười bước ắt có cỏ thơm. Từ Hỉ Phụng là người Hán mà nàng ta lại giữ ngôi vị lãnh tụ tối cao của La Quỷ, đối địch với người Hán. Vị lão sư này của tiểu muội tuy là người Miêu, nhưng uyên thâm kinh sử, rất ít khi lai vãng với người Miêu. Vị ấy là một ẩn sĩ.

Liễu Tồn Trung nói :

- Nếu vậy đành phải quấy nhiễu ông ta một phen.

Chàng chuyển đầu xe tiếp :

- Anh Tử chỉ đường cho ngu huynh nhé.

Anh Tử khẽ gật đầu. Hai người ngồi sát vào nhau, xe lùa quay về tiểu lộ mé tả.

Vùng này toàn là đồng ruộng. Đi quanh co một hồi dừng lại trước một chiếc cầu gỗ. Anh Tử nói :

- Tới rồi đây.

Nàng thả xuống xe. Chỉ thấy đối diện với đầu cầu có hai căn nhà tranh trước cửa hàng rào trúc, phong cảnh rất thanh nhã.

Hai người đi tới trước cửa. Anh Tử gọi mấy tiếng: “Lão sư”, liền có một lão nhân ăn mặc theo lối người Miêu, tay chống trúc trượng từ bên trong bước ra, vừa trông thấy Anh Tử mặt đã lộ sắc vui mừng hỏi :

- Sao Anh Tử lại tới chốn này?

Lão nhân chợt trông thấy Liễu Tồn Trung đứng sau lưng Anh Tử, vội mời hai người vào nhà ngồi chơi.

Trong phòng bày biện rất đơn giản, chỉ có một cái bàn với một cái giường. Anh Tử làm lễ ra mắt lão sư.

Lão nhân nọ chăm chú ngắm Liễu Tồn Trung giây lát nói: vị huynh đệ đây khí vũ hiên ngang, mày kiếm mắt sao, mình đây chính khí, không hiểu cao tách đại danh là chi.

Liễu Tồn Trung chấp tay cung kính đáp :

- Tại hạ là Liễu Tồn Trung khấu kiến lão trượng.

Lão nhân dụi mắt, cười ha hả, nói :

- Ôi chà! Lão hủ thường nghe người ta đồn đại trong Trung Nguyên có một vị thiếu hiệp trẻ tuổi tên là Liễu Tồn Trung. Phải chăng người đó chính là huynh?

Liễu Tồn Trung vội chấp tay khiêm tốn, đáp :

- Không dám! Không dám! Chính là vãn bối.

Lão già cười ha hả, nói :

- Mắt của lão hủ kể cũng chưa kém cỏi, vừa nhìn là đoán được ngay.

Ông ta lại quay đầu sang Anh Tử, nói :

- Anh Tử, người với Liễu đại hiệp vào trong khu Miêu có việc gì thế?

Liễu Tồn Trung do dự giây lát, không dám trả lời thẳng, Anh Tử liếc nhìn chàng, cười nói :

- Lão sư, Liễu đại ca đây định đơn thân độc mã tiến vào ngôi trang viện ở phía sau rừng tùng kia.

Lão già ngạc nhiên hỏi :

- Liễu đại hiệp quen biết Từ Hỉ Phượng hay sao? Anh Tử đáp :

- Hai người chưa hề gặp bao giờ.

Lão già lại hỏi :

- Nếu chưa gặp mặt thì Liễu đại hiệp có việc gì muốn thỉnh cầu y thị?

Anh Tử liền đem chuyện dọc đường phát hiện đội xe lừa cùng các nhận sĩ võ lâm chính nghĩa bị trúng phải Thực Hồn cổ như thế nào, sau cùng nài tiếp :

- Liễu đại ca bảo đệ tử đợi chờ ở nơi đây để chàng tiến vào trang viện dò xét xem sao.

Lão già nói :

- Liễu đại hiệp định tiến vào trong trang viện sau rừng tùng kia để thăm dò hư thực phải không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dạ.

Lão già đưa tay lên gãi mái tóc bạc phơ, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói :

- Lão hủ tuy biết rõ trang viện nọ là nơi hành sự của Từ Hỉ Phượng

nhưng chưa từng tới đó bao giờ, nên chẳng hiểu bên trong như thế nào. Đại hiệp nên cẩn thận mới được.

Dường như lão nhân còn định nói gì nữa, nhưng miệng mấp máy mấy phen, cuối cùng vẫn tiếp tục nhẩn nhục, rồi chuyển ý nói :

- Anh Tử, con hãy ở lại đây chờ Liễu đại hiệp. Thứ tự sáu mươi bốn quả Phục Hy cùng Lạc Tâm đồ thuyết, con vẫn học chưa hết.

Anh Tử đáp :

- Đúng vậy, chính đệ tử đang muốn thỉnh cầu lão sư dạy nốt những môn này.

Lão già vuốt râu, cả cười. Liễu Tồn Trung đứng dậy cáo từ :

- Vãn bối thực quý quả lão trượng. Xin tái kiến.

Anh Tử tiễn chàng ra tận ngoài cửa, ân cần dặn dò :

- Đại ca, địa phương của Từ Hỉ Phụng tất quý quái. Mọi việc phải nên cẩn thận, đừng để tiểu muội lo lắng.

Liễu Tồn Trung mỉm cười đáp :

- Ngu huynh biết rồi, tiểu muội cứ an tâm.

Chàng thấy chiếc xe lừa vẫn cột bên cạnh cầu, liền nói :

- Đại ca không cần dùng xe, hãy đem giấu kín vào một nơi thì hơn.

Anh Tử gật đầu tuân lời, Liễu Tồn Trung xuyên qua con đường nhỏ quay trở về lối cũ.

Bấy giờ đã quá Ngọ, ánh chiều dương như lửa đỏ. Liễu Tồn Trung thi triển khinh công lướt như bay tới khu rừng tùng.

Chỉ thấy cánh cửa lớn của tòa trang viện nọ đóng kín mít. Trước cửa không thấy bóng dáng một tên La Quỷ nào. Chàng nghĩ bụng :

“Ban ngày mình nhảy lên vào rất dễ bị đối phương phát giác. Chi bằng đánh một giấc ngủ ở đây cho thoải mái, đợi tới nửa đêm sẽ bắt đầu hành sự.”

Chàng tung mình lên trên ngọn tùng, tìm một chỗ vững chãi um tùm ngã lưng nhắm mắt dưỡng thần.

Gió núi lùa qua mát rượi, chàng thiếp đi lúc nào không hay. Trong khi mơ màng, chàng thoáng nghe thấy dưới gốc cây có tiếng người chuyện trò.

Liễu Tồn Trung bừng mắt ra nhìn, chỉ thấy những vì sao lấp lánh xuyên qua những lùm cây kẽ lá như mắt của loài ma quỷ, bốn bề tối đen như mực, liền nghĩ bụng :

“Đêm đã tới rồi”.

Tiếng nói ở dưới gốc cây rất khẽ, Liễu Tồn Trung cúi đầu nhìn xuống, tuy bên dưới thật tối tăm, nhưng mắt Liễu Tồn Trung rầy sắc bén đã nhận ra ngay có hai tên ăn mặc theo lối La Quỷ ngồi dựa gốc cây tùng chuyện trò líu lo bằng tiếng Miêu.

Liễu Tồn Trung lắng tai nghe. Trong mười câu nhiều lắm chàng chỉ đoán ra được một câu chuyện nói gì. Chàng lấy làm bực bội nghĩ bụng :

“Sớm biết như thế này thì mình đem Anh Tử theo, chắc sẽ biết rõ hai tên kia nói những gì?”

Tuy nghĩ vậy, nhưng thực ra Liễu Tồn Trung không hề muốn Anh Tử đi theo. Đừng nói có nhiều vấn đề phiền phức khác, chỉ riêng đêm qua gặp các trưởng lão Cái bang cùng bọn Xung Vân đạo trưởng với hảo hán Bàn Long lãnh cũng đủ khiến chàng đối phó khó khăn, nếu như có thêm Anh Tử thì tình thế sẽ hung hiểm không thể tưởng tượng được.

NỬA CÔI SƠN HÀ

Hồi 12(b)

Sóng gió trong động ma

Liễu Tồn Trung ẩn trên ngọn cây tùng bất động. Khoảng nửa giờ sau chỉ thấy hai tên La Quỷ bên dưới lần lượt đứng dậy, nói líu lo vài câu, trông bộ dạng hình như sắp quay về trang viện.

Liễu Tồn Trung nhẹ nhàng buông mình xuống rón rén đi theo sau chúng.

Hai tên La Quỷ quay về hướng hậu trang. Nơi đây có một dãy tường thấp. Chàng liền tung mình nhảy lên phục mình ẩn núp cách hai tên La Quỷ hơn mười trượng.

Chàng thấy chúng lách vào cánh cửa nhỏ ở dãy tường thấp. Chàng liền tung mình nhảy lên phục trên bờ tường, thấy hai tên La Quỷ tiến thẳng theo một thông đạo. Địa phương chốn này rất rộng lớn, đường đi ngang dọc, đâu đâu cũng thấp đèn sáng choang. Có rất nhiều tì bộc đi lại như thoi đưa, ai nấy ăn mặc rất chỉnh tề như là trong nhà đại phú đại quý.

Không lâu sau, chỉ thấy một số nữ tì vận áo xanh từ một căn phòng đi ra, tay bưng khay, trong khay bày những món ăn khói bốc lên nghi ngút, rảo bước theo thông đạo.

Liễu Tồn Trung tung mình lên trên mái hiên, chỉ thấy bọn nữ tì áo xanh tiến vào một gian đại sảnh bài trí cực kỳ hoa lệ. Giữa sảnh có một dãy bàn dài.

Bọn Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược, Xung Vân đạo trưởng,

Diệu Huyền, Diệu Thông, An Bình trại Điệp phu nhân, Mạc Ác Tài, hảo hán Bàn Long lãnh chia nhau ra ngồi đối diện Trên bàn đã sớm bày đĩa bát ly rượu. Ngoài cửa một số tì nữ ăn mặc chỉnh tề đứng cạnh bên phục thị.

Hán tử mất lời ngồi trên Vô Cực trường lão. Bỗng nghe dưới sảnh có tiếng người hô lớn :

- Giáo chủ giá lâm.

Hán tử mất lời vội bước ra nghênh tiếp. Chỉ thấy dưới thềm đá có một chiếc kiệu lớn sáu người khiêng dừng lại. Phu kiệu là những thiếu nữ trẻ tuổi mặc đồng phục áo xanh.

Hán tử mất lời phủ phục xuống đất, cung kính thốt :

- Độc Khiết Tử Mật Nhĩ khấu kiến Giáo chủ.

Trong kiệu một thanh âm lạnh lạnh vọng ra :

- Đứng dậy, miên lễ.

Hán tử mất lời tự xưng Độc Khiết Tử Mật Nhĩ từ từ nhóm dậy đứng sững bên.

Bấy giờ hai thiếu nữ ở phía trước kiệu vén rèm lên. Chỉ thấy một nữ tử trung niên dung nhan diễm lệ thò đầu ra hỏi :

- Mật Nhĩ, bọn họ đều tới cả chứ?

Độc Khiết Tử Mật Nhĩ cung kính đáp :

- Mật Nhĩ may mắn không làm nhục sứ mạng. Mọi người đều tới đông đủ chờ đợi Thánh giáo chủ.

Liễu Tồn Trung ngấm kỹ biết thiếu nữ tuổi trung niên diễm lệ nọ nhất định phải là Từ Hỉ Phượng Giáo chủ của bọn La Quỷ.

Xem ra Từ Hỉ Phượng vào khoảng trên dưới ba mươi, trong khóe thu ba tựa hồ bao hàm một tiềm lực yêu mị vô hạn khiến Độc Khiết Tử Mật Nhĩ không dám nhìn thẳng.

Từ Hỉ Phượng thung thảng tiến vào trong đại sảnh. Mật Nhĩ cung kính khép nép đi trước dẫn đường.

Bấy giờ ánh mắt các nhân sĩ võ lâm chính phái đều đổ dồn về phía Từ Hỉ Phượng. Mật Nhĩ tiến lên đại sảnh lớn tiếng nói với mọi người :

- Chúng ta hãy hoan nghênh thánh giá Giáo chủ thánh giá vạn tuế.

Chỉ thấy mọi người đưa mắt nhìn nhau đồng thanh thốt :

- Chúng tôi hoan nghênh thánh giá Giáo chủ Thánh giáo vạn tuế.

Từ Hỉ Phượng đưa mắt quét nhìn mọi người một vòng rồi khẽ gạt đầu thung thảng tiến vào trong sảnh, ngồi vào thủ tịch, mở lời :

- Lần này bản tọa được các vị tiền bối tới hiệp trợ, bản tọa rất lấy làm vinh hạnh. Xin mời! Xin mời!

Dứt lời y thị giơ cao ly rượu cùng mời mọi người cạn chén.

Độc Khiết Tử Mật Nhĩ không dám chậm trễ vội giờ ngay ly rượu, nói :
- Xin mời! Xin mời! Chúng ta đa tạ Giáo chủ ban ơn.

Mọi người lần lượt giờ chén rượu lên uống cạn. Bọn nữ tì đứng ở hai bên vội luân phiên châm rượu.

Qua ba tuần rượu Từ Hỉ Phụng hỏi Mật Nhĩ :

- Lão đầu đã thu phục được chưa?

Mật Nhĩ mặt có vẻ hổ thẹn đáp :

- Thỉnh Giáo chủ tha thứ cho thuộc hạ tội bất lực. Lão đầu nhi công lực cao thâm vẫn chưa phục. Có lẽ cần phải đích thân Giáo chủ ra tay mới xong.

Từ Hỉ Phụng ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu nói :

- Được rồi. Lát nữa tan tiệc, bốn tọa sẽ đích thân ra tay một phen vậy.

Mật Nhĩ cả mừng, như trút được gánh nặng vội mời mọi người cạn chén. Các hảo hán lại đua nhau chén tạc chén thù. Bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng người la lớn :

- Này này, bọn người ăn nhậu thỏa thích sao không mời Tửu gia tới tham gia?

Trong tiếng quát tháo dưới thềm, không biết một vị hòa thượng xuất hiện từ bao giờ?

Từ Hỉ Phụng vẫn thản nhiên ngồi uống rượu với quần hùng như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có Mật Nhĩ hơi biến sắc mặt khẽ nói với Từ Hỉ Phụng :

- Chính lão hòa thượng say này đã đả thương lão Vu bà ở phòng cổ độc. Nghe nói cũng trúng phải một chưởng Hắc yên cổ, sao hiện tại còn mò tới đây quấy rối được?

Liễu Tồn Trung ẩn phục trên mái hiên trông rất rõ ràng nghĩ bụng :

“Chắc người xuất gia này là Túy hòa thượng, một nhân vật trong nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ.”

Chàng chăm chú nhìn kỹ liền hơi giật mình lo ngại. Lúc này mục lực của Liễu Tồn Trung cực mạnh, thiên hạ hiếm người sánh kịp.

Chàng vừa liếc nhìn đã nhận ngay ra thần thái của hòa thượng ẩn hiện khí độc, bất quá nhờ vào công lực thâm hậu dồn nén được hơi độc xuống bên dưới. Tuy vậy nếu không có tia mắt lợi hại khác thường thì khó lòng nhận ra được.

Trong số các nhân sĩ võ lâm chính phái nhiều người chưa hề gặp gỡ Túy hòa thượng bao giờ, nhưng tên tuổi của ông ta đã sớm như sấm động ngang tai.

Mọi người vừa nghe thấy nói nhân vật dưới thềm chính là Túy hòa thượng bất giác đều giật mình sửng sốt.

Vô Cực, Hóa Duyên, Trình Bất Nhược, ba người trước đây đã từng gặp gỡ Túy hòa thượng một lần nhưng hiện tại làm như không quen biết đều quay đầu ngoác nhìn Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng đứng sừng sững dưới bức thềm cười ha hả nói :

- Này ba lão già kia, sao lại tới đây ăn nhậu thế? Con sâu rượu trong bụng tửu gia đang lộng hành đây.

Chỉ thấy Độc Khiết Tử sa sầm nét mặt đưa mắt liếc nhìn Từ Hỉ

Phượng có ý thỉnh giáo chỉ thị của Giáo chủ.

Từ Hỉ Phượng vẫn bình tĩnh như thường chỉ khẽ gật đầu.

Độc Khiết Tử Mặt Nhĩ đột nhiên trợn trừng mắt, lăm lăm một hồi với chúng anh hùng.

Chợt thấy Xung Vân đạo trưởng đứng bật dậy. Tiếp đó đến bọn Diệu Huyền, Diệu Thông, Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh lần lượt đứng theo, đi sau Xung Vân đạo trưởng xuống dưới thềm đá.

Túy hòa thượng ngấm nhìn Xung Vân đạo trưởng, thấy lưng y đeo trường kiếm, râu dài bay phất phơ trong gió, thần thái xuất phàm nhưng ánh mắt lơ đãng, trong lòng rất lấy làm lạ, nói :

- Này đạo nhân, trên giang hồ có một người biệt hiệu là Xung Vân đạo trưởng, đạo nhân có quen biết không?

Xung Vân cười nhạt, đáp :

- Chính bản đạo đây. Lão trọc người không trấn giữ lầu chuông ở Lãn Đà tự mà lại tới đây quấy rối hà cớ vì lẽ gì?

Túy hòa thượng cười ha hả đáp :

- Ái chà! Tuyệt lắm Đã là Xung Vân đạo trưởng thì chúng ta đã là cùng một bọn với nhau. Này mấy vị hán tử cùng ni cô kia cũng là bằng hữu của đạo trưởng đấy chứ! Tửu gia tới đây là để tìm Từ Hỉ Phượng đòi nợ. Nào tới đây! Tới đây! Chúng ta cùng vây bắt yêu phụ Từ Hỉ Phượng một thể.

Bấy giờ Diệu Huyền, Diệu Thông, Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh bốn người đều theo ánh mắt của Độc Khiết Tử Mặt Nhĩ hành động, trước sau tả hữu vây bọc Túy hòa thượng vào giữa.

Liễu Tồn Trung thấy vậy nghĩ bụng :

“Túy hòa thượng là nhân vật thuộc nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ, tuy đang nhiễm độc khí nhưng xem ra năm người này cũng chẳng thể làm khó.

Mình cứ thùng thẳng tùy cơ hành sự.”

Xung Vân đạo trưởng cười nhạt luôn mồm quát bảo :

- Nói láo! Từ giáo chủ đức sánh thiên hạ, thay trời hành đạo. Hôm nay chúng ta phải thay Thánh giáo chủ diệt trừ yêu tăng.

Y lật ngửa hữu thủ, từ từ đưa về phía sau rút thanh trường kiếm ra.

Túy hòa thượng kinh ngạc khôn tả không hiểu sao nhân sĩ võ lâm chính phái lại bị Từ Hỉ Phượng thu phục như vậy? Bỗng nghe bên tai có tiếng nói :

- Lão tiên bối thủ hạ lưu tình. Những người này đã bị trúng phải Thực Hồn cổ của Từ Hỉ Phượng, mất hết lý trí. Hiện tại vẫn bối đang chú ý đến việc này.

Túy hòa thượng ngạc nhiên, đang định tìm người phát ra tiếng nói ấy bỗng thấy trước mắt ánh sáng lấp lóe, một thanh trường kiếm đã đâm tới, cách yết hầu không đầy hai tấc.

Đối với ngành kiếm thuật, có thể nói Túy hòa thượng là một tay Đại hành gia. Kinh Kha kích kiếm đồ giải là một môn tuyệt học hãn thế trong kiếm thuật.

Mắt thấy ánh sáng bạc điểm tới, ông chỉ hơi nghiêng sang bên đã tránh thoát được dễ dàng. Nhưng chiếc bàn toán của Trình Đại tiên sinh ở phía sau đã đánh tới, phát trần của Diệu Huyền quất vào ngang lưng, kinh phong nghe vèo vèo.

Túy hòa thượng ha hả cười lớn, gót chân hơi xoay một vòng lướt qua bên cạnh Trình Đại tiên sinh, thoát ra ngoài vòng vây.

Ông ta đưa mắt quét nhìn, đã phát hiện được chỗ ẩn núp của Liễu Tồn Trung. Thấy chàng là một thanh niên anh khí bùng bùng, nguyên thần nội uẩn, trong lòng rất lấy làm thắc mắc, không biết thanh niên này là ai mà lại anh phong tuấn tú như vậy Ông ta liền dùng Truyền âm nhập mật hỏi :

- Này tiểu tử, ngươi là ai thế? Tên là gì? Từ gia đã trông thấy ngươi rồi. Vì sao ngươi lại biết những người này đã trúng phải Thực Hồn cổ?

Liễu Tồn Trung dùng truyền âm nhập mật đáp :

- Vẫn bối là Liễu Tồn Trung.

Chàng chưa nói dứt lời, Túy hòa thượng đã khoái trá bật tiếng la lớn :

- Ái chà! Thú quá! Thú quá! Thì ra tiểu tử ngươi. Từ gia đang tìm kiếm lão tử của ngươi đây.

Nguyên Liễu Tồn Trung từ nhỏ đã được Lữ Di Hạo nuôi nấng đến trưởng thành. Lữ Di Hạo coi chàng như con, cho nên đã có lúc Liễu Tồn Trung gọi ông ta là nghĩa phụ.

Túy hòa thượng ngao du giang hồ, tuy là bạn chí thân với Lữ Di Hạo, nhưng đôi bên ít khi gặp nhau. Ông ta biết Liễu Tồn Trung là nghĩa tử của Lữ Di Hạo nhưng không biết mặt chàng.

Túy hòa thượng là người trực tính cho nên vừa mở miệng đã gọi chàng là tiểu tử còn Lữ Di Hạo là lão tử của chàng.

Tiếng kêu la của ông ta làm mọi người có mặt tại đường trường kinh ngạc đưa mắt nhìn dào dác.

Độc Khiết Tử Mật Nhĩ lớn bước ra khỏi đại sảnh cười hắc hắc nói :

- Túy hòa thượng, người vừa nói chuyện với ai thế?

Túy hòa thượng cười ha hả đáp :

- Tửu gia nói chuyện với một vị thần tiên.

Mật Nhĩ lạ lùng hỏi :

- Đã là thần tiên sao người lại gọi là tiểu tử?

Túy hòa thượng cười ha hả đáp :

- Điều này thì Tửu gia là Đại la thiên tiên, y là thần tiên. Thiên tiên còn lớn hơn thần tiên. Vì vậy thần tiên là tiểu tử còn tửu gia là đại tử.

Mật Nhĩ hừ nhạt một tiếng ngừng đầu, lớn tiếng nói :

- Vị bằng hữu kia đã tới nơi, xin hãy hiện thân tương kiến.

Y gọi luôn hai lượt mà không có người đáp lại. Túy hòa thượng cười ha hả, nói :

- Người kêu réo làm chi cho mất công. Thần tiên tiểu tử ấy nào thèm nói chuyện với hạng tép riu như người.

Mật Nhĩ cả giận, quay đầu quát bảo mọi người :

- Các người đứng chờ ra ở đó làm chi? Mau bắt giữ tên trọc này ngay.

Đây là mệnh lệnh của Giáo chủ.

Bọn Xung Vân đạo trưởng năm người lập tức xông tới lần lượt vung binh khí xông tới tấn công Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng phát tay áo rộng hất bắn binh khí sang bên, bỗng cất tiếng nói :

- Ái chà! Sao tiểu tử người không nói sớm. Đã có rượu uống đại gia còn đánh chác gì được nữa.

Ông ta chột tung mình, như một con chim khổng lồ bay thẳng lên trên không mất hút trong bóng đen.

Bấy giờ dưới bậc thềm đèn đuốc sáng rực như ban ngày. Mật Nhĩ chỉ huy mọi người nhảy lên mái ngói truy tìm, nhưng làm sao còn kịp nữa.

Từ Hỉ Phượng vẫn lặng lẽ ngồi nguyên vị bất động. Chỉ thấy y thị khế vỗ tay, Mật Nhĩ vội vã chạy vào trong sảnh, cung kính hỏi :

- Giáo chủ có điều chi sai bảo?

Từ Hỉ Phượng đáp :

- Gọi mọi người về ăn nhậu như cũ, đừng có làm huyên náo nữa.

Mật Nhĩ vâng dạ luôn mồm, lớn tiếng huýt sáo miệng kêu gọi. Bọn

Xung Vân đạo trưởng lần lượt trở về chỗ ngồi. Từ Hỉ Phượng nói :

- Túy hòa thượng tự phụ công lực tới đây phá rối, thật là không biết tự lượng chút nào. Y đã trúng phải hắc yển cổ của chúng ta. Y vận

công chống chọi tuy bình yên vô sự, nhưng sau ba tháng y sẽ biết thân.

Ngừng giây lát, y thị lại tiếp :

- Tên Túy hòa thượng gọi là tiểu tử, chứ vị có biết là ai không?

Mạc Ác Tài gãi đầu, gãi tai, đáp :

- Liễu Tồn Trung.

Từ Hi Phượng hơi chấn động tâm thần vội hỏi :

- Sao các hạ lại biết là Liễu Tồn Trung?

Mạc Ác Tài đáp :

- Ở dọc đường chúng tôi đã bị y quấy rối một bận.

Ánh mắt của Từ Hi Phượng bỗng lộ rõ thần thái khác lạ nhoẻn miệng cười mê hồn, nói :

- Y tới đây thật đúng lúc. Bồn tọa cũng đang muốn tìm kiếm y.

Trình Bất Nhược hỏi :

- Giáo chủ tìm y có việc gì?

Y thị lại nhoẻn miệng cười đáp :

- Bồn tọa tìm y là muốn bổ sung vào số hộ pháp đây. Được lột mình y có thể còn hơn bốn lão hộ pháp trước.

Xung Vân đạo trưởng nói :

- Chính thế, Giáo chủ tính làm cách nào để hàng phục y?

Từ Hi Phượng hoan hỉ nói :

- Bồn tọa đã có phương cách. Các người cứ đợi sẽ rõ.

Hãy nói Túy hòa thượng tung mình lên trên mái ngói, lướt thẳng về hướng nam. Bấy giờ trên bầu trời tinh tú lấp lánh, lờ mờ trông thấy phía trước mặt có một bóng đen lướt vèo đi như một ánh sao băng, tốc độ nhanh nhẹn không thể tưởng được.

Túy hòa thượng tinh thần phấn chấn, trong lòng dấy lên ý tưởng tranh cường hiếu thắng, chân liền gia tăng kinh lực, như một mũi tên lao vút đi.

Bóng đen phía trước lúc nhanh lúc chậm, tựa hồ như muốn bỡn cợt, chỉ giữ một khoảng cách nhất định.

Túy hòa thượng ở phía sau la lớn :

- Này tiểu tử, lão tử của ngươi cũng không dám trêu ghẹo tửu gia.

Ngươi chớ chọc giận tửu gia thì khốn.

Bóng đen phía trước chỉ cất tiếng cười nhạt. Túy hòa thượng giận dữ quát tháo :

- Được lắm, tiểu tử hôi thối ngươi định thử thách cước lực của tửu gia này. Cũng hay, hãy coi tửu gia đây.

Bấy giờ Túy hòa thượng đã nổi sùng, liền vận hết tốc lực một hơi phóng như điên cuồng. Trong bóng đêm hai bóng đen như hai con

quái đểu lướt qua một dải thôn dã mênh mông, tới một con đường đất nhỏ hẹp hai bên đều là ruộng nương. Túy hòa thượng đã nổi hứng, vận hết toàn bộ bí kíp trong Kinh Kha kích kiếm đồ giải trụy cản. Bỗng bóng đen trước mặt đứng dừng lại, Túy hòa thượng không kịp thu thế, suýt tí nữa thì đụng vào đối phương. Nhưng dù sao ông ta cũng là nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ kinh lực đã đạt tới mức thấu phát tùy tâm, đột nhiên hai chân khẽ điểm xuống mặt đất tung người lên trên không để hóa giải cường độ của tốc lực.

Chợt thấy bóng đen trước mặt quát lớn :

- Xem này! Túy hòa thượng bỗng cảm thấy Thiên Trụ huyết của mình bị người vỗ trúng một chưởng, một luồng khí nóng hồi xuyên vào trong người.

Ông ta giật mình thất kinh, người đang lơ lửng trên không vội uốn lưng búng chân lộn luôn mấy vòng, lúc hai chân điểm xuống mặt đất, bỗng cảm thấy kinh lực mất hết, bộp một tiếng ngã luôn ra đất, nhất thời không động đậy được nữa.

Bấy giờ bóng đen mới khom mình xuống đỡ Túy hòa thượng rập đầu tạ lỗi :

- Hòa thượng thế bá tiên bối thứ tội. Chớ nên trách cứ! Chớ nên trách cứ!

Túy hòa thượng hai mắt thao láo, thóa mạ :

- Tiên bối cái rắm! Cái gì vừa hòa thượng vừa thế bá, lại vừa tiên bối. Tiểu tử ngươi định làm trò gì thế?

Bóng đen cười đáp :

- Tiểu tử Liễu Tồn Trung không rõ phải xưng hô ra sao, vì vậy mới thốt bừa như trên. Xin lão nhân gia cứ tùy tiện chọn lựa.

Túy hòa thượng xoa đầu, cười ha hả, nói :

- Lại thêm danh từ lão nhân gia nữa. Xưng hô loạn xạ như vậy, tửu gia làm sao nhớ nổi. Thôi tiểu tử ngươi cứ gọi tửu gia là ca ca hòa thượng được rồi.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dạ, hòa thượng ca ca.

Túy hòa thượng cười ha hả, nói :

- Lát nữa hòa thượng ca ca phải phạt tiểu tử ngươi mời rượu mới được. Tiểu tử ngươi dám đánh lén hòa thượng ca ca, không biết vì nguyên do gì?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Đó là vì hảo tâm với hòa thượng ca ca đấy.

Túy hòa thượng cả cười, thóa mạ :

- Hảo tâm cái cóc chết. Tiểu tử ngươi vỗ mỗ một chưởng vào Thiên

trụ huyết làm mình mẩy lão hòa thượng tửu gia ca ca này nóng hổi, kinh lực mất hết. Cũng may hòa thượng ca ca dễ thông cảm. Nếu là người khác sẽ cho là tiểu tử mưu tài hại mạng đấy.

Liễu Tồn Trung nghiêm sắc mặt đáp :

- Hòa thượng ca ca, những lời nói của tiểu tử đều là chân tình. Mời ca ca uống rượu không khó, nhưng lòng dạ của tiểu tử đối với ca ca là do hảo tâm mà ra.

Túy hòa thượng đưa tay lên xoa cái đầu bóng loáng híp mắt lại, nói :

- Hảo tâm của tiểu tử như thế nào, mau nói cho ta biết ngay?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu tử phục trên mái hiên đại sảnh của Từ Hỉ Phụng nhận ra hòa thượng ca ca bị bao trùm một tầng hắc khí, biết rõ đó là hiện tượng hòa thượng ca ca bị trúng phải Cổ độc La Quỷ.

Túy hòa thượng ngắt lời :

- Vì sao tiểu tử ngươi lại biết được?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đó là do Tiểu Hắc nói lại.

Túy hòa thượng càng kinh ngạc thêm hỏi :

- Ngươi bảo tiểu tử đen thui phải không? Nó làm sao biết được?

Liễu Tồn Trung liền đem câu chuyện ngẫu nhiên gặp Tiểu Hắc với Anh Tử thuật lại rồi tiếp :

- Vì thế tiểu tử mới biết hòa thượng ca ca đã thương lão Vu bà rồi trúng phải cổ độc của mụ, nhưng là loại cổ độc gì thì chưa rõ được.

Túy hòa thượng nói :

- Tửu gia hòa thượng ca ca quả nhiên là có trúng phải cổ độc thật, nhưng tửu gia đã dùng chân khí dồn nó xuống, hiện tại không thấy có gì là trở ngại. Tiểu tử ngươi đánh một chưởng lại còn bảo là hảo tâm, thế có phải là ý định giết chết tửu gia hòa thượng này đây không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hòa thượng ca ca chỉ biết một mà không biết hai. Ca ca bị trúng cổ độc, chỉ dùng chân khí dồn nén nên nó chưa hề bị tiêu tán, rốt cuộc vẫn lưu lại hậu họa. Nếu như ca ca hơi buông thả chân khí, không dồn được nó xuống cổ độc sẽ phát tác, bất ngờ sẽ hỏng bét.

Túy hòa thượng nghe lặng lẽ gật đầu, nói :

- Có lý! Có lý! Vậy tiểu tử ngươi thường cho hòa thượng mỗi một chưởng, diệu dụng của nó ở chỗ nào?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Lòng hảo tâm của tiểu tử là chính ở chỗ đó. Tiểu tử phóng một chưởng đã ngưng tụ Thuần dương cương khí chính tông, đánh rã

được cổ độc nội thể ca ca đến tám phần. Ca ca chẳng cảm thấy Thiên trụ huyết nóng hổi, khó chịu hay sao?

Túy hòa thượng nói :

- Đúng! Đúng! Nóng hổi khó chịu lắm. Thuần dương chưởng lực của tiểu tử ngươi làm sao lại có oai lực như thế.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Chỉ riêng dựa vào chưởng lực chưa đủ, công lao lớn nhất phải nhờ hòa thượng ca ca hợp tác mới được.

Túy hòa thượng càng nghe càng hồ đồ, ngoác miệng kêu la :

- Kỳ quá! Kỳ quá! Tiểu tử ngươi càng nói càng khó hiểu. Tửu gia hòa thượng ca ca này hợp tác với ngươi bao giờ.

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Hòa thượng ca ca tỉ thí cước trình với tiểu tử như thế không là hợp tác thì là cái gì?

Túy hòa thượng cười híp mắt lại nói :

- Té ra là thế. À, sao tỉ thí cước lại chữa được cổ độc?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đạo lý rất đơn giản. Hòa thượng ca ca ra sức phóng chạy, cổ độc trong cơ thể do đó bị tản mát, tiểu tử thừa cơ vỗ một chưởng Thuần dương chân khí phát huy nhiệt lực đẩy được cổ độc ra ngoài một cách dễ dàng. Làm như thế chỉ tốn một nửa công phu mà thôi.

Túy hòa thượng chột vớ lẽ, giơ một ngón tay lên cao khen ngợi :

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Chẳng trách ai cũng khen ngợi tiểu tử ngươi xứng danh hán tử. Bây giờ tửu gia hòa thượng không còn lo ngại hậu họa nữa. Hay lắm! Tửu giả sẽ mời tiểu tử ngươi uống rượu.. Đoạn ông ta thò tay sờ túi, mặt bỗng nhăn nhó méo xệch. Liễu Tồn Trung biết hòa thượng không có một xu trong túi liền nói :

- Không sao. Để tiểu tử mời hòa thượng ca ca uống rượu cũng được.

Bất quá hòa thượng ca ca chớ vui mừng vội. Cổ độc chỉ mới tiêu tám thành, chứ không trừ được hết đâu.

Túy hòa thượng ngạc nhiên nói :

Nếu vậy, tiểu tử ngươi hãy thưởng cho tửu gia mỗi một chưởng nữa, trừ cho sạch đi là xong.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiếc thay không thể dùng hành động này lại lần thứ hai. Cổ độc còn lại phải dùng phương pháp khác chữa trị mới được.

Túy hòa thượng nói :

- Phương pháp gì ngươi mau nói ra đi, hòa thượng ca ca sẽ nghe theo lời tiểu tử ngươi hết.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Nếu vậy, Túy hòa thượng ca ca hãy theo tiểu tử lại đây uống rượu một bữa đã rồi sẽ bàn định sau.

Túy hòa thượng vỗ tay cười nói :

- Tuyệt! Tuyệt! Ai ai cũng bảo người là tiểu tử tốt, quả nhiên không sai.

Thế rồi Liễu Tồn Trung dẫn Túy hòa thượng quanh quẹo một hồi xuyên qua vùng ruộng lúa ấy tới một quán rượu. Chàng gọi hai bát rượu, một số đồ nhắm ra nhậu nhẹt. Hòa thượng quát bảo gã bán rượu :

- Ai thèm uống cái bát vứt đi này, mau đem cả vò đến đây tửu gia mới đã nghiền.

Dứt lời ông ta đưa mắt nhìn vào túi của Liễu Tồn Trung. Chàng hiểu ý nói :

- Chớ ngại, dù hòa thượng ca ca có uống luôn mười vò cũng không xài hết tiền trong túi tiểu tử.

Hòa thượng ngượng nghịu đánh trống lảng :

- Hòa thượng ca ca không quen uống rượu bằng bát. Lúc ở Lãn Đà tự tu cả vò mới cảm thấy thú vị.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hòa thượng ca ca chớ có ngại! Chớ ngại! À có phải hòa thượng ca ca giới mặn đấy không?

Túy hòa thượng đáp :

- Giới cái rắm rít. Hòa thượng ca ca rất khoái ăn thịt chó. Nhưng tiếc thay cái quán rượu cóc chết này lại không bán cái khoái khẩu ấy.

Liễu Tồn Trung nói:.

- Nếu dọc đường có gặp chó rừng, mình giết một con làm thịt ăn, hòa thượng ca ca có chịu không?

Túy hòa thượng cất tiếng cười ha hả, nói :

- Thế mới tuyệt cú. Tiểu tử người đáng là gia gia của hòa thượng mỗ.

Hai người ăn uống no nê, Túy hòa thượng rũ chiếc áo cà sa rách rưới thùng thỉng đứng lên.

Liễu Tồn Trung thò tay móc ít bạc vụn trả tiền rượu thịt, nói :

- Hòa thượng ca ca hãy theo tiểu tử chữa cổ độc.

Túy hòa thượng hỏi :

- Đi đâu chữa? Nơi đây làm quái gì có thầy thuốc?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hiện tại không tiện nói nhiều. Hòa thượng ca ca cứ việc đi theo tiểu tử là được.

Túy hòa thượng nói :

- Được, hòa thượng ca ca nghe theo lời tiểu tử người. Tốt nhất là địa phương chó chết ấy có rượu thịt uống mẹ nó từng hũ lớn thì dù có chữa không hết cổ độc cũng chẳng sao.

Thế rồi ông ta đi theo phía sau lưng Liễu Tồn Trung. Hai người cùng thi triển cước trình nhanh như sao xẹt, chỉ trong vòng thời gian một bữa cơm liền tới trước chiếc cầu gỗ. Liễu Tồn Trung nói :

- Đại phu chữa cổ độc ở chốn này.

Túy hòa thượng liền theo tay chỉ của Liễu Tồn Trung chỉ thấy bên cạnh chiếc cầu có hai căn nhà tranh cửa gỗ khép hờ, bốn bề vắng vẻ không một bóng người, liền nheo mắt nói :

- Địa phương quỷ quái này làm gì có đại phu. Tiểu tử đừng có đánh lừa ca ca.

Liễu Tồn Trung nói :

- Cứ việc theo tiểu tử tới đây.

Hai người đi qua cầu. Liễu Tồn Trung khẽ mở cách cửa gỗ thò đầu vào trong gọi :

- Anh Tử!

Bên trong có tiếng phụ nữ mừng rỡ la lớn, liền đó có một nữ tử phong tư trác tuyệt bước ra ngoài cửa.

Túy hòa thượng chỉ cảm thấy mắt sáng hắt lên, liền la lớn :

- Ối chà! Tửu gia tưởng là ai. Té ra là Trần cô nương.

Nữ tử vừa trông thấy Túy hòa thượng, nàng đồng thời vừa mừng rỡ, vừa vô cùng kinh ngạc, cung kính nói :

- Tiểu nữ khấu kiến ân công đại sư.

Túy hòa thượng giơ tay gỡ chiếc đầu láng bóng, cười toe toét nói :

- Trần cô nương gọi cái gì ân công đại sư thế. Tửu gia này từ khi ra khỏi thai Phật, chưa từng được nghe tiếng xưng hô quái dị ấy bao giờ.

Anh Tử tằm tằm cười không đáp, Liễu Tồn Trung xen lời :

- Hòa thượng ca ca đã từng cứu mạng Anh Tử ra khỏi vùng nguy hiểm của Cô Lâu giáo, nàng không gọi là ân công thì gọi là gì?

Túy hòa thượng nói :

- Đó chỉ là một chuyện nhỏ mọn, có đáng gì đâu mà để bụng. Thôi đừng đề cập tới nữa. Nay Trần cô nương, ở đây có rượu bán không? Trần cô nương đôi mắt lấp lánh, ghé sát đôi môi xinh xắn như trái anh đào vào cạnh tai Liễu Tồn Trung thủ thỉ mấy câu. Túy hòa thượng trợn mắt quát hỏi :

- Nay thì thắm lén lút gì thế? Đừng giờ trò đánh lừa tửu gia không ổn đâu. Lão gia sẽ ăn tươi nuốt sống cả đôi cho mà xem.

Anh Tử nghe ông ta nói câu “cả đôi” bèn lén đến đổ mặt tía tai vội chạy luôn vào trong nhà. Liễu Tồn Trung cười nói :

- Hòa thượng ca ca ăn nói lỗ mãng quá. Cái gì mà đôi với chiếc? Không sợ con gái người ta mắc cỡ hay sao?

Túy hòa thượng nói :

- Tửu gia hơi đâu để tâm tới cái trò đó. Đôi với chiếc thì có gì là quan trọng?

Liễu Tồn Trung ngắt lời :

- Thôi, chúng ta hãy vào trong kia ngồi chơi đã.

Hai người ngồi xuống xong Liễu Tồn Trung nói :

- Vừa rồi Anh Tử nói rượu của lão sư làm vừa mới hết. Chúng ta hãy đợi chờ giây lát, nàng đi mua về ngay.

Túy hòa thượng mừng rỡ đáp :

- Thế mới phải chứ. A! Lão sư của nàng ta là ai thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Vị lão sư ấy là người Miêu, dạy nàng đọc sách.

Túy hòa thượng hỏi :

- Nếu vậy người bảo đại phu có thể chữa được cổ độc phải chăng là lão sư ấy?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Không dám giấu giếm đại ca, tiểu tử bảo vị đại phu chữa được cổ độc ấy bất quá là chỉ thuận miệng nói mà thôi. Bất quá Anh Tử cũng được học hỏi rất nhiều. Từ cổ có câu Kỳ sư ắt có kỳ đồ, thầy giỏi tất dạy trò giỏi. Học trò biết nhiều hiểu rộng đâu có lẽ lão sư lại kém được, vì vậy mới đưa ca ca tới đây để thử vận hên xui Túy hòa thượng nói :

- Té ra là như thế. Vậy tiểu tử người cũng không lừa gạt tửu gia.

Không lâu sau chỉ thấy Anh Tử đi cùng một lão già người Miêu từ sau bước ra, Anh Tử bưng một hũ rượu mặt tươi như hoa nở.

Lão già bước lên tương kiến cười đáp :

- Liễu đại hiệp! Vị đại sư đây có phải là ân công cứu mạng Anh Tử đây không?

Liễu Tồn Trung đứng dậy đáp :

- Và ông ta cũng là hòa thượng ca ca của tại hạ.

Lão già cả mừng. Đôi bên tương kiến xong, Anh Tử đem ba cái ly rót đầy rượu, Túy hòa thượng đã giơ tay đỡ luôn cái ly rượu nói :

- Trần cô nương hãy ngồi xuống đây. Để tửu gia rót lấy uống mới lý thú.

Chỉ nghe ực một cái ông ta đã tu hết sạch ly rượu, ngấm nghĩa đầy ly rồi lại rót đầy rượu vào. Anh Tử hỏi :

- Đại ca có tìm được manh mối gì không?

Liễu Tồn Trung kể sơ lược tình hình rồi tiếp :

- Hòa thượng ca ca bị trúng cổ độc, không biết có ai biết cách chữa trị chẳng?

Anh Tử thất kinh đáp :

- Bị trúng loại độc nào? Lão sư xin lão nhân gia xem giùm cho.

Lão già ngẩng nhìn Túy hòa thượng giây lát nói :

- Vị ấy trúng phải Hắc khí cổ. Chớ ngại, bị trúng độc ấy cũng nhẹ thôi.

Ngừng giây lát ông ta trầm ngâm tiếp :

- Kỳ quái thật, sao lại có hiện tượng này?

Anh Tử vội hỏi :

- Hiện tượng gì thế?

Lão già đáp :

- Hắc khí cổ không trúng thì thôi, phạm trúng phải quyết chẳng phải như thế này đâu.

Liễu Tồn Trung trong lòng biết rõ cổ độc ở cơ thể Túy hòa thượng đã bị chưởng lực của chàng đánh tan tám chín thành, nhưng chàng không tiện nói ra, chỉ hỏi :

- Lão tiên bối có cách chữa trị được không?

Lão già đáp :

- Nếu là những loại cổ độc khác thì không được, nhưng thứ Hắc khí cổ này thì lão hữu biết cách chữa trị. Tuy nhiên cần lưu đại sư ở lại đây dăm ba ngày, không biết đại sư có ưng thuận chẳng?

Túy hòa thượng nói :

- Nếu như ngày nào đều có hũ rượu lớn uống thì mẹ kiếp, dù ở lại đây hàng năm cũng chẳng có gì quan trọng.

Anh Tử bật cười, đưa mắt nhìn ông già. Lão già nói :

- Mỹ tửu thì không có, nhưng rượu xấu thì dễ lắm.

Túy hòa thượng nói :

- Rượu ngon với rượu xấu cái gì, tửu gia cũng chẳng cần, hễ có thì cứ mang ra đây.

Lão già cười ha hả nói :

- Đại sư là người trực tính, thật rất hợp với lão.

Đoạn ông ta sai Anh Tử đi lo liệu chỗ nghỉ ngơi cho Túy hòa thượng, sáng ngày mai sẽ bắt đầu chữa bệnh, rồi ông ta đi lo sẵn dụng cụ chữa trị.

Liễu Tồn Trung kéo Anh Tử ra một nơi, dặn dò mấy câu rồi nói với

Túy hòa thượng :

- Hòa thượng ca ca cứ việc ở chôn này uống rượu trị độc, tiểu tử cần

đi tìm Từ Hỉ Phượng thanh toán.

Túy hòa thượng đáp :

- Như thế cũng được. Nhưng tiểu tử người không được đánh chết
mụ ta đấy.

Liễu Tồn Trung nói :

- Hòa thượng ca ca nói như vậy có ý nghĩa gì?

Túy hòa thượng la ó om sòm :

- Còn phải hỏi nữa, tiểu tử người đánh chết mụ, tửu gia sẽ không có
đối thủ thì hứng thú gì nữa.

Liễu Tồn Trung lớn tiếng cười ha hả vỗ tay cáo biệt. Chàng vừa đi
tới chân cầu, Anh Tử đã đuổi theo ra dặn dò :

Đại ca lần này đi hãy nên cẩn thận. Lão sư bảo địa phương ấy rất
nhiều trò quỷ quái. Võ công của đại ca tuy cao siêu nhưng cũng chớ
nên coi thường. Tiểu muội rất lấy làm lo ngại.

Liễu Tồn Trung nói :

- Hiền muội cứ yên tâm. Đại ca tự biết lo liệu lấy. Hiền muội ở lại hãy
chiếu cố chu đáo cho hòa thượng ca ca.

Anh Tử gật đầu lặng lẽ nhìn theo bóng Liễu Tồn Trung cho tới khuất
sau một góc núi mới miễn cưỡng quay vào trong nhà.

Hãy nói Liễu Tồn Trung từ biệt Anh Tử theo đường cũ quay trở lại
trang viện của Từ Hỉ Phượng. Tới bên rừng tùng chàng liền nhảy lên
một ngọn tùng rậm rạp, đánh một giấc ngủ cho thoải mái.

Lần này đã có sẵn kinh nghiệm kỳ trước chàng tới Nghị sự sảnh của
Từ Hỉ Phượng một cách dễ dàng.

Tuy nhiên đêm nay tình hình có điểm khác thường. Nghị sự sảnh tối
như mực, bốn bề không có ánh đèn.

Liễu Tồn Trung vận hết mục lực nhìn, chỉ thấy các phòng sảnh
đường đều đóng cửa kín mít, xem ra người trong toàn trang đều ngủ
say. Chàng nghĩ bụng :

“Nghe nói Từ Hỉ Phượng là một nữ tử tinh thông, biết rõ Túy hòa
thượng thể nào cũng trở lại phá quấy, sao lại không chút đề phòng
thể này? Chẳng lẽ đã có sẵn một quỷ kế gì chăng.”

Vừa suy nghĩ, chàng vừa nhẹ nhàng tung mình lướt qua một dãy
sương phòng. Nơi đây còn tối tăm hơn bên ngoài nhiều.

Vì bên ngoài có nhiều tinh tú lóng lánh như ánh mắt của loài quỷ mị
nên trong mộng lung có thể lờ mờ phân biệt được hướng. Góc tối ấy
sẽ không bị đối phương phát hiện.

Ánh mắt của chàng rất sắc bén, tuy xung quanh tối đen như mực,
chàng vẫn có thể phân biệt được vị trí.

Chàng thấy trước mắt mình là một đường hẻm, hai bên có những

vách tường bằng những tảng đá lớn.

Hai đầu Đông Tây đều có cánh cửa vòng cung toàn tạo bằng thép ròng dày đến ba bốn tấc.

Liễu Tồn Trung chăm chú quan sát tình thế, hơi sồn lòng nghĩ bụng :

“Nếu như hai cánh cửa sắt ở hai đầu Đông Tây đóng chặt, mình há chẳng biến thành ếch ở trong lu ư?”

Ý niệm vừa nảy sinh chàng định thối lui. Nói thì chậm, bây giờ sự biến chuyển nhanh khôn tả. Tai đã nghe thấy tiếng rè rè, cửa phía sau đã tự động ráp lại.

Liễu Tồn Trung đột nhiên cả giận quát lớn một tiếng vung đờn chưởng vỗ ra.

Chỉ nghe thấy bùng một tiếng, chưởng ấy của chàng là thức Lợi Thiệp Đại Xuyên trong Thiên Nhân kinh giải kèm theo cả uy thế của phong lôi ẩn hiện, chấn động đến những tảng đá trong đường hầm cũng vỡ ra từng mảnh vụn.

Nhưng cánh cửa sắt ấy không hề suy sụp chút nào. Chàng đang thất vọng, bỗng hai bên vách có ánh lửa lóe ra.

Nguyên bây giờ chợt vách tường xuất hiện vô số những lỗ nhỏ.

Những ánh lửa là từ trong những lỗ đó hắt ra, tiếp theo đó bên ngoài lỗ có một tràng cười dài lanh lảnh.

Tiếng cười ấy chẳng khác gì âm nhạc du dương, nó ngọt ngào êm dịu, rất vui tai.

Liễu Tồn Trung nhận ra đó là tiếng phụ nữ.

Đồng thời chàng cũng nghe ra tiếng cười này dường như là của Từ Hỉ Phượng, nhưng chàng vẫn lớn tiếng quát hỏi :

- Ai thế?

Người nọ ngọt ngào đáp :

- Liễu đại hiệp không nhận ra giọng nói của thiếp ư?

- Người là ai? Có phải là loại ma quỷ đấy không?

- Ôi chà! Sao đại hiệp lại nói gì kỳ lạ thế? Thiếp là Từ Hỉ Phượng đây!

Liễu Tồn Trung vô cùng phẫn nộ, hừ nhạt một tiếng cố nghĩ cách thoát thân.

Chỉ thấy đôi mắt sáng long lanh của Từ Hỉ Phượng ghé vào lỗ hổng, đầy vẻ hoan hỉ nói :

- Liễu đại hiệp làm gì mà hung hăng thế? Định ăn thịt người hay sao đấy?

Liễu Tồn Trung chấp tay sau lưng đi lại suy nghĩ, miệng thóa mạ :

- Không sai, ta chỉ hận không ăn thịt con yêu tinh người?

Từ Hỉ Phượng cười khúc khích nói :

- Đại hiệp định ăn thịt thiếp thực? Ồi chà? Vậy thì ăn ngay đi!

Liễu Tồn Trung quát lớn :

- Người cầm mõm lại. Ai thèm ăn thịt người bao giờ?

Từ Hỉ Phượng giậm chân nói :

- Ái chà? Đại hiệp nói gì mà chẳng giữ lời. Thiếp không tới nữa đâu. Vừa rồi đại hiệp đã chẳng bảo ăn thịt thiếp là gì?

Liễu Tồn Trung cứng họng không đáp lại được.

Chàng ta là một hán tử trực tính, không biết đối đáp quanh co. Vừa rồi, đáng lẽ không nên đòi ăn thịt đối phương, để lúc này bị giễu cợt, không thể tranh biện lại được.

Bên kia, Từ Hỉ Phượng lại thôi thúc :

- Liễu đại hiệp, thiếp hận đại hiệp muốn chết được. Sao đại hiệp không nói gì thế? Biến thành cầm rồi chẳng?

Liễu Tồn Trung trong lòng rất nóng nảy, liền quay sang vấn đề khác hỏi :

- Từ Hỉ Phượng, người cũng là người Hán phải không?

Từ Hỉ Phượng giễu cợt :

- Ái chà! Cái đó còn phải hỏi nữa! Thiếp không là người Hán thì là người gì chứ?

Liễu Tồn Trung nói :

- Nghe nói trước đây người lấy một người chồng là đại thi nhân, tinh thông kinh sử. Người cũng là kẻ am hiểu chữ nghĩa, báo thù chồng, một phụ nữ tiết liệt.

Từ Hỉ Phượng ngắt lời :

- Đó đều là chuyện quá khứ. Việc đã qua thiếp quên sạch. Thiếp chỉ ưa thích những sự thể đang xảy ra trước mắt.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Người là người Hán, sao lại chịu làm khuyển mã cho người Kim đối địch với các chí sĩ Trung Nguyên?

Từ Hỉ Phượng mắt đong đưa, giậm chân nói :

- Người ta hận đại hiệp mà lại còn không biết.

Liễu Tồn Trung hừ nhạt một tiếng, hỏi :

- Vì sao lại hận mõ?

Từ Hỉ Phượng nói:

- Thiếp hỏi hoài mà đại hiệp không chịu đáp, lại còn nói những chuyện lồi thối người Hán với người Kim gì nữa, chán muốn chết đi được.

Liễu Tồn Trung chán nản đưa mắt nhìn tứ phía, tìm đường để thoát thân.

Từ Hỉ Phượng nũng nịu nói :

- Người làm sao thế? Cầm đây hả? Người không lý tới ta, suốt cuộc đời này đừng hòng ra khỏi nơi đây.

Bỗng nghe thấy tiếng đàn ông nói :

- Khải bẩm Thánh giáo chủ, tên này ngoan cố u mê, âm tối, Thánh giáo chủ chớ nên phí lời, xin cho thuộc hạ chiếu theo đúng kế hoạch hành sự.

Từ Hỉ Phượng chỉ âm ừ như chưa định được chủ ý, đã nghe thấy gã nam nhân nọ cất tiếng thô bạo quát lên.

- Đây tên Liễu Tồn Trung kia nghe đây. Lão tử là nhị phó nguyên soái Độc Khiết Tử Mật Nhĩ. Người nhìn xem trên vách tường có những vật gì nữa.

Liễu Tồn Trung ngừng đầu nhìn tứ phía phát hiện bên trong những cái lỗ trên vách tường đều có một đầu mũi tên ló ra lấp lánh ánh sáng màu lam. Hiển nhiên đầu mũi tên tẩm chất cực độc.

Ánh mắt của Độc Khiết Tử Mật Nhĩ loang loáng chiếu ra từ một lỗ nhỏ nói :

- Liễu Tồn Trung, người nhìn rõ chưa? Trên vách có tất cả 564 lỗ hồng, mỗi lỗ đều đặt sẵn độc tiễn của Miêu khu chúng ta đặc chế. Chỉ cần Thánh giáo chủ xuống lệnh, thân thể tiểu tử người lập tức bị xuyên thủng hàng ngàn lỗ hồng.

Liễu Tồn Trung nhếch mép cười nhạt, thái độ ung dung khinh thường chấp tay sau lưng đi đi lại lại. Mật Nhĩ giận dữ quát tháo :

- Liễu Tồn Trung, lão tử đếm tới ba tiếng. Nếu mi không giơ tay đầu hàng thì đừng trách thủ đoạn của lão tử ác độc Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Đây là những lời nói ngông cuồng bình sinh ta mới nghe thấy lần thứ nhất.

Độc Khiết Tử Mật Nhĩ biến sắc mặt, cười hắc hắc nói :

- Giỏi lắm, giỏi lắm. Bây giờ lão tử đếm từ một đến ba, người hãy nghe cho kỹ. Nếu không chịu giơ tay đầu hàng thì đừng oán lão độc ác đây.

Liễu Tồn Trung ung dung đáp :

- Dù người có đếm đến khan cổ kiệt lực cũng đừng mong mỏi giơ tay đầu hàng. Người hãy dẹp cái ý nghĩ điên rồ ấy đi. Vừa nói, trong óc Liễu Tồn Trung vừa nhanh nhẹn tính toán :

“Vì đường hẻm ấy hai đầu đều bị cửa sắt bịt chặt, mái ngói trên đỉnh đầu xem ra cũng được tạo bằng sắt thép khó lòng xông ra được.

Vách đá hai bên thì không cần phải đề cập tới, đừng mong làm suy yếu được chút nào. Nếu như Độc Khiết Tử đếm xong ba tiếng, mấy trăm mũi tên độc từ những lỗ nhỏ bắn ra không phải là chuyện

tầm thường. Hơn nữa, chỉ riêng bị giam giữ ở đây cũng đủ đói khát mà chết rồi.

Liền đó, tai chàng đã nghe Độc Khiết. Từ bắt đầu đếm :

- Một, hai...

Gã sắp đếm đến tiếng thứ ba, bỗng nghe thấy Từ Hỉ Phượng nói :

- Mật Nhĩ khoan đã! Để bản tọa hỏi thêm y vài câu.

Chỉ thấy mắt Từ Hỉ Phượng ghé nhìn vào lỗ hồng nói :

- Liễu đại hiệp chắc đã thấy rõ. Chỉ cần nhị phó nguyên soái đếm tới tiếng thứ ba, đại hiệp sẽ bị chết dưới rừng tên. Thiếp... thiếp không muốn đại hiệp phải chết chút nào.

Mật Nhĩ ngạc nhiên hỏi :

- Khỏi bẩm Giáo chủ, tại sao lại không muốn y chết?

Từ Hỉ Phượng như có ẩn ý gì, không vui đáp :

- Nơi đây không phải việc của người. Người hãy lui ra đi.

Mật Nhĩ sợ hãi đáp :

- Dạ dạ, xin cung kính tuân lệnh Giáo chủ.

Dứt lời tiếng chân gã xa dần.

Liễu Tồn Trung biết Mật Nhĩ đã đi khỏi nơi đó, chàng nhếch mép cười nhạt, nhưng trong đầu óc vẫn không ngớt tính kế thoát thân.

Chợt nghe thấy Từ Hỉ Phượng cất tiếng thở dài náo nùng, lầm bầm tự nói với mình :

- Thật là oan gia! Oan gia! Xưa nay ta chưa hề thấy người nào cứng cỏi như thế này cả.

Tuy nói rất nhỏ, nhưng Liễu Tồn Trung cũng nghe thấy rất rõ ràng.

Từ Hỉ Phượng bỗng hỏi :

- Vì sao Liễu đại hiệp lại không phụ hồi đáp câu hỏi của thiếp?

Liễu Tồn Trung cười nhạt nói :

- Mỗ nói chuyện phải có người đối thoại. Nơi đây không có một ai thì bảo đối đáp cái gì?

Từ Hỉ Phượng cười hi hí nói :

- Sao đại hiệp lại bảo không có ai? Chẳng lẽ thiếp không phải là người hay sao?

Liễu Tồn Trung lạnh lùng đáp :

- Người là hồ ly.

Dường như Từ Hỉ Phượng đã tức giận cực độ, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn nói :

- Đại hiệp đừng mắng nhiếc người như thế, có được không? Tôi là vì nghĩ đến đại hiệp mới phải nói chuyện dài dòng như vậy.

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói :

- Nếu vậy, thì mỗ phải tạ ơn Thánh giáo chủ chắc!

Từ Hỉ Phượng dịu dàng nói :

- Nếu nói về tình lý thì phải làm như thế này mới đúng. Bất quá vì đại hiệp có điểm đặc biệt nên thiếp cũng miễn cho.

Liễu Tồn Trung lạnh lùng hỏi :

- Điểm đặc biệt gì?

Từ Hỉ Phượng nũng nịu nói :

- Đại hiệp không hiểu thực hay hư đấy? Chẳng lẽ đại hiệp không biết một phút gì về tâm sự của người ta hay sao?

- Mỗ làm sao biết tâm sự của người. Mỗ cũng chưa hề học qua phép bói toán, người lại không nói ra làm sao mỗ đoán được.

Từ Hỉ Phượng dậm chân, hờn dỗi nói :

- Hừ! Thiếp giận đại hiệp muốn chết được.

Liễu Tồn Trung bật cười ha hả. Bỗng linh cơ chuyển động, nói :

- Dĩ nhiên người phải hận mỗ rồi. Người làm ưng khuyến cho người Kim, còn mỗ là địch thủ của chúng. Mỗ muốn khôi phục một nửa mảnh sơn hà của Đại Tống chúng ta, người lại theo người Kim hủy hoại quê hương. Thử hỏi người không hận mỗ thì còn hận ai nữa.

Từ Hỉ Phượng có vẻ nóng nảy nói :

- Thiếp không muốn nghe những lời lời thôi ấy. Tống triều cũng chẳng có mấy kẻ tốt lành. Chính trượng phu thiếp cũng bị bọn quan lại của Tống triều hãm hại.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Dù vậy, người phải nên báo thù bọn quan lại đã giết hại trượng phu mình chứ sao lại cam tâm làm ưng khuyến cho ngoại bang, làm thành cho hổ?

Từ Hỉ Phượng căm phẫn nói :

- Tất cả đều là lũ xấu xa đáng ghê tởm.

Liễu Tồn Trung thản nhiên nói :

- Nếu vậy chẳng trách người căm hận mỗ.

Từ Hỉ Phượng vội đáp :

- Đại hiệp chứ hiểu lầm. Thiếp hận đại hiệp là...

- Là sao? Người cứ nói thẳng ra, đừng có úp úp mở mở nữa.

- Chà! Sao chàng chẳng biết điều chút nào hết vậy?

Giọng nói Từ Hỉ Phượng có vẻ trách móc, nhưng đáy lòng nàng nảy lên một ý niệm ám áp khác thường. Nàng dịu giọng tiếp :

- Liễu đại hiệp, nếu đại hiệp bằng lòng không đối địch với thiếp, thiếp sẽ thả đại hiệp ra tức khắc, cả ngôi bảo tọa Giáo chủ này cũng nhường lại cho đại hiệp. Đại hiệp có chấp thuận không?

Liễu Tồn Trung quát bảo :

- Ai thêm ngôi bảo tọa của yêu phụ người bao giờ, mỗ sẽ có biện

pháp ra khỏi nơi đây. Yêu phụ cút ra đường khác đi.

Từ Hỉ Phượng cầm giận đến nghiêng răng kèn kẹt, hậm hực nói :

- Thật là người ương ngạnh, rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Được, ta không lý đến người, để xem người dùng cách nào ra khỏi nơi đây.

Đoạn nàng ta bực bội dậm chân thành thịch rời khỏi nơi đó ngay.

Liễu Tồn Trung chỉ cười khẩy, bỗng nghe từ đằng xa có người nói :

- Khỏi bẩm báo chủ không thuyết phục được tên đó ư?

Từ Hỉ Phượng chỉ hừ nhạt một tiếng không đáp, tên nọ lại tiếp :

- Nếu Minh Ngoan không linh thì dùng ám Thanh Tử quả vậy.

Từ Hỉ Phượng quát báo :

- Câm mồm!

Tên nọ thất kinh luôn miệng thốt dạ dạ một hồi, sau lại có tiếng chân của tên khác từ xa tới gần cung kính nói :

- Khỏi bẩm Giáo chủ. Hoàn Nhan Xương phái người tới cầu kiến, người có đại sự bí mật cần phải kiến diện Giáo chủ.

Từ Hỉ Phượng hỏi :

- Tin bắt được Liễu Tồn Trung có bị tiết lộ không?

Tên kia đáp :

- Không, sứ giả của Hoàn Nhan Xương cũng không nhắc tới việc này.

Từ Hỉ Phượng bây giờ mới hơi yên tâm, nói :

- Được để bọn tọ ra gặp y.

Thế rồi tiếng chân của người đi xa dần. Liễu Tồn Trung nghĩ bụng :
“Tên Hoàn Nhan Xương phái người tới đây, không biết để âm mưu gì?”

Chàng không thoát thân được, trong lòng rất bồn chồn, sốt ruột.

Khoảng thời gian một bữa cơm, bỗng nghe có tiếng người từ xa tới gần.

Một tên nói không sôi tiếng Hán mở lời :

- Đây là kế hoạch của Thông Thiên Hiểu sư gia, tất nhiên phải bắt cho được tên Liễu Tồn Trung. Vì vậy Hoàn đại soái mới sai tôi tới đây xem sao. Thế nào, chẳng lẽ mấy ngày nay tên Liễu Tồn Trung đó còn chưa tới?

Có tiếng Từ Hỉ Phượng không vui đáp :

- Vừa rồi bọn Giáo chủ chả nói là Liễu Tồn Trung chưa hề tới đây.

Sao sứ giả còn hỏi mãi thế?

Có lẽ gã nọ cũng nể sợ, vội cười xòa đáp :

- Dạ dạ. Đó là vì sự tính toán của Thông Thiên Hiểu xưa nay chưa bao giờ sai trệch.

Từ Hỉ Phượng khẽ hừ nhạt nói :

- Đây là địa phương của bọn Giáo chủ, chẳng lẽ Thông Thiên Hiểu lại biết rõ hơn bọn Giáo chủ chẳng?

Tên nọ chỉ gượng cười.

- Đó nơi nào sứ giả cũng đã xem qua cả rồi, có thấy bóng dáng Liễu Tồn Trung không?

- Quả không có! Không có! Té ra tên Liễu Tồn Trung ấy chưa hề tới đây. Để tiểu nhân trở về bẩm lại với Hoàn đại nguyên soái.

Từ Hỉ phượng lạnh lùng nói :

- Sứ giả hành sự nhanh nhẩu lắm.

Tên nọ lại cười gượng. Một hồi, Từ Hỉ Phượng liền tiếp :

- Tiễn khách.

Tiếp đó nghe thấy có một số người đua nhau vâng dạ, đưa gã sứ giả của Hoàn đại soái xa dần.

Không lâu sau, mắt của Từ Hỉ Phượng lại xuất hiện ở phía lỗ hồng, ngắm nhìn Liễu Tồn Trung chứa đầy thâm ý, dịu dàng nói :

- Vừa rồi đại hiệp đã nghe thấy hết chứ?

Liễu Tồn Trung làm ra vẻ không hiểu, hỏi lại :

- Nghe thấy gì?

Từ Hỉ Phượng cố nén lòng, khẽ nói :

- Đại hiệp vẫn chưa hiểu thực ư?

Liễu Tồn Trung thản nhiên đáp :

- Hờ! Mỗ bảo không hiểu là không hiểu, thực với giả nổi gì. Ai thêm nghe trộm ở trong ổ rắn của các người.

Từ Hỉ Phượng nhả nhót nói :

- Người tới vừa rồi là người Kim. Nếu y biết, đại hiệp không thể nào toàn mạng được.

Liễu Tồn Trung cố ý khiêu khích Từ Hỉ Phượng nên cười nhạt, nói :

- Thế sao người không nói luôn cho hần biết ta đang ở đây, để xem ai không toàn mạng.

Từ Hỉ Phượng rầu rĩ đáp :

- Không ngờ tướng mạo đại hiệp tuấn tú như vậy mà tính nết lại có chấp như thế.

Liễu Tồn Trung chỉ nhếch mép cười nhạt, không nói năng gì.

Từ Hỉ Phượng đau lòng như cắt nhưng không dám phát tác, lại dịu dàng nói :

- Chắc đại hiệp đói lắm rồi? Đại hiệp muốn ăn gì cứ cho thiếp biết.

- Ta không đói! Không đói! Người mau rút đi đằng khác đi.

Liễu Tồn Trung ra vẻ khó chịu, giờ chường lên phất. Một luồng kinh phong đẩy về phía lỗ hồng như một lưỡi dao sắc lún át trước mặt Từ

Hỉ Phượng.

Từ Hỉ Phượng hơi nghiêng đầu tránh né, tức giận nghiêng rằng, nhưng nàng ta không nổi lên tiếng quát mắng, chỉ ngược lắt nhìn Liễu Tồn Trung với đầy vẻ oán hờn.

Không bao lâu, Liễu Tồn Trung lại nghe thấy từ đằng xa có tiếng chân người vọng tới, rồi có tiếng ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Thánh giáo chủ làm sao thế?

Liễu Tồn Trung nhìn qua lỗ hồng, liền trông thấy Từ Hỉ Phượng đang giơ tay áo lụa khế lau chùi ngón lệ trên khóe mắt. Từ Hỉ Phượng nghẹn ngào nói :

- Không sao cả. Ta bị mắt hột cát bay vào mắt.

Người nọ có vẻ hoài nghi, cúi đầu nhìn xuống dưới đất giấy lát.

Thấy mặt sàn sạch sẽ bóng loáng, không vương một hạt bụi, thì có lý nào cát lại bay vào mắt Giáo chủ được?

Y do dự giây lát, liền vỗ tay kêu gọi :

- Bay đâu!

Chỉ thấy bên sương phòng mé Tây một bộc phụ bước ra rạp đầu thốt :

- Đại quản gia điều chi sai bảo?

Người nọ hỏi :

- Nơi đây ai phụ trách quét tước?

Bộc phụ đáp :

- Là số ba, chữ Nghĩ.

Người nọ nói :

- Bảo cho y thị biết mặt sàn có bụi bặm bay cả vào mắt Giáo chủ, và bảo y thị hãy tự xử lý.

Bộc phụ nọ thất kinh, mặt cắt không còn một hột máu, không dám lên tiếng đáp. Từ Hỉ Phượng xen lời :

- Đại quản gia, y thị mới phạm tội lần đầu, ta miễn cho sự trừng phạt.

Người được gọi là quản gia mỉm cười, quay sang quát bảo bộc phụ :

- Tên số ba chữ “Nghĩ” dưới quyền quản hạt của người. Người có tội trị thuộc quyền bắt nghiêm. Thánh giáo chủ khoan nhân đại độ đức sánh thiên địa, đã tha tội cho sao người còn không mau rạp đầu tạ ơn đi!

Bộc phụ sợ hãi luôn miệng vâng dạ, quỳ sụp xuống trước mặt Từ Hỉ Phượng rạp đầu vái lia lịa, nói :

- Tạ ơn đức Thánh giáo chủ không giết. Thánh giáo chủ vạn tuế.

Từ Hỉ Phượng chậm rãi nói :

- Thôi, đứng dậy.

Bộc phụ ríu ríu đứng lên. Đại quản gia liền cảnh cáo :

- Người phải thủ giữ cương vị cẩn thận đốc thúc công tác! Lần sau còn tái phạm quyết không tha đâu.

Bộc phụ run rẩy rạp đầu tạ ơn. Từ Hỉ Phượng nói :

- Đại quản gia tới đây có việc gì thế?

Đại quản gia đáp :

- Khải bẩm Thánh giáo chủ, bên Kim doanh, Hoàn Nhan Xương lại phái sứ giả tới.

Từ Hỉ Phượng bực bội nói :

- Hãy bảo hân: Thánh giáo chủ có việc, đi tuần thị rồi.

Đại quản gia cung kính đáp: “Dạ” rồi tiếng chân của y xa dần.

Từ Hỉ Phượng ghé mắt vào lỗ hồng nhìn Liễu Tồn Trung thấy chàng đang ngồi dựa lưng vào vách tường nhắm mắt dưỡng thần. Nàng ta không dám làm cho chàng thức tỉnh liền nhẹ nhàng đi xuống dưới nhà bếp.

Bọn quản sự nhà bếp thấy Thánh giáo chủ đột nhiên tới nơi đích thân xem xét đều giật mình toát mồ hôi vừa thất kinh, vừa mừng rỡ, kéo nhau tới phủ phục sát đất nói :

- Chúng thuộc hạ bái kiến Thánh giáo chủ, Thánh giáo chủ vạn tuế!

Từ Hỉ Phượng phát tay nói :

- Đứng lên đi!

Bọn họ lần lượt đứng dậy nép sang bên. Từ Hỉ Phượng nói :

- Ai là quản sự ở đây?

Một người rạp đầu xuống đáp :

- Tiểu nhân chính là quản sự nhà bếp này. Xin khấu đầu ra mắt Thánh giáo chủ.

Từ Hỉ Phượng nói :

- Trong Thiết Môn trận có giam một vị Trung Nguyên hiện tại đang say ngủ. Lúc vị ấy tỉnh dậy thế nào cũng đói khát. Hãy cho vị ấy ăn Thiên Niên Hà Thủ Ô nấu với yến tuyết.

Tên quản sự nghe nói liền đỡ lười há hốc miệng coi như tai mình nghe lầm, ấp úng hỏi lại :

- Khải bẩm Thánh giáo chủ, đây là chính Thánh giáo chủ xơi ạ?

Từ Hỉ Phượng bực mình đáp :

- Không phải ta mà là vị người Trung Nguyên trong Thiết Môn trận kia ăn. Tên quản sự giật nảy mình, vội đáp :

- Dạ dạ.

Từ Hỉ Phượng tiếp :

- Các người khế đầy thức ăn vào đó, chớ làm vị ấy thức tỉnh.

Tên quản sự vội rạp đầu đáp :

- Dạ dạ.

Bảy giờ Từ Hỉ Phượng mới có chút mẫn ý liền quay người di thân về hương khuê. Một bọn tiểu tì áo xanh vừa thấy nàng ta trở về đã vội tiến lại hầu hạ.

Từ Hỉ Phượng ngồi trước gương ngắm nhìn mình giây lát. Năm sáu tiểu tì áo xanh đứng yên lặng châu chực ngoài cửa, không dám gây một tiếng động nhỏ.

Từ Hỉ Phượng khẽ buông tiếng thở dài, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Bọn tiểu tì lúm lét nhìn nhau kinh ngạc, không biết hôm nay vì sao Thánh giáo chủ lại có thái độ kỳ lạ như vậy.

Từ Hỉ Phượng khẽ nói với một tì nữ lớn tuổi nhất :

- Người vào đây.

Tì nữ nọ khấp nép bước vào, quỳ sụp xuống dưới trang đài, rạp đầu bầm :

- Tì nữ ra mắt Thánh giáo chủ.

Từ Hỉ Phượng khẽ phát tay, nói :

- Người hãy gỡ đầu cho ta.

Tì nữ nọ cung kính đáp :

- Dạ dạ.

Y thị cầm chiếc lược, thận trọng gỡ những chiếc ngọc trâm trên đầu Từ Hỉ Phượng, nhẹ chải mái tóc mây óng ả cho nàng. Trong lòng rất thắc mắc, nghĩ bụng :

“Thánh giáo chủ xưa nay không ưa trang điểm, chẳng lẽ ngoài kia có quý khách tới thăm chăng?”

Nghĩ đoạn, y thị lén đưa mắt liếc trộm Từ Hỉ Phượng, chỉ thấy Thánh giáo chủ ngồi yên lặng ngắm nghía sắc diện của mình trong gương, mặt mày tươi tỉnh dường như gặp chuyện gì vui mừng vô hạn vậy.

Tì nữ nọ chải tóc cho Từ Hỉ Phượng xong liền đứng sang bên chờ sai khiến. Từ Hỉ Phượng ngắm nghía trước gương hết sang trái sang phải, dường như cảm thấy mình có sắc đẹp trời sinh ai nom thấy cũng phải đem lòng quyến luyến, đắm say.

Một hồi lâu nàng mới quay đầu nói với bọn tiểu tì :

- Thôi, các người ra đi, không cần phải châu chực nữa.

Bọn tì nữ như được đại xá vội rạp đầu lui ra. Từ Hỉ Phượng uể oải đứng dậy ra khỏi hương khuê.

Chợt có người vội vã từ mé Đông đi tới. Người nọ thoạt thấy Từ Hỉ Phượng đã vội đứng giạt sang bên cung kính nói :

- Thuộc hạ Lục Thiềm Thừ Bàng Quân tham kiến Giáo chủ.

Từ Hỉ Phượng dừng chân lại hỏi :

- Có việc gì thế?

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân đáp :

- Hôm qua mới chuyển về hơn mười vị Thực Hồn cổ, không biết nên phân phối ra sao? Xin Thánh giáo chủ ban chỉ thị?

Từ Hỉ Phượng đáp :

- Tam đại trưởng lão Cái bang võ công ở mức tối cao, hãy phái họ hiệp trợ hộ giáo, còn những người khác, bổn tọa sẽ có cách sử dụng riêng.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân khẽ đáp: “Dạ”, nhưng y lại cung kính tiếp :

- Khải bẩm Thánh giáo chủ, Đông Doanh Thông Thiên Hiếu có gửi thư hỏa tốc tới, xin Thánh giáo chủ qua mắt.

Đoạn gã dâng một bức thư bằng hai tay lên. Từ Hỉ Phượng xem qua, môi đào hơi mấp máy, rồi nhanh nhẹn bỏ vào trong tay áo, nói :
“Ta biết rồi”.

Nàng đang rời gót định đi tiếp. Lục Thiềm Thừ Bàng Quân hơi do dự rồi gượng cười, cung kính nói :

- Khải bẩm Thánh giáo chủ, thư sứ giả đưa thư nói: Thông Thiên Hiếu đã đoán được ngày đó Liễu Tồn Trung thể nào cũng tới. Mấy ngày gần đây Liễu Tồn Trung thể nào cũng tới nơi. Xin Thánh giáo chủ hãy nghĩ cách đối phó. Theo họ thì võ công của hần rất cao cường, hành tung thần xuất quỷ mạt.

Từ Hỉ Phượng nghe nói bỗng xéch ngược đôi mày liễu, mặt sa sầm trừng mắt nhìn Lục Thiềm Thừ.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân khiếp hãi vội cúi xuống đất không dám ngửng lên.

Từ Hỉ Phượng gằn giọng nói :

- Thông Thiên Hiếu còn nói gì nữa?

Bàng Quân ấp úng đáp :

- Vị ấy hỏi: đã phát hiện được tung tích của Liễu Tồn Trung chưa?

Từ Hỉ Phượng lạnh lùng nói :

- Sao Thông Thiên Hiếu lại đa tâm như vậy? Nếu y không yên lòng thì cứ bảo y đích thân tới đây.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân vội đáp dạ dạ, bụng y bảo thầm :

“Không hiểu sao Thánh giáo chủ lại bỗng nóng nảy đến thế, trái hần với lúc thường rất ôn hòa sáng suốt,, Y có nghe nói trong Thiết Môn trận có giam giữ một nhân vật Trung Nguyên, muốn định hỏi xem là ai.

Thấy Thánh giáo chủ không vui, y chẳng dám quấy nhiễu, đành nuốt sự thắc mắc ấy xuống bụng.

Từ Hỉ Phượng lạnh lùng hỏi :

- Còn chuyện gì nữa không?

Bàng Quân đáp :

- Thừa không còn việc gì nữa. Thuộc hạ xin cáo lui.

Đoạn y khom mình đứng rất sang bên. Từ Hỉ Phượng thủng thẳng đi được hai bước, bỗng quay đầu lại nói :

- Chắc người cũng đã biết người bị giam trong Thiết Môn trận là ai rồi.

Thật ra Lục Thiêm Thù Bàng Quân mới từ Tương Châu về chưa biết rõ chuyện gì, nghe Giáo chủ nói như vậy gã chỉ biết gật đầu đáp dạ.

Từ Hỉ Phượng hỏi :

- Thế tên sứ giả truyền tin cho Đông Doanh có biết không?

Bàng Quân đáp :

- Y không hỏi tới vấn đề này. Chắc y chưa biết đâu.

Từ Hỉ Phượng lấy làm mãn ý nói :

- Chuyện ở nơi đây, tốt hơn đừng nên cho bên Đông Doanh hay biết.

Bàng Quân đáp :

- Dạ.

Dường như Từ Hỉ Phượng còn định dặn bảo gì nữa nhưng nàng ta do dự giây lát lại thôi, uyển chuyển bước về phía thông đạo.

Nàng ta vốn định đi tới hội nghị sảnh, không hiểu vì sao trong đầu óc chỉ luôn nghĩ đến Thiết Môn trận, bất giác chân lại thả bước tới nơi đó, ghé mắt nhìn vào lỗ hồng thấy trong đó đã đặt sẵn cái khay đựng Thiên Niên Hà Thủ Ô nấu với yến tuyết khói bốc lên nghi ngút.

Loại thực phẩm này ngay cả đến Từ Hỉ Phượng cũng không được dùng thường, trong một năm khó thưởng thức một lần, vì Thiên Niên Hà Thủ Ô với loại ỏ yến tuyết ở Đông đảo này rất hiếm có.

Miêu Truyền ở Đông Doanh vì muốn lấy lòng nàng đã phải tốn không biết bao nhiêu nhân vật lực mới thu hoạch được.

Nghe nói hai loại thực phẩm này hiệu dụng vô cùng, sau khi ăn vào không những sẽ sống lâu trường thọ mà còn tăng thêm được đến mười năm công lực.

Xem tình hình thì món ăn này vừa được làm xong nên Liễu Tồn Trung chưa kịp ăn, đang ngừng đầu ngẫm nghĩ.

Từ Hỉ Phượng chăm chú ngắm nghía nhìn Liễu Tồn Trung hồi lâu, trong lòng cảm thấy ám áp khôn tả.

Bỗng ánh mắt Liễu Tồn Trung ngẫu nhiên quét nhìn về phía lỗ hồng, phát hiện Từ Hỉ Phượng đang ngắm nhìn mình với đầy vẻ say đắm.

Không hiểu sao Liễu Tồn Trung lại cảm thấy chán ghét đối phương vô cùng, Chàng ngoảnh đầu đi nơi khác không thèm nhìn lại.

Từ Hỉ Phượng có bao giờ lại bị người ta lãnh đạm với mình như vậy?

Nàng nghiêng chặt răng, định thóa mạ chàng mấy câu, nhưng cuối

cùng vẫn cố nhẫn nhịn dịu dàng hỏi :

- Sao đại hiệp không ăn? Đây là một loại thực phẩm bổ dưỡng quý giá rất hữu ích.

Liễu Tồn Trung lạnh lùng đáp :

- Ta không dễ bị mắc hóm người đâu. Có quỷ mới biết người lén bỏ thuốc độc gì vào trong đó.

Chỉ thấy Từ Hỉ Phụng giận dữ người run lẩy bẩy. Thái độ ủy khuất của nàng thật đáng thương, trông lại càng yêu kiều diễm lệ.

Khóe mắt nàng long lanh ngấn Liễu Tồn Trung không thém nhìn đối phượng, chấp tay sau lưng đi đi lại lại, có lúc ngừng đầu lên trầm tư.

Từ Hỉ Phụng rầu rĩ giơ tay áo lụa lau nước mắt, gượng cười nói :

- Nếu thiếp muốn hại đại hiệp thì không cần phải dùng đến cách hạ độc. Nhưng lỗ hổng này đều đặt sẵn độc tiễn, đại hiệp chả đã sớm trông thấy là gì?

Liễu Tồn Trung không đáp, vẫn tiếp tục đi đi lại lại. Giọng của Từ Hỉ Phụng ghen ngào, tiếp :

- ăn đi! Có lẽ đại hiệp đói lắm rồi. Để nguội lạnh không ngon đâu.

Liễu Tồn Trung vẫn quay lưng lại, lạnh lùng tiếp :

- Kệ ta. Mổ là khiêu hóa tử, không xứng ăn những món bỏ bán quá giá.

Từ Hỉ Phụng thấy Liễu Tồn Trung nổi giận, không dám nói tiếp, chỉ đứng ngây người ra nhìn chàng giây lát, rồi nghiêng rằng bỏ đi luôn.

Thính giác của Liễu Tồn Trung rất bén nhạy. Chàng biết ngay Từ Hỉ Phụng đã bỏ đi, liền quay đầu lại. Chỉ thấy bóng dáng Từ Hỉ

Phụng thướt tha nhưng trông có phần tiều tụy.

Khoảng thời gian một bữa cơm, lỗ hổng trên vách được đẩy vào một chiếc bình, và phía bên kia có tiếng thiếu nữ nói :

- Liễu đại hiệp, trong bình này đựng sữa. Thánh giáo chủ sai đưa tới để đại hiệp dùng.

Liễu Tồn Trung thùng thảng đáp :

- Biết rồi.

Tì nữ nọ cung kính vái chào rồi lặng lẽ rời khỏi nơi đó.

Như thế lại được một ngày.

Liễu Tồn Trung bị giam giữ ở trong đó, không sao nghĩ được cách thoát thân. Chàng nóng ruột, nghĩ bụng :

- Chắc Anh Tử ở nhà rất nóng lòng trông chờ ta trở về.

Phía lỗ hổng vẫn đưa thực vật tới đều đều. Chàng định không ăn nhưng vì quá đói khát đành phải ăn chút ít. Chàng không thấy bóng dáng Từ Hỉ Phụng đâu cả liền nghĩ thầm :

“Y thị không tới càng tốt. Mình càng đỡ bị quấy nhiễu phiền phức”.

Bỗng từ xa có tiếng chân người bước tới, rồi một giọng nói già cả vang lên :

- Bắt được tiểu sử ấy, Trung Nguyên võ lâm sẽ mất đi một nhân vật trọng yếu càng dễ bị phá tan. Này, Bàng Quân lão hữu, có đích mắt trông thấy hần không?

Liễu Tồn Trung nghe giọng nói hùng mạnh của ông già nọ liền thất kinh nghĩ bụng :

- Sao lão cũng tới đây? Già này...

Lại nghe có tiếng người đáp :

- Tôn Kha Ba tiền bối, chẳng lẽ Bàng Quân này lại dám nói bậy bạ trước mặt lão nhân gia? Đây là Thánh giáo chủ đích miệng nói tiểu bối nghe.

Tôn Kha Ba hỏi :

- Nếu vậy sao không thấy Từ Hỉ Phượng tuyên bố.

Tiếp đó là giọng nói của một người trẻ tuổi mà Liễu Tồn Trung đã nhận ra ngay đó là Cát Đạt Tố đại đệ tử của Tôn Kha Ba. Gã hỏi :

- Từ Hỉ Phượng đi đâu rồi?

Bàng Quân đáp :

- Thánh giáo chủ có việc phải tới Luyện Cổ Phòng chỉ trong sớm tối sẽ trở về.

Tiếng chân của mọi người dừng lại cách đó không xa. Kha Ba hỏi :

- Người chưa gặp Cổ Đạt Lạt ư? Sao vẫn chưa tìm thấy nó?

Cát Đạt Tố đáp :

- Sư phụ còn hỏi đến tên đó làm gì? Hiện tại hần là phản đồ của Thanh Hải Lạp Bột tự.

Giây lát sau lại nghe thấy một giọng nói của người trẻ tuổi khác xen lời :

- Đại sư huynh bảo Cổ sư đệ mê say nữ đệ tử của Vô Trần yêu đạo. Vì lập trường của chúng ta bất đồng, Cổ sư đệ bởi sợ sư phụ lão nhân gia quở trách mới không dám quay lại.

Liễu Tồn Trung đã nhận ra người này là Sài Đạt Mộc nhị đệ tử của Tôn Kha Ba. Tất cả đã động thủ với mình. Cổ Đạt Lạt là đệ tử của Tôn Kha Ba. Người này rất có chính nghĩa, ngày nọ lúc mình đại náo Bắc Cổ Sơn cũng nhờ y hạ thủ lưu tình, bằng không mình đã phải phơi thây trên Bắc Cổ Sơn hồi đó. Sài Đạt Mộc thì không tà không chính chẳng có lập trường. Đáng sợ nhất là tên Cát Đạt Tố, thâm hiểm ác độc còn hơn cả sư phụ gã là khác.

Chàng lại nghe thấy Cát Đạt Tố cười hắc hắc nói :

- Sư đệ đừng có bị tên Cổ Đạt Lạt đánh lừa. Theo mõ biết, Cổ Đạt Lạt đã ngấm ngầm cấu kết với Liễu Tồn Trung tiết lộ sự bí mật của

chúng ta. Sư đệ bảo hành động ấy của y không phải là phản đồ ư?

Tôn Kha Ba ngạc nhiên hỏi :

- Tên súc sinh ấy dám thế? Sao ngươi biết được?

Cát Đạt Tổ cười hắc hắc :

- Đệ tử biết chuyện này từ lâu, nhưng sợ sư phụ lão nhân gia đau lòng, cho nên đệ tử không dám thưa lại.

Tôn Kha Ba tức giận cực độ, gằn giọng nói :

- Ngươi mau nói đi! Nói đi! Chứng cứ phản đồ của nó ở chỗ nào?

Cát Đạt Tổ đáp :

- Chuyện này do Dương Cự Nguyên, đệ tử của Vô Trần yêu đạo nói. Chắc sư phụ đã rõ, tên Dương Cự Nguyên này cũng ngấm ngấm yêu trộm nhớ thăm Tổ Tổ.

Tôn Kha Ba nói :

- Phải? Phải. Điều này thì ta biết.

Cát Đạt Tổ tiếp :

- Vì đệ tử điều tra tung tích của phản đồ nên đã dùng Tổ Tổ để làm mồi, nhận lời sẽ đem Tổ Tổ từ tay Cổ Đạt Lạt về cho gã, với điều kiện hắn phải ngấm ngấm làm tay sai cho Đông Doanh, dẫn dụ Vô Trần lọt bẫy, sát hại lão bằng độc dược. Chắc những việc này sư phụ cũng đã rõ.

Tôn Kha Ba đáp :

- Phải, chuyện này ta biết rồi.

Cát Đạt Tổ lại nói :

- Đúng vào thời kỳ đó, bất cứ điều gì Dương Cự Nguyên cũng thổ lộ với đệ tử hết. Vì vậy đệ tử mới biết tên phản đồ Cổ Đạt Lạt ngấm ngấm cấu kết với Liễu Tồn Trung. Bằng không, với thân thủ xuất phạm của sư phụ sao lại không thể bắt được tên Liễu Tồn Trung? Hừ! Hừ!

Nếu không bị nội gián thông lưng với kẻ địch, đừng nói một tên Liễu Tồn Trung, dù cho một trăm tên Liễu Tồn Trung cũng không thoát khỏi tay sư phụ. Võ công của sư phụ phải nói là đệ nhất thiên hạ.

Không đúng như vậy sao?

Tôn Kha Ba gật gù đáp :

- Phải, phải, không sai.

Ngừng giây lát, Tôn Kha Ba dường như chợt tỉnh ngộ, lẩm bẩm nói :

- Ta hiểu rõ rồi. Ta hiểu rõ rồi.

Cát Đạt Tổ hỏi :

- Sư phụ hiểu rõ cái gì?

Tôn Kha Ba đáp :

- Lần trước mất con ngọc mã của Miêu Truyền ở trong Bửu Bối

phòng, sau lại phát hiện xác của Dương Cự Nguyên cạnh đó. Bây giờ sư phụ mới hiểu được nguyên do.

Cát Đạt Tổ nói :

- Xin sư phụ cho đệ tử được rõ hơn?

Tôn Kha Ba đáp :

- Tên Dương Cự Nguyên muốn phản lại người rồi bị người đánh chết phải không?

Cát Đạt Tổ đáp :

- Dạ. Nếu không đánh chết, hắn sẽ có những hành động bất lợi chúng ta, cho nên đệ tử đã dùng Vu Viên công đánh hắn rơi xuống hoa viên.

Tôn Kha Ba nói :

- Theo tình lý mà nói, đáng lẽ thi thể của Dương Cự Nguyên phải nằm trong vườn hoa mới đúng. Vì sao lại ở trong Bửu Bối phòng? Còn một điểm nữa, lúc đầu phát giác mất một con ngọc mã, không rõ kẻ lấy trộm với mục đích gì, sau mới biết là Liễu Tồn Trung đã giả trang làm đặc sứ của Đông Doanh, cầm ngọc mã mật thư tiến vào Tổng đàn Cái bang cứu thoát Thi Huyền với Hoàng Diện Phong Cái. Từ những sự kiện đó, việc trộm ngọc mã với tử thi Dương Cự Nguyên nhiều phần trên do một tay tên súc sanh Cổ Đạt Lạt làm ra. Người bảo nó cấu kết với Liễu Tồn Trung thật không sai chút nào.

Cát Đạt Tổ nói :

- Đệ tử vốn rất thương mến Cổ Đạt Lạt sư đệ cho nên khi biết y tạo phản, đệ tử vẫn che giấu không tố cáo hy vọng y sẽ hối cải. Đệ tử không thể nhẫn tâm thấy đồng môn thủ túc tương tàn.

Tôn Kha Ba thở dài nói :

- Sư phụ đã nhìn lầm, cứ tưởng nó thật thà trung hậu chẳng ngờ nó lại không còn chút nhân tính nào như vậy. Bây giờ nghĩ lại, con mới là người có phẩm đức đáng tin cậy nhất.

Liễu Tồn Trung ghé sát tai nghe thấy rất rõ ràng. Chàng nhận thấy tên Cát Đạt Tổ này âm hiểm đáng sợ. Con ngọc mã là do Tam Thủ Thần Thân Giản Lão Nhị ăn trộm, thi thể Dương Cự Nguyên cũng do gã phóng vào trong Bửu bối phòng trên, vừa may gặp Hoàn Ngột Nhã, nàng ta không biết nguyên do gì mà không muốn gây thù địch với nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên, nên ngầm giúp đỡ Giản Lão Nhị, chỉ gã vào trong Bửu Bối phòng ẩn trốn. Nhờ vậy mà Giản Lão Nhị may mắn phát hiện chỗ cất giấu ngọc mã. Việc này Giản Lão Nhị đã thuật lại rõ ràng cho Liễu Tồn Trung nghe, cho nên cái chết Dương Cự Nguyên, chàng biết rất rõ ràng không hề liên quan gì tới Cổ Đạt Lạt.

Xem tình hình này Cát Đạt Tổ đã cố ý vu oan giá họa, tựa hồ như y quyết tâm dồn Cổ Đạt Lạt vào chỗ chết mà thôi. Không rõ đây là nguyên do vì sao?

Sài Đạt Mộc đứng cạnh đó thấy ngôn ngữ của đại sư huynh luôn dồn Cổ Đạt Lạt vào tử địa, rất kinh hoàng nói :

- Theo sự am hiểu của đệ tử, thi thể của Dương Cự Nguyên không phải là do Cổ Đạt Lạt sư đệ đem đi đâu.

Cát Đạt Tổ nghe nói liền trừng mắt hừ nhạt một tiếng. Tôn Kha Ba hỏi :

- Vì sao người biết được điều đó?

Sài Đạt Mộc đáp :

- Tối hôm đại sư huynh cùng Dương Cự Nguyên giao đấu ở Bửu Bồi phòng trên Cát lâu, Cổ Đạt Lạt sư đệ không có mặt tại Đông Doanh. Như vậy làm sao y đem thi thể Dương Cự Nguyên đi được.

Tôn Kha Ba nói :

- Dương Cự Nguyên bị trúng một chưởng ngã từ trên lan can xuống hoa viên, ai dám đoán chắc lúc Cổ Đạt Lạt trở về không phát hiện y mà đem y đào tẩu.

Sài Đạt Mộc nói :

- Lý luận này không thể đứng vững được.

Tôn Kha Ba nói :

- Sao lại không thể đứng vững?

Sài Đạt Mộc đáp :

- Bấy giờ đại sư huynh nhảy theo xuống lầu tìm kiếm ngay, lục soát tất cả khu vườn hoa mà đã mất tung tích thi thể Dương Cự Nguyên rồi.

Tôn Kha Ba nói :

- Cát Đạt Tổ, có thật con đã lục soát khắp vườn hoa mà không phát hiện ra được Dương Cự Nguyên chăng?

Cát Đạt Tổ chớp mắt lia lịa đáp :

- Con không có lục soát mà chỉ sai bọn quân sĩ tuần sơn tìm kiếm thôi. Những tên đó chỉ toàn là đồ vô dụng. Người ta ẩn trốn kín thì làm sao kiếm được.

Sài Đạt Mộc nói :

- Thế sao đại sư huynh không đích thân tra xét lục soát?

Cát Đạt Tổ hậm hực đáp :

- Người biết gì. Bấy giờ ta chỉ tưởng Dương Cự Nguyên bị trúng một chưởng ấy ắt khó sống, có tìm hay không cũng thế thôi, cho nên mới không đích thân lục soát. Ta nghĩ quả không sai, Dương Cự Nguyên bị trúng chưởng ấy chả toi mạng là gì?

Sài Đạt Mộc gãi đầu gãi tai, không biết nói sao.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân nãy giờ đứng lặng lẽ cạnh đó thở dài nói :

- Biết người biết mặt mà chẳng biết lòng. Không ngờ lệnh đồ lại cả gan phản lại sư môn như vậy.

Sài Đạt Mộc nói :

- Chưa chắc đã đúng. Cổ Đạt Lạt sư đệ quyết không phải là hạng người ấy. Không tin thì cứ hỏi Thông Thiên Hiểu sư gia đã từng nhận định Cổ Đạt Lạt là người rất trung thực.

Cát Đạt Tố cười nhạt nói :

- Sư đệ, Thông Thiên Hiểu không phải là thần tiên thì làm sao hiểu được tâm sự của Cổ Đạt Lạt. Nếu việc gì Thông Thiên Hiểu cũng đoán đúng cả thì không bị ném mùi thất bại.

Bàng Quân hỏi :

- Thông Thiên Hiểu bị thất bại bao giờ?

Cát Đạt Tố cười hắc hắc nói :

- Bắc Cỗ sơn giam giữ Liễu Tồn Trung không nổi, làm tử thương nhiều nhân mã, chuyện ấy trên giang hồ ai ai cũng biết rõ. Hành thích Tân Khí Tật cùng Ngụy Thắng lại bị người ta cao hơn một chước, nên chẳng đạt được kết quả lại còn tổn hại một số cao thủ. Giam cầm Hoàng Diện Phong Cái lại bị Liễu Tồn Trung dùng kế cứu thoát. Tiền bối xem như thế không gọi là thất bại thì là gì?

Sài Đạt Mộc nói :

- Đó là người tính không bằng trời tính, hướng hồ đối phương cũng có kẻ sĩ mưu trí, làm sao quy hết trách nhiệm vào Thông Thiên Hiểu sư gia? Nếu Thông Thiên Hiểu không cơ trí hơn người, một Cái bang lớn có căn cơ quy mô như vậy mà Thông Thiên Hiểu sư gia không phí một binh một tốt cũng nắm trọn, dù Tôn Ngô phục sinh cũng chỉ đến thế thôi.

Tôn Kha Ba nói :

- Thôi, không nên tranh biện nữa, để gặp lại Cổ Đạt Lạt, sư phụ sẽ quyết định sau.

Liễu Tồn Trung phục dưới góc tường, nghe thầy trò Tôn Kha Ba đối thoại chàng mới vỡ lẽ. Sở dĩ cái Bang tan rã cũng đều bởi mưu kế của Thông Thiên Hiểu.

Tôn Kha Ba nói :

- Bàng Quân lão hữu bảo đã bắt giữ được Liễu Tồn Trung, không biết hiện giờ đang giam cầm ở đâu?

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân đáp :

- Nghe Thánh giáo chủ nói thì dường như đang vây hãm ở trong Thiết

Môn trận ở đằng kia.

Sau đó tiếng chân mọi người đồn dập bước tới gần.

Tôn Kha Ba hỏi :

- Địa phương này sao gọi là Thiết môn trận?

Bàng Quân đáp :

- Xin mời lão sư cứ theo tại hạ lại đằng này sẽ rõ.

Liễu Tồn Trung đứng nghe thấy tiếng chân bước sang góc khác, lại nghe Bàng Quân nói :

- Đây là cửa Đông, đầu đằng kia là cửa Tây, Nam, Bắc là dãy hai vách đá, dày đến mấy tầng, toàn thiết lập bằng đá đại lý. Trên đỉnh được chặn bằng nắp thép đúc Hai cửa Đông Tây đều được chế luyện bằng thép ròng rất dày, dù có sức lực vạn cân cũng đừng mong suy suyễn được một li. Lão hữu không tin cứ thử xem.

Tôn Kha Ba bước tới gần cửa sắt đỡ một chưởng đẩy lên, ngấm ngấm vận kinh lực đẩy mạnh ra, nhưng không làm sao lay chuyển nổi.

Lão hít một khẩu chân khí, vận dụng mười hai thành kinh lực nhưng chẳng khác nào chuồn chuồn bâu cột đình. Lão cũng phải lắc đầu, khen ngợi :

- Quả nhiên là Thiết môn có khác. Kẻ nào bị giam giữ ở bên trong dù có cánh cũng đừng mong tẩu thoát.

Ngừng giây lát, Tôn Kha Ba lại tiếp :

- Lần này thì Thông Thiên Hiểu đoán đúng. À, phải rồi, nghe người ta nói Đông Doanh đã mấy phen phái người tới hỏi đã bắt được Liễu Tồn Trung chưa. Sao các người lại thoái thác, bảo Liễu Tồn Trung chưa từng đến đây?

Bàng Quân đáp :

- Tại hạ cũng vừa từ Tương Châu trở về, không rõ mọi chi tiết bên trong. Theo thiển kiến của tại hạ, có lẽ Thánh giáo chủ có điều gì bất mãn đối với Đông Doanh cũng nên?

Tôn Kha Ba lặng lẽ không nói năng gì. Sài Đạt Mộc xen lời :

- Chắc Thánh giáo chủ của các vị đã có an bài riêng, nên tạm thời không muốn Đông Doanh biết vội?

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân cười khan không đáp.

Cát Đạt Tổ mắt lấp lánh, nói :

- Cửa sắt đóng kín mít, chẳng lẽ Liễu Tồn Trung không bị chết đói ư?

Bàng Quân đáp :

- Làm gì có chuyện đó. Trên vách đá có làm sẵn cơ quan có thể đẩy thực vật vào bên trong. Các vị hãy lại đây xem.

Mọi người quanh qua mặt bên kia. Bàng Quân nói :

- Cơ quan ấy ở đây.

Chỉ nghe tiếng máy chạy rè rè. Một lỗ hồng từ từ hé to. Cát Đạt Tổ bỗng ồ một tiếng, nói :

- Nơi đây đặt tên như thế này để làm gì?

Bàng Quân đáp :

- Dùng để bắn chết địch nhân.

Cát Đạt Tổ hỏi :

- Bắn chết bằng cách nào?

Chỉ nghe thấy tiếng rè rè, những lỗ hồng trên vách đá xuất hiện.

Bàng Quân nói :

- Hai bên vách đá này tổng cộng tất cả hơn năm trăm lỗ hồng.

Chúng tôi gọi là lỗ tiễn. Những đầu mũi tên được tẩm một chất thuốc độc đặc chế, trừ phi Thánh giáo chủ xuất thủ, ngoài ra không có cách gì chữa trị được.

Cát Đạt Tổ hỏi :

- Cơ quan phóng tiễn đặt ở đâu?

Bàng Quân đáp :

- Đây! Chỉ cần dùng sức vặn chiếc vòng sắt kia là toàn bộ tên độc sẽ rời khỏi dây bắn ra. Sức đi của nó còn mạnh hơn người bắn mười lần, lợi hại không thể tưởng tượng được. Dù là thần tiên cũng khó bề tránh thoát.

Bây giờ Liễu Tồn Trung ngồi xổm dưới vách đá, mắt nhìn ra ngoài lỗ hồng, chợt phát hiện ánh mắt của Cát Đạt Tổ lấp lóe tia tàn độc long lanh bất định.

Chàng giật mình nghĩ bụng :

- Tên này đang nuôi ý nghĩ mờ ám đây. Nếu mi vào tay ta thì đừng mong sống yên thân.

Chỉ thấy Cát Đạt Tổ chăm chú nhìn chiếc vòng sắt giãy lắt, miệng điểm nụ cười hiểm độc, rồi ghé mắt nhìn vào lỗ hồng, thấy Liễu Tồn Trung ngồi dựa lưng vào vách đá nghỉ ngơi. Gã lấy làm đắc ý, cười khảnh khảnh, kêu gọi :

- Này Liễu Tồn Trung, chúng ta cách biệt đã lâu. Không hiểu ngọn gió nào thổi bạn tới đây thế?

Liễu Tồn Trung thủng thẳng đáp :

- Từ Hỉ Phượng mời mỗ tới.

Cát Đạt Tổ cười hắc hắc nói :

- Từ Hỉ Phượng Giáo chủ thật không biết điều chút nào, sao lại mời Liễu đại hiệp ngồi vào chỗ tối tăm này.

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Từ Hỉ Phượng rất hiểu ý mỗ. Nàng ta biết mỗ thích ăn thịt con cháu

loài rùa nên hôm nay mới đem mấy con rùa đen tới để mỗi chọn lựa.
Cát Đạt Tổ ngạc nhiên hỏi lại :

- Bạn nói sao?

Liều Tồn Trung cười đáp :

- Các hạ đâu có điếc mà không nghe rõ. Mỗi bảo hôm nay Từ Hỉ
Phượng đem mấy con rùa đen tới để mỗi chọn ăn.

Cát Đạt Tổ mắt ánh lam quang chỉ tay quát lớn :

- Bạn bảo chúng ta là rùa đen phải không?

Liều Tồn Trung cười đáp :

- Bảo bạn là ô quy còn tốt, thật ra bạn chỉ xứng là con cháu của rùa
đen thôi.

Cát Đạt Tổ tức giận đến gân xanh cười nham hiểm nói :

- Liều Tồn Trung, đây là bạn tự tìm cái chết, không thể trách ta được
nhé?

Liều Tồn Trung cười ha hả đáp :

- Chúng ta mỗi người có một đường hướng riêng, mỗi trách bạn sao
được.

Cát Đạt Tổ cười gằn nói :

- Người muốn được như thế cũng không phải là chuyện dễ đâu.

Người hãy xem đây là cái gì?

Gã chỉ vào những mũi độc tiễn trên lỗ hồng. Liều Tồn Trung bình tĩnh
đáp :

- Mỗi đã sớm trông thấy rồi. Vật dụng ấy dùng để làm thịt cháu chắt
rùa đen.

Cát Đạt Tổ mặt mũi tái xanh hậm hực nói :

- Hay lắm! Người hãy mở mắt to ra xem mũi tên độc này làm thịt ai
và ai là con cháu rùa đen.

Dứt lời gã quay lại tiến tới cạnh chiếc vòng sắt giơ tay ra định kéo,
Sài Đạt Mộc đã vội tiến tới nắm lấy khuỷu tay Cát Đạt Tổ can gián :

- Sư huynh chớ nên lỗ mǎng. Người này là của Từ Hỉ Phượng bắt.
Chúng ta cần phải chờ đợi sự quyết định của Từ Hỉ Phượng.

Cát Đạt Tổ quát bảo :

- Buông tay ra! Liều Tồn Trung là kẻ thù nghịch của chúng ta thì cũng
là kẻ thù địch của Từ Hỉ Phượng. Mỗi tiêu diệt cường địch thay nàng
ta, nàng ta cảm ơn mỗi còn không kịp là khác.

Sài Đạt Mộc đáp :

- Liều Tồn Trung tuy là kẻ địch của chúng ta nhưng chúng ta là
khách, Từ Hỉ Phượng là chủ. Chúng ta cần phải tôn trọng quyết định
của Từ Hỉ Phượng. Phải đợi nàng ta về làm chủ vụ này là hơn.

Tôn Kha Ba nói :

- Điều này... điều này...

Cát Đạt Tổ ngắt lời :

- Sư phụ đừng nghe sư đệ nói bậy. Một ngày buông tha địch mang hối hận suốt đời. Đợi Từ Hỉ Phượng trở về chỉ e đêm dài lắm mộng. Liễu Tồn Trung nghe thầy trò lý luận dường như tính mệnh của mình đã nằm trọn trong tay chúng, bất giác cười ha hả nói :

- Cháu chắt rùa đen người mù mắt rồi! Cứ thử động thủ đi sẽ biết ai thịt ai ngay.

Cát Đạt Tổ giận dữ cực độ, khuỷu tay hữu trầm xuống, chân trái bước lên nửa bước, tả chưởng từ dưới đẩy lên hất mạnh cổ tay Sài Đạt Mộc quát bảo :

- Buông tay!

Sài Đạt Mộc không kịp phòng bị, lão đảo lui về phía sau hai bước.

Cát Đạt Tổ nghiêng người, giờ tay nắm lấy vòng sắt kéo xuống.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy những lỗ hồng trên vách tên bắn ra ào ào như châu chấu, thanh thế kinh người.

Sài Đạt Mộc chỉ kịp kêu lên một tiếng sư huynh, mắt đã thấy những mũi độc tiễn trên lỗ hồng chỉ thoáng cái đã bắn ra sạch, bất giác buột miệng thất sắc.

Cát Đạt Tổ cười khánh khách nói :

- Chúng ta thay Từ Hỉ Phượng làm thịt một con cháu rùa đen làm tiệc khánh hạ. Sư đệ hãy tới xem trên người Liễu Tồn Trung thủng bao nhiêu lỗ.

Sài Đạt Mộc vẻ bất nhẫn nói :

- Bất tất phải xem nữa. Liễu Tồn Trung ắn núp né tránh sao thoát được?

Cát Đạt Tổ nói :

- Sư đệ không muốn nhìn thì để mõ nhìn vậy.

Gã ghé sát vào lỗ hồng tìm kiếm thi thể Liễu Tồn Trung, chỉ thấy trên mặt đất đầy tên độc. Có những mũi tên sức đi quá mạnh cắm phập vào vách đá.

Liễu Tồn Trung nằm phục dưới đất bất động, trên người cắm đầy tên ngang dọc. Cát Đạt Tổ nhếch mép cười nham hiểm, đang định mở miệng nói, bỗng thấy Liễu Tồn Trung cất tiếng rú dài, thân hình đột nhiên bắn lên trên cao.

Chỉ nghe vèo một tiếng, bạch quang lóe lên, nhanh như điện chớp bay thẳng về phía lỗ hồng.

Mọi người chỉ nghe thấy Cát Đạt Tổ rú lên ngã ngựa về phía sau.

Sự đột biến ấy khiến những người có mặt tại đó bàng hoàng ngơ ngác như trong cơn mộng, vội tiến lại đỡ Cát Đạt Tổ dậy.

Chỉ thấy một mũi tên độc cắm vào mắt bên trái Cát Đạt Tố, xuyên qua mang tai.

Máu đen ở khóe mắt tuôn ra không ngớt, nửa bên mặt lập tức biến thành đen xạm, hôn mê bất tỉnh.

Tôn Kha Ba thất kinh, lạnh toát cả mình mẩy, vội giơ tay ra nhổ mũi tên kéo theo con người ra bên ngoài.

Sài Đạt Mộc run giọng hỏi :

- Sao lại có chuyện này?

Tôn Kha Ba cười nhạt, nói :

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Liễu Tồn Trung giỏi lắm! Hắc hắc.

Lão tức giận đến không sao nói tiếp được. Lục Thiềm Thừ thấy xảy ra tai họa, trong lòng hoang mang vô cùng. Tuy mọi người đều sinh sống trên đường mũi kiếm, tử thương là chuyện thường tình, nhưng thầy trò Tôn Kha Ba là do y dẫn tới xem xét Liễu Tồn Trung nên vô hình chung y đã gánh một phần trách nhiệm.

Hơn nữa, Từ Hỉ Phụng đã từng biểu lộ cho y rõ việc bắt giữ Liễu Tồn Trung không cần phải tiết lộ cho nhân vật của Đông Doanh hay biết. Nay mình đã làm trái ý Giáo chủ lại còn xảy ra chuyện không may, nên nhất thời y đứng thù người ra như tượng gỗ.

Tôn Kha Ba dù sao cũng là người có kiến thức rộng, đầy kinh nghiệm, vừa thấy nửa bên mặt Cát Đạt Tố đen xạm, liền nói :

- Bàng Quân lão hữu có thuốc giải độc không?

Bàng Quân khua tay, lắc đầu đáp :

- Tại hạ vừa nói rồi, chỉ có một mình Giáo chủ mới có thể giải được chất độc trên những mũi tên này.

Tôn Kha Ba hoảng hốt lo âu nói :

- Từ Hỉ Phụng tới Luyện cổ phòng chưa trở về, bây giờ biết làm sao đây? Phải mau cho người đi mời nàng ta về mới được.

Bàng Quân rầu rĩ đáp :

- Vô ích. Từ đây tới Luyện cổ phòng lượt đi lượt về nhanh nhất, cũng phải mất tới ba giờ đồng hồ. Kẻ bị trúng độc tiến không thể sống sót được trên hai giờ.

Tôn Kha Ba chân tay cuống quýt, hấp tấp hỏi :

- Vậy phải làm thế nào bây giờ?

Mọi người đang không biết giải quyết ra sao, bỗng nghe thấy có người báo cáo :

- Thánh giáo chủ trở về.

Chỉ thấy Từ Hỉ Phụng bước đi uyển chuyển, thung thủng từ thông đạo bước tới. Tôn Kha Ba cả mừng, giơ tay lên vuốt trán nói :

- Trời xanh có mắt, Cát nhi gặp cứu tinh rồi.

Lão rảo bước tiến lên nghênh tiếp Từ Hỉ Phượng, thấy thầy trò Tôn Kha Ba hội họp với Lục Thiềm Thừ Bàng Quân tại nơi đó, mắt ai nấy đều lộ vẻ lo âu, ngạc nhiên vô cùng đang định cất tiếng hỏi. Tôn Kha Ba đã chấp tay, tươi cười nói :

- Thánh giáo chủ mạnh giỏi. Lão phu thành tâm chiêm bái.

Sài Đạt Mộc cũng vội tiến lên bái kiến. Từ Hỉ Phượng hỏi :

- Lão tiên bối giá lâm tệ xá, không biết có việc gì thế?

Tôn Kha Ba đáp :

- Không giấu gì Thánh giáo chủ. Vì lão phu được biết Thánh giáo chủ mới bắt được Liễu Tồn Trung nên quá cao hứng vội vã tới đây xem. Xin Giáo chủ thứ cho tội mạo muội.

Từ Hỉ Phượng ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão tiên bối biết bản Giáo chủ mới bắt được Liễu Tồn Trung?

Nàng đưa mắt quét nhìn. Lục Thiềm Thừ thất kinh thẳm, nhìn sang Tôn Kha Ba, nói :

- Lão tiên bối, vì sao lại biết Thánh giáo chủ chúng tôi bắt được Liễu Tồn Trung?

Tôn Kha Ba thấy thần sắc của Bàng Quân liền hội ý ngay đáp :

- Đây, đây là Thông Thiên Hiệu cho biết.

Từ Hỉ Phượng hừ nhạt một tiếng, nhìn kỹ thần thái của mọi người mặt lộ vẻ không vui. Tôn Kha Ba gượng cười tiếp :

- Lão phu vì quá nóng nảy, không chờ sự đồng ý của Thánh giáo chủ đã tùy tiện tới xem xét Liễu Tồn Trung, không ngờ tiểu đồ Cát Đạt Tổ nhờ chạm phải chiếc vòng sắt.

Lão chưa nói dứt, Từ Hỉ Phượng đã giật mình kinh ngạc hỏi :

- Sao? Độc tiễn đều bắn vào trong Thiết môn trận phải không?

Nàng không lý gì tới mọi người vội rảo bước tiến lên, phát hiện Cát Đạt Tổ nằm mê man dưới đất cũng chẳng có thì giờ han hỏi, vội cúi người xuống lỗ hồng nhìn vào thấy Liễu Tồn Trung vẫn bình yên như thường, ngồi dựa vào vách đá nhắm mắt dưỡng thần, trông thái độ rất nhàn nhã. Bất giác nàng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

Bấy giờ bọn Tôn Kha Ba đã theo tới nơi. Từ Hỉ Phượng liền quay đầu hỏi :

- Vị này là lệnh đồ? Sao lại thọ thương thế?

Lục thiềm thừ Bàng Quân vội kể sơ lược chuyện xảy ra. Tôn Kha Ba tiếp :

- Thánh giáo chủ, tiểu đồ vô tri trúng phải ám toán của Liễu Tồn Trung, mong Thánh giáo chủ nể mặt lão phu cứu mạng sống nó một phen.

Từ Hỉ Phượng đáp :

- Bồn Giáo chủ luôn có sẵn thuốc giải ở đây. Sinh mệnh tuy được bảo tồn, nhưng con người ở bên trái đã bị nhổ ra, con mắt đó coi như hủy hoại.

Đoạn nàng quay lại hỏi :

- Người này bị trúng độc tiền bao lâu rồi?

Lục thiềm thử Bàn Quân đáp :

- Chưa đầy một giờ đồng hồ.

Từ Hỉ Phượng gạt đầu thò tay vào người móc ra một chiếc bình nhỏ, mở nắp mở một ít bột vào trong khoe mắt Cát Đạt Tổ Chỉ thấy làn hắc khí trên gương mặt Cát Đạt Tổ tan dần, hô hấp cũng điều hòa hơn trước. Từ Hỉ Phượng nói :

- Hãy bông gã ấy vào trong phòng nghỉ ngơi, ít lâu sau sẽ tỉnh lại và cầm lấy viên thanh độc đơn này, khi bệnh nhân hồi tỉnh sẽ cho phục dụng.

Tôn Kha Ba cảm tạ, tiếp nhận viên thuốc.

Chỉ thấy Từ Hỉ Phượng vỗ tay kêu đến “bốp” một tiếng. Một tên quản gia chạy tới hỏi :

- Thánh giáo chủ có điều chi sai bảo?

Từ Hỉ Phượng đáp :

- Dẫn các vị đây vào trong phòng khách đợi ta.

Sài Đạt Mộc bông Cát Đạt Tổ theo viên quản gia đi ngay. Tôn Kha Ba nói :

- Thánh giáo chủ, theo như lão phu nhận thấy, thì Liễu Tồn Trung là một mối họa lớn cho chúng ta. Hiện tại những độc tiền của Thánh giáo chủ cũng không làm gì nổi hắn.

Từ Hỉ Phượng đáp :

- Bồn Giáo chủ bắt Liễu Tồn Trung là có chỗ dùng riêng, chưa được bồn Giáo chủ đồng ý, không một ai có quyền được làm tổn hại y. Bàn Quân hãy đưa lão bối ra đại sảnh ngồi chơi, đợi Cát Đạt Tổ tỉnh dậy hãy tiễn họ về Đông Doanh ngay, chớ nên nán lại ở đây lâu.

Lục thiềm thử Bàn Quân vâng vâng dạ dạ. Tôn Kha Ba rất cảm tức nhưng không phát tác, hậm hực theo Bàn Quân ra ngoài đại sảnh.

Từ Hỉ Phượng tiến tới gần lỗ hồng nói :

- Liễu đại hiệp vẫn an khang chứ?

Liễu Tồn Trung không hề ngủ, chỉ nhắm mắt ngằm nghĩ cách thoát thân. Chàng biết rõ Từ Hỉ Phượng đã trở về và còn nghe nàng bảo bắt mình là có dụng ý riêng nhưng không biết đối phương định dùng vào việc gì? Tuy nhiên chàng vẫn giả đồ say ngủ nằm yên bất động.

Từ Hỉ Phượng nghĩ bụng :

“Chàng giả bộ ngủ, không thêm lý gì tới ta, tưởng ta không biết hay sao? Hừ! Ta không tin người lại sắt đá mãi được”.

Ngừng giây lát nàng ta lại dịu dàng nói :

- Này, Liễu đại hiệp dùng cơm tối chứ?

Bây giờ Liễu Tồn Trung đã cảm thấy đói bụng, nghe nói có cơm đưa tới bất giác mở hé mắt ra nhìn. Từ Hỉ Phượng cười khúc khích nói :

- Thiếp cứ tưởng chàng ngủ thực. Thì ra là giả đò.

Liễu Tồn Trung liếc nhìn ra ngoài lỗ hồng, chỉ thấy Từ Hỉ Phượng tủm tỉm cười rất tình tứ. Từ Hỉ Phượng dịu dàng hỏi :

- Vừa rồi Cát Đạt Tổ định giết chết đại hiệp phải không? Sao đại hiệp lại có thể tránh thoát được. Nàng ta giờ tay trở xuống mặt đất đầy tên độc.

Liễu Tồn Trung cười nhạt đáp :

- Đừng nói là những tên độc tâm thường này, dù là thiên quân vạn mã cũng chẳng làm gì nổi mõ.

Từ Hỉ Phượng tươi cười hỏi :

- Đại hiệp hãy cho tiện thiếp biết đại hiệp đã tránh thoát những mũi độc tiễn ấy bằng cách nào?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đừng có nhiều lời. Người muốn biết mỗi tránh né bằng cách nào thì cứ việc thử lần nữa xem sao.

Từ Hỉ Phượng chau môi đáp :

- Chàng ngốc nghếch quá. Việc này đâu phải là trò đùa.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Người không thử thì thôi, đừng có làm phiền mõ. Cút ra đằng khác đi.

Từ Hỉ Phượng dịu dàng nói :

- Thiếp không hiểu vì sao đại hiệp lại căm hận thiếp đến thế?

Chắc đại hiệp đã đói lắm rồi, để thiếp sai người đem tới cho đại hiệp dùng nhé?

Liễu Tồn Trung hừ nhạt đáp :

- Từ Hỉ Phượng, người đừng có đóng kịch mè nheo chuột nữa.

Người đã giam hãm mõ ở đây và đã được thắng lợi thỏa mãn lắm rồi.

Người có bao nhiêu thủ đoạn đối phó cứ việc đem ra hết đi.

Từ Hỉ Phượng tức giận, giậm chân, nghiến răng nói :

- Người này thật không biết tốt xấu gì cả. Được, ta không lý tới người nữa.

Nàng ta quay người, hậm hực rời khỏi lỗ hồng.

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn theo. Chỉ thấy phía sau lưng yếu điệu

của Từ Hỉ Phượng biến mất sau khúc quanh của thông đạo.
Bảy giờ bốn phía thông đạo dần dần tối om, Liễu Tồn Trung chưa nghĩ được kế thoát thân.
Chàng bắt đầu sốt ruột.
Liễu Tồn Trung thấy bốn phía tối om, trong lòng bỗng nghĩ tới rất nhiều sự việc, chẳng hạn lần này tiến vào tổng sào huyết bí mật của Từ Hỉ Phượng mục đích của chàng là nghiên cứu làm sao để giải trừ Thực hồn cổ cứu thoát các nhân sĩ chính nghĩa của võ lâm. Đồng thời tra xét xem Bang chủ lão nhân gia bị giam giữ ở nơi nào, cho nên chàng rất nóng lòng giải quyết những việc trên.
Thứ đến là chàng lo lắng cho sự an nguy của Hà Ngọc Trì, không rõ lão sư ca Hoàng Diện Phong Cái đã gặp được nàng ta chưa.
Cá tính của Liễu Tồn Trung rất kiên cường, càng gặp nhiều chuyện khó khăn là càng làm kích động tinh thần phấn đấu của chàng. Cho nên tuy bị giam giữ trong Thiết môn trận suốt hai ngày chàng vẫn không ngớt suy tính kế sách thoát thân.
Chàng vốn có thể giả bộ khuất phục Từ Hỉ Phượng để nàng ta nói tay, chàng sẽ thoát thân một cách dễ dàng.
Nhưng chàng không chịu làm thế, vì như vậy sẽ tổn hại tới bản sắc anh hùng của chàng làm trò cười cho giang hồ đàm tiếu. Vì vậy, chàng cương quyết cự tuyệt sự phũ dụ của Từ Hỉ Phượng.
Liễu Tồn Trung ngược nhìn xung quanh giây lát đoạn dựa lưng vào góc tường đã tọa vận công.
Giữa lúc thần trí của chàng đang phiêu lãng, bỗng nghe thấy những tiếng lách cách nho nhỏ liền mở mắt ra nhìn, liền thấy một chiếc khay sắt đang chuyển động qua lỗ hồng, biết ngay có người đem cơm tới đến.
Trên khay sắt có hai cái đĩa, một tô cơm, ngoài ra còn có một chiếc khay nhỏ đựng đầy cơm.
Liễu Tồn Trung không để ý tới vội, vẫn tọa vận công chợt nghe thấy bên ngoài lỗ hồng có người khẽ ho khan Liễu Tồn Trung ngừng đầu nhìn chỉ thấy một đôi mắt bên ngoài lỗ hồng nhìn chàng nhấp nháy, đoạn người nọ giơ tay ra chỉ xuống đáy khay sắt rồi lặng lẽ bỏ đi.
Liễu Tồn Trung rất lấy làm lạ ngồi nhòm dậy nhắc chiếc khay sắt lên xem, liền phát hiện bên dưới khay có một mảnh giấy viết như sau :
“Trên ngưỡng cửa phía Đông có một viên tròn chỉ bằng hạt đậu, nhưng đó là cơ quan để mở Thiết môn trận. Lấy nó xuống có thể thoát thân ngay. Hãy hành động nhanh lên”.
Liễu Tồn Trung vô cùng mừng rỡ chợt nghĩ thầm :

“Dòng chữ này hiển nhiên là nhân vật hiệp nghĩa viết ra. Nhưng võ lâm hiệp nghĩa đạo làm sao biết được ta bị giam giữ nơi đây? Làm sao biết được bí mật của Thiết môn trận này? Chẳng lẽ đây là quỷ kế của Tôn Kha Ba định báo thù cho Cát Đạt Tổ?”

Nghĩ tới đó bất giác chàng cười nhạt, bụng bảo dạ tiếp :

“Hay là có một vị cao nhân nào sớm ẩn lánh quanh đây ngấm ngấm tương trợ?”

Chàng lại nghĩ :

“Cho dù là quỷ kế của Tôn Kha Ba cũng mặc, mình cứ cẩn thận một chút là xong.”

Đoạn chàng không do dự, khế tung mình lên trên ngạch cửa. Con đường hẻm ấy kiến trúc rất cao, từ dưới đất nhìn lên ít ra cũng có tới trên mười trượng, ngạch cửa cơ hồ sát nóc nhà, kiến tạo rất kiên cố, một người có thể ngủ ở trên đó được.

Liễu Tồn Trung ngồi trên ngạch cửa tìm kiếm cái chốt đen.

Bảy giờ sắc trời đã tối sầm rất khó trông rõ mọi vật. Trên ngạch cửa bụi bám nhện giăng đầy lại càng khó tìm kiếm thêm. Chàng nghĩ bụng :

“Trừ cách quét sạch bụi bậm ở nơi đây, bằng không mình đừng hòng kiếm ra được cái chốt.”

Giữa lúc chàng đang thực hành ý định, bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng tà áo phát phơ trong gió. Liễu Tồn Trung là võ học đại hành gia thính giác rất linh mẫn, chàng đã nhận ra ngay tiếng động trên là cao thủ võ lâm dùng khinh công thượng thừa lướt đi. Bất giác giật mình không dám ngừng lại trên ngưỡng cửa, vì chàng không rõ đối phương là ai. Nếu là người do Từ Hỉ Phụng phái tới giám thị, hành vi của chàng sẽ lập tức bị phát giác.

Chàng nhẹ nhàng nhảy xuống bên dưới. Hai chân chàng vừa chạm mặt đất, liền thấy trên lỗ hồng có đôi mắt ánh sáng màu lam chiếu vào.

Liễu Tồn Trung lách mình vào trong góc tường nghĩ bụng :

- Chắc tên này định đưa đầu vào chỗ chết đây.

Chàng khế nhạt một mũi tên độc nằm yên bất động. Đôi mắt lam quang quét nhìn vào trong lỗ hồng từ phải sang trái giây lát rồi biến mất.

Chợt nghe thấy có người dùng nghĩ ngữ khẽ hỏi :

- Thế nào?

Người khác đáp :

- Tối quá nhìn không rõ.

Người trước nói :

- Dù sao y cũng ở trong đó. Thôi mặc, chúng ta cứ theo đúng kế hoạch mà tiến hành.

- Dĩ nhiên, đem tới chưa?

- Đem tới rồi.

Những câu sau nói rất khế, Liễu Tồn Trung phải vận nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải để nghe tiếp, thấy chúng nói như sau :

- Hãy cẩn thận. Trước hết bế hô hấp, móc kéo vòng sắt rồi sau đó phóng vật nọ vào.

Liễu Tồn Trung cười thầm, khế tung mình nhảy lên trên ngạch cửa dùng Quy tức đại pháp bế sự hô hấp.

Chàng liền nghe thấy tiếng chân rón rén bước tới gần chiếc vòng sắt. Tiếp theo đó, chợt có những tiếng “lách cách” liên hồi. Những mũi tên độc theo những lỗ hồng bắn tủa vào như mưa bắc.

Liễu Tồn Trung biết rõ sau làn tên độc thế nào cũng đến lượt khí độc tuôn vào, chàng vội bế hô hấp, nằm yên bất động.

Bỗng nghe thấy Từ Hỉ Phụng thở hổn hển chạy tới nơi, quát hỏi :

- Ai kéo vòng sắt thế?

Đoạn nàng ta phóng tới gần lỗ hồng đưa mắt nhìn kêu gọi :

- Liễu đại hiệp...

Nàng ta mới thốt được như trên bỗng rú lên một tiếng ngã ngựa về phía sau.

Trong khoảnh khắc, bên ngoài đều có đuốc sáng choang. Một đám người kéo tới nơi, cực kỳ nhốn nháo, người thất thanh hỏi :

- Nguy tai! Thánh giáo chủ trúng độc rồi? Tiếp theo đó tiếng chân bước nhộn nhịp. Mấy câu thanh âm ồn ào bàn tán. Có người kêu “ủa”

một tiếng nói :

- Sao Tôn Kha Ba tiên bối cũng ở đây?

Tôn Kha Ba đáp :

- Lão phu nghe thấy tiếng kêu la của Thánh giáo chủ nên vội chạy tới đây xem sao.

Chợt có tiếng Lục thiền thư Bàng Quân xen lời :

- Khinh công của lão tiên bối thiên hạ vô song nên đi sau mà lại tới trước.

Có người hỏi :

- Phó nguyên soái tới bao giờ thế?

Lục thiền thư Bàng Quân đáp :

- Mỗ đi cùng với Tôn Kha Ba tiên bối.

Trong sự hỗn loạn, có người hớn hờ hô lớn :

- Cổ sư tới Chỉ nghe thấy thanh âm của một lão bà hỏi :
- Thánh giáo chủ trúng phải loại thuốc độc gì thế? Sao lại bị trúng độc? Hiện giờ người ở đâu?
- Thừa ở đây.

Liễu Tồn Trung phục ở trên ngạch cửa nghe thấy rất rõ ràng, biết vừa rồi Tôn Kha Ba với một tên nữa sau khi bắn tên độc liền phóng độc khí vào.

Từ Hỉ Phượng không biết gì, lo ngại cho chàng bị trúng độc trong trận liền ghé miệng vào lỗ hồng kêu gọi, vì vậy mới hít phải hơi độc ngã quy.

Bấy giờ tiếng người vẫn ồn ào hỗn loạn. Lão bà nọ sai các người khiêng Thánh giáo chủ trở về phòng cấp cứu.

Liễu Tồn Trung nghĩ bụng :

“Lúc này bọn chúng đang bận rộn việc cứu chạy cho Từ Hỉ Phượng tất nhiên lơ là phòng bị, thật là cơ hội tốt để mình thoát thân.”

Chàng không do dự, nhanh nhẹn phúi bụi liền có những tiếng kêu xè xè. Cánh cửa sắt tự động di chuyển sang hai bên.

Liễu Tồn Trung cả mừng nhanh nhẹn nhảy xuống dưới đất, như một mũi tên lao ra bên ngoài.

Nơi đó không có người phòng thủ. Chàng thở phào nhẹ nhõm thấy trước mặt là một thông đạo. Trên trời tinh tú lấp lánh, không rõ bấy giờ vào canh mấy?

Liễu Tồn Trung sợ Anh Tử nóng ruột đợi chờ, chàng không chần chừ liền rào bước tìm đường trở về.

Lúc tới đầu thông đạo trong óc chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ :

- Từ Hỉ Phượng bị trúng độc, nơi đây đã mất đi nhân vật đầu não.

Lúc này không nghĩ cách tìm kiếm Bang chủ lão nhân gia, rồi giải cứu các nhân vật võ lâm hiệp nghĩa đạo thì còn đợi tới bao giờ nữa.

Nghĩ đoạn, chàng liền ngừng chân lại. Chưa định rõ phương hướng bỗng nghe thấy phía xa có tiếng của Túy hòa thượng oang oang nói :

- Xung Vân đạo trưởng đừng bốn cột tửu gia này chứ. Tửu gia tới đây để tiếp ứng tiểu tử Liễu Tồn Trung đấy! Ôi chà! Hóa Duyên đạo hữu sao lại hung dữ đến thế! Hí hí. Hôm nay tửu gia tới đây làm chuyện đứng đắn mà.

Chỉ nghe tiếng của Hóa Duyên đáp :

- Trước kia chúng ta là bằng hữu, bây giờ thì là kẻ địch.

Túy hòa thượng cười hi hí nói :

- Ô! Có chuyện ấy ư? Sao trước kia là bằng hữu, mà bây giờ lại không là bằng hữu! Bạn hãy nói cho mỗ nghe coi?

- Thánh giáo chủ là chủ nhân chúng ta. Chúng ta chỉ biết tuân theo

chủ nhân bắt giữ người.

Túy hòa thượng nói :

- Đúng lắm! đúng lắm! Tửu gia nghĩ ra rồi. Các người bị trúng phải chất cổ độc quỷ gì ấy. Ồi chà! Vừa thôi chứ, các vị làm gì mà hung hăng quá thế?...

Chợt có thanh âm của Trình Bất Nhược ở một nơi khác quát lớn :

- Chặn lấy hắn, đừng để hắn chạy thoát. Chúng ta sẽ khó ăn nói với Thánh giáo chủ.

Tiếp đó nghe thấy tiếng binh khí va chạm rồn rảng. Túy hòa thượng dậm chân kêu la :

- Này này! Các người là một lũ điên, đừng có chọc ghẹo tửu gia này nổi khùng đấy.

Xung Vân đạo trưởng nói :

- Đừng nghe lời tên khùng này. Mỗ không tin bốn chúng ta lại địch không nổi tên trọc ấy.

Túy hòa thượng dường như đã nổi giận quát lớn :

- Này, tửu gia là tên trọc thì người là đồ mũi trâu. Hề hề... tiểu tử, đây cũng đều là do người mà ra cả.

Vô Cực trưởng lão thóa mạ :

- Tên lừa sói đầu bảo ai là tiểu tử thế?

Túy hòa thượng cười hí hí đáp :

- Tửu gia đâu có thèm nói đến người. Đó là tửu gia mắng Liễu Tồn Trung đấy.

Vô Cực hỏi :

- Sao người lại mắng Liễu Tồn Trung? Y không phải bằng hữu của người ư?

Túy hòa thượng đáp :

- Y là một tiểu tử chứ bằng hữu với ta cái gì? Nhưng y là một tiểu tử tốt.

Hóa Duyên nói :

- Cái gì là tiểu tử với tiểu tử tốt?

Túy hòa thượng đáp :

- Hóa Duyên lão hữu làm sao mà biết được. Liễu Tồn Trung gọi tửu gia là hòa thượng ca ca, tửu gia gọi y là tiểu tử. Y là người tốt, cho nên tửu gia bảo y là tiểu tử tốt.

Xung Vân đạo trưởng xen vào :

- Nói láo! Nói láo! Vừa rồi lão vừa mới nói hề hề cũng tại tiểu tử mà ra cả cơ mà? Liễu Tồn Trung đã là tiểu tử tốt thì tại sao lão còn trách móc y?

Túy hòa thượng đáp :

- Tửu gia bảo các người là đồ ngu ngốc, thật không sai chút nào. Tiểu tử ấy vốn là một tiểu tử tốt, nhưng hắn lại muốn tửu gia không nên đánh nhau với các người. Lúc này tửu gia không thể nào làm vừa lòng hắn được. Như thế có phải là tại hắn làm mất thì giờ của tửu gia không?

Có lẽ bấy giờ Trình Bất Nhược tấn công lên phía sau lưng, bỗng thấy Túy hòa thượng quát lớn :

- Trình Bất Nhược, người lên lên lút lút định giờ trò gì thế?

Trình Bất Nhược đáp :

- Mỗ đang sử dụng binh pháp đột kích của Tôn Ngô. Trong binh pháp nói rằng: Hư là thực, thực là hư. Người bảo không giao đấu với chúng ta, ai bảo đảm là người nói thật? Ta không bị lọt vào tròng của người đâu.

Túy hòa thượng la lớn :

- Khoan đánh đã! Khoan đánh đã! Tửu gia còn phải đi tìm tiểu tử để lý luận đây.

Liễu Tồn Trung nghe thấy tiếng tà áo phật trong gió, có lẽ Túy hòa thượng đã thoát khỏi vòng vây.

Tiếp theo đó lại nghe thấy tiếng gió lộng rào rào. Với kinh nghiệm phong phú chàng biết rõ đây là tiếng nhảy nhót của các cao thủ. Liền đó là tiếng binh khí va chạm rộn rã, tiếng quát tháo inh ỏi. Những âm thanh ấy lúc bên Đông lúc chuyển sang bên Tây lúc phía Nam lúc Bắc. Liễu Tồn Trung nghĩ bụng :

“Tam đại trưởng lão Cái bang liên thủ hợp kích oai lực quả nhiên phi phàm. Túy hòa thượng là nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ mà cũng chưa thoát khỏi trùng vây”.

Liễu Tồn Trung thấy cách đó không xa có một cây đại thụ cành lá um tùm, chàng liền nhún mình như một con quái điểu bay lên ngọn cây ẩn núp trong đám lá rậm rạp, cúi đầu nhìn xuống bên dưới. Chỉ thấy Trình Bất Nhược, Vô Cực, Hóa Duyên tam đại trưởng lão đã cùng với Xung Vân đạo trưởng vây bọc Túy hòa thượng chặt chẽ. Họ như đèn kéo quân quay quẩn lấy nhau chuyển động không ngừng.

Túy hòa thượng mlồn lui sang hướng Tây, Trình Bất Nhược với Vô Cực đã sớm nhảy tới ngăn chặn. Ông ta lui sang Đông, Hoá Duyên trưởng lão đã lập tức lướt tới truy cản.

Liễu Tồn Trung xem xét kỹ tình hình một lượt, lại phát hiện Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái tay cầm phát trần phục ở một góc, đợi chờ cơ hội đột kích.

Túy hòa thượng tả xung hữu đột nhưng vẫn không sao thoát thân được. Ông ta nóng ruột kêu la om sòm :

- Khổ quá! Khổ quá! Tửu gia chỉ sợ đánh chết bọn ngu xuẩn các người, nên không dám trả đũa, mà bọn khốn kiếp này lại không biết sống chết là gì. Thật tửu gia tức muốn chết đi được.

Trình Bất Nhược cười ha hả hỏi :

- Ai bảo tên lừa sói đầu nọ lại dẫn xác chốn này làm chi. Mau nộp mạng ra đây.

Cây trượng đồng trong tay lão lóe lên, quét tới hông Túy hòa thượng. Không biết Túy hòa thượng đã kiếm đâu ra được một thanh kiếm gãy chỉ còn nửa đoạn dưới, tính cả chuôi cũng không đầy một thước, trông chẳng ra hình thù gì cả.

Liễu Tồn Trung ở trên ngọn cây thấy vậy buồn cười thẳm, nghĩ bụng :

“Thanh kiếm gãy kia thì còn dùng gì được?”.

Chỉ thấy thanh kiếm gãy của Túy hòa thượng bỗng vung chặn lấy cây trượng đồng, mà không biết vô tình hay hữu ý, nhích sang bên một chút, thanh kiếm gãy điểm luôn vào mắt trái của Trình Bất Nhược.

Ông ta cười hí hí nói :

- Người đập vào hông trái tửu gia, tửu gia chọc vào mắt trái người. Hì hì, thử xem bên nào bị thiệt thòi.

Nói thì chậm, việc xảy ra chỉ trong nháy mắt. Đoạn kiếm gãy trong tay Túy hòa thượng nhanh như điện chớp, phát sau mà tới trước, đầu gãy của thanh kiếm đã tới sát mí mắt Trình Bất Nhược. Nếu sức không thấu phát đúng mức, nhất định mắt của Trình Bất Nhược đã bị hủy hoại.

Nhưng đầu đoạn kiếm gãy vừa dí sát vào mí mắt đối phương liền ngừng tay lại, không điểm tới tiếp. Tuy vậy Trình Bất Nhược đã kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh. Túy hòa thượng cười hi hí, nói :

- Đúng không? Nếu tiểu tử Liễu Tồn Trung không sớm nói bọn ngu xuẩn các người đã trúng phải chất độc quỷ quái gì đó bị mê mẩn lý trí, thì con mắt này của lão Trình người đã bán đứt cho tửu gia này rồi.

Liễu Tồn Trung tuy không tinh thông về kiếm thuật nhưng chàng là tay võ học đại hành gia, mà đây là lần thứ nhất trông thấy Túy hòa thượng sử dụng kiếm, trong lòng bất giác thán phục cực độ.

Nguyên chiêu đó của Túy hòa thượng vận công bằng bước chân, cổ tay kinh lực đều phải vận chuyển cùng lúc không thể thiếu sót được một. Chính là một chiêu thức trọng yếu trong Kinh Kha kích kiếm đồ giải.

Kinh Kha là tay kiếm sĩ thời Chiến Quốc, nhưng về kiếm thuật không lấy gì làm cao minh cho lắm, bất quá chỉ lấy hào khí đảm lược hơn

người với một bầu khí khái sung túc.

Chiêu Kinh Kha vận dụng giữa triều đình Tần nguyên đã nổi danh là Phi xà thương vụ. Tiếc thay, học thuật của Kinh Kha chưa tới mức tuyệt tác, sức cổ tay yếu kém, bước đi không linh hoạt, lưng thiếu mềm dẻo, thể công kém sút hẳn.

Sau Huyền Ly Tử mới tu sửa Kinh Kha kiếm pháp, thêm vào những khuyết điểm của khẩu quyết vận kinh.

Lúc này Túy hòa thượng sử dụng chính là thức Phi Xà thường vụ của Huyền Ly Tử tu chỉnh.

Với một cao thủ như Trình Bất Nhược mà cũng không sao né tránh nổi. Nếu như đem dùng để hành thích, Tần vương có đến chín mươi mạng cũng khó bề sống sót, và đã không có tấn bị kịch trên trong lịch sử.

Hãy nói Liễu Tồn Trung đang tấm tắc khen ngợi thâm kiếm thức của Túy hòa thượng vừa sử dụng, bỗng thấy chiếc bát ăn xin bằng đồng của Hóa Duyên trưởng lão đang nhằm sau gáy Túy hòa thượng tấn công tới.

Chiếc bát ăn xin ấy tuy thoát trông nó bị mẻ mất hai góc, nhưng chính hai chỗ mẻ ấy sắc bén không thể tưởng tượng được.

Tuy đó là vật dụng để đựng cơm nhưng cũng là một vũ khí lợi hại phòng thân, một vật có tác dụng về cả hai phương diện.

Chiếc bát của Hóa Duyên thật linh hoạt phiêu hoát khôn lường.

Liễu Tồn Trung ở trên ngọn cây thấy vậy, trong lòng bất giác ngờ người, bùi ngùi xúc cảm.

Chàng sinh sống trong Cái bang từ thuở nhỏ, chiếc bát ăn xin cũng là vật báu truyền gia của chàng.

Hóa Duyên không những là trưởng lão của Cái bang mà còn là một nhân vật trợ thủ đắc lực trung thành của lão Bang chủ, hiện tại lại trở thành một cái xác không hồn, đương đầu với cả huynh đệ bằng hữu, khiến chàng càng nghĩ càng đau lòng khôn tả.

Bấy giờ bọn Trình Bất Nhược, Xung Vân đạo trưởng bốn người cứ tiếp tục thừa thế công kích không ngừng.

Liễu Tồn Trung khế bẻ một nhánh cây, nắm chặt trong tay nhắm đúng cái bát của Hóa Duyên đang tập kích phía sau lưng. Liễu Tồn Trung ngưng thần quan sát, không dám nháy mắt.

Chàng thấy cái bát của Hóa Duyên lao tới nhanh như điện chớp, cành cây trong tay chàng đang định lao ra bỗng thấy Túy hòa thượng sụp người xuống, đầu rút lại hơn hai tấc, chiếc bát của Hóa Duyên liền đánh hệt vào chỗ trống không.

Bình thường đánh hệt một thể cũng không lấy làm quan trọng, nhưng

tình hình ấy lại khác hẳn. Hạ bàn của y đã hoàn toàn sơ hở, lọt vào phạm vi công kích của Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng chỉ cần sử dụng chiêu Hỏa dã liêu thiên, thanh kiếm gãy phạt ngược lên, hạ bàn của Hóa Duyên lập tức bị đứt lìa.

Hóa Duyên là cao thủ đệ nhất cấp của Cái bang kinh nghiệm giao chiến phong phú biết bao. Ngờ đâu dưới tình thế ấy không sao né tránh được nữa.

Cách duy nhất có thể sử dụng là lấy công làm thủ, cùng thương tổn với kẻ địch một lúc.

Vì vậy y không lý gì đến sự sơ hở dưới hạ bàn, tả chưởng lập tức phạt ngang ra.

Thế công này đánh vào yết hầu Túy hòa thượng. Nếu Túy hòa thượng muốn hủy hoại hạ bàn của Hóa Duyên thì ông ta cũng không thể toàn mạng.

Chỉ thấy Túy hòa thượng cười hí hí, nhảy lùi về phía sau năm thước, thoát khỏi vòng vây ti hí mắt nói :

- Hóa Duyên! Lão tửu gia chỉ muốn đi tìm tiểu tử Liễu Tồn Trung chứ không thích đánh nhau với các người. Thôi, tái kiến, hì hì.

Ông ta vừa chuyển thân định phóng đi, bỗng thấy hai ni cô Diệu Huyền, Diệu Thông vùng phát trần xông tới.

Túy hòa thượng cười hí hí nói :

- Ni cô sư phụ tới vừa lúc quá. Tửu gia là hòa thượng, hai vị sư phụ là ni cô. Chúng ta đều là người một nhà nên trợ giúp nhau là phải.

Diệu Huyền tính nết nóng nảy liền quát tháo :

- Ai là người một nhà với lão? Đừng có lẻo mồm lẻo mép. Bàn ni phụng mệnh Thánh giáo chủ đi bắt lũ tự xưng là giang hồ hiệp nghĩa đạo các người.

Túy hòa thượng cười híp mắt lại nói :

- Hai ni cô các người tay chân trắng trẻo non nớt thế này làm sao bắt được tửu gia? Tửu gia sinh thành trước, quyết không giao đấu với ni cô. A Di Đà Phật.

Ông ta thấy hai ni cô vây chặt lấy lối đi không thể lướt qua được, liền lách mình phóng sang bên.

Diệu Huyền khinh công nhanh hơn Diệu Thông, tính cũng nóng nảy hơn, khẽ quát một tiếng xử thức “Thủy đường phi manh lô” tung mình lên lộn một vòng phát trần về phía trước quét vào Ngọc Trảm huyết sau gáy Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng khẽ chuyển người tránh né, phát trần lướt qua mặt ông ta. Thế lao tới của Diệu Huyền rất thần tốc, chỉ trong nháy mắt thân hình đã vượt qua Túy hòa thượng mấy tấc.

Túy hòa thượng giơ tay ra nhẹ nhàng gõ vào đầu láng bóng của Diệu Huyền một cái nói :

- Trợn quá! Trợn quá!

Diệu Huyền hồ thẹn đỏ bừng, quát lớn một tiếng liều mạng xông tới tấn công.

Diệu Thông đứng cạnh đó trợ trận. Chỉ thấy cây phát trần dựng đứng tua tủa như những chiếc kim châm bay múa trong gió trông rất đẹp mắt.

Túy hòa thượng lách Đông né Tây luôn miệng cười hí hí, trong thoáng cái tam đại trưởng lão Cái bang với Xung Vân đạo trưởng đã lại tiến tới vây bọc chặt chẽ.

Bấy giờ sáu đại cao thủ liên tay giáp công Túy hòa thượng. Ông ta chỉ có nửa thanh kiếm gãy né tránh chống đỡ lia lịa chứ không dám công kích trực tiếp.

Trong khoảnh khắc mọi người đều biết Túy hòa thượng chỉ thủ chứ không công, trong lòng đã giảm bớt sự e dè càng công kích dữ dội hơn trước.

Nên biết sáu người này đều là những nhân vật danh tiếng lừng lẫy giang hồ cho nên thế công của họ mãnh liệt khôn tả, thật là thạch phá thiên kinh vang trời dậy đất.

Túy hòa thượng đã bắt đầu lộ vẻ túng thế. Ông ta la lớn :

- Nay, bọn chó chết các ngươi thật chẳng biết đạo lý gì cả! Tửu gia đã bảo không muốn đánh nhau mà cứ hung hăng khiêu khích mãi.

Trình Bất Nhược nói :

- Không đánh cũng được, nhưng ngươi phải để chúng ta trối lại đem nộp cho Thánh giáo chủ để chúng ta khỏi phải hao hơi tốn sức.

Túy hòa thượng thóa mạ :

- Cái cóc chết! Thánh giáo chủ của các ngươi là cái quái gì? Hễ gặp tửu gia thì tửu gia sẽ cho ném mùi khốn khổ.

Chiếc bát đồng của Hóa Duyên đã phóng vèo tới kinh lực rất mạnh.

Túy hòa thượng không kịp phòng bị giật mình kinh hãi.

Bỗng nghe vang một tiếng thanh âm giòn giã, cổ tay của Hóa Duyên bị chấn động tê chồn, vội nhảy sang bên, đưa mắt nhìn xuống cái bát thấy không hề hấn gì, dưới mặt đất có rớt một khúc cây nhỏ. Y liền cười nhạt nói :

- Bằng hữu đã đến rồi, xin hiện thân tương kiến.

Y gọi xong vẫn không thấy có người hồi đáp. Bấy giờ đêm đã khuya tuy vầng trăng sáng rực trên không tinh tú lấp lánh, nhưng Liễu Tồn Trung núp kín trong cành lá rậm rạp không dễ bị đối phương phát hiện.

Liễu Tồn Trung dùng nhánh cây đánh trúng chiếc bát đồng ngoại trừ Túy hòa thượng với Hóa Duyên hay biết ra, còn Vô Cực, Trình Bất Nhược, Diệu Huyền, Diệu Thông với Xung Vân đạo trưởng hoàn toàn không rõ, cho nên khi nghe Hóa Duyên đột nhiên quát hỏi như trên, ai nấy đều ngừng tay lại không tấn công Túy hòa thượng nữa, ngơ ngác hỏi :

- Hóa Duyên trưởng lão vừa phát hiện ai thế?

Hóa Duyên đáp :

- Đối phương có cao thủ tới trợ giúp đấy.

Mọi người đều quay đầu đảo mắt tìm kiếm, mặt biến sắc. Cao thủ mà Hóa Duyên ám chỉ hiển nhiên là Liễu Tồn Trung.

Vì lần trước chàng đã từng tới đây, trừ chàng ra thì còn ai vào đó nữa?

Hiện tại chỉ một mình Túy hòa thượng mà họ vẫn chưa nắm chắc được phần thắng, nếu như thêm Liễu Tồn Trung trợ trận, họ sẽ không thể tránh được sự thảm bại.

Bấy giờ Liễu Tồn Trung đang dùng truyền âm nhập mật nói với Túy hòa thượng.

- Hòa thượng ca ca có biết tiểu đệ là ai không?

Túy hòa thượng cả mừng, quên cả dùng Truyền âm nhập mật hỏi đáp, ngoác miệng la lớn :

- Người tiểu tử tốt, làm hòa thượng ca ca này tìm kiếm khổ sở muốn chết được. Nay tiểu tử núp ở hang hốc nào thế?

Túy hòa thượng vừa dứt lời, mọi người càng xác định chắc là Liễu Tồn Trung ẩn núp ở trong xó tối tương trợ. Liễu Tồn Trung đầu óc sáng suốt trí dũng song toàn, càng khó đối phó hơn Túy hòa thượng nhiều.

Không ai là không hiểu rõ điều đó, bất giác họ đều giật mình kinh hoàng.

Túy hòa thượng lại nghe Liễu Tồn Trung nói :

- Hòa thượng ca ca, hiện tại là cơ hội tốt để đào tẩu. Họ đang không chú ý tới ca ca, mau chạy đi. Tiểu đệ có hai hũ rượu ngon mời ca ca đấy.

Túy hòa thượng nghe nói có rượu ngon uống, cả mừng đáp :

- Thế mới là tiểu tử tốt chứ. Nay, chạy về hướng nào mau nói đi?

- Chạy về đường nhỏ phía Đông, nơi đó có quán rượu đấy.

Liễu Tồn Trung đáp, Túy hòa thượng khoái trá :

- Hay lắm. Hòa thượng ca ca đợi người đấy.

Đoạn ông ta tung mình phóng ra ngoài mấy trượng. Mọi người đang định truy cản đã nghe thấy trên ngọn cây vọng xuống một tràng cười

ha hả.

Diệu Huyền xưa nay vẫn tự phụ khinh công siêu phàm, khẽ điểm chân xuống mặt đất, như một con bướm nhẹ nhàng bay lên ngọn cây.

Chỉ thấy trên cây vắng lặng như tờ, không một bóng người. Bà ta kinh ngạc, nghĩ thầm :

“Nhanh thật!”

Chỉ nghe thấy tiếng tà áo của mọi người phản phất trong gió.

Trình Bất Nhược hồi vọng tới :

- Diệu Huyền sư thái có phát hiện được gì không?

Diệu Huyền nhảy xuống đất, đáp :

- Y nhanh thật, bỏ chạy mất rồi.

Mọi người xì xào bàn tán, Xung Vân đạo trưởng nói :

- Chúng ta không nên truy cản nữa. Dù có đuổi kịp cũng không phải là địch thủ của chúng.

Hãy nói Túy hòa thượng chạy một mạch về hướng Đông. Bảy giờ vùng Đông đã ló dạng. Lướt đi được một đoạn đường nữa, quả nhiên ông ta thấy ven tiểu lộ có một chòi bán rượu, bên trong có mấy chỗ ngồi rất vắng vẻ không có người khách nào.

Túy hòa thượng ung dung ngồi xuống, gọi :

- Trong nhà có người không?

Chỉ thấy một ông già bán rượu ở trong phòng thò đầu ra. Nhìn thấy đó là một hòa thượng, ông ta rón rén bước ra hỏi :

- Đại sư! Có phải ngài đi cùng bọn với những hán tử kia không?

Túy hòa thượng hỏi lại :

- Hán tử nào?

Ông già nọ đáp :

- Vừa rồi trời mới hừng sáng, lão hủ liền nghe thấy có một người dùng khẩu âm Mông Cổ đứng ngoài cửa bàn tán một hồi rồi gõ cửa bảo lão hủ đem nước ra cho họ uống. Xong xuôi họ còn đòi hỏi đủ thứ, hung dữ cực độ.

Ông già nọ nói tới đó, Liễu Tồn Trung đã chạy tới nơi, cất tiếng gọi :

- Hòa thượng ca ca.

Túy hòa thượng cười hí hí nói :

- Tiểu tử, lão nhi này không có rượu bán. Người mau đem hai hũ rượu ngon kia cho hòa thượng ca ca uống đi.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Bá bá, sao quán này lại không có rượu thế?

Ông già bán rượu đáp :

- Sao lại không có! Lão hủ đã giấu kỹ hai hũ rượu ngon, không để

bọn người Mông Cổ kia trông thấy. Nếu các vị muốn dùng, lão hủ xin đem lên ngay.

Túy hòa thượng thúc giục :

- Nếu vậy mau đem ra đây, đừng nói lời thôi dài dòng nữa.

Ông già vội chạy xuống nhà bếp đem rượu ra. Túy hòa thượng vội giơ tay đón lấy đưa lên miệng tu ừng ực mấy hơi, khẽ nói :

- Rượu ngon thật! Rượu ngon lắm!

Liễu Tồn Trung hỏi ông già :

- Bá bá bảo vừa rồi một bọn người Mông Cổ tới phải không? Vì sao bá bá lại biết họ là người Mông Cổ?

Ông già đáp :

- Hồi thiếu thời, lão hủ đã từng tới Mông Cổ buôn bán, cho nên khi bọn người họ nói tiếng Mông Cổ lão hủ nghe ra được ngay.

Liễu Tồn Trung rất lấy làm lạ, không biết bọn người Mông cổ ấy lên lút tới Trung Nguyên này để làm gì? Chàng lại hỏi :

- Bá bá, bọn người Mông Cổ đó ăn mặc như thế nào?

Ông già đáp :

- Họ ăn mặc theo lối lái buôn. Nhưng mặt mày gân guốc, tướng tá thô kệch, trông không có vẻ gì là làm nghề thương mại cả.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Họ qua đây lâu chưa và đi về hướng nào?

Ông già đáp :

- Họ đi khỏi đây khoảng một giờ, về phía tiểu lộ. Nếu họ là những lái buôn thực sự thì đi vào trong thâm sơn cùng cốc làm gì?

Liễu Tồn Trung rất lấy làm nghi hoặc, ngẫm nghĩ hồi lâu, không nói năng gì.

Bây giờ Túy hòa thượng đã tu sạch một hũ rượu lớn. Ông ta liếm môi, chép miệng :

- Rượu ngon thật!

Ông ta chợt phát giác Liễu Tồn Trung đang trầm ngâm suy nghĩ, liền trở mắt hỏi :

- Tiểu tử sao không uống rượu, cứ thừ người nghĩ gì thế?

Liễu Tồn Trung không đáp câu hỏi ấy của Túy hòa thượng. Chàng tính tiền rượu xong liền nói :

- Hòa thượng ca ca, chúng ta hãy trở về thương lượng với Anh Tử đi!

Túy hòa thượng đáp :

- Phải lắm, Anh Tử cô nương luôn lo ngại cho sự an nguy của tiểu tử đây. Nàng ta đã mời hòa thượng ca ca ta uống rượu, rồi nhờ đi tìm kiếm người. Nếu tiểu tử người không trở về, thế nào hòa thượng ca

ca cũng bị nàng ta trách là gặt gấm nàng để nhậu nhẹt.

Hai người ra khỏi quán rượu, rảo bước lên đường. Vừa đi, Liễu Tồn Trung vừa nghiên cứu một vấn đề như sau :

“Đội người Mông Cổ ấy vì lẽ gì lại cải trang thành lái buôn vào Trung Nguyên. Họ xâm nhập Trung Nguyên với mục đích gì?”

Túy hòa thượng thấy chàng lặng lẽ không nói gì, liền hỏi :

- Tiểu tử đang nghĩ ngợi gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hòa thượng ca ca, ông già bán rượu bảo đội người Mông Cổ ấy đến quán rượu làm gì?

Hòa thượng nói :

- Ông ta bảo bọn người Mông Cổ nọ gõ cửa xin nước uống, rồi lại đòi hỏi vật dụng, xong xuôi mới men theo con lộ đi luôn. Này, tiểu tử hỏi họ để làm gì?

Liễu Tồn Trung không đáp, cúi đầu thung thình bước đi.

Được một đoạn đường, chàng bỗng lẩm bẩm nói :

- Nếu họ là lái buôn đúng lý phải hoạt động ở các thành thị thôn ấp lớn, sao lại tới vùng biên thùy này làm gì? Họ gõ cửa xin nước, xem ra đã đi suốt ngày đêm không nghỉ mới đói khát đến thế.

Túy hòa thượng trở mắt hỏi :

- Tiểu tử ngươi nói chuyện với ai thế? Sao lại chẳng ra đầu ra đuôi gì cả?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Chúng ta đi nhanh lên, trở về thỉnh giáo lão sư gia của Anh Tử.

Ông ta là một vị cao sĩ quý ẩn, kiến thức hơn chúng ta rất xa.

Chàng không lý tới Túy hòa thượng nữa, lập tức thi triển khinh công, như một ánh lưu tinh phóng đi như bay biến.

Túy hòa thượng ngạc nhiên ngậy người nhìn. Trong nháy mắt Liễu Tồn Trung đã bỏ xa ông ta tới mấy trăm trượng.

Ông ta vội đề khí chạy theo la lớn :

- Này tiểu tử ngươi điên hay sao thế? Chẳng nói năng gì với hòa thượng sãi gia, mà bỗng bỏ chạy như ma đuổi. Chà chà chắc tiểu tử ngươi muốn thí cược trình với hòa thượng ca ca phải không? Thú vị lắm, thú vị lắm.

Dứt lời ông ta lập tức vận sức vào hai chân đuổi theo.

Hai tay cao thủ nhất đẳng trong võ lâm thi triển khinh công không phải tầm thường. Những người đi đường chỉ thấy một ngọn gió vèo qua trước mặt chỉ để lại một chấm đen ở mãi đằng xa, không một ai trông thấy rõ hình dáng của hai người ra sao?

Không đầy nửa giờ đồng hồ hai người đã tới chân Phán kiều. Trong

căn nhà vắng lặng tiếng khóc nghẹn của Anh Tử vọng ra.

Liễu Tồn Trung kinh hoàng vô cùng, vội phi thân nhảy qua phản kiêu đẩy cánh cửa ra. Chỉ thấy lão sư của Anh Tử miệng sùi bọt mép, nằm ngửa trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Anh Tử đang quỳ dưới chân giường khóc than thảm thiết.

Túy hòa thượng vừa tới nơi ngạc nhiên hỏi :

- Anh Tử sao lại khóc thế?

Anh Tử quay đầu lại nhìn, thấy Liễu Tồn Trung đã về, vội gạt lệ đáp :

- Đại ca, lão sư uống độc dược tự sát.

Liễu Tồn Trung kinh ngạc, hỏi :

- Tại sao lão sư lại tự sát? Vị ấy chết đã lâu chưa?

Anh Tử đáp :

- Đại khái đêm qua vào lúc tiểu muội đang say ngủ.

Túy hòa thượng bỗng thốt :

- A Di Đà Phật, lão thí chủ đã giải thoát, A Di Đà Phật.

Liễu Tồn Trung cau mày hỏi :

- Hòa thượng ca ca nói gì thế?

Túy hòa thượng đáp :

- Dưới mắt nhà Phật, người chết tức là giải thoát, không có gì là phiền não. A Di Đà Phật.

Liễu Tồn Trung đứng thờ người trước đầu giường đau lòng khôn tả.

Anh Tử lấy một phong di thư ra nói với chàng :

- Đây là di thư của lão sư. Đại ca xem xong sẽ biết rõ vì sao vị ấy tự sát.

Liễu Tồn Trung đỡ lấy phong thư, xem kỹ hồi lâu, chàng liền vỡ lẽ nguyên do sự tự sát của lão sư Anh Tử.

Thì ra lão sư Anh Tử nguyên tên là Đạm Điện Giới. Giáo chủ La Quỷ đời trước là đồng môn sư đệ của ông ta. Vị sư phụ Ha Ma vào lúc sinh tiền là Giáo chủ La Quỷ mà Đạm Điện Giới bình sinh rất ưa chuộng nhân vật Trung Nguyên, nên tuy là đệ tử của Ha Ma Giáo chủ nhưng không có hứng thú đối với sự luyện tập cổ thuật mà chỉ chuyên tâm học tập văn chương kinh sử, nhất là ưa thích Dịch kinh, Lão tử, Đạo đức kinh hay những loại sách Tả thị xuân thu. Trước khi Ha Ma lâm chung đã truyền ngôi vị Giáo chủ cho ông ta nhưng ông ta cương quyết khước từ Sau Ha Ma đành truyền ngôi vị Giáo chủ cho sư đệ ông ta.

Tuy nhiên đương thời Ha Ma đã bắt ông ta phải lập trọng thệ, không được phản bội giáo phái. Nếu ông ta làm việc gì tổn hại cho Giáo chủ thì tự sát để đền đáp chuộc tội.

Sau khi ông ta lập trọng thệ liền lập một tĩnh thất ở tổng sào huyết,

đóng cửa đọc sách, đối với mọi việc trong giáo không hề hỏi đến. Sư đệ ông ta lên ngôi Giáo chủ, thường ngấm ngầm cấu kết với Đông Doanh cùng giao dịch với người Kim. ông ta hay biết liền rời khỏi tổng sào huyết tới ẩn cư trong căn nhà tranh dưới Phán Kiều, vì vậy từ khi Từ Hỉ Phụng tới tổng sào huyết vẫn chưa có dịp gặp gỡ vị đại sư bá này lần nào.

Ông ta biết rõ Liễu Tồn Trung là nhân vật chủ yếu của giới hiệp nghĩa đạo trên giang hồ, và cũng rõ Anh Tử thâm yêu trộm nhớ, trao trọn trái tim cho chàng.

Chuyện Liễu Tồn Trung bị giam cầm trong Thiết mộc trận ông ta cũng hay biết. Vì vậy ông ta mới ngấm ngầm chỉ điểm cái chốt bí mật để mở Thiết mộc trận. Sau đó ông ta đành phải chiếu theo lời thề, trở về nhà tự sát.

Liễu Tồn Trung xem bức di thư xong, bất giác chàng ứa hai hàng nhiệt lệ, quỳ xuống trước thi thể của ông, bùi ngùi xúc cảm.

Túy hòa thượng chấp tay, nói :

- A Di Đà Phật! Vị lão tiên bối đây từng chữa khỏi cổ độc cho tửu gia, tửu gia cầu xin trời Phật cho lão tiên sinh sớm lên miền cực lạc.

Liễu Tồn Trung thở dài, nói :

- Thật không ngờ lão tiên bối vì cứu tại hạ thoát nguy mà hy sinh chính bản thân mình, khiến tại hạ không biết báo đáp như thế nào mới đủ.

Anh Tử ghen ngào, cúi đầu lặng lẽ đứng cạnh đó.

Túy hòa thượng nói :

- Lần này tửu gia vội vã trở về, mục đích là để thỉnh giáo tiên sinh một nghi vấn. Nhưng hiện tại lão tiên sinh đã chết rồi nghi vấn ấy sợ khó lòng phan phui được.

Anh Tử hỏi :

- Không hiểu đó là việc gì thế lão ca?

Liễu Tồn Trung hén đem chuyện bọn người Mông Cổ mặc giả lái buôn xâm nhập đất Trung Nguyên. Anh Tử nghe Liễu Tồn Trung kể xong hai mắt sáng long lanh nói :

- Nếu vậy những lời dự đoán trước đây của lão sư không sai chút nào.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Hồi sinh tiên lão tiên bối đã dự đoán những gì?

Anh Tử đáp :

- Lão sư đã nhiều lần nói: người Kim không có gì đáng lo ngại mà quan trọng nhất là người Mông Cổ mới quật khởi gần đây. Lão sư nói :

Tam Thế Tổ Hợp Bất Lặc Hãn của Thành Cát Tư Hãn tượng trưng sự hưng khởi của Mông Cổ. Có một lần Hợp Bất Lặc Hãn tới triều đình Kim. Kim chúa phải kinh ngạc trước mức ăn uống hơn hẳn người thường của y. Hợp Bất Lặc Hãn say rượu vượt râu Kim chúa. Khi tỉnh lại y tạ tội, Kim chúa chỉ cười không hỏi đến, ban tặng phẩm hậu hĩ tiễn trở về. Hợp Bất Lặc Hãn đi rồi lão Kim chúa mới sợ y là mối họa họa muốn diệt trừ. Kim chúa liền sai sứ đuổi theo mời trở lại, Hợp Bất Lặc Hãn liền giết sứ giả Kim.

Con thứ năm của Hợp Bất Lặc Hãn là Hốt Đồ Thích Khả Hãn kế vị cử binh xâm lăng nước Kim, luôn luôn thắng thế. Binh Kim không thể nào đương cự nổi. Vì vậy Mông Cổ dần dần trở nên cường thịnh. Hốt Đồ Thích sinh ra rất quái lạ khác hẳn người thường, tiếng nói như sấm động, sức lực rất mạnh, xách người lên xé ra làm đôi dễ dàng như bẻ một mũi tên.

Sự tích này trong truyện Thành Cát Tư Hãn có nói tới.

Anh Tử nói tới đó, ngừng giây lát lại tiếp :

- Lão sư thường nói: “Gần đây tử khí vượng ở dãy Khổ Luân. Đó là điềm Mông Cổ hưng khởi, ông ta còn nói: lực lượng diệt Tống ắt là Mông Cổ.” Những người Mông Cổ giả trang lái buôn ấy chỉ e do Thành Cát Tư Hãn phái tới để thăm dò địa lý.

Liễu Tồn Trung gật đầu đáp :

- Sự ước đoán của Thi Huyền trưởng lão với lệnh sư không sai một li nào. Thi Huyền trưởng lão từng nói với ngu huynh nhiều lần. Ông ta bảo: đó cũng bởi số trời. Chúng ta chỉ biết tận lực hành sự, còn mọi việc đều phải trông vào mệnh trời.

Túy hòa thượng xen lời :

- Những chuyện ấy thì nói lời thôi làm chi cho dài dòng. Hễ ở đâu có đánh các người cứ việc gọi tửu gia tới. Nếu tửu gia nhú mày thì không phải là hảo hán.

Liễu Tồn Trung nói :

- Anh Tử, ngu huynh còn có rất nhiều việc phải làm. Hiện giờ lệnh sư đã quy tiên, chúng ta phải lo việc an táng vị ấy đã rồi hãy nói chuyện sau.

Anh Tử rầu rĩ gật đầu, cho người đi mua một cỗ quan tài, vàng nhang đèn nén hoa quả tế lễ. Khâm liệm xong xuôi, nàng đốt vàng nhang, giấy tiền, mai táng chu tất. Sau đó, nàng còn dựng một chiếc linh vị.

Liễu Tồn Trung nói :

- Anh Tử, sư phụ hiền muội chết vì hy sinh cho đại ca. Hiền muội cứ yên tâm ở lại đây trông coi linh vị nhé?

Anh Tử khẽ nói :

Đại ca định đi đâu thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại ca đã dò la được tin Bang chủ lão nhân gia bị giam cầm trong tổng sào huyết của La Quý. Thực hồn cổ đối với lão nhân vẫn chưa có tác dụng gì.

Anh Tử hỏi :

- Vì sao thế?

- Lần trước đại ca nghe lỏm được Độc khiết tử Mật Nhĩ nói, bảo Bang chủ nhân gia công lực thâm hậu, thực hồn cổ không xâm phạm được. Y thỉnh Từ Hỉ Phượng đích thân trở thuật. Từ Hỉ Phượng đã chấp nhận sẽ tự mình thi thố tài ba.

Anh Tử thất kinh, nói :

- Nếu thủ thuật của Từ Hỉ Phượng thành công, chẳng lẽ chúng ta lại chịu thúc thủ hay sao?

Liễu Tồn Trung cười ha hả, đáp :

- Lão Bang chủ hồng phúc tày trời, gặp hung hóa cát. Chúng ta chẳng nên lo ngại.

Anh Tử hỏi :

- Vì sao thét Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại ca biết rõ Từ Hỉ Phượng sẽ không kịp thi thố ma thuật đâu.

Chàng liền đem chuyện Tôn Kha Ba với Lục thiềm thừ Bằng Quân phóng độc hại mình. Từ Hỉ Phượng sợ chàng trúng độc, tới gần lỗ hồng xem xét, trái lại bị hít phải độc khí, ngã lăn ra đất như thế nào, nhất nhất thuật lại. Sau cùng, chàng tiếp :

- Từ Hỉ Phượng bị trúng chất cực độc ấy đang trong tình trạng chữa thương thì còn thì giờ đâu mà trở mồi nữa?

Anh Tử nghe nói Từ Hỉ Phượng vì tới xem xét Liễu Tồn Trung mà hít phải độc khí, bỗng nàng dấy lên một mối ghen tuông thâm kín.

Liễu Tồn Trung không hiểu tâm lý của phụ nữ, thấy Anh Tử mặt mày ủ rũ, chỉ tưởng nàng vì sự phụ mới mất mà bị cảm xúc liền nghĩ bụng :

“Nàng là một nữ tử Trung Nguyên mà ở đây một mình để canh giữ linh vị, kể cũng có chút nguy hiểm”.

Chàng liền nói :

- Hòa thượng ca ca, Anh Tử phải ở lại đây để thủ tang lão sư. Hòa thượng ca ca hãy nán lại đây bầu bạn với nàng được chăng?

Túy hòa thượng đáp :

- Tiểu tử, người xét người sai làm rồi. Hòa thượng ca ca trước kia làm tăng ở Lãn Đà tự, nhưng chỉ là Tri khách tăng thôi. Sau vì thường lên xuống núi uống rượu, sư huynh mới bắt tửu gia trông coi

lầu chuông chết bầm ấy. Vì vậy tửu gia chẳng biết tụng kinh là cái quái gì, ngay cả câu A Di Đà Phật cũng đọc chẳng xuôi.

Liễu Tồn Trung nói :

- Tiểu tử không yêu cầu hòa thượng ca ca tụng kinh, mà chỉ thỉnh hòa thượng ca ca bảo hộ giúp Anh Tử để tiểu đệ đi cứu lão Bang chủ thoát hiểm, không biết có được chăng?

Túy hòa thượng cong ngón tay lại làm ra vẻ cầm hũ rượu nốc lên miệng, hỏi :

- Thế có thứ này không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tưởng gì thì không có, chứ muốn uống rượu thì rất dễ dàng.

Chàng thò tay vào trong người móc ra mười nén bạc đưa cho Anh Tử, nói :

- Hiền muội hãy cầm lấy số bạc này mua rượu ngon cho hòa thượng ca ca nhậu nhẹt.

Túy hòa thượng cười hí hí nói :

- Người ta ai cũng bảo Liễu Tồn Trung tiểu tử một đấng hán tử, quả nhiên cũng có chút phong thái hơn người.

Liễu Tồn Trung liền từ biệt hai người, phóng thẳng về phía tổng sào La Quý, tới dưới cây cổ thụ. Chàng nghĩ bụng :

“Đây là lần thứ hai mình quay trở lại đây, hai lần trước đều không thành công, làm lụy đến tính mạng vị lão sư Anh Tử. Lần này mình phải kiếm một đường hướng khác mới được”.

Chàng nghĩ lại gần chòi rượu có một con đường ăn thông đến Tổng đàn, chàng liền vòng qua cây cổ thụ, quẹo sang chòi rượu.

Chòi rượu ấy vẫn như lần trước, chẳng có một tửu khách nào.

Liễu Tồn Trung nhớ tới chuyện bọn người Mông Cổ liền tiến vào bên trong chọn một chỗ ngồi xuống.

Ông già bán rượu nhận ra ngay Liễu Tồn Trung là người đã từng ghé qua đây liền bước ra cung kính hỏi :

- Khách quan muốn uống gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Lão bá hãy cho một cân thịt với một bình rượu.

Ông già vội vã đi ngay, xuống bếp thái một đĩa thịt đem một bình rượu cùng đĩa bát bày lên trên bàn.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Dám hỏi lão bá hôm nay có người Mông Cổ nào đi qua đây không?

Ông già đáp :

- Sáng sớm hôm nay lão có gặp một người Mông Cổ theo sau mấy tăng nhân Lạt Ma ở Vu Điền. Đến đây y nhìn Đông nhìn Tây, ngừng

lại giây lát rồi mới bỏ đi.

Liễu Tồn Trung lấy làm lạ, nghĩ bụng :

“Vu Điền là đất của Hỏa Thần giáo, tại sao các Lạt Ma tăng ở Vu Điền lại cùng đi với người Mông Cổ nọ như vậy? Chuyện này mình bắt gặp, xấu tốt gì cũng phải dò cho ra lẽ mới được”.

Chàng liền hỏi :

- Thế họ đi về hướng nào?

Ông già đáp :

- Cũng như hôm trước, họ đi vào trong khu núi.

Liễu Tồn Trung biết dù có hỏi nữa cũng chẳng biết gì thêm. Chàng tính tiền rượu xong, liền bước ra khỏi quán, bước thẳng về phía tổng sào La Quỷ.

Hãy nói Hoàng Diện Phong Cái, Tam thủ thần thân Giản Lão Nhị, Xuyên địa thủ Trần Tứ, Hải đế sa Lý Cửu, bốn người ở trong thổ địa miếu. Thấy Liễu Tồn Trung đi tiếp cứu Hà Ngọc Trì, Trần Tứ liền hỏi :

- Tổ sư gia, tiểu sư tổ đi rồi, chúng ta nên đuổi theo tới đó không?

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói :

- Đuổi theo làm cái quái gì? Hải tử Liễu Tồn Trung trong lòng đang nóng nảy, suất dọc đường thể nào y cũng cố phóng đi, thì có gì là thú vị. Thôi, cứ để y đuổi theo một mình cho được việc!

Lý Cửu nói :

- Tiểu sư tổ đơn thân độc mã đuổi theo, không sợ nguy hiểm ư?

Hoàng Diện Phong Cái lắc lư cái đầu, đáp :

- Không sợ. Không sợ. Hải tử Liễu Tồn Trung là con quỷ linh tinh, võ công lại cao siêu thì còn sợ gì?

Tam thủ thần thân Giản Lão Nhị xen lời hỏi :

- Bây giờ tổ sư gia định đi đâu thế?

Hoàng Diện Phong Cái hí hí đáp :

- Tổ sư gia mỗi già nua tuổi tác lắm lắm rồi. Thôi, lần này tổ sư gia mỗi này cứ để bọn trẻ các người tự quyết định lấy.

Giản Lão Nhị biết vị tổ sư già trước mắt là một người hay đùa cợt nhân thế, tưởng ông ta nói giỡn, vội đáp :

- Đệ tử có gan góc tày trời, cũng không dám để sư tổ đi theo ở phía sau.

Ngờ đâu Hoàng Diện Phong Cái đã trợn trừng mắt, thóa mạ :

- Cái rắm! Tổ sư gia thích đi theo các người sao lại bảo gan góc tày trời với cóc tía gì. Chỉ được cái ăn nói bá láp bá xàm.

Trần Tứ cung kính hỏi :

- Vì sao tổ sư gia lại bảo đi theo y? Y thuộc vào hàng hậu bối, xưa nay làm gì có chuyện tiền bối đi theo hậu bối bao giờ?

Hoàng Diệm Phong Cái nheo mắt nói :

- Tổ sư gia mỗi không ưa cái quý củ ấy. Y là thần thâu rượu ngon thịt béo hễ thò tay là có. Cứ theo y thì chắc chắn có đồ nhắm rượu ngon nhậu nhẹt.

Tam thủ thần thâu cười ha hả, nói :

- Đệ tử tưởng tổ sư gia có ý gì khác, nếu chỉ vì điều này thì rất dễ dàng. Những trò khác thì đệ tử bắt tài còn về môn chui hàng rào ăn trộm, đệ tử tự tin sẽ làm vừa lòng tổ sư gia.

Hoàng Diệm Phong Cái gật gù, nói :

- Dĩ nhiên rồi! Dĩ nhiên rồi. Bằng không tổ sư gia mỗi đi theo người làm cái gì?

Mọi người bật cười ha hả, Hoàng Diệm Phong Cái dụi mắt, hỏi :

- Giản Lão Nhị khởi trình chưa thế?

Giản Lão Nhị hỏi lại :

- Chúng ta có định đuổi theo dò tung tích Hà Ngọc Trì cô nương không?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp :

- Người chỉ cần tìm đến địa phương nào có rượu ngon thịt béo thì tự nhiên sẽ được gặp Hà Ngọc Trì cô nương.

Giản Lão Nhị thủng thẳng đứng dậy nói :

- Ở đây gần Tây Tương nhai nhất. Tại đó có một cái quán tên là Long Nga điểm, có món ngỗng nướng rất ngon. Đệ tử xin mời tổ sư gia tới đó nhậu thịt ngỗng, không biết tổ sư gia có vừa ý chăng?

Hoàng Diệm Phong Cái vỗ tay đôm đốp, khoái trá nói :

- Tuyệt! Tuyệt! Đã lâu lắm rồi tổ sư gia mỗi không được thưởng thức món ngỗng béo. Như thế thì còn gì bằng.

Thế rồi bốn người ra khỏi miếu Thổ Địa. Giản Lão Nhị đi trước dẫn đường, Tây Tương cách thổ địa miếu khoảng chừng ba dặm. Vào thời gian khoảng dùng một bữa cơm, mọi người đã tới nơi.

Khu này không có gì là phồn thịnh. Hai bên đường khách điểm thưa thớt. Long Nga điểm ở một góc phố, có treo một ngọn cờ đỏ bay phất phới ở giữa đường, từ xa đã ngửi thấy hương vị thịt nấu nướng thơm phức.

Hoàng Diệm Phong Cái le lưỡi liếm môi chép miệng :

- Thơm quá!

Chỉ thấy một con ngỗng chiên vàng treo lủng lẳng ở trên chiếc móc sắt ở phía trước khách điểm.

Bốn người tiến vào bên trong. Điểm tiểu nhị thấy cách ăn mặc của bốn người, tuy có tươi cười nghênh tiếp nhưng bộ dạng rất miễn cưỡng.

Giản Lão Nhị, Trần Tứ, Lý Cửu đều là những người lặn lội trên giang hồ đã lâu, nên cử chỉ xem thường ấy làm sao thoát khỏi được mắt họ?

Lý Cửu đã có vẻ tức giận. Giản Lão Nhị mời tổ sư gia ngồi xuống xong, ba người ngồi ở phía dưới hầu tiếp.

Xong đâu đấy, Giản Lão Nhị liếc mắt nhìn về phía điểm tiểu nhị nói :
- Tới đây!

Điểm tiểu nhị miễn cưỡng tươi cười tiến lại, hỏi :

- Khách quan muốn dùng gì?

Giản Lão Nhị đáp :

- Một trăm đôi cánh ngỗng. Hai cân hoa điều.

Điểm tiểu nhị thất kinh, nói :

- Bẩm khách quan, trong điểm của tiểu nhân chỉ bán nguyên con ngỗng quay. Khách quan muốn cánh ngỗng thì chỗ còn lại biết bán cho ai?

Giản Lão Nhị ung dung nói :

- Người cứ việc bán cho ta một trăm con ngỗng. Lão tử chỉ ăn cánh, còn dư vứt đi hết.

Điểm tiểu nhị đang do dự, Giản Lão Nhị đã trợn mắt quát hỏi :

- Người sợ lão tử không có tiền trả hay sao?

Y thò tay vào trong túi làm ra vẻ móc tiền. Điểm tiểu nhị thất kinh, luôn miệng thốt :

- Đâu dám đâu dám!

Rồi gã quay người đi ngay. Hoàng Diện Phong Cái giơ tay lên gãi chiếc đầu bù rồi nói :

- Giản Lão Nhị, một trăm con ngỗng chiên đâu phải là ít. Người có đủ tiền trả không?

Giản Lão Nhị đáp :

- Không giấu gì tổ sư gia, hiện tại thì chưa có xu nào.

Hoàng Diện Phong Cái hiểu ý, cười hi hí quay sang nói với Trần Tứ, Lý Cửu :

- Hề hề, cứ việc đi theo Giản Lão Nhị là yên trí lớn.

Giản Lão Nhị nói :

- Không phải đệ tử nói bậy, chứ cái tên chó má hỗn hào đó không cho y một bài học ắt hẳn là không được rồi.

Khoảng chừng một tuần trà thì tên điểm tiểu nhị đã đem ra bốn chiếc chén, bốn chung rượu với một khay thịt ngỗng chiên.

Giản Lão Nhị nói :

- Nay hãy tính thử xem bao nhiêu tiền?

Điểm tiểu nhị đáp :

- Dạ, thưa không bao nhiêu, xin khách quan cho mười lăm quan tiền.
Giản Lão Nhị hỏi :
- Tiểu nhị, trong điểm có nơi nào đi tiểu không?
Điểm tiểu nhị cười đáp :
- Khách quan muốn đi tiểu xin cứ việc ra đằng sau.
Giản Lão Nhị nói câu xin lỗi rồi chạy thẳng ra đằng sau, trong chốc lát đã quay trở vào.
Chỉ thấy lão móc từ trong lưng ra mười lăm quan tiền bảo :
- Này tiểu nhị, mười lăm quan tiền đây, hãy cầm lấy đi?
Hoàng Diện Phong Cái híp mắt cười rồi bốn người cùng ra khỏi Long nga điểm.
Sau khi tìm tới một chỗ vắng, Trần Tứ nói :
- Giản Lão Nhị, lúc đi tiểu đã mò mẫm được bao nhiêu?
Giản Lão Nhị đáp :
- Chỉ lấy mười lăm quan tượng trưng thôi.
Bốn người đi vòng qua đường Tẩy Tương. Hoàng Diện Phong Cái lên tiếng nói :
- Bọn ta hãy tới miếu Võ Hầu đi. Cha mẹ ơ, đi cũng đã lâu rồi, hãy kiếm một nơi nào để ngủ lại chứ?
Trần Tứ nói :
- Khỏi bẩm tổ sư gia, đi Võ Hầu miếu không được đâu.
- Tại sao không được?
Hoàng Diện Phong Cái hỏi.
Trần Tứ đáp :
- Khỏi bẩm tổ sư gia, vì nơi đó thường hay có bọn khuyến mã của Đông Doanh phái tới. Bọn chúng xưa nay vẫn cải trang làm ăn mày như chúng ta để dò xét hành tung của bọn mình. Cho nên chúng ta tới đó, không phải đưa mồi vào miệng cọp hay sao?
Hoàng Diện Phong Cái cười lớn nói :
- Mục đích của ta tới miếu Võ Hầu đó chính là để cho bọn chúng phát giác, xem thử sẽ làm gì được bọn ta. Thôi cứ đi tới đó ngủ đi.
Miếu Võ Hầu nằm ở ven sông Cẩm Giang bên ngoài ô thành đô.
Nơi này xưa nay vẫn là nơi thắng cảnh rất đông.
Diện tích của miếu rất rộng, và vì du khách đi lại tấp nập như thế, nên những kẻ thừa cơ hội nhốn nhập sàm uất đó để buôn bán sinh sống cũng rất nhiều.
Hoàng Diện Phong Cái, Tam thủ thần thâu Giản Lão Nhị, Xuyên địa thủ Trần Tứ, Hải đế sa Lý Cửu bốn người tới miếu Võ Hầu vào lúc chính Ngọ.
Lúc bấy giờ du khách qua lại cũng đã đông lắm rồi. Dưới những tàn

cây rải rác có kẻ bán rượu giải khát có kẻ bán thức ăn lật vật, cũng có kẻ giang hồ mãi võ, ôi thôi thật là ồn ào huyền ảo.

Dưới chân một cổ bách có dựng một tấm bia đá. Trên tấm bia có khắc một bài thơ của Đỗ Phủ. Đằng trước có một người ăn vận theo lối thư sinh tay phe phẩy quạt, sang sảng giọng ngâm :

“Thừa tướng từ đường hà xứ tằm, Cẩm quan thành ngoại bách xâm xâm, Anh giai bích thảo tự xuân sắc Cách điệp hoàng lê không hảo âm Tam cổ thiệp phiên thiên hạ kế Lương triển khai tổ lão thần tâm Xuất sư vị tiệp thân tiên tử Trường tử anh hùng lệ mãn khâm”.

Đại khái bài thơ có ý cảm thán một người tài ba lỗi lạc như Gia Cát Vũ Hầu Gia Cát Lượng từ bỏ thảo lư theo phò Lưu Bị tưởng chừng sẽ lập nên cơ nghiệp lớn lao thu phục nhân tâm về một mối, chớ có ai ngờ đâu công chưa thành danh chưa toại thì đã phải lìa đời một cách đớn đau.

Giọng của thư sinh nọ như một lời thở dài có vẻ rầu rĩ ai oán lắm.

Đằng sau lưng thư sinh có một nữ hài tử lên tiếng hỏi :

- Trên tấm bia có viết gì thế sư phụ?

Vị thư sinh ấy đáp :

- Đó là một bài thơ của một đại thi nhân đời Đường tên Đỗ Phủ làm ra có ý hoài niệm tưởng nhớ tới Khổng Minh tiên sinh thời Tam Quốc. Xem ra ngôi miếu Vũ Hầu này chính là do người đời sau vì tưởng niệm Khổng Minh tiên sinh mà lập nên đấy chứ. Giá sử Đại Tổng chúng ta cũng có vị Khổng Minh tiên sinh như thế có phải là hay không?

Nữ hài tử hỏi :

- Khổng Minh tiên sinh là người như thế nào?

Vị thư sinh đáp :

- Khổng Minh tiên sinh là người Hán, là một vị đại trung thần học vấn khá cao, có lòng trung tâm chí lợi nhất định chủ trương Bắc phạt thống nhất sơn hà. Nhưng không may chưa được toại ý, công chưa thành mà đã bị chết tại Ngũ trượng nguyên. Con thử coi chỉ một câu rằng: Xuất sư vị tiệp thân tiên tử, có nghĩa là dụng binh chưa được thành công mà đã chết sớm thì đau đớn biết là dường nào.

Đoạn ông ta lắc đầu thở dài một hồi. Nữ hài tử nghe xong như nửa hiểu nửa không hiểu.

Đột nhiên có một người ăn vận theo lối nha quan lại cũng ghé tới nơi nói với vị thư sinh nọ rằng :

- Tướng công vừa rồi than thở nhà Tống chúng ta ngày nay không được như Khổng Minh tiên sinh, thì tôi xin lỗi hỏi thẳng, dường như ông còn hiểu ít chuyện đời lắm thì phải.

Thư sinh nói :

- Hiện giờ tại hạ vẫn chưa hiểu ý của tiên sinh muốn nói gì, xin hãy giải thích cho rõ?

Người nọ nói :

- Hiện nay Miêu thống chế Miêu đại nhân phù tá nhà Tống lãnh tam quân trong triều, trên dưới một lòng rất đối hòa mục tứ hải an ninh, đem so với Khổng Minh tiên sinh đâu có kém gì? Thì sao tướng công lại bảo nhà Tống không có nhân vật nào như vậy?

Vị thư sinh nọ đột nhiên sắc mặt nặng trĩu khẽ hứ một tiếng rồi đưa mắt nhìn vào mặt tên nha lại, hình như muốn nói điều gì, nhưng suy nghĩ một chút rồi lại thôi. Kế đó ông ta một tay dắt cô bé gái nhỏ quay người bỏ đi.

Gã nha lại nhìn theo cho tới khi hút bóng vị thư sinh nọ, trên môi hiện ra một nụ cười quỷ quyệt rồi quay đầu lại, thì thấy Hoàng Diện Phong Cái, Trần Tứ, Lý Cửu, Giản Lão Nhị bốn người đang tụ vào một nơi. Gã dường như ngạc nhiên, nhìn chăm chặp vào Hoàng Diện Phong Cái. Trần Tứ khẽ kéo ngàm góc áo của Hoàng Diện Phong Cái rồi hạ giọng nói :

- Hãy đi lại đằng kia xem sao.

Hoàng Diện Phong Cái cũng chẳng biết gì Trần Tứ lôi áo mình là có dụng ý gì và đi đâu, cứ theo đại Trần Tứ, thì thấy Trần Tứ rảo bước tiến vào trong miếu Võ Hào, đi ngang qua hành lang trên mặt, thì trên tường nơi hành lang có khắc rất nhiều những câu thơ đề vịnh.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Ha, Trần Tứ, mi đưa tổ sư gia lại đây xem những cửa quý này ư? Trần Tứ quay đầu lại nhìn quanh, không thấy tên nha lại theo sau liền khẽ nói :

- Không phải để coi những cửa này, mà là để tránh bị người ta đơm đó.

- Bị ai đơm đó?

Trần Tứ đáp :

- Tên ăn mặc nha lại vừa rồi là thuộc đội Xích Hào của Đông Doanh hóa trang đấy. Nơi đây cách Tổng đàn không xa, nếu có xảy ra điều gì lôi thôi lắm.

Hoàng Diện Phong Cái tắc lưỡi kêu lên :

- Sao mi không nói sớm một chút, để ta cho nó đơm đó xem sao!

Lý Cửu nói :

- Đệ tử được biết Tổng đàn gần đây có nhiều cao thủ. Nếu bị bọn chúng quần quít thì làm gì còn có cơ hội đi tìm Hà Ngọc Trì cô nương nữa.

Hoàng Diệm Phong Cái nói :

- Mi tưởng ta là một lão già gàn lắm ư? Tiểu tử Liễu Tồn Trung đã đi trước rồi, hắn có thể làm xong chuyện, không cần chúng mình phải lo nhiều. Ta chỉ vì tức với tên Vương Hữu nên cố ý lộ ra hành tung để dụ nó lại đây cho xả hơi một chút thôi.

Ông ta đang nói thì tên nha lại vừa rồi đã thấy đi quanh quần ở ngoài hành lang, tựa như hân hoan thường thức các cổ tích. Phía sau y lại có hai người đi theo, ăn vận theo lối nhà buôn áo quần sang trọng.

Một người trong đó nói với tên nha lại rằng :

- Thưa lão gia tử, tường ở hành lang này có nhiều người đề thơ hay lắm. Lão gia tử cũng nên đề một bài để làm kỷ niệm xem sao?

Tên nha lại cười khà khà, nói :

- Bể nhân tuy từ bé có học thi thư nhưng gần đây lại nghiện cứu về môn kinh tế với đạo an dân. Cái trò ngâm phong lông nguyệt này đã xao lãng nhiều lắm rồi.

Hai người cùng đi tới đọc và coi những câu thơ khắc ở trên tường, tay thì chỉ chỉ trỏ trỏ. Một người trong bọn dường như vô ý mà nhìn vào Hoàng Diệm Phong Cái thật ra là dẫn đo trên dưới. Tên khác thì đưa mắt nhìn trộm bọn Trần Tứ, Lý Cửu với Giản Lão Nhị ba người.

Tai chúng bỗng nghe Hoàng Diệm Phong Cái nói rằng :

- Này, Giản Lão Nhị, nghe nói gần đây có một tòa Chiêu liệt miếu được xây dựng khá lớn, có phải không? Ta trước kia tuy mang danh nghĩa là Tổng đàn trưởng lão của Cái bang, nhưng chưa qua bên đó ngoạn cảnh. Hiện nay bị trùng khốn nạn Vương Hữu làm tan rã Cái bang thì có lẽ không còn cơ hội nào mà tới thành đô nữa, nay may được tiện đường thì tới Chiêu liệt miếu ngoạn cảnh và coi cho no mắt.

Giản Lão Nhị nói :

- Chiêu liệt miếu cách đây không xa, bọn mình đi kiếm chút thức ăn gì ngon miệng đem vào miếu thông thả nhậu nhẹt với nhau. Uống say rồi ta đi ngủ, chẳng lẽ bọn đầu chó bên Đông Doanh lại thính tai chóng biết được đến thế hay sao?

Hoàng Diệm Phong Cái cười ha hả nói :

- Lão tử đã lâu nay không ăn chó, nếu chúng nó đưa tới tận miệng lão tử sẽ chén một bữa no nê.

Lý Cửu nói :

- Vậy tổ sư gia khi nào bắt đầu đi Chiêu liệt miếu?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp :

- Chẳng cần vội lắm. Sáng sớm mai ta sẽ khởi trình cũng chưa muộn.

Lúc đó tên ăn vận nha lại và hai người lái buôn đưa mắt nháy nhau, sẽ ra ngoài hành lang đi mất.

Hoàng Diện Phong Cái nhìn rõ ba tên giả trạng này đi mất hút, vỗ tay cười nói :

- Tốt lắm! Tốt lắm! Chúng ta đi ngay Chiêu liệt miếu đi, sẽ có điều hay để coi đấy.

Giản Lão Nhị nói :

- Vậy tổ sư gia tiên đoán bọn chúng sẽ về báo cáo thế nào đây?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Mi hãy đoán xem. Nhưng việc đoán câu đố này bọn mi còn trẻ đoán giỏi hơn óc già nua của ta.

Trần Tứ nói :

- Theo như đệ tử đoán, những thằng cha này về chắc họ sẽ cho người mai phục trong Chiêu liệt miếu đấy.

Lý Cữu nói :

- Thừa tổ gia, có phải sáng sớm mai chúng mình mới bắt đầu đến không?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Sáng sớm mai cái cóc khô gì. Ta sẽ nghỉ đi. Giản Lão Nhị làm sao đi xoay được ít thịt chó về đây để ta nhậu một bữa cho no rồi ngủ khoái trưa mai đi cũng chẳng sao.

Trần Tứ nói :

- Như vậy thì ra để cho chúng nó mai phục đâu đấy rồi, chúng mình sẽ đi chui vào bẫy chăng?

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí nói :

- Đúng như vậy. Để cho chúng nó có thời gian xoay gỡ cũng hay.

Giản Lão Nhị dư biết vị tổ sư gia nhà mình ham nhậu nhẹt nên cũng chẳng phát biểu ý kiến gì, chỉ nói rằng :

- Thừa bẩm tổ sư gia, đi kiếm ít thịt chó về cũng chẳng phải là một việc khó, nhưng nhậu nhẹt ở đâu, xin tổ sư gia cho biết rõ?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Qua khúc hành lang này đứng kia có cái chòi con là nơi để ăn thịt chó rất thú.

Giản lão Nhị vâng lời, tự mình đi kiếm đồ nhậu, còn Trần Tứ và Lý Cữu hai người theo sau Hoàng Diện Phong Cái xuyên qua hành lang tới chỗ cái chòi thì quả là một nơi rất lý tưởng.

Quanh chòi có trồng nhiều cây bách lớn, gió thổi hiu hiu mát dịu cả người mà lại không có ai lai vãng tới đó.

Hoàng Diện Phong Cái ngồi bệt xuống giữa chòi ngả lưng nằm ngủ.

Khi ông ta tỉnh lại thì Giản Lão Nhị đã bưng một tô tổ bố thịt chó về

tới nơi, mùi thịt thơm phưng phức và còn đang nóng hổi. Bốn người liền quây quần ăn nhậu thích thú.

Ngày hôm sau vào buổi trưa do Trần Tứ dẫn đường cùng đi Chiêu liệt miếu, khi tới nơi đã vào lúc xâm xẩm tối.

Trần Tứ ngừng bước nói :

- Chẳng cần vội đâu. Sẽ đi kiếm một nơi tĩnh mịch để tới khuya đi vào cũng được.

Các người liền quanh qua đằng sau miếu, kiếm chỗ nào cây cối rậm rạp tạm nghỉ chân.

Tòa Chiêu liệt miếu này còn lớn hơn Vũ Hào miếu, sau miếu có một dãy tường chắn xung quanh.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Giản Lão Nhị hãy trèo lên coi xem trong miếu có động tĩnh gì không?

Giản Lão Nhị vâng lệnh trèo lên một cây, hai đùi quặp chắc lấy cành cây xem xét thì thấy đằng sau miếu có một miếng đất trống, trồng những cây ăn trái. Phía đằng xa, có ánh sáng đèn lóe ra nhưng vì cách xa tầm mắt, không nhìn thấy rõ cho lắm chỉ có thể khẳng định rằng người trong miếu chưa đi ngủ hết.

Giản Lão Nhị liền khế nhảy xuống, hạ giọng nói :

- Thừa tổ sư gia, trong miếu có ánh sáng đèn lập lòe, còn không thấy có gì khác lắm.

Hoàng Diện Phong Cái khế nhún một cái đã phóng mình lên trên ngọn cây, chỉ trong nháy mắt lại nhảy xuống nói rằng :

- Tổ sư gia của các người muốn thử xem các người nghệ có tinh không, vậy hãy nhảy qua bức tường này đi.

Cả ba tên đồ đệ nhìn nhau, ngấm ngấm le lưỡi. Thì ra bức tường này ít ra cũng cao tới sáu bảy trượng làm sao nhảy cho được?

Giản Lão Nhị nói :

- Đệ tử có thể vượt qua được bức tường này, nhưng không phải là nhảy qua.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Vậy qua bằng cách nào mi thử nói coi?

Giản Lão Nhị liền lấy ở trong cái túi đeo ở ngang hông ra một cuộn dây, đầu dây có một cái móc, rồi nói :

- Vật này là lợi khí kiếm ăn của đệ tử. Đừng nói cao sáu bảy trượng mà dù có ngoài mười trượng đệ tử cũng có thể vượt qua được như chơi.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Vậy bọn mi sẽ theo sau mà sang đó, nhưng khéo đừng cho người

ta biết thi hòng việc lớn đấy.

Dứt lời ông ta khẽ nhảy một cái nhanh nhẹn như một con sóc đã ngồi chễm chệ ở trên đầu tường.

Ba đệ tử trông thấy đều rất kính phục. Hoàng Diện Phong Cái ngồi ở trên tường phóng tầm mắt nhìn ra ngoài xa thấy có ánh đèn xuyên qua những cây trái và đăng xa đường như có bóng người.

Tay phải cầm cây gậy đánh chó, ông ta hừ chỉ trong không gian một thể và nhảy qua một rặng cây ăn trái hạ thân xuống một nóc nhà nhẹ như một chiếc lá rụng, không gây một tiếng động nhỏ. Bên dưới có lẽ là chỗ nấu ăn thấy mùi xào thịt thơm phưng phức đập vào mũi khiến Hoàng Diện Phong Cái lại nổi cơn thèm nghĩ bụng :

- Mẹ nó, thằng cha nào nấu bếp cũng khá hay.

Hơi nhận định một chút nhưng không ngừng chân, chỉ hai cái lên xuống ông ta đã băng qua hai tòa nhà lớn, liền dùng chân quặp lấy riềm nhà dùng một thức Đảo quyền châu liềm ngó nhìn vào trong.

Thấy tên nha lại và hai người lái buôn đã gặp hôm trước cùng ngồi quanh một chiếc bàn dài, hai bên lại có năm bảy tên nhân vật giang hồ khác vây quanh. Tên nào cũng mặt mày hung tợn, trên lưng để lộ ra binh khí. Bỗng nghe tên nha lại nói :

- Tôi gặp ở trong miếu Vũ Hầu tên Hoàng Diện Phong Cái và có ba hán tử khác cùng đi một bọn.

Lúc đó ở trong nhà đang chạy ra một người. Dưới bóng đèn cây, ông ta nhận thấy người đó đôi mắt sáng ngời có thần, nhưng tiếc rằng lẫn vào một chút tà khí, trên vai lòi ra một cái chuôi gươm chân đi vừa nhanh nhẹn vừa vững trãi.

Khi y vào tới nơi, các người đều đứng dậy vái chào. Tên nha lại nói :

- Từ đại hiệp, tên sói đầu và con nhỏ đó là ai?

Người được xưng hô là Từ đại hiệp này khi đi gần tới thì đã có người đứng dậy nhường chỗ để mời y ngồi.

Rồi nghe thấy hần thông thả nói :

- Lão tăng ấy ta không quen biết, nhưng con nhỏ thì dường như đã thấy qua rồi.

Có người hỏi :

- Vậy nó là ai? Đã gặp qua ở đâu?

Người họ Từ đáp :

- Hôm đó ta cùng đi với Túc Xá và Tuyết Tiêm Phong hai người.

Lúc đó vào quan huyện để hành thích Ngụy Thắng, thì gặp con nhỏ này. Lúc ấy tuy rằng nó ăn vận giả trai nhưng đâu có tránh khỏi được mắt ta. Sau khi điều tra được biết lai lịch của nó cũng khá lớn, có núi tựa không phải là nhỏ.

Có người lại hỏi :

- Thừa đại hiệp, vậy cái núi tựa đó là ai?

Người họ Từ đáp :

- Núi tựa ấy là Thiên Sơn thần ni, Thần Ni là sư phụ của nó. Tên nó là Hà Ngọc Trì.

Các người nghe xong sửng sốt. Có người la lên :

- Trời ơi! Thì ra con nhỏ này đã được tên giết sói đầu cứu thoát.

Các người ồn ào một lúc. Hoàng Diện Phong Cái núp ở trên riềm nhà nghe thấy rõ mồn một, ngờ đâu đi bậy đi bạ mà lại phát giác ra hành tung của Hà Ngọc Trì cô nương.

Vì trong lòng mừng rỡ suýt nữa ông ta bị té xuống đất. Vì vậy tiếng ngói động hơi xệch xoạc. Đột nhiên thấy người họ Từ cười nhạt một tiếng, rút đến “xoạt” một cái thanh kiếm đeo ở ngang lưng ra.

Mọi người thấy một luồng hào quang lóe mắt đều cất tiếng khen :

- Hảo kiếm.

Người họ Từ liền vung kiếm một cái, ngửa mặt lên cười nói :

- Bạn nào ở trên mái ngói kia hãy xuống.

Y nói liên tiếp hai, lần vẫn không thấy có tiếng trả lời.

Lúc đó những người có mặt tại đây ai ai cũng đều rút binh khí cầm tay, đèn đuốc thấp sáng chum.

Người họ Từ đột nhiên nhô mình một cái, vừa vắn tới ngay mái ngói lười kiếm trong tay khoanh tròn một vòng.

Hai bên y cũng có người nhảy theo. Những người khác không biết khinh công đều do thang trèo lên mái nhà đốt đuốc soi quanh nhưng chẳng thấy gì hết, đâu còn bóng người nào?

Có người nói :

- Thân pháp thật nhanh như cắt.

Người họ Từ cười gằn, nói lớn :

- Bạn ở bang phái nào tới đây? Diêm Vương Kiếm Từ Cận xin có lời chào.

Y nói hai lần vẫn không thấy có ai trả lời, đang không biết làm gì thì bỗng nghe thấy ở chỗ không xa có tiếng mèo kêu, tiếng chuột rúc, rồi tiếng mèo đuổi chuột ầm ĩ xôn xao một hồi.

Có người buột miệng kêu :

- Ối chà! Cả bọn mình bị con vật khỉ gió này gạt mắt rồi. Thật ra chỉ là một con mèo nhĩ thể đang ở dưới bếp lũng chuột đất thôi.

Lúc ấy Hoàng Diện Phong Cái đã nhảy lên ngọn chót vót một cây cao gần đó trong bụng cười thầm, và nghĩ :

“Giản Lão Nhĩ khá thật, phỏng theo tiếng những con vật này, tài thánh cũng chẳng nghe ra đó là giả hay thật.”

Ông ta nghĩ tiếp :

- Tưởng là tay cao thủ nào, ai ngờ lại là tên phản bội của phái Hành sơn. Vậy mà cũng ra vẻ xưng là Diêm Vương Kiếm nọ kia. Bọn Giản Lão Nhị không biết trốn ở góc nào? Đừng cho bọn chúng phát giác thấy lại thêm rườm rà việc ra.

Lại thấy bọn Từ Cận nhảy xuống đất. Trên mái ngói lại trở nên đen tối như mực. ông ta nghĩ bụng tiếp :

- Nghe lời lẽ của bọn chúng thì dường như Hà Ngọc Trì cô nương đã được một vị lão tăng cứu thoát. Có lẽ cứu xong rồi loạn xông, loạn đá nên mới vào trong cái miếu này. Nhưng lão tăng đó không biết là ai? Nghe khẩu khí của bọn này thì hiển nhiên chúng đã có phương pháp đối phó với lão tăng này vậy. Nhưng dù sao chẳng nữa lão tăng đó là người của phe mình, không còn nghi ngờ gì cả. Ta hãy đi coi, đừng để ông ta mắc vào cạm bẫy của chúng.

Tức thì ông ta liền tung mình rất nhẹ nhảy về phía mái ngói, cũng chẳng có thì giờ nghĩ tới bọn Trần Tứ, Lý Cửu với Giản Lão Nhị ba người ở đâu nữa, liền nhảy qua dãy phòng bên trái.

Bên trong cửa sổ bỗng nghe thấy tiếng Hà Ngọc Trì quát mắng :

- Nay bọn mi ở đâu chui ra thế? Muốn làm cái thá gì đây?

Rồi nghe thấy tiếng cười sằng sặc của mấy người.

Có tiếng người nói :

- Cô gái xinh đẹp quá nhỉ! Để chúng mình ôm một cái, dù có đoản thọ mất mười năm cũng cam tâm vậy.

Đoạn bọn chúng cùng cười rộ lên.

Hoàng Diện Phong Cái qua khe cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy mười mấy tên đại hán mặc áo xanh tay người nào cũng có một thanh trường kiếm, kiếm quang lóe mắt, từng bước một đi vào một góc tường, nhưng lại lộ ra vẻ sợ hãi, chưa dám lố mắng.

Hoàng Diện Phong Cái đảo mắt. nhìn về phía góc tường, bắt giác ngấm ngấm sợ hãi.

Thì ra lão tăng không phải là ai xa lạ mà là Ngữ Minh thượng nhân, vị chủ trì Hoàng giác tự Huy Châu.

Coi bộ thì vị lão tăng này dường như trong mình đã trúngh phải chất kịch độc, hiện đang lấy nội công tu luyện mấy chục năm nay để giữ cho chất kịch độc trong người khỏi bộc phát.

Lúc đó ông ta nghiêng mình tựa vào vách, hai mắt lim dim râu bạc bay phát phới, hiển nhiên đang vận công đến lúc nghiêm trọng cực kỳ.

Còn Hà Ngọc Trì cô nương không ngờ lại chẳng có hiện tượng bị trúngh gì hết. Nàng ta tay phải cầm thanh bảo kiếm tay trái bắt kiếm

quyết đứng chặn ở phía trước mặt Ngũ Minh thượng nhân, đôi mắt đen láy tròn xoe nhìn thẳng vào bọn đại hán áo xám, dường như dự bị nếu trong muôn một có việc gì xảy ra.

Trên mặt đất đã thấy có mấy cái xác người vận áo xám nằm la liệt máu chảy lênh láng, khỏi nói là chúng đã bị Hà Ngọc Trì giết chết. Bọn đại hán áo xám này tuy rằng bị kiếm pháp của Hà Ngọc Trì tới tấp như một trận cuồng phong đánh tới, song vẫn từng bước thông thả tiến tới gần.

Bỗng thấy Hà Ngọc Trì cô nương quát lớn :

- Bọn mi nếu còn đi thêm một bước nữa thì đừng trách bản cô nương đại khai sát giới đây.

Tiếng hét của Hà Ngọc Trì tuy đang trong cơn nộ khí nhưng vẫn thánh thót dễ nghe.

Bỗng nghe có người lên tiếng nói :

- Tiểu cô nương quý tính là chi?

- Hừ? Bản cô nương là Hà Ngọc Trì, giết người không chớp mắt.

Một người khác cất tiếng nói :

- Trời! Một cô gái mỹ miều như thế sao dữ tợn đến như vậy? Ai còn dám làm chống của cô nữa đây?

Hà Ngọc Trì hai má bỗng đỏ ửng quát lớn :

- Láo! Tên này cái miệng chỉ ăn nói bậy bạ?

Rồi chỉ nghe vụt một tiếng, trường kiếm đã vung ra, nàng sử dụng chiêu thức Bạch xà hổ tín đâm thẳng vào cằm của tên vừa nói.

Tên áo xám vẫn có ý muốn để phân tán sự chú ý của Hà Ngọc Trì, khi thấy bả vai bên phải của nàng hơi cử động liền lập tức tránh sang ngang để xông tới gần Ngũ Minh thượng nhân, khiến Hà Ngọc Trì phải quay lưng lại. Nàng thấy có luồng gió từ phía sau tới biết rõ có người muốn tập kích, liền dùng trường kiếm quét ngang sau lưng, thì vừa vận ngăn chặn được cùng một loạt bốn thanh trường kiếm xông vào.

Lúc đó lại có hai đại hán áo xám khác xông tới vây quanh lấy Hà Ngọc Trì.

Bỗng nghe sau lưng có một người thất thanh kêu.

Thì ra tên xông vào trước mặt Ngũ Minh thượng nhân đầu tiên, đã như một con diều đứt dây bị bắn ra, ngã vào chân các tên đồng bọn, mồm hộc máu tươi, không động đậy được nữa.

Mọi người đang trong cơn sợ hãi, thì lại nghe có mấy tiếng kêu liên tiếp. Lại có ba tên áo xám bị quăng ra ngoài, coi bộ chúng đều chết dờ.

Bọn đại hán đều hoảng sợ vội vã rút lui, giải tỏa sự bao vây Hà Ngọc

Trì.

Chỉ thấy Ngũ Minh thượng nhân thở hổn hển miệng niệm A Di Đà Phật, thân hình dao động không yên. Coi bộ những tên vừa rồi đều bị Thượng nhân dùng chân khí đẩy bắn ra hết.

Nhưng do đó bị chấn động chân khí, độc tánh lại phát tác mau hơn. Bỗng có một tên đầu đà mớ tóc dựng ngược ở phòng cạnh bên rảo bước tiến vào nhếch mép nói :

- Thế nào? Vẫn chưa thu xếp xong ư?

Bọn đại hán áo xám thấy tên đầu đà đi vào đều lui sang một bên kính cẩn thưa :

- Chúng là tay cứng lắm nên chưa thể thu xếp được!

Đầu đà nọ cười khẩy, hừ nhạt một tiếng, nhìn Ngũ Minh thượng nhân nói :

- Ngũ Minh lão hữu, đã lâu không gặp rồi nhỉ?

Hoàng Diện Phong Cái ở trên mái nhà nhìn thấy rõ mồn một, coi bộ tên đầu đà này trung khí sung túc, nội lực dai bền, không khỏi bụng bảo dạ thầm :

“Tên đầu đà này thuộc bang phái nào? Sao thằng già này lại không biết hẩn nhỉ.”

Lúc bấy giờ thấy Ngũ Minh thượng nhân hơi thở đã có hơi chút điều hòa, khẽ mở mở đôi mắt chấp tay nói :

- A Di Đà Phật tưởng là ai, thì ra là Thiết Phát đầu đà lão hữu, bản tăng xin vái chào.

Hoàng Diện Phong Cái nghe Ngũ Minh thượng nhân nói vậy, thầm la :

“Thì ra là tên này.”

Thì ra Thiết Phát đầu đà trên đường Tây Bắc vốn nổi tiếng là một ác tăng có tiếng rất xấu nhưng công lực kỳ tuyệt, vẫn ở trong vùng Thiêm Cam độc lai độc vãng chơi thân với Túc địa ông Trạch Mạc và Xà Tiên Kiều U Hồn.

Mười năm trước đây Ngũ Minh thượng nhân từ Đại Ba sơn qua Lam Cao vào tới Tả Long cầu ở đó đã gặp tên này và đã để lại một chút hiềm thù.

Lúc này Thiết Phát đầu đà đôi mắt lóng lánh, trầm giọng nói :

- Ngũ Minh lão hữu, chút hiềm nhỏ tại Tả Long câu từ mười năm trước thì nay hãy tạm gác một bên.

Ngũ Minh thượng nhân chấp tay nói :

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Thiết Phát đầu đà nói :

- Tư hiềm hãy không kể nhưng việc công thì phải thi hành.

Ngũ Minh thượng nhân nói :

- A Di Đà Phật! Nói là việc công này nọ, thật ra là việc chi đó?

Thiết Phát đầu đà đáp :

- Ngũ Minh lão hữu đừng giả bộ ngây ngốc làm chi nữa. Người không nên tự xưng là hiệp nghĩa đạo mà đối địch với bọn Đông Doanh.

Ai không biết rằng Miêu thống chế là chân tay của triều đình bảo quốc an dân. Người mà đối địch với Đông Doanh tức là phản bội quốc gia.

Nay ta phụng mệnh tới bắt người. Đó là việc công đấy.

Ngũ Minh thượng nhân nói :

- A Di Đà Phật! Tội nghiệp? Tội nghiệp thay. Người cũng là cùng bọn xuất gia, sao lại đảo lộn thị phi không phân biệt phải quấy như vậy.

Thiết Phát đầu đà quát lớn :

- Nói láo! Hôm nay chính là tử kỳ của người. Chớ có trách Thiết Phát đầu đà này vô tình.

Dứt lời, y quay lại nói với bọn đại hán áo xám rằng :

- Các người hãy vây chặt lấy con nhỏ này, để ta thu thập lão đầu sói. Bọn đại hán áo xám liền bao vây lẹ lắt Hà Ngọc Trì.

Nàng bữu môi nói :

- Hãy lại đây! Bồn cô nương có sợ bọn chó ghẻ các người thì không còn là người của Thiên sơn nữa.

Hoàng Diện Phong Cái lấy ở trong túi ra một nắm đậu phộng bỏ vào mồm khẽ nhai tốp tốp, bụng nghĩ: "Ta không nên vội vã, coi cho khoái xem sao!"

Thấy tên Thiết Phát đầu đà lấy ở trong lưng ra hai chiếc bàn sản ngắn cầm ở hai tay, coi bộ hai chiếc bàn sản đó sắc bén lắm.

Y tay trái cầm sản khua hờ một thế vào mặt Thượng nhân còn bên tay phải thì đâm thẳng ra nhằm giữa bụng Thượng nhân tấn công tới, kinh phong vùn vụt khí thế oai hùng.

Mười năm trước đây y bị đánh bại dưới tay Thượng nhân nhưng giờ đây tình thế khác hẳn. Một là Thượng nhân mình trúng phải chất kịch độc chưa khôi phục lại được nguyên khí, hai là bọn Thiết Phát đầu đà người nhiều thế mạnh.

Vì vậy Thiết Phát đầu đà mới có sự tự tin để rửa mối hận xưa.

Song Ngũ Minh thượng nhân nội công mấy chục năm trời tu luyện tuy nay một phần phải trấn át khí độc nhưng vẫn còn có sức để đối phó lại địch nhân.

Thiết Phát đầu đà sản bên tay trái vừa chuyển động Thượng nhân đã chú ý tới phía tay mặt của y rồi, nên sản vừa đâm tới nơi Thượng

nhân đã tránh qua dưới nách bên phải của đầu đà, dùng hai ngón tay bên trái chọc thẳng vào nơi dưới nách đầu đà.

Thiết Phát đầu đà trong lòng hơi khiếp sợ nghĩ thầm :

“Thật không ngờ lão già đầu sói này trúng chất kịch độc mà xuất thủ còn linh hoạt đến thế.”

Y liền tung mình về phía sau. Chỉ một cái nhảy lùi y đã tránh xa được ngoài hai trượng nhanh nhẹn hơn là khi vượn, khiến cho Hoàng Diện Phong Cái núp ở trên mái nhà nhìn thấy cũng phải ngấm ngầm khen ngợi :

“Thật là danh bất hư truyền. Chẳng trách tên đầu đà này đã vang bóng một thời trên đường Tây Bắc, thì ra bản lĩnh của y cũng cao siêu thật.”

Thiết Phát đầu đà thoát rồi lập tức tiến ngay, hai chiếc bàn sản thẳng lên thẳng xuống bập ngàng chĩa vào Ngũ Minh Thượng Nhân.

Ông ta vẫn dựa mình vào góc tường tay áo rộng phát đi phát lại để tiêu giải thế công.

Đàn này Hà Ngọc Trì đưa ngang kiếm trên ngực, chuyển động từ từ để kim chế bọn người áo xám.

Lúc này nàng không còn có thì giờ để giúp đỡ Ngũ Minh Thượng Nhân nữa. Còn Thượng Nhân thì y vào chỗ công lực tuyệt vời để kháng cự lại Thiết Phát đầu đà thoát đầu còn khả dĩ giữ vững, tới hai ba mươi chiêu đã thấy mệt mỏi, coi bộ lúng túng, kinh lực nơi tay áo kém hẳn đi.

Thiết Phát đầu đà trong bụng mừng thầm vì y đã biết rõ Ngũ Minh Thượng Nhân dựa vào uống một liều Tiêu kinh tán xong, nếu cứ dùng kinh lực để đỡ đòn thì lại càng bị tiêu tán nhanh hơn. Do đó Thiết Phát đầu đà tấn công mạnh một hồi, hiện giờ dùng lối dụ dẫn, chạy ngang chạy dọc kéo dài thời gian để đợi thừa cơ, nếu Ngũ Minh Thượng Nhân mà sơ hở thì một bàn sản sẽ đưa ông ta về Tây phương cực lạc.

Lúc này Hoàng Diện Phong Cái ở trên mái nhà chiếu cố toàn diện, nghĩ thầm :

“Về phía Hà Ngọc Trì, ta không cần phải để ý mấy. Bọn áo xám tuy rằng người nhiều nhưng coi bộ cũng có vẻ e sợ Hà Ngọc Trì cô nương, không dám liều mạng. Kiếm pháp Thiên Sơn phái mau lẹ nhẹ nhàng ứng phó sự bao vây rất là thượng thặng. Vậy ta chỉ nên để ý tới Thiết Phát đầu đà là được. Tên đầu đà này chưa dùng hết sức lực, tưởng ta không biết hay sao. Hừ! Mi muốn làm tiêu hao kinh lực của Ngũ Minh Thượng Nhân; dụng ý đó kể cũng hay đấy, nhưng người có biết đầu bộ ngựa chực bắt ve sầu, đằng sau có con hoàng

tước”.

Nghĩ vậy, ông ta lại coi hơn mười chiêu nữa thì thấy Thiết Phát đầu đã dùng sản trên tay mặt định gõ thẳng vào Thiên Đình huyết của Thượng Nhân.

Nên biết Ngũ Minh Thượng Nhân ở Kim Phật Giáp đã từng độ sức với Ô Lỗ Mộc, đã lấy Thiên Đình huyết để đỡ một chiêu của tên này mà bị Ngũ Minh Thượng Nhân đẩy lùi ba bước.

Như vậy đủ biết công lực trên đầu Ngũ Minh Thượng Nhân như thế nào rồi.

Bàn sản của Thiết Phát đầu đã coi bộ muốn đánh trúng Thiên Đình huyết của Thượng Nhân, nhưng thấy ông ta không muốn né tránh gì hết mà dưới nách phía bên phải của mình thì lại có luồng kinh phong xẹt tới. Y liền sợ vì y đang đắc thắng trong tay, đâu có chịu đánh cái lỗi đồng quy ư tận, hơi né tránh lưng bên mặt, tay phải liên tục cầm sản phát ra.

Lúc này Ngũ Minh thượng nhân đã thấy mình hơi lão đảo vừa rồi kinh lực phát mạnh nên chân khí bị tiêu hao rất nhiều, cảm thấy mắt hoa đầu nặng mà chiếc bàn sản của Thiết Phát đầu đã đã tới nơi, vội vàng xoay lưng né nhưng tiếc rằng chậm mất nửa bước.

Chỉ nghe thấy xoạt một tiếng tay áo đã bị bàn sản cắt mất một nửa. Bỗng nghe có người cười ha hả nói :

- Thiết Phát lão hữu còn đùa giỡn mãi làm chi. Hãy để tên già sói đầu này sớm đi châu trời cho được việc.

Hoàng Diên Phong Cái quay lại nhìn thì thấy Diêm Vương Kiếm Từ Cận đã khệnh khạng đi vào, nói với bọn đại hán áo xám rằng :

- Con bé này coi bộ ngon lành lắm. Đừng đả thương. Hãy đem nó tới La Quỷ tổng sào đi.

Rồi y quay lại nói với Thiết Phát đầu đã :

- Thiết Phát lão hữu có mệt thì hãy nghỉ ngơi một chút, cho tên già sói đầu này ném thử mùi Diêm Vương Kiếm chơi.

Lúc này Ngũ Minh thượng nhân đã không có sức để không chế độc tính ở trong nội thể, thần trí lợ về hôn mê, nghĩ bụng :

“Không ngờ bản tăng lại viên tịch tại nơi đây.”

Bỗng nghe trên mái nhà có người cười hì hì, nói :

- Vị của Diêm Vương Kiếm có sánh được với mùi thịt chó không?

Lão gia ăn thịt chó đã nhiều, nhưng chưa hề nếm qua mùi vị của Diêm Vương Kiếm. Đưa đây một chút thử coi. Hì hì hì...

Từ Cận và Thiết Phát đầu đã theo nơi phát ra tiếng nói nhìn lên thì thấy ở trên mái nhà có một lão già ăn mày bần thủ nằm phục tại đó.

Dưới ánh sáng đèn cây mặt người này vàng khè như nghệ, trong

mồm còi bồm bẻm nhai đậu phộng.

Ngũ Minh thượng nhân sắp lâm vào cơn mê sảng nghe tiếng biết đích là Hoàng Diệm Phong Cái, trong lòng mừng rỡ liền ngất xỉu đi. Từ Cận chưa biết mặt Hoàng Diệm Phong Cái nhưng nghe thấy bọn người trong đội Xích Hào giả dạng đi dò la trở về báo cáo biết rằng Hoàng Diệm Phong Cái cùng bọn người khác vào Chiêu liệt miếu thấy bộ dạng lão ăn mày này, trong lòng tỉnh ngộ liền nói :

- Người là Hoàng Diệm Phong Cái đấy ư?

Hoàng Diệm Phong Cái cười hí hí nói :

- Đúng vậy! Đúng vậy! Lão ăn mày già này hôm nay xin lãnh giáo thi chủ.

Từ Cận vòng tay rút thanh Diêm vương, nhưng y chỉ rút ra tới nửa chừng lại tra gươm vào vỏ, đưa mắt nhìn xung quanh rồi nháy mắt ra hiệu cho Thiết Phát đầu đà.

Thiết Phát đầu đà cười hắc hắc, nói :

- Lão tử đi lại ở vùng Tây Bắc đạo đã từng được nghe danh Hoàng Diệm Phong Cái. Thật quả nghe danh không bằng thấy mặt.

Chỉ thấy Hoàng Diệm Phong Cái xoay mình một cái, người đã nhẹ nhàng như một chiếc lá hạ chân xuống đất, gót chân lại búng nhẹ một cái nữa, bắn vọt tới cạnh Ngũ Minh thượng nhân, đồng thời tả chưởng vận kinh lực chứa thẳng vào Khí Hải huyết thượng nhân.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận vừa rồi rút kiếm ra nửa chừng lại tra vào vỏ kỳ thực chẳng phải có ý muốn động thủ gì, chẳng qua đó là một ám hiệu để báo tin cho các cao thủ đã mai phục quanh Chiêu Liệt miếu biết để hòng đối phó với Hoàng Diệm Phong Cái.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận lúc bấy giờ thấy Hoàng Diệm Phong Cái hữu thủ đang huy động đả cầu bổng cùng lúc với tả chưởng nhằm vào Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân, chính là lúc rất tốt để y bắt thần hạ thủ. Cho nên lẽ nào y lại chịu bỏ qua cơ hội.

Chỉ thấy Diêm vương Từ Cận rút đến xoạt một tiếng, thanh Diêm Vương Kiếm liền lóe lên một luồng sắc lạnh nhắm thẳng vào lưng Hoàng Diệm Phong Cái, đồng thời quát lớn :

- Hoàng Diệm Phong Cái hãy coi kiếm?

Chiêu thức của Từ Cận vô cùng tàn độc cộng thêm với xảo kế của y, trước tiên là xuất độc chiêu, sau đó mới kêu lớn để cảnh giác đối phương. Nếu như nhất kiếm giết ngay được Hoàng Diệm Phong Cái thì tất ai ai cũng chỉ có thể trách bản lãnh Hoàng Diệm Phong Cái không bằng y chứ không ai có thể ngờ rằng y ra tay đánh lén.

Chỉ thấy Hoàng Diệm Phong Cái vẫn đứng yên bất động, tả chưởng vẫn ở trên Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân, thung thủng

nói :

- Lão ăn mày sớm đã thấy kiếm của ngươi rồi.

Đồng thời với câu nói, Hoàng Diện Phong Cái thi triển liền hai thức Đả cầu bổng. Chỉ thấy cây Đả cầu bổng bên hữu thủ của lão lóe xoẹt một đường dài nhanh như điện chớp, chọt đúng ngay đầu mũi kiếm của Từ Cận.

Đầu bổng xem rất nhẹ nhàng như không có một chút lực đạo nào, nhưng khi chạm vào đầu mũi kiếm của Từ Cận thì y bổng thấy kiếm thể của mình đột nhiên chịu phải một sức nặng ngàn cân, cổ tay đau nhói, không thể nào tiến tới được nữa.

Từ Cận đâm ra hốt hoảng, không thể nào biến chiêu như ý muốn.

Vừa lúc đó, cây đả cầu bổng đã như một con rồng uốn khúc lướt đi trên thanh kiếm của Từ Cận, khiến đối phương luống cuống, thanh kiếm trong tay dao động mạnh buộc phải thối lui liền mấy bước mới thoát khỏi phạm vi công phá của cây bổng dị kỳ.

Bấy giờ Hoàng Diện Phong Cái chỉ mới hoa hai chiêu nhẹ nhàng đã đẩy bật được Từ Cận liền cười hí hí, nói :

- Cám ơn đã nương tay.

Thiết Phát đầu đà bắt đầu lo sợ, nghĩ bụng :

“Từ Cận là một tay cao thủ của Hành Sơn phái như thế, làm sao có thể chỉ trong hai chiêu nháy mắt đã bị đối phương đẩy lui, lão già quả thật lợi hại.”

Thiết Phát đầu đà hoành hành ở vùng Tây Bắc suốt bao nhiêu năm nay chưa từng gặp địch thủ, cho nên vẫn hơi gờm Hoàng Diện Phong Cái nhưng không tin Đả cầu bổng pháp lại lợi hại đến thế.

Tức thời tả sản huy động cùng một lúc với hữu sản quay một vòng tròn. Bốp bốp hai tiếng, hai luồng sáng dữ dội từ trên tay Thiết Phát đầu đà tức thì như cánh diều đứt dây bật lại phía sau chao đi chao lại mấy lần mới đứng vững.

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí, nói :

- Sao? Thiết Phát bằng hữu, chẳng lẽ bản lãnh cũng chỉ có thế, chẳng hơn Từ Cận tí gì ư?

Từ Cận tức giận lắm, bình sinh y có bao giờ chịu sự thảm hại chua cay như thế này, trừ mỗi một lần ở Quân Huyện, trong lúc đi hành thích Ngụy Thắng, gặp phải Hỏa Thần giáo chủ, cũng chỉ với một vài chiêu chớp nhoáng đã phải chạy dài, thì có thể nói cũng chưa gặp tay đối thủ.

Giờ đây nghe Hoàng Diện Phong Cái nói như thế y làm sao có thể chịu đựng được liền cười nhạt, nói :

- Thiết Phát lão hữu, hai người chúng ta hãy liên thủ lãnh giáo coi.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, nói :

- Đúng lẽ phải như vậy rồi.

Chỉ thấy thanh Diêm Vương Kiếm của Từ Cận rít lên một tiếng dài từ bên trái công thẳng tới. Đồng thời chiếc đoản kiếm của Thiết Phát đầu đà cũng nhanh như điện chớp quật xuống chân Hoàng Diện Phong Cái.

Hai người vốn sợ chiêu thức bổng pháp của Hoàng Diện Phong Cái biến hóa dị kỳ nên khi liên công, họ biến chiêu rất là nhậm lẹ, trong chớp mắt hai người đã đánh liên tiếp có trên mười chiêu.

Hoàng Diện Phong Cái tả chưởng vẫn đặt trên Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân, còn hữu thủ vẫn huy động Đả cầu bổng đánh ra liên tiếp hơn mười chiêu thật thông thả nhẹ nhàng.

Chỉ thấy hạ bản thân của ông ta vẫn sừng sững bất động, mà Từ Cận cùng với Thiết Phát đầu đà, hai tên ma đầu hợp công vẫn không sao lay chuyển nổi.

Hà Ngọc Trì đang ra tay công phá đối phương ở phía đằng kia, thỉnh thoảng từ nơi đó lại nghe thấy những tiếng rú ối chà liên tiếp.

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí, hỏi :

- Hà Ngọc Trì cô nương đã giết chết được bao nhiêu tên chó má đó rồi?

Hà Ngọc Trì cười đáp :

- Mới giết được hai tên.

Bỗng nghe Thất Sát Thủ Túc Xá cười nhạt một tiếng, từ trong một căn phòng bên phía Đông phóng ra, cười hắc hắc nói :

- Tiểu cô nương, người có phải ngày nọ đã bảo vệ cho Ngụy Thắng tại Quân Huyện phải không? Vậy tại sao tên vệ binh mặt vàng lại không thấy tới?

Nói xong câu đó, y nhón nhác nhìn xung quanh, như có vẻ e dè sợ sệt. Nghe nói đến tên vệ binh mặt vàng Diêm Vương Kiếm Từ Cận cũng đâm ra luống cuống suýt tí nữa bị cây Đả cầu bổng của Hoàng Diện Phong Cái đánh trúng cổ tay. Y vội vàng lui mấy bước.

Hà Ngọc Trì chau môi ra, nói :

- Ta cần gì để ý tới tên vệ binh mặt vàng! Mặt vàng hay mặt trắng thì có can dự gì tới ta.

Thất Sát Thủ Túc Xá hơi lộ vẻ mừng, hỏi :

- Tên vệ binh mặt vàng đó không đáng gì với cô nương ư?

Chẳng lẽ y không cùng một phe với cô nương hay sao?

Hà Ngọc Trì chớp chớp mắt rồi cười nói :

- Ta không cho người biết.

Túc Xá cười ha hả, nói :

- Tiểu cô nương rất đẹp, đẹp lắm. Nhưng xưa tại hạ gặp Liễu Tồn Trung. Y có nói: Mỹ nhân đẹp nhất trong thiên hạ là Hoàn Ngột Nhã phu nhân trong Đông Doanh của chúng ta. Tại hạ không đồng ý, bảo rằng: Mỹ nhân trong thiên hạ phải kể là Hà Ngọc Trì cô nương kiếm thuật rất cao, người lại đẹp, ai ai cũng đều nói vậy. Giờ đây nhìn lại thì tiểu cô nương lại còn có phần đẹp hơn cả Hà Ngọc Trì cô nương nữa.

Chỉ thấy Hà Ngọc Trì chau môi, hừ nhạt một tiếng, hỏi :

- Vị Hoàn Ngột Nhã đó, Liễu... Liễu đại ca còn nói gì không?

Túc Xá cả mừng cười ha hả, nói :

- Tiểu cô nương đừng giấu lão Túc này làm gì. Chẳng lẽ cái việc giữa Liễu Tồn Trung và Hoàn Ngột Nhã phu nhân tiểu cô nương thực tình không biết hay sao?

Hà Ngọc Trì dậm chân nói :

- Hứ! Họ làm gì thì làm sao ta biết được!

Túc Xá nói :

- Đó là một bí mật nhưng chắc ai cũng biết cả, thật là diễm phúc.

Ồi chao! Thật là diễm phúc!

Hà Ngọc Trì vội vàng hỏi :

- Người nói sao?

Túc Xá đáp :

- Liễu Tồn Trung nói rằng: Hoàn Ngột Nhã phu nhân vừa đẹp vừa thông minh lại vừa ôn hòa, nhu mì. Có một dạo đang đêm y đi thám thính tại Bắc Cổ sơn nếu không nhờ được Hoàn Ngột Nhã phu nhân cứu thì đã sớm mất mạng rồi.

Hà Ngọc Trì nói :

Cái đó thì ta biết, Liễu đại ca đã cho ta biết hết.

Túc Xá hỏi lại :

- Liễu Tồn Trung đã nói hết cho cô nương hay rồi, vậy tại sao cô nương lại còn không biết?

Hà Ngọc Trì dậm chân nói :

- Cái đó thì có trời mới biết y làm gì. Liễu đại ca chỉ nói cho ta nghe về việc Hoàn Ngột Nhã cứu người, chứ nào có khen nàng ta đẹp, hay diễm phúc gì đâu.

Túc Xá cười gian xảo nói :

- Ha ha. Không ngờ Liễu Tồn Trung xưa nay tự xưng hành hiệp giang hồ mà lại giấu đuôi như thế. Quả thật có cháy nhà mới ra mặt chuột.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Tại sao lại cháy nhà ra mặt chuột?

Túc Xá đáp :

- Y chỉ kể lại Hoàn Ngột Nhã cứu y không nói cho tiểu cô nương biết về việc gian dú giữa y với Hoàn Ngột Nhã thì chả phải chấy nhà mới ra mặt chuột là gì?

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Lão tiền bối! Xin lão tiền bối hãy nói cho tiện nữ nghe được chăng? Lúc bấy giờ bọn người áo xám thấy Túc Xá nháy mắt ra hiệu liền hội ý vội thối lui mấy bước đưa mắt trông chừng.

Đồng thời Diêm Vương Kiếm Từ Cạn và Thiết Phát đầu đà vẫn không ngừng tay hợp công: Hoàng Diện Phong Cái tả chưởng vẫn đặt lên Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân ngằm vận chân khí đang tới lúc nguy hiểm, cho nên dù bên tai có nghe thấy Túc Xá nói xuyên tạc với Hà Ngọc Trì mà vẫn không dám phân thần, vì sợ rằng Từ Cạn và Thiết Phát đầu đà hai người sẽ thừa cơ hội tập kích chẳng.

Từ Cạn và Thiết Phát đầu đà vốn chẳng phải là nhân vật tầm thường gì trên chốn giang hồ mà không biết rõ điều đó. Tuy vậy Hoàng Diện Phong Cái nét mặt lạnh lùng thản nhiên như không nhưng thật ra ông ta không dám sơ ý mảy may, hữu thủ vẫn chú tâm nghe tiếng gió mà vung Đả cầu bồng chống đỡ.

Túc Xá ngấm nghĩ một chút rồi nói :

- Tiểu cô nương, cô nương là đàn bà con gái mà nghe việc gian dú ái ân đó, không sợ...

Hà Ngọc Trì chau môi, nói :

- Bỏn cô nương không sợ, người cứ nói đi!

Túc Xá nói :

- Tên Liễu Tồn Trung kể rằng: Hoàn Ngột Nhã phu nhân đẹp lắm. Da thịt nàng ta mịn màng như nhung, thân hình tròn trịa tỏa ra một mùi thơm tho khiến y cảm thấy như ngát như ngậy.

Hà Ngọc Trì giận dữ hỏi :

- Tại sao lão tiền bối biết vậy?

Túc Xá đáp :

- Ôi chà! Chuyện đó là Liễu Tồn Trung nói. Y thốt ra đang trong lúc nằm với Hoàn Ngột Nhã trên giường.

Hà Ngọc Trì vội vã hỏi :

- Y.. Liễu đại ca lại nằm trên giường với con yêu hồ ly Hoàn Ngột Nhã?

Túc Xá đáp :

- Chẳng những thế, tên Liễu Tồn Trung đó còn ngủ luôn trên giường của Hoàn Ngột Nhã, trên giường có đôi gối thêu uyên ương. Y rờ

rầm da thịt Hoàn Ngột Nhã, người mái tóc nàng ta.

Hà Ngọc Trì trợn tròn xoe mắt, la lớn :

- Thế bây giờ y ở đâu? Người hãy dẫn ta đi!

Túc Xá cười lớn. Bỗng thấy trong bóng tối có ba bóng người nhảy vụt ra. Hà Ngọc Trì định thần nhìn kỹ thì người đó chẳng phải là ai xa lạ, mà chính là Trần Tứ, Lý Cửu và Giản Lão Nhị. Trần Tứ nói :

- Hà Ngọc Trì cô nương đừng nghe tên Túc Xá đó nói bậy. Tiểu sư tổ ở ngoài Thổ Địa miếu tại ngoại phía Bắc thành đô, vừa mới gặp chúng tôi xong và hẹn sẽ cùng tới cứu cô nương.

Hà Ngọc Trì vẫn còn tức giận hừ nhạt, nói :

- Ta không cần biết. Hiện giờ y ở đâu?

Chỉ nghe Túc Xá cười hắc hắc nói :

- Tiểu cô nương. Đó hoàn toàn là do hảo ý của tại hạ muốn nói cho cô nương biết thế thôi. Chẳng qua cô nương đừng nên gấp rút nhất thời. Hãy cùng tại hạ uống một ly rượu đã.

Hà Ngọc Trì cười nhạt nói :

- Rượu thì khoan uống. Bây giờ người hãy tiếp của bọn cô nương chiêu kiếm đã.

Dứt lời, thanh kiếm trên tay Hà Ngọc Trì đã nhanh như chớp xoay một chiêu Bạch Xà thổ tín nhắm vào mặt Túc Xá đâm tới.

Túc Xá vội vàng lách mình sang bên né tránh.

Không ngờ Thiên Sơn kiếm pháp của Hà Ngọc Trì lại rất mau lẹ.

Túc Xá vừa tránh được chiêu kiếm đầu, hơi lạnh của kiếm khí vẫn còn phớt ở bên má thì chiêu kiếm thứ hai của Hà Ngọc Trì đã loang vụt tới.

Y vừa tránh đầu, đồng thời đã phát giác kiếm thế của Hà Ngọc Trì bỗng nhiên thay đổi như một con rồng quẫy khúc đâm chéch xuống nách của mình.

Thất thế, Túc Xá luống cuống tay chân, vội vã lui lia lịa về phía sau mấy bước. Không bỏ lỡ cơ hội, bọn Trần Tứ, Lý Cửu và Giản Lão Nhị ba người cũng nhanh nhẹn nhảy vào đấu trường, đánh vệt bọn hơn mười tên áo xám chực nhảy ra cứu nguy cho Túc Xá.

Về phía bên kia trường kiếm Từ Cận và Thiết Phát đầu đà hai người vẫn hết sức hợp công vây đánh Hoàng Diện Phong Cái để cứu nguy tình thế. Nhưng khôn thay, Hoàng Diện Phong Cái vẫn bình chân như vại không hề nao núng chút nào.

Tả chương của ông ta vẫn nhẹ nhàng đặt lên Khí Hải huyết của Ngử Minh thượng nhân, vận chuyển chân khí.

Chẳng mấy chốc đã thấy Ngử Minh thượng nhân từ từ hé mắt. Khi thấy Hoàng Diện Phong Cái một mặt dùng chân khí giúp mình vận

hành huyết khí để đẩy lui chất độc trong người, một mặt hữu thủ vẫn vùng tít cây đũa cầu bồng ngăn đón thế công vũ bão của đối phương, bất giác trong bụng mừng thầm.

Qua một lúc lâu sau, Ngũ Minh thượng nhân mới buồn rầu nói :

- Như Hạc lão hữu, bổn nạp không sao đâu. Chúng ta hãy tạm rời khỏi nơi này rồi sẽ định liệu, được chăng?

Hoàng Diện Phong Cái xoay ngược một chiều Cẩn đầu nhập cùng hạng đánh vệt Từ Cận và Thiết Phát đầu đà ra xa, nói :

- Ngũ Minh lão hữu, người liệu có thể đi lại được không sao chứ?

Ngũ Minh thượng nhân đáp :

- không sao. Chúng ta hãy rời khỏi nơi đây rồi sẽ tính Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Như vậy được lắm. Lão hữu hãy đứng dậy đi, để lão ăn mày già mỗ đánh đuổi hai tên vô tài này.

Dứt lời, tả chưởng của Hoàng Diện Phong Cái liền rút khỏi Khí Hải huyết của Ngũ Minh thượng nhân, đồng thời đứng phắt dậy cười hí hí nói :

- Hai tên rùa đen kia, hãy ráng sức lên xem cho biết cây đũa cầu lão ăn mày này là lợi hại.

Chỉ thấy cây đũa cầu bồng trên tay Hoàng Diện Phong Cái nhẹ nhàng hoa lên, nhanh như điện chớp, hướng về phía Thiết Phát đầu đà.

Thiết Phát đầu đà hoảng hốt vùng kiếm lên đón đỡ. Liền lúc đó, chỉ nghe đến xoảng một tiếng. Cây đũa cầu bồng đã đẩy vệt thanh trường kiếm của Thiết Phát đầu đà rồi như một con lươn trườn nhanh như chớp nhoáng điểm sang đúng ngay thanh Diêm Vương Kiếm của Từ Cận.

Bất ngờ bị trúng phản bồng thế của đối phương, Từ Cận liền cảm thấy hồ khẩu tê tái, thanh Diêm Vương Kiếm tưởng chừng như muốn vượt khỏi tay.

Một chiêu chỉ Đông đả Tây của Hoàng Diện Phong Cái sử dụng đã tới mức xuất thần, khiến cho Ngũ Minh thượng nhân không khỏi lấy làm bội phục thầm.

Từ Cận và Thiết Phát đầu đà hai nhân vật khét tiếng, xưa nay đã từng làm mưa làm gió trên chốn giang hồ kinh nghiệm giao đấu phong phú biết là nhường nào, vậy mà ngay từ khi nãy Hoàng Diện Phong Cái còn ngồi dưới đất, lo chữa vết thương cho Ngũ Minh thượng nhân, một mặt chỉ nghe vào tiếng gió mà hai người họ vẫn không sao hạ thủ nổi.

Vậy giờ đây Ngũ Minh thượng nhân chân khí đã hơi được phục hồi, cho nên Hoàng Diện Phong Cái khỏi cần phải lo tới ông ta nữa để

rảnh tay thi triển chiêu thức, thì Thiết Phát đầu đà và Từ Cận làm sao còn hy vọng thủ thắng được nữa.

Vì thế, hai người không hẹn mà cùng bị đánh rát sang hai phía, thủ thế.

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí, nói :

- Hai tên rùa đen các người, đừng nói là hai tên mà cứ nhớ trận hồi trước ở Kim Phật giáp, lão tử chỉ một vài chiêu thức thế này thôi cũng đủ khiến cho Ngũ Hành đội của gì gì Hỏa Thần giáo phải chạy dài rồi thì hai tên rùa đen người có đáng kể gì.

Hoàng Diện Phong Cái vừa nói, một mặt bỗng nhanh vung cây Đả cầu bỗng chỉ chỉ điểm điểm. Không hiểu tại sao Thiết Phát đầu đà và Từ Cận chẳng thể nào nhảy thoát khỏi vòng bỗng, nhất thời lúng túng.

Từ Cận bắt đầu lo sợ. Bỗng nghe thấy Hà Ngọc Trì rú dài một tiếng. Hoàng Diện Phong Cái vội quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Hà Ngọc Trì cô nương tả thủ ôm lấy cổ tay bên phải, thanh kiếm trong tay không ngớt chao đi chao lại như muốn rút. Đồng thời thân hình nàng ta không ngừng thối lui về phía sau, lão đảo.

Túc Xá cười hắc hắc nói :

- Tiểu cô nương, lão tử vốn có cái ngoại hiệu là Thất Sơn Sát Thủ, không hiểu phát thủ đó coi có được không?

Hà Ngọc Trì chẳng nói chẳng rằng nghiêng rằng trọn mắt nhìn chòng chọc vào mặt Túc Xá.

Túc Xá liền giơ thủ chương chậm rãi tiến tới.

Lúc bấy giờ Trần Tứ, Lý Cửu, Giản Lão Nhị ba người đang ra sức chống đỡ với bọn áo xám, không làm sao rảnh tay tiếp cho Hà Ngọc Trì.

Hoàng Diện Phong Cái thấy vậy liền cả giận, vung bỗng đánh lui Từ Cận liền mấy bước, quát lớn :

- Thất Sát Thủ cái thá gì! Để lão ăn mày này xem người có phải là Thất Sát Thủ hay không?

Ông ta dứt lời, chỉ thấy bóng cây bỗng loáng lên, khí thế vô cùng ác liệt. Túc Xá bất thần thấy Hoàng Diện Phong Cái bay ào ào tới cùng lúc cây Đả cầu bỗng của đối phương đã hướng thẳng về phía tai bên phải của mình liền vội vàng định nhảy sang bên trái né tránh.

Không ngờ cây bỗng lóe dài một đường, đồng thời đầu bỗng đột ngột nhanh như điện xẹt xoay trái lại nhắm ngay đúng mặt y.

Chiêu thức đó của đối phương đã khiến cho Túc Xá sợ hãi đến tay chân rụng rời. Y không nhìn rõ cây Đả cầu bỗng của Hoàng Diện Phong Cái đã chuyển thế bằng cách nào liền nghĩ bụng :

“Tên ăn mày này quả nhiên rất có bản lĩnh”.

Nghĩ đoạn y không dám sơ ý mảy may lách liềm mấy cái, nhưng dù có né tránh cách nào vẫn không sao thoát được đầu bồng chĩa vào ngay chính diện y.

Cuối cùng, túng thế quá, y đành nhảy lui về phía sau.

Vừa lúc đó Túc Xá đã chạm mặt Từ Cận và Thiết Phát đầu đà. Thế là ba người cùng xoay vòng lại hợp nhau thủ thế.

Hoàng Diện Phong Cái lại vung cây Đả cầu bồng bên phải một thức, bên trái một chiêu vây chặt lấy ba người về phía vách tường.

Lúc ấy ông ta mới lớn tiếng kêu gọi :

- Hà Ngọc Trì cô nương hãy đỡ Ngữ Minh thượng nhân lão hữu chạy đi mau, để lão ăn mày này đi đoạn hậu cho.

Hà Ngọc Trì vội bước tới dìu Ngữ Minh thượng nhân, chạy ra khỏi Chiêu Liệt miếu.

Hoàng Diện Phong Cái bồng thét lớn một tiếng. Chỉ nghe “bình bình” hai tiếng, thanh Diêm Vương Kiếm trên tay Từ Cận cùng đoản kiếm trên tay Thiết Phát đầu đà bị cây Đả cầu bồng đánh bay ra hơn trượng.

Thất Sát Thủ Túc Xá cũng bị dư lực của cây bồng quét trúng vào cánh tay trái, gân cốt cả cánh tay tưởng chừng như muốn đứt lìa, đau đớn khôn tả.

Hoàng Diện Phong Cái quát mắng :

- Đừng nói là mấy tên rùa đen các ngươi, mà ngay cả cái tên Miêu Truyền đích thân tới, lão ăn mày cũng sẽ cho y biết rõ cây Đả cầu bồng này mùi vị nó lợi hại như thế nào.

Nói rồi Hoàng Diện Phong Cái liền nhảy tung vào giữa bọn người áo xám. Chỉ thấy ông ta đi tới đâu, bóng cây bồng vung loang loáng tới đó. Đồng thời những tiếng kêu thê thảm không ngớt vang lên liên hồi. Bọn người áo xám nhất thời tán vệt ra tứ phía, chạy tán loạn.

Hoàng Diện Phong Cái thét lớn :

- Chạy đi thôi?

Trần Tứ, Lý Cừu, Giản Lão Nhị thất tề phóng mình chạy bám theo sau Hoàng Diện Phong Cái ra khỏi Chiêu liệt miếu.

Bọn Từ Cận, Túc Xá, Thiết Phát đầu đà ba người đều đứng yên bất động, không ai dám ngăn cản.

Các người ra khỏi Chiêu liệt miếu rồi. Hoàng Diện Phong Cái mới lên tiếng hỏi :

Lão ăn mày già này đã đói lắm rồi. Biết tìm nơi nào để kiếm chút gì ăn đã chứ?

Lúc bấy giờ tại một góc trời ánh trăng tàn vẫn còn chênh chếch.

Giản Lão Nhị đưa tay chỉ và nói :

Bây giờ đi Vọng Tiên kiều không xa, ở đó chúng ta sẽ kiếm được cái ăn.

Hoàng Diện Phong Cái nghe Giản Lão Nhị nói ở Vọng Tiên kiều có cái ăn liền mừng rỡ nói :

- Vậy thì tốt lắm. Giản Lão Nhị người mau dẫn đường đi.

Mọi người theo chân Giản Lão Nhị chạy tới Vọng Tiên kiều thì trời đã sáng. Nơi đây cũng có một cái chợ, tửu quán trà lâu cũng có phần nhộn nhịp. Mùi rượu thịt thơm phức từ trong tửu quán bốc ra khiến cho Hoàng diện Phong Cái thèm không sao chịu được.

Chỉ thấy Giản Lão Nhị đi qua mấy cái tửu quán liền mà không thấy bước vào, chỉ toàn nhắm những đường ngang ngõ dọc mà cắm cúi đi khiến cho Hoàng Diện Phong Cái cứ rên hừ hừ trong miệng.

Sau cùng không sao nhìn được nữa ông ta liền lên tiếng nói :

- Ủa! Giản Lão Nhị người định dẫn lão ăn mày này đi đâu đấy?

Giản Lão Nhị đáp :

- Đi tìm cái ăn chứ còn đi đâu nữa.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Đã tìm cái ăn thì sao thiếu gì quán kia mà không vào?

Giản Lão Nhị đáp :

- Tổ sư gia đừng nên gấp gáp, cũng sắp tới nơi rồi.

Nói đoạn Giản Lão Nhị làm lúi quẹo sang một ngõ hẻm khác tới một khu phố rất u nhã, nhưng vắng vẻ dường như ít có ai lui tới, lâu nay không có bóng chân người.

Giản Lão Nhị lại quẹo sang phía bên phải, đi tới cuối con đường thì gặp một khu nhà nom có vẻ khang trang chắn lối đi.

Khu nhà đó cửa ngõ đóng chặt. Giản Lão Nhị liền đi tới trước cửa gõ ba tiếng. Tiếp theo đó hèn có tiếng cửa mở rồi có một cái đầu người thò ra.

Thấy bên ngoài lố nhố bóng người, người đó có vẻ sợ sệt Giản Lão Nhị liền ghé tai nói nhỏ mấy câu.

Người đó liền quay vào. Giây lát sau lại thấy người hồi nãy quay trở ra.

Hiện giờ đằng sau y lại có thêm một hán tử trạc bốn năm mươi tuổi ăn vận theo lối thương gia, đầu chít khăn chữ Vạn rất trang nghiêm.

Y cúi rạp mình mời mọi người vào trong nhà. Giản Lão Nhị dẫn

Hoảng Diện Phong Cái, Ngử Minh thượng nhân, Hà Ngọc Trì, Trần Tứ, Lý Cửu mấy người đi thẳng vào trong đại sảnh.

Lúc bấy giờ ở trong đại sảnh có bốn năm hán tử hình hài tiều tụy gầy gò quỳ sụp xuống đất bẩm :

- Xin ra mắt tổ sư gia. Đệ tử hàng chữ Vũ cùng đệ tử hàng chữ Trụ xin khấu đầu bái kiến tổ sư gia.

Hoàng Diện Phong Cái hơi có vẻ ngạc nhiên nhưng rồi hiểu ra ngay cười hi hí nói :

- Bái làm gì. Đứng dậy, đứng dậy đi! Lão ăn mày này rất ghét cái lễ lồi đó.

Mọi người đứng dậy chia nhau đứng rất sang một bên.

Trong đám người đó có hai tên chạy ra phía sau hậu đường bưng mấy chiếc ghế mời bọn Ngữ Minh thượng nhân ngồi.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Người là đệ tử của hàng chữ Vũ hay sao? Tại sao ta chưa từng thấy mặt bao giờ?

Hán tử ăn vận theo lối thương gia rạp đầu thưa :

- Đệ tử xưa nay vẫn ở Phân đàn Tương Châu.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Người tên gì?

Người đó đáp :

- Đệ tử họ Thang, tên Long.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Người ở Phân đàn Tương Châu, tại sao lại tới đây?

Thang Long đáp :

- Khải bẩm tổ sư gia, từ lúc Tổng đàn tuyển tân Bang chủ thì Vương Hữu đã phái một số anh em mới đến Phân đàn Tương Châu để nhận lãnh trách nhiệm. Đệ tử thấy không tiện nên dẫn mấy đệ tử này đi lánh mặt. Về sau đệ tử nhận được bồ câu đưa thư của Thi Huyền trưởng lão sai đệ tử ngầm đến đây, ẩn cư để thăm dò động tĩnh của Vương Hữu.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Giản Lão Nhị, tại sao người biết Thang Long ở đây?

Giản Lão Nhị đáp :

- Lần trước đệ tử ăn trộm con ngựa ngọc của Miêu Truyền trao cho Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ, xong rồi rảnh rỗi không có chuyện gì đệ tử mới lần mò tới đây định kiếm chút gì để sinh sống thì may gặp Thang Long huynh đệ.

Ngữ Minh thượng nhân lúc bấy giờ tinh thần mười phần đã khôi phục được tới chín, nghe bọn họ nói về nội tình của Cái bang đã được Vương Hữu thu xếp như thế nào, liền niệm Phật hiệu nói :

- A Di Đà Phật! Vương Hữu tự tạo tự tác, gây nên tội nghiệt. Tiếc thay! Tiếc thay?

Ông ta nói tiếp :

- Như Hạc lão hữu, lần này nếu như không nhờ được lão hữu giúp đỡ thì có lẽ lúc này bản tăng đã về châu Tây thiên, tu thành chính quả rồi.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói :

- Ngày nọ lão ăn mày già ở Tiêu Dao quan ăn phải Mông Hãn được của bọn cầu tặc đó, nếu như không nhờ được lão hữu tới cứu thì cái đầu của lão ăn mày này làm gì còn được tồn tại tới ngày nay.

Trần Tứ, Lý Cửu, Giản Lão Nhị và Hà Ngọc Trì cô nương mấy người đều không hiểu cái chuyện ở Tiêu Dao quan như thế nào. Ngữ Minh thượng nhân liền đem việc ở phường Tây Bình thành Lâm An ngồi uống rượu ở Thiêu Bửu lâu được Liễu Tồn Trung ném giấy báo ông ta theo dõi tung tích của hai tên võ sĩ áo xám sau đó mới cứu được Hoàng Diện Phong Cái như thế nào. Mọi người nghe rồi ai nấy đều than thở không thôi.

Thang Long bỗng nói :

- Phải rồi, đệ tử suýt chút nữa thì quên đi một việc rất trọng đại cần phải báo cáo.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Việc gì vậy?

Thang Long đáp :

- Đệ tử kể từ khi tới đây, ngày nào cũng cùng với vài tên hậu bối tới Chiêu Yên điện hoặc giả Vũ Hầu miếu, hoặc giả Xã Tắc đàn thăm thú đã có lần gặp đệ tử hàng chữ Vũ báo cáo rằng Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã vào trong tổng sào huyết bọn La Quỷ.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Liễu Tồn Trung đã xâm nhập vào tổng sào huyết của bọn La Quỷ rồi ư? Chứ không phải là hắn đi cứu Hà Ngọc Trì cô nương hay sao? Ông ta nói rồi liền đưa mắt nhìn Trần Tứ, sau đó lại quay sang Hà Ngọc Trì và Ngữ Minh thượng nhân hai người như có ý muốn hỏi hai người tại sao lại bị vây hãm trong Chiêu liệt miếu bởi bọn người áo xám?

Nhưng Thang Long đã cướp lời, nói :

- Vị này là đệ tử hàng chữ Trụ tên gọi là Lại Bì Tam. Lại Bì Tam, người biết gì về tin tức của tiểu sư tổ, mau trình lại cho tổ sư gia biết?

Lại Bì Tam khom mình, bẩm :

- Đệ tử dạo nọ cái trang là một người đi bán trà, lúc tới ngôi miếu Võ Hầu, đệ tử liền đặt gánh xuống dưới một gốc cây tùng, gần đó có chiếc bia đá đề bài thơ của Đỗ Phủ gì đó.

Đang lúc đệ tử thiu thiu ngủ thì bỗng giật nảy mình vì bị ai đá vào

người.

Lúc đệ tử mở mắt ra nhìn thì thấy hai tên nha lại đang trừng mắt nhìn đệ tử. Đệ tử không cần phải đoán cũng biết đó là bọn người áo xám cải trang.

Đệ tử giả bộ như không hay biết. Một tên quát, bảo :

- Tên kia, múc cho hai bát nước trà đi!

Đệ tử vội vàng rót ra hai bát, hai tên nọ uống rồi, đệ tử thấy họ rũ nhau ra một cái gò đất gần đó. Đệ tử nghe thấy một người nói :

- Thông Thiên Hiếu sư gia kể cũng nhanh trí. Tiểu tử họ Liễu quả nhiên đã xâm nhập Tổng đàn.

Tên thứ hai nói :

- Tin đó ở đâu ra vậy?

Tên thứ nhất đáp :

- Tin đó do Bàng Quân Thông dò biết được. Tôn Kha Ba đã cho người đi tra xét.

Hoàng Diện Phong Cái vốn tính nóng nảy, nghe Lại Bì Tam nói vậy, không kịp nghĩ kỹ, đã đứng bật dậy, nói :

- Đi đi thôi? Chúng ta mau tới tổng sào huyết của bọn La Quỷ.

Nói đoạn ông ta lại gãi đầu gãi tai lúng túng hỏi :

- Nhưng tổng sào huyết của La Quỷ ở đâu?

Mọi người đều có vẻ lúng túng ngơ ngác, nhìn nhau mãi một hồi lâu vẫn không một ai lên tiếng đáp.

Hà Ngọc Trì bỗng nói :

- Trần Tứ vốn có biệt hiệu là Xuyên địa thử mà không biết tổng sào huyết của bọn La Quỷ ở đâu hay sao?

Trần Tứ đáp :

- Tổng sào huyết của bọn La Quỷ ở về mạn Tây Bắc Kiềm Trung dọc theo cả một dải Ba Thục, Tứ Xuyên. Đệ tử chỉ biết đại khái như thế chứ còn địa điểm chính thức ở đâu thì đệ tử thật cũng chưa đi tới nên không được rõ. Duy có điều quanh đó có những thắng tích như Long Tường tự, Quan âm các, Thất tinh quan này nọ, chỉ cần tới chắc cũng sẽ tìm ra không khó.

Hải đề sa Lý Cửu nói :

- Nếu sào huyết của họ ở một dải dài man mác như thế thì việc tìm tòi ắt phải gay go lắm chứ?

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 12(c)

Sóng gió trong động ma

5. Gặp Hà cô nương trong trường hợp nào?

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Gay go cái gì! Ai chứ Trần Tứ thì chỗ nào mà tìm không ra. Y là Xuyên địa thử mà!

Trần Tứ nói :

- Dạ, đệ tử thì cũng không phải tự phụ. Công tác nào chứ công tác tìm ra tổng sào huyết của bọn La Quỷ thì đệ tử dám tự tin sẽ tìm ra được.

Ngũ Minh thượng nhân nói :

- Trần Tứ đã nói vậy thì Như Hạc lão hữu định bao giờ lên đường?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Lão hữu? Lão ăn mày già này đã nóng lòng sốt ruột lắm rồi.

Chúng ta lên đường ngay đi còn đợi chờ gì nữa.

Chỉ thấy Giản Lão Nhị ghé tai Thang Long nói nhỏ mấy câu gì đó không biết. Sau đó thấy Thang Long lộ vẻ vui mừng chạy vào trong nhà bưng ra một hũ rượu đặt lên bàn.

Các tên hàng chữ Trục người thì dọn bát đĩa, người thì chạy ra bên ngoài mua một con gà quay đem về.

Giản Lão Nhị nói :

Tổ sư gia hãy uống chút rượu đã rồi lên đường cũng không muộn.

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí nói :

- Được lắm. Uống rượu rồi thì đi càng khỏe chứ sao.

Ngũ Minh thượng nhân không ăn đồ mặn, Thang Long biết ý lại sai người đi kiếm một vài món đồ chay, đoạn rót một chén trà đặt trước mắt Thượng nhân.

Lúc bấy giờ ai nấy trong bụng đều đã cảm thấy đói Liền ngồi vào bàn ăn uống không chút khách khí.

Hoàng Diện Phong Cái uống luôn mười bát rượu, nói :

- Ngũ Minh thượng nhân, lão hữu tại sao gặp Hà Ngọc Trì cô nương ở đâu vậy?

Ngũ Minh thượng nhân tuy độc khí trong người vẫn chưa thoát hết nhưng cũng cảm thấy khá nhiều rồi, liền uống một ngụm trà đáp :

- A Di Đà Phật? Bồn nấp kể từ lúc chia tay với lão hữu ở Tiêu Dao quan vốn ước định ngày rằm Trung thu sẽ gặp lại nhau tại Tổng đàn Cái bang. Lão hữu vẫn còn nhớ đấy chứ?

Hoàng Diệm Phong Cái gãi đầu cười hí hí nói :

- Nhớ chứ! Nhớ chứ! Chẳng qua lão ăn mày thất hẹn. Than ôi!
Điều đó có thể nói là, chuyện người tính cũng không bằng trời tính.

Trần Tứ nói :

- Khỏi bẩm tổ sư gia! Tại sao lại gọi “chuyện người tính không bằng trời tính?”

Hoàng Diệm Phong Cái nói :

- Người quên rồi sao? Lúc bấy giờ tổ sư gia mới đang ở Điều Sơn thần miếu thì có người chạy lại thông báo bảo rằng trên giang hồ đồn đãi rằng Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã bị Tôn Kha Ba đánh rơi xuống Ma trảo hàn đầm và Hỏa Thần giáo chủ đã đoạt được viên Mặc Ngọc, tới hàn đầm đó để lấy cuốn Bối diệt kinh. Vì vậy lão ăn mày này mới hẹn với Túy hòa thượng tìm Vô Trần đạo sĩ cùng tới hàn đầm chặn đánh. Về sau tìm không được Vô Trần nhưng lại gặp được Thiên Sơn thần ni và giữa đường còn gặp Hồng tiêu đầu, kẻ sống sót duy nhất trong cuộc thảm sát ở Viễn Dương cuộc. Hồng tiêu đầu chẳng may lại bị trúng phải chất Hoá cốt tán của Bách độc giáo mà qua đời.

Những việc đó Ngữ Minh thượng nhân và bọn Trần Tứ, Lý Cửu, Giản Lão Nhị và Thang Long đều chưa được nghe, bất giác họ đều lấy làm cảm khái.

Kể đó Hoàng Diệm Phong Cái tiếp tục nói tới việc có người giả mạo Liễu Tồn Trung hỏa thiêu núi Võ Đang hủy diệt Hoa Sơn khiến cho các đại môn phái trên chốn giang hồ đều hợp nhau tìm kiếm Liễu Tồn Trung báo oán.

Suốt thời gian Hoàng Diệm Phong Cái kể chuyện thỉnh thoảng Hà Ngọc Trì cũng nói thêm vào một vài chi tiết. Có lẽ nàng còn biết chuyện hơn Hoàng Diệm Phong Cái nữa. Mọi người càng nghe càng thêm cảm khái Hoàng Diệm Phong Cái nói :

- Sau khi lão ăn mày nghe thấy giang hồ thiên hạ đồn đãi với nhau như vậy, mới liền bỏ cả Tổng đàn không về, đi tìm ngay tên tiểu tứ Liễu Tồn Trung hỏi cho ra lẽ.

Ngữ Minh thượng nhân nói :

- Lúc bản nạp tới thành đô thì dò la thấy Tổng đàn đã có vẻ thay đổi, nên bản nạp lấy làm lạ về sau định tâm tra xét thì bản nạp mới biết là Vương Hữu phản bội Lữ Di Hạo. Do đó bản nạp không tiện nán lại ở thành đô mới tính quay trở về Hoàng giác tự. Trên đường đi bản nạp bỗng nghe thấy tin viên tướng Kim là Ô Diên Bồ Lư Hồng xuất lãnh mười vạn quân từ sông Hoài tiến về Lư Châu tràn qua Trì Dương. Viên tướng quân trấn thủ Trì Dương là Lý Hiên Trung dò hỏi tình

hình thì mới rõ ra rằng số quân của mình trấn giữ ở Trì Dương không đầy ba vạn, khó lòng cố thủ được. Lý Hiển Trung liền nhờ bản nạp đi suốt đêm tới Giang Châu gọi Thích Phương đem binh đánh vào cánh trái của quân Kim. Lúc đó Thích Phương trấn thủ tại Tầm Dương, bản nạp ở Trì Dương không kịp uống tới một hớp trà đã tức tốc lên đường thẳng tới Tầm Dương. Bản nạp nán lại Tầm Dương mấy hôm, đợi chờ Thích Phương điều động binh mã xong đâu đó bản nạp mới từ Tầm Dương trở về Phủ Châu. Bởi vì trước đó bản nạp vốn có ý định đi Linh cốc sơn ở Phủ Châu du ngoạn một phen. Không Như thiên sư ở chùa Phi Bộc Linh cốc sơn với bản nạp vốn có ước hẹn với nhau. Không ngờ khi tới dưới chân núi Linh cốc thì bản nạp được biết một văn kiện rất quan hệ tới vận khí của triều đại chúng ta.

Hoàng Diện Phong Cái xen lời hỏi :

- Văn kiện bí mật gì mà lại có liên hệ tới vận khí của triều đại chúng ta như vậy? Lão ăn mày già này thật không biết tí gì. Lão hữu hãy nói đi?

Ngũ Minh thượng nhân nói :

- Nguyên là Kim chúa Hải lăng vương đã có kế hoạch Nam hạ làm sẵn rồi, chia quân ra làm bảy lộ do phó sư Hoàn Nhan Xương cầm đầu.

Còn lộ Hà Nam thống quan sứ là Ngột Thạch Liêu Tử Nhân đem ba vạn, Hồ Sa Hổ đem hai vạn quân ra Thanh hà khẩu. Bồ Sát Tinh dẫn một vạn ra đường Thành Kỳ. Hàn Nhạn dẫn một vạn ra Lâm Chương.

Thạch Mật đem năm nghìn quân ra Diêm Xuyên. Còn Hoàn Nhan Xương đem năm nghìn quân ra Lai Viễn. Bảy lộ binh này do Đông Doanh phái một cao thủ ngấm ngấm đi theo để coi chừng bọn nghĩa hiệp Trung Nguyên chúng ta. Bản tăng vớ được điều bí mật này ngấm ngấm chột dạ nên mới xuống đây tìm Liễu Tồn Trung nói rõ việc này, không ngờ ở dọc đường vô tình lại cứu được Hà Ngọc Trì cô nương.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Này, Hà Ngọc Trì cô nương, sao không thấy Thi Huyền trưởng lão đâu cả?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Lúc ấy tôi đang đấu với người ta không kịp để ý đến, khi ngoảnh lại đã không thấy ông ta đâu nữa, chắc là đã đánh một nơi nào đó.

Mọi người ăn uống xong xuôi do Trần Tứ dẫn lối cùng tiến về hướng Quý Châu để tiếp ứng Liễu Tồn Trung.

Nói về Liễu Tồn Trung qua hai đêm ròng rã để thám thính tổng sào

huyết của bọn La Quỷ nhưng không có kết quả gì, chẳng những không tìm thấy tung tích lão Bang chủ, không có cách nào giải Thục Hồn cổ cứu thoát hiệp nghĩa đạo võ lâm, khiến cho lão sư của Anh Tử phải uống thuốc độc tự sát. Khi đi qua tửu điểm đó chàng lại nhận được tin có hai người Mông Cổ hóa trang đi vào trong rừng rậm nên trong lòng rất lo âu.

Bởi vì lão sư của Anh Tử cùng một ý kiến với Thi Huyền trường lão: kẻ đáng sợ nhất không phải là người Kim mà là người Mông Cổ. Người Mông Cổ hung hãn thiện chiến lại nhiều dã tâm, tiềm lực còn hơn người Kim.

Chàng thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm nói :

- Hãy mặc kệ chúng. Trước mặt đây người Kim đang giày xéo Trung Quốc chúng ta thì hãy đối phó người Kim, việc khác sẽ tính sau, làm từng bước một đợi mệnh trời.

Chàng nghĩ tiếp :

“Hai lần trước vào tổng sào huyết không ăn thua gì lần này phải kín đáo làm theo nguyên tắc mới được”.

Chàng nhảy vọt người lên trên cây cổ tùng, nằm phục tại đó qua canh hai. Vòm trời đầy sao sáng. Đêm lạnh như sương. Một vầng trăng sáng treo ở giữa trời.

Cảnh vật gần xa đều nom thấy rõ.

Liễu Tồn Trung lại buông mình xuống đất rón rén chạy tới đằng sau viện nơi tường thấp rồi lắng tai nghe.

Chàng chỉ nghe tiếng gió thổi vi vu, không có tiếng người. Trong viện dường như im lặng. Chàng lại nhảy lên trên bức tường thấp. Các phòng bên trong tối đen như mực. Các người ở trong đó có lẽ đều đã ngủ yên cả. Liễu Tồn Trung trong lòng nghi hoặc, nghĩ bụng :

“Hay lại có chuyện ma quái gì đây?”.

Lần này chàng đã kinh nghiệm, không dám lỗ mãng, nằm phục ở trên tường, nhận xét rất kỹ. Chờ một hồi lâu không có động tĩnh gì, liền khẽ buông mình xuống đất.

Nơi đây chàng đã tới hai lần, đều tiến thẳng vào phòng giữa. Hai lần đều không được kết quả gì, nên giờ đây chàng nghĩ bụng :

“Ta phải đổi một phương thức khác mới được”.

Nhìn thấy dãy phòng bên tay mặt hơi có ánh đèn lóe ra, còn phía bên trái thì tối đen như mực, chàng nghĩ thầm :

“Bọn La Quỷ ranh mãnh phi thường. Có lẽ nơi có ánh đèn thì có gài bẫy. Lão tử không chịu mắc hạm nữa đâu”

Chàng liền quay sang dãy phía bên trái dò xét, tuy rằng tối đen như mực nhưng vì nội lực của Liễu Tồn Trung hùng hậu không ai sánh

kip, dù đen tối đến đâu, nhỡn lực của chàng cũng có thể tìm ra được ít nhiều, nên chàng thấy dãy phòng này từ Đông qua Tây có chừng khoảng hai ba mươi gian.

Liễu Tồn Trung liền lén đi tới căn thứ nhất. Chỉ thấy căn phòng này có rào sắt, trong đó chất nhiều thùng gỗ lớn còn ngoài ra không có gì nữa. Chàng liền đi tới căn thứ hai thì lại thấy trống rỗng, nơi cửa vẫn có rào sắt. Chàng theo đó dò xét dần đi thì thấy có phòng chất đầy thùng gỗ, và có phòng trống tuếch như nhau.

Đi tới hết dãy phòng trong lòng chàng cảm thấy kỳ lạ. Phía đằng xa đã nghe điểm trống canh ba. Chàng thấy có một gã canh đêm đang ở gốc cây hòe tiến lại phía này.

Liễu Tồn Trung khẽ nháy một cái, điểm luôn huyết đạo tên canh gác đêm.

Gã nọ định há miệng kêu la nhưng đâu có được, thì đã bị điểm trúng á huyết rồi. Liễu Tồn Trung thò hai ngón tay ra ấn vào nơi bả vai tên này thì thấy y đau đớn tới mức muốn vãi phân ra. Liễu Tồn Trung quát hỏi :

- Giáo chủ ở đâu? Nói cho mau!

Chỉ thấy tên này nhăn mặt, đưa tay chỉ vào mồm.

Liễu Tồn Trung biết ý liền giải khai á huyết cho y, nhưng hai ngón tay vẫn ấn vào nơi bả vai gã, khẽ dặn :

- Mi mà kêu lên sẽ chết sớm.

Tên nọ lộ vẻ sợ hãi, trừng mắt lên nhìn. Liễu Tồn Trung nói :

- Giáo chủ ở đâu?

Tên nọ đưa tay chỉ về phía đằng sau gốc cây hòe nói :

- Ở nơi mật thất kia. Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn về phía cây hòe nhưng chàng nào thấy có căn mật thất nào đâu? Ở đó chỉ là một khoảng đất trống rỗng. Chàng liền nói :

- Người dẫn đường đi!

Tên canh gác chớp chớp mắt, có vẻ do dự, lúng túng. Liễu Tồn Trung khẽ bóp nhẹ hai đầu ngón tay.

Tên canh gác đau đến độ rơm rớm nước mắt, không biết làm sao hơn y đành ríu ríu đi về phía gốc cây hòe. Liễu Tồn Trung hỏi :

- Căn mật thất đâu?

Tên canh gác liền chỉ xuống mặt đất, khẽ nói :

- Ở chỗ điểm trắng kia. Khẽ ấn vào đó ba cái sẽ có cửa đi xuống.

Liễu Tồn Trung hèn làm theo, thì quả nhiên thấy cách chỗ điểm trắng đó độ vài ba thước thì mặt đất dần dần di động, để lộ ra một cái cửa, Liễu Tồn Trung liền nói :

- Bằng hữu, xin phiền bằng hữu một chút.

Dứt lời, Liễu Tồn Trung nhanh nhẹn điểm ngay vào á huyết, Nhuyễn ma huyết của tên nọ, rồi nhấc bổng y lên, ném về phía gốc cây hòe. Liễu Tồn Trung nhìn xuống dưới cửa động, chỉ thấy bên dưới tối om không eo một chút ánh sáng nào.

Chàng vận nhỡn lực nhìn kỹ thì lò mờ trông thấy một cái cầu thang, bèn thận trọng đi xuống bên dưới.

Đi được chừng hơn mười trượng, chàng đã tới một cái hầm đất.

Liễu Tồn Trung liếc mắt nhìn thấy cái hầm đất đó rộng không đầy ba trượng, hơi đất trong đó xông ra, một mùi ẩm thấp hôi hám rất khó chịu.

Liễu Tồn Trung có vẻ hoang mang, nghĩ bụng :

“Mật thất gì mà kỳ lạ quá”.

Chàng chăm chú nhìn kỹ phát giác phía bên trái có một cái điểm trắng rất nhỏ.

Liễu Tồn Trung theo như lần trước ấn vào cái nút trắng đó ba lần.

Vách hầm đột nhiên thấy từ từ di động, để lộ ra một cái cánh cửa đi vào một con đường hầm vừa sâu lại vừa tối om như mực.

Liễu Tồn Trung lần theo vách đất tiến thẳng về phía trước chừng mười trượng liền tới một chỗ rẽ.

Liễu Tồn Trung theo chỗ rẽ đó lần sang bên phải, thì thấy lò mờ không xa như có ánh sáng đèn, liền nghĩ bụng :

“Đúng rồi. Có lẽ mật thất ở đây chăng?”

Chàng liền rón rén đi thẳng tới. Được chừng hai ba chục trượng nữa, chàng loáng thoáng nghe thấy có tiếng người. Một tên nói :

- Tên đó không hiểu được kẻ nào mách mà lại biết được sự bí mật của chúng ta?

Một tên khác trả lời :

- Việc này chúng ta đang điều tra xem kẻ nào mà dám cả gan như vậy.

Liễu Tồn Trung lại nghe thấy có tiếng của Từ Hỉ Phượng nói :

- Liễu Tồn Trung bị vây hãm trong Thiết môn trận ba ngày. Y là người cơ trí lắm, xem chừng có lẽ chính y đã phát giác ra một sự bí mật chăng?

Lại nghe thấy một tên hừ nhạt một tiếng rồi ngừng bật.

Một hồi lâu sau, bỗng nghe một người nói:

- Khải bẩm Thánh giáo chủ, tất cả đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn chờ lệnh Thánh giáo chủ thôi.

Câu chuyện tới đó lại im bật... Không nghe thấy tiếng Từ Hỉ Phượng hồi đáp.

Qua một lúc nữa lại nghe thấy một tên khác nói :

- Tại sao Thánh giáo chủ lại trầm ngâm?

Có tiếng một tên khác lạnh lùng nói :

- Cứ theo như bề nhân được biết thì sự bí mật ở trên cánh cửa chỉ có một mình Giáo chủ biết thôi. Tên Liễu Tồn Trung đó chẳng thể nào phát giác ra được. Chắc có lẽ là...

Tiếng của một kẻ khác ngắt lời, đáp :

- Nếu không phải Từ giáo chủ có dụng dịch thì chắc cũng phải có kẻ dụng túng cho dịch nhân rồi.

Liễu Tồn Trung nghe xong rất lấy làm lạ vì cứ cái giọng điệu của hai người này thì nghe có vẻ sỗ sàng, ngạo mạn, ắt không phải là người trong La Quý giáo rồi.

Bên trong tiếng người lại im bật.

Một lúc sau, bỗng có tiếng của Từ Hỉ Phượng hừ nhạt nói :

- Chắc nhị vị cho là bọn Giáo chủ thả Liễu Tồn Trung ra phải không?

Tiếng của một người cười hắc hắc, nói :

- Bề nhân không dám khẳng định, chẳng qua chỉ theo lẽ thường mà suy đoán đấy thôi.

Từ Hỉ Phượng dường như có vẻ không vui, giọng hơi gay gắt :

- Nếu như bọn Giáo chủ thả Liễu Tồn Trung thì tại sao còn bắt y làm gì? Vả lại sau khi y tẩu thoát, bọn Giáo chủ còn trúng phải chất độc thì làm sao có thể thả y được?

Đó là một chứng cứ rất hùng hồn.

Quả thật sau khi Liễu Tồn Trung tẩu thoát, Từ Hỉ Phượng còn đang trúng độc, làm sao có thể chắc chắn là nàng ta đã thả người?

Vì vậy, không khí bên trong lại ngưng bật đi một lúc nữa mới có tiếng của một người nói :

- Tuy là thế, nhưng nếu như Từ giáo chủ đã sớm đem sự bí mật ở trên cánh cửa hàm nói cho y biết không được sao?

Chỉ nghe thấy tiếng Từ Hỉ Phượng hừ nhạt, không nói năng gì cả.

Liễu Tồn Trung khe khẽ lướt mình về phía trước, ngó đầu vào nhìn thì thấy ở chỗ đó là một căn phòng rất trang nhã, trên tường có thấp đèn cây sáng trưng.

Ngồi quây quanh một chiếc bàn tròn, kể cả Từ Hỉ Phượng tất cả là bốn người.

Một tên vận bộ hộ pháp La Quý, còn hai người khác trạc tứ tuần thì mặc y phục người Kim.

Liễu Tồn Trung nhận thấy hai người đó là phản thần của Tống trào, đã đi đầu hàng Kim chúa, theo như hỏi đó thì nhân dân đều gọi hai tên nọ là Tống gian.

Lúc thấy Từ Hỉ Phượng chậm rãi đứng dậy khẽ nhích gót sen đi đi lại

lại chừng cạn một chén trà thì đứng yên, nhìn vào một trong hai người đó nói rằng :

- Muốn như thế nào mới tin tôi được?

Tên nọ cười gần hai tiếng, nhún vai nói :

- Cái đó còn phải xem những thái độ của Từ giáo chủ. Đại Kim hoàng đế chúng tôi hai năm trời nay đã bỏ không ít tiền vào quý giáo rồi, chẳng lẽ Từ giáo chủ ăn trong đờ ngoài hay sao?

Tên Tống gian thứ hai nói xen lời :

- Bỉ nhân đối với hai chữ thái độ xin nói rõ thêm một chút, nghĩa là biểu hiện thái độ, muốn Từ giáo chủ giết chết Liễu Tồn Trung đấy thôi.

Từ Hỉ Phượng trợn ngược đôi mày liễu, cười nhạt nói :

- Giả sử tôi không đủ sức giết chết Liễu Tồn Trung thì sẽ ra sao?

Tên Tống gian thứ nhất nói :

- Không cần Từ giáo chủ phải đích tay giết chết, chỉ bắt giữ y là được rồi.

Lúc ấy tên vận áo hộ pháp từ nãy vẫn ngồi thừ một bên bỗng lên tiếng :

- Cái đó thì cũng dễ, vì đã chuẩn bị cả rồi.

Bỗng nghe Từ Hỉ Phượng quát lớn :

- Hãy câm mồm!

Hai tên Tống gian cười ha hả nói :

- Vậy thì ý tứ của Từ giáo chủ ra sao?

Từ Hỉ Phượng trầm tĩnh đáp :

- Đó là giáo quy của bản giáo không thể nói rõ được!

Hai tên này thấy bị bế mặt cười xòa mấy tiếng.

Một tên muốn làm cho dịu không khí lúc bấy giờ, vừa cười vừa nói với tên vận áo hộ pháp rằng :

- Ngài hộ pháp, nếu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi thì chỉ đợi chỉ thị của Giáo chủ để hành động thôi.

Từ Hỉ Phượng hơi nhếch mép, rồi khẽ nhếch chân đi đi lại lại tỏ ra có vẻ nóng ruột.

Còn Liễu Tồn Trung lần này tới đây đã lập tâm không làm kiểu rút dây động rừng, nay thấy trong sảnh đường kia không có điều gì đáng kể muốn rút lui để đi tìm nơi giam giữ lão Bang chủ, thì bỗng thấy ở góc tường trong kia lộ ra một cửa sổ nhỏ và có người thò đầu vào nói :

- Xin bẩm Thánh giáo chủ, phó soái Bàng Quân cầu kiến.

Rồi cửa sổ nhỏ đó từ từ mở rộng, biến thành một cửa ra vào.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân khúm núm đi vào, sau khi chào các

người ngồi ở phía dưới tên hộ pháp.

Từ Hỉ Phượng nói :

- Có việc gì đó?

Bàng Quân đáp :

- Xin bẩm Thánh giáo chủ, tình hình tối nay có điểm đặc biệt vì suốt đêm không nghe thấy gõ tiếng điểm trống canh.

Từ Hỉ Phượng trong lòng chợt dạ. Hai tên Tổng gian sợ hãi nhảy bắn người lên, nói :

- Địch đã tới rồi. Hãy chuẩn bị.

Từ Hỉ Phượng nói :

- Đừng có vội. Hãy cho người đi kiểm tên cầm canh rồi trở về đây báo cáo.

Bàng Quân nói :

- Bẩm Thánh giáo chủ, quy luật của bốn giáo rất là nghiêm minh.

Tên cầm canh đâu dám trễ nải, nhất định là địch đã tới rồi, xin Thánh giáo chủ chuẩn bị.

Hai tên Tổng gian đồng thanh nói :

- Đúng rồi, đúng rồi! Nên tin là có, bằng không sẽ mất cơ hội.

Tên khác nói rằng :

Hay là Từ giáo chủ biết rõ địch đã tới mà cố ý làm như không biết chẳng?

Từ Hỉ Phượng trợn đôi mắt, lộ vẻ khinh bỉ không muốn trả lời, khẽ giơ tay phải ra nói với Ngao hộ pháp Bàng Quân rằng :

- Đi đi Hai người liền khom mình đứng một bên, nhường chỗ Từ Hỉ Phượng đi trước cửa, theo sau là hai tên Tổng gian rồi tới hai người áp hậu đi ra.

Trong chớp mắt vách tường hơi khẽ rung động trở hình dạng cũ.

Liễu Tồn Trung khẽ tung mình một cái, nhảy qua nhìn rõ nơi tường thì thấy ở chân tường có một cái chấm trắng giống như cái chấm trắng ở bãi đất phía bên ngoài. Chàng liền ấn luôn ba cái, thì cánh cửa lại từ từ hiện ra.

Chàng bước qua ngưỡng cửa thì thấy là một con đường hầm, hai bên cột đá có treo đèn dầu. Liễu Tồn Trung nhìn rõ đây là một con đường ngầm dưới đất, dần dần đi thẳng lên khoảng chừng ba bốn mươi trượng rồi quẹo quanh một cái, thì có những bậc xây bằng đá, chàng liền theo đó đi lên. Thì ra đó là lối ra, gió thổi vi vu vào mặt thấy lạnh.

Liễu Tồn Trung liền nhảy lên trên mặt đất, ngừng đầu nhìn, thì thấy trên vòm trời đầy sao sáng, bóng trăng soi vào những cây cổ thụ ở đó, làm thành những bóng rất dài.

Chàng liền nghĩ bụng :

“Đây là đâu nhỉ? Từ trước tới giờ, hình như ta chưa từng đi qua”.
Đối với lối kiến trúc kỳ bí trong tổng sào của bọn La Quỷ, Liễu Tồn Trung không dám khinh địch. Bọn Tổng gian có nói là người Kim có chôn giấu rất nhiều kim trân châu bảo ngọc trong La Quỷ giáo, xem ra có lẽ không sai.

Liễu Tồn Trung đứng trên bãi đất trống, đưa mắt xem xét cảnh thế bốn bề lòng hơi lo lắng, nghĩ thầm :

“Hai tên Tổng gian và Từ Hỉ Phượng không hiểu đã đi về hướng nào?”.

Chàng lại tính toán :

“Có lẽ mình nên tiến vào trong khu nhà dài kia xem sao?”.

Vừa nghĩ như vậy, Liễu Tồn Trung chưa kịp phóng đi bỗng thấy từ trong dãy nhà phía trước có mấy bóng đen phóng như bay ra.

Liễu Tồn Trung giật mình, phóng vội lên một cành cây ở gần đó, lợi dụng bóng cây rậm rạp um tùm ghé mắt nhìn xuống.

Chỉ thấy một bóng đen phóng tới chỗ gốc cây rồi chia nhau đi tản mát ra.

Liễu Tồn Trung lấy làm lạ nghĩ bụng :

“Chẳng lẽ mấy tên này đã phát giác được hành tung mình hay sao?”.

Chàng cúi đầu nhìn xuống thì lơ mờ dường như thấy có cả Xung Vân đạo trưởng, Thị ả Mạc Ác Tài cũng có mặt trong những bóng đó.

Liễu Tồn Trung nghe thấy một tên La Quỷ có lẽ đứng đầu bọn nói :

- Xung Vân đạo trưởng, Mạc Ác Tài hai người hãy tới tầng đá đằng kia nắp kín. Nếu như có phát hiện được hãy huyết sáo làm hiệu.

Nói rồi, y liền rút từ trong người ra một vật gì giống như một cái ống nhỏ trao cho Xung Vân đạo trưởng đưa tay chỉ về phía xa xa. Quả nhiên phía đó có một tảng đá rất lớn.

Nếu nắp ở đằng sau tảng đá lớn đó thì thật vừa kín đáo, vừa có thể theo dõi rõ ràng những gì xuất hiện ở con đường phía Nam.

Liễu Tồn Trung đoán cái vật tên nọ trao cho Xung Vân đạo trưởng có lẽ là chiếc sáo nhỏ.

Xung Vân đạo trưởng, Mạc Ác Tài hai người vâng dạ rồi quay người bỏ đi.

Tên La Quỷ đứng đầu bọn lại tiếp tục phân phối mấy người kia mỗi tên một chỗ mai phục. Sau cùng y dặn dò :

- Con đường dẫn vào trước mặt đã phái người ngăn lấp rồi. Chúng ta vừa phát giác ở gốc cây hòe tên canh gác đã bị đối phương điểm vào á huyết với nhuễn ma huyết. Theo đó mà suy thì chắc địch nhân đã tiến vào trong nội bộ chúng ta rồi. Thánh giáo chủ hạ lệnh tốt

nhất là bắt sống địch nhân, còn nếu để cho y chạy thoát được thì chúng ta phải mang tội nặng lắm đó.

Mấy tên kia đều vâng dạ rồi chia nhau đi ẩn núp.

Tên La Quỷ đứng đầu bọn cũng tìm một nơi để ẩn mình. Liễu Tồn Trung thu kín mình trên cành cây, lặng lẽ suy tính :

“Bọn này vô tình để cho ta biết hết chuyện thật cũng là may”.

Rồi chàng nghĩ tiếp :

“Xung Vân đạo trưởng và Mạc Ác Tài núp ở tảng đá đằng kia xem chừng chỉ xem xét hành tung của dạ hành nhân thì không lấy gì làm quan trọng lắm. Có lẽ ta nên trở sang phía Đông tìm cánh đánh lừa mấy tên kia”.

Nghĩ rồi, chàng liền nhẹ nhàng bẻ một nhánh cây, vận sức ném mạnh một cái.

Liền đó chỉ nghe tiếng người kêu nhón nháo ở cánh đó mấy chut trượng, bóng cây rung rinh không ngừng.

Ngay sau đó, khắp bốn mặt bóng đen túa ra như chớp nhoáng. Tên La Quỷ đứng đầu rời khỏi chỗ núp quát lớn :

- Địch nhân chạy về phía Tây. Anh em hãy đuổi theo mau!

Tức thời nghe thấy tiếng áo bay phàn phật trong gió hên hồi, rồi mấy bóng đen lao mình về hướng Tây.

Liễu Tồn Trung bấy giờ mới nhẹ nhàng như chiếc lá rơi nhảy xuống, chạy về phía Đông.

Tới gần dãy nhà dài nhanh như sao xẹt, chàng liền tìm một chỗ khuất ẩn mình, đưa mắt nhìn ra.

Chỉ thấy gần đó có mấy ngôi lầu lớn, trên lầu lớn thấp thoáng có ánh sáng đèn.

Không chần chờ suy nghĩ một giây nào, Liễu Tồn Trung liền sử dụng thức Yến tử xuyên vân nhẹ nhàng nhảy trên mái ngói, rồi chàng thi triển thức Đảo quyền châu liêm thò đầu nhìn qua song cửa.

Chỉ thấy trong gian đại sảnh trên lầu thiết trí rất là thanh nhã, nơi chính giữa có một cái bàn dài.

Từ Hỉ Phụng ngồi ở ghế chủ tọa. Về bên hàng ghế khách thì có hai tên Tống gian, và hình như có cả Tôn Kha Ba, Cát Đạt Tổ và Sài Đạt Mộc. Đối diện là Ngao hộ pháp, Bàn Quân và mấy nhân vật vai vế rất cao ở trong La Quỷ mà chàng chưa biết tên.

Liễu Tồn Trung nghe thấy tên Bàn Quân nói :

- Trong vòng năm dặm quanh đây đã được bố trí cẩn thận, địch nhân dù có ba đầu sáu tay cũng không thể nào thoát được.

Một tên Tống gian nói :

- Từ giáo chủ, tên địch nhân tới đây hôm nay, chín phần mười ắt hẳn

là tên Liễu Tồn Trung, vì trừ y ra chắc không còn kẻ thứ hai nào biết đường ở đây được Bàng Quân xen lời, nói :

- Bất luận là ai, lần này quyết không để cho y chạy thoát được.

Chỉ thấy Từ Hỉ Phụng mấp má môi muốn nói nhưng lại thôi.

Xem dáng nàng ta như có vẻ không vui. Cát Đạt Tổ như có vẻ chán chường, giận dữ nói :

- Phải, bất luận là ai mà đêm nay dám xâm nhập Tổng đàn của quý giáo, thì cũng là kẻ địch của chúng ta. Nếu như bắt sống được y thì phải phanh thây y ra làm trăm mảnh mới hả lòng.

Từ Hỉ Phụng chỉ hừ nhạt một tiếng chứ không nói năng gì. Ngao hộ pháp là người tinh ý nên hiểu rõ Giáo chủ bắt mẫn về thái độ của Cát Đạt Tổ, bởi vậy y xen lời nói :

- Cát đại hiệp, nếu Cát đại hiệp nói câu đó ở Đông Doanh thì không có gì đáng nói, nhưng hiện giờ ở trong tổng sào của chúng tôi thì không khỏi có đôi chút lấn quyền.

Cát Đạt Tổ nghe vậy trong bụng giận lắm, chỉ hừ nhạt một tiếng rất nặng nề, trợn mắt nhìn Ngao hộ pháp. Bàng Quân thấy không khí có vẻ nặng nề, liền đỡ lời, nói :

- Ngao hộ pháp đừng hiểu lầm. Cát đại hiệp chẳng qua chỉ có ý coi kẻ địch như cừu thù, đúng với âm nguyện của chúng ta mà thôi.

Đông Doanh với bản giáo xưa nay trên danh nghĩa tuy có phân biệt nhưng suy cho cùng cũng là người cùng một nhà cả, còn phân biệt làm gì.

Ngao hộ pháp nói :

- Ai bảo là không có sự phân biệt. Bản giáo có giáo điều của bản giáo, còn Đông Doanh có quy chế của Đông Doanh. Chúng ta tuy cùng một mục đích trừ hại cho võ lâm, nhưng mà vai khách có lệ của vai khách, chứ đâu có thể làm đảo lộn như thế được.

Một tên Tổng gian cười ha hả, nói :

- Thôi chút việc nhỏ mọn đó hãy bỏ qua đi. Đông Doanh hay quý giáo thì cũng đều là giúp cho Đại Kim quốc chúng tôi thể thiên hành đạo.

Thánh giáo chủ nghe vậy có phải không?

Từ Hỉ Phụng mặt vẫn lạnh như tiền, chỉ khẽ gật đầu.

Một tên Tổng gian khác ngoác miệng ra cười, đưa mắt nhìn Bàng Quân nói :

- Bàng Quân lão hữu, thôi việc gì, hãy bảo người mau mang rượu lên, chúng ta làm vài hớp cho thêm thân mật đi?

Bàng Quân vỗ tay ra hiệu. Bên ngoài sảnh có một tên La Quỷ chạy vào rạp đầu từ ngoài xa, cung kính hỏi :

- Thánh giáo chủ có điều chi dạy bảo?

Từ Hỉ Phượng còn chần chờ, chưa có gì dứt khoát thì Bàng Quân đã cướp lời, nói :

- Đem rượu lên?

Tên La Quỷ nghe thấy giọng của Bàng Quân, có vẻ ngạc nhiên lắm, đưa mắt nhìn lên rồi sau đó mới thối lui Bấy giờ Ngao hộ pháp lửa giận bùng bùng. Từ Hỉ Phượng cũng lộ vẻ giận dữ. Một tên Tổng gian thấy tình thế như vậy rõ ràng Bàng Quân vừa rồi đã tự ý cướp lời Từ Hỉ Phượng truyền lệnh không còn nể nang gì Thánh giáo chủ của La Quỷ nữa. Đó là một việc đồ kỵ. Giờ đây thấy sắc mặt của Ngao hộ pháp và Từ Hỉ Phượng như vậy, y sợ rằng sẽ không tránh khỏi một trường xung đột.

Tên Tổng gian đó liền nhanh miệng nói :

- Bàng Quân lão hữu thật không có ý tứ gì cả. Từ giáo chủ còn chưa nói thì lão hữu đã vội gì mà cướp lời. Đó không phải là vì con sâu rượu đã bắt đầu hoành hành lão hữu rồi hay sao?

Bàng Quân hiểu ý tên Tổng gian, liền ha hả cười lớn đánh trống lảng. Ngao hộ pháp vốn đã lửa giận bùng bùng chỉ đợi chờ lúc phát tác, khi đó thấy tình hình như vậy cũng tạm nguôi ngoai.

Liễu Tồn Trung nấp trên mái ngói thấy tất cả những sự việc xảy ra trước mắt, chàng không cần nghĩ nhiều cũng đoán ra được phần nào trong nội bộ đối phương đã bắt đầu có mầm chia rẽ.

Lúc đó một tên La Quỷ bưng một mâm rượu lên đặt trên chiếc bàn dài, rồi nào là đĩa bát đủ cả các thứ sơn hào hải vị.

Một tên Tổng gian nâng ly mời :

- Xin mời Từ giáo chủ uống cạn ly này, để mừng sự thành công của chúng ta, trước sau gì cũng sẽ bắt được tên gian tặc.

Từ Hỉ Phượng mỉm cười nâng ly lên môi nhấp nháp một chút rồi lại đặt ly xuống. Tên Tổng gian kia lại mời Ngao hộ pháp và Bàng Quân cùng uống một ly. Ngao hộ pháp lạnh lùng uống một hớp lớn.

Vì hộ pháp này vốn họ Ngao đơn danh là Nhĩ, trác hiệu là Xuất Động Xa vốn là người tính tình rất bộc trực, mắt thấy tai nghe Tổng gian và bọn Cát Đạt Tố và Bàng Quân do Đông Doanh phái tới đối với Thánh giáo của mình có vẻ ngạo mạn coi như chỗ không người. Y vẫn hàm hàm tức giận nhưng chưa tiện phát tác.

Uống cạn một ly rượu Ngao hộ pháp lại từ từ ngồi xuống không nói năng gì cả.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng trống báo động vang rền lẫn tiếng người reo hò bắt gian.

Tôn Kha Ba và bọn Cát Đạt Tố, Sài Đạt Mộc, Bàng Quân đều đứng dậy, lộ vẻ vui mừng.

Liễu Tồn Trung núp trên mái ngói nghe thấy liền giật mình, nghĩ bụng :

“Bắt ai nhỉ? Bắt giặc nào nhỉ? Mình núp ở đây chẳng lẽ đã có người phát giác rồi chẳng”.

Liễu Tồn Trung nghe thấy tiếng reo hò bên dưới thoát đầu to rồi nhỏ dần, rõ ràng không phải nhắm vào hướng mình.

Đang trong lúc còn đang hoang mang những lại nghe thấy có tiếng binh khí va chạm nhau kêu rồn rảng, rồi có người mắng :

- Ai là gian tế? Các người mù mắt hay sao?

Tiếp đó lại thấy có bóng người phóng vào hiện sảnh nháy mắt dường như ra dấu cho Cát Đạt Tố.

Cát Đạt Tố vội vàng chạy ra thì thăm gì mấy câu không rõ. Người đó lại bỏ đi.

Liền theo đó trong bóng tối có người la lớn :

- Mọi người hãy gắng sức bắt sống tên này đừng để cho y chạy thoát.

Tiếng người lúc to lúc nhỏ, làm vang rền cả một góc sảnh.

Rồi bỗng thấy một tên võ sĩ La Quỷ phủ phục trước cửa sảnh, bẩm :

- Khải bẩm Thánh giáo chủ, đã bắt sống được gian tế rồi.

Chỉ thấy Từ Hỉ Phụng hấp tấp hỏi :

- Gian tế là ai? Hình dáng như thế nào? Tuổi tác bao nhiêu?

Tên võ sĩ bẩm :

- Thừa là một thanh niên.

Từ Hỉ Phụng hơi chột dạ, nghĩ bụng :

“Chắc đúng là Liễu Tồn Trung rồi, sao mà y to gan quá vậy?,, Từ Hỉ Phụng còn đang phân vân thì đã nghe Cát Đạt Tố nói :

- Bắt kẻ là ai, hãy dẫn vào đây mau cho ta hỏi chuyện đã.

Tên võ sĩ liền cúi rạp người, dạ lớn.

Trong khoảnh khắc sau đã thấy mấy chục tên võ sĩ áp giải một người tới. Tôn Kha Ba, Sài Đạt Mộc thấy người đó, thấy đều kinh hãi.

Sài Đạt Mộc buột miệng la lớn :

- Sư đệ tại sao tới đây?

Liễu Tồn Trung thấy người đó liền nhận ra ngay là Cổ Đạt Lạt.

Chỉ thấy bên cổ tay phải Cổ Đạt Lạt như bị vũ khí chém phải, nên phải băng bó lại.

Từ Hỉ Phụng chưa biết Cổ Đạt Lạt nhưng nghe Sài Đạt Mộc gọi y là sư đệ thì biết rằng y là đồ đệ của Tôn Kha Ba. Lúc đó nàng giả không như không biết, quát lớn :

- Mật Nhĩ, bắt tất phải áp giải làm gì, hãy đem ra chém đầu ngay đi.

Võ sĩ có tên Mật Nhĩ còn đang chần chờ thì Tôn Kha Ba mặt đã thấy

bắt đầu biến sắc. Sài Đạt Mộc vội vàng xua tay nói :

- Khoan đã! Người này là do Đông Doanh phái tới. Y là sư đệ Cổ Đạt Lạt của ta.

Tôn Kha Ba đã giận thật sự, tròn tròn mắt nhìn Từ Hi Phượng, xem nàng ta xử trí như thế nào?

Từ Hi Phượng cười nhạt, nói :

- Y là sư đệ của người sao? Nếu là người của Đông Doanh phái tới thì tại sao lại không đường đường chính chính tiến vào?

Tôn Kha Ba trầm giọng nói :

- Từ giáo chủ, nếu Giáo chủ nói vậy thì chẳng lẽ lão phu đây gian tế hay sao?

Ngao hộ pháp xen lời :

- Lão tiên bối đường đường chính chính tới đây thì ắt là không phải rồi. Còn tên này đang đêm lần mò vào ắt cũng có chỗ đáng ngờ lắm.

Cát Đạt Tổ chớp mắt liên mấy cái, nói :

- Ngao hộ pháp nói nghe cũng hợp lý.

Tôn Kha Ba đang lộ vẻ ngạc nhiên, thì Sài Đạt Mộc vội vàng nói :

- Sư huynh, tại sao sư huynh lại nói như vậy?

Cát Đạt Tổ đáp :

- Ta nói như vậy không phải hay sao? Chúng ta là người nghĩa hiệp thì phải ăn ngay nói thẳng. Cổ sư đệ nếu như vâng mệnh của Đông Doanh tới đây thì tại sao lại lần mò trong đêm tối mà không đường đường chính chính đi vào?

Chỉ thấy ánh mắt Cổ Đạt Lạt như muốn phun lửa, la lớn :

- Sư huynh điên rồi hay sao? Chính sư huynh cho gọi tiểu đệ tới đây mà?

Cát Đạt Tổ cười nhạt nói :

- Sư đệ đừng có ngậm máu phun người. Việc sư đệ hên kết với tên Liễu Tồn Trung phản bội sư môn thì ta từ trước đến giờ vẫn giấu chưa nói với ai.

Câu nói đó khiến Cổ Đạt Lạt giận đến run người. Y không hiểu là vị sư huynh của mình có dã tâm gì mà nói như vậy, nên vẫn tưởng mình nghe lộn, vội hỏi lại :

- Sư huynh nói gì? Sư huynh bảo sao?

Cát Đạt Tổ ra vẻ cảm thán, nói :

- Sư đệ có phát thệ sẽ ăn năn hối cải những lầm lỗi trước thì cũng không... Tiếc thay!

Tôn Kha Ba lúc đầu vốn mặt đang đỏ bừng giờ đây dần dần biến sang tái mét, khiến cho Cổ Đạt Lạt trong lòng run sợ. Y hiểu rất rõ sư phụ mình đang tức giận tới cực điểm.

Liễu Tồn Trung núp ở trên mái ngói nghe thấy câu chuyện trên trong lòng không khỏi cảm thấy có chỗ khuất khúc khó hiểu. Bỗng nghe Tôn Kha Ba trầm giọng nói :

- Cổ nhi, người đem thi thể của Dương Cự Nguyên dời đi đâu?

Cổ Đạt Lạt ngạc nhiên hỏi rằng :

- Thi thể của Dương Cự Nguyên ư? Nhưng Dương Cự Nguyên là ai? Y chết rồi sao?...

Cát Đạt Tố ngồi một bên chỉ liếc mắt nhìn Cổ Đạt Lạt không nói năng gì.

Tôn Kha Ba trợn trừng đôi mắt, gần từng tiếng một nói :

- Người thật không biết hay sao?

Cổ Đạt Lạt hoảng hốt đáp :

- Tất cả những điều mà sư phụ nói, đệ tử thật không hiểu một tí gì.

Chỉ thấy Tôn Kha Ba không ngớt cười nhạt, trầm giọng nói :

- Nhà người khéo giả vờ lắm. Cái xác chết của Dương Cự Nguyên được giấu trong vườn hoa của kho bảo tàng Đông Doanh đột nhiên lại bị người dời lên trên lầu kho bảo vật đó, nếu không phải là do kiệt tác của nhà người, thì chẳng lẽ thi thể Dương Cự Nguyên lại biết đi hay sao?

- Sư phụ đừng có nghe lời đại sư huynh lại cố tình vu oan giá họa cho đệ tử. Tất cả những việc trên, ngay như về cái chết của Dương Cự Nguyên đệ tử thật không biết mảy may.

Cát Đạt Tố cười hắc hắc nói :

- Cổ sư đệ sư đệ đừng nói vậy chứ. Tất cả những việc sư đệ bội phản sư môn như thế nào, từ trước đến giờ ta vẫn bưng bít cho sư đệ cơ mà.

Cổ Đạt Lạt nói :

- Tiểu đệ có âm mưu gì phản bội sư môn?

Cát Đạt Tố nói :

- Đây, để ta nói cho sư đệ nghe một việc, để rồi sư đệ có chết cũng không oán thán. Ngày nọ tên Liễu Tồn Trung bị giam trong Bắc Cổ sơn, có phải là sư đệ đã cố tình nương tay để cho y thoát khỏi vòng vây chăng?

Nghe Cát Đạt Tố nói thế, mọi người ai cũng tưởng là Cổ Đạt Lạt sẽ cực lực phủ nhận, nhưng lạ thay, trái lại y lại tỏ vẻ buồn rầu thừa nhận.

Cổ Đạt Lạt cúi gằm đầu xuống không nói năng gì, thật ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Liễu Tồn Trung trong lòng cảm thấy vui mừng rỡ vì khi ở Bắc Cổ sơn nếu không phải Cổ Đạt Lạt đã nương tay thì chàng đã bị chết ở trong

vòng vây rồi.

Việc này lấy đâu ra được chứng cứ, Cổ Đạt Lạt có thể phủ nhận được, song Cổ Đạt Lạt quả thật đã có lòng muốn tha chàng cho nên mới không phủ nhận. Sự kiện đó chứng tỏ Cổ Đạt Lạt là một hán tử cứng cỏi.

Lại nghe thấy Cát Đạt Tổ cười nhạt mấy tiếng nhìn vào Tôn Kha Ba nói :

- Sư phụ đã nhìn thấy chưa? Không phải là đệ tử vu khống cho sư đệ đâu.

Lúc ấy Tôn Kha Ba đã tức giận đến cực độ, trợn trừng mắt miệng há hốc, nên cũng chẳng để ý tới vẻ đắc ý của Cát Đạt Tổ.

Sài Đạt Mộc cũng nhận thấy sự kiện nghiêm trọng, lo âu hộ cho Cổ Đạt Lạt liền hỏi :

- Sư đệ có phải người đã cầu kết với Liễu Tồn Trung không?

Cổ Đạt Lạt đáp :

- Đâu có! Y là thù địch sinh tử với sư phụ, ta đâu lại cầu kết với hắn.

Cát Đạt Tổ cứ vênh mặt lên, cười nhạt không ngừng, Tôn Kha Ba nói :

- Nếu người không cầu kết với Liễu Tồn Trung thì sao đem xác của Dương Cự Nguyên đem giấu vào trong bảo khố?

Cổ Đạt Lạt đáp :

- Có sao sư phụ lại cứ khẳng định rằng đệ tử đem giấu xác của Dương Cự Nguyên? Thật ra Dương Cự Nguyên chết hồi nào, đệ tử cũng không được rõ.

Tôn Kha Ba nói :

- Chẳng phải là sư phụ nói đâu, đó là do Cát nhi đã nói ra đấy.

Mắt của Cổ Đạt Lạt lúc đó dường như muốn tóe ra lửa, cắn hờn tới cực độ, liền nói :

- Có sao sư huynh cứ muốn hãm hại tôi nhiều lần như vậy?

Cát Đạt Tổ cười ha hả, cắt đứt lời của Cổ Đạt Lạt nói :

- Thôi sư đệ hãy nhận đi cho rồi. Nhà người đã định tâm thả cho Liễu Tồn Trung thì dĩ nhiên đã cầu kết với y, mà đã cầu kết với y thì cái sự việc đem giấu xác của Dương Cự Nguyên cũng là ở trong tình lý.

Vậy cứ nhận thẳng đi thì đã làm sao.

Cổ Đạt Lạt tức giận nói :

- Nếu ta đã dám làm thì ta cũng dám nhận. Còn như cái xác của Dương Cự Nguyên không can dự gì tới tôi cả Tên Dương Cự nguyên bình nhật đối với sư huynh chẳng vẫn thường xưng là anh anh em em một đôi tri kỷ là gì?

Cát Đạt Tổ ha hả cười lớn, nói :

- Phải lắm! Phải lắm! Đó chính là kế hoạch của ta. Bằng không làm sao có thể khiến việc gì y cũng nói cho ta biết. Ta nói thật cho người nghe, Dương Cự Nguyên chính là do ta giết chết đấy, vì lẽ y đã không còn giá trị lợi dụng được nữa rồi.

Lúc ấy Sài Đạt Mộc xen lời hỏi :

- Thế nào là hết giá trị lợi dụng?

Cát Đạt Tổ đáp :

- Lời di huấn của tổ sư Vu Viên công chúng ta, nhà người đã quên mất rồi ư? Sài Đạt Mộc nói :

- Sao lại quên được.

Rồi y lẩm nhẩm đọc :

“Lòng thương thì không nên có, nhưng lòng tàn khốc thì chẳng không. Càng tàn, càng khốc, càng dữ càng độc là phúc của Vu công môn. Thừa sự huynh, có đúng như thế không?”

Cát Đạt Tổ cười ha hả, nói :

- Đúng rồi! Đúng rồi. Ta bảo Dương Cự Nguyên không còn giá trị lợi dụng được nữa lẽ tất nhiên phải giết y đi cũng là thuận lời di huấn của tổ sư Vu Viên công.

Sài Đạt Mộc nói :

- Lời di huấn của tổ sư thì có liên hệ gì với Dương Cự Nguyên?

Cát Đạt Tổ nói :

- Hay là ở chỗ ấy đó. Ta đã lợi dụng tên Dương Cự Nguyên mới trà trộn được vào bên nhóm tự xưng là Trung Nguyên hiệp nghĩa đạo, thăm dò hư thực, nên đã điều tra biết được Cổ sư đệ đã ngầm thông tin với Liễu Tồn Trung và tên Dương Cự Nguyên cũng bắt đầu có manh tâm phản lại Vu công môn. cho nên thấy không dùng y nữa ta mới giết y đi để khỏi lo hậu họa về sau.

Vu công môn của chúng ta nói cho cùng là ở hai chữ tàn khốc thì thương xót y làm gì.

Từ Hỉ Phượng nghĩ bụng :

“Tên Cát Đạt Tổ này còn có chỗ tàn độc hơn cả sư phụ y nữa, chẳng việc gì là y không dám làm”.

Về việc tử thi của Dương Cự Nguyên, Từ Hỉ Phượng vốn dĩ không biết mấy may gì nhưng từ nãy giờ thấy trong ánh mắt của tên Cát Đạt Tổ thỉnh thoảng lại long lên những tia sáng dữ dằn, nàng liền hiểu rằng y chẳng phải là một con người tốt.

Nàng ta lại nghĩ tiếp :

“Bọn Vu công môn họ đều không phải là những người tốt thì hay nhất là ta cứ đóng vai một kẻ bàng quan xem họ tương tàn tương sát nhau”.

Vì vậy Từ Hỉ Phượng cứ ngồi bất động. Hai tên Tổng gian nhận thấy việc thanh trừng nội bộ của Vu công môn đó chúng cũng không tiện phát biểu ý kiến cho nên vẫn ngồi lẳng lặng không nói năng gì cả. Liễu Tồn Trung núp trên mái ngói nghe rất rõ ràng cận kề. Đối với cái chết của Dương Cự Nguyên có lẽ chàng là người hiểu rõ hơn ai hết. Giản Lão Nhị lúc trước đã chính tay vác Dương Cự Nguyên lên trên lầu kho bảo kho, sau đó Hoàn Ngột Nhã mới đem giấu vào trong một căn phòng tại đó. Giờ đây Cát Đạt Tổ lại khẳng khái bảo đó là một việc làm mờ ám của Cổ Đạt Lạt rõ ràng là y có ý muốn hãm hại người sư đệ của mình, nhưng chưa hiểu do động cơ nào thúc đẩy y mạnh tâm làm như vậy?

Liễu Tồn Trung suy nghĩ giây lát, như chợt hiểu ra liền nghĩ thầm :
“Tổ Tổ và Cổ Đạt Lạt hai người vốn có giao tình với nhau, ắt hẳn là Cát Đạt Tổ từ chỗ ghen tuông đưa đến chỗ thù hận. Vì vậy mới đang tay hãm hại em mình chẳng?”.

Rồi chàng [ai] nghĩ tiếp :

“Dương Cự Nguyên cũng chính vì Tổ Tổ mà chết. Sự việc tới đây đã rõ ràng rồi. Quả là Cát Đạt Tổ đã ngầm yêu Tổ Tổ cho nên mới diệt từng tình địch một. Cổ Đạt Lạt, Dương Cự Nguyên hai người chắc hẳn là tình địch trước mắt của Cát Đạt Tổ”.

Liễu Tồn Trung nghĩ vậy, định nhảy xuống vạch rõ âm mưu của Cát Đạt Tổ nhưng sau nghĩ lại chàng nhận thấy không ổn. Làn Cổ Đạt Lạt bị bắt Cát Đạt Tổ đã nhất quyết điều một điều hai bảo y là gian tế đã thông đồng cấu kết với mình. Nếu như bây giờ dùng một cái chàng nhảy xuống thì ắt sẽ là bằng cớ rõ ràng xác đáng để cho Cát Đạt Tổ vu cho Cổ Đạt Lạt đã hẹn với mình xâm nhập vào đây. Tới lúc đó thì làm sao có thể biện bạch được nữa?

Do đó Liễu Tồn Trung đành chỉ ngồi yên bất động đưa mắt nhìn xuống bên dưới, xem tình hình biến chuyển như thế nào.

Trong đại sảnh không khí chợt im lặng hẳn, dường như được bao trùm bằng một sự căng thẳng đầy chết chóc.

Lúc Mật Nhĩ tiến vào trong đại sảnh thì y hiểu ngay tên gian tế vốn lại là đồ đệ của Tôn Kha Ba nên liền nghĩ bụng :

- Đây là việc của Vu công môn bọn họ, không nên xen vào cho lôi thôi làm gì.

Bởi vậy y liền nhanh tay buông Cổ Đạt Lạt rồi dẫn một bọn võ sĩ La Quỷ rời khỏi sảnh. Tôn Kha Ba trầm giọng quát :

- Cổ nhi, sao ngươi lại bỏ mất cơ hội giết Liễu Tồn Trung. Người không nhớ câu: Thả địch một ngày di họa mấy đời chưa xong hay sao?

Cổ Đạt Lạt nói :

- Đệ tử lúc đó nhìn thấy Liễu Tồn Trung đã thọ trọng thương, mà mấy trăm võ sĩ bên Đông Doanh lại vây đánh y, nếu đệ tử giết y một nhát gươm thì cũng chẳng thể diện gì cho phái Vu công môn ta. Do đó đệ tử hơi chần chừ một chút, thì bị y chạy mất.

Tôn Kha Ba nghe thấy nói là bởi sợ ảnh hưởng tới thể diện của Vu công môn, sắc mặt hơi hòa dịu. Song Cát Đạt Tổ lại cười nhạt hỏi :

- Sư phụ đừng nghe y bẻm mồm nói láo.

Rồi y quay lại nói với Cổ Đạt Lạt rằng :

- Cổ sư đệ, theo lời người vừa nói thì chính đã nhìn nhận cấu kết với Liễu Tồn Trung rồi, còn nói gì hơn nữa. Rồi lại nói với Tôn Kha Ba :

- Thừa sư phụ, quy luật của Vu công môn xưa nay vốn rất nghiêm cẩn, không thể dung túng những nghịch đồ phản bội, thì nay thanh toán môn hộ đi.

Sài Đạt Mộc nói :

- Sư huynh hãy khoan? Cổ sư đệ dù có phản bội sư môn, tội trạng chưa có bằng cứ gì là đích xác, dù sao còn phải điều tra minh bạch sẽ liệu.

Cát Đạt Tổ giận dữ nói :

- Sài sư đệ thế ra nhà người cũng một đường lối với y ư?

Sài Đạt Mộc giật mình kinh hãi, vội nói :

- Sư huynh không nên nói vậy. Tiểu đệ đâu dám to gan như thế?

Cát Đạt Tổ nói :

- Nếu đã phải cùng một phường, một giuộc thì đừng có nói nhiều.

Cổ Đạt Lạt nói :

- Sài sư huynh, được sư huynh quan tâm tới tiểu đệ trong lòng đệ rất cảm kích, nhưng chớ nên lo lắng cho tiểu đệ quá nhiều. Hãy để xem y muốn làm gì Tôi đây Cát Đạt Tổ cười nhạt nói :

- Sư phụ đã nghe thấy rõ rồi đấy chứ? Đồ phản bội này ngay cả sư phụ y cũng không coi vào đâu. Nếu để y sống ắt có hậu họa, không thể tha thứ được.

Xẹt một tiếng, y vòng tay rút phát thanh trường kiếm đeo ở ngang lưng ra. Một chiêu Bạch xà thổ tín, nhanh như chớp đâm tới. Tiếp đó y dùng tay trái phóng ra môn âm hàn chưởng công.

Một là chiêu của Cát Đạt Tổ đưa ra quá nhanh, hai là Cổ Đạt Lạt bị trói ghì chặt cả chân tay, không thể cự quây. Dù Tôn Kha Ba có muốn hét lên cản trở cũng không kịp, phần chắc là Cổ Đạt Lạt không chết dưới trường kiếm cũng bị âm hàn chưởng đả thương.

Các người đang bối rối không kịp giơ tay bỗng nghe “bình” một tiếng trường kiếm của Cát Đạt Tổ đã rơi xuống đất, tả chưởng buông

thống xuống, coi bộ thọ thương không nhẹ.

Một sự biến hóa đột ngột như vậy, có người kêu lớn :

- Hãy bắt lấy thích khách! Hãy bắt lấy thích khách!

Rồi các người nhón nháo cả lên. Tôn Kha Ba, Sài Đạt Mộc liền cùng nhảy lên trên mái nhà. Ngoài kia Độc Kiết Tử Mật Nhĩ dẫn các võ sĩ từng tốp nhảy lên trên mái ngói tìm kiếm thích khách. Trong sảnh thì Ngao hộ pháp và Lục Thiềm Thừ hai người canh chừng Cổ Đạt Lạt sợ y thừa cơ chạy thoát.

Ước chừng không tới nửa chén trà thì các người ở trên mái ngói đều nhảy cả xuống. Chỉ thấy Tôn Kha Ba mặt đỏ biến thành mặt xám, không nói năng gì ngồi vào chỗ cũ.

Sài Đạt Mộc vội bước qua nhìn Cát Đạt Tổ thì thấy tả chưởng của y sưng vù lên, nửa cánh tay không động đậy được. Trường kiếm vẫn còn ở trên mặt đất và thêm vào đó có hai viên ngói rớt xuống đá vụn ra như cám.

Cát Đạt Tổ ráng chịu đau đớn, cười nhạt nói :

- Sư phụ đã nhìn thấy cả rồi. Đệ tử nói tới Cổ sư...

Tôn Kha Ba vội ngắt lời :

- Hừ! Còn gọi nó là sư đệ ư! Tên súc sinh này, để sư phụ thông thả sẽ tra khảo nó xem sao.

Cát Đạt Tổ nói :

- Dạ, phải súc sinh! Súc sinh! Đệ tử vừa muốn nói tên súc sinh này còn dám dựa vào mà nói hiệp nghĩa võ lâm.

Rồi y quay đầu lại nói :

- Từ giáo chủ, tên súc sinh phản bội này dám thông lưng với địch đã trà trộn vào Tổng đàn của quý giáo rồi. Vậy Giáo chủ đã bố trí xong chưa?

Lục Thiềm Thừ cười ha hả nói :

- Xin lão hữu khỏi lo, lại một bắt một lại đôi bắt đôi. Nay đã bắt được một này rồi, còn một kia cũng chẳng chạy được bao xa.

Một tên Tổng gian có vẻ lo âu, nói :

- Chỉ sợ còn nhiều nữa kia.

Lục Thiềm Thừ nói :

- Càng nhiều càng hay. Bắt rùa trong rọ, sức mấy mà chạy thoát được.

Từ Hỉ Phụng từ nãy giờ Yên ngời yên lặng, đến đây láy mắt lờ sang Tôn Kha Ba nói :

- Trên mái ngói lão tiên bối có thấy gì chẳng?

Tôn Kha Ba lắc đầu một cái, bộ tóc dài hai bên bay phất phới nói :

- Thăng cha ấy nhanh quá!

Nói xong lão yên lặng rồi nghĩ thầm :

“Thằng tha đó là ai? Coi bộ phục ở trên mái ngói đã lâu mà sao chúng mình không hay biết gì ráo trọi.”

Gương mặt lão ta lộ vẻ buồn rầu. Cát Đạt Tổ nghĩ rằng :

- Chắc sư phụ thương tiếc sư đệ, không nhẫn tâm cho thi hành giáo luật.

Nên mặt y lộ vẻ buồn rầu liền nói :

- Sư phụ! Cổ súc sinh phản bội sư môn bằng chứng rõ rệt? Loại người này để cũng vô dụng. Váy xin chấp hành môn quy mau lẹ cho rồi.

Tôn Kha Ba hừ một tiếng rồi nói :

- Nhà ngươi cho rằng ta sẽ tha thứ cho nó hay sao?

Sài Đạt Mộc nóng lòng sốt ruột nghĩ bụng :

- Thì ra Cổ sư đệ thật quả đã cấu kết với kẻ địch rồi. Việc này biết tính sao đây.

Tôn Kha Ba nói :

- Từ giáo chủ, tiểu đồ hư hỏng quả đã cấu kết với địch nhân. Lão phu không ngờ tới. Nay tạm thời giam tạm nơi quý giáo, đợi khi bắt được địch nhân, dò hỏi một lượt rồi sẽ định liệu, có được không?

Từ Hỉ phượng đáp :

- Cái đó xin tùy ý.

Nói xong, nàng vỗ tay một cái. Ngoài xa có người tiến vào. Từ Hỉ Phượng nói :

- Hãy đem tên này nhốt vào trong kia, để lão tiên bối Tôn Kha Ba định liệu.

Người nọ khom lưng dạ một tiếng rồi đẩy Cổ Đạt Lạt đi. Tôn Kha Ba thấy Từ Hỉ Phượng cúi đầu suy nghĩ, không nói năng gì, liền hỏi :

- Từ giáo chủ nghĩ ngợi gì đó?

Một tên Tống gian cười nói :

- Từ giáo chủ đang lo toan quyết thắng ở ngoài ngàn dặm, xem bữa lượi làm sao để bắt giết kẻ địch chứ gì Ha ha....

Lục Thiềm Thừ liếc mắt nhìn trộm Từ Hỉ Phượng rồi cười nói :

- Tôn Kha Ba lão tiên bối! Vừa rồi đánh rớt thanh trường kiếm của lão hữu Cát Đạt Tổ chín thành là do tên Liễu Tồn Trung chứ không sai.

Rồi thấy sắc mặt của Từ Hỉ Phượng hơi biến đổi.

Nhắc lại Liễu Tồn Trung khi nằm phục ở trên mái ngói, nhận thấy đôi con người Cát Đạt Tổ đảo lộn không yên liền nghĩ bụng :

“Tiểu tử này chắc có ý nghĩ xấu xa gì đây?”

Bọn người ở trong sảnh đường đều đứng về phe đối địch với Liễu

Tồn Trung, duy có Cổ Đạt Lạt khi ở Bắc Cổ sơn đã không thừa lúc nguy hiểm mà cứu được mạng. Liễu Tồn Trung trong lòng đối với Cổ Đạt Lạt vẫn có hảo cảm, vì vậy chàng khẽ lấy hai mảnh ngói cầm ở trong tay để phòng bị. Khi thấy Cát Đạt Tổ phóng kiếm xuất chưởng chàng liền ném thẳng hai miếng ngói đó ra vừa nhắm vào nơi trường kiếm vừa đánh vào âm hàn chưởng họ Cát.

Ném xong hai miếng ngói chàng liền sử dụng một thể Lý Ngư phiên thân phóng lên trên nóc nhà, rồi nghe thấy phía sau có một luồng kình phong tập kích tới chàng biết rằng đã có người theo dõi.

Nhìn thấy nơi trước mặt xa chừng mười trượng có một cây cao lớn, chàng không cần nghĩ ngợi nhún chân một cái lẹ như sao đổi ngôi phóng vọt lên trên ngọn cây.

Chàng quay người liền nhìn thấy ló nhố bốn cái bóng người cùng nhảy lên mái ngói, người dẫn đầu là Tôn Kha Ba, đoạn hậu là Sài Đạt Mộc.

Tôn Kha Ba đứng trên mái ngói nhìn quanh nhìn quẩn đâu thấy bóng người liền kêu rằng :

- Lẹ thật.

Các người lung kiếm một lúc rồi lại nhảy xuống dưới đất.

Liễu Tồn Trung chỉ cười thầm trong bụng. Chàng đâu có hãi sợ gì Tôn Kha Ba song không muốn lộ chân tướng ra trong giờ phút này, vì sợ rằng lộ diện thì sự cấu kết với Cổ Đạt Lạt lại càng chứng thật. Như vậy Cổ Đạt Lạt làm sao mà giải thích cho được.

Vì Liễu Tồn Trung vẫn bấm sinh ra có lòng nghĩa hiệp, nay Cổ Đạt Lạt lại có ơn với chàng thì chàng thế nào cũng phải nghĩ tới ý. Nhưng vừa rồi vì phải tiếp cứu tánh mạng cho Cổ Đạt Lạt phải ra tay tập kích Cát Đạt Tổ thì cũng chẳng khác gì thân hình đã hiện ra. Đó là một việc không thể tránh khỏi.

Cách được một lát, Liễu Tồn Trung nghe thấy bốn người dưới nhà thoát đầu âm ỉ, im lặng dần đi và ánh đèn cầy cũng đã tắt liền nghĩ bụng :

“Bọn chúng có lẽ đã tản đi hết rồi. Lúc này là giờ phút hành sự.”

Chàng liền từ trên đỉnh ngọn cây lướt xuống mái nhà nhìn xuống bên dưới thì quả nhiên mọi người đều đã đi đâu hết. Ngay cả kẻ canh gác cũng đã triệt thoái.

Liễu Tồn Trung liền thả mình xuống sân nhảy vọt sang bên hành lang, sử dụng tuyệt đỉnh kình công theo quanh hành lang chạy thẳng không gây ra một tiếng động nào.

Đi tới chỗ hành lang chàng quẹo sang bên phải. Đó là nơi luyện võ sảnh rất rộng rãi hai bên đầy mười thứ võ khí ở góc võ trường này có

một căn nhà nhỏ bóng sáng lấp lánh. Có một ông già to lớn đầu tóc bạc phơ đứng nơi trước cửa.

Ông già một tay chống gậy trúc trên mình có chiếc bao gai. Mắt Liễu Tồn Trung rất sắc bén đã nhìn thấy rõ ràng không khỏi mừng quýnh kêu lớn :

- Can gia! Can gia! Bố nuôi!

Rồi chàng chạy vào tới quỳ phục xuống trước mặt ông già. Lúc này chàng không biết rằng đó là mừng hay tủi, không thể nhịn được nước mắt chan hòa nước nở thốt không thành tiếng.

Thì ra ông già cao lớn tóc bạc này đâu phải là ai xa lạ, mà chính là Bang chủ của Cái bang Lữ Di Hạo.

Ông ta thấy Liễu Tồn Trung chạy tới, trong óc thoáng qua một luồng linh quang, hiện lên một chút cảm giác thân mật nhưng chỉ trong chớp nhoáng tia linh quang đó lại mờ hồ biến mất, rồi cảm thấy trong vũ trụ toàn là hư không, không lấy gì làm chúa tể, phảng phất thân hình như bay bổng ở trên không gian, không dựa dẫm vào đâu được, chỉ muốn có người chỉ điểm lãnh đạo mình.

Ước chừng uống cạn một chung trà, ông ta hơi nghe thấy có người nước nở ở dưới chân mình, hình như cảm thấy khó chịu.

Lúc ấy hoàn cảnh vắng vẻ tịch mịch, khiến lá rụng có thể nghe thấy. Liễu Tồn Trung ngừng mặt lên nhìn Lữ Di Hạo thấy ánh mắt ông ta có vẻ lơ đãng không tinh tường như hồi nãy, không khỏi giật mình sợ hãi nghĩ bụng :

“Hồng mất rồi. Đây là hiện tượng đã ăn phải bả của chất Thực Hồn cổ. Dù nội công của dưỡng phụ mình thâm hậu mà cũng không có sức chống lại. Chẳng trách được bọn người Kim phải bỏ ra rất nhiều tiền của đầu tư cho tổng sào huyết La Quỷ.”

Chàng liền kêu lên rằng :

- Can gia! Can gia! Con là Tồn Trung đây. Cha có nhận được con không?

Chàng nói đi nói lại như thế hai lần. Chỉ thấy ông già ngây người như tượng gỗ, thần thái hoang mang.

Liễu Tồn Trung đang bối rối không biết làm thế nào, bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng hồi âm vang dội nói :

- Lữ Di Hạo hãy nghe đây! Đây là chúa tể của nhà ngươi. Hãy phục tùng mệnh lệnh của chúa tể.

Rồi chàng nhận thấy trong thần kinh của Lữ Di Hạo có vẻ rung động.

Ông ta lên tiếng đáp :

- Dạ!

Tiếng hồi âm đó nói :

- Hãy giết chết tên đứng trước mặt ngươi. Đó là mệnh lệnh của vị chúa tể.

Lữ Di Hạo dạ ran :

- Vâng!

Dứt lời, cây trúc trượng trong tay ông già từ từ đưa lên. Liễu Tồn Trung rất lấy làm phân vân nhưng vì nhất thời cấp bách, chàng liền vận ngay Thiên Nhân kinh giải nội công tâm pháp dồn vào gót chân, kêu lớn :

- Dưỡng phụ, con là Liễu Tồn Trung đây! Là Trung nhi của dưỡng phụ đây mà.

Tiếng kêu của chàng vang rền như sấm động, có phần lấn át cả Sư Tử Hống của Phật môn.

Lữ Di Hạo bị tiếng rống đó làm cho rung động tâm can. Trên Linh đài bất chợt tỏ ra đôi chút thần quang.

Liễu Tồn Trung khấp khởi mừng thầm, thì bỗng tiếng hồi âm nọ lại vang lên :

- Đây là mệnh lệnh của chúa tể, lão phải giết ngay người trước mặt, bất kể là ai cũng phải giết không tha.

Lữ Di Hạo vội vàng đáp :

- Dạ!

Dứt lời cây trúc trượng từ từ đưa lên. Ánh mắt vô thần Lữ Di Hạo nhắm về phương vị Liễu Tồn Trung sử dụng ngay một thức Mai Hoa Lạc tấn công luôn.

Phải biết loại Thực hồn cổ đó là một thứ độc dược cực mạnh, có thể làm mê mẩn tâm thần người nào đã uống phải, nhưng có điều lạ là võ công không hề bị mất mấy may.

Lữ Di Hạo vốn là Bang chủ Cái bang, trên danh nghĩa tuy không được liệt vào nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ nhưng về võ công hỏa hầu so với Vũ Trụ Ngũ Kỳ chắc chắn không hề thua sút.

Hơn nữa, với môn đả cầu bổng pháp thì thật không mấy ai sánh kịp.

Liễu Tồn Trung lúc bấy giờ trong lòng rất lấy làm khó nghĩ. Chàng hiểu rõ thế Mai Hoa Lạc đó rất lợi hại cho nên mặc dầu trong lúc lòng rối bời đau xót nhưng chàng cũng không dám sơ hở mấy may.

Chàng vận lực chăm chú đề phòng. Khi thế thức Mai Hoa Lạc của Lữ Di Hạo vừa phát động Liễu Tồn Trung vội vàng nhảy lùi về phía sau hơn năm trượng.

Nhưng tiếng hồi âm từ đằng xa đã tức thì vang lên :

- Mệnh lệnh của chúa tể! Hãy đuổi theo đối phương mau.

Lữ Di Hạo vội vàng đáp :

- Vâng!

Tiếng vừa dứt thân hình ông ta đã nhanh như phóng như bay tới, chiêu thức Mai Hoa Lạc không hề biến đổi, ngọn trúc trượng vẫn phiêu phiêu nhắm ngay con mắt bên phải Liễu Tồn Trung bắn tới. Liễu Tồn Trung không né tránh, gót chân bên trái khể dang về phía sau một chút vừa vặn tránh khỏi thế công dữ dội của Lữ Di Hạo. Chiêu pháp đả cầu bổng vốn dĩ Liễu Tồn Trung đã học hỏi của Lữ Di Hạo cho nên thức Mai Hoa Lạc đó chàng hiểu rất rõ, thế bổng đâm vào mắt bên phải chỉ là hư chiêu, còn thế đâm vào đùi bên trái mới là chiêu thực.

Nếu như không hiểu rõ chỗ diệu dụng của môn Đả cầu bổng pháp thì thật với một chiêu thức đó thôi cũng ít người có thể né tránh được. Liễu Tồn Trung để ý tới tiếng hồi âm ở phía xa hình như không phải là giọng của Từ Hỉ Phượng mà là giọng của một nam nhân. Người này đã ẩn núp trong bóng tối để chỉ huy.

Liễu Tồn Trung sau khi tránh được thức Mai Hoa Lạc của Lữ Di Hạo rồi, trong bụng liền suy tính rất nhanh :

- Chỉ cần diệt trừ tiếng nói ở đằng xa kia, dưỡng phụ ta sẽ không còn ai thao túng nữa thì thế công ắt sẽ nhẹ đi rất nhiều.

Tuy chàng nghĩ như vậy nhưng đả cầu bổng pháp của Lữ Di Hạo vẫn còn mãnh liệt đâu có thể cho chàng được suy nghĩ đông dài.

Liễu Tồn Trung đang còn suy đoán lai lịch của tiếng nói kỳ lạ kia thì bổng pháp của Lữ Di Hạo đã ào ào vang động, nhắm trên nhắm dưới tấn công vào yết hầu chàng.

Chiêu thức này ở trong đả cầu bổng pháp có cái tên Nhất khứ bất hồi cũng rất là quyết liệt.

Chả thế chiêu thức đó đã ca quyết rằng :

“Tay trái cầm đuôi côn tay phải nắm đầu côn Thế mạnh như hổ đói xỏ lồng.

Một đi không trở lại đoạt vũ trụ.

Nhẹ như chiếc thuyền nan lướt dưới chân Vu Giáp.

Tạo hung hiểm vô cùng.”

Liễu Tồn Trung tuy không sử dụng đả cầu bổng, nhưng cũng rất thuộc đường đi nước bước trong đả cầu bổng pháp. Chàng biết rõ chiêu Nhất Khứ bất hồi này chỉ có thể chọn lấy một trong hai giải pháp như sau, một là nghiêng mình xuống chuồn dọc theo thân bổng, hai là tung mình nhảy về phía sau. Lối nhún vai tung mình bằng nội lực rất nguy hiểm vì nếu như nội lực hơi non kém một chút nhảy không được xa có hại đến phải bị thiệt mạng là khác nữa.

Chiếu theo lối đấu võ thông thường thì phải dùng chưởng tạt ngang đánh ra, nếu như chưởng lực của mình cứng cỏi có thể tranh lấy

phần chủ động chứ không phải ở địa vị chịu đòn.

Trên quan điểm đấu võ thì đó là thượng sách. Nhưng Liễu Tồn Trung không dám sử dụng chiêu đó vì rằng dùng chưởng tạt ngang đánh ra chàng coi như đã dùng một lỗi phạm thượng.

Bình sinh Liễu Tồn Trung rất kính mến lão Bang chủ coi như là cha ruột của mình thì đâu dám xuất chưởng tạt ngang vào cây trúc trượng. Mắt thấy cái chiêu Nhất khứ bất hồi đã tới nơi yết hầu mình trong tư thế vạn phần nguy hiểm. Chàng liền nửa dưới thân hình không nhúc nhích còn nửa thân trên thì ngửa hẳn ra liền dồn lực xuống đầu ngón chân nhún mạnh một cái bay về phía sau tựa như một mũi tên bắn.

Chiêu thức này gọi là Thiết bản kiêu đẹp mắt và kinh hiểm. Nếu Lữ Di Hạo không bị mất bản tính, nhìn thấy đồ đệ của mình biết dùng một chiêu thức tuyệt xảo như vậy thì nhất định ông ta phải mừng rỡ và ngợi khen không ngớt.

Liễu Tồn Trung dùng chiêu Thiết bản kiêu thoát khỏi vòng nguy hiểm bay về phía sau có tới ba trượng.

Chân còn chưa đứng xuống đất thì đã nghe đằng sau có luồng gió át tới.

Không dám nghĩ ngợi gì cả chàng liền dùng chân trái đá vào chân phải đột nhiên quay lưng nghiêng người lướt ra xa một trượng rồi mới quay người đang muốn đứng lại thì luồng gió ở đằng sau ót lại ập tới.

Liễu Tồn Trung nổi giận lấy hữu chưởng đánh ngược lại phía sau, dùng hết sức ra chiêu trong Thiên Nhân kinh giải.

Chỉ nghe thấy huỵch một tiếng có người đã bị chưởng đó đẩy bắn ra đằng xa hơn trượng ngã lăn ra đất Liễu Tồn Trung đứng yên nhìn kỹ lại. Thì ra kẻ vừa đánh lên mình lại chính là Lục Thiềm Thừ Bàng Quân. Còn Độc Khiết Tử Mật Nhĩ thì đứng ở đằng xa với Sài Đạt Mộc nhưng không thấy Tôn Kha Ba và Cát Đạt Tổ đâu cả.

Thì ra Lục Thiềm Thừ lúc đó nhận thấy Liễu Tồn Trung không dám hoàn thủ với Lữ Di Hạo lại dùng chiêu Thiết bản kiêu bay người về chính phía mình, trong lòng mừng rỡ, muốn áp dụng một lối ăn sẵn, liền vội lấy ngay thiết chùy phía sau lưng ra công kích họ Liễu.

Nào ngờ đâu Liễu Tồn Trung lại dùng ngay được chiêu Thiên Nhân kinh giải thật là thần kỳ nên tay phải y bị chưởng phong gạt trúng tê tái nửa người, không động đậy được.

Những sự kiện này xảy ra chỉ trong chớp nhoáng. Tiếng hò âm cũng vẫn không ngừng mà cây trúc trượng của Lữ Di Hạo đã liên tiếp điểm tới, vừa dồn dập vừa mau lẹ.

Bọn Sài Đạt Mộc muốn nhìn rõ cũng không kịp nói gì tới chống cự, nên đều kinh ngạc vô cùng.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung xuyên qua chạy lại ở trong bóng cây trúc trượng dày đặc, nhưng cũng không trả miếng nên đã gặp nhiều chiêu hiểm độc.

Từ phía đông lại xuất hiện một tốp người. Liễu Tồn Trung liếc mắt nhìn ra bọn người này chính là Xung Vân đạo trưởng, Thần toán tử Trình đại tiên sinh, và Thị Ẩn Mạc Ác Tài ba người là một tổ.

Còn Diệu Huyền, Diệu Thông, An Bình trại Điệp phu nhân ba người lại là một tổ. Còn một tổ là các vị hảo hán ở Bàn Long trại Dương Đại Hồ, Dương Đại Hải, Lục Hồng Phi, Lục Nhạn Phi, Nguyễn Cao Sơn, Lôi Cự Bằng, Trịnh Kiện Báo các người chia ra làm ba tổ, mỗi người chiếm cứ một góc làm thế bao vây.

Bỗng bên tai nghe thấy Mạc Ác Tài nói :

- Tiểu tử này chính là Liễu Tồn Trung. Lần trước đã để cho hắn chạy thoát, hôm nay ta phải bắt sống y mới được.

Liễu Tồn Trung cười thầm, nhưng cũng lấy làm kỳ lạ :

- Bọn này cũng đã ăn phải Thực hồn cổ, nhưng sao chỉ thấy đôi mắt lơ lơ, còn ngôn ngữ hành động chẳng khác người thường. Duy chỉ có lão Bang chủ là khác hẳn, đến giờ vẫn chưa thấy nói câu gì hết. Nhưng giờ phút này đâu có cho phép Liễu Tồn Trung suy nghĩ nhiều. Chàng đã lâm vào thế bị bao vây, mà bọn người này lại nhiều, trừ ba tên Lục Thiêm Thù, Mật Nhĩ với Sài Đạt Mộc thì mình có thể hạ sát thủ, còn những người khác, chàng không dám nặng tay nên trong bụng rất buồn rầu nghĩ thầm :

“Lần này ta hoài công mất rồi. Toàn là người phe bên mình làm sao có thể đánh lại được.”

Liền đó chàng xông về phía Xung Vân đạo trưởng. Đạo trưởng vội dùng trường kiếm khua một vòng. Liễu Tồn Trung vội né lui tránh luôn cả chiếc bàn toán của Trình Đại tiên sinh, dẫn sức vào năm đầu ngón tay xĩa vào mắt Mạc Ác Tài. Bỗng nghe thấy Mạc Ác Tài rú lên một tiếng ối chà, rồi kinh hãi ngã lăn ra đất!

Liễu Tồn Trung không bỏ lỡ dịp may, liền lấy người Mạc Ác Tài làm nệm, nhún chân nhảy ra khỏi vòng vây, nhảy luôn lên mái nhà.

Chỉ nghe thấy những tiếng bộp bộp những người phục ở trên mái nhà đều bị Liễu Tồn Trung liệng xuống đất. Lúc đó bóng trăng dần dần lặn xuống. Liễu Tồn Trung sợ bọn Xung Vân đạo trưởng đuổi tới không dám ngừng bước liền dùng khinh công thoát thân ra ngoài cảnh giới của tổng sào huyết La Quỷ rồi mới tìm một nơi nghỉ sức, trong bụng tính toán thầm :

- Làm thế nào mà cứu được lão Bang chủ ra ngoài rồi mới tìm cách phá được Thực Hồn cổ. Nếu có cách phá được cái thuật của Thực hồn cổ thì tổng sào của bọn La Quỷ chẳng đáng lo ngại gì hết. Nhắc lại Liễu Tồn Trung lần thứ ba xâm nhập tổng sào huyết La Quỷ vẫn chưa thành công phải chạy thoát ra bên ngoài, tìm một nơi vắng vẻ nghỉ chân.

Lúc bấy giờ trời đã gần sáng. Tổng sào huyết của La Quỷ vốn tọa lạc trên bờ sông Quả hỏa hà. Gần đó có nào là Long Tường tự Quan âm các, toàn là những danh thắng.

Liễu Tồn Trung nghỉ ngơi giây lát liền đứng dậy nhưng không trở về bản kiều mà lại đi ngay tới Long Tường tự, vì lẽ đó trong bụng chàng đã cảm thấy đói rồi, nên chàng định tới chùa Long Tường kiếm một bữa cơm chay dưỡng thần, chuẩn bị tới tối lại xâm nhập tổng sào huyết La Quỷ lần nữa, giải cứu cho lão Bang chủ.

Chùa Long Tường này cách tổng sào huyết La Quỷ khoảng mấy dặm đường chim bay.

Lúc ấy trời đã sáng rõ dân cư Miêu vực ở đó vẫn có thói quen thức dậy sớm.

Trên đường đi đã thấy lác đác bóng hành nhân, Liễu Tồn Trung không tiện thi triển thân pháp nên chỉ đi chậm chậm.

Khi tới Long Tường tự, chàng thấy diện tích của khu rừng nổi danh này rất rậm rạp và cũng rất xưa.

Khi tiến vào trong gian điện thứ hai thì thấy nơi chính giữa có tòa tượng Phật A Di Đà cao cộ tới hai trượng. Tiến vào trong nữa là gian Đại Hùng bảo điện, lối kiến trúc thật là hùng vĩ.

Chính giữa có một pho tượng Thích Ca Mâu Ni, so với tượng Phật Di Đà bên ngoài còn to hơn gấp bội. Đầu tượng Phật lớn bằng một chiếc trống đồng. Hai bên tả hữu nhan nhản tới năm trăm bức tượng La Hán, điêu khắc thật tinh xảo, nom rất sống động.

Một vị Tri khách tăng từ căn bên chạy ra chấp tay nói :

- A Di Đà Phật, xin kính chào thí chủ.

Liễu Tồn Trung vội vàng đáp lễ. Vị tri khách tăng mời Liễu Tồn Trung ngồi rồi nói :

- Thí chủ muốn tới lễ Phật ư?

Liễu Tồn Trung liền gật đầu, thắp hương lễ Phật xong chàng lại thấy một lão hòa thượng từ trong căn thiền phòng đi ra, chăm chú nhìn

Liễu Tồn Trung giây lát như có vẻ kinh dị, chấp tay hỏi :

- Thí chủ từ đâu tới?

Liễu Tồn Trung đáp :

Tại hạ từ Tương Châu tới đây muốn quấy rầy cửa Phật xin cho tá túc

một đêm. Không hiểu lão hòa thượng có chấp thuận cho chăng?

Lão tăng nói :

- Bồn chùa vốn là nơi để cho khách thập phương lai vãng, thì có gì là không được.

Liền đó ông ta liền bảo Trì khách tăng dẫn tới khách phòng.

Đi tới khách phòng đằng sau mấy căn điện là một dãy phòng khách.

Trì khách tăng để Liễu Tồn Trung ngồi ở gian phòng khách sau đó tiểu sa di bưng trà thơm đến rồi kể đó là bữa cơm chay.

Trì khách tăng cáo từ đi lo việc. Liễu Tồn Trung ăn cơm xong liền nằm luôn ra giường ngủ.

Chàng ngủ một giấc rất say sưa, đến khi tỉnh dậy đã thấy căn phòng tối đen như mực.

Liễu Tồn Trung mở cửa ra nhìn thì thấy trên trời đã lấp lánh sao.

Chàng liền nghĩ bụng :

“Không hiểu hiện tại là mấy giờ rồi nhỉ?”

Liễu Tồn Trung định trở lại tổng sào huyết La Quỷ thì bỗng bên tai nghe mơ hồ như có tiếng gì vang nhẹ.

Với số kinh nghiệm giang hồ sẵn có, Liễu Tồn Trung liền đoán ra ngay đó là tiếng của dạ hành nhân thì triển khinh công thân pháp, bắt giác lòng hơi chột dạ nghĩ bụng :

“Chẳng lẽ đối phương theo dõi ta tới đây ư.”

Liễu Tồn Trung nghĩ đoạn, không chậm trễ chút nào liền nhẹ nhàng khép cánh cửa lại giả bộ nằm lăn ra giường ngủ.

Một lúc sau bỗng nghe thấy cửa phòng từ từ di động rất nhẹ. Liễu Tồn Trung thầm cười nhặt khế hé mắt nhìn ra chỉ thấy lờ mờ hai cái bóng đen đang lẳng lặng đi vào.

Bọn họ rón rén tới bên giường Liễu Tồn Trung ngấm nhìn giây lát.

Một người nói :

- Không phải.

Người kia nói :

- Thử lại đằng kia xem xem. Y có chấp cánh cũng không thể nào thoát khỏi đêm nay.

Hai người bàn với nhau rồi liền nhẹ nhàng rời khỏi phòng, Liễu Tồn Trung rất lấy làm lạ nghĩ thầm :

“Hai tên này rõ ràng là người của tổng sào huyết La Quỷ, tại sao thấy mình lại bỏ đi suông như thế?”

Rồi chàng lại nghĩ tiếp :

- Hoặc có thể hai tên này đã không nhận ra được mình?

Nhưng dù nghĩ vậy chàng vẫn không khỏi nổi tính hiếu kỳ liền ngồi nhòm dậy, phóng vút ra bên ngoài.

Chỉ thấy hai bóng đen nọ đang rảo đi rảo lại như tìm kiếm gì ở căn phòng khách đối diện.

Mãi một hồi lâu, dường như vẫn không tìm thấy mục đích chúng có vẻ hơi thất vọng. Sau đó cả hai lại nhắm về phía nhà bếp đi tới.

Liễu Tồn Trung ngấm ngầm theo dõi phía sau. Gian nhà bếp cách căn phòng khách rất xa, lại phải đi qua một căn điện lớn.

Liễu Tồn Trung thân pháp rất nhanh. Chỉ thấy bóng chàng nhô lên nhô xuống trên mái ngói vài ba lần đã sang tới đầu bên kia.

Liễu Tồn Trung nhẹ nhàng uốn mình nép sát vào một cái xà ngang. Dưới nhà bếp này vắng hoe lù mù chỉ có một ngọn đèn dầu, ánh sáng le lói.

Một tên tăng nhân đầu bếp đang cúi húi lấy một cái siêu đồng nhỏ nấu nước.

Liễu Tồn Trung ngửi thoang thoang như có mùi thuốc ngai ngái xông vào mũi, rất là khó ngửi.

Bỗng thấy có bóng đen lấp loáng hiện ra. Hai tên dạ hành nhân nọ đã nhảy ập vào.

Tên tăng nhân đầu bếp mặt mày tái mét. Một tên dạ hành nhân cười nhặt hai tiếng. Tên kia bỗng tới gần tăng nhân nọ hỏi - Người đang làm gì?

- Tiểu tăng nấu nước.

Tăng nhân đầu bếp cố trấn tinh thần đáp.

Tên dạ hành nhân kia cười hắc hắc đưa tay chộp lấy bắp đùi tăng nhân đầu bếp nhẹ nhàng đỡ ngược đầu y xuống, trầm giọng quát :

- Người dám qua mặt ta ư?

Tăng nhân đầu bếp bị tên dạ hành nhân nọ đỡ ngược đầu xuống khí huyết tưởng chừng như bị dồn ứ đến nghẹt thở. Y lắp bắp nhưng không thốt được tiếng nào.

Tên dạ hành nhân nọ thấy vậy liền quăng y xuống rồi chỉ vào cái siêu nhỏ nói :

- Người đang nấu thuốc hay là đun nước đó?

Tăng nhân nọ mặt mày xám ngắt như tro không dám đối đáp. Tên dạ hành nhân liền kéo tăng nhân đầu bếp tới gần siêu nước rồi thuận tay cầm cái siêu nước đó lên đổ ập xuống đất.

Một mùi ngai ngái nồng nặc xông lên như muốn buồn mửa. Trên mặt đất toàn là những con động vật, nào là rết rắn con đen con đỏ bò cạp nhện...

Tên dạ hành nhân liền quay người lại đánh tăng nhân đầu bếp té lăn ra đất quát lớn :

- Người muốn sống hay chết?

Tăng nhân đầu bếp đáp :

- Xin hảo hán tha mạng.

Tên dạ hành nhân liền rút trong người ra một lưỡi dao nhọn đưa phớt qua trên mặt tăng nhân đầu bếp một cái Tăng nhân nọ chỉ cảm thấy da mặt mát lạnh liền nhắm mắt lại không dám nhìn nữa. Tên dạ hành nhân nọ quát bảo :

- Người nấu thuốc này cho ai, phải nói thật. Nếu có chút gì gian dối thì đừng có trách lão tử này đây.

Tăng nhân đầu bếp ấp úng nói :

- Cái này do một vị thí chủ bảo nấu. Tiểu tăng cũng không biết đó là cái gì.

Dạ hành nhân lại quát bảo :

- Hừ! Người có phải là đồng đảng của y không?

Tên tăng nhân đầu bếp hoảng sợ đáp :

- Không, không phải. Tiểu tăng không hề quen biết gì vị thí chủ ấy cả.

Dạ hành nhân lại sẵn giọng quát :

- Nếu không quen biết tại sao người lại nấu thuốc cho y?

Tăng nhân đầu bếp đáp :

- Xin hảo hán xét cho. Vị thí chủ đó có thưởng cho tiểu tăng năm lạng bạc.

Dạ hành nhân nọ liền gạt đầu hỏi tiếp :

- Thế hiện giờ vị thí chủ đó ở đâu?

Tăng nhân đầu bếp dưới lưỡi dao uy hiếp không dám chống lại chỉ đưa tay trở về dãy nhà bên trái, nói :

- Trong dãy nhà đằng kia kìa.

Hai tên dạ hành nhân không ngớt cười sằng sặc, nhắm về dãy phòng mà tăng nhân đầu bếp vừa chỉ chạy như bay tới.

Tăng nhân đầu bếp thấy hai người lạ mặt cử chỉ dữ dằn như vậy bất giác ngẫm niệm A Di Đà Phật nho nhỏ rồi núp vào một xó.

Liễu Tồn Trung thu mình trên xà nhà, trong lòng rất làm lạ. Cứ theo hai tên dạ hành nhân nọ đối đáp với nhau mà xét, thì rõ ràng người trong bọn La Quý.

Nhưng không hiểu người bọn chúng định tìm là ai nhỉ?

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn xuống, thấy căn nhà bếp vắng lặng như tờ không một bóng người, nhẹ nhàng tung mình nhảy xuống dưới đất rồi sau hai cái nhún nhảy đã tới trước dãy nhà nọ.

Cánh cửa gian phòng nọ chỉ khép hờ. Liễu Tồn Trung nghe thấy hai tên dạ hành nhân vừa rồi không ngớt cười hắc hắc liên hồi. Trong tiếng cười rõ ra rất là đắc ý Một tên nói :

- Lão tiên sinh ẩn mình hay lắm!

Rồi nghe thấy giọng của một người già mà Liễu Tồn Trung để ý nhận kỹ thấy có vẻ quen thuộc nói :

- Hai vị đây là ai?

Một dạ hành nhân cười đáp :

- Lão tiên sinh không nhận ra được hai anh em chúng tôi, nhưng anh em chúng tôi vốn ngưỡng mộ đại danh của lão tiên sinh từ lâu rồi.

Một dạ hành nhân khác nói :

- Thôi, chúng tôi xin nói thẳng để lão tiên sinh hiểu giúp cho. Dù lão tiên sinh có thẳng thien chẳng nữa chúng tôi cũng hay biết.

Ngừng một lát y nói tiếp :

- Hơn nữa, thật ra chúng tôi được phụng mệnh quốc chủ Đại Kim quốc chuyên trình tới đây để kiếm tìm lão tiên sinh đấy.

Liễu Tồn Trung khẽ lấy ngón tay chọc thủng giấy cửa sổ nhìn vào bên trong thì thấy một ông già đầu tóc bạc phơ nửa bên mặt lấy vải bao bọc kín nằm ở trên giường chỉ để lộ ra hai con mắt và không còn tí thần sắc nào cả yếu ớt tựa như không có khí lực, rõ ràng đã thọ trọng thương. Coi bộ dạng ông này hơi quen quen nhưng tiếc rằng không thấy được cả khuôn mặt.

Hai tên dạ hành nhân một tên đứng, một tên thì kéo chiếc ghế ngồi cạnh bên.

Ông già khẽ giương đôi mắt nhìn vào hai người chậm rãi nói :

- Hai vị nói trắng nói cuội mãi, khiến già này vẫn chưa hiểu được.

Thật ra muốn tìm kiếm già này để làm gì?

Tên ngồi cạnh bên cười ha hả, nói :

- Lão tiên sinh còn cứ giá bộ mãi ư? Nhất định phải bắt chúng tôi nói rõ tên tuổi ra hay sao?

Còn tên đứng thì mặt lộ vẻ khó chịu, trầm giọng nói :

- Chắc tiên sinh cũng đã nghe tiếng Hoàng Hà nhị bá chứ gì?

Dứt lời, y đưa ngón tay chỉ vào mình với tên ngồi ghế, nói rằng :

- Thì đây, tôi chính là Nhị Bá. Anh này là Đại Bá đây.

Ông già khẽ cười nhạt nói :

- Xin lỗi, mắt tôi hơi mờ không nhận ra được hai vị. Vậy hai vị kiếm tôi có chuyện chi?

Tên xưng là Đại Bá liền quảy mình trở lại lấy chường bên phải tát một cái. Chỉ nghe thấy “xoẹt” một tiếng, miếng vải trắng bạc trên mặt ông già liền bị kéo tuột ra. Mắt Liễu Tồn Trung không khỏi sáng ngời, suýt chút nữa đã thốt tiếng kêu lên.

Thì ra ông già không phải ai xa lạ, mà chính là người đã cùng đi với Hà Ngọc Trì rồi bị lạc lõng giữa đường, Thi Huyền trưởng lão.

Hoàng Hà Đại Bá cười ha hả, nói :

- Thi Huyền lão tiên sinh còn giả thần giả quỷ nữa sao?

Lúc này phần sắc của Thi Huyền trường lão lại tỏ ra trấn tĩnh, thông thả nói :

- Hai vị vốn là người Hán, sao lại cam tâm chịu làm ưng khuyển cho người Kim?

Đại Bá cười nhạt, nói :

- Thế nào là ưng Khuyển! Những lời thừa hãy nói ít chớ. Ta kính trọng tiên sinh là người có học vấn, biết điều hãy theo ta về phục mạng. Đừng để trở mặt với nhau thì không hay ho gì đâu.

Còn Nhị Bá thì tỏ vẻ rất nóng ruột quát lớn :

- Lão tiên sinh đã nghe rõ chưa? Đừng để chúng tôi phải trở tay đây nhé?

Trong ý Liễu Tồn Trung vốn đứng lâu một chút để xem hành động của hai tên này ra sao, song nhận thấy Thi Huyền trường lão đã thọ trọng thương sợ lỡ mất việc. Chàng liền nhảy vào, đứng ở phía sau hai người thốt ra một tiếng cười nhạt.

Hai tên nọ nghe thấy tiếng cười vội quay người lại nhìn thấy có một thanh niên mặc áo ngắn quần nâu đứng ở sau lưng mình đều giật mình kinh hãi. Đại Bá quát hỏi :

- Người là ai?

Trong khi đó Thi Huyền trường lão mở mắt ra nhìn kỹ thấy là Liễu Tồn Trung bụng cả mừng vội kêu :

- Tồn Trung! Tồn Trung! Sao con lại đây được?

Câu nói của Thi Huyền trường lão chưa dứt lời hai tên nọ cũng biến sắc mặt. Thật không trách tên người thì đi xa, bóng cây thì che mát. Vì gần đây ba chữ Liễu Tồn Trung tiếng tăm vang lừng cả một góc trời, bọn người trong Hắc đạo nghe tới cái tên đó đều kinh hồn táng đờm.

Hai tên này tuy rằng chưa gặp qua họ Liễu không hiểu bản lĩnh của chàng ra sao, nhưng những việc kinh thiên động địa trên chốn giang hồ Liễu Tồn Trung đã vướng vít thì chúng đã nghe thuộc lòng.

Thiên hạ đệ nhất cao thủ là Hỏa Thần giáo chủ còn chẳng làm gì được chàng, và còn được nghe truyền khẩu rằng: Liễu Tồn Trung ưa mặc áo ngắn màu nâu, là một chàng thanh niên lực lưỡng vạm vỡ. Nay nghe thấy Thi Huyền trường lão thốt ra cái tên đó thì đâu có thể nhầm lẫn được Đại Bá lại quát hỏi tiếp :

- Người là ai?

Liễu Tồn Trung trầm giọng đáp :

- Tại hạ là Liễu Tồn Trung.

Nhị Bá sợ hãi kêu lên :

- Người là Liễu Tồn Trung trong Cái bang ư?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Trên giang hồ chỉ có một Liễu Tồn Trung chứ đâu có hai.

Hoàng Hà nhị bá tức thì lạnh đi nửa người, nhìn nhau một cái rồi quay mình phóng ra cửa tẩu thoát. Tai còn văng vẳng nghe tiếng cười ha hả của Liễu Tồn Trung và một câu nói kháy: Hai vị vội vã làm chi?

Sao không đem theo Thi Huyền trưởng lão về phục mạng với Kim chủ của các người?

Miệng nói chàng đã chặn đứng ngay ở trước cửa.

Nhị Bá vội tản nhau ra cùng rút khí giới cầm trong tay.

Hai người dùng một thứ đoản đao và cùng một sức khỏe hơn người chuyên giỏi về môn đánh giáp lá cà.

Đại Bá hữu thủ cầm thanh đoản đao chỉ thẳng về phía trước, cánh tay trái sớm đã nhanh nhẹn vươn ra chộp vào nách Liễu Tồn Trung.

Nhị Bá xuất thủ động tác gần như cùng một lúc chặt chẽ khít khao.

Hai người một tả một hữu hợp công khí thế thật như vũ bão.

Liễu Tồn Trung cười nhạt một tiếng, đoản đao trên tay Nhị Bá liền vượt khỏi tay bay vèo ra xa cắm trên mặt đất rung rinh không ngừng.

Liễu Tồn Trung điểm huyết hai người ném vào một góc cửa rồi chạy tới trước mặt Thi Huyền trưởng lão.

Thi Huyền trưởng lão nói :

- Tồn Trung, làm sao người tới đây được?

Liễu Tồn Trung liền đem sự việc kể sơ qua một lượt cho Thi Huyền trưởng lão nghe qua rồi nói :

- Xin hỏi trưởng lão bị ai đã thương và tại sao lại nấp trong Long Tường tự này được?

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Ngày nọ người cứu ta rồi cùng Hà Ngọc Trì cô nương rời khỏi Tổng đàn Cái bang. Nhờ được Hà Ngọc Trì cô nương yểm trợ, ta đi chưa được bao xa thì đã bị địch nhân tập kích, chặn đường đón đánh. Hà Ngọc Trì cô nương rút kiếm ra đương cự. Ta núp vào một chỗ, bị hai tên võ sĩ áo xám lên chạy lại định bắt ta. Ta liền quay đầu bỏ chạy thẳng tới khu rừng tùng ở phía sau Tổng đàn. Hai tên võ sĩ áo xám đó đua nhau lập công, dùng ám khí độc phóng về phía ta lia lia. Liền đó chẳng may ta bị chúng phóng phải Khí Hải huyết, ta liền ngã lăn ra đất, không dậy được. Trong lúc vạn phần nguy hiểm thì may mắn làm sao lại Hào Bối Đao Đồ Vạn Lý của Hoa Sơn phái đi qua, ra tay giết hai tên võ sĩ áo xám, cứu ta thoát khỏi.

Liễu Tồn Trung nói :

- Môn ám khí độc đó thuộc loại gì vậy? Có phải là thứ Lục giác lăng không?

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Người nói rất đúng, chính là thứ ấy.

Liễu Tồn Trung ngẫm kinh hãi, hỏi :

- Thứ độc được đó rất nguy hiểm, nội trong ba giờ mà không có thuốc giải thì chắc là khó qua lắm.

Thi Huyền trưởng lão nói :

- Ta đã dùng cách dĩ độc công độc để kháng cự lại sự xâm nhập của độc khí. Đồng thời ta đã nhờ Đồ Vạn Lý đi tìm Y Bất Tử để đối phó với loại Lục giác lăng này, bởi vì ngoài y thì khó có ai chữa trị nổi.

Liễu Tồn Trung nói :

- Trưởng lão bảo đi tìm Y Bất Tử thì vì lẽ gì lại tới đây?

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Ta biết rằng Y Bất Tử cùng Bao Đả Thắng đi lên Quả Đơn Hà, cho nên Đồ đại hiệp cùng ta mới gấp rút lên đường. Dọc đường Đồ đại hiệp rất có ích cho việc chữa trị môn độc được trong Lục giác lăng đó lắm.

Không ngờ khi tới Quả Đơn Hà thì không tìm thấy Y Bất Tử và Bao Đả Thắng. Vì vậy ta với Đồ đại hiệp ước định với nhau, về phần ta thì tới Long Tường tự này dưỡng thương, đợi chờ tin tức, còn Đồ đại hiệp thì đi dò la tìm kiếm nơi tọa lạc của Y Bất Tử và Bao Đả Thắng hai người. Không ngờ hành tung của ta lại bị tên ưng khuyển của người Kim theo dõi...

Nói tới đây, bỗng nghe ở đằng xa có tiếng người nói :

- Hòa thượng, người đó là bạn của tôi, bảo tới quý tự dưỡng bệnh mà. Người đó gầy gò và đã già lắm rồi, trên đầu tóc đều bạc phơ.

Thi Huyền trưởng lão mừng rỡ nói :

- Đồ đại hiệp? Đồ đại hiệp đã về rồi. Duy có điều là không biết là đại hiệp có tìm thấy Y Bất Tử chưa?

Chỉ nghe thấy tiếng của Bao Đả Thắng oang oang nói :

- Lão hòa thượng! Lão tử đây là Bao Đả Thắng, hòa thượng chắc cũng đã được nghe danh rồi chứ? Hãy mời người bạn tóc bạc gì đó ra đây mau. Đừng có đùa giỡn với lão tử thì phiền lắm đó.

Liễu Tồn Trung nói :

- Thôi được? Để tại hạ ra gọi bọn họ vào.

Tiếng của Bao Đả Thắng giãy lát sau có vẻ mừng rỡ nói :

- Ối chà! Tốt lắm! Người anh em của ta cũng đã tới đây rồi. Họ Đồ kia hãy theo ta đi mau.

Chỉ giây lát sau, đã có tiếng của Bao Đả Thắng kêu réo ngoài cửa :

- Tiểu huynh đệ, Bao Đả Thắng tới đây rồi.

Liễu Tồn Trung mở cửa phòng, chỉ thấy Bao Đả Thắng, Y Bất Tử cùng Đồ Vạn Lý ba người đang ở ngoài cửa đào dác nhìn. Liễu Tồn Trung nói :

- Xin mời ba vị vào đây.

Đồ Vạn Lý thấy Liễu Tồn Trung liền vội vàng chấp tay chào hỏi. Y Bất Tử toát miệng ra cười nói :

- Tiểu huynh đệ cũng tới đây ư? Còn vị Hà Ngọc Trì cô nương kia đâu?

Mọi người tiến vào trong phòng. Thi Huyền trưởng lão liền cố ngồi trên giường nghiêng mình thi lễ, mời mọi người ngồi.

Bao Đả Thắng thấy ở góc phòng có hai người, liền hỏi :

- Hai tên đó là ai vậy?

Liễu Tồn Trung liền đem chuyện xảy ra kể sơ qua mọi người nghe.

Đồ Vạn Lý liền rút thanh hậu bối đao quát mắng :

- Bọn ưng khuyến không nên để lại một tên nào.

Nói rồi y liền vung đao chém nát óc Hoàng Hà nhị bá.

Y Bất Tử cười sảng sặc, nói :

- Bao Đả Thắng nhà ngươi đã mở hàng rồi. Giờ đây hãy coi ta.

Dứt lời, y liền cởi nút áo của Thi Huyền trưởng lão ra, xem kỹ một lát, rồi nói :

- Chạm mất rồi, không cứu được.

Bao Đả Thắng nói :

- Thế nào? Y Bất Tử mà cũng không chữa được?

Y Bất Tử nói :

- Ai bảo là không chữa được. Ta nói: chạm rồi thì không cứu được nhưng giờ đây vẫn chưa quá chậm.

Nói rồi, y liền đưa tay ấn vào Khí Hải huyết của Thi Huyền trưởng lão, day đi day lại một lúc, rồi lấy ở trong túi ra nhột cái lọ đồng nhỏ dốc một viên thuốc màu trắng đưa cho Thi Huyền trưởng lão uống nói :

- Không sao! Không sao!

Bao Đả Thắng khẽ nói với Liễu Tồn Trung rằng :

- Những ngày gần đây, người anh em đã đi những đâu đấy?

Liễu Tồn Trung đáp :

Nơi này cách tổng sào huyết của bọn La Quỷ không xa. Những ngày gần đây, tôi thường ra vào tổng sào của bọn chúng.

Bao Đả Thắng hỏi :

- Để làm gì chứ? Bọn con gái La Quỷ đâu có xinh đẹp bằng Hà Ngọc Trì cô nương?

Đồ Vạn Lý nói :

- Có lẽ Liễu đại hiệp có lý do khác.

Liễu Tồn Trung liền đem chuyện võ lâm hiệp nghĩa trúng phải Thực hồn cổ nói hết ra và còn nói tới lão Bang chủ bị mê man mất cả bản tính rồi.

Mọi người nghe xong đều vô cùng kinh sợ. Thi Huyền trưởng lão tuy nằm ở trên giường nhưng nghe nói cũng tỏ vẻ lo âu.

Bao Đả Thắng nói với Y Bất Tử rằng :

- Lần này ta phải khảo cứu nhà ngươi mới được. Có cách gì để chữa cái bệnh đó không?

Y Bất Tử nhắm mắt suy nghĩ một hồi lâu, chậm rãi đáp :

- Việc này để thử xem sao, nhưng không dám nói là vững chắc.

Bao Đả Thắng nói :

- Nếu như vậy thì ngươi hãy mau thử coi. Nếu không được ta sẽ nghĩ cách khác.

Thi Huyền trưởng lão nói :

- Nay, không thể lỡ mạng được đâu. Nhà ngươi xúi giục Y Bất Tử đi vào tổng sào La Quỷ thì có khác gì biểu dê miệng hùm.

Bao Đả Thắng nói: vậy theo ý Thi Huyền trưởng lão thì sẽ làm cách gì?

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Việc này không khó gì đâu.

Rồi ông ta gọi Liễu Tồn Trung tới gần dặn dò mật kế, đủ cả chi tiết.

Liễu Tồn Trung nghe xong mừng quýnh. Thi Huyền trưởng lão nói :

- Ngồi Long Tường tự này chúng mình không ở lâu được nữa. Nếu ngươi có tin tức gì hãy đến nơi nào gần Quan Âm các thông tri là được.

Liễu Tồn Trung vâng lời, từ biệt trưởng lão và bọn Y Bất Tử ba người, rời Long Tường tự đi vào tổng sào huyệt La Quỷ.

Khi cách tổng sào huyệt ước chừng năm dặm, bỗng nghe thấy sườn núi bên kia vọng lại tiếng binh khí va chạm nhau dường như giao chiến rất dữ dội. Liễu Tồn Trung giật nảy mình nghĩ bụng :

- Nơi đây thuộc phạm vi tổng sào La Quỷ. Không lẽ bọn ta có người xâm nhập chăng?

Nghĩ ngợi chưa xong, chàng bỗng nghe thấy có người rú lên một tiếng thê thảm, rồi nghe tiếng Cát Đạt Tố khăng khắc cười gằn.

Liễu Tồn Trung giật mình, rướn lên hai bước, nép qua sườn núi thì

thấy Cổ Đạt Lạt nằm gục trên mặt đất còn Cát Đạt Tố thì đang lấy góc áo lau chùi vết máu trên lưỡi gươm. Đứng cạnh đó còn có Ô Lý và Khắc Tô.

Ô Lý bị mất một cái tai. Đó là vì ngày hôm trước đây y và bọn Cát Đạt Tổ vây đánh Liễu Tồn Trung ở trên Bắc Cổ Sơn bị trủy thủ của Liễu Tồn Trung cắt đứt.

Liễu Tồn Trung thấy tình cảnh bày ra trước mắt, trong lòng vừa giận vừa hờn, tức thì nổi lên sát cơ vì thấy rõ Cát Đạt Tổ chỉ vì muốn ngấm ngầm yếu mền Tổ Tổ nên mới cùng bọn Ô Lý và Khắc Tô đồng mưu giết chết sư đệ.

Liễu Tồn Trung quay mình, cười nhạt, nói :

- Cát Đạt Tổ, lại thấy mi ở đây rồi.

Cát Đạt Tổ dù có nằm mơ cũng không sao ngờ được phút này, tại nơi đây lại thấy Liễu Tồn Trung xuất hiện. Y không khỏi lạnh toát nửa người. Mắt bên trái đã mất con ngươi, sâu hoắm hẳn vào, con mắt bên phải trợn lên trừng trừng, ngẩn người ra một lúc không nói năng gì được.

Còn Ô Lý, Khắc Tô hai người đã hiểu rõ sự lợi hại của Liễu Tồn Trung, nay thấy chàng hiện thân trước mắt, nên không ai bảo ai, cùng lùi về phía sau mấy bước.

Một kẻ không có mắt bên trái, một tên bị mất tai bên trái, khiến Liễu Tồn Trung nhìn thấy cũng phải bầm bụng cười thâm.

Ba người này tuy rằng đối với Liễu Tồn Trung vẫn có lòng e sợ nhưng nghĩ tới cái tai và con mắt của mình vì y mà bị mất đi, tức thì trong lòng căm phẫn tới cực độ.

Cát Đạt Tổ lui về phía sau mấy bước, con mắt bên phải tia ra một luồng ánh sáng xanh lè, chưởng bên tay trái nơi đầu móng tay dường như đượm màu xanh biếc, tay phải giơ kiếm lên ngang ngực ghé đầu với Ô Lý, Khắc Tô hai người rằng :

- Ngày hôm nay là ngày chúng ta cùng phục thù đây! Hãy ráng sức lên.

Ô Lý, Khắc Tô xoẹt một cái đã đứng yên theo bộ vị. Cần biết rằng ba tên này cũng có thể được liệt vào hàng thượng lưu trong võ lâm giờ cùng nuôi một chí rửa hận phục thù, ba người cùng chung một dạ, tình thế này cũng chẳng thể coi thường được.

Liễu Tồn Trung lúc này tuy không sợ âm hàn chưởng độc của Cát Đạt Tổ nhưng cũng phải dè dặt cầm chừng. Tai nghe tiếng động thân hình của Cát Đạt Tổ kể đó là một tiếng rú kỳ dị nổi lên, thân hình y tựa như một con vượn nhảy về phía chàng. Chưởng bên tả kiếm bên hữu đồng thời công kích mãnh liệt.

Liễu Tồn Trung đã có phòng bị nên khẽ nhún mình nhảy sang ngang hơn một trượng né tránh khỏi cái nhuệ thế đó.

Ô Lý trong tay cầm một cái chĩa ba xoẹt xoẹt mấy tiếng đâm về phía

đỉnh đầu Liễu Tồn Trung. Còn Khắc Tô thì rút sợi Xà cốt cừu tiết luyện ra, đợi chờ cơ hội tập kích.

Ba người này hợp tác rất chặt chẽ thể công mãnh liệt phi thường. Nên biết Liễu Tồn Trung gần đây đối với sự chiến đấu kinh nghiệm dồi dào, phen này chàng đã quyết tâm dù sao cũng phải đánh chết ba tên này dưới tay mình để phục thù cho Cổ Đạt Lạt.

Lúc ấy chàng khẽ nhích phía dưới mình, nửa thân trên hơi nghiêng đi tránh né chiêu Xuyên Tâm kiếm của Đạt Tố đồng thời tránh cả sợi Xà cốt cừu tiết luyện của Khắc Tô, rồi hất bổng Ô Lý lên không trung.

Toàn thân y bị chưởng thể vô địch của Liễu Tồn Trung đánh bắn vọt đi, đụng vào một thân cây, khiến cây đổ sập người chết.

Mới đấu chưa được một chiêu, ba người đã mất một. Khắc Tô trong lòng hoảng sợ còn Cát Đạt Tố thì không sao ngờ được công lực của Liễu Tồn Trung lại tinh tiến và thần tốc như vậy.

Y vốn là người am hiểu giáo hoạt, đâu có chịu thiệt thòi, liền quát bảo Khắc Tô rằng :

- Khắc Tô, hai ta phải báo thù Ô Lý. Người tấn phía trước ta đánh mặt sau.

Dứt lời, đến vọt một cái y nhảy về phía sau Liễu Tồn Trung. Còn Khắc Tô vừa nghe nói phải báo thù cho Ô Lý nên y chẳng nghĩ ngợi gì múa tít Cừu tiết luyện đến nỗi gió cũng không thể lọt vào nhăm về phía dưới của Liễu Tồn Trung quật tới.

Nên biết sợi Xà cốt cừu tiết luyện này không những được tẩm thuốc độc mà mỗi một đất đều có những nanh sắc bén nhọn, cứng rắn phi thường.

Trong khi y múa tít, Liễu Tồn Trung tránh né mấy cái chàng bỗng dừng tựa như bóng ma chui luôn vào trong vòng xích sắt của Khắc Tô.

Chiêu thức này gọi là Tồn Thượng ích Hạ trong “Thiện Nhân kinh giải”.

Bỗng nghe Khắc Tô rú lên một tiếng, miệng phun máu tươi, cả người lẫn xích sắt bị đánh bay lên, chịu chung số phận với Ô Lý.

Liễu Tồn Trung quay người nhìn lại Cát Đạt Tố, thì không hiểu tên này đã trốn đi đâu mất từ hồi nào.

Liễu Tồn Trung kiểm soát kỹ xung quanh một lượt cũng chẳng thấy bóng dáng tên họ Cát đâu cả, liền nhảy lại nhìn Cổ Đạt Lạt thấy mạng mỡ bên trái họ Cổ bị đâm trúng một kiếm, máu còn đang xối xả chảy ra.

Còn mạng mỡ ở bên phải thì bị đâm một nhát chĩa ba, thành ba lỗ thủng nhỏ, máu cũng tuôn ra lênh láng.

Toàn thân thể Cổ Đạt Lạt thì in những dấu vết của sợi xích sắt Xà cốt cữu tiết luyện, chết rất thảm thương.

Liễu Tồn Trung nhìn thấy thế, không khỏi tủi lòng, nghĩ lại khi mình bị bọn Cát Đạt Tổ vây đánh ở Bắc Cổ sơn cả mấy tên này cùng một bọn võ sĩ áo xanh, nhờ Cổ Đạt Lạt không chịu thừa cơ hạ thủ nên mình mới còn sống sót tới giờ.

Ngày nay vì chàng tới chậm một bước không cứu được y phải chết dưới tay người sư huynh vô đạo nên không sao cầm lòng được.

chàng phải nhỏ ra mấy giọt nước mắt.

Kế đó, chàng dùng tay bới đất làm thành một cái hố tạm gọi là đắp điểm cho thi hài họ Cổ.

Sau đó chàng kiếm một hòn đá lớn cắm vào phía đầu ngôi mộ, dùng ngón tay khắc mấy chữ rằng :

“Thanh Hải nghĩa sĩ Cổ Đạt Lạt chi mộ”

Đầu đầy xong xuôi, chàng nghĩ tới những việc đã qua của Cổ Đạt Lạt, rồi bỗng liên tưởng nghĩ tới Tổ Tổ; không biết giờ phút này nàng ta ở đâu. Sao không thấy mặt nàng? Hay là lại bị tên Cát Đạt Tổ cầm tù mất rồi? Về cái tin Cổ Đạt Lạt bị giết chết không rõ nàng có hay biết không?

Nghĩ vợ nghĩ vắn, đột nhiên hình như chàng có vẻ tỉnh ngộ. Dương Cự Nguyên, Cổ Đạt Lạt đều vì Tổ Tổ mà chết cả. Chẳng trách người xưa có câu: Hồng nhan họa thủy, lý lẽ này thật rất chính đáng.

Trong óc chàng lại lờ mờ hiện lên hình ảnh của Hà Ngọc Trì xinh đẹp biết bao nhiêu, rồi một Hoàn Ngột Nhã phu nhân tuy cứng cỏi nhưng vô cùng hấp dẫn, một Anh Tử đoan trang, trầm lặng lại thêm một Từ Hỉ Phụng dung nhan như giận như hờn, đầy vẻ quyến rũ của một thiếu phụ đang độ phong tình.

Những người này Liễu Tồn Trung xưa nay rất ít khi nào để ý tới, giờ đây không hiểu sao hình ảnh họ lại bỗng dưng hiện lên như ám ảnh như trên người lớn vờn trước mắt chàng.

Cũng may là Liễu Tồn Trung định lực rất mạnh. Chàng hít một hơi dài bao nhiêu ý nghĩ bầy bạ đều tiêu tan hết cả!

Đầu óc thanh thản, Liễu Tồn Trung phóng như bay về phía tổng sào huyết của La Quỷ.

Lần này vì đã từng ra vào trong Tổng đàn của La Quỷ nên Liễu Tồn Trung đã thuộc nằm lòng từng bước đi nước bước.

Chàng nhanh nhẹn chạy tới trước căn phòng mà trước đây lão Bang chủ đã xuất hiện, nhảy lên mái ngói, nhẹ nhàng gỡ hai viên ngói ra nhìn xuống bên dưới.

Chỉ thấy lão Bang chủ đang ngồi quay mặt vào vách tường bất động.

Liễu Tồn Trung cả mừng nghĩ bụng :

- Thi Huyền trưởng lão trao cho ta một kế, vậy hãy bắt đầu thi hành.

Nghĩ rồi, Liễu Tồn Trung liền nhảy qua song cửa vào bên trong.

Chỉ thấy lão Bang chủ vẫn ngồi lặng yên, quay mặt vào vách tường.

Chàng liền nhón gót nhẹ nhàng đi tới phía sau lưng.

Liễu Tồn Trung định điểm vào huyết đạo của lão Bang chủ rồi cồng ông ta nhảy ra ngoài tẩu thoát, nhưng trong bụng chàng lại phân vân.

Chàng nghĩ rằng: lão Bang chủ là người mà bình sinh mình yêu quý nhất nay bất ngờ hạ thủ điểm huyết ông ta thì thật là điều bất kính.

Cho nên chàng vẫn lưỡng lự không biết tính thế nào cho phải.

Đang lúc ấy Liễu Tồn Trung bỗng cảm thấy huyết đạo ở phía sau mình buốt nhức một cái đau nhức khôn tả Liễu Tồn Trung giật mình chột dạ biết rằng đang có kẻ ám toán phía sau lưng.

Sự việc xảy ra nhanh như ánh chớp, Liễu Tồn Trung phản ứng rất là nhanh nhẹn, vội vàng hít một hơi dài định phá giải huyết đạo bị kìm chế, hữu thủ vung mạnh một chiêu Thiên Nhân kinh giải hất ngược về phía sau.

Không ngờ chân khi vừa dòn lên được nửa chừng, thì bỗng bẻ tắc lại, không sao phóng ra hết mức được.

Tuy vậy kẻ ám toán chàng cũng bị đánh bắn xa hơn trượng. Liễu Tồn Trung lúc bấy giờ thân hình lão đảo xoay tròn như muốn té, loáng thoáng trước mắt chàng thấy hình như người ám toán chàng có lẽ là Tôn Kha Ba.

Giữa lúc còn lao đao chưa kịp trấn tĩnh thì Thiên Trục huyết ở đằng sau gáy chàng đột nhiên bị người đánh mạnh vào một cái.

Liễu Tồn Trung kêu thét lên một tiếng, chỉ thấy trước mắt tối sầm, trời đất quay lông lốc không còn làm sao gượng được nữa, liền ngã lăn ra đất hôn mê bất tỉnh Bỗng nghe lão Bang chủ ha hả cười lớn, cởi lớp áo ngoài, kéo luôn chiếc mặt nạ da người ra.

Thì ra đó lại là một thanh niên, mặt mũi rất khôi ngô tuấn tú.

Lúc bấy giờ đèn đóm trong phòng bỗng sáng rực, Vương Hữu dẫn hơn mười hai tên võ sĩ thuộc loại cao thủ hạng nhất của Đông Doanh nhảy vào, cả mừng nói :

- Bang chủ quả nhiên có chỗ khác phạm. Chỉ mới một chiêu đã đánh bại được ngay đối thủ.

Thanh niên được gọi là Bang chủ cười nói: Bồn tọa võ công tuy không dưới liễu Tồn Trung thật, nhưng nếu như không nhờ được y đang trong lúc thọ thương mà ra tay thì cũng phải vất vả lắm. Đó cũng hoàn toàn nhờ vào công lao của Thông Thiên Hiếu sư gia. Tôn Kha Ba đâu rồi?

Mười hai tên võ sĩ liền chạy lại đỡ Tôn Kha Ba dậy. Lúc đó Tôn Kha Ba thân thể rã rời, mềm nhũn, không còn chút hơi sức nào. Lão thều thào nói với Cái bang Bang chủ :

- Người ta vẫn đồn Liễu Tồn Trung võ công cái thế, bây giờ được gặp biết quả là không sai. Y đã trúng phải một chỉ độc hiểm của lão phu mà vẫn có thể phản công lại được. Lão phu bình sinh đã từng gặp không biết bao nhiêu cao thủ mà lần này cũng phải chịu phục. Mọi người nhìn lại Liễu Tồn Trung thì thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, hơi thở thoi thóp.

Tôn Kha Ba nhìn thanh niên Bang chủ, nói :

- Hứa bang chủ, Liễu Tồn Trung hiện giờ kể như là chết dờ. Chúng ta nên xử trí làm sao đây?

Vương Hữu vội vã nói :

Cần gì phải nghĩ ngợi nữa, cứ việc cắt lấy thủ cấp của y đưa về cho đại Kim hoàng đế, thì việc này phải kể là công lao lớn nhất trong việc diệt Tống.

Chỉ thấy Từ Hỉ Phụng cùng với Xuất động xa Ngao Nhị và Độc Khiết tử Mật Nhĩ vội vàng chạy lại.

Từ Hỉ Phụng vừa thấy Liễu Tồn Trung nằm hôn mê dưới đất trong lòng không khỏi giật mình chột dạ, nhưng ngoài mặt nàng ta vẫn giả bộ vui mừng nói :

- Hay lắm! Chúng ta đã diệt trừ một mối họa to lớn. Công lao hẳn là của Hứa Thiên Long Hứa bang chủ đây phải không?

Hứa Thiên Long đưa ánh mắt hau háu nhìn Từ Hỉ Phụng, nở một nụ cười tình tứ nói :

- Hứa mỗ cũng nhờ được hồng phúc của Từ tiểu thư nên mới may mắn xuất một chiêu đắc thủ. Duy có điều là chưa giết được y mà chỉ mới đánh y thọt thương thôi.

Từ Hỉ Phụng quay đầu lại nhìn Vương Hữu, nói :

- Vương tiên sinh, vậy bây giờ người định xử trí với y như thế nào?

Vương Hữu đáp :

- Lão hữu định cắt lấy thủ cấp của y dâng lên cho Kim chúa nhưng vì chưa hội ý của Giáo chủ nên chưa dám quyết định.

Từ Hỉ Phụng nói :

- Đôi bên cũng đều là người nhà cả mà, khách khí làm chi. Vương tiên sinh và Hứa bang chủ nhận được mật kế của Thông Thiên Hiểu sư gia tới giúp đỡ bốn giáo diệt trừ đại địch, bốn giáo cảm kích còn chưa hết nữa là. Huống hồ đây là công lao to lớn của Hứa bang chủ và Vương tiên sinh thì hai vị đương nhiên có quyền cắt lấy thủ cấp đối phương đem đi lập công.

Vương Hữu cười khảnh khách nói :

- Không dám! Không dám! Tên này bị giết ở trong phạm vi quản hạt của Giáo chủ thì công lao đó lẽ ra phải do chúng ta lập nên chứ đâu riêng gì Cái bang độc chiếm. Bang chủ, người nghĩ điều đó phải không?

Hứa Thiên Long đôi mắt vẫn không rời khỏi Từ Hỉ Phượng cười hề hả nói :

- Đúng! Đúng lắm! Bay hãy đem dao lại đây cắt lấy thủ cấp tên này? Đêm nay chúng ta mở tiệc ăn mừng!

Liền thấy từ ngoài phòng có người cầm một thanh đại đao chạy vào. Từ Hỉ Phượng cố ý ngừng đầu suy nghĩ rồi như vô tình liếc mắt đưa tình Hứa Thiên Long, khiến cho y trong lòng khấp khởi mừng thầm. Tên thuộc hạ cầm thanh đại đao, hai tay dâng lên cho Hứa Thiên Long.

Hứa Thiên Long cầm lấy thanh đại đao, nhẹ nhàng tung lên trên cao hơn hai trượng rồi chụp lấy chuôi đao, thủ pháp thật là đẹp mắt.

Y nhìn Từ Hỉ Phượng nói :

- Thanh đại đao này khá lắm, nhưng đáng tiếc! Đáng tiếc?

Từ Hỉ Phượng cau mày cười hỏi :

- Hứa bang chủ bảo đáng tiếc là cái gì?

Hứa Thiên Long đáp :

- Đáng tiếc là nó nhẹ nhàng và dễ dàng cắt lấy thủ cấp của tên Liễu Tồn Trung.

Từ Hỉ Phượng nhẹ nhàng nhún gót, tha thướt đi tới gần Hứa Thiên Long đưa mắt tình tứ nhìn y, cười tươi như hoa nói :

- Nhẹ nhàng và dễ dàng hạ sát tên Liễu Tồn Trung, trừ đi một mối lo lớn thì không phải là điều hay lắm sao?

Hứa Thiên Long cười nói :

- Hay thì hay thật, chẳng qua chỉ sợ y chết rồi, trong lòng vẫn không phục đấy thôi.

Từ Hỉ Phượng nói :

- Hứa bang chủ nói gì thế? Quả thật bản Giáo chủ vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa câu nói đó của Bang chủ như thế nào?

Hứa Thiên Long mắt thấy Từ Hỉ Phượng đảo khéo mắt thu ba, uốn éo lại gần mình, toàn thân nàng tỏa ra một làn hương thơm nhẹ, khiến cho y sớm đã như say mê, ngây ngất tâm hồn. Trước mắt người đẹp, tự dưng y lại có ý muốn phô trương đôi chút bản lãnh hầu mong có thể thu phục trọn vẹn cảm tình của thiếu phụ họ Từ. Do đó y liền nói :

- Tên Liễu Tồn Trung xưa nay vẫn thường tự phụ là thiên hạ vô địch.

Nếu như không cho y một cơ hội chót để thử thách thì chết đi, y làm sao nhắm mắt cho cam.

Từ Hỉ Phượng giả bộ cười giòn giã nói :

- À boss Giáo chủ hiểu rồi. Thì ra Hứa bang chủ có ý muốn thử tài đối phương, đánh bại đối phương để cho người trên chốn giang hồ biết Liễu Tồn Trung bị bại dưới tay Hứa Thiên Long Bang chủ, có phải thế không?

Hứa Thiên Long đáp :

- Chính là thế đó. Nhưng chẳng qua bây giờ không được, chỉ còn cách là cắt lấy thủ cấp của y.

Từ Hỉ Phượng ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy?

Hứa Thiên Long đáp :

- Một là y đang thọ thương không thể nào chống đỡ nổi boss Bang chủ. Thứ hai là nếu như thả y, thì tên này cũng khôn khéo lắm, một khi biết rằng Hứa Thiên Long vốn có ý thử bản lĩnh của y thì còn đâu có gan đối kháng được. Có phải thế không Vương Hữu tiên sinh?

Vương Hữu cười đáp :

- Phải! Phải lắm! Đương nhiên! Đương nhiên! Tên tiểu tử Liễu Tồn Trung kể thì cũng có đôi chút tài nghệ đấy nhưng chỉ đối phó với hạng cao thủ đệ nhị lưu tầm thường trên chốn giang hồ thôi, chứ còn một khi đã gặp Hứa bang chủ thấu mạng tuyệt nghệ như thế, thì y làm sao có thể múa máy được. Tốt hơn là cứ việc hạ luôn y đi chứ để lằng nhằng, y tẩu thoát rồi muốn tìm lại cũng khó lắm.

Từ Hỉ Phượng chớp chớp mắt, nói :

- À boss giáo đã có cách, khiến y phục hồi được công lực để thí thoi với Hứa bang chủ, và cũng bảo đảm được là y không tẩu thoát.

- Cách gì?

Từ Hỉ Phượng đáp :

- Ta hãy thừa lúc y còn đang hôn mê bất tỉnh mà phóng Thực hồn cổ khiến cho y bị mê mờ bản tính, sẽ vĩnh viễn chịu sự chỉ huy của chúng ta.

Vương Hữu lộ vẻ phân vân quay sang nhìn Hứa Thiên Long, Hứa Thiên Long cũng chần chừ yên lặng.

Từ Hỉ Phượng nũng nịu hỏi :

- Sao? Hứa bang chủ đã định thử tuyệt nghệ của Liễu Tồn Trung đánh bại y trước mặt mọi người thì đây không phải là cơ hội tốt hay sao? Hay là Hứa bang chủ sợ y rồi?

Hứa Thiên Long bị chạm tự ái, liền sẵn giọng nói :

- Ai sợ y! Được, Giáo chủ muốn làm gì thì làm, miễn là đừng để cho

y chạy thoát thì thôi.

Từ Hỉ Phượng cả mừng nói :

- Tất nhiên rồi.

Đoạn nàng ta quay sang Mật Nhung, nói :

- Mật Nhung, hãy đem Liễu Tồn Trung vào phòng của ta.

Hứa Thiên Long vừa nghe Từ Hỉ Phượng bảo đem Liễu Tồn Trung vào phòng của nàng, trong lòng đã có ý hơi ghen tức, liền hỏi :

- Từ giáo chủ đem y vào trong hương phòng của Giáo chủ làm gì?

Từ Hỉ Phượng đỏ mặt sắng giọng nói :

- Đó là nơi dùng để phóng ngải của bọn Giáo chủ. Đừng xen vào bọn việc Giáo chủ làm gì.

Hứa Thiên Long đôi mắt đỏ ngầu quát lớn :

- Không được, bọn Bang chủ phải giết y.

Nói rồi, y liền giơ cao thanh đại đao nhắm ngay đầu Liễu Tồn Trung chém bổ xuống.

Chỉ thấy Xuất Động Xà Ngao Nhĩ hét lớn một tiếng năm ngón tay xòe ra như năm cái móc câu, xoay nhẹ một vòng, chớp lấy cổ tay Hứa Thiên Long giật mạnh một cái.

Cái giật đó nặng có tới cả ngàn cân. Xuất Động Xà Ngao Nhĩ vốn là đệ nhất cao thủ hộ pháp của Tổng đàn La Quỷ, tánh tình vốn hung hãn mà lòng dạ rất trung tín, xưa nay vẫn hết lòng phò trợ Từ Hỉ Phượng.

Giờ đây thấy bọn Hứa Thiên Long không coi Giáo chủ mình vào đâu, lão ta mới dùng dùng nổi giận.

Hứa Thiên Long lúc bắt phòng thật không ngờ Ngao Nhĩ lại đột ngột ra tay dữ dằn như vậy. Trong lúc cấp bách y liền thuận thế xả luôn ngọn đao tới trước theo thức Hải để thôi châu vọi ép sức mạnh trên gan bàn tay Ngao Nhĩ nhanh như điện chớp.

Ngao. Nhĩ vội thối lui ba bước, chân phải khể kiểng lên, đá thẳng vào ngọn đao của Hứa Thiên Long.

Hứa Thiên Long vội vàng trở đao, chém luôn vào mắt cá chân Ngao Nhĩ.

Mấy chiêu thức này xảy ra trong chớp mắt thời gian nhanh đến nỗi không ai nhìn thấy.

Vương Hữu xem qua tình hình, biết là không thể làm dữ được, liền vọi vàng kéo Hứa Thiên Long về, nháy mắt ra hiệu cho y cười nói :

- Ngao hộ pháp công phu dày dặn lắm, không hổ là đệ nhất cao thủ ở Miêu Cương. Thôi được, tới đây là đủ rồi, khỏi cần tỉ thí nữa.

Nghe Vương Hữu có ý nể sợ, Từ Hỉ Phượng cũng ngậm thờ phào một hơi nhẹ nhõm, bảo Ngao hộ pháp :

- Thôi hãy dừng tay.

Ngao Nhĩ vội nhảy rạt về chỗ cũ, nhưng đôi mắt vẫn gườm gườm hung hãn, Vương Hữu chấp tay chào Từ Hỉ Phượng cười nói :

- Chúng tôi xin theo ý của Từ giáo chủ, để Giáo chủ cứ tự nhiên thi hành ý định.

Từ Hỉ Phượng bảo Mật Nhung :

- Đem y đi!

Mật Nhung dạ lớn một tiếng vác Liễu Tồn Trung nhanh nhẹn nhảy ra bên ngoài.

Từ Hỉ Phượng, Ngao Nhĩ cũng vội nổi gót theo sau.

Vương Hữu ra ngoài cửa thái độ rất cung kính. Hứa Thiên Long đợi bọn họ đi khuất rồi mới hỏi :

- Vương tiên sinh, tại sao tiên sinh lại ngăn cản không cho ta giết tên Ngao Nhĩ đó?

Vương Hữu đáp :

- Từ Hỉ Phượng hiện tại mưu đồ chưa rõ, làm sao chúng mình có thể tương tàn, tương sát? Nếu như Từ Hỉ Phượng mà không phóng ngải vào tên Liễu Tồn Trung thì chúng ta hỏi tội nàng sau cũng chưa muộn cơ mà.

Hứa Thiên Long nói :

- Chỉ sợ Từ Hỉ Phượng không chịu phóng ngải mà còn chữa thương cho tên Liễu Tồn Trung đó bình phục lại thì chẳng phải kế hoạch của chúng ta sẽ như nước lã ra sông hay sao?

Vương Hữu nói :

- Lão phu đã có chủ trương rồi! Cứ đợi xem sao đã, không có gì phải lo.

Giữa lúc mọi người đang chuyện trò với nhau, bỗng thấy Tôn Kha Ba mặt lạnh như tiền, vội vã đi tới, theo sau y là Cát Đạt Tổ.

Tôn Kha Ba thấy Hứa Thiên Long, Vương Hữu và mười hai tên võ sĩ đều có mặt ở trong phòng, liền hỏi :

- Liễu Tồn Trung đâu rồi?

Hứa Thiên Long đáp :

- Đã bị ta bắt rồi.

Tôn Kha Ba nói :

- Ở đâu? Để lão phu giết y mới được.

Vương Hữu nói :

- Tên đó là do Hứa Thiên Long bắt được, tại sao lại để cho lão tiên bối giết?

Tôn Kha Ba hầm hầm nói :

- Lão phu nếu như không giết được y thì làm sao tiêu được mối căm

hận trong dạ.

Vương Hữu nói :

- Mỗi cảm gì mà dữ thế, có thể nào cho tại hạ biết được chăng?

Tôn Kha Ba nói :

- Cát nhi, người nói đi.

Cát Đạt Tổ vòng tay thi lễ với hai người, rồi khế dạ nói :

- Tên Liễu Tồn Trung đó không ai mà độc ác hơn nữa. Cổ sư đệ của tiểu đệ xưa đã từng có lần cứu mạng cho y, thế mà y đã không đền ơn thì chớ còn thừa lúc Cổ sư đệ của tiểu bối bắt phòng, y đã ra tay tập kích giết luôn Cổ sư đệ, sau đó y lại còn nhẫn tâm giết cả Ô Lý và Khắc Tô hai người. Tới khi tiểu bối tới nơi thì họ đều đã bị tán mạng. Còn tên kia không dám gặp ngay mặt tiểu bối đã cao bay xa chạy từ lâu.

Tôn Kha Ba tức giận đến nghiến răng ken két hậm hực nói :

- Nết lão phu không giết được tên chó đó thì thế sẽ không làm người nữa. Hừ! Cổ nhi tuy đã phản bội sư môn nhưng cũng không thể vì thế mà để người ngoài giết hại được. Vương tiên sinh tên đó ở đâu rồi?

Hứa Thiên Long nghĩ tới việc Liễu Tồn Trung được Từ Hỉ Phụng đưa vào trong thư phòng nói là để phóng ngải gì đó, trong lòng từ lúc đó đến giờ có vẻ hậm hực không vui. Cho nên chỉ thấy y lạnh lùng nói :

- Lão tiên bối nếu như muốn đòi nợ tên Liễu Tồn Trung ấy, xin cứ tới thư phòng của Từ giáo chủ. Tên đó hiện giờ đang ở đó.

Tôn Kha Ba nói :

- Lạ thật, y ở trong phòng Từ giáo chủ làm gì?

Hứa Thiên Long cười nhạt đáp :

- Nàng ta là Giáo chủ, ai có quyền can thiệp vào?

Tôn Kha Ba nghiến răng nói :

- Lão phu chỉ cần báo thù cho đồ đệ, chứ bất kể cái gì là Giáo chủ.

Nói rồi, lão ta liền quay sang Cát Đạt Tổ phát tay nói :

- Đi thôi Hai người lập tức phóng mình chạy như tên bay.

Hứa Thiên Long nói :

- Vương tiên sinh, chúng ta cũng đi thử xem sao?

Vương Hữu cười ha hả nói :

- Đi làm gì? Chúng ta làm kẻ bàng quan coi họ tranh tài với nhau có phải là hơn không? Theo ý tại hạ Từ Hỉ Phụng hiện giờ tấm lòng trung với Kim chúa có lẽ cũng lung lay rồi. Như vậy chúng ta sớm muộn gì cũng phải hạ luôn y thị để đổi người khác, có lẽ sẽ thuận lợi hơn nhiều. Còn tên Tôn Kha Ba nữa, y là thứ người kiêu căng ngạo

mạn chúng ta cũng không thể dung cho y. Cho nên kế sách hay nhất hiện thời là cứ phải đề từ từ xem sao đã.

Hứa Thiên Long nói :

- Làm sao tiên sinh biết được hai người họ sẽ phải động thủ với nhau?

Vương Hữu đáp :

- Rất dễ hiểu, tên Cát Đạt Tố vừa rồi thực là hạng người cũng không kém phần hỗn xược. Tại hạ có nghe đồn rằng y đã nguyện sẽ trả thù cho bằng được trước cái chết của Cổ Đạt Lạt sư đệ y, nhưng xem ngoài mặt thì vậy chứ y cũng là một tên nhiều thủ đoạn trí trá! Không! Chính y mới là người điều động sắp đặt để giết hai người sư đệ của mình cũng chưa biết chừng. Nhất là y với Liễu Tồn Trung vốn có cái thù hủi mất, bởi đó y mới lập mưu định vu oan giá họa cho tên kia. Giờ đây biết được Liễu Tồn Trung có mặt trong phòng Từ Hỉ Phượng thử hỏi làm sao y lại chịu bỏ qua cho được? Thế nào chắc cũng xúi bẩy sư phụ giết tên kia cho kỳ được mới thôi.

Hứa Thiên Long nói :

- Nếu như Từ Hỉ Phượng không muốn làm sút mẻ hòa khí giữa đôi bên, đem tên Liễu Tồn Trung giao cho Tôn Kha Ba xử trí thì sao?

Vương Hữu ha hả cười lớn nói :

- Không đâu, không thể nói chuyện đó được đâu. Hứa bang chủ không thấy vừa rồi tên Ngao hộ pháp làm gì ư? Y là cái tên gọi là thị vệ trung thành nhất của Từ Hỉ Phượng, mà y đã quyết tâm không chịu để cho Tôn Kha Ba tung hoành làm mưa làm gió ở đây, thì cái trận quyết đấu này làm sao có thể tránh khỏi được.

Hứa Thiên Long nói :

- Tiên sinh nói rất phải.

Rồi y suy nghĩ lại nói tiếp :

- Vậy chúng ta phải giúp bên nào đây?

Vương Hữu nói :

- Nếu như Từ Hỉ Phượng bại thì chúng ta sẽ khoanh tay làm ngơ, còn như Tôn Kha Ba bị hại chúng ta cũng điềm nhiên tọa thị nốt.

Hứa Thiên Long ngạc nhiên hỏi :

- Như thế là sao?

Vương Hữu đáp :

- Đó là cái thế gọi là cò ngao tranh nhau ngư ông đắc lợi. Nếu như Từ Hỉ Phượng mất mạng mà Tôn Kha Ba bị thương thì chúng ta không tốn sức mà kết liễu tính mạng của y luôn, vậy là nhất cử lưỡng tiện.

Hứa Thiên Long trù trù nói :

- Từ Hi Phượng hiện thời lòng đã như thế nào cũng chưa ai được rõ lắm. Vậy nếu như chúng ta để nàng chết, chẳng hóa ra làm mất một cánh tay đắc lực hay sao?

Vương Hữu cười ha hả nói :

- Ý của Bang chủ phải chăng...

Hứa Thiên Long vội vàng đánh trống lảng nói :

- Không, không phải ý đó đâu.

Vương Hữu nói :

- Lão hủ vừa rồi đã thấy rõ hết cả rồi. Bang chủ đối với Từ Hi Phượng như thế nào... thì đó cũng là chuyện thường mà. Người tuổi trẻ nào mà chẳng phải thế.

Hứa Thiên Long đỏ mặt ấp úng :

- Tiên sinh... phỏng đoán như vậy... kẻ cũng đúng phần nào.

Vương Hữu cười ha hả nói :

- Cái gì mà bảo chỉ đúng phần nào, lão hủ cam đoan là lão hủ đoán thế là đúng cả trăm phần trăm chứ còn sao chạy vào đâu được nữa. Nếu không vậy lão hủ làm sao có thể trông coi được cả Cái bang.

Chẳng qua...

Hứa Thiên Long cướp lời :

- Chẳng qua làm sao? Có cách nào cứu được tính mạng của Từ Hi Phượng chăng?

Vương Hữu đáp :

- Cách thì không phải là không có. Nếu như Liễu Tồn Trung chết rồi, Từ Hi Phượng mà có lòng quay về với Cái bang chủ thì đó không thành vấn đề.

Hứa Thiên Long cả mừng nói :

- Dễ, rất dễ mà. Ta có thể đưa tên Liễu Tồn Trung đó vào chỗ chết.

Vương Hữu nói :

- Không được đâu, nếu như Bang chủ giết tên Liễu Tồn Trung đi thì Từ Hi Phượng tất sẽ căm hận Bang chủ. Lúc ấy cả đời Bang chủ cũng chưa chắc được tới sợi tóc chân lông của nàng ta.

Hứa Thiên Long tỏ vẻ hoài nghi nói :

- Làm sao tiên sinh biết được Từ Hi Phượng đã phải lòng tên tiểu tử Liễu Tồn Trung đó?

Vương Hữu mỉm cười đáp :

- Đó là việc rất dễ hiểu, lão phu nếu như không nhận được ra một việc nhỏ nhất đó thì làm sao có thể đứng vững được trong hàng ngũ Cái bang. Được rồi, chỉ cần Bang chủ cứ theo như kế hoạch của lão hủ mà làm thì Từ Hi Phượng may ra còn có thể hy vọng chiếm được

Hứa Thiên Long nói :

- Kế hoạch đó đại khái tiến hành như thế nào?

Vương Hữu đáp :

- Bước đầu tiên còn phải xem chuyện của Tôn Kha Ba và Từ Hỉ Phượng diễn tiến như thế nào mới có thể quyết định được Bây giờ thì Bang chủ tạm thời cứ tới phòng của Từ Hỉ Phượng xem tình hình ra sao đã, nên nhớ là đừng để lộ hành tung mà hại cho đại sự đó.

Hứa Thiên Long hỏi :

- Đi ngay bây giờ ư?

Vương Hữu đáp :

- Không ngay bây giờ thì còn đợi đến lúc nào nữa.

Hứa Thiên Long cả mừng phóng mình đi như bay biến.

Hãy nói Mật Nhung đem Liễu Tồn Trung về phòng Từ Hỉ Phượng đặt chàng ta xuống đất. Từ Hỉ Phượng theo vào bảo Ngao Nhĩ và Mật Nhung hai người rằng :

- Thôi các người ra đi, cứ để y đây cho ta. Nếu không có chuyện gì thì đừng có vào quấy rầy nghe không.

Đợi cả hai rút lui ra rồi Từ Hỉ Phượng mới khẽ khép cửa phòng lại.

Liễu Tồn Trung lúc bấy giờ hai mắt nhắm nghiền, hơi thở còn thoi thóp. Từ Hỉ Phượng ôm chàng dậy đặt lên giường ngủ, đoạn nàng ta nói áo liễu Tồn Trung ra coi thì thấy ở Song Quan huyết đằng sau lưng vết thương còn in rành rành, chứng tỏ huyết đạo đã bị thọ thương rất nặng.

Từ Hỉ Phượng thấy vậy trong lòng đau xót khôn tả. Nàng ta nhẹ nhàng ve vuốt trên lưng Liễu Tồn Trung hồi lâu sau đó mới ấn thẳng lên huyết Song Quan của chàng ngấm vận chân khí chuyển vào. Chừng khoảng thời gian ngượng một chén trà nóng, thì hơi thở của Liễu Tồn Trung mạnh hơn và mí mắt cũng từ từ chớp động.

Từ Hỉ Phượng nửa mừng nửa lo nghĩ bụng :

“Người này tính tình quật cường lắm. Chỉ sợ một lúc nữa tỉnh dậy, y sẽ trở mặt đánh bại ta để thoát thân, thì một sẽ là phiền phức lắm, không biết ăn nói làm sao với Hứa Thiên Long. Hai nữa hồng luôn cả tâm cơ mình nuôi dưỡng bấy lâu nay”.

Nàng ta yên lặng nghĩ đi nghĩ lại một hồi thở dài nói :

- Thôi, trăm sự cũng tại là oan gia, trước tiên bây giờ hãy cứ thuốc men cho người, sau đó để xem tình ý thế nào đã rồi mới có thể quyết định dứt khoát được.

Từ Hỉ Phượng nghĩ rồi liền nhảy xuống giường mở tủ lấy ra một cái lọ nhỏ không hiểu trong đó đựng gì mà không thấy có mùi và màu sắc. Nàng ta đưa cái lọ kỳ lạ đó lắc qua lắc lại trước mắt liễu Tồn Trung.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung liền đỏ khế rung người lên mấy lượt rồi thiếp hẳn đi.

Từ Hỉ Phượng lấy làm vui mừng khế ấn ngọc chường vào Phong Quan huyết của Liễu Tồn Trung tiếp tục chuyển vận chân khí.

Qua được nửa giờ đồng hồ sau có lẽ nàng đã mệt lắm, chỉ thấy trán Từ Hỉ Phượng bắt đầu lấm tấm mồ hôi, hơi thở cũng dần dần nặng nhọc hơn! Thêm một lúc nữa nàng ta hình như không kiên trì được nữa phải ngồi bên cạnh Liễu Tồn Trung nghỉ mệt.

Một hồi lâu sau Liễu Tồn Trung từ từ nháy hàng mi rồi mở bừng mắt ra liền phát giác thấy mình đang nằm trên một chiếc giường mát lịm. Bên cạnh Từ Hỉ Phượng đang nằm ngả đầu sát vào chàng thờ nhẹ nhàng, hương thơm ngát từ trong mái tóc của nàng ta không ngừng tỏa ra khiến chàng như ngây như ngất.

Chàng không khỏi kinh ngạc thâm đang định vùng dậy thì bỗng lại cảm thấy đầu óc như tê liệt nặng nề toàn thân mềm nhũn không còn chút hơi sức chẳng làm sao cựa quậy được. Thì ra đằng sau gáy chàng ở huyết Thiên Trù ban nãy đã bị Hứa Thiên Long bắt ngờ đánh cho một chiêu thí mạng, mà Từ Hỉ Phượng vẫn chưa phát giác được, chỉ vận chân khí ở Song Quan huyết cho chàng thôi.

Vì vậy Liễu Tồn Trung đành chỉ thở dài nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Từ Hỉ Phượng vừa thấy Liễu Tồn Trung thức tỉnh liền luồn cánh tay ngọc vào qua đằng sau gáy chàng ôm sát lấy. Sau đó nàng áp má vào má chàng thủ thủ nói :

- Liễu Tồn Trung, đây là mệnh lệnh của chúa tể, xin chàng đừng oán trách thiếp.

Lúc bấy giờ Liễu Tồn Trung đang khép chặt đôi mắt không khỏi cười thâm, biết rằng Hỉ Phượng đã phóng ngải độc vào mình rồi.

Chàng nghĩ bụng :

“Cũng may là Anh Tử mưu trí hơn người, đã cho ta ăn trọn con Hỏa độc long từ trước để chống lại ngải độc thâm nhập, bằng không phen này chắc phải nguy to rồi”.

Tuy vậy Liễu Tồn Trung cũng không dám để lộ ra ngoài nét mặt bởi vì toàn thân chàng lúc bấy giờ như người kiệt sức không còn ý hướng muốn phản kháng lại. Cho nên chàng đành phải tương kế tựu kế giả vờ như đã trúng phải Thực hồn cổ vậy.

Hỉ Phượng nằm ngả ngửa trên mình Liễu Tồn Trung thấy chàng ta mơ mơ màng màng lúc như tỉnh lúc như say thì không khỏi động lòng ham muốn, dịu dàng nói :

- Liễu Tồn Trung, đây hoàn toàn là mệnh lệnh của chúa tể. Thiếp là vợ của chàng còn chàng là chồng của thiếp. Hai chúng ta sẽ là vợ

chồng với nhau suốt đời chàng nhé!

Trong phòng lúc bấy giờ mặc dầu chỉ còn Từ Hỉ Phượng và Liễu Tồn Trung hai người, nhất là lại ở trong cảnh vắng vẻ yên tĩnh, không sợ ai quấy rầy nghe lỏm nhưng Hỉ Phượng trong lòng hơi hổ thẹn ái ngại, thực là khó xử trước cái mệnh lệnh mà nàng đã ra cho bọn thuộc hạ.

Nhưng dù thế nào mặc lòng cái cảnh tượng trước mắt vẫn là cảnh cảm động hơn cả. Từ Hỉ Phượng không sao nén được cơn xao động đang bộc phát mãnh liệt trong tâm can. Nàng khẽ đưa bàn tay ngọc dịu dàng mơn mớn vuốt ve trên má Liễu Tồn Trung rồi ôm ghì lấy chàng.

Nếu như lúc đó có người bắt gặp cảnh tượng ấy ắt phải cho rằng Liễu Tồn Trung phải có phúc lắm mới được hưởng cái diễm phúc bất ngờ ấy.

Thực ra Từ Hỉ Phượng cũng chẳng là hạng thiếu phụ dâm dật nhưng vì từ khi đảm nhận chức vị Giáo chủ của La Quỷ, công việc bận rộn ngày đêm nên trong lòng không khỏi thấy cô đơn đáng tiếc.

Thế rồi trong lúc tình cờ nàng ta bỗng bắt gặp một thanh niên giang hồ hào hoa phong nhã như Liễu Tồn Trung, trong lòng bất giác nổi sóng ba đào không làm sao dằn nén được. Đêm đêm từ dạo đó không lúc nào đi ngủ nàng ta không tưởng tới hình bóng kiều hùng anh tuấn của Liễu Tồn Trung lãng vãng bên mình.

Thấy Liễu Tồn Trung lúc đó vẫn nằm thả hồn phiêu phiêu, Từ Hỉ Phượng liền ôm choàng lấy vai rắn chắc của chàng khẽ lay mấy cái nói :

- Đây là mệnh lệnh của chúa tể, Liễu Tồn Trung, chàng nên phục tùng thiếp đi.

Liễu Tồn Trung nghe vậy bất giác bầm bụng cười thầm nhưng chàng vẫn giả bộ nhắm nghiền đôi mắt :

- Người là ai?

Hỉ Phượng cười khúc khích nói :

- Ta là chúa tể Từ Hỉ Phượng đây. Chàng đã nghe rõ chưa?

Liễu Tồn Trung lim dim đôi mắt khẽ mỉm cười nhủ thầm trong bụng.

“Người là thứ đồ yêu tinh chứ chúa tể quái gì?”

Tuy nhiên ngoài miệng vẫn đáp :

- Nghe thấy rồi.

Đồng thời chàng đã cảm thấy phảng phất mái tóc bông bênh của Từ Hỉ Phượng bắt đầu gợn gợn trên má mình. Một mùi hương thơm như lan như xạ nhẹ nhàng tỏa ra, rồi hơi thở của Hỉ Phượng đã bắt đầu thấy gấp rút bờ môi thơm ngọt của nàng ta mơn man trên má bên

phải chàng.

Liễu Tồn Trung không khỏi thấy lòng xao xuyến rung động, vội vàng trấn tĩnh tâm thần cố xua đuổi những ý nghĩ mờ ám.

Lúc gần đây nội công của Liễu Tồn Trung đã tinh tiến hơn xưa gấp bội cho nên chàng mới vừa định tâm thì những cảm giác trần tục ô trọc nhất thời đều tiêu tan như mây, phó mặc cho Hỉ Phượng có vẻ khiêu gợi cách nào chàng vẫn thản nhiên như không hề hay biết.

Đồng thời một mặt khác Liễu Tồn Trung vận Thiên Nhân kinh giải nội công tâm pháp với ý đồ phá giải Ngọc Trảm huyết bị khắc chế.

Hỉ Phượng dịu dàng nhoèn miệng cười hỏi :

- Chàng nghe thấy gì hãy thử nói đi coi?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Người là chúa tể phái không?

Hỉ Phượng lại hỏi :

- Còn gì nữa? Chàng thử nói xem.

Liễu Tồn Trung mường thầm :

“Con khỉ gì cái thứ hồ ly người, chỉ hỏi lời thôi”.

Tuy vậy chàng vẫn phải cố dần lòng đáp :

- Người là... vợ của ta... có đúng không?

Hỉ Phượng trong lòng vui khôn tả càng ép sát người vào lòng Liễu Tồn Trung thêm. Đồng thời nàng vừa cười vừa hỏi :

- Còn chàng, chàng là gì của thiếp?

Liễu Tồn Trung nghĩ bụng :

“Ta là kẻ thù của người chứ còn gì nữa.”

Nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói :

- Ta là... ta là... chồng của người...

Hỉ Phượng vừa mừng vừa hồ thẹn khôn tả, khẽ vuốt ve chiếc lưng rắn chắc của chàng không sao nén được dục tình.

Kể từ khi người chồng Hỉ Phượng bị bọn gian quan ám hại, Hỉ Phượng vẫn giữ một lòng chung thủy với chồng. Tấm thân ngà ngọc vẫn chưa một lần hoen ố.

Cho tới khi ra tới Miêu Cương làm Giáo chủ của La Quý giáo mặc dù xuân, hạ, thu, đông bốn mùa lặng lẽ trôi qua trong những đêm cô phòng tịch mịch, nàng ta cũng không tránh khỏi những cảm giác khát khao. Nhưng những bọn La Quý đen đũi gớm ghiếc kia làm gì có tên nào đáng để lọt vào mắt xanh của nàng.

Giờ đây người đang nằm mê man bên cạnh nàng chính là người mà Hỉ Phượng vẫn hằng đêm mơ tưởng.

Liễu Tồn Trung với thân hình quả là một thanh niên vừa mới lớn còn đầy nam tính đã gợi lên trong biển lòng cô quạnh của Hỉ Phượng

những hình ảnh đẹp đẽ và sung sướng nhất mà từ khi chồng qua đời, nàng chưa hề được hưởng thụ một lần thứ hai. Như thế thử hỏi làm sao Hỉ Phượng có thể dồn ép cơn nửa dục đang bốc cháy ngùn ngụt trong nội tâm mình cho được? Đang lúc Hỉ Phượng như ngây như ngất, bỗng nàng ta nghe thấy có tiếng chân người vọng tới mỗi lúc một gần. Tiếp theo đó có tiếng của thủ tịch hộ pháp Ngao Nhĩ từ bên ngoài hỏi vọng ra :

- Tôn Kha Ba tiền bối có việc gì vậy?

Tiếng Tôn Kha Ba đáp :

- Xin hỏi Ngao hộ pháp, Thánh giáo chủ có trong này không?

Có tiếng Mật Nhung đáp :

- Thánh giáo chủ đang ở trong phòng phóng độc cho tên Liễu Tồn Trung. Tiền bối định tìm thánh giáochủ có chuyện gì?

Cát Đạt Tố vội vàng hỏi :

- Có phải tên Liễu Tồn Trung mới bị thương đó không?

Mật Nhung đáp :

- Chính phải.

Bỗng lại nghe tiếng Ngao Nhĩ cất giọng quát :

- Xin hai vị dừng bước, Thánh giáo chủ đang phóng độc cho tên Liễu Tồn Trung, thì không ai có thể tùy tiện vào bên trong được.

Tôn Kha Ba hừ một tiếng nói :

- Lão phu cũng vì tên Liễu Tồn Trung đó mà tới đây biết điều các người hãy tránh sang bên mau.

Tiếp đó chỉ nghe thấy tiếng cuồng phong cuốn lên dữ dội.

Liễu Tồn Trung ở trong phòng nghe rất rõ biết rằng mấy người kia đã bắt đầu xung đột với nhau ở bên ngoài. Nhất là trong lúc Thiên Trụ huyết của chàng chưa thể phá giải ngay được, trong lòng chàng không khỏi sốt ruột.

Từ Hỉ Phượng tung mình nhảy xuống đất quát lớn :

- Ngao hộ pháp không được lỗ mǎng, hãy để Tôn tiền bối vào trong này.

Chỉ thấy cửa phòng vang lên một tiếng khô khan rồi bật tung ra, Tôn Kha Ba và Cát Đạt Tố xông luôn vào.

Ngao Nhĩ, Mạc Nhung sợ xảy ra bất trắc, cho nên hai người đều đứng ngoài bên cửa canh chừng.

Tôn Kha Ba thấy Liễu Tồn Trung nằm sóng soài trên giường hai mắt nhắm nghiền thì trong lòng sát cơ đã nổi dậy, định đánh cho chàng một chương chết ngay tại chỗ. Nhưng lúc bấy giờ lão ngại có Từ Hỉ Phượng đứng ngăn trước mặt nên không tiện lộ hành.

Từ Hỉ Phượng gượng cười nói :

- Tôn Kha Ba tiền bối tới đây có việc gì vậy?

Tôn Kha Ba vòng tay đáp :

- Lão phu xin thỉnh cầu Từ giáo chủ một việc, không hiểu Giáo chủ có bằng lòng chấp thuận cho hay không?

Hỉ Phượng ban nãy đã nghe Tôn Kha Ba nói ở bên ngoài cửa là y tới đây là vì Liễu Tồn Trung. Giờ đây đã có Ngao hộ pháp và Mật Nhung đang gờm gờm đứng canh chừng ngoài cửa thì trong lòng cũng yên tâm phần nào, nàng liền ung dung nói :

- Bồn tọa từ trước tới giờ vẫn ra công phò giúp Kim hoàng đế. Nếu việc của tiền bối mà xét thấy có ích cho đại cuộc, thì đâu thể bồn tọa lại dám từ nan.

Tôn Kha Ba nghe xong cười nói :

- Việc này lão phu thỉnh cầu Từ giáo chủ chắc cũng không khó lắm. Lão phu chỉ muốn xin giao tên Liễu Tồn Trung kia cho lão phu xử lý, không hiểu có được không?

Từ Hỉ Phượng đáp :

- Bồn tọa không hiểu tiền bối như vậy là có dụng ý gì?

Tôn Kha Ba nói :

- Lão phu và tên Liễu Tồn Trung này vốn có mối hận sát đồ, thế phải chính tay lão phu báo thù rửa hận.

Cát Đạt Tố lúc đó đưa tay chỉ vào mắt trái của mình xen lời :

- Từ giáo chủ! Giáo chủ không thấy mắt trái của tại hạ đây sao, tất cả cũng do tên này rắp tâm hãm hại mà ra đấy. Ngay cả chuyện lần trước Từ giáo chủ trúng độc cũng là một kiệt tác của y làm ra.

Hỉ Phượng nói:.

- Nhưng những việc đó đã trở thành quá khứ rồi, bồn tọa coi như xong từ lâu.

Tôn Kha Ba cười nhạt nói :

- Làm gì có chuyện dễ dàng như thế được, lão phu trước tiên sẽ phải hủy hoại con mắt trái của y, sau đó mới lấy luôn cái mạng chó của y nốt rồi thì mới hận trong tâm này mới mong hả được.

Hỉ Phượng cười nói:.

- Tại sao tiền bối hung dữ thế, chúng ta đều là người nhà cả mà.

Tôn Kha Ba cả giận nói :

- Ai dám bảo y là người nhà? Y là kẻ thù số một của Đông Doanh, làm sao có thể coi y như người nhà được?

Hỉ Phượng nói :

- Đó là việc xưa kia chứ hiện tại y đã tận tâm tận lực theo phò đại Kim hoàng đế dưới sự chỉ huy dẫn dắt của bồn tọa thì không phải là

người nhà cả hay sao?

Tôn Kha Ba giậm chân nói :

- Từ giáo chủ làm rồi. Tên này mưu mô xảo quyệt lắm, hiện tại y đang lâm vào thế bí, cho nên mới vờ vĩnh để hầu mong qua mắt của Giáo chủ đó mà thôi.

Từ Hỉ Phượng nói :

- Y đã hít Thực hồn cổ của bốn tọa làm cho lu cả tâm trí rồi, nên bốn tọa muốn sai bảo ra sao y cũng làm theo hết thì làm sao có chuyện giả vờ giả vịn được.

Tôn Kha Ba tỏ vẻ nóng nảy nói :

- Một tên Liễu Tồn Trung này có gì là đáng kể, lão phu thề phải giết y cho bằng được. Vậy tốt hơn xin Giáo chủ hãy tránh ra, đừng để mất niềm hòa khí giữa chúng ta thì khó coi lắm.

Từ Hỉ Phượng nháy mắt ra hiệu cho Ngao Nhĩ. Tiếp đó Ngao Nhĩ với Mật Nhung không ai bảo ai đồng thét lớn một tiếng nhảy luôn vào trong phòng.

Từ Hỉ Phượng vội vàng thối lui đến bên thành giường che chở cho Liễu Tồn Trung để Ngao Nhĩ, Mật Nhung chống cự với thầy trò Tôn Kha Ba.

Tôn Kha Ba cười nhạt đáp :

- Ngao hộ pháp dám đối địch với lão phu ư?

Ngao Nhĩ trầm giọng đáp :

- Ta là hộ pháp của bốn giáo thì bất luận với lý do gì ta cũng phải bảo hộ Giáo chủ là trên hết, đừng có nói thừa.

Tôn Kha Ba cười khảnh khách nói :

- Lão phu tung hoành trên thiên hạ mốt đời rồi mà còn chưa từng nghe thấy kẻ nào dám vô lễ với lão phu như thế. Ngao Nhĩ chắc người phải tự hào là có bản lĩnh lắm? Ít gì cũng vào hạng đệ nhất cao thủ trong La Quỷ giáo như vậy. Hãy thử coi?

Ngao Nhĩ gạt đầu cười nhạt nói :

- Được lắm! Xin mời!

Nói đoạn lão ta liền nhảy lui về phía sau hơn trượng thủ thế.

Gian phòng của Từ Hỉ Phượng vốn rất rộng, có thể nói tuy là gian phòng, nhưng bốn bề đều trang hoàng chảnh khác gì cung vàng điện ngọc.

Tôn Kha Ba cười khẩy nói :

- Ngao Nhĩ cứ việc xuất chiêu đi, khỏi cần khách khí.

Ngao Nhĩ đáp :

- Được! Được!

Dứt lời bỗng lão ta nhún vọt mình lên không nhanh như sao xẹt, quét

luôn vào chính giữa Tôn Kha Ba hai cước, nghe vù vù hơi gió, khí thế vô cùng ác hiểm.

Tôn Kha Ba cũng không chút chần chờ, liền xuất chiêu hàm chứa mấy chục năm công lực phạt ngang hai thức.

Nhưng Ngao Nhĩ sử dụng đôi chân cũng linh hoạt dị thường. Nhắc thấy Tôn Kha Ba xuất chiêu chống đỡ, y lập tức mượn thế, ở trên uốn lượn lại, như cánh cung nhảy luôn ra phía sau Tôn Kha Ba, hữu chưởng tức thì thọc thẳng vào huyết Yển sào của địch thủ.

Ở một bên Mật Nhung và Cát Đạt Tổ cũng bắt đầu động thủ. Cát Đạt Tổ vốn đã được Tôn Kha Ba đích thân truyền thọ cho môn Vu Viên công, chỉ thua có đôi chút hỏa hầu mà thôi.

Lúc bấy giờ thân hình y bay đi vun vút như một con vượn trắng, vờn ngang lướt dọc cực kỳ nhậm lệ.

Mật Nhung cũng cẩn thận đối phó tiến lại từng bước một không dám sơ ý chút nào.

Tôn Kha Ba và Ngao Nhĩ chỉ trong chớp mắt đã quần thảo với nhau trên mười chiêu mà chưa ai chiếm được thượng phong. Thấy tình hình cứ đôi co như vậy lão không khỏi sốt ruột quát hỏi :

- Ngao Nhĩ, danh hiệu đệ nhất cao thủ Miêu Cương của người kẻ cũng không phải là hư truyền, nhưng hãy coi chừng lão phu bắt đầu Vu Viên công đây. Với môn công phu sở trường này mà lão phu không thắng nổi người thì lão phu sẽ xin thề trở về Thanh Hải ngay, không bao giờ trở lại Trung Nguyên nữa.

Ngao Nhĩ trầm giọng nói :

- Môn công phu gì người cứ việc thi thố đi. Lão phu đang chờ đây. Tôn Kha Ba cười nhạt một tiếng. Bỗng thấy thân hình lão vọt về một quãng xa hai mắt trợn nhìn Ngao Nhĩ, đoạn lão ta uốn lượn, mười ngón tay chĩa thẳng ra như những lưỡi mác trông vô cùng ghê rợn. Từ Hỉ Phượng lúc bấy giờ đứng bên cạnh Liễu Tồn Trung đề phòng tập kích. Thấy Tôn Kha Ba đã giở đến môn công phu tuyệt học của mình, trong lòng nàng ta không khỏi lo sợ liền bảo Ngao Nhĩ :

- Hãy cẩn thận, đối phương sắp dùng âm hàn chưởng đấy.

Tôn Kha Ba cười khảnh khách nói :

- Đúng vậy. Từ giáo chủ quả không hổ thẹn là biết nhiều hiểu rộng. Lão phu có thể nói là môn âm hàn chưởng này chưa hề thi thố với ai khi chưa phải lúc cần, giờ đây đành xin phải thất lễ.

Ngao Nhĩ nghe Thánh giáo chủ lên tiếng cảnh giác liền vội đáp :

- Thuộc hạ xin lãnh lời chỉ giáo của Giáo chủ.

Đoạn lão quay lại Tôn Kha Ba nói :

- Tôn Kha Ba tiên bối, âm hàn chưởng các người đâu hãy giở hết ra

đi.

Tôn Kha Ba cười khanh khách nói :

- Người là một trung hán tử nhưng đáng tiếc thay bụng dạ còn thơ ngây lắm, không hiểu thế nào là thời vụ cả. Thương thay! Thương thay!

Đoạn lão ta liền đưa tả chưởng ngang ngực năm ngón tay xòe ra như kiếm nhắm ngay huyết Tích kiều của đối phương khí thế vô cùng dữ dội.

Chỉ thấy sau đó không đầy một tích tắc năm ngón tay của lão ta đã chuyển sang màu xanh mét càng lúc lại càng thêm nhạt, rồi thỉnh thoảng lão ta chợt rú lên một tiếng thật lớn như hổ rống, năm ngón tay bỗng nhiên quặp lại như những vuốt ưng nhắm thẳng về phía Ngao Nhĩ chụp tới. Thế chụp của lão ta mơ hồ như có hơi hàn khí lạnh buốt thấu xương.

Ngao Nhĩ không dám đưa chưởng chống đỡ, vội vàng lách bên phải tránh thoát đồng thời tả chưởng xĩa thẳng vào Thái dương huyết Tôn Kha Ba.

Chưởng thế của Ngao Nhĩ đánh ra vừa nhanh lại vừa mạnh có sức dõn cả non núi trong khoảnh khắc.

Không ngờ Tôn Kha Ba bản lĩnh cũng kỳ tuyệt khác thường, thế công đầu vừa hụt năm ngón tay bên tả chưởng của lão không chút chậm trễ đánh tuôn ra.

Ngao Nhĩ mình chợt dạ, vội vàng tung mình thối lui gần trượng.

Không bỏ lỡ cơ hội Tôn Kha Ba liền nhanh như cắt đuổi theo, chiếm thế thượng phong.

Thanh Hải vu viên công vốn sở trường ở chỗ lấy nhanh nện biến hóa quỷ dị làm căn bản, cho nên vừa thấy đối phương lùi lại né tránh, với kinh nghiệm hơn mười năm ngang dọc giang hồ, Tôn Kha Ba đâu có chịu bỏ qua liền tung luôn một loạt hơn mười chiêu nửa đòn ép Ngao Nhĩ không còn thể phản công chỉ còn nước cuống cuống né tránh.

Ở bên kia Cát Đạt Tổ với Mật Nhung vẫn cầm cự nhau ngang ngửa không ai chịu thua cả. Hai bên đều ghè nhau từng thế một.

Bỗng Ngao Nhĩ hét lớn một tiếng như sấm động rồi đột ngột thân hình lảo đảo, tay ôm lấy nách phải có vẻ như bị trọng thương.

Mật Nhung bị tiếng kêu của Ngao Nhĩ thế thức chậm hẳn lại, tâm thần bất định liền bị Tôn Kha Ba đánh trúng luôn một chưởng âm hàn liền ngã lảo ra đất Sự việc trên biến hóa mau lẹ gần như bất ngờ khiến Từ Hỉ Phụng cũng không kịp nhìn rõ làm sao Ngao Nhĩ lại thọ thương ngã lảo ra đất như vậy.

Chỉ thấy Tôn Kha Ba cười lên sảng sặc bước từng bước một tiến tới, đồng thời thủ chương của lão ta xòe ra như nan quạt giờ cao lên nói :

- Từ giáo chủ, lão phu nể Giáo chủ vẫn một mực không chịu uống rượu mừng lại cứ thích uống rượu phạt. Trong thiên hạ này nào có phải thiếu gì những mỹ nam tử đâu?

Từ Hi Phượng quát lớn :

- Cấm mồm? Bốn tọa cấm lão không được tiến thêm bước nữa.

Tôn Kha Ba cười khảnh khách nói :

- Từ giáo chủ, mệnh lệnh của Giáo chủ hãy để dùng cho chúng giáo đồ La Quỷ giáo thì đúng hơn. Còn lão phu đường đường là một hào kiệt ở Thanh Hải sao Giáo chủ có thể dùng ngôn ngữ ấy được. Biết điều thì hãy trao Liễu Tồn Trung cho lão phu thì còn mong được tiếng cảm ơn đàng hoàng tử tế.

Tôn Kha Ba miệng nói nhưng chân vẫn không ngừng bước tới.

Từ Hi Phượng liền rút luôn đôi liễu song đao dưới giường ra, đứng dựa vào thành giường che chở cho Liễu Tồn Trung, một mặt thét lớn :

- Đứng yên! Bớ bay đâu, cứu giá, cứu giá.

Tôn Kha Ba cười khẩy nói :

- Từ giáo chủ đừng làm ồn ào chứ. Nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, giáo chúng của Giáo chủ giờ đây đã khác hẳn rồi. Họ đều đã bị Lục thiềm thư Bàng Quân quản chế, ngôi vị của Giáo chủ kể như là cũng mất luôn rồi. Hi hi, lão phu lần cuối cùng xin Giáo chủ muốn bảo toàn tính mạng thì hãy giao ngay tên Liễu Tồn Trung ra, bằng không thì cnó trách.

Bấy giờ Liễu Tồn Trung đang ngằm vận Thiên Nhân kinh giải tới chỗ quan trọng nên không dám để phân tán chân khí. Nhưng nghe câu chuyện tới đây, chàng biết Bàng Quân đã phản lại Từ Hi Phượng gây nên cục diện đáng ngại như bây giờ, nhất định là Từ Hi Phượng quyết không thể là địch thủ của Tôn Kha Ba, nếu kinh chống lại thế nào cũng mất mạng, cho nên trong lòng không khỏi ngấm ngấm cảm kích đối với nàng.

Liễu Tồn Trung buồn bã nói :

- Từ giáo chủ đừng để ý tại hạ làm gì nữa, Giáo chủ hãy đi đi.

Từ Hi Phượng nghe Liễu Tồn Trung nói như vậy trong lòng cũng thấy phần chán vô cùng, liễu tươi cười nói :

- Liễu đại hiệp, tiện thiếp là kẻ ở trong tà giáo nhưng cũng không hổ là hạng tham sinh úy tử. Đối với danh vị Giáo chủ, tiện thiếp vốn thật không màng. Vì vậy có thể nào đi chẳng nữa tiện thiếp cũng quyết

không rời đại hiệp nửa bước, có chết chúng ta cũng cùng chết chung một chỗ.

Liễu Tồn Trung thở dài một tiếng nói :

- Tại sao Từ giáo chủ lại xử tốt với tại hạ quá như vậy?

Hỉ Phượng khẽ đáp :

- Liễu đại hiệp, đại hiệp không phải là chồng của thiếp rồi sao, thì tiện thiếp... tiện thiếp có chết cũng xin được chết một lần, chôn chung một mồ với đại hiệp cho tròn đạo nghĩa.

Liễu Tồn Trung nghe nói không khỏi lấy làm áy náy, trầm ngâm một chút rồi thở dài nói :

- Từ giáo chủ, tại hạ đã lừa gạt Từ giáo chủ!

Từ Hỉ Phượng cau mày :

- Sao? Đại hiệp gạt thiếp ư? Đại hiệp đã trúng phải Thực hồn cổ của thiếp, đại hiệp làm sao có thể gạt thiếp được?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Trong người tại hạ vốn có phản ứng kháng độc thì Thực hồn cổ của Giáo chủ làm sao có thể đánh mê được tại hạ.

Liễu Tồn Trung tuy nói vậy, nhưng đầu óc lúc bấy giờ cũng bắt đầu choáng váng khó chịu. Nhưng hơn ai hết, chàng biết rằng nếu không nói như vậy, thì Từ Hỉ Phượng chắc không khi nào rời khỏi mình, mà nếu cứ để vậy, thì tình hình sẽ càng thêm nguy ngập, chứ chẳng còn ích gì.

Quả nhiên Từ Hỉ Phượng vừa nghe Liễu Tồn Trung nói là đã gạt nàng, bất giác không cầm lòng được liền òa lên khóc nức nở, trợn mắt chỉ vào mặt chàng hậm hực nói :

- Người... người... thực là kẻ sở khanh lòng lang dạ thú!

Nói đoạn Hỉ Phượng liền chẳng nói chẳng rằng tung mình phóng ra ngoài cửa sổ đi luôn.

Tôn Kha Ba cười khanh khách nói :

- Từ Hỉ Phượng! Ha ha, dù người có cơ trí đến đâu cũng không bằng được lão phu này. Lão phu có sai chạy bao giờ, tên tiểu tử này chả phải là hạng tốt lành gì mà.

Lúc bấy giờ Tôn Kha Ba đã dừng cách giường không đầy một trượng nhưng lão ta vẫn không dám mạo hiểm tiến tới, bởi vì lão ta vốn biết Liễu Tồn Trung không phải là ruột tay mơ, mà ít ra đối phương cũng phải là một tay siêu phàm. Cứ ngay như ngày nọ khi trúng phải âm hàn chưởng bị ném xuống hàn đàm thế mà cũng hạ y không nổi, thì đủ biết rồi. Do đó giờ đây tuy biết có Liễu Tồn Trung đã thọ thương, huyết đạo lại bị điểm nhưng lão ta vẫn còn e ngại vô cùng không dám bén mảng tới gần.

Tôn Kha Ba đứng yên như núi nhìn Liễu Tồn Trung bất động. Lão thấy đối phương nhắm chặt hai mắt vẻ mặt thật bình thản như không, thật sự là khó hiểu.

Cát Đạt Tổ thấy vậy không sao nhin nổi liền tung mình tới. Ngay lúc đó Tôn Kha Ba vội quát lớn :

- Cát nhi không được lỗ mãng.

Cát Đạt Tổ hậm hực đáp :

- Sư phụ còn ngại gì nữa, tiểu tử này đã bị điểm huyết không nhúc nhích nổi mà sợ y cái nổi gì?

Tôn Kha Ba đáp :

- Sư phụ xưa nay chưa hề biết hãi sợ một ai, tuy nhiên cũng không bao giờ đánh mà không dám chắc được phần thắng. Tên này trấn tĩnh như vậy, e nó đến nước liều xả thân thí mạng thì phiền phức lắm.

Liễu Tồn Trung nghe nói buồn cười thầm, lên tiếng :

- Không đâu! Không đâu! Huyết đạo của tại hạ đã bị điểm, lúc này nhúc nhích cũng chẳng nổi thì xả thân thí mạng nổi gì. Xin tiền bối mau tới đây thành toàn ngay cho tại hạ nhờ.

Thực ra bây giờ Liễu Tồn Trung vô cùng nóng ruột. Chàng đã mấy phen dùng Thiên Nhân kinh giải xung kích Thiên trụ huyết nhưng không hề thấy có điểm gì lạ cả, trong lòng hoài nghi khôn tả không ngờ trên thiên hạ này lại có thủ pháp đả huyết thần kỳ đến thế Liễu Tồn Trung có biết đâu Hứa Thiên Long tập kích chàng chính là thức thứ ba Hành Quân thi vũ trong Bối diệp kinh. Tại sao Hứa Thiên Long lại có thể hiểu Bối diệp kinh, sau đây chúng tôi sẽ tường thuật. Bây giờ xin tạm lại chưa đề cập đến vội.

Hãy nói Tôn Kha Ba nghe trong câu nói của Liễu Tồn Trung dường như có ý dẫn dụ mình lọt bẫy, lão càng không dám vọng động trong lòng do dự không dám quyết định ra sao cho phải.

Cát Đạt Tổ thấy vậy bức bối nói :

- Sư phụ, huyết đạo của tên này đã bị phong bế. Chúng ta đừng để bị mắc hợm hấn.

Tôn Kha Ba nói :

- Cát nhi, con không biết đâu. Binh pháp có câu rằng: Hư là thực, thực là hư, tên này chính đang dùng kế hư hư thực thực, dụ sư phụ vào tròng; Nếu như chúng ta đường đột xông vào, bấy giờ không môn bại lộ, hấn sẽ thừa cơ tập kích, thì có hối cũng đã muộn.

Cát Đạt Tổ nói :

- Nếu vậy hai thầy trò chúng ta một trên một dưới thử thách một phen xem sao?

Tôn Kha Ba ngẫm nghĩ giây lát gật đầu đáp :

- Được! Cát nhi, con tấn công y từ đầu gối trở xuống còn sự phụ tấn công phía trên hân!

Cát Đạt Tổ cả mừng nói :

- Đồ đệ xin tuân lệnh?

Liễu Tồn Trung kêu khổ thầm nghĩ bụng :

“Chẳng lẽ mạng ta lại tận ở chốn này?”.

Bây giờ huyết đạo của chàng đã hơi có chút hiện tượng đã thông được, nhưng khoảng cách ấy cho đến lúc hoạt động vẫn còn xa.

Chàng vẫn nằm cứng ngắc trên giường không sao cử động được.

Tôn Kha Ba, Cát Đạt Tổ hai người đang định xông tới một trên một dưới giáp kích Liễu Tồn Trung. Chợt có tiếng cười hí hí ngoài song cửa, có tiếng vọng vào tiếp theo đó liền thấy một cái đầu láng bóng với một mặt toe toét như tiểu Phật thò đầu vào cười hí hí nói :

- Khoan đã, khoan đã. Cái cuộc lý thú này làm sao thiếu phần tửu gia cho được.

Tôn Kha Ba vừa thấy người nọ trống ngực đã đập thành thịch. Té ra cái đầu trọc láng kia không phải ai xa lạ mà chính là Túy hòa thượng, táng nhân gác lầu chuông ở Lãn Đà tự Trường Bạch sơn.

Tôn Kha Ba thấy đối phương là một trong số nhân vật được liệt danh Vũ Trụ Ngũ Kỳ liền nghĩ bụng :

“Tiểu tử Liễu Tồn Trung quỷ kế đa đoan, cho đồng bọn mai phục sẵn sàng. Suýt tí nữa không cẩn thận mình đã trúng phải kế nó.

Túy hòa thượng ti hí hai mắt, nhảy vào trong phòng cười khi nói :

- A Di Đà Phật! Nếu hai tên đầu bò đầu bướu người muốn tranh giành con dê béo này của tửu gia, thì là điều bất công lắm!

Cát Đạt Tổ chưa gặp qua Túy hòa thượng lần nào, liền quát hỏi :

- Hòa thượng kia! Người là ai?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Tửu gia là hòa thượng mà hòa thượng cũng là tửu gia! Còn tên tuổi là chi thì tửu gia cũng quên bẵng mất rồi. Tên đầu bò đầu bướu người có rượu ngon thịt béo gì thì dọn ra cho mỗ đánh chén một bữa với.

Tôn Kha Ba sợ Cát Đạt Tổ lỗ mãng, làm hồng đại sự vội trầm giọng quát bảo :

- Túy hòa thượng, người không giữ lầu chuông ở Lãn Đà tự lại chạy tới đây phá rối là vì lẽ gì?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Cái lầu chuông khỉ gió ấy làm gì có rượu ngon thịt béo, thì tửu gia làm sao có cái đồ choặng?

Liễu Tồn Trung nghe thấy âm thanh của Túy hòa thượng tinh thần liền phấn chấn, mở bừng mắt ra ngược nhìn Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng cười nói :

- Thế nào? Hòa thượng tửu gia ca ca tính cũng linh nghiệm lắm.

Liễu Tồn Trung mỉm cười hỏi :

- Hòa thượng ca ca tính thế nào?

Túy hòa thượng đáp :

- Hòa thượng tửu gia ca ca uống sạch rượu ở dưới Bản kiều mà không thấy tiểu tử ngươi trở về, liền giơ tay lên bấm độn, biết tiểu tử ngươi gặp chuyện không lành mang khổ vào thân chắc! Không ngờ tiểu tử ngươi lại sung sướng nằm ngủ ở trên chần êm nệm ấm như thế này, kể cũng lý thú thực!

Liễu Tồn Trung nói :

- Tiểu đệ bị người ám toán, huyết đạo bị phong bế không thể cử động được.

Túy hòa thượng gật gù nói :

- Không sao! Không sao, để tửu gia đưa tiểu tử về cũng được.

Dứt lời ông ta giơ cánh tay ra kẹp lấy Liễu Tồn Trung.

Tôn Kha Ba thấy Túy hòa thượng chỉ còn hoạt động được một bên tay liền quát bảo :

- Cát nhi động thủ đi?

Lão vung chưởng lên bấy giờ đã biến thành màu lam sậm chộp thẳng tới đầu Liễu Tồn Trung. Đợi Túy hòa thượng nghiêng người tránh né, tả chưởng đồng thời chộp vào ngang hông ông ta kinh phong vèo vèo thực là lợi hại.

Túy hòa thượng phát tay áo rộng vừa lách khỏi thế công bên tả dực của Tôn Kha Ba chợt thấy sau gáy có gió động, vội nhảy ngang sang bên nhẹ nhàng lướt ra ngoài xa hơn trượng, hạ chân xuống không một tiếng động.

Thì ra Cát Đạt Tố vừa tấn công lén ở phía sau lưng hòa thượng.

Túy hòa thượng một bên tay phải ôm Liễu Tồn Trung hoạt động rất bất tiện, tức thì bị hai thầy trò Tôn Kha Ba, Cát Đạt Tố vây chặt.

Ông ta la lớn :

- Hai tên đầu bò, đầu bươu này kể cũng lợi hại đấy! Tửu gia này phải cẩn thận lắm mới được, kéo lùi thôi to.

Nói rồi ông ta phóng mình nhảy vèo lên cửa sổ kêu gọi :

- Anh Tử cô nương lại đây? Tửu gia giao Liễu Tồn Trung cho, cẩn thận tiếp lấy này!

Cát Đạt Tố sợ Túy hòa thượng mang Liễu Tồn Trung đào tẩu, cả người lẫn kiếm lao tới chân hòa thượng.

Túy hòa thượng quát lớn :

- Đi đi quân mặt dày!

Ông ta co chân phải lên, Cát Đạt Tổ thấy vậy cực kỳ khiếp sợ, vội thụt đầu uốn lưng nhảy xuống bên dưới.

Túy hòa thượng ném Liễu Tồn Trung ra bên ngoài, Anh Tử đứng phía dưới cửa sổ giơ tay ra đón ngay lấy.

Túy hòa thượng nói :

- Anh Tử cô nương, đem Liễu Tồn Trung trở về chỗ đó đi, để tửu gia thu nhập hai tên đầu bò đầu bươu này rồi sẽ gặp lại sau.

Ông ta giơ tay chỉ về mép bên phải.

Anh Tử gạt đầu hội ý, ôm xốc Liễu Tồn Trung lên, chạy về phía Túy hòa thượng vừa chỉ.

Túy hòa thượng nói xong liền quay lại ngăn chân thầy trò Tôn Kha Ba.

Hãy nói Anh Tử tiểu thư ôm Liễu Tồn Trung ở trong lòng tâm thần vô cùng bồi hồi rối loạn, bước cao bước thấp, xuyên qua một con đường nhỏ. Nơi đây là con lộ phía sau núi của tổng sào huyệt La Quỷ, rậm rạp, đường lối khúc khuỷu khó đi.

Bấy giờ trời đã gần sáng, vừng đông đang từ từ ló dạng, nhưng trong rừng rậm vẫn tối như bưng giơ tay không trông thấy năm ngón.

Anh Tử từ lọt lòng mẹ tới giờ có khi nào lại ôm trong lòng một người khác phái như vậy, nàng cảm thấy tâm thần dao động chân tay mềm nhũn, khí vị của nam nhân làm cho nàng dâng lên một cảm giác lạ lùng khó tả. Nàng nghĩ thầm :

“Cũng may chàng đang hôn mê bất tỉnh, bằng không thực hử thẹn muốn chết được!”

Chạy được một đổi bỗng nghe thấy Liễu Tồn Trung ở trong lòng khẽ hứ lên một tiếng.

Anh Tử tiểu thư giật nảy mình, Liễu Tồn Trung đã khẽ nói :

- Đừng động đây! Có người đấy.

Lúc ấy Anh Tử mới biết nãy giờ Liễu Tồn Trung giả thiếp đi chứ không phải hôn mê thực. Nàng hử thẹn quá giậm chân hờn dỗi nói :

- Í, đại ca xấu quá!

Nàng quên mất lời cảnh cáo của Liễu Tồn Trung vừa rồi, nghe thấy gần đó có tiếng người khẽ hô lên, tiếp đó có tiếng lá cây trên mặt đất xào xạc, dường như đối phương đang lần mò tới?

Anh Tử lo lắng vô cùng, nhưng có hối cũng không kịp nữa. Liễu Tồn Trung khẽ nói :

- Đừng sợ, lại đằng kia núp đi, nằm im đừng cử động.

Anh Tử vâng lời, rón rén đi tới sau một tảng đá lớn ẩn núp, nàng vẫn

ôm Liễu Tồn Trung ở trong lòng, im hơi lặng tiếng không dám động đây.

Bấy giờ sắc trời đã dần dần sáng tỏ, chợt nghe thấy bên cạnh tảng đá có người đang sục sạo.

Anh Tử quá sợ cuốn tròn người lại, nằm sát xuống đất má của nàng gần như áp sát vào ngực Liễu Tồn Trung.

Bỗng nghe thấy có tiếng của một thiếu nữ ở phía sau lưng cười nhạt nói :

- Hay thực! Hừ hừ! Hai người làm việc tốt lành nhỉ.

Anh Tử giật nảy mình, tiếng nói ấy rõ ràng là của Hà Ngọc Trì rồi.

Chỉ thấy Hà Ngọc Trì khoé hạnh tròn xoe đứng chống nạnh phía sau lưng mình. Hoàng Diệm Phong Cái thì đứng cạnh đó cười khanh khách coi mòi rất lấy làm thú vị.

Hà Ngọc Trì lạnh lùng nói :

- Tiểu thư Anh Tử, tôi thực không ngờ tiểu thư lại là hạng người đồn mạt như vậy, lén lén lút lút tới đây làm chuyện tôi bại.

Anh Tử nhất thời hổ thẹn khôn tả, vội buông Liễu Tồn Trung xuống áp úng đáp :

- Tôi... tôi...

- Hừ còn tôi với tiếc gì nữa! Lén lén lút lút dụ dỗ Liễu đại ca, thực không biết hổ thẹn!

Anh Tử hổ thẹn đỏ bừng hai má biện bạch :

- Cô nương đừng... đừng hiểu lầm, tôi... tôi...không hề dụ dỗ Liễu đại ca bao giờ!

- Câm miệng lại! Hà Ngọc Trì bĩu môi thoá mạ :

- Chính mắt ta thấy tiểu thư ôm chặt Liễu đại ca, hôn lên ngực Liễu đại ca lại còn chối gì nữa. Có biết hổ thẹn là gì không?

Hoàng Diệm Phong Cát cười hi hi xen lời :

- Không thẹn, không thẹn, thú nữa, thú nữa! Thế mà lão khiêu hóa này cứ tưởng hai người là bọn La Quỷ mới là uổng.

Liễu Tồn Trung bất ngờ gặp lại Hà Ngọc Trì trong lòng mừng rỡ vô cùng, quên cả biện bạch giùm Anh Tử, gương mặt lên ngấm nhìn nàng ta.

Hà Ngọc Trì thoá mạ :

- Nhìn cái gì? Người cũng chẳng tốt lành gì đâu!

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Mắng nữa đi! Hiền muội mắng cho đã đi rồi đại ca sẽ giải thích cho nghe.

Hà Ngọc Trì cười nhạt nói :

- Tôi không thêm mắng đại ca?

Đoạn nàng chỉ Anh Tử thóa mạ :

- Đồ hồ ly ti tiện dâm dăng kia, dụ dỗ đàn ông con trai lại còn lẻo mồm lẻo mép chối cãi.

Anh Tử xưa nay có bao giờ bị ai lăng nhục như vậy nàng vừa hổ thẹn vừa tức giận ứa nước mắt ra đứng bật dậy rào cẳng chạy đi luôn.

Liễu Tồn Trung không ngờ cục diện lại rắc rối đến thế vội kêu gọi :

- Anh Tử! Anh Tử tiểu thư!

Chàng muốn gượng vùng dậy nhưng thân thân cứng ngắc không thể cử động được chỉ thừ người ra nhìn theo sau lưng Anh Tử mất dạng dưới những tia sáng đầu tiên của buổi hừng đông.

Hoàng Diện Phong Cái mù tịt về những chuyện rắc rối của đàn bà con gái. ông ta không hiểu vì sao Anh Tử lại đột nhiên bỏ chạy và vì sao Liễu Tồn Trung lại bồn chồn lo lắng như kiến bò trên chảo như vậy.

Chỉ có Hà Ngọc Trì miệng vẫn không ngớt cười nhạt, quay sang Liễu Tồn Trung khoe hạnh tròn xoe, giận dữ nói :

- Này! Có phải đại ca muốn đi theo con hồ ly tinh ấy hay không?

Hừ! Được lắm, đại ca có yêu nó thì đừng để ý gì đến tôi nữa.

Dứt lời nàng quay ngoắt đi, chạy luôn sang một phương hướng khác.

Liễu Tồn Trung cuống quýt, nói với Hoàng Diện Phong Cái :

- Lão sư ca, mau mau đuổi theo đưa nàng ta về đây!

Hoàng Diện Phong Cái gãi đầu gãi tai, cười híp mắt lại hỏi :

- Ngọc Trì cô nương có việc gì cần mà bỏ đi gấp thế?

Liễu Tồn Trung thở dài đáp :

- Đừng hỏi nhiều, lão ca mau đuổi theo đem nàng về đây cho tiểu đệ đã!

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Lão sư ca đang đối bụng đến nhữn cả người ra đây thì còn sức đâu mà đuổi theo nàng ta nữa!

Liễu Tồn Trung sốt ruột nói :

- Lão sư ca đem được nàng về, tiểu sư đệ xin mời lão sư ca một bữa nhậu thỏa thích. Còn như đuổi không kịp, thì kể từ nay tiểu đệ vĩnh viễn không mua rượu cho lão ca uống nữa.

Hoàng Diện Phong Cái vội đáp :

- Đuổi đuổi! Lão sư ca đã đuổi theo dù con nhỏ hôi hám ấy có chạy lên trời, cũng không thoát khỏi bàn tay của lão ca.

Liễu Tồn Trung nói tiếp :

- Tiểu đệ xin nói rõ trước, nếu lão ca khuyên Ngọc Trì cô nương bằng lời thô lỗ, hay đụng tới một chân lông kẻ tóc nàng, tiểu đệ cũng vĩnh

viễn không lý tới lão sư ca nữa.

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Không đâu, không đâu. Dù Ngọc Trì cô nương có đánh, lão sư ca cũng không dám trả đũa đâu.

Liễu Tồn Trung nhớ mọi chuyện, không hiểu sao Hoàng Diện Phong Cái lại cùng với Hà Ngọc Trì xuất hiện ở chốn này vừa lúc như vậy. Chàng đang định cất tiếng hỏi, đã thấy lão sư ca phóng mình lao đi rồi liền nghĩ bụng :

“Thôi để ông ta trở về hỏi sau cũng không muộn”.

Chàng đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Hoàng Diện Phong Cái chạy trở lại hỏi hử hử :

- Tiểu đệ, lão sư ca quên mất hỏi sư đệ có phải sư đệ không động đây được chăng. Bị ai điểm huyết đạo mà lợi hại thế? Đưa cho lão sư ca xem.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Không cần, tiểu đệ tự giải lấy huyết đạo được. Lão sư ca mau đuổi theo ngay đi, kéo không kịp là hỏng hết đại sự đấy!

Hoàng Diện Phong Cái đành nói :

- Thôi được, tiểu đệ hãy bảo trọng cẩn thận, chớ để kẻ địch phát hiện. Sư đệ không cử động được sẽ bị chúng tới làm thịt thì nguy tai! Liễu Tồn Trung sực nhớ tới Túy hòa thượng còn ở trong tổng sào huyết kịch chiến với hai thầy trò Tôn Kha Ba, ông ta chỉ có một thân một mình nhỡ xảy ra sơ thất. Hoàng Diện Phong Cái chỉ trong thoáng cái đã lướt ra ngoài xa hơn mười trượng, chàng vội cao giọng nói vọng theo :

- Lão sư ca, quay lại đây đã!

Chỉ chớp mắt Hoàng Diện Phong Cái đã lướt tới trước mặt chàng hỏi :

- Còn chuyện gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu sư đệ nhân đây nói với đại ca luôn cho tiện. Con đường này đưa tới tổng sào La Quỷ, hiện tại Túy hòa thượng tiên bối đang bị bao vây ở trong đó. Lão sư ca đuổi theo Hà Ngọc Trì rồi thuận đường ghé vào xem, trợ giúp ông ta một tay.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Tưởng gì chứ việc ấy dễ lắm, sao sư đệ không nói sớm!

Trong chớp mắt ông ta đã băng mình ra ngoài mấy chục trượng, mất tung tích sau những tàng cây rậm rạp.

Liễu Tồn Trung cảm khái vô cùng, chàng vốn định đích thân quay trở lại trợ giúp Túy hòa thượng nhưng chàng biết rõ thời gian vận công

giải huyết ít ra cũng phải mất đến bốn tiếng đồng hồ, sợ Túy hòa thượng sợ sẩy cho nên mới cẩn thận dặn Hoàng Diệm Phong Cái trước.

Hãy nói Hoàng Diệm Phong Cái thì triển khinh công nhanh như một ánh sao rơi, không lâu sau đã tiến vào trong phạm vi của tổng sào La Quỷ.

Địa phương này vừa rồi Hoàng Diệm Phong Cái đã tới với Hà Ngọc Trì cho nên rất thông thuộc. Phía trước mặt là một khu rừng, ông ta dáo dác tìm kiếm làm gì thấy bóng dáng nàng đâu nữa, liền nghĩ bụng :

“Nhiều phần nàng ta ẩn núp ở trong khu rừng kia!”

Đoạn ông ta nhẹ nhàng lướt vào bên trong đưa mắt tìm kiếm, chợt thấy Hà Ngọc Trì đang dựa vào một thân cây cổ thụ, bưng mặt ghen ngào than khóc.

“Cô bé này tinh khôn quý quá lắm, đừng để nàng ta phát hiện cho thêm rắc rối!”

Đoạn Hoàng Diệm Phong Cái rón rén tiến tới gần.

Tới khi Hà Ngọc Trì phát giác sau lưng có người thì nhuyển ma huyết đã bị điểm trúng. Nàng quay đầu lại nhìn thấy đối phương là Hoàng Diệm Phong Cái.

Hoàng Diệm Phong Cái vừa điểm xong nhuyển ma huyết của Hà Ngọc Trì, không để nàng kịp mở lời cười hi hí nói :

- Ngọc Trì cô nương chớ trách! Lão khiêu hóa này phụng mệnh của Liễu đại ca của cô nương, mời cô nương trở về.

Hà Ngọc Trì ngán lệ khóe mắt chưa khô, ghen ngào đáp :

- Tiểu bối không về đâu. Ai thêm gần gũi chàng ta!

Hoàng Diệm Phong Cái gật gù nói :

- Đúng! Đúng! Cô nương không cần gã nhưng gã lại cần cô nương thì biết làm thế nào! Này! Tiểu cô nương hãy thương tình mà giúp lão khiêu hóa một chút.

Hà Ngọc Trì thấy bộ dạng khôi hài của Hoàng Diệm Phong Cái cũng phải bật cười hỏi :

- Tiểu bối giúp gì cho lão tiền bối được?

Hoàng Diệm Phong Cái thiếu não đáp :

- Lão khiêu hóa này đang đói meo cả bụng, nếu cô nương theo lão về Liễu đại ca của cô nương mới chịu mời lão ăn một bữa no nê.

Hà Ngọc Trì hừ nhạt nói :

- Con yêu tinh Anh Tử đã gọi chàng là Liễu đại ca rồi, tiểu bối không thèm gọi như thế nữa đâu.

Hoàng Diệm Phong Cái gật đầu lia lịa nói :

- Phải lắm, phải lắm. Liễu đại ca của cô nương không phải là người tốt đừng thềm để ý, chỉ có lão khiêu hóa này mới là người tốt phải không?

Hà Ngọc Trì gật đầu đáp :

- Tiền bối là người tốt?

Hoàng Diện Phong Cái giờ tay lên gãi đầu tóc bù rối như mớ bông bong, cười tít mắt lại nói :

- Nếu vậy tiểu cô nương theo lão khiêu hóa này về nhé để lão khiêu hóa bắt tiểu tử phải mời một bữa nhậu nhẹt no nê kéo gã lại chối phất.

Hà Ngọc Trì đáp :

- Tiểu bối không về đâu, lão nhân gia muốn ăn uống tiểu bối xin mời ngay.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói :

- Đừng đánh lừa lão khiêu hóa, tiểu cô nương làm gì có tiền?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Tiểu bối không đánh lừa tiền bối đâu, trong túi tiểu bối hiện có nhiều vàng bạc lắm.

Hoàng Diện Phong Cái ti hí mắt, ngẫm nghĩ giây lát nói :

- Vậy thì còn gì bằng, chúng ta không về chỗ Liễu Tồn Trung nữa. Tiểu cô nương cứ đi theo, lão tìm chỗ nào vui vẻ có món ăn ngon ghé vào.

Hà Ngọc Trì gật đầu đáp :

- Dạ tiểu bối xin theo lão nhân gia!

Hoàng Diện Phong Cái cả mừng liền giải huyệt cho Hà Ngọc Trì nói :

- Nào đi, xuyên qua khu rừng này tới địa phương có nhiều trò vui đấy.

Hai người xuyên ra khỏi khu rừng, thì tới vùng trũng địa phía sau lưng tổng sào La Quỷ. Xa xa đã trông thấy rất nhiều vật kiến trúc, có một số được những bụi cây che khuất rất là cẩn mật.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Đây là địa phương nào thế?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Đằng kia là tổng sào La Quỷ, cẩn thận đừng nói lớn.

Hai người đã trông thấy bọn La Quỷ đi tuần phòng ẩn hiện ở phía xa xa. Hoàng Diện Phong Cái với Hà Ngọc Trì lợi dụng kinh công thượng thừa, tránh qua một đội tuần tra ngầm của La Quỷ, tung mình lên mái ngói.

Hoàng Diện Phong Cái giờ tay ra hiệu cho Hà Ngọc Trì nằm phục xuống, khẽ nói :

- Bên dưới kia là khu trọng yếu của La Quỷ, cô nương hãy theo sát lão khiêu hóa, chúng ta đi tìm Túy hòa thượng.

Hà Ngọc Trì gật đầu không đáp, theo sau Hoàng Diện Phong Cái ngay.

Hai người vượt qua một dãy nóc nhà, chợt nghe thấy phía dưới sân có tiếng Túy hòa thượng la lối om sòm :

- Tiểu tử khá lắm. Ngoài Liễu Tồn Trung tửu gia này bội phục ra, kẻ người cũng đủ tư cách để tửu gia này thán phục đấy!

Tiếp theo đó bên dưới lại có mấy trăm thanh âm hoan hô vang dội đều khen ngợi công phu của Bang chủ tuyệt thế Hoàng Diện Phong Cái hoài nghi nghĩ bụng :

“Bang chủ nào thế? Chẳng lẽ Lữ Di Hạo đang ở dưới đó?”

Chợt nghe thấy thanh âm của Tôn Kha Ba nói :

- Hai tuyệt chiêu vừa rồi của Hứa Thiên Long Bang chủ, quả thực là độc bộ cổ kim. Bây giờ lão phu mới được sáng mắt ra, bội phục, bội phục.

Có tiếng một thanh niên cười khanh khách hỏi :

- Tên Liễu Tồn Trung sớm muộn gì cũng phải đầu hàng bốn tọa.

Hòa thượng hoang dã người từ đâu tới thế?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Tửu gia cũng quên mất mình từ đâu tới, và bây giờ cũng chẳng biết phải đi đâu nữa. Tửu gia không có rượu uống, thì không thể nào ra sức được.

Thanh niên liền ra lệnh :

- Bay đâu, đem rượu ra đây! Cho hòa thượng này uống thả cửa, để lão có thua cũng tâm phục khẩu phục?

Liền có người bưng một tô rượu lớn ra. Túy hòa thượng đỡ lấy, đưa lên miệng tu sạch liếm mép khen ngợi :

- Rượu ngon thật!

Hứa Thiên Long thùng thảng hỏi :

- Hòa thượng người không sợ trong rượu có pha thuốc độc ư?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Cái ngôi vị Hứa bang chủ của bạn tuy không ra gì nhưng cũng đủ thấy phải là một tay có bản lĩnh, cho nên tửu gia cũng không ngại trong rượu có độc là thế.

Hứa Thiên Long gật đầu mỉm cười lấy làm khoái chí hỏi :

- Hòa thượng uống rượu xong rồi, chúng ta tỷ thí chứ?

Túy hòa thượng đáp :

- Được lắm Ông ta nghiêng đầu ngẫm nghĩ giây lát lại tiếp :

- Bạn họ Hứa, chiêu vừa rồi của bạn sử dụng là công phu gì thế?

Và ai truyền thụ cho bạn?

Hứa Thiên Long cười hắc hắc đáp :

- Khắp thiên hạ này có thể nói không một ai hiểu được công phu của bốn tọa, có nói cho hòa thượng người cũng bằng vô dụng.

Túy hòa thượng nhếch mép cười nói :

- Cái trò đùa trẻ con múa may như mèo ba chân ấy tửu gia này vừa lọt khỏi lòng mẹ cũng hiểu rõ ngay, nhưng không thềm dùng mà thôi.

Hứa Thiên Long nghe Túy hòa thượng bảo công phu của mình là mèo ba chân, tức giận đến mặt mũi đỏ gay cười nhạt nói :

- Nếu hòa thượng người cũng biết thì thử nói xem tên nó là gì?

Nếu hòa thượng người nói đúng, bốn tọa này mới chịu tin là giỏi.

Túy hòa thượng nghĩ bụng :

“Hai chiêu vừa rồi tên này sử dụng giống hết trong Bối Diệp kinh Bát Long Tôn Giả để lại! Tiếc rằng mình mới học một chiêu đã để rớt sách xuống dưới đáy hàn đàm”. Ông ta chợt động tâm hỏi :

- Bạn họ Hứa cho hòa thượng mỗi hỏi câu này, bạn là người thế nào của Vu Điền Hỏa Thần giáo chủ?

Hứa Thiên Long vừa nghe thấy Túy hòa thượng nhắc nhở tới Hỏa Thần giáo chủ mặt chợt lộ vẻ tôn kính, trầm giọng nói :

- Thứ lỗi bốn tọa không thể giải đáp điều này được. Hơn nữa hòa thượng vẫn chưa nói được tên công phu ấy của tại hạ?

Túy hòa thượng trông thần thái của Hứa Thiên Long đã đoán được tám chín phần mười liền cười ha hả nói :

- Loại công phu ấy rất thông thường, chả có gì là lạ lùng cả, võ lâm Trung Nguyên không ai là không am hiểu. Đó là chiêu Biến Dịch Chưởng thuộc Tàn Phong Bối Diệp Thủ trong Bối Diệp kinh, tổng cộng tất cả sáu chiêu, có đúng hay không? Để tửu gia kể tên sáu chiêu ấy cho mà coi, những gì Quần Long Vô Thủ, Đại Tai Càn Nguyên, Vân Hành Thi Vũ, Phẩm Vật Lưu Hình, Hợp Bảo Thái Hòa, Lục Long Ngự Thiên. Hà hà, tầm thường lắm!

Thực ra Túy hòa thượng chỉ am hiểu có một chiêu còn năm chiêu kia thì mù tịt nhưng khi đọc tên ra lâu thông vanh vách khiến cho Hứa Thiên Long càng nghe càng biến sắc mặt, tâm trạng hùng bá võ lâm nhất thời lung lay nghĩ thầm :

“Sự phụ lão nhân gia đánh lừa mình, ông ta bảo Bối Diệp kinh khắp thiên hạ không ai am hiểu, dù là Bát Long Tôn Giả hồi sinh tiền cũng chỉ học được có năm chiêu, chiêu thứ sáu thì bị thể lực giới hạn không thể tập luyện được, cần phải có viên Mặc Ngọc tương trợ mới hy vọng luyện thành công. Nay hòa thượng này đọc vanh vách, như vậy là nghĩa lý gì?”.

Hứa Thiên Long không rõ quyển Bối Diệp kinh ấy, năm xưa Bát Long Tôn Giả lấy được ở Thiên Trúc khi sắp tử nạn trên đất tuyết bèn trao lại cho Túy hòa thượng, Túy hòa thượng vì phải trốn tránh các cao thủ do Hỏa Thần giáo chủ phái đi lùng kiếm không có thì giờ luyện tập. Sau này vì giao chiến với các cao thủ trong Hỏa Thần giáo gần hàn đàm, ông ta mới đánh rơi cuốn sách xuống dưới đàm ấy.

Hứa Thiên Long hoài nghi hỏi :

- Vì sao hòa thượng lại biết được Bối Diệp kinh?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Tửu gia chẳng nói rồi là gì, võ lâm Trung Nguyên ai ai cũng đều biết hết không có gì là lạ cả.

- Hoà thượng biểu diễn cho mỗ xem, có thể mỗ mới tin được.

- Cái loại công phu mèo ba chân ấy, thì hòa thượng mỗ biểu diễn làm gì cho bản chân tay?

Hứa Thiên Long giận dữ nói :

- Nếu vậy chúng ta hãy tỉ thí một phen!

Túy hòa thượng nghĩ bụng :

“Tên này dùng Bối Diệp kinh, mình không nên xem thường kéo mà bị thất thố!”.

Ông ta lại nghĩ tiếp :

“Trừ phi mình dùng kiếm, vận dụng Kinh Kha Kiếm Kích đồ giải họa may có thể đối phó được!”.

Túy hòa thượng liền nói :

- Bạn họ Hứa, công phu quyền cước của tửu gia đệ nhất thiên hạ, nếu có thắng bạn trên giang hồ cũng chê cười tửu gia ỷ lớn hiếp nhỏ. Tửu gia không quen dùng kiếm, nhưng để bồi tiếp bạn tửu gia thử dùng một lần xem sao. Bạn có cho tửu gia mượn đỡ một thanh kiếm chăng?

Hứa Thiên Long giận dữ đáp :

- Sao lại không được! Hòa thượng muốn dùng loại binh khí nào cũng có hết, để người có bị hại cũng phải thán phục! Bay đâu, đem kiếm ra đây!

Liền thấy có một người ôm một bồ kiếm ra, có kiếm dài kiếm ngắn, ngô câu kiếm, lưỡng diện kiếm toàn là loại kiếm tốt chế tạo bằng thép ròng, ánh sáng lấp lóe rợn người.

Hoàng Diện Phong Cái lắng nghe đến xuất thần, khẽ nói với Hà Ngọc Trì :

- Tên họ Hứa kia, chín phần mười là nhân vật tân nhậm Bang chủ Cái bang do Vương Hữu đưa lên. Xem như vậy lai lịch của người này không phải tầm thường.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Lai lịch của y ra sao?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Y vận dụng được Bối Diệp kinh, ngoại trừ được Hỏa Thần giáo chủ truyền thọ ra thì còn ai vào đó nữa? Ôi thôi, hồng bát rồi, hồng bát rồi?

Hà Ngọc Trì kinh ngạc hỏi :

- Sao hồng bát?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Không ngờ Tây Vực Hỏa Thần giáo chủ lại tính toán xa xôi như vậy. Ban đầu Hỏa Thần giáo phái Ngũ Hành đội tới Kim Phật giáp tìm kiếm Mặc Ngọc, lão khiêu hóa còn chưa nghĩ ra được dụng ý của họ. Bây giờ mới biết là họ theo đuổi kế hoạch này.

Hà Ngọc Trì chỉ hiểu lơ mờ lại hỏi :

- Lão khiêu hóa! Vị Túy hòa thượng kia không biết dùng kiếm thực ư?

Hoàng Diện Phong Cái cố nhin cười khẽ đáp :

- Đừng có nghe những lời lẽ phỉnh gạt ấy của lão trọc đầu. Lão sợ quyền cước không bằng người ta mới phải dùng kiếm thay thế. Kinh Kha kiếm kích đồ giải của y kể cũng tạm đương đầu với đối phương được.

Chỉ thấy Túy hòa thượng thuận tay cầm lấy một thanh trường kiếm cười nói :

- Thanh này dùng tạm được!

Bấy giờ trong sân viện có rất nhiều người vây quanh. Thầy trò Tôn Kha Ba thống lĩnh mười hai tên võ sĩ đệ nhất cấp của Đông Doanh đứng ở một góc, Lục Thiềm thờ Bàng Quân, lão Vu bà ở Lãn Cổ phòng đứng một góc, ngoài ra còn có một số nhân vật trọng yếu của La Quỷ tổng sào nữa.

Sau khi Từ Hỉ Phượng bỏ đi, Bàng Quân nghiễm nhiên nắm giữ chức vụ nhiếp chính thay thế Giáo chủ.

Giữa lúc Hứa Thiên Long bắt đầu thủ thế hướng thẳng về phía trường kiếm trong tay Túy hòa thượng. Ở một đầu thông đạo chợt có một tràng cười vang như tiếng chuông đồng, một người lớn bước tiến tới, người chưa đến đã oang oang nói :

- Từ giáo chủ đi đâu rồi? Chà! Náo nhiệt lắm, náo nhiệt lắm!

Người đó vừa hiện thân, liền có người hoan hô :

- Cô Lôu Giáo chủ, xin mời, xin mời!

Cô Lôu Giáo chủ cả cười nói :

- Ha ha! Lý thú! Túy hòa thượng, chúng ta lại được có dịp tao ngộ ở

chỗ này.

Túy hòa thượng râu trắng kiêu cưỡi hí hí đáp :

- Cô Lâu lão hữu rất thích mỗ, cứ việc ra đây luôn.

Cô Lâu Giáo chủ chậm rãi nói :

- Đạo hữu nóng nảy quá, đợi một chút xem sao đã.

Lão quay đầu lại nói với Hứa Thiên Long :

- Hứa bang chủ, hòa thượng này vốn có chút đẩy đưa riêng với bản tọa chưa kết thúc. Vậy cuộc vui này Bang chủ có thể nhường cho bản tọa được chăng?

Hứa Thiên Long vội chấp tay đáp :

- Giáo chủ đã nói như vậy, tất tại hạ phải lui bước cho đúng lễ!

Dứt lời y chấp tay đứng sang một bên.

Bấy giờ Túy hòa thượng tuy ngoài mặt vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng.

Nhắm tính nhân số của đối phương thấy ngoài Tôn Kha Ba, Cát Đạt Tổ, Lục Thiêm thờ Bàn Quân, Lão Vu bà, Hứa Thiên Long, Cô Lâu Giáo chủ ra, lại còn không biết bao nhiêu nhân vật võ lâm hắc đạo.

Trừ Cát Đạt Tổ và số nhân vật không biết tên kia ra, Tôn Kha Ba, Hứa Thiên Long, Cô Lâu Giáo chủ, Bàn Quân, Lão Vu bà mấy người có thể nói đều là tôn sư một đời, chỉ đấu từng người một hoặc may ra còn ứng phó nổi. Nhược bằng họ không kể gì đến nghĩa khí giang hồ thì chắc hôm nay mình phải lên Niết bàn châu Phật tổ mất.

Lúc ấy không những chỉ riêng Túy hòa thượng lo âu thâm mà Hoàng Diện Phong Cái với Hà Ngọc Trì trên mái ngói cũng ngấm ngấm thất kinh. Thấy bên đối phương nhiều người như vậy mà bên mình chỉ vỏn vẹn có ba người, chuyện thắng bại đã bày ra trước mắt.

Cô Lâu Giáo chủ đưa mắt nhìn chung quanh một lượt thấy chỉ có một mình Túy hòa thượng trong lòng đã thâm cao hứng. Lão liền chấp tay vái mọi người một vòng nói :

- Bỉ nhân xin lãnh giáo tuyệt học của hòa thượng đây nếu có điều gì sơ xuất xin chừa vị bồ khuyết cho.

Tuy câu nói bề ngoài là khiêm tốn nhưng thực racó ý bảo :

“Nếu lão không địch nổi tất cả sẽ cùng xông lên làm thịt đối phương”

Mọi người quanh đó đều là những tay lão luyện giang hồ, câu bằng ấy ai ai cũng hiểu rõ hết, liền ra hiệu bằng mắt đáp lại.

Túy hòa thượng bấy giờ một mặt đề phòng Cô Lâu Giáo chủ đột nhiên tập kích, một mặt đưa mắt quét nhìn tứ phía tìm kế thoát thân.

Tuy bề ngoài trông Túy hòa thượng như điên điên khùng khùng, nhưng thực ra ông ta cũng là người rất tinh tế. Lúc ông ta giữ lâu chuông ở Lãn Đà tự, ông ta dồn hết tâm trí luyện tập Kinh Kha kiếm

kích đồ giải, từ cái khó khăn của kiếm đạo ra, nội công khinh công đã tới mức tuyệt kỹ, ông ta nghĩ bụng :

“Đánh không nổi thì đào tẩu, hảo hán chẳng kể đến chuyện lép vế trước mắt!”.

Vì vậy trước hết ông ta mới lo tìm đường ca bài tẩu mã.

Cô Lâu Giáo chủ từ từ móc ra trong người ra một cái đầu lâu sắt to bằng nắm tay, ở chiếc đầu lâu ấy có một cái đuôi ngắn, dài khoảng hai thước. Tay phải cầm chiếc đầu lâu sắt, tay trái lão thủng thủng móc ra một cái chuông đồng nho nhỏ, nói :

- Trong mười năm nay, bốn tòa chưa hề sử dụng đến hai vật này.

Hôm nay gặp gỡ cao nhân đành phải xin bêu xấu vậy!

Hà Ngọc Trì phục trên mái ngói trông thấy những vật quái quỷ ấy rất lấy làm lạ, ghé sát vào tai Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Lão già nọ dùng những vật kia làm gì thế?

Hoàng Diện Phong Cái sắc mặt nghiêm giọng đáp :

- Xem chừng hai vật ấy là những món báu vật trấn giáo của Cô Lâu giáo. Cái chuông đồng nhỏ bên trái chính danh là Nhiếp Hồn linh, nó có thể phát ra những tiếng kêu quái dị chi phối hồn phách con người khiến tinh thần lẫn ý chí của đối phương không thể tập trung được. Còn cái đầu lâu bên phải chớ nên xem thường, trong ngũ quan của nó rất nhiều trò ma mãnh quỷ môn đạo. Này! Tiểu cô nương, khinh công của cô nương cao cường, cô nương hãy ngấm ngấm chuẩn bị giúp lão quỷ say một tay.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Còn lão tiên bối thì sao?

Hoàng Diện Phong Cái dùng truyền âm nhập mật cười hí hí đáp :

- Lão khiêu hóa xem trò vui, nếu như con quỷ say nó lộng hành là lão khiêu hóa co giò phóng đi luôn, trời có sập cũng mặc!

Hà Ngọc Trì biết Hoàng Diện Phong Cái du hí nhân gian, thường hay kiếm chuyện giễu cợt. Nàng cũng cố ý vênh váo đáp :

- Mặc kệ, lão tiên bối muốn đi đâu thì đi!

Hoàng Diện Phong Cái thấy mình chọc ghẹo cô bé này đến chầu môi hờn dỗi trông rất dễ thương, trong lòng lại càng thích thú thêm.

Đột nhiên ông ta nghiêm nghị nói :

- Tiểu cô nương đừng la lối nữa! Bên dưới sắp có trò vui đấy!

Hà Ngọc Trì vội cúi đầu xuống nhìn chỉ thấy Cô Lâu Giáo chủ tay trái đang từ từ giơ lên miệng tựa hồ như đang lâm râm niệm thần chú, cổ tay trái bỗng chuyển động. Nhiếp Hồn linh đột nhiên phát ra tiếng thanh âm lạnh lạnh từ chậm đến nhanh từ thấp đến cao dần, sự tiến hóa cực kỳ phức tạp, lúc như tiếng quỷ khóc trong mộ hoang, lúc

như tiếng vượn hú trên thâm sơn, lúc như góa phụ khóc chồng, lúc như hàng vạn ngựa đua nhau chạy khiến người nghe tâm thần hỗn loạn trí óc mơ hồ.

Hà Ngọc Trì lè lưỡi nói :

- Tâm thần tiểu bối hỗn loạn quá!

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Những thanh âm mà tiểu cô nương đang nghe đó mới chỉ là một phần ngàn sự lợi hại mà thôi. Chỉ có quỷ say này nghe là rợn người muốn chết được?

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Đối tượng của Nhiếp Hồn linh chỉ là quỷ say này, cho nên sự cảm thụ của chúng ta khi nghe khác hẳn nhau. Nếu đối tượng là tiểu cô nương thì cô nương đã sớm hôn mê từ lâu rồi.

Chỉ thấy Túy hòa thượng hai mắt thần quang lấp loáng, tựa hồ như lão tăng nhập định, chăm chú theo dõi từng động tác của Cô Lâu Giáo chủ ở bên dưới...

Tay trái Cô Lâu Giáo chủ chỉ dao động cái chuông Nhiếp Hồn linh giầy lát, chiếc đầu lâu ở bên tay phải đột nhiên gõ về Túy hòa thượng một cái. Thế gõ ấy không lấy gì làm nhanh nhẹn cũng không có gì là đặc dị, nhưng trường kiếm của Túy hòa thượng không dám ngăn chặn.

Ông ta vội chuyển mình lách qua phía sau lưng Cô Lâu Giáo chủ, đồng thời trường kiếm lập tức điểm ra. Nhanh đến nỗi không ai trông rõ thế kiếm ấy của Túy hòa thượng điểm ra lúc nào.

Chiêu số ấy của Túy hòa thượng dùng chính là Kính Kha kích đồ giải.

Năm xưa Kinh Kha đâm Tần Vương, nguyên dùng chiêu thức Bạch Viên hiến quả, đợi vừa đúng tầm Kinh Kha lập tức dùng trủy thủ đâm vào tim bạo chúa. Tiếc thay kinh lực không đủ tốc độ không nhanh, Tần Vương mới có cơ hội tránh né.

Cổ giải của Huyền Ly Tử đặc biệt ở chiêu số này, nghiên cứu chỉ lực nhãn lực, nhãn thần ngưng khí, lấy thần ngự khí, lấy khí phát kinh rồi đổi tên là Minh Thần Sách. Thần linh đòi mạng, ý muốn nói hễ chiêu này phát động đối thủ khó bề toàn mạng.

Trước đây Cô Lâu Giáo chủ đã từng trao đổi mấy chiêu với Túy hòa thượng, bấy giờ Túy hòa thượng chỉ muốn dẫn dụ lão đuổi theo ra xa để Tiểu Hắc có thì giờ cứu Anh Tử thoát nạn. Tuy chưa phân được thắng bại, nhưng Cô Lâu Giáo chủ biết nếu thi thố bản lãnh thực sự mình thực không phải là đối thủ của Túy hòa thượng.

Vì vậy khi chiếc đầu lâu phóng ra, lão không dám dùng thế thực. Vừa thấy mắt hoa lên, liền không dám chậm trễ gót chân quay một vòng chiếc đầu lâu quét về phía sau tức thì. Thế quét chỉ trúng vào khoảng không, làm gì có hình bóng của Túy hòa thượng.

Cô Lâu Giáo chủ hơi khiếp hãi thẳm, lão không ngờ thân pháp của Túy hòa thượng lại thần tốc đến thế chẳng khác gì loài quỷ mị theo dõi phía sau lưng.

Cô Lâu Giáo chủ hồ thẹn thẳm, nếu tiếp tục giao đấu như thế, thế nào mình cũng bị trường kiếm của đối phương đâm suốt ngực. Lão không dám suy nghĩ lâu vội chuyển mình đứng dựa lưng vào vách tường để tránh bị Túy hòa thượng tập kích ở phía sau lưng. Tuy nhiên làm như vậy rõ ràng đã để lộ sự hèn kém của mình.

Túy hòa thượng cười hí hí nói :

- Tại sao bỗng dưng Giáo chủ lại đứng dựa lưng vào vách tường như thế? Cái lối đấu pháp này thực là mới lạ.

Cô Lâu Giáo chủ gân cổ cãi lại :

- Bỗng Giáo chủ đường đường xuất trận cờ quạt chĩnh tề chính diện, không có ai lại lén lút thư lão bao giờ.

Túy hòa thượng cả cười nói :

- Nói hay lắm, nói hay lắm! Binh là quỷ đạo, tập kích là kỳ kế, binh pháp có câu rằng: Binh bất yếm trá. Lén lút chính là đúng theo binh bất yếm trá đấy.

Bỗng nghe thấy Tôn Kha Ba cười hắc hắc nói :

- Nếu là binh bất yếm trá thì chúng ta cùng tiến lên cả một lúc đi.

Tôn Kha Ba vừa nói xong, mọi người quanh đó lập tức chuyển động. Lục thiềm thư Bàng Quân với lão Vu bà đầu tiên nhảy tới hai bên tả hữu dục Túy hòa thượng, đứng theo thế tam giác với Cô Lâu Giáo chủ.

Tôn Kha Ba ra lệnh :

- Cát nhi con thống lãnh võ sĩ thần tốc ban bố chặt chẽ, đừng để cho tên giặc trọc này đào tẩu.

Cát Đạt Tổ tuân lời, dẫn mười hai tên võ sĩ đệ nhất cấp của Đông Doanh chặn hết các thông lộ.

Tôn Kha Ba lấy làm đắc ý quay sang nói với Hứa Thiên Long :

- Hứa bang chủ, Túy hòa thượng đã trúng phải mai phục của chúng ta, đây gọi là cái gì binh bất yếm trá.

Bỗng có người lớn tiếng cười ha hả xen lời :

- Chưa chắc, chưa chắc. Lần này phải nói là bọn mặt dày các người trúng mai phục của lão quỷ say mới đúng. Hí hí! Lão khiêu hóa đánh đầu trận, hiệp nghĩa đạo Trung Nguyên võ lâm cũng đã tới đông đủ

cả.

Chỉ thấy Hoàng Diện Phong Cái với Hà Ngọc Trì từ trên mái ngói phi thân xuống.

Hoàng Diện Phong Cái cố ý gây phấn khởi cho Túy hòa thượng liền oang oang nói :

- Quý say có nghe thấy gì không? Các bằng hữu hiệp nghĩa đạo đã tới nơi. Kế hoạch mai phục bốn phương tám hướng của Thi Huyền trưởng lão quả nhiên lợi hại.

Hoàng Diện Phong Cái nói bừa như vậy không ngờ lại có hiệu quả. Cô Lôu Giáo chủ, Lục thiền thư Bàng Quân, lão Vu bà vội phân tán ra ngay. Chúng sợ trúng phải kế mai phục tứ phía của Thi Huyền trưởng lão, người nào người nấy mặt đều lộ vẻ khẩn trương.

Tôn Kha Ba càng thất kinh hơn. Lão vừa đại ngôn nói những gì bình bất yếm trá thì Hoàng Diện Phong Cái bỗng hiện thân lật ngược thế cờ, bảo đó là kế mai phục tám phương của Thi Huyền trưởng lão.

Nên biết Thi Huyền trưởng lão vẫn có danh là Tái Gia Cát, không có sự tính toán nào không trúng, không có mưu lược nào không thành tựu. Ngay đến Thông Thiên Hiểu sư gia cũng phải nể sợ, mà nay đã là kế hoạch của ông ta đặt ra thì còn sai chạy vào đâu được nữa?

Tôn Kha Ba thối lui tới cạnh Hứa Thiên Long ý là muốn gã có biểu thị điều gì chăng?

Bây giờ Hứa Thiên Long vẫn thản nhiên đứng yên tại chỗ như không coi tình hình ấy vào đâu cả. Thái độ của y đứng trước núi Thái Sơn sắp sụp vào đầu, sắc mặt vẫn không hề biến đổi.

Tôn Kha Ba vội hỏi :

- Hứa bang chủ định thế nào?

Hứa Thiên Long ung dung đáp :

- Chính tại hạ đang mong họ tới đây để chúng ta đỡ phải mất công đi lùng kiếm.

Tôn Kha Ba nghĩ bụng :

“Tên Phong Cái kia không phải tay dễ chọc ghẹo, nếu để bại dưới tay y thì thực khó coi lắm”.

Lão liền nói :

- Nếu vậy trước hết Hứa bang chủ hãy hạ tên Phong Cái đi đã, sau đó bọn chúng tới tên nào ta làm thịt luôn tên ấy là xong.

Hứa Thiên Long đáp :

- Cũng được, nhưng eon Túy hòa thượng và con nhỏ kia thì sao?

Tôn Kha Ba đáp :

- Chuyện ấy thì rất dễ.

Lão quay đầu lại kêu gọi :

- Cát nhi, con ra đối phó với con nhỏ kia đi.

Lão lớn tiếng nói :

- Chúng ta chớ mắc hợm tên Hoàng Diện Phong Cái tiến lên hết cả đi, trước hết hãy giải quyết tên trọc đầu đã Hứa bang chủ đối phó với tên Phong Cái.

Tôn Kha Ba nghiêm nhiên trở thành vị thủ lãnh chỉ huy mọi người.

Bàng Quân với lão Vu bà thì không sao, nhưng Cô Lâu Giáo chủ hơi bức mình thóa mạ thầm :

“Tôn Kha Ba ngươi là cái thá gì? Sao dám ngang nhiên chỉ huy cả lão tử?”. Nhưng ngoài mặt lão ta vẫn không để lộ hình sắc.

Tình hình bấy giờ đã biến chuyển, Túy hòa thượng đối phó với một mình Cô Lâu Giáo chủ còn có thể chiếm được thượng phong. Nay bỗng nhiên phải chống đỡ thêm ba con mãnh hổ, thì làm sao đương cự cho nổi?

Tôn Kha Ba, Cô Lâu Giáo chủ, Lục thiền thư Bàng Quân, lão Vu bà bốn người dần dần vây Túy hòa thượng vào giữa.

Vì muốn bảo tồn thực lực, Túy hòa thượng không dám chống đỡ thẳng âm hàn chưởng của Tôn Kha Ba, mà chiếc đầu lâu của Cô Lâu Giáo chủ cũng rất nhiều trò quỷ môn tà đạo, ông cũng phải có chút đồ kỵ.

Trùng độc của lão Vu bà lúc ở Luyện cổ phòng Túy hòa thượng cũng được lãnh giáo rồi, suýt tý nữa thì ông ta thất thế, riêng có Lục thiền thư Bàng Quân là ông ta chưa biết hư thực ra sao thôi. Nhưng người này dã tâm rất lớn, đã công nhiên phản bội Từ Hỉ Phụng tức cũng phải là một nhân vật lắm mưu nhiều kế, còn võ công ra sao thì ông ta chưa dám phán đoán.

Túy hòa thượng xem xét tình thế biết phen này mình hung nhiều cát ít nghĩ :

“Tửu gia trước hãy hủy tên Bàng Quân để thu hồi tiền vốn đã, sau đó sẽ đương đầu thẳng thắn với ba tên khốn kiếp còn lại. Dù lão có thành chính quả lên Tây Thiên cực lạc cũng không lỡ lã gì”.

Định xong chủ ý, ông ta cười hi hí nói :

- Các người định lấy nhiều thắng ít hay sao thế?

Tôn Kha Ba cười khảnh khách đáp :

- Chúng ta chỉ cần tính sao cho có lợi chắc chắn thì thôi.

Túy hòa thượng giương trường kiếm chỉ thẳng vào Tôn Kha Ba cười hi hí đáp :

- Đúng lắm, đúng lắm! Kể người tính toán cũng kỹ đấy, vậy hãy tiếp thế kiếm này của tửu gia!

Chưa dứt lời, Túy hòa thượng đã đâm vào trường kiếm tới trước mặt

Tôn Kha Ba.

Tôn Kha Ba đang định vung chưởng lên võ, bỗng thấy trước mắt hoa lên, Túy hòa thượng đã chuyển mũi kiếm, tung người về phía Lục Thiềm Thừ đang ở sau lưng.

Hành động ấy của ông ta ra ngoài sự dự liệu của mọi người. Chỉ nghe thấy cang một tiếng, Lục Thiềm Thừ lão đảo lui về phía sau hơn mười bước, cây thiết trụ trong tay buông thõng xuống.

Nguyên chiêu xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị ấy của Túy hòa thượng rõ ràng tấn công Tôn Kha Ba, trái lại đột ngột chuyển hướng công kích Bàng Quân. Vừa trông thấy bóng trong tháp thoáng thì trường kiếm của Túy hòa thượng đã điểm tới yết hầu, trong lúc hốt hoảng y vội giơ thiết trụ lên gạt nhưng kinh lực không đủ, trường kiếm của Tôn Kha Ba liền theo thân trụ lia tới hỏ khẩu. Vết thương sâu đến hơn tấc, máu tươi nhỏ xuống ròng ròng, y quá khiếp hãi vội lão đảo lui về phía sau.

Nếu chiếc đầu lâu của Cô Lâu Giáo chủ không kịp thời tấn công tới phía sau lưng Túy hòa thượng khiến ông ta phải nhảy sang bên tránh né, thì Lục Thiềm Thừ Bàng Quân làm gì còn tính mạng?

Thế kiếm ấy Túy hòa thượng chưa loại trừ được Lục Thiềm Thừ Bàng Quân nhưng đã gây cho y thương tích, cũng gọi là đạt được thắng lợi sơ bộ.

Túy hòa thượng cố ý gây cho đối phương tính khí nóng nảy hầu dễ bề đối phó, ông ta liền cười hi hí nói :

- Xong rồi, xong rồi. Chút lợi lộc nho nhỏ ấy coi thế mà tích tiểu thành đại. Tên mặt dày nào có gan cứ việc tiến lên chọc ghẹo tửu gia nữa đi!

Tiếng lão Vu bà tựa chim cú the the cất lên :

- Được người hãy coi lão bà thanh toán người đây.

Dứt lời mặt mũi tím quái trượng tiến lên.

Tôn Kha Ba vội la lớn :

- Tất cả hãy bình tĩnh, chớ để trúng kế lão giặc trọc, chúng ta cứ xiết chặt vòng vây cho kỹ lưỡng.

Tiếng kêu gọi của Tôn Kha Ba cũng không ngăn trở được quái trượng của lão Vu bà. Chỉ thấy tóc bạc mặt bay phát phới trong gió, đồng thời tiếng lảng cang liên hồi, chỉ trong nháy mắt mặt mũi đã tấn công liền bảy chiêu, rồi bị Túy hòa thượng đẩy bật trở lại hơi thở dồn dập, đủ thấy đã bị thất thế rồi.

Tôn Kha Ba thấy vậy cả giận quát tháo :

- Lên! Tất cả cùng tiến lên hết!

Đoạn Cô Lâu Giáo chủ ở bên tả, Tôn Kha Ba bên hữu, Lão Vu bà,

Lục thiềm thờ Bàng Quân chực sẵn tiếp ứng, bốn người liên thủ thanh thế quả nhiên đã khác hẳn trước.

Kinh Kha Kiếm kích đồ giải của Túy hòa thượng tả hữu đều bị áp lực dồn dập, không sao rảnh tay thi triển được.

Ông ta thất kinh thẳm nghĩ bụng :

“Mẹ ơi! Mấy tên ma đầu này quả nhiên là lợi hại!”.

Bên kia, khi Hoàng Diện Phong Cái vừa giao đấu với Hứa Thiên Long, ông ta liền cảm thấy ngạc nhiên khôn tả.

Chưởng pháp của Hứa Thiên Long khác hẳn những loại chưởng pháp thông dụng đương thời, lúc nhu lúc cương, biến hóa khôn lường.

Hoàng Diện Phong Cái ti hí mắt hỏi :

- Này! Có phải bạn tên là Hứa Thiên Long đấy không? Bạn đã được ai sai khiến trà trộn vào trong Cái bang? Và công phu của bạn là ai truyền thụ cho thế?

Hứa Thiên Long cười trầm ngâm đáp :

- Nếu người thắng được chưởng pháp của ta, lúc ấy ta mới cho người hay.

Hoàng Diện Phong Cái ngạc nhiên vô cùng, bỗng hỏi tiếp :

- Sao? Bạn không biết lão khiêu hóa này là ai ư? Bạn dám tỷ thí với lão khiêu hóa mỗi bằng chưởng pháp?

Hứa Thiên Long ngạo nghễ đáp :

- Ta không dám tỷ thí chưởng với lão, thì làm sao đủ tư cách làm Bang chủ Cái bang? Hắc hắc! Lão là Hoàng Diện Phong Cái tự xưng là cái quái gì là Vũ Trụ Ngũ Kỳ, phải không?

Hoàng Diện Phong Cái giậm chân quát tháo :

- Giỏi thực, giỏi thực! Với một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa chưa biết kiến thức là gì, lão khiêu hóa giáo huấn người, chỉ e thiên hạ sẽ chê cười là ỷ già bắt nạt trẻ! Này? Sư phụ người là ai?

Hứa Thiên Long mỉm cười không đáp.

Hoàng Diện Phong Cái sực nhớ ra vừa rồi Túy hòa thượng hỏi Hỏa Thần giáo chủ là gì của y, bất giác hoài nghi hỏi :

- Sư phụ người là Hỏa Thần giáo chủ?

Hứa Thiên Long bực bội đáp :

- Đừng có hỏi nhiều, nếu lão thắng được ta, tự nhiên ta sẽ cho biết ngay.

- Được lắm! Người cứ tiến lên thử thách chiêu này của mỡ xem.

Ông ta chống bên tay phải xuống đất, chưởng từ từ nhắm thẳng mặt Hứa Thiên Long vỗ tới.

Thấy thế chưởng ấy của đối phương mềm mại như bông gòn, không

có một chút lực đạo nào, Hứa Thiên Long bụng bảo dạ :

“Lão này hiện xưng là Vũ Trụ Ngũ Kỳ mà chưởng này xem ra có tiếng mà chẳng có miếng. Vậy mình chẳng phải dùng đến Bối Diệp kinh, cũng có thể đánh bại được lão”.

Gã liền vung quyền, sử dụng một chiêu số thông thường Mãnh hổ xuất động đối phó. Chiêu ấy tuy chỉ là công phu phổ thông, nhưng thế hùng lực mạnh rất là oai mãnh.

Dưới mắt Hứa Thiên Long nếu bị trúng thế Mãnh hổ xuất động ấy, ít ra đối phương cũng phải bắn về phía sau mấy trượng, thậm chí đít còn đập xuống là khác.

Ngờ đâu khi chiêu Mãnh hổ xuất động ấy vừa dụng vào chưởng tâm của Hoàng Diệm Phong Cái, chợt phát giác chưởng tâm của ông ta như có một sức hút kỳ lạ, hút chặt lấy hữu quyền y, không sao cục cựa được nữa.

Hứa Thiên Long kinh hãi khôn tả, vội hít một hơi chân khí, tả chưởng từ phía dưới đánh lên, tấn công vào nách bên trái của Hoàng Diệm Phong Cái.

Hoàng Diệm Phong Cái hơi nghiêng nửa thân trên sang bên, cổ tay trái trầm xuống. Bỗng nhiên phát giác có tiếng gió động, phía Thái dương huyết bên tả tả chưởng của Hứa Thiên Long đã đánh tới nơi. Chiêu ấy quái dị khôn lường, trong vòng phạm vi năm thước, hai bên tả hữu đều bị chưởng phong bao trùm, trừ cách buông tay lui về phía sau ra, thì không sao tránh thoát nổi.

Hứa Thiên Long sử dụng chiêu ấy tuy hóa giải được cơn nguy nan, trong lòng hơi nhẹ nhõm nhưng y không dám xem thường địch thủ như trước.

Hoàng Diệm Phong Cái cũng có cùng một cảm nghĩ trên, ông ta nghĩ chưởng vừa rồi Hứa Thiên Long sử dụng từ dưới đánh lên là chiêu thức trong Bối Diệp kinh. Chỉ một Hứa Thiên Long mà lợi hại như vậy, nếu Hỏa Thần giáo chủ đích thân xuất mã thử hỏi còn ai đương đầu lão nổi?

Nghĩ tới đó bất giác ông ta vô cùng kinh sợ.

Một chiêu đã qua Hứa Thiên Long với Hoàng Diệm Phong Cái lại cách xa nhau đến hơn hai trượng. Cả hai đều không dám sơ xuất. Hoàng Diệm Phong Cái ngầm vận Chấn Thiên tâm pháp còn Hứa Thiên Long đang hồi tụ Bối Diệp kinh, cả hai đều chuẩn bị một thế đánh bại đối phương tức thì.

Mặt bên kia Cát Đạt Tổ với Hà Ngọc Trì, nếu so về công lực thì Hà Ngọc Trì còn kém Cát Đạt Tổ rất xa, nhưng Thiên Sơn bộ pháp đã nổi danh linh xảo thần tốc khắp thiên hạ. Nàng đương đầu không nổi

liền sử dụng thân pháp quỷ dị ấy chạy vòng quanh Cát Đạt Tổ như chong chóng. Trong nhất thời Cát Đạt Tổ cũng không làm gì năng được.

Bấy giờ người bị nguy ngập nhất là Túy hòa thượng.

Tôn Kha Ba, lão Vu bà, Cô Lôu Giáo chủ, Lục thiền thờ Bàn Quân bốn người trước sau phải trái cùng giáp công tới tấp.

Kinh Kha Kiếm Kích đồ giải của Túy hòa thượng dụng đi dụng lại mười mấy lượt, mà đối phương chẳng hề hấn gì, vì lẽ bốn người nọ đều sẵn có một thân thủ nhất đại tôn sư, dù sao ông ta cũng không phải là người có ba đầu sáu tay, thì Kinh Kha Kiếm Kích đồ giải có lợi hại đến đâu cũng chẳng làm được trò trống gì.

Giữa lúc nguy cấp, chợt nghe thấy bên ngoài có người la lớn :

Ở đây này, ở đây này. Hỏa Thần giáo chủ! Họ đang giao đấu với nhau!

Túy hòa thượng bấy giờ đang dùng toàn thân chiến đấu, chống cự cơn nguy nan, không dám phân thần.

Hoàng Diện Phong Cái đấu với Hứa Thiên Long đôi bên có qua có lại dễ chịu hơn đôi chút, liền quay đầu lại nhìn. Ông ta thấy Xuyên Địa thủ Trần Tứ, Hải đề sa Lý Cửu, Tam thủ thần thân Giản Lão Nhị, Ngữ Minh thượng nhân cùng tới nơi.

Hoàng Diện Phong Cái mừng rỡ la lối om sòm :

- Ngữ Minh lão hữu sao đến bây giờ mới chịu tới?

Ngữ Minh thượng nhân đáp :

- A Di Đà Phật. Hồ thẹn thay, hồ thẹn thay, thực là con người sinh ra ở đâu mà chẳng gặp, oan gia gặp nhau trong ngõ hẹp!

Hoàng Diện Phong Cái vội nói :

- Thôi đừng đánh rầm rít nữa. Lão trọc người thủ nói cho mỗi nghe xem, cái gì là oan gia gặp trong ngõ hẹp? Chà? Hảo tiểu tử, chiêu này của người cổ quái quá, là chiêu thứ mấy trong Bối Diệp kinh thế? Có lẽ Hứa Thiên Long vừa thừa cơ Hoàng Diện Phong Cái phân thần nói chuyện liền tấn công một thế độc hiểm đẩy Hoàng Diện Phong Cái lui về phía sau một bước.

Hoàng Diện Phong Cái nổi giận, Chấn Thiên tâm pháp lúc trên lúc dưới cuộn cuộn đẩy tới phía đối phương. Kinh phong lướt qua mọi người đau rất như bị dao cứa, đẩy Hứa Thiên Long trở về nguyên vị.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi tiếp :

- Lão hữu, làm sao? Mau nói đi!

Ngữ Minh thượng nhân bỗng thất kinh nói :

- Hồng bát, Túy hòa thượng bị thương rồi!

Ông ta niệm một câu A Di Đà Phật rồi tiếp :

- Để bàn nạp giúp lão hữu một tay.

Bấy giờ thiếp áo rách của Túy hòa thượng bị xé rời mấy mảnh, cánh tay trái rỉ máu tươi, lưng bị quái trượng của lão Vu bà quét trúng một thế, thế không phải là nhẹ.

Khi Kinh Kha kiếm kích đồ giải của ông ta đẩy lùi được Tôn Kha Ba không kịp đề phòng, đùi liền bị Cô Lâu Giáo chủ gõ trúng một bên chân tê tái đến nỗi không thể di động được.

Túy hòa thượng nghe Ngữ Minh thượng nhân bảo sẽ tương trợ một tay liền cả cười thóa mạ :

- Lão chết bầm chẳng lẽ định đợi tửu gia này lên Niết bàn mới phịu tới trợ giúp hay sao thế?

Ngữ Minh thượng nhân chấp tay nói :

- A Di Đà Phật, tội quá tội quá? Bàn đạo nguyên là cùng Hạc lão hữu với Ngọc Trì cô nương cùng tới nơi đây, dọc đường chậm trễ mới để Túy Phật bị thọ thương. Tội quá, tội quá!

Lúc ấy Túy hòa thượng đã rất toại bời, sinh tử mong manh như sợi tóc. Thấy Ngữ Minh thượng nhân cứ luôn miệng nói tội quá tội quá rồi lại A Di Đà Phật, bất giác tức giận nói :

- Lão trọc chết bầm nếu còn nói cuội mãi, tửu gia về châu Tây phương cực lạc mới là tội quá!

Ngữ Minh thượng nhân sức tỉnh gật đầu đáp :

- Ô đúng, đúng?

Lão tăng giương cánh tay áo rộng hất thẳng về phía quái trượng của lão Vu bà.

Tôn Kha Ba nói :

- Cô Lâu Giáo chủ cùng Bàn Quân đối phó với Túy hòa thượng, để lão phu với Vu bà thâm thập lão trọc này.

Cô Lâu Giáo chủ thấy Túy hòa thượng đã bị trọng thương rất dễ thanh toán liền hân hoan nhận lời ngay.

Bàn Quân lúc tả lúc hữu, tiếp tục tấn công Túy hòa thượng lia lịa.

Ngữ Minh thượng nhân công lực chỉ vào hàng tương đương với Tôn Kha Ba nay lại thêm Vu bà nên chỉ mấy chục chiêu sau dĩ nhiên bị dồn vào thế hạ phong.

Bên kia Hà Ngọc Trì đối địch với Cát Đạt Tổ tuy chưa đến nỗi thất bại nhưng đã có vẻ nao núng lắm.

Giản Lão Nhị, Trần Tứ, Lý Cửu ba người ra sức giao đấu với mười hai tên võ sĩ đệ nhất Đông Doanh, hiển nhiên cũng không phải là đối thủ.

Xét toàn cục chỉ có Hoàng Diện Phong Cái là chiếm được thượng phong, nhưng muốn thanh toán được Hứa Thiên Long cũng không

phải chuyện dễ dàng vì chiêu số thần diệu và kinh lực cổ quái của Bối Diệp kinh thường khiến cho Hoàng Diệm Phong Cái không biết đâu mà lường trước được.

Tôn Kha Ba mắt thấy bên mình thế nào cũng đắc thắng, nghĩ lại hồi nãy Hoàng Diệm Phong Cái bảo đây là theo kế hoạch của Thi Huyền trưởng lão, cái gì gọi là mai phục bốn phương tám hướng. Bất giác lão lớn tiếng cười ha hả nói :

- Lão phu tưởng cái trò tám hướng mai phục như thế nào, té ra chỉ có mấy tên vô tích sự này thôi.

Hoàng Diệm Phong Cái cười tít mắt nói :

- Thanh Hải lão hữu, cứ ráng đợi giày lát nữa sẽ rõ ngay!

Cát Đạt Tổ thấy Hà Ngọc Trì thân pháp cực kỳ linh hoạt, trong lòng rất bức bối ngón tay đã chuyển sang màu lam, gương mặt dữ dằn, miệng luôn cất tiếng cười khàn khàn, khiến Hà Ngọc Trì hoa dung thất sắc lui về phía sau từng bước một.

Cát Đạt Tổ từ từ tiến gần tới nàng, tiếng giày của y nặng nề rung chuyển cả mái ngói. Gã thấy sắc mặt Hà Ngọc Trì lộ vẻ kinh sợ, càng khoái chí thêm, cười khàn khàn nói :

- Tiểu cô nương, ta có ăn thịt người đâu mà sợ cái gì? Chúng ta hãy ngồi xuống đây nói chuyện chơi được chăng?

6. Liễu Tồn Trung đột nhiên hiện thân

Hà Ngọc Trì chau môi, khinh miệt đáp :

- Ta không thèm nói chuyện với hạng như ngươi! Trông bộ dạng của ngươi thấy phát ghét!

Cát Đạt Tổ cười khàn khàn nói :

- Tại sao lại phát ghét bộ dạng của ta? Trông còn mạnh hơn tiểu tử Liễu Tồn Trung nhiều.

Hà Ngọc Trì hừ nhạt đáp :

- Ngươi không xứng so sánh với Liễu Tồn Trung!

Cát Đạt Tổ tức giận nói :

- Con nhỏ thôi tha, đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Ngoan ngoãn phục tùng ta, chúng ta chuyện trò đàm hoàng bảo đảm nhỏ ngươi sẽ được đối xử tử tế.

Gã vừa nói vừa tiến gần thêm mấy bước nữa.

Hà Ngọc Trì trong lòng vừa thất kinh vừa sợ hãi, thanh bảo kiếm chỉ thẳng ra phía trước nghe quát bảo :

- Không được động đây! Kẻo chớ tránh thanh bảo kiếm này của bốn cô nương vô tình?.

Cát Đạt Tổ cả cười nói :

- Bảo kiếm vô tình thì có sao đâu, chỉ cần tiểu cô nương có tình với

mổ thì dù trời có sụp cũng chẳng quan hệ.

Hà Ngọc Trì thóa mạt :

- Hừ! Người có biết hổ thẹn là gì không? Ai thèm có tình ý với người. Đôi mắt chứa đầy vẻ dâm tà của Cát Đạt Tố không ngớt nhìn trừng trừng vào thân thể Hà Ngọc Trì cười hèn hếch khen ngợi :

- Đẹp thực! Rất đẹp! Tiểu cô nương hãy nghe ta nói đây, mấy lão già chết dẫm của cô nương kia ngày hôm nay đừng mong toàn mạng rời khỏi nơi đây. Cô nương cứ xem chúng ta sẽ thanh toán chúng như bắt rùa trong lu.

Bỗng nghe thấy bên ngoài song cửa có tiếng cười nhạt :

- Chưa chắc!

Vừa nghe thấy tiếng cười nhạt ấy, Hà Ngọc Trì đã mừng rỡ khôn tả, vội kêu gọi :

- Đại ca, tới đây mau lên! Tên này đang hà hiếp tiểu muội đấy!

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung từ bên ngoài song cửa phi thân vào như con đại bàng khổng lồ, đứng sừng sững trước mặt Hà Ngọc Trì.

Liền đó nghe thấy tiếng bọn Trần Tứ, Giản Lão Nhị hoan hô vang động gọi lớn :

- Tiểu sư tổ đã tới, tiểu sư tổ đã tới!

Tinh thần của mọi người lập tức phấn chấn.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói :

- Tiểu sư đệ làm thế nào giải được huyết đạo thể?

Liễu Tồn Trung quét mắt nhìn, thấy tình trạng nguy kịch của Túy hòa thượng, vội nói :

- Lão sư ca sang trợ giúp hòa thượng ca ca đi, để tên họ Hứa này tiểu đệ lo liệu cho.

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Chớ nên xem thường, tên này luyện cả Bối Diệp kinh đấy!

Liễu Tồn Trung nói :

- Tiểu đệ tuân lệnh!

Hoàng Diện Phong Cái liền tung mình tới cạnh Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng thở dốc gượng cười nói :

- Nếu lão khiêu hóa người không tới kịp thời chắc tửu gia này phải về Tây Phương cực lạc mất!

Hứa Thiên Long không ngờ Liễu Tồn Trung lại có thể giải được huyết đạo của mình điếm, trong lòng hơi kinh ngạc lẫn khiếp sợ.

Liễu Tồn Trung lạnh lùng hỏi :

- Có phải người là tân Bang chủ Cái bang Hứa Thiên Long đấy không?

Hứa Thiên Long đáp :

- Nếu đúng thế thì sao? Đó là bổn tọa đã đúng hiến chương của Cái bang, tử vô mà đoạt được ngôi vị.

Liễu Tồn Trung trầm giọng nói :

- Vì sao các hạ lại mạo danh ta, đi khắp nơi cưỡng gian các phụ nữ lương thiện, hỏa thiêu Tôn Hán điện ở Hoa Sơn, hủy Võ Đang Cửu Chân cung, lại còn định tới Thiếu Lâm gây họa nữa?

Hứa Thiên Long cười khảnh khách đáp :

- Vì người ở trong Tổng đàn muốn giở trò cường bạo đối với một phụ nữ thọ thương làm bại hoại võ lâm, cho nên bổn tọa mới hủy diệt tên tuổi của người là thế.

Liễu Tồn Trung cười nhạt luôn miệng, đưa mắt nhìn khắp đương trường một lượt đột nhiên quát lớn :

- Tất cả ngừng tay lại hết!

Tiếng quát ấy của chàng như tiếng sấm động giữa thanh thiên bạch nhật, âm vang chấn động khiến cho bụi bặm bám trên những vách tường quanh đó rớt xuống như mưa.

Thanh thế ấy quả nhiên phát sinh tác dụng. Mọi người không hiểu vì sao Liễu Tồn Trung lại bảo ngừng tay vội lần lượt lui về phía sau xem xét tình hình.

Tôn Kha Ba cất tiếng nói :

- Tiểu tử, ngày nọ lão phu ném người xuống dưới hàn đàm, mạng người chưa tuyệt mới được Hỏa Thần giáo chủ cứu thoát. Lần này người lại dẫn thân vào nơi đây không còn trách lão phu vào đâu nữa nhé.

Tôn Kha Ba cố ý nói là Hỏa Thần giáo chủ cứu Liễu Tồn Trung để bưng bít che đậy tai mắt của mọi người. Hai nữa là cố tình lấy lòng Hứa Thiên Long.

Liễu Tồn Trung không thèm trả lời câu nói ấy của Tôn Kha Ba.

Chàng ung dung chấp tay nói với mọi người :

- Hứa Thiên Long giả mạo tên tại hạ hành động xấu xa, hôm nay tại hạ muốn y phải hoàn lại công đạo ấy!

Hứa Thiên Long cười khảnh khách nói :

- Liễu Tồn Trung đừng có lớn lối khoác lác, có tài thì cứ việc giở ra đi?

Liễu Tồn Trung lớn tiếng nói :

- Bây giờ tại hạ mới được lãnh giáo Bối Diệp kinh của Hứa Thiên Long. Nếu như vị nào không giữ quy củ võ lâm thì cứ việc tham gia, tại hạ xin xả thân tiếp rước!

Hứa Thiên Long thấy khí thế của Liễu Tồn Trung đã hơi có vẻ khiếp sợ, nhưng nghĩ lại mình mang danh nghĩa đường đường là một vị

Bang chủ Cái bang, há đâu lại chịu để mất thân phận. Y liền cười nhạt nói :

- Liễu Tồn Trung, ngươi đừng có trát vàng lên mặt mình vội, nếu bốn tọa phải cần một ai tương trợ, thì từ nay sẽ rút lui ra khỏi giang hồ! Tôn Kha Ba biết Bối Diệp kinh cao thâm khôn lường hấp lực vô biên, định bụng Liễu Tồn Trung quyết không phải là đối thủ, liền cười hắc hắc nói :

- Hứa bang chủ đã đích thân xuất thủ, thì làm gì phải cần đến ai trợ giúp!

Hoàng Diện Phong Cái cười tít mắt nói :

- Hỡi bằng hữu Thanh Hải cứ chống mắt mà xem, chẳng bao lâu nữa bạn cũng được trở về bốn xứ luôn đấy.

Bấy giờ mọi người đều ngưng trận đấu, nhưng đôi bên vẫn giám thị nhau chặt chẽ.

Túy hòa thượng thở phào nói :

- Liễu tiểu tử mà tới chậm một bước, thì ca ca này đã về châu tổ rồi. Tiểu tử đừng có để một tên mặt dày nào tẩu thoát, hôm nay phải càn quét sạch sành sanh lão ca ca này mới hả dạ.

Liễu Tồn Trung chấp tay, thung thảng đi ra ngoài sân lớn tiếng nói :

- Hứa Thiên Long, tại hạ chờ được chỉ giáo!

Mọi người lũ lượt kéo theo ra, người bên Đông Doanh đứng bên góc phía Bắc, bọn Túy hòa thượng, Hoàng Diện Phong Cái đứng bên mé Nam.

Liễu Tồn Trung với Hứa Thiên Long đứng ở giữa sân.

Liễu Tồn Trung oang oang nói :

- Hứa Thiên Long, động thủ đi!

Hứa Thiên Long miệng ngậm ngàm vận khẩu quyết Bối Diệp kinh, chuyển vận kinh khí đầy đủ, chuẩn bị trong một thế đánh chết đối phương ngay tại chỗ.

Liễu Tồn Trung chợt nghe thấy bên tai có tiếng Hoàng Diện Phong Cái dùng Truyền âm nhập mật vắng vắng nói :

- Tiểu sư đệ, tên này đã luyện thành công Bối Diệp kinh, phải nên cẩn thận đề phòng.

Liễu Tồn Trung cũng dùng Truyền âm nhập mật đáp :

- Đa tạ lão sư ca quan tâm, tiểu đệ đã biết rồi.

Hoàng Diện Phong Cái lại tiếp :

- Cả lão sư ca cũng khó bề thắng được y? Chớ nên sơ hốt.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu đệ xin cẩn thận đề phòng.

Lại có tiếng Túy hòa thượng vọng tới tai chàng :

- Sãi gia ca ca báo động cho tiểu tử hay, tên này đã học thành Bối Diệp kinh. Bối Diệp kinh là võ học tối cao vô thượng của nước Thiên Trúc. Bối Diệp Kinh là xưng danh tổng hợp, chiêu thức gọi là Tàn Phong Bối Diệp thủ, chỉ có một chiêu chưởng pháp duy nhất. Chiêu chưởng pháp ấy tên là Biến Dịch chưởng, tổng cộng tất cả sáu thức thức đầu tên là Quần Long Vô Thủ. Chớ nên coi thường y, chỉ riêng thức này cũng đủ khiến nhân vật võ lâm chúng ta nhức đầu rồi!

Liễu Tồn Trung cung kính đáp :

- Tiểu đệ xin cung kính tuân lời chỉ dạy của ca ca.

Hà Ngọc Trì thấy ánh mắt Hứa Thiên Long đảo lộn không ngừng lộ đầy vẻ quý trá, sợ Liễu đại ca sơ suất vội la lớn :

- Đại ca hãy lưu ý tên ấy, đừng có xem thường y. Võ công của y cao cường lắm.

Vì Hà Ngọc Trì không dùng Truyền âm nhập mật nên câu nói ấy của nàng mọi người đều nghe thấy rõ hết.

Cát Đạt Tổ cười nham hiểm nói :

- Tiểu cô nương, đại ca của cô nương chết là cái chắc rồi, đừng có hy vọng viễn vông nữa!

Hà Ngọc Trì bữu môi quay đầu sang nơi khác. Cát Đạt Tổ hậm hực trợn mắt nhìn nàng.

Hứa Thiên Long đã vận nội kinh tới mức thập thành, đang định phát động thế công, bỗng nghe thấy thanh âm của Tôn Kha Ba lẫn vào tai :

- Hứa bang chủ, mệnh vận của Bang chủ cũng đều trông vào trận đấu này. Nếu thắng từ nay về sau Bang chủ sẽ ngồi vững vàng trên bôn tọa của Cái bang phú quý vô cùng. Nhược bằng thất bại hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được. Đừng xem thường tên Liễu Tồn Trung, cứ theo lão phu biết, công lực của tiểu tử này còn trên cả Hoàng Diện Phong Cái.

Hứa Thiên Long đáp :

- Bôn tọa đã có cách đánh bại tên này bất tất phải lo ngại. Bôn tọa không tin y có thể chống chọi được với chiêu số cuối cùng của Bối Diệp kinh.

Tôn Kha Ba không rõ chiêu thức cuối cùng của Bối Diệp kinh là thế nào? Nhưng lão từng nghe giang hồ đồn đại năm xưa Bát Long Tôn Giả chỉ có thể luyện được tới thức thứ năm, còn thức thứ sáu thì không sao luyện được thành công.

Hứa Thiên Long nhớ lại tình cảnh Hỏa Thần giáo chủ khi truyền thụ thức thứ sáu của Bối Diệp kinh, Hỏa Thần giáo chủ từ từ moi ở trong người ra một khối ngọc đen xì, sắc mặt nghiêm trọng hỏi :

- Long nhi, con có biết đây là vật gì không?

Hứa Thiên Long ngờ ngác đáp :

- Xin sư phụ thứ cho đệ tử ngu muội, không biết là vật gì?

Hỏa Thần giáo chủ trịnh trọng nói :

- Đây là vật mà sư phụ đã dùng trăm phương ngàn kế, không tiếc hưng sư động chúng mới chiếm được. Nó chính là viên Mặc Ngọc.

Hứa Thiên Long vội hỏi :

- Thừa sư phụ, nó có hiệu dụng gì mà quan trọng đến thế?

Hỏa Thần giáo chủ cười ha hả đáp :

- Hải tử ngọc nghéch có khác! Đây là một vật dị bảo ngàn năm hiếm thấy của võ lâm. Những báu vật thường, há sư phụ lại thềm để mất tới? Viên Mặc Ngọc này được thợ tìm ngọc phát hiện trên Ngưu Dân Sơn từ đời Tây Hán, có tất cả hai viên. Một viên được điêu khắc thành hình thú làm vật thờ cúng ngoạn trương bày tại long tòa của hoàng đế, viên còn lại thì điêu khắc thành hình này đây. Sau khi Vương Mãn soán Hán, Mặc Ngọc thất tung từ đó, không biết lưu lạc ở xứ nào.

Luyện tập thức thứ sáu trong Bối Diệp kinh nếu như trong người không có viên Mặc Ngọc để trợ chân nguyên, thì không thể nào thành công được. Vì thức thứ sáu của Bối Diệp kinh đã vượt khỏi phạm vi thể lực nhân loại.

Nếu như luyện thành công được thức thứ sáu cuối cùng ấy, có thể nói trong võ lâm khó gặp tay đối thủ.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân cũng là một trong những người lo âu nhất vì trận đấu này. Nếu Hứa Thiên Long chiến thắng, thì y có thể ngồi vững trên bửu tọa Giáo chủ La Quỷ Giáo, nhược bằng Hứa Thiên Long bại trận tất cả La Quỷ Giáo cũng phải đổ sụp lây.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân càng nghĩ càng lo âu, liền khẽ huýt một tiếng sáo miệng. Chỉ thấy một tên võ sĩ La Quỷ quần doanh nhanh nhẹn chạy tới nơi.

Bàng Quân rĩ tai gã ra lệnh :

- Người mau đi loan truyền lệnh mai phục khẩn cấp đợi nghe tiếng huýt sáo của ta mà hành động.

Tên võ sĩ quần doanh nọ vâng dạ đi ngay.

Bây giờ không khí trong đấu trường căng thẳng cực độ Hứa Thiên Long từ từ di động hạ bàn, lùi về phía sau hơn trượng. Bấy giờ đôi bên đã cách nhau đến hơn bốn năm trượng.

Mọi người đều im hơi lặng tiếng, theo dõi đấu pháp kỳ diệu của Bối Diệp kinh.

Túy hòa thượng nguyên khí đã dần dần bình phục, vết máu ở trên

người vẫn chưa khô, quay đầu lại nói với Hoàng Diệm Phong Cái :

- Phong lão đầu, cuộc vui hôm nay thật là trăm năm hiếm có!

Hoàng Diệm Phong Cái hỏi lại :

- Lão quỷ say thử nói xem, tại sao lại gọi là trăm năm hiếm có?

Túy hòa thượng :

- Không phải hay sao. Bối Diệp kinh là cái trò quỷ môn tà đạo, chính ta chỉ được nghe tên mà chưa thấy hình dáng nó ra làm sao. Sãi gia này đã có phen làm chủ cái trò quỷ môn đạo ấy mà cũng chỉ biết có thức thứ nhất, hiện lại có tên họ Hứa kia đã học hỏi được toàn bộ rồi. Phong lão đầu người có nghe nói ai học được hoàn toàn Bối Diệp kinh bao giờ chưa?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp :

- Chưa, chỉ nghe người ta đồn đại có môn võ học Bối Diệp kinh mà thôi.

Túy hòa thượng đáp :

- Có điều là sãi gia với Phong lão đầu đều được người trong giang hồ đội cho cái vương miện Vũ Trụ Ngũ Kỳ gì đó, mà cũng chẳng biết ắt giáp gì về Bối Diệp kinh, đó thực là điều đáng hổ thẹn!

Hoàng Diệm Phong Cái thấy Túy hòa thượng nói dây dưa hoài, bỗng động lòng ngay, đã thầm đoán ra được dụng tâm của lão tăng đến tám chín thành, liền cố ý cười hi hí lớn tiếng nói :

- Hổ thẹn cái rắm thôi! Cái trò Bối Diệp Kinh ấy chỉ dọa dẫm con nít lên ba tuổi thôi. Vừa rồi tên ấy chả dùng Bối Diệp kinh múa máy trước mặt Phong lão đầu mỗ là gì? Xem ra cũng chỉ vào loại tầm thường thôi.

Hà Ngọc Trì không rõ lý do bên trong liền xen lời :

- Lão tiên bối là Vũ Trụ Ngũ Kỳ ư? Nếu như vậy tiên bối cũng bị hại, há tên này chẳng trở thành vô địch thiên hạ hay sao?

Nghe mấy người bàn luận như vậy, Hứa Thiên Long tức giận đến hai mắt như nổ lửa, hậm hực nói :

- Các người muốn biết lợi hại thì cứ việc xông ra đây!

Tôn Kha Ba thấy Hứa Thiên Long nổi giận, vội lên tiếng :

- Hứa bang chủ đừng mắc hờn, chúng sợ Liễu Tồn Trung không phải là địch thủ của Bối Diệp kinh nên mới cố ý khích bác như vậy, để học giận Bang chủ đấy.

Hứa Thiên Long chợt tỉnh ngộ đáp :

- Phải rồi, chút nữa thì bổn tọa đã trúng kế bọn chúng!

Liễu Tồn Trung cười nhạt nói:

- Hứa Thiên Long, người đừng cho học được Bối Diệp Kinh là điều đáng tự hào. Nếu mỗ muốn học thì đã sớm học từ lâu rồi, không đến

lượt người đầu.

Tôn Kha Ba không biết Liễu Tồn Trung đã trao cuốn Bối Diệp Kinh cho Hỏa Thần giáo chủ dưới hàn đàm, tưởng chàng lại dùng kế khích tướng, liền cười khàn khàn nói :

- Liễu Tồn Trung, lời nói của người vừa rồi chỉ đánh lừa được đứa con nít lên ba thôi. Chúng ta đều là lão giang hồ cả, có lý đâu mèo lại chê cá tanh bao giờ?

Liễu Tồn Trung chẳng thèm lý tới Tôn Kha Ba chỉ lạnh lùng tiếp :

- Hứa Thiên Long, Hỏa Thần giáo chủ là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm đương kim, tự trọng thân phận chắc không dối gạt người. Không tin cứ về hỏi lại Hỏa Thần giáo chủ sẽ rõ.

Câu nói ấy của chàng khiến cho Hứa Thiên Long hoài nghi khôn tả.

Tôn Kha Ba nói :

- Hứa bang chủ đừng nghe lời y nói bậy, ảnh hưởng đến lòng tin tưởng tất thắng?

Bàng Quân liền xen lời :

- Đúng vậy. Hứa bang chủ, Bối Diệp Kinh là võ học chí cao vô thượng, có lý đâu tên này lại chịu trao cho Hỏa Thần giáo chủ một cách dễ dàng như thế được?

Cô Lôu Giáo chủ cũng xen lời :

- Bất cứ cao thấp thế nào, lát nữa đây chúng ta sẽ hiểu rõ. Bang chủ hãy dùng toàn lực thi thố cho đối phương biết mùi lợi hại.

Hứa Thiên Long gật đầu đáp :

- Đúng lắm!

Y tức khắc vận cương khí ban bố khắp toàn thân.

Mu bàn tay đột nhiên trương phồng lên, nửa đường gân từ từ lộ diện, trông chẳng khác gì một chiếc lá cây. Sáu thức chưởng pháp ấy sở dĩ có cái tên là Tàn Phong Bối Diệp Thủ cũng là bởi nguyên do này!

Bấy giờ Hứa Thiên Long chính là đang vận dụng cương khí của thức thứ sáu Lục Long Ngự Thiên trong Tàn Phong Bối Diệp Thủ.

Mọi người cảm thấy phảng phất như trọng lượng toàn thân Hứa Thiên Long đều tập trung vào song chưởng, hạ bàn nhẹ nhõm như bông gòn, phiêu hốt bất định, thần hình trông như đang cười gió lướt đi ở trên mây vậy.

Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng đều là những tay võ học đài hành gia, thấy vậy cũng phải ngấm ngấm giật mình chật lưỡi.

Liễu Tồn Trung đã từng lãnh giáo Thiên Hỏa Thập Nhị Thức của Hỏa Thần giáo chủ nên biết rõ Thiên Nhân kinh giải đó có thể đối phó được. Nhưng chàng không hiểu oai lực của Bối Diệp Kinh ra sao cho nên cũng không dám sơ xuất.

Trong những ngày gần đây, Liễu Tồn Trung đối với việc tu tập nghiên cứu yếu quyết Thiên Nhân kinh giải không hề xao lãng, trước kia những chỗ nào chàng không hiểu, lúc này đã lãnh hội được hết, có thể đã đạt tới mức ứng thu tùy tâm rồi.

Chàng nhớ lại di chúc viết trên vách đá dưới Ma Trảo hàn đầm của vị cương thi tiền bối nói: Nếu lãnh hội được toàn bộ yếu quyết của Thiên Nhân kinh giải rồi ắt đã đạt tới cảnh giới tối cao của nền võ học, không còn hãi sợ bất cứ một oai lực nào...Liễu Tồn Trung rất tin tưởng di chúc của vị tiền bối nọ. Cho nên chàng đối diện với thức thứ sáu Lục Long Ngự Thiên của Bối Diệp Kinh mà trong lòng đầy vẻ tự tin thắng.

Cương khí Lục Long Ngự Thiên của Hứa Thiên đông đã ban bố khắp toàn thân, mu bàn tay đứng phồng to hơn trước, bước chân đã thấy lơ lửng giống như đang tung mây lướt gió vậy. Chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt Liễu Tồn Trung, tay vung chưởng đến. Ý sử thức thứ nhất Quần Long Vô Thủ trong Tàn Phong Bối Diệp Thủ tấn công.

Thức Quần Long Vô Thủ này Túy hòa thượng đã từng luận qua, hiện tại do Hứa Thiên Long biểu diễn. Chiêu thức tuy sóng gió, phảng phất như một con thần long đang quẫy lộn trong sa mù, không thấy rõ là rồng chỉ thấy móng vuốt vũ lộng.

Nguyên học Bối Diệp Kinh nếu như không thể quyết thành toàn được sáu thức không khác gì vào núi báu mà lại về tay không, tốn công vô ích.

Vì chiêu thức thứ sáu Lục Long Ngự Thiên không những là một chiêu thức thập phần quái dị, mà nó còn là nguyên động lực phát huy oai lực dùng cương khí Lục Long Ngự Thiên vận chuyển toàn bộ chiêu thức, tuần tự mà hành mới đạt đến địa bộ không sức kiên cố nào cường chống nổi.

Túy hòa thượng chưa hiểu rõ cái thâm ảo của Bối Diệp Kinh, bấy giờ thấy Hứa Thiên Long biểu diễn thức thứ nhất Quần Long Vô Thủ khí thế dũng mãnh hơn mình thập bội, ông ta rất lấy làm kinh ngạc.

Hoàng Diệm Phong Cái cái biết vừa rồi mình với Hứa Thiên Long giao thủ mình đã chiếm được thượng phong. Nhưng thức Quần Long Vô Thủ y mới sử dụng so sánh với hiện tại, tự nhiên khác biệt một trời một vực. Hoàng Diệm Phong Cái thất kinh nghĩ bụng bảo dạ :

- Tên họ Hứa này giở trò huyền hư gì đây, một chiêu thức mà hai khí thế khác nhau như vậy!

Tôn Kha Ba đã cảnh cáo với Hứa Thiên Long, bảo Liễu Tồn Trung công lực còn trên cả Hoàng Diệm Phong Cái vì vậy, Hứa Thiên Long đã sớm đề cao cảnh giác, vừa động thủ đã vận dụng ngay cương khí

Lục Long Ngự Thiên, tăng gia uy lực, chuẩn bị chỉ một thế đánh chết Liễu Tồn Trung ngay dưới chưởng.

Bọn Túy hòa thượng, Hoàng Diện Phong Cái, Hà Ngọc Trì, Ngũ Minh thượng nhân, Giản lão nhị, Trần Tứ đều ngấm ngấm lo ngại thay cho Liễu Tồn Trung.

Riêng Liễu Tồn Trung vẫn ung dung như thường, không lộ vẻ gì là kinh ngạc hay khiếp sợ. Hứa Thiên Long không khác tia điện xẹt lướt tới nơi, chiếc chưởng khổng lồ nhằm thẳng đỉnh đầu Liễu Tồn Trung vỗ xuống, dư khí tạo thành những cơn lốc gió nổi dậy tứ phía.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung vẫn đứng sừng sững như một vị thiên thần, chàng thét lớn một tiếng, hữu chưởng đẩy luôn ra.

Mọi người liền nghe thấy bùng một tiếng, bọn võ sĩ La Quỷ hỏa hầu non kém, bị tiếng vang ấy chấn động đến màng tai đau nhức như búa bổ.

Tiếp theo đó, lại nghe thấy những tiếng bịch, bịch, bịch liên hồi, chỉ thấy Hứa Thiên Long mang tai đỏ bừng lão đảo lui về phía sau ba bước. Đó chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, chợt thấy Hứa Thiên Long giang rộng hai cánh tay, mọi người chỉ thấy mắt hoa lên, y đã lướt ra phía sau lưng Liễu Tồn Trung.

Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng, Ngũ Minh thượng nhân ba người công lực thâm hậu trông rất rõ ràng. Thấy thức thứ hai Đại Tai Càn Nguyên của Hứa Thiên Long đã nhằm sau ót Liễu Tồn Trung vỗ tới.

Mọi người chưa kịp thất kinh kêu la thì kỳ tích đã xuất hiện, hình bóng của Liễu Tồn Trung chợt biến mất.

Chàng như trò chơi ma thuật, trái lại đứng phía sau lưng Hứa Thiên Long, miệng tùm tùm cười, nếu chàng muốn công kích Hứa Thiên Long làm sao tránh né cho kịp. Y khiếp hãi đến thất kinh hồn vía vội sử thức Phi Yên Xuyên Vân bắn ngược về nguyên vị.

Chỉ trong chớp mắt, hiển nhiên Hứa Thiên Long đã bị rơi xuống thế hạ phong. Người bên phía La Quỷ đều giật mình thất sắc, nhất là Lục Thiềm Thừ Bàng Quân lòng bàn tay đã toát mồ hôi lạnh.

Hà Ngọc Trì đứng bên kia, vỗ tay la lớn :

- Đại ca, vì sao vừa rồi không đánh chết y luôn?

Liễu Tồn Trung thủng thẳng nói :

- Đại ca muốn cho y một cơ hội, để y được giở toàn bộ chiêu thức trong Bối Diệp kinh ra, như thế có chết cũng yên tâm nhắm mắt.

Túy hòa thượng cười hí hí xen lời :

- Sãi gia ca ca hỏi tiểu tử, người đã dùng công phu gì để đối phó thức Quân Long Vô Thủ của y thế?

- Công phu ấy là do một xác chết dạy tiểu đệ, đó là thức thứ nhất tên là Lợi Thiệp Đại Xuyên. Mới đầu dùng không thấy gì, nhưng bây giờ thì đã linh nghiệm lắm rồi?

Hoàng Diên Phong Cái nghe nói dậm chân la lớn :

- Nguy hiểm thực, nguy hiểm thực! Nếu không linh có phải là tiểu sư đệ đã châu tổ rồi không? Này, còn lần thứ hai chỉ trong thoáng cái, tiểu sư đệ đã lòn ra sau lưng họ Hứa, dù cho gáy của hiền đệ có mắt, cũng không thể nhanh đến nỗi ấy được, đó gọi là chiêu số gì thế?

Liễu Tồn Trung cung kính đáp :

- Bẩm lão sư ca, đó là đệ nhị thức của công phu trên, tên là Tồn Thượng Ích Hạ chuyên về công phu hạ bàn, nhanh đến nỗi có thể thâm phát tùy ý niệm. Tiểu đệ nghe tiếng gió thay đổi vị trí, ý niệm vừa động thì người đã lướt ra phía sau lưng đối phương.

Ngũ Minh thượng nhân nghe Liễu Tồn Trung bảo là một xác chết đã dạy chàng công phu, ông ta liền xen lời hỏi :

- A Di Đà Phật? Xác chết thì làm sao dạy Liễu thí chủ võ công được?

Liễu Tồn Trung cung kính đáp :

- Thượng nhân không rõ đấy thôi.

Chàng giờ tay ra chỉ về phía Tôn Kha Ba nói tiếp :

- Kể ra phải nói chính tại hạ đã nhờ được vị Tôn Kha Ba tiên bối đây thành toàn cho. Vị ấy thừa lúc tại hạ mất viên Mặc Ngọc hôn mê bất tỉnh, liền ném tại hạ xuống hàn đàm.

Ngũ Minh thượng nhân thất kinh vội hỏi :

- Vậy cương thi nọ có phải là một lão đạo sĩ không? Bên cạnh người ông ta có một thanh sắt rỉ chẳng?

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên đáp :

- Không sai, hoàn toàn đúng, tại sao thượng nhân lại biết rõ như vậy?

Ngũ Minh thượng nhân như chợt tìm thấy một báu vật đã bị thất lạc vừa kinh hãi vừa buồn bã, cảm khái nói :

- Quả nhiên là ông ta, định hỏi chơi không ngờ thành sự thực!

Liễu Tồn Trung càng thắc mắc thêm hỏi tiếp :

- Ông ta là ai? Thượng nhân biết được vị đạo sĩ chết cứng ấy?

Ngũ Minh thượng nhân đáp :

- Ông ta là Lăng Tiên Tử, đại sư bá của bổn nạp. Năm mươi năm trước đây chỉ vì một lời thách thức, ông ta đánh cuộc với người xuống Ma trảo hàn đàm để diệt trừ quái vật dưới đáy hàn đàm. Đó chỉ là một câu chuyện nói chơi trong lúc trà dư tửu hậu, không ngờ sau đó ông ta đi thực rồi từ đó biệt tích luôn, không thấy trở về nữa.

Liễu Tồn Trung nhớ lại đoạn tao ngộ ở dưới hàn đầm liền nói :
- Nếu thế thì thượng nhân là sư huynh của tại hạ. Xin thượng nhân nhận một lễ này!

Dứt lời chàng liền sụp xuống vái lạy ngay. Ngũ Minh thượng nhân thấy thế khoái chí cười ha hả luôn miệng.

Liễu Tồn Trung chỉ chú ý chuyện trò với Ngũ Minh thượng nhân, không coi bọn Hứa Thiên Long đứng quanh đó vào đâu cả. Hứa Thiên Long tức giận đến nghiêng răng ken két. Y sử liên tiếp hai chiêu đều bị rơi xuống hạ phong bây giờ đã hết vẻ kiêu ngạo, ngấm ngấm vận thức thứ ba Vân Hành Thi Vũ trong Bối Diệp Kinh.

Chiêu Vân Hành Thi Vũ này có lúc như hành vân lưu thủy có lúc dồn dập như bão vũ phối hợp với ngũ hành biến hóa thực quỷ dị khôn lường, chẳng qua với một người công lực chưa thâm hậu như Hứa Thiên Long vẫn chưa phát huy được oai lực tới mức hoàn thiện toàn mỹ.

Chỉ thấy Hứa Thiên Long nương theo cương khí, Lục Long Ngự Thiên nhanh nhẹ lướt đi khắp đầu trường có lúc thần tốc chỉ di động ở hai bên tả hữu Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung vẫn đứng sừng sững như một vị thiên thần bất động chỉ luôn chú ý theo dõi thế công của Hứa Thiên Long.

Vì nội công tâm pháp của Thiên Nhân kinh giải, lấy chữ Vô làm chủ. Trong vũ trụ vạn vật, vốn gốc chính ở chữ vô, từ vô sinh hữu, từ hữu sinh tượng, từ tượng sinh biến, tức là dịch bất động ta bất động, lấy tĩnh chế động làm nguyên lý.

Bấy giờ tả hữu song chưởng của Hứa Thiên Long mỗi lúc căng phòng, hạ bàn nhẹ như bắc, người lơ lửng trên không, thượng bàn thẳng đứng như cây bút khiến người ta trông thấy liền có ngay một cảm giác sắp bị y áp bức.

Bỗng Hứa Thiên Long quát lớn một tiếng, hạ bàn đột nhiên rời khỏi mặt đất bay lên.

Khi thân hình vọt lên trên cao mấy trượng ở không trung đã gom mình uốn lượn, đầu dưới nhân trên, song phương liên hoàn đánh ra. Tốc độ nhanh nhẹn không thể nào diễn đạt nổi.

Mọi người thấy chỉ thấy trước mắt có một bóng đen lướt vèo qua, Liễu Tồn Trung đã biến mất liền đó là tiếng quát tháo của chàng đồng thời chàng vỗ ra một chưởng. Thế chưởng ấy chính là thức thứ ba Nguyên Cát Vô Hữu của Thiên Nhân kinh giải.

Ngày nọ Hỏa Thần giáo chủ ở dưới hàn đầm kỳ nhất là thức này của Liễu Tồn Trung, chính thức ấy của chàng đã đánh con Lục Trảo hà mô lui vào trong động. Hơn nữa Ma đà kinh Thiên Hỏa Thập Nhị thức

của Hỏa Thần giáo chủ giao tiếp với Nguyên Cát Vô Hữu, với thần công cái thể của Hỏa Thần giáo chủ mà cũng không sao không chế được chiêu thức cổ quái này.

Mọi người chỉ nghe thấy Hứa Thiên Long hú lên một tiếng thân hình như quả bóng xì hơi bị thể chưởng Nguyên Cát Vô Hữu ấy đánh bắn tung lên trên không và đập mạnh vào góc tường. Chỉ thấy tiếng ùm ùm liên hồi gạch tường đổ sụp bụi bay tứ tung.

Biến diễn đột ngột trên khiến cho Tôn Kha Ba kinh hãi đến biến sắc. Lục Thiềm Thừ Bàng Quân càng thất kinh hơn. Y vội điếm đầu ngón chân xuống mặt đất tung mình tới cạnh Hứa Thiên Long, chỉ thấy Hứa Thiên Long nằm thẳng cẳng dưới góc tường. Tôn Kha Ba rầu rĩ nói :

- Chẳng cần phải xem nữa. Thể chưởng ấy dù có là mình đồng da sắt cũng phải nát như.

Xem lại Hứa Thiên Long thì đã tắt thở từ lâu, gân cốt gãy vụn đầu mặt nát bấy máu thịt bầy nhầy một cách cực kỳ thảm khốc.

Tình thế tới lúc ấy đã vô cùng rõ ràng. Cô Lô Giáo chủ, Tôn Kha Ba, Lão Vu bà, Lục Thiềm Thừ Bàng Quân, Cổ Đạt Tử các người ai nấy đều chán nản khôn tả như một con gà thua trận co đầu rút cổ không thốt một lời.

Tuy nhiên ai nấy cũng đều cố giữ thân phận không dám đào tẩu.

Bàng Quân định huýt sáo miệng nhưng lại trù trù do dự.

Liễu Tồn Trung oang oang nói :

- Chư vị nghe đây! Tại hạ giết Hứa Thiên Long, một là để báo thù cho các đại môn phái, cho các phụ nữ lương thiện bị ám hại. Hai là tên này không từ thủ đoạn trà trộn vào Cái bang chiếm đoạt ngôi vị Bang chủ, ám hại lão Bang chủ. Y là một tên bại hoại của võ lâm mà ai ai cũng muốn tru diệt.

Hoàng Diệu Phong Cái híp mắt lại nói :

- Tiểu sư đệ đừng giảng giải dài dằng dặc nữa, nghe chán lỗ nhĩ lắm.

Lão sư ca nay lâu lắm rồi không tới Tổng đàn, chúng ta hãy phá cái tổ quỷ này đi rồi cùng trở về Tổng đàn giết sạch lũ chó má trong đó đi! Này, quỷ say! Còn lão thì sao?

Túy hòa thượng đáp :

- Sãi gia đang bận vận công chữa trị thương thế đây Tôn Kha Ba nghe nói động lòng nghĩ bụng :

“Muốn tìm cơ hội thoát thân phải lợi dụng ở tên quỷ này mới xong.”

Nghĩ đoạn lão cố ý cười nhạt xen lời :

- Túy hòa thượng, vụ rắc rối của lão phu với người đã xong đâu?

Túy hòa thượng hỏi :

- Rắc rối gì?

Tôn Kha Ba cười hắc hắc đáp :

- Người đã tự xưng là Vũ Trụ Ngũ Kỳ chẳng lẽ lại không dám so tài với lão phu hay sao?

Túy hòa thượng không biết đó là kẻ lấy tiến làm thoái của Tôn Kha Ba, liền cả giận nói :

- Tôn Kha Ba, người có giỏi thì cứ việc tiến ra đây!

Tôn Kha Ba khinh khỉnh đáp :

- Lão phu chỉ bằng vào hai bàn tay thịt này của mình lãnh giáo tuyệt học của bằng hữu. Vậy chúng ta một chọi một hay là các người cùng lên cả một lúc?

Túy hòa thượng cười nhạt nói :

- Vừa rồi bọn người ba người giáp công sãi gia, sãi gia này còn chưa coi vào đâu, huống hồ gì chỉ có một mình lão già vô dụng người?

Tôn Kha Ba hớn hờ hỏi lại :

- Vậy là một đấu với một phải không?

Túy hòa thượng không do dự đáp :

- Dĩ nhiên. Chẳng lẽ sãi gia này lại còn phải nhờ người trợ quyền ư?

Tôn Kha Ba đắc ý nói :

- Được lắm!

Đoạn quay đầu kêu gọi :

- Cát nhi con đối phó với con nhỏ thoái tha ấy, trước hết phải hủy diệt nó đi rồi nói chuyện sau!

Tôn Kha Ba đã nuôi sẵn một chủ ý quỷ quyết. Lão so đo tình hình thấy Hà Ngọc Trì lép vế hẳn, đề tử mình muốn đào tẩu thì thực dễ dàng.

Lão lập tức dùng Truyền âm nhập Mật nói với Cát Đạt Tổ :

- Cát nhi chớ tham công, thừa lúc sư phụ động thủ hãy đào tẩu trước đi. Ta sẽ theo sau ngay.

Cát Đạt Tổ khẽ gật đầu cố ý quát bảo Hà Ngọc Trì :

- Con nhỏ thoái tha! Người chết tới nơi rồi còn cười cái gì nữa, coi ta cho mi châu thổ đây.

Hà Ngọc Trì chau môi, vênh mặt đáp :

- Xí! Ai sợ thằng nhỏ hôi thối người bao giờ!

Cát Đạt Tổ tự thị âm hàn chưởng lợi hại, hữu chưởng liền vỗ ra một thế.

Hà Ngọc Trì đang vung trường kiếm đón đỡ, bên tai chợt nghe thấy có tiếng Liễu đại ca vọng tới rằng :

- Chớ động đây, đề phòng ngũ chỉ bên tay trái của hắc!

Hà Ngọc Trì nghe nói vừa ngẩn người ra đã thấy năm ngón tay bên

trái của Cát Đạt Tố ẩn hiện lam quang nhắm hông bên phải mình chộp tới.

Hà Ngọc Trì giật mình, kêu nguy hiểm lắm, nếu không được Liễu đại ca kịp thời cảnh cáo, thực mà thoát khỏi thế công hiểm ác ấy của đối phương.

Trường kiếm của nàng mới đi tới nửa đường đột nhiên đâm chéch xuống bên dưới phập vào cổ tay Cát Đạt Tố.

Cát Đạt Tố vội thu tay nhảy lui về phía sau tránh thoát trong gang tấc. Gã toát mồ hôi lạnh nghĩ thầm :

- Hổ thẹn thực, mình dùng hư chiêu mà con nhỏ thối tha này cũng dùng hư chiêu. Chút xíu nữa thì trúng kế nó!

Gã định thần lại không dám mạo hiểm như trước, ít tấn công mé chính diện chỉ nhằm chỗ sơ hở của đối phương tập kích.

Cát Đạt Tố dùng cách đó lại càng tiện nghi cho Hà Ngọc Trì, kiếm pháp với thân pháp của Thiên Sơn lấy nhanh nhẹn thần tốc làm sở trường, đối phương không dám mạo hiểm nàng càng giảm đi được sự uy hiếp.

Tôn Kha Ba thấy đồ đệ đã động thủ liền cười lạnh lạnh nói :

- Quỷ say hãy tới đây!

Thủ chưởng to như nan quạt của y đã tấn công tới trước mặt Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng sợ động đến vết thương không dám động thủ thẳng liền lướt qua phía sau lưng Tôn Kha Ba cười hi hí nói :

- Bạn già Thanh Hải đỡ một kiếm của sãi gia này.

Tôn Kha Ba chỉ nghe thấy phía sau có tiếng gió động lập tức chuyển người xuất chưởng nhưng bóng dáng của đối phương đã sớm biến mất. Lão cả giận lớn tiếng nói :

- Quỷ say vẫn tự phụ tài cao, sao không dám giao thủ chính diện với lão phu này!

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Sãi gia bị ra máu nhiều quá, phải tránh hao tổn chân nguyên. Hi hi chúng ta chơi trò bịt mắt bắt dê, xem ra còn lý thú hơn nhiều.

Túy hòa thượng vừa động thủ với Tôn Kha Ba thì Hoàng Diện Phong Cái liền lướt tới phía Cô Lâu giáo chú.

Ngũ Minh thượng nhân vừa niệm câu A Di Đà Phật, trượng của lão Vu bà đã đánh tới đỉnh đầu.

Lục Thiềm Thừ Bàng Quân mắt thấy trận chiến bột phát liền nhanh nhẹn lách sang bên thổi một tiếng sáo miệng rồi lên rời khỏi nơi đó.

Bọn quản doanh phụ trách mai phục ở bên ngoài nghe thấy hiệu lệnh liền thổi tù và inh ỏi. Số võ sĩ La Quỷ mai phục sẵn lập tức ủa ra giữ

chặt lấy bốn mặt lộ khẩu.

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn xung quanh một lượt thấy Trần Tứ, Giản Lão Nhị, Lý Cửu đối địch với mười hai tên võ sĩ đã thấy lép vế. Sợ mọi người bị thảm hại, liền sử thức Phi Yên Xuyên Vân hạ thân xuống giữa mười hai tên võ sĩ. Chỉ nghe thấy những tiếng kêu rú nổi lên, hồi kè thấy mười hai tên võ sĩ đều võ đầu phọt óc té lăn ra đất chết ngay tại chỗ.

Liễu Tồn Trung nhớ nhung lão Bang chủ cùng lo ngại cho sự an nguy của các nhân vật võ lâm chính nghĩa, thấy bên mình đã nắm chắc phần thắng không cần phải tương trợ nữa. Hà Ngọc Trì tuy không bì kịp Cát Đạt Tổ nhưng nhờ vào thân pháp linh hoạt nhất thời chưa chắc tên nọ đã làm gì nổi nàng.

Chàng liền nói bọn Trần Tứ :

- Các người theo ta lại đây tìm lão Bang chủ.

Trần Tứ, Giản Lão Nhị, Lý Cửu vội theo sau Liễu Tồn Trung xuyên qua con đường ngang. Nơi đây tuy hơn trăm tên La Quỷ phòng ngự nhưng dưới mắt Liễu Tồn Trung đâu có nghĩa lý gì, chỉ thấy chàng lớn bước tiến tới chường võ chỉ điểm, trong thoáng cái đã giải quyết không còn một mống.

Liễu Tồn Trung nhận định căn phòng của lão Bang chủ lại quẹo sang một góc khác tìm kiếm, hễ gặp bọn La Quỷ nào tới cứu viện, chàng đều thanh toán một cách nhanh lẹ không tên nào thoát được.

Nhưng khi tìm tới phòng của lão Bang chủ thì làm gì thấy bóng người nào. Chàng lại tìm nơi trú ngụ của bọn Xung Vân đạo trưởng cũng thấy vắng lặng như tờ.

Liễu Tồn Trung sốt ruột khôn tả quay lại nói với bọn Trần Tứ :

Các người lục soát về hướng Đông xem sao, còn ta tìm kiếm bên hướng Tây. Đi vòng quanh một lượt, lấy thời gian hai tiếng đồng hồ làm giới hạn quay trở lại chỗ này hội hợp.

Ba người nọ tuân lời đi ngay.

Liễu Tồn Trung tiến thẳng về hướng Tây tìm kiếm một lượt nhưng vẫn không thấy tung tích Bang chủ, chàng quay trở về chỗ cũ, thấy bọn Trần Tứ cũng đã về tới nơi.

Liễu Tồn Trung hỏi ngay :

- Thế nào?

Trần Tứ đáp :

- Không thấy đâu cả!

Liễu Tồn Trung sực tỉnh ngộ nói :

- Đằng kia có một con đường hầm, có thể tiến vào vùng đất cấm của Từ Hỉ Phượng hành sự. Các người hãy theo ta lại đây.

Ba người nọ lại vội theo sau lưng Liễu Tồn Trung tiến vào đường hầm, tới Hội Nghị sảnh của Từ Hỉ Phượng, nhưng thấy mọi vật trong sảnh hỗn loạn, tựa hồ như vừa có người mới qua làm lộn lạo rồi bỏ đi.

Liễu Tồn Trung thấy vậy thất vọng vô cùng không biết tính sao.

Lý Cữu là tay đại hành gia trong nghề sục sạo, vừa trông thấy tình hình ấy đã đoán được đến tám chín phần liền nói :

- Khỏi bẩm tiểu sư tổ, kẻ chủ não ở nơi đây đã đào tẩu rồi. Có lẽ chúng áp giải luôn lão Bang chủ đi theo cũng nên.

Liễu Tồn Trung lập tức vỡ lẽ ngay. Nhớ lại trong trận đấu không thấy bóng Bàn Quân đâu cả, bất giác chàng dậm chân kêu lên :

- Hồng rồi Ta nhất thời sơ ý để Bàn Quân thừa cơ tẩu thoát mất?

Trần Tứ nói :

- Không sai, chín phần mười là tên Bàn Quân thấy tình hình nguy ngập liền đem theo lão Bang chủ đào tẩu để sau này làm con tin.

Nếu đúng thế chúng ta lại phải hao công tốn sức một phen nữa!

Giản Lão Nhị xen lời :

- Nếu vậy chúng ta có nán ở đây lâu cũng vô ích thôi. Chi bằng trở lại xem tình hình cuộc chiến ra sao?

Mọi người liền quay trở về nơi giao chiến, thấy Hà Ngọc Trì cứ đi tới đi lui không ngớt. Nàng vừa thấy Liễu Tồn Trung tới nơi đã mừng rỡ kêu gọi :

- Đại ca về tới rồi?

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn trận đấu đã nhìn thấy thi thể Cô Lôu Giáo chủ óc vỡ toang, tay phải còn cầm Nhiếp Hồn Linh, thiếc sọ người thì bị gãy ra làm đôi bị bắn ra phía xa nằm ở dưới góc tường. Lão Vu bà phơi thây ở giữa sân viện, Ngũ Minh thượng nhân luôn niệm A Di Đà Phật. Trong sân viện, thi thể võ sĩ La Quý nằm la liệt, tên nào tên nấy đều bị chưởng lực đánh vỡ tan sọ.

Chỉ riêng có hai thầy trò Tôn Kha Ba là biến đi đâu mất dạng.

Liễu Tồn Trung hỏi qua về cuộc giao tranh, biết thầy trò Tôn Kha Ba thừa dịp mình bỏ đi, liền ra ám hiệu rủ nhau nhảy lên trên mái ngói đào tẩu. Túy hòa thượng vì thương thế chưa khôi phục nên không dám đuổi theo truy cản. Cô Lôu Giáo chủ vừa phân thân, liền bị Hoàng Diện Phong Cái dùng Chấn Thiên tâm pháp đánh chết. Lão Vu bà đâu phải tay đối thủ của Ngũ Minh thượng nhân, không lâu sau cũng bị trúng thương của Thượng nhân tử thương ngay tại chỗ. Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Vừa rồi tiểu sư đệ đi tìm đồ ăn đấy ư? Có món gì ngon không thế?

Túy hòa thượng cũng cười hí hí xen lời :

- Lão già điên, bạn không ăn cũng lo đói, còn sãi gia này không có rượu là không xong rồi.

Liễu Tồn Trung cười hỏi :

- Vì sao thế?

Túy hòa thượng đáp :

-Còn phải hỏi nữa? Sãi gia ca ca thương thế cùng mình, nếu không được uống mấy chục bát rượu thì làm sao mà chữa thương cho nổi, làm sao mà đủ sức đi đứng cơ chứ.

Liễu Tồn Trung tươi cười nói :

- Nếu vậy thì để tiểu đệ sai đi lấy cho.

Chàng quay đầu lại nói với Giản Lão Nhị :

- Người hãy xuống nhà bếp xem có rượu ngon thịt béo gì không?

Giản Lão Nhị rào cẳng đi ngay.

Hà Ngọc Trì có vẻ oán trách nói :

- Đại ca đi đâu thế, làm người ta sốt ruột muốn chết được!

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại ca phải đi kiểm tung tích của lão Bang chủ với các vị Xung Vân đạo trưởng.

Hoàng Diện Phong Cái trở mắt hỏi :

- Sao, có tìm thấy ông ta không?

Liễu Tồn Trung lặng lẽ lắc đầu không đáp.

Chỉ thấy Giản Lão Nhị quay ra hớn hờ nói :

- Xin mời tiểu sư tổ cùng chư vị tới đằng kia ngồi, rượu ngon thịt béo đã sẵn cả rồi.

Mọi người theo Giản Lão Nhị đi thẳng xuống nhà bếp, thấy dưới đất đã bày sẵn bát đĩa, một con gà béo quay vàng, một khay thịt bò, một khay món ăn ướp mặn, một tĩnh rượu mạnh.

Túy hòa thượng ngửi tĩnh rượu nọ khịt khịt mũi, thở dài nói :

- Giản Lão Nhị, tĩnh rượu nhạt phèo thế này sao người lại bảo là rượu ngon?

Giản Lão Nhị cười tinh quái đáp :

- Bẩm hòa thượng bồ tát, đó chỉ là một cách nói mà thôi. Lời tục thường có câu: Đói không chọn ngon, nghèo chẳng tìm sang. Tiểu bối thực hành đúng theo thành ngữ ấy đấy.

Túy hòa thượng chép miệng :

- Thôi được, lúc này hễ có cái gì nhét cho đầy bụng đói là được rồi.

Trong lúc ăn uống Hoàng Diện Phong Cái giơ tay lên gãi thiếc đầu bù rối rồn rột hỏi :

- Tiểu sư đệ, vậy là lão Bang chủ mất tích rồi phải không?

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu, đưa mắt liếc nhìn Giản Lão Nhị.

Giản Lão Nhị liền đáp :

- Khỏi bẩm tổ sư gia, cứ theo như sự điều tra của đệ tử có lẽ tên Bàng Quân ấy đại thể võ lữ, thừa cơ hỗn loạn ướp luôn vị Bang chủ cùng cái vị võ lâm đồng đạo đào tẩu.

Túy hòa thượng thất kinh hỏi :

- Ủa nếu vậy thì làm sao bây giờ?

Trần Tứ xen lời :

- Sở dĩ Bàng Quân cướp mất lão Bang chủ đi là muốn dùng làm con tin mà thôi, xem ra cũng không có gì là nguy hiểm đâu.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Làm con tin là thế nào?

Liễu Tồn Trung ngẫm nghĩ giây lát đáp :

- Y muốn làm một cuộc mua bán với chúng ta, chúng ta muốn y thả lão Bang chủ ra, thì cần phải trả giá hoặc giả là phải chịu nhận điều kiện của y đưa ra.

Hoàng Diện Phong Cái trợn tròn xoe đôi mắt, thóa mạ :

- Khốn kiếp thực! Tên Bàng Quân ấy thực to gan lớn mật, may cho hắn không gặp phải tay lão khiêu hóa này.

Ngũ Minh thượng nhân bấy giờ mới lên tiếng :

- A Di Đà Phật, Lữ lão thí chủ đã bị gian nhân bắt đi làm con tin, chúng ta phải nên nghĩ cách cứu ông ta trước hết thì hơn.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Tiểu sư đệ trí óc linh mẫn hơn lão sư ca này, vậy sư đệ hãy nói xem nên làm như thế nào bây giờ?

Liễu Tồn Trung trầm ngâm giây lát đáp :

- Vừa rồi chỉ mới lục soát sơ qua mà thôi, địa phương này rất lớn rộng, có nhiều hang động bí mật. Chúng ta thử chia nhau đi tìm tòi phen nữa xem sao, rồi mới trở về tụ họp ở đây.

Túy hòa thượng nói :

- Phải rồi, phải rồi. Chúng ta phải nên kiểm soát kỹ lại phen nữa mới được.

Thế là Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng, Trần Tứ, Giản Lão Nhị, Lý Cửu chia nhau đi.

Hà Ngọc Trì nói :

- Đại ca, tiểu muội đi cùng với đại ca nhé.

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Cũng được. Nào, đi thôi.

Hai người ra khỏi nhà bếp quẹo sang hành lang chỉ thấy bốn bề phẳng phất như tờ. Bọn La Quỷ đã trốn sạch, hề thấy chỗ nào có hang động cửa ngõ đường hầm hai người đều lục soát hết. Nhưng

chẳng tìm ra manh mối gì.

Hai người về tới nhà bếp thì mọi người đã tè tụ đầy đủ lắc đầu nói :

- Bọn La Quỷ đã rút đi hết, không thấy lão Bang chủ đâu cả.

Liễu Tồn Trung nói :

- Lão sư ca, chúng ta thử đến Luyện Cổ phòng xem sao?

Túy hòa thượng nói :

- Dù sao chúng ta cũng không thể để cái địa phương quỷ quái này tồn tại được, mà phải thiêu rụi đi mới tuyệt hậu họa.

Mọi người ra khỏi tổng sào. Trần Tứ, Giản Lão Nhị, Lý Cửu mỗi người tay cầm một bó đuốc phóng hỏa luôn. Chỉ nghe thấy những tiếng kêu tách tách sào sào, ánh lửa bập bùng. Trong nháy mắt tổng sào La Quỷ chìm đắm trong khói lửa mịt mù.

Hà Ngọc Trì quay đầu lại nhìn ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt cười nói :

- Đại ca, đây là đầu tư của người Kim. Xem ra cuộc buôn bán này bọn chúng đã lỗ vốn rồi.

Liễu Tồn Trung thở dài đáp :

- Tiền bạc lụa là gấm vóc châu báu của người Kim đều là chiếm đoạt ở Trung Nguyên đem về, thì có lý đâu chúng lại lỗ vốn được! Bọn văn quan triều đình mỗi lần cầu hòa đều phải hiến dâng của cải báu vật, dù chúng ta có thiêu một trăm tòa tổng sào này cũng không thấm tháp vào đâu.

Ngữ Minh thượng nhân không ngớt thở than, luôn miệng niệm Phật hiệu.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Tại sao họ lại muốn cầu hòa với người Kim?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Bọn văn quan trong triều, hễ mở miệng là nói ái quốc nào những gì là chuyện nhỏ không nhin sẽ làm hồng việť lớn, nào là tạm thời nhẫn nhục chỉ lo an thân không dám đưa binh Bắc tiến. Thực ra họ chỉ lo cho sự vinh thân phì gia chính họ mà thôi.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Tiểu sư đệ hãy nói đạo lý ấy rõ hơn cho lão ca này nghe coi.

Liễu Tồn Trung tiếp :

- Tỷ như lão Tần Cối. Tài vật của người này còn hơn cả hoàng đế nhiều, y cực lực chủ hòa cũng chỉ vì muốn bảo toàn số tài sản kếch sù ấy. Nếu xảy ra chiến tranh chẳng may thất bại, người Kim xâm lăng vào Trung Nguyên thử hỏi y có giữ được những tài sản ấy không?

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 13(a)

Vó câu muôn dặm

Hỏa Thần giáo chủ với bọn mưu sĩ

Túy hòa thượng cười hi hí hỏi :

- Sao Tần Cối lại có lắm tiền bạc như vậy?

Liễu Tồn Trung chỉ cười mà không đáp!

Đoàn người đi tới Luyện Cổ phòng. Nơi đây Túy hòa thượng đã có lần tới qua rồi, qua trường sở của Lão Vu bà luyện Cổ độc ông ta đã bị mụ phóng Cổ độc đả thương, cũng may được Liễu Tồn Trung kịp thời tiếp cứu Vì vậy Túy hòa thượng chẳng khác gì ngựa quen đường cũ, hăm hở đi trước dẫn đường.

Lúc tiến vào trong Luyện Cổ phòng, Túy hòa thượng nhanh nhẩu nói :

- Các người cứ yên tâm theo sau mõ.

Dứt lời, ông ta lớn bước đi trước tiến vào phía cốc khẩu, nhưng thấy không sơn tĩnh mịch, bốn bề vắng vẻ không một bóng người. Tiến tới căn Hắc phòng lớn rộng, chỉ thấy cửa phòng mở toang, bên trong lưu lại một ít dụng cụ luyện Cổ bị tàn phá.

Túy hòa thượng quơ tay nói :

- Chúng đi hết rồi!

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Tên Bàng Quân giáo hoạt thực, không biết trốn đi đằng nào?

Liễu Tồn Trung bồng động lòng, nhưng vẫn im lặng không nói năng gì.

Hà Ngọc Trì liền hỏi :

- Đại ca nghĩ gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại ca nghĩ... tên Bàng Quân cướp Bang chủ võ lâm đồng đạo đi, chỉ có thể tới hai địa phương nhưng tính kỹ hai địa phương ấy lại thiếu khả năng nên đại ca lại thôi không nói đến nữa.

Hà Ngọc Trì chau môi nói :

- Tiểu muội thích đại ca nói cơ, đại ca nói đi!

Gió núi thổi tua kiếm trắng toát sau lưng nàng phát phới, trông thực là đẹp mắt khôn tả.

Hoàng Diện Phong Cái ti hí hai mắt nói :

- Đúng! Đúng đấy, tiểu đệ nói ra nghe thử để mọi người cùng nhau góp ý kiến mới được chứ.

Liễu Tồn Trung mỉm cười nói :

- Tiểu đệ có hai giả định sau. Bàng Quân cướp lão Bang chủ đi, có thể là định tới Bắc Cốc sơn, hoặc là Cái bang Tổng đàn. Tuy nhiên Hứa Thiên Long đã chết rồi, đồng đàn hiện không có cao thủ đối phó được với chúng ta, nên khả năng đó rất ít. Bắc Cốc sơn là địa phương bí mật của Miêu Truyền dùng để tạo phản, thế lực hùng hậu, nên lý do y đào tẩu tới Bắc Cốc sơn có vẻ vững hơn.

Chàng định nói ra sự lo ngại đối với Hỏa Thần giáo chủ, nhưng cuối cùng lại cố nhẫn nhịn không đề cập tới Túy hòa thượng nói :

Mặc bà nó, sãi gia ca ca này chủ trương tới Tổng đàn trước, sau sẽ tới Bắc Cốc sơn phá phách tan hoang một phen.

Liễu Tồn Trung gật đầu đáp :

- Chúng ta muốn quét sạch cửa ngõ, thì Tổng đàn phải là nơi cần đến trước tiên.

Chàng quay lại nói với Xuyên Địa Thủ Trần Tứ :

- Trần Tứ, ngươi hãy tới Quan âm các, thông báo với Thi Huyền trưởng lão, Bao Đả Thắng, Y Bất Tử, Tiêu Vạn Lý đại hiệp, bảo họ tới ngay Tổng đàn tiếp ứng.

Trần Tứ tuân lệnh rảo bước đi ngay. Thế là mọi người cùng nhắm Thành Đô tiến phát.

Hãy nói Vu Điền Hỏa Thần giáo chủ, từ khi ở Ma Trảo hàn đàm lấy được Bối Diệp kinh dùng kế Kim Thiên Thoát Xác đánh lừa Liễu Tồn Trung, lẳng lặng bỏ đi. Nhờ có viên Mặc Ngọc tương trợ, luyện thành môn võ công độc bộ ấy rất mau chóng.

Hỏa Thần giáo chủ liền đem tuyệt học Bối Diệp Kinh ấy truyền thụ lại cho đệ tử duy nhất là Đa Mật.

Lão theo đúng mật kế, đổi tên là Hứa Thiên Long đem mười hộp châu báu của Vu Điền tặng cho Vương Hữu trưởng lão Cái bang. Đôi bên liên lạc với nhau chặt chẽ, thế là Hứa Thiên Long đoạt được địa vị Bang chủ Cái bang một cách dễ dàng.

Bước đầu ấy vô cùng trọng yếu vì thế lực của Cái bang bao trùm Trung Nguyên, Hỏa Thần giáo chủ đi nước cờ trên có thể nói kế hoạch của lão ta đã thành công được một phần ba. Mặc khác lão lại ngầm ngầm cấu kết với Thông Thiên Hiểu của Đông Doanh, hầu dễ bề kiến cơ hành sự. Điều này cũng gọi là thành công sơ bộ.

Hỏa Thần giáo chủ hoan hỉ khôn tả, cải trang thành tên vệ binh mặt vàng đột nhập vào doanh trại Ngụy Thắng dương oai khiến Diêm Vương Kiếm Từ Cận với Thất Sát Thủ Túc Xá khiếp sợ đào tẩu, giết chết Tuyết Tiêm Phong mưu dùng tuyệt thế thần công chấn nhiếp Ngụy Thắng để uy hiếp làm theo ý mình. Không ngờ Ngụy Thắng coi

cái chết nhẹ tựa lông hồng không chịu khuất phục. Hỏa Thần giáo chủ không biết tính sao đành phải rút lui tìm kế sách khác.

Hiện chúng ta không cần phải nhắc lại chuyện cũ nữa. Hôm đó Hỏa Thần giáo chủ cùng chúng mưu sĩ giáo sĩ hộ pháp sứ giả họp bàn đại sự, bỗng nghe thấy ngoài cửa có người chạy vào truyền báo :

- Đông Doanh Thông Thiên Hiểu cho gửi thư mật tới.

Hỏa Thần giáo chủ nói với chúng mưu sĩ hai bên tả hữu :

- Có lẽ Thông Thiên Hiểu định mời ta tới Trung Nguyên một chuyến chắc.

Một mưu sĩ hỏi :

- Sao Giáo chủ lại biết như vậy?

Hỏa Thần giáo chủ cười đáp :

- Có khó gì đâu. Miêu Truyền âm mưu phản loạn muốn mượn sức người Kim lật đổ hoàng đế, nhưng bị bọn giang hồ hiệp khách phá bĩnh. Thông Thiên Hiểu tuy nhiều thủ hạ tài năng nhưng vẫn không đương đầu nổi với cao thủ Trung Nguyên. Hà hà! Thú thực! Thú thực!

Mưu sĩ lại hỏi :

- Nếu vậy lần này Thông Thiên Hiểu thỉnh Giáo chủ tới Trung Nguyên mục đích là để ngấm ngầm diệt trừ bọn Trung Nguyên cao thủ ư?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Chín phần mười là thế rồi, dù có sai cũng chẳng sai là bao đâu!

Trình thư mật lên đây cho ta.

Chỉ thấy một tên giáo chúng áo đồ hai tay dâng bức thư mật quỳ một gối trình lên.

Hỏa Thần giáo chủ đỡ lấy xem qua một lượt, bất ngờ lớn tiếng cười ha hả đưa cho bọn mưu sĩ hai bên tả hữu xem, đặc ý nói :

- Bỏn tọa ước đoán không sai chút nào.

Một tên mưu sĩ hỏi :

- Thiên Sơn thần ni, Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng, Ngũ Minh thượng nhân, mấy tên ấy là người như thế nào?

Hỏa Thần giáo chủ vừa nghe nhắc đến tên mấy người đó, đột nhiên cả giận, lớn tiếng nói :

- Bọn ấy đều là những cao thủ nhất đẳng của Trung Nguyên võ lâm. Bỏn tọa sớm muộn gì cũng phải tru diệt chúng.

Mưu sĩ nọ lại hỏi :

- Chẳng lẽ những người này đều là kẻ thù của Hỏa Thần giáo chúng ta hay sao?

Hỏa Thần giáo chủ chưa hết căm giận, trầm giọng nói :

- Các người còn nhớ chuyện lần trước bỏn tọa xuống Hàn đàm lấy

Bối Diệp Kinh chứ?

Mưu sĩ tỉnh ngộ đáp :

- Thuộc hạ hiểu rồi. Mấy nhân vật Trung Nguyên này đánh bại mười hồng y giáo sĩ của chúng ta trên bờ hàn đàm rồi xô ngã cây đại thụ phải không?

Hỏa Thần giáo chủ nói dần từng tiếng một :

- Chính là bọn đó đấy. Sớm muộn gì bốn tòa cũng phải tiêu diệt lũ khốn kiếp này?

Một tên mưu sĩ lại chỉ vào bức mật thư hỏi :

- Còn tên Liễu Tồn Trung là nhân vật như thế nào?

Đông Viện Ngũ Hành đội Ha Mật Kim ngồi dãy phía sau, cất tiếng đáp :

- Ngũ Hành đội chúng tôi khi nhận lệnh tra xét tung tích viên Mặc Ngọc vừa may gặp được tên Liễu Tồn Trung và đã lấy được viên ngọc ấy ở trong người y.

Mưu sĩ nọ nói :

- Võ công của Liễu Tồn Trung so với người hơn kém ra sao?

Ha Mật Kim đáp :

- Không phải mỗ đề cao chí khí người khác mà làm giảm oai phong của mình, trừ phi Giáo chủ đích thân xuất mã bằng không trong Thần giáo chúng ta không một ai địch nổi hắn.

Y vừa dứt lời, những người ngồi quanh đó đều đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên khôn tả. Có một số lộ vẻ hoài nghi đưa mắt nhìn sang Hỏa Thần giáo chủ, chỉ thấy Giáo chủ mỉm cười khẽ gật đầu. Thực là ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Một tên mưu sĩ thắc mắc hỏi kỹ lại :

- Ha Mật Kim, tên Liễu Tồn Trung ấy lợi hại đến thế sao bạn lại lấy được viên Mặc Ngọc trong người hắn?

Ha Mật Kim đáp :

- Chuyện lấy viên Mặc Ngọc mỗ đã bí mật báo cáo với Giáo chủ rồi. Mưu sĩ nọ lén đưa mắt quét nhìn Giáo chủ thấy Giáo chủ không nói gì nên không dám hỏi nhiều nữa.

Một mưu sĩ khác lên tiếng :

- Khải bẩm Giáo chủ, bức thư mật này của Thông Thiên Hiểu Giáo chủ định đoạt ra sao?

Hỏa Thần giáo chủ cười nhạt đáp :

- Thông Thiên Hiểu là tên lão hồ ly, nhưng bốn tòa cũng không phải là người dễ bị kẻ khác lợi dụng.

Bốn tòa muốn báo thù cho mười hai tên giáo sĩ, đó là việc riêng của Hỏa Thần giáo chúng ta. Còn như tên Liễu Tồn Trung bốn tòa đã suy

nghĩ kỹ, không muốn đích thân giết chết gã.

Mưu sĩ nọ chưa biết rõ vội nói :

- Xin Giáo chủ giảng giải rõ cho tôn ý ấy.

Hỏa Thần giáo chủ đáp:.

- Liễu Tồn Trung đối với bốn tòa có tất cả ba ân huệ.

Lão vừa dứt lời, những người có mặt tại đó đều kinh ngạc cực độ. Vì Hỏa Thần giáo chủ từ khi ở Trung Nguyên về thường trầm mặc ít nói, rất ít khi nhắc đến chuyện vừa trải qua, vì vậy bọn mưu sĩ không hề biết sự quan hệ giữa lão với Liễu Tồn Trung.

Hỏa Thần giáo chủ thủng thẳng tiếp :

- Hồi ở trong hàn đàm Liễu Tồn Trung có ơn cứu tánh mạng bốn tòa, đó là thứ nhất. Trao tặng bốn tòa Bối Diệp Kinh, đó là thứ hai.

Nếu như Ha Mật Kim không may mắn gặp được y thì làm sao lấy được viên Mặc Ngọc, đó là điều thứ ba. Vì ân huệ trên cho nên bốn tòa không đích tay giết chết y, bằng không sẽ bị hậu nhân chê cười là vong ân phụ nghĩa.

Bọn mưu sĩ giáo sĩ nghe nói cảm phục sát đất, quỳ sụp xuống đua nhau xưng tụng :

- Giáo chủ nhân nghĩa bao trùm tứ hải, đạo đức lưu truyền vạn thế.

Thuộc hạ rất lấy làm bái phục. Chúc Giáo chủ vạn tuế, vạn vạn tuế? Tiếng tung hô vạn tuế, vạn tuế vang rền khắp đại điện.

Hỏa Thần giáo chủ khoái trá lớn tiếng cười ha hả nói :

- Miễn lễ, miễn lễ, đứng dậy hết đi.

Chúng mưu sĩ, giáo sĩ lần lượt đứng dậy, về chỗ ngồi.

Hỏa Thần giáo chủ nói tiếp :

- Tuy vậy Liễu Tồn Trung vẫn không phụ phục bốn tòa, thủy chung luôn đương đầu với Hỏa Thần giáo. Chúng ta muốn hoàn thành chính sách đã định, không thể chỉ vì một tên Liễu Tồn Trung mà làm cho trở ngại.

Bấy giờ bỗng có lão mưu sĩ từ phía bình phong bước ra nói :

- Bẩm Giáo chủ, thuộc hạ xin dâng một kế mọn.

Chúng ta hãy phá Đa Mật tới tổng sào La Quỷ, hóa trang làm lão Bang chủ Cái bang để đánh lừa Liễu Tồn Trung, rồi bắt thần tập kích ám sát gã. Không hiểu kế này có thi hành được chăng?

Hỏa Thần giáo chủ ngừng đầu lên nhìn, cười đáp :

- Ha Luân lão tiên sinh chớ nên quan ngại. Kế hoạch của tiên sinh xưa nay chưa bao giờ thất thố, có lý đâu bốn tòa lại bác bỏ không dùng đến, mà đã sớm thi hành từ lâu rồi. Bốn tòa hạ mật lệnh cho Đa Mật, tập trung khởi trình xuất phát từ Thành Đô lại thêm Tôn Kha Ba của Thiên Khuyết Thất hiệp trợ. Theo như Vương Hữu trưởng lão

như cáo Cô Lâu Giáo chủ cũng sẽ tới đó. Cao thủ bên chúng ta đông đảo như vậy, lại ra tay xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị tấn công một cách bất ngờ thì không còn sợ hãi vào đâu được, mà sớm muộn gì thế nào cũng nhận được tin hay.

Lão mưu sĩ nọ hân hoan nói :

- Nếu vậy thì còn gì bằng, nhưng kế hoạch sau này của chúng ta ra sao?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Bỏn tòa thì cần đợi tin đã giết được Liễu Tồn Trung tới nơi, sẽ đích thân tới Trung Nguyên một chuyến, giảng một mẻ lưới quơ trôn mấy lão chết dẫm kỳ đà cản mũi ở Trung Nguyên, thanh trừ hết sức trở ngại. Bấy giờ mới có thể thi hành bước thứ ba của kế hoạch.

Một mưu sĩ khác xen lời hỏi :

- Khỏi bẩm Giáo chủ, nếu vậy mật thư của Thông Thiên Hiếu chúng ta gác lại không lý tới hay sao?

Hỏa Thần giáo chủ cười nhạt đáp :

- Người hãy thay bỏn tòa truyền lệnh xuống. Chỉ cần bảo là bỏn tòa đã nhận được mật thư, sẽ y hẹn tới nơi.

Chỉ nghe thấy giáo sĩ nọ truyền lệnh ra, tên sứ giả của Đông Doanh ở bên dưới dạ dạ liên hồi, phóng mình lên ngựa đi ngay.

Hỏa Thần giáo chủ cười nhạt không ngớt nói :

- Thông Thiên Hiếu là cái thá gì mà dám lợi dụng bỏn tòa! Hắc hắc! Khi bỏn tòa thi hành bước thứ ba trong kế hoạch, đó cũng là ngày tận số của Thông Thiên Hiếu.

Bỗng nghe thấy bên dưới lại có người truyền báo, từ La Quỷ tổng sào có người tới cầu kiến Giáo chủ.

Hỏa Thần giáo chủ nghe nói có người từ tổng sào La Quỷ tới, hớn hở quay sang nói với mưu sĩ rằng :

- Tin hạ sát Liễu Tồn Trung đã tới rồi, người này chắc là do Đa Mật Luân phái tới báo tin đấy.

Chúng mưu sĩ vừa được nghe Giáo chủ giảng giải kế hoạch, Đa Mật Luân quả nhiên nắm nhiều ưu thế, Liễu Tồn Trung thế nào cũng bị giết không còn nghi ngờ gì nữa, lập tức đua nhau ca tụng :

- Giáo chủ hồng phúc tày trời, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Đa Mật Luân thiếu giáo chủ kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công, thiên tuế thiên tuế thiên tuế! Bọn thuộc hạ nhờ thánh đức Giáo chủ, bêu đầu tên Liễu Tồn Trung thị chúng, biểu dương lực lượng vô địch của Hỏa Thần giáo chúng ta.

Lão mưu sĩ ở phía sau bình phong bước ra hơi muộn nên không được nghe lý luận tác chiến của Hỏa Thần Giáo chủ, bấy giờ nghe

bọn mưu sĩ bảo bêu đầu Liễu Tồn Trung thì chúng liền xen lời nói :
- Truyền giáo chúng khiêng thi thể tên Liễu Tồn Trung vào đây, để trước bửu tòa của Giáo chủ, hài tội hấn xong mới đem ra bêu đầu thì chúng. Đó là cách trừng trị cảnh cáo, sau đó sẽ gửi thư tới Trung Nguyên ra lệnh cho Trung Nguyên võ lâm phải cúi đầu quy hàng nghe hiệu lệnh... hử hử...

Vừa dứt lời lão ho lên sặc sụa.

Hỏa Thần giáo chủ cả cười nói :

- Lão tiên sinh nói rất phải, chẳng qua thi thể của tên Liễu Tồn Trung còn chưa kịp gửi tới nơi, đây mới chỉ nhận được tin tức của Đa Mật Luân mà thôi.

Lão mưu sĩ giương đôi mày bạc nói :

- Đó chỉ là vấn đề thời gian, trước sau gì tên Liễu Tồn Trung cũng bị bêu đầu. ý của lão hử là chúng ta nên cử hành một nghi thức, để giang hồ biết rõ sự lợi hại của Hỏa Thần giáo chúng ta.

Hỏa Thần giáo chủ hoan hỉ khôn tả, hớn hở nói :

- Đúng lắm, đúng lắm! Lão tiên sinh thực là tính toán sâu xa, chúng ta phải làm như thế mới được. Bay đâu cho người vào đi!

Dưới thính sảnh hàng trăm tiếng hô thi nhau vang lên, liền thấy một tên La Quỷ đầu băng vải xanh, theo sau một tên giáo sĩ bước vào.

Tên giáo sĩ quát lớn :

- Quỷ xuống!

Tên La Quỷ nọ có bao giờ được trông thấy khí thế lầy lùnh ấy của Hỏa Thần giáo chủ, người run lên cầm cập dẫu dám cưỡng lệnh, vội quỳ sụp xuống ngay.

Hỏa Thần giáo chủ oang oang hỏi :

- Có phải người được Hứa Bang chủ của Cái bang Hứa Thiên Long phái tới đây không?

Tên La Quỷ nọ ngậy người ra nhìn Hỏa Thần giáo chủ rồi ngơ ngác nhìn sang hai bên giáo sĩ mưu sĩ ở hai bên tả hữu. Thấy mấy chục con mắt đang đổ dồn cả vào mình, y càng khiếp sợ thêm không biết trả lời ra sao cho phải.

Hỏa Thần giáo chủ càng lầy lùnh làm khoái trá, biết tên La Quỷ nọ bị uy thế của Hỏa Thần giáo làm khiếp đến nỗi không biết hồi đáp, liền cười ôn tồn hỏi :

- Hứa Bang chủ phái người tới đây, vậy có thơ từ gì không?

Tên La Quỷ nọ trở mặt há hốc miệng ra, khẽ lắc đầu.

Lão mưu sĩ thấy tình hình có vẻ khác lạ, liền nói với Hỏa Thần giáo chủ :

- Chẳng lẽ tên này lại bị câm điếc chẳng?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Không có lẽ, Đa Mật Luân đâu phải một tên ngốc tử, có lý đâu lại phái một tên câm điếc về thông tin như vậy.

Đoạn lão lại ôn tồn hỏi :

- Y có đưa cái gì thêm về đây cho ta không?

Bấy giờ tên La Quỷ nọ mới chịu khai khẩu đáp :

- Có!

Hỏa Thần giáo chủ nghe nói cả mừng, quay lại nói với tên mưu sĩ :

- Bỏn tòa nói có sai đâu. Đa Mật Luân quyết không phái một tên câm điếc về đây.

Đoạn lão lại cười hỏi :

- Y sai người đem về đây cái gì?

Tên La Quỷ đáp :

- Một cỗ quan tài.

Y vừa dứt lời, bọn mưu sĩ ở hai bên tả hữu lập tức vỗ tay hoan hô như sấm động :

- Giáo chủ hồng phúc tề thiên, vạn tuế, vạn vạn tuế? Thiếu giáo chủ kỳ khai đắc thắng mã đáo thành công, thiên tuế, thiên thiên tuế?

Lão mưu sĩ ngoác miệng cười để lộ những chiếc răng bịt vàng, giờ ngón tay cái lên khen ngợi nức nở :

- Giáo chủ thực là tính toán như thần, đúng thực? Lão hữu này thực không sao bì kịp... hù hù... tuyệt diệu quá!

Hỏa Thần giáo chủ hơi nghiêng mình xuống hỏi tên La Quỷ :

- Hiện quan tài để đâu?

Tên La Quỷ đáp :

- Ở một góc đường phía ngoài cửa.

Hỏa Thần giáo chủ hoan hỉ oang oang ra lệnh :

- Mau xuống lệnh khiêng chiếc quan tài ở góc tường ngoài cửa vào đây!

Khoảng thời gian cạn chén trà, chỉ thấy một bọn giáo sĩ xúm xít khiêng một cỗ quan tài tiến vào đặt trước bửu tọa của Giáo chủ.

Chiếc quan tài ấy được chế tạo bằng gỗ thông thượng hảo hạng, bên ngoài sơn đỏ chót trông rất bóng bẩy, trang trọng.

Lão mưu sĩ chép miệng :

- Cỗ quan tài tốt thật? Vu Diên chúng ta, trừ những tầng lầu cao cấp, thì không ai đủ tư cách hưởng thụ loại gỗ quý giá này. Hù hù! Thi thể của địch nhân cuốn lại bằng một manh chiếu cũng được rồi, hà tất phải dùng cách tốn kém như thế này!

Hỏa Thần giáo chủ cười ha hả nói :

- Lão tiên sinh chỉ biết một mà chẳng biết hai, theo bỏn tòa điều tra

được biết, thì mọi kinh phí của tổng sào La Quỷ đều do viện trợ của người Kim, dù có phí phạm một chút cũng có sao đâu. Hơn nữa, nếu họ hà tiện một chút, lại sợ Hỏa Thần giáo chúng ta chê cười.

Lão mưu sĩ nghe cũng hữu lý, rất lấy làm cao hứng :

- Bây giờ có thể khai quan bêu thủ cấp được rồi.

Hỏa Thần giáo chủ khẽ gật đầu.

Lão mưu sĩ liền truyền lệnh :

- Bay đâu, mở quan tài ra!

Chỉ thấy dưới thềm có tiếng dạ ran, một giáo chúng nhanh nhẹn chạy tới mở nắp quan tài ra. Một mùi hôi thối xông lên nồng nặc khiến ai nấy đều muốn ói mửa.

Mọi người bịt mũi giương mắt nhìn, bất giác kinh hãi cực độ nhất thanh la lớn :

- Đa Mật Luân! Thiêu giáo chủ Đa Mật Luân!

Hỏa Thần giáo chủ thấy đầu óc như muốn vỡ tung, suýt tí nữa thì hôn mê bất tỉnh. Lão nhờ vào mấy chục năm tu vi, cố định thần tron mắt nhìn kỹ. Hiển nhiên thi thể của Đa Mật Luân dường như đã bị hỏa thiêu, gân cốt co rút, y phục cháy xém quá nửa, da thịt nứt nẻ mặt mũi nát bét trông rất ghê rợn.

Hỏa Thần giáo chủ đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi lật đi lật lại xác chết của Đa Mật Luân xem xét một hồi, bất giác ngấm ngầm thất kinh.

Rõ ràng là Đa Mật Luân bị một thứ chưởng lực cực kỳ hùng hậu đánh chết. Lão nghĩ thầm :

“Hay là y bị một loại lửa có độ cháy lớn lao thiêu chết?”.

Bây giờ bọn mưu sĩ ở hai bên đều kinh hãi đến đứng thừ người ra không tên nào dám thốt lời.

Chỉ thấy gương mặt của Hỏa thần Giáo chủ âm trầm lạnh lùng một cách đáng sợ, khẽ hắt hữu chưởng một cái, nắp quan tài bay bổng lên úp vào cổ quan tài.

Lão quơ tay nói :

- Khiêng ra đi, gọi tên La Quỷ nọ vào đây.

Thời gian không đầy cạn tách trà, một tên giáo sĩ dắt tên La Quỷ vừa đưa quan tài tới, bước lên trên bực thềm.

Hỏa Thần giáo chủ lạnh lùng hỏi :

- Ai sai người đem quan tài tới đây?

Tên La Quỷ nọ ngo ngác đáp :

- Tiểu nhân không biết, tiểu nhân là người làm ruộng ở bên bờ sông Quả Quả.

Hỏa Thần giáo chủ đảo lộn đôi người một vòng, trầm giọng hỏi tiếp :

- Người là người làm ruộng, vì sao lại đem cổ quan tài kia tới Vu

Điền được?

Lão mưu sĩ đứng cạnh đó bổ túc thêm :

- Bằng hữu chớ sợ như thế. Đầu đuôi ra sao, thì cứ tình thực mà khai.

Tên La Quỷ nọ kể :

- Một buổi sáng nọ tiểu nhân đang làm ruộng liền nghe thấy người ta đồn đại tổng sào bị hỏa hoạn thiêu rụi. Không lâu sau, liền thấy một người ăn mặt theo lối quan quân tới nơi bảo rằng: “Người làm ruộng kia, ta là tướng quân hộ doanh của Miêu đại thống chế, có một vị bằng hữu từ Tây Vực tới bị giết hại. Người hãy thay ta đem quan tài trở về sẽ được thưởng năm trăm lượng bạc.” Trời ơi! Tiểu nhân có bao giờ được nhìn thấy một món tiền lớn lao như vậy, liền nhận lời ngay. Vị quan quân nọ lập tức kê hai tên sĩ tốt, khiêng quan tài lên một chiếc xe lừa, rồi cùng khởi trình với tiểu nhân luôn.

Hỏa Thần giáo chủ hỏi :

- Thế vị quan quân nọ đi đâu rồi?

Tên La Quỷ đáp :

- Tiểu nhân đi xe lừa, tiến vào địa giới của quý giáo. Vị quan quân nọ liền đổi sang một xe lừa khác, bảo tiểu nhân đưa quan tài tới đây, rồi để lại năm trăm lượng bạc, cùng hai tên sĩ tốt quay trở lại.

Nói tới đó, tên La Quỷ thò tay vào trong người móc ra một phong thư hai tay dâng lên cho Hỏa Thần giáo chủ, tiếp :

- Còn có cả bức thư này nữa.

Hỏa Thần giáo chủ cầm lấy xem ngoài bì thư, thấy do Đông Doanh thảo liền xé ra đọc từ đầu chí đuôi một lượt. Chỉ thấy râu tóc của lão không có gió mà tự động dựng đứng, cười hắc hắc nói :

- Thông Thiên Hiếu, người giỏi lắm! Lão phu lần này không thể nào chẳng đúng hẹn tới Trung Nguyên một chuyến.

Lão mưu sĩ khom mình hỏi :

- Bẩm Giáo chủ, bức thư ấy viết gì thế?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Lão tiên sinh cứ xem sẽ rõ.

Dứt lời lão trao bức thư ấy cho lão mưu sĩ.

Mọi người truyền nhau xem một lượt. Các mưu sĩ đều nói :

- Đây là kế khích tướng của Thông Thiên Hiếu, lão dự đoán Giáo chủ quyết không rời khỏi Vu Điền một cách dễ dàng cho nên mới cho mua một cỗ quan tài thuộc hảo hạng, để xác Đa Mật Luân thiếu giáo chủ sai người đưa tới tận đây.

Lão mưu sĩ nói :

- Thông Thiên Hiếu bảo Đa Mật Luân bị Liễu Tồn Trung đánh chết,

không biết có đáng tin chẳng?

Bọn mưu sĩ đều nói :

- Với bản lãnh của Đa Mật Luân thiếu giáo chủ thì tên Liễu Tồn Trung làm sao mà giết chết nổi! Tất nhiên là phải bị trúng quỷ kế, Thông Thiên Hiểu muốn khích Giáo chủ đích thân xuất mã mới cố ý báo là bị Liễu Tồn Trung đánh chết.

Hỏa Thần giáo chủ thùng thảng nói :

- Kế khích tướng của Thông Thiên Hiểu là thực, nhưng Ma Đạt Luân bị Liễu Tồn Trung đánh chết cũng không phải là hư.

Lão mưu sĩ dụi dụi mắt hỏi lại :

- Thực thế ư? Tên Liễu Tồn Trung mà có tài cao siêu đến như vậy sao?

Hỏa Thần giáo chủ đáp :

- Đúng vậy. Đa Mật Luân bị giết chết, bốn tòa cũng phải chịu trách nhiệm vì quá khinh thường địch.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 14(a)

Đường xa vạn dặm

1. Tạo phản thành công, Khai Quốc công thần

Ngấm nghĩ giây lát, Hỏa Thần giáo chủ sai người đi lấy năm trăm lượng bạc ra, trao cho gã La Quỷ nói :

- Ta là Vu Điền Hỏa Thần giáo, chỉ vài ngày nữa sẽ tới Trung Nguyên tìm Liễu Tồn Trung giáo nghê. Năm trăm lượng bạc này bốn tọa tặng người làm lộ phí đi đường, hy vọng dọc đường người sẽ loan truyền tin tức để tất cả mọi người trên giang hồ biết rõ chuyện này.

Tên La Quỷ vội đỡ lấy số bạc mừng rỡ tạ ơn lui ra ngay.

Lão mưu sĩ có vẻ e ngại nói :

- Nếu chuyện Giáo chủ tới Trung Nguyên đồn đại ra ngoài há không bứt dây động rừng, để tên Liễu Tồn Trung kịp thời chuẩn bị.

Một mưu sĩ nói :

- Thuộc hạ chỉ e tên Liễu Tồn Trung không dám xuất đầu lộ diện, mà lẫn trốn đi mất thì uổng công toi.

Một tên mưu sĩ khác xen lời :

- Đúng vậy, đúng vậy, đạo hữu nói rất phải. Liễu Tồn Trung là cái thá gì mà dám so tài với Thánh giáo chủ chúng ta?

Hỏa Thần giáo chủ thấy bọn mưu sĩ đua nhau phát biểu ý kiến, phát tay cho mọi người im lặng, nghiêm nghị nói :

- Chưa vị chưa từng gặp Liễu Tồn Trung bao giờ cho nên chưa biết rõ đối phương đầy thôi. Người này cũng xứng danh là một hán tử. Y biết rõ bốn tòa tìm phân cao hạ, tất nhiên sẽ thẳng thắn nghênh tiếp, bốn tòa khỏi phải tốn công đi tìm y.

Lão mưu sĩ hỏi :

- Thế bao giờ Giáo chủ động thân?

Hỏa Thần giáo chủ chỉ mỉm cười không đáp, đưa tay ra hiệu cho Ha Mật Kim rồi dùng truyền âm nhập mật nói mấy câu, Ha Mật Kim hân hoan gật đầu tuân lệnh.

Hãy nói thầy trò Tôn Kha Ba, thừa lúc hỗn loạn thoát ra khỏi sào huyệt La Quỷ đi được hơn một dặm.

Cát Đạt Tổ liền nói :

- Sư phụ, nơi đây đã gần Thành Đô, chúng ta trở về Cái bang Tổng đàn thông báo với Vương Hữu, thực lực của Tổng đàn không phải là nhỏ, họa chẳng cũng có thể báo cừu rửa hận được.

Tôn Kha Ba ha hả đáp :

- Mi đúng là tên ngốc tử, sư phụ đã dạy con phải thuận buồm xuôi gió, chẳng lẽ lại quên rồi hay sao? Tuy thực lực Tổng đàn không phải là yếu kém nhưng làm sao đương cự nổi lũ ma đói kia? Vả lại, chúng ta cũng chẳng nên giúp tên khốn kiếp Bàng Quân làm chi nữa.

Cát Đạt Tổ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

Tôn Kha Ba đáp :

- Còn phải hỏi nữa, chúng ta chẳng tiếc dương đầu với lũ ma đói đó vì giúp Bàng Quân lấy giang sơn. Tên nọ mới thấy tình hình bất ổn đã chuồn êm trước thì còn báo cừu cho hấn làm chi!

Cát Đạt Tổ nói :

- Đệ tử đâu có muốn báo thù cho tên Bàng Quân, mà chỉ muốn lợi dụng lực lượng Cái bang để diệt trừ tên Liễu Tồn Trung mà thôi.

Tôn Kha Ba đáp :

- Chớ vội, cứ theo sư phụ ước đoán, mấy tên ma đói kia thế nào cũng thừa cơ kéo về Cái bang thanh lý cửa ngõ. Hiện tại Vương Hữu lo cho mình chưa xong, thì còn lợi dụng vào đâu được nữa?

Cát Đạt Tổ hỏi :

- Này vậy, bây giờ thầy trò mình đi đâu?

Tôn Kha Ba đáp :

- Hai thầy trò mình trước hết hãy quay trở về Đông Doanh, nơi đó là vùng căn bản của Miêu Truyền. Như Miêu Truyền tạo phản thành

công lật đổ Tống triều thầy trò chúng ta hiển nhiên trở thành khai quốc công thần, bằng như thất bại, thầy trò chúng ta lẳng lặng trở về Thanh Hải thử hỏi ai đặng tới lông chân ta cho được.

Cát Đạt Tổ cúi đầu suy tính, không nói gì nữa. Hai thầy trò đi luôn một ngày đêm tới hôm sau thì tới Bàn Lỵ dịch.

Nơi đây có hai con đường thông tới Lâm An, Trấn Giang. Tiểu lộ có thể đi đường tắt tới Huy Châu. Hai bên tiểu lộ này cây cối rậm rạp thập phần hoang lương.

Cát Đạt Tổ theo sau lưng Tôn Kha Ba, trong lúc đang phóng đi, bỗng thấy bên đường có bóng thấp thoáng rồi mất dạng. Y liền động lòng vội kêu gọi :

- Sư phụ Sư phụ.

Tôn Kha Ba quay đầu lại hỏi :

- Gì thế?

Cát Đạt Tổ giơ tay ra chỉ tiểu lộ đáp :

- Đệ tử có một vị bằng hữu ở gần đây. Đệ tử muốn tới ghé thăm y một chút, sư phụ cứ đi trước đệ tử sẽ theo sau ngay.

Tôn Kha Ba hoài nghi hỏi :

- Sao con lại có bằng hữu ở nơi đây?

Cát Đạt Tổ đáp :

Mới kết giao không lâu, sư phụ cứ yên tâm. Đệ tử trở về Đông Doanh một mình cũng được.

Tôn Kha Ba do dự giây lát, mới nói :

- Thôi được con đi thăm bằng hữu xong phải quay lại ngay, chớ để mất liên lạc thì phiền phức lắm.

Cát Đạt Tổ vâng vâng dạ dạ, thấy sư phụ đã đi mất tầm dạng, liền lén lút vào trong rừng, đưa mắt tìm kiếm đào dác, miệng lẩm bẩm :

- Quái lạ, sao lại không thấy đâu cả thể này?

Y lại nghĩ thầm :

“Sao nàng ta lại tới chốn này?”.

Y đang thù người, bỗng nghe thấy có tiếng lá cây xào xạc liền ngược mắt nhìn về phía đó, chợt thấy một chèo áo hồng ló ra ngoài bụi cây.

Bất giác y khắp khởi mừng thầm, rón rén tiến tới gần, khẽ cất tiếng gọi :

- Tổ Tổ!

Thiếu nữ áo hồng quay đầu lại nhìn, mặt bỗng lộ vẻ kinh hoảng, vội lui về phía sau mấy bước.

Cát Đạt Tổ khoái trá cười hi hí nói :

- Tổ Tổ cô nương, sao lại ẩn núp ở trong đó? Có kẻ nào dám hà hiếp cô nương hay sao?

Tổ Tổ vừa lộ vẻ hoảng sợ, vừa tỏ ra chán ghét, vênh mặt lên, không đáp.

Cát Đạt Tổ nhăn răng cười hì hì, tiến tới gần thêm hai bước nham nhở nói :

- Tổ Tổ cô nương, sao lại hãi sợ mỗ như thế? Mỗ có biết ăn thịt người đâu?

Tổ Tổ với tay nắm lấy chuôi kiếm ở sau lưng quát bảo :

- Nếu người tiến thêm một bước nữa, đừng trách bỗ cô nương chẳng khách khí.

Cát Đạt Tổ cười hì hì nói :

- Ấy thế mới đúng chứ, chúng ta đều là người nhà cả thì khách khí nỗi gì?

Tổ Tổ bữu môi nói :

- Xí! Ai là người nhà với người?

Cát Đạt Tổ cả cười nói :

- Sao? Cổ sư đệ đã nói với mỗ cô nương đã bằng lòng thành hôn với y, sau khi hai người thành vợ chồng thì cô nương đã trở thành đệ muội của mỗ, như thế không phải là người nhà thì là gì chứ?

Tổ Tổ vẻ hớn hờ, hỏi :

- Người có gặp Cổ ca ca ư?

Cát Đạt Tổ cười ha hả đáp :

- Cô nương hỏi thật là kỳ. Cổ ca ca của cô nương là người sư đệ mà mỗ thương mến nhất, đi đâu mỗ cũng lo lắng giúp đỡ y, thì sao lại không gặp cho được?

Tổ Tổ nói :

- Người gặp chàng ở đâu? Có phải ở tổng sào La Quỷ không?

Cát Đạt Tổ kinh ngạc nghĩ bụng :

“Sao con nhỏ này biết Cổ Đạt Lạt ở tổng sào La Quỷ? Chẳng lẽ nó đã nhận được tin y chết rồi chăng?”.

Gã liền hỏi thử :

- Dĩ nhiên rồi, không phải ở tổng sào La Quỷ thì ở đâu? Sao cô nương lại biết y ở tổng sào La Quỷ?

Tổ Tổ đáp :

- Chàng ta nói như vậy, chàng bảo người gọi chàng tới đó có việc muốn đàm đạo.

Cát Đạt Tổ nói :

- Đúng vậy, tại hạ đã thú giục y tới. Vì tại hạ nhớ nhung y ăn ngủ không yên, mỗi ngày không thấy sư đệ một lần là không thể nào yên tâm cho được. Lại nhân vì vấn đề hôn sự của người cần phải thưa với sư phụ lo liệu cho xong.

Tố Tố hỏi dồn :

- Sự phụ của người không chấp thuận ư?

Cát Đạt Tố đáp :

- Ban đầu thì không thuận. Sự phụ bảo cô nương là đệ tử của Vô Trần, Cổ sư đệ là người Thanh Hải. Vì tại hạ cực lực thỉnh cầu sự phụ, lão nhân gia mới phá bỏ thành kiến mà nhận lời cho hai người được se duyên.

Tố Tố hơi ngượng đầu lên ngẫm nghĩ giây lát mới nói :

Giang hồ đồn đại, Cổ ca ca tiến vào tổng sào La Quỷ, người ta tưởng làm chàng là gian tế rồi bị Từ Hỉ Phụng bắt giữ, họ còn nói chàng ta với người bất hòa có phải không?

Cát Đạt Tố thất kinh thắm, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ tươi cười nói :

- Tại hạ vẫn thường khen cô nương là lan tâm tuệ chất, không ngờ lại thực thà đến như vậy?

Tố Tố hỏi :

- Chẳng lẽ những lời đồn đại của giang hồ là ngoa?

Cát Đạt Tố cố làm ra vẻ thản nhiên nói :

- Dĩ nhiên rồi, làm sao lại có chuyện ấy được. Người trên giang hồ nhàn nhã vô sự, nghe bóng nghe gió rồi thêu dệt thành những lời đồn đại vô căn cứ, để ra điều ta đây kiến thức rộng rãi, mà cô nương lại tưởng là thực hay sao?

Tố Tố trong lòng như trút được một gánh nặng ngàn cân, thở phào cười nói :

- Những lời đồn đại trên giang hồ làm tôi lo sợ muốn chết được, họ còn nói người o bế sự phụ, ngầm xúi bẩy sự phụ thanh lý cửa ngõ.

Cát Đạt Tố cười như điên khùng, nói :

- Tố Tố cô nương, thế mà cô nương cũng tin được?

Tố Tố ấp úng nói :

- Tôi... nghe những lời loan truyền ấy, vừa sốt ruột vừa đau lòng liền lén trốn tới đây. Dọc đường bị lạc lối, nên cứ quanh quẩn đây hoài.

Cát Đạt Tố giả đồ làm ra vẻ thông cảm, buông tiếng thở dài, giơ tay ra để lên vai nàng chép miệng thốt :

- Đáng thương cho cô bé thực là khó nhọc quá!

Tố Tố định né tránh nhưng thấy nét mặt của Tố Tố rất thành khẩn, lại còn bảo là đáng thương cho cô bé, lấy thân phận một bậc trưởng bối. Nên nàng cứ để mặc cho đối phương đặt tay lên vai mình, nhưng tim đập thình thịch trong lòng bất an vô cùng.

Cát Đạt Tố thấy Tố Tố không dám phản kháng liền khắp khởi mừng thắm buông tiếng thở dài nói :

- Cũng may tại hạ phát hiện được cô nương nếu như gặp phải người xấu xa khác thì thực là nguy tai?

Gã nghĩ thầm :

“Muốn dụ con nhỏ này mắc bẫy thì không thể dùng sức mạnh áp chế được, mà phải dùng chính sách buông trước nắm sau, lấy thoái làm tiến mới xong. Để xem mi phản ứng được nữa không?”

Gã liền nói :

- Tổ Tổ, cô nương muốn đi tìm Cổ sư đệ, chỉ cần đi theo con đường này. Nhưng phải cẩn thận bảo trọng, tại hạ phải trở về Đông Doanh đây.

Nói xong, Tổ Tổ lớn bước quay ra khỏi khu rừng.

Tổ Tổ vội chạy theo kêu gọi :

- Này, này Cát đại hiệp, người đi đâu thế?

Cát Đạt Tổ dừng chân, quay đầu lại đáp :

- Tại hạ đã nói rồi là gì, tại hạ quay trở lại Đông Doanh.

Tổ Tổ nhìn Cát Đạt Tổ với đầy vẻ khẩn cầu, nhưng ngại không dám mở miệng. Nàng từ từ cúi đầu xuống, tay mân mê vạt áo.

Cát Đạt Tổ tức cười thầm, lại nói :

- Tổ Tổ cô nương hãy bảo trọng. Sau này chúng ta sẽ có dịp tái kiến.

Dứt lời y rào bước đi luôn.

Chỉ thấy Tổ Tổ ở phía sau kêu gọi :

- Cát đại hiệp... Cát đại hiệp... thiếp khẩn cầu...

Cát Đạt Tổ quay lại làm bộ ngờ ngác hỏi :

- Việc gì thế Tổ Tổ ấp úng đáp :

- Thiếp không biết tổng sào La Quỷ ở đâu, đại hiệp...

Cát Đạt Tổ ngắt lời :

- Vừa rồi tại hạ đã nói cho cô nương hay, chỉ cần đi theo con đường này là tới mà.

Dứt lời y quay mình định đi.

Tổ Tổ quýnh lên nói :

- Cát đại hiệp, thiếp không biết Cổ ca ca ở đâu, đại hiệp đưa giùm thiếp tới gặp chàng?

Cát Đạt Tổ làm ra vẻ khó nghĩ :

- Đưa cô nương tới gặp Cổ sư đệ vốn chẳng có gì là quan hệ.

Chẳng qua lộ trình rất xa, cô nam quả nữ, cái đó cái đó làm sao được?

Tổ Tổ nói ngay :

- Có gì đâu mà ngại? Chúng ta quang minh chính đại không vượt qui củ lễ giáo là được.

Cát Đạt Tổ thở dài nói :

- Cô nương còn nhỏ tuổi không hiểu sự đàm tiếu của người đời. Tại hạ yêu thương Cổ sư đệ nhường ấy, thế mà giang hồ trái lại đồn đại tại hạ ganh ghét hãm hại y.

Tổ Tổ dịu dàng nói :

- Thiếp không tin chuyện ấy là được rồi.

Cát Đạt Tổ tiếp :

- Dù cô nương có tin tại hạ cũng chẳng có biện pháp nào hơn, thử hỏi dù có muốn cũng làm sao biện bạch cho được! Hà! Nếu như cô nương đi theo tại hạ, trên giang hồ sẽ đồn đại ra ngoài bảo tại hạ cướp đoạt người yêu của sư đệ, hoặc giả bảo chúng ta có hành động ám muội, thế mới thực là hồng bét?

Tổ Tổ nói :

- Không sợ, dao ngôn vẫn là dao ngôn. Hành vi của chúng ta chính đại thì chẳng có gì mà phải sợ!

Cát Đạt Tổ nói :

- Tại hạ với cô nương đâu có giống mọi người? Tại hạ từng đọc rất nhiều sách thánh hiền biết trọng lễ giáo, ở Thanh Hải tại hạ được xưng tụng là quân tử, đàn bà con gái tại hạ không thèm ngó ngang tới bao giờ. Nếu như cô nương theo tại hạ, chúng ta biết giải quyết thế nào cho ổn thỏa. Thôi tạm biệt, cô nương hãy bảo trọng.

Dứt lời Cát Đạt Tổ lại quay mình luôn.

Tổ Tổ chỉ muốn òa lên khóc :

- Cát đại hiệp sao nỡ nhẫn tâm đến thế, để mặc thiếp bơ vơ ở chốn này?

Cát Đạt Tổ càng làm ra vẻ khó nghĩ. Chàng ta nói :

- Ha! Thực chẳng có cách gì nữa cả. Thôi được, đừng khóc nữa, để tại hạ ráng đi cùng với cô nương một chuyến vậy.

Tổ Tổ cả mừng tươi cười ngay nói :

- Cát đại hiệp đừng đánh lừa thiếp nhé?

- Đại trượng phu nam tử hán, nói một là một nói hai là hai.

Đoạn gã giơ tay ra chỉ tiếp :

- Cô nương cứ theo tại hạ tiến thẳng con đường này, lộ trình xa lắm đó.

Hai người ra khỏi khu rừng, men theo một quan đạo nhỏ hẹp.

Dọc đường Cát Đạt Tổ tính toán thầm trong bụng :

“Trước tiên chiếm đoạt thể xác con nhỏ này đã, lúc gạo nấu thành cơm, còn sợ gì người chả đeo chặt lấy mỡ”.

Không lâu sau tới một tiểu thị trấn. Cát Đạt Tổ mượn một cỗ xe lừa, nói với Tổ Tổ :

- Chúng ta ngồi xe lừa lên đường, khoảng chập tối thì tới Khổng

Tước trần. Chúng ta tìm nơi nghỉ chân ở thị trấn ấy một đêm, sáng sớm hôm sau tiếp tục hành trình, mặt trời lặn sẽ tới tổng sào La Quý.

Tổ Tổ đáp :

- Xin tuân theo sự quyết định của đại hiệp.

Thế là Cát Đạt Tổ đỡ Tổ Tổ lên xe, căn dặn gã đánh xe rằng :

- Bạn hãy ra roi nhanh một chút, để chúng ta tới Khổng Tước trần ăn cơm tối cho kịp.

Gã phu xe vâng vâng dạ dạ đỡ Cát Đạt Tổ lên xe xong, khẽ quát một tiếng quát roi vun vút trực chỉ Khổng Tước trần tiến phát.

Quả nhiên tới chiều tối thì đến Khổng Tước trần.

Cát Đạt Tổ đỡ Tổ Tổ xuống xe rồi trả tiền cho gã đánh xe đi luôn.

Tổ Tổ thấy vậy ngơ ngác hỏi :

- Cát đại hiệp sao lại cho gã đánh xe ấy đi luôn như vậy?.

Cát Đạt Tổ đáp :

- Hiện tại trời đã tối rồi, làm sao lên đường được nữa. Tất nhiên phải kiếm một địa phương nào nghỉ chân ở đây. Thị trấn này xe lừa rất nhiều, sáng sớm mai khi khởi hành chúng ta mượn một chiếc khác cũng được.

Tổ Tổ nói :

- Nếu thế chúng ta hãy tới gần đây tìm một nhà nào xin ngủ nhờ vậy.

Cát Đạt Tổ hỏi :

- Chắc cô nương chưa tới Khổng Tước trần này bao giờ phải không?

Tổ Tổ gật đầu nói :

- Địa phương này thiếp chưa từng tới bao giờ. Đại hiệp nói như thế để làm chi?

Cát Đạt Tổ điểm nụ cười bí hiểm nói :

- Tại cô nương bảo tìm một nhà nào ngủ nhờ, cho nên tại hạ mới đoán cô nương chưa tới đây bao giờ là vậy.

Tổ Tổ ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao vậy?

Cát Đạt Tổ đáp :

- Trước đây ở vùng này đạo tặc như rươi, phỉ đồ ra vào khắp chốn không người. Còn có bọn giặc lợi dụng danh nghĩa khách phương xa tới xin người ta cho ngủ nhờ, ngờ đâu nửa đêm chúng trở dậy mở toang cửa ngõ, nội công ngoại kích cướp sạch của cải gia chủ. Vì vậy cho tới hiện tại xứ này đã có một luật lệ tuyệt đối không cho ngủ trọ.

Tổ Tổ thất kinh hỏi :

- Nếu vậy, há đêm nay chúng ta phải ngủ ngoài đầu đường chăng?

Cát Đạt Tổ đáp :

- Cô nương đừng ngại, nơi đây có khách sạn, chúng ta đi tìm phòng mượn là xong cả.

Tổ Tổ lo ngại nói :

- Như thế sao được, cô nam quả nữ, nếu thuê phòng... Không được, thiếp không ở khách sạn đâu.

Cát Đạt Tổ nói :

- Không thuê khách sạn thì đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đâu được?

Ngẫm nghĩ giây lát, gã lại tươi cười đáp :

- Tổ Tổ cô nương chớ ngại, trong khách sạn nhiều phòng lắm.

Chúng ta thuê hai cái phòng, mỗi người ở một bên thì có sao đâu.

Không đợi Tổ Tổ tháp thuận gã liền quẹo qua góc đường, nơi đây có một gian khách sạn bằng hiệu trước cửa đề như sau: “Duyệt Lai khách sạn”. Bọn điểm tiểu nhị đứng đợi sẵn ngoài cửa đua nhau mời :

:

- Xin khách quan vào bên trong dùng trà.

Cát Đạt Tổ nói :

- Khỏi cần, có còn phòng không?

Điểm tiểu nhị liếc nhìn Tổ Tổ toét miệng cười :

- Dạ dạ, có một gian phòng thơm mát tiện nghi lắm. Trước đây huyện gia với phu nhân từng tới trú ngụ, xin mời!

Tên họ dẫn hai người ra dãy sau mở cửa. Gian phòng trần thiết quá nhiên thanh nhã sáng sủa, bốn vách có treo thi họa của danh nhân.

Sau đó tiểu nhị lại vội bưng hai tách trà nóng vào trong phòng.

Tổ Tổ liền hỏi :

- Còn phòng nào khác nữa không?

Điểm tiểu nhị ngạc nhiên hỏi lại :

- Hai vị khách quan mượn một phòng cũng đủ rồi. Còn mượn thêm một cái nữa để làm chi?

Tổ Tổ đỏ bừng mặt, đang định nổi giận. Cát Đạt Tổ đã xen lời :

- Chớ vội, chớ vội. Điểm tiểu nhị, khách sạn này của người có gì ngon không? Mau xuống dọn lên đây đã rồi sẽ nói chuyện sau.

Điểm tiểu nhị đáp :

- Khách điểm này của tiểu nhân tuy không lớn lắm, nhưng món ăn món nhậu thì đều thượng hảo hạng, số một không hai. Khách quan muốn dùng món chi?

Cát Đạt Tổ nói :

- Có thứ gì ngon người cứ việc đem lên đây, sáng mai ta sẽ tính tiền trả đầy đủ.

Điểm tiểu nhị liền thoắt đáp :

- Dạ, dạ!

Rồi khom mình lui ra ngay.

Cát Đạt Tổ quay lại nói với Tổ Tổ :

- Tổ Tổ cô nương ngồi đây đợi tại hạ giây lát. Tại hạ phải đi xem tiểu nhị định dọn thức gì lên cho chúng ta ăn mới được, và còn cần dọn sẵn một gian phòng trống cho cô nương nghỉ ngơi.

Tổ Tổ gật đầu tuân lời.

Cát Đạt Tổ đi thẳng xuống dưới nhà bếp, chỉ thấy điểm tiểu nhị đang cần dọn đầu bếp quay một con gà, nấu một bát canh thập cẩm. Gã khẽ kéo vạt áo tên tiểu nhị, thò tay vào trong người móc ra một bọc bột màu trắng, nói nhỏ :

- Hãy đổ gói bột này vào bát canh khuấy đều lên cho ta, sẽ có trọng thưởng.

Tên tiểu nhị hiểu ý liền đỡ luôn lấy, khẽ gật đầu.

Cát Đạt Tổ trở về phòng, Tổ Tổ liền hỏi :

- Có phòng không Cát đại hiệp?

Cát Đạt Tổ gật đầu nói :

- ăn cơm xong, tại hạ sẽ đưa cô nương về phòng nghỉ ngơi. Sáng sớm mai chúng ta sẽ tiếp tục lên đường.

Tổ Tổ nghe nói mừng rỡ ra mặt, uống hết tách trà thì tiểu nhị đã bưng bát canh thập cẩm và con gà đút lò vào trong phòng, cười nói :
Bát canh cá thập cẩm này là đặc biệt nhà bếp khách sạn này chế biến ngon tuyệt, cần phải ăn trong lúc còn nóng, để nguội lạnh sẽ mất đi mùi vị.

Cát Đạt Tổ hỏi :

- Gian phòng ấy đã dọn dẹp xong chưa ạ?

Điểm tiểu nhị hàm hồ đáp :

- Dạ, xong hết rồi.

Cát Đạt Tổ nói :

- Được rồi, người lui ra.

Điểm tiểu nhị vâng dạ luôn miệng lui ra bên ngoài ngay. Y còn thuận tay khép cửa phòng lại.

Cát Đạt Tổ tươi cười đẩy tô canh tới trước mặt Tổ Tổ nói :

- Tổ Tổ cô nương, tên điểm tiểu nhị vừa nói canh này được biến chế một cách rất đặc biệt, ăn ngon miệng lắm và cần phải dùng ngay trong lúc nóng mới thưởng thức được hết mùi vị. Tại hạ là người thô lỗ ăn cũng chẳng biết thế nào là ngon cả, cô nương hãy nếm thử xem sao?

Tổ Tổ đáp :

- Xin đại hiệp dùng trước đi!

Cát Đạt Tổ cười nói :

- Đừng khách khí, cô nương cứ nếm thử trước đi rồi tại hạ sẽ ăn sau. Tổ Tổ đành phải cầm thìa lên húp thử, quả nhiên nước canh ngon vô cùng.

Cát Đạt Tổ liền hỏi :

- Sao? Mùi vị nó thế nào?

Tổ Tổ đáp :

- Dạ, nước canh ngọt lắm.

Cát Đạt Tổ cả mừng nói :

- Nếu vậy thừa lúc canh còn nóng cô nương hãy dùng nữa đi, tại hạ không thích ăn canh cá.

Cát Đạt Tổ chiêu đãi hết mức. Tổ Tổ thấy vẻ mặt y đầy thành khẩn không tiện khách sáo, lại húp thêm mấy húp, chỉ trong thoáng cái bát canh thập cẩm chỉ còn một nửa.

Tổ Tổ dần dần cảm thấy chân tay bủn rủn trời đất rung chuyển, nàng thất kinh thốt :

- Sao, sao... thế này?

Chỉ thấy ánh mắt của Cát Đạt Tổ bốc lửa dục tình mặt đầy dâm tà, cười ha hả nói :

- Không sao đâu, bát canh này là tùy hỉ. Có lẽ tại hạ với cô nương có duyên hoan hỉ đây.

Gã đứng bật dậy xông tới ôm ngang hông Tổ Tổ.

Tổ Tổ vừa thất kinh, vừa hổ thẹn lại vừa tức giận vội nhảy sang bên tránh né. Nào ngờ đâu toàn thân như không còn hơi sức, người mềm nhũn như bún liền bị Cát Đạt Tổ ôm ghì lấy.

Cát Đạt Tổ ôm chặt lấy Tổ Tổ ghé môi hôn hít lia lịa lên mặt nàng.

Tổ Tổ cố vận hết sức vùng vẫy, nàng khiếp hãi nước mắt tuôn ra như mưa. Nàng chỉ hận không thể tự sát được để tránh khỏi bị ô nhục.

Bấy giờ Cát Đạt Tổ ôm cái thân mềm nhũn trong lòng, lửa dục sôi lên sùng sục, hôn hít tới tấp. Tổ Tổ không thể nào kháng cự lại được đành phải nhắm nghiền mắt chịu trận. Gã khoái trá cười ha hả nói :

- Tổ Tổ đáng yêu của ta, ngoan ngoãn trao thân ta nhé ta phát điên lên rồi đây... ta... ta yêu nàng nhất trên thế gian này...

Tổ Tổ nước mắt tuôn ra ướt đầm hai má nhưng tiếc thay không sao kêu la được, chỉ biết nguyên rửa thắm tên quỷ dâm dục thậm tệ.

Cát Đạt Tổ mỗi lúc càng ghì chặt Tổ Tổ vào lòng, sau cùng gã xốc nàng lên giường định giờ trò tời bại.

Bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng người khẽ kêu gọi :

- Đại sư huynh, đại sư huynh, mau ra đây, mau ra đây!

Tiếng gọi ấy làm cho gã thất kinh hồn vía mình mảy lạnh toát. Gã nhận ra được đó là tiếng của Sài Đạt Mộc. Gọi gấp rút như vậy, chắc

là phải xảy ra chuyện gì nếu không thì sư phụ đã quay trở lại lòng kiếm mình.

Nguyên trên giang hồ có một quy củ bất di bất luận là tà chính hai đạo tối kỵ là chữ sắc. Những nhân sĩ chính phái thì khỏi cần nói, dù là các nhân vật của Hắc đạo, giết người phóng hỏa còn có thể vô tội, còn như làm chuyện hái hoa bẻ nhụy, dâm ô nữ sắc thì không thể nào tha thứ được. Thanh Hải Vu công môn cũng không ra ngoài quy lệ đó.

Bấy giờ Tổ Tổ đang nằm bất động trên giường, xiêm y bung ra nửa hờ, để lộ thân thể kiều diễm trắng như tuyết khiến Cát Đạt Tổ thêm thường nhỏ nước dãi, chỉ muốn vầy chuyện mây mưa một chuyện. Nhưng gã lại sợ sư phụ tới nơi, trong lúc vội vã liền sinh trí, gã vội bồng Tổ Tổ đẩy xuống gầm giường kéo lại chăn nệm chỉnh tề.

Gã phóng ra ngoài cửa sổ nhảy luôn lên mái ngói.

Bấy giờ mới vào canh hai sao sáng đầy trời, chỉ thấy Sài Đạt Mộc đang lặng lẽ ngồi trên mái ngói khẽ cất tiếng gọi :

- Đại sư huynh!

Cát Đạt Tổ đưa mắt nhìn thấy ngoài Sài Đạt Mộc không còn người nào khác, trong lòng hơi tức giận nhưng chỉ e sư phụ ẩn núp gần đó theo dõi nên không dám phát tác liền hỏi :

- Người đến đây làm chi?

Sài Đạt Mộc áp úng :

- Sư phụ... sư phụ...

- Sư phụ hiện ở đâu?

Cát Đạt Tổ cả giận hừ nhạt một tiếng, ré lên như sài lang hú khiến Sài Đạt Mộc cũng phải sồn lòng. Y biết đại sư huynh đang giận dữ tới cực điểm liền đáp :

- Sư phụ... sư phụ sắp tới rồi.

Câu này là y bịa đặt ra. Y theo dõi tới đây không thấy sư phụ đâu cả, phát giác sư huynh phạm vào sự đại kỵ của võ lâm, chỉ có cách đem sư phụ ra để trấn áp.

Cát Đạt Tổ rất khôn ngoan quỷ quyết nghĩ bụng :

“Sư phụ đã bảo về Đông Doanh trước, sao dọc đường lại gặp sư đệ được? Và tại sao lại tìm tới tận chốn này? Chẳng lẽ hẳn định bày trò phỉnh gạt?”.

Gã liền cười nhạt nói :

- Sư phụ đã về Đông Doanh rồi sao còn quay lại đây làm gì?

Sài Đạt Mộc vẫn đang hoảng hốt nên không biết ăn nói ra sao.

Hiện tại lại nghe sư huynh bảo sư phụ đã về Đông Doanh, hiển nhiên đại sư huynh với sư phụ chia tay nhau ở dọc đường rồi sư huynh

mới thừa dịp theo Tổ Tổ tới đây.

Thì ra ngày nọ Sài Đạt Mộc theo tới La Quỷ tổng sào buổi chiều hôm trước khi Liễu Tồn Trung đại phá tổng sào y cùng với Vương Hữu rời khỏi nơi đó, trở về tổng sào Cái bang bố trí sẵn mọi việc.

Y nghe đồn tổng sào La Quỷ bị phá hủy, lo cho sự an toàn của sư huynh vội trở về tổng sào La Quỷ xem sao. Ngờ đâu đi qua đây, ngẫu nhiên bắt gặp sư huynh dẫn Tổ Tổ vào trong Duyệt Lai khách sạn.

Mỗi tình tam giác giữa Tổ Tổ, Cổ Đạt Lạt, Cát Đạt Tổ, Sài Đạt Mộc biết rất rõ. Đại sư huynh vì tranh đoạt Tổ Tổ chẳng tiếc mấy phen hãm hại Cổ sư đệ. Hơn nữa đại sư huynh giết chết Cổ sư đệ rồi vu cho Liễu Tồn Trung hạ thủ, y cũng ngấm ngầm điều tra rõ ràng có điều không dám tiết lộ mà thôi.

Y liền đáp :

- Tiểu đệ định quay trở lại Đông Doanh thì dọc đường gặp sư phụ. Sư phụ lão nhân gia bỗng sinh ra nghi ngờ sư huynh bèn sai tiểu đệ đuổi theo tới đây, còn lão nhân gia không lâu nữa sẽ đến sau.

Cát Đạt Tổ thất kinh hỏi :

- Sư phụ nghi gì ta?

Sài Đạt Mộc đáp :

- Sư phụ không nói tiểu đệ cũng không dám hỏi.

Ngờng giây lát Tổ Tổ lại khẽ giọng tiếp :

- Vừa rồi sư huynh đi cùng Tổ Tổ vào khách sạn này phải không?

Cát Đạt Tổ cười nhạt hỏi :

- Sư đệ đã đích mắt trông thấy hay sao?

Sài Đạt Mộc đáp :

- Dạ dạ, nhưng tiểu đệ không dám khẳng định.

Cát Đạt Tổ mặt xám xanh trầm giọng nói :

- Đúng là đúng, không là không, tại sao lại không dám khẳng định?

Sài Đạt Mộc đáp :

- Tiểu đệ chỉ e nhìn lầm người?

Cát Đạt Tổ ngấm ngầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đã ổn định cười ha hả nói :

- Sư đệ ta với sư đệ đều là đệ tử đích truyền của Thanh Hải Vu Công môn. Vu công môn lấy độc địa làm giáo điều nhưng cũng vẫn giới chữ sắc, sư đệ chớ nên quên điều đó. Đại sư huynh này tuân thủ môn quy, ghét cay ghét đắng nữ sắc. Tổ Tổ cô nương là người yêu của Cổ sư đệ có lý đâu ngu huynh lại dẫn nàng ta vào trong khách sạn làm gì.

Thừa lúc sư phụ chưa tới nơi, sư đệ hãy cùng sư huynh vào phòng

lục soát xem rồi bấm lại với sư phụ việc này giúp sư huynh.
Sài Đạt Mộc vốn định khước từ nhưng Cát Đạt Tổ vẫn có chủ ý khác.
Biết tên sư đệ này vẫn nể sợ mình thì đâu dám cả gan lục soát, mà chỉ dẫn y vào phòng coi sơ qua thôi, có thể mượn sư đệ thanh minh với sư phụ cho êm chuyện.

Nếu đợi Tôn Kha Ba tới nơi, gã sợ sư phụ phát giác dưới gầm giường có sự khác lạ, bấy giờ thì dù có một trăm cái lưới cũng khó bề phân biện, cho nên gã không đợi Sài Đạt Mộc nhận lời nhảy luôn vào trong phòng trước.

Sài Đạt Mộc bán tín bán nghi, thấy đại sư huynh nhảy vào trong phòng, y cũng nổi gót theo sau ngay.

Sài Đạt Mộc, Cát Đạt Tổ kẻ trước người sau vượt qua cửa sổ tiến vào thấy trong phòng vắng teo, không một bóng người.

Cát Đạt Tổ mỉm cười, giơ tay đảo một vòng nói :

- Sư đệ bảo ta dẫn Tổ Tổ cô nương vào trong phòng này, vậy sư đệ thử tìm xem có nàng ta không?

Gã vừa nói vừa tiến tới mở toang cánh cửa tủ trong góc phòng ra, để Sài Đạt Mộc trông thấy, rồi thuận tay chỉ xuống gầm giường tiếp :

- Trừ chiếc tủ áo này với gầm giường ra, thì không nơi nào có thể giấu được người nữa, sư đệ cứ chui xuống dưới gầm giường xem, sẽ chứng minh sư huynh này là người như thế nào ngay.

Bây giờ Tổ Tổ đang ở dưới gầm giường, tay chân cứng đờ không sao cử động được, nghe thấy có người tiến vào phòng, rồi biết là Sài Đạt Mộc. Trong lòng mừng rỡ khôn tả, cố gắng kêu la thành tiếng, nhưng thanh âm chỉ lũng bùng trong cổ họng, không sao thốt lên thành lời được. Nàng chỉ còn nước gọi thầm trong bụng.

Sài Đạt Mộc thấy đại sư huynh mở toang tủ áo lại còn bảo mình chui xuống gầm giường lục soát, hiển nhiên rất là minh bạch. Y không dám thất lễ, gượng cười nói :

- Dạ, đó là tiểu đệ mắt hoa nhìn lầm người rồi.

Cát Đạt Tổ nói :

- Sư đệ cứ lục soát dưới gầm giường đi cho chắc, để còn có chứng cứ thừa lại với sư phụ chứ?

Cát Đạt Tổ vừa nói mắt vừa tóe ra tia âm quan chói lọi, hiển nhiên trong lòng gã đang căm hận.

Sài Đạt Mộc biết rõ bản tính của người đại sư huynh này càng không dám đường đột, chỉ gượng cười đáp :

- Tiểu đệ đâu dám. Xưa nay tiểu đệ cũng biết đại sư huynh là chính nhân quân tử, là hảo hán đầu đội trời chân đạp đất, há đâu lại làm cái chuyện tội bại ấy. Tiểu đệ nhất thời hoa mắt nhìn lầm, xin sư

huynh thứ lỗi cho!

Cát Đạt Tổ biết rõ xưa nay Sài Đạt Mộc vẫn khiếp oai của mình, trong lòng cười nhạt thầm, trầm giọng nói :

- Sư đệ xem xét hết rồi phải không? Tại sao đến giờ này còn chưa thấy sư phụ đến nơi?

Sài Đạt Mộc giật mình hoảng hốt, nhất thời quên cả đặt điều nói dối, vội đáp :

- Dạ, tiểu đệ, tiểu đệ không gặp sư phụ... lão nhân gia... vừa rồi... vừa rồi chỉ là dối lừa.

- Hắc hắc! Ha ha! Sư đệ không hề gặp sư phụ? Sư đệ định phỉnh gạt ta?

Cát Đạt Tổ bỗng đứng bật dậy tiến lên một bước, gằn giọng hỏi :

- Sư đệ dám phỉnh gạt bốn cột ta phải không?

Sài Đạt Mộc kinh hoảng vội lùi về phía sau hai bước, lắp bắp đáp :

- Vì tiểu đệ thấy sư huynh dẫn Tổ Tổ vào trong khách sạn này, sư huynh làm bại hoại môn quy, cho nên mới đem sư phụ ra nói bừa như thế. Đó là tiểu đệ vì sư huynh mà nên!

Cát Đạt Tổ cười nhạt nói :

- Sư đệ vì ta mà nên? Tại sao vậy? Ta có chỗ nào là không phải?

Sài Đạt Mộc bỗng khích động vô cùng, đau đớn nói :

- Sư huynh làm quấy chẳng lẽ còn chưa tỉnh ngộ sao?

Cát Đạt Tổ hừ nhạt nói :

- Chẳng lẽ ta lại còn phải nhờ sư đệ dạy dỗ hay sao? Ta đã làm quấy việc gì?

Sài Đạt Mộc khích động đáp :

- Ai giết chết Cổ sư đệ?

Câu hỏi ấy của y khiến Tổ Tổ đang nằm dưới gầm giường nghe như sấm động ngang tai, suýt té nửa thì hôn mê bất tỉnh. Nhưng nàng vẫn chưa tin vào tai mình, cổ trắn tỉnh lắng nghe tiếp.

Cát Đạt Tổ cười gằn hỏi :

- Ai giết hần? Nói ngay?

Sài Đạt Mộc đáp :

- Là đại sư huynh chứ còn ai vào đó nữa? Chính sư huynh giết Cổ sư đệ!

Cát Đạt Tổ bỗng lớn tiếng cười rộ, thâm trầm hỏi :

- Tại sao sư đệ lại biết ta giết chết Cổ sư đệ?

Sài Đạt Mộc đáp :

- Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm! Sư huynh vì tranh đoạt Tổ Tổ, đã giết Dương Cự Nguyên, lại còn giết luôn cả Cổ sư đệ. Tiểu đệ chỉ sợ sư huynh còn tiếp tục sai lầm, cho nên mới

ngắm ngằm theo dõi tới đây, đó cũng là hoàn toàn vì lo lắng cho sư huynh cả.

Cát Đạt Tổ mắt ánh lam quang, lại cất tiếng cười vang nói :

- Sư đệ là vì ta? Tại sao sư đệ lại thương mến ta đến thế?

Sài Đạt Mộc thấy ánh mắt của Cát Đạt Tổ lam quang lấp lánh, kinh hãi đến chân tay cuống quýt, ấp úng đáp :

- Tiểu đệ không muốn sư huynh phạm vào đại kỵ của giang hồ, tiểu đệ cũng không dám đi tố cáo với sư phụ?

Cát Đạt Tổ cười nhạt nói :

- Một mình sư đệ biết rõ bí mật của ta cũng đủ rồi, còn cần gì phải đi bẩm báo với ai nữa? Ha ha, Sài Đạt Mộc ta biết rõ người đồng tình với Liễu Tồn Trung.

Sài Đạt Mộc run giọng đáp :

- Không, không! Sư huynh, tiểu đệ không hề có ý nghĩ ấy?

Cát Đạt Tổ cười rú lên như điên rồ đáp :

- Đủ rồi, đủ rồi! Bất tất phải nói nhiều nữa. Người xem sư phụ đang đứng ngoài kia.

Sài Đạt Mộc vội quay đầu lại nhìn, đột nhiên cảm thấy phía sau ót có gió động. Y giật mình thất kinh, biết rõ đại sư huynh ở sau lưng tấn công lên, không kịp suy nghĩ vội nghiêng đầu lướt ngang sang bên, tránh thoát thế công độc hiểm chí mạng ấy của Cát Đạt Tổ trong đường tơ kẽ tóc.

Sài Đạt Mộc quay lại nhìn, thấy Cát Đạt Tổ mặt lộ sát khí đuổi theo. Y vội lớn tiếng hỏi :

- Sư huynh, sư huynh định làm gì thế?

Cát Đạt Tổ cười gằn đáp :

- Ta muốn giết mi để diệt khẩu! Vì mi đã biết rõ bí mật của ta!

Sài Đạt Mộc lạnh toát người, hậm hực nói :

- Mỗ không ngờ sư huynh lại tàn nhẫn đến thế!

Cát Đạt Tổ cười nhạt đáp :

- Càng tàn càng khốc càng ác càng độc, đó là phúc của Vu Công môn? Đó chính là giáo điều môn phái của chúng ta!

Sài Đạt Mộc quá căm phẫn đột nhiên cả giận nói :

- Dã tâm của người chẳng khác gì loài lang sói. Đêm nay ta phải báo thù cho Cổ sư đệ mới được. Tiến lên đi?

Cát Đạt Tổ cười hắc hắc rất nham hiểm nói :

- Được được! Ta là đại sư huynh sẽ nhường người ba chiêu trước.

Phát chiêu đi!

Sài Đạt Mộc bấy giờ đã lâm vào thế cười trên lưng hổ, biết không thể nào tránh được trận đấu này. Giữa lúc sinh tử ấy y chẳng còn thì giờ

so đo nghĩ ngợi. Y với Cát Đạt Tố là đồng môn, biết sư huynh được chân truyền của sư phụ, chỉ cần hơi sơ hốt cũng đủ nguy tính mạng ngay, vội vận sức lực vào hai cánh tay, khom mình nói :

- Tiểu đệ thất lễ!

Sài Đạt Mộc vừa dứt lời, bỗng tung mình nhảy lên, tả chưởng xoay một vòng, hữu quyền từ phía dưới xuyên lên, chiêu thức chưa tới tả dực của Cát Đạt Tố, mười ngón tay như giương ra như những cái móc câu, thọc vào ngang hông Cát Đạt Tố.

Đó chính là chiêu thức Phi viên phát thực của Vu Viên Công.

Cát Đạt Tố biết rõ hư thực hơn ai hết, gã tự thi Vu Viên Công của mình uyên thâm hơn sư đệ, cho nên không thêm tránh né, im hơi lặng tiếng, vận tụ kinh lực vào song chưởng đẩy ra chống đỡ tức thì. Chỉ nghe thấy hai tiếng chát chát. Sài Đạt Mộc thân hình lơ lửng trên không bị đẩy dạt về phía sau hơn trượng. Cát Đạt Tố vẫn ung dung đứng vững, nhưng cũng bị kinh lực của Sài Đạt Mộc đẩy lui mấy bước.

Cát Đạt Tố hơi kinh hãi thẳm, không ngờ công lực của Sài Đạt Mộc lại tinh tiến đến thế. Gã không dám khinh địch như trước, vận tụ hết Vu Viên Công lên mười ngón tay ẩn hiện lam quang, thân hình xoay chuyển chạy vòng quanh Sài Đạt Mộc như chong chóng.

Bây giờ Sài Đạt Mộc đã đến nước liệu không còn hãi sợ đối phương như vừa rồi, song chưởng dựng đứng trước ngực nhắm đúng tả dực của Cát Đạt Tố chuẩn bị đánh thí mạng với địch thủ.

Vì mất bên tả của Cát Đạt Tố đã bị mù chỉ còn một mắt bên hữu, cho nên thị tuyến ở bên tả dực thấp kém hẳn. Gã thấy Sài Đạt Mộc định nhằm chỗ yếu hiểm của mình công kích, sát khí lại càng nổi lên mãnh liệt thêm.

Tố Tố nằm dưới gầm giường nghe thấy rất rõ ràng. Biết Cổ Đạt Lạt với Cự Nguyên sư huynh đều bị Cát Đạt Tố hạ độc thủ, nàng quá đau lòng liền hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Khi hồi tỉnh, Tố Tố thấy trong phòng tiếng chưởng phong kêu vù vù. Nàng nằm ngửa ở dưới gầm giường cố gắng liếc nhìn chỉ thấy bốn chiếc bàn chân nhảy nhót chạy đi chạy lại như bay trên mặt đất, có lúc lại trầm trọng chậm chạp như nặng ngàn cân, bàn ghế trong phòng bị đánh nát vụn.

Nàng không sao phân biệt được chân nào là Sài Đạt Mộc, trong lòng nàng vừa đau đớn vừa phẫn hận cực độ Tố Tố thoáng nhìn thấy cách giường không xa thanh bảo kiếm của mình vẫn còn gác tại đó, chính Cát Đạt Tố đã cởi thanh kiếm của nàng ra, bụng bảo dạ thầm :
“Tên ma quỷ Cát Đạt Tố kia, ta muốn phanh da xẻ thịt mi ra làm trăm

mảnh! Xin trời xanh phù hộ cho Sài Đạt Mộc giết chết được tên ma quỷ ấy báo thù cho kẻ bạc mệnh này!”.

Trong lòng nàng tự nhủ như vậy, yết hầu bỗng tựa hồ như phát ra những tiếng kêu nho nhỏ, chân tay đã hơi nhúc nhích di động được, bất giác cả mừng nghĩ bụng :

“Ông trời hỡi! Xin phò hộ kẻ bạc mệnh này mau hồi phục lại kinh lực để đích thân ra tay giết chết kẻ thù, cho Cổ ca ca với Dương sư huynh ở dưới suối vàng được ngậm cười thỏa dạ”.

Nguyên gói bột mà Cát Đạt Tổ bỏ vào trong bát bào ngư tên là Tàn trà túy, trong thời gian cạn tuần trà người uống phải sẽ biến thành câm, toàn thân cứng đờ không sao cựa cựa được. Sau thời gian đó sức thuốc sẽ dần dần tiêu tán mà tự động hồi phục lại nguyên trạng. Tổ Tổ thấy mình đã hơi nhúc nhích được, không dám gây ra tiếng động vội ngấm ngấm vận kinh lực để đánh tan sức thuốc. Ánh mắt nàng vẫn không ngớt nhìn về phía thanh bảo kiếm ở dưới đất, chỉ mong Sài Đạt Mộc cầm cự cho tới lúc nàng hoàn toàn khôi phục lại sức lực Chợt nghe Cát Đạt Tổ cười hắc hắc liên hồi, Sài Đạt Mộc kêu hự một tiếng liền nhảy hai bàn chân lão đảo lui tới vách tường. Còn hai chiếc chân kia đứng cách giường không đầy hai thước.

Với tiếng kêu hự của Sài Đạt Mộc vừa rồi phán đoán, thì hai chiếc chân lão đảo lui vào góc phòng là của Sài Đạt Mộc còn hai chiếc chân đứng cạnh giường đúng là của Cát Đạt Tổ.

Tổ Tổ vừa hồi hộp vừa mừng thầm yếu ớt giơ tay với lấy chuôi thanh bảo kiếm. Nàng chỉ cần chạm được vào thanh bảo kiếm, thuận thế lia một nhát là hai chân của Cát Đạt Tổ lập tức đứt lìa, Sài Đạt Mộc có thể thắng thế ngay.

Tổ Tổ đã với hết tầm tay nhưng vẫn còn thiếu mấy phân mới nắm được chuôi kiếm, nàng gắng sức nhích về phía trước. Nhưng hai chân của Cát Đạt Tổ đã rời khỏi mặt đất bay lên, phóng thẳng về phía góc tường.

Tiếp theo đó chỉ nghe thấy những tiếng kêu chát chát, Sài Đạt Mộc hự một tiếng, đồng thời Cát Đạt Tổ cũng khế ủa, lạnh lùng nói :

- Không ngờ mi sắp chết đến nơi, mà vẫn còn hy vọng trở mồi hiểm độc.

Sài Đạt Mộc thở hồn hển đáp :

- Nếu ta còn hơi thở, người đừng mong rời khỏi chốn này một cách yên ổn!

Cát Đạt Tổ cười khảnh khách nói :

- Thế đó của mi không giống Vu Viên công, lại còn có thể tránh thoát được chiêu Lân Viên trích đào đánh trúng tả Thái dương huyết của

ta, hừ! Mi tưởng mắt bên trái ta mù, bèn hèn hạ chuyên tấn công vào bên tả dực để mong kéo dài mạng chó phải không? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa!

Sài Đạt Mộc đứng dựa vào góc tường, máu tươi trên trán chảy xuống ròng ròng ướt đầm nửa bên mặt, thân hình lão đảo chực té ngã, cười khinh miệt đáp :

- Không sai, chiêu ấy của ta không phải là Vu Viên công, mà là tự nghiên cứu để chuyên đối phó với tên tàn ác người.

Cát Đạt Tổ cười nham hiểm nói :

- Chỉ bằng vào câu nói của người, hôm nay người có chết cũng không oan uổng gì nữa.

Sài Đạt Mộc đáp :

- Đừng nói những lời thừa thãi, cứ thử thách xem sẽ biết ngay.

Cát Đạt Tổ cười hắc hắc nói :

- Được lắm?

Mười ngón tay hai bên tả hữu của y nhanh như điện chớp chớp thẳng về phía Sài Đạt Mộc.

Tổ Tổ không nhìn thấy tình hình hai người đấu với nhau, nhưng nghe kinh phong vù vù, quyền cước va chạm chan chát. Bốn chân của hai người nhảy nhót liên hồi xoay chuyển tứ phía.

Bỗng nghe thấy Sài Đạt Mộc với Cát Đạt Tổ cùng thốt lên một tiếng ối chà, tuy nhiên tiếng kêu của Sài Đạt Mộc đau đớn thê thảm hơn nhiều. Bàn tay của Tổ Tổ run bắn lên không va chạm vào được chuôi đao.

Cát Đạt Tổ cười khảnh khách lên tiếng :

- Tại sao mi lại biết rõ chuyện ta giết Cổ Đạt Lạt? Hắc hắc. Đủ thấy mi đã tâm dò xét từ lâu, không giết mi thì thế nào cũng có ngày mi giết ta! Dù có chết, mi cũng nên luôn luôn ghi nhớ câu Càng tàn càng khốc, càng ác càng độc, đó là phúc của Vu công môn chúng ta. Ha ha.

Đột nhiên thấy Sài Đạt Mộc quát vang :

- Nộp mạng cho ta!

Sài Đạt Mộc mặt be bét máu tươi, trán nổi gân xanh hai mắt như nổ lửa, thân hình bỗng rời khỏi mặt đất đầu dưới chân trên, đâm bổ xuống người Cát Đạt Tổ như một con đại bàng khổng lồ.

Cát Đạt Tổ biết rõ Sài Đạt Mộc thân thọ trọng thương, cái phóng mình lên trên không là sự vùng vẫy cuối cùng trước khi cam tâm nhắm mắt. Chẳng qua gã cũng cam tâm hãi sợ đấu chí liều mạng ấy của Sài Đạt Mộc nên không dám chống đỡ thắng, vội xoay chuyển gót chân lách xuống phía dưới ngực đối phương, ngửa người xuất

chỉ. Mười ngón tay sắc bén như dao kiếm thọc sâu vào Đờn Điền huyết của Sài Đạt Mộc mọc mạnh. Bao nhiêu ruột gan Sài Đạt Mộc liền bị moi ra ngoài, máu tươi tuôn như suối tưới ướt đầm mặt mũi Cát Đạt Tổ.

Sài Đạt Mộc rú lên một tiếng, dư sức chưa tận, tả quyền vung mạnh ra vừa trúng ngay vào mắt bên phải Cát Đạt Tổ khiến gã nổ đom đóm loạng choạng lui tới cạnh mép giường.

Bốp một tiếng Sài Đạt Mộc ngã lăn ra đất giãy giữa một hồi chết tốt. Cát Đạt Tổ mặt mũi dính đầy máu Sài Đạt Mộc, mắt bên phải lại bị đối phương đánh trúng một quyền trước khi tắt thở. Gã mặt mũi tối tăm lảo đảo dựa vào thành giường, đột nhiên cảm thấy Hoàn Đĩnh huyết ở sau lưng đau nhói. Gã rống lên một tiếng vội quay đầu lại nhìn, phát giác Tổ Tổ đang quỳ ở dưới đất, hai tay nắm chặt chuôi kiếm. Nửa thân kiếm đã cắm phập vào hậu tâm gã.

Giữa lúc công lực của Tổ Tổ chưa hoàn toàn khôi phục, nàng chợt nghe tiếng rú kêu rùng rợn của Sài Đạt Mộc, liền ló đầu ra nhìn thấy mười ngón tay của Cát Đạt Tổ thọc sâu vào bụng dưới Sài Đạt Mộc, ruột gan máu me be bét không thể sống sót được nữa.

Tình cảnh hãi hùng ấy như tiếng sấm nổ giữa thanh thiên bạch nhật. Tổ Tổ thảm thiết bao nhiêu hy vọng đã trôi theo dòng nước, biết mình sẽ bị đối phương làm nhục. Chi bằng xả thân cùng chết với đối phương, nếu như thế đột kích không thành công sẽ quay kiếm tự vận.

Đó chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, bỗng luồng đông khí từ đâu phát sinh. Đột nhiên thân hình nàng vươn về phía trước, giơ tay ra chụp lấy chuôi kiếm bấy giờ nặng như hàng vạn cân. Tổ Tổ nghiêng răng mím môi, hai tay cố nắm chặt trường kiếm quỳ một chân lên. Lúc ấy Cát Đạt Tổ vừa bị trúng quyền của Sài Đạt Mộc, đó chính là cơ hội ngàn năm một thuở. Tổ Tổ cả mừng dốc sức lực bình sinh, bảo kiếm thọc thẳng vào Hoàn Đĩnh huyết ở sau lưng gã sâu mấy tấc. Cổ tay nàng mềm nhũn không còn sức đẩy tới tiếp. Nhưng trực giác Tổ Tổ biết, tuy thế kiếm ấy không xuyên thủng ngực đối phương nhưng cũng đủ để gã nợ mất mạng.

Nàng bật cười lên khanh khách, tiếng cười của nàng nhiều sung sướng và cũng đầy thâm hiểm.

Gương mặt của Cát Đạt Tổ hung ác một cách đáng sợ hai mắt tia ra đầy vẻ tàn độc, cười gằn nói :

- Tổ Tổ! Mi giỏi lắm, mi giỏi lắm!

Sau lưng Cát Đạt Tổ máu tuôn ra như mưa, theo chuôi kiếm ướt đầm hai cổ tay trắng ngần của Tổ Tổ.

Nàng như kẻ hoàn toàn mất tri giác, cười lên rũ rượi, cười lên thê thảm!

Cát Đạt Tổ lão đảo muốn té ngã, trước khi gục xuống bỗng rống lên một tiếng, tả hữu song chưởng đồng thời đánh ra. Tổ Tổ bị bắn lên trên không, va chạm vào vách tường. Bốp một tiếng, nàng ngã lăn ra đất Trong phòng trở lại tịch mịch như tờ không một tiếng động nhỏ. Bỗng có bóng xám loáng lên, một ông già tóc dài mặt đỏ thân hình cao lớn từ song cửa phóng bay vào.

Người đó không phải ai xa lạ mà chính là Tôn Kha Ba. Lão lo ngại mất liên lạc với đồ đệ cưng Cát Đạt Tổ, vì vậy đi được nửa đường liền vội quay trở lại. Hỏi người trong Khổng Tước trấn được biết Cát Đạt Tổ đi cùng với một thiếu nữ tiến vào trong Duyệt Lai khách sạn này.

Trước cảnh máu thịt vung vãi đầy phòng, Tôn Kha Ba không thể tin được thị giác của mình. Lão giơ tay lên dụi mắt rồi la lớn như điên cuồng :

- Sao lại thế này? Sao lại thế này? Không phải! Không phải!

Chẳng lẽ nào dùng. Chương nhãn pháp thuật bưng mắt chẳng!

Lão xách thi thể Sài Đạt Mộc ruột gan lòng thông lên, thấy mình mảy may lạnh ngắt đã sớm tắt thở từ lâu.

Lão quăng mạnh tử thi xuống đất, đầu óc tối tăm như chục hôn mê bất tỉnh, miệng kêu gào.

- Sài Đạt Mộc, kẻ nào giết chết người mau nói ra ta biết! Sài Đạt Mộc! Sài nhi! Kẻ nào sát hại con!

Lão ngồi sụp xuống đất đỡ Cát Đạt Tổ dậy, phát giác thanh trường kiếm còn cắm phập phía sau lưng.

- Trời!

Tôn Kha Ba buột miệng thốt, đầu óc trống rỗng ngây ra nhìn hồi lâu không nói được nên lời.

Cát Đạt Tổ vẫn còn thoi thóp, mơ hồ mở hé mắt nhìn. Gã nhận ra mình đang nằm trong lòng sư phụ. Gã nở nụ cười héo hắt, thều thào :

- Sư phụ... Càng... tàn.... càng khốc.... Càng...ác càng độc... Đó là... phúc... của... Vu...Công... môn!

Tôn Kha Ba đang bàng hoàng, nghe nói vội ôm chặt lấy Cát Đạt Tổ hỏi :

- Cát nhi, con... con... nói gì thế?

Mi mắt của Cát Đạt Tổ liền từ từ khép lại, miệng mấp máy không thốt được thành tiếng.

Râu tóc Tôn Kha Ba không gió mà tự động dựng đứng, mắt tròn tròn

xoe gào thét :

- Cát nhi! Con không thể chết được, con không thể chết được!
Lão giơ tay đề lên Khí Hải huyết của Cát Đạt Tổ, hồi thúc chân khí.
Hai mắt của Cát Đạt Tổ lại từ từ hé mở.

Tôn Kha Ba hồi hử hử; - Cát nhi! Con vừa nói gì? Nói đi? Ai sát hại con! Ai?

Cát Đạt Tổ được Tôn Kha Ba thôi động chân khí, linh đài gã hơi thanh tỉnh gắng sức đáp :

- Đệ tử đã theo đúng... huấn... giáo huấn... của sư phụ càng tàn... càng... khốc càng... càng...

- Không cần phải nhắc những điều ấy! Ta không nghe! Ta không cần nghe!

Tôn Kha Ba nghiêng răng ken két hỏi tiếp :

- Ta muốn biết kẻ nào giết chết Sài Đạt Mộc? Kẻ nào đã sát hại con? Hai mắt của Cát Đạt Tổ lại từ từ khép lại. Chưởng tâm của Tôn Kha Ba lập tức phát kinh, tiếp tục dồn chân khí sang.

Cát Đạt Tổ được Tôn Kha Ba thôi thúc chân khí, lại dần dần tỉnh táo. Tôn Kha Ba cắn hận đến trán nổi gân xanh, hỏi gằn :

- Cát nhi! Con muốn nói gì không? Ai đã giết chết Sài Đạt Mộc?

Cát Đạt Tổ yếu ớt, gắng gượng đáp :

- Sài Sài sư đệ chính... con... giết. Càng... ác...

- Sao? Chính con giết Cổ sư đệ? Không phải tên Liễu Tồn Trung ư?

Cát Đạt Tổ lắp bắp :

- Đệ tử không... dám... trái... lời... giáo... huấn... của... sư môn... càng... ác... càng độc... đệ tử... bị Tổ Tổ giết... đó... là phúc Vu công môn.

Gã còn định nói gì nữa, nhưng không còn nói nên lời mình mấy co rút liên hồi. Tôn Kha Ba dồn thêm chân khí, song Cát Đạt Tổ đã tắt thở.

Tôn Kha Ba đưa mắt nhìn quanh phòng một lượt, bỗng đánh lại một cách đáng sợ, buông một tràng cười như điên khùng, gào thét :

- Đúng, đúng, chết sạch cả rồi! Đó là phúc của Vu công môn. Chết sạch! Đó là phúc của Vu công môn! Chết sạch.

Thanh âm của y kéo dài không ngớt cực kỳ thê lương ghê rợn, thoát ra ngoài song cửa, vắng vắng trong không gian, khiến những người trú trong khách điểm sồn lòng rợn tóc gáy.

Hôm sau, điểm tiểu nhị trong Duyệt Lai khách sạn tới huyện báo án có hai nam một nữ tàn sát lẫn nhau chết ở trong phòng. Quan huyện liền sai nha tới khám nghiệm, rồi lập văn án. Vì cả ba tử thi đều không có người chủ cáo, nên sau đó được đem chôn cất và hồ sơ

cũng được xếp lại.

Cùng thời gian đó, trên giang hồ xôn xao đồn đại tây Vực Hỏa Thần giáo chủ tới Trung Nguyên hẹn ước so tài với Liễu Tồn Trung.

Đó là một tin tức sôi động kích thích nhất của võ lâm trong vòng một năm nay. Tây Vực Hỏa Thần giáo chủ đối với võ lâm Trung Nguyên là một nhân vật huyền thoại! Mấy chục năm nay, người ta chỉ được nghe nhắc tới tên tuổi, mà không một ai trông thấy diện mạo bao giờ. Tuy Liễu Tồn Trung mấy năm gần đây tiếng tăm lừng lẫy võ lâm, xưa nay chưa từng gặp địch thủ, nhưng dù sao cũng là một hậu sinh tiểu bối, phỏng được bao nhiêu hỏa hầu mà có thể khiến được Hỏa Thần giáo chủ phải đích thân xuất mã ước chiến như vậy. Điều đó lại càng khiến cho mọi người đua nhau bàn tán, nô nức chờ xem.

Thế là tin tức ấy không lâu đã vang động võ lâm, nhưng những người tin tưởng lời đồn đại ấy là chính xác, thực ra lại rất hiếm hoi.

Lý do là: Lấy thân phận của Hỏa Thần giáo chủ, có lý nào lại ước chiến với một hậu sinh tiểu bối như vậy?

Trên giang hồ tin tức cực kỳ linh thông, tiếp theo mọi người được biết thêm vì Liễu Tồn Trung đánh chết Hứa Thiên Long, đệ tử của Hỏa Thần giáo chủ, Thông Thiên Hiểu liền dùng kế khích tướng, đem xác Hứa Thiên Long trở về Vũ Điền, để kích thích Hỏa Thần giáo chủ phải thân chinh xuất mã, đó cũng chính là kế mượn đao giết người vô cùng nham hiểm.

Nhưng cũng có thể nghi ngờ tin tức đó không được chính xác vì Hứa Thiên Long đã luyện thành Bối Diệp Kinh, đoạt được ngôi vị tân Bang chủ Cái bang thì Liễu Tồn Trung làm sao giết y cho nổi.

Những người có quan điểm trên, đều cho là Thông Thiên Hiểu quỷ quyết, cố xếp đặt nội vụ khiến Hỏa Thần giáo chủ phải thân chinh vào Trung Nguyên giúp y mưu đồ đại sự.

Nếu như Hỏa Thần giáo chủ làm ngơ không lý tới, nghiễm nhiên sẽ bị giang hồ cho là khiếp sợ Liễu Tồn Trung. Cho nên dù biết được kế hoạch của Thông Thiên Hiểu, Hỏa Thần giáo chủ vẫn không thể lùi bước.

Bấy giờ Liễu Tồn Trung, Túy hòa thượng, Hoàng Diện Phong Cái, Ngữ Minh thượng nhân, Hà Ngọc Trì các người đã tới Thành Đô từ lâu.

Lúc mới vào Cái bang Tổng đàn chỉ thấy bốn bề vắng vẻ như tờ.

Vương Hữu cùng vây cánh đã sớm được tin triệt thoái từ lâu.

Đệ tử trong bang thấy Liễu Tồn Trung trở về, đua nhau tới hỏi han xưng tụng.

Có một số không chịu sự chỉ huy của Vương Hữu, được tin tiểu sư tổ

về Tổng đàn, Vương Hữu đã đào tẩu, bên lũ lượt kéo về tụ tập. Thế là trong một sớm một chiều Cái bang lại khôi phục được hiện tượng hưng thịnh như xưa. Một ngày sau, đầu thủ các lộ Phân đàn các nơi cũng trở về Tổng đàn tham kiến tiểu sư tổ, báo cáo sơ lược tình hình Phân đàn.

Liễu Tồn Trung đối với các Phân đàn vô cùng xa lạ nhưng thấy các huynh đệ ai nấy đều biểu lộ sự trung nghĩa, trong lòng cũng vô cùng hoan hỉ.

Mấy hôm kế tiếp, Thi Huyền trưởng lão, Trần Tứ từ Quan âm các trở về. Liễu Tồn Trung ra đón vào trong đại sảnh cất tiếng hỏi :

- Bao Đả Thắng đánh là thắng, Y Bất Tử chữa là khỏi, Liêu Vạn Lý đâu sao không thấy tới?

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Một là họ không phải người trong Cái bang, đoán chúng ta phen này khôi phục lại cơ sở, tất phải giải quyết nhiều bận bịu cho nên chưa muốn đến đây quấy rầy. Hai là họ cũng còn nhiều việc phải thanh toán cho xong.

Tối hôm đó bày yến tiệc linh đình, có người đề nghị lập tức bầu Liễu Tồn Trung lên làm tân Bang chủ, đưa ý kiến :

- Trong bang không thể một ngày vô chủ. Tiểu sư tổ là người đương nhiên được thừa kế ngôi vị Bang chủ, chỉ vì xảy ra biến cố nên chưa kịp cử hành nghi lễ mà thôi.

Liễu Tồn Trung không chấp thuận, nói :

- Lão Bang chủ hiện tại vẫn còn ở trong tay kẻ địch, quốc gia nghiêng ngả suy vong, đó mới chính là cái lo của chí sĩ. Chức vị Bang chủ, tại hạ quyết không dám nhận, chờ đợi lão Bang chủ trở về định đoạt.

Có người nói :

- Hiện tại bang vụ nặng nề cần phải có người liệu.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Đại sự trong bang xưa nay đều do Thi Huyền trưởng lão an bài.

Hiện tại đã có được trưởng lão ở đây, chúng ta cứ việc tuân theo sự điều khiển của trưởng lão.

Hà Ngọc Trì ngồi bên cạnh Liễu Tồn Trung liền kéo góc áo chàng, khẽ hỏi :

- Đại ca không thích làm Bang chủ hay sao?

Liễu Tồn Trung khẽ đáp :

- Hiền muội đã quên trước kia từng nói gì ư?

Hà Ngọc Trì hỏi lại :

- Tiểu muội nói gì nào?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hôm đó chúng ta ngồi trên ghềnh đá trong sơn cốc hiền muội chỉ bày chim ở trên cành nói: Nếu chúng ta được bay như chim, được tự do tự tại xướng ca, thì tuyệt biết bao! Hiền muội nói, ngu huynh với hiền muội...

Hà Ngọc Trì ửng hồng đôi má thốt :

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa! Để người ta nghe thì có nước độn thổ đó!

Hoàng Diên Phong Cái ngồi bên phía đối diện thấy vậy liền cất tiếng hỏi :

- Ủa, tiểu sư đệ thích thú gì mà cười hoài thế?

Liễu Tồn Trung giơ tay ra chỉ Hà Ngọc Trì đáp :

- Lão sư ca cứ hỏi trì muội thì biết.

Hoàng Diên phong Cái hí mắt lại cười hi hí nói :

- Ngọc Trì cô nương, đại ca cô nương cười cái gì thế? Có thể cho lão khiêu hóa mỗ biết với không?

Hà Ngọc Trì bẽn lẽn đáp :

- Không được!

Đoạn nàng trừng mắt lên nguýt Liễu Tồn Trung một cái.

Túy hòa thượng bỗng vỗ tay cười xen lời :

- Sãi gia biết rồi? Sãi gia biết rồi.

Ông ta đưa ly rượu lên môi tu sạch không còn một giọt rồi lật ngược đít ly lên ngắm nghía. Hoàng Diên Phong Cái trố mắt lên nhìn nói :

- Ủa! Quỷ say! Lão biết cái gì? Mau nói cho mỗ nghe coi.

Túy hòa thượng làm mặt xấu, giơ tay ra chỉ vào Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì đang định cất tiếng nói, Hà Ngọc Trì đã vội chân lời :

- Nếu lão quỷ say mà nói, coi chừng tiểu nữ không thêm lý tới nữa, thử xem lão quỷ say có rượu uống hay không?

Túy hòa thượng thất kinh vội xua tay lia lịa nói :

- Thôi sãi gia không nói nữa, sãi gia không nói nữa!

Thấy thái độ khôi hài của ông ta mọi người không ai nhịn được cười.

Cơm nước xong các đàn chủ lân lượt báo cáo tình hình trong đàn với Thi Huyền trưởng lão. Họ nghỉ lại đêm hôm đó, sáng sớm hôm sau cáo từ trở về.

Ngũ Minh thượng nhân vì đã lâu chưa về Hoàng giác Tự cũng cáo từ đi Huy Châu.

Tin tức Hỏa Thần giáo ước chiến với Liễu Tồn Trung rất nhanh chóng loan truyền tới Tổng đàn. Túy hòa thượng vốn định từ giã, nghe được tin ấy liền nán lại không đi nữa, oang oang nói :

- Không biết tin tức này là thực hay hư. Nếu như lão ma đầu đó đến thực, sãi gia ca ca này cảm thấy không yên tâm chút nào!

Liễu Tồn Trung chỉ tủm tỉm cười không nói gì. Hà Ngọc Trì nhớ lại lúc ở Quân Huyện, Hỏa Thần giáo chủ giải quyết Tuyết Tiêm Phong như trở bàn tay công lực cao thâm không thể tưởng tượng, cũng lấy làm lo âu nói :

- Đại ca! Hảo hán chẳng kể đến sự lép vế nhất thời, đại ca đừng phó ước. Nên tìm một nơi nào kín đáo ẩn lánh tạm thời thì hơn.

Hồi ở Tổng đàn La Quỷ, Hoàng Diện Phong Cái thấy tiểu sư đệ đối phó với Bối Diệp Kinh chiêu thức thần xuất quỷ mạt oai lực vô biên. Nay thấy ai nấy đều lộ vẻ khiếp sợ đối phương, liền nói :

- Các người làm gì mà phải nhón nháo quá đáng như vậy? Tiểu sư đệ đã học hỏi được võ công thượng thừa của chiếc cương thi nọ ở dưới hàn đàm, còn lợi hại hơn cả Bối Diệp Kinh. Bằng không, sao tiểu sư đệ có thể dành chết được tên Hứa Thiên Long.

Túy hòa thượng nói :

- Tuy nói như vậy, nhưng công lực của Hứa Thiên Long thì làm sao so với Hỏa Thần giáo chủ được. Sãi gia ca ca này vẫn không yên tâm, tới lúc ấy phải trợ giúp hiền đệ một tay mới mong đánh đuổi được lão ma đầu nọ.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hảo ý của hòa thượng ca ca, tiểu đệ xin tâm lãnh. Chẳng qua tuy Hỏa Thần giáo chủ cực kỳ lợi hại, nhưng tiểu đệ tự cảm thấy có thể đối phó nổi.

Thi Huyền trưởng lão xen lời :

- Chúng ta hãy tạm thời dừng lý tới lão ta vội, đến lúc ấy sẽ tùy cơ hành sự. Huống hồ chỉ là giang hồ đồn đại, chứ không phải Hỏa Thần giáo chủ phái người hạ chiến thư, hẹn ngày và địa điểm thì lo ngại làm chi cho sớm.

Liễu Tồn Trung cung kính đáp :

- Trưởng lão nói rất phải. Việc ở nơi đây coi như đã tạm xong bước đầu. Tiếp đến chúng ta nên hành động ra sao, xin trưởng lão chỉ thị cho.

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Hiện tại trọng đại nhất là làm sao cứu được lão Bang chủ với mọi người về đây.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Theo cao kiến của trưởng lão thì hiện tại lão Bang chủ ở đâu?

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Tất nhiên là ở Bắc Cổ sơn. Lão Bang chủ cùng mọi người bị Thực Hồn cổ chịu sự chỉ huy của Bàng Quân, đó là một bộ đội có lực lượng chiến đấu hùng hậu nhất, tất Bàng Quân phải rất là coi trọng.

Tuy nhiên nơi đó là vùng tọa trấn của Thông Thiên Hiểu, chúng ta muốn cứu lão Bang chủ, không nên tới đường hoàng mà phải dùng âm kế.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Vì sao không thể tới đường hoàng được, xin trưởng lão giải thích ra cho.

Thi Huyền đáp :

- Điều đó rất nhiều, nếu như Cái bang chúng ta phái võ lâm thiếp mời các đại môn phái trong võ lâm, hợp với cao thủ Cái bang tới Bắc Cổ sơn một thế lực hùng hậu, Thông Thiên Hiểu thế nào cũng lợi dụng Bàng Quân, sai khiến lão Bang chủ với mọi người hiệp trợ. Thiết tưởng lão Bang chủ đích thân đối địch với các người, thử hỏi các người có dám đả thương vị ấy hay không?

Liễu Tồn Trung nghe nói gật đầu liên tiếp. Trước đây chàng đã được một bài học rồi, cho nên rất rõ sự khó khăn ấy hơn ai hết.

Thi Huyền lại tiếp :

- Nếu như các người dẹp cờ râu trổng, im hơi lặng tiếng, lập một Bang chủ mới, ắt lão Bang chủ sẽ mất đi địa vị tôn quý trong bang. Như vậy tất nhiên thanh uy của Bàng Quân sẽ giảm sút hẳn. Chúng ta làm như chỉ muốn yên thân suốt ngày lo chỉnh đốn bang vụ không đương đầu với Bắc Cổ sơn nữa, thế nào Thông Thiên Hiểu cũng không coi trọng Bàng Quân. Kết quả đôi bên sinh lòng nghi kỵ lẫn nhau hình thành cục diện phân chia. Bởi thế chúng ta chẳng nên tới một cách đường hoàng là vậy.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Trưởng lão bảo định lập tân Bang chủ, không biết là ai thế?

Thi Huyền đáp :

- Đương nhiên là Liễu Tồn Trung rồi, trừ vị ấy ra thì còn ai đủ tư cách nữa?

Liễu Tồn Trung vội khước từ :

- Không, không, ngày nào lão Bang chủ chưa về, ngày đó Liễu Tồn Trung không làm Bang chủ.

Hoàng Diện Phong cái xen lời :

- Tiểu sư đệ nói như vậy, lão sư ca là người thứ nhất không đồng ý. Lão Bang chủ trở về sư đệ sẽ kế vị Bang chủ, còn không về sư đệ lại càng nên làm Bang chủ để ổn định lại tình hình. Vậy đằng nào sư đệ cũng là Bang chủ thì trước sau gì mà chả thế?

Túy hòa thượng cũng phụ họa :

- Đúng thế! Ý kiến của sãi gia ca ca lão khiêu hóa đã nhanh miệng nói trước rồi. Sớm muộn gì hiền đệ cũng là Bang chủ, chi bằng

nhANH NHẪU NHẬN PHÚT ĐI CHO RỒI.

Hà Ngọc Trì tủm tủm cười, ngược nhìn Liễu Tồn Trung đợi chàng hỏi đáp. Liễu Tồn Trung cúi đầu chìm đắm trong trầm tư mặc tưởng.

Thi Huyền trường lão lại nói :

- Hải tử, đây chỉ là kế quyền nghi trong nhất thời. Hải tử chớ nên cố chấp mà lỡ hết đại sự đang ở trong cục diện dầu sôi lửa bỏng.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Nếu vậy, vãn bối xin phục tòng ý kiến của đại chúng. Nhưng vãn bối xin được thừa rõ trước, chức vị này vãn bối chỉ tạm đảm nhận. Khi lão Bang chủ trở về, cần phải tổ chức một cuộc tuyển lựa khác.

Hoàng Diên Phong Cái cười nói :

- Được được thế mới phải chứ. Vậy thỉnh Thi Huyền trường lão lựa giùm ngày cát nhật, để tiểu sư đệ tử cử hành lễ đại điển nhậm chức.

Túy hòa thượng nói :

- Còn chọn ngày cái quái gì nữa. Ngày mai cử hành luôn đi, để sãi gia ca ca này còn được nhậu nhẹt thỏa thích một bữa.

Thi Huyền trường lão nói :

- Không được, Bang chủ đẳng vị là một đại sự hàng đầu trong bang, há đâu bừa bãi cho được. Cần phải chọn ngày lành giờ tốt, phát thiệp mời tất cả đại môn phái tới dự lễ. Cái bang chúng ta tuy trải qua việc Vương Hữu dẫn sói vào nhà, thực lực suy giảm nhưng ở trên giang hồ vẫn là một đại phái, chẳng thể sơ xuất kéo bị võ lâm đồng đạo chê cười.

Liễu Tồn Trung nói :

- Tuy thế nhưng đây không phải là vãn bối nhậm chức Bang chủ thật sự mà chỉ là kế quyền nghi tạm thời thôi, huống hồ lão Bang chủ vẫn còn ở trong tay kẻ địch thì chúng ta dùng hai chức khánh chúc sao cho tiện?

Thi Huyền đáp :

- Chính vì chỉ là kế quyền nghi, mới càng làm rùm beng cho lớn chuyện, bày tiệc tùng thật náo nhiệt linh đình. Bằng không thử hỏi liệu chúng ta có thể qua mắt được lão hồ ly Thông Thiên Hiểu chăng?

Túy hòa thượng cười hi hí nói :

- Hảo đệ đệ, định làm hực châu rượu mừng của sãi gia ca ca này hay sao thế? Sãi gia ca ca này muốn thừa dịp ngày đăng vị của hiền đệ để khích nhân vật võ lâm khắp thiên hạ đầu rượu đầy.

Hoàng Diên Phong Cái cười tít mắt nói :

- Đúng vậy, lão khiêu hóa mỗ không có một bữa tiệc đầy sơn hào hải vị thì đời nào khứng chịu. Tiểu sư đệ nên tạm quyền nghi một lần

nữa, sau này có bất quyền nghi cũng không còn ai nói gì nữa.

Hà Ngọc Trì xen lời :

- Đại ca, trưởng lão dạy rất phải. Thông Thiên Hiểu là lão hồ ly, nếu đại ca không chấp thuận phô trương, đề tin tức loan truyền ra bên ngoài thì làm sao lão chịu tin cho được.

Liễu Tồn Trung thấy tất cả đều chủ trương như vậy xét ra lý do cũng chánh đáng. Chàng đành gật đầu đáp :

- Quý vị đã nói như thế, tiểu đệ chỉ còn cách phục tòng.

Hoàng Diện Phong Cái cả mừng ho khan một tiếng, đồng dục gọi lớn :

- Bay đâu!

Các đệ tử chữ Hoàng đã sớm châu chực ngoài cửa sảnh, rào cẳng chạy vào cung kính hỏi :

- Tổ sư gia sai bảo điều chi?

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Tổ sư gia mỗi ít khi trở về bang, bây giờ phải ăn uống một phen thỏa thích cho đỡ ghiền. Người mau đi gọi tiên sinh bói toán tới đây. Tên đệ tử nọ vâng dạ lui ra ngay. Khoảng thời gian cạn chén trà, y dẫn một ông già gầy gò bước vào, chấp tay nói :

- Trưởng lão muốn chỉ thị điều chi?

Thi Huyền đáp :

- Chúng ta muốn làm lễ tước vị cho tiểu sư tổ. Tiên sinh hãy chọn giùm ngày lành tháng tốt để cử hành đại điển.

Ông già nọ vội chúc mừng :

- Cung hỉ tân Bang chủ, mười lăm này là đại cát nhật, đó là một ngày rất tốt, giờ Ngọ là giờ cát. Giờ Ngọ ngày mười lăm thực là đại cát đại lợi.

Tên đệ tử chữ Hoàng nói :

- Khải bẩm trưởng lão, vị tiên sinh đây là Thần Toán Tử ở Bắc thành, bói toán vô cùng linh nghiệm.

Thi Huyền cười nói :

- Thực phiền Thần Toán Tử tiên sinh, mau vào kho lấy mười quan tiền ra đây.

Thần Toán Tử vội đáp :

- Không dám, không dám! Tiểu nhân được hành sự cho quý bang đã là một điều hân hạnh lắm rồi.

Túy hòa thượng hỏi :

- Sao lại hân hạnh?

Thần Toán Tử đáp :

- Ai cũng biết quý bang là một đại bang hội trong giang hồ, Bang chủ

quý bang đẳng vị, sai tiểu nhân chọn ngày, việc này đồn đại ra ngoài cái chiêu bài Thần Toán Tử của tiểu nhân lập tức sẽ lan truyền khắp nơi. Như thế không phải là tiểu nhân đã được hân hạnh hay sao?

Thi Huyền trường lão nói :

- Tuy thế, nhưng chúng tôi không thể nào khiếm lễ được. Mau dẫn vị tiên sinh đây tới kho lấy tiền đi.

Thần Toán Tử cảm kích vô cùng, cảm tạ ha hịa, rồi đi theo tên đệ tử Cái bang ra bên ngoài.

Hoàng Diện Phong Cái lớn tiếng gọi :

- Ai là đại quản sự mau ra đây.

Chỉ thấy một hán tử trung niên vội vã bước ra, cung kính thốt :

- Tò sư gia có điều chi sai bảo.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Mười lăm tháng này, tiểu sư tổ sẽ nhậm chức Bang chủ, sẽ gởi Võ Lâm thiếp đi khắp nơi mời quần hùng tới dự lễ. Vậy người phải tổ chức tiệc tùng thật linh đình để khỏi làm mất mặt bản bang.

Hán tử trung niên nọ vâng dạ lùi ra ngay.

Thế rồi lão cái lại dặn bảo nhà bếp chuẩn bị đại yến sẵn sàng đi tìm mua đủ các món ngon vật lạ.

Tin Liễu Tồn Trung chọn ngày mười lăm giờ Ngọ cử hành lễ nhậm chức Bang chủ Cái bang lập tức loan truyền khắp võ lâm, các môn các phái đều lần lượt nhận được thiếp mời, lục tục chuẩn bị lễ vật, tới Cái bang dự tiệc.

Riêng về phía Cái bang, trên dưới Tổng đàn đều quét vôi sơn sửa hoàn toàn treo đèn kết hoa, ai nấy mặt đều lộ đầy vẻ cao hứng khôn tả.

Chi riêng Liễu Tồn Trung bỗng nhiên thành trầm mặc ít nói, tựa hồ như trong lòng ôm ấp một tâm sự trọng đại khó bề bày tỏ.

Hà Ngọc Trì với Liễu Tồn Trung những lúc nhàn rỗi, thường tới căn đình phía sau viện ngồi chuyện trò, hai người chẳng khác gì như hình với bóng. Nàng thấy Liễu có vẻ bồn chồn bất an, liền hỏi :

- Đại ca ngầm nghĩ gì thế? Có phải đại ca sợ Hỏa Thần giáo chủ thừa dịp cử hành lễ đẳng vị đột nhiên tới bái sơn phải không?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Ý tưởng này của Trì muội, Thi Huyền trường lão đã sớm nghĩ rồi.

Chính đại ca cũng đang mong mỏi lão tới để cho nhân vật võ lâm khắp thiên hạ trông thấy mặt thật của Hỏa Thần giáo chủ. Lúc đại ca ở dưới hàn đàm đã từng hẹn ước với lão so tài, nếu lão tới nơi thì chính là để giải quyết vụ thách thức ấy.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Đại ca cảm thấy có địch lại lão ta không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Trì muội cứ yên tâm. Đại ca muốn thắng được lão tuy vô cùng khó khăn, nhưng ngược lại lão muốn thắng đại ca cũng không phải là chuyện dễ dàng. Đại ca tin tưởng di chúc của Cương Thi sư phụ, Thiên Nhân kinh giải là võ học tối cao cảnh giới, trừ phi ta chưa luyện tập tới mức tinh thực, bằng không, bất cứ ai võ công cao siêu tới đâu cũng đừng mong đánh bại được ta.

Hà Ngọc Trì lo âu hỏi :

- Thế đại ca đã luyện tới mức thuần thực chưa?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Ngày nào cũng luyện tập hết, chưa bao giờ xao lãng. Trì muội không thấy đại ca đối phó với Hứa Thiên Long hay sao. Trận đấu ấy đại ca chỉ mới dùng có ba thức thôi.

Hà Ngọc Trì bấy giờ mới khoan tâm, hỏi tiếp :

- Nếu vậy, vì sao đại ca lại rầu rĩ không vui.

Liễu Tồn Trung :

- Điều đại ca quan tâm không phải là Hỏa Thần giáo chủ y hèn bái sơn, mà là lo lắng cho Bang chủ lão nhân gia cùng các võ lâm đồng đạo. Không biết tình trạng hiện tại của họ ra sao?

Hà Ngọc Trì nói :

- Thi Huyền trưởng lão đã nói, lão Bang chủ cùng các người bị Bàng Quân đem tới Bắc Cổ sơn. Tiểu muội với đại ca hãy tới đó tra xét xem sao?

Liễu Tồn Trung giơ tay tính toán đáp :

- Hiện tại còn cách mười hai bữa mới tới ngày nhậm chức. Chúng ta lặng lẽ khởi trình, hôm mười lăm sẽ trở về, thật là thần không biết quỷ chẳng hay. Trì muội thấy có được không?

Hà Ngọc Trì do dự hỏi lại :

- Thế không báo cho Thi Huyền trưởng lão biết ư?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Nếu để Thi Huyền trưởng lão biết thì đời nào ông ta lại chịu để chúng ta đi. Ngay lúc này chi bằng cứ việc lẳng lặng mà đi thì hay hơn.

Hà Ngọc Trì suy nghĩ giây lát nói :

- Chúng ta hãy nhân đêm tối vắng người rời khỏi Thành Đô, mượn một chiếc xe lừa tới Trấn Giang. Triệu Như Cơ Phân đàn đàn chủ Độc Tùng Quan đã từng biết mặt đại ca phải không?

Liễu Tồn Trung đáp :

Phải. Hà Ngọc Trì tiếp :

- Chúng ta tìm Triệu Như Cơ, bảo y phái người ngấm ngấm tra xét động tĩnh rồi chúng ta nghĩ cách xâm nhập Bắc Cốc Sơn sau cũng không muộn.

Liễu Tồn Trung gật đầu nói :

- Phải đấy, chúng ta cứ thế mà làm.

Tối hôm đó, hai người chờ mọi người ngủ say, lén trở dậy rời khỏi Tổng đàn thi triển cước trình phóng đi như bay biến ra khỏi Thành Đô.

Trời hừng sáng liền thuê một chiếc xe lừa nhắm thẳng Trấn Giang tiến phát.

Hôm sau bang chúng Cái bang phát giác tiểu sư tổ với Hà Ngọc Trì cô nương biến mất, ban đầu còn tưởng hai người ra phía hậu sơn săn bắn hay du ngoạn, mãi tới chiều tối cũng không thấy trở về.

Bang chúng chia nhau đi tìm kiếm cũng không thấy tung tích cả hai đâu cả bấy giờ mới bắt đầu nhón nháo.

Thi Huyền trưởng lão sai Xuyên Địa Thủ Trần Tứ đi dò quanh vùng Thành Đô, không ai trông thấy tiểu sư tổ cả Hoàng Diện Phong Cái sốt ruột nói :

- Tiểu sư đệ thật không hiểu gì cả, đã bằng lòng kế vị Bang chủ, bây giờ lại đi lẫn trốn. Hiện tại Võ Lâm thiếp đã gửi đi hết rồi thì biết làm thế nào?

Túy hòa thượng hỏi :

- Thi Huyền trưởng lão thử đoán đệ đệ của sãi gia đi đâu?

Thi Huyền chậm rãi đáp :

- Tới Bắc Cốc Sơn, điều tra tung tích của lão Bang chủ.

Túy hòa thượng hỏi tiếp :

- Thực ư? Tại sao trưởng lão lại biết?

Thi Huyền đáp :

- Lão chỉ đoán như thế thôi. Trừ đi Bắc Cốc Sơn ra, thì tại sao lại mất tung tích?

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Nếu vậy để lão khiêu hóa này tới bắt y trở về.

Thi Huyền đáp :

- Không cần thiết, hài tử ấy không thất tín đâu. Nếu không có việc gì ngoài sự dự liệu tất nhiên y sẽ trở về đúng kỳ hẹn.

Lại nói Hậu bối đạo Liêu Vạn Lý có nghĩa kết giao trong cơn hoạn nạn với Thi Huyền nên tới Tổng đàn sớm nhất, thứ đến là chương môn nhân Hành Sơn phái. Lý Gia tập Lý đại quan nhân Lý Toàn, Hoành Vân kiếm khách Trần Lương Sơn cùng đến một lúc. Hai người từng được Liễu Tồn Trung đánh bại Đồ Ha của Đại Thực

Quốc, cứu thoát tính mệnh cho nên mới nhanh nhẩu tới nơi. Tiếp theo đó là chường môn các phái lần lượt giáng lâm.

Có một số người không có liên hệ gì với Cái bang nên không nhận được thiệp mời, nhưng nghe đồn Liễu Tồn Trung lên đảm nhận chức vị Bang chủ cũng tự động kéo đến để xem tướng mạo của chàng như thế nào.

Thế là miền ngoại ô Thành Đô suốt mấy hôm ngựa xe như nước, người người đổ xô tới tấp nập, toàn là các hảo hán giang hồ. Có người cỡi ngựa có kẻ bộ hành.

Tiêu cục các tỉnh kéo tới xem lễ, phiêu kỳ cắm ở đầu xe theo gió bay phất phới, nom thực là oai phong.

Bang chúng Cái bang bận bịu không sao kể xiết, chia nhau đi quét dọn bày biện các phòng, mổ gà giết vịt khoản đãi quần hùng chu đáo.

Lý Toàn thấy Hoàng Diên Phong Cái liên quý sụp xuống đất rạp đầu tạ ơn. Trần Lương Sơn muốn gặp gỡ Liễu Tồn Trung để thỏa tình ngưỡng mộ bấy lâu, nay được biết chàng không có mặt ở trong bang, trong lòng y rất lấy làm thắc mắc.

Hậu bối đao Liêu Vạn Lý của Hoa Sơn phái la lối inh ỏi :

- Thi Huyền trưởng lão, sao giữa lúc này mà Liễu đại hiệp lại không hiện diện ở trong bang?

Hoàng Diên Phong Cái cười hí hí nói :

- Có gì là quan trọng đâu. Y là khiêu hóa tử thì phải đi khắp nơi xin xỏ vật thực để về làm lễ tỵu chúc chứ?

Túy hòa thượng xen lời :

- Bằng hữu, sãi gia với bằng hữu hãy uống rượu chơi. Đợi tới ngày tỵu chúc của Bang chủ, sãi gia sẽ đem Liễu Tồn Trung ra trao cho bằng hữu ngay.

Đang lúc ấy, bỗng có đệ tử chữ Hồng hoảng hốt chạy vào báo cáo : Có một đại hán dữ tợn, miệng nói tiếng Hán ngọng nghịu, đòi gặp tiểu sư tổ.

Thi Huyền trưởng lão ung dung nói :

- Ra dẫn y vào đây.

Không đầy thời gian cạn chung trà, chỉ thấy đệ tử chữ Hồng nọ đưa một đại hán tiến vào. Mọi người đưa mắt nhìn, không ai quen biết đối phương cả. Chỉ có Hoàng Diên Phong Cái, Lý Toàn, Trần Lương Sơn ba người là thấy hơi quen mặt thôi.

Đại hán nọ cung tay, thần oai lẫm lẫm nói :

- Mỗ muốn gặp Liễu Tồn Trung. Y đâu rồi, vào gọi y ra đây.

Hán tử nọ vừa lên tiếng nói, Lý Toàn, Trần Lương Sơn liền nhận ra được ngay. Nguyên người này là dũng sĩ Đô Ba của Đại Thực Quốc.

Ngày nọ Đô Ba, Đô Đạt, Đô Ha ba dũng sĩ bị Cửu Vĩ Hồ khiêu khích tới gây hấn ở Lý Gia Tập, thách Lý Toàn đả lôi đài. Trong lúc hỗn loạn Đô Đạt, Đô Ha giết người bùra bãi bị Liễu Tồn Trung dùng Chấn Thiên tâm pháp đánh chết. Đô Ba thì bị Liễu Tồn Trung dùng song đao điểm vào huyết đạo thúc thủ chịu trôi. Lý Toàn không muốn đuổi tận giết tuyệt, phóng thích gã trở về không ngờ hấn lại tới đây tầm thù.

Lý Toàn chấp tay nói :

- Dũng sĩ có phải là Đô Ba của Đại Thực Quốc đấy không? Chúng ta cách biệt lâu quá!

Đô Ba mặt lạnh lùng đáp :

- Cách biệt đã lâu cái gì? Mỗ đã từng nói, tới đây để tìm Liễu Tồn Trung báo thù gã đã đánh chết hai người đồng bạn của ta!

Trần Lương Sơn nói :

- Đô Ba dũng sĩ! So tài nghệ quyền cước vốn không có mắt, đồng bạn của dũng sĩ đã giết rất nhiều người Trung Nguyên mà chúng tôi có tầm thù đâu!

Đô Ba la lỏi :

- Đừng nói nhiều, đừng nói nhiều! Mau kêu Liễu Tồn Trung ra đây, y bằng lòng đợi ta. Không tin bạn cứ hỏi y xem.

Thi Huyền trưởng lão xen lời :

- Xin mời dũng sĩ ngồi chơi, mấy hôm nay là ngày vui của tề bang. Dũng sĩ không tiếc xa xôi ngàn dặm tới đây kể cũng có duyên, vậy xin mời cùng tham gia cuộc vui với chúng tôi. Chuyện báo cừu tử thí, nên dời lại ngày khác được chăng?

Đô Ba nghênh ngang đáp :

- Được lắm, được lắm! Nhưng trước hết ta phải gặp Liễu Tồn Trung đã, kéo y lại chạy trốn!

Thi Huyền nói :

- Mấy ngày nữa, tự nhiên dũng sĩ sẽ gặp y.

Đô Ba hỏi.

- Tại sao thế? Bây giờ gặp y không được ư?

Thi Huyền đáp :

- Hiện tại y không có ở trong bang.

Đô Ba cười ha hả nói :

- Ta không tin, ta không tin! Hấn sợ ta không dám ra thì có!

Túy hòa thượng không sao nhin được, cười hi hí lên tiếng :

- Sư phụ của sãi gia vì sao lại sợ bạn?

Đô Ba hơi ngạc nhiên hỏi lại :

- Hòa thượng nói gì thét Túy hòa thượng cười hí hí đáp :

- Bạn không hiểu ư? Sự phụ của mỗ vì sao lại phải sợ bạn?

Đô Ba hỏi lại :

- Ai là sự phụ của hòa thượng?

Túy hòa thượng ngồi ôm bụng cười ngặt nghẽo đáp :

- Sự phụ mỗ là Liễu Tồn Trung ở đây ai ai cũng biết cả, chỉ có người của Đại Thực Quốc là không rõ thôi.

Đô Ba không biết Túy hòa thượng là ai, thấy bộ dạng ông ta rất hoạt kê khôi hài, điên điên khùng khùng, trong mắt có coi đối phương ra gì, cười nhạt nói :

- Thì sự phụ của hòa thượng sợ ta chứ sao?

Túy hòa thượng giơ tay lên xoa cái đầu láng bóng lấm bẫm nói :

- Phải phải, sự phụ sợ lắm. Vị ấy là khiêu hóa tử, nếu như bắt được người của Đại Thực Quốc thì làm gì có nhiều cơm mà cho y ăn.

Đô Ba trợn mắt hỏi :

- Hòa thượng nói lảm bảm gì thế?

Túy hòa thượng đáp :

- Sự phụ sãi gia sợ bạn ăn nhiều thì làm gì có đủ cơm mà nuôi bạn, thử hỏi không kinh hãi sao được?

Đô Ba cả giận nói :

- Nói láo, nước của ta tên là Đại Thực Quốc, đó chỉ là cái tên thôi.

Vì sao lão lại biết ta ăn nhiều?

Túy hòa thượng cười hi hí nói :

- Bạn không ăn nhiều thì làm gì có sức đánh nhau với sự phụ sãi gia? Sự phụ sãi gia làm sao sợ bạn được?

Đô Ba càng tức giận thêm, dậm mạnh phân trái xuống những viên đá sỏi hoa trên mặt đất.

Hoàng Diện Phong Cái thấy vậy cười hô hô nói :

- Đại Thực bằng hữu, chỉ bằng cái dậm phân vừa rồi bạn cũng tha hồ bồi thường. Hà hà! Cứ một viên đá là hai trăm lượng bạc.

Lý Toàn, Trần Lương Sơn cùng một số tiêu đầu của các phiêu cục phái tới thấy Đô Ba vô ý dậm phân mà đã làm cho một số đá hoa nát vụn, phần công lực ấy thực là hiếm có, bất giác cũng phải lắc đầu le lười.

Đô Ba cười nhạt nói :

- Một viên đá hoa mà giá đến hai trăm lượng bạc ư? Lão chỉ đánh lừa được lũ con nít thôi.

Hoàng Diện Phong Cái hí mắt cười nói :

- Số đá hoa này từ nước Đại Lý đem về, thêm vào lợi tức di chuyển, công tác cần khảm, hà hà! Mỗi viên giá tới hai mươi lượng bạc không thiếu một đồng.

Hồi ở Lý Gia Tập, Đô Ba đã được mục kích lợi hại của lão khiêu hóa, đến bây giờ vẫn còn nể sợ mấy phần, không dám chọc ghẹo, chỉ còn nước ăn hiếp lão hòa thượng điên khùng. Gã liền quát lớn :

- Này hòa thượng kia, sư phụ lão sợ mỗi không dám ra mặt, vậy lão phải thay sư phụ ra so tài với mỗi một phen!

Túy hòa thượng chỉ vào ngực mình cười hi hí hỏi :

- Bằng hữu muốn đánh nhau với sãi gia ư?

Đô Ba đáp :

- Dĩ nhiên. Hảo hán Đại Thực Quốc nói một thì không hai, đã bảo phải tìm cho được Liễu Tồn Trung há đâu lại phịu về tay không.

Túy hòa thượng cười hí hí nói :

- Nếu vậy bằng hữu sợ sư phụ của sãi gia rồi chẳng?

Đô Ba quát tháo :

- Nói láo! Ai sợ hấn?

Túy hòa thượng cười hí hí nói :

- Bạn không sợ vị ấy thì tại sao lại chỉ dám tỉ thí với đồ đệ người ta?

Đô Ba ngây người ra ngẫm nghĩ giây lát nói :

- Nếu vậy lão mau vào gọi sư phụ ra đây.

Túy hòa thượng bồng thờ dài đáp :

- Người xuất gia không biết nói dối. Sư phụ sãi gia quả không có mặt trong bang thì biết đi đâu tìm kiếm vị ấy?

Thi Huyền trưởng lão xen lời :

- Bằng hữu Đại Thực Quốc, lão thấy các hạ cũng là một hán tử nên nói thực tình. Cuộc ẩu đả này không nên khơi ra nữa là hơn, để tránh làm tổn thương hòa khí!

Đô Ba đáp :

- Tổn thương hòa khí cái gì? Liễu Tồn Trung đã hẹn mỗi tới đây tìm y. Lần trước mỗi thất bại không phục chút nào.

Thi Huyền nói :

- Bại thì phải phục chứ tại sao lại bảo không phục?

Đô Ba đáp :

- Vì bây giờ thần công của mỗi chưa luyện thành.

Hoàng Diện Phong Cái cười hô hố nói :

- Vậy hiện tại luyện thành rồi sẽ không bị bại nữa phải không?

Đô Ba ngạo nghễ đáp :

- Dĩ nhiên. Nếu không nắm chắc phần thắng lợi thì mỗi tới đây làm gì.

Thi Huyền nói :

- Bằng hữu đã nắm chắc phần thắng, vậy xin mời nán lại trong vài ba ngày đợi Liễu Tồn Trung trở về. Không hiểu có được chẳng?

Đô Ba nóng nảy đáp :

- Mổ ruột lắmm, nếu đợi y vài ba ngày, thần công ở trong bụng mổ sẽ lỏng lộn khó chịu lắmm.

Túy hòa thượng cười hí hí đáp :

- Sãi gia cũng luyện được môn thần công, hì hì, thú quá thú quá!

Đô Ba ngạc nhiên hỏi :

- Hòa thượng người cũng luyện được thần công ư? Đó là thần công gì thế?

Túy hòa thượng đáp :

- Thần công mà sãi gia luyện gọi là Ấm Tửu thần công.

Đô Ba cả giận thóa mạ :

- Nói láo! Uống rượu mà cũng đòi gọi là thần công ư? Đừng mong phỉnh gạt bọn ta.

Túy hòa thượng xoa bụng rồi nói :

- Ấm Tửu thần công của sãi gia ở trong cái bụng này, dù có mười hũ rượu ngon cũng chứa được hết. Không tin bằng hữu eử thử thách xem.

Đô Ba đáp :

- Ta không tin, lão làm thử coi.

Túy hòa thượng gãi đầu trọc lóc cười nói :

- Không thử, không thử! Muốn thử, phải có điều kiện đánh cuộc mới được.

Đô Ba sinh trưởng ở Đại Thực Quốc, việc so tài đánh cuộc là lẽ thông thường. Nghe hòa thượng nói bá láp bá xàm, bảo bụng có thể chứa mười hũ rượu mà lại đòi đánh cuộc, gã liền cao hứng nói :

- Được lắmm, được lắmm, lão muốn đánh cuộc gì thì cứ việc nói ra đi.

Dù đánh cuộc cả cái đầu trên cổ mổ cũng chẳng lấy gì làm quan hệ.

Túy hòa thượng đáp :

- Nếu bằng hữu mất đầu mà chúng mổ lại bị tổn thất mười hũ rượu ngon, cái cuộc buôn bán ấy xem ra không lấy gì làm phát tài phát lợi.

Đô Ba ngạc nhiên hỏi :

- Đó là một cuộc đánh cá lớn lao nhất, mổ dùng cả đầu ra đặt cọc mà còn cho là không giá trị, vậy phải thế nào thì lão mới cho là được?

Túy hòa thượng đáp :

- Đó là một cuộc đã tổn mạng người mà chẳng lợi, sãi gia chỉ thích đánh cách tốt nhất là lợi mình lợi người, thứ đến là lợi mình thiệt người, nếu như người thiệt mà mình không lợi cũng không được.

Thi Huyền trưởng lão gật gù xen lời :

- Đó là ngôn từ của nhà Phật. Quả là Phật sống, Phật sống!

Túy hòa thượng cười vang thóa mạ :

- Phật sống cái con khỉ! Bụng sãi gia nghĩ sao thì miệng nói làm vậy,

chứ không biết văn chương ngôn ngữ gì hết.

Thi Huyền trưởng lão lại gật đầu tiếp :

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu! Đó mới là lối kinh văn tối chân tối mỹ trong thiên hạ!

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Trưởng lão đừng bốn cột sãi gia này. Sãi gia là một hòa thượng thô lỗ chẳng biết cả tụng kinh niệm Phật bao giờ.

Thi Huyền trưởng lão lại gật đầu nói :

- Thiện tai, thiện tai! Hòa thượng không biết tụng kinh niệm Phật mới gọi là người chân chính hiểu biết nghìn kinh. Chân kinh vốn không có chữ, kinh mà tụng niệm được đã có tỳ vết, kinh đã có tỳ vết tức đã mất đi nghĩa kinh rồi.

Túy hòa thượng càng nghe càng hồ đồ chẳng hiểu ắt giáp gì cả thộn người ra giờ tay lên sờ đầu trọc.

Đô Ba cũng chẳng khác gì vịt nghe sấm, nghĩ bụng :

“Trưởng lão này có lẽ là loại ngốc mọt sách, ngốc mọt sách thì có khác gì với điên khùng!”

Nghĩ đoạn gã không nghĩ gì đến Thi Huyền trưởng lão quay sang phía hòa thượng nói :

- Đây hòa thượng, mỗ đặt cốc bằng đầu lâu lão không chịu, vậy thì phải đặt bằng cái gì mới được lão thử nói xem.

Túy hòa thượng đáp :

- Thứ nhất, nếu tửu gia một hơi uống được mười hũ rượu ngon, mười hũ rượu ấy phải có tiền mới mua được. Nên số tiền rượu bằng hữu phải trả đủ.

Đô Ba đáp :

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên!

Túy hòa thượng lại tiếp :

- Thứ hai, nếu như sãi gia uống xong mười hũ rượu mà không say không ngã, đồng thời bụng cũng chưa nổi gì thì bằng hữu không được sinh sự phá rối ngày vui ở đây ngoan ngoãn làm một tân khách, từ nay trở đi không được tìm Liễu Tồn Trung báo thù nữa.

Đô Ba nghĩ bụng :

“Mười hũ rượu lớn thì lão uống sao nổi? Dù uống nổi chẳng nữa cũng tránh sao được say?”

Gã liền nói :

- Được, được! Mỗ bằng lòng chấp thuận hết những điều kiện đó?

Túy hòa thượng vỗ tay kêu gọi :

- Bay đâu!

Sớm đã có các huynh đệ quản sự rào bước chạy lại cung kính hỏi :

- Đại sư định sai bảo điều chi?

Túy hòa thượng đáp :

Xin đem giùm sãi gia mười hũ rượu lớn, phải là thứ hoa điều thượng hảo hạng để ở giữa hậu viện đại sảnh.

Bọn quản sự vâng dạ lui ra ngay.

Túy hòa thượng quay sang nói với Thi Huyền trưởng lão :

- Phiên trưởng lão mời một số tân khách tới viện đại sảnh ngồi chơi coi sãi gia uống rượu, đồng thời làm nhân chứng luôn thể.

Thi Huyền gật đầu đáp :

- Được!

Đoạn trưởng lão liền sai các đệ tử chia ra đi mời các võ lâm đồng đạo ra phía hậu sảnh coi Túy hòa thượng uống mười hũ rượu.

Tin tức ấy loan truyền ra, các giang hồ bằng hữu liền bàn tán ồn ào, không ai tin Túy hòa thượng uống mười hũ rượu.

Nhất Diệp đạo nhân của phái Võ Đang, Huyền Huyền Tử của Hành Sơn phái cùng Hậu bối đạo Liêu Vạn Lý là những nhân vật có vai vế cao nhất của lần tới chúc tụng này, trong lòng cũng vô cùng hoài nghi không rõ Túy hòa thượng định giở trò gì.

Họ biết rõ Túy hòa thượng là nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ vai vế tối cao địa vị tôn sùng, không phải là người ăn nói bừa bãi.

Các võ lâm hào khách thân phận thấp hơn đôi chút không cần phải nói, họ đều không tin Túy hòa thượng làm nổi chuyện ấy, đua nhau tới thỉnh giáo Huyền Huyền Tử, Nhất Diệp đạo nhân cùng Liêu Vạn Lý ba người.

Huyền Huyền Tử đáp :

- Bần đạo tự biết không có nổi bản lĩnh ấy.

Nhất Diệp đạo nhân nói :

- Sự việc như thế nào giây lát đây sẽ được tỏ rõ ngay, mọi người cứ tới xem sẽ thấy thực hư.

Mọi người đều kéo tới hậu viện thấy giữa sân có để mười hũ rượu lớn, mỗi hũ cao đến bốn thước đường kính ba thước xếp ngay ngắn chỉnh tề. Trên khoảng đất trống đã tề tập đủ các sắc, các dạng nhân vật giang hồ có đến hai ba trăm người.

Mọi người thấy thường môn nhân các phái lục tục tới nơi liền lũ lượt đứng vào vị trí chỉnh tề.

Đô Ba bây giờ lánh ra khỏi đám người tới chăm chú quan sát mười hũ rượu giây lát rồi mở nắp xem, thấy hơi rượu nồng nặc hương thơm ngát mũi, những người đứng gần đó phải ngậy ngậy, quả nhiên là loại rượu ngon.

Các giang hồ hảo hán địa vị thấp kém ngồi xổm ở dưới đất, đồng

thanh hỏi :

- Bằng hữu, rượu thật hay giả thế?

Đô Ba đáp :

- Quả là rượu thực, mà còn là thứ rượu rất ngon.

Có người nói :

- Dù chỉ uống mười hũ nước lã thôi cũng đủ khiến người ta phải kinh hãi rồi.

Tạm dẹp những lời bàn tán ấy sang bên, chỉ thấy Túy hòa thượng từ mé Đông thẳng bước ra đứng gần lại trước mười hũ rượu.

Mấy trăm con mắt đều đổ dồn vào Túy hòa thượng chờ xem ông ta uống hết mười hũ rượu ấy như thế nào.

Đô Ba hỏi :

- Hòa thượng, lão không dùng muỗng để múc rượu uống Túy hòa thượng đáp :

- Không cần, không cần, ai mà phải dùng đến vật ấy làm gì cho phiền phức.

Ánh mắt ông ta từ từ quét nhìn mọi người quanh đó một lượt cười hí hi tiếp :

- Sãi gia đánh cuộc với vị bằng hữu Đại Thực Quốc đây uống sạch mười hũ rượu này. Nếu sãi gia làm nổi như thế vị bằng hữu đây sẽ phụ trách tiền rượu và làm thượng khách của Cái bang không quấy rối sinh sự nữa. Có phải thế không bằng hữu?

Đô Ba lớn tiếng đáp - Dạ, Đại Đại Thực Quốc đánh cá một lời đã nói, vĩnh viễn không bao giờ hối cải.

Túy hòa thượng nói :

- Tất cả các vị hảo hán nơi đây hãy nghe cho rõ. Nếu như sãi gia bụng chứa không nổi mười hũ rượu hoặc là say sưa té ngã, từ nay sãi gia sẽ quy ẩn trong cỏ sát ở thâm sơn, thề không đặt chân ra ngoài giang hồ một bước.

Mấy trăm anh hùng hảo hán đồng thanh nói :

- Chúng tôi xin làm nhân chứng!

Túy hòa thượng cười tít mắt lại nói; - Nếu vậy xin phiền chư vị!

Chỉ thấy ông ta để lòi cái bụng to như cái trống, đứng sừng sững giữa sân, hai tay chống nạnh, hít mạnh một hơi, ghé vào miệng hũ rượu thứ nhất, quát lên một tiếng.

Bỗng thấy trong hũ rượu ấy vọt lên trụ rượu lớn, tuôn òng ọc vào trong miệng Túy hòa thượng. Túy hòa thượng há rộng miệng như rồng hút nước, chỉ trong nháy mắt rượu trong hũ không còn một giọt. Tiếp đó ông ta lại di động một bước, há lớn miệng, hướng đúng vào hũ rượu thứ hai. Rượu ở trong hũ cũng như vừa rồi, biến thành một

trụ cột trắng xóa vọt lên tuôn thẳng vào hòng ông ta.

Túy hòa thượng lại tiến sang bên một bước nhắm đúng vào hũ rượu thứ ba, rồi thứ tư... một hơi tu sạch mười hũ rượu không đầy một giờ đồng hồ, quả nhiên trong số hũ ấy không còn một giọt nào.

Nom lại Túy Hòa thượng mặt không đỏ, hơi thở vẫn điều hòa, bụng cũng không chướng to. Trước công phu hân hỷ ấy mọi người trở mắt há hốc miệng ngây người, hồi lâu sau mới vỗ tay như sấm động hoan hô vang dội cả một góc trời.

Túy hòa thượng cười hí hí nói :

- May mắn, may mắn! A di đà Phật!

Ông ta lớn bước trở về nguyên vị, chỉ thấy chỗ Túy hòa thượng vừa đập trên mặt đất hiện ra mười vết chân sưng nước.

Đô Ba sững sờ hỏi :

- Hòa thượng, cái gì thế này?

Túy hòa thượng cười hí hí đáp :

- Trong lúc vội vã, sai gia tiểu mười bãi đấy mà?

Hoàng Diện Phong Cái dậm chân la lên :

- Quỷ say! Không ngờ bạn lại nghĩ ra được trò chơi như thế này!

Túy hòa thượng thở dài đáp :

- Đời người có ba chuyện cấp bách, sai gia cũng không ngoại lệ.

Lúc đánh cuộc có quy định cấm tiểu tiện đâu?

Đô Ba chợt tỉnh ngộ, nhưng nghĩ lại bất giác hân kinh hãi khôn tả.

Túy hòa thượng lấy khí công hút rượu vào rồi dùng nội công tỏa ra ngoài. Cùng một thời gian chia ra dùng hai môn công lực, mình đã khổ luyện mấy mươi năm cũng không sao làm nổi, mà lão hòa thượng này lại là đồ đệ của Liễu Tồn Trung. Đồ đệ đã như thế mình muốn tìm sư phụ người ấy để so tài, có khác gì châu chấu đá xe không?

Ngoài sự thất kinh ra, gã còn phát giác đức tính nồng hậu, cùng một khí độ đại lượng của các nhân vật võ lâm Trung Nguyên, mình có nằm mơ cũng không ngờ được. Người ta đã thắng, lại còn đặt mình như thượng khách. Nếu như ở vùng đất khác, mình làm gì được sự đãi ngộ ấy.

Đô Ba nguyên là một hán tử có huyết tánh, nghĩ tới đó, bất giác cảm kích muốn ứa nước mắt, ở trước mặt mấy trăm hảo hán, sẽ phủ phục xuống trước mặt Túy hòa thượng, đập đầu lia lịa thốt :

- Tiểu nhân tội đáng muôn thác! Không rõ sự khổ tâm của đại sư.

Thực đáng chết, đáng chết!

Túy hòa thượng phát tay áo rộng, nâng Đô Ba dậy, cười hí hí nói :

- Đáng chết con khi! Đó chỉ là cái trò chơi nhỏ mọn của sai gia thôi!

Sãi gia đâu có uống rượu mà chỉ cho nó chảy qua bụng thoát ra ngoài.

Mọi người đua nhau nói :

- Hôm nay thực chúng tôi được mở rộng tầm mắt, như thế mới đáng gọi là Chân công phu.

Bỗng thấy trên mái ngói có bóng đen thấp thoáng, Hoàng Diệm Phong Cái, Túy hòa thượng đồng thanh reo lên :

- Thần Ni cũng tới đây ư?

Tiếng kêu của hai người khiến máy trăm đôi mắt đều ngược nhìn về phía đó, thì thấy một lão ni mặt mũi hiền từ đứng nghiêm nghị giữa sân chấp tay hành lễ với Hoàng Diệm Phong Cái, Túy hòa thượng, Thi Huyền trưởng lão cùng mọi người, miệng niệm A Di Đà Phật.

Thi Huyền trưởng lão lên tiếng :

- Không biết thần ni pháp giá quang lâm, có sự thất nghinh, xin thứ tội, thứ tội.

Huyền Huyền Tử, Nhất Diệp đạo nhân, Liêu Vạn Lý ba người vốn có duyên gặp gỡ Thiên Sơn thần ni, nên đều tới tương kiến. Kỳ dư võ lâm đồng đạo đều chỉ nghe danh Thiên Sơn thần ni mà chưa thấy mặt, lần này nghe Thi Huyền trưởng lão các người gọi lão ni nọ là thần ni, đều lại xem cho rõ để thỏa lòng ngưỡng mộ.

Thiên Sơn thần ni chấp tay nói với Thi Huyền trưởng lão :

- Trưởng lão, thần ni dám hỏi cả gan một câu này, tiểu đồ Ngọc Trì đi đâu rồi?

Thi Huyền trưởng lão liền đem chuyện Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì nửa đêm mất tích, có lẽ tới Bắc Cổ sơn kể lại một lượt.

Thiên Sơn thần ni dường như hơi cảm thấy yên tâm, nói :

Chúng ta hãy vào trong sảnh chuyện trò được không?

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Chính lão phu có ý định này, như thế mới gọi là vẹn tình địa chủ.

Mấy trăm người lại trở ra đại sảnh, phân ngôi chủ khách ngồi xuống.

Hoàng Diệm Phong Cái mở lời :

- Lão ni cô tới để dự lễ tị chúc đại điển của tiểu sư đệ đấy ư?

Thiên Sơn thần ni đôi mắt tia ra thần quang lấp lánh, quét nhìn Đô Ba, chấp tay hỏi :

- A Di Đà Phật, vị thí chủ đây từ đâu tới thế?

Lý Toàn, Trần Lương Sơn liền đem tiền nhân hậu quả kể lại, Thần Ni miệng niệm A Di Đà Phật nói :

- Thiện tai, thiện tai! Quay đầu là thấy bờ!

Thi Huyền trưởng lão xen lời hỏi :

- Thần Ni từ Thiên Sơn tới ư?

Thiên Sơn thần ni đáp :

- Chính thế. Lần này bản ni từ Thiên Sơn tới đây, ngoại trừ việc muốn gặp tiểu đồ, cũng còn muốn nhân dịp này tham gia đại điển của quý bang. Đúng lý phải thăm viếng từ cửa chính nhưng dọc đường vì có chút nguyên nhân khác nên bản ni mới không dám đi phía chính môn.

Có nhiều sự đường đột, xin các vị thứ tội cho.

Thiên Sơn thần ni nói như trên, khiến mọi người vô cùng thắc mắc không hiểu được nguyên nhân tại sao.

Thi Huyền trưởng lão trầm ngâm giây lát, mới thủng thẳng hỏi :

- Chẳng lẽ Thần Ni đã gặp phải kẻ đối đầu cực kỳ lợi hại?

Thiên Sơn thần ni gật đầu đáp :

- Trưởng lão nói rất đúng!

Câu nói ấy của Thần Ni khiến mấy trăm hảo hán võ lâm giật mình thất kinh. Lấy sự tôn kính của Thiên Sơn thần ni trong võ lâm đương kim mà còn phải tránh né kẻ đối đầu như vậy, không hiểu nhân vật đối đầu ấy là ai mà lợi hại như thế? Mới người đang định hỏi cho vỡ lẽ nhưng vì thân phận thấp kém không ai dám hé răng mở miệng.

Thi Huyền trưởng lão cất tiếng hỏi :

- Thần Ni đã gặp Hỏa Thần giáo chủ chẳng?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Trừ Hỏa Thần giáo chủ ra, thì Thần Ni còn hãi sợ ai nữa?

Thiên Sơn thần ni đáp :

- Không sai, bản ni đã gặp Hỏa Thần giáo chủ.

Thi Huyền hỏi :

- Gặp lão ta ở đâu?

Thiên Sơn thần ni đáp :

- Tại Tương Châu Ngọc Lộ Sơn!

Thi Huyền sững sốt hỏi tiếp :

- Sao lão ta lại tới đó? Giang hồ đồn đại lão định tới Trung Nguyên tìm Liễu Tồn Trung tử võ, vậy lão không tới Thành Đô mà lại tới Tương Châu là nghĩa lý gì?

Thiên Sơn thần ni đáp :

- Bản ni đi qua Ngọc Lộ Sơn chậm mất một bước, phát hiện Vô Trần đạo trưởng đã bị trọng thương ngã gục xuống đất!

Bà ta vừa dứt lời thì mọi người đều giật mình thất kinh. Tuy biết rõ Vô Trần bị thương về tay Hỏa Thần giáo chủ, nhưng ông ta là nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ nên nghe nói bị thương không ai là không kinh dị.

Thiên Sơn thần ni kể tiếp :

- Vô Trần dựa vào gốc một cây cổ thụ, ba mươi sáu đại kinh mạch bị trọng thủ pháp chấn thương, ở trong trạng thái hôn mê. Địa phương ấy ở phía dưới Ngọc lộ tự viện. Bàn ni đỡ Vô Trần dậy đưa vào tự viện, cũng may bàn ni có đem theo bên mình Thiên Sơn Hoàn Hồn Đơn liền cho lão uống. Hỏi nguyên do bị thọ thương mới biết Hỏa Thần giáo chủ hạ thủ.

Ngừng giây lát, Thiên Sơn thần ni lại thùng thảng tiếp :

- Hỏa Thần giáo chủ lần này trở lại Trung Nguyên tựa hồ như có sẵn dự mưu, chuyện Vô Trần đạo trưởng thọ thương không phải là sự ngẫu nhiên.

Thi Huyền động lòng hỏi :

- Chẳng lẽ lão phái người ngầm ngầm điều tra hành tung của võ lâm Trung Nguyên ư? Đó là kế hoạch kích phá rất nguy hiểm!

Thiên Sơn thần ni đáp :

- Phải! Người điều tra hành tung chúng ta thì không sao, còn như có phải lão thực hiện kế kích phá hay không bàn ni vẫn chưa được rõ.

Thi Huyền trưởng lão lắng lặng ngẫm nghĩ, không nói một lời.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Này! Lão ni không từ cửa chính Cái bang vào, đó là vì lý do gì?

Thiên Sơn thần ni đáp :

- Bàn ni để Vô Trần đạo trưởng dưỡng thương ở Ngọc Lộ Tự Viện, rồi vội vã tới Thành Đô. Khi ở gần dịch trạm phát hiện Tây Viện Ngũ Hành đội Hỏa Thần giáo chủ đang tuần la thị sát ở gần đó. Bàn ni ước đoán không bao lâu nữa Hỏa Thần giáo chủ sẽ tới quý bang. Vì tránh để lộ mục tiêu cho nên bàn ni mới không vào cửa chính là thế. Bấy giờ mấy trăm võ lâm hảo hán sắc diện ai nấy đều ngưng trọng, trong lòng bất an, vì nếu như Hỏa Thần giáo chủ xuất lãnh Tây Viện Ngũ Hành Đội tới đây phạm người đứng về phía võ lâm đạo nghĩa ắt không thể nào đứng ngoài khoanh tay xem. Nếu trợ giúp đối địch với Hỏa Thần giáo chủ chẳng khác gì châu chấu đá xe. Bên phía Cái bang tuy nhiều, nhưng Hỏa Thần giáo chủ cũng không phải chỉ đến có một mình.

Túy hòa thượng bỗng nhớ tới một việc liền nói :

- Ba mươi năm trước Trung Nguyên võ lâm liên hiệp tới Vu Điền.

Đó là cuộc tranh chấp giữa Trung Nguyên với Tây Vực, Trung Nguyên bị đại bại mất mặt trở về. Lần này Tây Vực Hỏa Thần giáo chủ đem toàn lực tới Cái bang cũng gọi là cuộc tranh tài giữa Trung Nguyên với Tây Vực. Sãi gia rất lấy làm cao hứng, hy vọng mọi người chớ nên lo sợ, giữ vững dũng khí để rửa nhục thất bại hơn ba mươi năm về trước!

Hoàng Diệm Phong Cái nghe nói cười tí mắt lại xen lời :

- Câu này lão quỷ say rất hợp với ý lão khiêu hóa mỗ. Nếu Hỏa Thần giáo chủ tới đây, lão khiêu hóa mỗ sẽ tình nguyện đánh trận đầu.

Túy hòa thượng xua tay nói :

- Làm gì đến lượt lão, ai muốn đánh trận đầu phải được lựa chọn
đàng hoàng!

Hoàng Diệm Phong Cái hỏi lại:.

- Sao? Công lực của quỷ say thâm hậu hơn lão khiêu hóa này ư?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Không phải vậy, không phải vậy! Đó là thuộc vấn đề tư cách.

Hoàng Diệm Phong Cái nổi giận hỏi :

- Tư cách làm sao?

Túy hòa thượng đáp :

- Hỏa Thần giáo chủ với sãi gia có mối thù giết sư. Sãi gia đánh đầu
trận là báo thù cho sư phụ, xuất sư có danh nghĩa hẳn hoi.

Hoàng Diệm Phong Cái ngăn người ra, mấy trăm võ lâm hảo hán
nghe nói đều lấy làm thú vị.

Túy hòa thượng cố làm ra huyền bí, đưa mắt quét nhìn mọi người từ
phải sang trái một lượt rồi mới thủng thẳng tiếp :

- Chư vị cho là kỳ quái không? Chư vị còn nhớ vị võ lâm đệ nhân Bát
Long Tôn Giả chăng? Sãi gia chính là đệ tử ký danh của ông ta.

Ban đầu Hỏa Thần giáo chủ vì muốn thử thách chỗ huyền diệu của
Bối Diệp Kinh hẹn ước với Bát Long Tôn Giả tới Vu Điền giáo nghệ.

Đôi bên tỷ thế đến chiêu thứ một ngàn lẻ một, Hỏa Thần giáo chủ bị
dồn xuống thế hạ phong, sau cùng phải dùng quỷ kế ngấm ngấm đá
thương Bát Long Tôn Giả; Rốt cuộc Bát Long Tôn Giả bị chết ở trên
tuyết lãnh. Sau khi tử nạn ông ta đã thâu sãi gia làm môn đồ.

Chuyện này trên giang hồ có nghe đồn đại, nhưng rất nhiều người
vẫn chưa hiểu rõ tường tận. Trong đám đông liền có người hỏi :

- Dám hỏi lão tiền bối, vị ấy chết rồi mà có thể thâu tiền bối làm đồ đệ
là nghĩa làm sao?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Chuyện này nhiều người đã biết rõ, khi Bát Long Tôn Giả chết có
trao cho sãi gia cuốn Bối Diệp Kinh, vì thế trong thâm tâm sãi gia đã
bái ông ta làm sư phụ và quyển Bối Diệp Kinh bây giờ đã lọt vào tay
Hỏa Thần giáo chủ. Tức thực. Thôi không nhắc đến chuyện ấy nữa.
Riêng chuyện Bối Diệp Kinh vì sao lại lọt vào tay Hỏa Thần giáo chủ,
người trên giang hồ đều biết rõ ràng nhưng không ai lên tiếng hỏi
nữa.

Lặng lẽ giây lát Thi Huyền trưởng lão mới nói :

- Thần Ni tới thật đúng lúc. Nếu Hỏa Thần giáo chủ tới bãi sơn, chúng tôi sẽ được một tay đắc lực trợ giúp.

Thiên Sơn thần ni chấp tay đáp :

- Chính bản ni cũng có ý đó.

Các võ lâm nhân vật thấy Thiên Sơn thần ni nghĩa khí như vậy đều ngấm ngấm khen ngợi.

Hoàng Diện Phong Cái híp mắt lại nói :

- Quý say! Lão nhân Bát Long Tôn Giả làm sư phụ gì đó, lão muốn được chọn đánh trận đấu, lão khiêu hóa mỗ cũng chẳng tiện tranh đoạt với lão làm chi. Chẳng qua lão khiêu hóa cần phải có lời nói trước.

Túy hòa thượng hỏi :

- Nói trước cái gì? Miệng chó chẳng bao giờ mọc ngà voi, muốn gì thì mau nói ngay đi!

Hoàng Diện Phong Cái thở dài đáp :

- Miệng ta không phải miệng chó mà là miệng ăn mày! Còn lão là miệng Phật mà lại chỉ chuyên đi ăn thịt chó?

Túy hòa thượng cười hi hí nói :

- Vừa rồi Thi Huyền trưởng lão chẳng nói là gì? Chân kinh vốn không có chữ, miệng ăn thịt chó mà trong lòng phổ độ chúng sinh, đó mới là người chân tu. Lão muốn gì thì mau nói ngay đi!

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Đánh đầu trận thì chắc chắn là quý say rồi, nhưng bọn mỗ có quyền đứng sau lưng áp trận. Lão có bằng lòng không?

Túy hòa thượng trong lòng vô cùng cảm kích, không nỡ bác bỏ ý tốt của đối phương, gật đầu nói :

- Thôi được sãi gia bằng lòng nhận lời lão, hà! Thực là hổ thẹn...

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Hổ thẹn cái gì? Sao lại hổ thẹn?

Túy hòa thượng đáp :

- Bằng hữu trên giang hồ đều xưng tụng chúng ta là nhưng gì nhận vật của Vũ Trụ Ngũ Kỳ mà cần phải có người giúp đỡ áp trận.

Như vậy chắc có lẽ phải thu hồi cái chiêu bài Ngũ Kỳ dị hợm đó đi mất?

Hoàng Diện Phong Cái nghiêm sắc mặt nói :

- Quý say đừng có nản trí như vậy. Mấy lão già chúng ta liên hiệp lại đối phó với Hỏa Thần giáo chủ, nếu may mắn không bị hại, cũng gọi được là vẻ vang lắm rồi.

Lý Toàn, Trần Lương Sơn hai người vì đội ơn cứu mạng của Hoàng Diện Phong Cái ở Lý gia tộc, lúc này nghe nói đại địch sắp tới nơi,

mình tuy chẳng ra gì nhưng cũng muốn tỏ ra đền đáp ơn sâu, đều nói :

- Bọn bỉ nhân xin thề nguyện sẽ đứng sau lưng lão tiến бой, hò hét trợ oai. Không bao giờ dám xem trọng mạng sống nhỏ mọn này.

Hoàng Diên Phong Cái giờ ngón tay lên cười hi hí nói :

- Đúng lắm! Hai vị thật là sáng khoái!

Hậu bối đao Liêu Vạn Lý nói :

- Lần này tới tham gia đại điển, toàn là những hảo hán có huyết tánh trong võ lâm. Nếu Hỏa Thần giáo chủ quả thực dám tới đây quấy rối, mọi người sẽ đều xả thân thí mạng với lão.

Đô Ba dũng sĩ của Đại Thực quốc vốn là người bộc trực, vừa rồi thấy Túy hòa thượng dùng khí công hút rượu đoan vận nội lực đẩy ra ngoài đã cho là thiên hạ vô địch. Lúc này nghe mọi người bàn tán mới biết mọi người phải liên hợp lại còn sợ chưa phải là đối thủ của Hỏa Thần giáo chủ! Không hiểu Hỏa Thần giáo chủ có tài ba tới mức thần thánh hay sao mà lại lợi hại đến thế, gã liền xen lời :

- Hòa thượng sãi gia sư phụ! Việc các vị lo xa vừa rồi thực tại hạ không hiểu chút nào. Hòa thượng đại sư phụ có thủ đoạn cao minh đến thế, chẳng lẽ lại còn nể sợ Hỏa Thần giáo chủ quái gì đó?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Sợ lắm chứ! Hỏa Thần giáo chủ ư? Chao ôi? Lợi hại không thể tưởng tượng được, quả là người vô địch trong thiên hạ.

Đô Ba trợn mắt hỏi :

- Nếu vậy sư phụ của lão hòa thượng thì sao?

Túy hòa thượng giương mắt hỏi lại :

- Sư phụ nào?

Ông ta đã quên mất chuyện vừa rồi mình đã nhận Liễu Tồn Trung là sư phụ.

Đô Ba đáp :

- Tại hạ muốn nói Liễu Tồn Trung! Liễu Tồn Trung với Hỏa Thần giáo chủ người nào lợi hại hơn?

Túy hòa thượng buồn cười thầm, cảm thấy người này thực chất phác, tới lúc này mà vẫn còn nhận được Liễu Tồn Trung là sư phụ của mình. Ông ta ngẫm nghĩ giây lát mới nói :

- Nếu không có chuyện gì xảy ra ngoài dự liệu thì Liễu Tồn Trung sư phụ có thể thắng được Hỏa Thần giáo chủ.

Đô Ba cả mừng nói :

- Đã vậy cứ gọi Liễu Tồn Trung ra đánh đuổi Hỏa Thần giáo chủ thế là xong.

Y vẫn không tin Liễu Tồn Trung không có mặt ở trong bang thực.

Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền Tử, Liên Vạn Lý cùng mấy trăm giang hồ hào khách, nghe Túy hòa thượng bảo Liễu Tồn Trung có thể chiến thắng được Hỏa Thần giáo chủ, ai nấy đều không tin nghĩ bụng :

“Túy hòa thượng chỉ đánh lừa được tên kia thôi, chúng ta đều là lão giang hồ, thì làm sao phỉnh gạt nổi. Đừng nói là Hỏa Thần giáo chủ mà ngay chính Túy hòa thượng Liễu Tồn Trung cũng không thắng nổi”.

Chỉ trong thoáng cái đã tới ngày mười bốn, hôm sau là mười lăm, là nhật kỳ tụ chức Bang chủ Cái bang. Tuy nhiên vẫn không thấy Liễu Tồn Trung cùng Hà Ngọc Trì trở về, người trong Cái bang từ trên chí dưới, không ai là không bồn chồn nóng nảy.

Hai bên có kê một trăm chiếc ghế, bên phải là tiệc của các quý khách tới xem lễ, bên trái là vị trí của các trưởng lão vai vế cao cùng các đàn chủ Phân đàn.

Sắp tới giờ khai lễ, còn có không ít giang hồ hào khách ở xa lục tục tới nơi, rất nhiều người muốn đích thân chúc tụng tân Bang chủ trước.

Thi Huyền trưởng lão không ngớt chấp tay cảm tạ, thoái thác lời tân Bang chủ thay y phục sau nội đàn chưa tiến ra tiếp rước. Đoạn Thi Huyền trưởng lão cũng liền vội lánh mặt, kéo Hoàng Diện Phong Cái với Thiên Sơn thần ni sang một góc khẽ nói :

- Trong đám thực khách vừa tới, lão hữu nghị ngờ không ít người của Đông Doanh trà trộn vào. Hai vị nên chiếu đúng theo kế hoạch lão hủ đã an bài mà đối phó, kéo lỡ hết đại sự.

Thiên Sơn thần ni lo lắng nói :

- Hiện tại vẫn chưa thấy Tồn Trung về kịp, chúng ta biết làm sao?

Thi Huyền đáp :

- Hải tử Tồn Trung xưa nay hành sự cẩn thận, chắc không sơ suất đâu. Trước giờ Ngọ thể nào y cũng trở về kịp.

Bỗng thấy đệ tử chữ Hồng vội vã chạy vào, hai tay cầm một tấm thiệp đỏ như lửa nói :

- Khỏi bẩm trưởng lão, bên ngoài có người đưa thiệp này tới.

Thi Huyền đỡ lấy xem, thấy trên thiệp chỉ viết một chữ chúc, bên dưới vẽ hình một đồng lửa. Thi Huyền giật mình thất kinh, quay sang nói với mọi người :

- Hỏa Thần giáo chủ đã tới bái sơn, chúng ta không thể thất lễ.

Mau ra ngoài nghinh tiếp đi!

Thế là Hoàng Diện Phong Cái cùng cá nhân vật vế cao trong bang đều lục tục kéo ra ngoài. Túy hòa thượng, Thiên Sơn thần ni, Huyền

Huyền Tử, Liêu Vạn Lý các người không phải là nhân vật Cái bang cho nên đành phải ngồi đợi.

Thi Huyền trưởng lão ra đến ngoài cửa lớn, chỉ thấy Hỏa Thần giáo chủ thống lĩnh Ngũ Hành đội cùng Lục hỏa sứ giả đứng sừng sững trước cửa.

Mọi người tuy chưa từng gặp mặt Hỏa Thần giáo chủ nhưng thấy ánh mắt lão thần quang lấp lánh, tỏa ra một làn khí thế kinh người liền biết ngay là Hỏa Thần giáo chủ không còn nghi ngờ gì nữa.

Thi Huyền trưởng lão chấp tay nói :

- Giáo chủ giáng lâm khiến tề bang càng thêm vinh dự, xin thứ cho tội không tiếp rước từ xa!

Hỏa Thần giáo chủ mỉm cười đáp :

- Bất tất khách khí. Bỏn Giáo chủ nghe đồn Liễu Tồn Trung đại hiệp của quý bang đã vinh đăng tọa Bang chủ nên thành tâm tới đây chúc mừng. Trước đây bỏn nhân đã có duyên hạnh ngộ với Liễu đại hiệp một lần, không hiểu Liễu đại hiệp có ở trong bang chăng?

Vì Hỏa Thần giáo chủ không thấy Liễu Tồn Trung đích thân ra nghênh tiếp, nên mới hỏi như vậy.

Thi Huyền trưởng lão gượng cười đáp :

- Giáo chủ chớ trách cứ. Tân Bang chủ tề bang vì có việc bận nên phải ra ngoài, không có mặt nghênh tiếp đại giá. Xin thứ tội, thứ tội. Hỏa Thần giáo chủ hơi ngạc nhiên, nhưng lại khôi phục sự bình thản ngay, thủng thẳng theo Thi Huyền trưởng lão cùng mọi người vào trong đại sảnh.

Mấy trăm võ lâm hảo hán đều đổ xô lại, tranh nhau xem mặt mũi Hỏa Thần giáo chủ.

Thi Huyền trưởng lão lần lượt giới thiệu đến Thiên Sơn thần ni, Túy hòa thượng, Hoàng Diện Phong Cái.

Ánh mắt Hỏa Thần giáo chủ thần quang chói lọi, lạnh lùng liếc nhìn mọi người một lượt.

Hỏa Thần giáo chủ thủng thẳng hỏi :

- Dám hỏi trưởng lão, tân Bang chủ quý bang có việc bận ra ngoài đã về chưa? Giờ Ngọ sắp tới rồi, vậy làm sao hành lễ tựu chức?

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Tân Bang chủ, tề bang rất trọng lời hứa, tới giờ Ngọ thể nào cũng về kịp.

Hỏa Thần giáo chủ gật gù nói :

- Được nếu vậy trước hết bỏn tọa phải giải quyết một việc tư này đã! Lão quay đầu lại chỉ Thiên Sơn thần ni, Túy hòa thượng, Hoàng Diện Phong Cái ba người tiếp :

- Ngày nọ lão xuống hàn đàm lấy Bối Diệp Kinh, vì sao ba vị lại giết chết hồng y giáo sĩ của lão phu? Và còn làm đứt Khổng long sách, định dồn lão phu vào tử địa?

Túy hòa thượng cười hi hí hỏi lại :

- Vì sao Giáo chủ lại biết điều đó?

Hỏa Thần giáo chủ lạnh lùng đáp :

- Chuyện này thì qua mắt lão phu sao nổi?

Hoàng Diện Phong Cái híp mắt lại, cười lạnh lạnh nói :

- Phải thì sao?

Hỏa Thần giáo chủ hừ nhạt một tiếng, trầm giọng nói :

- Lão phu muốn thanh toán chuyện ấy cho xong, để an ủi anh linh các hồng y giáo sĩ dưới chín suối.

Túy hòa thượng cười hi hí nói :

- Phải, phải lắm, sãi gia giết chết lũ khốn kiếp ấy, cũng là để an ủi sư phụ sãi gia ở dưới suối vàng.

Hỏa Thần giáo chủ ngậy người, hỏi :

- Sư phụ bằng hữu ở dưới chín suối thì có liên quan gì đến các hồng y giáo sĩ?

Túy hòa thượng đáp :

- Để cho lão biết cũng chẳng sao, sư phụ sãi gia chính là Bát Long Tôn Giả.

- Sao? Sư phụ bằng hữu là Bát Long Tôn Giả?

- Người xuất gia không biết nói láo. Bát Long Tôn Giả bị lão ma ngầm dùng thủ đoạn giết hại. Sãi gia là đệ tử ký danh của ông ta, đánh chết bọn giáo đồ Hỏa Thần giáo chỉ là mới báo tiểu cừu. Sãi gia vẫn còn báo đại cừu cho được mới thôi!

Hỏa Thần giáo chủ bỗng ngừng tiếng cười, lạnh lùng hỏi :

- Thế nào gọi là báo đại cừu?

Túy hòa thượng đáp :

- Bọn Hồng y giáo sĩ của lão chỉ là bọn tay sai khốn kiếp, mới giết sạch chúng là báo tiểu cừu, mà giết lão là báo đại cừu!

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Túy hòa thượng người không hổ thẹn xưng là nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ của võ lâm. Kinh Kha kích kiếm đồ giải của người có lẽ đã lão luyện lắm rồi?

Bây giờ Ngũ Hành Đội, Lục Hỏa sứ giả đứng sau lưng Hỏa Thần giáo chủ nghe Túy hòa thượng công nhiên đứng giữa mọi người dùng lời lẽ đại nghịch bất đạo đòi giết chết Hỏa Thần giáo chủ, ai nấy đều tức giận mắt tròn xoe. Ô Lỗ Mộc của Ngũ Hành Đội không sao nhẫn nhịn nổi, từ sau lưng Giáo chủ phóng mình ra đâm bổ về phía Túy hòa thượng nhanh như điện chớp. Hỏa Thần giáo chủ có ý

để Ô Lỗ Mộc trở tài trước mặt võ lâm Trung Nguyên cho nên không hề ngăn trở.

Đó chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt. Mười ngón tay của Ô Lỗ Mộc như móc câu chụp thẳng xuống đỉnh đầu Túy hòa thượng. Túy hòa thượng cười nhạt một tiếng, cánh tay áo rộng phất lên không trung. Một cái thế phất ấy kinh lực thực kỳ diệu, đẩy Ô Lỗ Mộc dạt sang bên hai trượng rớt xuống dưới đất.

Thế chụp với thế phất ấy của hai người khiến mấy trăm hảo hán võ lâm trở mắt há hốc miệng ra xem, giây lát sau mới vô tay tán thưởng như sấm động.

Hỏa Thần giáo chủ mỉm cười, không nói năng gì.

Đô Ba võ sĩ Đại Thực quốc biết mình lúc này đã là thượng khách của Cái bang, cảm thấy việc trợ giúp Túy hòa thượng là nghĩa khí không thể khước từ, mắt thấy Ô Lỗ Mộc lảng lạng tới tấn công Túy hòa thượng không phải hành vi của một hảo hán, liền cả giận nói :

- Hừ! Công phu mèo ba chân của ngươi mà cũng dám bêu xấu trước mặt mọi người. Coi quyền của mỗ đây!

Y vung quyền tấn công vào mặt Ô Lỗ Mộc, Ô Lỗ Mộc vừa quay người lại, liền nghiêng mình tránh khỏi thế quyền ấy. Đô Ba thừa thế lập tức vươn tay ra định ôm ngang lưng đối phương xách lên ném ra ngoài xa.

Ngờ đâu cái ôm ấy của y chẳng khác gì chuồn chuồn bám cột đình, Ô Lỗ Mộc vẫn bất động không hề suy chuyển.

Nói thì chậm bấy giờ chuyện xảy ra nhanh nhẹn khôn lường. Đô Ba chưa kịp kinh ngạc đã nghe thấy Ô Lỗ Mộc quát lớn một tiếng :

- Cút đi!

Đô Ba bị Ô Lỗ Mộc xách lên như nắm cổ gả ném ra đằng xa. Y sắp sa xuống đất bỗng thấy bóng dáng thấp thoáng, Thiên Sơn thần ni đã vượt qua đỉnh đầu mọi người phất sau mà tới trước, giơ tay ra chụp lấy sau gáy Đô Ba lướt về vị trí cũ đặt gả xuống đất.

Bản lĩnh ấy của Thần ni còn tinh diệu đẹp mắt hơn tư thế cái phất của Túy hòa thượng. Mấy trăm hảo hán võ lâm đứng xung quanh xem lại càng đua nhau khen ngợi không ngớt miệng.

Đô Ba như đằng vân giá vũ bay qua bay lại trên đầu mọi người mà chẳng hề thương tổn chút nào. Gã là một người trực tánh liền quỳ ngay xuống đất dập đầu vái lạy Thiên Sơn thần ni, miệng thốt :

- Đa tạ Thần Ni cứu giúp. Hôm nay Đô Ba này đã biết ngoài trời còn có trời, người giỏi có người giỏi hơn.

Thần ni vội đỡ dậy, ôn tồn nói :

- Nghĩa sĩ chớ nên hành lễ, và cũng đừng xông pha bừa bãi. Nên

đứng yên lặng xem thì hơn.

Ô Lỗ Mộc vừa rồi nhảy xổ tới bị cái phát của Túy hòa thượng đẩy xa ra hai trượng, mấy trăm hảo hán võ lâm thấy vậy đều nghĩ thầm :

“Ngũ Hành Đội của Hỏa Thần giáo sao lại vô dụng đến thế!”

Bởi thế mọi người đều có ý xem thường, kịp tới khi thấy y không biết dùng thủ pháp gì mà ném Đồ Ba ra đằng xa như liệng một trái cầu giấy, bấy giờ mới le lưỡi thán. Không phải là Ô Lỗ Mộc kém cỏi mà là thần công của Túy hòa thượng quá lợi hại.

Hoàng Diện Phong Cái cười tít mắt lại nói :

- Thú quá, thú quá!

Đoạn ông ta chỉ Ha Mật Kim nói tiếp :

- Đây? Bọn bán sắt vụn vô dụng kia, hồi ở Kim Phật giáp vẫn chưa tổn hay sao mà còn dám héo lánh đến Trung Nguyên này?

Bọn Ha Mật Kim năm người đưa mắt nhìn nhau, hồ thẹn vô cùng.

Các võ lâm đồng đạo thấy vậy, thấy tình hình đó đều ngạc nhiên chẳng hiểu ắt giáp gì.

Ha Mật Kim trong lòng minh bạch, ngày nọ mình phụng lệnh Giáo chủ xuất lĩnh Ngũ Hành đội tới Kim Phật giáp trao thiếp. Mình gặp phải lão Phong Cái này, chỉ trong thoáng cái cả năm người đã bị đá cầu bông của đối phương đánh rớt binh khí, lúc trở về Vu Điền đem tình hình kể lại cho Giáo chủ hay rõ. Giáo chủ nghe nói là Hoàng Diện Phong Cái ở Trung Nguyên ra tay tuyệt nhiên không hề quở trách. Do đó đủ thấy Giáo chủ cũng không dám xem thường hắn. Lần này nghe Hoàng Diện Phong Cái nhắc lại chuyện cũ. Ha Mật Kim thẹn đến mặt đỏ bừng, cúi gằm đầu xuống không nói năng gì.

Hỏa Thần giáo chủ mỉm cười nói :

- Vị này chắc là Hoàng Diện Phong Cái tiền bối phải chăng? Bồn tọa tuy ở tận Tây Vực nhưng vẫn thường được nghe thấy đại danh.

Thực nghe tên không gặp mặt. Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ!

Hoàng Diện Phong Cái cái cười hi hí đáp :

- Quá khen, quá khen!

Túy hòa thượng lên tiếng nói :

- Thôi khách khí làm chi? Nay Hỏa Thần giáo chủ muốn báo thù cho bọn Hồng y giáo sĩ, sãi gia cũng muốn báo thù cho sư phụ, vậy món nợ này giải quyết như thế nào? Lão cứ việc nói ra đi?

Hỏa Thần giáo chủ tu dưỡng tinh thâm, miệng mỉm cười đáp :

- Mỗ nghĩ chúng ta cứ việc giải quyết cho nhanh nhẩu là xong!

Lão giơ tay ra một vòng chỉ Thiên Sơn thần ni, Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng ba người nói :

- Ba người cùng tiến lên đi, bồn tọa sẵn sàng tiếp rước!

Túy hòa thượng nghe Hỏa Thần giáo chủ thách thức ba người mình liên thủ, liền nghĩ thầm :

“Nếu ba người liên thủ mà cũng không xong được, thì tên tuổi Vũ Trụ Ngũ Kỳ có còn đứng vững được trên giang hồ chăng”.

Nghĩ đoạn ông ta liền nói :

- Hỏa Thần giáo chủ đừng quá tự cao tự đại như vậy Sãi gia muốn báo thù cho sư phụ đó là việc riêng tư, nhờ người trợ giúp sao tiện? Thấy Túy hòa thượng nói như vậy, các võ lâm hảo hán đều ngấm ngầm khen ngợi, bất giác trong lòng vô cùng kính ngưỡng.

Hỏa Thần giáo chủ mỉm cười nói :

- Bằng hữu đã nói như vậy, lão phu phải cung kính tiếp rước. Bằng hữu cứ việc phát chiêu đi!

Túy hòa thượng đáp :

- Được lắm?

Song chưởng để trước ngực, ông ta từ từ đẩy về phía Hỏa Thần giáo chủ, trông cực kỳ chậm chạp. Chưởng phát như trước mặt có một bức tường đồng vách sắt ngăn chặn vậy.

Mọi người thấy đỉnh đầu Túy hòa thượng tỏa khói trắng, song chưởng gắng đẩy ra đã tới cách ngực của Hỏa Thần giáo chủ chừng hai tấc.

Hỏa Thần giáo chủ từ từ giơ tả chưởng lên đẩy ra chống đỡ. Hai chưởng vừa tiếp xúc, trán Túy hòa thượng đã lấm tấm mồ hôi hiện nhiên vô cùng mất sức, còn Hỏa Thần giáo chủ vẫn ung dung mỉm cười!

Túy hòa thượng thấy lòng bàn tay của Hỏa Thần giáo chủ đẩy ra một luồng lực cực kỳ cổ quái, mạnh mẽ vô cùng, ông ta vội hít mạnh hơi dồn toàn thân công lực tăng gia đến mười hai thành.

Thiên Sơn thần ni khế niệm A Di Đà Phật, dùng Truyền tâm nhập mật nói với Hoàng Diện Phong Cái :

- Bần ni không ngờ công lực của Hỏa Thần giáo chủ lại cao siêu tới mức ấy. Tiếp tục đấu như thế, thế nào Túy hòa thượng cũng kiệt lực mà chết!

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Lão khiếu hóa từng nói là phải hiệp lực. Chúng ta hai người hãy xông lên trợ giúp y một tay. Cứu người là quan trọng, kể gì đến chuyện mất mặt hay không.

Thiên Sơn thần ni đang định đáp, bỗng nghe thấy ngoài cửa có những tiếng kêu la quái dị, thanh âm như xé vải vọng vào :

- Càng tàn càng khốc càng ác càng độc, phúc của Vu công môn, ha ha phúc của Vu công môn ha ha ha...

Mọi người chỉ thấy trước mắt hoa đi, một lão già cao lớn tóc dài mặt đỏ bước vào, miệng không ngớt lớn tiếng cười ha hả thốt :

- Càng ác càng độc phúc của Vu công môn, ha ha...phúc của Vu Công môn ha ha ha...

Thiên Sơn thần ni đưa mắt liếc nhìn, nhận ra ngay người này chính là Tôn Kha Ba của Thanh Hải Lạp Bột Tự.

Chỉ thấy Tôn Kha Ba nhún thân tán loạn hết nhảy Đông sang Tây, cử chỉ quái lạ dị thường. Bà ta lấy làm lạ nghĩ bụng :

“Sao Tôn Kha Ba trở thành bộ dạng như thế này?”.

Trong đám đông bỗng có người hô lớn :

- Lão điên! Lão này điên rồi!

Tôn Kha Ba đôi mắt như ngậy đại, chứa đầy khí âm tà, thủng thẳng quét nhìn mọi người một lượt. Lão thấy Túy hòa thượng đang bị Hỏa Thần giáo chủ dồn thở chẳng ra hơi, bèn cười ha hả nói :

- Càng ác, càng độc, ha ha! Càng ác càng độc!

Bỗng lão tung mình nhảy lên giường nanh múa vuốt đâm bổ tới phía Hỏa Thần giáo chủ.

Hỏa Thần giáo chủ một chưởng dồn Túy hòa thượng, một chưởng tà tà vồ chéo lên đón lấy thế công của Tôn Kha Ba.

Bấy giờ hai chân Tôn Kha Ba như đóng đinh xuống mặt đất, mắt tia ra ánh sáng màu lam, mười ngón tay lấp loáng lam quang cười ha hả nói :

- Càng tàn càng khốc, người đã trúng phải âm hàn chưởng độc rồi, ha ha! Phúc của Vu Công môn!

Hỏa Thần giáo chủ cười nhạt nói :

- Các hạ là người của Đông Doanh. Thôi! Đi đi!

Lão rung động cổ tay, chỉ thấy thân hình Tôn Kha Ba bị hất bay về phía sau, bắn thẳng ra ngoài cửa, thế đi nhanh cực độ.

Mấy trăm võ lâm nhân vật đều thất kinh kêu la lớn vang dội.

Thiên Sơn thần ni khẽ niệm câu A Di Đà Phật, nghĩ bụng :

“Thế là xong, Tôn Kha Ba thế nào cũng bị tử thương!”

Bỗng nghe bên ngoài cửa có tiếng la ó om sòm :

- Tên khốn kiếp nào ném trái cầu ra đây, làm lão tử giữ không muốn nổi?

Chỉ thấy một người hình thù quái dị, một tay xách cổ áo Tôn Kha Ba, một tay nắm dây lưng lão, miệng không ngớt quát tháo lia lịa. bước vào. Đi sau là một người trông dáng dấp như hủ nhò.

Có người nhận ra được liền buột miệng thốt :

- Bao Đả Thông Bao Đả Thắng cười ha hả nói :

- Lão Bao mỗ đi tìm Liễu Tồn Trung huynh đệ, để được uống một ly

rượu. Không hiểu ai ném trái cầu thịt này ra như vậy?

Mọi người chưa kịp đáp, bỗng thấy hai chân Tôn Kha Ba liên hoàn đá ra, nhắm thẳng vào đầu Bao Đả Thắng, miệng cười ha hả nói :

- Quân hôi hám! Sao dám ôm lấy lão phu? Ha ha! Thú quá! Lão phu càng tàn càng khóc, ha ha!

Tôn Kha Ba là tôn sư một đời. Song cước liên hoàn đá ra, thực không phải tầm thường.

Bao Đả Thắng vội quăng Tôn Kha Ba về phía trước, tuy vậy Tích Thiên huyết đã bị mũi chân của Tôn Kha Ba quét trúng, người lão đảo lúi về phía sau.

Bao Đả Thắng lớn tiếng thóa mạ :

- Lão này chẳng biết nể tể gì cả! Lão Bao ta có lòng tốt đỡ lấy người để người khỏi bị vỡ óc toi mạng, không ngờ người lại phản phúc lão Bao mỗ?

Tôn Kha Ba cười ha hả nói :

- Càng tàn càng khóc, phúc của Vu Công môn! Ha ha!

Người đi sau Bao Đả Thắng trông như hủ nho, chính là Y Bất Tử.

Y Bất Tử thấy thần thái của Tôn Kha Ba như vậy liền nói với Bao Đả Thắng :

- Lão này là tên điên khùng, đừng ghẹo vào lão!

Bên kia Túy hòa thượng đã để lộ tình hình nguy kịch, đỉnh đầu bốc khói trắng, nửa thân trên ngửa về phía sau, gần nằm sát xuống mặt đất.

Hoàng Diện Phong Cái híp mắt lại tiến tới, cười hi hí nói :

- Quỷ say, lão nằm sát xuống đất thế này làm sao mà vận sức? Mau ngồi dậy đi!

2. Lục Hỏa sứ giả bức tường người

Dứt lời ông ta ngấm ngầm vận chân khí truyền sang Song Quan huyết của Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng nhờ sự truyền nội lực ấy thân hình liền đứng dậy, dồn hết mười hai thành công lực phản công tức thì.

Hỏa Thần giáo chủ giật mình sửng sốt nghĩ thầm :

“Chẳng trách Ngũ Hành Đội bị bại bởi tay lão ăn mày này. Quả nhiên tài ba của y không phải tầm thường.”

Lão liền tăng kinh lực vào chưởng tâm, vận dụng thức thứ tư Phẩm Vật Lưu Hình trong Bối Diệp kinh áp đảo đối phương. Thế phản kích ấy, Hỏa Thần giáo chủ đã lấy lại được thế quân bình.

Thiên Sơn thần ni thấy vậy hơi cau mày tự nhủ:

“Lấy hai địch một, thắng thì không sao, còn như bị hại tất sẽ bị nhân vật Tây Vực chê cười.” Bà ta lại nghĩ tiếp :

“Bên mình đã lấy nhiều thắng ít, chẳng cần tị hiềm gì nữa.”

Bà ta liền lướt tới tả dực Hỏa Thần giáo chủ cười nói :

- Bên tả của Giáo chủ nhân nhả vô sự, bên ni xin bêu xấu vậy?
Song chường từ từ đẩy đến, tấn công vào tả dực Hỏa Thần giáo chủ.
Hỏa Thần giáo chủ nghĩ thầm :

- Được lắm! Một mình ta đối địch tới ba cao thủ thượng thừa của Trung Nguyên. Tin tức này đồn ra ngoài giang hồ, dù có lâm thế hạ phong cũng đáng tự hào”.

Đoạn lão vung tả chưởng đón đỡ tức thì. Tả dực vừa phát kinh lực đạo bên hữu liền suy giảm, lập tức lão đương cự không nổi thế công của Túy hòa thượng với Hoàng Diện Phong Cái.

Hỏa Thần giáo chủ vội chuyển lực đạo ngưng tụ bên hữu dực, như vậy nội lực đương đầu với Thiên Sơn thần ni bên tả dực lại yếu đi, hiển nhiên lâm xuống thế hạ phong.

Vì vậy Hỏa Thần giáo chủ chỉ còn cách ngưng tụ hết bình sinh công lực vận chuyển hết từ phải sang trái đương đầu với ba đại cao thủ võ lâm Trung Nguyên.

Tôn Kha Ba đang kịch chiến thấy Hỏa Thần giáo chủ hữu chưởng đương đầu với Túy hòa thượng, tả chưởng chống đỡ Thiên Sơn thần ni, còn Hoàng Diện Phong Cái thì giờ chưởng đề lên Song Quan huyết của Túy hòa thượng, mấy trăm người đứng vây chung quanh xem. Lão bỗng tránh khỏi một chiêu hiểm ác của Bao Đả Thắng, nhảy luôn ra ngoài vòng đấu cười ha hả nói :

- Thú thực, thú thực! Càng ác càng độc, ba tên đánh một tên chưa đủ! Bốn đứa đánh một đứa! Thú lắm, thú lắm!

Lão vung chưởng vỗ thẳng xuống Ngọc Chẩm huyết sau ót Hỏa Thần giáo chủ.

Bỗng nghe thấy những quát vang như sấm động.

Lục hỏa sứ giả dàn thành một bức tường người chặn phía sau lưng Hỏa Thần giáo chủ, mười hai cánh tay nhất tề phát động. Có người bảo hộ Ngọc Chẩm huyết của Hỏa Thần giáo chủ, có người tấn công vào ba mươi sáu đại huyết của Tôn Kha Ba, bộ vị chính tề, dĩ nhiên đã luyện tập thuần thục.

Tôn Kha Ba kêu la om sòm :

- Cút đi cút đi! Lão phu tham dự trò vui sao các ngươi dám tới phá đám.

Lão gạt bỏ thế công của Nhất hỏa sứ giả định xông lên tiếp, nhưng Tam hỏa Tứ hỏa sứ giả đã tấn công tới hai bên hông tả hữu.

Tôn Kha Ba tuy điêu hùng nhưng tu luyện mấy chục năm võ công vốn đã thành phản ứng tự nhiên, lập tức chuyển mình tự bảo vệ rồi

nhảy ngang sang bên.

Lục hỏa sứ giả thấy Tôn Kha Ba tránh né, không lý gì đến nữa, ai nấy cùng trở về nguyên vị, giới bị nghiêm mật.

Tôn Kha Ba thấy vậy trong lòng càng ngứa ngáy thêm, cười ha hả như điên cuồng, vẫy tay gọi Bao Đả Thắng :

- Này! Bằng hữu đánh năm tên chó chết kia.

Lão giơ tay chỉ Ngũ Hành Đội, đoạn lại nói tiếp :

- Còn lão phu đánh sáu tên chó chết này, xem ai thắng nhanh hơn. Nào, thử xem?

Bao Đả Thắng cũng cảm thấy trận đấu ấy rất lý thú, nghe Tôn Kha Ba nói như vậy chẳng khác gì gãi đúng chỗ ngứa, cả mừng nói :

- Hay lắm! Bao Đả Thắng ta đánh năm tên chó chết kia, còn người đánh sáu tên chó chết này, xem ai hơn ai kém?

Tôn Kha Ba cười khanh khách đáp :

- Đúng, đúng! Tỷ thí, tỷ thí! Động thủ đi!

Bao Đả Thắng bồng xua tay nói :

- Không được!

Tôn Kha Ba quát hỏi :

- Lão không dám đánh ư? Mau quỳ xuống rạp đầu đi! Lão phu sẽ tha cho tánh mạng!

Bao Đả Thắng cười ha hả đáp :

- Không phải lão Bao không dám mà chỉ không thích bị thiệt!

Tôn Kha Ba trợn mắt hỏi :

- Lão bị thiệt cái gì?

Bao Đả Thắng đáp :

- Lão đánh sáu tên, lão Bao mỗi đánh năm tên có thắng cũng chẳng vinh quang gì! Bây giờ lão đổi lại, lão Bao mỗi đánh sáu tên lão đánh năm tên?

Tôn Kha Ba sốt ruột gật đầu lia lịa nói :

- Được rồi, được rồi! Lão phu đánh năm tên.

Lão liền tung mình tới trước mặt Ngũ Hành đội, giương ngón tay như móc câu chụp lấy Thiên Đình huyết của Ha Mật Kim.

Ha Mật Kim nghiêng đầu tránh thoát.

Ô Lỗ Mộc từ một bên tấn công sang. Cách Lý Thủy, Sơ Lặc Thổ, Chuẩn Các Hỏa vây chặt lấy Tôn Kha Ba.

Bao Đả Thắng thấy Tôn Kha Ba đã động thủ liền xông luôn tới trước mặt Lục Hỏa sứ giả, vung tay lia ngang bổ dọc lúc trên lúc dưới tấn công như bão táp, chẳng khác gì một con mãnh hổ.

Lục Hỏa sứ giả lập tức phân tán kẻ tiến người thoái lúc công lúc thủ chẳng khác gì Hành Vân Lưu Thủy rất là vui mắt.

Thi Huyền trưởng lão thấy mười một tên thân cận của Hỏa Thần giáo chủ đều bị Tôn Kha Ba với Bao Đả Thắng áp đảo liền động lòng nghĩ bụng :

“Hỏa Thần giáo chủ là người hỉ nộ không để lộ ra ngoài mặt chẳng những là mối lo của Cái bang mà còn là mối họa của Trung Nguyên, sao mình không nhân cơ hội này mà tiêu diệt lão để giảm đi mối đại họa sau này.”

Ông ta liền ngấm ngầm dặn bảo bọn Huyền Huyền Tử, Nhất Diệp đạo nhân, Liễu Vạn Lý rằng :

- Hỏa Thần giáo chủ vẫn luôn là mầm họa của Trung Nguyên, chúng ta lúc này thừa cơ lão không thể phân thân, ba vị hãy trừ khử luôn lão đi.

Huyền Huyền Tử đáp :

- Bần đạo cũng có ý ấy, chúng ta động thủ ngay đi!

Bỗng nghe thấy lọt người la lớn :

- Không được!

Bóng đen thấp thoáng, Liễu Tồn Trung đã đứng sừng sững trước mặt Thi Huyền trưởng lão.

Liễu Tồn Trung vừa hiện thân, ai nấy không hện mà cùng quay đầu lại, tiếng hoan hô như sấm động.

Liễu Tồn Trung không kịp nói nhiều, quay sang nói với Huyền Huyền Tử :

- Nếu chư vị thừa lúc Hỏa Thần giáo chủ không thể phòng bị mà đột ngột kích, sẽ mất đi cái chính nghĩa của võ lâm Trung Nguyên.

Xin đề văn bồi đối phó với lão!

Đô Ba của Đại Thực quốc muốn tới đây định tìm Liễu Tồn Trung thanh toán nợ xưa, lúc này thấy hành động quang minh lỗi lạc của chàng phản đối đột kích Hỏa Thần giáo chủ, bất giác kính phục chàng sát đất.

Y chấp tay nói :

- Liễu đại hiệp, cách biệt đã lâu đại hiệp còn nhận ra được tại hạ chăng?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Sao lại không nhận được? Có phải Đô Ba bằng hữu đấy không?

Đô Ba cười đáp :

- Ban đầu tại hạ tới đây có ý tìm đại hiệp giải quyết mối thù xưa, lúc này lại muốn coi đại hiệp như một hảo bằng hữu.

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói :

- Hay lắm, hay lắm! Quân tử không nhớ hiềm xưa, chuyện quá khứ coi như xí xóa?

Bỗng thấy đại quân sự Cái bang vội vã tiến vào bầm :

- Tiểu sư tử, giờ Ngọ sắp tới rồi, có cử hành đại lễ tạ ơn chức không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Vẫn cử hành đúng giờ đã định, không nên thất tín với võ lâm đồng đạo!

Chàng chấp tay lớn tiếng nói :

- Xin các vị tiền bối hãy đình chỉ so tài, không biết có được chăng?

Chàng vận nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải hướng về phía Lục hòa sư giả với Ngũ Hành đội cất tiếng nói.

Mọi người chỉ cảm thấy thanh âm của Liễu Tồn Trung bao hàm một oai thế chí công vô thượng, không hẹn mà cùng nhảy ra ngoài vòng đấu.

Tôn Kha Ba cười ha hả nói :

- Ha ha! Liễu tiểu tử, hảo bằng hữu, ha ha! Càng tàn càng khóc!

Bao Đả Thắng cả mừng kêu gọi :

- Liễu huynh đệ, lão Bao mừng tới chúc mừng huynh đệ đây!

Liễu Tồn Trung chấp tay nói :

- Đa tạ!

Đoạn chàng cất tiếng gọi :

- Bay đâu! Mời các vị tiền bối ngồi xuống dùng trà đi!

Chàng chấp tay nói với Hỏa Thần giáo chủ :

- Giáo chủ với lão sư ca, hòa thượng ca ca cùng Thần Ni bốn vị tỉ thí nội công, xem tình hình thì không ai thắng ai, kết quả chỉ đưa đến đôi bên đều bị thương vong. Hôm nay tại hạ tạ ơn chức, nếu như có ai tử thương thì thật là mất hết ý nghĩa!

Hỏa Thần giáo chủ tuy không vừa ý nhưng cũng không tiện mở miệng đành phải khẽ gật đầu.

Liễu Tồn Trung nói tiếp :

- Tại hạ cả gan làm một người giảng hòa, không biết Giáo chủ có tin tưởng chăng?

Chỉ thấy ánh mắt Hỏa Thần giáo chủ lấp lánh có lẽ đang ngẫm nghĩ.

Ngừng giây lát, Liễu Tồn Trung lại nói tiếp :

- Tại hạ công lực non kém, không dám nói nắm chắc được mười phần, nhưng nếu không thử thách thì đôi bên sẽ không tránh được chết chóc tổn thương!

Bấy giờ mới thấy Hỏa Thần giáo chủ gật đầu liên tiếp tỏ vẻ đồng ý.

Liễu Tồn Trung cả mừng, thùng thối tiến tới giữa Hỏa Thần giáo chủ với Hoàng Diện Phong Cái trầm tư giây lát, rồi mới ngồi xếp bằng tròn xuống đất hai mắt nhắm nghiền.

Hỏa Thần giáo chủ thấy vậy, trong đầu óc đột nhiên lóe lên một ấn

tượng, tọa thức này mình đã thấy bộ xương ngồi ở động dưới hàn đàm?

Lão chưa nghĩ tới bỗng thấy Liễu Tồn Trung rẽ đôi song chường nắm lấy mu bàn tay của Hỏa Thần giáo chủ, khẽ quát một tiếng :

- Lên!

Tay của bốn người như bị điện giật rung động mạnh, bỗng bật tung lên.

Sự phân ly ấy, người có công lực kém sút thì không cảm thấy gì, nhưng Hỏa Thần giáo chủ chẳng khác gì bức tượng gỗ!

Lão thừ người ra giây lát, bỗng đứng thẳng dậy chấp tay nói với Liễu Tồn Trung :

- Bỏn tọa bại rồi!

Lão từ từ thò tay vào trong người móc viên Mặc Ngọc ra đặt xuống đất, quay đầu lại quát bảo Ngũ Hành đội Lục Hỏa sứ giả :

- Đi thôi!

Trong nháy mắt, mười hai người đã đi mất tung tích.

Tôn Kha Ba bỗng nhiên la hét :

- Càng ác càng độc, phúc của Vu Công môn! Liễu tiểu tử lại đây thử tài với mõ. Lão phu muốn quăng ngươi xuống dưới hàn đàm!

Trong thoáng cái lão đã nhảy xổ tới trước mặt Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung nghiêng mình xuất chỉ điểm vào huyệt tê của Tôn Kha Ba, quay sang hỏi Y Bất tử :

- Y Bất Tử tiên bối, tiên bối có thể chữa được bệnh điên khùng của lão này chăng?

Y Bất Tử gãi tai đáp :

- Được chứ, chẳng qua chữa khỏi bệnh điên thì võ công của lão sẽ bị phế.

Liễu Tồn Trung thở dài nói :

- Đáng tiếc thực. Lão là một vị tôn sư nhất đời, phế hết võ công còn đau đớn hơn lấy tính mạng của lão.

Thiên Sơn thần ni xen lời :

- A Di Đà Phật! Y là người điên mà võ công lại cao siêu đến thế, há không phải là mối họa cho giang hồ ư?

Hà Ngọc Trì nhớ lại chuyện Tôn Kha Ba quăng Liễu Tồn Trung xuống hàn đàm lại còn bắt cóc mình, trong lòng vẫn còn căm hận liền nói :

- Đại ca! Tên này tội ác đầy đầy, cứ giết quách y đi là xong.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Không được, dù y có điên cuồng thì cũng là một con người, nếu đưa y vào chỗ chết, thực quá tàn nhẫn!

Hà Ngọc Trì chau môi nói :

- Tự gây ra nghiệp chướng thì ráng mà gánh chịu. Ai bảo môn quy của lão dạy người những gì càng tàn càng khốc càng ác càng độc?

Liễu Tồn Trung nói với Y Bất Tử :

- Xin tiền bồi mở lượng từ bi chữa lành bệnh cho lão, để đưa lão trở về Thanh Hải.

Y Bất Tử gật đầu nhận lời ngay.

Liễu Tồn Trung nhặt viên Mặc Ngọc dưới đất lên hai tay trao cho

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Viên Mặc Ngọc này nguyên là vật của lão sư ca, tiểu đệ xin hoàn lại cổ chủ.

Hoàng Diện Phong Cái ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại là của khiêu hóa mỗ? Vật này là của Kim Phật giáp chủ Trương Tòng Khê mà.

Hoàng Diện Phong Cái từ chối không nhận nhưng Liễu Tồn Trung nhất định bảo Trương Tòng Khê di ngôn tặng cho lão sư ca nên chàng phải cương quyết hoàn lại.

Túy hòa thượng thấy vậy bật cười hi hí, khẽ rĩ tai Thiên Sơn thần ni nói một hồi. Chỉ thấy đôi mắt hiền từ của Thiên Sơn thần ni nhìn Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì gật đầu tùm tùm cười.

Túy hòa thượng hén lớn tiếng nói :

- Quản sự đâu, mau ra đây.

Chỉ thấy quản sự vội vã chạy ra dạ ran bầm :

- Đại sư sai bảo điều chi?

Túy hòa thượng nói :

- Đã đến giờ chưa? Chuẩn bị khai đàn làm lễ đi.

Quản sự đáp :

- Sắp đến rồi, bọn tiểu nhân đã chuẩn bị xong xuôi Thi Huyền trưởng lão bảo Liễu Tồn Trung đi thay đổi y phục. Mọi người liền ra lễ đài.

Túy hòa thượng uống mười mấy ly rượu lớn cười hi hí bước lên đàn nói :

- Tân Bang chủ, sãi gia hòa thượng ca ca có một lễ vật này chúc mừng, không biết tân Bang chủ có tiếp thọ cho không?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hòa thượng ca ca ban cho lễ vật, có lý đâu tiểu đệ lại dám khước từ. Bất cứ là vật gì tiểu đệ cũng xin cung kính chấp nhận hết.

Túy hòa thượng cười hi hí nói :

- Lễ vật của sãi gia hòa thượng ca ca rất là quý giá.

Dứt lời, ông ta giơ tay đưa vật đen xì lên, cho lộ anh hùng hảo hán hoa mắt.

Mọi người vừa trông thấy vật nọ đều thất kinh reo lên :

- Mặc Ngọc? Mặc Ngọc?

Liễu Tồn Trung nói :

- Hòa thượng ca ca, Mặc Ngọc là của lão sư ca, sao hòa thượng ca ca lại đem lấy trao cho tiểu đệ?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Lão khiêu hóa giao cho sãi gia hòa thượng ca ca, sãi gia ca ca trao lại cho lão đệ làm quà chúc mừng. Lão đệ đã nói rồi, bằng lòng chấp nhận vật mừng của ca ca mà?

Liễu Tồn Trung nói :

- Dạ, tiểu đệ xin nhận vậy, đa tạ hòa thượng ca ca!

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Chớ nên đa tạ vội. Sãi gia hòa thượng ca ca muốn lão đệ mượn hoa hiến Phật nhưng Phật không phải là sãi gia ca ca mà là một nữ Phật!

Ông ta liếc nhìn Thiên Sơn thần ni làm mặt xấu.

Các giang hồ hảo hán không ai biết Túy hòa thượng định giở trò gì, chỉ lấy làm lạ trở mắt lên nhìn.

Chỉ thấy Túy hòa thượng cười hi hí giơ tay ra vẫy Thần Ni nói :

- Đem tới đây!

Thiên Sơn thần ni từ từ móc trong người ra một viên ngọc màu xanh biếc trong sáng khả ái, trao cho Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng cầm lấy giao cho Thi Huyền trưởng lão, nghiêm sắc mặt, chấp tay hành lễ với mấy trăm giang hồ đồng đạo, niệm câu A Di Đà Phật, rồi đồng dục nói :

- Xin các vị bằng hữu thí chủ lắng nghe, người chủ chốt của hai bên thân gia đều có mặt tại đây.

Ông ta giơ tay chỉ Thi Huyền trưởng lão, Hoàng Diện Phong Cái cùng Thiên Sơn thần ni nói tiếp :

- Thi Huyền trưởng lão đại biểu trong Bang chủ đem Mặc Ngọc trao cho Hà Ngọc Trì cô nương. Viên ngọc bội này là một trong những di bảo của Thiên Sơn thần ni thay Hà Ngọc Trì cô nương trao cho tân Bang chủ; cái đó gọi là tín vật đính hôn.

Túy hòa thượng vừa tuyên bố dứt, các giang hồ đồng đạo đều vỗ lể, đồng thanh vỗ tay hoan hô vang dội.

Túy hòa thượng đưa tay ngăn lại, lên tiếng tiếp :

- Sãi gia chưa nói xong chuyện. Nay Liễu, Hà hai họ đính hôn, sãi gia tình nguyện đứng ra làm môi giới?

Ông ta quay đầu lại nói với Hoàng Diện Phong Cái :

- Lão khiêu hóa định tạ ơn ông mai như thế nào, mau nói đi?

Hoàng Diên Phong Cái cười ha hả đáp :

- Quý say! Tà ông mai con cóc chết thì có. Chỉ cần cho lão uống mười hũ rượu là lễ tạ hậu hĩ nhất rồi chứ gì!

Túy hòa thượng giơ tay gãi chiếc đầu láng bóng cười hi hí nói :

- Đúng, đúng. Món đó hợp với sãi gia đây. Này, Thi Huyền trưởng lão bắt đầu trao đổi tín vật đi chứ.

Thi Huyền trưởng lão cười lạnh lạnh trao mặt ngọc cho Ngọc Trì cô nương.

Hà Ngọc Trì mặt đỏ bừng hổ thẹn khôn tả, vội giơ tay ra đỡ lấy rồi đưa viên lục ngọc bội cho Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung do dự thốt :

- Tuy đủ nghi lễ rồi, nhưng chưa được sự đồng ý của Bang chủ...

Túy hòa thượng trợn mắt quát bảo :

- Thế nào gọi là thế quyền nghi? Khi lão Bang chủ trở về, sãi gia này bảo đảm nói một câu là xong ngay.

Liễu Tồn Trung không biết tính sao, đành phải chấp nhận.

NỬA CỎI SƠN HÀ

Hồi 14(b)

Đường xa vạn dặm

3. Huyền Huyền Tử dẫn dụ Diêm Vương Kiếm

Đang trong lúc yến tiệc linh đình, bỗng thấy một tên tiểu quản sự vội vã từ ngoài cửa chạy vào, dâng một phong thư cho Thi Huyền trưởng lão.

Thi Huyền trưởng lão xem xong mặt lộ vẻ kỳ dị.

Mọi người đua nhau hỏi chuyện gì, Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Đây là thư của Hỏa Thần giáo chủ. Lão bảo có một chút lễ vật trao tặng tân Bang chủ.

Mọi người đều hỏi lễ vật gì, Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Quý vị theo lão tới đây sẽ biết ngay.

Thì ra đó là mấy chục người bị điểm huyết vút nằm lẫn lóc trong rừng, có cả Từ Cận và Túc Xá.

Hà Ngọc Trì cười nhạt nói :

- Ra là bọn chó săn Đông Doanh của Vương Hữu trưởng lão mời tới.

Mấy trăm giang hồ đồng đạo thấy vậy ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu bọn người kia bị ai điểm huyết đạo?

Thi Huyền trưởng lão nói :

- Bọn người này do Thông Thiên Hiểu phái tới, chúng đem theo cả Cổ Độc của Bang Quân chuẩn bị phóng độc trong lúc Bang chủ tự chực, rồi bị Hỏa Thần giáo chủ điểm huyết tất cả ở nơi đây, để cho chúng ta định đoạt.

Trong đám đông bỗng có người lên tiếng :

- Vị này là Diêm Vương Kiếm của phái Hành Sơn, sao lại làm chó săn cho Đông Doanh?

Chỉ thấy chương môn phái Huyền Huyền Tử tiến tới gần Từ Cận trăm giọng thóa mạ :

- Súc sinh, ngươi còn nói gì được nữa không?

Từ Cận nhắm nghiền mắt không đáp.

Huyền Huyền Tử quay sang các võ lâm đồng đạo chấp tay nói :

- Tên này là phản đồ của tệ phái, sư đệ của bản đạo. Xin thứ cho bản đạo tội trị môn bất nghiêm.

Đoạn ông ta lại quay đầu sang nói với Liễu Tồn Trung :

- Liễu Bang chủ, bản đạo xin dẫn phản đồ này về núi để thanh lý môn hộ. Xin cáo từ.

Ông ta vác Từ Cận lên quay người bỏ đi mất dạng.

Trên mặt đất trừ Túc Xá còn có mười lăm tên đều bị điểm huyết đạo.

Thi Huyền trưởng lão sai người lấy dây trói lại đem về tổng giam thủng thẳng xét xử.

Đoàn người lại quay trở về tiếp tục đại lễ.

Đại Thực quốc Đô Ba xưa nay chưa hề gặp những vấn đề quái lạ như thế bao giờ, không nhịn được liên cất tiếng :

- Liễu đại hiệp, Hỏa Thần giáo chủ không hề đấu với đại hiệp đã tự nhận thất bại, đó là nguyên do gì?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Sãi gia chẳng nói rồi là gì? Sư phụ này của sãi gia tài ba cao siêu hơn Hỏa Thần giáo chủ nhiều, cho nên Hỏa Thần giáo chủ không cần đánh đã phải tự nhận thất bại ngay.

Lúc đó Đô Ba đã biết Túy hòa thượng chỉ hay bốn cọt, liền nói :

- Thôi, Phật sống đừng đùa giỡn tại hạ nữa.

Thiên Sơn thần ni không quen bốn cọt liền nói :

- Phạm người võ công đã đạt tới cảnh giới như Hỏa Thần giáo chủ, phân thắng bại nửa thức là xong.

Lúc bốn người bàn ni lấy chương lực tỉ thí nội công, dù là thiên quân vạn mã cũng khó bề ngăn ra được, ắt phải có một bên tử thương mới thôi, nhưng Liễu Bang chủ có thể giải khai được mà đôi bên không hề thương tổn mấy may. Thần công ấy thực không thể tưởng

tượng được. Hỏa Thần giáo chủ tự biết mình không thể nào làm nổi, cho nên mới phải nhận thua. Người này kiến thức kinh người, chẳng trách Hỏa Thần giáo hưng vượng đến thế.

Đô Ba lại hỏi :

- Vì sao Hỏa Thần giáo chủ lại tự động trao viên Mặc Ngọc cho Cái bang? Không những thế lại còn hóa giải một mối họa cho Cái bang nữa?

Thi Huyền trưởng lão đáp :

- Đó là hành động báo ân của Hỏa Thần giáo chủ.

Đô Ba hỏi:.

- Vì sao lại báo ân?

Thi Huyền trưởng lão đáp:.

- Chiều tình thế hôm nay, Liễu Tồn Trung chỉ cần khẽ phát tay cũng có thể đánh bại Hỏa Thần Giáo chủ, nhưng Cái bang chúng tôi không thừa cơ hạ thủ. Tác phong quang minh lỗi lạc ấy đã cảm động được đối phương.

Đô Ba gật đầu nói :

- Phải, phải. Ngay tại hạ cũng thế, ban đầu tại hạ thù hận mà tới quyết ý gây hấn. Chỉ một cái vung tay của sư phụ cũng đủ đánh chết tại hạ ngay tại chỗ, nhưng quý bang chẳng những không giết tại hạ, mà lại còn đối đãi như thượng khách. Tại hạ tuy là một hán tử lỗ mãng của Đại Thực quốc, nhưng cũng có đầu óc biết suy nghĩ, há đâu lại thẳng động lòng?

Y nói như vậy, khiến mọi người đều gật đầu tán tụng Cái bang lấy nhân nghĩa đãi người, cuối cùng đã được đền đáp.

Mấy hôm sau giang hồ nhân vật các lộ tới dự lễ lần lượt cáo từ, Đô Ba cũng bái biệt trở về Đại Thực quốc Hậu bối đao Liêu Vạn Lý trước khi lâm hành, nói với Liễu Tồn Trung :

- Liễu Bang chủ, bữa rượu mừng của Bang chủ với Hà Ngọc Trì cô nương đến bao giờ Liêu mỗ mới được uống?

Liễu Tồn Trung liếc nhìn Hà Ngọc Trì, Hà Ngọc Trì hỏ thẹn vội quay đầu đi nơi khác. Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Liêu đại hiệp, bữa rượu mừng của tại hạ không thiếu được phần đại hiệp... Hà, Bang chủ lão nhân gia còn chưa cứu ra được, bữa rượu mừng này không biết phải đợi đến bao lâu mới cử hành được.

Liêu Vạn Lý như sực tỉnh ngộ nói :

- Đúng vậy. Nếu Liễu Bang chủ dùng được Liêu mỗ, chỉ cần gửi một bức thư tới dù là phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng Liêu mỗ cũng chẳng dám khước từ.

Liễu Tồn Trung đa tạ :

- Vạn hạnh! Tại hạ xin nhận mối thâm tình bằng hữu này!
Liêu Vạn Lý kiêu từ đi rồi, Liễu Tồn Trung liền nói với Túy hòa thượng :

- Hòa thượng ca ca, ca ca không đi vân du tứ hải ư?

- Vân du con khỉ khô!

Túy hòa thượng cười híp mắt thóa mạ :

- Sãi gia hòa thượng ca ca chỉ thích ở đây uống rượu thôi!

Thi Huyền trưởng lão biết rõ Túy hòa thượng tính tình trung hậu, lão Bang chủ ngày nào chưa cứu được thì ngày đó quyết không chịu bỏ đi. Trong lòng rất cảm kích liền nói :

- Lão hữu ước đoán tám chín phần mười thì lão Bang chủ bị giam giữ ở Đông Doanh. Chúng ta hỏa tốc khởi hành lẳng lẳng tới Bắc Cổ sơn hầu thừa cơ hành động.

Túy hòa thượng gật đầu nói :

- Sãi gia với lão khiêu hóa đi một đường. Liễu đệ đi với Ngọc Trì cô nương một đường để họ được gần gũi thân mật.

Hà Ngọc Trì chau môi xinh xắn lên nói :

- Lão ca ca không phải là hảo hòa thượng.

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Ai bảo sãi gia là hảo hòa thượng? Sãi gia là sư ăn thịt chó? Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng một lộ, Liễu Tồn Trung, Hà Ngọc Trì một lộ đều trực chỉ Bắc Cổ sơn tiến phát.

Thi Huyền trưởng lão cho bồ câu đưa thư báo cho Đàn chủ Phân đàn Độc Tùng Quan Triệu Như Cơ ngấm ngầm phái người hiệp trợ. Ngoại ô Thành Đô có hai thớt ngựa phóng như bay tới. Trên lưng ngựa là một đôi nam nữ. Nữ toàn thân mặc kinh trang trắng toát, mắt phượng mày ngài mái tóc đen mượt như mây, nét diễm lệ làm say đắm lòng người, tua kiếm trên vai bay phất phơ trong gió càng thêm vẻ anh thư hiệp cốt. Nam mặc áo ngắn màu lam, phục trang bình dị, nhưng mày kiếm mắt sao, vai rộng lưng ong, hình dáng rất là nhanh nhẹn.

Họ gò cương ngựa lại, giảm bớt tốc độ, cười khúc khích nói :

- Đại ca, lần này đại ca tới đây là quay lại chốn cũ, đại ca có cảm tưởng gì không?

Nam đáp :

- Có chứ, lần trước đại ca đêm tối tới dò thám Bắc Cổ Sơn là thừa lãnh sai khiến của lão Bang chủ điều tra hư thực sự tạo phản của Miêu Truyền. Lần này có hiền muội làm bạn, lại thừa lệnh Thi Huyền trưởng lão sai phái, ngấm ngầm tiếp cứu lão Bang chủ. Thế sự biến hóa chẳng khác nào giấc mộng Nam Kha!

Đôi nam nữ này, không cần phải tác giả giới thiệu, chắc liệt vị cũng biết ngay là Liễu Tồn Trung và Hà Ngọc Trì.

Hà Ngọc Trì nói :

- Tiểu muội không muốn biết cảm hứng ấy của đại ca, mà chỉ muốn biết một cảm tưởng khác nữa.

Liễu Tồn Trung ngơ ngác hỏi :

- Cảm tưởng khác nào? Thứ cho đại ca ngu muội không hiểu được ý của hiền muội!

Hà Ngọc Trì điểm nụ cười bí mật nói :

- Dĩ nhiên rồi! Ý của hiền muội, đại ca nghe có hiểu cũng chỉ hoan hỉ trong đáy lòng chứ đâu dám nói ra ngoài miệng!

Chỉ nghe đét một tiếng, Liễu Tồn Trung vung roi ngựa quất vào khoảng không, cười ha hả nói :

- Ngọc Trì muội làm cho đại ca hồ đồ thêm. Đại ca đâu phải là Quỷ Cốc Tử thì làm sao biết được tâm sự của hiền muội?

Hà Ngọc Trì liếc mắt nguýt Liễu Tồn Trung một cái không nói gì nữa. Nàng vung roi quất lên mông ngựa, con ngựa hí lên một tràng dài tung bốn vó lao thẳng về phía trước.

Liễu Tồn Trung nhìn theo sau lưng Hà Ngọc Trì miệng tủm tỉm cười. Chàng thầm biết tánh nết phụ nữ thường nhỏ nhen, nên việc gì cũng đều phải chiều theo ý. Chàng cũng vội thúc ngựa theo sau ngay, đi song song với nàng :

- Ngọc Trì muội, cảm nghĩ của hiền muội như thế nào có thể cho đại ca biết với chăng?

- Có nói cho đại ca biết cũng chẳng ích, vì đó là sự bí mật của đại ca! Liễu Tồn Trung càng khó hiểu thêm lại thỉnh cầu :

- Đại ca có bí mật gì? Hiền muội nói ra đi, sao chính đại ca cũng không tự biết?

- Đại ca chỉ giỏi đánh lừa người?

Ngọc Trì chau môi nói tiếp :

- Sự bí mật ấy của đại ca có lẽ đâu đại ca lại không biết? Thôi đại ca đừng có giả hành giả tở nữa?

Liễu Tồn Trung vung roi ngựa lên trên không, hai tiếng kêu giòn giã đét đét vang lên. Chàng thở dài nói :

- Đại ca là người trực tính, suốt đời sống trên lưỡi đao mũi kiếm, thì làm gì có sự bí mật?

Hà Ngọc Trì lạnh lùng nói :

- Không có thực chứ? Bí mật gì của đại ca ở Đông Doanh Bắc Cỗ sơn ấy?

Liễu Tồn Trung lớn tiếng cười ha hả đáp :

- Lạ lùng quá. Ngọc Trì muội còn thông minh hơn thần tiên, chuyện chính đại ca cũng không biết thế mà Ngọc Trì lại biết trước.
 Ngọc Trì cười đáp :
 - Dĩ nhiên rồi!
 Liễu Tồn Trung thừa cơ nài nỉ :
 - Hảo muội mau nói cho đại ca nghe đi, đại ca có sự bí mật gì?
 Hà Ngọc Trì đáp :
 - Bí mật hiện đại ca đang nghĩ trong lòng là vị mỹ nhân của nước Kim ở Bắc Cổ sơn.
 Liễu Tồn Trung không nhịn được bật cười nói :
 - Hiền muội định nói... Hoàn Ngột Nhã?
 Hà Ngọc Trì nói :
 - Trừ nàng ta ra thì còn ai vào đó nữa?
 Liễu Tồn Trung lớn tiếng cười ha hả đáp :
 - Nàng ta là gián điệp của địch quốc phái tới, đại ca là chí sĩ của Trung Nguyên. Đôi bên như nước với lửa, ý nghĩ của hiền muội cho tới hiện tại đại ca vẫn chưa được rõ!
 Hà Ngọc Trì nói :
 - Có gì mà không rõ? Điều đó rất giản dị, nàng ta yêu đại ca và đại ca cũng yêu nàng ta!
 Liễu Tồn Trung ngắt người nói :
 - Ngọc Trì muội nói gì? Sao nàng ta có thể yêu đại ca và đại ca sao có thể yêu nàng được?
 Hà Ngọc Trì hờn dỗi đáp :
 - Đại ca còn chối nữa? Chính đại ca đã nói lúc đại ca bị thương ở Bắc Cổ sơn, đã từng nằm ngủ trên giường của nàng. Hừ. Con hồ ly tinh ấy nuôi một ý tưởng xấu xa, tưởng tiểu muội không biết hay sao?
 Liễu Tồn Trung thở dài nói :
 - Ngọc Trì muội chớ nên thóa mạ người bừa bãi như vậy.
 Ngọc Trì ngoe nguẩy nói :
 - Hừ, hừ, đại ca còn bệnh y thị nữa. Hừ! Đây là tự đại ca không bị đánh mà tự khai, hừ, các người lén lút làm chuyện mờ ám!
 Nàng thúc ngựa, con tuấn mã lại tung vó lao đi như tên bắn.
 Liễu Tồn Trung thấy Hà Ngọc Trì đang tức giận, biết khó lòng giải thích, chàng liền phóng ngựa theophía sau.
 Tới Trấn Giang chàng muốn tới thăm viếng Tân Khí Tật, được biết y đã tới Trì Dương thị sát quân tình.
 Liễu Tồn Trung nói với Hà Ngọc Trì :
 - Trì muội! Thi Huyền trường lão dặn chúng ta liên lạc với Phân đàn

Độc Tùng Quan. Hiện tại không gặp Tân tướng quân, vậy chúng ta hãy đi tới Độc Tùng Quan trước nhé?

Hà Ngọc Trì khẽ gật đầu, hai người quay ngựa đi suốt đêm tới Độc Tùng Quan.

Phân đàn chủ Độc Tùng Quan Triệu Như Cơ đã tiếp được thư của bồ câu đưa tới, được biết Liễu Tồn Trung sư tổ sắp tới cho nên lập tức ra lệnh cho các đệ tử trong Phân đàn đi rải rác khắp nơi đợi dịp tiếp ứng.

Còn mình thì ngày đêm ở trong đàn chờ đợi không dám rời nửa bước.

Vừa thấy Liễu Tồn Trung với vị hôn thê Ngọc Trì cô nương cưỡi ngựa tới nơi, y vội tiếp rước vào trong phòng. Chúng huynh đệ đều kéo ra tham kiến tân Bang chủ.

Liễu Tồn Trung nói :

- Chư vị huynh đệ bất tất hành lễ. Lần này tiểu đệ tới Trấn Giang hành động cần phải tuyệt đối giữ bí mật nên mọi nghi thức bốn ban hãy dẹp bỏ hết, chớ làm cho to chuyện có thể xảy ra chuyện bất lợi. Chư vị cứ việc tiếp tục làm công tác trong cương vị của mình.

Chúng đệ tử tuân lệnh lui ra. Liễu Tồn Trung quay sang Triệu Như Cơ hỏi :

- Phân đàn chủ có biết vì sao Tân tướng quân lại rời khỏi Trấn Giang sớm như thế không?

Triệu Như Cơ kể lại, theo sự điều tra của đệ tử được biết Tân tướng quân rời khỏi Trấn Giang là do áp lực Miêu Truyền. Vì Đông Doanh dưới sự canh chừng của Tân tướng quân, cũng không dám vọng động, vì thế phạm vào sự đại kỵ của Miêu Truyền.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Hiện tại vị tướng quân Lưu Hồng tạm trấn thủ Trấn Giang là người như thế nào?

Triệu Như Cơ đáp :

- Nghe nói là huynh đệ của trọng tặc Lưu Chính Nghĩa.

Liễu Tồn Trung giật mình thất kinh, nói :

- Sao triều đình lại rối rắm như vậy? Sự tạo phản của Miêu Truyền lộ liễu đã lâu, có Tân Khí Tật tướng quân giám thị tại Trấn Giang thì Miêu Truyền còn e dè. Hiện tại Tân Khí Tật đi rồi, Lưu Chính Ngạn lại đề cử huynh đệ tới thay thế, có phải là toàn một ổ chuột rắn cả không?

Triệu Như Cơ đáp :

- Tiểu sư tổ nói rất phải, bất quá hoàng đế lão tử bị Miêu Truyền khống chế. Miêu Truyền bảo Hoàng đế hạ chiếu chỉ đổi người,

Hoàng đế lẽ đâu lại dám cưỡng lại?

Liễu Tồn Trung chấp tay sau lưng đi đi lại lại đã nghĩ ra một kế, quay lại nói với Hà Ngọc Trì :

Trì muội hãy ở đây đợi đại ca, đại ca tới Lâm An xem Hoàng đế lão tử ra sao?

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Hoàng đế lão tử biết đại ca? Đại ca là người đứng đầu khiêu hóa tử, địa phương hành khát rất nhiều, hà tất phải tới xin xỏ Hoàng đế lão tử.

Liễu Tồn Trung đáp :

- Hiền muội chớ nên đùa giỡn. Việc đại ca làm rất quan trọng, liên hệ đến cả quốc gia dân tộc chúng ta?

Hà Ngọc Trì nói :

Câu nói này của đại ca nghe quen lắm rồi, hễ mở miệng ra là quốc gia dân tộc, đóng miệng lại cũng quốc gia dân tộc. Hoàng đế lão tử của chúng ta nhận người Kim là cha, người Kim tha hồ giết người Trung Quốc, mà các đại quan của triều đình chỉ biết ở nhà ôm ấp vợ đẹp thiếp xinh, ca xướng yên ấm, thụ hưởng ngày đêm, tham đồ vơ vét tài sản dân chúng.

- Hảo muội chớ có nói nhiều!

Liễu Tồn Trung biết Hà Ngọc Trì lại sắp gây chuyện phiền phức, chàng vội ngăn trở nói tiếp :

- Các văn quan ở triều đình quen sống sung sướng trên chăn êm nệm ấm, không nghĩ đến chuyện phản công phục quốc, những chuyện ấy đại ca đã sớm biết rõ.

Kế hoạch của hiện tại là làm sao xoay chuyển được cái tâm lý ươn hèn ấy. Hoàng đế lão tử tuy không quen biết đại ca nhưng đại ca vẫn có thể gặp vị ấy phân thuyết lợi hại. Đồng thời đại ca đã có một kế hoạch, có thể tiêu diệt được Miêu Truyền. Sau khi trừ khử được bọn Miêu Truyền, Lưu Chính Ngạn thì đại cuộc có cơ chuyển biến.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Kế sách ấy ra sao? Đại ca thử nói cho tiểu muội nghe xem.

Liễu Tồn Trung chỉ mỉm cười không đáp!

Hà Ngọc Trì thấy Liễu Tồn Trung không trả lời câu hỏi của mình, nàng liền hờn dỗi, vênh mặt chau môi.

Liễu Tồn Trung dịu dàng nói :

- Ngọc Trì muội, không phải là đại ca muốn giấu giếm, chỉ vì đây là mật kế có liên hệ tới quốc gia. Vạn tất tiết lộ phong phanh là sẽ hỏng hết chuyện lớn.

Hà Ngọc Trì hậm hực nói :

- Đại ca bảo tiểu muội là gian tế?

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Ai bảo hiền muội là gian tế? Ngọc Trì muội là đại trung thần của Đại Tống, có lý đâu lại là gian tế?

Hà Ngọc Trì nói :

- Đại ca đã nói như vậy tại sao không đem kế hoạch tới gặp Hoàng đế nói cho tiểu muội nghe?

Liễu Tồn Trung thận trọng đáp :

Việc này không phải chuyện đùa. Sau khi hoàn thành rồi tự nhiên đại ca sẽ nói cho hiền muội biết.

Tối hôm đó Liễu Tồn Trung dặn dò Triệu Như Cơ :

- Huynh đệ sắp tới Lâm An, Triệu đại ca ở nhà trông nom Ngọc Trì cô nương giùm.

Chàng lại căn dặn :

- Sau khi huynh đệ đi Lâm An rồi, Triệu đại ca chớ để Ngọc Trì cô nương tới Bắc Cố sơn. Nơi đó hung hiểm vô cùng, lần trước huynh đệ tới chút xíu nữa đã nguy tánh mạng.

Triệu Như Cơ khom mình tuân lệnh. Ngay đêm ấy Liễu Tồn Trung rời khỏi Độc Tùng Quan trực chỉ Lâm An.

Sau khi Cao Tông thiên đô đến Lâm An, ban đầu còn cố quay lại.

Nhưng các đại thần biến Lâm An thành chân phồn hoa đô hội, ai nấy suốt ngày hưởng thú vinh hoa ca xướng du hí, lòng cầu an nấy sinh dần tạo ra những cơ trốn trách nhiệm, ngoài miệng luôn nói là đợi thời cơ chẳng nên vọng động.

Có người còn nói, Thái thượng hoàng hiện nằm trong tay người Kim. Nếu có ý phản đối người Kim sẽ viện cớ này nọ sát hại Thái thượng hoàng thì ai chịu trách nhiệm này.

Thế là Cao Tông đành làm một vị vua ngồi làm vì để hưởng lạc thú.

Còn Miêu Truyền nắm hết đại quyền, hần còn tư thông với người Kim mưu đồ chuyện bán nước cầu vinh.

Hãy nói Liễu Tồn Trung sau khi tới Lâm An liền nghỉ chân trong một cái khách sạn. Đợi tới canh ba chàng thi triển thân pháp phóng tới thâm cung của Cao Tông.

Chàng thấy trong thâm cung đèn đuốc huy hoàng, Cao Tông đang ngồi dưới đèn đọc sách. Liễu Tồn Trung nhẹ nhàng vào, thần không biết quỷ không hay. Cao Tông cảnh giác giật mình kinh ngạc định cất tiếng hô hoán.

Liễu Tồn Trung đã quỳ thụp xuống khẽ nói :

- Tiểu nhân Cái bang Liễu Tồn Trung rạp đầu ra mắt chúa thượng.

Cao Tông nhìn kỹ thấy chàng là một thanh niên anh tuấn mặt mũi

chính khí, trong lòng hơi yên tâm cất tiếng hỏi :

- Khanh tới đây có việc gì?

Liễu Tồn Trung thấy tả hữu không người liền đem âm mưu bí mật Miêu Truyền tạo phản kể rõ lại cho nhà vua nghe.

Cao Tông nói :

- Y của nghĩa sĩ tới đây, trẫm đã minh bạch. Chẳng qua đại quyền của triều đình đều nằm dưới sự thống chế của Miêu Truyền, vậy biết làm sao được?

Liễu Tồn Trung tâu :

- Cái bang Thi Huyền trưởng lão đã có sẵn kế hoạch Bình Miêu, xin chúa thượng hãy bí mật thi hành.

Chàng liền đem Bình Miêu sách của Thi Huyền trưởng lão nói rõ cho nhà vua nghe.

Cao Tông cả mừng nói :

- Nghĩa sĩ cứ yên tâm về đi, trẫm sẽ chiếu đúng phương sách của trưởng lão mà châm chước thi hành.

Liễu Tồn Trung rạp đầu cáo từ, chàng vừa chuyển mình đã biến mất tung tích khiến Cao Tông phải sửng sốt kinh dị.

Liễu Tồn Trung về tới Độc Tùng Quan quả nhiên Hà Ngọc Trì vẫn còn ở đó không đi Bắc Cốc một mình. Liễu Tồn Trung mừng rỡ.

Hà Ngọc Trì hỏi :

- Đại ca tới Lâm An có gặp Hoàng đế không?

Liễu Tồn Trung thuật lại chuyện vừa trải qua rồi tiếp :

- Bây giờ chúng ta tới Bắc Cốc sơn cứu Bang chủ và chư vị anh hùng.

Hà Ngọc Trì hớn hở tuân lời.

Liễu Tồn Trung lại căn dặn Triệu Như Cơ phải bảo trì liên lạc cẩn mật rồi cùng Hà Ngọc Trì tới Bắc Cốc sơn.

Hãy nói Hoàng Diện Phong Cái với Túy hòa thượng rời khỏi Thành Đô tiến thẳng tới Bắc Cốc sơn.

Khi hai người tới Trấn Giang, Hải đề sa Lý Cửu, Xuyên địa thủ Trần Tứ, Tam thủ thần thân Giản Lão Nhị ra nghênh tiếp dẫn vào Bắc Đê miếu gần đó nghỉ chân, rồi hành lễ ra mắt tổ sư gia.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Làm sao các người biết lão khiêu hóa mỗ và lão quỷ say tới đây hôm nay?

Trần Tứ đáp :

- Vùng Trấn Giang này là địa phương sinh hoạt của Lý Cửu. Đệ tử nhận được thư của Thi Huyền trưởng lão do bồ câu đưa tới, bảo đệ tử trong vòng hai hôm thế nào tổ sư gia cũng tới, cho nên bọn đệ tử đã sớm chờ đợi từ lâu.

Hoàng Diệm Phong Cái nói :

- Thôi đứng dậy, đứng dậy, khỏi cần hành lễ lồi thôi. Lão khiêu hóa không ưa cái trò này.

Ba người lần lượt đứng dậy lui sang bên.

Hoàng Diệm Phong Cái hỏi :

- Ai lãnh binh thủ giữ Trấn Giang này?

Lý Cửu đáp :

- Dạ, Lưu Hồng. Y là người trong họ của Lưu Chính Ngạn.

Túy hòa thượng hỏi :

- Lão ăn mày, mục đích chuyến đi này của chúng ta là tới Bắc Cổ sơn cứu Lữ Di Hạo thoát hiểm. Vậy lão hỏi Lưu Hồng làm chi?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp :

- Lão ăn mày muốn dùng mẹo thuận tay dắt dê, bắt tên Lưu Hồng theo. Nếu như Lữ Di Hạo gặp sự trắc trở sẽ đem Lưu Hồng ra uy hiếp trao đổi. Kế hoạch ấy có dùng được chăng?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Dùng được chứ, tuyệt diệu lắm. Không ngờ lão ăn mày cũng biết dùng đến cân não.

Hoàng Diệm Phong Cái nói :

- Ai bảo là không biết Lão ăn mày này là Gia Cát quân sư, diệu kế không sao đếm xuể.

Ông ta quay đầu lại nói với bọn Trần Tứ ba người :

- Các người ở đây đợi tin tức, ta bắt được Lưu Hồng về tới rồi sẽ bàn định kế hoạch sau.

Bọn Trần Tứ vâng dạ tuân lời, Hoàng Diệm Phong Cái lại quay sang nói với Túy hòa thượng :

- Quỷ say, đi thôi.

Hai người ra khỏi Bắc Đế miếu, bỗng thấy hai tên dùng ngôn ngữ Mông Cổ mua da dê ở chợ, Túy hòa thượng chợt động lòng, nhớ lại ngôi dã điểm ở gần Tổng đàn La Quỷ, có nghe thấy chủ nhân nói có một bọn người Mông Cổ lén lén lút lút đi vào trong sơn lãnh, hình tích vô cùng khả nghi.

Ông ta nói với Hoàng Diệm Phong Cái :

- Lão ăn mày, hai tên Mông Cổ kia là bọn người bất chính.

Hoàng Diệm Phong Cái hỏi :

- Sao lão biết chúng bất chính?

Túy hòa thượng đáp :

- Bọn chúng muốn mua da dê, vì sao phải vào tận Trấn Giang này.

Ở địa phương Mông Cổ không có hay sao?

Hoàng Diệm Phong Cái hỏi :

- Người Mông Cổ tới Trung Nguyên mua bán thì có gì là lạ?

Túy hòa thượng đáp :

- Sãi gia có một dự cảm, thấy bọn chúng dường như không phải là người đàng hoàng. Tồn Trung lão đệ cũng nói như vậy.

Hoàng Diện Phong Cái ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu sư đệ cũng nói như thế ư? Ý gặp bọn chúng ở đâu?

Túy hòa thượng liền đem chuyện phát hiện người Mông Cổ lén lút lút tiến vào sơn lâm dường như định thăm dò tình thế thuật lại một lượt.

Hoàng Diện Phong Cái xưa nay rất cảm phục tiểu sư đệ, hiện tại thấy nói tiểu sư đệ cũng hoài nghi liền nói :

- Nếu vậy chúng ta không thể bỏ qua cho hai tên khốn kiếp Mông Cổ này được! Lão khiêu hóa phải cho chúng về châu tổ để tránh hậu hoạn?

Túy hòa thượng cười hi hí đáp :

- Chớ nóng nảy, chúng ta hãy tới Bắc Cốc sơn gặp tiểu sư đệ thương nghị đã. Thôi đi uống rượu còn lên đường.

Không đợi Hoàng Diện Phong Cái đáp ứng, ông đã tiến vào một ngôi tửu điểm, ăn uống no say rồi thủng thẳng lên đường.

Vì sao hai người lại không đi một cách mau chóng, té ra Túy hòa thượng ham uống, Hoàng Diện Phong Cái ham ăn, dọc đường lại toàn là chợ búa tửu quán. Hai người hễ gặp quán rượu là vào ăn uống thỏa thuê cho nên đi rất chậm chạp.

Ngày nọ vào khoảng trung Ngọ hai người tiến vào một ngôi đình bán rượu. Túy hòa thượng uống xong mười mấy ly rượu, Hoàng Diện Phong Cái cũng vừa nhét đầy bụng món ngon vật lạ. Đang định khởi hành bỗng thấy Giản Lão Nhị, Trần Tứ, Lý Cửu, ba người vội vã chạy tới, ở đằng xa đã hô lớn :

- Ở đây này, ở đây này?

Hoàng Diện Phong Cái ngăn người hỏi :

- Chuyện gì thế?

Trần Tứ cung kính đáp :

- Khải bẩm tổ sư gia, bọn đệ tử không được theo sư tổ gia, không thể nào yên tâm được, cho nên đành chịu sư tổ gia quở trách, phải đuổi theo tới đây!

Hoàng Diện Phong Cái trợn mắt quát bảo :

- Đừng có bá láp bá xàm! Chẳng lẽ tổ sư gia lại còn phải nhờ đến bọn người bảo hộ hay sao? Hay là các người sợ tổ sư gia ham ăn uống làm hỏng việc, mà lần mò tới đây giám thị?

Ba người nọ sợ hãi lấm lét đưa mắt nhìn nhau, không ai cất tiếng nói.

Túy hòa thượng cười hi hí nói :

- Lão ăn mày ỷ già cả lẩn tiểu bối, thóa mạ người bừa bãi. Hi hi, ba tên nhãi ranh chớ sợ, dù có tới đây giám thị cũng chẳng sao. Sâu rượu trong bụng sãi gia hòa thượng không tạo phản thì thôi, còn như nó tạo phản quấy phá, thì dù hoàng đế lão tử có tới đây cũng chẳng có cách gì ngăn trở được. Lại đây! Bọn nhãi ranh người cũng nên ngồi xuống uống vài hớp rượu cho vui, chúng ta hãy bỏ hết quan hệ vai vế sang bên, không phải câu nệ gì cả.

Đoạn ông ta làm mặt xấu gọi điểm tiểu nhị rót ba ly rượu ra.

Hoàng Diện Phong Cái ti hí mắt nói :

- Uống rượu thì được, còn giám thị thì không xong.

Tam Thủ Thần Thâu, Giản Lão Nhị khép nép nói :

- Đệ tử đâu dám theo hành tung tổ sư gia, mà là bản ý của hai người này.

Y giờ tay chỉ Trần Tứ và Lý Cửu.

Hoàng Diện Phong Cái trầm giọng hỏi :

- Không tuân mệnh lệnh tổ sư gia ta lên lút tới đây rình mò là bản ý thế nào? Mau nói ra ngay.

Lý Cửu cung kính đáp :

- Khỏi bẩm tổ sư gia, địa hình Bắc Cốc sơn hiểm ác rất nhiều cơ quan ngầm. Bọn đệ tử không sao yên tâm được, vội theo tới đây làm hướng đạo.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Tổ sư gia ta tuy chưa tới Bắc Cốc sơn bao giờ, nhưng những cơ quan vô dụng ấy làm khó ta sao nổi.

Túy hòa thượng hỏi :

- Đông Doanh ở đâu, hình thế ra sao? Các người nói cho mõ nghe thử.

Giản Lão Nhị nghĩ thầm :

- Hai lão điên khùng này ngay cả Đông Doanh ở đâu cũng chẳng biết.

Lý Cửu đáp :

- Đông Doanh ở Bắc Cốc sơn, ba mặt là sông sau lưng dựa núi. Dọc ven sông đều thiết lập vọng lâu Tiềm Long Đội ngày đêm tuần phong. Phía sau núi Khôi Y Tổ phụ trách an ninh. Lần trước tiểu tổ sư đã bị vây khốn tại nơi đây.

Hoàng Diện Phong Cái nghe tới đó bất giác nhìn Túy hòa thượng mỉm cười. Thì ra đến lúc này họ mới tỉnh ngộ, mình chưa từng đặt chân tới Đông Doanh, nếu cứ nhắm mắt xông bừa thì làm sao tìm được Lữ Di Hạo.

Nhưng Hoàng Diện Phong Cái đời nào chịu nhận mình hồ đồ trước

mất mấy tên hậu bối, liền nói :

- Hừ? Cái quái gì là Tiềm Long Đội, Khôi Y Tổ? Làm sao qua mắt được tổ sư gia ta, còn gì nữa không nói luôn đi.

Lý Cửu cung kính đáp :

- Còn cả Thần Cơ Doanh, Xích Hào Đội, Thiên Khuyết Thất!

Hoàng Diện Phong Cái gạt gù nói :

- Không sai, không sai!

Ông ta dùng truyền âm nhập mật nói với Túy hòa thượng vài câu rồi làm ra vẻ ngẫm nghĩ hồi :

- Quý say! Mấy tên tiểu bối này muốn đi theo để học hỏi kiến thức của lão ăn mày mỗ, vậy lão tính sao? Có để chúng đi không?

Túy hòa thượng giơ tay xoa chiếc đầu láng bóng, cười hi hí nói :

- Nếu bọn tiểu bối vô dụng của lão muốn đi theo học kiến thức thì cứ để cho chúng có dịp được mở rộng tầm mắt! Này! Ba tên vô dụng người phải đem rượu ngon thịt béo hiếu kính lão nhân gia, bằng không lão sẽ đuổi về không cho đi theo nghe chưa?

Trần Tứ, Lý Cửu, Giản Lão Nhị ba người là những hán tử lăn lộn đã lâu trên giang hồ. Lời lẽ ấy của Túy hòa thượng làm sao dỗi gạt được họ, cả ba bầm bụng cười thầm nhưng không dám để ra ngoài mặt.

Hoàng Diện Phong Cái khoái trá vỗ đùi nói :

- Được lắm, được lắm? Ba tên tiểu bối người rất hợp với khẩu vị của tổ gia này! Đi thôi!

Đoàn người kéo nhau tới Trấn Giang cách Bắc Cổ sơn không xa, họ tìm một khách điểm nghỉ chân.

Ăn cơm tối xong, thì nghe tiếng canh ba, Hoàng Diện Phong Cái, Lý Cửu một đường, tiến thẳng về phía bờ sông.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Tổ sư gia ta không cần biết người dùng chước cũ hay mới, qua sông bằng cách nào, tổ sư gia mỗ cứ việc làm đúng như người!

Lý Cửu cung kính đáp :

- Xin tổ sư gia hãy đợi ở đây giây lát, đệ tử sẽ trở lại ngay!

Bỗng một tiếng y nhảy luôn xuống sông, chỉ thấy mặt sông xoáy thành một con thốt nước, Lý Cửu đã mất tung tích.

Hoàng Diện Phong Cái cũng phải khen ngợi thầm :

- Tên này có biệt hiệu Hải Đế Sa, thực không hổ danh chút nào!

Không lâu sau chỉ thấy lòng sông có một khoái đỉnh lướt tới, Hoàng Diện Phong Cái cười nhạt lắm bầm :

- Tới rồi. Tiềm Long đội quái gì? Lão khiêu hóa mỗ là Đồ Long Thủ! Chỉ thấy chiếc khoái đỉnh đó lướt tới bờ sông như tên bắn, Hải đế sa

Lý Cữu ở dưới thuyền thò đầu lên, khẽ kêu gọi :

- Tổ sư gia, lấy được rồi.

Hoàng Diệm Phong Cái hồ thẹn thàm, Lý Cữu đã chiếm được một chiếc khoái đĩnh đem về mà mình lại tưởng lầm là Tiềm Long Đội!

Ông ta nhẹ nhàng tung mình lên trên thuyền. Lý Cữu chỉ sang bờ sông đối diện nói :

- Những vọng lâu kia cảnh giác rất cao, lúc bơi qua bên đó, tất nhiên là bị chúng quát hỏi khẩu hiệu. Đệ tử không biết khẩu hiệu tuần giang đêm nay là gì!

Hoàng Diệm Phong Cái nói :

- Khẩu hiệu tuần giang đêm nay Tổ sư gia mỗ biết?

Lý Cữu trở mặt hỏi lại :

- Sao? Tổ sư gia biết khẩu hiệu tuần giang đêm nay? Đọc như thế nào?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp :

- Thiên cơ bất khả lậu, người cứ việc chèo thuyền sang bờ bên kia cho ta. Nếu có ai quát hỏi, đã có tổ sư gia giải đáp thay?

Lý Cữu bán tín bán nghi nhưng không dám hỏi nhiều, ra sức quơ mái chèo. Thuyền rời khỏi bờ sông, nhanh như gió lao sang mé bên kia, trong thoáng cái chỉ còn cách bờ sông đối diện năm sáu mươi trượng.

Liền có người trên vọng lâu quát hỏi :

- Giao Long xuất hải? Giao Long xuất hải!

Lý Cữu nói :

- Tổ sư gia, Giao Long xuất hải là khẩu hiệu đêm nay. Mau trả lời đi, khẩu hiệu giải đáp là gì?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp :

- Chớ vội, tới gần thêm chút nữa rồi đáp cũng không muộn.

Lý Cữu nói :

- Nếu không đáp chúng sẽ bắn tên ngay.

Hoàng Diệm Phong Cái cười hi hí đáp :

- Lý Cữu, người có biết trác hiệu của tổ sư gia là gì không? Hi hi!

Gia Cát Khổng Minh là trác hiệu ta tự phong lấy!

Lý Cữu sốt ruột vô cùng, dưới tình thế nguy cấp ấy mà tổ sư gia vẫn còn nói đùa được.

Hoàng Diệm Phong Cái cao hứng nói :

- Người có nghe nói về sự tích Khổng Minh Tá Tiễn bao giờ chưa?

Tổ sư gia mỗ chính đang muốn chúng bắn tên để mượn thế ứng dụng!

Lý Cữu thất kinh nói :

- Tổ sư gia, làm như thế sao được?

Hoàng Diện Phong Cái trợn mắt quát :

- Ai bảo là không được? Tổ sư gia nói một kẻ nào dám nói hai!

Mau chèo đi!

Phía trên lại có người hô lớn :

- Giao Long xuất hải, Giao long xuất hải! ủa? Gian tể!

Trong nháy mắt chỉ thấy dãy vọng lâu trên bờ sông đồng lòng khua chiêng gõ trống vang dội, những đợt tên nhắm khoái đỉnh bắn xuống như mưa rào. Lý Cửu phục xuống dưới sạp thuyền, không dám lộ đầu lên.

Sau thời gian cạn tách trà tiếng trống ngừng lại.

Lý Cửu thấy tổ sư gia xếp một đồng tên trước đầu thuyền.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Lý Cửu, người xem đây. Tổ sư gia mượn đồng tên này để chút nữa ứng dụng, có một bộ phận đã trả lại bọn chúng!

Lý Cửu ngạc nhiên hỏi lại :

- Hoàn lại bọn chúng, tổ sư gia nói như vậy là sao?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Người không nghe thấy tiếng trống đã ngừng rồi ư? Nếu không trả lại bọn chúng thì đời nào lũ khốn kiếp ấy lại chẳng rung chuyển trời đất.

Hai người đang chuyện trò lại nghe thấy phía hạ lưu có một tiếng trống vang lên, hơn mười chiếc khoái thuyền lao tới nhanh như gió. Trên mỗi chiếc thuyền đều có năm bảy tên võ sĩ lấp tên giương cung hô lớn :

- Giao long xuất hải!

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói :

- Lão tử là Đồ Long Khách, giao long quái gì?

4. Có người chỉ huy ở ven sông

Chỉ thấy trên khoái đỉnh tên bay ra như châu chấu bắn thẳng tới thuyền bên này. Hoàng Diện Phong Cái lớn tiếng cười ha hả hai tay múa loạn xạ, chỉ nghe thấy những tiếng lồm bồm không ngớt, bọn võ sĩ tới tấp rụng xuống sông. Những thuyền đi chậm hẳn, lại có chiếc còn quay ngang. Lý Cửu chèo khoái đỉnh chỉ còn cách bờ khoảng năm sáu trượng. Hoàng Diện Phong Cái liền chộp lấy lưng y xách lên khỏi mặt thuyền, nhún mình nhảy luôn lên trên một cây đại thụ cạnh bờ sông.

Lý Cửu bị tổ sư gia xách phóng đi như đằng vân giá vũ, không biết sư tổ định làm trò gì đang tính cất tiếng hỏi. Bỗng nghe thấy dưới gốc cây có người khẽ kêu ủa một tiếng, nói :

- Vừa rồi rõ ràng thấy một bóng đen nhảy lên bờ, sao bây giờ lại không thấy đâu cả?

Lý Cửu trên ngọn cây nghe nói như vậy bắt giác toát mồ hôi, rất lấy làm bội phục tổ sư gia tại mắt mình hẳn.

Tiếp đó, lại nghe thấy tiếng chân nhộn nhịp từ thượng du chạy xuống, tiếng nói ồn ào. Bọn người mới tới không phải là ít.

Lý Cửu cúi đầu nhìn xuống, dưới ánh sáng mờ lung, bên bờ sông xúm xít một đám đông. Bọn người nọ chỉ vào hơn mười chiếc khoái đỉnh không người điều khiển, bàn tán một hồi, rồi lại phân tán ra, có lẽ chuẩn bị lục soát.

Phía hạ du lại có một bọn người chạy tới. Tên dẫn đầu nói :

- Tiềm Long đội bị ám toán, kẻ địch đã xâm nhập. Cần phải đề cao cảnh giác!

Đoạn y phát tay ra hiệu. Ai nấy rút đao kiếm ra khỏi vỏ giương cung lấp tên, tình thế vô cùng khẩn trương, chia nhau mai phục tứ phía kiểm soát. Có một số người còn lại quanh quần không đi. Một người nói :

- Xem tình hình này, kẻ địch tới không phải là ít mà lại còn dự mưu trước.

Người khác nói :

- Ít ra cũng phải có bảy tám người chia đường xâm nhập, nếu không thì sao vọng lâu với hơn mười chiếc khoái đỉnh đều bị ám toán một lúc như vậy?

Một người nói :

- Thông Thiên Hiếu sư gia tính toán thật linh, bảo kẻ địch sớm tới thế nào cũng tới nơi!

Một người khác khẽ suýt một tiếng ra chiều bảo chó nên tiết lộ bí mật. Thế rồi bọn chúng để lại hai người xem xét động tĩnh, kỳ dư đều chia ra đi tìm kiếm.

Hoàng Diện Phong Cái bẻ hai nhánh cây, thuận tay ném ra. Hai người giám thị bên dưới không kịp kêu hự đã ngã lăn ra đất.

Hoàng Diện Phong Cái kẹp Lý Cửu nhẹ nhàng buông mình xuống dưới đất, khẽ nói :

- Địa phương này ta từng tới rồi. Đông Doanh Thiên Khuyết Thất ở chỗ nào?

Lý Cửu đáp :

- Xuyên qua mấy dãy tùng đằng kia thì tới. Đi thẳng qua không thể đi khỏi được những cây tùng ấy!

- Sao lại không đi khỏi được?

Lý Cửu đáp :

- Nơi đó có Chương Nhãn Pháp là thuật che mắt quỷ quái của Hoàn Ngột Nhã gây ra. Lần trước tiểu sư tổ bị vây trong những cây tùng ấy mà không sao thoát ra được?

Hoàng Diện Phong Cái hỏi :

- Nếu vậy thì làm cách nào thoát qua cho được?

Lý Cửu đáp :

- Men theo ven sông, nhưng phải cẩn thận những tháp canh.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

Người dẫn đường đi, bọn chó chết cứ để tổ sư gia đối phó.

Lý Cửu đi trước, Hoàng Diện Phong Cái đoạn hậu lại triệt hạ thêm mấy vọng canh.

Vòng qua một tòa kiến trúc đồ sộ bên ngoài có một dãy tường thấp chung quanh. Chợt nghe thấy bên trong có tiếng binh khí va chạm, đồng thời tiếng Túy hòa thượng quát lớn :

- Sáu tên chó chết người kẻ cũng khá đấy. Sao mãi đến giờ chưa gặp gỡ bao giờ?

Có tiếng Trần Tứ nói :

- Sáu người này là Hắc Hồ lục quái được Vương Hữu mời tới trợ giúp Cái bang, tôn xưng là cái gì Cái Bát Phòng Lục Đại Trưởng lão, tên họ là Đỗ Đế, Nhã Long, Hãn Như, Bồ Canh, Hồ Sa, Hóa Thuyền. Túy hòa thượng cười ha hả nói :

- Chẳng trách cũng có chút tài ba! Té ra là sáu tên chó chết ở Hắc Hà. Này, lũ chó chết các người lấy sáu chọi một hay sao?

Lại nghe một giọng nói ồ ồ :

- Đây là chiến thuật của Hắc Hồ lục quái chúng ta.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi Lý Cửu :

- Đây là địa phương nào? Phải chăng là Thiên Khuyết Thất?

Lý Cửu đáp :

- Không phải, hiện chưa tới Thiên Khuyết Thất!

Hoàng Diện Phong Cái khẽ kéo đi, Lý Cửu cảm thấy mình như mọc đôi cánh bay lên trên tường. Thực ra tường thấp như thế Lý Cửu cũng có thể tung mình lên, bất quá Hoàng Diện Phong Cái đang nóng lòng liền thuận tay xách luôn y theo.

Chỉ thấy sáu người hình thù vô cùng xấu xí đang vây bọc Túy hòa thượng. Trần Tứ, Giản Lão Nhị ở góc chăm chú đề phòng mấy tên võ sĩ Đông Doanh.

Lúc Vương Hữu hạ trấn Cái bang, Lý Cửu vì muốn dò xét tổ chức nội bộ trong bang đã từng nằm vùng trong bang một thời kỳ cho nên mới biết rõ Hắc Hồ lục quái.

Y chỉ tay nói :

- Tổ sư gia, sáu người kia là Lục Đại Trưởng lão Cái Bát Phòng.

Tổ sư gia đã gặp bao giờ chưa?

Hoàng Diện Phong Cái gãi đầu tóc bù rối đáp :

- Dường như gặp rồi. Lần đó tổ sư gia chui vào trong bao gai xâm nhập Cái bang, tên Vương Hữu biết lợi hại không dám đương đầu liền dùng quỷ kế đưa ta vào địa lao. Dường như ta đã gặp mặt sáu tên này nhưng không biết tên là gì.

Lý Cửu chỉ người đứng đầu nói :

- Đó là Đổ Đế công lực tối cao, phóng bát có thể giết người ngoài trăm bộ, thứ đến là Nhã Long, cũng lợi hại vô cùng. Đệ tử chỉ e đại hòa thượng địch không nổi sáu con mãnh hổ ấy.

Hoàng Diện Phong Cái thóa mạ :

- Mạnh hổ cái cóc chết, chúng là sáu con mèo nhỏ thì có.

Bấy giờ Hắc Hồ lục quái người nào người nấy tay cầm một chiếc bát đồng lớn, vây quanh Túy hòa thượng, từ từ di chuyển mỗi lúc một nhanh.

Túy hòa thượng trong những cuộc giao đấu bình sinh, ngoại trừ so chưởng với Hỏa Thần giáo chủ thì lần này ông ta cảm thấy hao tổn công lực nhất.

Đối với trận đấu như vậy, không thể nào không dùng đến Kinh Kha Kiếm Kích Đồ Giải, nhưng bình sinh ông ta quen tự phụ, chưa bao giờ đem theo binh khí cảm thấy có vũ khí bên người rất là vướng tay vướng chân. ông ta liền kêu la :

- Mẹ kiếp! Sãi gia không có kiếm, mà sáu tên chó chết người lại đều sử dụng sáu cái bát đồng khổng lồ!

Miệng ông ta tuy nói vậy, nhưng cũng chẳng biết làm sao được.

Lý Cửu bỗng cảm thấy bên tai có luồng gió nhẹ lướt tới, đã không thấy hình bóng tổ sư gia đâu nữa, đang lấy làm kinh ngạc đã thấy tổ sư gia tay cầm trường kiếm sáng quắc quay trở lại, miệng thóa mạ :

- Quỷ say Quát tháo om sòm cái quái gì? Coi kiếm!

Thanh quang lấp lánh, nhằm thẳng chiếc đầu láng bóng của Túy hòa thượng bay tới.

Túy hòa thượng thuận tay bắt lấy, cười hí hí nói :

- Lão ăn mày tới hồi nào thế?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Đừng hỏi nhiều! Coi chừng Hồ Sa ở phía sau lưng!

Chỉ nghe thấy tanh một tiếng, chiếc bát đồng của Hồ Sa bị đánh bật ra mấy thước, người bị kiếm khí đẩy lao đảo về phía sau hai bước.

Túy hòa thượng cười hi hí nói :

- Hồ Sa quái gì, phải gọi là Trùng Sa! Hí hí! Vui thực!

Túy hòa thượng có trường kiếm trong tay lòng tự tin tăng gia gấp bội, vì vậy, ông ta rất xem thường đối thủ ung dung cất tiếng hỏi :

- Lão ăn mày còn chưa trả lời sãi gia, lão tới vào lúc nào thế?

Những tiếng kêu chát chát liên tiếp, ông ta đánh bật thế tấn công lên của Hóa Thuyền với Bồ Canh ở hai bên tả hữu.

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Lão ăn mày vừa mới tới.

Bỗng nghe Đỗ Đế quát vang một tiếng, chiếc bát đồng nhắm thẳng đầu Túy hòa thượng đánh tới. Đỗ Đế là người đứng đầu của Hắc Hồ lục quái, công lực đâu phải tầm thường lực đạo của chiếc bát đồng ấy ít ra cũng phải trên năm trăm cân.

Hắc Hồ lục quái tấn công Túy hòa thượng tới tấp như thoi đưa, chỉ thấy bát đồng bay qua kiếm khí tung hoành vô cùng đẹp mắt.

Lý Cửu lo ngại khẽ cất tiếng hỏi :

- Tổ sư gia, liệu hòa thượng sư phụ có chống đỡ nổi không?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Chớ sợ! Chớ sợ! Cho quý say ném chút mùi khở sở cũng không sao! Này! Hãy mau lại đằng kia, trợ giúp bọn Trần Tứ đi!

Lý Cửu ngược mắt nhìn, thấy Trần Tứ, Giản Lão Nhị bị mấy tên võ sĩ Đông Doanh vây chặt, sắp xảy ra trận kịch chiến tới nơi. Phía góc cửa vẫn còn một bọn võ sĩ canh chừng thừa cơ xuất thủ.

Lý Cửu liền nhảy xuống đất phóng tới nơi. Bọn võ sĩ ở cạnh cửa lập tức ủa tới vây Lý Cửu vào giữa.

Bỗng thấy Túc Địa ông Trác Mộc, Xà Tiên Cao U Hồn, Thiết Phát Đầu Đà từ hành lang phóng ra.

Thiết Phát Đầu Đà tung đôi sảo ngắn lên trên không như đùa giỡn, liếc nhìn Túy hòa thượng đấu với Hắc Hồ lục quái cười hắc hắc nói :

- Túy hòa thượng kia! Bồn đầu đà đang định tìm người, thì người lại tự dẫn xác tới đây, như vậy không thể trách được bồn đầu đà chẳng nường tình. Ngày này sang năm đó là giỗ đầu của người, bồn đầu đà nổi thiện tâm siêu độ cho người sớm về Tây phương cực lạc.

Túy hòa thượng bấy giờ đang dùng hết tâm trí đương đầu với thế công của Hắc Hồ lục quái mà chỉ có thể ngang tay, nếu thêm ba tên ma đầu xông vào, ắt sẽ bị đại bại không còn nghi ngờ gì nữa.

Ông ta vội kêu gọi :

- Này! Lão ăn mày trên đầu tường kia, sao còn đứng ỳ ra đó chưa chịu xuống trợ giúp?

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí đáp :

- Lão khiêu hóa mỗ thuộc phái ngồi tường, hiện chỉ thích đứng trên vách xem trò vui. Hì hì, quý say người chết rồi lão ăn mày xuống thâu

lượm xác cũng chưa muộn cơ mà!

Túy hòa thượng thóa mạ :

- Tổ tông mười tám đời nhà lão, chỉ được cái thừa lúc người nguy nan mà giấu cọt! Nếu sãi gia lên Tây Phương Cực lạc thì lão ăn mày người phải xuống mười tám tầng địa ngục.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói :

- Mười tám tầng địa ngục thì ăn chung quái gì! Lão Diêm Vương là bạn thân của ăn mày già mỗ mà.

Thiết Phát Đầu Đà cười hắc hắc nói :

- Thôi hôm nay các người tới số rồi, hắc hắc, coi đoản sản của bọn đầu đà đây!

5. Tên Vương Hữu không thấy ra mặt

Đoản sản bên tay trái y cuốn vào quét vào gót chân Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng thất kinh thảm, đang lúc bối rối bỗng nghe tiếng cẳng một tiếng. Thiết Phát Đầu Đà lui lại hai bước, liếc mắt nhìn đoản sản lạnh lùng nói :

- Hoàng Diện Phong Cái, người chả vừa nói đứng trên vách xem trận đấu là gì.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí đáp :

- Lão ăn mày nói với quý say chứ nói người hời nào? Lão ăn mày đứng xem đã cảm thấy ngứa ngáy không sao nhìn được đành phải tham dự cuộc vui!

Dứt lời ông ta phóng xuống dưới đất giương chiếc gậy đánh chó nói tiếp :

- Tới đây, lão khiêu hóa chỉ thích đánh chó, ba con chó cùng xông lên một lúc đi, lão đang đói bụng đánh gãy đuôi chó ăn cho đỡ đói!

Túc địa ông Trác Mạc xử chiếc quả có móc, chế tạo bằng thép ròng nặng đến hơn tám mươi cân. Ba người chẳng nói chẳng rằng vây chặt lấy Hoàng Diện Phong Cái.

Hoàng Diện Phong Cái chống đả cầu bổng, ti hí mắt lạnh lùng hỏi :

- Sao chỉ có ba tên chó chết các người thôi à? Tên vương Hữu đâu sao không thấy chui ra?

Xà tiên Cao Hồ quát chiếc Xà cốt tiên tằm độc lên trên không kêu đến rét một tiếng, cười khảnh khách đáp :

Vương Hữu là trưởng lão chủ tịch của Cái bang, há lại chịu yết kiến lão già chết bầm người. Để bọn tiên đưa người xuống châu Diêm Vương cho rồi?

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí nói :

- Được chỉ bằng vào câu nói này của người cũng đủ để lão khiêu hóa cho người làm cá lớn rồi.

Thiết Phát Đầu Đà không rõ ý của câu nói ấy liền nói :

- Làm cá lớn thế nào?

Hoàng Diện Phong Cái hướng đũa câu bồng về phía Xà Tiên làm giống như câu cá, cười đáp :

- Ngày nọ lão ăn mày trúng phải Mông Hãn được của mấy tên khốn kiếp ở Triệu Giao quan, lão liền đồ quạu cho mấy tên khốn kiếp thành cá lớn câu bay ra ngoài vách tường. Tiếc thay chúng biến thành cá chết, chẳng ăn uống quái gì được.

Xà Tiên hừ nhạt nói :

- Đừng có khoác lác vội. Hôm nay sang năm là ngày giỗ của người, bổn tiên cũng chẳng tiếc gì bố thí cho người một nén nhang. Động thủ đi.

Y giờ tay ra hiệu cho Trác Mạc với Thiết Phát Đầu Đà cây Xà Cốt tiên ở bên tay phải nhảm cổ Hoàng Diện Phong Cái vút tới nhanh như điện chớp. Hoàng Diện Phong Cái nghiêng đầu tránh, đũa câu bồng quét vào thân roi. Xà Tiên không biết công lực của Hoàng Diện Phong Cái, thấy đũa câu bồng quét đi trong lòng cả mừng nghĩ bụng :

- Đây là người tự tìm cái chết.

Bỗng nghe thấy Hoàng Diện Phong Cái cười nhạt thốt :

- Đi đi!

Mũi gậy bồng hất ngược lên trên không, kéo theo cả thân hình Xà Tiên. Bấy giờ Xà Tiên chỉ còn có hai đường lựa chọn, một là buông Xà Cốt, một là để mặc cho đối phương câu lên, chẳng khác gì ngư ông câu cá.

Bấy giờ Túc Địa ông Trác Mạc, Thiết Phát Đầu Đà hai người vừa lướt tới sau lưng Hoàng Diện Phong Cái định thừa cơ tập kích đột nhiên thấy Cao U Hồn bay tới, cùng giựt mình thất kinh vội giơ tay đón.

Cao U Hồn tuy không bị mất Xà Tiên nhưng đúng như lời nói của Hoàng Diện Phong Cái câu cá lớn cũng đủ cho y mất hết sĩ diện.

Túy hòa thượng thấy Hoàng Diện Phong Cái đỡ tiếp ba tên ma đầu, trong lòng ổn định cười hi hí nói :

- Lão ăn mày! Sãi gia hòa thượng phen này rất lấy lòng rồi.

Hoàng Diện Phong Cái quát hỏi :

- Quỷ say người lấy lòng quái gì.

Túy hòa thượng đáp :

- Sãi gia hòa thượng được lão ăn mày người nhường cho ba con cá chết!

Hoàng Diện Phong Cái trợn mắt hỏi lại :

- Như vậy là nghĩa làm sao?

- Bên sãi gia có sáu con cá chết, lão ăn mày thì chỉ có ba con, như vậy thì không phải là lừng lẫy hơn lão ư?

Hắc Hồ Lục Quái với Túc Địa ông Trác Mục, Thiết Phát Đầu Đà tức giận như điên cuồng, đầu tóc dựng ngược.

Xà Tiên Cao U Hồn vừa được lãnh giáo mùi vị của Hoàng Diện Phong Cái, bấy giờ mới hoàn hồn nhưng không dám phản ứng gì. Bấy giờ cây gậy của Hoàng Diện Phong Cái múa lên vun vút quần chặt lấy ba kẻ địch, dần dần dồn đối phương vào góc tường.

Còn Túy hòa thượng sử Kinh Kha Kiếm Kích Đồ Giải chỉ Đông đánh Tây quét Nam điểm Bắc ánh sáng kiếm lóa mắt. Ông ta cười hi hí nói :

- Sáu tên khốn kiếp người nếu chịu bỏ bát đồng xuống, sãi gia sẽ mở lòng từ bi của nhà Phật mà không đưa các người xuống mười tám tầng địa ngục. Dù có lão hồ ly Thông Thiên Hiểu tới đây cũng chẳng cứu được tính mạng các người khỏi tay sãi gia đâu.

Bỗng bên hành lang mé Đông có tiếng người ồn ào cùng tiếng hoan hô vang dội :

- Thông Thiên Hiểu sư gia tới! Thông Thiên Hiểu sư gia tới.

Túy hòa thượng, Hoàng Diện Phong Cái ngược mắt nhìn chỉ thấy một lão già mắt chuột mình mặc áo đại hồng bào đầu đội khăn nho sĩ, được một bọn võ sĩ tiền hô hậu ủng đứng dừng lại bên dưới mái hiên mé đông.

Thông Thiên Hiểu giơ tay cho mọi người đều im lặng, đoạn thủng thẳng cất tiếng nói :

- Hai vị tự nhận là giang hồ hiệp nghĩa đạo phải không? Hãy thử nhìn xem cái gì ở trên kia.

Mọi người ngừng đầu lên nhìn thấy bên phía trên mái ngói, vô số võ sĩ nằm phục, cứ hai võ sĩ lại có một khẩu phi hỏa thương.

Nguyên vào đời Tống đã phát minh hai loại vũ khí giết người cực kỳ lợi hại, một là chấn thiên lôi, thứ đến là phi hỏa thương.

Bấy giờ mấy chục họng súng đều chĩa thẳng về phía bọn người trong cuộc đấu, Hắc Hồ Lục Quái, Thiết Phát Đầu Đà, Xà Tiên, Túc Địa ông cũng cùng chung số phận. Chúng bất giác nhìn nhau thất sắc.

Thiết Phát Đầu Đà lên tiếng nói :

- Thông Thiên Hiểu sư gia đừng đùa giỡn như vậy, chúng ta cùng là người nhà cả.

Thông Thiên Hiểu thủng thẳng nói :

- Tiểu bát nhân tác loạn đại mưu. Bỏn nhân muốn tiêu diệt cường địch chẳng thể không chịu thiệt thòi đôi chút. Hơn nữa chư vị hy sinh vì hoàn thành đại nghĩa, sát thân thành nhân. Trong tương lai ở trong

từ đường những nhân vật đại trung thần sẽ không thiếu bài vị chư vị.
Hắc Hồ Lục Quái ồn ào nói :

- Không ngờ Thông Thiên Hiểu người lại tàn độc tới mức ấy!

Túc Địa ông Trác Mục xen lời :

- Chỉ vì đối phó với kẻ địch mà không cần đến an toàn của người mình hay sao?

Thông Thiên Hiểu đáp :

- Đây gọi là được thứ này thì mất thứ khác, vì bảo hộ xã tắc tiêu diệt phản đảng nên không thể kể đến những việc nhỏ nhặt khác!

Thiết Phát Đầu Đà trợn mắt quát lớn :

- Chúng ta hãy xông lên giết chết tên này trước rồi sẽ tính sau...

Thông Thiên Hiểu nhếch mép cười chậm rãi nói :

- Chư vị xông ra đây, chẳng khác gì tự đem thân vào chỗ chết. Lão hủ chỉ cần xuống hiệu lệnh, hỏa thương ở bốn mặt nhất tề phát động, hỏi chư vị có toàn mạng được chưa?

Bọn Hắc Hồ Lục Quái, Thiết Phát Đầu Đà đều lấy làm thất vọng thẳm, không dám xông lên nữa.

Hoàng Diện Phong Cái quắc mắt nhìn, bất giác thẳm lo ngại.

Nguyên do là chung quanh Phi Hỏa thương quá nhiều, dù người nào có võ công cao siêu đến đâu cũng không thể tiêu diệt được hết hỏa thương ở tứ phía Đông Nam, Tây Bắc cùng một lúc, không thoát khỏi được tử lộ.

Bấy giờ mọi người trong trận đấu đều giương mắt há hốc miệng, nghiêng răng căm phẫn nhưng không biết phải làm thế nào.

Hoàng Diện Phong Cái nghĩ thẳm :

“Mình phải dùng ngôn ngữ để kéo thời gian, hầu nghĩ cách thoát thân.”

Lão ta liền nói :

- Thông Thiên Hiểu! Còn lão muốn di chúc thế nào thì hãy lưu lại đi, lão ăn mày mỗ cũng tiến lên đường.

Thông Thiên Hiểu cười khẩy nói :

- Các hạ nói như vậy có nghĩa là gì?

Hoàng Diện Phong Cái đáp :

- Chiếc gậy đánh chó này của lão ăn mày lấy được mạng người trong vòng trăm thước dễ như trở bàn tay. Trừ phi bạn sớm đào tẩu, bằng không lão ăn mày chỉ cần khẽ phát tay là mạng chó của bằng hữu sẽ toi ngay tại chỗ. Dù là phi hỏa thương cũng không thần tốc đến thế!

Hắc Hồ Lục Quái bấy giờ giơ cao bát đồng nhắm Thông Thiên Hiểu.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Mọi người hãy phân tán ra chiếm lấy điểm lợi thế nếu Thông Thiên Hiểu dám di động chúng ta sẽ không khách khí nữa?

Dưới tình thế đột biến, mọi người vội phân tán ra bốn góc. Như vậy dù Thông Thiên Hiểu có lập tức hạ lệnh bắn phi hỏa thương cũng không thể giết sạch mọi người trong nháy mắt, mà mình thế nào cũng bị binh khí của một trong bọn kẻ địch đánh trúng, không chết cũng bị trọng thương.

Thông Thiên Hiểu quả xứng danh một lão hồ ly, liền cười khẩy nói :

- Mưu kế của các vị không đặc dụng đâu.

Hoàng Diện Phong Cái ti hí mắt hỏi :

- Lão thử nói coi, sao lại không đặc dụng?

Thông Thiên Hiểu cười gần đáp :

- Đạo lý ấy rất giản dị. Sau khi lão hủ đột ngột ra ám hiệu, sẽ lập tức nằm phục xuống. Các võ sĩ phía trước ai nấy đều mặc áo giáp, làm thành một bức tường. Việc xảy ra trong chớp mắt, đủ để lão bị phi hỏa thương lấy tính mạng.

Hoàng Diện Phong Cái nghĩ bụng :

“Đúng! Đúng! Lão Hồ ly tính toán quả lợi hại!”

Ông ta cười hi hí nói :

- Thông Thiên Hiểu, lão cho là gây đánh chó của lão khiêu hóa cùng phi hỏa so sánh ra sao? Để cho lão chết được nhắm mắt kéo lại xuống thâu diêm vương một cách mê muội hồ đồ, lão ăn mày mỡ rù lòng thương cho lão biết, thân hình lão vừa động dậy chưa kịp nằm phục xuống, thì gậy của mỡ đã xuyên thủng đầu chó của lão rồi!

Thông Thiên Hiểu nghe nói sợ hãi toát mồ hôi lạnh. Lấy thân phận của Hoàng Diện Phong Cái, lời nói quyết không phải là khoa trương. Lão đang do dự, đã thấy Vương Hữu lăng lạng xuất hiện. Hắc Hồ Lục Quái đồng thanh quát hỏi :

- Vương Hữu! Sáu huynh đệ chúng ta trọng nghĩa tương trợ lão cướp đoạt Cái bang, tên Thông Thiên Hiểu lại định sát hại chúng ta luôn một thể! Chẳng lẽ lão thấy chết mà không cứu?

- Lần này Vương mỡ quay lại đây, cũng là vì cứu giúp chư vị?

Sắc mặt lão lộ đầy vẻ khẩn cầu, tiến tới gần Thông Thiên Hiểu rí tai nói vài lời.

Bây giờ hai bát đồng của Hắc Hồ Lục Quái, trường kiếm của Túy hòa thượng, đả cầu bổng của Hoàngdiện Phong Cái, cùng binh khí của Túc Địa ông, Xà Tiên, Thiết Phát Đầu Đà, đều nhằm vào Vương Hữu với Thông Thiên Hiểu hai người.

Bọn võ sĩ lúc bấy giờ cũng đều lộ vẻ ử rử, đồng thanh cất tiếng khẩn cầu :

- Bọn thuộc hạ vào sinh ra tử, bán mạng sống cho Đông Doanh, chẳng lẽ sư gia lại không rủ lòng thương xót?

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả nói :

- Bọn chó chết các ngươi lúc này mà cũng biết hối hận? Bọn nô tài Đông Doanh các ngươi thì còn gì nhân tánh? Cầu xin Thông Thiên Hiểu, chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày.

Đột nhiên Vương Hữu ôm ngược vai Thông Thiên Hiểu, cả hai lăn xuống đất. Liền đó nghe tiếng Thông Thiên Hiểu quát lớn :

- Bắn đi!

Gậy đánh chó của Hoàng Diện Phong Cái, trường kiếm của Túy hòa thượng nhất tề phóng về phía Thông Thiên Hiểu nhanh nhẹn như điện chớp. Tiếc thay đã muộn rồi, chỉ đánh ngã mấy tên võ sĩ mặc áo giáp ở phía trước.

Phi hỏa thương ở trên mái ngói bắn đoàng đoàng xuống tới tấp.

Thiết Phát Đầu Đà, Xà Tiên, Túc Địa ông ba người trúng đạn bị thương nằm ngã lăn ra mặt đất.

Bọn võ sĩ kẻ bị giết, kẻ bị thương nằm la liệt, trong nháy mắt tình thế hỗn loạn khôn tả.

Trong cảnh hỗn loạn bỗng thấy trên mái ngói phía Tây bọn thương thủ đưa nhau ngã xuống. Liền đó có tiếng Liễu Tồn Trung quát lớn :

- Ngừng bắn! Lưu Hồng tướng quân ở đây!

Tiếp theo đó, liền nghe Lưu Hồng trấn thủ Trấn Giang quát lớn :

- Thông Thiên Hiểu đi đâu rồi?

Thông Thiên Hiểu với Vương Hữu hai người bấy giờ đều nằm phục dưới đất, định sau khi phi hỏa thương ngừng là sai người đi lượm xác.

Bỗng nghe thấy tiếng quát tháo của Lưu tướng quân, đâu dám chậm trễ liền bò dậy cung kính nói :

- Ty chức ở đây, không biết Lưu đại nhân giá lâm hồi nào.

Cả hai ngừng đầu nhìn thấy Lưu đại nhân bị Liễu Tồn Trung kiềm chế không sao cựa cựa được, trong lòng kêu thảm hồng hồng hồng...

Lại nghe thấy Lưu Hồng quát mắng :

- Lũ khốn kiếp! Mau bảo bọn thương thủ ngừng bắn, định mưu sát tướng quân hay sao?.

Thông Thiên Hiểu vội nạt lui bọn thương thủ mai phục tứ phía.

Bấy giờ tuy đã ngừng tiếng súng nhưng tiếng rên rĩ ở dưới đất vẫn không ngừng.

Những người trúng đạn trừ Lý Cửu với Trần Tứ bị thương nhẹ ra, kỳ dư đều là người của Đông Doanh bị tổn thương.

Hoàng Diện Phong Cái với Túy hòa thượng thấy Liễu Tồn Trung và Hà Ngọc Trì xuất hiện mừng rỡ khôn tả.

Túy hòa thượng nói :

- Sãi gia ca ca lần này nhờ được diêm vương lão tử vị tình chưa rước đi. A Di Đà Phật.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Nước cờ này của tiểu sư đệ, ca ca cũng nghĩ tới rồi. Nhưng lại quên mất không áp dụng.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Nước cờ nào?

Hoàng Diện Phong Cái chỉ Lưu Hồng đáp :

- Chính là tên đó. Trước khi lão sư ca chưa đến đây đã thương lượng với quỷ say trước hết hãy bắt tên Lưu Hồng làm con tin. Tiếc thay quỷ say ham nhận nhệ quên khuấy đi mất, suýt tí nữa thì hồngбет đại sự?

Liễu Tồn Trung trầm giọng nói với Lưu Hồng :

- Muốn toàn mạng, hãy mau ra lệnh cho Thông Thiên Hiểu đi.

Lưu Hồng đáp :

- Dạ, dạ dạ!

Đoạn y quát bảo :

- Thông Thiên Hiểu! Lão Bang chủ Cái bang hiện ở đâu dẫn vị hiệp nữ đây đi gặp ông ta.

Thông Thiên Hiểu cung kính đáp :

- Dạ dạ, ty chức xin tuân lệnh?

Y ghé tai Vương Hữu, nói gì vài câu. Vương Hữu gật đầu phóng ngay đi.

Hoàng Diện Phong Cái quát bảo :

- Tên Vương Hữu kia, người định trốn đi đâu?

Ông ta quay lại nói với Liễu Tồn Trung :

- Tiểu sư đệ, tên Vương Hữu rất gian xảo, chớ để y chạy thoát.

Liễu Tồn Trung cười đáp :

- Đại ca chớ ngại, tiểu đệ có Lưu Hồng tướng quân là con tin thì y còn dám giở trò gì nữa.

Thông Thiên Hiểu cười ha hả nói :

- Có Lưu đại nhân ở trong tay các hạ, lão hủ dù có ăn gan báo cũng không dám phản kháng. Lữ Di Hạo lão Bang chủ với các nhân vật võ lâm hiện ở phía sau Bắc Cổ sơn cách đây không xa. Xin các vị theo lão hủ.

Hà Ngọc Trì thò tay vào trong người lấy một bao phẩn ra, bôi lên vết thương cho Trần Tứ với Lý Cửu, sự đau đớn liền tiêu giảm hẳn. Cả

hai vôi cảm tạ.

Hà Ngọc Trì nói :

- Bất tất phải cảm tạ. Đây là Linh Dược đặc chế của Thiên Sơn, chỉ huyết ngừng đau rất là công hiệu.

Đoàn người theo sau Thông Thiên Hiểu, nối đuôi nhau tiến bước.

Liễu Tồn Trung vẫn kẹp ngay hông Lưu Hồng, đi chính giữa. Hoàng Diện Phong Cái phía trước, Túy hòa thượng phía sau.

Túy hòa thượng hỏi :

- Sao bây giờ huynh đệ mới tới?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Tiểu đệ với Hà Ngọc Trì muội sớm tới nơi đây từ lâu có điều không dám thổ lộ hình tích, ngấm ngấm tới Trấn Giang tìm trại Lưu Hồng rồi bắt cóc y đem tới, cho nên mới có chút chậm trễ.

Hoàng Diện Phong Cái nói :

- Cũng may hiền đệ bắt được Lưu Hồng tới đây, bằng không đời này hiền đệ chẳng mong gì gặp lại lão ca nữa.

Mọi người tới cửa cốc, xa xa trông thấy lão Bang chủ Lữ Di Hạo cùng Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền Diệu Thông sư thái, Thị ần Mạc Ác Tài cùng các võ lâm đồng đạo ngồi trong cốc đạo trông rất nhàn nhã, có người đánh cờ dưới gốc cây, có người chuyện trò cười nói trông rất vui vẻ. Chỉ không thấy Bàng Quân đâu cả.

Liễu Tồn Trung nhìn thấy lão Bang chủ, trong lòng khích động vô cùng :

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ!

Chàng đang định chạy vào sơn cốc, đột nhiên nghe tiếng nổ lách tách, mùi hỏa dược theo gió bay tới. Mọi người giật mình thất kinh, quay đầu lại nhìn liền thấy mất bóng dáng Thông Thiên Hiểu và Vương Hữu.

Liễu Tồn Trung giật nảy mình, thầm kêu bất ổn.

Chàng không để ý đến tính mạng nữa, đẩy Lưu Hồng sang Túy hòa thượng, chân điểm xuống đất, như một con đại bàng phi thân vào trong cốc, lao thẳng về phía lão Bang chủ.

Bỗng thấy từ trên vách cao chót vót, Hoàn Ngột Nhã lặn lông lốc xuống, đầu tóc quần áo khói bốc nghi ngút, bay ra mùi khét lẹt.

Cảnh tượng đột ngột ấy khiến Hoàng Diện Phong Cái Túy hòa thượng, Hà Ngọc Trì các người ngơ ngác không hiểu.

Liễu Tồn Trung vội nhảy tới đỡ, phát giác Hoàn Ngột Nhã đã bị lửa đốt cháy trọng thương, hơi thở yếu ớt Liễu Tồn Trung nóng lòng khôn tả, vội vàng dùng Thiên Nhân kinh giải dồn nội lực sang, chỉ trong nháy mắt Hoàn Ngột Nhã lại lần lần lai tỉnh.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Phu nhân làm sao thế?

Hoàn Ngột Nhã gượng hé mắt nhìn thấy Hoàng Diệm Phong Cái, Túy hòa thượng, Hà Ngọc Trì, Trần Tứ, Lý Cửu, Giác Lão Nhị đều xúm xít xung quanh, nàng nhếch mép cười rầu rĩ nói :

- Đằng kia...

Nàng giơ tay chỉ về phía vách đá cheo leo :

- Có thuốc nổ trong cốc... có chôn... Chấn... Chấn thiên lôi.

Mọi người chạy về phía vách đá thấy cách đó không xa có hai võ sĩ Đông Doanh nằm phục, bị trường kiếm xuyên qua ngực.

Sự thế rất hiển nhiên, hái tên võ sĩ Đông Doanh được lệnh đốt ngòi thuốc nổ rồi lập tức đào tẩu, nhưng Hoàn Ngột Nhã tới kịp giết chết rồi lăn người lên thuốc nổ để dập tắt ngòi thuốc.

Liễu Tồn Trung nói với Túy hòa thượng :

- Hòa thượng ca ca hãy rịt vết thương cho phu nhân. Tiểu đệ phải đi cứu nghĩa phụ.

Túy hòa thượng đáp :

- Lão đệ đi cứ yên tâm, giao phu nhân đây cho sãi Liễu Tồn Trung tới trước mặt Lữ Di Hạo quỳ xuống rập đầu thốt :

Tiểu nhi bái kiến nghĩa phụ.

Lữ Di Hạo ngơ ngác hỏi :

- Người là ai? Ai là nghĩa phụ?

Liễu Tồn Trung òa khóc đáp :

- Nghĩa phụ. Lão nhân gia không nhận được tiểu nhi ư?

Lữ Di Hạo bỗng lớn tiếng cười ha hả, quay sang bọn Xung Vân đạo trưởng nói :

- Bằng hữu, cái gì là tiểu nhi? Các vị có gặp người này bao giờ chưa?

Một người đồng thanh đáp :

- Chúng ta chỉ quen biết bằng hữu, tên này là ai làm sao biết được?

Hà Ngọc Trì tiến tới ngẩng nhìn trong giây lát rồi nói :

- Đại ca, lão Bang chủ trúng phải Thực Hồn cổ mất hết lý trí. Trừ phi bắt được tên Bàn Quân mới xong, cỡi chuông phải chính người cột chuông, có bắt được y mới giải độc này.

Liễu Tồn Trung gật đầu đáp :

Ngọc Trì muội nói rất phải, bắt quả Bàn Quân không lộ diện thì biết y đâu mà bắt y?

Mọi người đang băn khoăn không biết giải quyết ra sao. Chợt nghe thấy trên đỉnh núi có tiếng cười lớn ha hả, oang oang nói :

- Lão phu đã bảo không làm thích khách thì không làm thích khách?

Ngờ đâu tên này lại cố tới dẫn dụ, thực là đâm đầu vào chỗ chết!
Mọi người ngược mặt lên nhìn, chỉ thấy vách Mạc Nam lão ma kẹp một người, chính là Bằng Quân, nhanh như loài khỉ vượn từ trên đỉnh núi cao lao xuống.

Lúc Lão Ma tới Trần Giang hành thích Tân Khí Tật, từng đánh đổ với Liễu Tồn Trung, nếu bại sẽ không làm thích khách. Nay thấy Liễu Tồn Trung cũng có mặt dưới đây cóc liền cười ha hả nói :

- Bằng hữu, lão phu không nuốt lời hứa, đã thề không làm thích khách mà tên này lại còn tới dẫn dụ.

Liễu Tồn Trung thấy bắt được Bằng Quân, thực là đi mòn giày sắt không sao thấy, gặp gỡ nơi đây chẳng tốn công. Trong lòng chàng cả mừng vội chạy tới xem, bỗng cực kỳ thất vọng. Té ra Mạc Nam lão ma dùng sức rất mạnh, kẹp Bằng Quân tấ thờ tự bao giờ.

Liễu Tồn Trung trao Hoàn Ngột Nhã cho Hà Ngọc Trì băng bó, Hoàng Diện Phong Cái trông giữ Lưu Hồng. Chợt nghe Liễu Tồn Trung lảm bảm thốt :

- Tiếc thay Bằng Quân đã chết rồi.

Túy hòa thượng nổi giận lôi đình, chỉ vào Mạc Nam lão ma thóa mạ :

- Lão già chết toi, sao đánh chết tên Bằng Quân như vậy?

Mạc Nam lão ma quăng tử thi Bằng Quân xuống đất chỉ vào mũi mình cười ha hả nói :

- Hòa thượng ngươi thóa mạ mỗ đây ư?

Túy hòa thượng trề môi nói :

- Hừ, sãi gia thóa mạ người lại còn phải chọn giờ hay sao?

Mạc Nam lão ma lớn tiếng cười ha hả nói :

- Lão phu đánh người cũng không phải chọn giờ.

Lão ma tiến lên một bước, phóng luôn ra một quyền. Chiêu thức chưa đến bỗng đổi quyền thành chưởng, năm ngón tay thọc thẳng xuống đỉnh đầu Túy hòa thượng.

Túy hòa thượng cười hi hí nói :

- Thú lắm.

Ông ta cũng chiếu theo những chiêu thức của Mạc Nam lão ma hóa quyền thành chưởng tiếp đón thế công của đối phương luôn. Chỉ nghe tiếng bốp một tiếng, đôi bên đều bị kinh lực của đối phương đẩy lui một bước. Cả hai đều ngẩn người ra nhìn nhau kinh ngạc.

Túy hòa thượng hỏi :

- Người là ai?

Mạc Nam lão ma hỏi lại :

- Còn người là ai?

Túy hòa thượng quát lớn :

- Sãi gia không có tên, chỉ được người ta gọi là sãi gia. Thử quyền này rồi hãy nói chuyện sau.

Ông ta vung tay tấn công vào đầu đối phương. Mạc Nam lão ma cũng vung quyền chống đỡ. Đôi bên lại thi thố kinh lực. Những tiếng bốp bốp, chát chát vang rền, cành lá trên những cây cổ thụ dưới đáy cốc bị quyền chấn động rơi rào rào như mưa.

Hai quái vật nhất đẳng đương thời đấu quyền lực khiến Trần Tứ, Lý Cửu, Giản Lão Nhị ba người trở mắt ra nhìn.

Trận đấu kéo dài khoảng thời gian cạn chén trà, đôi bên nổi máu hăng chỉ nghe thấy tiếng gió lộng vù vù, hai bóng người càng di chuyển càng nhanh từ Đông lướt sang Tây, từ Nam lướt sang Bắc, giây lát sau cả hai đều mệt mỏi ngồi phịch xuống đất.

Túy hòa thượng chỉ ngồi một lát liền đứng luôn dậy. Mạc Nam lão ma vẫn chống tay xuống đất không hề di động.

Túy hòa thượng hỏi :

- Đánh nữa hay thôi?

Lão ma cười ha hả đáp :

- Lão phu nghỉ xả hơi một hồi rồi hãy đánh nhau cũng chưa muộn.

Liễu Tồn Trung biết loại quái vật như Lão Ma không nên để Thông Thiên Hiểu lợi dụng lâu dài. Hạng người này rất trọng lời hứa, nếu để hai người đấu tiếp rồi cuộc đôi bên đều kiệt sức mà chết. Nghĩ đoạn chàng liền nói :

- Mạc lão tiên bối, chuyện quá khứ chúng ta nên bỏ qua hết đừng kể đến nữa làm chi. Có điều lão tiền bối làm chết Bàng Quân khiến hồng huyệt đại sự.

Mạc Nam lão ma ngạc nhiên bảo :

- Lão phu làm chết tên này thì làm hồng huyệt đại sự của bạn?

Liễu Tồn Trung giơ tay chỉ về phía Bàng chủ với các võ lâm đồng đạo nói :

- Các võ lâm bằng hữu kia trúng phải Thực Hồn Cổ của Bàng Quân. Cởi chuông phải khinh người cột chuông, phải chính y mới giải được ngải độc, hiện nay lão tiền bối đã kẹp chết y, há chẳng để các bằng hữu đây vĩnh viễn mất hết lý trí sao?

Mạc Nam lão ma vỗ đùi thở dài nói :

- Sao các hạ không nói trước? Lão phu nguyên không có ý kẹp chết gã, mà tự nhiên gã bị chết đó thôi. Hà, biết làm sao bây giờ. Nay hòa thượng, lão phu trở về Mạc Nam, không đánh nhau nữa.

Lão liền tung mình nhảy lên cao vút đi, chỉ trong nháy mắt không còn thấy hình tích đâu nữa.

Bây giờ Hoàn Ngột Nhã được thoa linh dược của Thiên Sơn vết

thương đã giảm hẳn sự đau đớn, ngược mắt nhìn Hà Ngọc Trì với đầy vẻ cảm kích.

Hà Ngọc Trì thân mật hỏi :

- Tiểu nữ gọi phu nhân là tỷ tỷ không biết có được chăng?

Hoàn Ngột Nhã mỉm cười khẽ gật đầu.

Ngọc Trì lại đáp :

- Tỷ tỷ đừng chấp trách, tiểu muội mới hiểu làm tỷ tỷ đấy!

Ngột Nhã dịu dàng hỏi :

- Hiểu làm chuyện gì?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Tiểu muội...tiểu muội làm tưởng tỷ tỷ là hồ ly tinh mê hoặc đại ca.

Hoàn Ngột Nhã mỉm cười hỏi :

- Trì muội định nói Liễu Tồn Trung đại hiệp?

Hà Ngọc Trì đáp :

- Đạo trước Liễu đại ca bị thọ thương ở Bắc Cổ sơn, tỷ tỷ đã cứu chàng, cho chàng ngủ ở trong phòng...

Hoàn Ngột Nhã à lên một tiếng xen lời :

- Tỷ tỷ cứu chàng ta là vì chàng ta giống đệ đệ của tỷ.

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên nói :

- Sao Liễu đại ca lại giống em của tỷ được? Tỷ là người Kim, đại ca là người Trung Quốc mà.

Hoàn Ngột Nhã nhắm mắt ngẫm nghĩ giây lát chậm rãi nói :

- Lần này tỷ tỷ tới Trung Nguyên tuy là tuân theo mật lệnh của thống soái Hoàn Nhan Xương giám thị hành động của Miêu Truyền với Lưu Chinh Ngạn, thực ra định mượn cơ hội này ngấm ngấm tìm kiếm hành tung của người em.

Hà Ngọc Trì càng thắc mắc thêm liền hỏi :

- Tỷ tỷ họ Liễu hay sao? Người em của tỷ tỷ sao lại vào trong Trung Nguyên?

6. Từ Hỉ Phượng cắt tóc đi tu

Hoàn Ngột Nhã đáp :

- Đó chỉ là một ấn tượng mơ hồ tận đáy lòng. Tỷ tỷ nhớ vào năm sáu bảy tuổi mình còn có một người em, đáng dấp xinh xắn dễ thương khiến ai cũng phải ưa thích. Mẫu thân tỷ tỷ thường bông đệ đệ đi chơi, tỷ tỷ đùa đón với đệ đệ. Tỷ tỷ không bao giờ quên được những năm ấy.

Tướng mạo nó rất giống Liễu Tồn Trung.

Hà Ngọc Trì cười nói :

- Không chắc được, tướng mạo của người ta thường giống nhau.

Đại ca họ Liễu là người Trung Quốc sao lại là người em của tỷ tỷ

được.

À vì sao tỷ tỷ lao mình vào chốn nguy hiểm chẳng kể tính mạng, cam tâm phản lại Kim Quốc xả thân đập tắt thuốc nổ Chấn thiên như vậy?

Ngột Nhã do dự giây lát rồi nói :

- Tỷ tỷ cũng không biết tại sao cả, chỉ cảm thấy người Trung Quốc bản tánh lương thiện, trung hậu đáng kính đáng yêu, vì vậy mà không nỡ hãm hại. Hơn nữa trong lòng tỷ tỷ đã nhận định Liễu Tồn Trung là đệ đệ. Há đâu thấy Tồn Trung chết mà không cứu?

Hà Ngọc Trì ngẫm ngh giây lát rồi hỏi :

- Chấn Thiên Lôi này từ đâu đem tới?

Ngột Nhã đáp :

- Do người Mông Cổ lén chuyển vận tới.

Hà Ngọc Trì nghe nói Chấn Thiên Lôi do người Mông Cổ lén đem tới, giật nảy mình lạy làm lạ hỏi :

- Sao người Mông Cổ lại trợ giúp người Kim? Mông Cổ đã sớm có tâm địa diệt Kim, có lý đâu lại trợ giúp người Kim? Đây chẳng qua là một âm mưu của người Mông Cổ mục đích là dao động căn cơ Trung Nguyên ngầm giảng một mẻ lưới tiêu diệt sạch giới võ lâm hiệp nghĩa đạo Trung Nguyên để chúng dễ bề tiến quân.

Hà Ngọc Trì nói :

- Chuyện này Thông Thiên Hiểu có biết không?

Hoàn Ngột Nhã đáp :

- Lão hồ ly ấy chuyện gì mà không biết. Theo ý tỷ tỷ thấy hiện tại thì y được lợi về mọi mặt.

Ngọc Trì hỏi :

- Tại sao thế?

Ngột Nhã đáp :

- Y nhận bổng lộc của Tống triều, làm việc cho người Kim, lại ngầm ngầm chấp thuận điều kiện hậu hĩ của Mông Cổ. Cho nên bất luận về phương diện nào y cũng đắc thế, trên sổ công lao đều có tên y hàng đầu.

Hai nàng đang trò chuyện bỗng nghe thấy Trần Tứ la lên :

- Xem kìa. Trên núi có một ni cô phóng xuống.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một vị ni cô áo xám nhanh nhẹn lướt xuống. Liễu Tồn Trung mắt sắc bén ở xa xa đã trông thấy rõ ràng, khẽ mở miệng thốt :

- Từ Hỉ Phượng, Giáo chủ của La Quỷ tổng sào.

Tồn Trung dứt lời, mọi người chăm chú nhìn kỹ quả nhiên phát giác ni cô áo xám nọ đúng là Từ Hỉ Phượng.

Bây giờ Từ Hỉ Phượng trang nghiêm, chậm rãi đi từ trên núi xuống,

khi tới trước mặt mọi người, đôi mắt sáng long lanh nhìn xung quanh. Lúc trông thấy Liễu Tồn Trung nàng nhoèn miệng cười hỏi :

- Liễu đại hiệp từ khi cách biệt đến giờ vẫn an khang chứ?

Tồn Trung nhớ lại cứ chỉ lo lắng đáng thương của nàng đối với mình khi ở trong tổng sào La Quỷ, bất giác ôn tồn đáp :

- Từ giáo chủ cũng bình an chứ?

Từ Hỉ Phượng mỉm cười nói :

- Xin chớ xưng hô như vậy, đại hiệp không thấy sao, bây giờ tôi đã là người tứ đại giai không quy y cửa Phật. Ngoại hiệu của bản ni là Bán Minh.

Liễu Tồn Trung nghiêm trang hỏi :

- Bán Minh đại sư, cơ duyên nào đã đưa đại sư tới chốn này?

Từ Hỉ Phượng giơ tay chỉ Lữ Di Hạo với các võ lâm hiệp nghĩa đạo, đáp :

- Bản ni tới đây là để giải Thục Hồn Cổ cho các vị ấy.

Liễu Tồn Trung cả mừng, trong lòng cảm kích khôn tả.

Túy hòa thượng miệng cười niệm Phật hiệu :

- Thiện tai. Thiện tai. Bể khổ vô bờ quay đầu thấy bến. Từ giáo chủ... à không, công đức này của Bán Minh đại sư còn hơn sãi gia ăn chay mười năm.

Mọi người thập phần hoan hỉ, chỉ thấy Từ Hỉ Phượng chậm rãi đi tới trước mặt Lữ Di Hạo cùng mọi người.

Từ Hỉ Phượng thò tay vào trong người lấy ra một bọc phấn bột, thổi theo hương gió, chỉ thấy mọi người đều hắt hơi mấy cái, tiếp theo đó như người mê ngủ, ai nấy nhắm nghiền mắt, nằm nghiêng ngả mất hết tri giác.

Từ Hỉ Phượng chấp tay hướng về phía Liễu Tồn Trung, Hoàng Diệm Phong Cái các người, niệm Phật hiệu nói :

- Thời gian tàn tuần trà, cổ độc tiêu tán, mọi người sẽ tỉnh lại, mong có cơ duyên tái ngộ.

7. Lữ Di Hạo kể rõ tiền nhân

Liễu Tồn Trung định hỏi thêm đã thấy Từ Hỉ Phượng quay đầu bỏ đi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất sau những lùm cây rậm rạp.

Túy hòa thượng khen ngợi :

- Nàng này mới đúng là người của nhà Phật, sãi gia rất lấy làm kính phục.

Mọi người chăm chú theo dõi trạng thái của Lữ Di Hạo các người, thời gian cạn chén trà quả thấy họ dần dần lại tỉnh.

Lữ Di Hạo mở trừng mắt trước tiên, trông thấy Liễu Tồn Trung đang đứng bên cạnh ngơ ngác hỏi :

- Trung nhi đã về rồi đấy Ông ta quay đầu nhìn chung quanh, ngạc nhiên hỏi Liễu Tồn Trung :

- Đây là địa phương nào thế?

Mọi người thấy lão Bang chủ đã tỉnh lại, mừng rỡ vô cùng đều xúm xít lại chung quanh. Liễu Tồn Trung hân hoan đến nỗi ứa nước mắt ra, kể lại sơ lược mọi chuyện, rồi giới thiệu Hà Ngọc Trì với Bang chủ.

Lữ Di Hạo liếc nhìn thấy Hoàn Ngột Nhã lấy làm lạ hỏi :

- Còn vị cô nương này là ai?

Hoàn Ngột Nhã được Hà Ngọc Trì đỡ tới, ra mắt Bang chủ cùng nói rõ danh tánh của mình.

Lữ Di Hạo thủng thẳng hỏi :

- Cô nương là người Kim Năm nay bao nhiêu tuổi?

Hoàn Ngột Nhã đáp :

- Tiện thiếp hai mươi tám tuổi.

Lữ Di Hạo giơ ngón tay tính toán, đoạn lẩm bẩm nói :

- Đúng rồi!

Ông ta ngừng đầu hỏi :

- Nốt ruồi ở bên môi phải của cô nương là có từ khi mới sinh ra phải không?

Hoàn Ngột Nhã gật đầu đáp :

- Dạ!

Lữ Di Hạo lại nói :

- Thứ cho lão phu đường đột, đầu gối bên trái của cô nương phải chăng cũng có một nốt ruồi như thế?

Hoàn Ngột Nhã thất kinh đáp :

- Sao Bang chủ lại biết được? Chính thế, đầu gối bên trái của tiểu nữ quả có một nốt ruồi như vậy.

Lữ Di Hạo bỗng nhiên khích động vô cùng, khoe mắt đỏ hoe, giơ tay nắm lấy hai vai Hoàn Ngột Nhã lay nhẹ rung động thốt :

- Hiền diệt nữ! Quả nhiên là cháu! Làm thúc thúc lo lắng biết bao!

Ngô huynh ở trên trời linh thiêng, thúc thúc tìm được cháu!

Cử động khác thường ấy của Lữ Di Hạo khiến Hoàng Diện Phong Cái, Túy hòa thượng, thập phần kinh ngạc. Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì tuy hiểu biết lẽ mờ, nhưng vẫn mong mỗi được minh bạch nội vụ.

Túy hòa thượng cất tiếng hỏi :

- Này! Di Hạo lão hữu, cô nương kia là ai? Lão hữu quen biết nàng ư?

- Nàng ta là con gái của Liễu Trung Tín, vị huynh đệ kết nghĩa kim

lang với Lữ mỗ. Năm xưa người Kim vào Kinh bắt Hoàng tộc Huy Tông về đất Bắc, Liễu huynh đệ lấy nghĩa quân nhục thân tử mà đi theo thánh giá.

Ông ta giờ cao tay chỉ Liễu Tồn Trung nói tiếp :

- Bảy giờ Trung nhi vẫn còn phải ẵm trong lòng mẹ, hiền diệt nữ khoảng sáu bảy tuổi, cùng theo song thân lên miền Bắc. Thúc thúc không yên tâm, đuổi theo đến Ngũ Quốc Thành. Liễu huynh đệ không nỡ lòng thấy Thái Thượng Hoàng cùng hoàng tử bị ngoại nhân làm nhục, căm phẫn tự sát. Thúc thúc đến chậm một bước, cứu không kịp.

Trước khi thở hơi cuối cùng, Liễu huynh đệ giao Trung nhi cho thúc thúc đem về nuôi dưỡng, còn diệt nữ...

Lữ Di Hạo đưa tay chỉ Hoàn Ngột Nhã nói tiếp :

- Trước khi huynh đệ tới Ngũ Quốc Thành, hiền diệt nữ đây đã bị Hoàn Thọ Xương đem vào trong cung, không sao tìm thấy. Liễu huynh đệ trần trời môi bên phải diệt nữ có nốt ruồi, trên đầu gối trái cũng có một nốt ruồi như thế. Vì vậy huynh đệ đã ghi nhớ nằm lòng, hôm nay thấy hiền diệt nữ tướng mạo giống hệt như nội nhân của Liễu huynh đệ, lại có tên là Hoàn Ngột Nhã cho nên mới sức nhớ tên Hoàn Thọ Xương.

Lữ Di Hạo kể tới đó, chỉ Hoàn Ngột Nhã với Liễu Tồn Trung hai người nói :

- Hai con là chị em thân sinh, bắt quá một người trưởng thành ở nước Kim một người trưởng thành ở Trung Nguyên mà thôi.

Liêu Tồn Trung, Hoàn Ngột Nhã bảy giờ đứng ngậy người ra như tượng gỗ. Cả hai nhìn nhau giây lát rồi bỗng nhiên chạy lại ôm chầm lấy nhau nghẹn ngào nước mắt, thực là cảm động không bút nào tả xiết.

Hà Ngọc Trì thấy Liễu Tồn Trung khóc, nàng cũng chạnh lòng thổn thức khóc theo.

Lúc ấy Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông, Mạc Ác Tài, Trình đại tiên sinh, An Bình trại Điệp phu nhân, Bàn Long lãnh Dương Đại Hải, Lục Nhận Phi, các trưởng lão Cái bang Hóa Duyên, Vô Cực, Trình Bất Nhược cùng mọi người tới tương kiến được biết chuyện trúng ngải độc, đều hoảng hốt như vừa trải qua cơn ác mộng. Túy hòa thượng lớn tiếng nói :

- Liễu tiểu đệ chớ khóc, chớ khóc. Chúng ta đi tìm lão tặc Thông Thiên Hiếu đi!

Hoàng Diện Phong Cái cũng nói :

- Còn tên khốn khiếp Vương Hữu cũng không thể bỏ qua, phải bắt về

để thanh lý cửa ngõ.

Mọi người áp giải Lưu Hồng tiến vào Thiên Khuyết Thất, nhưng thấy cửa Thiên Khuyết Thất mở rộng, tạp vật hỗn loạn chẳng có một bóng người nào. Tiềm Long Đội, Khôi Y Tổ rút lui sạch, đến một tên binh cũng chẳng thấy nốt.

Liễu Tồn Trung vừa quan sát tình thế đã biết được tám chín thành, liền nói với Lữ Di Hạo :

- Nghĩa phụ, đại binh của sáu lộ Cần Vương đã phát động.

Lữ Di Hạo hỏi :

- Sao Trung nhi biết?

8. Nửa mảnh sơn hà trở lại bình an

Liễu Tồn Trung liền đem kế hoạch Bình Miêu của Thi Huyền trưởng lão thuật lại một lượt rồi tiếp :

- Đại binh của sáu lộ Cần Vương là: Lưu Thế Quang, Trương Tuấn, Hàn Thế Tung, Triệu Nhan Phổ, Tân Đạo Tông, Trần Tư Công.

Lữ Di Hạo cả mừng nói :

- Đã là sách lược Bình Miêu của Thi Huyền, Thông Thiên Hiểu quyết không thể thoát khỏi bàn tay của ông ta. Chúng ta hãy trở về Tổng đàn chờ đợi tin chiến thắng.

Ông ta liền sai Giản Lão Nhị áp giải Lưu Hồng tới Lâm An còn đoàn người quay trở lại Thành Đô.

Vừa rời khỏi chân núi Bắc Cố sơn chợt thấy Bao Đả Thắng, Y Bất Tử hai người ngồi dưới gốc bụi tùng.

Vừa thấy mọi người hạ sơn, Bao Đả Thắng cười ha hả nói :

- Thi Huyền bằng hữu tính toán thật linh nghiệm không sai chút nào?

Lão chạy tới đón Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung giới thiệu nghĩa phụ cho hai người biết. Y Bất Tử nói :

- Lão Bang chủ thực là nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt hơn cả nghe tên!

Bao Đả Thắng nói :

- Lão Bao có một món quà này trao tặng Bang chủ gọi là kiến diện, nào lại đây xem đi!

Mọi người quay sang một lối rẽ, thấy dưới vách đá có hai người cong queo trên mặt đất, không phải là ai xa lạ chính là Thông Thiên Hiểu với Vương Hữu.

Lữ Di Hạo cả mừng, Túy hòa thượng cười hi hí nói :

- Bao Đả Thắng, vì sao lão lại bắt được hai tên chó này?

Bao Đả Thắng đáp :

- Nói ra thì thực là hổ thẹn, đây đều là do sự tính toán của thi Huyền

trưởng lão. Chẳng qua lão Bao mỗ chỉ là kẻ thừa hành.

Y Bất Tử nói :

- Chúng mỗ là nhị vị tổ sư của Ngao Sơn, lúc rời khỏi Tổng đàn Thi Huyền trưởng lão ngấm ngầm dặn bảo bọn mỗ phải chờ đợi ở cửa đường hầm nọ ắt sẽ có kỳ ngộ, quả nhiên vừa gặp hai lão chó chết này.

Y Bất Tử trông thấy Hoàn Ngột Nhã bị thương, thuận tay hái mấy chiếc lá vò nát ra rồi đổ chút nước vào cho Hoàn Ngột Nhã uống, miệng nói :

- Đây là thứ thảo dược tốt nhất để chữa độc hỏa.

Hoàn Ngột Nhã vội cảm tạ.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Thông Thiên Hiểu xử trí ra sao?

Lữ Di Hạo đáp :

Áp giải lão về Lâm An để trị tội bán nước, còn Vương Hữu thì đem về luận tội.

Mọi người ra khỏi Bắc Cổ Sơn tiến vào con đường nhỏ Độc Tùng Quan bỗng thấy có ba kỵ mã phóng tới.

Hà Ngọc Trì nhanh mắt nhận ngay được người trên ngựa là tiểu thư Anh Tử, con ngựa sau có hai người cưỡi, một là Tiểu Hắc, người phía sau là đại hán trung niên ăn mặc theo lối tướng quân. Liễu Tồn Trung nhận ra ngay vị tướng quân đại hán ấy là Lâm Phú, và chàng đã gặp ở Thành Cơ sơn Thái Bạch lâu.

Liễu Tồn Trung liền hỏi :

- Anh Tử tiểu thư sao lại tới chốn này?

Anh Tử giơ tay chỉ Lâm Phú đáp :

- Lâm Phú thúc thúc đã gia nhập vào quân đội của Tân Khí Tật tướng quân. Gần đây sáu lộ Cần Vương tấn công Miêu Truyền, Tân tướng quân phái Lâm Phú thúc thúc đóng quân ngăn chặn, cho nên mới đi tìm Tiểu Hắc cùng tới nơi.

Liễu Tồn Trung hỏi :

- Còn Miêu Truyền gian tặc bây giờ ra sao?

Anh Tử tiểu thư chỉ xuống dưới bụng ngựa chỉ thấy có treo lưng lửng hai chiếc thủ cấp máu me be bét, đoạn nàng tiếp :

- Đây là thủ cấp của hai tên gian tặc Miêu Truyền với Lưu Chính Ngạn, chuẩn bị đem về trao cho Tân tướng quân.

Lâm Phú nhận ra được Liễu Tồn Trung, nhớ lại ơn cứu mạng ngày trước vội chấp tay cảm tạ nói :

Nếu Liễu đại hiệp có việc gì không ưng ý xin cứ tới doanh trại Tân tướng quân tìm tại hạ.

Liễu Tồn Trung nhớ lại lời nói của Thi Huyền trưởng lão, Cao Tông hoàng đế thiên đô về Lâm An, an hưởng phú quý vinh hoa không lo rửa cái nhục mất nước, vì vậy trong lòng thấp thỏm không vui.

Anh Tử cùng với Lâm Phú, Tiểu Hắc bái biệt thúc ngựa đi luôn.

Liễu Tồn Trung đứng ngăn người ra nhìn theo giây lát, quay lại nói với Lữ Di Hạo :

- Nghĩa phụ! Trung nhi chưa muốn trở về Thành Đô.

Lữ Di Hạo ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao thế?

Liễu Tồn Trung đáp :

- Trung nhi muốn đi cùng với Trì muội tới Thiên Sơn tìm sư phụ nàng. Nếu lão nhân gia muốn lui về nghỉ ngơi, chức Bang chủ xin tạm thời trao cho tỷ tỷ Trung nhi xử lý hộ.

Lữ Di Hạo ngược nhìn Hoàn Ngột Nhã, thấy nàng cúi đầu không nói gì.

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả nói :

- Hiện tại lão ăn mày phải gọi cô nương là Liễu diệt nữ mới đúng.

Liễu diệt nữ đã không trở về Kim quốc thì hãy tới Cái bang trú ngụ, làm một vị nữ Bang chủ như thế cũng tuyệt lắm chứ?

Mọi người cười ồ. Hà Ngọc Trì kéo áo Liễu Tồn Trung thúc giục chàng cáo biệt mọi người. Liễu Tồn Trung hiểu ý liền chấp tay quỳ sụp xuống vái Lữ Di Hạo ba lạy, cùng trân trọng tạm biệt quần hùng, rồi nắm tay Hà Ngọc Trì thẳng vào trong khu rừng rậm rạp ở bên đường.

Trong đầu óc Liễu Tồn Trung bấy giờ mênh mang trống rỗng... Cục diện ở Thiên An nửa mảnh sơn hà có thể bảo tồn được bao lâu?

HẾT

Nguồn: Vietkiem

Người đăng: ms

Thời gian: 28/05/2005 5:34:37 CH